

Trọng Sinh Truy Mỹ Ký

Contents

Trọng Sinh Truy Mỹ Ký	12
1. Quyển 1: Truy Mỹ Ở Trung Học Phổ Thông – Chương 1: Hôn Lễ Của Triệu Nhan Nghiên. . .	13
2. Chương 2: Sống Lại Ngoài Ý Muốn.	16
3. Chương Đặc Biệt: Tình Yêu Của Nhan Nghiên	19
4. Chương 3: Báo Danh.	23
5. Chương 4: Cô Giáo Xinh Đẹp.	26
6. Chương 5: Quách Khách - Bạn Tốt Của Tôi.	29
7. Chương 6: Tổ Giúp Cậu Bọc Bìa Sách.	32
8. Chương 7: Tổ Với Hần Không Có Quan Hệ Gì Đầu	35
9. Chương 8:cùng Cô Giáo Xinh Đẹp Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc Thân Mật	38
10. Chương 9: Tập Luyện Tán Thủ	40
11. Chương 10: Phương Pháp Ghép Chữ	42
12. Chương 11: Thiên Tài?	45
13. Chương 12: Hôm Nay Không Có Ai Đón Tổ	47
14. Chương 13: Tổ Thích Cậu.	50
15. Chương 14: Ôm Tổ Thêm Một Chút Nữa	53
16. Chương 15: Nhan Nghiên Của Cậu?	56
17. Chương 16: Trắc Nghiệm Anh Ngữ.	58
18. Chương 17: Tổ Muốn Cất Giữ	61
19. Chương 18: Thưởng Cho Tổ Cái Gì?	63
20. Chương 19: Đánh Nhau	66
21. Chương 20: Bị Bắt	69
22. Chương 21: Thư Ký Của Bí Thư Tỉnh Ủy.	73
23. Chương 22: Hành Động Kỳ Quái Của Triệu Quân Sinh.	75
24. Chương 23: Tiểu Thâu.	78
25. Chương 24: Cái Hộp Nó Nhỏ Như Vậy.	81
26. Chương 25: Mới Tôi Bắc Kinh.	84
27. Chương 26: Bây Giờ, Ăn Tổ Đi.	86
28. Chương 27: Mơ Một Giác Mộng.	89
29. Chương 28: Mỹ Nữ Này Là Ai?	92
30. Chương 29: Năm Vạn Đồng Bán Đút?	94
31. Chương 30: Thử Dò Xét	97
32. Chương 31: Làm Khách	100
33. Chương 32: Tôi Là Mô Vàng?	102
34. Chương 33: Mã Hóa	104
35. Chương 34: Kế Hoạch Kiếm Tiền	107
36. Chương 35: Hạ Đài Bí Thư Thị Ủy	109
37. Chương 36: Hồi Báo	112
38. Chương 37: Đùa Giỡn Diệt Tiêu Tiêu	114
39. Chương 38: Lão Thủ Trưởng Của Tôi.	117
40. Chương 39: Ánh Rạng Đông 95.	120
41. Chương 40: Không Cần Thận Làm Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân.	123

42. Chương 41: Đại Ca Ca.	127
43. Chương 42: Cùng Anh Ngủ Chung.	129
44. Chương 43: “nem Rán”	132
45. Chương 44: Sự Kiện Liệt Dương	134
46. Chương 45: Em Chờ Đó Cho Cô	138
47. Chương 46: Pháp Định Thê Tử.	141
48. Chương 47: Khiêu Khích	144
49. Chương 48: Tôi Với Hạ Nhu Đã Như Vậy Rồi.	147
50. Chương 49: Lôi Thiểu Gia	150
51. Chương 50: Tìm Được Em Rồi	153
52. Chương 51: Quen Biết Từ Trước	156
53. Chương 52: Tài Khoản Bị Phong Tỏa	159
54. Chương 53: “ông”	162
55. Chương 54: Không Chế Tất Cả Cổ Phần	165
56. Chương 55: Sự Kiện Bảng Hoa Khôi Giảng Đường	168
57. Chương 56: Ma Lạt Thăng	171
58. Chương 57: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Thất Bại	173
59. Chương 58: Quyết Định Của Trần Vi Nhi	176
60. Chương 59: Mua Trần Vi Nhi	179
61. Chương 60: Hồ Hấp Nhân Tạo	182
62. Chương 61: Giấc Mơ Của Triệu Nhan Nghiên	185
63. Chương 62: Khai Trương Công Ty	188
64. Chương 63: Mồng Một Tết Nguyên Đán	190
65. Chương 64: Gặp Lại Trần Vi Nhi (thượng)	193
66. Chương 65: Gặp Lại Trần Vi Nhi (trung)	196
67. Chương 66: Gặp Lại Trần Vi Nhi (hạ)	200
68. Chương 67: Một Thế Giới Khác	203
69. Chương 68: Mẹ Anh Trở Về.	205
70. Chương 69: Không Ăn Giấm Là Giả	208
71. Chương 70: Kiếp Trước Kiếp Này	211
72. Chương 71: Hình Như Tôi Bị Tính Toán Sau Lưng	214
73. Chương 72: Trần Dũng Gặp Chuyện Không May	217
74. Chương 73: Dương Thụ Quang Gặp Xui Xẻo	220
75. Chương 74: Chuyện Đã Bại Lộ	223
76. Chương 75: Mua Xe	225
77. Chương 76: Sự Kiện Bao Cao Su	228
78. Chương 77: Mỹ Nữ Tìm Tôi	231
79. Chương 78: Ngô Mập Mạp	234
80. Chương 79: Tôi Phải Thanh Toán Hóa Đơn	237
81. Chương 80: Giải Quyết Dương Khai Xa	240
82. Chương 81: Cùng Vi Nhi Đi Dạo Phố	243
83. Chương 82: Lưu Gia Thần Bí	246
84. Chương 83: Tới Nhà Vi Nhi	248
85. Chương 84: Tâm Tư Của Con Gái	251
86. Chương 85: Sự Kiện Bất Cốc	254
87. Chương 86: Phiền Vương Thời Hiện Đại	257
88. Chương 87: Gặp Mặt Lưu Chấn Hải	259
89. Chương 88: Dị Năng Tỏa Sáng (1)	262
90. Chương 89: Dị Năng Tỏa Sáng (2)	264
91. Chương 90: Dị Năng Tỏa Sáng (3)	267
92. Chương 91: Cứu Nhân Kiếp Trước	269
93. Chương 92: Bối Móc	272
94. Chương 93: Bóng Đèn Nhỏ	275
95. Chương 94: Hải Quy Phái	278

96. Chương 95: Phiên Phúc Của Lý Bác Lượng	282
97. Chương 96: Trêu Đùa Cô Gái Thu Ngân	285
98. Chương 97: Cuộc Thi Cuối Kỳ	288
99. Chương 98: Trần Vi Nhi Xấu Hổ	292
100. Chương 99: Động Thủ Rồi	295
101. Chương 100: Thật Xin Lỗi	297
102. Chương 101: Ván Trượt Tuyệt	300
103. Chương 102: Không Phải Lần Đầu Tiên	303
104. Chương 103: Xe Cáp Treo	306
105. Chương 104: Dạy Trượt Tuyệt	308
106. Chương 105: Sự Trả Thù Của Lý Thiếu Kiệt	311
107. Chương 106: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc	314
108. Chương 107: Trước Khi Chết	318
109. Chương 108: Dùng Điện Thoại Di Động Đánh Lừa	322
110. Chương 109: Cho Em Vay 25 Vạn	325
111. Chương 110: Em Với Ngan Nhiên Thì Người Nào Đem Lại Cảm Giác Thích Hơn	329
112. Chương 111: Ăn No Ấm Cật	334
113. Chương 112: Được Cứu	338
114. Chương 113: Ham Mê Đặc Thù	341
115. Chương 114: Cường Gian?	346
116. Chương 115: Xuân Sắc Trong Phòng Tắm	349
117. Chương 116: Tuyệt Sắc Song Kiều	353
118. Chương 117: Sự Cố Giao Thông Ngoài Ý Muốn	357
119. Chương 118: Nhà Hàng Ăn Uống	361
120. Chương 119: Đạp Hồng Bmw	364
121. Chương 120: Tin Vụ Cáo	368
122. Chương 121: Lừa Gạt Tôi?	372
123. Chương 122: Ai Nham Hiểm Hơn Ai	375
124. Chương 123: Hai Tính Cách	379
125. Chương 124: Giả Mạo Làm Bạn Trai	383
126. Chương 125: Tuyệt Đối Có Vấn Đề	387
127. Chương 126: Trần Mẫu Kinh Hãi	391
128. Chương 127: Cùng Trần Mẫu Nói Chuyện	395
129. Chương 128: Ý Tưởng Gây Dựng Sự Nghiệp	399
130. Chương 129: Lần Thứ Hai Gặp Mặt	402
131. Chương 130: Âm Mưu Bí Mật Của Cha Con Họ Ngô	406
132. Chương 131: Biểu Diễn Âm Nhạc	411
133. Chương 132: Nói Chuyện Gia Đình	415
134. Chương 133: Tâm Tư Của Ngô Huỳnh Huỳnh	419
135. Chương 134: Sao Lại Rẻ Như Vậy Chứ?	424
136. Chương 135: Ông Chủ Đại Lý Xe Kinh Hãi	428
137. Quyển 2: Siêu Cấp Dị Năng – Chương 136: Lão Đạo Khó Hiểu	432
138. Chương 137: Tôi Thành Sư Thúc	437
139. Chương 138: Đại Minh Tinh Tô Dĩnh Tư	441
140. Chương 139: Buổi Biểu Diễn	445
141. Chương 140: Gọi Tôi Phải Không?	448
142. Chương 141: Nói Ra Thì Hù Chết Người	452
143. Chương 142: Yến Hội Cá Nhân (thượng)	456
144. Chương 143: Yến Hội Cá Nhân (hạ)	460
145. Chương 144: Cửa Ngâm	464
146. Chương 145 Đại Minh Tinh Ý Loạn Tình Mê	468
147. Chương 146 Khó Khăn Ở Vấn Đề Khẩu Cung	471
148. Chương 147 Tô Dĩnh Tư Yy	475
149. Chương 148 Mối Đe Dọa Từ Ánh Rạng Đông	478

150. Chương 149	Tình Địch Khiêu Chiến	480
151. Chương 150	Hợp Lớp (1)	482
152. Chương 150	Hợp Lớp (2)	485
153. Chương 151:	Vi Nhi U Buồn	487
154. Chương 152:	Lại Thêm Một Lần Nữa	491
155. Chương 153:	Cứu Người	495
156. Chương 154:	Tôi Là Người Hằng Hải Làm Việc Nghĩa	499
157. Chương 155	Thân Thể Của Hà Tích Duyên	503
158. Chương 156	Cha Tôi Biết Cha Nàng?	505
159. Chương 157	An Bài	507
160. Chương 158:	Hợp Tác	509
161. Chương 159:	Xuất Thủ	515
162. Chương 160:	Nam Tử Như Gió	518
163. Chương 161:	Quách Tùng Thụ Xui Xẻo	522
164. Chương 162:	Thỉnh Cầu Của Diệp Tiêu Tiêu	526
165. Chương 163 :	Quyên Góp 1000 Vạn	530
166. Chương 164 :	tài Xế Taxi Buồn Bã	532
167. Chương 165 :	dẫn Hai Lão Bà Về Nhà	537
168. Chương 166 :	đáp Lễ	540
169. Chương 167 :	trò Chơi Cường Gian	543
170. Chương 168 :	hạnh Phúc Bị Bỏ Qua	546
171. Chương 169 :	sự Kiện Cảnh Sát Giả	550
172. Chương 170 :	tôi Là Cô Giáo Của Hấn	554
173. Chương 171 :	quan Hệ Kỳ Quái	558
174. Chương 172 :	gặp Lại Bác Diệp	561
175. Chương 173 :	ám Chỉ	565
176. Chương 174 :	say Rượu Loạn Tình	569
177. Chương 175 :	coi Như Không Có Chuyện Gì Phát Sinh	573
178. Chương 176 :	tâm Phiền Ý Loạn	577
179. Chương 177 :	gặp Mặt Trong Quán Bar	579
180. Chương 178 :	công Ty Bảo An Thanh Long	585
181. Chương 179 :	gặp Lại Tô Đình Tư (thượng)	589
182. Chương 180 :	gặp Lại Tô Đình Tư (hạ)	594
183. Chương 181 :	đồ Tôn Được Lợi	601
184. Chương 182 :	xin Lỗi	606
185. Chương 183 :	đã Xảy Ra Chuyện	609
186. Chương 184 :	Mẹ Tôi Hoài Nghi	613
187. Chương 185 :	nhà Của Hà Tích Duyên	619
188. Chương 186 :	khó Xử	623
189. Chương 187 :	đồng Ý Nhận Con Nuôi	626
190. Chương 188 :	Mục Tiêu Xuất Hiện	629
191. Chương 189 :	cổ Đại Quả Chịu Thua	634
192. Chương 190 :	ngã Bài	638
193. Chương 191 :	tin Tức Về Diệp Tiêu Tiêu	645
194. Chương 192 :	trước Khi Đi	649
195. Chương 193 :	hai Anh Em Thích Làm Việc Nghĩa	652
196. Chương 194 :	đánh Phủ Đầu Để Ra Oai	656
197. Chương 195 :	Xuất Thủ Đả Thương Người	660
198. Chương 196 :	phiền Toái Tới (1)	664
199. Chương 197 :	phiền Toái Tới (2)	671
200. Chương 198 :	phiền Toái Tới (3) (chương 204 Theo Vd)	677
201. Chương 205:	Phiền Toái Tới (7)	685
202. Chương 206:	Phiền Toái Tới (8)	689
203. Chương 207:	Phiền Toái Tới (9)	693

204. Chương 208: Phiên Toái Tới (10)	697
205. Chương 209: Phiên Toái Tới (11)	700
206. Chương 210: Tái Ngộ	704
207. Chương 211: Lại Gặp Mặt	708
208. Chương 212: Côn Đồ Hung Hãn	712
209. Chương 213: Người Đã Bất Được	716
210. Chương 214: Hắc Hổ Bang Không Còn Tồn Tại	719
211. Chương 215: Vệ Sĩ Suốt Đời	722
212. Chương 216: Chúng Ta Đi Thuê Phòng	726
213. Chương 217: Không Bằng Bán Cho Tôi Đi	730
214. Chương 218: Sớm Có Cháu Ngoại Bế	734
215. Chương 219: Cái Giường Quá Lớn	737
216. Chương 220: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt Thông Gia (thượng)	740
217. Chương 221: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt Thông Gia (trung)	744
218. Chương 222: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt Thông Gia (hạ)	747
219. Chương 223: Cô Có Phải Là Hoa Khôi Học Đường Hay Không?	751
220. Chương 224: Thiếu Chút Nữa Là 3 Rồi!	755
221. Chương 225: Vu Tổng Liên Tiếp Gặp Xui Xẻo	760
222. Chương 226: Trong Nhà Giam Là An Toàn Nhất	763
223. Chương 227: Phí Bảo Vệ	766
224. Chương 228: Hãn Cũng Là Người Cùng Trường Với Chúng Ta	768
225. Chương 229: Phát Triển	771
226. Quyển 3 Chương 1: Sinh Viên Mới Của Đại Học Thanh Hoa	773
227. Chương 2: Người Kiêu Ngạo	776
228. Chương 3: Tiền Giả	778
229. Chương 4: Vừa Lúc Tố Muốn Chuyển Trường	781
230. Chương 5: Cô Gái Này Rất Tốt	784
231. Chương 6: Lý Tưởng Của Cậu Cũng Thật Quá Trâu Bò	787
232. Chương 7: Uống Rượu	791
233. Chương 8: Gặp Gỡ Đại Hưng Bang	794
234. Chương 9: Xúc Động Trong Lòng	797
235. Chương 10: Hồi ức Thời Cấp 2 (1)	801
236. Chương 11: Hồi ức Thời Cấp 2 (2)	805
237. Chương 12: Hồi ức Thời Cấp 2 (3)	807
238. Chương 13: Hồi ức Thời Cấp 2 (4)	809
239. Chương 14: Hồi ức Thời Cấp 2 (5)	811
240. Chương 15 Người Yêu Của Mỗi Tình Đầu	815
241. Chương 16 Đánh Cuộc Tất Thắng	819
242. Chương 17 Có Người Té Xiu	822
243. Chương 18 Phiên Nào Về Tập Đoàn Ánh Rạng Đông (thượng)	824
244. Chương 19 Phiên Nào Về Tập Đoàn Ánh Rạng Đông (hạ)	828
245. Chương 20 Lão Công Là Họ Hàng? (thượng)	831
246. Chương 21 Lão Công Là Họ Hàng? (hạ)	835
247. Chương 22 Ông Chủ Lưu	838
248. Chương 23 Triệu Nhan Nghiên Cẩm Thấy Ngụy Hiêm	841
249. Chương 24 Triệu Nhan Nghiên Cũng Trọng Sinh	844
250. Chương 25 Nàng Chính Là Triệu Nhan Nghiên	847
251. Chương 26 Trần Gia Làm Khó Dễ	851
252. Chương 27 Trần Gia Làm Khó Dễ (2)	854
253. Chương 28 Trần Gia Làm Khó Dễ (3)	857
254. Chương 29 Triệu Nhan Nghiên Và Lưu Duyệt	861
255. Chương 30: Triệu Nhan Nghiên Và Lưu Duyệt (hạ)	864
256. Chương 31: Tỷ Vô Với Huấn Luyện Viên.	868
257. Chương 32: Gặp Tiểu Đệ Nơi Đất Khách	871

258. Chương 33: Hội Võ Thuật Thanh Hoa.	874
259. Chương 34: Đại Hưng Bang Lý Đại Long.	877
260. Chương 35: Điện Báo Kỳ Quái.	883
261. Chương 36: Người Ngoài Hành Tinh Anamis.	886
262. Chương 37: Công Nghệ Cao Ngoài Hành Tinh	888
263. Chương 38: Buổi Đấu Giá.	891
264. Chương 39: Giao Dịch Đen Tối.	895
265. Chương 40: Phản Công. (1)	899
266. Chương 41: Phản Công. (2)	902
267. Chương 42: Biển Đất Hoang Thành Nơi Trù Phú	906
268. Chương 43: Kế Sách.	909
269. Chương 44: Trần Thị Đồi Chủ.	913
270. Chương 45: Quan Hệ Rắc Rối Phúc Tạp.	917
271. Chương 46: Quái Nhân Khoa Học.	920
272. Chương 47: Đại Hội Hắc Đạo.	923
273. Chương 48: Tin Tức Tốt, Tin Tức Xấu ?	926
274. Chương 49: Kế Hoạch Tán Gái.	929
275. Chương 50: Chẳng Lê Thần Kinh Anh Không Bình Thường?	931
276. Chương 51: Anh Không Đáng Ghét Như Bọn Họ	934
277. Chương 52 Chẳng Hạn Như Mua Hoa Tặng Tôi	938
278. Chương 53 Gặp Lại Trần Thiên Lôi	941
279. Chương 54 Xin Lỗi	944
280. Chương 55 Thành Lập Công Ty Điện Ảnh Và Truyền Hình	948
281. Chương 56 Triệu Nhan Nghiên U Oán	952
282. Chương 57 Đồng Ý Hẹn Hò Cùng Anh	955
283. Chương 58 Nụ Hôn Đính Ước	959
284. Chương 59 Hệ Thống Động Lực Kiểu Mới	962
285. Chương 60 Đối Thủ Cạnh Tranh Của Tập Đoàn Ánh Rạng Đông	964
286. Chương 61 Tập Đoàn Nhiên Liệu Động Lực Đông Á	968
287. Chương 62 Cổ Nhân	971
288. Chương 63 Kiếp Này Kiếp Trước	974
289. Chương 64 Theo Dõi	977
290. Chương 65 Khổ Nhục Kế	980
291. Chương 66: Nữ Nhân Của Tư Đồ Lượng?	983
292. Chương 67: Còn Là Xử Nữ?	985
293. Chương 68: Thực Lực Quyết Định Tất Cả (thượng)	989
294. Chương 69: Thực Lực Quyết Định Tất Cả (hạ)	992
295. Chương 70: Sự Nhạy Cảm Của Con Gái	997
296. Chương 71: Kiêu Ngạo, Kết Quả Là Bị Đè Bẹp	999
297. Chương 72: Kiêu Ngạo Không Khác Nào Tự Sát	1001
298. Chương 73: Một Cuộc Tranh Đoạt Mới Nổi Lên	1004
299. Chương 74: Không Ăn Dấm Chua	1006
300. Chương 75: Trên Ga Giường Không Có Máu	1009
301. Chương 76: Hộp Cơm Yêu Thương Và Bức Thư Tình?	1012
302. Chương 77: Nói Rõ Sự Thật Cũng Không Dễ Dàng	1014
303. Chương 78: Vĩnh Viễn Là Nhan Nghiên Của Anh	1017
304. Chương 79: Chuyển Hóa Nước Biển	1020
305. Chương 80: Thiệp Mời Của Tư Đồ Gia	1023
306. Chương 81: Tư Đồ Gia Cầu Hòa	1025
307. Chương 82: Đại Hội Võ Lâm	1027
308. Chương 83: Tâm Sự Của Lưu Duyệt	1029
309. Chương 84: Một Đêm Không Ngủ	1032
310. Chương 85: Tư Đồ Lượng Là Cái Thá Gì?	1034
311. Chương 86: Âm Sát	1037

312. Chương 87: Lamborghini Màu Vàng, Lại Thấy Lamborghini Màu Vàng!	1040
313. Chương 88: Bao Li Xì	1043
314. Chương 89: Năm Mới	1046
315. Chương 90: Thẻ	1048
316. Chương 91: Anh Em? Loạn Luân?	1051
317. Chương 92: Say Rượu Trong Quán Bar	1053
318. Chương 93: Cường Gian?	1056
319. Chương 94: Gây Dựng Sự Nghiệp.	1059
320. Chương 95: Phố Buôn Bán.	1062
321. Chương 96: Nàng Muốn Bỏ Qua.	1065
322. Chương 97: Mạnh Thanh Thanh.	1068
323. Chương 98: Cạnh Tranh Với Thanh Mộng.	1071
324. Chương 99: Triển Lãm Khoa Học Kỹ Thuật.	1073
325. Chương 100: Hóa Ra Là Nhị Thế Tổ.	1076
326. Chương 101: Hà Tích Duyên.	1079
327. Chương 102: Mập Mờ (thượng)	1082
328. Chương 103: Mập Mờ (hạ)	1085
329. Chương 104: Người Nhân Bản.	1088
330. Chương 105: Lại Gặp Người Quen Cũ.	1090
331. Chương 106: Vương Gia?	1092
332. Chương 107: Ngẫu Ngộ.	1094
333. Chương 108: Gia Tộc Xã Hội Đen.	1098
334. Chương 109: Đấu Võ Mồm.	1101
335. Chương 110: Quyết Định.	1104
336. Chương 111: Sự Thật (thượng)	1107
337. Chương 112: Sự Thật (hạ)	1110
338. Chương 113: Không Phải Nằm Mơ.	1113
339. Chương 114: Người Cũ Trên Tivi.	1116
340. Chương 115: Đi Đến Đâu Cũng Gặp Người Kiều Ngạo (thượng)	1120
341. Chương 116: Đi Đến Đâu Cũng Gặp Người Kiều Ngạo (hạ)	1123
342. Chương 117: Thế Nào Mới Gọi Là Lấy Đá Đập Chân Minh? (thượng)	1126
343. Chương 118: Thế Nào Mới Gọi Là Lấy Đá Đập Chân Minh? (hạ)	1129
344. Chương 119: Thật Thâm Độc.	1132
345. Chương 120: Đêm Trước Buổi Hôn Lễ..	1135
346. Chương 121: Lần Đầu Tới Newyork.	1137
347. Chương 122: Shirley.	1140
348. Chương 123: Bao Em ?	1142
349. Chương 124: Đánh Bạc (thượng)	1146
350. Chương 125: Đánh Bạc (hạ)	1148
351. Chương 126: Nghề Nghiệp Của Bọn Tao Là Giết Người.	1151
352. Chương 127: Giải Trừ Hôn Ước.	1154
353. Chương 128: Mẹ Ủng Hộ Con.	1157
354. Chương 129: Tôi Đồng Ý.	1159
355. Chương 130: Đại Hôn Kinh Sợ.	1161
356. Chương 131: Phong Hồi Lộ Chuyển	1164
357. Chương 132 Chờ Anh Trở Về	1166
358. Chương 133 Phản Ứng Của Lôi Gia	1169
359. Chương 134 Hứa Nhị (thượng)	1171
360. Chương 135 Hứa Nhị (hạ)	1174
361. Chương 136 Đừng Có Thể Hiện Trước Mặt Mẹ	1176
362. Chương 137 Lo Lắng	1178
363. Chương 138 Chú Triệu Không Ổn?	1181
364. Chương 139 Mạnh Lão Gia Tử	1183
365. Chương 140 Hôn Ước (thượng)	1186

366. Chương 141 Hôn Ước (hạ)	1188
367. Chương 142 Ba Đứa Trẻ Con	1190
368. Chương 143 Không Có Say	1193
369. Chương 144 Lại Có Chuyện	1195
370. Chương 145 Bồi Thường Tiền Thuốc Men	1197
371. Chương 146 Chúng Tao Với Mày	1200
372. Chương 147 Em Gái Của Hứa Nhị	1203
373. Chương 148 Ở Sân Bay Vô Tình Gặp Phong Ba	1205
374. Chương 149 Người Theo Đuổi	1208
375. Chương 150 : Chuyện Bình Hoa (thượng)	1210
376. Chương 151 : Chuyện Bình Hoa (hạ)	1212
377. Chương 152 : Tiền Mất Tật Mang (1)	1215
378. Chương 153 : Tiền Mất Tật Mang (2)	1217
379. Chương 154 : Hứa Tuyết Quân Mời Khách (1)	1220
380. Chương 155 : Hứa Tuyết Quân Mời Khách (2)	1224
381. Chương 156: Lưu Duyệt Lúng Túng	1226
382. Chương 157: Tính Tiền Cũng Xây Ra Chuyện.	1229
383. Chương 158: Tiêu Diệt Gia Hỏa Của Đại Hưng Bang (1)	1231
384. Chương 159: Tiêu Diệt Gia Hỏa Của Đại Hưng Bang (2)	1233
385. Chương 160: Tư Đồ Lượng Năm Quyền.	1236
386. Chương 161: Mẹ Của Hạ Nhu Hẹn Gặp.	1237
387. Chương 162: Đồi Chọi Gay Gắt Với Mẹ Của Hạ Nhu (1)	1239
388. Chương 163: Đồi Chọi Gay Gắt Với Mẹ Của Hạ Nhu (2)	1241
389. Chương 164: Tâm Sự Khó Nói Của Ngô Tuyết Bình.	1244
390. Chương 165: Thu Mua Long Đằng	1245
391. Chương 166: Gián Điệp Thương Nghiệp	1248
392. Chương 167: Sứ Sát Thương Của Mạnh Thanh Thanh.	1250
393. Chương 168: Muốn Sờ Cứ Việc Nói Thẳng..	1252
394. Chương 169: Chính Là Do Anh Sờ Hồng.	1255
395. Chương 170: Dương Mân (1).	1258
396. Chương 171: Dương Mân (2)	1260
397. Chương 172: Nhan Nghiên Hiểu	1264
398. Chương 173: Gặp Tiểu Nhân.	1266
399. Chương 174: Đình Văn Phong Xui Xẻo.	1268
400. Chương 175: Giúp Người Giải Vây.	1270
401. Chương 176: Lần Đầu Tới Nước R.	1272
402. Chương 177: Bắt Đầu Thi Đấu.	1274
403. Chương 178: Hủy Bỏ Tư Cách.	1276
404. Chương 179: 3 Cuộc Điện Thoại.	1278
405. Chương 180: Ước Hẹn.	1280
406. Chương 181: Chuyện Làm Vương Thư Phiền Lòng (1)	1282
407. Quyển Hạ – Chương 182: Chuyện Làm Vương Thư Phiền Lòng (2)	1284
408. Chương 183: Hiểu Lầm.	1286
409. Chương 184: Đêm Trăng Trên Bãi Biển.	1288
410. Chương 185: Chuông Điện Thoại.	1290
411. Chương 186: Cuộc Điện Thoại Kỳ Quái.	1293
412. Chương 187: Vương Thư Bị Nhốt Ở Đâu?	1295
413. Chương 188: Giải Cứu Vương Thư (1)	1297
414. Chương 189: Giải Cứu Vương Thư (2)	1299
415. Chương 190: Kinh Biên.	1301
416. Chương 191: Vương Thư Mất Tích	1303
417. Chương 192: Có Tin Túc.	1305
418. Chương 193: Cứu Được Một Đồ Giả.	1307
419. Chương 194: Thương Tình Ưu Hương Xui Xẻo.	1309

420. Chương 195: Kỳ Ngộ Của Vương Thư.	1311
421. Chương 196: Vô Tâm Góp Liễu Thành Rừng.	1313
422. Chương 197: Chuyện Ở Sân Bay.	1315
423. Chương 198: Nhà Có Người Thân Tới.	1317
424. Chương 199: Họ Hàng Khoe Khoang.	1319
425. Chương 200: Cha Vợ Của Anh Họ Tới.	1322
426. Chương 201: Cha Vợ Ai Hoàn Tráng Hơn (1)	1324
427. Chương 202: Cha Vợ Ai Hoàn Tráng Hơn (2)	1326
428. Chương 203: Cha Vợ Ai Hoàn Tráng Hơn (3)	1327
429. Chương 204: Phó Tổng Giám Đốc Gặp Tổng Giám Đốc.	1329
430. Chương 205: Bữa Tiệc Xa Hoa.	1331
431. Chương 206: Hóa Ra Là Cậu (1)	1333
432. Chương 207: Hóa Ra Là Cậu (2)	1335
433. Chương 208: Tôi Hận Cậu	1337
434. Chương 209: Giả Mạo Làm Bạn Trai.	1339
435. Chương 210: Mất Xe.	1342
436. Chương 211: Phong Ba Chuyện Xe Bị Kéo Đi.	1343
437. Chương 212: Phong Ba Chuyện Xe Bị Kéo Đi. (2)	1345
438. Chương 213: Đóng Giả Hóa Thật?	1347
439. Chương 214: Hứa Nhị Mơ Mộng.	1348
440. Chương 215: Mua Hết.	1351
441. Chương 216: Nắm Tay	1353
442. Chương 217 Thế Nào?	1355
443. Chương 218 Hẹn Lốp	1357
444. Chương 219 Nội Lòng Của Hứa Tuyết Quân (1)	1360
445. Chương 220 Nội Lòng Của Hứa Tuyết Quân (2)	1362
446. Chương 221 Người Giàu Nhất Ở Tân Giang	1365
447. Chương 222 Mất Thẻ Điện (1)	1367
448. Chương 223 Mất Thẻ Điện (2)	1369
449. Chương 224 Mất Thẻ Điện (3)	1372
450. Chương 225 Hứa Tuyết Quân Và Máy Không Quan Hệ Gì (1)	1375
451. Chương 225 Hứa Tuyết Quân Và Máy Không Quan Hệ Gì (2)	1378
452. Chương Đặc Biệt Ngày Cá Tháng Tư (1)	1380
453. Chương Đặc Biệt Ngày Cá Tháng Tư (2)	1382
454. Chương 226 Quái Sự Năm Nào Cũng Có	1383
455. Chương 227 Nàng Chính Là Lưu Hương? (1)	1385
456. Chương 227 Nàng Chính Là Lưu Hương? (2)	1387
457. Chương 228 Tập Đoàn Đi Nghỉ	1389
458. Chương 229 Ngồi Xe Của Ai?	1391
459. Chương 230 Sông Bạc (1)	1394
460. Chương 232 Sông Bạc (3)	1399
461. Chương 233 Đạo Kinh Doanh	1401
462. Chương 234 Lý Hiểu Cương	1404
463. Chương 235 Thân Bất Do Kỹ	1406
464. Chương 236 Gần Gũi (1)	1408
465. Chương 237 Gần Gũi (2)	1410
466. Chương 238 Gần Gũi (3)	1413
467. Chương 239 Khinh Thường	1415
468. Chương 240 Ở Chúng (1)	1418
469. Chương 241 Ở Chúng (2)	1419
470. Chương 242 Album Ảnh	1422
471. Chương 243 Nhìn Thấy Dương Mân Lỏa Thể	1423
472. Chương 244 Hải Sản Bao Nhiêu Tiền Một Cân	1426
473. Chương 245 Hắc Đạo Công Tử Gặp Hắc Đạo Công Tử	1428

474. Chương 246 Lưu Gia	1431
475. Chương 247 Vai Chính Trở Thành Tù Tù	1433
476. Chương 248: Lòng Tự Tin Của Dương Mẫu Bành Trưởng	1435
477. Chương 249: Gia Đình Hạnh Phúc	1437
478. Chương 250: Dương Mẫu Dương Phụ Nghĩ Cách	1439
479. Chương 251: Tranh Đoạt Phòng (1)	1441
480. Chương 252: Tranh Đoạt Phòng (2)	1443
481. Chương 253: Việc Hôn Nhân Của Mạnh Thanh Thanh Trong Nhà Của Mạnh Gia.	1445
482. Chương 254+255: Yên Tâm Và Lo Lắng	1447
483. Chương 256 : Chân Tướng Rõ Ràng	1451
484. Chương 257: Nói Chuyện Với Mạnh Gia (1)	1453
485. Chương 258: Nói Chuyện Với Mạnh Gia (2)	1454
486. Chương 259 : Còn Có Thể Gặp Mặt	1456
487. Chương 260 : Chuyện Hôn Nhân Giữa Tôi Và Mạnh Thanh Thanh	1458
488. Chương 261 : Phá Hổng Lần Gặp Mặt	1460
489. Chương 262: Còn Một Người Khác Điều Tra Tôi (1)	1462
490. Chương 263: Còn Một Người Khác Điều Tra Tôi (2)	1463
491. Chương 264: Gặp Mặt Mạnh Thanh Thanh (1)	1465
492. Chương 265 Một Lần Cưới Hai	1468
493. Chương 266: Bị Người Rình Coi (1)	1471
494. Chương 266: Bị Người Rình Coi (2)	1473
495. Chương 267: Hạ Được (1)	1475
496. Chương 267: Hạ Được(2)	1477
497. Chương 268: Công Ty Mạng Trương Dương (1)	1479
498. Chương 268: Công Ty Mạng Trương Dương (2)	1482
499. Chương 269: Võ Lâm Đại Hội Khai Mạc (1)	1484
500. Chương 270: Võ Lâm Đại Hội Khai Mạc (2)	1485
501. Chương 271: Vương Gia (1)	1487
502. Chương 272: Vương Gia (2)	1489
503. Chương 273: Kinh Biến Trong Khi Thi Đấu (1)	1491
504. Chương 273: Kinh Biến Trong Khi Thi Đấu (2)	1493
505. Chương 274: Vương Gia Muốn Cái Gì?	1495
506. Chương 275: Xuất Hiện Thu Hoạch	1497
507. Chương 276: Trả Tài Sản.	1499
508. Chương 277: Liên Hợp Hợp Báo.	1501
509. Chương 278: Trên Trời, Dưới Đất.	1503
510. Chương 279: Từng Bước Lên Đài.	1505
511. Chương 280: Hỏa Tinh Đụng Địa Cầu.	1507
512. Chương 281: Nam Nhân Của Tôi Rất Lợi Hai.	1510
513. Chương 282: Thomas Hiểu Lầm.	1512
514. Chương 283: Minh Tinh Đại Loạn Đấu	1515
515. Chương 284: Cơ Hội	1517
516. Chương 285: Tới Nhà Nhạc Mẫu	1520
517. Chương 286: Mất Tích	1522
518. Chương 287: Ngài Là Siêu Nhân	1525
519. Chương 288: Chấn Động	1527
520. Chương 289: Chiếc Nhẫn Thần Bí	1530
521. Chương 290: Có Được Cả Thế Giới	1532
522. Chương 291: Thời Gian Tự Ngẫm.	1536
523. Chương 292: Diệt Tiêu Tiêu!	1538
524. Chương 293: Lừa Gạt Tiêu Diệt Tử.	1541
525. Chương 294: Người Lớn Trọng Sinh Cũng Bị Trẻ Con Đùa Bỡn.	1544
526. Chương 295: Suy Luận... Đồ Mồ Hôi.	1548
527. Chương 296: Hiểu Lầm Tiêu Tan.	1550

528. Chương 297: Cha Là Hoàng Đế?	1553
529. Chương 298: Báo Tin Mừng	1557
530. Chương 299: Tới Đón Diệp Tiêu Tiêu.	1560
531. Chương 300: Cô Trương Hiểu Lâm	1562
532. Chương 301: Rất Muốn Trở Thành Xã Hội Đen.	1565
533. Chương 302: Nhỏ Tiếng Một Chút.	1570
534. Chương 303: Khúc Mắc Cửa Diệp Tiêu Tiêu.	1574
535. Chương 304: Trở Về Nhà.	1579
536. Chương 305: Nói Thật Không Ai Tin.	1582
537. Chương 306: Đó Là Họa Do Bác Gây Ra.	1585
538. Chương 307: Tầm Bảo.	1588
539. Chương 308: Hôn Môi Cũng Có Thể Hô Hấp Nhân Tạo.	1590
540. Chương 309: Cô Tại Sao Muốn Tự Sát?	1595
541. Chương 310: Lịch Sử Nhân Loại Không Thay Đổi.	1598
542. Chương 311: Giống Nhau.	1600
543. Chương 312: Mỗi Ngày Đều Là Ngày Kỷ Niệm.	1605
544. Chương 313: Bắt Gian.	1608
545. Chương 314: Gặp Người Quen Ở Tứ Trung.	1610
546. Chương 315: Diệp Tiêu Tiêu Phân Tích.	1613
547. Chương 316: Bí Mật Của Tầng Bảo Đồi.	1618
548. Chương 317: Huỳnh Huỳnh Thông Minh.	1624
549. Chương 318: Rất Giống Hình Cái Chìa Khóa...	1630
550. Chương 319: Bí Mật Của Chiếc Nhẫn.	1634
551. Chương 320: Truyền Tống Trận.	1637
552. Quyển Kết Chương 1: Đây Là Thế Giới Gì?	1639
553. Chương 2+3: Tập Tục Kỳ Quái	1645
554. Chương 4: Tạm Biệt Huỳnh Huỳnh	1649
555. Chương 5: Kế Hoạch Phổ Biến Công Nghệ Cao.	1654
556. Chương 6: Dương Mân Từ Chức	1656
557. Chương 7. Thư Của Dương Mân	1659
558. Chương 8: Dương Mân Đang Ở Đâu?	1661
559. Chương 9: Phiếu Đăng Ký	1663
560. Chương 10: Khó Bề Phân Biệt	1665
561. Chương 11: Dương Mân Bị Bệnh	1668
562. Chương 12 : Tới Venice	1671
563. Chương 13: Đầu Mối Đến Từ Luiai	1673
564. Chương 14: Tư Tưởng Mới	1676
565. Chương 15: 30 Phút	1678
566. Chương 16: Bắt Đầu Tìm Kiếm	1681
567. Chương 17: Khoảnh Khắc Nguy Hiểm	1683
568. Chương 18: Dương Mân Lạnh Lùng	1686
569. Chương 19:ở Phòng Cửa Anh	1688
570. Chương 20: Truyền Thuyết Cầu Thở Dài	1691
571. Chương 21: Kỳ Ngộ Trên Cầu	1694
572. Chương 22: Những Tấm Ảnh	1696
573. Chương 23: Một Cái Cái Hộp Nhỏ	1699
574. Chương 24: Tim Đập Rộn Ràng	1701
575. Chương 25: Tinh Thần Lực Còn Có Tác Dụng Đặc Thù	1703
576. Chương 26: Dạy Người Bắt Cá	1706
577. Chương 27: Giải Phẫu Thất Bại!	1708
578. Chương 28: Cô Là Ai?	1710
579. Chương 29: Chuẩn Bị Sinh Lễ Cho Tốt!	1712
580. Chương 30: Gia Chủ Đến Đây Lúc Nào?	1714
581. Chương 31: Con Và Sana Lica Phái Nổ Lực	1716

582. Chương 32: Lợi Ích	1718
583. Chương 33: Lão Odd Trả Thù	1720
584. Chương 34: Một Ngày Nổi Danh	1722
585. Chương 35: Một Nhóm Người	1724
586. Chương 36: Phi Yến Môn	1725
587. Chương 37: Tâm Pháp 12 Tầng Của Phi Yến Môn	1727
588. Chương 38: Hiểu Là Là Quan Hệ Thầy Trò	1729
589. Chương 39: Nguy Cơ Của Phi Yến Môn	1731
590. Chương 40: Nguyên Nhân Sự Việc (1)	1734
591. Chương 41: Nguyên Nhân Sự Việc (2)	1736
592. Chương 42: Nguyên Nhân Sự Việc (3)	1738
593. Chương 43: Tôi Muốn Làm Mẹ	1740
594. Chương 44: Chủ Ý Của Kim Hồng Chung	1742
595. Chương 45: Thời Gian Tới Rồi, Phi Yến Môn	1743
596. Chương 46: Thuận Lợi Đặc Thủ	1744
597. Chương 47: Classe Luther Tra Thù	1746
598. Chương 48: Gặp Sư Phụ Của Màỵ Đi	1748
599. Chương 49: Lại Tới Hành Tinh Có Sự Sống	1750
600. Chương 50: Xung Đột Bộ Tộc	1752
601. Chương 51: Cảm Giác Làm Thiên Thần	1754
602. Chương 52: Quyết Định Của Bộ Tộc Tập Tập Bỉ	1755
603. Chương 53: Ước Mơ Làm Nhân Vật Chính	1757
604. Chương 54: Coi Trọng Thực Lực	1759
605. Chương 55: Quách Khánh Bị Tập Kích	1761
606. Chương 56: Rắc Rối Phức Tạp.	1763
607. Chương 57: Hành Động Thanh Trừ.	1765
608. Chương 58: Hai Sự Kiện Hâm Hại.	1767
609. Chương 59: Thế Cục Phức Tạp.	1768
610. Chương 60: Sự Kiện Thịt Bò.	1770
611. Chương 61: Tôi Còn Chưa Kiểm Tra.	1772
612. Chương 62: Cha Không Nhìn Thấy Gì.	1774
613. Chương 63: Chúng Ta Hạnh Phúc.	1776
614. Chương 64: Người Thần Bí.	1777
615. Chương 65: Giảng Hòa?	1779
616. Chương 66: Tỉnh Cầu.	1781
617. Chương 67: Tin Tức Thứ Nhất.	1782
618. Chương 68: Cùng Triệu Nhan Nghiên Nói Chuyện.	1784
619. Chương 69: Trêu Đùa Vương Thư.	1785
620. Chương 70: Mê Cục (1)	1786
621. Chương 71: Mê Cục (2)	1788
622. Chương 72: Người Thần Bí?	1790
623. Chương 73: Lại Có Thế... Là Hấn!	1792
624. Chương 74: Người Phía Sau Màn.	1794
625. Chương 75: Yên Ổn Khôi Phục.	1796
626. Chương 76: Cuộc Sống Hạnh Phúc. (Đại Kết Cục)	1797
627. Chương 77: Khởi Đầu Mới.	1799

Trọng Sinh Truy Mỹ Ký

Giới thiệu

Nguồn: vip. vandan. vn, 4vn. euThể loại: Đô thị, Sắc hiệp, Dị năngLưu Lỗi tham gia hôn lễ của người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-truy-mỹ-kỳ>

1. Quyển 1: Truy Mỹ Ở Trung Học Phổ Thông – Chương 1: Hôn Lễ Của Triệu Nhan Nghiên.

Tôi nâng chén rượu, ngừng đầu uống ực một hơi hết.

Tôi không còn nhớ rõ mình đã uống bao nhiêu chén rồi, cũng không rõ lắm chuyện tôi bịa ra cuộc thi Tửu Đế, lại càng không nhớ được ai mời tôi uống rượu.

Ánh mắt của tôi ngây dại, ngồi im trên ghế, hồi ức về những năm gần đây của tôi với Triệu Nhan Nghiên cứ tràn về, hôm nay, tôi chỉ có thể yên lặng ngồi nhìn, nàng đã trở thành tân nương của kẻ khác.

Tôi với Triệu Nhan Nghiên cùng học phổ thông, hơn nữa lại cùng lớp. Khi đó Triệu Nhan Nghiên là ngôi sao sáng trong trường, về phương diện học tập thì xuất chúng, lại giỏi ca múa, liên tục trong 3 năm đều đoạt danh hiệu Hoa Hậu Giảng Đường.

Tuy nàng với tôi học cùng lớp, nhưng thực tế lại nói chuyện không nhiều, chỉ một vài câu, hơn nữa về quan điểm lại còn bất đồng.

Thời học phổ thông, tính tình của tôi hướng nội, tính cách nhu nhược, thường hay bị các bạn trong lớp khi dễ, do học tập không tốt, cho nên cũng không phải là diện học sinh được Giáo viên quý mến, cho nên tới tận bây giờ tôi vẫn thường hay tự ti.

Không biết từ lúc nào, tôi đã khắc sâu hình bóng của Triệu Nhan Nghiên, chỉ yên lặng quan sát nàng, mỗi cử động, mỗi nụ cười.

Thế nhưng, tôi thủy chung không nói ra, bởi vì, nàng có rất nhiều người theo đuổi, hơn nữa mỗi người trong số họ đều có điều kiện hơn tôi rất nhiều.

Năm thứ 2 tiến hành phân khoa, thì chúng tôi mỗi người một ngã, nàng chọn Khoa Văn, còn tôi vẫn chọn Khoa Tự nhiên, khi đó tôi học khoa Tự nhiên cũng không phải là giỏi, nhưng tôi thường có sự sợ hãi với những hoàn cảnh mới, sợ dĩ chọn ở lại, là vì nghĩ nơi đó không lý tưởng.

Sau đó thì tôi với Triệu Nhan Nghiên xa nhau, đã tưởng mình có thể quên nữ hài hàng đêm xuất hiện trong mộng của tôi, thế nhưng tôi sai rồi.

Sự nhớ nhung của tôi đối với Triệu Nhan Nghiên không có giảm đi, mà lại càng gia tăng mãnh liệt, nàng trở thành mục tiêu mà tôi phấn đấu.

Mọi người thường nói, nam hài học tập thường chậm, tôi muốn năm cuối cùng của thời học phổ thông toàn tâm, toàn ý học tập, cho nên đã vất vả được rất nhiều kiến thức mà tôi đã bỏ qua từ năm 1, năm 2.

Cuối cùng tôi cũng đỗ đại học, không phụ sự mong đợi của mọi người, mà lại đỗ vào trường đại học Thanh Hoa nổi danh toàn quốc.

Mọi người trong nhà đều vui sướng, tôi biết, một phần thành công của tôi là do Triệu Nhan Nghiên, nếu như không phải tôi thường nhớ nhung nàng, nàng đã nói với tôi nàng cũng ghi danh vào Thanh Hoa đại học, thì tôi sẽ không chăm chỉ tới như vậy.

Thời gian báo danh nhập học, tôi gặp lại thân ảnh quen thuộc ngoài ý muốn.

Một năm không gặp, Triệu Nhan Nghiên hấp dẫn lên rất nhiều, tuy rằng bây giờ tôi không còn tự ti như trước đây, thế nhưng nhìn khí chất của Triệu Nhan Nghiên, tôi biết mình không xứng với nàng.

Mỗi sinh viên ở Thanh Hoa đại học ai không phải là người nổi bật khi học phổ thông? Tôi lại không có một chút khí chất kiêu ngạo nào của bọn họ cả.

Nhưng ngoài dự liệu của tôi là, Hoa hậu giảng đường Triệu Nhan Nghiên trong suốt 4 năm học đại học không có một bạn trai nào, tin đó truyền ra cũng là một chuyện xấu.

Trong thời gian học ở phổ thông, tôi biết cuộc sống của Triệu Nhan Nghiên vô cùng tốt, khi đến trường hay tan trường đều có người đưa đón. So với tôi, cha mẹ đều là công nhân thì quả thật khác nhau một trời một vực.

Năm thứ 4 đại học, Tôi không ngừng rút ngắn cự ly tiếp cận nàng, tôi học kinh tế, học chính trị, học triết học, tôi có năng lực tham gia các hoạt động xã hội của Đoàn, đá bóng, bơi lội, thể thao đều là chủ lực của đội, nhiều lần đại diện cho Thanh Hoa đi dự thi toàn quốc.

Có thể nói, năm thứ 4 đại học chính là thời kỳ thay đổi, tự ti nhút nhát trước kia đã hoàn toàn biến mất, trở thành một ngôi sao sáng chói của đại học Thanh Hoa.

Đồng thời, tôi đã theo đuổi rất nhiều nữ sinh viên, nhưng không thể nào quên được Triệu Nhan Nghiên.

Có lẽ tại tính cách của tôi, không dám biểu lộ với Triệu Nhan Nghiên, tôi sợ thất bại, sợ bị cự tuyệt, sợ mất đi phần tình cảm mà tôi cố gắng lưu giữ nhiều năm.

Theo ý nghĩ của tôi, tôi chưa biểu lộ với Triệu Nhan Nghiên, thì tôi vẫn còn một cơ hội. tôi không muốn mất đi cơ hội này, tôi càng phải cố gắng nâng cao mình, càng làm cho mình trở nên siêu việt hơn.

Sau khi tốt nghiệp, tôi may mắn cùng làm với Triệu Nhan Nghiên ở chung một công ty – Công ty Microsoft. Tôi vẫn độc thân, nàng cũng vậy.

Năm tôi 31 tuổi, sự nghiệp đã đạt đến đỉnh, tôi làm đến chức Tổng Giám đốc của công ty Microsoft. Tôi biết, cơ hội của tôi đã đến, tôi đã chuẩn bị đến Giáng sinh năm nay sẽ thổ lộ hết tình cảm của mình với Triệu Nhan Nghiên.

Tục ngữ có câu: Đời người thường không được như ý.

Lễ Giáng Sinh, từ sáng sớm tôi đã đến cửa hàng bán hoa mua 1 bó hoa tươi, Đồng thời đặt một gian phòng ở nhà hàng – Mã Khắc Tây. Tôi đã chuẩn bị mời Triệu Nhan Nghiên tối nay đi ăn cơm, sau đó sẽ tìm 1 thời gian thích hợp thổ lộ với nàng.

Tôi vô cùng cao hứng bước vào phòng làm việc, Tiểu trương, bí thư của tôi đưa tôi 1 tấm thiệp mời, tôi cười, làm Tổng giám đốc thật tốt, cho dù có tiệc mừng gì cũng phải đưa thiệp.

Trên mặt của thiệp in rõ 2 chữ Thiệp Mời, đây cũng là loại hình thường thấy. Tôi làm Tổng giám đốc đã lâu, cho nên các hoạt động xã giao như vậy tiếp xúc thành quen.

Tôi cầm lấy nó mở ra, nhưng khi nhìn thấy thì con mắt tôi trợn ngược, có cảm giác như tôi bị chôn dưới 1 hầm băng. Lúc này tâm hồn của tôi trống rỗng, cái thiệp mời như 1 cái búa, nện mạnh vào ngực của tôi.

Hôn lễ của Triệu Nhan Nghiên? ! Tôi muốn khóc, nhưng lại không khóc được. Càng làm cho tôi buồn cười, tân lang chính là Phó Thủ (1) Từ Khánh Vĩ. Hắn với Triệu Nhan Nghiên tổ chức hôn lễ? Trước đây tại sao Tôi lại không biết chút tin tức gì, Tôi cười khổ lắc đầu.

(1): Phó Thủ: Người trợ lý.

Trong hơn một năm nay, tôi chỉ cắm đầu vào sự nghiệp, đời tư tôi rất ít quan tâm, càng buồn cười hơn vị trí của Từ Khánh Vĩ chính là do Tôi đề bạt, hóa ra hắn làm phó quản lý cho Triệu Nhan Nghiên.

Rất lâu sau tôi mới bình tĩnh lại được, mọi việc đã kết thúc rồi

Tôi đã thất bại.

Tôi nâng chén rượu, đưa đi đưa lại trước mặt của Triệu Nhan Nghiên và Từ Khánh Vĩ, miệng nói câu gì Tôi cũng không rõ nữa:

“Tiểu Từ, Nhan Nghiên. Ta chúc các ngươi trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử!”

Từ Khánh Vĩ và Triệu Nhan Nghiên cùng nâng chén rượu, Triệu Nhan Nghiên cười nói rằng:

“Cảm ơn Lưu Tống!”

Tôi uống một hơi hết chén rượu, đang định quay về, bỗng nhiên trái tim quặn đau, tôi ngã luôn xuống đất.

Từ Khánh Vĩ thấy tôi ngã, vội vàng hét lớn:

“Mau gọi xe cứu thương, Lưu Tống ngất rồi, đầu chảy rất nhiều máu!”

Triệu Nhan Nghiên cũng vội vàng ngồi xuống, liên tục bấm huyệt Nhân Trung (2) cho tôi.

(2) huyệt Nhân Trung: dưới mũi ở môi trên.

Tiếng xe cứu thương gào thét đưa Tôi tới Liễu Y Viện. Tôi biết ý thức của Tôi vẫn tỉnh táo, nhưng cơ thể lại không cử động được.

Một bác sĩ mặc áo trắng bộ dáng rất gấp gáp, nói với 1 người khác:

“Đây là do uống rượu nhiều quá, dẫn tới công năng của trái tim yếu đi, nhanh – Sốc điện ngoài lồng ngực!”

Người hộ sĩ nhanh chóng đặt máy sốc điện lên ngực của tôi.

“Xung điện!” Bác sĩ mặc áo dài trắng quát lên.

Hộ sĩ lại một lần nữa đặt máy sốc điện lên ngực.

Vị bác sĩ này lắc đầu nói với hộ sĩ nói:

“Không được, tiêm cho anh ta một liều thuốc trợ tim, hỏi xem anh ta có di ngôn gì không.”

....

Bên ngoài phòng giải phẫu, tất cả công nhân trong công ty đều lo lắng đứng chờ, người hộ sĩ kia chạy ra, nói với mọi người:

“Trong mọi người, có ai tên là Triệu Nhan Nghiên không?”

Triệu Nhan Nghiên đang mặc áo cưới sừng sốt, lập tức chạy đến.

Hộ sĩ nói với nàng:

“Bệnh nhân không xong rồi, anh ta có chuyện muốn nói với cô.”

....

Tôi rất khó khăn mới mở được mắt ra, Triệu Nhan Nghiên đang đứng trước mặt Tôi.

“Nhan Nghiên, anh có một câu nói, một câu muốn nói lâu rồi, Nhan Nghiên, Anh – Yêu - Em!”

Nói xong được câu này, Tôi chẳng có gì phải tiếc nuối mà rời xa thế giới này.

Triệu Nhan Nghiên lúc này lệ đã rơi đầy mặt, nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve vết thương do giải phẫu trên người tôi, a, sai rồi, đó là khuôn mặt của tôi, thì thảo nói:

“Lưu Lỗi, nếu như anh nói với em câu này sớm hơn, thì em nhất định bắt chấp mọi thứ để gả cho anh rồi”.

2. Chương 2: Sống Lại Ngoài Ý Muốn.

Triệu Nhan Nghiên nói mấy câu đó, tôi không còn nghe được nữa, bởi lúc đó tôi đã chết, chỉ còn lại 1 thi thể mà thôi.

Lần thứ 2 tôi tỉnh lại, tôi phát hiện mình đang đứng trong 1 tòa đại điện. Giống như 1 cái hoàng cung đại điện thường thấy trong Ti vi, thế nhưng nó có phần âm u quá.

Ở trước mặt tôi, có 1 lão già trông rất buồn cười đang làm bộ dáng uy nghiêm ngồi ở đó, đứng hai bên là 2 người đang mặc trang phục Phán quan, trông rất tinh ranh.

Phía trên 3 người có 1 tấm biển lớn, trên tấm biển có khắc 3 chữ: Diêm Vương Điện.

Mẹ nó, sao có thể buồn cười tới vậy.

Chẳng lẽ tôi đang đóng phim hài trên truyền hình? Nhìn thấy cảnh này, tôi cảm thấy có chút chán nản, trang phục của 3 người này trông buồn cười quá.

Tôi không khỏi cảm thán, mấy năm nay, đạo diễn hạ ba nhiều quá!

Trong khi tôi đang miên man suy nghĩ, lão già uy nghiêm trợn mắt vỗ bàn quát:

“Phía dưới là người phương nào, tại sao gặp bản Diêm Vương còn không quỳ xuống?”

Tôi sững sốt, chẳng nhẽ tôi đang tham gia đóng phim.

Tôi đáp: “Uy, lão đầu, người tìm lộn người rồi? Tôi không muốn đóng phim!”

Ba người nghe tôi nói vậy, nhất thời sững sốt, Phán quan Giáp đứng ở bên cạnh vội nói:

“A, chẳng nhẽ người này bị bệnh thần kinh?”

Phán quan Ất vội tra xét trong sổ Sinh Tử, tìm kiếm nửa ngày mà cũng không được cái hần muốn, Vì vậy hần kỳ quái nói:

“Không đúng, trong cả canh giờ này không có ai chết ngoài hần, vậy thì người phía dưới kia là ai?”

Cảo Tiểu lão đầu (1) vừa vỗ bàn vừa quát:

“Người phía dưới nghe đây, người đã đã chết! Mau mau báo danh tính, để bản Diêm vương cho người đi đầu thai!”

(1): Cảo Tiểu Lão đầu: Lão đầu khôi hài.

Tôi đã chết? Tôi tại sao lại chết? Bỗng nhiên tôi nhớ lại, đúng vậy, tôi quả thật đã chết.

Tôi ở hôn lễ của Triệu Nhan Nghiên uống rượu vô độ, không có cách nào cứu sống cả.

Xem ra, tôi quả thực đã chết. Mẹ nó, cuộc đời đối với tôi thật bất công, nửa đời trước cầm đầu phần đầu, kết quả tình yêu thì không đạt được, lại phải ném trải tư vị của cái chết.

Lúc này, tôi nghĩ tới 1 câu kinh điển mà trong điện ảnh thường nói: Tình cảm chân thành, tha thiết ở trước mắt thì không biết quý trọng, cho đến khi mất đi thì hối hận đã không kịp nữa rồi, chuyện thống khổ nhất cuộc đời có lẽ cũng chỉ đến mức này mà thôi.

Nếu như ông trời cho tôi 1 cơ hội nữa... tôi sẽ nói với nữ hài tử kia 3 chữ: “Anh yêu em”, nếu như ông trời cho tôi 1 kỳ hạn để yêu, thì tôi sẽ chọn: 1 vạn năm.

A, vừa rồi, vị Diêm Vương lão huynh kia nói tôi có thể đầu thai? Nói như vậy tôi còn cơ hội để hưởng thụ vị ngọt của tình yêu, mẹ nó, kiếp sau tôi nhất định không buông tha cho bất cứ 1 nữ nhân nào mà tôi yêu! Tôi phần hận tưởng tượng.

Vì vậy, tôi bèn nói với Diêm Vương:

“Diêm Vương lão ca, tôi tên là Lưu Lỗi, lão ca nhanh chóng an bài biện pháp giúp cho tôi đầu thai đi!”

Diêm vương cả giận nói:

“Cút! Con mẹ nó, ai là Lão ca của ngươi, Ta so với tổ tông của ngươi còn lớn hơn nhiều!”

Nhiều năm hoạt động trong thương trường, tôi đã học được thói a dua nịnh hót, tôi biết, nếu như Diêm vương an bài cho tôi đầu thai trong 1 gia đình tốt, thì tôi sẽ nói lão nhân này đánh rắm cũng thơm.

Tôi cười nói:

“Tôi trông lão ca còn rất trẻ, dung quang toả sáng, quả thực là một người vô cùng đẹp trai ở thế kỷ mới!”

Diêm vương nghe tôi nói như vậy, bộ mặt lập tức vui vẻ tươi cười, nếp nhăn trên mặt đã không còn nữa, quay sang Phán quan Giáp hỏi:

“Ta trông còn trẻ như vậy ư?”

Vị Phán quan Giáp này võ mông ngựa đã thành quen, cho nên không hề nghĩ ngợi đã nói:

“Chúc mừng diêm vương, chúc mừng diêm vương, ngài quả thực là cực phẩm trong quý giới, đúng là siêu cấp đẹp trai vô địch!”

Diêm vương nghe xong vui vẻ, cười ha hả không ngừng, tỏ ra hòa ái dễ gần nói:

“Lưu Lỗi, quả thực bản vương có quen 1 lão đệ như ngươi! Lão đệ ngươi yên tâm, ta nhất định an bài cho ngươi đầu thai trong 1 gia đình tốt!”

Tôi vội vàng nói tạ ơn, trong lòng thì đang nở hoa, gian kế đã được thực hiện!

Diêm Vương nói với Phán quan Ất rằng:

“Ngươi mau tra tìm ngày sinh tháng đẻ của vị lão đệ này!”

Phán quan ất tra xét một hồi, trên mặt lộ ra biểu tình nghi hoặc, kinh ngạc nói:

“Diêm vương, người xem, vị lão đệ này thọ tới 180 tuổi, tại sao lại chết bây giờ được!”

Diêm vương nghe xong, thần sắc ngưng trọng, tiếp nhận sổ Sinh tử, nhìn ngó nửa ngày, cuối cùng trợn mắt vỗ bàn quát lớn:

“Con mẹ nó, lão đệ của ta bị tên tiểu quỷ nào mang về?”

Một lát sau, có một tiểu quỷ run rẩy đi vào, vừa trông thấy Diêm Vương đã sụp xuống lạy:

“Xin diêm vương bớt giận, tiểu nhân, tiểu nhân chỉ thỉnh thoảng mới đi qua y viện, nhìn thấy tiểu tử này, a không đệ đệ của ngài đang muốn chết, cho nên tiện tay bắt trở về!”

A? Vừa nghe tôi bị bắt nhầm, tôi cứng họng không nói được lời nào cả. Tôi quả thực quá không may mắn.

Tôi chỉ còn tưởng loại chuyện này chỉ phát sinh ở Dương gian, không nghĩ tới ở Cõi âm mà cũng có chuyện như vậy.

Diêm vương cả giận nói:

“Con mẹ nó, ngươi mù à, ngươi cho rằng lão tử không có việc làm hả! Trên sổ sinh tử đã viết rõ ràng, lão đệ ta có một kiếp nạn,, thế nhưng không có chết! người đâu, bắt hắn bỏ vào vạc dầu, vĩnh không được siêu sinh!”

Mấy con quỷ dạ xoa trong chớp mắt đã chạy tới, bắt tên tiểu quỷ kia mang đi.

Tôi đối với sự sống chết của tên tiểu quỷ kia không có hứng thú, chỉ quan tâm tới việc mau chóng đầu thai, tôi nhìn Diêm Vương nói:

“Lão ca, ngươi có thể an bài cho lão đệ đầu thai sớm hay không?”

Bộ mặt Diêm Vương trông như trái mướp đắng nhìn tôi nói:

“Lão đệ, không phải là lão ca không muốn an bài cho ngươi. Chỉ là dương thọ của ngươi chưa hết đã bị tên đui mù kia bắt trở về, chuyện này... ai ta cũng không có biện pháp!”

Trong lòng tôi đã lạnh lẽo hẳn, nhưng vẫn không cam lòng hỏi:

“Thế nhưng những người bỏ mình ngoài ý muốn không phải chỉ có mình đệ chứ? Vậy họ được an bài như thế nào?”

Diêm vương đáp:

“Những người đó ư? Bọn họ mỗi ngày đều biến thành Cô hồn dã quỷ lang thang dưới địa ngục, đợi dương thọ hết thì đi đầu thai!”

Tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, nói:

“Đệ bị bắt nhầm, có khả năng nào đem hồn phách của đệ đuổi trở lại cơ thể hay không?”

Diêm Vương tỏ vẻ thông cảm, nhìn tôi nói:

“Lão đệ, lão ca hỏi người, trước khi chết có phải người đã ký giấy hiến xác cho bệnh viện hay không?”

Tôi gật đầu, nghi hoặc nói: “Tại sao lão ca nhắc tới chuyện này?”

Diêm vương lắc đầu thương hại nói:

“Ta đúng là muốn đem hồn phách của đệ đuổi về, thế nhưng bây giờ, mắt, lòng mề, màng não của đệ đã bị người ta móc ra rồi, nếu ta đoán không nhầm, thi thể có lẽ cũng được các sinh viên trong trường y giải phẫu rồi...”

Xem ra tôi đúng là không may mắn! Chắc lẽ tôi phải lang thang dưới địa ngục hơn 1 trăm năm nữa?

Bỗng nhiên, Phán quan Át như nhớ tới cái gì đó, ghé vào tai Diêm Vương thì thầm nửa ngày. Diêm vương nghe xong vỗ đùi kêu lên:

“Đúng vậy! , tại sao ta có thể quên được cơ chứ? Lão đệ, người có muốn là sống lại không?”

“Sống lại?”

Tôi nói thầm, đối với từ này tôi cũng không xa lạ gì, bởi nó thường được nhắc tới trên internet.

Diêm Vương tưởng tôi không rõ, bèn giải thích nói:

“Chuyện sống lại này, tức là đem linh hồn đệ nhập vào thân thể của đệ trong quá khứ”

Tôi phát phát tay nói rằng:

“Ý của đệ muốn hỏi là, chẳng nhẽ bất cứ ai dương thọ chưa hết đều có thể sống lại?”

Diêm vương lắc đầu nói:

“Điều này thì không phải, sống lại là 1 chỉ tiêu trong Địa ngục, một nghìn năm chỉ có 1 lần, vốn lão ca định đem nó đi bán đấu giá, thế nhưng, đệ là lão đệ của ta, ta đem tặng cái chỉ tiêu này có đệ! Lại nói, ta là con người chính nghĩa, tiền ta cũng không thiếu.”

Một nghìn năm mới có 1 chỉ tiêu? Vậy chẳng phải nó quá trân quý hay sao? Xem ra Diêm Vương lão cả quả thật đáng kết giao!

Tôi thường nghe nói, người sống lại thường có công năng đặc dị, bản thân mình chẳng lẽ cũng có? Vì vậy tôi nghiêm mặt hỏi:

“Lão ca, sau khi đệ sống lại, có phải có một số công năng đặc dị hay không?”

“Chuyện này... ”

Diêm vương suy nghĩ một chút, rồi nói:

“Cái này không phải quyền hạn của ta, nếu như đệ muốn xin, thì ta đành phải ra mặt xin cấp trên ban cho đệ, nhưng mà đệ phải đợi lâu 1 chút!”

Tôi vừa nghe nói đã lập tức hỏi: “Phải đợi trong bao lâu?”

Diêm vương suy nghĩ một chút nói:

“Nếu muốn có thư phê chuẩn từ trên Thiên Đình, cấp công năng đặc dị cho người được sống lại, phỏng nhanh cũng phải mất mấy trăm năm!”

Tôi ngất, mấy trăm năm? Tôi lập tức vội vã hỏi:

“Vậy sau khi đệ sống lại có được dị năng không?”

Diêm vương nói:

“Có cái rắm, đệ lúc đó đã sớm chết rồi, có lẽ cho đến khi chết, đệ vẫn ngửa mặt lên trời than “Dị năng của ta đâu!”

A, vậy thì thôi đi. Tôi khoát tay nói:

“Lão ca, đệ chẳng muốn dị năng gì nữa!”

Diêm vương mỉm cười nói:

“Nhưng mà, lão ca sẽ tặng cho đệ 1 cái Điện thoại di động, sau này có chuyện gì cần tới lão ca, chỉ cần gọi điện thoại là được!”

Điện thoại di động? Tôi hỏi: “Đệ trở về dương gian rồi, có thể gọi điện thoại cho lão ca không?”

Diêm vương khăng định gật đầu:

“Đương nhiên, đây là bảo bối mà Edison vừa mới phát sinh ra, A, lão ca quên nói cho đệ biết, Edison bây giờ là 1 khoa học gia giữ chức Giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật – Diêm Vương.”

Phán quan Át đưa cho tôi 1 khối ngọc thạch rất đẹp, tôi ngạc nhiên nói: “Cái này là điện thoại?”

Diêm vương đắc ý nói:

“Đương nhiên, nó dùng tâm linh để cảm ứng, vậy là lão ca có bạn tri kỉ rồi. Đây chính là sản phẩm mới nhất đó, sử dụng năng lượng bóng đêm, cũng giống như năng lượng mặt trời trên dương gian của đệ, chỉ cần đặt nó trong bóng tối là có thể tự bổ sung năng lượng.”

Tôi tạm thời tin tưởng sự khoác lác của Diêm vương lão ca về chiếc điện thoại di động, cẩn thận đeo nó ở trên cổ.

Diêm vương nói với tôi:

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, Phán quan Giáp, người đưa lão đệ của ta trở về đi.”

Tôi ngất, hóa ra Phán quan Giáp trông như thế này.

3. Chương Đặc Biệt: Tình Yêu Của Nhan Nghiên

Triệu Nhan Nghiên vuốt ve khuôn mặt thanh mảnh của Lưu Lỗi, lệ rơi đầy mặt nghẹn ngào nói:

“Lưu Lỗi, nếu anh sớm nói với em những lời này, em nhất định sẽ không màng tất cả mà gả cho anh!! Anh biết không, em đã chờ những lời này của anh 15 năm rồi!”

Những hồi ức ngày xưa lại bắt đầu hiện lên trong đầu của Triệu Nhan Nghiên.....

Nam sinh kia đến ngay cả nắm tay mình cũng không dám, có lẽ hẳn không biết tâm tư mình đã thâm cho phép hay sao.

Ngay cả khi phân khoa mình đã ám chỉ rõ ràng, thế mà tên ngốc này vẫn không hiểu...(đã hỏi hẳn vài lần: Cậu hy vọng tớ học ban văn hay ban tự nhiên?)

Trong trường đã tổ chức thi thử mấy lần, hẳn đều đứng thứ nhất, hẳn đúng là thiên tài...(chẳng lẽ hẳn vì mình mới bộc phát ?)

Thân ảnh quen thuộc lại xuất hiện trước điểm báo danh của Thanh Hoa Đại học...(hắn thật sự đến, lúc ấy chính mình kích động đến phát ngốc)

Tên gốc này luôn được một đám mỹ nữ vờn quanh, nhất là giáo viên xinh đẹp mới chuyển đến, nhưng hấn không động tâm ...(Cái này chẳng phải vì mình sao ? Mình rất cao hứng ..)

.....

Sau khi tốt nghiệp, hấn và mình đều làm việc tại một công ty ...(Cái này chẳng lẽ là trùng hợp ? Hay là hấn biết mình đăng ký vào đây, nên cũng vào theo ...)

Trong công việc, hấn làm việc rất xuất sắc, thăng quan tiến chức không ngừng, quả là một nam nhân ưu tú (hấn như thế nào chỉ biết cặm cụi làm việc, năm nay mình đã 28 tuổi rồi, chỉ qua mấy năm nữa là hết tuổi thanh xuân).

Ba mươi mốt tuổi hấn lên lên được vị trí Tổng giám đốc, đúng là quá xuất sắc. (Ôi chẳng lẽ hấn từ trước đến nay chưa từng thích mình sao ? Mình đã 31 tuổi, sắp không có ai ngó ngang gì nữa rồi...)

Hấn cùng với một nữ nhân khác cười cười nói nói...(Hai người bọn họ có quan hệ gì? Trong lúc buồn bực mình đã nhận lời cầu hôn của Từ Khánh Vĩ)

Trước ngày thành hôn, mình đã đem thiệp mời cho hấn, coi như cho hấn một cơ hội cuối cùng, nếu hấn cầu hôn mình, mình nhất định sẽ gả cho hấn , ôi hồi hộp muốn chết....

Hồi ức của 15 năm vẫn còn như mới. Triệu Nhan Nghiên nằm trên thi thể lạnh lẽo khóc lóc thảm thiết..

Đêm đó, sau khi tổ chức xong hôn lễ, Triệu Nhan Nghiên một mình lão đảo bước về phòng .

Nàng mở ngăn kéo, cầm một quyển nhật ký, lấy ra một tấm ảnh chụp trung hồi còn học phổ thông.

Triệu Nhan Nghiên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trong ảnh, đây là bức ảnh chung duy nhất của mình và hấn, nước mắt Triệu Nhan Nghiên từ từ chảy xuống.

Nhìn xem, nhật ký của mình trang nào cũng nhắc tới hấn, Triệu Nhan Nghiên mỉm cười. Ít nhất mình đã có được tình yêu của hấn, những việc khác đã không còn quan trọng nữa rồi, đúng không?

Yêu hận tình buồn làm điên đảo chúng ta

Yêu nhau mà sao phong vân phải tan rã

Tin tưởng có một ngày, tình yêu mình vĩnh cửu

Ở một chỗ, thời gian ngưng đọng lại.

Làm sao có thể biểu hiện hết tình yêu của chúng ta

Còn tưởng rằng chết vì tình chẳng qua là lời cổ xưa đồn đãi

Người đi trước, làm người ở lại đau khổ nào nùng

Thà làm mộng nguyên ương, dưới làn mưa bụi Giang Nam

Chỉ khi tan nát cõi lòng mới hiểu hết được

Âm dương ngàn dặm, Giang Nam mỹ tiếng ca...

Ngày hôm sau, các tờ báo thi nhau đưa 1 tin tức chấn động:

“Tổng giám đốc công ty Microsoft khi tham gia hôn lễ cấp dưới đã bỏ mình, ngay đêm đó, tân nương uống thuốc ngủ tự sát. ”

Chuyện này chỉ là trùng hợp hay là có...ấn tình gì khác, nhất thời báo chí TV đồn ầm lên, các câu hỏi nghi vấn được đặt ra không bao giờ dứt.

...

Tại Địa phủ

“Bẩm báo Diêm Vương đại nhân, hôm nay lại thêm một vụ tự sát. ” Phán quan Giáp nói.

”Bây giờ pháp luật của dương gian đã được kiện toàn tương đối rồi, tại sao vẫn còn tự sát? Chẳng lẽ có oan tình? ”

Diêm Vương kỳ quái hỏi.

“Hình như là một vụ tự sát vì tình! ” Phán quan Ất nói.

“Ôi? Đến giờ vẫn có tự sát vì tình sao? ”

Diêm Vương kỳ quái hỏi. (Diêm vương cũng cảm thấy như gặp quỷ?)

“Đúng vậy, một vụ tự tử vì tình, mấy trăm năm rồi chúng ta mới gặp lại chuyện này! ”

Phán quan Giáp nói.

“Ừm, đúng vậy! ”

Diêm vương vô cùng hứng thú với việc này, nói:

“Mang người tự sát vì tình đi lên, bổn diêm vương muốn đích thân thăm vấn! ”

“Tuân lệnh! ”

Một tiểu quỷ đáp, bay nhanh ra khỏi điện.

Một lát sau , chỉ thấy tiểu quỷ áp giải một nữ quỷ xinh đẹp tiều tụy lên Diêm Vương điện, nữ quỷ quỳ gối phía dưới.

“Phía dưới là người phương nào! ” Diêm vương hỏi.

“Bẩm Diêm Vương, tôi tên là Triệu Nhan Nghiên. ”

Nữ quỷ xinh đẹp nói.

“Triệu Nhan Nghiên? Người vì sao mà chết! ” Diêm vương hỏi.

“Là tôi tự sát. ” Triệu Nhan Nghiên nói.

“Ta ngất! Ta biết là người tự sát, ý ta là hỏi vì sao người phải tự sát? ”

Diêm vương tức giận trừng mắt nói.

“Bởi vì người trong lòng tôi đã chết rồi. ”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Người kia chết như thế nào? Họ tên là gì, người nhất nhất nói ra, nếu hấn còn chưa đầu thai, ta có thể an bài cho các người gặp nhau dưới địa phủ. ”

Diêm vương nói.

Địa phủ có quy định, chết do oan ức hoặc vì tình yêu mà tự sát, thì sẽ có phương pháp áp dụng khác nhau.

“Hấn tên là Lưu Lỗi, chết vì bệnh tim. ”

Triệu nhan nghiên kích động nói, nàng đã nghĩ không bao giờ gặp lại hấn nữa rồi.

“A? Lưu Lỗi? Tên này tại sao ta thấy quen quen? ” Diêm vương tự hỏi .

“Diêm vương, hấn là đệ đệ mà ngài mới nhận đó! ” Phán quan Giáp nhắc nhở.

“Ôi! Đúng rồi! Mẹ nó, người xem trí nhớ của ta, lát nữa, người phải đem được vật tới đây để ta bồi bổ! ”

Diêm vương vỗ đùi bưng tỉnh nói.

“Chuyện này.....Lưu Lỗi, hấn ta không còn ở địa phủ nữa rồi. ”

Diêm vương chẳng kiêng dè gì nói thẳng.

“Cái gì! Hấn đã đầu thai rồi? Nhanh như vậy ư? ”

Triệu Nhan Nghiên lão đảo ngã xuống mặt đất.

“Ôi, đúng là một nữ nhân đáng thương! ”

Phán quan Ất cảm thán nói.

“Đúng vậy, chẳng còn cách nào khác, hay ta cho người đi đầu thai luôn nhé! ” Diêm Vương tiếc hận nói.

“Đúng rồi, Diêm Vương đại nhân, căn cứ theo quy định địa phủ, người tự sát vì tình có một cơ hội để tìm lại người mình yêu! ”

Phán quan Giáp bỗng nhiên vỗ trán nói.

“Người muốn cho nàng uống “Truy Tình Đan”? ”

Diêm vương hỏi. Nhưng mà hắn lại lập tức lắc đầu nói:

“Không nên, không nên, đan dược này quá độc! ”

“Đan dược gì? Uống xong có thể gặp lại Lưu Lỗi hay sao? Ngài mau cho tôi ăn đi! ”

Triệu Nhan Nghiên kích động kêu lên.

“Ôi! Cô nương, không phải bổn vương không để cho người uống mà thật sự đan dược này rất độc ! ”

Diêm Vương nói:

“Phán quan Giáp, người giải thích cho nàng một chút đi! ”

Phán quan Giáp đồng dạng nói:

“Khi uống “Truy Tình Đan”, linh hồn của người sẽ trở lại thời điểm trước khi người yêu hắn, nói cách khác, người được trở về với con người của người trước kia. Nói là sống lại, mà cũng không phải là sống lại. Bởi vì tất cả trí nhớ của người đã bị phong ấn ”

“Vậy thì có gì độc đâu? ” Triệu Nhan Nghiên kỳ quái hỏi.

“Người nghe ta nói hết đã! ”

Phán quan Giáp tiếp tục nói::

“Sau khi uống đan dược, một năm sau phải tìm được người yêu, hơn nữa, lại phải ở cùng phòng với hắn, như vậy độc dược trong cơ thể sẽ truyền sang người của người yêu, người sẽ không việc gì, mà còn khôi phục được trí nhớ. Nhưng nếu người không tìm được hắn, lại không ở cùng phòng với hắn, thì độc dược sẽ phát tác, lúc đó người sẽ chết, bị đày xuống địa ngục, làm cô hồn dã quỷ, vĩnh viễn không được siêu sinh”

“Ngài nói là độc dược sẽ truyền sang cho hắn? ”

Triệu Nhan Nghiên lo lắng mà hỏi .

“Cô nương à, người phải nhớ người chết là cô, còn lo lắng cho người kia làm gì?”

Phán quan Giáp kỳ quái hỏi.

“Có lẽ, đây là sức mạnh của tình yêu. ” Triệu Nhan Nghiên thận thùng nói.

“Được rồi, ta cũng nói luôn cho người, độc dược này không có hại gì với người yêu của cô, ngược lại còn giúp hắn cải biến thể chất thân thể, giúp hắn có được 1 chút năng lực đặc thù mà người thường không có, đối với người dương gian các người mà nói, đó là dị năng. Hơn nữa ở... phương diện kia sẽ rất mạnh mẽ, coi như để hắn bảo đảm người yêu của mình”

Phán quan Giáp giải thích.

“Ồ, vậy ngài mau cho tôi uống đi”

Triệu Nhan Nghiên vừa nghe tới chuyện, độc dược kia không có hại tới Lưu Lỗi, thì nàng đã vô cùng yên tâm.

“Người chắc chứ? Nếu người uống vào sẽ không nhớ gì nữa đâu, nếu không gặp được hần, thì người sẽ chết không minh bạch đó! ”

Phán quan Ất nhắc nhở nói.

“Ai dè, ngài sao nhiều lời như vậy, mau đưa cho tôi uống là xong! ”

Triệu Nhan Nghiên không kiên nhẫn nữa nói.

“Hừ! Không được ăn nói xác xược! Phán quan Ất, hần nói rất đúng, rất nhiều người đã dùng đan dược này, nhưng không có tìm được người yêu, kết quả là bỏ mình!”

Diêm vương nhắc nhở.

“Tôi không sợ! ” Triệu Nhan Nghiên kiên định nói.

“Được rồi, Phán quan Giáp, người đi lấy đan dược cho nàng! ”

Diêm vương lắc lắc đầu nói. Nghĩ thầm, Lão đệ, người đừng có phụ nữ tử si tình này!

Phán quan Giáp đưa cho Triệu Nhan Nghiên một viên đan dược nói:

“Trong thời điểm người dùng đan dược, hãy tập trung tinh thần nhớ tên người kia, lúc đó linh hồn người sẽ trở lại lúc người chưa yêu hần ”

Triệu Nhan Nghiên tiếp nhận viên đan dược, không chút do dự nuốt vào.

Diêm vương thở dài nói:

“Ôi, không biết nàng có thể thành công hay không! Nếu lão đệ trước kia đưa cho ta số điện thoại của hần, ta nhất định sẽ gọi điện nhắc nhở. ”

“Nhưng mà, lão đệ của ngài có được dị năng, vậy chẳng phải hần vô địch thiên hạ rồi hay sao? ”

Phán Quan Giáp lo lắng nói.

“Thế thì đã làm sao, hần vốn là lão đệ của Diêm Vương, vô địch thiên hạ cũng là chuyện bình thường! Người lo lắng cái rắm! ”

Phán quan Ất trừng mắt liếc Phán Quan Giáp nói.

4. Chương 3: Báo Danh.

Bên tai của tôi vang lên giọng nữ vô cùng quen thuộc.

“Mẹ, con lạnh lắm, mẹ cho con ngủ thêm chút nữa đi!”

Đầu tôi vẫn còn mơ màng, theo thói quen trả lời như vậy.

Ai, sai rồi! Tôi chẳng phải một mình ở căn nhà mới mua trên Bắc Kinh hay sao? Mẹ tôi sao lại tới đây?

Tôi mở mắt, nhìn bốn phía xung quanh. Đây là một cái giường cũ, một cái bàn làm việc sơn đã lâu năm nên đã có chỗ mốc, giá sách thì bừa bãi, khung cảnh vô cùng quen thuộc, lại có chút xa lạ.

Mẹ của tôi sao lại trẻ như vậy? Tất cả những điều này cho thấy, Diêm vương lão ca không có gạt tôi, tôi đã sống lại rồi.

Còn một khả năng nữa, đó là tôi đang nằm mơ, mơ một giấc mơ dài. Giấc mơ kia nói, tôi đã 31 tuổi, trở thành tổng giám đốc của công ty Microsoft của nước Z, tham gia hôn lễ của người yêu, vì uống rượu quá nhiều nên chết, sau đó gặp Diêm Vương lão ca...

Nghĩ tới đây, tôi sờ lên ngực, cái “điện thoại di động” mà Diêm Vương lão ca cho tôi vẫn còn, đích thực là tôi đã sống lại rồi.

Tôi vui vẻ bật dậy, ôm lấy mẹ yêu quý của tôi.

Mẹ tôi vỗ đầu tôi cười nói:

“Hôm nay, con đã là một học sinh phổ thông rồi, đã là đại hài tử rồi. Lại còn làm nũng với mẹ nữa ư?”

Tôi lắc đầu, cho dù là bây giờ, hay khi tôi đã 31 tuổi, mỗi khi gặp cha mẹ, tôi đều làm nũng, có một câu nói rất chuẩn xác: Trong mắt cha mẹ, người vĩnh viễn chỉ là một đứa trẻ.

Tôi mặc quần áo vô cùng nhanh, thấy mẹ tôi đang chuẩn bị cặp sách cho tôi, tôi hỏi:

“Mẹ, ngày hôm nay là ngày đầu tiên con học phổ thông đúng không?”

“Đương nhiên là đúng rồi!” Mẹ tôi nghi hoặc nhìn tôi.

“YEAH!”

Tôi kêu to một tiếng, tôi học theo thói quen kiếp trước, vươn tay dấm một cái vào không khí. Tôi sống lại rồi, tôi đã trở về năm 1994, tôi bắt đầu đi học trung học phổ thông.

Tôi sở dĩ vui vẻ như vậy, bởi đời nay tôi sẽ không buông tha Triệu Nhan Nghiên nữa. Tôi mở cửa sổ, hít sâu một hơi không khí trong lành, kêu to:

“Các vị mỹ nữ, tôi tới đây!”

Tôi xoay người, phát hiện mẹ tôi còn ở trong phòng, đang trợn mắt há mồm nhìn tôi.

“Hắc hắc!”

Tôi cười gượng nói, đương nhiên tôi hiểu tâm trạng của mẹ lúc này. Nếu như bất cứ người mẹ nào thấy người con của mình mới bước chân lên phổ thông, mà đã kêu lớn “mỹ nữ”, thì cũng có tâm tình này cả.

Mẹ tôi sờ trán tôi nói:

“Tiểu Lỗi, con có sốt không?!”

Tôi cười lắc đầu, đi ra cửa bước vào phòng vệ sinh, nhìn bóng dáng một thiếu niên... tóc tai rối bời trong gương.

Chẳng lẽ kiếp trước tôi lòi thoi thể này hay sao? Tôi ngất, đây là hình tượng gì vậy, thảo nào không có nữ sinh nào thích tôi, nghĩ lại thời đại học anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong thì khác nhau một trời một vực.

Tôi quyết định rồi, chuyện đầu tiên tôi làm khi sống lại, đó là chỉnh đốn hình tượng của mình.

Lau mặt qua loa vài cái, tôi bước đến phòng an, mẹ tôi đang nấu bữa sáng, cha tôi đang ngồi đọc báo. Lúc này, trên mặt cha tôi không có nếp nhăn, tóc vẫn còn đen nhanh, cái tuổi 30 gần 40 là thời kì phấn đầu tích cực nhất cho sự nghiệp chính trị.

Trong trí nhớ của tôi, lúc này cha tôi làm việc ở 1 nhà máy quốc doanh còn chưa đóng cửa, cha tôi là một kỹ sư trẻ rất có tiền đồ.

Thế nhưng, khi công việc làm ăn trở nên khó khăn, nếu như không có kinh nghiệm của kiếp trước, không ai có thể nghĩ rằng, một năm sau đó, một vị quản đốc hòa ái dễ gần lại ôm toàn bộ tài chính của công ty trốn đi.

Sau này có bắt được về, nhưng toàn bộ tài chính của công ty đã bị chuyển ra nước ngoài, nhà máy chỉ còn lại 1 cái xác không, cộng với những khoản nợ bên ngoài, không đến một tháng thì bị ngân hàng cưỡng thế thu hồi.

Những người công nhân như cha tôi thì suốt ngày thở dài, tóc cũng bạc đi không ít, lặn đạn long đong để lo ba bữa cơm cho gia đình. Chuyện này kéo dài tới tận khi tôi tốt nghiệp, nhậm chức ở công ty Microsoft, thì vấn đề tài chính mới hoàn toàn được giải quyết.

Nhưng, thân thể phụ thân bị suy yếu quá độ, không được vài năm thì qua đời.

Hôm nay tôi sống lại rồi, đương nhiên sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh, chí ít với năng lực của tôi, nuôi sống mọi người trong gia đình chắc là không có vấn đề gì.

“Cha, con rất nhớ cha!”

Sau khi sống lại, tôi không cách nào áp chế được tình cảm bản thân, nhào vào lòng cha tôi, bởi kiếp trước tôi muốn gặp cũng không được.

Cha tôi buông tờ báo đang đọc trong tay, kỳ quái vỗ lưng tôi hỏi:

“Đứa con này, hôm nay làm sao vậy?”

Tôi không muốn làm mọi người hoài nghi, vì vậy mới giải thích nói:

“Cha, đêm qua con mơ thấy một giấc mộng, mơ thấy trong nhà máy của cha, Trương quản đốc ôm tiền bỏ trốn”

Cho dù như thế nào đi chăng nữa, tôi cũng phải nhắc nhở cha tôi để người đề phòng.

“Đừng có nói bậy, Trương quản đốc không phải là người như thế!”

Cha tôi tức giận buông tôi ra, quát.

Tôi biết giấc mơ này không có tác dụng để báo trước, xem ra chỉ còn cách đi một chuyến, đến lúc đó tôi sẽ chứng minh lời nói của mình là sự thực cũng không muộn.

...

Sau khi ăn xong, cha mẹ tôi đến trường báo danh cùng với tôi. Vốn tôi định một mình đi thôi, nhưng cha mẹ tôi nhất định không chịu.

Nhưng cũng khó trách, bởi từ nhỏ đến hiện tại, tôi chưa từng ra khỏi ra xa hơn 1km. Trường tiểu học thì ngay cạnh nhà, có đến cũng không đến 500 bước. Trung học thì lại ở gần tiểu học.

Mà đi báo danh tới trường phổ thông cách nhà tận hơn 10 trạm xe, đối với 1 thiếu niên 14 tuổi như tôi thì làm gì có cha mẹ nào yên tâm, huống chi bọn họ còn muốn cho con mình học đại học nữa, không chăm chút từ bây giờ sao được.

Ở trước cửa Trường Tứ Trung ồn ào, chật ních người, rất nhiều bậc phụ huynh cũng đưa con đến trường giống như cha mẹ tôi.

Trường Tứ Trung là 1 trong những trường trọng điểm của thành phố Tân Giang, để tôi học ở trường này, phụ thân tôi cũng tốn không ít tiền.

Sức khỏe cũng là một vấn đề của tôi thời trung học cơ sở, mà lực học của tôi ở trung học cơ sở cũng tương đối kém, nếu như không phải tính cách hướng nội, nhu nhược của tôi, tôi rất có khả năng không bước chân vào được đây.

Chỉ có từng sống qua thời kỳ ở trường trung học đó mới thấy, quả thực trường đó rất kém, cướp bóc, giết người, cờ bạc, những thiếu niên phạm tội ở Tân Giang đều xuất phát từ nơi đó.

Cái trường học đó có thể bồi dưỡng ra nhân tài thì có gặp quỷ rồi, Cả khu phố đi thi, chỉ có một mình tôi là đủ điểm đỗ vào trường Tứ Trung.

Tôi thấy trên đường qua lại có không ít xe tốt, không khỏi cảm thán, những năm này cũng có không ít nhân vật có tiền!

Theo kinh nghiệm của kiếp trước, con số trăm vạn đã là không nhỏ rồi. Ánh mắt của tôi dừng lại trên chiếc Audi 100, để cho tôi chú ý không phải là cái xe, mà là cái biển số, A00001.

Kiếp trước tôi cũng không biết, biển số này đại diện cho ý nghĩa gì, lúc đó chỉ nghĩ, nhà nào chọn được cái biển số đẹp, nhưng hôm nay nghĩ lại, người nào có được cái biển số này cũng không phải là yếu đâu. Xem ra ở trong trường có không ít nhân vật tai to mặt lớn đây.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra giống như kiếp trước, tôi được phân vào ban 12(1), đây là 1 trong những ban trọng điểm.

(1): Ban : Lớp, trung quốc không dùng lớp 1A, 2A, mà dùng theo kiểu năm thứ 1, ban 12...

Rất nhanh chóng, tôi đã tìm được cô giáo tiếp đón học sinh trong ban 12 này. Đây là một nữ sinh mới tốt nghiệp đại học sư phạm ra trường, cũng chính là chủ nhiệm của lớp Diệp Tiêu Tiêu.

Đương nhiên, đây chính là trí nhớ kiếp trước của tôi. Lúc này, cha mẹ tôi rất nghi hoặc, tại sao lại để một nữ sinh mới tốt nghiệp làm chủ nhiệm.

Sau này tôi mới biết được, địa vị của Diệp lão sư này vô cùng lớn, có người nói cha nàng là nhân vật lớn của Sở Giáo Dục, cho nên ngoại trừ việc các lão sư dạy Tiếng anh được phân lớp, các giáo viên khác không có gì đặc biệt thì sẽ không được làm chủ nhiệm.

Trường học đã như vậy an bài, là có ý định sau 3 năm giảng dạy, Diệp Tiêu Tiêu sẽ vượt qua khảo nghiệm trở thành một giáo viên giỏi.

Trên thực tế, sau khi tốt nghiệp, Diệp Tiêu Tiêu cũng đã trở thành một giáo viên giỏi, ban số 12 của chúng tôi có 12 người, ngoại trừ mấy người dự thính, thì tất cả đều đỗ đại học.

Trong kiếp trước, tôi đối với vị mỹ nữ giáo viên này rất có hảo cảm, tôi tin tưởng mọi người cũng giống như tôi mà thôi.

“Em tên là gì?” Diệp Tiêu Tiêu hỏi tôi.

“Cô Diệp, tên em là Lưu Lỗi”

Tôi không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh đáp, những học sinh khác khi thấy giáo viên này đều vô cùng khấn trương.

Diệp Tiêu Tiêu kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn tôi hỏi:

“Em làm sao biết cô họ Diệp?”

Tôi không nói gì, mỉm cười nhìn trước ngực của Diệp Tiêu Tiêu. Kiếp trước tôi có một phát hiện, bộ ngực của vị mỹ nữ giáo viên này đúng là vô cùng lớn.

Diệp Tiêu Tiêu cũng chú ý tới việc tôi nhìn chăm chăm vào bộ ngực của nàng, thế nhưng cũng không nói gì.

Tôi quả thật là đang nghiên cứu nó, nhưng mọi người sẽ không ai tin tưởng một đứa nhỏ lại nhìn vào nơi đó có ý đồ xấu gì.

Diệp Tiêu Tiêu lấy ra một cái phiếu điền thông tin, tôi xem một chút, nói chung là những tin tức khi nhập học như: dân tộc, tốt nghiệp tiểu học, trung học trường nào... Diệp Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn tôi nhanh chóng điền hết thông tin của cái phiếu, phải biết rằng, những học sinh khác đều do phụ huynh điền vào.

Diệp Tiêu Tiêu tiếp nhận tờ sơ yếu lý lịch của tôi, khi xem đến thành tích học tập ở tiểu học, trung học thì đôi mày có nhíu lại 1 chút.

Kỳ thực, đó cũng là trong dự liệu của tôi, những năm học trung học, tôi bỏ bê học hành, nghịch tung cả khu phố, thành tích 1, 2 môn gì đó còn không đạt tiêu chuẩn. Phòng chừng một ít hảo cảm của mỹ nữ lão sư đối với tôi cũng lập tức tiêu tan.

Những mà như vậy là hay nhất, tôi cũng không muốn làm cán bộ lớp, lấy kinh nghiệm của tôi kiếp trước, cán bộ thời phổ thông này phải làm rất nhiều việc.

5. Chương 4: Cô Giáo Xinh Đẹp.

Tôi theo chỉ thị của Diệp Tiêu Tiêu, đứng trong đội ngũ của ban 12. Dưới sự yêu cầu rất mạnh liệt cho của, cha mẹ tôi với rời trường học, nhìn những tiểu hài tử khác lưu luyến từ biệt cha mẹ, tôi càng nghĩ càng buồn cười.

“Ông, người trở về đi, cháu ở đây là được rồi.”

Một âm thanh vang lên bên tai, làm cho lòng hấn vô cùng xúc động.

Tôi quay đầu lại nhìn, đó chính là người tôi kiếp trước ngày nhớ đêm mong – Triệu Nhan Nghiên.

Nàng vẫn giống như kiếp trước tôi nhìn thấy, mặc một chiếc váy trắng liền thân, trông vô cùng tươi mát trong ngày hè oi bức.

Đi bên cạnh Triệu Nhan Nghiên là 1 lão giả hiền lành, nhưng mà tại sao tôi lại thấy lão trông quen mắt? Không đợi tôi nghĩ thêm, lão giả kia đã nói với Triệu Nhan Nghiên:

“Nhan nghiên, đây là ngày đầu tiên cháu lên phổ thông, ông rất lo lắng cho cháu.”

Triệu Nhan Nghiên lắc lắc tay lão giả làm nũng:

“Ông, những người khác cũng không có trưởng bối đi kèm nữa, nếu người còn ở chỗ này cháu sẽ bị chê cười đó.”

Ai, thanh âm hờn dỗi của Triệu Nhan Nghiên không khỏi làm tôi rung động tâm hồn, tôi đã là người hơn 30 tuổi, vậy mà lại bị 1 tiểu cô nương mười mấy tuổi làm điên đảo.

Ông của Triệu Nhan Nghiên cũng giống tôi, không cách nào chống lại ngữ điệu mỉa mai hoặc điên đảo chúng sinh của nàng, lắc lắc đầu vài cái, rồi nói với thanh niên phía sau:

“Trương thư ký, lát nữa tôi phải trở về chủ trì một hội nghị, buổi tối tan học, anh đón Nhan nghiên nhé.”

Trương thư ký gật đầu vâng dạ, theo lão giả rời trường.

Đến thời gian đã định, mọi người lúc này đã tập trung đông đủ, Diệp Tiêu Tiêu đi tới, bảo chúng tôi dựa theo chiều cao mà xếp hàng, nam sinh đứng 1 hàng, nữ sinh đứng 1 hàng.

Tất cả những chuyện này đều giống như kiếp trước, bởi dáng người tôi tương đối cao, cho nên bị an bài xuống cuối hàng của nam sinh, đứng trước tôi là một nam sinh tên là Quách Khách, sau này trở thành bạn bè tốt thời phổ thông với tôi.

Quách Khách cũng giống cuộc đời của tôi kiếp trước, tính cách hướng nội, thường hay mơ mộng 1 ngày nào đó trở thành tiêu điểm, Vì vậy tôi với hắn rất nhanh chóng trở thành hảo bằng hữu.

Tôi với người bạn này từng sau giờ học thảo luận xem nữ sinh nào xinh đẹp, thảo luận những chuyện sau lưng của mình tinh, cảm khái nói: không biết kiếp này có được làm hảo bằng hữu với hắn hay không.

Sau khi đội ngũ tập trung xong, Diệp Tiêu Tiêu dắt chúng tôi tới 1 gian phòng ở lầu 2, đối với nó tôi không có ấn tượng nhiều lắm, bởi vì khi Giáo học lâu được xây dựng trước chúng tôi 2 năm, lần phân khoa văn, khoa Lý cũng qua đi rất nhanh.

Lúc này, Diệp Tiêu Tiêu đang an bài chỗ ngồi của nam sinh với nữ sinh trong lớp.

Mọi người bên cạnh tôi đều đang tính toán vị trí của mình, đương nhiên bọn họ chú ý nhất là được ngồi cùng bàn với nữ sinh nào.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, thân nhân của bọn liếc đi liếc lại xem mình ngồi ở chỗ nào, bạn cùng bàn lý tưởng nhất với bọn họ đương nhiên là Triệu Nhan Nghiên.

Tuy rằng những người này chưa từng nói ra miệng, nhưng tôi dám chắc, ai cũng tính toán để được ngồi với nữ sinh mặc áo trắng kia.

Tôi cố ý vỗ lên vai Quách Khách nói:

“Không biết mỹ nữ kia có thể trở thành bạn ngồi cùng bàn với mình không?”

Tôi vừa mới nói xong, tất cả nam sinh trong lớp đều liếc mắt nhìn tôi. Trong lòng bọn họ, đã coi tôi là con cóc ghè muốn ăn thịt thiên nga. Trong lòng tôi thì cười nhạt, nhìn cái gì, tôi chẳng phải là đem lời nói trong lòng của mấy người nói ra ư?

Rất nhanh đã đến thời gian của chúng tôi, tôi nhìn ra được, bọn họ rất lo lắng nhìn về phía nữ sinh. Chỉ có tôi nhàn nhã đứng đó, ký ức kiếp trước của tôi cho tôi rõ, tôi với Triệu Nhan Nghiên sẽ trở thành bạn ngồi cùng bàn.

Khi tôi với Triệu Nhan Nghiên cùng nhau đi vào phòng học, thì tất cả thần nhĩn đố kị của bọn nam sinh nhìn tôi chăm chăm, chúng muốn làm cho tôi sợ hãi. Kỳ quái, kiếp trước của tôi có cảm giác này không? Không biết là kiếp trước tôi trở mỗ chậm, hay bọn chúng phát dục sớm

Tôi với Triệu Nhan Nghiên tương đối cao, cho nên bị xếp ở bàn thứ 3, nhưng lại đếm từ dưới lên, bên cạnh cửa sổ, đúng y như kiếp trước.

Khi chúng tôi ngồi vào bàn, Triệu Nhan Nghiên vươn bàn tay nhỏ bé của mình ra, nói:

“Xin chào, tớ là Triệu Nhan Nghiên!”

Tôi nhớ rõ, kiếp trước tôi vô cùng khó khăn, mắt nửa ngày mới chìa được bàn tay ra, làm cho 2 bên đều xấu hổ.

Hôm nay, tôi sẽ không thể nào biểu hiện như vậy nữa, nói đùa, tôi từng bắt tay với bao nhiêu người mà còn sợ? Hơn nữa, đây chính là cơ hội để làm quen, thì tại sao phải bỏ qua cơ chứ.

Tôi cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nói:

“Lưu lỗi, sau này xin giúp đỡ nhiều hơn!”

Sau đó tôi buông tay nàng ra, nhưng lại không quên lắc lắc một cái. Mắt của Triệu Nhan Nghiên lập tức đỏ lên, tôi lại làm như mình chưa hề làm động tác đó.

Nhưng trong lòng lại cười hắc hắc không ngừng, không nghĩ ra, nha đầu này lại xấu hổ tới như vậy.

Đợi khi tất cả mọi người đều ngồi vào chỗ của mình, Diệp Tiêu Tiêu bắt đầu thao thao bất tuyệt bài giảng của mình.

Đại khái là trung học phổ thông với trung học cơ sở không giống nhau, tri thức cần phải học rộng lớn hơn, khó khăn hơn, mọi người cần phải cùng nhau cố gắng.

Tuy rằng thanh âm của nàng đặc biệt êm tai, nhưng tôi lại cảm giác vô vị, bởi tôi dùng tâm lý của 1 người đàn ông hơn 30 tuổi, lại ngồi chỗ này nghe... tiểu hài tử nói chuyện, đúng là có chút không được tự nhiên.

Tôi nhìn chăm chú vào thân ảnh của Diệp Tiêu Tiêu, kiếp trước hình như tôi rất ghét nàng, ánh mắt tập trung vào bộ ngực vượt cỡ của nàng.

Hóa ra đây đúng là phát hiện mới, bộ ngực của nàng sao lại to đến vậy chứ, tôi thật muốn nhìn ngực nàng xem một chút, xem bên trong là thật hay giả?

Mẹ nó, chuyện này làm tôi giật mình, tôi bị làm sao vậy? Tôi khi nào trở nên háo sắc như vậy.

Chẳng lẽ kiếp trước kiêng khem nhiều quá, kiếp này bạo phát? Giống như lời nói của 1 vĩ nhân, không trăm mặc thì đến lúc bạo phát, nếu cứ trăm mặc mãi sẽ chết? Vậy thì tôi đang làm cái gì đây? Tôi chẳng phải đã từng trăm mặc trước khi chết sao, giờ sống lại nên bạo phát ư?

Nhìn kỹ lại, Diệp Tiêu Tiêu lão sư cũng đúng là 1 cực phẩm mỹ nữ, Cao khoảng 1 thước 7, thân hình thon dài, quần Jean bó sát người, càng làm nổi bật những đường cong lồi lõm trên cơ thể.

Cho dù dung mạo hay vóc người đều có thể so sánh với Triệu Nhan Nghiên, nghe nàng giảng bài đúng là 1 loại hưởng thụ, trước đây tại sao không nghĩ như vậy chứ.

Tiếp theo là phần tự giới thiệu của mọi người, tôi cảm thấy mọi người rất câu nệ, chỉ đơn giản giới thiệu danh tính và trường tốt nghiệp hồi trung học cơ sở.

Chỉ có một người tên là Tạ Vĩ và 1 người là Lưu Khoa Sinh là đứng ra giới thiệu rất chi tiết, đến cả chức vụ mình đã từng làm hồi trước, lúc này tôi đã nhìn thấy trong mắt Diệp Tiêu Tiêu có sự tán dương.

Cái tên Lưu Khoa Sinh này sẽ là lớp trưởng, có mâu thuẫn rất lớn với tôi.

Bây giờ xem ra chẳng phải tính toán làm gì, lúc đó hẳn là 1 trong những người theo đuổi Triệu Nhan Nghiên, mà Triệu Nhan Nghiên lại là bí thư đoàn.

Người này thường mượn cơ công việc, yêu cầu tôi đổi chỗ với hắn, lúc đầu tôi còn tưởng là thật, sau này mới biết động cơ này của hắn không được trong sáng, Triệu Nhan Nghiên cũng là người thâm hiểm của tôi, đương nhiên tôi sẽ không cho hắn cơ hội, rốt cuộc thì cũng tạo thành mâu thuẫn với hắn.

Để cho hắn nói bậy trước mặt Diệp Tiêu Tiêu, làm cho cừu hận giữa tôi và nàng tăng lên không ít.

Mà người tên là Tạ Vĩ kia, cũng sẽ là một trong những cán bộ lớp. Nếu như tôi nhớ không lầm, hắn là 1 trong những Ủy viên học tập, thế nhưng đến năm thứ 2 bầu lại, hắn bị rút, nguyên nhân là do học tập sa sút.

Phần tự giới thiệu của Triệu Nhan Nghiên rất đặc sắc, tiểu nha đầu này tỏ ra thuần khiết, trong sáng, làm cho mấy Trư Ca trong lớp nhìn chăm chăm, nước miếng rớt ra liên tục.

Lúc lên bục giảng giới thiệu, tôi bình thản vô cùng, tuy rằng nói tôi không kiêu ngạo, không siểm nịnh, bộ dáng trầm tĩnh, nhưng như vậy vẫn chưa đủ để cho Diệp Tiêu Tiêu quan tâm.

6. Chương 5: Quách Khách - Bạn Tốt Của Tôi.

Sau khi tuyên bố kiện toàn đội ngũ cán bộ, Diệp Tiêu Tiêu gọi mấy nam sinh đến chỗ giáo vụ nhận sách.

Tôi nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Lưu Khoa Sinh khi đi ra cửa thật là buồn cười, hắn vẫn chỉ là tiểu hài tử, lại tưởng mình đã được làm đại quan, kỳ thực đó chỉ là làm công dài ngày miễn phí cho Cô giáo mà thôi.

Tôi đưa tay lật lật mấy trang của cuốn sách giáo khoa Mặc Hương, một cảm giác đã lâu không gặp, nay lại xuất hiện trong lòng.

Có lẽ chỉ có học sinh ham học mới có cảm giác này, công việc của tôi trước kia, mỗi ngày đều phải đọc 1 lượng sách lớn, thế nhưng không có cảm giác như khi động đến cuốn Mặc Hương này.

Triệu Nhan Nghiên thấy hành động của Lưu Lỗ kỳ quái, hắn cứ mở sách ra rồi cúi đầu đưa mũi xuống ngửi, dường như đang lắng nghe tiếng của sách, bèn hỏi:

“Lưu lỗ, cậu đang nghe gì đấy?”

Tôi vốn đang chìm đắm trong mơ màng, nên thuận miệng đáp:

“Hương vị của sách, chờ cậu lớn lên sau này sẽ hiểu.”

Triệu Nhan Nghiên nghe vậy thì nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh, nói:

“Cậu thật kỳ quái, cứ làm như cậu lớn hơn tớ nhiều lắm không bằng.”

Tôi hoảng sợ, lập tức cười gượng nói:

“Không phải, vốn tớ cũng được nghe 1 ca ca nói như vậy.”

“A!” Triệu Nhan gật đầu một cái.

Diệp Tiêu Tiêu thấy mọi người đã lấy hết sách ra rồi, bèn nói với chúng tôi:

“Buổi tối hôm nay trở về, mọi người phải mở sách, dùng giấy da hoặc giấy làm lịch treo tường, bọc những cuốn sách này lại, ngày mai đi học kiểm tra!”

Trời ạ, đây không phải là một quyển sách giáo khoa hay sao? Làm gì phải long trọng như vậy, tôi trước kia ở Microsoft có bao nhiêu tư liệu trân quý, còn chưa dùng đến giấy da bọc lại nữa.

Buổi trưa rất nhanh đến, Quách Khách tìm đến ra rú đi ăn trưa. Xem ra tuy rằng tôi đã trọng sinh, nhưng lịch sử không có gì thay đổi, Ở kiếp trước, cũng bởi vì Quách Khách tìm tôi rú đi ăn, mà sau này trở thành 2 người bạn tốt.

Bỗng nhiên có một ý nghĩ không tốt hiện lên trong đầu tôi, nếu như lịch sử bị thay đổi, thì Triệu Nhan Nghiên có trở thành bạn gái của tôi hay không.

“Cậu làm sao vậy?”

Quách Khách thấy sắc mặt tôi trắng bệch, tưởng tôi có bệnh, cho nên gấp gấp hỏi thăm.

Tôi lắc đầu, chuyện này về sau hãy nói. Ít ra bây giờ tôi cũng đã có Quách Khách là 1 người bạn tốt, tôi phải thừa nhận rằng, hẳn đúng là một hảo bằng hữu đầy nghĩa khí, khi chúng tôi học lớp 11, có một người bên ban 4 tên là Vu Văn Thụy bắt nạt tôi, tính cách của Quách Khách vốn nhu nhược, nhưng lại lập tức cầm cái ghế phang hắn, kết quả bị Vu Văn Thụy đánh cho rất thảm, một tuần lễ sau vẫn không tới trường được. Sau này hắn nói với tôi, nếu như phải lựa chọn một lần nữa, thì hẳn cũng không do dự mà xông lên.

“Người anh em, số cậu thật tốt, hôm nay lại được ngồi cùng bàn với Hoa khôi của lớp!”

Quách Khách thấy tôi không nói gì, bèn kiếm chuyện tán gẫu.

“Đúng vậy, tớ chẳng đã sớm nói với cậu, rằng tôi với nàng sẽ ngồi cùng bàn hay sao!”

Tôi đồng dạng nói.

“A, cậu có nói sao. Coi như cậu gặp may đi, nhưng mà người anh em, nếu cậu có ý với nàng, tớ nghĩ cậu phải nhanh chóng hạ thủ!”

Kiếp trước, Quách Khách biết tôi thích Triệu Nhan Nghiên, cho nên hẳn rất hăm hở bày mưu tính kế, nhưng tôi chưa bao giờ thực hiện cả.

Nghĩ tới đây, tôi không khỏi hắc hắc cười khan, Quách Khách không hổ là người bạn đứng sau lưng của tôi, chỉ quen nhau chưa tới 1 ngày, mà hắn đã biết tôi thích Triệu Nhan Nghiên rồi.

Cũng phải, thời điểm phân chỗ ngồi tôi đã nói rõ ràng như vậy, chỉ có kẻ ngu mới không nhận ra mà thôi.

Quách Khách thấy tôi không nói lời nào, vội la lên:

“Cậu đừng cho là tớ có ý với nàng đấy nhé, tớ nói cho cậu biết, ở ban chúng ta có rất nhiều người có ý với nàng. Buổi sáng nay, có mấy nam sinh phía trước tớ còn nghị luận chuyện cậu ngồi cùng bàn với nàng đó! Lớp trưởng của chúng ta dường như cũng có ý với nàng, thời điểm phát sách còn tìm cách tiếp cận chỗ cậu đấy!”

Tôi ngắt, ngay cả chuyện này cũng bị hắn nhìn ra. Quách Khách này không phải là 1 nhân tài bình thường.

Nhưng mà tôi biết, tiểu tử này với tôi giống nhau, dần dần kết thành bộ đôi, nói thì được, nhưng khi thực hiện thì luống cuống như gà mắc tóc.

Ở kiếp trước, chúng tôi còn nghị luận xem làm thế nào mới trở thành nhân vật tiêu điểm, nhưng cho tới tận khi tốt nghiệp trung học, chúng tôi cũng chẳng có tiếng tăm gì.

Trong bữa ăn, chúng tôi nói chuyện về mấy chủ đề cảm thấy hứng thú, tuy rằng kiếp này tính cách của tôi có thay đổi vô cùng lớn, nhưng trong tiềm thức của tôi, Quách Khách vẫn là bạn tốt.

Sau bữa cơm, chẳng cần nói chúng tôi cũng đã trở thành đôi bạn thân thiết. Dĩ nhiên, những chuyện không nói này là nhằm vào Quách Khách, nếu như tôi đem mọi chuyện nói cho hắn biết, thì có lẽ sẽ giống như hù dọa 1 đứa trẻ đến nỗi bị tâm thần.

Trở lại phòng học, tôi phát hiện Lưu Khoa Sinh đang ngồi trên ghế của tôi, sắc mặt hưng phấn, đang khoa tay múa chân nói cái gì đó.

Triệu Nhan Nghiên đương nhiên không có hứng thú với những lời này, ngồi đó lật lật mấy cuốn sách hôm nay được phát, thỉnh thoảng gật đầu với Lưu Khoa Sinh 1 cái.

Mẹ kiếp, thằng này hạ thủ nhanh quá, dám thừa dịp tôi không có ở đây mà đến. Tôi đi đến chỗ ngồi, gõ gõ xuống bàn học 2 cái, lạnh lùng nói:

“Vui lòng nhường chỗ đi.”

Lưu Khoa Sinh đang nói đến đoạn cao hứng, thấy tôi quấy rầy, không nhịn được nói:

“Tớ đang cùng Bí thư đoàn thương lượng chuyện triển khai công tác của lớp, cậu chờ 1 lát!”

Sắc mặt của tôi chẳng biểu hiện chút gì, nói:

“Bây giờ là lúc nghỉ trưa, cậu không có quyền can thiệp vào chuyện của tớ. Nếu như cậu muốn thảo luận công việc, phiền cậu tìm chỗ khác đi!”

Lưu Khoa Sinh không nghĩ tới tôi sẽ nói như vậy, vẻ mặt không vui đứng lên. Phải biết rằng hắn ở cấp 2 cũng là trưởng lớp, cách nói chuyện của hắn tương đối tốt, ai dám không phục, thì chủ nhiệm lớp sẽ đến nói vài câu là xong

Lưu Khoa Sinh hừ lạnh một tiếng, đứng dậy rời đi. Lúc đi vẫn không quên trừng mắt nhìn tôi, người đang dám khiêu chiến quyền uy của hắn.

Thấy Lưu Khoa Sinh rời đi, Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng nói với tôi:

“Sao cậu dám nói chuyện với Lớp trưởng như vậy, cậu không sợ hắn đi tố cáo với Cô Diệp hay sao?”

Tôi khinh thường cười lạnh nói:

“Cứ cho hắn đi đi!”

Triệu Nhan Nghiên cho rằng tôi đang tức giận, vội vàng giải thích:

“Lưu Lỗi, cậu đừng hiểu lầm, tớ không phải giáo huấn cậu đâu, tớ chỉ sợ...”

Không đợi nàng nói xong, tôi liền mỉm cười nói với nàng:

“Tớ đương nhiên là hiểu lầm, tớ hiểu lầm rằng tên kia đang quấy rầy người bạn xinh đẹp của tớ, cho nên tớ mới đuổi hắn đi.”

“Cậu!”

Triệu Nhan Nghiên không nghĩ tới vẻ mặt của tôi biến hóa nhanh như vậy, hơn nữa lại còn trắng trợn nói ra nữa chứ.

Thật ra thì Triệu Nhan Nghiên đã sớm rõ việc Lưu Khoa Sinh đang tìm cách làm quen với mình. Ở tiểu học, Triệu Nhan Nghiên được rất đông nam sinh ái mộ, cho nên Lưu Khoa Sinh chỉ cần nói vài lời, nàng đã rõ mục đích của hắn.

Chẳng qua không nghĩ tới, hắn lại bị người khác phá đám, khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ lên, quay đầu đi chỗ khác, hừ một tiếng nói:

“Mặc kệ cậu!”

Tôi thấy nàng tỏ ra không muốn nói chuyện, bèn khe khẽ hát 1 ca khúc được yêu thích ở kiếp trước.

Tôi liếc mắt thấy Triệu Nhan Nghiên đang cầm đầu đọc sáng, nhưng từ nét mặt của nàng, tôi liền có thể nhìn ra được, nàng đang dựng hai tai nghe lén tôi hát.

Chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi, quả thật còn quá non nớt đối với tôi, sau có thể so sánh được với 1 lão hồ ly đã từng xông pha thương trường. Quả nhiên Triệu Nhan Nghiên rốt cục cũng không nhịn được, xoay đầu lại hỏi:

“Lưu Lỗi, cậu đang hát bài gì vậy? Tại sao tớ chưa từng được nghe?”

“Bài “Luyện tập”, cậu đã từng nghe chưa?”

Tôi thuận miệng nói. Nàng đương nhiên là chưa từng nghe qua, bài này tới tận năm 2003 mới phát hành. Đối với tôi, thì đã nghe đến thuộc cả bài này, nhưng Triệu Nhan Nghiên thì chưa nghe qua bao giờ.

“Chưa.”

Triệu Nhan Nghiên lắc đầu:

“Nhưng mà nó rất dễ nghe, do ai hát vậy?”

“Chuyện này... chuyện này, tớ quên mất rồi!”

Tôi ngắt, chẳng nhẽ tôi lại nói với nàng là Lưu Đức Hoa hay sao, thần tượng của Triệu Nhan Nghiên chính là Lưu Đức Hoa, nếu như tôi nói ra không phải là lời chớ sai hay sao.

“A. Tớ muốn mua 1 chiếc đĩa có bài hát này.”

Triệu Nhan Nghiên thất vọng gật đầu.

“Nhưng mà...”

Tôi nghiêm mặt nói:

“Nếu như cậu đem tiền mua đĩa cho tớ, tớ lúc nào cũng có thể hát cho cậu nghe.”

“Đi tìm chết đi!”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi nghiêm trang, nhưng không ngờ tôi lại nói ra lời như vậy.

Trải qua 1 phen chém gió lung tung, quan hệ giữa tôi và Triệu Nhan Nghiên được kéo gần lại không ít.

Hiệu quả như vậy, tôi đã hết sức hài lòng, tôi hôm nay đã nói nhiều hơn tổng số lần nói chuyện của 3 năm cấp III trước kia rồi.

Thế nhưng, tôi cũng biết rằng không thể một chốc 1 nhất mà cua được nàng, mặc dù tôi bây giờ vô cùng tự tin, chuyện theo đuổi tiểu cô nương cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, nếu như nóng vội, sẽ thất bại trong gang tấc.

Đạo lý này, tôi cũng biết.

7. Chương 6: Tớ Giúp Cậu Bọc Bì Sách.

Sau khi tan học tôi không vội về nhà, trước tiên đến tiệm cắt tóc cắt một mái đầu thật đẹp.

Tuy rằng lúc này, chưa có phân công giai đoạn cắt tóc, cạo râu gì cả, một người kiêm luôn cả tất tần tật các công đoạn.

Sau khi cắt xong, trông tôi có đôi chút trẻ con, nhưng mà so sánh với lúc này thì đẹp trai hơn không ít.

Đường phố thì kiếp trước tôi vốn đã quen thuộc, nhìn kiến trúc cổ xưa hoàn toàn tương phản với những tòa nhà cao tầng ở kiếp trước.

Thành phố Tân Giang, chỉ trong vòng 20 năm nữa có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Cũng trong 20 năm này, nước Z mới có sự thay đổi mạng về chất, đẩy nền kinh tế Chủ Nghĩa xã hội Khoa học lên cao tới mức chưa từng có.

Hiện tại, tôi đã sống lại, cho nên đối với nền kinh tế, văn hóa, khoa học kỹ thuật của 20 năm tới rõ như lòng bàn tay, có phải là tôi đang nghĩ quá sớm chuyện mình có thể làm gì được cho quốc gia hay không?

Mặc dù kiếp trước tôi là Tổng giám đốc của 1 công ty đa quốc gia, nhưng không nghĩa là tôi không yêu nước, ngược lại, tôi vô cùng hy vọng nước Z cũng có thể thành lập được các công ty xuyên quốc gia.

Nhưng đây cũng không phải là những việc hiện giờ tôi có thể làm, mà quan trọng nhất là, tôi có thể dựa vào kiến thức 20 năm tích lũy để kiếm tiền tán gái hay không đây?

Gây dựng sự nghiệp đối với lão hồ ly xông pha thương trường như tôi quả thật không khó, nhưng khó khăn hiện nay là không có số vốn để bắt đầu.

Số tiền này, cha mẹ của tôi không thể nào cho tôi, hơn nữa bọn họ cũng không có. Học phí của tôi ở cấp III này đã làm cho kinh tế gia đình có chút khó khăn rồi, tôi làm sao có thể không biết xấu hổ sử dụng công phu sư tử ngoạm nữa đây?

Chuyện trước mắt tôi cần làm là, kiếm vốn làm ăn, nhanh chóng tạo dựng được tích lũy Chan đầu.

....

“Mẹ, con muốn học Tấn Thủ.”

Trong bữa cơm tối, tôi mở miệng đề nghị. Đây là kết quả sau sự suy nghĩ rất lâu của tôi, kiếp trước tôi tinh thông thanh nhạc, ngoại ngữ, đá bóng, bóng rổ...biết rất nhiều kỹ năng, ngoại trừ Tấn Thủ có thể giúp ích

cho sau này, còn những thứ kia chỉ là kỹ xảo, chỉ có Tấn Thủ mới làm tố chất thân thể trở nên mạnh mẽ, nếu như không có nhiều lực lượng, thì kỹ xảo cũng chỉ là thứ yếu mà thôi.

Mặc dù ở trong nhà cũng có thể rèn luyện thân thể, nhưng không có dụng cụ chuyên nghiệp thì hiệu quả rất chậm”.

“Học cái đó làm gì! Chúng ta cho con đến Trường Tứ Trung, là muốn con chăm chỉ học tập, tại sao bây giờ con lại bắt đầu mơ tưởng lung tung?”

Cha tôi không đợi mẹ tôi phát biểu ý kiến, đã tức giận nói.

“Cha, người cứ nghe con nói hết đã...”

“Nói cái gì nữa, ta bảo không được là không được!”

Cha tôi lập tức cắt ngang lời của tôi.

“Ông làm cái gì vậy! ông cứ để cho con mình nói hết lời đã chứ!”

Mẹ tôi tà trộn mắt nhìn Cha tôi một cái, Cha tôi lập tức không dám lên tiếng nữa. Ở nhà, mẹ tôi có quyền uy tuyệt đối.

“Cha, Mẹ. Bây giờ trường cấp III ở rất xa nhà, giờ là mùa hè thì còn không sao, chứ đến mùa đông, trời tối rất sớm, ở trạm xe buýt rất loạn, cướp đường buổi tối rất nhiều, con cũng chỉ suy nghĩ cho sự an toàn của mình. Cho dù học không làm gì cả, nhưng cũng có tác dụng rèn luyện thân thể.”

Tôi mới chỉ có tỵ tuổi đầu, nhưng đưa ra cái lý do chính đáng này, khiến cha tôi trộn mắt há mồm.

Mẹ tôi vừa nghe nói vì sự an toàn của tôi, không nói hai lời lập tức quyết định:

“Tôi xem lời của Tiểu Lỗi rất có đạo lý, chuyện này tôi đồng ý, cứ quyết định như vậy đi!”

Cha tôi nghe tôi nói như vậy, hơn nữa mẹ tôi đã quyết định, cho nên không nói gì nữa, chuyện này đã được quyết định như vậy.

Sau khi ăn xong, cha mẹ tôi nói chuyện với tôi, nói đi học cần xài bao nhiêu tiền, không muốn tôi đi học mà bị thua thiệt.

Nếu như là ở kiếp trước, tôi nhất định chỉ nói cho có lệ, nhưng kiếp này tôi đã được sống lại, tôi lại có 1 cảm giác ấm cúng.

Tôi ngồi nói chuyện với 2 người về lý tưởng của mình, sẽ cố gắng học tập, làm cho 2 người cao hứng cười toe toét, khen tôi lên được cấp III trưởng thành không ít, chọn trường này quả thật không phí đồng tiền.

Trong lòng tôi thì đang cười khỏ, kiếp trước tại sao tôi lại ngu như vậy, chỉ đơn giản như vậy đã làm cho cha mẹ cười vui, nhưng khi đó tôi lại làm cho họ tức giận.

Buổi tối, tôi nằm ở trên giường, suy nghĩ về cuộc sống sau này. Hôm nay là ngày đầu tiên tôi sống lại, coi như trôi qua rất hoàn mỹ. Chuyện duy nhất không hoàn mỹ chính là, kiếm đâu được món tiền đầu tiên của mình đây, phải làm bằng cách nào.

Đầu tư cái gì không cần nhiều vốn mà giá trị lợi nhuận lại nhiều đây? Đi làm cho người khác? Không thể nào, không nói tới chuyện có công ty thuê mượn tôi, cho dù có chọn thì dựa vào đồng lương ít ỏi, đến bao giờ mới xây dựng được sự nghiệp.

Bỗng nhiên, linh quang của tôi chợt lóe, nghĩ tới trước kia tôi mới bắt đầu lập nghiệp, tôi tại sao lại quên chuyện mình kiếm vốn ban đầu như thế nào chứ?

Phần mềm máy tính, đây chính là nghề nghiệp không cần tiền vốn mà vẫn có lợi nhuận, chỉ bằng trình độ của tôi, lập trình vài thứ hửn là không có vấn đề gì?

Nhưng năm nay mới là năm 1994, máy tính còn chưa thông dụng, tôi đến nơi nào có máy tính để viết lập trình đây? Ý nghĩ đầu tiên của tôi là Internet, nhưng sau đó lập tức hủy bỏ ý nghĩ này. Internet phải tới 9 năm sau mới bắt đầu sử dụng rộng rãi trong cả nước, hiện tại phòng máy để chơi game cũng còn không có nữa là.

Cuối cùng, tôi cũng rút ra được 2 phương pháp.

Thứ nhất, cơ quan của cha tôi chính là 1 Cơ quan về điện tử, người làm kỹ sư trưởng chắc chắn phải tiếp xúc với Máy tính của cơ quan, nhưng máy tính trong cơ quan nhà nước thường dùng để làm việc quan trọng, không biết cha tôi có mang ra ngoài được không.

Thứ hai, Cách trường Tứ Trung không xa chính là Đại Học Tùng Giang, có phòng máy tính dành cho sinh viên học tập, không biết có mở cho người ngoài vào hay không, nếu như có mở cho người ngoài vào, thì chuyện này đã được giải quyết.

....

Ngay lúc sáng sớm, Diệp Tiêu Tiêu đã bắt chúng tôi mang sách giáo khoa để lên bàn để nàng kiểm tra. Khi thấy sách của tôi không được bọc giấy da, khuôn mặt lập tức trở nên u ám:

“Luu Lỗi, em đứng lên cho cô!”

Tất cả mọi người đều quay lại nhìn tôi, thấy ánh mắt hằm hằm của Luu Khoa Sinh, đúng là sắc mặt điển hình của kẻ tiểu nhân.

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, tôi cũng chẳng hoang mang đứng dậy. Tuổi của Diệp Tiêu Tiêu đâu có lớn, Lão Tử sao phải sợ nàng?

Thật là buồn cười, nhưng mà nhìn bộ dáng tức giận của nàng, đúng là quá rung động lòng người. So sánh với Triệu Nhan Nghiên, Diệp Tiêu Tiêu là nữ nhân thành thực có sức hấp dẫn tôi nhiều hơn 1 chút, dù sao tôi cũng là người 31 tuổi rồi.

Giờ phút này, phối hợp với ý tưởng dâm dăng, là 2 con mắt cứ nhìn chăm chăm vào ngực của Diệp Tiêu Tiêu, không phải tôi cố ý, mà tôi là 1 học sinh, bị cô giáo phạt đứng, nếu đổi lại là người khác, sẽ không tự chủ được mà cúi đầu.

Tôi đang này lại cứ nhìn chăm chăm vào ngực của Diệp Tiêu Tiêu, trước kia từng có nhìn thấy mấy bộ ngực trên phim Sex, nếu có thể nhìn bộ ngực của nàng một lần thì thực sung sướng biết bao.

Diệp Tiêu Tiêu không biết ý nghĩ trong đầu của tôi, nếu như nàng biết chắc sẽ tức đến phát điên lên mất.

Diệp Tiêu Tiêu hỏi tôi: “Tại sao em không bọc bì sách?”

Trong đầu tôi thì đang nghĩ ý tưởng dâm dăng với bộ ngực của nàng, ngoài miệng đáp:

“Tại sao nhất định phải bọc bì sách?”

Diệp Tiêu Tiêu không nghĩ tới chuyện tôi lại trả lời như vậy, chẳng phải là tôi đã đem quả bí ngô này đẩy lại cho nàng hay sao.

Tôi đoán, nàng không thể nào nghĩ tôi được, kiếp trước tôi là cao thủ trên bàn đàm phán, hiểu được ý nghĩa sâu xa của Thái cực.

Trên bàn đàm phán, nếu như bên nào nói ra điểm mấu chốt của bên mình, thì bên đó sẽ mất quyền chủ động, cho nên khi tôi đàm phán cùng người khác, thường đem cái khó đẩy lại cho họ.

Nhưng Diệp Tiêu Tiêu thì làm sao mà hiểu được, nàng đâu có nghĩ tới chuyện tôi đang giăng bẫy nàng.

Tất cả mọi người trong lớp đang trợn mắt kinh ngạc, họ không hiểu được tại sao tôi lại cãi nhau với cô giáo, ở trong mắt bọn họ, tôi đúng là đang đi tìm chết rồi.

Diệp Tiêu Tiêu hỏn hển nói:

“Không có có nguyên nhân gì cả! Cô nói bọc sách thì nhất định phải bọc! Ngày mai, nếu em không bọc bì sách, thì đi ra ngoài luôn, không cần phải học nữa.”

Sau khi Diệp Tiêu Tiêu đi rồi, Quách Khánh quay đầu lại, đưa ra ngón tay cái nói:

“Cố chấp! Lão Đại, tớ sau này theo cậu lăn lộn!”

Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng nói với tôi:

“Cậu tại sao lại không bọc bì sách? Đừng có hỏi lại là tại sao phải bọc... cậu nói đi, tớ không trách cậu đâu”

Tiểu nha đầu này cũng thông minh, chỉ câu nói đầu tiên đã chặn mất đường lui của người khác rồi. Tôi lười biếng nói:

“Thật ra thì... là do tớ lười bọc!”

Câu nói của tôi làm cho tiểu nha đầu nghe xong trợn mắt hốc mồm, có lẽ nàng đang suy nghĩ, tôi là người quá trắng trợn.

Tôi cũng không để ý tới nàng nữa, mà mở sách giáo khoa ra nhìn vào nó.

Tiểu nha đầu này cứ 1 khoảng thời gian lại nhìn lên tôi 1 lần, giống như muốn nói với tôi chuyện gì đó, nhưng lại không có dũng khí.

Rất cục Triệu Nhan Nghiên cũng có quyết định, xoay đầu lại, mặt thì đỏ bừng, dùng âm thanh như muỗi kêu, nói với tôi:

“Lưu Lỗi, nếu không tớ giúp cậu bọc bì sách được không?”

Tôi kỳ quái nhìn nàng, ở trong ấn tượng của tôi, tiểu nha đầu này đâu có vui vẻ giúp người khác như vậy.

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi nhìn nàng chùng chùng, thì nhăn nhó nói:

“Tớ cảm thấy, nếu cậu không bọc bì sách, thì Cô Diệp ngày mai sẽ rất tức giận, lúc này Cô Diệp có nói với tớ, là cán bộ thì phải giúp đỡ những người khác.”

Tôi ngất, không thể nào! Sao lại lấy lý do vụng về như vậy, tiểu nha đầu này có phải thích tôi hay không? Tôi đặc ý địa nghĩ thầm.

Đương nhiên, chuyện tốt như vậy thì tôi làm sao có thể từ chối đây, ngẩng cao khuôn mặt lên nói:

“Được, vậy thì làm phiền cậu rồi.”

8. Chương 7: Tớ Với Hấn Không Có Quan Hệ Gì Đâu

Mặc dù công thức đã nhiều năm không tiếp xúc, nhưng với sinh viên tốt nghiệp đại học Thanh Hoa như tôi mà nói, nó rất dễ dàng xử lý.

Tối buổi trưa, tôi đã xem xong cả cuốn đại số, nội dung đại khái tôi đã nhớ rõ, những công thức và định lý có liên quan thì viết ra 1 trang giấy. Cũng may là, thời gian khai giảng, nhà trường có phát luôn sách năm thứ 2 cho chúng tôi, bằng không tôi lại phải tự mình đến tiệm sách để mua.

Ngày đầu tiên đi học, Triệu Nhan Nghiên vô cùng chăm chú nghe giáo viên giảng bài, nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn sang tôi, thấy tôi lật sách rất nhanh, rồi đôi lúc còn cặm cụi viết viết mấy chữ vào trang giấy.

Nàng rất kỳ quái, tôi lật sách nhanh như vậy thì có hiểu được gì không? Chẳng nhẽ hấn không nghe giáo viên giảng bài?

Nghĩ tới đây, Triệu Nhan Nghiên đã đỏ mặt, trong lòng vô cùng xấu hổ, nói thầm: mình quản chuyện của hấn làm cái gì!

Trong lòng Triệu Nhan Nghiên mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc liếc sang phía tôi.

Chuyện lên lút nàng làm, thì làm sao có thể qua được pháp nhãn của tôi, mặc dù tôi đang tập trung học tập môn số học của Cấp III, nhưng đối với người đã từng học qua đại học, thì kiến thức thời trung học phổ thông còn chưa đủ để nhét vào kẻ răng.

Hắc hắc, sự thật đã chứng minh, đúng là sau khi sống lại, lịch sử vẫn có thể thay đổi. Nếu đổi lại là trước kia, nàng là người cao ngạo, sao có thể nhìn lên tôi được? Chắc chắn là tôi đang nhìn lên nàng!

Buổi trưa, tôi cùng với Quách Khách đi ăn cơm, nói ít chuyện vặt. Điều kiện gia đình của tôi và Quách Khách đều không được tốt lắm, thuộc về tầng lớp sống phụ thuộc vào tiền lương, mỗi ngày tính cả tiền vé xe buýt cũng chỉ có được 5 đồng tiền tiêu vặt.

Cho nên, chúng tôi vô cùng “chung tình” với cái tiệm cơm này, bình thường chúng tôi góp chung 3 đồng mua thức ăn, lại gọi 2 chén cơm, như vậy mỗi người mất 2 đồng, trừ đi tiền vé xe, mỗi ngày tôi còn thừa ra 2 đồng.

Nếu như ở kiếp trước, tôi nhất định vì 2 đồng này mà đắc chí, nhưng hiện tại, tôi còn có kế hoạch lớn hơn, 2 đồng này với tôi mà nói, chỉ như muối bỏ bể mà thôi.

Trở lại phòng học, tôi phát hiện Lưu Khoa Sinh lại đang ngồi ở vị trí của tôi, mà Triệu Nhan Nghiên lại đang hết sức chăm chú bọc bì sách, không cần nghĩ cũng biết, đây nhất định là sách của tôi rồi.

Lưu Khoa Sinh nằm mơ cũng không nghĩ tới, nữ thần trong lòng hắn đang bọc bì sách cho tôi, không biết nếu hắn biết được chuyện này thì sẽ có cảm tưởng gì đây?

Tôi không khách khí đi tới bên cạnh Lưu Khoa Sinh, nói:

“Vị bạn học này, cậu không nên lúc nào cũng ngồi ở vị trí của tớ, nếu như cậu muốn chiếm chỗ này làm của riêng thì mời giáo viên đến xin đổi chỗ!”

Sau đó tôi cũng không thèm nhìn hắn cái nào, ôn nhu nói với Triệu Nhan Nghiên:

“Cám ơn cậu đã giúp tớ bọc bì sách!”

Tôi vừa nói câu này ra khỏi miệng, mặt Triệu Nhan Nghiên lập tức đỏ bừng. Mà Lưu Khoa Sinh đứng bên cạnh, sắc mặt hắn càng thêm quý dị, từ vàng biến thành trắng, từ trắng biến thành đỏ, cuối cùng biến thành xanh mét nói:

“Nhan Nghiên, tại sao cậu lại bọc bì sách cho hắn?”

Đoán chừng, trước đây Lưu Khoa Sinh chắc đã hỏi Triệu Nhan Nghiên là bọc bì sách cho ai, nhưng Triệu Nhan Nghiên xấu hổ, đâu dám nói ra.

Tôi hừ lạnh một tiếng:

“Lại còn gọi là Nhan Nghiên, thân mật như vậy ư! Nàng là gì của cậu?”

Lưu Khoa Sinh bị tôi trách mắng, ngượng ngùng rời khỏi chỗ này.

Tôi đoán hắn đang chửi tôi 100 lần ở trong lòng, có khả năng đang suy nghĩ ám chiêu hại tôi đây! Nếu là kiếp trước, tôi có thể sợ sẽ, nhưng hiện tại, tôi ngay cả Diệp Tiêu Tiêu còn không sợ, thì sao phải sợ tên lớp trưởng cáo mượn oai hùm như hắn?

“Tớ với hắn không có quan hệ gì đâu.” Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng nói.

“Ừ?”

Tôi sững sốt một chút.

Triệu Nhan Nghiên lập tức ý thức được mình vừa nói cái gì, xấu hổ vô cùng, tại sao mình phải giải thích với hắn? Lập tức nàng nói sang chuyện khác:

“Lưu Lỗi, tớ đã bọc xong bì sách giúp cậu rồi.”

“A, tốt quá, cám ơn cậu!”

Tôi cũng cố ý làm như mình không nghe thấy gì, nhưng trong lòng cũng hồi hộp. Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, tiểu nha đầu đã thích tôi rồi.

Tôi chăm chú nhìn cuốn sách giáo khoa vật lý, nhìn bì sách trắng tinh, trên bì còn có mấy nét chữ xinh đẹp, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Đối với tôi, kiến thức trong cuốn sách giáo khoa vật lý Cấp III, thì quá là đơn giản, tôi chỉ cần liếc qua một chút, mất khoảng 2 tiết thời gian xem lại nó 1 lần. Nội dung đúng như những gì kiếp trước tôi đã từng học.

Cuốn Anh ngữ thì tôi không thèm nhìn đến, kiếp trước tôi thường xuyên phải giao thiệp với Tổng công ty, Anh ngữ đối với tôi mà nói giống như tiếng mẹ đẻ.

Còn ngữ văn ở cấp III ư, tôi là người đầy kinh nghiệm thực tế, thì cần gì phải dựa vào sách giáo khoa, chỉ cần dựa vào kinh nghiệm kiếp trước là đủ, chẳng nhẽ bây giờ lại đi học lại tiếng trung hay sao?

Nhìn cuốn sách giáo khoa được Triệu Nhan Nghiên bọc chỉnh tề, tôi tiếc hận nói: Giấy da này thật trắng, nhưng có lẽ, không bao giờ... tôi lật xem cuốn sách này nữa rồi.

Sau khi xem sách xong, tôi lập tức gục xuống bàn, hoàn toàn không để ý giáo viên đang đứng trên bục giảng, hưng phấn giảng bài. Triệu Nhan Nghiên kỳ quái nhìn tôi một cái, nhỏ giọng hỏi:

“Lưu Lỗi? Cậu làm sao vậy? Cậu bị bệnh sao?”

Tôi vẫn nằm xấp xuống, đáp:

“Giáo viên nói toàn lời không có ý nghĩa, tớ đi ngủ đây.”

Triệu Nhan Nghiên nghe xong chau mày, ai, đúng là quá hư hỏng rồi, thế nhưng mình tại sao lại thích một người kém cỏi như vậy.

Không được, tôi phải nghĩ biện pháp. Sau này, tôi phải thi đậu Đại học Thanh Hoa, nếu người này thì rớt thì làm sao bây giờ, Triệu Nhan Nghiên ngẩn ngơ nghĩ ngợi.

Đúng lúc, Triệu Nhan Nghiên đang ngẩn ngơ nghĩ ngợi, có một thanh âm vang lên:

“Bàn thứ 3 từ dưới lên, có 1 bạn nam đang ngủ, em lên bảng giải cho thầy mấy bài tập này!”

Triệu Nhan Nghiên vội vàng thu hồi ý nghĩ của mình, hẳn có làm được không? Thế nhưng nghĩ nhiều như vậy cũng chẳng có ích gì.

Tôi duỗi lưng một cái, đi lên bục giảng. Nhìn mấy bài tập này, trời ạ! Đây không phải là vũ nhục trí thông minh của tôi hay sao? Bài này là tìm số thực!

Tôi rất buồn bã nói với giáo viên số học:

“Em không làm được không?”

Những bạn học phía dưới nghe tôi nói như vậy, thì lập tức cười phá lên, thanh âm của Lưu Khoa Sinh là chói tai nhất.

Thầy giáo số học, giọng lạnh như băng nói:

“Không được!”

Sau đó quay xuống phía dưới nhắc nhở:

“Cười cái gì mà cười! Nếu như các em làm được thì lên bảng làm đi!”

Âm thanh xôn xao phía dưới lập tức im bật. Chẳng lẽ tôi lại làm mọi người thất vọng ư? Tôi cầm lấy viên phấn, viết viết vẽ vẽ, sau đó, ném phấn xuống bục giảng. Lúc đi quan thầy giáo số học, tôi hạ giọng nói:

“Xin thầy, sau này cho mấy bài có chỉ số IQ cao hơn 1 chút!”

Không nghĩ tới giáo viên số học không những không có tức giận, mà lại nói với tôi:

“Cứ đến tiết của thầy em có thể ngủ!”

Những bạn học phía dưới xôn xao, thầy giáo số học lấy thước gõ lên bảng, nói:

“Nếu như các em có thể làm được như bạn ấy, thì cũng có thể ngủ! Mấy bài tập này bạn ấy làm rất đúng, cũng chính là cách chữa bài của thầy. Hết giờ!”

9. Chương 8: cùng Cô Giáo Xinh Đẹp Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc Thân Mật

“Lão Đại, cậu đúng là mạnh mẽ khác hẳn người thường a! Buổi sáng thì chống đối chủ nhiệm lớp, buổi chiều lại ngủ trong giờ số học, không nghĩ rằng, cậu lên bảng lại làm đúng hết, Lão Đại, cậu có phải siêu nhân hay không?”

Triệu Nhan Nghiên nghe xong nói:

“Ngừng, có lẽ là hẳn đang mơ ngủ.”

Tôi nghe xong lập tức nói:

“Đúng là mơ ngủ, mơ ngủ... là vận khí tốt mà thôi.”

Sau đó lại gục xuống bàn tiếp tục ngủ, tối hôm qua tôi vì vấn đề kiếm tiền nằm nghĩ tới nửa đêm, hôm nay buổi trưa không được ngủ, hai mắt không nhắm được nữa, đánh nhau liên tục.

“A, sao cậu lại ngủ nữa? không biết là loại người nào nữa!”

Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng nói.

Đang lúc tôi đang ngủ say, một quyển sách đã đập mạnh vào đầu của tôi, một thanh âm giận dữ, nhưng lại động lòng người truyền vào trong tai của tôi:

“Lưu Lỗi, em đứng lên cho cô!”

Tôi dụi mắt, nhìn vào vị mỹ nữ kia nói:

“Đại tỷ, cậu để cho tớ ngủ 1 lát nữa đi!”

“Haha”

Tất cả mọi người đều cười lớn.

Tôi đưa tay dụi dụi mắt, lúc này mới phát hiện người đứng cạnh tôi là cô giáo xinh đẹp Diệp Tiêu Tiêu. Tôi lập tức tỉnh mộng, đứng phắt dậy nói:

“Em chào cô!”

Tôi muốn chủ động bắt chuyện cùng với nàng.

Diệp Tiêu Tiêu tức giận vô cùng, nàng nhìn tôi quát:

“Lưu Lỗi, em thật to gan! Đi học mà lại ngủ, có người báo với cô, em ở trong tiết số học ngủ cả giờ! Hiện tại, mới nhập học được có mấy ngày, mà em đã như vậy rồi, tan học, em ở lại, đến phòng làm việc của cô.”

Sau khi tôi ngồi xuống, phát hiện Lưu Khoa Sinh đang liếc mắt nhìn tôi cười lạnh. Mẹ kiếp, tôi nghĩ thầm, lại dám kiện lão tử ở sau lưng ư.

Diệp Tiêu Tiêu đi trở về bục giảng, nhìn chúng tôi nói:

“Đây là tiết Anh ngữ, mở sách ra, giở trang thứ nhất: Học bài khóa đầu tiên!”

Tôi lạnh nhạt đem cuốn sách Anh ngữ ném lên trên bàn, hỏi đại học Lão tử đã học qua Anh ngữ cấp 6 rồi, bây giờ lại phải đọc mấy thứ đơn giản này ư.

Đọc theo cô giáo một lần bài khóa, tâm tình tôi buồn bực muốn chết. Cũng may lúc tôi chuẩn bị sụp đổ, chuông tan học đã vang lên, Diệp Tiêu Tiêu để sách xuống nói với chúng tôi:

“Hết giờ, trực nhật ở lại quét dọn. Lưu Lỗi, em theo cô đến phòng làm việc một chuyến!”

Tôi nhàm chán khép cuốn Anh ngữ lại, đứng dậy, Quách Khánh quay đầu nói với tôi:

“Lão Đại, cậu cẩn thận một chút!”

Tôi quay lại cười với hắn, ý nói tôi không sao.

Tôi đi theo Diệp Tiêu Tiêu lên tầng bốn, tới 1 gian phòng làm việc ở phía trong cùng. Diệp Tiêu Tiêu móc cái chìa khóa mở cửa, để cho tôi đi đi vào trước. Sau đó thì rút chìa khóa ra, khóa trái cửa lại.

Trời ạ, trong phòng làm việc giờ chỉ còn có 2 người, cô nam quả nữ ở chung một phòng. Nàng vừa rồi khóa trái cửa lại, chẳng lẽ lại ám chỉ gì với tôi hay sao? Tôi có nên lập tức xông qua, kéo y phục của nàng xuống không?

Đang lúc tôi suy nghĩ lung tung, Diệp Tiêu Tiêu đi tới trước bàn làm việc, lấy cuốn giáo án ra, hung hăng ném mạnh xuống bàn đánh “ba” một tiếng nói: “Nói đi, Lưu Lỗi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Tôi vẫn đang tiếp tục tưởng tượng ý dâm trong đầu với Diệp Tiêu Tiêu, mà điều làm tôi hưng phấn chính là, góc độ đứng của tôi hiện nay, lại nhìn xuyên qua cổ áo của Diệp Tiêu Tiêu, thấy được 2 nhũ phong trắng ngần.

Diệp Tiêu Tiêu không có chú ý tới nét mặt của tôi, tiếp tục nói:

“Lưu Lỗi, lúc em lên báo danh, ấn tượng của em với cô không tệ lắm, vốn cô muốn an bài cho em làm 1 chức cán bộ..., nhưng em làm cô quá thất vọng!”

Diệp Tiêu Tiêu đứng lên, đối diện với tôi, cách tôi chỉ có tầm 1 gang tay, tôi thậm chí có thể ngửi thấy được mùi thơm trên người nàng truyền đến.

Hơn nữa tôi có thể kết luận, đây tuyệt đối không phải mùi hương của nước hoa, đây là một mùi thơm đặc biệt từ cơ thể nữ nhân. Loại mùi thơm này làm cho tôi tâm phiền ý loạn, hơn nữa bộ ngực lớn của nàng lại đang sừng sững trước mặt của tôi!

Nhưng Diệp Tiêu Tiêu lại không hề chú ý tới sắc lang đang khoác nốt trẻ con, hẳn đang có ý định cưỡng dâm nàng, nàng còn đang thao thao bất tuyệt giáo huấn tôi:

“Cô xem thành tích tốt nghiệp cấp 2 của em rất kém, bây giờ em không thể cam chịu như thế được, em đã tới Tứ Trung, em hãy làm một con người mới. Cô nói nhiều như vậy, em cứ về nghĩ lại mà xem!”

Ai! Tôi rất cục cựa cũng được giải thoát, Diệp Tiêu Tiêu a Diệp Tiêu Tiêu, cô không biết vừa rồi tôi thống khổ biết bao nhiêu không? Tôi thiếu chút không kìm nén mà cưỡng gian cô rồi!

Tôi không dám ở lại lâu hơn nữa, lập tức xoay người đi ra khỏi phòng làm việc. Đúng lúc tôi muốn ra cửa, Diệp Tiêu Tiêu gọi tôi lại:

“Lưu Lỗi, Anh ngữ hôm nay cô giảng em có hiểu được hay không?”

Tôi không muốn lại tiếp ở lại, bèn gật đầu cho có lệ.

“Có thể nghe hiểu được là tốt rồi, Anh ngữ có thể học bằng cách nhớ lâu, Lưu Lỗi, phải cố gắng nhiều lên. Em đừng làm cho cô thất vọng nhé!”

Diệp Tiêu Tiêu nói.

Tôi gật đầu ra khỏi phòng làm việc. Lúc này tôi mới cảm thấy thật ra Diệp Tiêu Tiêu suy nghĩ rất nhiều vì học sinh, vì sao kiếp trước tôi lại oán hận với nàng như vậy?

Trở lại phòng học, tôi phát hiện tất cả mọi người đã về hết rồi, tôi thu thập mấy cuốn sách, rồi rời khỏi trường học.

Lúc tôi đi đến cửa trường học, lại có phát hiện ngoài ý muốn, Quách Khánh đang đứng ở nơi đó chờ tôi, trong lòng tôi không khỏi cảm động.

“Sao còn chưa về?” Tôi hỏi.

“Lão Đại, tớ không phải đứng đây chờ cậu hay sao! Thế nào, Cô Diệp có làm khó dễ cậu không?”

Quách Khánh quan tâm hỏi.

“Không có”

Tôi lắc đầu, đáp: “Cô Diệp thực sự rất tốt”

Quách Khánh nghe xong cũng kỳ quái nói:

“VẬY sao ?”

Nhà của tôi với nhà của Quách Khách cách nhau không xa, cho nên 2 đứa chúng tôi cùng ngồi 1 xe trở về, trên xe tôi hỏi Quách Khách:

“Thứ bảy, chủ nhật này, cậu có rảnh không?”

“Rảnh, sao vậy?”

Quách Khách hỏi.

“Tớ đi đăng ký 1 lớp tán thủ, cậu có đi không?” Tôi nói.

“Tán Thủ? Thật giống với ý nghĩ của tớ, để tớ về thương lượng với cha tớ một chút.”

Quách Khánh nói.

Tôi sợ cha của Quách Khánh không đồng ý, bèn đem những điều tôi giải thích với cha của tôi nói cho hắn biết.

10. Chương 9: Tập Luyện Tán Thủ

Thứ bảy, tôi hẹn với Quách Khách gặp nhau ở trước cổng trường Tứ Trung, sau đó bắt xe buýt đến lớp Tán Thủ ở cung thiếu nhi.

Tôi và Quách Khách dựa theo địa chỉ được quảng cáo, đi tới tầng 1 của cung thiếu nhi ghi danh. Chỗ báo danh có cả phụ huynh và con của họ, quả thực có thể dùng từ tấp nập để hình dung nơi này.

Kiếp trước tôi đã biết, việc giáo dục thanh thiếu niên là việc làm kiếm được rất nhiều tiền, 9 năm sau loại nghề nghiệp này mọc lên như nấm, mà bây giờ ở Thành phố Tân Giang, chỉ có một cung thiếu nhi độc nhất vô nhị lũng đoạn.

Mặc dù tôi biết nghề này có lãi kékè xù, nhưng tôi cũng hết sức rõ ràng, trước mắt tôi không thể nào chia xẻ chén canh này. Một là, tôi không có tài chính để khởi động. Hai là, trong tay tôi không có giáo viên tốt để mở lớp.

Thật vất vả mới đến lượt tôi và Quách Khách, tôi nói với giáo viên ghi danh:

“Thầy ơi, chúng tôi muốn ghi danh vào lớp học Tán Thủ!”

Giáo viên ở chỗ ghi danh, nhìn chúng tôi một cái hỏi:

“Tán Thủ rất nguy hiểm, có thể có bị thương, phụ huynh trong nhà các em có đồng ý không?”

Hai đứa chúng tôi vội vàng gật đầu nói:

“Đồng ý!”

“A!”

Giáo viên ghi danh đưa cho tôi 1 tờ phiếu nói:

“Điền vào phiếu này, sau đó đến quầy thu ngân nộp tiền.”

Tôi và Quách Khách tiếp nhận tờ đơn báo danh, trên đó viết, phí khảo nghiệm mắt 5 nguyên.

Xem ra, thời đại đúng là khác nhau, khảo nghiệm lại phải mất tiền, tôi nhớ kiếp trước, cung văn hóa tung ra phô thiên cái địa các tờ quảng cáo, toàn là miễn phí cả.

Tôi lật xem tờ phiếu báo danh, mặt chính là điền những thông tin cá nhân, như: họ tên, tuổi, học trường nào, lớp mấy.... Mặt sau nói giới thiệu chi tiết về chương trình học ở cung thiếu nhi, tôi chỉ liếc qua một chút, đại khái có ghi là: Vũ đạo, luyện thanh, dương cầm....

Bỗng nhiên, ánh mắt của tôi dừng lại trên 3 chữ, tôi vội cúi đánh chát 1 cái, thật đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, ngẫu nhiên tìm được chẳng tốn công.

Tôi hỏi Giáo viên ở chỗ ghi danh:

“Thầy ơi, ban máy tính hôm nay có cho ghi danh nhập học hay không?”

Giáo viên ghi danh nhìn qua 1 cái, rồi nói với tôi:

“Không có, buổi sáng ngày thứ 2, sẽ mở lớp đầu tiên, muốn ghi danh theo học không?”

“Có, phiền thầy cho em 1 tờ phiếu.”

Tôi nói.

Tôi nhận lấy tờ phiếu khai, cơ bản là giống với tờ khai ban Tấn Thủ, chỉ có khác đôi chút đó là chi phí nhiều hơn gấp đôi, giá là 10 tiền đồng.

Tôi lắc đầu, máy tính lúc này không thông dụng, trong mắt người thường nó chính là sản phẩm công nghệ cao, riêng việc muốn học thôi mà cũng đã mất nhiều tiền tới như vậy rồi.

Quách Khánh nhìn tờ phiếu khai ban Máy tính, ngạc nhiên hỏi tôi:

“Lão Đại, cậu học cái này làm gì?”

“Đăng chủ tịch (1) đã từng nói qua, máy tính là thứ trẻ em phải biết...”

Tôi nhớ lại được 1 câu danh ngôn nghe thấy ở kiếp trước.

(1): Đăng chủ tịch: Đăng Tiểu Bình

“Dừng ”

Quách Khánh khinh thường nói:

“Lão đại, tớ với cái này không có hứng thú, không thể giúp cậu.”

Tôi cười nói:

“Không sao, tớ cũng chỉ cảm thấy tò mò, cứ đi học thử xem sao.”

Tôi nghĩ thầm, Quách Khánh không tham gia cũng tốt, khỏi phải phiền tới lúc tôi lập trình, mà ở bên cạnh hỏi cái này cái kia.

Sau khi nộp phí, tôi với Quách Khách tìm vào sân tập Tấn Thủ ở tít phía trong Cung thiếu nhi, bên trong để rất nhiều dụng cụ tập thể hình.

Một nam nhân cường tráng tiếp đón chúng tôi, qua nói chuyện mới biết được, hẳn là huấn luyện viên Tấn Thủ, họ Chung, tên chỉ có 1 chữ Dương.

Đã từng vô địch Tấn Thủ Tùng Giang, sau khi tốt nghiệp đại học, thì tới cung thiếu nhi làm huấn luyện viên.

Kiếp trước tôi cũng đã từng tham gia cuộc thi Tấn Thủ, đạt được chức quán quân Tấn Thủ sinh viên toàn quốc, trong lòng tôi biết rõ sự gian khổ khi theo học nó.

Xem ra vị huấn luyện viên Chung Dương này, thực lực nhất định không bình thường. Đối với người đi học mà nói, đây chính là sự may mắn vô cùng, câu nói: Danh sư xuất cao đồ, không phải là để nói chơi.

Nhưng đối với tôi mà nói, Huấn luyện viên giỏi hay không, không quan trọng, kiếp trước tôi đã nắm giữ được các kỹ xảo của Tấn Thủ, bây giờ tới đây chỉ là để rèn luyện thể chất, do tôi không muốn đến phòng tập thể thao, mà năm 1994 này có phòng tập thể thao hay sao?

Tôi nói rõ ý định với Chung Dương, còn nói thêm là mình chỉ tới rèn luyện thân thể, Chung Dương cũng không phản đối, cho dù có học hay không, học phí cũng đã nộp rồi.

Cả buổi sáng, Quách Khách và những người khác theo Chung Dương học tập Tấn Thủ, tôi thì dựa theo phương pháp của mình rèn luyện thân thể. Những người khác và Quách Khách thì cảm thấy kì quái với những động tác của tôi, nhưng lâu rồi cũng thành quen, dù sao việc cũng không liên quan tới mình.

Buổi trưa, tôi và Quách Khách tới quán cơm nhỏ gần cung thiếu nhi ăn cơm.

“Lão Đại, tại sao cậu lại không học? Chẳng lẽ Chung huấn luyện viên dạy không tốt!”

Quách Khách ăn một miếng cơm, rồi ngẩng đầu lên nói với tôi.

“Cậu có muốn học nữa không? Dù sao, tan học chúng ta cũng vẫn cùng đi!”

Tôi nói.

“Tớ thì không được rồi, Lão Đại, tớ không giống cậu, nhà của tớ ở ngay chợ trung tâm trước cửa trường học, buổi tối thường xuyên có cảnh sát tuần tra, đừng nói tới cướp đường, ngay cả những tên trộm vặt cũng không có.”

Quách Khách liếc mắt nhìn tôi một cái, nói.

“Ha ha, thật ra tớ muốn rèn luyện thân thể chính mình, còn chuyện học Tấn Thủ hay không thì không quan trọng.”

Tôi cười nói.

“Ai, lão Đại, tớ cảm thấy cậu có chút thần bí, không giống những người trẻ tuổi bọn tớ.”

Tôi nghe vậy cả kinh, tôi ngất, chẳng lẽ tôi lại để người khác nhận ra có cái gì không đúng chứ?

Nhưng mà Quách Khách lại tiếp tục nói:

“Lão Đại, cậu có phải uống nhiều sữa ong chúa, nên trưởng thành sớm!”

“Ta ngất!”

Làm tôi sợ muốn chết:

“Tiểu tử cậu mới trưởng thành sớm đấy, ngày hôm qua chúng tớ cùng đi nhà cầu, tớ nhìn thấy cái đó của cậu không nhỏ nha!”

“Ai, lão Đại, cậu có thể nhỏ giọng một chút hay không, những chuyện riêng tư này làm sao lại nói ra ngoài!”

Sắc mặt của Quách Khách lập tức đỏ bừng.

Xế chiều, sân huấn luyện của cung thiếu nhi mở cửa miễn phí, nhưng mà đa phần mọi người đã đi hết rồi. Còn mấy đứa trẻ học kém, đang tự giác tập luyện.

Khi tôi với Quách Khách trở lại sân huấn luyện, bên trong không có một bóng người. Vốn Quách Khách cũng không muốn về, buổi chiều hẳn rủ tôi đi xem hài kịch, nhưng với tuổi tác của tôi bây giờ, tôi không có hứng thú, Chính kiến của Quách Khách tương đối kém, thấy tôi tới sân huấn luyện cũng đi cùng tới.

Tôi tiếp tục rèn luyện thân thể của tôi, Quách Khách thì chạy qua 1 bên đấm bao cát. Dựa theo trí nhớ kiếp trước của tôi, huấn luyện như thế này có khả năng cường hóa thân thể tốt nhất, dùng tốc độ nhanh nhất mà làm cho cơ thể ngày càng dẻo dai, săn chắc.

Việc huấn luyện của tôi tập trung vào việc rèn luyện thân thể, tuy không có ham muốn có 1 thân thể hoàn mỹ, nhưng đối với việc gia tăng lực lượng và tốc độ thì có hiệu quả đáng kể.

11. Chương 10: Phương Pháp Ghép Chữ

Cha tôi là 1 kỹ sư, làm trong 1 xưởng kỹ thuật, biết rõ tầm quan trọng của máy tính đối với công việc.

Không phải nói tới lời thứ hai, đã đem học phí đưa cho tôi, còn khen tôi hiểu chuyện, biết học tập.

Máy tính không phải là máy để chơi game như trong mắt các bậc phụ huynh như kiếp trước, thường coi điện tử là một loại ma túy. Hiện tại, máy tính là thứ tương đối thần bí trong mắt của mọi người, là một công nghệ cao.

Phòng máy tính của cung thiếu nhi rất nhỏ, chỉ có chừng 20 máy tính, toàn bộ mang số hiệu 386. Lúc tôi vào phòng, trong đó chỉ có khoảng 4 năm người, không còn được khí thế tưng bừng mấy người như ngày hôm qua. Không trách được phí khảo nghiệm lại đắt như vậy, nếu không thì tiền trả cho Thầy giáo giảng dạy cũng không nổi.

Máy tính đối với thế hệ này mà nói, là tương đối khô khan nhàm chán, không có hứng thú như một máy chơi game.

Nguyên do là nó quá thần bí, rất nhiều bậc phụ huynh và trẻ em đều cho rằng, đây là 1 công cụ nghiên cứu khoa học công nghệ cao, cho nên có rất ít bậc phụ huynh đem con em mình đến đây học tập.

Sau khi tôi tìm 1 vị trí ngồi xuống, ấn vào nút mở máy. Một âm hưởng quen thuộc vang lên, trong lúc này, lòng tôi đang xao động, nhìn chăm chăm vào màn hình quen thuộc.

A? Tại sao lại đen như vậy? Tôi nhìn lên dòng chữ trước mắt, thì mới nhớ tới, ở trong nước bây giờ, là thời đại của DOS (1).

(1): DOS: Sử dụng màn hình đen, không có biểu tượng, phụ vụ cho việc lập trình, như trên 1 bản Word.

Trời ạ, đây chẳng phải là làm khó người khác hay sao? Kiếp trước tôi đã quen với việc sử dụng phần mềm, thậm chí mỗi ngày đều làm việc với nó, cũng may trong khi học đại học, tôi đã từng học qua DOS6. 22 cùng TC 2. 0, nếu không thật chẳng biết làm thế nào cả.

Tôi rất nhanh chóng xem qua mục lục các văn kiện trong Ổ cứng : đã có thể sử dụng ngôn ngữ, nhưng chỉ có thể sử dụng phần mềm BASIC và LOGO, thậm chí ngay cả TC cũng không cài đặt.

Trong đây còn có 1 số người đang luyện tập đánh máy. BASIC là phần mềm loại kém nhất mà ở kiếp trước, tôi cũng ít sử dụng đến nó, cho có sử dụng cũng chỉ sử dụng VB, ở đây chỉ cần nhớ 1 ít hàm số và ngôn ngữ.

Ngôn ngữ của LOGO này tôi chưa từng sử dụng qua, thậm chí còn không thấy đồng nghiệp sử dụng đến nó lần nào.

“Lưu Lỗi?”

Bỗng nhiên, tôi đã nghe thấy 1 âm thanh cực kỳ động lòng người, mà âm thanh này khi ngủ tôi cũng nhận ra được, bởi người gọi chính là bạn học Triệu Nhan Nghiên, người mà tôi yêu.

“Lưu Lỗi, quả nhiên là cậu, tại sao cậu lại ở đây?”

Triệu Nhan Nghiên không chút khách khí, ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

“Câu này đáng nhẽ tớ phải hỏi cậu mới đúng? Cậu không phải đang học vũ đạo (1) hay sao?”

Thao tác của tôi không ngừng lại, chỉ quay đầu sang hỏi Triệu Nhan Nghiên.

(1) Vũ đạo: học múa

“Tại sao cậu biết tớ học vũ đạo ở chỗ này?”

Triệu Nhan Nghiên hoài nghi nhìn tôi.

Tôi ngắt, tôi lại không cần thận nữa rồi, theo lý thuyết thì tôi không thể nào biết Triệu Nhan Nghiên học ở chỗ này.

Trường học mới chỉ khai giảng được 1 tuần, Triệu Nhan Nghiên cũng chưa từng nói với tôi, nhưng mà ở kiếp trước, tôi đã biết Triệu Nhan Nghiên mỗi tuần 6 buổi đều đến cung thiếu nhi học vũ đạo.

Chỉ có việc con con này thì làm sao làm khó được trí thông minh của tôi? Cho nên tôi làm ra vẻ tự nhiên nói:

“Hôm qua tớ đi học Tán Thủ nhìn thấy cậu.”

“A, thì ra cậu còn học Toán Thủ, tớ đúng là không nhận ra cậu có phải Lưu Lỗi nữa không, ”

Âm thanh của Triệu Nhan Nghiên lập tức chuyển sang lạnh lùng nói:

“Ngày hôm qua tôi không có tới học võ đạo, Lưu Lỗi, cậu nói thật cho tớ biết, làm sao cậu biết tớ học võ đạo ở đây?”

Ôi trời, hôm qua nàng không đi học! Tôi quả thực vừa xui xẻo vừa đen đủi, thông minh đúng là bị thông minh hại.

Nhưng mà, lúc này cứu tinh của tôi đã xuất hiện, có một lão đầu đi lên bục giảng, nói với chúng tôi:

“Được rồi, mọi người yên lặng một chút, thầy sẽ bắt đầu giảng bài.”

Quả nhiên, Triệu Nhan Nghiên không còn làm phiền tôi nữa, lấy từ ba lô của mình ra 1 cuốn sổ nhỏ và 1 chiếc bút, chuẩn bị ghi chép.

Trong lòng tôi rất buồn bực, chẳng lẽ nàng cũng học ở ban máy tính? Ở kiếp trước tôi đâu có nghe nói qua đâu? Cô bé từng nói dối với chuyện này không có hứng thú, điều này thì cả lớp đều biết Triệu Nhan Nghiên không thích máy tính.

“Tại sao cậu lại học môn này?” Tôi hỏi.

“Ai đã quy định chỉ cho phép cậu học, mà tớ không được học?”

Đôi mắt của Triệu Nhan Nghiên vẫn nhìn thẳng lên bục giảng, nhỏ giọng nói với tôi

“Chẳng qua có cậu ở đây thì tôi không thể nào chuyên tâm học tập.”

Tôi nói nhỏ vào tai nàng.

“Tại sao lại không thể chuyên tâm học tập, có đại mỹ nữ như tớ ở bên bồi tiếp, chẳng lẽ cậu còn không thích?”

Sau khi nói xong, Triệu Nhan Nghiên lập tức cảm thấy không ổn, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, bộ dáng vô cùng xấu hổ.

Tôi làm bộ như không nhìn thấy, tiếp tục nói:

“Cũng là khi học tớ chỉ nhìn cậu, cho nên mới không thể nghe giảng.”

“Cậu, đi chết đi!”

Triệu Nhan Nghiên hừ nói:

“Không biết người nào vừa lên lớp vừa ngủ gật.”

“Tớ không thể vừa học vừa nhìn cậu, điều đó thật không tốt.”

Tôi đồng dạng nói.

Triệu Nhan Nghiên đỏ mặt như một quả táo, rất lâu không nói gì, cuối cùng nhẹ giọng nói:

“Tập trung nghe giảng đi.”

“Máy tính là 1 môn học thần bí, chúng ta có thể dùng nó để vẽ, đánh văn bản, xử lý chi tiết, thậm chí có thể lập trình những gì mình thích, chẳng hạn như trò chơi...”

Thầy giáo đang đứng trên bục giảng thao thao bất tuyệt, nhưng đối với tôi nói nhảm vẫn chỉ là nói nhảm. Triệu Nhan Nghiên thì lại rất thích thú, thỉnh thoảng còn ghi chép lại những gì mình nhớ.

Nhìn thấy những người ngồi đây ai cũng thích thú. Hừ hừ, tôi lại cười lạnh trong lòng, đợi đến khi học lập trình, thì các cậu mới biết thế nào là khô khan, khổ cực.

Thời đại của DOS, có thể lập trình cái gì lấy tiền đây? Đây cũng không phải là thời đại có thể đăng ký nhân hiệu độc quyền, số lượng máy tính ở Trung quốc rất nhiều, nhưng số lượng phần mềm lậu thì lại vô cùng lớn, hiện tại bảo người tôi bỏ tiền để mua bản chính thì rất khó, chuyện này khiến tôi trở nên trầm tư.

Hai tay tôi gõ bàn phím rất nhanh, đây chính là động tác vô thức mỗi khi tôi có chuyện gì phải suy nghĩ, trên màn hình hiện lên toàn những chữ tôi gõ: fhq utem vga, đây cũng chính là 3 chữ Triệu Nhan Nghiên được ghép vần theo phương pháp Ngũ Bút.

Tôi cười khỏ, phục hồi lại tinh thần, liếc mắt nhìn sang Triệu Nhan Nghiên ở bên cạnh, tiểu cô nương này đang vô cùng hứng thú nghe Thầy giáo giảng bài, chẳng thềm chú ý xem tôi đang làm cái gì.

Động tác vô thức của tôi gõ lên máy tính 3 chữ, nếu như dùng tiếng Hán ghép lại, thì chắc chắn tiểu nha đầu cho tôi là người có tâm lý biến thái, có khi cảm động lại lấy thân báo đáp cũng nên, mặc dù khả năng này chỉ tính bằng số lẻ của con số %.

Tôi nhìn lên màn hình, có lẽ thói quen này của tôi cũng không phải là thói quen tốt, nếu như sau này cũng có người học được Ngũ Bút của tôi, thì quả là tôi thiệt thòi lớn.

Ngũ Bút! Đúng rồi, tôi vỗ đùi.

Theo sự hiểu biết của tôi, thì ở thời đại này không có một ai, có thể đưa ra phương pháp ghép vần hoàn mỹ, có rất nhiều người vì muốn tốc độ đánh máy được tăng lên, cho nên mới liều mạng tìm hiểu về Ngũ Bút.

Mà những người chân chính hiểu biết về thủ pháp Ngũ Bút thì lại càng hiếm, nó có thể thay thế được việc ghép vần thủ công. Hơn nữa, còn có 1 số người đánh máy làm việc trong các cơ quan chính phủ, cũng thường hay học tập Ngũ Bút.

Nếu như tôi có thể đem trí năng ABC, phương pháp ghép vần của WINDOWS tổng hợp, cải tiến lại, rồi đưa vào sử dụng trong DOS, thì chắc chắn sẽ tạo nên 1 làn sóng vô cùng mạnh mẽ.

12. Chương 11: Thiên Tài?

Triệu Nhan Nghiên nhìn sang nam hài đang gõ chữ trên bàn phím, trong lòng kỳ quái nghĩ: tại sao hẳn học cái gì cũng không tập trung, mà lại có vẻ như đã biết hết rồi?

Trong tiết học số học trước, hẳn rõ ràng là đang ngủ, nhưng khi lên bảng lại làm đúng tất cả các bài tập, cho dù chỉ cần đáp Đúng hay Sai, nhưng cũng không thể nào nhanh chóng đáp đúng được như vậy chứ.

Còn lần này nữa, hẳn tại sao lại có thể gõ chữ nhanh như vậy chứ, mặc dù trông những chữ này không có quy luật gì cả, nhưng khi cẩn thận quan sát, thì dường như mấy chữ fhq utem vga này có thể ghép lại.

Mấy cái chữ này có ý nghĩa gì đây? fhq nhất định không phải là Anh ngữ, cũng không ghép vần được, vậy rốt cục nó có ý nghĩa gì đây?

Triệu Nhan Nghiên rất tò mò, nhưng cũng cẩn thận ghi nhớ mấy chữ này, để sau này có cơ hội thì sẽ hỏi vị nam sinh giỏi vì tính thần bí cùng bàn này.

“Mọi người bên dưới dựa theo phương pháp mà tôi vừa nói, bắt đầu luyện tập đi, mở máy tính, ở ký hiệu DOS trên màn hình đưa CAI2 vào.”

Lão đầu này nói xong, bắt đầu đi tới đi lui ở trong phòng, thỉnh thoảng trả lời những câu hỏi mà học sinh hỏi.

Ai, tôi thở dài một hơi, nếu như ở kiếp trước thì tốt, tùy tiện có thể dùng 5, 3 đồng là có thể mua được 1 đĩa CD lậu, nhưng mà bây giờ có thể kiếm đâu ra phần mềm TC 2. 0 phiên bản cũ nhất đây.

Đột nhiên, ở bên cạnh vang lên tiếng kêu sợ hãi, tiếp theo đó là những âm thanh kích động của 1 lão đầu:

“Vị bạn học này, tại sao em đánh máy nhanh như vậy? Trước kia từng học qua rồi hay sao?”

Không cần nghĩ cũng biết, đây nhất định là âm thanh của giáo viên ban máy tính.

Tôi quay đầu lại, lão đầu này đang dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Triệu Nhan Nghiên ở bên cạnh tôi. , trong lòng tôi thầm mắng, theo ánh mắt của lão sắc quỷ này, có phải đang coi trọng Triệu Nhan Nghiên không?.

Triệu Nhan Nghiên không nghĩ tới giáo viên lại kích động như thế, nhỏ giọng nói:

“Trước kia ở nhà em có luyện tập qua.”

“Trong nhà của em có máy tính?”

Lão đầu vẻ mặt tỏ ra kinh ngạc hỏi.

“Dạ, ở trong phòng của ông nội em có 1 cái.”

Triệu Nhan Nghiên nói.

Lão đầu nhìn chăm chú vào đồng hồ đếm số lượng chữ mà Triệu Nhan Nghiên đánh máy:

“127 chữ/ 1 phút đồng hồ, vị bạn học này, em có thể đại biểu cho ban máy tính của cung thiếu nhi chúng ta tham gia cuộc so tài với thanh thiếu niên toàn quốc không?”

Sắc mặt của Lão đầu như đang tìm được kho báu.

Triệu Nhan Nghiên ngượng ngùng nói:

“Có rất nhiều người còn lợi hại hơn em.”

Lão đầu thấy Triệu Nhan Nghiên nói như vậy, lại tiếp tục khuyên bảo, cuối cùng Triệu Nhan Nghiên nói:

“Em phải trở về thương lượng với người nhà đã.”

Khuôn mặt của lão đầu kia vô cùng vui vẻ, đột nhiên lại nhì thấy tôi ở bên cạnh, nói:

“vị bạn học kia, tại sao em không luyện tập đi?”

Lão đầu nhìn vào màn hình trống không của tôi hỏi.

“Không cần thiết phải luyện tập.”

Tôi thản nhiên nói.

“Cái gì? !”

Lão đầu nghe tôi nói như vậy, lập tức nói lớn:

“Tại sao lại không cần thiết? Học đánh máy là điều cơ bản khi học máy tính, nếu như em không thể đánh máy nhanh thì sau này sẽ không vượt qua được bài kiểm tra (1) đâu, mau chóng học đi.”

(1): bài kiểm tra: Phải kiểm tra trước mới được nhận vào học, người đi học phải đóng tiền phí kiểm tra.

Thái độ của lão đầu này thật quá đáng, lúc nói với Triệu Nhan Nghiên thì như nở hoa đầy mặt, nói với tôi thì lại giống như tôi đang thiếu tiền của lão. Tôi tức giận nói:

“Tại sao thầy biết em không vượt qua được bài kiểm tra?”

Lão đầu nói:

“Nếu như em cho rằng, em đã đủ khả năng vượt qua bài kiểm tra rồi, thì em làm thử cho thầy xem! Nếu như em có thể vượt qua nàg...”

Lão đầu vừa nói vừa đưa tay chỉ vào Triệu Nhan Nghiên:

“Tôi sẽ miễn học phí cho em!”

“Được! Một lời đã định!”

Tôi đã quyết định, dù 400 đồng tiền học phí cũng không phải là nhiều, nhưng với người thiếu tài chính như tôi, thì đó cũng không phải là 1 số tiền ít ỏi gì.

Dưới ánh mắt khinh thường của lão đầu, tôi bắt đầu đánh máy, ánh mắt của lão đầu trở nên ngưng trọng, bởi tôi đánh máy rất nhanh.

Khi tôi bắt đầu, không hề nghĩ ngợi mà chọn độ khó nhất (2), thuần thục gõ lên bàn phím.

(2): Đây là phần mềm đánh máy, kiểu như gõ 10 ngón.

Ánh mắt của lão đầu chuyển từ ngưng trọng, sang kinh ngạc, cuối cùng kinh hãi nói:

“Thiên tài, tuyệt đối là thiên tài!”

Triệu Nhan Nghiên cũng dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn đồng hồ, mỗi phút tôi đánh được 336 chữ cái, không có sai sót gì. Nói cách khác, mỗi giây tôi có thể gõ được 5, 6 chữ, không có sai lầm gì.

Lão đầu này thậm chí không nghĩ tới những lời khinh bỉ vừa nói với tôi lúc nãy, cũng không quản tôi có đồng ý hay không, tại chỗ lớn tiếng nói:

“Cả 2 em đều tham gia cuộc so tài máy tính với thanh thiếu niên cả nước đi! Cung thiếu nhi của chúng ta cũng có thể nở mày nở mặt rồi!”

“Học Phí của em...”

Tôi sợ lão đầu đổi ý.

“Miễn, chẳng những miễn, mà thầy còn phụ đạo riêng cho 2 em, phòng máy tính lúc nào cũng mở cửa cho 2 em vào!”

Lão đầu hưng phấn nói, nếu như lần tranh tài này được kết quả cao, thì chỉ cần dùng danh tiếng cũng đã kiếm được không biết bao nhiêu tiền ở thành phố Tân Giang này rồi.

Đối với việc phụ đạo tôi không có hứng thú, việc quan trọng nhất của tôi bây giờ là kiếm tiền.

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến, nếu như bảo lão đầu kiếm cho tôi 1 phiên bản của phần mềm TC 2. 0 chắc chắn là sẽ rất dễ dàng, dù sao lão đã làm cái nghề này tức là có quen người giang hồ, lão đang có kỳ vọng vào tôi, nếu như lúc này nhờ hắn, chắc chắn hắn sẽ không cự tuyệt.

Cho nên tôi nói:

“Thầy ơi, thầy có TRUBO C 2. 0 (3) phần mềm máy tính không?”

(3): TRUBO C 2. 0: Một phần mềm lập trình, hiện giờ đã có bản 3.0

Lão đầu nghe xong, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại chuyển sang vui vẻ nói:

“Em biết lập trình?”

“Biết một chút!” Tôi nói.

“Tốt! Quả thực là thật tốt quá, thầy vốn đang buồn bã về cuộc thi so tài máy tính, như vậy đi, phần thi này em cũng tham gia luôn đi.”

Chẳng cần biết tôi có đồng ý hay không, lão đầu đã thay tôi làm chủ. Ai, được, tham gia thì tham gia, ai bảo tôi có việc cần người khác giúp đây.

Lão đầu đáp ứng tôi sẽ kiếm cho tôi 1 phiên bản, rồi lại hỏi tôi cái này, cái kia, tôi chỉ đáp ứng cho xong.

13. Chương 12: Hôm Nay Không Có Ai Đón Tớ

Tôi thì còn đỡ, chứ Triệu Nhan Nghiên bị hấp dẫn đến mức choáng váng, gật đầu liên tục.

“Hôm nay không có ai đón tớ.”

Lúc ra khỏi phòng, Triệu Nhan Nghiên bỗng nhiên nói với tôi.

Tôi vừa nghe nàng nói như vậy, trong lòng vô cùng hồi hộp, nếu như không có trí nhớ của kiếp trước, thì sẽ không hiểu được ý của câu nói này, nhưng nếu bây giờ tôi còn không hiểu được dụng ý ám chỉ của câu nói này, thì quả thật đúng là quá ngu ngốc.

“Tớ đưa cậu trở về.”

Tôi ra về lơ đãng nói.

Triệu Nhan Nghiên nghe xong thì đỏ mặt, không đồng ý, nhưng cũng không phủ nhận.

Hai người chúng tôi không ai nói câu nào, sánh vai đi tới trạm xe buýt. Cuối cùng vẫn là tôi phá vỡ cục diện này, nói với Triệu Nhan Nghiên:

“Cậu đi xe số mấy?”

“Xe số 6.”

Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng nói.

Có lẽ đây là lần đầu tiên nàng đi với con trai, cho nên Triệu Nhan Nghiên biểu hiện hết sức khẩn trương. Tôi thấy vậy thì nói:

“Tớ kể cho cậu nghe 1 câu chuyện cười.”

Tôi kiếp trước từng lên mạng đọc được, nếu như 2 người ở cùng 1 chỗ, nếu như bên này thấy bên kia không nói gì, thì phải không ngừng chủ động tìm đề tài mà nói chuyện, mà chuyện cười chính là phương pháp để làm quan hệ của 2 người gần hơn, chỉ cần có bầu không khí vui vẻ, thì quan hệ của 2 người đương nhiên là tốt đẹp.

Triệu Nhan Nghiên gật đầu.

Bởi vậy, tôi nói:

“Gấu và Thỏ cùng đi đại tiện trong 1 khu rừng, Gấu hỏi Thỏ: đại tiện mà dính trên lông có sao không? Thỏ đáp: không sao cả. Nghe thấy vậy, Gấu đã mượn lông thỏ để chùi đít.”

Triệu Nhan Nghiên nghe xong che miệng cười, muốn cười to lên, nhưng lại dùng sức bịt lại, khuôn mặt cũng đỏ lên. Qua một lúc lâu, nàng mới kiềm chế được, nói với tôi:

“Chuyện cười này, cậu nghe ở được ở đâu vậy, thật ác tâm.”

“Ác tâm, vậy sao cậu còn cười đến chết đi sống lại?”

Tôi nói.

“Ai cười, tớ đâu có cười.”

Triệu Nhan Nghiên vẻ mặt bình tĩnh nói.

Tôi đưa tay ra ý muốn chọc cười nàng, mở miệng nói:

“Cậu còn dám không thừa nhận, tớ lúc nãy thấy cậu cười mà!”

Triệu Nhan Nghiên vội vàng trốn sang một bên, nhưng làm sao có thể trốn thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của tôi, thoáng cái đã bị tôi tóm được.

Triệu Nhan Nghiên bị tôi cù, cười đến nỗi thân hình nàng run rẩy.

Bỗng nhiên Triệu Nhan Nghiên không cười nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, rất lâu sau, thấp giọng nói:

“Bỏ tay ra!”

“Cái gì?”

Tôi không hiểu. Nhưng sau đó tôi lập tức có cảm giác không đúng, tôi đang chộp vào cái gì đó mềm nhũn. Đây là cái gì? Theo bản năng, tôi nấn nấn một chút.

“Ai nha, cậu lại còn nấn!”

Triệu Nhan Nghiên hỗn hển kêu lên.

Tôi lúc này mới biết, bàn tay phải của tôi, đang đặt trên bộ ngực mềm mại của Triệu Nhan Nghiên, nàng không mặt nịt ngực. Tôi hắc hắc cười gượng, bỏ tay ra.

Trong lúc này, hai người chúng tôi đều cảm thấy lúng túng, không nói lời nào cả. Đột nhiên, tôi phát hiện chiếc xe bus số 6 đã dừng lại, nhưng lại đi mất rồi.

Rất lâu sau, tôi hỏi:

“Cậu tức giận hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên lắc đầu.

“Thật xin lỗi, tớ thật không cố ý.”

Tôi nói.

Triệu Nhan Nghiên gật đầu, nhẹ nói nói:

“Tớ biết.”

(người đi đường Giáp: hẳn tuyệt đối là cố ý, có tôi làm chứng!

Người đi đường Ất: Tiểu tử này nhìn bề ngoài đâu đến nỗi xấu xa như vậy, nhưng lòng người khó dò, ai biết hẳn đang nghĩ gì)

Nhìn thấy nàng không tức giận! Trong lòng tôi rất cao hứng. Tôi tiếp theo nên thừa thắng truy kích, hay cẩn thận cân nhắc đây? Hai ý nhiệm đang kịch chiến ở trong đầu tôi.

Triệu Nhan Nghiên đâu biết rằng, tôi đang phải chiến đấu kịch liệt, nhìn thấy mặt tôi đang dần đo suy nghĩ, tưởng là tôi không tin nàng, nhẹ nhàng nắm lấy tay của tôi nói:

“Luu Lỗi, tớ thật không có tức giận, thật đấy. Không tin ... không tin cậu sờ một lần nữa đi.”

Nói xong, lấy tay của tôi đặt trên ngực của nàng.

Tôi nằm mơ cũng không nghĩ tới Triệu Nhan Nghiên lại có hành động lớn mật như vậy, chẳng nhẽ tiểu nha đầu này thích tôi? Nhưng tôi vội vàng rút tay ra, mặc dù tôi rất muốn tiếp tục nắm bóp, nhưng làm như vậy thì quả thật giống lang sói quá, chỗ này lại ở bên đường.

Triệu Nhan Nghiên cũng cảm thấy hành động của nàng quá kích thích, đều tại tên Lưu Lỗi vô lại này, làm cho đầu mình nóng lên, không biết tại sao lại làm ra hành động như vậy, hẳn có cho tôi là người tùy tiện hay không.

Tôi vội vàng nói với Triệu Nhan Nghiên:

“Nhan Nghiên, đều tại tớ. Nếu không tớ lại kể thêm cho cậu nghe 1 câu chuyện cười nữa?” Tôi muốn cho Triệu Nhan Nghiên đỡ ngượng.

Triệu Nhan Nghiên dường như cũng không ghét tôi, gắt giọng:

“Tớ không thèm nghe chuyện cười ác tâm của cậu.”

“Tớ không kể chuyện cười ác tâm.”

Tôi nói.

“Vậy thì được, cậu kể tiếp đi.”

Tôi tiếp tục nói:

“Trước có một kẻ ngu si, ai hỏi hắn cái gì hắn đều nói chưa, người khác hỏi hắn đã ăn cơm chưa? Hắn nói chưa. Người khác hỏi hắn đã ngủ chưa? Hắn cũng nói chưa.”

Nói tới đây tôi cố ý dừng lại một chút, đột nhiên hỏi:

“A, đúng rồi, câu chuyện này cậu đã nghe qua rồi à?”

“Chưa.”

Triệu Nhan Nghiên lắc đầu thuận miệng nói. Bỗng nhiên nàng nghĩ tới điều gì, hai tay nàng đấm loạn lên trên người tôi, quát to:

“Lưu Lỗi, cậu thật hư a! Dám chửi người khác là ngu!”

....

Ở xa xa, trên một chiếc đước che rèm đỏ, có một trung niên nam tử, ước chừng hơn 30 tuổi, đang lo lắng lấy chiếc điện thoại di động GC87C, đây là chiếc điện thoại có chữ GSM, đời thứ nhất được đưa ra thị trường của nước Z, chỉ có 1 số ít người mới có được nó. Năm 1994, điện thoại này đã được coi là thời thượng rồi.

Người trung niên kia lấy điện thoại ra gọi:

“Triệu tổng, tôi đã đến cung thiếu nhi rồi.”

Người đước gọi là Triệu Tổng trong điện thoại vội hỏi:

“Lão Cao, cậu có thấy Nhan Nghiên không?”

Lão Cao nói:

“Tôi đã nhìn thấy tiểu thư, nhưng tiểu thư đang đứng cùng 1 nam sinh.”

Triệu tổng hỏi:

“Lão Cao, cậu chẳng phải nói, Nhan nghiên ở trường không hề để ý tới bạn nam hay sao? Thật ra thì cũng không có gì ngạc nhiên, có khi chỉ là gặp nhau rồi nói chuyện mấy câu mà thôi?”

Lão Cao đáp:

“Nhưng mà... Nhưng mà, Triệu tổng, lần này thì khác, quan hệ của bọn họ dường như rất thân mật!”

Triệu tổng ngạc nhiên nói:

“Thân mật? Thân mật như thế nào?”

Lão Cao nói:

“Tôi nhìn thấy... nhìn thấy, tiểu thư cầm tay của nam sinh kia đặt lên...”

Triệu tổng vội la lên:

“Cái gì, cậu nói nhanh lên!”

Lão Cao phân vân hồi lâu, rốt cục cũng quyết định nói:

“Đặt ở trên ngực!”

Triệu tổng nghe không hiểu, hỏi:

“Cậu đang nói cái gì đó? Cái gì ngực! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, cậu nói chuyện phải văn nhã một chút, cậu vẫn không thay đổi...”.

Nhưng ngay lập tức Triệu tổng đã phản ứng, kêu lên:

“Lão Cao, cậu nói gì? Nhan Nghiên để cho nam sinh kia sờ ngực nó?”

Lão Cao vội vàng nói:

“Đúng vậy, là tôi tận mắt nhìn thấy.”

Triệu tổng ở đầu bên kia điện thoại trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói:

“Được, Lão Cao, cậu đừng quấy rầy bọn họ, cứ đi theo sau. Sau đó về báo cáo lại cho tôi.”

14. Chương 13: Tở Thích Cậu.

“Chốc nữa có muốn 2 chúng ta cùng đi xem phim không?”

Tôi đề nghị nói.

“Không được, tớ về nhà muộn, ông sẽ mắng tớ.”

Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng nói.

“Cậu nói mình phải tham gia cuộc thi máy tính toàn quốc, cho nên bị Thầy giáo lưu lại dạy phụ đạo.”

Tôi giúp nàng nghĩ kế.

“Nhưng mà... Nhưng mà tớ không thể lừa gạt ông được!”

Triệu Nhan Nghiên do dự nói.

Tôi biết nàng đang do dự, xem ra như vậy nhất định là có cơ hội.

Tôi ra vẻ ảo não nói:

“Thì ra là cậu không thích cùng tớ ở chung một chỗ.”

Triệu Nhan Nghiên bị tôi hù dọa cho giật mình, cắn răng một cái nói:

“Được rồi, chúng ta đi xem phim.”

Tôi và Triệu Nhan Nghiên xuống xe ở chỗ rạp chiếu phim Nhi Đồng. Từ xa đã thấy 1 tấm áp phích lớn của Lưu Đức Hoa, bây giờ đang chiếu bộ phim kinh điển của Lưu Đức Hoa: “Trời và Đất”, cũng chính bởi vì bộ phim này, mà bộ phim sau “Vong Tình Thủy” danh chấn cả Thần Châu đại lục.

Rất may mắn bộ phim này cũng là bộ phim tôi thích, tôi cửa bán vé, lấy 5 đồng ra nói:

“Bán cho 2 tờ vé thường!”

Người bán vé lấy tay chỉ lên bảng, nói:

“Vé thường đã hết rồi, bây giờ chỉ còn vé đôi cho tình lữ, 20 đồng 1 đôi, có mua không?”

Trời ơi, ăn cướp à, tại sao lại đắt như vậy! Trong lòng tôi mắng thầm. Thế nhưng tôi không đủ tiền, ngay cả 1 vé cũng không mua nổi.

Triệu Nhan Nghiên biết tôi đang lúng túng, lấy ví tiền ở trong ba lô ra, rút luôn tờ 50 đồng đưa tới.

Tôi nhìn lướt qua ví tiền của Triệu Nhan Nghiên, bên trong còn hé ra tờ 100 đồng.

Tôi chắc lưỡi, tiểu nha đầu này đúng là sống ở gia đình có tiền có khác, ra cửa mà mang theo tận hơn 100 đồng, không sợ bị người tôi cướp hay sao.

Nhưng, tôi lại quên mất 1 vấn đề, đó là bình thường Triệu Nhan Nghiên ra cửa đều có xe đưa xe đón, chỉ có hôm nay là ngoại lệ.

Triệu Nhan Nghiên đem tiền lẻ bỏ vào trong ví, cầm lấy vé xem phim, cùng tôi đi vào trong rạp chiếu phim.

Ghế tình lữ ở trên tầng 2, ngoại trừ trước mặt còn lại đều có 1 vách ngăn mỏng, hơn nữa chỗ ngồi của chúng tôi ở tận bên trong, sẽ không có cậu nào đi qua cả.

Hắc hắc, vậy là hoàn toàn biệt lập rồi! Trong đầu tôi đang nghĩ tới ý nghĩ dâm dăng.

Triệu Nhan Nghiên rất nghiêm túc ngồi ở một bên. Lúc này, phim còn chưa chiếu, đang chiếu 1 bộ phim giới thiệu... Xem ra 2 chúng tôi tới thật đúng lúc.

Tôi cố ý ngồi gần Triệu Nhan Nghiên, nàng muốn nhích người ngồi ra xa một chút, nhưng bất hạnh thay, bên cạnh chính là bức tường.

Tôi cố ý thành thoảng cho thân thể 2 người chạm nhau một chút, mặc dù tôi không nhìn thấy vẻ mặt của tiểu nha đầu, nhưng tôi có thể cảm giác được, hô hấp của nàng đã trở nên dồn dập.

Phim bắt đầu chiếu, 2 chúng tôi rất chăm chú nhìn lên màn hình. Triệu Nhan Nghiên đúng là đang chăm chú nhìn, còn tôi thì lại là giả. Bộ phim này kiếp trước tôi đã xem rồi, huống chi bây giờ có mỹ nữ ngồi bên, tôi còn đâu tâm trạng để xem phim.

Mắt tôi tuy xem phim, nhưng trong lòng thì đang tính toán nội dung bộ phim. Triệu Nhan Nghiênn cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, không hề có cảm giác khẩn trương nữa, cũng tùy ý để cho thân thể 2 người ở sát nhau.

Tôi xem ra thời cơ đã tới, nhẹ nhàng nắm lấy tay của Triệu Nhan Nghiênn.

Trong sát na khi tay tôi tiếp xúc với tay Triệu Nhan Nghiênn, tôi thấy rõ thân thể nàng đang run lên.

Nàng xoay đầu lại nhìn tôi, phát hiện tôi đang chăm chú xem phim, làm như không có chuyện gì cả. Triệu Nhan Nghiênn nhướn mày, nhẹ nhàng thở dài, để yên cho tôi nắm tay nàng.

Có lẽ hẳn không có ý đầu, Triệu Nhan Nghiênn ở trong lòng an ủi.

Lúc này, bộ phim đã chiếu đến đoạn Lưu Đức Hoa đang phải chiến đấu với trùm buôn thuốc phiện, tình tiết vô cùng gay cấn. Làm Lưu Đức Hoa bị đánh ngã trên đất, tình hình vô cùng nguy hiểm, nàng thấy vậy thì thổn thức, không tự chủ được siết chặt tay.

Tôi nở nụ cười khê, âm mưu đã được thực hiện, hừ hừ, tình tiết này tôi đã đoán trước mà.

Tôi với Triệu Nhan Nghiênn tay trong tay, cho đến khi có tiếng súng vang lên, Lưu Đức Hoa ngã xuống đất, bài hát “vong tình thủy” vang lên, bộ phim kết thúc. Triệu Nhan Nghiênn giống như 1 tiểu cô nương khóc lóc thảm thiết.

Tôi thì thuận thế đem ôm Triệu Nhan Nghiênn ở trong ngực, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của nàng. Bộ ngực nhỏ của Triệu Nhan Nghiênn xuyên qua lớp áo mỏng dính vào ngực của tôi. Đây quả thực quá hấp dẫn, tôi sợ mình không khống chế được mà ăn luôn nàng.

Bỗng nhiên, Triệu Nhan Nghiênn ngẩng đầu, dùng đôi mắt còn đọng đầy giọt lệ nhìn tôi, chậm rãi nói:

“Lưu Lỗi, tớ rất sợ hãi, cậu nói tính mạng con người có nhỏ bé như vậy không?”

Tôi không biết nàng nói những lời này có ý gì, cho nên tôi gật đầu.

Triệu Nhan Nghiênn cắn môi của mình, giống như đang quyết định 1 việc rất trọng đại, thanh âm run rẩy nói:

“Lưu Lỗi, tớ thích cậu! Tớ không muốn rời xa cậu?”

Tôi nhất thời kinh ngạc trợn mắt há mồm, tôi không nghĩ tới Triệu Nhan Nghiênn lúc này chỉ là 1 cô bé, lại có thể nói những lời này, mặc dù tôi biết nàng có hảo cảm với tôi.

Tôi thật ôm thật chặt Triệu Nhan Nghiênn, nhẹ nhàng nói ở bên tai của nàng:

“Tớ cũng vậy!”

Sau khi nói ra được những lời này, trong lòng Triệu Nhan Nghiênn không còn ngăn cách gì nữa, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc, tùy ý để tôi ôm nàng.

Một lát sau, Triệu Nhan Nghiênn nói với tôi:

“Cậu còn chưa có đáp ứng tôi.”

“Đáp ứng cậu cái gì?”

Tôi không hiểu, hỏi.

“Sau này, bất cứ lúc nào cũng không được rời xa tôi. Lúc này khi tôi xem bộ phim kia, trong lòng tôi vô cùng hoảng sợ, cảm thấy tính mạng con người thật sự rất nhỏ bé. Tôi có cảm giác, cảm giác một ngày nào người sẽ rời bỏ tôi, thật đấy, Lưu Lỗi, cảm giác đó của tôi vô cùng rõ ràng, tôi rất sợ! Cậu có đáp ứng với tôi không?”

Triệu Nhan Nghiênn vừa nói, nước mắt vừa rơi xuống.

Tôi đúng là bội phục, giác quan thứ 6 của nữ nhân quả thật vô cùng mạnh mẽ, đúng vậy, nếu lịch sử không thay đổi, thì năm 30 tuổi, trong lúc tham gia hôn lễ của Triệu Nhan Nghiênn, tôi sẽ bỏ mình ngoài ý muốn.

Nhưng, đời này sẽ không như vậy, tôi đã sống lại, thì tôi phải nắm giữ tất cả vận mệnh trong bàn tay của mình.

Hơn nữa, hơn nữa, bọn tiểu quỷ biết tôi có Diêm Vương làm chỗ dựa, muốn làm cho tôi chết ư, có bảo họ ăn gan hùm họ cũng không dám.

Lại nói tới vị Diêm Vương lão ca này, đã lâu tôi không có liên hệ với hắn, rãnh rồi phải gọi điện thoại cho hắn mới được, nếu không đúng là có chút nhớ hắn.

Đương nhiên, chỉ gặp mặt trên phương diện tinh thần, chứ tôi không muốn trẻ như vậy mà phải đi gặp hắn.

15. Chương 14: Ôm Tố Thêm Một Chút nữa

Tôi nhẹ nhàng lấy tay lau đi những giọt nước mắt trên má Triệu Nhan Nghiên, dùng giọng vô cùng kiên định nói với nàng:

“Tớ đáp ứng cậu! Cả đời này sẽ không rời xa cậu!”

Tôi với Triệu Nhan Nghiên nắm tay như một đôi tình lữ, đi ra rạp chiếu phim.

“Lưu Lỗi.”

Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng gọi tên của tôi.

“Ừ?” Tôi nói.

“Cậu có cảm thấy tớ là người tùy tiện hay không?”

Triệu Nhan Nghiên bỗng nhiên dừng lại, nhìn thẳng vào mắt của tôi nói.

“Không đâu!”

Tôi nói với giọng vô cùng chắc chắn. Tôi đương nhiên sẽ nói như vậy, kiếp trước tôi đã nhìn nàng lớn lên, nàng là người như thế nào, chẳng nhẽ tôi còn không rõ hay sao?

Triệu Nhan Nghiên nhìn thấy ánh mắt của tôi không có chút nào dối trá, lúc đó nàng mới yên lòng, dùng thanh âm êm ái nói với tôi:

“Cậu biết không, Lưu Lỗi. Hôm nay là tớ lần đầu tiên, tớ để cho 1 nam hài tử đưa tớ về nhà, lần đầu tiên vì một nam hài tử mà phải nói dối, lần đầu tiên đi xem phim với 1 nam hài tử, lần đầu tiên nắm tay một nam hài tử, lần đầu tiên để cho 1 nam hài tử ôm tớ, lần đầu tiên tớ quan tâm 1 người không phải người thân của tớ, lần đầu tiên...thậm chí tớ trước đây chưa bao giờ nghĩ tới, tớ sẽ chủ động nói thích 1 người con trai mới quen được 1 tuần lễ. Cậu đã lấy của tớ quá nhiều lần đầu tiên, Lưu Lỗi. Mặc dù tớ không biết tại sao, nhưng tớ biết tớ thích cậu.”

Mặc dù, những lời Triệu Nhan Nghiên nói ra tôi đã sớm đoán được, nhưng được nàng chủ động nói ra, tôi vô cùng xúc động.

.....

Triệu Quân Sinh nghe nói Phụ thân Bí thư của mình có việc, không thể tới đón nữ nhi, cho nên mới để cho tài xế của mình là Lão Cao đến đón Triệu Nhan Nghiên.

Thế nhưng lại khám phá được 1 chuyện, con gái của mình có quan hệ mật thiết với 1 người con trai.

Cái lão Cao này, tại sao lại không gọi điện thoại cho tôi. Triệu Quân Sinh trong lòng mắng thầm.

Cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn làm việc, đang muốn bấm số, thì điện thoại đã vang lên.

“Alo, là Triệu tổng phải không, tôi là lão Cao!”

“Lão Cao! Chỗ của cậu thế nào? Tôi đang muốn gọi điện thoại cho cậu đây.”

“Triệu tổng, tôi nhìn thấy tiểu thư và người con trai kia nắm tay nhau ra khỏi rạp chiếu phim!”

“Bạn có chắc chắn không?”

Triệu Quân Sinh trầm ngâm một chút hỏi.

“Có, tôi bây giờ đang lái xe theo bọn họ.”

“Bọn họ bây giờ muốn đi đâu?”

Triệu Quân Sinh hỏi.

” Đường như đang đến nhà của Phụ thân ngài, ngài có muốn tìm người cảnh cáo tiểu tử kia một chút không?”

Lão Cao hỏi.

“Không cần cậu nhiều chuyện. Cậu hãy đi điều tra thân phận, bối cảnh gia đình của cậu kia đi.”

Triệu Quân Sinh phân phó nói.

“Được, Nhưng tiểu tử kia nhìn như không có tiền, đưa tiểu thư về nhà mà lại không ngồi xe, vừa rồi đi xem phim cũng là do tiểu thư bỏ tiền ra!”

Lão Cao lẩm bẩm nói.

....

Tôi với Triệu Nhan Nghiên không ngồi xe, mà đi bộ về hướng nhà ông của Triệu Nhan Nghiên.

Rất nhanh đã tới được khu biệt thự này, Triệu Nhan Nghiên ngừng lại, nói với tôi nói:

“Tớ về đây, nếu như 2 chúng ta còn đi về phía trước, những người khác sẽ nhận ra tớ.”

Tôi gật đầu, nhưng cũng không buông tay ra.

“Lưu Lỗi, tớ thật sự phải về rồi, nếu không ông tớ nhất định sẽ mắng tớ đó!” Triệu Nhan Nghiên dùng ánh mắt u oán nhìn tôi nói.

Tôi vẫn không buông tay.

“Ai.. ”

Triệu Nhan Nghiên khẽ thở dài một hơi, khẽ cắn răng, giật mạnh tay, chạy nhanh về phía trước.

Mới chạy được 1 đoạn đường, Triệu Nhan Nghiên đã dừng lại, xoay người lại, nước mắt chảy đầy mặt, nói:

“Lưu Lỗi, tớ sẽ nhớ cậu, cậu ôm tớ một chút nữa có được không?”

Vừa mới nói xong, nàng đã nhào luôn vào lòng của tôi.

Thật lâu sau, hai tôi mới ngừng lại. Triệu Nhan Nghiên nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay của mình, “Ai nha” kêu một tiếng, lập tức quay đầu lại, chạy như bay về hướng biệt thự của mình.

Tôi nhìn chăm chú vào bóng lưng của Triệu Nhan Nghiên đã đi xa, tôi biết, ngày hôm nay, lịch sử đã thay đổi, tính mạng của tôi cũng sẽ thay đổi.

Đây là khu nhà gì vậy? Trông rất cao cấp, lại có người cầm súng đứng gác. Ông trời ơi, nhà của Triệu Nhan Nghiên không phải là xã hội đen đó chứ? Nếu như vậy thì tôi chết chắc rồi?

Tôi đi loanh quanh ở đó, rốt cuộc cũng kiếm được 1 chiếc xe để đi về nhà.

Sau khi về nhà, cha mẹ của tôi cũng rất nóng ruột, muốn hỏi tôi vì sao lại về trễ như vậy.

Nhất là cha tôi, vừa mới thấy tôi trở về, đã lập tức chất vấn tôi nói:

“Sau khi tan học con đi đâu vậy? Có phải lại đến phòng trò chơi không?”

Hỏi tiểu học, sau khi tan học, tôi thường hay trốn tới phòng trò chơi để chơi, kết quả là cha tôi đã mất lòng tin ở tôi. Ai! Trước kia về phương diện làm người của tôi thật quá kém mà.

Đương nhiên, hôm nay tôi đã nghĩ ra lý do rồi. Cũng giống như Triệu Nhan Nghiên, tôi đem chuyện lão sư máy tính nói tôi rất có thiên phú, đề cử tôi đi tranh tài ở cuộc thi máy tính toàn quốc, cha lập tức vui mừng nhường mỳ, vợ vàng bảo mẹ tôi xuống bếp hâm nóng lại thức ăn, lại còn cố ý lấy 1 non bia trong tủ lạnh, ý nói bảo ăn mừng.

“Thế mới tốt, con trai của tôi đâu phải là một người bình thường!”

Cha tôi uống một hớp bia nói:

“Tương lai nó sẽ giống cha nó, là 1 kỹ sư thượng hảo hạng!”

“Ai bảo nó là con ông?”

Mẹ tôi nghe xong thì tức giận:

“Nó là do tôi sinh ra, có quan hệ gì với ông chứ!”

“Đó chẳng phải là công lao dạy dỗ của tôi hay sao? Không có tôi thì cũng không có nó đâu?”

Cha tôi vô cùng kích động.

Mẹ tôi vợ vàng nắm cánh tay cha tôi, nói:

“Con nó còn ở chỗ này, đừng có nói lung tung”

Ba tôi hắc hắc cười khan mấy tiếng, giơ chén lên tiếp tục uống rượu.

Hai người này lại còn coi tôi là đứa trẻ không hiểu chuyện, thật ra tôi còn biết nhiều hơn họ. Mặc dù trước mắt tôi còn là một xử nam, nhưng sự hiểu biết hoặc sinh lý đều hơn họ.

“Con ngoan, con đừng nghe cha con nói, sau này đừng có theo lão, công việc của lão không tốt, một tháng lão kiếm được có 2 đồng bạc à, có đủ làm gì không?”

Mẹ tôi nói với tôi.

“Tôi thì làm sao? Bà không phải như vậy ư?”

Ba tôi hỏi ngược lại.

“Hừ, cũng bởi vì tôi làm việc ở công xưởng, cho nên tôi mới hối hận khi lấy ông, lúc đó tôi mà nhận lời cầu hôn của Tiểu Triệu thì đã sớm thoát ly khổ ải rồi!”

Mẹ tôi tức giận địa nói với cha tôi. Những lời này, tôi nghe không phải 1 lần, mỗi lần cha tôi phạm sai lầm, mẹ tôi lại dùng những lời này nói với cha tôi, thật ra tôi rất hiểu, mẹ tôi rất yêu cha tôi.

“Tiểu Triệu thì có là gì, chẳng phải hẳn lúc đó chỉ là bộ đội chuyển ngành, chờ xếp việc hay sao?!”

Ba tôi khinh thường nói.

“Chờ xếp việc mà có thể làm ở Đoàn Thanh niên hay sao? Hai ngày trước tôi xem báo chí, hẳn giờ đã trở thành 1 trong 10 đại doanh nhân rồi!” Mẹ tôi tiếp tục công kích.

“Hắn có 1 đứa con giỏi như tôi không! Tương lai nó sẽ nhất định làm cha nó được vẻ vang!”

Ba tôi xuất ra 1 chiêu sát thủ, đắc ý nói.

“Hừ! Đó là do tôi nể mặt mặt con chúng ta, chứ không thì tôi nói cho ông biết, tôi đã sớm ly hôn với ông rồi!”

Mẹ tôi thấy cha tôi nhắc tới tôi, cũng đắc ý nở nụ cười.

Kiếp trước tôi đúng là đã làm cho cha tôi được vẻ vang, cha tôi đi đâu cũng ưỡn thẳng lưng, thường hay nói với người khác rằng, cha tôi có con đi học ở Đại học Thanh Hoa!

Nhưng sau này không hưởng thụ được mấy mà qua đời.

Kiếp này, tôi quyết định không để cho chuyện này xảy ra nữa.

16. Chương 15: Nhan Nghiên Của Cậu?

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi tới đến lớp học, Triệu Nhan Nghiên đang ngồi ở bàn xem sách. Làm cho tôi cảm thấy vô cùng khó chịu chính là việc, Lưu Khoa Sinh đang ngồi ở chỗ của tôi khoa chân múa tay.

Mẹ kiếp, con cọp không phát uy thì coi tôi như mèo bệnh ư. Ngồi trên chỗ của tôi đã khiến tôi tức giận rồi, huống chi lại còn ngồi cạnh lão bà của tôi.

Tôi đi tới, nện một quyền xuống bàn, làm cho Triệu Nhan Nghiên đang chăm chú đọc sách và Lưu Khoa Sinh đang hăng hái giật mình sợ hãi.

Tôi nhớ tới 1 câu nói trong 1 bộ phim kinh điển, cho nên tôi nói với Lưu Khoa Sinh:

“Lưu Lỗi, tớ mà tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Lưu Khoa Sinh dùng ánh mắt oán độc ngó tôi chùng chùng, đứng dậy nói với tôi nói:

“Lưu Lỗi, cậu thật giỏi! Tớ nhớ rồi, cậu chờ đây.”

Tôi khẽ mỉm cười nói: “Được, tớ đang chờ đây.”

“Tại sao lại tức giận như vậy?”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi ngồi xuống, nhỏ giọng oán trách nói.

“Đương nhiên là tức giận, hần đang tán Nhan Nghiên của tớ, tớ không tức giận sao được?”

Tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Triệu Nhan Nghiên.

“Mau buông ra.” Triệu Nhan Nghiên hất ra tay của tôi nói:

“Trong phòng học nhiều người đừng làm như vậy.”

“Nhan Nghiên nhà ta đang xấu hổ kìa! Không biết người nào ngày hôm qua còn chủ động ôm tớ.”

Tôi nói.

“Lưu Lỗi cậu thật giỏi a, cậu dám cười nhạo người tớ! Ngày hôm qua cũng bởi vì cậu mà tớ suýt chút nữa bị ông mắng chết. Đúng rồi, ai là Nhan Nghiên của nhà cậu? Tớ lúc nào trở thành người của nhà cậu rồi?”

Triệu Nhan Nghiên đỏ mặt, nói.

“Cậu là lão bà của tớ, đương nhiên là người của nhà tớ rồi!”

Tôi lấy khí thế hùng hồn nói.

“Không để ý tới cậu, mới sáng sớm đã không đứng đắn. Tớ xem sách đây.”

Nói xong, Triệu Nhan Nghiên lại tiếp tục cầm cuốn Anh ngữ để đọc.

Lưu Khoa Sinh ở đó không xa, thấy tôi và Triệu Nhan Nghiên nói nói cười cười, dùng ánh mắt âm hiểm nhìn lại.

Tôi thấy Triệu Nhan Nghiên xem sách, liền hỏi:

“Cậu đang xem cái gì đấy?”

Triệu Nhan Nghiên mắt không rời sách đáp:

“Cô Diệp nói, buổi trưa hôm nay có cuộc thi, đương nhiên là tớ đang học rồi.”

“Ngày hôm qua có nhớ tớ không?”

Tôi đột nhiên hỏi.

“Có.”

Triệu Nhan Nghiên không hề nghĩ ngợi gật đầu. Sau đó, lập tức xoay người nói với tôi:

“Cậu, cậu thật nhiều chuyện, cậu không học thì cũng phải để cho người khác học chứ. Cậu cứ ở bên cạnh như vậy, tớ còn có thể đọc sách nữa hay sao!”

Ha ha, trong lòng tôi cười thầm một trận. Nhìn nàng đọc sách rất chặt vật. Tôi nói:

“Học thì có lợi ích gì?”

Tôi vừa mới nói ra những lời này, Triệu Nhan Nghiên lập tức trầm mặc. Một lát sau, nàng dùng giọng rất chân thành nói với tôi:

“Lưu Lỗi, coi như tớ van cậu. Cậu vì tớ mà học cho tốt. Người nhà của tớ nói tớ nhất định phải vào Đại Học Thanh Hoa để học, tớ không muốn xa cậu.”

Tôi cũng trầm mặc. Không nghĩ tới tiểu nha đầu lại suy nghĩ sâu xa như vậy, điều này đã chứng minh, tình cảm của nàng với tôi rất sâu đậm. Nhưng tôi vẫn thử dò xét, hỏi:

“Nếu như từ giờ tới lớp 12, tớ học tập không tốt thì sao?”

Triệu Nhan Nghiên nhướn mày, cuối cùng quyết tâm nói:

“Tớ đây sẽ giả bộ ở ở trong kì thi tốt nghiệp cấp III thi không tốt, cho dù như thế nào tớ cũng không xa cậu.”

Cho dù tôi có hơn ba mươi tuổi đi chăng nữa, tôi cũng bị Triệu Nhan Nghiên cảm động, kiếp trước tôi yêu Triệu Nhan Nghiên sâu sắc, cuối cùng kiếp này cũng có hồi báo.

“Yên tâm đi, tớ sẽ không làm cho cậu thất vọng.”

Tôi gục ở trên bàn chuẩn bị ngủ, thật ra thì tôi không muốn để cho Triệu Nhan Nghiên nhìn thấy khóe mắt của tôi đang ướt.

“Ai ! Cậu thật là...!”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi nói ra những lời này, vốn là rất cao hứng, nhưng không nghĩ tới sau khi tôi nói xong, thì lại gục đầu ngủ. Nàng thở phà phà, quay đầu đọc sách.

Giật mình tỉnh lại, tôi phát hiện trong phòng học đang hò hét âm ỉ.

“Lão Đại, cậu rốt cục cũng tỉnh rồi! Quả thực là ‘Cảm giác hoàng’!”

Quách Khánh thấy tôi tỉnh dậy nói.

“Bây giờ là lúc nào rồi?”

Tôi duỗi lưng một cái hỏi.

“Đã là giờ nghỉ trưa rồi! Lão Đại, cậu ngủ thật khỏe!”

Quách Khánh vươn một ngón tay cái, biểu hiện sự bội phục.

Không nghĩ tới tôi thể nhưng thật ngủ thiếp đi, tối ngày hôm qua bởi vì Triệu Nhan Nghiên chuyện mà tôi hưng phấn cả đêm, đưa đến tôi sau nửa đêm mới ngủ , trên sáng sớm khí tới thời điểm tựa khổ khổ muốn chết,

“Chẳng lẽ từ sáng tới trưa, không có ai gọi tớ hay sao?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Thầy giáo số học thì cho phép cậu ngủ, các giáo viên khác đã mất lòng tin với cậu rồi, cho nên lười gọi cậu.”

Quách Khánh giải thích.

“A!”

Tôi gật đầu.“Cậu ăn cơm chưa?”

Tôi hỏi, tôi đột nhiên cảm giác được bụng tôi rất đói.

“Đương nhiên là ăn rồi, Lão đại! Ai biết cậu ngủ cả buổi trưa không chịu tỉnh lại, Bảo tớ chờ cậu, cậu muốn tớ đói chết ư!”

Quách Khánh ai oán nói:

“Nhưng mà, người ngồi cùng bàn với cậu đã mua cho cậu 1 hộp cơm, hắc hắc, nàng đối với cậu thật quá tốt!”

Quách Khánh cười dâm nói.

“Đừng loạn nói!”

Tôi phát hiện ở trên bàn của Triệu Nhan Nghiên có để 1 hộp cơm.

“Lão Đại, cậu trước tiên ăn đi đã, tớ không nói chuyện với cậu được, xế chiều có thuộc thi anh ngữ, tớ phải học!”

Nói xong, Quách Khánh rời đi, không hề để ý đến tôi nữa.

Tôi lấy hộp cơm, mở tờ giấy bọc bên ngoài ra, phát hiện bên trong còn có 1 tờ giấy khác.

Tôi tần ngần hồi lâu, rốt cục cũng quyết định mở ra, trong lòng tôi nói thầm, không biết tiểu nha đầu này viết gì đây.

Tôi mở ra tờ giấy ra, phía trên viết:

(Con heo lười:

Tại sao cậu có thể ngủ như vậy? Tớ mua cho cậu một hộp cơm, ăn nhanh đi. Lần này cậu đi học ngủ gục, tớ sẽ tha thứ cho cậu, tớ không thể ăn với cậu. Bởi vì tớ không giống cậu, buổi trưa ông tớ đến đón tớ đi ăn.

Chuyện đã đáp ứng tớ thì nhất định phải làm, bút ký Anh ngữ tớ để trên bàn, cậu có thể lấy ra xem, chăm chỉ học tập 1 chút.

Nếu như trong cuộc thi buổi chiều cậu đạt được thành tích tốt, tớ nhất định sẽ thưởng cho cậu, đừng hỏi phần thưởng gì, bởi đó là 1 chuyện mừng.)

Bên dưới đề là “Nhan Nghiên của cậu”, ha hả, nha đầu này mặc dù trong miệng không thừa nhận, nhưng lại viết ở trên giấy.

Tôi phát hiện phía trước 3 chữ “Con heo lười”, có mấy chữ mờ mờ, tôi cẩn thận nhìn một chút, đó chính là 2 chữ “Lão công”, có thể viết xong Triệu Nhan Nghiên cảm thấy không tốt, cho nên xóa đi.

Sau đó lại viết 2 chữ “Lưu Lỗi”, nhưng lại xóa đi, có thể Triệu Nhan Nghiên muốn tôi cảm thấy mới lạ, cuối cùng lựa chọn ba chữ “Con heo lười” .

Trong lòng tôi cười ha ha, có viết mấy chữ thôi mà cũng phải trịnh trọng như vậy.

Tôi cất tờ giấy xong, đương nhiên là nó không được như trước nữa. Tôi cầm lấy hộp cơm ăn, nhưng trong lòng cũng cảm thấy nóng ruột.

17. Chương 16: Trắc Nghiệm Anh Ngữ

Mãi cho đến khi sắp tới giờ học, Triệu Nhan Nghiên ung dung bước tới. Nhìn thấy tôi hỏi:

“Dậy rồi à?”

Tôi cười hì hì gật đầu:

“Có người yêu tớ mua hộp cơm để dụ hoặc tớ, cậu nói tớ có nên dậy hay không?”

“Ai bảo mua cơm cho cậu là yêu cậu? Chán!”

Triệu Nhan Nghiên liếc nhìn tôi một cái, tiếp tục nói:

“Bút ký anh ngữ của tớ cậu đã xem chưa?”

“Chưa xem.” Tôi nói.

“Cậu! Đúng là hết thuốc chữa!”

Triệu Nhan Nghiên tức giận, sau đó xoay người sang một bên không thèm nhìn tôi nữa.

Qua một lúc lâu, Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng nói:

“Tớ tại sao lại xui xẻo như vậy?”

Sau đó lấy quyển bút ký Anh ngữ từ trong ngăn bàn ra nói với tôi:

“Cậu có muốn tớ giảng cho cậu một chút không?”

Tôi nói:

“Được!”

Mặc dù tôi không cần, nhưng tôi muốn biết bộ dáng giảng bài của Triệu Nhan Nghiên ra sao.

Nhưng mà nguyện vọng của tôi đã bị đập tan, chuông vào học vang lên, Diệp Tiêu Tiêu cầm bài thi đi vào trong phòng học.

Nhìn bao quát một lượt nói:

“Tất cả gấp sách lại, bắt đầu trắc nghiệm, thời gian là hai canh giờ, đề không khó, nhưng cũng không dễ!”

Trong tiếng oán trách, mọi người rối rít gấp sách lại.

Triệu Nhan Nghiên thu hồi cuốn sách Anh ngữ trong tay của tôi, bộ dáng giống như đang nói: Để xem cậu làm như thế nào!

Phát bài thi xong, tiếng oán trách đã im bật, tất cả đều tranh thủ thời gian làm bài, Triệu Nhan Nghiên cũng chăm chú làm bài, không để ý gì tới tôi nữa.

Tôi cầm bài thi để xem. Đề thứ nhất là dịch sang tiếng Anh, nếu dịch 1 từ không khó, nhưng khó là dùng 1 từ mà dịch sang nhiều từ khác có cùng nghĩa mới khó. Nói thí dụ như từ “Tôi”, trong Hán ngữ thì không phân chia gì cả, nhưng trong tiếng anh lại chia thành “I” và “me”, điều này bảo tôi dịch sao đây? Vạn nhất câu trả lời của tôi mà không đúng với đáp án thì có phải là tôi chết chắc rồi không?

Cho nên tôi gơ tay hỏi:

“Cô Diệp, Câu thứ nhất của đề dịch sang tiếng Anh làm sao phiên dịch được?”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi hỏi, tức giận đáp:

“Lúc bình thường học như thế nào, thì em dịch như vậy!”

“Lúc bình thường thì em ngủ.”

Tôi vừa nói lời này xong, cả lớp nhất thời cười vang.

Triệu Nhan Nghiên giận tới mức dậm chân, nhỏ giọng mắng tôi:

“Tại sao cậu lại luôn làm cho tớ phải mất mặt như vậy?!”

Diệp Tiêu Tiêu không nghĩ tới tôi thẳng thắn như vậy, nói một câu:

“Em muốn làm thế nào thì làm” rồi không để ý gì tới tôi nữa.

Làm, trong lòng tôi nói thầm, dù sao chỉ là phiên dịch mà thôi, cũng chẳng mấy từ, tôi đem những gì tôi nghĩ viết ra là được.

Sau khi phiên dịch xong, tôi lại xem để bên dưới là đọc hiểu, nhưng mà những câu này quá dễ rồi, đối với trình độ tiếng anh cấp 6 của tôi thì nhỏ như con muỗi...! Không tới 10 phút đồng hồ, tôi đã làm xong toàn bộ bài thi, viết tên xong lên nộp luôn.

Diệp Tiêu Tiêu khẳng định là tôi sẽ nộp giấy trắng, cũng không thèm nhìn, để luôn vào trong tập bài giảng. Sau khi trở lại chỗ ngồi, Triệu Nhan Nghiên Khí tức giận nói:

“Tại sao cậu lại nộp nhanh như vậy, cậu có phải đang mơ ngủ hay không? Không phải giống như đợt trước, mơ ngủ nên mới làm đúng hết chứ?”

“Mơ ngủ ư? ” Tôi nói:

“Đừng quên phần thưởng đó nha!”

Triệu Nhan Nghiên đỏ mặt, tiếp tục làm bài thi, không hề để ý đến tôi nữa.

Tôi tìm một tờ giấy trắng, đem những câu ngữ pháp tiếng Trung của tôi ở kiếp trước viết lại, chuẩn bị để tổ hợp, dù sao những thứ này bây giờ còn chưa phát minh ra, cho nên không cần chú ý tới vấn đề bản quyền, cũng không cần phải lo lắng tới việc xâm phạm bản quyền.

Khi tôi viết xong thì cũng là lúc cuộc thi kết thúc. Diệp Tiêu Tiêu thu bài thi, nói với mọi người phía dưới:

“Lưu Khoa Sinh, Tạ Vĩ, Triệu Nhan Nghiên đi với cô đến phòng làm việc, giúp cô chấm bài thi.”

Chờ đám người của Diệp Tiêu Tiêu đi xong, Quách Khánh lập tức quay đầu nói với tôi:

“Lão Đại, cậu quả thực là thần tượng của tớ, mới thi thì đã nộp bài, cậu không nhìn thấy sao, Cô Diệp khi tức giận! Quả thực giống như lão yêu bà!”

Lão yêu bà? Tôi đâu có thấy, mà chỉ cảm thấy thật rung động lòng người.

“Đúng rồi, lão Đại, tớ cảm thấy cuối tuần mà tham gia lớp tán thủ vô cùng có ích. Ngày hôm qua, tớ ở trong việc gặp 1 đám tiểu lưu manh khi dễ người khác, kết quả đã bị tớ thu thập, đánh cho hấn răng rơi đầy đất!”

Quách Khánh vui vẻ nói.

“Ừ, kỹ xảo đánh nhau rất trọng yếu. Trước mắt cậu học xong kỹ xảo đó thì cũng đủ để ứng phó với mấy tên lưu manh trên đường, nhưng nếu sau này tham gia thi đấu mà gặp phải tuyển thủ có thực lực, thì lực lượng cũng rất trọng yếu !”

Tôi nói.

“Lão Đại, cậu biết không ít chuyện đó, nhưng tại sao cậu lại không theo Huấn luyện viên học tán thủ, tại sao lại đi tập thể hình?”

Quách Khánh nghi ngờ hỏi.

“Ha hã, tớ đương nhiên có lý do của tớ!”

Tôi nói cho có lệ.

“A!”

Quách Khánh không hiểu cũng gật đầu, để hù dọa tiểu hài tử quả nhiên cũng có chút tác dụng.

....

Trong phòng làm việc của giáo viên , Diệp Tiêu Tiêu chia bài thi làm 3 tập, chia cho mấy người Lưu Khoa Sinh, mỗi người 1 chồng, sau đó lại đưa đáp án cho họ, sau đó ra khỏi phòng làm việc.

Bỗng nhiên Lưu Khoa Sinh giống như người phát hiện ra được 1 đại lục mới kinh ngạc kêu lên. Triệu Nhan Nghiên, Tạ vĩ đồng thời quay đầu lại, thì ra Lưu Khoa Sinh đang cầm bài thi của Lưu Lỗi.

“Cho tớ xem một chút!”

Triệu Nhan Nghiên nói với Lưu Khoa Sinh.

“Xem làm cái gì!”

Lưu Khoa Sinh vừa nghe Triệu Nhan Nghiên nói muốn xem, trong lòng cảm thấy tức giận, nói:

“Bài thi chỉ được làm trong 10 phút đồng hồ thì có gì hay! Nhất định là hẩn mơ ngủ, không cần phải xem cho lãng phí thời gian!”

Nói xong giơ bút lên, viết một số “0” thật to .

“Tại sao cậu có thể vô trách nhiệm như vậy!”

Triệu Nhan Nghiên vội la lên.

“Hắn và cậu có quan hệ gì, tại sao cậu phải gấp gáp như vậy?”

Lưu Khoa Sinh lạnh nhạt hỏi.

“Không cần biết quan hệ gì, nhưng đã là bài thi của bạn bè thì phải làm cho công bằng! Cậu đang công báo tư thù!”

Triệu Nhan Nghiên một vỗ bàn đứng lên.

“Tớ công báo tư thù? Hừ! Hắn đáng cho tớ làm vậy hay sao? Công bình? Đối với hắn thì làm gì phải công bình!”

Lưu Khoa Sinh đã tỏ rõ thái độ muốn dè bẹp Lưu Lỗi.

Lúc này, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Diệp Tiêu Tiêu đi đến. Thật ra lúc Lưu Khoa Sinh nói một câu kia, Diệp Tiêu Tiêu đã đứng ở cửa rồi. Sợ dĩ chưa vào phòng, là muốn nghe xem trong phòng xảy ra chuyện gì. Hôm nay ai đúng ai sai trong lòng nàng cũng biết đại khái.

Diệp Tiêu Tiêu trợn mắt nhìn Lưu Khoa Sinh một cái:

“Đưa bài thi của Lưu Lỗi đây cho cô xem một chút!”

Diệp Tiêu Tiêu biết rõ bài thi của Lưu Lỗi chắc chắn sẽ không tốt đẹp gì, nhưng vẫn là bài thi của học sinh mình, cho dù hẩn mơ ngủ đi chăng nữa, thì làm giáo viên cũng phải nghiêm túc phê bình vào trong đó.

Lưu Khoa Sinh lấy bài thi của Lưu Lỗi ở trong tập bài thi ra, cung kính đưa cho Diệp Tiêu Tiêu.

Diệp Tiêu Tiêu lấy 1 cái bút đỏ, rồi nói:

“Bài thi của Lưu Lỗi do cô chấm, các em cứ tiếp tục đi!”

18. Chương 17: Tớ Muốn Cất Giữ

Diệp Tiêu Tiêu đem chuyện này nói cho 3 người Lưu Khoa Sinh biết, Triệu Nhan Nghiên vẻ mặt hạnh phúc, Tạ Vĩ vẻ mặt không có biểu tình gì, chỉ có Lưu Khoa Sinh vẻ mặt khinh thường nói:

“Cô Diệp, em xem nên tịch thu bài thi này đi! Mỗi ngày lên lớp, hẩn chỉ biết ngủ, mà có thể làm ra bài thi như thế này, thì ai có thể tin tưởng được? Ha ha!”

Diệp Tiêu Tiêu bất mãn nhìn thoáng qua Lưu Khoa Sinh, mặc dù trong lòng Diệp Tiêu Tiêu cũng có chút khó tin Lưu Lỗi lại có thể làm được 1 bài thi như vậy, nhưng sự thật ở ngay trước mắt.

Tịch thu? Tịch thu bài của người chỉ làm trong 10 phút? Chép sách? Đề trong bài thi này là do nàng tự mình ra, trong sách không hề có! Diệp Tiêu Tiêu không do dự lấy ngay bút đỏ, viết lên trên bài thi của Lưu Lỗi 3 số thật to: 100.

Ai!

Diệp Tiêu Tiêu âm thầm thở dài, đánh giá về Lưu Khoa Sinh trong lòng giảm đi mấy phần. Xem ra quyết định chọn cán bộ lớp lúc đầu của mình cũng không đúng đắn mấy, sau này phải tìm cơ hội lựa chọn lại.

Sau khi chấm xong bài thi, Diệp Tiêu Tiêu để cho Lưu Khoa Sinh và Tạ vĩ về trước, bảo Triệu Nhan Nghiên ở lại.

“Em thấy Lưu Lỗi bình thường học tiếng Anh ra sao?”

Diệp Tiêu Tiêu vội vã hỏi, nàng không rõ tại sao 1 học sinh suốt ngày ngủ, mà lại làm bài thi được 100 điểm.

Triệu Nhan Nghiên lắc đầu:

“Em tới tận tây giờ còn chưa thấy bạn ấy xem sách Anh ngữ, sách của bạn ấy rất mới, để ở trong bàn chưa động tới chút nào.”

Triệu Nhan Nghiên mặc dù cũng kì quái, không hiểu tại sao chỉ trong 10 phút đồng hồ mà Lưu Lỗi lại có thể làm bài được 100 điểm, nhưng mà nàng cũng không suy nghĩ nhiều.

Nam hài tử ở cạnh nàng đã mang lại cho nàng rất nhiều niềm vui đặc biệt, giống như lần trước ở tiết số học, lại còn ở lớp máy tính chỉ trong 1 phút đồng hồ có thể đánh được hơn 300 chữ, về phần tại sao, Triệu Nhan Nghiên cũng không cần biết, bây giờ tâm tình của nàng chỉ là tâm tình của 1 tiểu nữ sinh, cho dù như thế nào, Lưu Lỗi cũng là người duy nhất mà nàng yêu.

Diệp Tiêu Tiêu thật ra thì đối với biểu hiện bình thường của Lưu Lỗi thì rõ như lòng bàn tay, lúc này hỏi Triệu Nhan Nghiên chẳng qua là nữa xác định một chút mà thôi.

....

Triệu Nhan Nghiên như trúng giải độc đắc, cao hứng bay đến bên cạnh tôi:

“Lưu Lỗi, cậu được 100 điểm, là người được điểm cao nhất lớp chúng ta!”

Nhìn bộ dáng cao hứng của Triệu Nhan Nghiên, có lẽ so với chuyện nàng được 100 điểm còn cao hứng hơn rất nhiều. Có nữ nhân nào không hy vọng người yêu của mình là người ưu tú nhất đây?

Kết quả này đã nằm trong dự liệu của tôi, nói nhảm, nếu như bài thi này không được 100 điểm, thì quả là hạ thấp trí thông minh của tôi rồi.

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi không có vẻ mặt hưng phấn như nàng dự đoán, thất vọng nói:

“Tại sao chuyện gì cậu cũng thờ ơ như vậy?”

Một bài thi trắc nghiệm anh ngữ của trung học phổ thông đạt 100 điểm thôi, có gì mà mừng?

Tôi quan tâm không phải điểm của bài thi, mà là chuyện tôi mong đợi, nói:

“Nhan Nghiên của tớ, xin hỏi cậu thưởng cho tớ phần thưởng gì đây?”

Triệu Nhan Nghiên nghe xong mặt lập tức đỏ lên, dùng thanh âm như con muỗi, nói nhỏ vào tai của tôi:

“Tan học rồi hãy nói.”

Tôi tỏ vẻ khó hiểu, có chuyện gì mà phải đợi tới giờ tan học!

Sau khi Diệp Tiêu Tiêu tuyên bố điểm, cả lớp lập tức ồ lên, tới tấp dùng ánh mắt kỳ quái không thể tin nhìn tôi, giống như đang nhìn 1 con quái vật.

Triệu Nhan Nghiên mỉm cười mỉm môi ngồi ở bên cạnh, giống như nàng là người được 100 điểm.

Nhưng thành tích của Triệu Nhan Nghiên cũng xấp xỉ với tôi, được 98 điểm. Tiếp theo là Lưu Khoa Sinh, và đám người Tạ Vĩ.

Bài thi của Quách Khánh chỉ được có 59 điểm, cho nên hắn bắt mồm kêu lên:

“Lão Đại, cậu suốt ngày ngủ mà lại được 100 điểm, trong khi tôi nghe giảng chăm chú, hoàn thành mọi bài tập mà lại được ít điểm như vậy.”

Tôi nói một câu chặn luôn lời của Quách Khánh:

“Mơ ngủ thôi !”

Sau khi trả lại bài thi, nó chưa kịp đến tay của tôi, thì đã bị Triệu Nhan Nghiên đoạt mất.

“sao vậy?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Tớ muốn cất giữ!”

Triệu Nhan Nghiên gấp bài thi thật cẩn thận, để vào trong cặp sát.

Bài thi mà Diệp Tiêu Tiêu nói tới không đến được tay của tôi, nhưng mà có đến tôi cũng không thèm nhìn.

Lúc này không bằng tiếp tục kế hoạch của tôi.

Tôi suy tư một chút, hiện tại nước Z chỉ sử dụng hệ thống DOS. Bằng vào kinh nghiệm của tôi, chỉ trong vài năm tới, thì hệ thống Window sẽ trở nên thông dụng và vượt ra toàn thế giới.

Đợi đến khi hoàn toàn thông dụng, cũng phải là phiên bản Window 98. Các cơ quan chính phủ làm việc đều sử dụng UCOS+W PS(Photoshop) hoặc là CCED tổ hợp.

Nhưng không ai có thể nghĩ chỉ trong vài năm tới, W PS(Photoshop) từng tung hoành nước Z đã trở nên lỗi thời, lạc hậu, lúc này OFFICE đã trở thành phần mềm máy tính tổ hợp thông dụng nhất, bán phổ biến ngoài chợ.

Office, linh quang của tôi chợt lóe!

Nếu như ở thời đại của DOS mà tung ra phần mềm OFFICE thì sẽ ra sao đây? Từ góc độ kỹ thuật mà xem xét, điều này cũng không có vấn đề gì khó khăn, kiếp trước tôi đã nhiều lần tham gia nghiên cứu vào khảo nghiệm phần mềm OFFICE, những chức năng chủ yếu trong đó thì tôi đã nắm giữ.

Nhưng cho dù tôi làm ra, có thể chiếm lĩnh được thị trường hay không đây? Đối với sản phẩm này tôi vô cùng có lòng tin, nhất định sẽ vượt qua trước mắt W PS(Photoshop) và CCED, nhưng làm thế nào để mọi người có thể nhanh chóng tiếp nhận?

Nếu như đổi lại là hệ thống WINDOW thì tôi tin chắc đại đa số mọi người sẽ không suy nghĩ mà chọn phần mềm MS OFFICE. W PS(Photoshop) hiện nay có thể lũng đoạn là bởi vì phần mềm hệ thống hiện nay chưa phát triển.

Cứ như vậy, thì phần mềm làm việc trên máy tính sau này sẽ là của tôi rồi.

Ai! Tôi thở dài, nếu như có thể cùng giao dịch với chính phủ, để cho chính phủ mua 1 số lượng lớn, thì vấn đề có thể giải quyết.

Nhưng tôi lại xuất thân từ gia đình công nhân, 1 không tiền, hai không thế, muốn giao dịch với chính phủ là chuyện vô cùng khó khăn.

Xem ra chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, nếu như phần mềm của tôi có thể bán với giá cao, chỉ cần trong tay có tiền thì sẽ giải quyết được không ít vấn đề.

19. Chương 18: Thưởng Cho Tớ Cái Gì?

Nghe kể lại những chuyện Lưu Khoa Sinh làm ở trong phòng làm việc, thực sự tôi chỉ muốn ra đập cho hắn 1 trận, nhưng mà Triệu Nhan Nghiên lại khuyên tôi nói:

“Tâm địa của Lưu Khoa Sinh rất nhỏ nhen, rất âm hiểm, sau này cậu ít trêu chọc hắn đi thì hơn.”

Tôi nghe xong lại không cho là đúng, Lão Tử cũng hơn ba mươi tuổi rồi, tại sao phải sợ một tiểu hài tử xấu xa mới có mười mấy tuổi? Ngoại trừ đâm thọc ra, hắn còn biết làm cái gì khác đâu.

Nhưng mà giờ phút này, tôi đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, quên mất bối cảnh gia đình của Lưu Khoa Sinh.

Sau khi tớn học, tôi và Triệu Nhan Nghiên sống vai bước vào rừng cây nhỏ ở phía sau trường.

Nơi này vốn là một Hoa viên nhỏ, nhưng dưới sự phát triển của nước Z, giáo dục nghiêm nhiên trở thành một ngành nghề có giá nhất trong các loại ngành nghề, Tứ Trung là một trường THPT trọng điểm nằm ở trung tâm thành phố Tân Giang.

Đương nhiên có sức ảnh hưởng vô cùng lớn, hiệu trưởng nói 1 câu, cái sân của trường nhỏ quá, ngay lập tức cái Hoa viên này trở thành của trường.

Điều đó tôi biết là do kiếp trước, lúc thời điểm sắp thi đại học, lão sư có nói cho tôi biết, lúc ấy tôi còn nghe nói, ngay cả vườn bách thú và một số con đường cũng trở thành nơi của một số Trường học.

“Cậu muốn thưởng cho tớ cái gì đây?”

Tôi cầm tay Triệu Nhan Nghiên bước chầm chậm vào trong rừng cây.

“Cậu đoán đi!”

Triệu Nhan Nghiên mở to hai mắt, nghịch ngợm nói.

“Không phải là lấy thân báo đáp đó chứ?”

Trên mặt của tôi nở một nụ cười dâm dăng.

“Cậu nói cái gì đó! Không đứng đắn.”

Nói xong, Triệu Nhan Nghiên giơ tay đâm liên tục vào người tôi.

Sau khi đùa nghịch một lúc, Triệu Nhan Nghiên đột nhiên dừng lại. đôi mắt mở to, lấp lánh ánh sáng, nhìn thẳng vào tôi, thâm tình nói:

“Lưu Lỗi...”

“Cái gì?”

“Nhắm mắt lại.” Triệu Nhan Nghiên nhẹ nhàng nói.

Tôi nhắm hai mắt lại. Tôi cảm giác Triệu Nhan Nghiên hôn tôi một cái thật nhanh, tôi lập tức mở mắt, thì Triệu Nhan Nghiên đã nhảy ra rồi, khuôn mặt bở bưng, đứng dưới 1 gốc cây hồng lớn.

Nhưng tôi làm sao có thể bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy, lập tức chạy tới, ôm thật chặt nàng vào trong lòng.

Triệu Nhan Nghiên không giẫy dụa, trên khuôn mặt ngượng ngùng còn mang thêm mấy phần hưng phấn. Ngoan ngoãn nằm trong lòng tôi, hai mắt nhắm lại.

Tôi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Triệu Nhan Nghiên, không chút do dự hướng môi của nàng hôn tới.

Triệu Nhan Nghiên không phản đối, nhưng cũng không hưởng ứng, cái miệng nhỏ nhắn vẫn không chịu mở ra.

Mặc dù đây là nụ hôn đầu tiên của tôi, nhưng kiếp trước chuyện này tôi cũng có không ít kinh nghiệm, thịt heo không ăn thì làm sao biết được heo thả rông sẽ ngon?

Tôi cố gắng dùng đầu lưỡi, tách đôi môi của Triệu Nhan Nghiên ra, một tay ôm nàng, tay còn lại đã sờ loạn lên trên thân thể nàng.

“Dừng...”

Triệu Nhan Nghiên nói một câu, thế nhưng chính điều đó lại làm cho miệng nàng mở ra.

Đầu lưỡi của tôi thuận thế tiến vào, cùng với cái của nàng hòa quyện vào với nhau.

Triệu Nhan Nghiên “A” một tiếng, giờ đã không còn quan tâm tới sắc tử phía dưới của tôi nữa. Theo bản năng dùng đầu lưỡi phối hợp.

Cuối cùng, bàn tay tôi cũng thuận lợi tiến vào trong chiếc quần nhỏ của nàng, khám phá vùng đất thần bí kia.

“Không nên...”

Triệu Nhan Nghiên hàm hồ nói được 2 tiếng, thế nhưng lại bị chính tiếng thở dốc của nàng chặn lại.

Không nghĩ tới 1 cô bé 16 tuổi đang trở mã mà đã tươi tốt như vậy, phía dưới khắp nơi vương vãi mặt cây, khi tay tôi chạm vào thành lũy, thì nó đã ướt như bị tưới dầu.

Triệu Nhan Nghiên “A” to một tiếng, cả người run rẩy, dùng sức ở miệng quỵen lấy đầu lưỡi của tôi, hai tay thì ôm chặt lấy thân thể tôi.

Không thể nào, thân thể của nàng tại sao lại mẫn cảm như vậy, tôi còn chưa vỗ về mà.

Sau khi cao triều qua đi, hai mắt nàng nhắm chặt, khuôn mặt vô cùng kiều diễm.

Tôi rút tay ra, mặt ngọt của cỏ thơm dính đầy tay, tôi theo bản năng đưa lên mũi ngửi.

“Cậu làm cái gì vậy!”

Triệu Nhan Nghiên thấy được trên tay tôi toàn mặt ngọt của nàng, xấu hổ kêu lớn.

Tôi nghe vậy thì cố ý nhăn mày, giả bộ rất khó ngửi.

Triệu Nhan Nghiên quả nhiên bị lừa, khẩn trương nhìn tôi, trông bộ dáng dường như khẩn trương:

“Rất khó ngửi phải không ...”

Tôi đưa tay đến trước mặt nàng, Triệu Nhan Nghiên đưa mũi ngửi ngửi, nàng nghi ngờ nói:

“Làm gì có mùi vị gì?”

Thấy vẻ mặt tôi cười gian, Triệu Nhan Nghiên biết mình bị lừa, tức giận nói:

“Lưu Lỗi chết bầm, Lưu Lỗi hư hỏng! Tớ ghét cậu, tớ... tớ không bao giờ để cậu làm vậy nữa!”

Miệng nàng thì nói như vậy, nhưng tay của nàng cũng không nhàn rãi, nàng rút một cái khăn giấy trong cặp ra, đưa cho tôi, đỏ mặt nói:

“Lau một chút đi.”

Mặc dù trong lòng tôi rất hưng phấn, có chút không muốn lau, nhưng tôi cũng không biến thái tới mức ham mê mặt ngọt của nữ nhân. T

ôi cầm lấy chiếc khăn giấy, lau sạch tay, cùng với Triệu Nhan Nghiên thân mật rời khỏi trường học.

Lúc ra khỏi cổng trường, Triệu Nhan Nghiên nói với tôi:

“Tớ đi trước, Chú Trương đang ở bên ngoài, đừng để chú nhìn thấy.”

Tôi gật đầu, để cho nàng rời khỏi trường học trước.

....

Trong ngọn giả sơn phía sau rừng cây, có một thân ảnh bước ra, dùng ánh mắt âm độc nhìn theo bóng lưng của 2 người, tàn bạo nói:

“Con mẹ nó! Đồ lẳng lơ lại giả bộ thanh cao, sớm muộn con tiện nhân này cũng gục dưới háng của lão tử!”

...

“Alo, có phải Vu thư ký không ạ? Cháu là Lưu Khoa Sinh đây.”

Lưu Khoa Sinh lấy từ trong cặp 1 chiếc điện thoại di động, bấm 1 dãy số.

“Ai nha, hóa ra là Lưu công tử! Nói đi, Hoa đại ca có chuyện gì không?”

Vu Thư ký vừa nghe thấy con trai của cấp trên mình gọi điện, thì lập tức hỏi thăm.

“Là như vậy, cháu muốn chú giúp cháu tìm mấy người thuộc xã hội đen.”

Lưu Khoa Sinh nói.

“Sao vậy? Có người gây phiền phức cho cháu à?”

Vu thư ký lo lắng hỏi.

“Không phải vậy, thật ra cháu chỉ muốn thu thập một người!”

Lưu Khoa Sinh giải thích.

“Hắc hắc, không thành vấn đề! Nhưng mà người đó là ai vậy? Ở thành phố Tân Giang mà lại dám chọc vào Lưu Đại Công tử của chúng ta, chắc là nó không muốn sống rồi!”

Vị thư ký này đã trực tiếp phán tử hình người dám chọc Lưu Khoa Sinh.

“Chuyện này chú ngàn vạn lần đừng cho cha cháu biết!” Lưu Khoa Sinh nhắc nhở.

“Yên tâm đi, chuyện này đại ca không bao giờ biết! Ngày mai lúc các cháu tới học, chú sẽ bảo người tôi, đợi khi bọn chúng đến, chú sẽ gọi điện liên lạc với cháu. An bài thế nào đều do cháu, thế nhưng đừng có dàn xếp tởm nạn chết người, nếu phụ thân cháu biết thì không tốt.”

Vu thư ký vỗ ngực nói.

“Vậy được! Trước hết cứ như vậy đi, nếu cha cháu lên chức, khẳng định sẽ không quên một vị trí tốt cho chú!”

Lưu Khoa Sinh tung ra một quả bóng lớn.

“Hắc hắc, như vậy thì nhờ cát ngôn của Lưu công tử rồi!” Vu thư ký cười cúp điện thoại.

“Hừ! Muốn đấu với tao? Cũng không xem thực lực của Lưu Khoa Sinh này, vốn tao cũng không muốn chính mày, nhưng giờ muốn trách thì hãy trách con tiện nhân bên cạnh mày! Ngày mai lão tử sẽ phế 1 cái đùi của mày!”

Lưu Khoa Sinh hung hăng nhổ 1 bãi nước bọt lên mặt đất.

20. Chương 19: Đánh Nhau

Quả nhiên, khi tôi mới đến trường học, có chuyện đã tới tìm tôi. Lưu Khoa Sinh với vẻ mặt cười nhạo đi tới, từ trong tay áo rút ra 1 phong thư, quay đầu lại đi luôn.

Tôi mở phong thư ra, phát hiện bên trong lại là loại “Thư Khiên Chiến”, trong thư có viết:

Lưu Lỗi:

Sau khi tan học, thì hãy tới rừng cây nhỏ phía sau trường, nếu không dám tới thì hãy rời bỏ Triệu Nhan Nghiên đi! Là nam nhân thì đừng có mách lẻo với cô giáo.

Thật nhảm chán, tôi tiện tay ném phong thư lên trên bàn. Mẹ kiếp, có khi hẳn xem phim trên ti vi nhiều quá rồi!

Triệu Nhan Nghiên cầm lấy phong thư, sau khi xem xong, trên mặt nàng hiện lên vẻ quan tâm, nói với tôi:

“Lưu Lỗi, tớ không muốn cho cậu đi.”

Tôi khẽ mỉm cười: “Không sao đâu! Hẳn còn có thể làm gì tớ sao?”

Triệu Nhan Nghiên lại nói:

“Lưu Khoa Sinh trước kia học cùng cấp 2 với tớ, mặc dù không cùng một ban, nhưng đối với cách làm người của hắn, tớ tương đối hiểu rõ. Một lần, có một học sinh lớp trên trêu chọc hắn, hắn liền triệu tập đám tiểu lưu manh, đánh cho học sinh kia suốt đời sống thực vật! Chuyện này xôn xao suốt một thời gian!”

Suốt đời sống thực vật? Tôi chau mày nói:

“Chẳng lẽ chuyện này cứ cho qua như vậy sao?”

Tôi biết, tội có ý đả thương người đến tàn tật là một tội lớn, cho dù hắn là trẻ vị thành niên, nhưng chắc chắn cũng phải tiến hành quản chế hẳn chứ.

Triệu Nhan Nghiên lắc đầu nói:

“Gia đình của Lưu Khoa Sinh cũng có bối cảnh, nghe nói đã mất rất nhiều tiền, sau đó gia đình bị hại lại đồng ý bỏ qua, cho nên chuyện mới êm xuôi.”

Bối cảnh! Bỗng nhiên tôi hiểu rõ, tôi đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Tôi chỉ coi Lưu Khoa Sinh là một đứa trẻ hơn mười tuổi thôi, nhưng lại quên mất bối cảnh của gia đình hắn.

Như vậy xem ra nếu hắn đánh chết tôi, thì với một hài tử xuất thân từ gia đình công nhân như tôi chỉ chấp nhận xui xẻo thôi! Thế nhưng, nếu tôi không đi chẳng phải tỏ ra mình hèn yếu hay sao?

Tôi đã quyết định, cần rằng một cái, mẹ kiếp! Tôi sống lại trên đời này là vì cái gì? Không phải là vì Triệu Nhan Nghiên hay sao? Nếu bảo tôi rời bỏ Triệu Nhan Nghiên thì sống lại còn có ý nghĩa gì nữa! Cùng lắm thì liều, tôi chết cậu cũng mất mạng.

Tôi đã quyết tâm cho nên với Triệu Nhan Nghiên:

“Chuyện của nam nhân, cậu không cần phải lo lắng.”

“A!”

Triệu Nhan Nghiên làm bộ dáng của 1 tiểu nữ nhân, ủy khuất gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Một lát sau, Quách Khánh tới. Tôi đem chiến thư của Lưu Khoa Sinh cho hắn xem. Không nghĩ tới, tiểu tử này sau khi xem xong, bỗng hỏi tôi một câu:

“Lão Đại? Cậu đã chiếm được Hoa Hậu giảng đường rồi hay sao?”

Hắn nói lời này, chẳng kiêng kị gì Triệu Nhan Nghiên đang ngồi bên cạnh tôi.

Tôi ho khan mấy tiếng, Quách Khách mới ý thức được thanh âm của mình quá lớn.

Tôi chỉ vào phong khiêu chiến thư nói:

“Quách Khánh, cậu thấy thế nào?”

“Thấy thế nào?”

Quách Khánh dậm chân một cái, nói:

“Mẹ kiếp, người ta đã cười lên đầu mình rồi, nếu không cho hắn chút giáo huấn chắc hắn không biết Đông, Nam, Tây, Bắc gì nữa”

Tôi nhìn Quách Khách chẳng biết nói gì nữa, người này ở kiếp trước của tôi vô cùng nhu nhược, người khác khi dễ hắn, đến rắm hắn cũng không dám đánh, bây giờ tại sao lại như vậy?

Chẳng nhẽ, do quỷ thần xui khiến tôi mới rủ hắn đi học Tấn Thủ, cho nên tính cách của hắn đã biến đổi lớn rồi? Xem ra khả năng này vô cùng lớn, tôi hỏi:

“Tan học cậu có đi không?”

“Đi chứ!”

Quách Khách đấm 2 tay vào nhau, nói:

“Lão đại, cậu đi, thì tại sao tớ không thể đi? Vừa hay, mấy ngày hôm nay tớ đang ngứa ngứa chân tay, đang muốn tìm đối tượng để luyện tập đây.”

Ngày hôm nay đối với tôi nó trôi qua thật nhanh, bởi vì tối hôm qua ngủ không ngon, cho nên tôi thiếp đi, lúc tỉnh dậy thì đã tan học.

Nhưng đối với Triệu Nhan Nghiên, một ngày hôm nay dài bằng cả một năm, cả ngày lo lắng cho tôi, trong khi học thì thất thần, ngay cả khi lão sư gọi nàng, nàng cũng không nghe thấy.

Sau khi tan học, tôi bảo Triệu Nhan Nghiên về nhà trước, nhưng là nha đầu này sống chết cũng không chịu, nói nàng sẽ ở phòng học chờ tôi, tôi không còn cách nào khác, đành để cho nàng tùy ý.

Tôi cùng Quách Khách nghênh ngang đi tới khu rừng cây nhỏ, Lưu Khoa Sinh đã chờ sẵn ở chỗ đó. Phía sau hắn có 4, 5 thanh niên lêu lổng, đầu tóc nhuộm vàng hoe.

Lưu Khoa Sinh thấy tôi tới, lập tức ra hiệu cho những người phía sau, tiến tới vài bước.

Lưu Khoa Sinh khiêu chiến, nói:

“Lưu Lỗi, lá gan của mày quả thật không nhỏ. Hai người bọn mày lại dám tới khu rừng cây này!”

Không đợi tôi nói, Quách Khách đã không nhịn được nói:

“Con mẹ nó, mày tại sao lại nói nhảm nhiều như vậy. Quần đấu hay đơn đấu?”

Lưu Khoa Sinh không giận ngược lại cười, nói:

“Được a! Lại còn giả bộ ngang tàng với tao phải không? Trong rừng cây nhỏ này không có người ngoài quấy rầy, mày có tin, tao có khả năng chinh phục mày đến chết không?”

Quách Khách không nhẫn nại được nữa khi thấy hắn nói nhiều như vậy, đoán chừng tiểu tử này sớm đã ngứa tay, đang lo không có ai làm đối tượng cho hắn thử sức.

Xông tới đập 1 cái, làm cho Lưu Khoa Sinh ngã xuống như chó rúc phải bùm. Cái kỹ thuật đá này, không nghĩ tới chỉ trong 1 tuần mà hắn học được.

Lưu Khoa Sinh không nghĩ tới người này nói đánh là đánh, không có một chút điềm báo nào cả.

Lại nói, mình chuẩn bị nhiều người như vậy, là để chinh Lưu Lỗi, không ngờ lại bị người tôi đập cho té ngã. Lưu Khoa Sinh hỗn hển nói với mấy tên xã hội đen ở phía sau:

“Còn đứng đó làm gì vậy? Lên đi!”

Mấy người phía sau lúc đó mới phản ứng, đứng vây xung quanh Quách Khách.

Tôi nhìn thấy mấy người này da dẻ thì xanh xao vàng vọt, hiểu hiện là người túng dục quá độ. Cùng may là được ngoại hình có thể dọa người một chút, chứ còn đánh nhau thật thì chưa biết thế nào.

Tôi nói với Quách Khách: “Một mình cậu có được không?”

Quách Khách tự tin nói: “Lão Đại, cậu cứ yên tâm đi!”

Mấy người này sau khi nghe xong lời nói của tôi, cười nhạo nhìn Quách Khách, một người trong đó mắng:

“Nhãi con, đừng có kiêu ngạo, lát nữa mày sẽ khóc không ra nước mắt đâu!”

Lại một người nữa nói: “...”

Nhưng tôi không nghe thấy hắn nói cái gì cả, bởi vì không đợi hắn tiến lên, đã bị Quách Khách đập 1 quyền vào hàm.

Quả nhiên không làm tôi thất vọng, mấy người to xác này chắc chỉ hù dọa được học sinh tiểu học, chỉ cần 1 mình Quách Khách đã đấm ngục tất cả bọn này.

Tôi đi tới bên cạnh Lưu Khoa Sinh, lạnh lùng nói:

“Không nên có chủ ý với lão bà của tao, nếu không tao sẽ làm cho mày chết rất khó coi đó! Tao nhắc lại một lần nữa, đây không phải là chuyện giật gân, không tin thì mày cứ thử xem!”

Nói xong, tôi và Quách Khách tiêu sái rời khỏi rừng cây nhỏ, y chang như phim võ hiệp trên ti vi, sau khi chiến đấu, 2 đại hiệp tiêu sái rời khỏi rừng cây, để lại sau lưng là mấy cỗ thi thể.

Đột nhiên, tôi nghĩ tới tiểu nha đầu Triệu Nhan Nghiên còn ở trong phòng học đợi tôi, tôi bèn lấy tốc độ nhanh nhất chạy về phòng học.

“Đợi tớ một chút, lão Đại!”

Quách Khách còn đang chìm đắm trong bầu không khí tự tin đang bành trướng tới cực điểm, đột nhiên thấy tôi chạy, hắn cũng vội vàng vừa đuổi theo tôi, vừa kêu lớn.

21. Chương 20: Bị Bắt

Quả nhiên, Triệu Nhan Nghiên vẫn còn ở trong phòng học lo lắng chờ tôi, thấy tôi đi vào, vô cùng nhanh chóng lao thẳng vào trong lòng của tôi.

“Lưu Lỗi, cậu làm tớ sợ muốn chết!”

Vành mắt của Triệu Nhan Nghiên đã đỏ hồng, nói:

“Cậu có biết không? Mới rồi tớ lo lắng gần chết, tớ sợ không được nhìn thấy cậu nữa!”

Tôi ôm thật chặt lấy nàng, nói:

“Nha đầu ngốc, lão công của cậu cường đại như vậy, thì làm sao có thể chết dễ dàng như vậy được chứ.”

Triệu Nhan Nghiên nói nhẹ vào trong tai tôi: “Lão công, hôn em.”

Nói xong liền nhắm 2 mắt lại.

Đúng lúc đầu lưỡi của tôi mới thâm nhập được vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, có một âm thanh vang lên không đúng lúc:

“Lão Đại, sao cậu lại chạy nhanh như vậy!”

Tôi với Triệu Nhan Nghiên cả kinh, vội vàng tách ra. Quách Khách tỏ vẻ vô tội nhìn tôi, nói:

“Lão Đại, tớ không có nhìn thấy gì, các cậu cứ tiếp tục đi, tớ đi đây!” Nói xong xoay người đi ra.

“Được rồi, chớ giả bộ!”

Tôi nói:

“Để tớ giới thiệu cho cậu một chút, mau gọi Đại Tẩu đi!”

“Đại tẩu!” Quách Khách nghiêm túc nói.

Khuôn mặt nhỏ của Triệu Nhan Nghiên đỏ bừng lên, nhỏ giọng trả lời một tiếng.

“Lão Đại, cậu có được đại tẩu từ lúc nào vậy?”

Quách Khách tò mò hỏi. Tiểu tử này ngày nào cũng ở cùng một chỗ với tôi, lại còn ở bàn trước mặt nữa chứ. Chẳng trách hẳn lại có nghi vấn như vậy.

“Hắc hắc, cái này, vấn đề này tương đối sâu xa!” Tôi trả lời cho có lệ.

Rất may là Triệu Nhan Nghiên giúp tôi giải vây. Triệu Nhan Nghiên nói:

“Đói bụng quá, chúng ta tìm chỗ nào đó để ăn cơm đi.”

Quách Khánh khoát tay áo nói:

“Hay là thôi đi, đôi vợ chồng son các người đi đi, tớ không đi đâu!”

Tôi nghe vậy lập tức nói: “Quách Khánh, chúng ta là huynh đệ, không phải người ngoài, cùng đi đi!”

Triệu Nhan Nghiên cũng nói: “Đúng vậy, không nên làm Lưu Lỗi mất hứng!”

Quách Khách thu dọn các thứ cho vào cặp sách, đi cùng với chúng tôi xuống lầu.

Trên đường tôi hỏi Triệu Nhan Nghiên: “Cậu về muộn có làm sao không?”

Triệu Nhan Nghiên trợn mắt nhìn tôi một cái nói:

“Cũng bởi vì lo lắng cho cậu! Tôi nói với ông, tối hôm nay họp ban cán sự lớp ở trường!”

Ha hả, tiểu nha đầu này lần thứ hai nói dối vì tôi.

Mới vừa đi tới cửa trường học, tôi đã cảm thấy có cái gì đó không đúng. Tại sao lại nhiều người như vậy? Còn có cả cảnh sát, hay là trường học xảy ra chuyện gì?

Không một ai trong chúng tôi chú ý tới vấn đề này, đợi khi chúng tôi tới gần mới phát hiện, Lưu Khoa Sinh thình lình tiến lên trước đám cảnh sát, khi nhìn thấy chúng tôi đi ra ngoài, Lưu Khoa Sinh chỉ vào chúng tôi, nói:

“Chính là bọn họ, bắt lại cho tôi!”

Mấy cảnh sát đứng sau Lưu Khoa Sinh nghe thấy vậy, lập tức vây chúng tôi lại.

Có một người cảnh sát trong đó nói với Quách Khách:

“Chúng tôi thuộc đội cảnh sát hình sự của cục công an thành phố, hiện tại chúng tôi nghi ngờ 2 người có liên quan tới vụ án cố ý đả thương người khác, xin theo chúng tôi trở về cục, hiệp trợ điều tra!”

Sao lại mời chúng tôi, không đợi tôi và Quách Khách phản ứng, chiếc còng sắt lạnh như băng đã được chụp lên trên tay của chúng tôi.

“Các người dựa vào cái gì để bắt chúng tôi?” Quách Khách vội la lên.

“Ai nói chúng tôi bắt cậu? Đây là hiệp trợ điều tra có hiểu không! Nói chuyện nên cẩn thận một chút”

Một cảnh sát còn trẻ, trợn mắt nhìn Quách Khách nói.

“Hiệp trợ điều tra có cần thiết phải đeo còng không?” Tôi lạnh lùng nói.

“Hừ! Chúng tôi làm việc không cần cậu dạy, đừng có nói lời vô ích! Tôi hoài nghi cậu chính là người bị tình nghi, thì tôi có quyền còng tay cho các cậu!”

Một cảnh sát mập mạp quát chúng tôi.

Hai người bọn họ áp giải chúng tôi lên xe, Triệu Nhan Nghiên không có mang còng tay, nhưng là cũng bị coi là đồng phạm, cho nên cũng bị đẩy lên xe.

Khi xe cảnh sát đang chạy trên đường, tôi đột nhiên nghe thấy tiếng cửa Lưu Khoa Sinh từ trong buồng lái vọt ra:

“Dương đội trưởng, một lát nữa tìm mấy huynh đệ chiếu cố bọn họ cho thật tốt, mẹ kiếp, ngay cả người của tao cũng dám đánh à!”

Sau đó là đến thanh âm của tên cảnh sát mập mạp:

“Không thành vấn đề, lát nữa đem bọn họ tới phòng thẩm vấn, cho mấy người trẻ tuổi mặc thường phục đi vào, đảm bảo bọn họ xe nhuyễn ra thôi!”

“Hắc hắc, vậy cảm ơn Dương đội trưởng rồi!” Lưu Khoa Sinh cười nói.

“Nhưng cô nàng kia thì làm sao bây giờ?” Bàn Tử hỏi.

“Tìm cho tôi một phòng, lão tử muốn cùng nàng vui đùa một chút SM (1)!”

Lưu Khoa Sinh cười dâm nói.

(1)sadomasochism: Chứng ác-thống dâm, thích bị ngược đãi.

“Làm chuyện này ở cục công an thì không tốt lắm đâu?” Mập mạp nói.

“Có cái gì không tốt, có chuyện gì không tốt thì có cha tôi đỡ, ông sợ gì!” Lưu Khoa Sinh khinh miệt nói.

Tôi và Quách Khách nghe thấy bọn họ nói chuyện hèn hạ, giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Mẹ kiếp, lần này thì thảm rồi!” Quách Khách tức giận nói.

Đối với tình trạng của chúng tôi hiện nay, đúng là đã ngoài dự liệu của tôi, tôi không nghĩ tới Lưu Khoa Sinh lại dùng quan hệ xã hội để đối phó với tôi.

Lúc đầu, tôi chỉ coi hắn là một đứa trẻ, bởi vì tôi hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm kiếp trước để suy đoán, 3 năm học Cấp III trước kia, Lưu Khoa Sinh hoàn toàn không làm chuyện gì âm ỉ quá lớn. Nhưng, tôi đã

sống lại, nó đã làm rối loạn toàn bộ lịch sử, có rất nhiều chuyện trước kia không phát sinh, giờ lại phát sinh trên người của tôi.

“Thật xin lỗi!” Tôi nói Quách Khánh:

“Cũng là bởi vì tớ mới làm hại cậu bị cảnh sát bắt.”

“Lão Đại, cậu đang nói cái gì đó! Cùng lắm thì bị một trận đòn. Nếu lúc đầu tớ không có gặp cậu, cậu không mang tớ đi học Tấn Thủ, vậy thì cũng không có tớ bây giờ. Nói không chừng bây giờ tớ đã bị chúng nó đánh cho nằm viện ăn cháo rồi”

Quách Khánh cảm khái nói.

“Hảo huynh đệ!” Tôi kích động vỗ vỗ bả vai Quách Khánh.

“Hai người các cậu làm gì đó, trông có vẻ thương cảm quá đấy!” Triệu Nhan Nghiên cười nhạo, nói với 2 người chúng tôi.

Lúc này, tôi mới phát hiện, từ đầu tới giờ, Triệu Nhan Nghiên vẫn bình tĩnh ngồi đó, dường như đối với tình cảnh trước mắt của chúng tôi không làm nằng bối rối chút nào, giống như tất cả đều nằm trong dự liệu của nàng.

Cho nên tôi hỏi Triệu Nhan Nghiên:

“Lão bà, sao cậu không khẩn trương chút nào vậy!”

Triệu Nhan Nghiên nở một nụ cười gian, nói nhỏ vào tai tôi:

“Lúc này, thời điểm tớ nhìn thấy Lưu Khoa Sinh, tớ đã cảm thấy chuyện có gì không ổn, tớ đã lén dùng điện thoại gọi cho Trương thúc thúc, tớ đoán thúc ấy đang chạy tới cứu chúng ta, không chừng bây giờ đang ở cục công an chờ chúng ta rồi.”

“Chính là người thư ký của ông cậu ư? Hắn có thể cứu chúng ta sao?” Tôi hỏi.

Triệu Nhan Nghiên gật đầu nói: “Chờ một lát nữa cậu sẽ biết.”

Ba người chúng tôi bị đẩy vào 1 phòng thẩm vấn, vị Dương đội trưởng mập mập đĩnh đạc đi đến, nói với 1 cảnh sát trẻ bên cạnh:

“Dẫn con bé con kia đi, tìm một gian phòng trói lại”

Tên cảnh sát trẻ kia bước tới, dùng tay kéo Triệu Nhan Nghiên, tôi đột nhiên bước tới, chắn trước người của nàng.

“DM, tiểu tử. Chớ xen vào việc của người khác, nếu không tao mà tức giận lên, thì tao có thể giết mày đó, mày có tin hay không?”

Tên cảnh sát trẻ kia thấy tôi ngăn cản hắn, bèn gỡ giọng uy hiếp.

“Đây là hành động chấp pháp của các người ư! Các người còn xứng làm cảnh sát nữa sao? Không làm... thất vọng cái huy hiệu cảnh sát trên mũ của các người ư?”

Triệu Nhan Nghiên không sợ hãi chút nào chỉ trích nói.

“Chấp pháp phạm pháp? Vậy lão tử sẽ nói cho mày biết, Lão Tử chính là pháp! Nếu như mày không phải nữ nhân của Lưu Khoa Sinh, lão tử đã cưỡng hiếp mày rồi!”

Tên cảnh sát trẻ la lên.

“Tao còn ở chỗ này, thì đừng hòng mày động được vào nàng!”

Chuyện duy nhất tôi có thể làm bây giờ là, có phải liều mạng cũng phải bảo vệ Triệu Nhan Nghiên, tôi không biết cái tên Trương thư ký kia có đáng tin hay không, cho nên tất cả mọi chuyện đều phải dựa vào chính mình.

“Tiểu tử, mày rất cứng đầu đấy.”

Dương đội trưởng lên tiếng:

“Tiểu Đỗ, cậu giáo huấn cho hắn 2 cái đi.”

Dương đội trưởng quay sang nói với tên cảnh sát trẻ kia.

Tiểu Đỗ được Dương đội trưởng phê chuẩn, càng thêm hung hăng, lấy từ trong tủ quần áo ra một cái dùi cui điện, trên nó còn bắn ra mấy tia lửa điện.

“Sách sách, đây chính là điện áp 2 vạn vôn đó, nếu như bị đánh vào trên thân thể khẳng định sẽ rất thoải mái đó!”

Tiểu Đỗ cười gian, lập tức hỏi thăm thân thể của tôi.

“Con mẹ nó, sao mày ngu như vậy, nói nhiều với hắn làm gì !”

Dương đội trưởng mắng:

“Mày trực tiếp dí như vậy sẽ để lại vết thương trên người của hắn, Tiểu Chu, mày đến dạy hắn đi!”

Một tên cảnh sát gầy đen đi tới, khóa tay của tôi lại, đồng thời đem 1 cái chậu nước. Không đợi tôi kịp phản ứng, tên cảnh sát gọi là Tiểu Chu kia đã trực tiếp thọc gậy vào trong chậu. Tôi lập tức giật nảy mình.

“Như thế nào, có phải rất thoải mái không!”

Tiểu Chu hỏi. Nếu như cái dùi cui điện dí thẳng trực tiếp vào người, thì sẽ có dấu vết ngoại thương, bây giờ dùng nước để dẫn điện, vừa hành hạ được người, lại vừa không có chứng cứ gì để lại.

“Thoải mái con mẹ mày đó!”

Tôi mắng, dù sao tôi biết tôi được Diêm Vương Lão Ca bảo hộ, khẳng định sẽ không thể chết được. Lập tức lớn tiếng chửi hắn.

Tiểu Chu vừa nghe thấy tôi mắng hắn, lập tức tăng thời gian dí lên. Thân thể của tôi lập tức cứng đờ.

Triệu Nhan Nghiên “A” chạy tới, nhưng lại bị tên cảnh sát Tiểu Đỗ kia kếp lại.

“Được rồi, ! Đừng làm cho hắn chết đấy!” Dương đội trưởng mắng.

Tôi ngã xụi lơ bên cạnh chậu nước, cả người không còn một chút khí lực nào.

Đang lúc tôi có cảm giác muốn ngất đi, thì mấy tiếng ầm ầm vang lên, cánh cửa phòng thẩm vấn lập tức bị đá văng ra.

“Lão Dương! Các cậu ở chỗ này làm cái gì đây!”

Một thanh âm nghiêm túc vang lên, nhưng lúc này tôi đã không có khí lực để ngẩng đầu lên nhìn nữa rồi.

“Khương cục trưởng, chúng tôi đang thẩm vấn mấy phạm nhân!” Dương đội trưởng đáp.

“Phạm nhân? Ai bảo cậu bắt người!” Khương trưởng cục chất vấn.

“Chuyện này, là tên Lưu Khoa Sinh đến tìm chúng tôi, bảo chúng tôi đi bắt người.” Dương đội trưởng khó khăn nói.

Khương cục trưởng sắc mặt âm trầm, gật đầu. Lưu Khoa Sinh thì hắn biết, xem ra chuyện này không thể làm to lên được, dù sao hai bên ai hắn cũng không đắc tội được.

“Lưu Khoa Sinh là ai?” Một người trẻ tuổi đứng ở cửa phòng thẩm vấn hỏi.

“Ai nha, Trương thư ký sao! Tại sao ngài lại lên đây, tôi đã nói ngài ở dưới đó chờ chúng tôi một chút hay sao?” Khương cục trưởng nịnh hót nói.

“Tôi chỉ là hỏi ông, Lưu Khoa Sinh là ai, đừng có nói nhảm với tôi!” Trương thư ký nghiêm túc nói.

Triệu Nhan Nghiên thấy cứu tinh tới, không còn kiềm chế được tình cảm trong lòng nữa, giằng thoát khỏi tay Tiểu Đỗ, nhanh chóng chạy tới bên cạnh tôi, vừa khóc vừa lay thân thể tôi, nức nở nói:

“Lưu Lỗi, cậu có chuyện gì không, cậu đừng làm tớ sợ!”

Tôi muốn an ủi Triệu Nhan Nghiên một chút, nhưng lại không có khí lực. Tôi dùng hết sức, mới chạt vật nói được 3 chữ:

“Tớ... không... sao.”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi không có chết, lập tức ôm thật chặt tôi từ phía sau.

“Nhan Nghiên, cháu có bị làm sao không?”

Trương thư ký nhìn thấy Triệu Nhan Nghiên, lập tức đi tới vuốt ve đầu của nàng nói.

“Cháu không sao, Chú Trương, bọn họ chấp pháp phạm pháp! Bọn học của cháu bị bọn họ hành hạ đến gần chết rồi!”

Triệu Nhan Nghiên điềm đạm đáng yêu nói.

Trương thư ký xanh mặt xoay người lại, lớn tiếng nói:

“Khương Vĩnh Phú, ông nhìn xem, cục của các ông đã làm chuyện tốt gì!”

Trong lòng Khương cục trưởng đang mắg tẻ tát Lưu Khoa Sinh và Dương đội trưởng, bắt người tại sao không đợi sự đồng ý của mình? Khương cục trưởng nhìn Dương đội trưởng nói:

“Còn đứng đó làm gì, mau mở còng tay!”

Dương đội trưởng vội vàng chạy tới tháo còng tay cho tôi, hắ đang buồn bực, người này là do Lưu Khoa Sinh bảo bắt, hắ nói có chuyện gì thì cha hắ sẽ chống đỡ, Khương cục trưởng còn ở đây diễn trò làm gì?

Người trẻ tuổi bên cạnh hắ là ai? Nhưng hắ cũng không dám hỏi nhiều, lập tức lùi lại.

Sau khi mở còng tay, tôi lập tức xụi lơ trên mặt đất. Lúc này, còng tay của Quách Khách cũng đã được mở ra, hắ và Triệu Nhan Nghiên vội vàng đỡ tôi ngồi xuống một cái ghế. Triệu Nhan Nghiên nắm rất chặt tay của tôi, giống như sợ tôi đột nhiên ra đi vậy.

Cho tới tận lúc này, Khương Vĩnh Phú cũng không rõ quan hệ của Trương thư ký với cô bé này là gì, thân thích ư?

Trông không giống, tiểu cô nương chỉ có gọi hắ là Chú Trương. Ai, tốt nhất là không có quan hệ gì thân mật, nếu không lần này mình sẽ chịu không nổi mất. Vừa này mình đã đánh mất cho Lưu Khoa Sinh đến can thiệp, tốt nhất là để cho vị đại công tử này nói chuyện với Trương thư ký.

22. Chương 21: Thư Ký Của Bí Thư Tỉnh Ủy.

“Lưu Khoa Sinh! Người quả thực quá hèn hạ! Bản thân đánh nhau thua, lại còn tìm cảnh sát đến bắt chúng ta!”

Lưu Khoa Sinh vẫn chưa rõ tình thế trước mắt, cho rằng người ở cục công an đều là người bên mình. Nhìn thấy Trương Vĩnh Phú ở đây thì chẳng còn sợ gì nữa, lớn tiếng mắg:

“Đồ gái điếm thối tha, đừng tưởng rằng tao cấp cho mày mặt mũi là mày có quyền hống hách nhé.”

“Người mắg ai đó!” Triệu Nhan Nghiên giơ nắm tay lên, tức giận nói.

“Hắ! Ngày hôm qua mày cùng với tên tiểu tử này làm gì ở rừng cây nhỏ sau trường, đừng tưởng tao không biết. Tao còn tưởng mày thuần khiết lắm, hóa ra lại là loại lắg lơ!”

Lưu Khoa Sinh dương dương đắc ý nói:

“Hừ! Tao cho mày biết, tao chẳng những bắt mày, mà lát nữa tao còn muốn cưỡi mày, Lão tử ở cục công an bắt người, mày có thể làm gì được tao?”

Trương thư ký thấy hấn chỉ là một đứa bé thôi, nhưng lại dám lớn lối như vậy, dựa vào kinh nghiệm quan trường hấn dám khẳng định, bối cảnh của tiểu tử này không nhỏ, chỉ từ việc có thể tự ý điều động người của cục công an đến bắt người thì cũng đã có thể thấy.

Trương thư ký nhìn thoáng qua Lưu Khoa Sinh hỏi:

“Cậu có biết làm như vậy là trái pháp luật không?”

Lưu Khoa Sinh dùng mũi hừ lạnh một tiếng, hấn được luôn chiều từ bé đến lớn, gặp không ít quan lớn, nhưng có ai dám chỉ trích mình?

Nhìn thấy tuổi của người này không lớn lắm, chắc cũng chẳng phải đại nhân vật gì, cho nên lớn lối nói:

“Con mẹ nó, anh lại dám nói pháp luật với tôi ư! Lão Tử nói cho anh biết, ở thành phố Tân Giang này, lão tử chính là pháp luật!”

Trương thư ký không thể kiềm chế được nữa, tát mạnh một cái vào mặt hấn, hấn không biết ai đã dạy nên tên tiểu hài tử này.

“Anh dám đánh tôi!” Lưu Khoa Sinh bụm mặt kêu lên:

“Tao cho mày biết! Tao có thể làm cho mày chết! Cha tao là Bí thư Thị ủy của thành phố Tân Giang, chỉ ngày mai thôi, tao sẽ làm cho mày biến mất trên địa cầu!”

Trương thư ký nghe xong, trong lòng khinh thường cười khê, không trách được hấn kiêu ngạo như vậy, hóa ra là con trai của Lưu Sạn!

Lưu Khoa Sinh thấy Trương thư ký không nói gì, cho là hấn sợ mình, cười lạnh nói:

“Như thế nào! Sợ chưa, sợ thì rút nhanh lên, chuyện này không phải hạng người như mày có thể quản.”

Trương thư ký không giận ngược lại cười nói:

“Cậu về nhà nói cho Lưu Sạn biết, hấn không an bình được mấy ngày nữa đâu! Những chuyện hấn làm thường ngày, đừng tưởng không ai biết!”

Lưu Khoa Sinh sững sốt, hấn không tin tưởng lời nói của một người mới chỉ chùng hơn 20 tuổi, cha của hấn ở thành phố Tân Giang, có thể nói là lấy tay che trời, khi còn bé, hấn đánh người khác đến tàn phế không ít, nhưng cha hấn chỉ nói mấy câu là đã giải quyết xong rồi?

Trương thư ký sau khi biết Lưu Khoa Sinh, không thèm để ý tới phản ứng của hấn, đem mấy người Triệu Nhan Nghiên rời đi.

Lưu Khoa Sinh thấy chúng tôi muốn đi, vội la lên:

“Chú Khương, chú hãy ra lệnh bắt bọn họ lại!”

Khương trưởng cục cũng không để ý đến hấn, dùng vẻ mặt cười nịnh theo chúng tôi xuống dưới, Lưu Khoa Sinh tức giận nói:

“Khương Vĩnh Phú! Tôi sẽ về nhà nói với cha tôi cách chức ông!”

Trong lòng Khương Vĩnh Phú cảm thấy khó chịu, một bên là con của bí thư thị ủy, một bên là thư ký của bí thư tỉnh ủy.

Mặc dù cấp bậc hành chính của bí thư thị ủy thấp hơn nhiều so với chức vụ thư ký bí thư tỉnh ủy, nhưng từ xưa Thái giám ở cạnh Hoàng đế, còn Tuần phủ lại là người chấp pháp. Huống chi Khương Vĩnh Phú đến bây giờ vẫn chưa biết “Nhan Nghiên tiểu cô nương” này là ai.

Khi chúng tôi đi đến xe của Trương thư ký, Khương Vĩnh Phú không được nữa, cẩn thận hỏi:

“Trương thư ký, tiểu cô nương này là...”

Sau khi Trương thư ký mở cửa xe, đợi chúng tôi ngồi ổn định, chỉ bỏ lại 1 câu với Khương Vĩnh Phú:

“Lão Khương, ông thật giỏi đấy. Cháu gái của Triệu bí thư cũng dám bắt!”

Cũng không để ý tới việc Khương Vĩnh Phú đang trợn mắt há mồm, đã lái xe đi luôn.

Khương Vĩnh Phú nhìn chiếc xe hơi đi xa, trong lòng mắng thầm: Cái lão Dương này, đúng là tự mình gây chuyện! Bây giờ thì tốt rồi, không biết vị trí cục trưởng này còn giữ được hay không?

Lúc tôi lên xe, tôi đã quan sát thoáng qua chiếc xe của Trương thư ký, đây chính là chiếc xe ngày báo danh nhập học tôi đã nhìn thấy, nó có biển số là "A00001" – tên xe là Audi8.

Cộng thêm câu nói của Trương thư ký, tôi có thể khẳng định, chiếc xe này chính là xe của gia gia Nhan Nghiên, đồng thời cũng chính là Bí Thư tỉnh ủy tỉnh Tân Giang.

Tôi mặc dù toàn thân vô lực, nhưng trong lòng cũng kích động dị thường. Hắc hắc, tôi lại có thể tóm được cháu gái của Bí thư tỉnh ủy, xem ra sự nghiệp của mình sau này sẽ thuận lợi, tiền đồ mở rộng hơn nhiều.

"Nhan Nghiên, trước tiên hãy đưa 2 vị bạn học này về nhà đã nhé."

Trương thư ký lái xe nói. Thật ra thì Trương thư ký đã sớm nhìn thấu quan hệ mập mờ giữa tôi và Triệu Nhan Nghiên, nhưng hắn là người từng trải, cũng chỉ lớn hơn tôi tầm 7, 8 tuổi, biết nam nữ sinh có cảm tình với nhau là chuyện bình thường, cho nên dọc đường đi cũng không vạch trần.

Tôi và Quách Khách nói địa chỉ nhà mình, Trương thư ký đưa chúng tôi về tận nhà .

Tôi chỉ nói qua loa mấy câu với Triệu Nhan Nghiên, đa phần là ngại Trương thư ký ở bên cạnh, Triệu Nhan Nghiên cũng không nói gì, chỉ nói là tôi trở về nghỉ ngơi cho thật tốt.

Lúc tôi về đến nhà đã hơn 8h tối, cha mẹ tôi nóng ruột như kiến bò trong chảo, nhìn thấy tôi trở về, mẹ tôi lập tức xông lại ôm lấy tôi nói:

"Tiểu Lỗi, con chạy đi đâu chơi đó! Mẹ và cha con lo lắng muốn chết!"

Cha tôi cũng đi tới lo lắng nói:

"Đúng vậy, nếu con còn không trở về, cha và mẹ con đã đi báo cảnh sát rồi!"

Báo cảnh sát? Trong lòng tôi cười khở, tôi vừa mới bị bắt vào cục công an đó thôi. Nhưng những lời này khẳng định không thể nói ra với cha mẹ tôi.

Tôi chỉ giải thích mấy câu qua loa, rồi nói mình quá mệt mỏi, không cẩn thận ngủ quên trên xe bus, kết quả khi tỉnh dậy thì đã quá bến rồi.

Bởi vì biểu hiện gần đây của tôi rất tốt, nên cha mẹ rất tin tưởng tôi, bảo tôi đi ăn cơm trước, sau đó đi ngủ.

23. Chương 22: Hành Động Kỳ Quái Của Triệu Quân Sinh.

Đêm nay, tôi nằm ở trên giường rất lâu nhưng không thể nào ngủ được. Gia thế của Triệu Nhan Nghiên như vậy, cho đến bây giờ tôi cũng không thể nào ngờ được.

Kiếp trước tôi chỉ biết gia đình nàng có điều kiện rất tốt, nhưng cụ thể như thế nào thì tôi không biết.

Hơn nữa, thái độ làm người của nàng tương đối thấp, mà quan hệ giữa tôi với nàng bình thường chỉ là quan hệ trên công việc.

Tôi không biết trời cao tại sao lại chiếu cố tôi như vậy, khi tôi sống lại thì chuyện tốt liên tiếp phát sinh trên người của tôi.

Ngày hôm qua, tôi còn vì chuyện có thể cùng chính phủ giao dịch hay không mà phát sầu, hôm nay vấn đề này đã không còn đáng lo lắng nữa rồi.

Không đúng, tôi âm thầm lắc đầu. Mặc dù ông Triệu Nhan Nghiên là Bí thư Tỉnh ủy, nhưng mà ông của nàng có thừa nhận tôi là bạn trai của nàng hay không?

Ở trong mắt của mọi người, tôi chỉ là một tiểu hài nhi mới 16 tuổi, cái quan hệ yêu đương sớm từ thời học sinh này, gia trưởng học không đả kích thì tốt rồi, còn có thể giúp tôi nữa hay không?

Còn chuyện tình của Lưu Khoa Sinh hôm nay, lần đầu tiên tôi có cảm giác mình thất bại. Có một số việc tôi nghĩ quá đơn giản, hoàn toàn chỉ dựa vào trí nhớ của kiếp trước đối với những chuyện đã xảy ra.

Kiếp trước địa vị xã hội của tôi là Tổng giám đốc của công ty Microsoft, tôi căn bản không để ý tới tầng lớp áp chót của xã hội, thì đương nhiên tình huống quan lại và cảnh sát cấu kết với nhau làm trò hề sẽ không xuất hiện trước mặt tôi. Cái mà tôi thấy là một đám quan viên tận tâm tận lực bảo hộ cho công ty.

Xem ra tôi nhất định phải nhanh chóng thành lập nên Công ty của mình, đợi khi tôi có thực lực, thì đặng đến tôi sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa đâu.

....

“Ông tứ ngày hôm qua người có hỏi quan hệ của 2 chúng ta.”

Sáng sớm ngày thứ hai, khi tôi tới trường, thì Triệu Nhan Nghiên nói với tôi.

“Vậy cậu nói như thế nào?”

Trong lòng tôi trở nên căng thẳng, hỏi.

“Tớ không nói gì, tớ đã cậu với tớ cũng nhau tham dự cuộc thi máy tính toàn quốc, ở trường học lại ngồi cùng bàn cho nên quan hệ tương đối tốt.”

Triệu Nhan Nghiên chống tay vào khuôn mặt nhỏ nhắn nói.

“Vậy ông cậu có nói cái gì nữa không?”

Tôi hồ nghi hỏi.

Các vị gia trưởng đều giống nhau, khi biết con gái hoặc cháu gái của mình có quan hệ với nam sinh khác, đều sẽ không chịu để yên đâu.

“Không có, người có nói với tớ là có thể gặp gỡ bình thường, nhưng đừng trể nải việc học tập.”

Triệu Nhan Nghiên đỏ mặt nói.

“Nga! Làm tớ sợ muốn chết, tớ còn tưởng rằng ông cậu bảo cậu tránh xa tớ một chút đấy!” Tôi thở dài một hơi nói.

“Điều đó thì không có. Ai! Tớ nói Lưu Lỗi, cậu có phải rất muốn tớ rời xa cậu một chút hay không? Tớ mặc kệ! Dù sao tớ vẫn ở bên cạnh cậu mà!”

Triệu Nhan Nghiên hiển nhiên là hiểu lầm ý của tôi, tru cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Sao lại như vậy chứ!”

Tôi nói: “Cậu không xa tớ, tớ cao hứng còn không kịp nữa là!”

Hai chúng tôi đang nói tới đây, Lưu Khoa Sinh với bộ mặt xám như tro đi tới lớp học.

Tối ngày hôm qua, Lưu Khoa Sinh về nhà đem đem mọi chuyện nói cho cha mình biết, vốn cho rằng cha mình sẽ chiều mình mà xuất đầu lộ diện. Không nghĩ tới, cha sau khi nghe thấy người trẻ tuổi kia là Trương thư ký, vội vàng hỏi cô bé kia họ gì.

Sau khi Lưu Khoa Sinh nói họ Triệu, thì cha hắn giận tím mặt, mắng cho hắn 1 trận thậm tệ, bảo sau này tránh xa Triệu Nhan Nghiên ra một chút.

“Ông cậu là Bí thư Tỉnh ủy?” Tôi hỏi Triệu Nhan Nghiên.

“Đúng vậy!”

Triệu Nhan Nghiên nói, dường như đang nói 1 chuyện rất bình thường.

“Vậy tại sao trước đây cậu không bao giờ nhắc tới!”

Tôi đúng là chưa bao giờ nghe thấy nàng nói qua chuyện này, thậm chí, kiếp trước tôi làm cấp trên của nàng, thì đối với bối cảnh của gia đình nàng cũng không hiểu rõ mấy.

“Vậy cậu có giống Lưu Khoa Sinh, cũng có ý đồ không?” Triệu Nhan Nghiên hỏi ngược lại.

“Sao lại như vậy được!”

Tôi nói: “Tớ thích chính là con người của cậu, không phải bối cảnh gia đình của cậu.”

“...”

Triệu Nhan Nghiên bỗng nhiên không nói gì, thẹn thùng nhìn tôi.

“Cậu làm sao vậy?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Lưu Lỗi, đây là lần đầu tiên cậu nói cậu thích tớ!” Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng nói.

“Vậy sao?”

Hình như là vậy, kể từ khi tôi sống lại, tôi vẫn chưa nói với Triệu Nhan Nghiên là tôi thích nàng. Xem ra tôi quên mất rồi.”

Tớ không nói cậu cũng biết mà.” Tôi nói.

“Nhưng mà tớ thích nghe cậu nói.”

Triệu Nhan Nghiên chăm chú nhìn tôi nói.

“A, vậy cũng tốt.”

Tôi đưa miệng tới gần bên tai của nàng, nói: “Nhan Nghiên, tớ yêu cậu!”

Trên khuôn mặt của Triệu Nhan Nghiên đã nở nụ cười, vui mừng vô hạn. Trông dáng vẻ nàng vô cùng hạnh phúc giống như con nít vậy.

Xem ra có người tôi nói: chuyện gì tới thì sẽ tới thật chuẩn, muốn dụ dỗ nữ nhân phải dùng chiêu bài ngon ngọt. Có một số việc trong lòng nàng rất rõ ràng, nhưng mỗi lần cậu nói ra, thì nàng lại rất vui vẻ.

Tiểu tử Quách Khách hôm nay rất kiêu ngạo, trải qua những gì Lưu Khoa Sinh làm với hắn, bây giờ hắn lại dám dựng ngón tay giữa với Lưu Khoa Sinh.

Lưu Khoa Sinh nhìn thấy thì sửng sốt, nhưng đến cả rắm hắn cũng không dám đánh, chắc chắn chuyện này hắn đã rõ ràng, Quách Khách dùng cử chỉ này với hắn, ước chừng tên đó đang rất khoái trá.

Kiếp này hắn mới phát hiện, kỳ thực Quách Khách rất kiêu ngạo, nhưng kiếp trước không được kích phát mà thôi.

“Đại tẩu, các cậu nói chuyện gì đấy?”

Quách Khách lại đi chào hỏi Triệu Nhan Nghiên đầu tiên, còn Lão Đại như tôi thì không thèm để mắt tới.

“Đương nhiên là nói chuyện yêu đương rồi, chẳng lẽ chuyện này tớ cũng phải nói cho cậu nghe hay sao?” Tôi bất mãn nói.

“Hắc hắc, đại tẩu, ngày hôm qua Trương thư ký thật oai phong a! Chú ấy vừa mới đến Cục công an thì đám người kia lập tức im lặng. Chú ấy làm chức vụ gì vậy?”

Quách Khánh hưng phấn hỏi.

“Gọi là Trương thư ký thì đương nhiên làm thư ký rồi!”

Triệu Nhan Nghiên không giống như Lưu Khoa Sinh, không đem những chuyện này ra nói chuyện phiếm.

Quách Khánh thấy nàng không muốn nói, cũng không tiếp tục hỏi, hắn bắt đầu bốc phét về việc tập luyện Tán Thủ như thế nào.

....

Triệu Quân Sinh đang chăm chú xem báo cáo mà Lão Cao mang tới, trong lòng hắn đang nổi sóng ba đào, rất lâu sau mới bình tĩnh được.

“Triệu tổng, chuyện này nên làm thế nào?”

Lão Cao thấy Triệu Quân Sinh vẻ mặt âm tình bất định, vội vàng hỏi.

“Lão Cao, những tài liệu này là thật chứ?”

Triệu Quân Sinh hít sâu một hơi hỏi.

“Dạ ! Tôi tự mình tới Cục công an để tìm hiểu !” Lão Cao khẳng định nói:

“Triệu tổng, ngài đừng tức giận, nếu không tôi sẽ tìm người để cảnh cáo tiểu tử kia một chút?”

Triệu Quân Sinh lắc đầu cười khổ nói:

“Quên đi, để tùy bọn chúng! Chỉ cần không vượt quá giới hạn, chúng ta sẽ nhắm một mắt, mở một mắt!”

Lão Cao không biết nói gì nhìn nam nhân này, có lẽ không giống với bản thân hắn nữa. Triệu tổng đâu phải là người kém sáng suốt? Lần trước có một nam sinh viết thư tình cho tiểu thư, bị Triệu tổng phát hiện, gắng hỏi cho bằng được, lần này tại sao lại như vậy?

Triệu Quân Sinh phất phất tay đối với lão Cao nói: “Tôi mệt mỏi rồi, cậu đi trước đi!”

Sau khi Lão Cao đi, Triệu Quân Sinh lại chìm vào trong hồi ức, phẳng phất như mình đã trở lại hơn 80 năm trước, có một người con gái tên là Hạ Thiên, nàng là một thiếu nữ xinh đẹp...

Chẳng lẽ đây gọi là duyên phận sao? Duyên phận đời trước còn dang dở, thì đời sau sẽ tiếp tục? Nếu nói như vậy, thì cũng coi như giải quyết xong tâm nguyện của mình.

24. Chương 23: Tiểu Thâu.

Nếu như lần này, học sinh của mình đoạt được giải thưởng lớn, đúng là đã cấp cho Hứa Kim Đức 1 lần hãnh diện đối với các đồng nghiệp. Trong danh sách nhận tiền thưởng cuối năm của cung thiếu nhi nhất định không thể thiếu hắn được.

Hứa Kim Đức càng nghĩ càng cao hứng, trời cao đúng là chiếu cố hắn, hắn làm việc ở nơi này bao nhiêu năm mới có 2 học sinh đặc ý.

Mặc dù hắn cũng biết rõ, hai người kia không phải do hắn bồi dưỡng, nhưng mình cũng được dát vàng lên mặt, danh dự đã tới tớiiy mà còn đẩy đi thì đúng là không có đạo lý gì cả.

“Nhược vân?”

Hứa Kim Đức đẩy cửa phòng cháu gái, lớn tiếng gọi.

Trong phòng, có một tiểu cô nương đang thoãn thoắt đánh máy. Cô bé quay đầu lại, nhìn Hứa Kim Đức, trên khuôn mặt thanh tú có mấy phần tức giận.

“Ông, cháu đã nói bao nhiêu lần với người rồi, lúc cháu đang lập trình, thì người đừng có quấy rầy cháu!” Cô bé cau mày nói.

“Nhược vân, cháu xem, ông gấp đến độ quên mất.”

Hứa Kim Đức cười hề hề, bình thường hắn sợ nhất đứa cháu gái xảo trá này, nếu không phải lần này có chuyện muốn tìm nó, Hứa Kim Đức sẽ không đến gặp khối sắt này.

“Có chuyện gì không?” Cô bé Nhược Vân hỏi.

“Cháu sao chép cho ông một bản TC 2.0.” Hứa Kim Đức vội vàng nói vào chủ đề chính.

“Ông, người cần cái này làm gì? Người bình thường không sử dụng BASIC (1) mà?” Nhược vân nghi ngờ hỏi.

(1): BASIC: là một ngôn ngữ lập trình bậc cao, đơn giản, dễ sử dụng, nhằm đơn giản hóa quá trình lập trình. BASIC được phát minh vào năm 1963 bởi các giáo sư John George Kemeny và Thomas Eugene Kurtz thuộc viện Đại học Dartmouth (Dartmouth College).

BASIC là viết tắt của Beginner's All-purpose Symbolic Instruction Code trong tiếng Anh.

“Cái này, là ông đã hứa tìm một âm bản cho một đệ tử trong ban máy tính !” Hứa Kim Đức giải thích.

“Ban máy tính ở cung thiếu nhi? Ở đó lại có học sinh hiểu ngôn ngữ C (2)?” Nhược vân một bộ bất khả tư nghị về mặt.

(2): Ngôn ngữ lập trình C: là một ngôn ngữ mệnh lệnh được phát triển từ đầu thập niên 1970 bởi Ken Thompson và Dennis Ritchie để dùng trong hệ điều hành UNIX. Từ đó, ngôn ngữ này đã lan rộng ra nhiều hệ điều hành khác và trở thành một những ngôn ngữ phổ dụng nhất. C là ngôn ngữ rất có hiệu quả và được ưa chuộng nhất để viết các phần mềm hệ thống, mặc dù nó cũng được dùng cho việc viết các ứng dụng. Ngoài ra, C cũng thường được dùng làm phương tiện giảng dạy trong khoa học máy tính mặc dù ngôn ngữ này không được thiết kế dành cho người nhập môn.

“Đúng vậy, cũng phải xem học sinh đó là học trò của ai chứ!” Hứa Kim Đức đắc ý nói.

“Hừ, theo cháu được biết, cái ban mới của người mới chỉ học được 1 buổi mà? Người ta giỏi chẳng lẽ lại có quan hệ với ông hay sao?”

Nhược vân không chút lưu tình thoág cái đã chỉ ra điểm yếu của Hứa Kim Đức.

Hứa Kim Đức lúng túng cười hai tiếng:

“Cho dù có là Thiên lý mã đi chăng nữa, cũng chẳng phải là do Bá Nhạc phát hiện hay sao?”

Nhược Vân không muốn tranh cãi với vị ông có lòng hư vinh này , phục chế 1 âm bản phần mềm TC 2.0, rồi đưa cho hắn.

Hứa Kim Đức cầm cái đĩa, xoay người rời khỏi gian phòng. Vừa đi đến cửa, đã quay lại nói:

“Nhược vân, Cháu thật không muốn tham gia tranh tài cuộc thi máy tính ư?”

Nhược vân không nhịn được nói:

“Ông, cháu đã nói bao nhiêu lần rồi, không tham gia tức là không tham gia!”

Hứa Kim Đức chưa từ bỏ ý định nói:

“Nhưng cháu lập trình lợi hại như vậy, chẳng nhẽ không cho ông được 1 chút vẻ vang hay sao?”

Nhược vân lắc đầu nói:

“Tranh tài có gì tốt? Chỉ người không có tài năng thì mới tham gia tranh tài để chứng minh, cao thủ lợi hại thực sự thì lại không có tiếng tăm gì cả.”

Hứa Kim Đức bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, gian trá cười nói:

“Ông xem chưa chắc đâu! Người học trò của ông kia, 1 phút có thể đánh máy được hơn 300 chữ, lại biết cả lập trình, hắn cũng đã ghi danh dự thi rồi đó!”

“Cái gì? Hơn ba trăm chữ?”

Nhược vân hét lớn, cho dù là nàng cũng không đạt được tốc độ này.

“Người đó lợi hại như thế thật sao?”

Nhược Vân bỗng nảy sinh sự tò mò với người mà ông nói, những cao thủ máy tính ở Tân Giang nàng đều biết, cũng chưa nghe qua, ai có tốc độ như vậy?

Hứa Kim Đức thấy phép khích tướng đã hữu hiệu, trong lòng hắn rất vui mừng.

Ngoài miệng lại nghiêm trang nói:

“Ông lừa cháu làm gì! Ông xem cháu cũng chưa chắc vượt được qua hắn đâu!”

Nhược vân quả nhiên bị trúng kế, gơ nắm đấm, tự tin nói:

“Ai nói cháu kém hắn! Được! Cháu sẽ tham gia cuộc tranh tài kia, để xem ai lợi hại hơn ai!”

Hứa Kim Đức thừa dịp Nhược Vân còn chưa đổi ý, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

....

“Hắt xì!”

Tôi hắt hơi một cái, có ai đang nhắc tới mình ư!

Tôi nhìn vào đồng hồ đeo tay, tiểu nha đầu Triệu Nhan Nghiên này thật lè mề, nói gần 8h là phải đợi nàng ở trạm xem buýt gần nhà nàng, điểm có tuyến số 6 đi qua, bây giờ đã 8h 5p rồi, sao còn chưa tới.

Tôi còn đang suy nghĩ, thì đã có một bàn tay bịt kín 2 mắt của tôi nói:

“Đoán xem, tớ là ai?”

Hừ, tiểu hài tử diễn trò, trong lòng tôi cười lạnh. Nhưng mà vẫn cố ý trêu nàng.

“Cậu là Bối Bối phải không?” Tôi hỏi.

“Không phải!”

“Cậu là Dương Dương à?” Tôi trầm ngâm một chút nói.

“Cũng không phải!”

“A, vậy thì nhất định cậu là Lệ Lệ rồi!” Tôi cố ý nghĩ ngợi thật lâu, sau đó làm ra vẻ khẳng định nói.

“Hừ! Tớ là Nhan Nghiên mà! Không để ý tới cậu nữa!”

Triệu Nhan Nghiên buông tay ra, tức giận nói: “Nói mau, Bối Bối, Dương Dương, Lệ Lệ, bọn nó là ai?”

Tôi tỏ vẻ vô tội nhìn Triệu Nhan Nghiên, nói: “Tớ đâu có bọn chúng là người?”

Triệu Nhan Nghiên không nghĩ tới tôi nói như vậy, sững sốt rồi hỏi: “Vậy thì là cái gì?”

Tôi cười nói: “Tôi đang nói tới mấy con cún ở bên hàng xóm nhà tớ!”

“Được lắm, cậu mắng tớ là chó!” Triệu Nhan Nghiên liền đưa tay ra, véo thật mạnh vào lưng của tôi.

“Ai nha! Mưu sát chồng rồi!” Tôi kêu lớn, bỏ chạy.

....

Lúc này, có một chiếc xe số 6 dừng lại và mở cửa, tôi và Triệu Nhan Nghiên lên xe.

Trên xe có rất nhiều người tôi với Triệu Nhan Nghiên tìm 1 vị trí cạnh cửa để đứng.

“Ông cậu không cho Trương thư ký đưa cậu đi học nữa hay sao?” Tôi hỏi.

“Tại sao lại không, nhưng tớ phải nói rất nhiều với ông, ông mới để cho tớ tự đi... ai. Cậu muốn làm gì?”

Triệu Nhan Nghiên còn chưa nói dứt lời, đột nhiên thét lên.

Lúc này, tôi cũng chú ý tới phía sau của Triệu Nhan Nghiên, có một nam nhân sắc mặt hung hãn, một tay đang cho vào trong ba lô của Triệu Nhan Nghiên ở sau lưng.

Tôi nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, phản ứng đầu tiên của tôi là lập tức nghĩ tới việc mình đã gặp phải tên trộm vặt rồi!

Nam nhân kia không nghĩ tới chuyện mình bị phát hiện, gấp gấp móc từ trong ví ra 1 con dao nhọn, nói:

“Đứng yên, nếu động đậy sẽ chết!”

Trong xe có những tiếng thét lên sợ hãi, mọi người nhanh chóng tránh xa, trong chiếc xe trật trật, bây giờ đã hình thành một khoảng trống ở chỗ 3 người chúng tôi đứng.

25. Chương 24: Cái Hộp Nó Nhỏ Như Vậy.

“Tao là cướp, mau lấy tất cả tiền mặt và những thứ có giá trị ra!”

Tên nam nhân hung hãn kia thấy sự việc đã bại lộ, lập tức xé toang vỏ bọc. Người trên xe rồi rít lui lại phía sau, sợ như sợ rắn.

“Mọi người còn nhìn gì, mau gọi điện thoại báo cảnh sát đi!”

Triệu Nhan Nghiên thấy mọi người không những không giúp đỡ mà lại còn trốn ra xa.

Không có một ai hành động, đương nhiên, bọn họ cũng không có khả năng mua được điện thoại di động.

“Kêu la cái gì? Nếu tiếp tục kêu, Lão tử sẽ đâm con dao găm vào cái cổ trắng hồng này!”

Nam nhân hung hãn đặt con dao găm dưới cổ của Triệu Nhan Nghiên.

“Phì”.

Rất nhiều người nghe tiếng thì bật cười.

“Cười cái gì mà cười, con mẹ nó!” Nam nhân hung hãn tức giận nói.

Tôi nhớ lại một câu kinh điển trong 1 bộ phim điện ảnh của kiếp trước, nên tôi nói :

“Tao hận nhất người giả dạng ăn cướp, một chút kĩ thuật cũng không có!”

Người trên xe nghe tôi nói vậy, không còn kiềm chế được nữa, ha ha cười lớn.

Nam nhân hung hãn vung con dao nhọn lên, sắc mặt xanh mét nói:

“Ai cười, ai còn cười lão tử sẽ đâm hất”

Tôi sở dĩ chọc cho mọi người cười, chính là đang đợi cơ hội này. Trong giây phút nam nhân hung hãn vung con dao nhọn lên, tôi liền nhảy qua, một quyền đánh bay con dao nhọn của hắn, sau đó dùng đầu gối húc thật mạnh vào hạ thể của nam nhân.

Tất cả sự việc chỉ phát sinh trong 1 tích tắc, nam nhân hung hãn giờ phút này đã ôm hạ thể ngồi sụp xuống.

“Mau gọi điện thoại báo cảnh sát đi!”

Tôi thấy mọi người vẫn còn đang sửng sờ liền nói.

Nghe thấy tôi nói như vậy, một người trí thức liền móc điện thoại di động ra, chuẩn bị báo cảnh sát.

Không đợi hắn bấm điện thoại, có 3 thanh niên vạm vỡ từ trong đám người đi ra, một người trong bọn họ nói:

“Tao xem thằng nào dám báo cảnh sát?”

Người trí thức kia bị dọa cho sợ hãi, lập tức thu điện thoại di động trở về. Trong lòng tôi thầm kêu không tốt, hóa ra tên tiểu đầu này lại có đồng bọn!

“Hắc hắc, tiểu tử, mày không phải rất kiêu ngạo sao? Lại dám phá hoại chuyện tốt của chúng tao! Không nghĩ tới mày hạ thủ nhanh như vậy, làm cho Lão Tam không có cơ hội phản đòn!”

Đồng bọn A nói.

“Ngày hôm nay chúng tao sẽ báo thù cho lão Tam, không đánh mày thành tàn tật thì không thôi!”

Đồng bọn B cũng tức giận kêu lên.

Tôi đã sống lại được nửa tháng, cũng có kế hoạch tập luyện, cho nên tố chất thân thể được đề cao lên rất nhiều, hơn nữa kiếp trước tôi đã từng học kỹ năng Tấn Thủ, đối phó với mấy tên thảo mãng lưu manh này cũng không cần chú ý lắm, nhưng chỉ sợ vạn nhất ngộ thương đến Triệu Nhan Nghiên hoặc những hành khách vô tội khác thì làm sao bây giờ.

Sau khi suy nghĩ, tôi đã nghĩ ra biện pháp. Tôi lớn tiếng kêu lên:

“Bác tài, mở cửa nhanh!”

Tài xế lái xe lúc này cũng đang sợ hãi, hẳn không nghĩ tới trên xe của mình lại có 4 tên tội phạm cướp giết. Lúc này, thấy có người bảo hẳn mở cửa, vốn hẳn đang cầu nguyện cho bọn cướp xuống xe thật nhanh, cho nên lập tức mở cửa.

Tôi vội kéo Triệu Nhan Nghiên xuống xe, 3 tên đồng bọn kia thấy vậy tưởng tôi muốn chạy, cũng đuổi theo tôi xuống xe. Thật ra, đây chính là điều mà tôi muốn.

Đồng bọn A kêu lên:

“Đừng để cho nó chạy thoát, mấy người bọn tao mà bắt được mày nhất định sẽ đánh cho mày chết!”

Nhưng ngoài dự liệu của bọn chúng, sau khi tôi xuống xe không có chạy trốn, mà lại đứng lại ở một bãi đất trống.

“Tiểu tử, mày đúng là rất thức thời!” Hai tên đồng bọn kia thấy vậy, cho là tôi sợ hãi nên mới đứng lại

“Đại ca, nhị ca, chúng ta không nói nhảm với hắn nữa, mau báo thù cho Tam ca đi!”

Đồng bọn D sốt ruột nói.

“Đúng, cho hắn tiêu luôn đi!”

Hai người còn lại nghe xong, lập tức xông về phía tôi.

Tôi đẩy Triệu Nhan Nghiên sang một bên, nhẹ nhàng nhảy một cái, đã vòng về phía sau của bọn họ.

Không đợi mấy người này kịp phản ứng, tôi liền đâm cho mỗi người 1 cú như trời giáng vào gáy, mấy tên tiểu đầu này lập tức hét lên thất thanh, ngã xuống mặt đất.

“Nhớ kỹ lấy câu này, ác giả ác báo. Đừng để tao gặp lại bọn mày!” Lúc rời đi, tôi bỏ lại 1 câu nói.

“A!”

Mấy người trên xe lúc này mới kịp phản ứng, vây quanh mấy tên tiểu đầu, có mấy người còn móc điện thoại di động ra, hằng hái làm việc nghĩa.

Tôi kéo Triệu Nhan Nghiên nhanh chóng rời khỏi đám người này, biến mất cuối con đường.

Tôi không muốn chờ cảnh sát, mặc dù là tôi rất sẵn sàng làm việc nghĩa, nhưng việc lấy khẩu cung rất lâu, như vậy chắc chắn tôi với Triệu Nhan Nghiên sẽ bị muộn học.

Tôi tin tưởng đám hành khách nhát gan kia sẽ khai ra 1 khẩu cung tương đối hoàn mỹ, đương nhiên, cũng sẽ dát vàng lên mặt bọn họ.

Mặc dù 2 chúng tôi tới muộn, nhưng ở cung thiếu nhi vẫn thường như vậy.

Hứa lão đầu thấy 2 chúng tôi tới muộn, nhưng cũng không nói gì cả. Hẳn còn có thể nói gì được nữa, hẳn còn mong muốn 2 người chúng tôi gặt hái được thành tích nữa chứ.

Hứa lão đầu lập tức đem âm bản phần mềm TC 2.0 đưa cho tôi, rồi tiếp tục giảng bài cho những học sinh khác.

“Lưu Lỗi, cậu biết lập trình?” Triệu Nhan Nghiên thấy tôi cài đặt TC, kỳ quái hỏi.

“Có biết một chút.” Tôi nói.

“Trong nhà của cậu có máy tính?” Triệu Nhan Nghiên nghi hoặc, máy tính là thứ rất hiếm, người bình thường sẽ không dễ dàng gì mua được

“Không có.” Tôi lắc đầu. Nếu nhà tôi có, thì tôi làm gì phải tới đây.

“Vậy trước kia, cậu từng học qua máy tính à?” Triệu Nhan Nghiên có chút khó tin hỏi.

“Không.”

Tôi trả lời như vậy, cũng không phải là lừa gạt nàg, bởi kiếp này của tôi chưa từng học qua máy tính.

“A.”

Triệu Nhan Nghiên cho là tôi không muốn nói, nàng không vui liền cúi đầu xuống.

Ai! Tôi thở dài, nói với Triệu Nhan Nghiên:

“Nhan Nghiên, có một số việc tớ không phải là không muốn nói, mà là không biết nên nói như thế nào. Nhưng có một việc tớ có thể khẳng định, đó là tớ thật lòng yêu cậu.”

“Ừ.”

Triệu Nhan Nghiên đỏ mặt nhỏ giọng đáp một tiếng, một lát sau, nàng nói với tôi: “Không sao đâu, Lưu Lỗi. Tớ tin tưởng cậu.”

Tôi vỗ vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, bắt đầu tập trung làm chuyện của tôi.

Kiếp trước tôi là một cao thủ về C# (1) cùng C++ (2), nhưng 2 loại ngôn ngữ này đều được phát triển từ ngôn ngữ trụ cột C (3), cho nên bây giờ tôi sử dụng C rất thuận buồm xuôi gió, nói chung chỉ có 1 chút rườm rà mà thôi.

Cũng may số lượng cấu trúc đưa vào không phải là lớn, chỉ khoảng 1 ngày 1 đêm là hoàn thành thôi.

Hô, tôi thở dốc một hơi, rốt cục cũng hoàn thành. Tôi hưng phấn khởi động UC DOS (4), bắt đầu chuẩn bị đưa phương pháp của tôi vào.

Đưa phương pháp này vào nói khó cũng không phải, nhưng nói dễ cũng không phải, nhưng quan trọng nhất là nó lại không dùng phần mềm W PS(Photoshop), mặc dù tôi có thể nghĩ cách sáng tạo một bộ phần mềm làm việc, nhưng sản phẩm trước mắt dùng để bán lấy tiền, cho nên việc có thể sử dụng W PS(Photoshop) hay không, chính là mấu chốt của sự thành bại.

Tôi xem lại 1 lần nữa, sử dụng UC DOS đã không có bất cứ vấn đề gì, có thể gõ chữ Hán rất hoàn mỹ, nhưng sau khi tôi vận hành thử W PS(Photoshop) thì liền chết máy.

Có chuyện gì xảy ra vậy? Tôi khởi động lại máy tính, mở UC DOS, bật W PS(Photoshop), tiếp tục chết máy.

Không có khả năng?

Tại sao lại chết máy, nếu như 2 thứ đều vận hành thì chết là đúng, nhưng đây không phải, nguyên nhân là do đâu? Tôi suy nghĩ cả trăm biện pháp, đều không tìm được cách giải quyết.

Quên đi, nghỉ ngơi 1 lát rồi tiếp tục. Tôi duỗi cái lưng mệt mỏi, ngẩng đầu lên, thì đã phát hiện phòng máy tính trống không, chỉ còn lại có 1 mình tôi.

Triệu Nhan Nghiên đâu rồi?

Tôi thấy chỗ ngồi bên cạnh tôi trống không, nàng đi lúc nào tôi cũng không biết. Đang mải suy nghĩ, thì Triệu Nhan Nghiên mang theo 2 cái túi nhựa trở về.

“Cậu làm xong chưa? Tớ mua hai hộp cơm, nhân lúc nó còn nóng, mau ăn đi.”

Triệu Nhan Nghiên đi tới, đưa cho tôi một hộp cơm.

Tôi cầm lấy nhìn thử, trong hộp cơm của tôi có rất nhiều món ăn. Tôi kỳ quái hỏi:

“Sao lại có nhiều món ăn như vậy?”

Lần trước Triệu Nhan Nghiên ở trường học mua cho tôi một hộp cơm, thức ăn chỉ bằng có 1 nửa chỗ này.

“Thức ăn là do mình tự lấy.” Triệu Nhan Nghiên giải thích nói.

“A, vậy tại sao hộp cơm của cậu không được nhiều như vậy?” Tôi thuận miệng hỏi.

“Thật ra tớ cũng muốn, nhưng cái hộp nó nhỏ như vậy, không đựng thêm được nữa!”

Triệu Nhan Nghiên mở hộp cơm, bắt đầu ăn.

Lấy nhiều thì không chứa nổi!

Một ý nghĩa đã xuất hiện trong đầu tôi, đúng vậy, đúng là như vậy! Dung lượng của hộp cơm có hạn, máy tính cũng như vậy thôi.

Hiện nay dung lượng của máy tính lớn nhất cũng chỉ có 8M, lúc đưa phương pháp do tôi biên soạn vào, tôi lại không chú ý tới điểm này, kế thừa kinh nghiệm lập trình ở công ty Microsoft ...muốn cho phần mềm ổ định thì không tiếc chuyện nó chiếm dung lượng lớn.

Đây chính là nguyên nhân mà tôi cứ vận hành thì máy tính lại chết máy.

Nghĩ tới đây, tôi kích động vô cùng, hôn lên má của Triệu Nhan Nghiên.

“Thật đáng ghét, người ta đang ăn cơm, cậu muốn làm gì!”

Triệu Nhan Nghiên quay đầu đi, bất mãn nói.

“Không có gì, lão bà! Tớ thật cao hứng!”

Tôi cầm hộp cơm lên bắt đầu ăn, đã tìm được nguyên nhân của vấn đề, vậy thì vấn đề tiếp theo sẽ rất dễ dàng, tôi tin tưởng đến trưa là có thể xong.

Chú thích:

(1) C#: là một ngôn ngữ lập trình mới, và được biết đến với hai lời chào:

- Nó được thiết kế riêng để dùng cho Microsoft's .NET Framework (Một nền khá mạnh cho sự phát triển, triển khai, hiện thực và phân phối các ứng dụng)
- Nó là một ngôn ngữ hoàn toàn hướng đối tượng được thiết kế dựa trên kinh nghiệm của các ngôn ngữ hướng đối tượng khác.

* Một điều quan trọng cần nhớ C# là một ngôn ngữ độc lập. Nó được thiết kế để có thể sinh ra mã đích trong môi trường .NET, nó không phải là một phần của .NET.

(2): C++: (đọc là “C cộng cộng” hay “xi-plus-plus”, IPA: /si pləs pləs/) là một loại ngôn ngữ lập trình. Đây là một dạng ngôn ngữ đa mẫu hình tự do có kiểu tĩnh và hỗ trợ lập trình thủ tục, dữ liệu trừu tượng, lập trình hướng đối tượng, và lập trình đa hình.

(3) Ngôn ngữ lập trình C: là một ngôn ngữ mệnh lệnh được phát triển từ đầu thập niên 1970 bởi Ken Thompson và Dennis Ritchie để dùng trong hệ điều hành UNIX. C là ngôn ngữ rất có hiệu quả và được ưa chuộng nhất để viết các phần mềm hệ thống, mặc dù nó cũng được dùng cho việc viết các ứng dụng. Ngoài ra, C cũng thường được dùng làm phương tiện giảng dạy trong khoa học máy tính mặc dù ngôn ngữ này không được thiết kế dành cho người nhập môn.

(4): DOS là từ viết tắt của Disk Operating System - Hệ điều hành đĩa.

USDOS là tên của một hệ điều hành, do người trung quốc sản xuất, phiên bản đầu tiên ra đời vào năm 1998. (tương tự như window ấy)

26. Chương 25: Mới Tới Bắc Kinh.

Đến 7h tối, phương pháp của tôi mới hoàn toàn đưa vào thành công, sau khi xem xét lại vấn đề dung lượng, nó đã có thể tồn tại trong máy, W PS(Photoshop) cũng có thể hoạt động.

Trong thời gian đó, Triệu Nhan Nghiên chỉ yên lặng ngồi bên cạnh nhìn tôi, nàng không hỏi gì cả, thỉnh thoảng tiêu khiển bằng một vài trò chơi nhỏ.

Sau khi Triệu Nhan Nghiên nghe thấy tôi cao hứng kêu to “Thành công”, thì nàng cũng rất cao hứng hôn tôi, mặc dù nàng không biết tôi làm cái gì.

Sau khi sống lại, mà tôi có được 1 nửa nhân như Triệu Nhan Nghiên thì quả thật tôi rất hạnh phúc, tôi mất rất nhiều thời gian làm việc này, mặc dù nàng không hiểu, nhưng vẫn yên lặng ngồi cạnh tôi.

Vốn Triệu Nhan Nghiên tính tám xế chiều đi chơi với tôi, sáng nay nàng lấy cớ nói với người nhà là chiều sẽ về muộn vì phải chuẩn bị cho cuộc máy tính toàn quốc.

Không ngờ được là tôi lại thất hứa với nàng lần hẹn hò này. Mặc dù Triệu Nhan Nghiên không nói gì, nhưng sau khi tôi đưa nàng về, cảm giác như nàng rất tiếc nuối.

....

Thời gian trôi qua thật nhanh, nháy mắt đã qua nửa tháng, chúng tôi được nghỉ 11 ngày, tôi với Triệu Nhan Nghiên đến Bắc Kinh tham gia cuộc thi máy tính của thanh thiếu niên toàn quốc.

Lộ phí của chúng tôi khi đi tham dự cuộc thi này toàn bộ đều do Cung thiếu nhi chi trả.

Nếu như tôi không phải sống lại, thì nhất định tôi sẽ cảm động vạn phần, cho là Cung thiếu nhi hoàn toàn suy nghĩ cho lợi ích của những người đi thi.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, tất cả những thủ đoạn này tôi đều hiểu, những gì họ bỏ ra so với danh khí mà Chúng tôi mang tới cho Cung thiếu nhi quả thật là không đáng một cái lông trâu.

Lần này, đích thân Hứa Lão đầu tự mình dẫn đội, đại biểu tham dự cuộc thi còn có 1 cô bé có tướng mạo thanh tú, tuổi tác cũng ước chừng như tôi. Khi nhìn qua đã cho tôi 1 cảm giác không nói lên lời, mặc dù không có kiểu diễm như Triệu Nhan Nghiên, nhưng phong tình thì lại khác.

Nếu như Triệu Nhan Nghiên là tiểu thư khuê các, thì cô bé này lại là 1 cô con gái rợ.

Cô bé này tôi chưa gặp bao giờ, ở trong ban máy tính của Cung thiếu nhi cũng chỉ có 1 mình Triệu Nhan Nghiên là nữ, cho dù ánh mắt của tôi không tốt, nhưng cũng không thể nhận nhầm nữ sinh là nam sinh, huống chi đây còn là một mỹ nữ.

Vé xe lửa là do Cung thiếu nhi mua, có 1 vé Thượng hạng, 1 vé trung bình và 1 vé bình dân. Hứa lão đầu dùng vé bình dân, vốn tôi nghĩ tôi sẽ dùng vé thượng hạng, để 2 cô bé vé trung bình, nhưng không nghĩ tới cô bé kia đã giành trước vé thượng hạng.

“Thầy Hứa, nàng là ai vậy?” Triệu Nhan Nghiên tò mò hỏi Hứa lão đầu đang ăn mì.

“Nó ư, đó cháu gái của thầy. Vốn nó không thèm ngó ngang gì tới cuộc thi này, nhưng nghe nói Lưu Lỗi là 1 thiên tài của cung thiếu nhi chúng ta, cho nên nó không phục, nó nhất định đòi đi thi cho bằng được.”

Hứa lão đầu cười nói.

Mặc dù Hứa lão đầu không có khen Triệu Nhan Nghiên, nhưng khi nghe thấy Hứa Lão đầu khen tôi, trên mặt nàng nở nụ cười rất tươi, dường như nàng còn cao hứng hơn khi khen nàng.

“Ông, tại sao ông lại đáng ghét như vậy! Đúng là nói lung tung!”

Không đợi Triệu Nhan Nghiên và tôi nói, cháu gái của Hứa lão đầu đã bước ra từ phòng thượng hạng, mắt húng nói.

Tiểu cô nương này tại sao lại không lễ phép chút nào vậy, trong lòng tôi nói thầm. Nhưng nhìn vẻ mặt của Hứa lão đầu không chút phật lòng, chắc là đã quen rồi. Nhưng tôi thì không nhịn được quát lớn:

“Dù như thế nào thì đây cũng là Ông của cậu, thầy ấy cần gì cậu phải dạy?”

Tiểu cô nương nghe vậy tức giận nói:

“Cậu là ai? Tớ cũng đâu cần cậu dạy?”

“Hừ, ” Tôi cười lạnh nói:

“Tớ chẳng là ai cả, nhưng tớ hiểu, cháu gái mà không tôn kính Ông của mình, thì đúng là thiếu mỹ đức!”

“Tớ tại sao lại không tôn kính! Cậu đâu biết quan hệ của tớ với Ông tốt như thế nào! Lại bắt chó đi cày, xen vào chuyện người khác, tớ ghét nhất loại người tự cho mình có chút bản lĩnh, thì lại coi mình là chúa cứu thế, có quyền chỉ trích người khác!”

Tiểu cô nương này nghe tôi nói vậy, thì bắt đầu gân cái cổ dài lên.

“Đấy mà là tôn kính sao! Cái gì là có chút bản lĩnh? Đúng là không hiểu gì cả”. Tôi mặc kệ nàng.

Hứa lão đầu ở bên cạnh khuyên tôi nói:

“Tiểu Lưu, em ngàn vạn đừng để trong lòng. Đứa nhỏ này từ nhỏ đã thiếu tình cảm ấm áp của gia đình, sau khi cha mẹ nó ly hôn thì sống với thầy, cho nên tính cách có chút quái gở, em ngàn vạn lần đừng để trong lòng!”

Tôi cười khổ lắc đầu, không nghĩ tới tiểu cô nương này lại có thân thể như vậy, không được sống với gia đình từ nhỏ, thì chắc chắn cũng sẽ có tâm lý không bình thường, huống chi nàng lại chỉ có 1 thân một mình. Tôi còn tưởng rằng nàng được nuông chiều từ bé, hóa ra là tôi trách lầm nàng.

Sau khi nói chuyện, tôi đã biết cháu gái của Hứa Lão đầu tên là Nhược Vân, ngoại trừ lúc đi WC, còn toàn bộ thời gian đều dành để đọc sách.

Sáng sớm ngày thứ hai, chúng tôi đã đến được thủ đô của nước Z – Bắc Kinh. Triệu Nhan Nghiên vô cùng hưng phấn, không ngừng nhìn chỗ này chỗ kia, xem ra nàng vô cùng tò mò. Còn Nhược Vân ngoài mặt thì không biểu hiện gì cả, nhưng ánh mắt của nàng thì lại giống y chang như Triệu Nhan Nghiên.

Hứa lão đầu tạm thời kiêm người hướng dẫn viên du lịch, không ngừng giới thiệu phong cảnh và văn hóa Bắc Kinh cho chúng tôi nghe.

Hai tiểu nha đầu nghe thấy thì thích thú, nhưng tôi lại xem thường. Bắc Kinh ư, thành phố này tôi quá quen thuộc rồi, kiếp trước tôi ở đây sinh sống và học tập hơn mười năm!

Từ lúc học đại học, cho tới lúc đi làm, rồi đến khi sinh mệnh chấm dứt, nghĩ tới đây tôi cảm thấy đau ở trong lòng, nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của Triệu Nhan Nghiên..

Triệu Nhan Nghiên dường như đã nhận ra sự khác thường ở tôi, nhìn vẻ mặt buồn bã của tôi, cẩn thận hỏi:

“Lão công, cậu làm sao vậy?”

Tôi lắc đầu, chẳng lẽ tôi lại nói với nàng, bởi vì tôi thấy nàng với nam nhân khác kết hôn mà thương cảm?

“Tớ chỉ cảm thấy hơi mệt. Không cần phải để ý đến tớ, tớ không sao.” Tôi tùy tiện tìm ra 1 lý do.

“Vậy chúng ta mau chóng tìm một chỗ ở đi!”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi khó chịu, cũng không còn tâm tình hưng phấn để xem phong cảnh nữa.

“Đúng vậy, thân thể là quan trọng hơn!”

Hứa lão đầu cũng phụ họa nói. Hắn còn đang trông chờ vào thành tích của tôi, vạn nhất tôi có điều gì không ổn mà bỏ lỡ cuộc thi, thì có hối cũng không kịp.

Chỉ có mỗi Nhược Vân tỏ vẻ mất hứng, châm chọc nói:

“Một nam sinh mà lại toàn bệnh tật, thật mất mặt.”

Tôi cũng không có phản ứng với nàng, nhưng Triệu Nhan Nghiên lại mất hứng nhăn mày lại, cố kiềm chế không phát tác

Chúng tôi tới khách sạn đã chỉ định cho cuộc thi máy tính của thanh thiếu niên, nhận 2 gian phòng theo tiêu chuẩn.

Đọc đường Hứa lão đầu cũng đã rõ quan hệ của tôi và Triệu Nhan Nghiên, cho nên thuê cho tôi 1 gian phòng nữa.

Tôi đương nhiên là cao hứng vô cùng, Triệu Nhan Nghiên thì đứng một bên đỏ mặt, không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

27. Chương 26: Bây Giờ, Ăn Tớ Đi.

Hứa lão đầu bảo chúng tôi nghỉ ngơi một chút, nói rằng buổi trưa sẽ dẫn chúng tôi ra ngoài đi dạo.

Hứa lão đầu rời đi, thì chỉ còn tôi và Triệu Nhan Nghiên trong phòng. Mặc dù hai chúng tôi không phải lần đầu tiên ở chung một chỗ, nhưng mà chưa bao giờ lại ở chung một phòng, cho nên có chút lung túng.

“Chỉ còn lại 2 chúng ta mà thôi.”

Tôi ngồi trên giường nhìn Triệu Nhan Nghiên đang im lặng.

“Ừ.”

Triệu Nhan Nghiên ngây ngốc không dám nhìn tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ lên như mặt trời.

Tôi không còn kiềm chế được dục vọng của mình nữa, vội ôm lấy Triệu Nhan Nghiên, rồi hôn mạnh lên đôi môi của nàng..

“Cậu không sợ tớ ăn cậu sao?” Tôi cười hì hì hỏi.

Triệu Nhan Nghiên thẹn thùng nằm trong lòng tôi, tiếng nói nhẹ như lan:

“Tớ đã sớm biết, sẽ có 1 ngày cậu ăn tớ.”

Khi tôi một lần nữa hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, Triệu Nhan Nghiên đã cố gắng đáp lại, chúng tôi dùng sức mà hút lấy cam tuyền của đối phương.

Tôi thuận thế cởi chiếc nút áo của nàng, dùng tay xoa nắn bộ ngực nhỏ.

“A.”

Triệu Nhan Nghiên hàm hồ rên rỉ, thân thể như dính chặt vào tôi.

Tay kia của tôi cũng không nhàn rỗi, mò xuống dưới váy của Triệu Nhan Nghiên, tiểu khố của nàng đã dính đầy cam lộ.

Trải qua mấy lần khai phá của tôi, thân thể Triệu Nhan Nghiên đã trở nên vô cùng mẫn cảm. Tay của tôi đã vượt khỏi cái tường thành mỏng tang, bắt đầu mơn trớn địa điểm trọng yếu.

“A...”

Triệu Nhan Nghiên đột nhiên há miệng lớn tiếng địa rên rỉ. Tôi nhanh chóng tăng thêm lực đạo và tốc độ, quả nhiên Triệu Nhan Nghiên đã đạt tới cao trào.

Đột nhiên Triệu Nhan Nghiên hét to một tiếng, cắn chặt hàm răng lên vai của tôi...

Sau khi cao trào qua đi, khuôn mặt của Triệu Nhan Nghiên rất quyến rũ, sâu kín nhìn tôi nói:

“Tại sao cậu không ăn tớ?”

Tôi thậm chí còn nghe ra được, thanh âm của nàng có chút u oán.

“Lần đầu tiên của nữ nhân rất quý giá, tớ không hy vọng cậu phải hối hận.”

Tôi vô cùng nghiêm túc nói. Nhưng kỳ thật, trong lòng tôi thì đã suy nghĩ muốn ăn nàng từ lâu rồi, nhưng dù sao nàng vẫn còn bé, cho nên tôi không muốn tương lai nàng phải hối hận.

“Đồ ngốc, tớ sớm muộn gì cũng là của cậu.”

Triệu Nhan Nghiên ôm chặt thân thể của tôi nói:

“Tớ hi vọng sẽ đem thân mình cho cậu sớm một chút!”

Nói xong, nàng còn lẩm bầm, lý nhí một câu:

“Bây giờ, ăn tớ đi.”

Lần này là Triệu Nhan Nghiên chủ động hôn tôi, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng di chuyển xuống dưới.

.. ..

Khi tôi tiến vào thành lũy, Triệu Nhan Nghiên cắn chặt hàm răng, hai tay khẩn trương ôm lấy lưng tôi, nước mắt của nàng từ từ chảy xuống.

Người đoạt thành và người hiến thành ra sức phối hợp vào với nhau, Triệu Nhan Nghiên dần dần cũng phối hợp với động tác của tôi.

Thân thể nàng nhạy cảm ngoài dự liệu của tôi, thế nhưng lúc tôi đạt tới đỉnh điểm, thì nàng cũng đạt tới cao trào.

Sau đó, Triệu Nhan Nghiên dính chặt lên người của tôi, giống như đã bị keo dính chặt vào vậy.

Tôi lấy tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng, vuốt mái tóc của nàng.

“Lưu Lỗi, em là của anh rồi!”

Triệu Nhan Nghiên hạnh phúc nói, khuôn mặt của nàng trở nên đỏ hồng.

“Ừ, em là của anh rồi.” Tôi nói.

“Anh sau này không thể không quan tâm đến em.”

Nước mắt của Triệu Nhan Nghiên lại chảy xuống, nhỏ vào trong lòng của tôi.

Cho dù vẫn ở Bắc Kinh, nhưng kiếp trước tôi không dám gần gũi Triệu Nhan Nghiên, nhưng kiếp này chúng tôi đã là một, lịch sử đã bị thay đổi, Triệu Nhan Nghiên danh chính ngôn thuận trở thành tiểu thê tử của tôi.

Triệu Nhan Nghiên nhìn vết máu đỏ trên giường, cẩn thận gấp tấm khăn trải giường lại, sau đó cẩn thận cất vào ba lô.

“Em muốn làm gì?” Tôi hỏi.

“Đây là lần đầu tiên của em, em muốn giữ nó làm kỷ niệm!”

Triệu Nhan Nghiên không cố kỵ chút nào, thân thể trần truồng của nàng cứ đong đưa trước mắt tôi, làm tôi lại có phản ứng.

Triệu Nhan Nghiên đâu biết tôi đã động sắc tâm ở sau lưng nàng, thoáng cái đã bị tôi đè xuống...

“Anh không thương em ư, hôm nay dù sao cũng là lần đầu tiên của em mà!”

Triệu Nhan Nghiên đối với phản ứng của tôi rất là bất mãn.

“Nhưng đây cũng là lần đầu tiên của anh!” Tôi tỏ vẻ vô tội nói.

“...” Triệu Nhan Nghiên im lặng.

...

Khi tôi xoay người đi tắm nước nóng, tôi thấy Triệu Nhan Nghiên đang nghiên cứu cái giường.

“Em chẳng nhẽ lại muốn đem cả cái giường này mang đi?” Tôi nói.

“Không phải, em đang nghiên cứu xem anh lúc này phun ra cái gì.”

Triệu Nhan Nghiên giống như một con mèo nhỏ, ngồi tới ngồi lui trên giường.

“Em nghĩ cái gì đấy?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Đó là em học theo anh!” Triệu Nhan Nghiên nở nụ cười khoái trá nói.

“...” Tôi im lặng, tiểu nha đầu này thật đúng là nhớ dai a.

Buổi trưa, Hứa lão đầu dẫn chúng tôi đi ăn cơm.

Tôi với Triệu Nhan Nghiên trông giống như 1 đôi vợ chồng trẻ, dính sát vào nhau mà ra khỏi phòng.

Nghênh đón chúng tôi là ánh mắt khinh bỉ của nha đầu Nhược Vân kia, lạnh lùng bỏ lại một câu nói: “Mới có tý tuổi đầu, không biết xấu hổ!” Rồi xoay người rời đi.

Hứa lão đầu nhìn thấy tôi sắc mặt không vui, vội vàng tới tiến tới an ủi:

“Đừng có để trong lòng, nha đầu Nhược Vân trước nay vẫn vậy!”

Tôi buồn bực hừ một tiếng, cùng Hứa lão đầu đi xuống dưới lầu.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Hứa lão đầu dẫn chúng tôi đi dạo. Hôm nay là ngày Triệu Nhan Nghiên từ cô bé biến thành nữ nhân, cho nên đi lại trên đường có chút khó khăn, nàng lấy cố mệt, muốn ở lại phòng nghỉ ngơi. Tôi đương nhiên cũng muốn ở lại. Chỉ còn Hứa lão đầu mang Nhược Vân ra ngoài.

“Còn đau không?” Trên đường trở về phòng tôi nhỏ giọng hỏi.

“Ừ, không đau lắm.”

Triệu Nhan Nghiên tựa vào trên người của tôi nói: “Lão công ...”

“Sao vậy?”

“Chốc nữa trở về, anh lại ăn em một lần nữa đi...”

Triệu Nhan Nghiên dán luôn cả thân thể lên người của tôi, dùng âm thanh khe khẽ nói.

“...”

Tôi không còn lời nào để nói nữa rồi.

28. Chương 27: Mơ Một Giấc Mộng.

Tôi với Triệu Nhan Nghiên chẳng làm gì cả, ngoại trừ...làm tình, từ trên giường xuống đất, lại tới phòng vệ sinh, nơi nào cũng có dấu vết của chúng tôi, tôi nhận thấy trong mắt của Triệu Nhan Nghiên hiện lên sự thâm tình.

Sau đó chúng tôi rất mệt mỏi, nằm ôm nhau ở trên giường. Triệu Nhan Nghiên co rúc ở trong lòng của tôi, nàng muốn nói với tôi đó là: nàng yêu tôi.

Tôi vuốt ve cái lưng mềm mại của Triệu Nhan Nghiên, nói cho nàng một chuyện xưa. Chuyện xưa cũng là của Lưu Lỗi và Triệu Nhan Nghiên...

Triệu Nhan Nghiên nghe tới đoạn Lưu Lỗi chết, lệ rơi đầy mặt.

Khi tôi tỉnh lại, sắc trời đã tối, trên đường đèn phố đã sáng.

“Em có đói không?”

Tôi hỏi Triệu Nhan Nghiên mới tỉnh nằm ở bên cạnh.

“Có một chút, ”

Triệu Nhan Nghiên nói: “Còn anh?”

“Anh thì đang đói muốn chết đây...”

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ đã là 8h tối, không biết Hứa Lão đầu và cháu gái của lão đã trở về chưa.

“Vậy, trước tiên anh ăn em đi”

Triệu Nhan Nghiên đem thân thể dán chặt vào người tôi, dùng âm thanh mê hồn nói.

Ông trời ơi, lần đầu tiên mà nàng đã muốn lấy cái mạng già của tôi ư. Nhưng tôi không cưỡng lại nổi hấp dẫn, đành xách thương ra trận.

Một canh giờ qua đi.

....

Sau khi nhìn khóa cửa phòng, tôi biết Hứa lão đầu và cháu gái còn chưa trở về.

Ra khỏi khách sạn, chúng tôi đi chậm chậm trên con phố Trường An. Thân thể Triệu Nhan Nghiên đã khôi phục, nhảy tới nhảy lui.

“Lưu Lỗi, anh có biết tại sao nơi này được gọi là Trường An Phố?”

Triệu Nhan Nghiên chỉ vào cái biển chỉ tên đường nói.

“Không biết, chẳng lẽ đây chính là Trường An thành ở thời kỳ Tây Hán?” Tôi bịa chuyện nói.

“Cái gì? ! Anh mù chữ à, thành Trường An ở tận Tây An, anh có học lịch sử không vậy!”

Triệu Nhan Nghiên cười nhạo tôi nói.

“Hắc hắc.”

Đối với lịch sử tôi một chữ cũng không biết, nhưng mà người nếu hỏi sự việc tương lai, thì bản thân tôi biết không ít.

“Đây chính là thủ đô sao? Đúng là đẹp quá!”

Triệu Nhan Nghiên không còn truy cứu chuyện tôi mù chữ nữa, mà đã bị khung cảnh phồn hoa xung quan hấp dẫn.

Thủ đô nước Z vào năm 1994, khác với với những gì tôi thấy ở kiếp trước, thời đó có sàn giao dịch, cao ốc, khu mua sắm phồn hoa, nhưng so với Tân Giang, nơi này cũng được gọi là thành phố hạng nhất rồi.

Gió thu thổi qua mặt chúng tôi, mang theo hơi nước lạnh lẽo. Tôi kéo tay Triệu Nhan Nghiên đến một nhà hàng ven đường, lão bản lập tức chạy ra chào hỏi:

“Hai vị muốn dùng gì vậy?”

“Nhan Nghiên, em đã từng ăn Ma Tiểu chưa?” Tôi nhìn thoáng qua thực đơn hỏi.

” Ma tiểu? Ma Tiểu là cái gì?” Triệu Nhan Nghiên đương nhiên vô cùng xa lạ với những từ này.

Lúc này tôi mới nhớ ra, Ma Tiểu đúng là tên gọi tắt mà chỉ người Bắc Kinh mới hiểu, thật ra nó là tên gọi tắt của Tôm Hùm Chua Cay.

Đây là món ăn mà kiếp trước Triệu Nhan Nghiên vô cùng yêu thích, mỗi lần công ty liên hoan, chúng tôi nhất định phải có món này.

“Chính là Tôm Hùm Chua Cay.” Tôi giải thích.

Ông chủ cửa hàng đứng bên cạnh vội nói:

“Vị này tiểu ca vừa nhìn đã biết là người sành ăn, tôi không phải là khoe khoang, Tôm Hùm Chua Cay ở chỗ tôi là tuyệt nhất cả thành Bắc Kinh!”

Triệu Nhan Nghiên cũng không nhìn, nhưng thấy ông chủ của hàng đề cử nhiệt tình như vậy, nàng liền gọi 5 con Tôm Hùm Chua Cay và mấy xâu thịt dê xiên.

Sau khi mang Ma Tiểu tới, Triệu Nhan Nghiên mới ăn có một chút, sau đó thở dốc, nhanh chóng uống một ngụm nước:

“Cay chết em rồi, cay chết em rồi. Không ăn nữa, đây là món gì vậy!”

Sau này Triệu Nhan Nghiên ăn cay thành thói quen, nhưng hiện tại bây giờ vẫn chưa ăn được. Nếu như nàng không ăn, tôi liền không khách khí, đem toàn bộ 4 con và 1 con Triệu Nhan Nghiên ăn rở chén hết sạch.

Sau khi chúng tôi trở lại Khách sạn, đã thấy Hứa lão túi lớn túi nhỏ mang về. Đây điển hình là suy nghĩ của người nông thôn, tôi thở dài nói! Nhưng đây là năm 1994, nếu như ra ngoài mà mang được quà về, thì quả thật sẽ là sự về vang cho cả nhà.

Hứa lão đầu mang tờ báo nói về cuộc tranh tài đưa cho tôi, dặn dò tôi chú ý tới xếp hạng của cuộc thi. Cuối cùng mới nó cho tôi biết, 8h ngày mai phải tập trung ở dưới khách sạn, ngàn vạn lần đừng có tới muộn.

Tôi xem qua tờ báo, tranh tài sẽ diễn ra trong 2 ngày, lão đầu báo danh cho tôi ở hạng 2, hạng nhất chỉ có đánh máy.. không có lập trình. Triệu Nhan Nghiên chỉ báo danh ở hạng nhất – đánh máy.

Tranh tài sẽ diễn ra ở gần Cam Nhân Khẩu, tôi không rõ vì sao phải an bài ở xa như vậy, nhưng bằng vào kinh nghiệm kiếp trước tôi phán đoán, đơn vị tổ chức và Khách sạn nhất định sẽ tung tin đồn, nhưng chuyện này cũng không có quan hệ gì với tôi, sáng mai sẽ có xe đến đưa đón chúng tôi.

Buổi tối tôi với Triệu Nhan Nghiên xem ti vi một chút, phát hiện không có tiết mục gì hay.

Kênh nội bộ của Khách sạn cũng không có gì hay, chúng tôi lập tức đi ngủ.

Ngày thứ hai, tôi dậy rất sớm, bởi tôi phát hiện Triệu Nhan Nghiên đem cái chân gác hẵn lên người của tôi, ép không thở nổi. Tôi cẩn thận đem chân nàng rời đi, sợ sẽ làm Triệu Nhan Nghiên thức giấc.

Đi tới trước cửa sổ, trời vẫn còn chưa sáng hẵn, nhớ lại những chuyện mình trải qua như một giấc mộng. Không biết tại sao, trong lòng của tôi bỗng xuất hiện 1 cảm giác rất tự trách.

Kiếp trước của tôi đã để mất Triệu Nhan Nghiên, cho nên ở kiếp này, tôi đã dùng trí thông minh của 1 người 30 tuổi để lừa gạt Triệu Nhan Nghiên, thậm chí lại còn quan hệ với nàng quá sớm.

Nghĩ tới đây, tôi cảm thấy mình thực ích kỷ, bởi vì sau này sợ mất đi Triệu Nhan Nghiên, cho nên khi Triệu Nhan Nghiên nói, hãy ăn nàng đi, thì tôi không chút gì do dự đón nhận.

Mặc dù Triệu Nhan Nghiên nói nàng sẽ không hối hận, nhưng bây giờ nàng mới chỉ có 16 tuổi, tôi không dám cam đoan tuổi tác nàng dần lớn lên, nàng cũng vẫn sẽ không hối hận.

Tôi theo thói quen móc hộp thuốc lá trong túi quần ra, nhưng bên trong lại không có gì cả. Đây là một thói quen ở kiếp trước, mỗi khi tôi có tâm sự, tôi sẽ hút thuốc, nhưng kể từ khi tôi sống lại, đã rất lâu rồi tôi không hút thuốc.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, dù sao thuốc lá cũng có hại, không bằng mượn cơ hội này bỏ thuốc luôn.

“Lão công, anh đừng rời bỏ em.”

Một âm thanh vang lên. Tôi cho là Triệu Nhan Nghiên đã tỉnh ngủ, nhưng khi tôi quay đầu lại, thì thấy Triệu Nhan Nghiên vẫn còn đang ngủ, hóa ra nàng nói mơ.

Tôi đi tới, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Nhan Nghiên, nhẹ nhàng nói nói:

“Nhan Nghiên, anh sẽ yêu em suốt đời.”

Tiểu nha đầu dường như nghe thấy lời nói của tôi, nở một nụ cười ngọt ngào. Tôi ôm Triệu Nhan Nghiên, tựa vào đầu giường, thiếp đi.

Lúc tôi tỉnh lại, phát hiện Triệu Nhan Nghiên đã tỉnh, trợn tròn mắt, nằm im trong lòng ngực nhìn tôi.

“Dậy lúc vào vậy ?” Tôi ngáp một cái hỏi.

“Cũng mới dậy thôi.”

Triệu Nhan Nghiên sâu kín nói: “Lưu Lỗi, em vừa rồi mới mơ một giấc mộng.”

“Không sao đâu ” Tôi an ủi: “Mộng chỉ là giả thôi”

“Không phải.”

Triệu Nhan Nghiên lắc đầu, nức nở nói:

“Nó vô cùng chân thực, em mơ thấy anh không quan tâm đến tôi nữa, em đuổi theo anh, nhưng không cách nào đuổi kịp...”

“Sẽ không, sẽ không.”

Tôi an ủi nàng nói. Cô bé vẫn chỉ là cô bé, chỉ một giấc mộng đã dọa nàng như vậy.

“Hắc hắc, ”

Triệu Nhan Nghiên cười giảo hoạt, nói:

“Nhưng anh sau đó lại chạy tới ôm em, nói anh sẽ yêu em suốt đời.”

Tôi toát mồ hôi, đây mà là mộng ư, đó là lời của tôi vừa mới nói.

“Mấy giờ rồi?” Tôi thấy nàng không có chuyện gì nên yên tâm.

“Ừ, đã hơn bảy giờ rồi, chúng ta mau thu thập 1 chút rồi xuống lầu đi!”

Triệu Nhan Nghiên lưu luyến, không muốn rời khỏi lồng ngực của tôi, nhảy xuống giường, rồi lại nhảy lên giường tìm y phục của nàng.

Tôi vào trong phòng tắm, rửa mặt, nhìn đồng hồ, bây giờ mới 7h45p, vừa đẹp.

Sau khi xuống dưới lầu, tôi đã thấy Hứa Lão đầu và tiểu nha đầu Nhược Vân, đứng đó, phía trước có 1 chiếc xe buýt, đang vẫy vẫy tay gọi chúng tôi.

Chúng tôi lên xe buýt, phát hiện trên xe buýt phần lớn là học sinh mặc đồng phục, bọn họ chủ yếu đến từ các trường học và trung tâm huấn luyện.

Tôi nhìn một chút, chỉ thấy Triệu Nhan Nghiên và Nhược Vân là 2 nữ sinh, nhưng đám nam sinh này lại ngoảnh mặt làm ngơ với 2 mỹ nữ, phảng phất như 2 nàng không tồn tại.

Trong đầu tôi lập tức hiện lên 3 chữ: con mọt sách.

29. Chương 28: Mỹ Nữ Này Là Ai?

Quy tắc tranh tài đánh máy rất đơn giản, chỉ cần so sánh trên màn hình những chữ anh văn ai đánh chuẩn và đúng hơn là được rồi, trong thời gian quy định, ai gõ được nhiều chữ nhất thì người đó thắng.

Chuyện này với tôi quả thực chỉ là 1 bữa ăn sáng, kiếp trước, mỗi phút của tôi tốc độ đạt tới hơn 800 chữ cũng chưa phải là nhanh nhất. Thời điểm tham gia thi đấu tôi còn bảo lưu chút thực lực.

Sau khi nội dung tranh tài này kết thúc, chúng tôi ra ngoài, công việc còn lại do máy tính thống kê.

Tôi xếp thứ nhất, mỗi phút đánh được 402 mẫu chữ, Triệu Nhan Nghiên đứng thứ 6 với 171 chữ, so sánh với lần trước, nàng có nhiều đột phá. Nhược Vân xếp thứ 3, với 201 chữ.

Thật ra từ hạng 2 đến hạng 6 thành tích không khác nhau là mấy, chỉ có thành tích của tôi quá kinh khủng làm cho mọi người trợn mắt há mồm.

Hứa lão đầu kích động tới mức ánh mắt rực rỡ kim quang, khuôn mặt hiện lên dị sắc. Hứa Nhược Vân cho tới lúc này mới dùng ánh mắt hơi có thiện cảm nhìn tôi.

Triệu Nhan Nghiên đối với mình xếp hạng 6 không có hứng thú gì, ngược lại đối với việc tôi đoạt hạng nhất vô cùng vui vẻ, không ngừng hỏi Hứa lão đầu, xếp thứ nhất có phần thưởng hay không. Hứa lão đầu lắc đầu, nói rằng hẳn cũng không rõ lắm.

Ngày thứ 2 lập trình, đối với tôi nó quá đơn giản, quy tắc tranh tài đơn giản, đề mục ra cũng đơn giản, thậm chí ngay cả điểm tiêu chuẩn cũng đơn giản, nhưng cũng chính bởi việc quá đơn giản này, đã làm cho tác phẩm của tôi đạt giải nhất.

Chuyện là như vậy, đề mục tranh tài là giải thích lập trình, nó có thể được giải thích bằng văn tự, cũng có thể là một bức tranh, nói tóm lại nó có thể được dùng bất cứ thứ gì để giải thích.

Lần tranh tài này tuyên bố được sử dụng không giới hạn ngôn ngữ để giải thích, đó cũng là chuyện đơn giản.

Văn tự, đồ hình nếu như biết về LOGO thì đơn giản, nhưng sử dụng các loại hình khác thì tương đối phức tạp. Đúng là không biết người ra đề nghĩ như thế nào, nhưng điều này cũng không thể trách hẳn, dù sao máy tính đối với nước Z bây giờ còn chưa có thông dụng.

Tôi lựa chọn hợp ngữ (1), mặc dù đây là một loại ngôn ngữ không khó, nhưng kiếp trước tôi đã sử dụng hàng trăm lần, đối với nó bây giờ chỉ giống như viết chữ số mà thôi.

Đoạn số hiệu này sau khi biên dịch, đó chính là hình ảnh của Triệu Nhan Nghiên khi trưởng thành. Đoạn số hiệu này đối với kí ức của tôi vẫn như mới.

(1) Hợp ngữ: (assembly language) là một ngôn ngữ cấp thấp dùng để viết các chương trình máy tính.

Tôi không cần phải suy nghĩ, nhanh chóng đánh lại những ký hiệu của đoạn hình ảnh kia, tôi làm liền một mạch. Hình ảnh của Triệu Nhan Nghiên xinh đẹp trước kia hiện lên trên màn hình máy tính, tôi chỉ cần dùng 10 phút đồng hồ, mà thời gian tranh tài giới hạn cho tới buổi trưa.

Bởi vì thời điểm lên đại học, Triệu Nhan Nghiên như một nữ thần trong lòng tôi, cho nên bức hình này chính là diễn tả Triệu Nhan Nghiên một cách hoàn mỹ nhất, dưới ánh hoàng hôn, Triệu Nhan Nghiên mặc bộ quần áo Tiền Phong, đứng ở trước cửa công viên Thanh Hoa, mỗi một chi tiết đều hoàn mỹ.

Sau khi tôi viết xong số hiệu, thì điền vào các loại giấy tờ rồi đi ra ngoài, sau đó đem số báo danh mang đến cho Ban Giám Khảo.

“Xong rồi?” Ban Giám Khảo kinh ngạc nhìn tôi.

“Dạ” Tôi gật đầu đi ra phòng thi.

Lúc thấy tôi ra cửa, Hứa Nhược Vân tràn đầy kinh ngạc, nhưng mà nói thật, đối với loại tiểu cô nương như thế này, tôi chỉ có hứng thú với Triệu Nhan Nghiên mà thôi, những người khác không hợp khẩu vị của tôi.

Mặc dù Triệu Nhan Nghiên cũng chỉ có mười sáu tuổi, nhưng đối với tôi mà nói, nàng có 1 loại phong tình ẩn hiện bên trong, sau này tôi nghĩ lại, có lẽ mình có trợn lẩn tình cảm vào lúc ngắm nhìn nàng nên mới như vậy.

Buổi chiều là lễ trao giải, đối với bài thi của tôi không một ai tranh cãi, chấm luôn giải nhất, đứng thứ 2 là Hứa Nhược Vân, mặc dù giải thích của nàng cũng là một bức tranh, nhưng bức tranh của nàng là tranh sơn thủy, so với bức tranh của tôi thì trông thô ráp hơn rất nhiều.

Những tác phẩm còn lại của mọi người thì tương đối đơn giản, chỉ là 1 ký hiệu, hoặc 1 vật phẩm nhỏ, hoặc chỉ là mấy ký tự.

Triệu Nhan Nghiên sau khi thấy bức họa của tôi thì mắt híp, đưa tay dùng sức néo bắp đùi của tôi:

“Bức họa này trông rất quen! Nói mau, cô gái đẹp này là ai? Nàng và anh có quan hệ gì?”

Tôi ngất, tôi không nghĩ tới Triệu Nhan Nghiên sẽ hỏi tôi điều này, mà hỏi thì tôi làm sao mà giải thích nổi! Nhưng mà Triệu Nhan Nghiên lại không buông tha, bắt tôi phải nói xem người kia là ai.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, tôi đành bịa chuyện cho xong việc. Nhưng mà tôi có thể nhìn ra được, Triệu Nhan Nghiên căn bản không tin, vẫn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn bức họa.

Lần tranh tài này một mình tôi ôm 2 giải nhất, Hứa lão đầu cùng tôi đi lên bục nhận giải, trên mặt hiện lên sự vui mừng, những nếp nhăn trên khuôn mặt như giãn ra không ít.

Kết quả nhận thưởng thì ngoài 2 cái giấy chứng nhận ra thì chẳng còn cái gì, cái này sớm đã mất đi hứng thú với tôi. Hứa lão đầu bảo tôi cầm 2 tờ chứng nhận rồi chụp ảnh với hắn.

Tôi biết nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, thì bức hình của tôi sẽ được treo trong đại sảnh của Cung thiếu nhi, làm vốn liếng quảng cáo để thu nhận học sinh.

Sau cuộc thi, tôi nhận được 1 cái đĩa âm bản của đoạn lập trình trên, nhưng bị Triệu Nhan Nghiên đoạt mất, tôi hỏi nàng tại sao, nàng nói nàng muốn cất giữ.

Tôi toát mồ hôi, từ bài thi cho tới đĩa âm bản, nha đầu này cái gì cũng muốn cất giữ.

Buổi tối hôm đó, chúng tôi ngồi xe lửa đi về Tân Giang, trên đường đi thái độ của Hứa Nhược Vân đối với tôi tốt hơn rất nhiều, thái độ đối với Triệu Nhan Nghiên lại càng làm tôi không biết nói gì.

Đọc đường 2 tiểu nha đầu này không biết nói gì, thỉnh thoảng còn cười ha hả, đúng là không biết tâm lý của nữ nhân như thế nào nữa.

Hứa lão đầu thấy cháu gái của mình vui vẻ hơn rất nhiều, đã không còn lạnh lùng như trước nữa. Điều làm tôi đau khổ nhất chính là, Triệu Nhan Nghiên đã vứt xó tôi.

Tôi chỉ còn cách nói chuyện phiếm với Hứa lão đầu, điều làm tôi phiền toái nhất chính là, Hứa lão đầu hỏi tôi học máy tính ở đâu... điều này tôi chỉ trả lời qua loa.

Nhưng Hứa lão đầu này thấy lợi trước mắt, thì làm sao từ bỏ được, không ngừng hỏi đi hỏi lại, tôi đành đánh lạc chủ đề nói:

“Đúng rồi, Thầy Hứa, em đang biên soạn phần mềm, muốn bán cho công ty phần mềm máy tính, thầy xem có cách nào không?”

“Em biên soạn một phần mềm máy tính? Ở phương diện nào?”

Hứa lão đầu không tin tôi có thể biên soạn được 1 phần mềm máy tính để bán lấy tiền.

“Ừ, đó là một phương pháp đánh máy Trung văn có tích hợp với W PS(Photoshop), em đã thử dùng qua, nó tương đối tốt, em tin tưởng nếu như có thể tung nó ra, thì độ thông dụng nhất định sẽ vượt qua phương pháp Ngũ Bút.”

Tôi tự tin nói.

“A!”

Hứa lão đầu kinh ngạc nói, phương pháp này theo hẳn biết, người thường không thể viết ra được, cho dù là chính bản thân hẳn cũng không có loại trình độ này.

“Thầy có thể xem một chút không?”

Hứa lão đầu hưng phấn vấn đáp, phải biết rằng tôi nếu có thành quả gì, với lão sư như hẳn cũng có chút vốn liếng.

“Có thể, chờ khi trở về, em đang để nó trong máy tính của cung thiếu nhi.”

Tôi nói.

“Nếu như phương pháp của em tốt, thầy vốn có liên lạc với mấy công ty phần mềm máy tính ở Bắc Kinh, thầy sẽ giới thiệu giúp em.”

Hứa lão đầu nói.

“Vậy thì cảm ơn thầy!” Tôi khách khí nói.

“Thầy là thầy giáo của em, em còn khách khí với thầy làm gì!” Hứa lão đầu khẽ cười nói.

Tôi nghĩ thầm, mặc dù Hứa lão đầu không dạy tôi kiến thức gì, nhưng hẳn cũng là lão nhân trong giới máy tính, hẳn là một loại tài nguyên sống, sau này tôi đặt chân vào lĩnh vực máy tính, khẳng định không thể thiếu hẳn được.

Cho nên tôi cung kính nói:

“Vậy thì phiền toái Thầy Hứa rồi!”

30. Chương 29: Năm Vạn Đồng Bán Đứt?

“Tiểu Lưu, em chờ chút. Thầy lập tức liên lạc với bằng hữu ở công ty phần mềm máy tính, thật không nghĩ tới Hứa Kim Đức ta lại có học trò như thế này!”

Hứa lão đầu chỉ kịp nói với tôi như vậy, đã chạy đi gọi điện thoại.

....

“Triệu tổng phải không, ta là lão Hứa đây!” Hứa lão đầu nói với người trong điện thoại.

“Thầy Hứa, có chuyện gì không?” Người được gọi là Triệu Tổng ở đầu dây bên kia nhiệt tình hỏi.

“Ta có một người học sinh, hẳn viết một phần mềm máy tính, muốn tìm một công ty để hợp tác, ta lập tức nghĩ tới Triệu tổng ngài!”

Hứa lão đầu nói.

“Ai nha, Thầy Hứa! Em là học sinh của thầy, cái gì Triệu tổng hay không Triệu tổng vậy. Nếu không phải thầy dạy em kiến thức, chẳng nhẽ em có thể hành nghề máy tính ư? Không có thầy thì cũng không có thành tựu của em ngày hôm nay!”

Triệu tổng khiêm tốn nói: ” Phần mềm máy tính gì? Học sinh của thầy có thể viết ra được phần mềm gì đặc biệt?”

“Hừ hừ, đừng có xem thường ta, cũng phải xem đó là học sinh của ai chứ, em lúc đầu chẳng phải là học sinh của ta hay sao?”

Hứa Kim Đức khoe khoang nói.

“VẬY CŨNG ĐÚNG, HẮN LẬP TRÌNH VỀ CÁI GÌ?” Triệu tổng lúng túng hỏi.

“Một phương pháp đánh máy, ta xem rất có tiền đồ!” Hứa lão đầu nói.

“Được, vừa lúc em đang rảnh rỗi, thầy cầm tới đây cho em xem một chút, tiện thể em mời thầy ăn cơm” Triệu tổng nói.

“Được, một lời đã định. Ở công ty chờ ta đấy!” Hứa lão đầu cao hứng cúp điện thoại.

...

“Tiểu Lưu, lát nữa thầy phải đem phần mềm của em cho công ty máy tính Thiên Hành xem, tổng giám đốc của công ty này trước kia là học sinh của thầy, xem ra chuyện này có hi vọng rồi.” Hứa lão đầu nói với tôi.

“Được, vậy thì phiền Thầy Hứa rồi, em đi về trước chờ tin tức của thầy.” Tôi nói.

Đi ra khỏi cung thiếu niên, tôi thấy Triệu Nhan Nghiên đang đứng cách đó không xa chờ tôi.

Tôi vẫy tay với nàng, nàng nhanh chóng chạy tới, thoáng cái đã ôm lấy cánh tay của tôi, nói:

“Sao lại lâu như vậy, chẳng phải nói 1 lát thôi sao?”

“Chẳng phải là anh phải đem phần mềm bán với giá cao ư, nếu không anh làm sao nuôi em được!”

Tôi ôm lấy Triệu Nhan Nghiên xoay 1 vòng, rồi thả xuống mặt đất.

“Làm như em tiêu nhiều tiền lắm không bằng”

Triệu Nhan Nghiên chu cái miệng nhỏ lên, không cao hứng chút nào.

“Được rồi, chúng ta đi ăn cơm mềm đi.” Tôi dụ dỗ.

“VẬY THÌ TỐT.”

Triệu Nhan Nghiên kéo tay của tôi, cùng đi tới trạm xe buýt bắt tuyến số 6.

“Cuộc thi Tranh tài đã kết thúc rồi, bây giờ không còn lý do nào nữa để về nhà muộn nữa rồi.”

Triệu Nhan Nghiên thở dài nói.

Thật ra tôi lại không hi vọng tôi với Triệu Nhan Nghiên phải chờ ở đây lâu, tôi đã từng là người trưởng thành, nên tôi biết, làm việc không được hấp tấp, nếu như để bậc gia trưởng trong nhà nhận ra quan hệ giữa tôi và Triệu Nhan Nghiên, tôi nghĩ các vị gia trưởng bình thường sẽ ngăn cản, đây đúng là một bức tường thành khổng lồ giữa tôi và Triệu Nhan Nghiên.

Mặc dù hiện tại, tôi đã biết chắc chắn, Triệu Nhan Nghiên không thể rời khỏi tôi được, nhưng tôi cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Vạn nhất người nhà nàng biết chuyện, rồi chuyển chỗ học cho nàng thì xong đời rồi, việc này đối với ông của Triệu Nhan Nghiên là Bí Thư Tỉnh ủy, thì quá dễ dàng còn gì.

...

Vừa mới về đến nhà, tôi đã nhận được điện thoại của Hứa lão đầu:

“Tiểu Lưu, tại sao em lại không nghe điện thoại?”

“Sao vậy, Thầy Hứa, em vừa mới về tới nhà!” Tôi kỳ quái hỏi.

“Xế chiều nay em có rảnh không?” Hứa lão đầu lo lắng hỏi.

“Có ạ, Sao vậy?” Tôi nói.

“Lát nữa em tới Công ty máy tính Thiên Hành ở đường số 4 một chuyến, Triệu tổng rất cảm thấy hứng thú với phần mềm của em, muốn nói chuyện 1 cách cụ thể.” Hứa lão đầu nói.

“Được, em lập tức tới ngay!”

Tôi kích động nói! Thành quả lao động của tôi đã được người khác chứng nhận rồi!

“Ừ, Sau khi em đến, thì trực tiếp đi tìm Triệu Tổng - Triệu Quân Sinh, thầy phải vội về nhà, không thì tiểu nha đầu Nhược Vân kia lại cho rằng thầy đi uống rượu!” Hứa lão đầu cười khổ nói.

“Được, em sẽ lập tức qua ngay.” Tôi cúp điện thoại, lập tức xuống lầu.

Địa chỉ mà Hứa lão đầu cho tôi cũng dễ tìm, từ xa đã nhìn thấy tấm biển rất lớn có ghi là: Công ty máy tính Thiên Hành.

Khi tôi bước vào công ty, thì nhân viên tiếp tân đứng ở cửa nói với tôi:

“Bạn học này, em tìm ai vậy?”

“Em tìm Triệu tổng giám đốc.” Tôi nói.

“Em có hẹn trước không?” Nhân viên tiếp tân hỏi.

“Không có, nhưng mà Triệu tổng gọi em tới.” Tôi nói.

“Được, vậy để chị hỏi giúp em.”

Nhân viên tiếp tân vừa nói, tay kia vừa bấm điện thoại, nói:

“Alô, Triệu tổng, tôi là Tiểu Lý, có một vị bạn học nói ngài tìm em ấy?”

Sau khi cúp điện thoại, nhân viên tiếp tân hỏi tôi:

“Xin hỏi, em có phải là học sinh của Thầy Hứa không?”

Tôi gật đầu.

“Vậy thì được rồi, chị dẫn em tới phòng làm việc của Triệu tổng.”

Nhân viên tiếp tân nói xong, liền dẫn tôi tới trước cửa 1 căn phòng, nói với tôi nói:

“Em có thể vào được rồi, Triệu tổng đang ở bên trong chờ em”

Tôi gõ cửa, bên trong truyền tới thanh âm của 1 nam tử trung niên:

“Mời vào!”

Tôi đẩy cửa ra hỏi: “Xin hỏi đây có phải là phòng làm việc của Triệu tổng hay không?”

Trung niên nam tử kia thấy tôi thì cảm thấy sửng sốt, nhưng lập tức khôi phục bình thường. Đánh giá tôi một lúc rồi hỏi:

“Xin chào, tôi họ Triệu, tên là Triệu Quân Sinh, là Tổng giám đốc của công ty máy tính Thiên Hành, xin hỏi vị bạn học này tên là gì?”

“Triệu tổng, cháu tên là Lưu Lỗi.” Tôi nói.

Triệu Quân Sinh bất động thanh sắc, gật đầu nói với tôi nói:

“Được, Lưu Lỗi, cháu cũng đừng gọi chú là Triệu tổng nữa, cứ gọi là chú Triệu đi, bằng vào tuổi của chú, cũng không tính là chiếm tiện nghi của cháu chứ?!”

“Sao có thể như vậy được!”

Tôi nói: “Vậy thì cháu gọi người là Chú Triệu vậy.”

Triệu Quân Sinh cho lấy cho tôi một cái ghế, ngồi cùng với hắn bên cạnh 1 cái máy tính, hỏi tôi:

“Tiểu Lưu, phương pháp gõ chữ này là do cháu làm ra hay sao?”

Tôi gật đầu, hỏi: “Có vấn đề gì không?”

“Không có, ”

Triệu Quân Sinh lắc đầu, nói:

“Chú vừa mới nghĩ tới, 1 học sinh cấp III thì làm sao có thể viết ra được 1 phương pháp như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đúng là chú khó mà tin tưởng được!”

“Chú Triệu ngài quá khen rồi, cháu chỉ làm mò mà thôi.” Tôi khiêm tốn nói.

“Cháu cũng đừng khiêm nhường nữa, Tiểu Lưu đồng học, chú rất coi trọng phương pháp của cháu, ra giá đi, cháu muốn bao nhiêu tiền?”

Triệu Quân Sinh hỏi.

“Vậy chú cảm thấy có giá trị bao nhiêu tiền?”

Tôi hỏi ngược lại. Đây là phản ứng bản năng của tôi, kiếp trước tôi là 1 lão hồ ly trên thương trường, cho nên loại chuyện này tôi ứng phó vô cùng tự nhiên.

“Như vậy đi, Tiểu Lưu đồng học. Chỉ một lời thôi, 5 vạn đồng, cháu bán đứt cái bản quyền phần mềm này cho chú, đồng thời sau này cháu còn có quyền lợi phát minh nữa.”

Triệu Quân Sinh tự tin nói. 5 vạn đồng đối với 1 phần mềm máy tính ở năm 1994 đã là 1 cái giá không nhỏ rồi, mặc dù đây cũng không phải là điểm mấu chốt của Triệu Quân Sinh, nhưng nhìn thái độ của hắn, đây đã là 1 món tiền rất lớn trong mắt 1 học sinh cấp III rồi.

“Như vậy đi, Chú Triệu, cháu cho chú 1 con số.” Tôi bất động thanh sắc nói.

31. Chương 30: Thử Dò Xét

Tôi bất động thanh sắc nói:

”Phương pháp của cháu là phương pháp sử dụng tiện nhất đối với việc đánh máy, cháu tin tưởng Chú Triệu còn rõ ràng hơn cháu. Nếu như đem phương pháp này công bố ra thị trường, chỉ cần tuyên truyền tốt, là có thể nhanh chóng chiếm được thị trường.

Trước mắt W PS(Photoshop) có những ai sử dụng thì chú đã biết, chính vì cái này làm cho nhân viên nhà nước phải tốn tiền đi học Ngũ Bút, chú cảm thấy nó có thể so sánh ư? Mà phương pháp của cháu không giống, chỉ cần người sử dụng biết ghép chữ (1), hơn nữa nó còn có Trí năng liên tưởng và chức năng ký ức, đây cũng là 1 quá trình nhân tính hóa chức năng, hơn nữa đây chính là phương pháp tốt nhất đối với những người không biết nhiều chữ.

Lấy ví dụ như từ “Ăn thịt”, cháu nghĩ có rất nhiều người không biết âm nào hợp thành từ “Ăn”, mà phương pháp của cháu có thể dễ dàng phán đoán được người đánh muốn dùng từ gì, chỉ cần gõ 1 vài mẫu chữ trước là được.

Cháu tin rằng chỉ cần đưa phương pháp này ra thị trường, thì nó có thể thay thế được các phương pháp đánh máy trên thị trường hiện nay.”

(1): Ghép chữ: cũng như tiếng việt chúng ta phải ghép vần, tiếng trung cũng vậy. ví dụ từ Ăn – phải được ghép thành từ chữ :Ă và n.

“Cháu nói những điều này chú cũng biết, đây là 1 phương pháp đánh máy tốt nhất. Nhưng cuối cùng cháu muốn nói với chú điều gì?”

Triệu Quân Sinh nhìn chăm chú vào tôi.

“Thật ra thì cũng không có gì, cháu chỉ muốn nói, giá trị của phương pháp này vượt xa 5 vạn đồng, thậm chí 10 vạn, 100 vạn, sau này nó còn có khả năng vượt qua 1500 vạn đồng.”

Tôi chậm rãi nói.

“Vậy cháu muốn bao nhiêu?”

Triệu Quân Sinh bắt đầu dò xét điểm mấu chốt.

“50% lợi nhuận.” Tôi bình tĩnh nói.

“Năm mươi phần trăm? Hay cho công phu sử tử ngoạn! Nói điều kiện với Triệu Quân Sinh ta mà lại không nghĩ tới bản thân mình ư. Nhiều nhất chú chỉ cho cháu 10 vạn đồng, hơn 1 đồng cũng không được.”

Triệu Quân Sinh oán giận nói.

“Vậy cháu cũng không bắt buộc chú phải hợp tác với cháu, cháu nghĩ nếu như đem phần mềm này bán cho Kim Sơn, chắc chắn bọn họ có hứng thú hơn đây.”

Tôi không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh, hoàn toàn không quan tâm tới thái độ của hắn.

“Tốt! Tốt! Tốt!”

Triệu Quân Sinh liên tục nói ra 3 chữ tốt: “Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên!”

“Chú Triệu quá khen. Cháu chẳng qua chỉ đem giá trị của tác phẩm mình làm ra đặt tới giá trị lớn nhất có thể mà thôi!”

Tôi vẫn khẽ cười nói.

“Được rồi, 50% thì 50%!” Triệu Quân Sinh vỗ tay nói.

“Nhưng mà 50% này chỉ là lợi nhuận mà thôi, nếu như cháu tiếp tục phát triển phiên bản mới của phần mềm, nếu như công ty của chú có cùng điều kiện giống như công ty khác, thì cháu sẽ ưu tiên hợp tác với công ty của chú.”

Tôi nhắc nhở hắn nói.

“Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, để chú bảo bí thư soạn thảo hợp đồng, lát nữa chúng ta sẽ kí kết.” Triệu Quân Sinh nói.

Tôi không nghĩ tới Triệu Quân Sinh lại sảng khoái đáp ứng điều kiện của tôi như vậy, thái độ này với thái độ ban đầu hoàn toàn trái ngược. Vì cái gì làm cho hắn chuyển biến như vậy? Hay là hắn đang thử dò xét tôi?

Mặc dù tôi biết rõ giá trị của phương pháp này, nhưng mà tôi cũng biết 50% đúng là có cao một chút, tôi vốn tưởng Triệu Quân Sinh sẽ mặc cả với tôi 1 phen, không nghĩ nhanh như vậy mà đã đáp ứng rồi.

Rất nhanh sau đó, thư ký của Triệu Quân Sinh đã soạn thảo xong 2 bản hợp đồng, tôi nhìn qua một chút, đúng là không có vấn đề gì lớn, điều kiện phụ của tôi cũng được ghi rõ bên dưới. Tôi ký vào phần tên của mình, sau đó Triệu Quân Sinh cũng ký và đóng dấu lên, sau đó đưa cho tôi 1 bản, bản còn lại.. thì đưa cho thư ký cầm

“Tiểu Lưu, tới giờ này cháu đã ăn tối chưa?” Triệu Quân Sinh hỏi.

“Chưa ạ, lúc cháu về tới nhà thì Thầy Hứa cũng gọi điện thoại bảo tới đây luôn.” Tôi thành thật trả lời.

“Vậy Triệu Nhan Nghiên có đi cùng không?” Triệu Quân Sinh dùng giọng bình thường hỏi.

“Không có, nàng về nhà trước rồi.”

Tôi thuận miệng nói. Nhưng tôi vừa mới nói xong, tôi lập tức nhận ra có điều không bình thường.

“Chú tại sao biết Triệu Nhan Nghiên?” Tôi hỏi ngược lại.

Triệu Quân Sinh vỗ bàn đánh “ba” một tiếng, quát:

“Tiểu tử, ngươi thật to gan, dám đem nữ nhi bảo bối của ta thu vào tay, giờ lại còn hỏi ta là ai hả?”

Triệu Nhan Nghiên, Triệu Quân Sinh! Tôi ngắt, trên thế giới sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy chút. Hóa ra người này là phụ thân của Triệu Nhan Nghiên? Nói cách khác hẳn là cha vợ của tôi?

Từ thái độ của Triệu Quân Sinh, hẳn đúng là đã biết quan hệ của tôi với Triệu Nhan Nghiên. Nhưng lúc mới đầu tại sao hẳn không đề cập tới? hoặc là trong thời điểm ký hợp đồng thì nói ra, sau đó ép tôi phải đưa không hợp đồng cho hẳn. Bây giờ khi tất cả đã xong, thì hẳn mới nói ra?

“A, hóa ra là bá phụ!” Tôi cười mỉa nói.

“Hừ! Đừng có lời kéo làm quen, nếu như ngươi muốn tiếp tục hợp đồng với ta, thì sau này tránh xa Triệu Nhan Nghiên ra một chút.”

Triệu Quân Sinh lạnh như băng nói.

“Ta cho ngươi lợi nhuận nhiều hơn 1 thành, ngươi rời xa Nhan Nghiên ra.”

Triệu Quân Sinh mặt không chút thay đổi.

“Ha hả, Chú Triệu, chú cho rằng con gái của chú chỉ đáng 1 chút tiền như vậy thôi sao?” Tôi cười lạnh nói.

“Hai thành!”

Tôi theo dõi hẳn không nói gì.

“Ba thành, đây là giới hạn của ta!”

Tôi vẫn không nói chuyện.

“Hừ, đúng là không biết điều. Được rồi, hợp đồng của chúng ta đến đây là kết thúc!”

Sau khi Triệu Quân Sinh nói với tôi, thì không thèm nhìn tới tôi nữa.

“Ha hả, Chú Triệu, người cũng không nên lừa tiểu hài tử chứ? Hợp tác kết thúc? Hợp đồng một khi đã ký kết, thì sẽ có hiệu lực pháp luật, chú muốn bội ước thì bội ước hay sao? Nhưng mà...”

Tôi móc hợp đồng trong túi ra, tiếp tục nói:

”Nhưng mà, chú đã không muốn hợp tác với cháu, thì cháu cũng không làm khó chú, thậm chí ngay cả phương pháp này cháu cũng không đòi lại! Nhưng mà, chú nhớ kỹ một điều, bảo cháu rời xa Triệu Nhan Nghiên, đó là chuyện không có khả năng!

Cháu đúng là mất thể diện thay cho Triệu Nhan Nghiên vì có 1 người cha như chú, chẳng lẽ chú nghĩ cháu vì mấy đồng tiền dơ bẩn này mà rời xa Triệu Nhan Nghiên hay sao? Chú đừng có nằm mơ, nhưng cháu cũng nói với chú một điều, Triệu Nhan Nghiên trong lòng cháu là vô giá !”

Tôi tiện tay đem hợp đồng ném xuống đất, bước nhanh ra khỏi phòng làm việc.

“Ai! Người trẻ tuổi đúng là dễ kích động, cháu như vậy thì chú làm sao yên tâm giao con gái cho cháu được chứ!”

Thanh âm của Triệu Quân Sinh truyền đến, có vẻ giễu cợt.

Cái gì? Đem nữ nhi giao cho tôi? Lòng tôi run lên, Triệu Quân Sinh này hình như đang diễn trò! Đột nhiên, tôi hiểu rồi, chuyện này từ đầu tới cuối chỉ là 1 cái bẫy của Triệu Quân Sinh, hẳn muốn dò xét tôi.

Lúc đầu, hẳn muốn dò xét xem tôi có khả năng nuôi nữ nhi của hẳn không, sau đó lại thử dò xét địa vị con gái hẳn trong lòng tôi. Đúng là lão hồ ly, trong lòng tôi mắng thầm.

“Được rồi, Chú Triệu, chú cũng diễn trò xong rồi, không biết cháu có đủ tư cách làm con rể không đây?”

Tôi xoay người lại, khẽ cười nói. Hừ hừ, rốt cục cũng đến phiên tôi trả đũa, đúng là tôi muốn nhìn thấy vẻ mặt của Triệu Quân Sinh, khi bị người khác nhìn thấu kế hoạch của mình.

Quả nhiên Triệu Quân Sinh trợn mắt há mồm, kinh ngạc hồi lâu mới lên tiếng:

“Hóa ra cháu đã nhìn ra?”

32. Chương 31: Làm Khách

“Chú Triệu, nếu như mục đích của chú là muốn cháu rời khỏi Nhan Nghiên, cháu nghĩ lúc đầu chú cũng không kí hợp đồng với cháu.”

Tôi bình tĩnh nói. Nếu đã đoán được ý nghĩ trong lòng Triệu Quân Sinh, thì tôi phải chiếm lấy thế chủ động, cho nên tôi không cần thiết phải khúm núm nữa rồi.

“Không tệ! Tiểu tử rất có tiền đồ.”

Triệu Quân Sinh khẽ cười nói:

“Chuyện của bọn trẻ các cháu, chú cũng không muốn can thiệp quá nhiều. Nhưng mà, mọi việc cũng phải có giới hạn của nó, các cháu còn nhỏ, chú không hi vọng trước lúc nên đại học, tụi trẻ các cháu có chuyện gì xảy ra đâu. Chú đang nói tới phương diện nào, Tiểu Lưu thông minh như vậy chắc chắn sẽ hiểu, phải không?”

“A ...”

Tôi toát mồ hôi lạnh, đương nhiên tôi hiểu hẳn nói tới phương diện nào, nhưng nếu như tôi ở trước mặt vị cha vợ này nói, Triệu Nhan Nghiên đã bị tôi ăn rồi, thì không biết hẳn có giết tôi không?

“Đối với Nhan Nghiên phải tốt hơn một chút, nếu như để chú biết cháu khi dễ nó, thì chú nhất định không tha cho cháu đâu!”

Rất may, Triệu Quân Sinh không có phát hiện ra điều dị thường của tôi, tiếp tục nói.

“Cháu biết rồi, Chú Triệu. Cháu đối với nhan Nghiên là thật tâm, cháu sẽ chiều cố nàng cả đời.”

Tôi vội vàng nghiêm túc nói.

“Ừ, được rồi.”

Triệu Quân Sinh nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay nói:

“Một lát nữa chú còn phải tham gia hội yến, cứ như vậy đi.”

Tôi ra khỏi cổng công ty máy tính Thiên Hành, mới nghĩ lại những chuyện đã xảy ra.

Cha của Triệu Nhan Nghiên lại là Tổng giám đốc công ty máy tính Thiên Hành,, chuyện này không biết là phúc hay là họa đây? Nhưng mà căn cứ vào thái độ mà Triệu Quân Sinh biểu hiện trước mặt tôi, đây cũng chưa chắc là chuyện không tốt.

Đầu tiên, là công ty của Triệu Quân Sinh có cùng nghề máy tính với tôi, như vậy đối với việc gây dựng sự nghiệp của tôi tốt hơn không ít. Tiếp theo là, cũng là chuyện trọng yếu nhất với tôi, đó là chiếm được sự ủng hộ của Triệu Quân Sinh, tôi với Triệu Nhan Nghiên ở chung 1 chỗ không cần phải che giấu nữa rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi vừa mới vào phòng học đã phát hiện Triệu Nhan Nghiên ngồi ở chỗ nhìn ra cửa.

Thấy tôi tới, nàng vội vàng nói:

“Lưu Lỗi, không tốt! Cha em hình như phát hiện ra chuyện của 2 đứa mình!”

“A?”

Tôi mặc dù đã sớm biết, nhưng lúc này trong tim tôi không khỏi đập mạnh 1 cái. Không phải là tối hôm qua Triệu Quân Sinh nói gì đó với Triệu Nhan Nghiên chứ? Chẳng lẽ tiểu nha đầu này lại nói chuyện tôi ăn nàng, cho nên Triệu Quân Sinh mới có ý cảnh cáo!

“Tại sao cha em lại biết?” Tôi liền vội vàng hỏi.

“Cũng không có gì, chẳng qua tối hôm qua, cha em đột nhiên gọi em vào phòng, nói lớp mình có phải có 1 người tên là Lưu Lỗi hay không. em liền nói: Có. Cha em bảo, tối nay mời anh tới nhà, cha em có chuyện muốn nói với anh.”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Không hỏi gì khác nữa chứ?” Tôi không nỡ hỏi.

“Không có. Em cũng rất kỳ quái, cha em tại sao biết anh? Anh nói xem, cha em có phát hiện được gì hay không?”

Triệu Nhan Nghiên gấp đến độ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì!”

Tôi vừa nghe nàng nói như vậy, lập tức an tâm.

“Vậy tối nay anh có đi không?” Triệu Nhan Nghiên hỏi.

“Em có muốn tôi đi hay không?” Tôi cười hì hì hỏi ngược lại.

“Nha! Anh còn cười! Lúc này là lúc nào rồi, tại sao anh không khẩn trương gì vậy.” Triệu Nhan Nghiên vội la lên.

“Anh khẩn trương cái gì, cha vợ muốn xem mặt con rể thì có gì kỳ quái, không chừng cha em còn vui vẻ, gả luôn em cho anh.”

Tôi vẫn không nhanh không chậm nói.

“Ai! Thật là phục anh rồi, anh tại sao lại như vậy chứ. Quên đi, tối nay anh đừng đi, em sợ cha em kích động sẽ đánh anh 1 trận.” Triệu Nhan Nghiên lắc đầu nói.

Tôi nghĩ thầm, hấn làm sao có thể đánh tôi được đây, hấn còn muốn tôi giúp hấn kiếm tiền mà. Cho nên tôi nói:

“Sao lại không đi, đương nhiên là phải đi rồi. Đã là phúc thì không phải họa, đã là họa thì không tránh được.”

“Ai, vậy cũng tốt. Nếu như cha em hỏi người chuyện của hai đứa mình thì anh ngàn vạn lần đừng nói lung tung, cứ nói 2 chúng ta là bạn tốt!”

Triệu Nhan Nghiên nhắc nhở tôi nói.

Đúng là không nghĩ tới, Triệu Nhan Nghiên lại cùng tôi thông cung. Tôi đáp ứng nàng cho có lệ.

Buổi chiều khi tan học, tôi gọi điện thoại về cho gia đình, nói tôi đến làm khách ở 1 nhà chú bạn học.

Mẹ tôi hỏi tôi là nam hay nữ, tôi nói là Quách Khách, Quách Khách thì mẹ tôi biết, vì hấn đã tới nhà tôi một lần. Cho nên cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ nhắc tôi về sớm 1 chút.

Triệu Nhan Nghiên cùng tôi lên 1 chiếc xe có rèm đỏ, tôi nhìn, nó giống y như đúc chiếc Audi 100, hóa ra đây là một đôi. Đúng là không biết cái xe này thiết kế như thế nào.

Nhà của Triệu Quân Sinh cùng vừa mới xây xong trên 1 khu quy hoạch của thành phố Tân Giang, cũng bởi vì công việc lúc bình thường bận rộn, cho nên Triệu Nhan Nghiên thường ở nhà gia gia của nàng.

Những phòng ốc ở đây đa số được thiết kế theo kiểu năm 1994, cũng chỉ có những nhân vật có uy tín trên lĩnh vực công thương nghiệp của thành phố Tân Giang mới được ở đây.

Vừa vào cửa, đập vào mắt tôi là 1 cái phòng khách rất lớn, có 1 cái cầu thang để dẫn lên tầng 2. Loại phòng xa hoa như thế này, 10 năm sau vẫn có rất nhiều chú mơ ước.

Thấy tôi tới, Triệu Quân Sinh cười, ra cửa đón tiếp, nói với tôi:

“Tiểu Lưu, tới đây!”

“Chú Triệu, mới có 1 ngày không gặp mà chú đã gọi cháu tới rồi, có phải muốn hành hạ con rể cho tới chết hay không!” Tôi cười nói.

“Xem ra cháu cũng không đứng đắn, như vậy chú không thể đem nữ nhi của chú giao cho cháu được!”

Triệu Quân Sinh vỗ vai tôi một chút cười hắc hắc nói.

“Hừ, xem chú chắc cũng không có hảo tâm gì đâu, có phải phương pháp mở rộng ra thị trường có vấn đề hay không?”

Tôi đã hiểu rõ lão hồ ly này rồi, chẳng nhẽ không có chuyện gì, rảnh rồi mời tôi tới nhà làm khách ư? Thật là lắm to.

“Hắc hắc! Ăn cơm trước, ăn cơm trước, sau đó chúng ta sẽ bàn lại sau.”

Triệu Quân Sinh mỉm cười nói.

Triệu Nhan Nghiên trợn mắt há mồm, nhìn 2 chú chúng tôi 1 xướng 1 họa, mới rồi nghe tôi xưng là con rể, nàng bị dọa cho tim có cảm giác như ngừng đập, không nghĩ tới cha mình lại nói: “Dem nữ nhi giao cho cháu”, đúng là cho nàng được mở rộng tầm mắt. Rốt cục có chuyện gì đang xảy ra đây?

“Nhan Nghiên, đừng lo lắng nữa, cùng đi ăn cơm thôi!”

Triệu Quân Sinh thấy Triệu Nhan Nghiên nửa ngày không nói được câu nào, bèn gọi nàng.

33. Chương 32: Tôi Là Mỏ Vàng?

Từ phòng bếp có 1 vị thiếu phụ xinh đẹp đang đeo tạp dề đi ra. Vị này nhất định là mẫu thân của Triệu Nhan Nghiên.

“Xin chào A di.” Tôi lễ phép nói.

“Đừng khách khí, gọi cô là bá mẫu được rồi. Lão Triệu, ông trước tiên mời Tiểu Lưu ngồi xuống đi, tôi còn mấy món ăn chưa làm xong!”

Mẹ của Triệu Nhan Nghiên xoay người đi vào trong phòng bếp.

“Uống bia không, Tiểu Lưu?” Triệu Quân Sinh hỏi.

“Có uống 1 chút.”

Tôi cũng không cự tuyệt, đối trá quá cũng không tốt. Kiếp trước tử lượng của tôi rất tốt, việc xảy ra trong hôn lễ của Triệu Nhan Nghiên chỉ là ngoài ý muốn.

“Vậy thì 2 chúng ta mỗi người 1 chai.”

Triệu Quân Sinh đưa cho tôi 1 chai bia Tân Giang. Đây chính là loại bia lấy nhãn hiệu của thành phố chúng tôi, bây giờ đã vô cùng nổi tiếng. Nhưng mà tôi biết, nhà máy bia này năm 1996 sẽ xuống dốc, nguyên nhân là do mấy vị lãnh đạo tham ô, cuối cùng phá sản, công nhân mất việc nhiều không đếm hết. Thật ra thì loại bia này không thể nổi tiếng trong cả nước được.

Sau khi quốc hữu hóa, tên nhãn hiệu của nó được chuyển thành “Cáp Ly” và “Tam Tinh”.

“Không thành vấn đề.”

Tôi nhân lấy chai bia, rót cho Triệu Quân Sinh một cốc, tôi 1 cốc.

“Tốt! Biết uống rượu mới là đàn ông, sau này mới có thể làm đại sự!” Triệu Quân Sinh tán dương nói.

“Cha, người thực đáng ghét, tại sao lại có thể cổ vũ hẳn uống rượu cơ chứ?”

Triệu Nhan Nghiên không thích, nói.

Tiểu nha đầu mặc dù không rõ tôi và cha nàng có quan hệ gì, nhưng mà năng lực nhận biết của nàng tương đối mạnh, quan trọng nhất chính là chuyện cha của nàng không phản đối quan hệ của 2 chúng tôi.

“Ha hả. Đúng là con gái đã lớn rồi, bây giờ còn chưa xuất giá, mà đã lo cho Tiểu Lưu như vậy!” Triệu Quân Sinh trêu ghẹo nói.

“Cha, người nói cái gì đó, con không để ý tới người nữa!” Triệu Nhan Nghiên mặt lập tức đỏ lên.

Lúc này, mẫu thân của Triệu Nhan Nghiên cũng bưng món ăn đi tới, nói:

“Lão Triệu, ông đang nói chuyện gì với Tiểu Lưu đó?”

“Ha hả, tôi nói về con gái chúng ta, Tiểu Huệ, em mau lại đây ngồi đi, mọi người chỉ đợi em mà thôi.” Triệu Quân Sinh nói.

Mẫu thân Triệu Nhan Nghiên sau khi cất bộ đồ nấu ăn, liền ngồi xuống bên cạnh Triệu Quân Sinh, nói:

“Tiểu Lưu, ở đây không có người ngoài, cháu cứ coi đây như là của mình đi, ngàn vạn lần đừng khách khí, nhanh ăn đi. Bá mẫu làm những món ăn này, không biết có hợp khẩu vị của cháu không, ăn thử xem.”

“Sao lại không hợp, bá mẫu, món ăn do người làm, cháu chỉ nhìn cũng đã muốn ăn rồi.” Tội vội vàng nói.

“Ha hả, đứa nhỏ này.” Mẫu thân Triệu Nhan Nghiên cười nói.

“Mẹ, người đừng chú ý tới hần nữa, nếu không Lưu Lỗi sẽ ngại đấy.”

Triệu Nhan Nghiên một miếng sườn xào chua ngọt, nói.

“Hừ hừ, con là con gái cho mẹ sinh ra, tại sao giờ lại bênh người ngoài vậy!”

Mẫu thân Triệu Nhan Nghiên có ý khác, liếc nhìn tôi một cái.

“Mẹ, chính người vừa nói Lưu Lỗi không phải là người ngoài mà” Triệu Nhan Nghiên đỏ mặt nói.

“Được rồi, mau ăn nhanh đi”

Triệu Quân Sinh giải vây cho 2 người chúng tôi.

“Tiểu Lưu, cháu có thể nói cho bá mẫu biết 1 chút về dự định của cháu được không?”

Mẫu thân Triệu Nhan Nghiên bắt đầu thăm vấn tôi.

“Chuyện này, cháu với Nhan Nghiên còn đang là học sinh, có tính toán gì đâu ạ” Tôi làm như không biết nói.

”Tiểu Lưu, cháu đừng chối nữa. Chuyện của cháu, quân sinh đã nói với bá mẫu rồi, lúc đầu Quân sinh nói với bá mẫu, rằng trong trường có 1 nam hài từ có quan hệ mật thiết với Nhan Nghiên, bá mẫu lúc ấy cũng rất tức giận, muốn lập tức hỏi Nhan Nghiên xem người đó là người nào.

Nhưng mà Quân sinh không cho bá mẫu nhúng tay vào, nói là qua một thời gian nữa, ổng sẽ hỏi kĩ. Cho đến ngày hôm qua, quân sinh nói với bá mẫu, nói con gái chúng ta đã tìm được 1 mỏ vàng rồi...”

Lúc Triệu bá mẫu nói tới đây, Triệu Nhan Nghiên mặt đã cúi gằm xuống bàn. Triệu mẫu tiếp tục nói:

”Bá mẫu liền hỏi Quân Sinh là có chuyện gì xảy ra, hần nói có nhớ bé trai có quan hệ mật thiết với Nhan Nghiên hay không? Bá mẫu lập tức nói nhớ. Quân Sinh nói với bá mẫu, ông ấy nói hôm nay đã gặp rồi, lại còn nói, cháu đã viết ra 1 phần mềm máy tính, cũng đã ký hợp đồng với công ty của ông ấy, mặc dù bá mẫu không hiểu lắm, nhưng bá mẫu không tin rằng một nam hài có thể làm được điều đó.

Kết quả, Quân Sinh nói với bá mẫu, phần mềm do nam hài kia làm ra, có thể đứng đầu cả nước, nếu như vận hành tốt, sẽ mang đến số tiền lãi cũng phải tới hơn ngàn vạn. Tiểu Lưu, tóm lại Quân Sinh đều khen cháu lên mây luôn. Vốn bá mẫu phản đối các cháu, nhưng Quân Sinh lại nói, cháu có năng lực làm cho Nhan Nghiên hạnh phúc, cho nên bá mẫu không nói gì nữa.”

Tôi vô cùng hiểu ý mẹ của Triệu Nhan Nghiên, bá mẫu nói với tôi những điều này, chứng tỏ chuyện của 2 chúng tôi, bá mẫu cũng ngầm ngầm đồng ý.

Triệu Quân Sinh tiếp tục nói:

“Lưu Lỗi, mặc dù ở phương diện máy tính cháu có thiên phú kinh người, nhưng phương diện học tập cũng phải học cho tốt. Nghe nói thành tích tốt nghiệp trung học của cháu không tốt, sau này Nhan Nghiên phải thi vào Đại học Thanh Hoa, nếu như sau này cháu thi rớt, thì chúng ta cũng không giúp được cháu đâu.”

Ai! Đây đúng là tư tưởng gia trưởng điển hình của nước Z, vốn tướng Triệu Quân Sinh là người có suy nghĩ mới, không nghĩ rằng vẫn không có ngoại lệ gì cả. Trải qua tiểu học, trung học, đại học tôi vô cùng rõ ràng, kiến thức trong trường học, sau khi ra ngoài được không dùng được mấy.

Nhưng mà, Triệu Quân Sinh đúng là quá coi thường tôi rồi, cho dù không có sống lại, nhưng việc thi vào Đại Học Thanh Hoa vẫn là điều không khó.

“Chú Triệu, về phương diện học tập, thì vào kỳ thi giữa kỳ, cháu sẽ không làm người thất vọng đâu.” Tôi bảo đảm nói.

“Cha, người đừng nói mò. Lưu Lỗi học rất giỏi, không tin mọi người xem!” Nói xong, nàng mở cặp sách, lấy ra một thứ gì đó

Tôi lập tức toát mồ hôi, đây không phải bài anh ngữ 100 điểm hay sao?

Sau khi cha mẹ Triệu Nhan Nghiên xem xong bài thi của tôi, Mẩu thân của Triệu Nhan Nghiên nghi ngờ nói:

“Lão Triệu, ông chẳng phải là đã từng nghe ngóng qua hay sao? Tôi nhớ lần trước Nhan Nghiên cũng không được 100 điểm mà? Tôi thấy Tiểu Lưu học tập cũng không kém đâu!”

Triệu Quân Sinh gãi gãi đầu, nói:

“Tôi cũng không rõ lắm, lão Cao nói hẳn đi trường học tra xét hồ sơ.”

Trời ạ, gia đình này đã sớm điều tra tôi rồi, nếu như không phải hôm qua trời xui đất khiến tôi gặp được lão Triệu Quân Sinh, không biết tôi còn bị giám thị tới khi nào nữa.

Tôi khiêm tốn nhìn vào bài thi Anh ngữ nói:

“Mơ ngủ, tuyệt đối là mơ ngủ.”

Triệu Nhan Nghiên thu hồi bài thi, nói: “Dùng, lần nào anh cũng nói là mơ ngủ, ai tin được.”

“Nhưng mà, chú có một vấn đề, ”Triệu Quân Sinh kỳ quái nói:

“Tiểu Lưu, bài thi của cháu tại sao lại ở trong cặp sách của Nhan Nghiên?”

Tôi với Triệu Nhan Nghiên cùng nhau vã mồ hôi

34. Chương 33: Mã Hóa

Mẹ của Triệu Nhan Nghiên cũng thức thối, kéo Triệu Nhan Nghiên tới 1 căn phòng nhỏ, không biết để làm gì.

“Tiểu Lưu, ngày hôm qua sau khi cháu đi, trong công ty đã mở 1 cuộc thảo luận về phần mềm của cháu, tất cả mọi người đều cho rằng phương pháp đánh máy này rất có tương lai, vấn đề thông dụng không cần phải bàn tới nữa. Nhưng mà cháu có nghĩ tới việc, phần mềm vi tính ở nước Z không giống với nước ngoài, có một vấn đề nghiêm trọng.”

Triệu Quân Sinh nói tới đây,đôi lông mày hẳn nhăn lại 1 chút.

“Chú muốn nói tới vấn đề phần mềm lậu hay sao?”

Tôi lập tức đoán ra được ý nghĩ của Triệu Quân Sinh, phần mềm lậu, không chỉ là nỗi lo của thập kỷ 90.

Ở kiếp trước, tôi cũng phải đối mặt với vấn đề nghiêm trọng này, thậm chí còn kinh khủng hơn, vì có internet, phần mềm lậu bán đầy trời.

“Đúng vậy. Hiện nay, đối với việc hành nghề máy tính ở nước Z, thì vấn đề bản quyền tương đối kém, ngay cả phần mềm W PS(Photoshop) ở cung thiếu nhi, chú nghĩ nó cũng không phải chính bản.”

Triệu Quân Sinh sầu lo nói.

“Ha hả, cái vấn đề này cháu đã sớm nghĩ tới rồi, Chú Triệu, chúng ta có thể đem phần mềm máy tính mã hóa!”

Tôi lập tức đem biện pháp của kiếp trước nói ra.

“Mã hóa? Chú có nghe nói qua, ở mỗi phần mềm đều có 1 loại mã hóa, khi khởi động phần mềm máy tính, nó sẽ hiện lên mấy dòng chữ bắt đầu mấy mã số, nếu như điền sai thì phần mềm không cách nào vận hành, ý của cháu có phải là nói tới vấn đề này?”

Triệu Quân Sinh hỏi.

“Chú Triệu, cái mà người nói chỉ là 1 loại, đây là phương thức tương đối lạc hậu rồi!” Tôi nói.

“Chú cũng cảm thấy, mã hóa như vậy không đạt tới mục đích của mình, khi người dùng muốn có, chỉ cần đem nó sao chép, cho dù không có mã số thì người dùng 1 đơn vị cũng có thể sử dụng chung 1 cái mã.”

Triệu Quân Sinh gật đầu nói: “Chẳng lẽ cháu có chủ ý tốt hơn?”

“Đúng, Chú Triệu, chúng ta có thể dùng hình thức đăng ký mã để tiến hành mã hóa!”

Tôi nói.

“Đăng kí mã? Đăng kí mã là gì?”

Triệu Quân Sinh kỳ quái hỏi.

Ai! Xem ra người năm 1994 không có ai biết tới phương pháp này! Cho nên tôi giải thích:

“Ý của cháu chính là, mỗi bộ phần mềm sẽ hoạt động có thể hoạt động trên nhiều loại máy khác nhau, chúng ta có thể thông qua ID mà khác hàng đăng ký, để gửi mật mã cho họ, được gọi là Đăng ký mã, người sử dụng có mật mã ta giao cho họ mới có thể sử dụng phần mềm.”

“Chủ ý này thực quá tuyệt. Tiểu Lưu, tại sao cháu có thể nghĩ ra được?”

Triệu Quân Sinh hưng phấn nói. Vấn đề phức tạp mà hắn đang suy nghĩ, lại bị tôi dễ dàng giải quyết.

Tôi lắc đầu, tôi cũng chỉ đem kinh nghiệm kiếp trước nói ra mà thôi, không bao lâu nữa, cái phương pháp này sẽ thịnh hành trên toàn cầu.

“Cháu chỉ bắt chợt mới nghĩ ra thôi ạ !”

Tôi đáp cho có lệ.

“Bắt chợt nghĩ ra? Tiểu Lưu, cháu có biết hay không, nếu như chúng tôi tiếp tục sáng chế ra phương pháp đăng ký mã này, chỉ riêng kỹ thuật mã hóa đã kiếm không ít tiền! Xem ra ta nói thực không sai, con gái của chúng ta tìm được 1 mỏ vàng rồi!”

Triệu Quân Sinh cao hứng nói.

“Hắc hắc.”

Tôi khiêm nhường cười cười, đây toàn là đạo văn cả!

“Công việc mã hóa thì giao cho ai làm bây giờ?”

Triệu Quân Sinh hỏi.

“Hay là để cháu tự làm đi, dù sao đây cũng là ý tưởng của cháu, sẽ dễ thực hiện hơn người khác!”

Tôi cũng không phải không tin nhân viên của Triệu Quân Sinh, chỉ là từ trước tới nay bọn họ chưa làm công việc này bao giờ, vạn nhất đặt ra mã hóa mà lại bị người khác dễ dàng phá giải, đến lúc đó thì khổ rồi.

“Được rồi, cháu bao giờ có thể làm xong? Phần mềm của chúng ta càng sớm đưa ra thị trường càng tốt, tính cả thời gian phê duyệt, tối đa cuối năm phải đưa ra thị trường!”

Triệu Quân Sinh hỏi.

“Nhà của cháu không có máy tính, chủ nhật cháu sẽ đến cung thiếu nhi làm, thứ 2 sẽ có!”

Tôi nói.

“Cái gì? Trong nhà của cháu không có máy tính?”

Triệu Quân Sinh ngạc nhiên nói.

“Đúng vậy, có chuyện gì sao?”

Tôi ngạc nhiên hỏi, năm 1994 gia đình không có máy tính thì có gì kỳ quái.

“Cháu viết phương pháp này ở cung thiếu nhi?”

Triệu Quân Sinh hỏi.

“Đúng vậy!” Tôi đáp.

“Cháu trước kia có tiếp xúc với máy tính rồi à?” Triệu Quân Sinh kinh ngạc.

“Không có.”

Tôi không biết trả lời như thế nào, nếu như nói tôi đã tiếp xúc qua, thì lại chạm tới vấn đề tôi sống lại, nhưng đây là bí mật của tôi, tôi không muốn cho người khác biết. Hơn nữa, kiếp này tôi chưa từng học qua, cho nên cũng không tính là nói dối.

“Cái gì! ?”

Đôi mắt của Triệu Quân Sinh lúc này như muốn rơi ra, thật đúng là không còn gì để nói.

Rất lâu sau, Triệu Quân Sinh mới ổn định được tâm tình, nói:

“Chú rốt cục cũng biết cái gì là thiên tài rồi, xem ra Nhan Nghiên nhà chú không xứng với cháu!”

“Chú Triệu, người ngàn vạn đừng nói như vậy!”

Trong lòng tôi rất xấu hổ.

“Như vậy đi, Tiểu Lưu. Máy tính ở thư phòng của chú tặng cho cháu, dù sao ở nhà cũng không dùng đến.”

Triệu Quân Sinh gõ vào chiếc máy tính trên bàn nói.

“Như vậy sao được” Tôi vội vàng từ chối, phải biết rằng lúc này một chiếc máy tính cũng phải tới hơn 1, 2 vạn đồng.

“Tại sao lại không được, đây chính là để cháu làm việc cho công ty!”

Triệu Quân Sinh làm bộ không vui nói.

“Được rồi!”

Tôi nói. Loại chuyện tốt như thế này thì tôi cũng không từ chối nữa, tất cả là làm việc cho công ty.

“Được rồi, chú bảo lão Cao đưa cháu trở về, bây giờ trời cũng không còn sớm nữa, nếu không về thì người nhà có thể lo lắng.”

Triệu Quân Sinh vừa nói, đồng thời lại vừa di chuyển cái máy tính trên bàn.

“Cháu về đây.” Tôi chào.

Bởi vì quan hệ lúc này, Triệu Nhan Nghiên không có giữ tôi lại, nhưng mà trong mắt nàng vẫn hiện lên ý, không muốn tôi về.

Triệu Quân Sinh ôm cái máy tính xuống dưới lầu, đặt phía sau xe của Lão Cao.

Ai! Tôi lại bắt đầu phạm sai lầm rồi. Vô duyên vô cớ mang về 1 máy tính, vậy phải giải thích thế nào đây?

35. Chương 34: Kế Hoạch Kiếm Tiền

Quả nhiên tôi mới đem máy tính vào trong nhà, mẹ tôi đã hỏi.

“Cái này là do thầy Hứa ở cung thiếu nhi cho con mượn dùng, lần trước con đoạt 2 giải nhất trong cuộc tranh tài, Thầy Hứa nói con rất có thiên phú, cho nên mới cho con mượn về nhà tập luyện thêm.”

Tôi đem lý do đã nghĩ kỹ ở trên đường nói ra.

Nghe tôi nói như vậy, mẹ tôi không nghi ngờ gì nữa, nhưng đối với chuyện khác lại có nghi vấn:

“Tiểu Lỗi, lần trước trong cuộc thi tranh tài con đoạt 2 giải nhất?”

Mẹ tôi kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, có sao không mẹ?”

Lúc này tôi mới nhớ tới, chuyện này vẫn chưa nói cho cha mẹ tôi biết. Tôi đoán rằng mẹ tôi nghĩ, tôi chắc không đạt giải gì, cho nên mới không hỏi tới.

“Vậy sao khi về con không nói cho mẹ biết? Đây là chuyện lớn đó!”

Mẹ tôi kích động nói:

“Lão Lưu đâu, ông mau ra đây, con trai chúng ta lần trước trong cuộc thi tranh tài, đoạt 2 giải nhất đó!”

Cha tôi nghe xong, hấp tấp chạy từ thư phòng chạy ra, hỏi:

“Cái gì, Tiểu Lỗi, con đi thi đạt được 2 giải nhất?”

Tôi gật đầu.

“Mau đưa giấy chứng nhận cho cha xem một chút, lần này thì Lão Lưu ta có thể khoác lác 1 phen rồi, tin rằng mấy đồng nghiệp của ta thường khen con họ giỏi, lần này thì sáng mắt ra nhé, lúc này đến phiên bọn họ tức giận!”

Cha tôi cao hứng nói.

Giấy chứng nhận? Trời ạ! Giấy chứng nhận của tôi bị Triệu Nhan Nghiên đoạt đi rồi...

Tiểu nha đầu lúc trở về nói, giấy chứng nhận để cho tôi giữ không an toàn, để nàng giữ cho, nói là sau này lên Đại học còn dùng tới, vạn nhất mất thì làm sao bây giờ, nhưng tôi biết tiểu nha đầu này muốn cất giữ.

“Giấy chứng nhận để ở chỗ Thầy Hứa rồi, thầy ấy muốn photocopy để lưu vào hồ sơ.”

Tôi bịa chuyện nói.

“Thì ra là như vậy! Lão Lưu, ông nói xem con chúng ta được giải thưởng như vậy, chúng ta cũng nên mua ít đồ đến chỗ Thầy Hứa!”

Mẹ tôi đề nghị nói.

“Đúng, đúng vậy, đúng vậy. ngày mai con đi cùng với cha mẹ đến cảm ơn Thầy Hứa.” Ba tôi nói.

“Dạ được!”

Tôi đáp ứng. Xem ra chuyện này phải thương lượng với Hứa lão đầu trước.

Đối với phương pháp mã hóa, tôi làm xong rất nhanh. Ở thời đại sau năm 2000, phương pháp này nhiều như nấm, sau năm 2010 đúng là đặng phong thác cực, ngay cả RSA (1) tôi còn biết nữa là.

Sau khi mã hóa, tôi lại đưa thêm phương pháp đánh máy vào, tôi nghĩ cái kỹ thuật này phải đến sau năm 2000 mới có thể phá giải.

(1): RSA: là phương pháp dùng trong bất kì hệ thống bảo mật nào, có thể dùng nó làm pass đăng nhập windows, login trang web ... Khi bạn nhập số đó vào thì hệ thống kết nối đến RSA server để thực hiện quá trình authentication. Cứ mỗi phút nó tự đổi mã 1 lần, mã sẽ được hiện lên khi bạn đưa RSA vào máy.

Phương pháp đánh máy là bước đầu trong sự nghiệp của chúng tôi, vốn tôi định bán nó đi, nhưng nhìn vào thị trường phần mềm của nước Z, nhất định nó chẳng bán được giá cao.

Sau khi suy nghĩ, tôi không đem nó bán đi, mà lựa chọn hợp tác với Triệu Quân Sinh. Mặc dù phương pháp này đem lại hiệu quả và lợi ích lâu dài, có thể kiếm được rất nhiều tiền, nhưng trong thời gian trước mắt sẽ không có tài chính.

Mà đối với cuộc sống của tôi bây giờ mà nói, tôi cần tiền, tôi không đợi được nữa.

Năm 1994 sắp kết thúc, năm 1995 sắp tới. Trong năm 1995 có rất nhiều sự kiện phát sinh. Internet của nước Z bắt đầu cất bước, các trang web sẽ mọc lên, Pentium PRO (2) của người Anh được tung ra thị trường, SDRAM (3) bắt đầu thông dụng, thời đại của hệ điều hành Windowz 95 chính thức khởi động.

(2): Pentium Pro là bộ vi xử lý kiến trúc x86 thế hệ thứ sáu (nhân P6) do Intel sản xuất, nguyên thủy dự tính thay thế con Pentium cũ với một loạt các ứng dụng, nhưng sau đó, vai trò của nó giảm xuống chỉ để dùng máy chủ và con chip để bàn cao cấp.

(3): RAM (viết tắt từ Random Access Memory trong tiếng Anh) là một loại bộ nhớ chính của máy tính. Ram được chia làm 2 loại:

SRAM (Stoitic RAM): RAM tĩnh

DRAM (Dynamic RAM): RAM động

Mà ở phương diện này, làm sao tôi có thể kiếm được chén canh từ họ đây?

Kỹ thuật trọng yếu nhất của CPU (4) vào thời kỳ năm 2010 đã không còn là bí mật, ổ cứng thì đã tiến vào thời đại DDR2 (5), hệ điều hành VISTÔI đã trở nên thông dụng, và nó vẫn còn tiếp tục nghiên cứu phát triển.

(4): CPU: viết tắt của chữ Central Processing Unit (tiếng Anh), tạm dịch là đơn vị xử lý trung tâm. CPU có thể được xem như não bộ, một trong những phần tử cốt lõi nhất của máy vi tính. Nhiệm vụ chính của CPU là xử lý các chương trình vi tính và dữ kiện.

(5): DDR2: là 1 loại Ram có băng thông lớn hơn, tốc độ nhanh hơn, tốt hơn các loại Ram trước, và cũng đắt hơn.

Tôi thậm chí có thể đẩy mạnh công dụng của CPU hơn người Anh, hoặc là dẫn đầu trong kỹ thuật DDR, thậm chí trước khi hệ điều hành Windowz 95 được công bố, thì đã cho ra đời Windowz 98.

Nhưng tất cả đều cần tiền, cần thành lập 1 tổ chức nghiên cứu khổng lồ, mặc dù ở kiếp trước tôi có kỹ thuật và kinh nghiệm, nhưng chỉ dựa vào cá nhân mình thì rất khó có thể hoàn thành.

Tiền! Đây đúng là 1 vấn đề lớn. Đột nhiên, 1 kế hoạch táo bạo nảy sinh trong đầu tôi.

Nếu như, bây giờ tôi đem tư liệu của Pentium MMX (6) bán ra, thì người Anh... chắc chắn sẽ có hứng thú rất lớn?

Hắc hắc, nếu như tôi có thể đem kỹ thuật vượt trên thời đại này bán cho 1 công ty trong lĩnh vực, nhất định sẽ có 1 khoản tiền lớn.

(6): Pentium MMX: Có hiệu quả nâng cao tốc độ xử lý âm thanh, mệnh danh là Pentium của các quý bà.

Nói là làm, tôi cả đêm cũng không ngủ, bắt đầu thực hiện kế hoạch kiếm tiền. Có Computer mà Triệu Quân Sinh cấp cho tôi, những chuyện khởi đầu quả nhiên dễ dàng hơn không ít.

Đầu tiên tôi công bố tôi chuyên gia của 1 viện nghiên cứu khoa học của nước Z, phụ trách 1 hạng mục, nhưng không có tài chính, đành phải chuyển nhượng hạng mục đó.

Tôi lấy ra 1 trong những tiêu chí của Pentium MMX để công bố, còn những tài liệu trọng yếu thì không đưa lên, tôi cũng không sợ bọn họ chiếm làm của riêng. Chỉ có những tài liệu này cũng không làm nên trò trống gì.

Sau đó tôi lại nói, muốn hợp tác một công ty của phương Tây, công bố tôi đã phát minh ra kỹ thuật Fluid Dynamic Bearing (FDB) (7), phải tới năm 1996, người Phương Tây mới phát minh ra kỹ thuật điện cơ, bây giờ thậm chí ngay cả ý tưởng còn chưa nghĩ ra.

(7) Fluid Dynamic Bearing (FDB): Một loại kỹ thuật động cơ điện.

Đồng thời tôi cũng công bố tôi đã phát minh ra một hệ điều hành mới, trong đó chứa đựng tất cả các chức năng và đặc tính của Windowz 98.

Đồng thời tôi cũng nói bóng nói gió rằng, mình sẽ chia sẻ 1 phần kế hoạch cho IBM.

Hoàn thành tất cả những công việc này, thì trời cũng đã sáng.

Tôi đem tất cả những thứ này sao ra cái đĩa, chuẩn bị đi tìm Triệu Quân Sinh, hỏi xem chỗ nào có Internet, tôi muốn sớm đăng những thông tin này lên.

Tôi nghĩ các công ty máy tính sau khi xem kế hoạch của tôi sẽ không tin tưởng, không chừng sẽ đích thân phái người tới xem, tôi có những thứ này hay không, xem tôi có phải là người viết nó ra hay không.

Mặc dù kiếp trước tôi cũng từng tham gia nhiều vào công việc nghiên cứu phát triển Windowz , nhưng mà muốn trong 1 thời gian ngắn viết ra được 1 hệ điều hành quả thực có khó khăn tương đối lớn, cũng may ở kiếp trước, tôi từng nghiên cứu qua Windowz 98, công việc lúc này cũng giảm bớt đi rất nhiều.

Hắc hắc, những thứ này tôi nên bán với giá bao nhiêu đây? Người Anh đúng làm giàu từ kỹ thuật của Pentium MMX, người phương Tây sẽ nói giá trị của cái này hơi thấp, còn về hệ điều hành, cứ đợi đến lúc đó sử dụng công phu Sử tử ngoạn.

36. Chương 35: Hạ Đài Bí Thư Thị Ủy

Ăn xong điểm tâm, tôi chạy một mạch tới công ty máy tính Thiên Hành của Triệu Quân Sinh.

Nhưng mà đúng là cái công ty máy tính của Triệu Quân Sinh khởi đầu hơi sớm, năm 1994, mọi người toàn gọi PC là máy tính, chứ ít ai gọi là Computer.

Triệu Nhan Nghiên có thể nói cho Triệu Quân Sinh biết tôi muốn tới công ty, vừa mới bước vào, nhân viên phục vụ đã nói rằng Tổng giám đốc đang chờ tôi.

“Tiểu Lưu, tại sao mới sáng sớm đã tới công ty tìm chú rồi?”

Triệu Quân Sinh thấy tôi đẩy cửa đi vào, thuận miệng hỏi.

“Phương pháp mã hóa đã hoàn thành rồi, chú xem qua một chút đi.”

Tôi để xuống chồng sách 1 cái đĩa

“A? Nhanh như vậy? Tối ngày hôm qua chúng ta không phải mới bàn bạc xong hay sao?”

Triệu Quân Sinh đối với những chuyện kinh hãi thế tục của tôi tương đối là miễn dịch.

“Thực ra phương pháp mã hóa này cháu đã sớm nghĩ ra rồi, chỉ là hôm qua mới đưa nó ra bàn luận thực tế thôi.”

Tôi giải thích.

“Hóa ra là như vậy! Nhưng mà cho dù có sớm nghĩ ra, nhưng trong 1 buổi tối cũng khó mà làm ra được. Mau lấy ra cho chú xem một chút!”

Triệu Quân Sinh khấn cấp nói.

Tôi cầm đĩa đưa vào trong ổ máy của Triệu Quân Sinh, sau khi vận hành phương pháp đánh máy. Trên màn hình hiện ra 1 cái khung, có 2 lựa chọn, 1 là dùng thử, 2 là đăng ký.

“Cái phần mềm này sau khi cài đặt, chỉ có thể dùng trong 30 ngày, sau 30 ngày nếu như không đăng ký, thì không cách nào sử dụng được nữa.”

Tôi giải thích cho Triệu Quân Sinh hiểu.

“A! Rất tốt!”

Triệu Quân Sinh nói:

“Nhưng nếu như hết 30 ngày họ lại tháo ra cài lại, thì chẳng phải họ sẽ sử dụng thêm được 30 ngày hay sao?”

Triệu Quân Sinh đưa ra nghi vấn.

“Ha hả.”

Tôi cười nói:

“Cái vấn đề này cháu đã sớm nghĩ đến rồi, sau khi cài đặt phần mềm, nó sẽ viết 1 tin tức nên ổ cứng, cho dù người sử dụng có cài đặt bao nhiêu lần, nếu đã sử dụng 1 lần rồi, thì sẽ không sử dụng được nữa, trừ khi cài đặt lại ổ cứng!”

“Chiêu này của cháu thật là độc!”

Triệu Quân Sinh bội phục nói.

Tôi đem văn kiện đăng ký cho Triệu Quân Sinh, dặn đi dặn lại nói cho hắn biết nhất định phải chú ý an toàn, ngàn vạn lần không được cho văn kiện này truyền ra, nếu không thì hồng bét.

Triệu Quân Sinh thật cao hứng, lập tức gọi cho thư ký, vội vàng liên lạc với các cơ quan ban ngành có liên quan, nhanh chóng phê duyệt nó.

Tôi đặt tên cho phương pháp của tôi là : “Ánh rạng đông 1.0”.

Về phần tiêu thụ và mở rộng thị trường, tôi giao hết cho công ty của Triệu Quân Sinh.

Tôi cũng không lo lắng Triệu Quân Sinh sẽ lừa gạt tôi về sản lượng tiêu thụ, bởi vì tôi với Triệu Quân Sinh có cùng 1 mục đích, đó là kiếm tiền. Triệu Quân Sinh kiếm tiền là để nuôi sống nữ nhi của hắn, tôi cũng kiếm tiền để nuôi nữ nhi của hắn.

“Đúng rồi, Chú Triệu. Người có biết địa điểm nào của thành phố Tân Giang có thể lên Net hay không?”

Tôi thiếu chút nữa quên mất chính sự

“Lê Net? Ý của cháu là internet?”

Triệu Quân Sinh suy nghĩ một chút nói.

“Đúng vậy, chính là Internet!” Tôi nói.

“Hình như ở phòng máy tính của Đại Học Tân Giang có internet, lần trước chú có nghe mấy sinh viên bàn luận chuyện năm châu bốn biển.”

Triệu Quân Sinh nói.

Thật tốt quá! Tôi còn tưởng phải lên tận Bắc Kinh mới có Internet.

“Vậy người có quen ai ở Đại Học Tân Giang không? Cháu muốn dùng máy tính của bọn họ gửi mấy cái Email.” Tôi nói.

“A! Cái này thì không thành vấn đề. Chú biết chủ nhiệm khoa máy tính của bọn họ, lần trước hắn có mua Hân Thẻ ở chỗ công ty của chú.”

Triệu Quân Sinh nói.

“Chú Triệu, vậy chú liên lạc giúp cháu đi, tốt nhất là trong hôm nay, cháu có chuyện gấp.”

Tôi nói. Đối với tôi mà nói, thời gian chính là tiền bạc đó!

“Được rồi, mặc dù không biết cháu muốn làm cái gì, nhưng Chú Triệu ủng hộ cháu.”

Triệu Quân Sinh nói xong, cầm điện thoại bấm 1 dãy số.

“Alô, là Hoàng chủ nhiệm phải không?”

“Tôi là Triệu Quân Sinh ở công ty Thiên Hành đây!”

“Đúng, là tôi, tôi muốn hỏi 1 chút, ở phòng máy tính của cậu có internet hả?”

“Có, vậy thì tốt quá rồi, một đứa cháu của người bạn tôi muốn gửi mấy Email!”

“Được, tôi sẽ cho hắn tìm cậu!”

Triệu Quân Sinh cúp điện thoại nói với tôi:

“Tiểu Lưu, chú đã liên lạc cho cháu rồi, cháu đến phòng máy tính của đại học Tân Giang, trực tiếp tìm Hoàng chủ nhiệm, nói cháu là do chú giới thiệu đến là được. Công việc của chú ở đây tương đối bận rộn, chú sẽ để cho Lão Cao đưa cháu đi”

Tôi nói tiếng cảm ơn, rồi ngồi lên xe của Lão Cao, chạy tới phòng máy tính của Đại học Tân Giang.

Chuyện về sau cũng rất thuận lợi, Hoàng chủ nhiệm không hỏi gì cả, mà đưa tôi đến 1 chiếc máy tính nối mạng. Chỉ là công việc gửi Mail trên DOS khá phức tạp, tôi phải mất rất nhiều thời gian mới làm xong.

Tôi để lại số điện thoại liên lạc của gia đình tôi, để phòng ngừa lúc tôi không có ở nhà, tôi cố ý nói rõ ràng, chỉ sau 19h hoặc 20h tính theo thời gian Bắc Kinh tôi mới có thể nghe điện thoại.

Trong thư tôi lấy thân phận của 1 đại lý, tự nhận là thân thích của 1 chuyên gia nghiên cứu ra sản phẩm này, bởi vì chuyện địa vị xã hội, cho nên hắn không ra mặt, mà ủy quyền cho tôi thực hiện các giao dịch này.

Mục Đích của tôi rất đơn giản, tôi không muốn cho các công ty này biết, người thiết kế ra những thứ này lại là 1 học sinh cấp III.

Nếu như biết được điều này, họ sẽ nghi ngờ, như vậy chuyện của tôi có khả năng sẽ bại lộ.

Tôi làm xong những chuyện này, thì đã là buổi trưa. Lão Cao vẫn ngồi ở dưới lầu chưa đi, tôi liền bảo lão đưa tôi về trường học.

Lão Cao sau khi biết thái độ của Triệu Quân Sinh với tôi, hắn một mực cung kính, nghiêm nhiên đã coi tôi còn là rể của Triệu gia rồi.

Mới đến trường học, tôi đã gặp Quách Khách đi ăn trưa trở về:

“Lão Đại, buổi sáng cậu đi đâu vậy?”

“Đi ra ngoài làm chút chuyện này, Cô Diệp có hỏi tớ đi đâu không?”

Tôi hỏi.

“Không có, cậu bây giờ là đầu bò rồi, Cô Diệp không quản tới cậu nữa.”

Quách Khách hậm mộ nói.

“Vậy thì có gì tốt, tớ cũng không thích.”

Không biết tại sao, tôi lại rất muốn Diệp Tiêu Tiêu để ý tới tôi 1 chút.

Tôi biết sau khi sống lại, tôi có 1 cảm giác không nói thành lời với nàng, tôi không biết có phải là thích hay không, nhưng dù sao nó cũng là 1 loại dục vọng muốn chinh phục.

“Đúng rồi, lão Đại, có một tin tức tốt!”

Quách Khánh hưng phấn nói.

“Có tin tức gì tốt? Cậu nhặt được tiền à?”

Tôi nhớ lại kiếp trước, mỗi khi Quách Khách nói với tôi là có tin tức tốt, thì nhất định hẳn nhặt được tiền ở ven đường.

“Không phải, nhặt được tiền thì có gì tốt! Hôm nay báo chí đăng tin, bí thư thị ủy của thành phố chúng ta bị bắt rồi!”

Quách Khánh kích động vô cùng nói.

“Bí Thư thị ủy? Cậu nói là Lưu Sạn?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy! Chính là cha của Lưu Khoa Sinh! Sau này mà hắn dám lớn lối, lão tử sẽ đánh cho hắn 1 trận.”

Quách Khánh gơ gơ quả đấm.

Lưu Sạn bị bắt? Kiếp trước, tôi mặc dù không biết Lưu Sạn, nhưng những chuyện của bí thư thị ủy thì không thể không biết.

Chỉ có 1 khả năng, đó là Lưu Sạn kiếp trước không sao, chỉ vì 1 nguyên nhân đó là Triệu Nhan Nghiên, cho nên Lưu Sạn mới bị cho hạ đài.

Tôi sống lại đã làm lịch sử rối loạn rồi. Nhưng tốt nhất không nên thay đổi, nếu không tôi sống lại còn ý nghĩa gì nữa.

37. Chương 36: Hồi Báo

Liên tiếp mấy ngày Lưu Khoa Sinh không có đi học, tôi nghĩ tiểu tử này vốn dựa vào cha hắn để hoành hành, nay mất đi chỗ dựa, nên sợ bị người khác xem thường.

Tôi cũng phải chờ đợi lâu một chút, sau khi gửi Email đi, liên tiếp 3 ngày sau không có người gọi điện thoại.

Nếu không phải hiểu rõ giá trị của những tài liệu của mình, tôi thậm chí còn cho rằng những công ty này còn không hứng thú với những thứ của tôi.

Đương nhiên, còn 1 khả năng, đó là công ty này cố tình trì hoãn, hạ giá thành sản phẩm.

Sau khi Email gửi đi được 1 tuần, có một người gọi điện thoại tới.

“Alô, có phải là Lưu Lỗi tiên sinh hay không?”

Người của đối phương dùng Hán Ngữ rất thuần thục hỏi.

“Đúng vậy, xin hỏi ngài là?” Tôi hỏi.

“Tôi là người đại diện cho công ty Intel (1), tôi họ Dư.” Đối phương nói.

(1): Tập đoàn Intel (Integrated Electronics): thành lập năm 1968 tại Santa Clara, California, Hoa Kỳ. Intel sản xuất các sản phẩm như chip vi xử lý cho máy tính, bo mạch chủ, ổ nhớ flash, cạc mạng và các thiết bị máy tính khác.

“A, hóa ra là Dư tiên sinh, không biết quý công ty đã thấy các tài liệu của tôi chưa?” Tôi hỏi.

“Lưu tiên sinh, lần này tôi gọi điện thoại tới chính là vì chuyện tài liệu. Về phần tài liệu mà ngài đưa cho chúng tôi, đầu năm nay chúng tôi đã bắt đầu nghiên cứu rồi, cho nên giá trị đối với chúng tôi không lớn. Nhưng nếu như ngài ra 1 cái giá thích hợp, chúng tôi có thể xem xét.”

Dư đại diện nói.

Hừ, lừa tôi, thời điểm nào các người nghiên cứu Pentium MMX thì tôi chẳng hề không biết hay sao. Nếu như tôi không có sống lại, có lẽ tôi sẽ tin chuyện ma quỷ do người bày ra.

Tôi không chút hoang mang nói:

“Hóa ra là như vậy a, vậy thì sẽ không làm phiền nữa. Hôm qua tôi với công ty AMD (2) mới đạt thành hiệp nghị, bọn họ đối với tư liệu của tôi vô cùng cảm thấy hứng thú.”

(2): AMD: là nhà sản xuất linh kiện tích hợp bán dẫn có trụ sở tại Sunnyvale, California, Hoa Kỳ. AMD là nhà sản xuất bộ vi xử lý (CPU) x86 lớn thứ hai thế giới sau Intel và là một trong những nhà sản xuất bộ nhớ flash hàng đầu trên thế giới; ngoài ra AMD còn sản xuất chipset và các linh kiện điện tử bán dẫn khác.

Quả nhiên, Dư đại biểu trở nên trầm mặc, rất lâu sau mới lên tiếng:

“Lưu tiên sinh, lời nói của tôi lúc nãy chẳng qua là ý kiến của Ban Giám Đốc, chủ tịch vẫn chưa quyết định. Xin ngài đừng tìm công ty AMD ký hợp đồng, cho tôi một ngày thời gian, tin tưởng chúng tôi sẽ trả giá cao hơn công ty AMD. Không biết Lưu tiên sinh có thể tiết lộ một chút về giá tiền với công ty AMD?”

Cho tôi là kẻ ngu ư, nếu như Chủ tịch của người không quyết định, thì làm sao người có thể gọi điện cho tôi nói chuyện làm ăn? Đương nhiên tôi cũng không vạch trần điểm này.

“Cái này, cụ thể tôi không thể nói, nhưng tôi cũng bật mí một chút, giá tiền của bọn họ đưa ra tuyệt đối không kém 100 triệu.”

Giá tiền này đưa ra, so với việc viết phần mềm có lợi hơn rất nhiều.

“Nhân dân tệ?” Dư đại diện dò xét hỏi.

“USD! 100 triệu nhân dân tệ thì không đủ bù lại những phát sinh trong khi nghiên cứu.”

Tôi cũng không phải thối da trâu, tôi tin tưởng đối phương cũng rất rõ ràng.

Sau đó là công ty HP (3) cũng gọi điện tới, cũng giống như công ty Intel, cũng bị tôi dùng giọng điệu muốn bán cho công ty khác để nói chuyện.

(3): Hewlett-Packard (viết tắt HP): là tập đoàn công nghệ thông tin lớn nhất thế giới tính theo doanh thu. HP thành lập năm 1939 tại Palo Alto, California, Hoa Kỳ. HP hiện có trụ sở tại Cupertino, California, Hoa Kỳ.

Công ty Microsoft gọi điện thoại tới chậm nhất, đầu tiên là bọn họ nói không thể tin được, bọn họ nói rằng, người nước Z không thể làm ra được hệ điều hành.

Tôi không cãi nhau với bọn họ, nói bọn họ có hứng thú thì liên lạc với IBM (4) đi, cuối cùng công ty Microsoft có ý nói, muốn cử người tới khảo sát.

(4) IBM, viết tắt của International Business Machines, là một tập đoàn công nghệ máy tính đa quốc gia có trụ sở tại Armonk, New York, Mỹ. IBM được thành lập năm 1911 tại Thành phố New York. IBM là nhà sản xuất và bán phần cứng, phần mềm máy tính, cơ sở hạ tầng, dịch vụ máy chủ và tư vấn trong nhiều lĩnh vực từ máy tính lớn đến công nghệ nano.

Buổi tối ngày thứ 2, sau 19h một chút, công ty Intel và HP liên tiếp gọi điện thoại tới.

Lần này không có nói nhảm, công ty Intel nguyện ý muốn dùng 150 triệu USD để mua lại phần tư liệu này.

Nhưng bọn họ cần gặp mặt giao dịch, đồng thời bọn họ cũng cử chuyên gia tới để xác minh hư thực.

Công ty HP ra giá 1000 vạn USD (100 triệu USD), nhưng tôi nói, khi xác lập hợp đồng, công ty HP chỉ được quyền sử dụng kỹ thuật, chứ không được hưởng độc quyền.

Nhưng tôi cũng không đem kỹ thuật này trao cho kẻ thứ 3. Bởi vì tôi biết kỹ thuật cơ điện Fluid Dynamic Bearing (FDB) còn có đời thứ 2, thứ 3, đây chính là vốn liếng để tôi kiếm tiền.

(Lưu Lỗi bán 3 phần mềm: 1 là Pentium MMX cho Intel, Fluid Dynamic Bearing (FDB) cho HP, 1 hệ điều hành cho Microsoft)

Việc phê duyệt phương pháp đánh máy của Triệu Quân Sinh, trên căn bản là thuận buồm xuôi gió. Có Bí Thư Tỉnh Ủy làm hậu thuẫn, với lại văn kiện của Công ty Thiên Hành đưa ra cũng không có vấn đề gì.

Đầu tháng 11, năm 1994, phương pháp ghép văn Ảnh Rạng Đông 1.0 bắt đầu được tung ra thị trường, định giá là 198 đồng.

Cái giá này tương đối thấp so với thị trường phần mềm lúc đó. Bởi vì Ánh Rạng Đông có thể sao chép dùng thử, ai cũng có thể sử dụng, cho nên cả nước rộ lên phong trào sử dụng Ánh Rạng Đông.

Bởi vì Ánh Rạng Đông sử dụng tương đối đơn giản, lại có trí năng phân biệt, cho nên rất nhiều người bắt đầu chọn lựa sử dụng phương pháp Ánh Rạng Đông.

Một tháng sau, phiếu đăng ký yêu cầu mua Ánh Rạng Đông, tới tấp như tuyết bay về công ty máy tính Thiên Hành, tất cả mọi người trong công ty Thiên Hành đều bận rộn, hoặc là nghe điện thoại, hoặc là thu tiền gửi mã đăng ký.

Triệu Quân Sinh phải khuếch trương công ty tới mức thiếu cả nhân viên.

Triệu Quân Sinh vì phân chia lợi nhuận với tôi, cho nên đã mở 1 tài khoản bí mật ở ngân hàng quốc gia nước Z, đây cũng là yêu cầu của tôi.

Bởi vì đại diện của công ty Intel đã tới, cho nên tôi phải tìm 1 nơi có thể đựng được tài chính.

Việc hợp tác với công ty Intel và HP vô cùng thuận lợi, đối với tư liệu mà tôi cấp, họ rất hài lòng. Họ rồi rít nói, nếu như sau này có thành quả nghiên cứu khoa học gì, có thể ưu tiên lựa chọn sự hợp tác với công ty của họ.

Việc này đối với tôi là thuận nước giong thuyền, cho nên đáp ứng bọn họ, hơn nữa còn nói cho bọn họ biết, người thân của tôi là tầng lớp cấp cao trong viện nghiên cứu, không tiện ra mặt, chuyện này về sau do tôi toàn quyền chịu trách nhiệm.

Hai bên nghe xong, lập tức dúi cho tôi 1000 vạn với 300 trăm vạn, để sau này nếu có thì ưu tiên nghĩ tới công ty của bọn họ. Tôi hàm hồ đáp ứng, hai phe hài lòng mà về.

Tôi đem 160 triệu USD gửi ngân hàng, trên miệng thì nở nụ cười. Tôi có tiền rồi, chẳng nhẽ tôi còn tiếp tục hợp tác với các người ư? Nằm mơ đi!

Phương pháp Ánh Rạng đông vừa mới đưa vào tiêu thụ, sản lượng vô cùng lớn. Triệu Quân Sinh kích động nói với tôi:

“Tiểu Lưu, cháu có biết chúng ta tiêu thụ được bao nhiêu rồi không? 2200 bản đấy! Tháng này chúng ta chuẩn bị 3000 bản, thì đã có tới 2200 bản được đăng ký!”

Đối với cái kết quả này, tâm tình của tôi rất bình tĩnh, đây mới chỉ là bắt đầu, sau này còn nhiều hơn.

Triệu Quân Sinh thấy tôi không nói lời nào, cho là tôi là quá kích động đưa đến mức nói không thành lời, nên tiếp tục nói:

“Trừ đi phí phê duyệt và quảng cáo ban đầu, tháng này chúng ta lời ra được 33 vạn! 33 vạn đó Tiểu Lưu, chỉ trong 1 tháng cháu đã vượt qua lợi nhuận của chú trong vòng 1 năm đó!”

“Ha hả, Chú Triệu, cháu nghĩ đây mới chỉ là bắt đầu! Tiền sau này kiếm được còn nhiều hơn!”

Tôi cười nói.

“Đúng! Đây mới chỉ là bắt đầu! Sau này Chú Triệu đi theo cháu, bây giờ quả thật chú phục cháu rồi!”

Triệu Quân Sinh tự đáy lòng nói.

Triệu Quân Sinh, cũng chính là cha vợ của tôi, là người đáng tin cậy.

Một kế hoạch mới ở trong đầu tôi đã ra đời.

38. Chương 37: Đùa Giỡn Diệp Tiêu Tiêu

Sáng sớm hôm nay, tôi mới vừa đi tới trường học, đã bị Diệp Tiêu Tiêu gọi tới phòng làm việc.

“Lưu Lỗi, em gần đây luôn bỏ tiết?”

Diệp Tiêu Tiêu ngồi ở trước bàn làm việc, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Hóa ra nàng biết tôi không đi học, lại tưởng nàng không biết.

“Cô đang hỏi em, em còn cười cái gì!”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi cười, bất mãn nói.

“Không có, em vừa mới nghĩ tới Cô Diệp là 1 đại mỹ nữ mà cũng nhớ thương em, em rất cao hứng.”

Tôi thuận miệng nói. Nói thật, tôi vẫn chưa coi Diệp Tiêu Tiêu là người lớn, trong mắt tôi nàng chỉ là 1 tiểu hài nhi.

“Em nói cái gì đó? Cô là cô giáo của em, không biết trong đầu em đang suy nghĩ cái gì nữa.”

Diệp Tiêu Tiêu cau mày nói.

“Em đang nói thật đó! Đúng rồi, Cô Diệp, cô có bạn trai chưa?”

Tôi nở nụ cười xảo quyệt.

“... Em hỏi cái này làm cái gì?”

Mặt Diệp Tiêu Tiêu lập tức đỏ lên, đúng là nữ nhân mà.

Hắc hắc, nhìn bộ dạng của nàng tôi đã biết là không có, tới 8 phần 10 vẫn là 1 xử nữ. Nghĩ tới đây, trong lòng tôi cảm thấy hưng phấn.

“Có hiểu rõ lẫn nhau mới tiện cho việc tìm hiểu!”

Tôi nói 1 câu có 2 nghĩa, sợ rằng Diệp Tiêu Tiêu không biết ý nghĩa câu nói của tôi ẩn đằng sau, đó là hiểu rõ nhau mới tiện nói chuyện yêu đương.

“Ai ~!”

Diệp Tiêu Tiêu thở dài nói:

“VẬY trước kia cô không hiểu em sao!”

“Không biết Cô Diệp muốn hiểu cái gì đây?” Tôi nói.

“Mấy ngày hôm qua tại sao em không đi học?” Diệp Tiêu Tiêu hỏi.

Ông trời của tôi, vòng tới vòng lui vẫn hỏi vẫn đề này, Diệp Tiêu Tiêu đang muốn làm khó tôi đây mà.

“Trong nhà có chút việc.” Tôi giải thích.

“Chuyện gì?”

Diệp Tiêu Tiêu hiển nhiên không tin lý do của tôi.

“... ”

“Cô Diệp, chúng ta nói chuyện khác đi, chẳng hạn cô muốn bạn trai của cô sẽ là người như thế nào?”

Tôi ngắt lời nói.

“Khẳng định không phải loại người như em!”

Diệp Tiêu Tiêu giận đến mức nói theo bản năng, nhưng lập tức biết là mình lỡ lời.

Tại sao lại có thể nói với học sinh của mình nói những điều này?.

Diệp Tiêu Tiêu bình thường cũng không thiếu người theo đuổi, nhưng những người kia cũng hay hỏi Bạch Mã Vương Tử trong lòng nàng sẽ như thế nào, lúc đầu Lưu Lỗi nói Diệp Tiêu Tiêu chỉ đáp cho có lệ, sau đó thì phiền nhiễu, không khách khí nói một câu “Không phải là người như ngươi ” để từ chối.

Cho nên, khi Lưu Lỗi hỏi câu này, nàng theo bản năng mà trả lời.

“Ai ~! Xem ra em là không có hy vọng rồi. Vậy không biết em có thể trở thành bằng hữu với Cô Diệp không đây?”

Tôi có dụng ý khác hỏi.

“Được.”

Diệp Tiêu Tiêu vẫn còn chưa thoát khỏi tâm trạng xấu hổ, thuận miệng đáp.

“A, vậy thì tốt quá. Vậy nếu không còn chuyện gì nữa, em đi trước đây.”

Tôi nói với Diệp Tiêu Tiêu.

“Được rồi, em trước đi.”

Diệp Tiêu Tiêu thuận miệng đáp.

Chờ khi Diệp Tiêu Tiêu phản ứng lại, tôi đã ra khỏi phòng làm việc.

Tại sao mình lại làm như vậy? Diệp Tiêu Tiêu tự nhủ, vốn muốn gọi hắn tới phê bình 1 trận, không nghĩ mình bị mấy câu nói của hắn làm cho phiền nhiễu, cuối cùng thì hồ đồ đáp ứng làm bằng hữu của hắn.

Nghĩ tới đây Diệp Tiêu Tiêu lại tức giận, giáo viên thì sao có thể làm bằng hữu với học sinh được.

Ra khỏi phòng làm việc, tôi thích thú nở nụ cười, nói thầm:

“Đêm hôm đó ...em không có cự tuyệt anh... đêm hôm đó...”

Diệp Tiêu Tiêu, người mới bao nhiêu tuổi, mới chỉ có hơn 20 một chút, mà lão tử đã hơn 30 rồi! Nếu muốn đùa với lão tử, người còn non lắm.

Vừa vào phòng học, Triệu Nhan Nghiên liền bám dính lấy tôi. Mấy ngày qua tôi bận việc với công ty Intel và HP không có tới trường học, tiểu nha đầu này nhất định sẽ nhớ tôi lắm.

“Anh không tới trường học trong thời gian dài như vậy, làm em nhớ anh muốn chết!”

Triệu Nhan Nghiên ủy khuất nói.

“Anh không phải bận chánh sự hay sao, với lại mới có mấy ngày.”

Tôi nắm bàn tay nhỏ bé không xương của Triệu Nhan Nghiên cười nói.

“Hừ! Sao em lại cảm thấy anh không thích em chút nào.”

Triệu Nhan Nghiên cố ý làm bộ tức giận quay mặt qua chỗ khác. Nhưng đôi mắt to của nàng đã phản bội nàng, cho dù có quay đi, nhưng mắt vẫn nhìn vào người của tôi.

“Được rồi, được rồi, không phải là anh đã đi học rồi hay sao!”

Tôi dụ dỗ nàng nói.

“Lưu Lỗi, em muốn anh. Cha mẹ em không có ở nhà...”

Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng nói thầm ở bên tai của tôi.

Trong lòng tôi rất hưng phấn. Từ sau khi ở Bắc Kinh trở về, tôi không có làm chuyện kia với Triệu Nhan Nghiên, đoán chừng tiểu nha đầu này bắt đầu rạo rức lòng xuân rồi. (Đừng nói cho anh biết em có cái kia rồi nhé - Tác giả).

“Ai, tớ nói lão Đại này, cậu cũng không thể như vậy a! Bốn, năm ngày không tới lớp, khi tới thì đã thân mật với chị dâu. Cậu không phải là người trọng sắc khinh bạn như vậy chứ?”

Một thanh âm từ phía sau của tôi vang lên, không cần quay lại tôi cũng biết, đó nhất định là âm thanh của Quách Khách.

“Nếu không hai ta cũng thân mật thân mật?”

Tôi cười hì hì quay đầu lại.

“Quên đi, tớ không có sở thích quái dị đó.”

Quách Khách vội vàng khoát tay, vừa chỉ vào mấy người ở phía sau nói:

“Nhìn gì? Đây là lão đại của ta, bọn mày câm rồi hay sao?”

“Lão Đại... lão Đại? Vậy không phải lão tổ tông của chúng ta rồi hay sao?”

Một học sinh cao lớn thô kệch nói

“Lão Đại... lão Đại? Vậy không phải lão tổ tông của chúng ta rồi hay sao?”

Một học sinh đeo kính khác, thoạt nhìn có chút...học vấn lên tiếng.

Trời ạ, đám người này ở đâu tới vậy? Lại còn lão tổ tông? Chắc sau 1 lúc nữa tôi sẽ biến thành Hoàng Thái Hậu mất.

“Bọn họ là ai vậy?”

Tôi chỉ vào mấy người này hỏi.

“Mấy người bọn họ ư? Cũng là học sinh trường mình, lão Đại, cậu mấy ngày hôm trước không có ở đây, mấy người này tìm đến tố thu phí bảo vệ. Cậu không nói tố cũng biết, đây cũng là trò của Lưu Khoa Sinh, tố chính hấn 1 trận tới mức hấn nhìn thấy tố là bỏ chạy. Vừa lúc tố đang ngứa tay, liền nện cho mấy người này 1 trận, không nghĩ tới mấy người này lập tức nhận tố là Lão Đại của bọn chúng!”

Quách Khánh giải thích.

“Sau đó cậu có đồng ý không?” Tôi hỏi.

“Hắc hắc, lão Đại, tố bây giờ đã là Lão Đại của Tứ Trung, mấy tên học sinh nhìn thấy tố cũng phải tỏ vẻ cung kính đó!”

Quách Khánh đắc ý nói.

Tôi nhớ kiếp trước Quách Khách không chỉ nói với tôi 1 lần, giấc mộng của hấn chính là làm một lão Đại của bọn xã hội đen, kim tiền mỹ nữ, sống trong vàng son.

Khi sống lại, tôi đã thay đổi tính cách của hấn, là cho hấn dần phát triển theo xu hướng của mình.

Bây giờ, Quách Khánh nghiêm nhiên đã trở thành lão Đại của Tứ Trung, chẳng phải chỉ có 1 thời gian ngắn thôi sao? Khó có thể nói, hấn sẽ không tiếp tục phát triển khi ra ngoài xã hội.

Sau khi sống lại, tôi biết rõ sau những năm 90, xã hội đen bị chính phủ xóa sổ nhiều vô số kể, nhưng vẫn không cách nào diệt trừ được.

Nếu như Quách Khánh thật đi lên con đường này, đối với sự nghiệp tương lai của tôi cũng có chỗ tốt. Ở nước Z, có rất nhiều thế lực làm xã hội đen.

Rõ nhất phải kể tới giới giải trí, sau đó là giới nhà đất, ở phía sau luôn có giao lưu với 1 đám xã hội đen.

Nhưng Quách Khách lại là bạn tốt của tôi, tôi không hi vọng trong tương lai hấn có cái gì không may.

Tôi biết, làm 1 xã hội đen chính là mơ ước của hấn, hấn đã từng nói với tôi, đời này hấn chỉ cần lên làm Lão Đại thì chết cũng đáng.

Tôi rút cuộc nên làm cái gì bây giờ? Cuối cùng, tôi cắn răng, cứ để thuận theo tự nhiên đi!

Chỉ cần Quách Khách không gây ra đại họa gì, thì vận dụng mối quan hệ của lão bà tôi, cũng có thể thu xếp được.

39. Chương 38: Lão Thủ Trưởng Của Tôi.

Một người đeo kính, đang đứng trong phòng làm việc của Bí Thư tỉnh ủy.

“A? Bao nhiêu tiền?”

Triệu Bí thư buông bút trong tay xuống, hỏi.

“160 triệu USD!” Người đeo kính nói.

“Cái gì? ! Tại sao lại có 1 khoản tiền lớn tới như vậy?”

Triệu Bí thư kinh ngạc nói.

“Đúng, cho nên chúng tôi cảm thấy sự việc này vô cùng trọng đại, người xem có nên nói với cấp trên 1 tiếng?”

Người đeo kính hỏi.

“Chuyện này không nên chậm trễ!”

Triệu Bí thư cau mày nói. Hắn đang nhớ lại sự kiện năm 1989 (1), cũng chính bởi vì có 1 lượng lớn ngoại tệ gửi vào, làm loạn thị trường tài chính trong nước.

(1): Sự kiện 1989: Sự kiện Thiên An Môn.

Sau khi người đeo kính đi, Triệu Bí thư lập tức bấm điện thoại gọi cho Viện phó của Quốc vụ viện.

...

Sau khi tan học, tôi bịa ra một lý do, nói tối nay tôi không về nhà. Tôi với Triệu Nhan Nghiên đi tới căn nhà của nàng trong khu quy hoạch.

Mới vừa vào phòng, không đợi tôi cởi giày, Triệu Nhan Nghiên đã ôm lấy cổ của tôi, leo lên người của tôi, đôi môi đỏ thắm, nhiệt tình hôn tôi.

Tay của tôi cũng lập tức luồn vào trong ngực của nàng, chộp thẳng vào đỉnh núi tuyết của Triệu Nhan Nghiên.

“A”

Triệu Nhan Nghiên yêu kiều kêu lên 1 tiếng, đôi tay nhỏ bé của nàng kéo thật nhanh y phục của mình xuống.

Tôi thuận thế cúi đầu, nhẹ nhàng đưa miệng tới 2 quả anh đào nhỏ bé.

Thân thể Triệu Nhan Nghiên run rẩy kịch liệt, âm thanh rên rỉ mơ hồ phát ra. Tôi ôm Triệu Nhan Nghiên lên trên giường, tay phải mò tới giải đất thần bí của nàng, nhẹ nhàng vỗ về.

“Ứ... Lão công... Hừ”

Triệu Nhan Nghiên trong miệng hừ nhẹ , thân thể mềm mại đưa qua đưa lại theo bàn tay của tôi...

....

“A, đã 7h rồi!”

Tôi đang ngủ ngon, thì bị tiếng kêu của Triệu Nhan Nghiên làm tỉnh dậy.

“Sao, mới có bảy giờ mà! Cùng lắm thì hôm nay không đi học!”

Tôi duỗi lưng một cái nói.

“Không được! Hôm nay thi thử giữa kỳ! Mau dậy đi không thì muộn!”

Triệu Nhan Nghiên gấp gấp nói.

Thi thử giữa kỳ ? Tôi đi học lại cũng đúng lúc, mới ngày thứ 2 đã là kỳ thi thử giữa kỳ.

“Ai nha, nội khổ của em đâu? Anh đem nó ném tới chỗ nào rồi, mau giúp em tìm đi.”

Thân thể trần truồng của Triệu Nhan Nghiên chạy tới chạy lui ở trước mặt tôi.

“Anh xin em, hôm qua là em tự mình cởi mà.”

Tôi bò dậy, bắt đầu mặc quần áo.

7h50p tôi và Triệu Nhan Nghiên mới tới trường học, vừa kịp, còn 10p nữa mới bắt đầu kỳ thi.

Tôi vừa ngáp, vừa làm xong bài thi.

Đề thứ nhất anh ngữ là Viết 1 đoạn văn, một ý niệm xấu xa hiện lên trong đầu của tôi.

Viết cái gì thì tốt đây? Không biết tại sao, tôi lại nhớ tới tiểu thuyết sắc hiệp của kiếp trước, nên viết cái gì đây? Lưu Lỗi đại chiến Diệp Tiêu Tiêu? Hay là thôi đi, tiểu cô nương này trông rất thuần khiết, nếu như tôi viết vậy thì xong đời rồi.

Hay là viết đoạn văn có ý khó hiểu 1 chút, ví dụ như tôi là bạn tốt của chủ nhiệm lớp, tôi rất yêu nàng, nàng cũng rất yêu tôi. Cạc cạc, Đây đúng là một ý kiến hay!

Mười phút đồng hồ sau, tôi hài lòng đem bài thi đặt ở trước mặt của Diệp Tiêu Tiêu, nghênh ngang, tiêu sái bước ra khỏi lớp học.

“Làm bài thi thế nào?”

Quách Khánh ngậm 1 điều thuốc từ trong Giáo Học lâu đi ra.

“Tiểu tử, cậu bệnh à? Cậu học ai vậy?”

Tôi chỉ vào điều thuốc trên miệng Quách Khánh hỏi. Tiểu tử này ở kiếp trước không hút thuốc lá!

“Ha ha, tớ cũng vừa mới học xong. Sao vậy, lão Đại, có làm 1 điều không?”

Quách Khánh từ trong túi móc ra một hộp Hongtôishan.

“Được lắm, tiểu tử, 10 đồng 1 điều đó!”

Tôi khoát tay áo cự tuyệt. Kiếp này tôi đang muốn bỏ thuốc.

“Là do thủ hạ của tiểu đệ hiểu kính.”

Quách Khánh dương dương đắc ý nói.

“Tại sao lại nộp bài thi nhanh như vậy?”

Bởi vì tôi biết, lúc tôi nộp bài thi thì hắn cũng nộp luôn.

“Đầu óc của tớ căn bản không phải là để đọc sách! Cho dù có tốt nghiệp cấp III, thì đại học không phải loại người như tớ có thể thi đậu!”

Quách Khánh ném điều thuốc lá xuống đất, lấy chân dẫm lên nó.

“Không thi thì cậu làm gì?”

Nói thật, tôi cũng hi vọng người bạn này của tôi bước lên chính đạo, thi đỗ đại học.

“Người như tớ, trời sinh ra là để làm người giang hồ, còn có thể làm cái gì khác nữa đây!”

Quách Khánh tự giễu nói.

“Hi vọng lựa chọn này của cậu là đúng, nhưng mà cho dù như thế nào, Quách Khánh, cậu vĩnh viễn là huynh đệ của Lưu Lỗi!”

Tôi đương nhiên biết, có 1 số chuyện khi đã thay đổi thì không có cách nào vãn hồi cả.

“Lão Đại, cậu cả đời là lão Đại của tớ!”

Quách Khánh cũng kích động nói.

“Lâu rồi không có đi ăn cơm cùng nhau nhỉ?” Một lát sau tôi nói.

“Đi thôi, chỗ cũ!”

Quách Khánh cười cùng tôi đi đến quán nhỏ gần trường – Tụ Duyên Tiểu Cật.

“Ông chủ, cá xào mùi, thêm rau. Hai chai rượu!” Tôi nói.

”Lão Đại, cậu cũng uống rượu à?”

Quách Khách kinh ngạc nói.

... ..

Buổi tối hôm hôm đó, tôi nhận được điện thoại của đại diện công ty Microsoft gọi tới.

“Alo, xin chào ngài, tôi là đại diện của công ty phần mềm Microsoft, tôi họ Từ.”

Đầu điện thoại bên kia nói.

Nghe thấy thanh âm này, tôi vô cùng kích động, người này là lão thủ trưởng kiếp trước của tôi, Từ Trung Bang, hiện giờ đang giữ chức giám đốc 1 chi nhánh của công ty phần mềm Microsoft.

Sau khi tôi tốt nghiệp, gia nhập công ty, Từ trung bang đã trở thành Tổng giám đốc, cũng bởi do hấn tán thưởng, thì tôi mới có thể từng bước bò lên địa vị cao, khi hấn về hưu tôi trở thành Tổng Giám đốc của công ty này ở nước Z.

Từ Trung Bang, ở kiếp trước là thượng cấp của tôi, đồng thời cũng có quan hệ bạn bè.

Một học sinh vừa mới tốt nghiệp đại học, sẽ rất khó khăn khi bước vào công ty Microsoft, mỗi công việc Từ Trung Bang đều không sợ phiền phức hướng dẫn tôi, chỉ đạo tôi.

Thậm chí có thể nói nếu như không có Từ Trung Bang, thì cũng không có tôi. Sau khi hấn về hưu, tôi thường đến nhà hấn làm khách, tôi vẫn đối xử với hấn như 1 ân sư.

Nhưng mà hôm nay, tôi lại ngồi cùng với hấn trên 1 bàn đàm phán, tranh thủ lợi ích cho riêng mình.

Tôi cố nén nội tâm đang xúc động, bình tĩnh nói:

“Xin chào Từ tiên sinh.”

“Không biết ngày mai Lưu tiên sinh có rảnh không, chúng ta hẹn gặp, thương lượng về sự hợp tác của chúng ta.”

Từ Trung Bang nói.

“Được rồi, tám giờ sáng sớm ngày mai, Gặp ở phòng vi tính của Đại Học Tân Giang được không? Nơi đó Internet dễ dàng cho việc sử dụng hệ điều hành của tôi.”

Tôi nói.

Tôi mất khoảng 1 tháng thời gian mới bước đầu làm hoàn thiện Windowz 98, đã từng khảo nghiệm chạy thử trên 586 máy vi tính của Đại Học Tân Giang.

Cũng đồng thời lấy tên hệ điều hành là Ánh Rạng Đông 95.

40. Chương 39: Ánh Rạng Đông 95.

Độ tuổi của Từ Trung Bang cũng không chênh lệch bao nhiêu so với phụ thân tôi, đều là trung niên nam nhân, nhưng hấn phong nhã hào hoa hơn.

Lúc tôi tới gặp hấn, hấn vẫn mặc kiểu áo của Tôn Trung Sơn màu đen.

Tôi đi tới, chìa tay ra với hấn:

“Xin chào Từ tiên sinh! Tôi là đại lý toàn quyền cho lần hợp tác này, Lưu Lỗi!”

“A? Cậu biết tôi?”

Từ Trung Bang kinh ngạc nhìn tôi.

Đúng vậy. Từ Trung Bang kiếp này chưa gặp được tôi, bảo làm sao hấn không kinh ngạc cho được.

“Từ Phó tổng giám đốc Microsoft, trên ti vi tôi thường thấy ngài!”

Tôi giải thích.

Từ Trung Bang lập tức thoải mái nói:

“Hóa ra là như vậy, không nghĩ tới Lưu tiên sinh cũng chú ý tới công ty Microsoft!”

Hắn nói câu kia có 2 nghĩa, nghĩa đen là nói rằng tôi có biết công ty hắn, nghĩa bóng muốn chỉ rằng tôi đã nhắm vào công ty họ.

“Đâu có, đâu có, thỉnh thoảng chỉ xem 1 chút tin tức khoa học kỹ thuật mà thôi!”

Tôi cười mỉa nói. Không nghĩ tới kiếp này tôi lại đối lập với cấp trên của mình ở kiếp trước.

“Tôi muốn hỏi Lưu tiên sinh, từ đâu mà ngài biết chúng tôi sắp phát hành Windowz 95?”

Từ Trung Bang hỏi.

“A, là do tôi có 1 người bạn học được thử nghiệm Closed Betôi.” Tôi nói.

“A? Như vậy là tốt rồi, Lưu Tiên sinh thấy sao? Công ty của chúng tôi hiện nay đối với hệ điều hành năm giữ những kỹ thuật tân tiến nhất trên thế giới, tôi nghĩ Lưu tiên sinh chắc là hiểu ý của tôi muốn nói gì.”

Từ Trung Bang đột nhiên nói.

Có ý gì? Chẳng phải là Tự cao tự đại hay sao? Tôi cố ý nghi ngờ hỏi:

“Từ tiên sinh, tôi không hiểu ý ngài nói.”

“Lưu tiên sinh, nếu như người muốn gia nhập công ty của chúng tôi, chúng tôi sẽ rất hoan nghênh. Nhưng cũng không cần phải sử dụng tới phương thức này!”

Từ Trung Bang nói.

Lúc này tôi mới hiểu được, thì ra là Từ Trung Bang hiểu lầm ý của tôi.

Nhưng mà điều này cũng không có thể trách hắn, thời điểm tôi ở công ty Microsoft, loại chuyện này cũng gặp không ít, thường xuyên có người tìm Tổng giám đốc, nói mình phát minh ra 1 hệ điều hành hoặc phần mềm lợi hại nhất thế giới, khiến cho Microsoft chú ý. Đương nhiên, cũng là để dò xét ý tứ.

“Từ tiên sinh, tôi nghĩ chúng tôi trước tiên hãy cứ xem 1 chút về hệ điều hành của tôi trước rồi hãy bàn!”

Tôi mỉm cười nói.

“Được rồi!”

Từ Trung Bang cùng tôi, cùng nhau tiến vào phòng máy tính của Đại Học Tân Giang.

Tôi khởi động máy, hệ điều hành Ánh Rạng Đông 95 bắt đầu chạy, sau khi những hình ảnh quen thuộc hiện ra, trên màn hình hiện lên 1 bức ảnh do chính tôi thiết kế: trên mặt biển màu xám xuất hiện 1 ánh rạng đông, phía trên có mấy chữ tiếng Trung rất to: “Hệ Điều Hành Ánh Rạng Đông 95”.

Thật ra bức hình này giống với bức hình ánh rạng đông trong Windowz giống nhau, chỉ khác nhau về hình thức thể hiện mà thôi.

Lúc mới bắt đầu, Từ Trung Bang còn chẳng thèm ngó tới, nhưng khi hắn nhìn thấy màn hình còn đẹp hơn so với Windowz 95, bộ mặt hắn biến sắc, trợn mắt há mồm.

“Từ tiên sinh, ngài có thể dùng thử 1 chút.”

Tôi đã sớm dự đoán được phản ứng của hắn, hừ hừ, đây chính là Windowz 98 cải biên mà.

Từ Trung Bang dùng tay phải đang run của mình nắm chặt con chuột, mở thư mục My Computer ra .

Làm phó tổng giám đốc của Microsoft, cho nên Từ Trung Bang rất quen thuộc với đặc tính của Windowz 95, mà khi hắn đang thao tác hệ điều hành này, cho dù ở đặc tính hay thao tác đều hơn hẳn Windowz 95 1 bậc.

“Ông trời ơi! Tôi muốn thấy tác giả của hệ điều hành này!”

Từ Trung Bang kích động nói.

“Tôi nghĩ không cần thiết đâu. Tác giả này là tầng lớp cao tầng của viện nghiên cứu khoa học, không tiện lộ diện, tôi nghĩ Từ tiên sinh cũng hiểu rõ nguyên nhân vì sao chứ.”

Tôi nói.

“A! Tôi hiểu!”

Từ Trung Bang thất vọng nói:

“Lưu tiên sinh, xin cho tôi thời gian 1 giờ, tôi lập tức gọi điện cho Tổng Công ty! Điều này thật sự làm cho người khác rất khó có thể tin!”

“Được.”

Mặt tôi không đổi sắc nói.

Từ Trung Bang chạy ra ngoài gọi điện thoại, nội dung thì tôi không muốn biết, dù sao đồ ở cũng trong tay của tôi, nói cách khác quyền chủ động là do tôi nắm giữ, thứ này bao nhiêu tiền cũng do tôi định giá.

Khoảng 1 canh giờ sau, Từ Trung Bang mới bước vào, hẩn nhìn chằm chằm vào màn hình của Ánh Rạng Đông 95.

Trên màn hình có mấy trò chơi rất lưu hành trong văn phòng, đó là Kim Cương và Đánh bài.

Sau khi Từ Trung Bang nhìn thấy lập tức cả kinh kêu lên:

“Cái trò chơi này là ai thêm vào? Quả thực thật tốt quá! Nếu so sánh với trò chơi do Windowz thêm vào thì tốt hơn nhiều.”

Ha hả, đương nhiên là tốt hơn, nếu như mấy ngày sau người thấy những trò chơi này được những nhân viên nhà nước chơi, thì người mới biết đến những giá trị của trò chơi mang đến. Mà tôi cũng chỉ bắt trước thêm vào trong Ánh Rạng Đông 95 mà thôi.

“Tôi đã liên lạc với Tổng giám đốc, Lưu tiên sinh, ngài ra giá đi!”

Từ Trung Bang vô cùng hiểu giá trị của hệ điều hành kia, sau khi hẩn liên lạc với Tổng công ty, người bên kia cũng khiếp sợ không kém hẩn, nói với hẩn bằng bất cứ giá nào cũng phải mua được hệ điều hành này, nếu như không thể hợp tác, ngàn vạn lần không được biến nó thành đối thủ cạnh tranh.

Tổng Giám đốc của tập đoàn Microsoft là BillGate đã đặt trước máy bay, đại khái nói rằng sáng ngày mai có thể đến được sân bay quốc tế Tân Giang.

Từ Trung Bang biết rõ trách nhiệm trọng đại của mình, nếu như làm hỏng chuyện này, thì hẩn không gánh nổi. Cho nên hẩn không muốn nói nhiều, trực tiếp đi vào vấn đề giá cả.

“Ngài cảm thấy nó trị giá bao nhiêu tiền?”

Tôi không trả lời vấn đề của hẩn, mà hỏi ngược lại.

“A?”

Từ Trung Bang sửng sốt, không nghĩ tới tôi sẽ hỏi như thế. Hẩn còn tưởng rằng tôi sẽ lập tức ra giá, cho dù là công phu sư tử ngoạm, cũng không thành vấn đề.

“Từ Tiên sinh ngài chẳng lẽ không cảm giác được hệ điều hành này vô giá hay sao?”

Tôi tiếp tục tung hỏa mù.

“Vô giá? Là có ý gì? Chẳng lẽ Lưu tiên sinh không muốn bán?”

Từ Trung Bang nghe xong nghi hoặc hỏi.

“Đúng ! Hệ điều hành đúng là không thể bán, nhưng chúng tôi có thể lựa chọn phương thức để hợp tác!”

Tôi dùng giọng chân thật đáng tin nói.

Từ Trung Bang nghe thấy tôi nói có thể hợp tác, thì tâm trạng hẩn trùng xuống.

Người tôi không bán, cũng không có thể cưỡng cầu. Lùi một bước cũng được, chỉ cần có thể hợp tác, thì nhiệm vụ của mình coi như là hoàn thành.

“Không biết Lưu tiên sinh tính phương thức hợp tác như thế nào?”

Từ Trung Bang hỏi.

“Yêu cầu của tôi Từ tiên sinh có thể không làm chủ được...”

Tôi thật sự không đành lòng nói với cấp trên kiếp trước của tôi như vậy.

“Như vậy đi, Tổng giám đốc tập đoàn của chúng tôi là BillGate sáng mai sẽ tới đây. Nếu như Lưu tiên sinh có yêu cầu gì đặc thù, thì mai có thể nói với ngài ấy.”

“Được rồi. Sau khi ngài ấy đến thì gọi điện thoại cho tôi.”

Tôi nói. Sau đó lấy từ trong ba lô ra 3 cái đĩa Ánh Rạng đông, để cho hắn cầm về xem trước.

Từ Trung Bang vội vàng nhận lấy, hắn định mở miệng hỏi tôi vấn đề này, nhưng biết đây là bí mật đàm phán, nên không dám mở miệng.

Tôi với Từ Trung Bang tương đối hiểu rõ, hắn sẽ không làm ra cái chuyện trộm cắp bản quyền gì đâu (như tôi đang làm), với lại tôi đã mã hóa, tôi không tin với tài nghệ của bọn họ có thể làm gì được

41. Chương 40: Không Cần Thận Làm Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân.

Từ Trung Bang chỉ vào 1 nam nhân trẻ tuổi tóc vàng nói.

“Xin chào, Bill tiên sinh.”

Tôi dùng khẩu âm của người nước Anh thuần thực nói. Dù sao tôi cũng là tổng giám đốc của công ty này!

“A? Lưu tiên sinh, ngài biết nói Anh ngữ?”

Bill kỳ quái hỏi.

“Biết một chút thôi!”

Tôi mỉm cười nói. Nói nhảm, kiếp trước tôi nói chuyện với hắn không ít, làm sao mà không biết Anh ngữ được chứ.

“Vậy cũng tốt, nếu như vậy, Xin Lưu tiên sinh cứ nói thẳng điều kiện của ngài.” Bill nói.

“Bản quyền của hệ điều hành tôi sẽ không bán, nhưng sẽ giao cho công ty Microsoft tiêu thụ. Đồng thời tôi cũng đồng ý cho công ty Microsoft tiếp tục phát triển dựa trên hệ điều hành của tôi.”

Tôi trước tiên nói chỗ tốt mà công ty Microsoft được hưởng ra trước đã.

“Vậy Lưu tiên sinh muốn được cái gì?”

Bill cũng không ngu, biết những điều tôi vừa nói chỉ là dụ bọn họ, điều kiện vẫn còn chưa có nói ra.

“Lợi nhuận 50% của hệ điều hành, con số này không thể thay đổi được.”

Tôi không thích cùng người khác cò kè mặc cả.

“50%? Vậy thì nhiều quá!” Bill kinh hô.

“Không nhiều? Nếu như không vì điều kiện kinh tế trước mắt của nước Z, tôi hoàn toàn có thể tự mình thành lập công ty, đến lúc đó không cần thận lại đoạt đi chén canh của người khác.” Tôi nói.

“Nhưng là ngài không có những độc quyền đối với hệ điều hành!” Bill nói.

“Cho nên, đây cũng chính là 1 trong những nguyên nhân tôi tìm các ngài hợp tác. Nhưng không phải là nguyên nhân chủ yếu, bởi vì việc đăng ký độc quyền ở nước M không có hiệu quả với nước Z!”

Tôi chậm rãi nói.

“Được rồi! Tôi đáp ứng ngài, nhưng ngài phải công khai cho chúng tôi biết về nguyên số hiệu!”

Bill cắn răng nói. Hẳn vốn không quan tâm tới tiền, tiền với hắn chỉ là mấy con số, hẳn quan tâm tới kỹ thuật hơn

“Cái này không thành vấn đề, hơn nữa tôi cũng tuân thủ lời hứa của tôi, đó là chúng tôi có thể cùng nhau nghiên cứu, phát triển Ánh Rạng Đông 95.”

Viết cái hệ điều hành này đã mất 1 tháng không ngủ ngon của tôi, chuyện như vậy sau này đánh chết tôi cũng không làm.

Mặc dù tôi biết mình sống tới 180 tuổi, nhưng mà được nửa đời đã bán thân bắt toại so với chết còn khổ hơn. Chẳng bằng hào phóng, cung cấp kỹ thuật, để cho bọn họ tiếp tục tiến hành.

Sau khi chúng tôi thương lượng liền quyết định, tháng 12 năm nay công bố Windowz 95, ánh rạng đông 95 lùi sang năm sau phát hành, đổi tên thành Ánh Rạng Đông windowz 97.

Đồng thời, Microsoft cũng quyết định lấy 30% lợi nhuận của Windowz 95 để bồi bổ cho tôi. Windowz 95 cũng đổi tên thành Ánh rạng đông Windowz95.

Sau khi ký kết hợp đồng, làm công chứng, phải đến hơn 8h mới xong.

Từ Trung Bang mời tôi ăn cơm, lại bị tôi cự tuyệt. Gần đây không về nhà đúng giờ, mẹ tôi đã bắt đầu nghi ngờ. Ba tôi thì khỏi cần phải nói, nói bóng nói gió tôi đi vào phòng trò chơi.

Haha, vậy là phát tài lớn rồi, 30% và 50% trên toàn thế giới. Tôi cao hứng mỉm cười, chậm rãi bước trên con đường.

Không biết tại sao, sau khi trọng sinh thân thể tôi ngày càng cường tráng, lúc mới đầu tôi cho rằng mình rèn luyện có kết quả.

Nhưng về sau tôi cảm thấy có cái gì đó không đúng, trước khi trọng sinh tôi cũng không có mạnh mẽ như hiện nay.

Hơn nữa, cảm giác này từ sau khi ở Bắc Kinh trở về càng rõ ràng, có cảm giác thân thể mình luôn không dùng hết sức lực. Hôm nào rảnh thì phải tìm Diêm Vương lão ca xem sao.

“Cứu mạng ”

Từ nơi xa truyền tới thanh âm kêu cứu của 1 phụ nữ, thanh âm này vô cùng dễ nghe. Tôi không khỏi dừng bước lại, nhìn về bốn phía xung quanh.

“Gọi đi? Cô em tiếp tục gọi đi? Cô em gọi rách cổ họng cũng không ai tới cứu cô em đâu!”

Một âm thanh thô rề vang lên.

Ai, trong lòng tôi mắng, những kẻ bắt cóc này đúng là không có văn hóa, tại sao lại cứ dùng mãi những từ cũ kỹ này.

Quả nhiên, thanh âm kia không kêu cứu mạng nữa, mà lo sợ nói:

“Ngươi ... các ngươi muốn làm gì?”

Các ngươi? Còn có đồng bọn?

“Làm gì? Cô em, cùng đại gia đi chơi đi.”

Một thanh âm ẻo lả vang lên.

Tôi ngất, cũng quá chuyên nghiệp đó chứ? Lại còn giả làm lưu manh? Đúng là không có tiền đồ!

“A! Các ngươi mau buông tay! Nếu không tôi liều mạng với các người!”

Một giọng nữ hô lên.

“Liều mạng? Được! Đại gia ta đang chờ đây!”

Lại một âm thanh thô rề vang lên.

Ai! Tâm tình của tôi hôm nay không tệ, đành làm anh hùng cứu... , khoan đã, tôi phải xem có phải mỹ nữ không đã, vạn nhất cứu nhầm 1 con bé xấu xí, sau đó nó đòi lấy thân báo đáp mình thì khổ rồi.

Tôi theo hướng âm thanh đi tới, hóa ra là 1 cái hẻm ven đường.

Hai vóc người 1 béo 1 gầy quay lưng về phía tôi. Mấy thân ảnh này sao quen mắt vậy? Không phải sáu đầu đà (1) trong Lộc Đỉnh Ký đó chứ?

Tôi vội vàng quan sát bốn phía, đúng là không có camera.

(1): Sáu đầu đà: lưu manh gầy còm

Dưới ánh trăng, tôi thấy rõ thiếu nữ bị 2 người bắt cóc, đại khái khoảng 17, 18 tuổi, mặc 1 bộ trang phục giản dị.

Nhưng mà đã trở mã rất tốt rồi, một bộ ngực rất lớn phình ra như muốn thủng cả áo.

Mẹ nó, tôi nuốt từng ngụm nước bọt, vóc người như thế này mà trời tối dám ra đường, đừng nói tới lưu manh, ngay cả tôi cũng muốn cưỡng gian.

Cô bé có khuôn mặt rất đẹp, hình trái xoan, lông mày lá liễu nhỏ nhắn, đôi mắt trong suốt hiện lên sự sợ hãi, hình dáng này đúng là khiến người tôi yêu mến.

Mẹ kiếp, mỹ nữ !!! Vậy thì làm sao để cho 2 tên sáu đầu đà gây họa được, có lên cũng phải là tôi!

Có câu nói: gặp chuyện bất bình thì không thể bỏ qua, cũng đến lúc phải ra tay rồi. Tôi lặng lẽ đi tới vỗ vào đầu 2 tên sáu đầu đà

“Má ơi, có quý!”

Tên sáu đầu đà này vốn bị tinh trùng thượng não, bị tôi vỗ 1 cái đã sợ hết hồn.

“Hét con mẹ người ấy à!”

Bàn đầu đà (2) bất mãn xoay người lại, bỗng nhiên nhìn thấy tôi ở phía sau, kinh ngạc nói:

“Người ...người là ai?”

(2): Bàn đầu đà: Lưu manh béo mập.

“Hai vị đại ca, tối nay có vẻ rất thích thú đây.”

Tôi cười hì hì nói.

“Mẹ kiếp, hù chết Lão Tử rồi! Người là ai? Nơi này không có chuyện của người, rút mau!”

Sáu đầu đà nói với tôi.

“Cứu mạng!”

Cô bé thấy tôi tới, điên cuồng kêu lên.

“Trước tiên cô đừng làm ồn!”

Tôi bất mãn nhìn cô bé một cái. Đối với Bàn gầy đầu đà nói:

“Các người có phải lưu manh hay không? Sao trông các người giống Nông dân vậy?”

“Ai? Ai nói 2 anh em chúng ta là nông dân?”

Sáu đầu đà đáp.

“Câm miệng, mày nói với hắn làm cái rắm gì!”

Bàn đầu đà ở bên cạnh lập tức chặn Sáu đầu đà lại, quay đầu nói với tôi:

“Hai chúng tao có phải nông dân hay không, thì có liên quan gì tới mày?”

Ai! Thông minh đấy, tôi không còn lời nào để nói rồi! Tôi buồn bực nói:

“Đến đây đi, để tôi làm mẫu cho các người biết, thế nào mới là lưu manh!”

Hai người này và mỹ nữ kia cùng kinh ngạc, vẻ mặt cô bé lại giống như đưa đám, vốn tưởng thoát khỏi miệng cọp, không nghĩ tới lại rơi vào tay lưu manh.

Cô bé khẽ thở dài: tâm thân trong sạch của mình hôm nay bị hủy ở chỗ này rồi.

Tôi xoay người sang chỗ khác, nhìn ngấm hồi lâu, thậm chí còn liên tưởng đến bộ ngực lớn của Diệp Tiêu Tiêu, khuôn mặt nở nụ cười dâm dăng, đi với phía mỹ nữ.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Tôi đột nhiên nhớ tới 1 câu nói trong tiểu phẩm “Bán quải” (3), thuận miệng nói ra.

(3): Bán quải: Lừa Đảo

Sấu đầu đà sợ hãi than, nói:

“Mẹ kiếp, đại ca người xem! Đây mới gọi là lưu manh, trước khi cưỡng gian người ta lại còn hỏi người ta chuẩn bị xong chưa?”

Bàn đầu đà cũng phụ họa nói:

“Đúng! Đây đúng là tố chất của người thành phố, con mẹ nó thật lễ phép!”

“Được rồi, ta muốn bắt đầu. Cô em có quyền lựa chọn phản kháng, nhưng sự phản kháng của cô em sẽ làm ta càng thêm hưng phấn!”

Tôi đưa tay về phía bộ ngực lớn của mỹ nữ, nhưng khi gần chạm đến lại thu về.

“Được rồi, làm mẫu kết thúc.”

Tôi nói với Sấu đầu đà:

“Hai các người có thể rút rồi”

“Lão Đại, người đứng là cực phẩm lưu manh! Nếu không người lên trước đi? Người ăn xong thì đến lượt chúng ta cũng được!”

Sấu đầu đà nói.

“Ai là lưu manh? Lão Tử vốn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng thấy bộ dáng của các người không chuyên nghiệp, cho nên tới làm mẫu cho các người xem.”

Tôi tức giận, bọn chúng dám đem cái mũ lưu manh chụp lên đầu của tôi.

“Lão Nhị, tên tiểu tử này đùa bỡn 2 chúng ta, dẹp hắn đi!”

Nói xong liền xông về phía tôi.

Ai! Nói người là sấu đầu đà, thì đúng người là sấu đầu đà, chỉ bằng chút công phu này mà dám ở trước mặt tôi ngo ngoe ư.

Kiếp trước của Lão tử vốn vô địch Tán Thủ, sức lực của kiếp này còn mạnh hơn, đâu có gì phải sợ 2 tên này.

“Đến đây!”

Tôi kêu lên 1 tiếng, lấy 2 tay thủ thế.

“Sao vậy? Sợ à? Sợ thì rút nhanh lên!”

Sấu đầu đà kêu lên.

“Tôi đang muốn hỏi 2 người xem, trên người 2 người có mang theo tiền thuốc không? Một lát nữa không trọng thương sẽ tàn tật, lại không có tiền mua thuốc, làm bệnh tình của các người không chữa được, trong lòng tôi có chút áy náy!”

Tôi hảo tâm nói.

“Ha ha ha ha ha”

Bàn đầu đà và Sáu đầu đà thi nhau phá lên cười.

Tôi không muốn nói nhiều nữa, những gì đáng nói tôi đã nói hết cả rồi, lúc này bọn chúng có chết cũng không phải chuyện của tôi.

Tôi xuất 1 cước đá thẳng vào đầu của Bàn đầu đà, làm hắn bay ra ngoài, oanh một tiếng, đập vào trên người Sáu đầu đà.

Chỉ nghe răng rắc một tiếng, đoán chừng đó là tiếng xương gãy của 2 người.

Tôi đi xem xét 1 chút, 2 người này còn thở, chỉ bị ngắt đi mà thôi.

Nhưng xem ra, có tỉnh lại cũng chỉ làm người thực vật mà thôi.

42. Chương 41: Đại Ca Ca.

Tôi nói với cô bé đang ngây ngốc.

“Tôi...chuyện này, cảm ơn anh.”

Tiểu mỹ nữ bị tôi vừa gọi nên mới hoàn hồn lại.

“A, thật ra thì tôi cũng là một tên lưu manh, chỉ là mới thay đổi chủ ý mà thôi.”

Tôi nói.

“Ha hả, tôi biết anh là người tốt.”

Tiểu mỹ nữ dùng ánh mắt cảm kích nhìn tôi.

Tôi nhìn thấy ánh mắt của nàng, lập tức cả người run lên, vội vàng nhìn ra chỗ khác. Ánh mắt của tiểu mỹ nữ này thật là câu dẫn người tôi mà, nếu cứ tiếp tục nhìn, tôi lại có phản ứng cũng nên, không trách được nhiều người muốn cưỡng gian nàng như vậy.

“Đã tối thế này, cô còn chạy ra ngoài làm gì? Cô không biết tầm này có rất nhiều người xấu hay sao?”

Tôi dạy dỗ nàng nói. Cũng không biết cha mẹ nàng đi đâu rồi, mà lại để cho 1 đứa con gái như hoa như ngọc thế này đi ra ngoài buổi tối.

“Tôi ...tôi lần đầu tiên đi xa nhà, vừa mới xuống xe đã lạc đường.”

Tiểu mỹ nữ ngượng ngùng nói.

“A, thì ra là như vậy. Vậy cô mau đưa số điện thoại của nhà cô đây, tôi giúp cô liên lạc.”

Để tăng thêm cảm tình cho du khách, tôi tiếp tục phát huy hình tượng của dân thành phố Tân Giang.

“Tôi ...tôi không có nhà!”

Tiểu mỹ nữ cắn môi quật cường nói.

“Không có nhà? Cô là cô nhi?”

Tôi kỳ quái hỏi. Tôi thật sự không tin tiểu mỹ nữ này lại sống một mình từ trước tới giờ, nếu không đã bị sắc lang đâm sát rồi.

“Cha tôi, mẹ tôi không cần tôi nữa rồi!”

Tiểu mỹ nữ nói tới đây, thanh âm có chút nghẹn ngào.

Ai! Tôi thở dài. Hóa ra là 1 đứa con bị cha mẹ vứt bỏ a, thật không biết cha mẹ hẳn nghĩ gì nữa, loại cục phẩm nữ nhi như thế này, cho dù có bán tới vùng núi xa xôi vẫn được giá cao mà!

Không đúng, sao vậy nhỉ? Tại sao tôi có thể nghĩ như vậy được. Tôi là dân thành phố thiện lương mà.

Cho nên tôi nói:

“Tiểu muội muội, vậy sau này em tính thế nào? Anh dẫn em đến Cục công an nhé?”

Dường như tuổi mỹ nữ so với tôi còn lớn hơn, nhưng tôi mặc kệ, ai bảo tôi là anh hùng cứu mỹ nhân đây.

Tôi không thể nói: Đại tỷ tỷ... Như vậy thật mất mặt, dù sao tôi cũng anh tuấn cao lớn, chỉ cần tôi không nói, ai biết tôi 16 tuổi?

“Đại ca ca, anh đừng đem em tới cục công an, họ lại đưa em về bên cạnh cha mẹ em mất!”

Tiểu mỹ nữ kéo ống tay áo của tôi làm nũng nói.

Ai, thật chịu không nổi nữa rồi. Thanh âm này, quá giống tiểu hồ ly tinh. Nhưng mà tôi nghe lời nàng, dường như không phải ba mẹ nàng đâu có không cần nàng?

“Thật ra thì, thật ra thì... em tự mình trốn nhà đi!”

Tiểu mỹ nữ nhìn thấy tôi nghi ngờ, rốt cục cũng nói thật.

“Ai, Tiểu muội muội. Việc này là em không đúng rồi, em thử nghĩ xem, em bỏ nhà đi như vậy, cha mẹ em sẽ lo lắng biết bao nhiêu đây? Hay là nghe lời của đại ca ca đi, trước tiên đến Cục công an đã nhé!”

Một đóa hoa xinh đẹp như vậy mà bỏ nhà đi, không xảy ra chuyện mới lạ.

“Xin anh đấy, đại ca ca. Anh đừng mang em trở về! Em không muốn trở về cái nhà kia, cha mẹ không thương em, bọn họ mỗi ngày chỉ lo tới chuyện quan hệ, không lo lắng tới em. Bọn họ...dù sao em cũng không muốn trở về! Đại ca ca, em thực sự không muốn về!”

Tiểu mỹ nữ vừa nói, đôi mắt đã ươn ướt, nói xong thì nước mắt tuôn như mưa.

Tôi vội vàng lấy 1 cái khăn tay từ trong túi ra, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng. Ai. Đây là cái khăn do Triệu Nhan Nghiên tặng cho tôi, nhưng tôi lại đem nó lau nước mắt cho cô bé này.

“Được rồi, được rồi. Em đừng khóc nữa, anh không đưa em đến cục công an là được!”

Tôi an ủi tiểu mỹ nữ, không nghĩ tới nàng tuổi không lớn, mà lại có nhiều tâm sự như vậy. Tôi lúc bằng tuổi nàng có ý nghĩ phản nghịch như vậy không nhỉ?

“Thật sao?” Tiểu mỹ nữ cao hứng hỏi.

“Đương nhiên là thật. Đại ca ca không gạt em.”

Tôi ra vẻ đạo mạo nói. Nghĩ thâm, sở trường của lão tử là gạt người mà.

“Đại ca ca thật tốt!”

Tiểu mỹ nữ nghe xong lập tức nín khóc mỉm cười. Bỗng nhiên chạy tới, cái miệng nhỏ nhắn hôn luôn lên mặt của tôi 1 cái.

Phản ứng của tôi đầu tiên là, thôi rồi. Vậy là hỏng rồi?

Tôi thương cảm nói, nhất định trên mặt của tôi bây giờ còn dính đầy nước mắt!

“Được rồi, anh không đem em tới Cục công an, nhưng giờ anh phải về nhà.”

Bây giờ đã hơn 10h rồi, nếu tôi không về nhất định cha mẹ tôi sẽ đi tìm.

“A? Đại ca ca, anh sẽ bỏ lại em ở chỗ này hay sao?”

Tiểu mỹ nữ chu cái miệng nhỏ nói.

“Vậy thì phải làm thế nào? Đưa em đến Cục công an em có đến đâu!”

Tôi bước vội chân, nếu tôi không về thì có lẽ cha mẹ tôi sẽ đến cục công an mất.

“Vậy em lại gặp người xấu thì phải làm sao?”

Ánh mắt của tiểu mỹ nữ u oán nói.

“.. ”

Thật không nhịn được nữa, lại dính phải chiêu này. Ánh mắt nàng như vậy, lại làm tôi có phản ứng rồi

“Vậy em muốn làm sao bây giờ?” Tôi bất đắc dĩ nói.

“Em muốn đi theo Đại Ca Ca, như vậy đại ca ca có thể bảo vệ em!”

Mưu kế của tiểu mỹ nữ đã thực hiện thành công, mỉm cười.

Trời ạ! Quả nhiên là có dự mưu, nàng quay vòng vòng cho tôi tiến vào.

Mang nàng về nhà, tôi đương nhiên là cao hứng. Một tiểu mỹ nữ như vậy, nếu cùng nàng XXOO chẳng phải là sung sướng tới chết hay sao. Nhưng cha mẹ tôi thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại nói người này do tôi gặp trên đường ?

Tiểu mỹ nữ thấy thấy nét mặt tôi thay đổi không ngừng, làm bộ đáng đáng thương nói:

“Đại ca ca, như vậy thì thôi cũng được, cứ để cho em ở lại nơi hoang dã này tự sinh tự diệt đi?”

Trời ạ, mặc dù tôi biết tiểu mỹ nữ này đang bịa chuyện, khu hoang dã ư, đây là thành phố đó! Còn tự sinh tự diệt?

Tự diệt thì có thể, nhưng còn tự sinh? Nhưng tôi cũng không nhịn được lòng trắc ẩn, tôi thở dài một hơi nói:

“Được rồi, anh dẫn em trở về. Nhưng anh nói trước, chỉ một đêm thôi nhé, qua đêm nay, em đi tìm chỗ khác mà ở.”

Tiểu mỹ nữ lại hoan hô, hôn tôi một cái.

Nàng tại sao lại thích hôn người khác tới như vậy?

Chẳng lẽ nàng chưa nghe qua câu: nam nữ thụ thụ bất tương thân sao?

43. Chương 42: Cùng Anh Ngủ Chung.

Tôi đón một chiếc xe taxi, để cho tiểu mỹ nữ lên trước, sau đó tôi nói với tài xế địa chỉ nhà. Nhất định tài xế coi tôi là phú ông, cho nên mới thỉnh thoảng làm vài cú tiêu sái lượn xe.

Tôi về đến nhà, cha mẹ tôi đang giận dữ đứng ở phòng khách, thấy tôi định phát tác, đột nhiên phát hiện ở sau lưng tôi có thêm 1 người.

“Xin chào thúc thúc, a di!”

Tiểu mỹ nữ miệng ngọt ngào nói.

“Ai vậy ?” Mẹ tôi kỳ quái nhìn tôi.

Tôi vừa định giải thích, tiểu mỹ nữ đã nói chuyện:

“A di, cha mẹ của cháu không quan tâm cháu nữa rồi. Mới rồi cháu ở trên đường bị kẻ xấu khi dễ, may có đại ca ca cứu cháu. A di, bây giờ cháu không có nhà để về, người hãy cho cháu ở lại đi”

Tôi ngất, nàng tính ở nhà tôi thường xuyên ư?

“Ai! Đứa nhỏ này thật đáng thương a, Lão Lưu, ông nói làm sao bây giờ?”

Mẹ tôi hỏi tôi cha.

“Tôi thấy hay là báo cảnh sát đi, đứa nhỏ này lai lịch không rõ ràng, nhờ may xảy ra chuyện gì thì sao?”

Ba tôi lo lắng nói.

“Cái gì mà lai lịch không rõ ràng. Ông xem tôi vừa nhìn thấy nha đầu này xinh đẹp, tôi đã yêu thích nàng rồi! Tôi làm chủ, quyết định cho nha đầu này ở lại trong nhà chúng ta!”

Mẹ tôi nhìn tiểu mỹ nữ trên mặt tràn đầy sự yêu thích.

“Nhưng mà ...”

Cha tôi còn muốn nói điều gì nữa, nhưng đã bị mẹ tôi cắt ngang.

Mẹ tôi nhỏ giọng nói:

“Không nhưng với nhị gì cả, nhìn xem bộ dáng của tiểu nha đầu này, mai sau nhất định có thể làm 1 người vợ tốt của Tiểu Lỗi”

Mẹ tôi nói thanh âm tuy nhỏ, nhưng tôi với tiểu mỹ nữ đều nghe thấy. tiểu mỹ nữ tuy mặt có đỏ một chút, nhưng tại sao tôi thấy nàng lại cao hứng?

Chẳng lẽ tiểu mỹ nữ này đã thích tôi rồi ư? Anh hùng cứu mỹ nhân, sau này...

Cạc cạc, nếu đã như vậy, để lại nàng ở nhà tôi cũng là một lựa chọn tốt.

“Nha đầu, cháu tên là gì?”

Mẹ tôi đi tới, cao hứng vuốt ve cái đầu của tiểu mỹ nữ.

“A di, cháu tên là Hạ Nhu.”

Tiểu mỹ nữ nói.

“Ha hả, thật đáng yêu. Sau này gọi tôi là bá mẫu đi. Đi thôi Hạ Nhu, cùng với bá mẫu vào trong phòng, cháu đem chuyện của cháu nói cho bá mẫu nghe một chút. Lão Lưu, ông với Tiểu Lỗi xem ti vi trước đi.”

Nói xong, mẹ tôi cầm tay Hạ Nhu đi vào trong phòng.

Trong phòng thỉnh thoảng truyền tới âm thanh khúc khích, 2 cha con tôi chỉ biết 2 mặt nhìn nhau.

Một lát sau, Hạ Nhu đi ra trước, nói với tôi:

“Lưu Lỗi đệ đệ, tỷ lớn hơn đệ! Hừ, vậy mà dám xưng là ca ca, mau gọi tỷ tỷ đi!”

Xem ra mẹ tôi nhất định đem số tuổi của tôi nói cho nàng biết rồi. Mẹ tôi cũng thiệt là, tại sao lại nói hết ra, chẳng phải làm trở ngại tới công việc tán gái của tôi sao?

Tôi nhìn nghiêng qua Hạ Nhu một chút, cười nói:

“Nếu như em sau này không cần anh bảo vệ em nữa, thì anh gọi là tỷ tỷ cũng được.”

“Mẹ... người xem, đệ đệ hấn khi dễ con!”

Hạ Nhu đột nhiên kêu lớn.

Mẹ? Mẹ nàng đâu có ở đây?

Tôi và cha tôi đồng thời ngẩng đầu lên, nhìn ra xung quanh.

“Đừng nhìn nữa, tôi vừa mới nhận Hạ Nhu làm con nuôi, đương nhiên tôi cũng là mẹ.”

Mẹ tôi từ trong phòng đi ra ngoài, mặt mày hớn hờ nói.

Tôi ngất, nhà này không chứa được thêm người nữa, nếu như tiếp tục như vậy, tôi đành phải ra ngoài đường ở mất thôi.

Tôi đứng lên, nói một câu tôi muốn học tập, rồi trở về phòng của mình.

“Hạ Nhu buổi tối ngủ chỗ nào?”

Cha tôi hỏi.

“Để cho nó ngủ cùng với Tiểu Lỗi ở 1 phòng đi.” Mẹ tôi nói.

“Việc này không tốt lắm đâu, Hạ Nhu là tiểu cô nương.” Cha tôi nói.

“Ông tư tưởng sao lại đen tối thế, chúng nó là tiểu hài nhi, biết cái gì! Vừa nãy Hạ Nhu cũng đồng ý rồi.”

Mẹ tôi liếc nhìn cha tôi một cái.

....

Bây giờ tôi đã có đủ lượng tài chính để khởi động, hơn nữa còn không nhỏ, Tiếp theo tôi nên làm cái nghề gì đây?

Sau năm 95 tôi sẽ có một món lãi kékéchù. Mặc dù ngày 1/11/1995 quốc gia của tôi tiến hành áp dụng thuế thu nhập cá nhân, nhưng hiệu quả không lớn, mãi cho đến sau năm 2000, vẫn còn chưa thực hiện được nhiều.

Tôi bây giờ có thể nghĩ tới các loại nghề nghiệp, trong đó bao gồm: Nghề Bất động sản, nghề giáo dục huấn luyện, nghề Internet, nghề chế tạo thiết bị gia dụng, nghề chế tạo sản phẩm thông tin, môi giới xuất khẩu lao động....

Những nghề này nhất định sẽ cho lãi rất lớn, có khi còn gấp trăm lần số vốn đầu tư.

Nghề Bất động sản, phải có quan hệ tốt đẹp với chính phủ, cũng phải có bối cảnh trong giới hắc đạo. Xem tình hình trước mắt của tôi, 2 thứ này đều dính dáng tới tôi, nhưng lại không nhiều.

Nghề giáo dục huấn luyện, cũng cùng kiểu như cung thiếu nhi. Quản lý trường học đúng là cần tiền, nhưng kiếm đâu ra thầy giáo có danh tiếng bây giờ?

Nghề internet, mặc dù đầu tư lớn, lợi nhuận rất cao, nhưng trong 3 năm sau nó sẽ mọc lên như nấm.

Chế tạo thiết bị gia dụng, nghề này dường như hợp với tôi, trước kia tôi cũng đã từng học qua môn này.

Chế tạo sản phẩm thông tin, cái này thực ra không khác mấy so với chế tạo thiết bị gia dụng, có thể đồng thời tiến hành.

Môi giới xuất khẩu lao động? Chuyện này quá hại người, vì danh tiếng của mình, tốt nhất là ít làm đi.

Cuối cùng, chỉ có nghề bất động sản và nghề chế tạo thiết bị gia dụng là hợp với tôi.

Về phần nghề máy tính, chẳng phải là đã có chú Triệu? Trước mắt, công ty máy tính Thiên Hành cũng giống như của tôi không khác bao nhiêu cả.

Đang lúc tôi suy nghĩ, thì cửa phòng tôi bị đẩy ra. Tôi không vui nói:

“Không phải đã nói, trong thời gian con học tập không nên quấy rầy hay sao?”

Sau khi tôi sống lại, bởi vì tôi có rất nhiều công việc, cho nên đã ước định với cha mẹ, vào phòng tôi thì phải gõ cửa trước.

“Đại ca ca, là em.”

Tôi vừa ngẩng đầu, lại phát hiện ra đó là Hạ Nhu

“Em tới làm cái gì?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Cùng anh ngủ chung!” Hạ nhu nói.

“Cái gì? Em với anh ngủ chung? Chẳng nhẽ em không sợ anh ăn cái kia...?”

Tôi không biết nói gì nữa, mà chỉ nhìn Hạ Nhu.

“Em biết đại ca ca là người tốt, sẽ không làm thế với em. Nếu anh là người như vậy, ở bên ngoài kia đã sớm...”

Nói tới đây, mặt Hạ Nhu đỏ lên như một quả hồng.

Tôi là người tốt? Thật ra tôi là một sắc lang. hắc hắc, cùng tôi ngủ? Chủ ý của ai mà tốt quá vậy!

“Phòng của anh chỉ một giường.” Tôi nói.

“Em biết.”

Hạ nhu cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Anh ngủ không thích mặc quần áo.”

Tôi tiếp tục nói.

“Em... em cũng vậy.”

Tiếng Hạ Nhu nhỏ như 1 con muỗi.

“A, vậy được, hai chúng ta cùng ngủ đi”

Tôi nói. Bỗng nhiên tôi nhớ ra cái gì đó, vội vàng hỏi:

“Cái gì? Em ngủ cũng không mặc quần áo?”

Hạ Nhu không nói, chỉ cúi đầu gật nhẹ một cái, suýt chút nữa thì cái cằm đụng trúng bộ ngực lớn của nàng.

Hắc hắc, nghĩ tới bộ ngực lớn tôi liền thích thú, tối nay có hay không kiểm tra thử 1 chút?

44. Chương 43: “nem Rán”

Tôi thu lại bản kế hoạch để vào trong ngăn kéo, nhìn đồng hồ, đã hơn 12h rồi.

“Tại sao còn chưa ngủ?”

Tôi nhìn thấy Hạ Nhu vẫn đang ngồi trên giường, kỳ quái hỏi.

Hạ nhu cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rục tới mức gần như chảy nước. Một lúc sau, mới nhỏ giọng nói:

“Anh đi ra ngoài trước được không, em muốn cởi quần áo.”

“Em không phải muốn ngủ cùng anh trên 1 cái giường hay sao? Chẳng lẽ còn sợ anh nhìn?”

Tôi hỏi.

“Chuyện này...cho dù vậy cũng không được, anh chỉ cần đi ra ngoài trước, sau khi em lên giường rồi thì anh vào”

Hạ nhu đẩy tôi ra cửa.

Ai, nữ nhân này làm sao vậy! Đã quyết định ngủ chung với tôi, mà lại còn sợ người khác nhìn thấy mình thay quần áo.

Tôi lưu luyến không muốn rời, nhưng vẫn quay lưng đi, tôi muốn tạo 1 ấn tượng tốt cho mình.

Một lát sau, Hạ Nhu ở bên trong kêu lên:

“Được rồi, anh vào đi”

Tôi hưng phấn đẩy cửa phòng ra, tôi đi đến bên giường.

A? Tư thế này của nàng là sao? Lại đem mình cuộn lại giống 1 con tôm nhỏ.

“Em sẽ không nằm như vậy mà ngủ chứ?”

Tôi không cam lòng hỏi. Nếu quả thật là như vậy, vậy thì nàng có cởi quần áo hay không, cũng đâu còn có ý nghĩa gì.

“Đương nhiên! Mặc dù em biết anh là người tốt, nhưng nhìn ánh mắt của anh, em không tin tưởng lắm, vì sự an toàn của em. Em đành phải lấy chăn cuộn lại như vậy.”

Hạ nhu giả hoạt nói.

“Ngất! nếu em sợ không an toàn thì còn ngủ cùng anh làm gì! Trông giống như cái máy bay vậy!”

Tôi tức giận quát, tôi có cảm giác mình bị đùa giỡn.

“Nhưng mà, em còn có hi vọng, anh sẽ ở bên cạnh bảo vệ em!”

Hạ nhu ủy khuất nói.

“Không cần giải thích.”

Tôi tức giận, tắt đèn nhanh chóng cởi quần áo, ngay cả cái quần con, tôi cũng cắn răng kéo xuống.

Tôi lên giường, kéo 1 cái chăn đắp lên người, quay lưng về phía Hạ Nhu, không để ý tới nàng nữa.

Nhưng tôi đâu có ngủ được, mà ngược lại càng ngày càng phấn khích.

Nụ cười và thân thể đầy đặn của Hạ Nhu cứ quấn quanh trong óc tôi, tôi rất muốn kéo cái chăn xuống, hưởng thụ bộ ngực của nàng.

Đang lúc tôi suy nghĩ lung tung, thì có 1 âm thanh từ phía sau tôi vang lên:

“Đại ca ca, anh tức giận sao?”

Thì ra Hạ Nhu tiểu mỹ nữ này còn chưa ngủ, tôi còn tưởng rằng nàng đã sớm ngủ rồi.

“Không có!”

Tôi lạnh như băng đáp:

“Còn nữa, đừng có kêu tôi là đại ca, tôi không lớn hơn cô!”

“Sao vậy! Đại ca ca, nhất định là anh đang tức giận, có phải em cuộn mình lại làm anh mất hứng hay không?”

Hạ nhu ủy khuất hỏi.

“Đã nói không là không, sao cô nhiều chuyện như vậy!”

Tôi không nhịn được nói.

“Anh nhất định có!” Hạ nhu gắt giọng.

Tôi không nói gì nữa, tôi cũng không có thừa dinh dưỡng để tính toán với nàng.

Hình như tôi cảm thấy bản thân mình quá háo sắc rồi? Giờ đã có Triệu Nhan Nghiên, lại còn có hứng thú với bộ ngực lớn của Hạ Nhu.

Ai, kiếp trước tôi là người luôn chung thủy với tình yêu, sao kiếp này lại như vậy, 10 phần là đại sắc lang còn gì.

Một lát sau, thấy tôi không hề để ý đến nàng nữa, hạ nhu nhỏ giọng nói:

“Đại ca ca, em sợ, anh có thể quay lại đây được không?”

“Tôi có mưu đồ bất chính, chẳng lẽ cô lại muốn biến thành “nem rán” hay sao.”

Đúng là nàng vẫn canh cánh ở trong lòng tôi.

“Ai!” Hạ nhu khẽ thở dài một hơi, dùng âm thanh khe khẽ nói:

“Nếu không em đem mỡ nó ra, nhưng anh không được làm gì với em!”

Đột nhiên, tôi cảm giác mình quả thực là bại hoại.

Người ta là một cô bé, cuốn mình lại là chuyện bình thường, tại sao tôi lại tức giận, chẳng lẽ người này trời sinh ra để riêng cho tôi sờ hay sao?

Tôi cười khổ lắc đầu, xoay người lại.

Vừa định nhận lỗi với Hạ Nhu, không nghĩ là nàng đem cái chăn mở ra thật.

Dưới ánh trăng tôi thậm chí còn thấy rõ vẻ mặt xấu hổ của Hạ Nhu.

“Đại ca ca, như vậy được chưa.”

Hạ nhu nhỏ giọng nói.

“Ngủ đi, mới vừa rồi là Đại ca ca không tốt, Đúng là trong tâm đại ca ca có quỷ rồi.”

Tôi xấu hổ nói, tôi đã hơn 30 tuổi rồi, mà vẫn còn chơi trò tâm lý với 1 đứa trẻ 17, 18 tuổi.

“Em tin tưởng Đại ca ca.”

Hạ nhu cười nói. Bỗng nhiên lại xấu hổ nói:

“Thật ra thì, cho dù, cho dù Đại ca ca có muốn làm gì, em cũng không trách anh...”

Đây là ám hiệu hay sao? Không thể nào? Ông trời tại sao lại chiếu cố tôi như vậy chứ?

Nhưng mà tôi vẫn không làm gì cả, dù sao đây cũng chính là hình tượng đại ca ca.

Tôi không đành lòng lưu lại bóng ma cho đóa hoa xinh đẹp này.

Nghĩ tới đây, lòng tôi tràn đầy dự cảm hóa cũng bình tĩnh lại không ít, dần dần ngủ thiếp đi.

Nửa đêm tôi tỉnh dậy, tôi muốn đi WC, lúc trở về đã thấy Hạ Nhu đá văng cái chặn đi.

Một đôi ngọc thạch trắng ngần, tôi không kiểm chế được mà đưa tay tới.

Đột nhiên hạ nhu trong miệng kêu nhỏ:

“Đại ca ca, Anh không cần em ư. Anh đừng đưa em về nhà! Em không dám nữa.. sẽ đem mình biến thành 1 cái “nem rán”...”

Tôi cả kinh, vội vàng đem tay rút trở về.

Ngó Hạ Nhu hồi lâu, thấy nàng vẫn nhắm mắt, hô hấp đều đều, hóa ra tiểu nha đầu này nói mơ!

Tôi lại thò tay ra ngoài, nhưng Hạ Nhu lại nói:

“Đại ca ca, em đem nó mở ra rồi, anh muốn làm thế nào cũng được, nhưng đừng đuổi em đi!”

Tôi nhìn bàn tay mình giữa không trung, hay là bỏ qua đi.

Nghe Hạ Nhu thuần khiết nói mơ như vậy, tôi lại thừa dịp nửa đêm hành động, quả thật là quá hèn hạ rồi.

Đêm đó, tôi với Hạ Nhu không có phát sinh tiếp xúc nhục thể gì cả, mặc dù tôi rất muốn, nhưng mỗi lần ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang mỉm cười của nàng, tôi lại không nỡ vươn bàn tay tội ác của mình ra.

45. Chương 44: Sự Kiện Liệt Dương

Sáng sớm hôm sau, ánh dương quang xuyên thấu cửa sổ đi vào trong phòng.

Tôi tỉnh lại... thì phát hiện tư thế của Hạ Nhu vô cùng mập mờ.

Vốn 2 chúng tôi ngủ cùng 1 đầu, tương kính như tân. Nhưng bây giờ Hạ Nhu lại như bạch tuộc bám vào trên thân thể của tôi.

Việc đáng chết nhất là tiểu mỹ nữ này không mặc quần áo, bộ ngực cao vút dính chặt lên người của tôi.

Tôi không thể nào kim lòng được, bảo làm sao tôi có thể rời ánh mắt đi. Tôi ngất.

Rất may tôi không còn là xử nam, nếu không máu mũi nhất định phun ra tung tóe!

Lẽ nào đây chính là “Cự Nhũ” trong truyền thuyết?

Tôi cố gắng kiểm chế nội tâm, dời ánh mắt sang 1 bên, nhưng hạ thể tôi lại không thể nào thể được, nó đang bành trướng, dính sát vào bụng Hạ Nhu.

Tôi vừa định chuyển mình, không nghĩ tới Hạ Nhu đã tỉnh dậy.

Tôi không có biện pháp, lúng túng hỏi:

“Em tỉnh rồi à?”

Hạ nhu mơ mơ màng màng mở mắt, miệng nàng còn dính ít nước miếng, mơ màng nói:

“Đại ca ca, thứ gì của anh dính lên người của em vậy, cứng quá.”

Nói xong liền đưa tay ra tóm lấy.

Tôi vừa định ngăn cản, nhưng bàn tay nhỏ bé của Hạ Nhu đã nắm được rồi.

“A!”

Hạ nhu kinh hô một tiếng, lập tức ngồi dậy, ánh mắt buồn ngủ của nàng biến mất, hét lớn:

“Đồ Sắc lang!”

Tôi vội vàng nhảy dựng lên, bịt kín cái miệng của nàng, tôi không hi vọng cha mẹ tôi biết chuyện này.

“Đừng kêu! Là em giống như 1 con mực, cứ bám trên người của anh, còn anh là lưu manh...”

Ánh mắt của tôi đảo qua, bỗng nhiên chết lặng, đôi ngọc thố của Hạ Nhu đang loạn chiến trước mặt.

Hạ nhu vừa nghe tôi nói như thế, ý thức được việc gì bèn cúi đầu, nhưng lại thấy tôi đang nhìn chằm chằm ngực của nàng, bởi vì cái miệng nhỏ nhắn còn đang bị tôi bịt kín, mặc cỡ muốn nói cũng không được, dưới tình thế cấp bách, lập tức cắn vào tay tôi một cái.

“A!”

Lúc này đến phiên tôi kêu to. Hạ Nhu lập tức nới lỏng cái miệng, ánh mắt ân cần hỏi han:

“Đại ca ca, em cắn anh có đau không? Em không cố ý đâu”

Tôi nhìn dấu răng trên tay, tức giận nói:

“Em tự cắn mình một cái xem có đau không!”

Tôi bị nàng cắn đau như vậy, tiểu huynh đệ lập tức mềm nhũn ra. Mẹ kiếp, lão tử sau này bị liệt dương sẽ tìm người tính sổ.

“Thật nhỏ mọn! Em cho anh cắn 1 chút này!”

Hạ Nhu đưa bàn tay nhỏ bé tới trước mặt tôi, ủy khuất nói.

Ai, lại cái ánh mắt đang thương này, lòng tôi lập tức mềm nhũn ra. Mẹ kiếp, lão tử liệt dương thì có sao.

“Quên đi! Anh còn có thể tức giận cái gì được nữa chứ! Em muốn không làm chuyện vượt rào, thì đừng có ngủ cùng anh.”

Tôi bất đắc dĩ nói.

Hạ nhu nghe xong, cũng không nói gì, vẻ mặt quỷ dị, giống như 1 tiểu hồ ly đang trộm nho. Khuôn mặt thì đỏ như mặt trời.

Tôi mặc quần áo thật nhanh, rồi chạy vào WC.

Tôi đúng là không có thời gian đôi co với nàng, phải kiểm tra xem tiểu huynh đệ còn sử dụng được hay không đây.

Ở trong WC, tôi bắt đầu nhớ lại những cảnh tượng vừa rồi, hi vọng tiểu huynh đệ của tôi sẽ cứng lên một chút, nhưng lại không có một chút phản ứng nào.

Chết mẹ nó rồi, không phải liệt dương đấy chứ.

“Tiểu Lỗi, mở cửa ra, con làm gì trong đó thế? Hạ Nhu còn phải đi WC đấy!”

Tiếng mẹ tôi từ bên ngoài truyền vào.

Tôi kéo quần lên, mở cửa WC tròng mắt nhìn về mặt đác ý của Hạ Nhu. Tôi ngất!

Lão tử quá nhân từ rồi, sớm biết như vậy đã cưỡng gian người từ hôm qua.

Để đến hôm nay, không biết tôi còn có thể sử dụng công năng của mình nữa không.

....

“Lão công, anh làm sao vậy?”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi mới sáng sớm đã nhăn nhó, khuôn mặt mất hứng nói.

“Ai!”

Tôi không biết nên giải thích với nàng như thế nào, chẳng nhẽ lại nói sau này không thể cùng nàng XXOO nữa?

Nghĩ tới vấn đề này tôi lại buồn bực, chỉ tại Hạ Nhu kia.

“Lão công, anh nếu có tâm sự thì nói ra đi, Nhan Nghiên sẽ chia sẻ cũng với anh.”

Triệu Nhan Nghiên ân cần nói.

Nhưng chuyện này thì làm sao nói ra khỏi miệng được chứ. Nói cho cùng, cũng là do tôi háo sắc nên mới có hậu quả này.

Cuối cùng, tôi quyết định thẳng thắn với Triệu Nhan Nghiên, tôi không muốn lừa dối nàng.

Cho nên, tôi tất cả chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, mẹ tôi nhận con gái nuôi, rồi chuyện ngủ chung giường, không có giấu diếm chút gì.

Khi nói đến đoạn tôi bị dọa cho liệt dương, thì Triệu Nhan Nghiên lại cạc cạc vui vẻ.

“Nha đầu chết tiệt kia, em không khóc thì thôi, sao lại còn cười?”

Tôi cả giận nói.

“Ha ha! Em có làm gì đâu, hóa ra là chuyện này! Ha ha, em buồn cười muốn chết quá.”

Triệu Nhan Nghiên gục ở trên bàn cười đến chết đi sống lại.

Tôi giận đến nghiến răng nghiến lợi quay đầu đi.

Tôi mới vừa quay đầu, tôi cảm giác được có 1 bàn tay nhỏ bé thò vào trong quần của tôi, nhẹ nhàng kéo khóa.

“Em muốn làm gì?”

Đây là lớp học đó, tiểu nha đầu này thật lớn gan.

“Ha ha ”

Triệu Nhan Nghiên cười nói:

“Em giúp anh xem một chút, nó còn sử dụng được hay không.”

Nói xong, bầy tay của Triệu Nhan Nghiên đã thò vào, cầm lấy thứ đồ phía dưới.

“A”

Tôi kim lòng không được rên lên một tiếng.

Nhắc tới cũng lạ, tiểu huynh đệ của tôi bị nàng cầm thì lập tức cứng rắn lên.

Hơn nữa tôi vẫn hưng phấn dị thường, đây vẫn là lớp học, mọi người còn đang chăm chú đọc sách, mà tôi với Triệu Nhan Nghiên lại làm loại chuyện này, nghĩ tới đây, tiểu huynh đệ của tôi lại cứng rắn thêm vài phần.

“Chẳng phải nó vẫn còn tốt hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên cười hì hì nhìn tôi.

“Tốt lắm, mau buông ra đi, trong phòng học có rất nhiều người đó.”

Tôi thậm chí có 1 loại cảm giác vụng trộm.

“Không được, em còn chưa kiểm tra xong.”

Triệu Nhan Nghiên giảo hoạt cười một tiếng, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng di chuyển.

Thấy nụ cười này, tôi biết là không tốt. Quả nhiên, từng đợt khoái cảm mãnh liệt tràn vào trong người của tôi.

Tôi nhanh chóng nhìn qua 1 lượt, rất may là không có ai chú ý tới chúng tôi.

Tôi nhắm mắt lại, lẳng lặng hưởng thụ cảm giác mà Triệu Nhan Nghiên mang đến.

“A!”

Tôi gằm nhẹ 1 tiếng, tiểu huynh đệ lập tức buông vũ khí đầu hàng.

Triệu Nhan Nghiên rút bàn tay nhỏ bé ra, quơ quơ trước mặt tôi nói

“Nhìn này, nó nghe lời của em hơn.”

“Nhanh lau đi!”

Tôi thấy Triệu Nhan Nghiên vẫn còn đang nhìn tới nhìn lui, thì nói.

“Không đâu! Ai bảo anh cũng nghiên cứu thứ nước của em.”

Triệu Nhan Nghiên làm như đó là nước đường không bằng

“... ”

“Em nghe thấy anh nói chuyện Hạ Nhu không có tức giận hay sao?”

Tôi nói sang chuyện khác, nhưng nói xong tôi lập tức hối hận, tôi tại sao lại ngu như vậy, hỏi vấn đề gì không hỏi, lại hỏi vấn đề này.

Nhưng sau khi tôi nghe câu trả lời của Triệu Nhan Nghiên, tôi lại còn mắng mình ngu hơn.

Triệu Nhan Nghiên nói:

“Tức giận có ích lợi gì, thấy anh nói tới nàng có bộ ngực lớn, bộ mặt trông rất thích thú. Anh nhất định là coi trọng bộ ngực lớn của nàng rồi. Nhưng mà, lão công nếu anh thích nàng, thì anh cũng đem nàng...”

Mặc dù Triệu Nhan Nghiên không nói ra mấy câu cuối, nhưng có kẻ ngu mới không biết nàng định nói gì.

Nhưng mà tôi thật không rõ, tại sao Triệu Nhan Nghiên lại không có chút tức giận nào cả?

“Em thật sự nghĩ như vậy ư?”

Tôi kỳ quái hỏi.

Triệu Nhan Nghiên không nói chuyện, cắn môi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng chậm rãi nói:

“Lưu Lỗi, em không cần biết anh đi tìm bộ ngực lớn tới mức nào, nhưng sau này không được bỏ em”

Tôi thâm tình nhìn Triệu Nhan Nghiên, chuyện này đúng là tôi có vui mừng, nhưng lại muốn báo đáp người yêu của tôi.

Tôi trịnh trọng nói với nàng :

“Nhan Nghiên, em yên tâm, anh sẽ yêu em suốt đời.”

“Hừ! mới có mấy ngày không gặp, mà đã thay đổi rồi!”

Triệu Nhan Nghiên trợn mắt nhìn tôi một cái, bất mãn nói.

Có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Mới vừa rồi còn nhu tình như nước, trong nháy mắt đã..., ai, nữ nhân trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn!

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi trợn mắt há mồm, bỗng nhiên phì cười:

“Lần trước anh còn nói yêu em cả 2 kiếp cơ đấy!”

46. Chương 45: Em Chờ Đó Cho Cô

Chuông vào học vang lên, Diệp Tiêu Tiêu mặt mày hớn hở đi tới phòng học.

Tiểu nữ nhân này tại sao lại như vậy? Không phải bị người khác XXOO chứ?

Tôi nhớ tới sau đêm đầu tiên, Triệu Nhan Nghiên cũng có vẻ mặt này.

Nghĩ tới đây, trong lòng của tôi co quắp. Chẳng lẽ nàng có bạn trai rồi? Một ý nghĩ không tốt lóe lên trong đầu tôi. Nhưng kiếp trước tôi có nghe nói qua bao giờ đâu?

Con Ô Quy nào dám đoạt trước lão tử, Diệp Tiêu Tiêu là đối tượng YY của tôi ở kiếp này mà.

Nhưng câu nói tiếp theo của Diệp Tiêu Tiêu làm tâm tình tôi thả lỏng. Diệp Tiêu Tiêu nói:

“Lần thi thử giữa kỳ này, cô rất vui mừng. Đúng thứ nhất, thứ 2 toàn khóa học đều ở trong lớp của mình.”

Nói tới đây, Diệp Tiêu Tiêu cố ý dừng lại một chút, các bạn trong lớp cũng ngẩng đầu lên, trong đầu đang nghĩ xem ai đoạt được vinh dự này.

“Triệu Nhan Nghiên.”

Diệp Tiêu Tiêu nói:

“5 môn của em tổng cộng được 460 điểm, em xếp thứ 2.”(1).

(1): Trung quốc chấm theo thang điểm 100.

Triệu Nhan Nghiên nghe xong không mừng cũng không vui, cảm giác như chuyện đó chẳng đáng gì.

Bây giờ nàng đang lo lắng cho thành tích của tôi, tôi đã đứng trước mặt Triệu Quân Sinh vỗ ngực rằng trong kỳ thi thử giữa khóa này, tôi sẽ trở nên nổi tiếng.

Triệu Nhan Nghiên nhìn lướt qua các bạn học trong lớp, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại trên người của tôi.

Tôi mỉm cười, nhưng mà mọi người không nên hiểu lầm, tôi cũng không cao hứng vì Triệu Nhan Nghiên đứng thứ 2, tôi cao hứng là vì Diệp Tiêu Tiêu chưa bị ai XXOO.

Diệp Tiêu Tiêu thấy bộ dáng của tôi, bất mãn trợn mắt nhìn tôi một cái, nói:

“Lưu Lỗi, em được 493 điểm.”

Tôi ngất, lão tử đứng hạng 1 chẳng lẽ làm người kém vinh quang hay sao, vậy mà ngay cả tôi đứng thứ mấy cũng không nói.

Mặc dù kẻ ngu cũng có thể biết hạng 1 là tôi, nhưng trong lòng tôi vô cùng không thoải mái.

Tôi có trêu chọc gì nàng đâu, vừa rồi mặt còn tươi cười, bây giờ sao lại biến thành bộ dạng như khối băng thối vậy.

Triệu Nhan Nghiên nghe thấy điểm của tôi còn cao hơn của nàng, vui mừng nở nụ cười, trông bộ dáng của nàng dường như sắp biến thành Nguyệt Nha Nhi rồi

“Lưu Lỗi, em theo cô ra ngoài 1 chút.”

Quả nhiên, Diệp Tiêu Tiêu cố ý nhằm vào tôi! Không biết tôi tại sao lại đắc tội Diệp Đại tiểu thư này đây.

Các bạn học phía dưới thấy tôi xếp hạng 1, còn đang suy nghĩ xem cô giáo thưởng cho tôi cái gì đây.

Tiểu tử Quách Khách cũng xoay đầu lại, hăm mộ nói:

“Lão Đại, lúc này không phải lúc cãi cô giáo đâu nha.”

Trong lòng tôi cười khở, nhìn vẻ mặt của Diệp Tiêu Tiêu kia tôi còn không biết chuyện gì xảy ra hay sao?

Tôi bắt đắ dĩ đứng dậy, đi theo Diệp Tiêu Tiêu ra khỏi phòng học.

“Lưu Lỗi, em rất có năng lực đấy!”

Còn chưa đi đến phòng làm việc, Diệp Tiêu Tiêu đã bắt đầu làm khó dễ tôi rồi.

Tôi không biết Diệp Tiêu Tiêu đang khen hay là nói mát, cũng không biết tôi làm sao lại đắc tội vị mỹ nữ này.

Chân tướng thì phải sau này mới biết, hiện tại nên giả bộ hồ đồ.

Tôi ra vẻ khiêm nhường nói:

“Đúng vậy! Em có thành thích như vậy cũng là do Cô Diệp dạy dỗ!”

“Hừ!”

Diệp Tiêu Tiêu nghe thấy tôi nói lại nổi giận, không khí nghiêm túc bị tôi làm tan vỡ. Oán hận nói:

“Nghĩa tốt nghĩa xấu cũng không hiểu, không biết em làm sao thi được thành tích đó”

“Nếu môn ngữ văn làm tốt, thì em đã được 500 điểm rồi.”

Tôi khẳng định bài ngữ văn của tôi bị trừ điểm.

“Tại sao em biết môn ngữ văn em không được 100 điểm?”

Diệp Tiêu Tiêu kỳ quái nói.

“Em không biết, nhưng cô vừa nói cho em, nên giờ em đã biết.” Tôi nói.

“Em!”

Diệp Tiêu Tiêu giận đến mặt mũi trắng bệch.

Nàng không hiểu, tại sao tên học sinh này cách nói chuyện lại không hợp với tuổi tác tỵ nào vậy?

Nói chuyện với hấn không giống giáo viên đang nói với học sinh, mà lại giống như bạn cùng lứa nói chuyện, có khi hấn còn thành thực hơn mình 1 chút.

Diệp Tiêu Tiêu mở cửa phòng làm việc, nói:

“Em vào trước đi!”

Tôi lão đảo đi vào trong phòng làm việc, thấy bên trong không ai, liền đặt mông ngồi xuống ghế của Diệp Tiêu Tiêu.

“Em ! Lưu Lỗi, sao em lại ngồi ở vị trí của cô?”

Diệp Tiêu Tiêu chỉ vào người của tôi hô lớn.

“Tại sao em không thể ngồi??!”

Trông tôi giống cười mà lại không phải cười, hỏi.

Diệp Tiêu Tiêu liếc tôi một cái, cũng không lại cùng tôi cãi cọ, đi tới cái ghế trước bàn làm việc, ngồi xuống cạnh tôi.

“Lưu Lỗi, gần đây em gặp chuyện gì phức tạp phải không?”

Một lát sau, Diệp Tiêu Tiêu bình tĩnh hỏi.

Phức tạp? Không thể nào? Chẳng lẽ nàng có thể nhìn ra tôi có chuyện gì phức tạp hay sao?

Nhắc tới phức tạp, tôi đột nhiên nhớ tới cái nem rán bắt được trên đường, chuyện phức tạp của tôi là làm sao ở trên người nàng được.

“Em... Em có thể có phức tạp gì đây?”

Trong lòng tôi có quỷ, cho nên khi nói chuyện cũng không được lưu loát.

“Ai!”

Diệp Tiêu Tiêu thở dài:

“Cô cũng biết em...”

Nàng biết cái gì vậy? Tại sao lại không nói nữa? Gặp đến chết tôi rồi. Tôi lo lắng nhìn Diệp Tiêu Tiêu, tiểu mỹ nữ hóa ra lại thẹn đỏ mặt.

“Lưu Lỗi, ở độ tuổi này của em, đối với người khác phái, ngay cả là giáo viên...cũng có hảo cảm bất bình thường đúng không?”

Qua thật lâu, Diệp Tiêu Tiêu đỏ mặt như lửa thiêu mới thốt ra được 1 câu.

Tôi toát mồ hôi, chẳng lẽ Diệp Tiêu Tiêu lại nhận ra tôi có ý đồ với nàng?

Không đúng, đây chính là tâm ý của tôi, nàng làm sao có thể biết

Tôi ra vẻ trấn định nói:

“Cô Diệp, Cô nói những lời này là có ý gì?”

“Lưu Lỗi, chính em đã viết như vậy, em đã quên rồi ư?”

Diệp Tiêu Tiêu đã vạch trần rồi thì không cần phải giấu diếm nữa, nhưng vẫn đỏ mặt.

Tôi viết? Tôi đã viết thứ gì? Tại sao tôi càng nghe càng mơ hồ.

Diệp Tiêu Tiêu cho là tôi cố ý giả bộ hồ đồ, hừ một tiếng, từ trong ngăn kéo lấy ra một bài thi, lắc đi lắc lại trước mặt tôi nói:

“Đây có phải văn của em viết không?”

Tôi cúi đầu nhìn thoáng qua bài thi trước mặt, lúc này mới nhớ tới đây là cái đoạn anh văn tôi đã viết.

Tôi ngất, tôi chỉ đùa nàng 1 chút, nàng không nghĩ đi đâu đấy chứ?

“Lưu Lỗi, bây giờ em đang ở vào thời kỳ trưởng thành, đối với người khác phái có thể sinh ra hảo cảm, thậm chí còn có cả ý nghĩ tới giáo viên, đây là điều vô cùng bình thường, nhưng cô nói với em, những thứ này..., nhiệm vụ chủ yếu của em bây giờ là...”

Diệp Tiêu Tiêu thao thao bất tuyệt nói cho tôi biết chỗ xấu của việc yêu đương thời học sinh.

“Ngừng!”

Tôi nói:

“Em nghĩ Cô Diệp hiểu lầm, chính cô đã nói chúng ta là bạn tốt mà!”

“Là bạn tốt thì đúng rồi! Nhưng em viết những thứ này là có ý gì? Cái gì mà anh yêu em, em cũng yêu anh?”

Diệp Tiêu Tiêu chỉ vào bài thi phía dưới, quát lên.

“Em xin cô! Cô Diệp, cô chẳng hề không biết sự khác nhau giữa like và love sao?”

Bình thường nàng sẽ không thể phạm sai lầm này, trừ phi..., nghĩ tới đây tôi lắc đầu, một Diệp Tiêu Tiêu 6 tuổi chẳng hề lại có lực sát thương hơn Diệp Tiêu Tiêu 20 tuổi hay sao?

“Cô đương nhiên là hiểu, nhưng ý của em chính là ý này!”

Diệp Tiêu Tiêu không nói đạo lý.

“Em...,em ngất! Em thừa nhận, em thích cô, em vừa mới nhập học đã nhìn lên bộ ngực lớn của cô, em còn muốn cùng cô XXOO, như thế nào? Như thế này cô đã hài lòng chưa? Không có việc gì thì em đi trước đây.”

Tôi hỏn hển nói, cũng không đợi nàng trả lời, đứng dậy ra khỏi phòng làm việc.

Diệp Tiêu Tiêu nhìn cảnh cửa phòng mở rộng, trong lòng không khỏi đập mạnh 1 cái.

Rất lâu sau nàng mới bình tĩnh lại, hung hăng đá vào cái bàn làm việc, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Lưu Lỗi, cô không tin không trị được em! Em chờ đó cho cô!”

Tên học sinh này lại dám nói ra những lời tục tĩu như vậy với mình.

Làm cho mặt của Diệp Tiêu Tiêu đỏ như có lửa.

47. Chương 46: Pháp Định Thê Tử

“Cô Diệp tìm anh làm cái gì vậy?”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi nổi giận ùng ùng trở về phòng học, kỳ quái hỏi.

“Là cô ấy tự mình đa tình.”

Tôi đang giận, buột miệng nói ra 1 câu kinh hồn trong 1 bộ phim.

“A?”

Triệu Nhan Nghiên lớn lên từ nhỏ ở thành phố Tân Giang, nên không hiểu tôi nói cái gì.

“Đây là ý của nàng ta.” Tôi giải thích.

“A, vậy tự mình đa tình như thế nào?”

Triệu Nhan Nghiên hiểu rất nhanh, lập tức truy vấn.

“Nàng cho anh đang thăm mền nàng.”

Tôi cũng không giấu diếm gì Triệu Nhan Nghiên.

“Chẳng lẽ không đúng?”

Đôi mắt đẹp của Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi quét tới quét lui, dường như có thâm ý.

Tôi vừa nghe nàng nói vậy, thiếu chút nữa nằm sấp xuống bàn. Tôi lắp bắp nói:

“Em nghe ai nói vậy?”

“Việc này còn phải nghe ai nói sao, giờ học của những giáo viên khác anh đều gục đầu xuống bàn ngủ. Nhưng mà vừa nhìn thấy Diệp Tiêu Tiêu, anh rất phấn chấn, ánh mắt đã để lên bộ ngực lớn của nàng ta rồi!”

Trong lời nói của Triệu Nhan Nghiên mang theo ý ghen tức.

“Khụ! Anh... anh...”

Tôi thật đúng là không còn lời nào để nói. Không nghĩ tới bình thường nàng trông như 1 đứa trẻ, vậy mà nội tâm lại khác hoàn toàn.

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi lung túng không nói được lời nào, khẽ mỉm cười nói:

“Được rồi, anh cũng không cần phủ nhận, lòng dạ em cũng không hẹp hòi như vậy, coi như em chưa nói cái gì.”

Lòng dạ không hẹp hòi? Tôi ngất, nha đầu này sao lại trưởng thành sớm tới vậy.

Nhưng mà tôi thật không rõ, tại sao Triệu Nhan Nghiên lại không tức giận chút nào?!

Buổi sáng tôi nói chuyện Hạ Nhu, Triệu Nhan Nghiên không tức giận, ngược lại còn giúp tôi trị bệnh liệt dương.

Sau đó lại là Diệp Tiêu Tiêu, không biết tiểu nha đầu này đang nghĩ gì đây?

“Nhan Nghiên, chẳng lẽ em không tức giận sao?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Tức giận? Em tức giận còn làm được cái gì? Ngày hôm qua anh đã lên giường cùng với Hạ Nhu rồi, em còn có thể nói cái gì nữa? Em phản đối thì có hiệu quả sao? Nghe ý mẹ anh là muốn nàng trở thành con dâu? Em chỉ là 1 tiểu cô nương không danh không phận, thì còn tính toán cái gì!”

Tôi đúng là ngu rồi, tự đứng lại làm cho Triệu Nhan Nghiên ủy khuất, sau khi nói xong những lời này đôi mắt nàng đỏ lên, nước mắt theo đó mà tuôn ra.

“Như vậy sao gọi là lên giường được? Anh với Hạ Nhu chưa có chuyện gì!”

Tôi vội vàng giải thích.

“Anh có hay không em cũng không quan tâm, Lưu Lỗi, em hỏi anh, nếu mẹ anh muốn anh cưới Hạ Nhu kia, thì anh sẽ bỏ em đúng không?”

Triệu Nhan Nghiên vẽ mặt phiến muộn nhìn tôi.

“Nhan Nghiên, em đừng suy nghĩ quá nhiều, nếu có cưới thì cũng là 2 chúng ta!”

Tôi nghe xong dở khóc dở cười, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé của Triệu Nhan Nghiên. Tiểu nha đầu này suy nghĩ quá sâu xa rồi?

“Hừ, anh đừng đụng vào em! Em chỉ biết, bây giờ anh không dám trả lời!”

Triệu Nhan Nghiên hất tay của tôi ra, nước mắt chảy xuống.

“Anh, anh, Nhan Nghiên, anh thề, nếu như cả đời này anh chỉ cưới 1 người vợ, thì người đó nhất định là em”

Tôi vội vàng thề, nhưng trong câu nói của tôi vẫn mang 1 chút kỹ xảo, tức là ngoài lão bà Triệu Nhan Nghiên ra, tôi còn có thể cưới được người khác.

Triệu Nhan Nghiên lúc này mới nín khóc mỉm cười, đỏ mặt hỏi:

“Có thật không?”

Tôi vội vàng nói:

“Thật! Đương nhiên là thật!”

Triệu Nhan Nghiên trợn mắt nhìn tôi, rồi tiếp tục nói:

“Đừng có rằng em không hiểu ý tứ của câu nói kia, em không quản chuyện anh có thêm bạn gái, nhưng làm vợ anh thì nhất định phải là em!”

Tôi toát mồ hôi, Triệu Nhan Nghiên quả thực chính là tiểu nhân tinh, không cái gì có thể giấu được nàng.

Tôi cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, thâm tình nói:

“Nhan Nghiên, sau này nhất định anh sẽ cưới em! Đây chính là nguyện vọng của cả đời anh.”

Triệu Nhan Nghiên nghe xong hạnh phúc nhắm mắt lại, dùng sức gật đầu. Một lát sau nhẹ nhàng nói:

“Hạ nhu, Diệp Tiêu Tiêu, trước cứ cho các người đắc ý thêm mấy năm, chờ bộ ngực của ta trưởng thành, thì ta sẽ cho các người biết tay.”

Nàng vẫn còn đang ghen! Nhưng mà Triệu Nhan Nghiên cũng nói rất đúng, qua nữa mấy năm, bộ ngực của nàng khẳng định vượt qua Diệp Tiêu Tiêu, kiếp trước của tôi đã chứng kiến cả 1 quá trình này.

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi lo lắng, vui lên nói:

“Em chỉ đùa với anh thôi. Anh nếu là thật sự không nhịn được, buổi tối anh cũng có thể trèo lên người Hạ Nhu ...”

Thấy nàng nói thế, đúng là đem lão công mình đặt lên người nữ nhân khác rồi còn gì? Điều này làm tôi không biết nói gì cả.

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi như vậy, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nói:

“Anh chỉ sợ không có nhiều cơ hội để thỏa mãn em, nếu cứ nhịn thì nó sẽ hỏng, buổi sáng anh bắn nhiều như vậy.”

Đây cũng là 1 lý do ư? Theo ý của nàng, nếu như nàng không làm thế với tôi, thì tôi sẽ vì nhịn mà chết ư?

Nhưng mà tôi cũng không có vạch trần chân tướng, chuyện này đúng là có lợi cho tôi mà!

“Nhưng mà Hạ Nhu sao có thể đồng ý được, phải biết rằng 2 bên cùng tình nguyện mới được.”

Tôi tiếc hận nói. Vừa mới bị Triệu Nhan Nghiên kích thích, giờ lại nghĩ tới cảnh mập mờ buổi sáng, phía dưới của tôi lại ngồng lên.

“Hừ! Còn nói mình liệt dương, vừa mới nhắc tới Hạ Nhu, tiểu đệ đệ của anh đã ngẩng đầu, em thấy phải gọi là Cương dương mới đúng.”

Triệu Nhan Nghiên nhìn sang cửa tôi đáy quần.

Tôi lập tức cảm nhận được sự trận lạnh lẽo.

“Không phải, anh đang nhớ lại lúc sáng em giúp anh...”

Tôi cười hắc hắc.

“Được rồi, tâm tư của anh làm sao em không biết. Em chỉ giúp anh có 1 lần, nhưng em cảm thấy 7,8/10 là Hạ Nhu kia thích anh!”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Làm sao em biết?” Tôi tò mò hỏi.

“Trực giác của nữ nhân! Sau khi anh nói cho em là anh cứu nàng, cộng với những hành động của nàng, thì em đã biết nàng thích anh rồi. Anh còn nhỏ hơn người ta mấy tuổi, tại sao người ta lại gọi anh là Đại ca ca? Hừ! Nhưng mà em cảm giác nàng có mâu thuẫn, muốn cùng anh phát sinh quan hệ, nhưng cũng có điều gì đó bận tâm.”

Triệu Nhan Nghiên cau mày nói, giọng nói nàng vẫn mang theo ý ghen tức.

Tôi thật không biết may mắn tới mức nào mới có thể có được 1 nữ nhân như Triệu Nhan Nghiên, nàng làm cái gì cũng cố gắng chiều tôi, khác hẳn với đại mỹ nữ lạnh như băng ở kiếp trước.

Tôi không phủ nhận việc tôi sống lại làm thay đổi tính cách của nàng, Quách Khánh chính là một ví dụ. Nhưng mà sự biến hóa này quá lớn?

Xế chiều, Diệp Tiêu Tiêu khập khễnh đi tới phòng học. Nàng làm sao vậy?

Buổi sáng không phải rất tốt sao, tự nhiên bây giờ lại trở thành tàn tật?

“Buổi sáng anh làm gì nàng vậy?”

Triệu Nhan Nghiên mập mờ nhìn tôi.

“Lúc anh đi nàng có bị như vậy đâu!”

Khi tôi thấy được ánh mắt của Triệu Nhan Nghiên, lập tức ngồi ngẩn ngẩn, nàng đang nghĩ là Diệp Tiêu Tiêu vì cho tôi lần đầu tiên mới bị di chứng như vậy.

Tôi cả giận nói:

“Nghĩ gì thế!”

Triệu Nhan Nghiên bĩu môi một cái:

“Tức giận cái gì, vừa nhìn là biết trong lòng có quỷ. Làm thì đã làm rồi, em còn biết nói cái gì.”

Ai! Xem ra chuyện này là càng giải thích càng hiểu lầm.

Tôi còn nói gì được nữa, không nghĩ tới Diệp Tiêu Tiêu lại trừng mắt liếc tôi, đúng lúc Triệu Nhan Nghiên nhìn thấy, nở nụ cười khinh miệt, thế này tôi còn biết phải làm gì nữa.

48. Chương 47: Khiêu Khích

Buổi tối lúc ăn cơm, tôi cảm giác không khí trong nhà có gì không đúng.

Cha tôi mang vẻ mặt ghen tỵ hỏi:

“Tiểu Lỗi, kỳ thi giữ kỳ thành tích của con ra sao?”

“Sao cha lại biết?”

Tôi kỳ quái hỏi. Thành tích mới có, đến hôm nay tôi cũng mới biết.

“Tiểu Liêu, người cùng đơn vị với cha, con hẳn học cùng trường với con, cùng một khóa, nhưng không chung lớp. Buổi trưa hôm nay, con của Tiểu Liêu về nhà, trong bữa cơm nói thành tích đứng thứ 10 trong toàn khóa học! Khóa của các con có hơn 1000 người, mà lại đứng trong top 10! Nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Liêu chiều nay ở nhà máy thật hớn hỡ!”

Khuôn mặt của cha tôi có phần buồn bã.

“Hừ! Tôi nói Lão Lưu, Tiểu Lỗi của chúng ta chẳng phải là giành giải nhất cuộc thì máy tính toàn quốc hay sao!”

Mẹ tôi nghe xong nói.

“Tôi thấy Tiểu Lưu lần này ý muốn nói về tôi, chỉ dẫu máng hèo, nói những sở trường nghiệp dư không dùng được, học giỏi mới là đạo lý.”

Cha tôi thở dài nói.

Tôi quá buồn bực, mọi người còn chưa hỏi thành tích của tôi thế nào mà?

Làm như thành tích của tôi thê thảm tới mức không nở hỏi. Nhưng mà thành tích ở kiếp trước của tôi đúng là không ra cái gì.

Con của Tiểu Lưu mà cha tôi nói, tôi cũng biết, đúng là người học tập rất giỏi.

“Đứng trong top 10 có gì là giỏi!”

Tôi khinh thường nói:

“Đúng rồi, cha, buổi chiều ngày mai, trường tổ chức họp hội phụ huynh học sinh”

“Cha không đi!”

Cha tôi theo bản năng quát:

“Cha đi lại gặp tên Tiểu Lưu kia, lúc đó cha còn mặt mũi nào nữa!”

“Ông quát cái gì! Không đi cũng phải đi!”

Mẹ tôi trừng mắt liếc cha tôi, nói với Hạ Nhu ở bên cạnh:

“Nhu Nhu, đừng có chê cười, chúng ta rất quan tâm tới đứa nhỏ Lưu Lỗi này!”

Hạ Nhu nghe xong, đôi mắt như tiểu hồ ly của nàng liếc trộm tôi 1 cái, thấy vậy lòng tôi run lên.

Quên đi, tôi còn chưa đem thành tích của tôi nói cho cha tôi biết. Tôi nghĩ cho dù tôi có nói ra thì mọi người cũng sẽ không tin tưởng, lại còn cho là tôi nói láo.

Cứ để ngày mai cha tôi đi họp, lúc đó ra oai với các phụ huynh khác cũng được.

Buổi tối lúc ngủ, Hạ Nhu vẫn cố ý muốn ngủ cùng với tôi.

Mà tôi cũng suy nghĩ rất nhiều về lời nhận xét của Triệu Nhan Nghiên, nhưng bây giờ làm cho tôi nghi ngờ chính là Hạ Nhu rốt cục có lai lịch gì?

Nghe ý tứ của nàng, hình như nàng không phải là người Tân Giang, hôm qua tôi có hỏi thì nàng chỉ trả lời cho có lệ.

Không được, tôi hôm nay nhất định phải hỏi cho rõ ràng, nếu không khi tôi không nhận được mà ăn nàng, lúc đó cha nàng mà là Lão Đại của xã hội đen, thì quả thật là họa lớn rơi trên đầu rồi.

Chủ ý tôi đã quyết, trịnh trọng mời Hạ Nhu ngồi xuống, chăm chú hỏi:

“Hạ nhu, cha mẹ em làm nghề gì?”

Hạ Nhu suy nghĩ một chút nói:

“Bọn họ đều là nhân viên nhà nước, anh hỏi cái này làm gì?”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

Tôi đã hỏi xong rồi, cha mẹ nàng không phải là thổ phỉ, xã hội đen thì tôi yên tâm rồi.

“Đại ca ca? Anh có phải muốn đuổi em về nhà hay không?”

Hạ nhu thấy tôi ấp úng, không vui hỏi.

“Sao có thể, anh thích em còn không hết nữa là.”

Tôi nói đích xác là nói thật, chỉ là do không rõ lai lịch của nàng, cho nên có chút không ổn.

Mặc dù bọn lừa gạt mấy năm nay rất nhiều, nhưng quan trọng nhất là có để xảy ra hậu quả gì sau khi lừa gạt hay không?

“Thật?”

Hạ nhu vui sướng lập tức kêu lên.

“Đương nhiên là thật, anh không phải đã nói anh không bao giờ lừa gạt người khác hay sao!”

Dường như tôi lại đang gạt người rồi.

“Đây là Đại ca ca nói đó nhé, sau này không được phép lừa gạt em!”

Hạ nhu cao hứng nói.

“Ừ.” Tôi vô cùng hài lòng, bởi vì Tiểu mỹ nữ đã bắt đầu cởi quần áo.

“Tại sao anh lại không ra ngoài?”

Hạ nhu trừng mắt thẳng nhìn tôi, có vẻ xấu hổ nói.

“Dù sao buổi sáng anh cũng sờ rồi, nhìn rồi, bây giờ mà đi ra ngoài, không phải là lừa người dối mình hay sao?”

Tôi vô liêm sỉ nói.

Hạ Nhu cúi đầu, như có điều gì suy nghĩ trong chốc lát, rồi nói:

“Cũng đúng.”

Trong lời nói của tiểu mỹ nữ, đúng là có sự giả hoạt, nhưng mà tất cả tâm tư của tôi đặt trên bộ ngực của tiểu mỹ nữ, đối với những chuyện khác làm gì để ý đến.

Nhưng khi tôi nghe xong câu nói của nàng, thì suýt chút nữa ngã xuống đất, loại tà thuyết nguy hiểm này, mà nàng cũng cho là đúng.

Thấy tôi trợn mắt hà mồm, tiểu mỹ nữ cởi y phục rất nhanh, rồi nhảy lên giường, khi tôi phục hồi tinh thần lại, thì tiểu mỹ nữ đã chui vào trong chăn.

Tôi ngất, thật xui xẻo, lúc này tôi đang ngậy ngốc lên không nhìn thấy gì.

“Em cởi lại 1 lần nữa có được không?”

Tôi vô liêm sỉ nói.

Tiểu mỹ nữ vừa nghe tôi nói vậy, ngay cả cái cổ cũng đỏ lên, vội vàng che mặt lại, thẹn thùng nói:

“Đại ca ca, Anh ... đúng là đồ háo sắc!”

“Khụ!”

Tôi ho khan một chút, đỏ mặt nói:

“Anh nói đùa thôi.”

Tiểu mỹ nữ thò đầu ra, mặt đỏ như gấc, nhẹ giọng hỏi:

“Đại ca ca, anh thích nhìn em sao?”

“Nhìn em?”

Tôi không giải thích được hỏi.

“Ai nha! Em muốn nói, muốn nói... anh thích nhìn em không mặc quần áo hay sao?”

Khuôn mặt Hạ Nhu đỏ như hồng chín, thiếu chút nữa thì chảy nước.

Tôi nuốt ngụm nước bọt, đây là nàng đang đùa tôi à? Có phải muốn tôi vén chăn của nàng lên không?

“Anh thích, anh đương nhiên là thích rồi!”

Tôi không chút nghĩ ngợi thốt lên.

“Ai!”

Hạ nhu thở dài, nói:

“Đại ca ca, em đáp ứng anh, sau này sẽ cho anh nhìn tất cả, nhưng bây giờ thì chưa được.”

Vừa nghe Hạ Nhu nói vậy, trong lòng tôi thoáng chốc đã nguội lạnh đi. Nàng không phải đang đùa bỡn tôi sao, cái gì mà sau này cho nhìn tất cả, giờ thì không được?

Làm như tôi là người ngu à! Tôi mắt húng, tắt đèn nhảy lên trên giường.

Trong lòng tôi đang nghĩ tới Diêm Vương Lão ca, mẹ kiếp, tại sao khi tôi sống lại, tôi lại biến thành người háo sắc thế này.

Trong đầu tôi toàn nghĩ tới bộ ngực lớn.

(Diêm vương đang ở dưới địa ngục hô lớn: ”Oan uổng quá! Lão đệ kiếp trước người nhịn quá nhiều, kiếp này bộc phát, tại sao lại đổ trên đầu của ta?)

“Đại ca ca, anh tức giận à?”

Hạ Nhu dùng bàn tay nhỏ bé gãi gãi lưng của tôi.

“Đúng vậy, đã đồng ý cho anh xem rồi, vậy mà giờ lại không cho.”

Tôi làm bộ tức giận nói.

“Em, Em chỉ sợ sau khi anh nhìn rồi thì lại muốn em, mà em thì không muốn cự tuyệt anh!”

Hạ nhu sâu kín nói.

Cái gì? Tôi hoài nghi thánh lực của mình có vấn đề hoặc là tôi đang có ảo giác, không muốn cự tuyệt tôi?

Đây không phải là nàng đã đồng ý để tôi XXOO hay sao?

Tôi hưng phấn quay người lại, thoáng cái đã ôm luôn tiểu mỹ nữ vào trong lòng mình.

Hai thân thể trần truồng tiếp xúc với nhau, làm cho người của cả 2 run lên.

Tôi ôm chặt lấy Hạ Nhu, làm cho bộ ngực của nàng dán chặt lên người của tôi, mà tiểu đệ đệ của tôi cũng hung hăng chọc vào bụng Hạ Nhu.

Hạ Nhu nhẹ nhàng phản kháng, bỏ tay vốn đang ôm ở lưng tôi ra.

49. Chương 48: Tôi Với Hạ Nhu Đã Như Vậy Rồi

Hạ Nhu không cố gắng tránh nữa, mà lại dán trên người của tôi.

“Em rốt cuộc là ai?”

Trực giác cho tôi biết, thân phận Hạ Nhu không đơn giản như nàng kể.

“Anh đừng hỏi gì cả. Một khi bọn họ tìm thấy em, thì em sẽ lập tức bị bắt trở về, nhưng em không muốn đi.”

Hạ Nhu nức nở nói.

“Bọn họ là ai?”

Tôi buồn bực hỏi.

Hạ Nhu không nói gì, chỉ ôm lấy tôi.

Một lát sau, mới khẽ thở dài:

“Đại ca ca, anh cứ ôm em như vậy mà ngủ đi.”

Mặc dù trong lòng tôi có rất nhiều nghi vấn, nhưng Hạ Nhu không muốn nói, tôi cũng không hỏi.

Tôi ôm lấy Hạ Nhu, dần dần thiếp đi.

Buổi sáng, tôi có cảm giác có người đang chà xát vào người của tôi, nhưng động tác rất nhẹ.

Tôi mở mắt, phát hiện người người lộn xộn này chính là Hạ Nhu.

Tiểu mỹ nữ đỏ mặt muốn tránh thoát khỏi ngực của tôi, nhưng là tôi ôm nàng rất chặt, không có khả năng thoát ra được.

Bỗng nhiên, tôi ý thức được tiểu mỹ nữ vì sao muốn tránh khỏi tôi. Tôi nhìn xuống, phát hiện Hạ Nhu đang ở giữa 2 chân của tôi!

Tôi nhẹ nhàng di chuyển hạ thân của mình, vừa lúc Hạ Nhu đang ma sát chuyển động nhẹ nhàng.

“Hừ!”

Hạ Nhu khẽ hừ một tiếng. Lập tức ngẩng đầu nhìn tôi, nhưng lúc đó tôi đã nhắm mắt lại rồi.

Tiểu mỹ nữ phát hiện tôi không có động tĩnh gì, cho là tôi còn đang ngủ, nhưng nàng cũng không lộn xộn nữa.

Động tác vừa rồi quả thật quá thích thú, tôi không nhịn được lại liên tưởng có lần thứ 2, không nghĩ tới Hạ Nhu lại giật mình.

Nàng nhẹ nhàng di chuyển cái eo, chủ động cho tôi tiếp xúc thân mật 1 chút.

“A...”

Hạ Nhu nhỏ giọng rên rỉ .

Nhưng nàng lập tức ngậm miệng, mở mắt nhìn phản ứng của tôi.

Thấy tôi không nhúc nhích, giống như đang ngủ, nàng mới thở nhẹ ra một hơi.

Tôi cố cưỡng lại sự nhạy cảm dưới hạ thể, cố gắng nằm im không nhúc nhích.

Nhưng làm sao có thể nằm im được đây? Tiếp tục chuyển động đi, chuyển động tiếp đi. Trong lòng tôi không ngừng kêu to.

Tôi lén mở mắt nhìn Hạ Nhu, chỉ thấy mặt nàng rất đỏ. Nàng ngẩng đầu nhìn xung quanh, rốt cục nàng lại tiếp tục cử động.

“A...A”

Hạ Nhu nhẹ nhàng rên rỉ. Nhưng lần này, nàng không ngừng lại, mà liên tục chuyển động.

Tôi lặng lẽ đánh giá Hạ Nhu, khuôn mặt của tiểu mỹ nữ này đang rất đỏ, thở gấp không ngừng, dường như đang hưởng thụ.

Việc chuyển động này ảnh hưởng rất lớn thần kinh của tôi, tôi cắn chặt răng không để âm thanh của mình phát ra.

Tôi cảm giác được sự mềm mại của Hạ Nhu, cảm giác không khác gì yêu đương thực sự, nó mang lại 1 tư vị khác.

Toàn thân Hạ Nhu đỏ hồng, chuyển động ngày một nhanh, thân thể run lên .

Tôi rốt cục chịu đựng không nổi hết lớn:

“Nhanh lên một chút, nhanh nữa lên!”

Hạ Nhu không nghĩ tới tôi lúc này lại hét lớn, cho nên hoảng sợ, động tác lập tức ngừng lại.

“Dừng dừng lại, mau!”

Tôi ôm lấy eo của Hạ Nhu, bảo nàng tiếp tục chuyển động.

Hạ Nhu lại tiếp tục, không cần tôi nhắc nhở, mím môi, tiếp tục công việc.

“A!”

Dưới sự chuyển động của Hạ Nhu, tôi rốt cục cũng bộc phát.

Hạ Nhu cũng ngừng lại, gục ở trên người của tôi thở hổn hển. Nàng cúi đầu, không dám nhìn tôi.

“Cảm giác thế nào?” Tôi cười hỏi.

Hạ Nhu theo bản năng gật đầu, nhưng lập tức lại lắc đầu.

“Vậy lúc này em làm gì đó?”

Tôi tiếp tục hỏi

“Em, em chỉ thử 1 chút!” Hạ Nhu giải thích.

“Vậy sao? Nhưng có người nào đó thử một chút, rồi lại tiếp tục thử.”

Tôi lập tức vạch trần nàng.

“Thì ra là..., thì ra là... anh đã tỉnh dậy từ lâu! Thật ra thì... em cảm thấy cảm giác này rất tuyệt, Muốn... muốn thử một chút, nhưng lại không dừng được! Em đã nói tất cả rồi, anh đã hài lòng chưa!”

Hạ Nhu nếu đã nói ra, thì cũng không thẹn thùng nữa, nàng nhìn thẳng vào tôi.

“Lưu Lỗi, em thích anh!”

Bỗng nhiên, Hạ Nhu nhìn tôi thâm tình nói.

“Anh cũng vậy.”

Không biết từ lúc nào, tôi đã bắt đầu yêu Hạ Nhu. Bóng dáng khả ái của nàng đã khắc sâu trong lòng tôi.

“Đáp ứng em, chúng ta không thể phát sinh quan hệ gần gũi hơn, em không muốn anh có việc gì.”

Hạ Nhu nhướn mày nói.

“Anh có việc? anh còn có thể có chuyện gì?” Tôi hỏi.

“Bọn họ sẽ rất nhanh tìm thấy em, nếu như biết anh và em có quan hệ, họ sẽ giết anh.”

Hạ Nhu nghiêm túc nói.

“Bọn họ là ai? Em rốt cuộc là ai?”

Tôi cảm thấy vô cùng muốn biết chuyện này, nghe ý tứ của nàng, dường như bọn họ muốn giết tôi dễ như đánh 1 quả rắm.

“Anh đừng hỏi, như vậy đi, Đại ca ca! Em đáp ứng anh, lần sau gặp lại cũng chính là lúc em đem thân mình cho anh.”

Nói xong, Hạ Nhu thoát khỏi vòng tay của tôi, đứng dậy.

“Em muốn làm gì?”

Anh mắt tôi ngó thân thể trắng như tuyết của Hạ Nhu.

“Lúc chuyển động ở phía dưới của anh..A.. đây là cái gì vậy, sao nó có mùi vị của đậu!”

Hạ Nhu đưa tay lên mũi ngửi.

Không thể nào, tôi ngất mắt, tiểu mỹ nữ này tại sao thứ gì của tôi cũng thích vậy.

....

Cho tới tận khi tôi đến trường, tôi vẫn rầu rĩ không vui, cứ suy nghĩ mãi về mấy câu nói không giải thích được của Hạ Nhu, chẳng lẽ nàng là thiên kim tiểu thư của 1 hắc đạo lão đại?

Triệu Nhan Nghiên dường như đã nhận ra tôi không vui, ôn nhu hỏi:

“Anh làm sao vậy?”

Tôi cảm thấy cũng không cần phải giấu diếm cái gì cả, kể lại cho nàng, khi kể tới đoạn chuyển động kia.

Triệu Nhan Nghiên hung hăng véo tôi 1 cái.

“Thân phận của Hạ Nhu tuyệt không đơn giản!”

Triệu Nhan Nghiên nghe tôi kể xong rồi nói.

“Việc này anh cũng biết, nhưng biết thì có ích lợi gì? ở nước Z, có không biết bao nhiêu hắc đạo lão đại, không biết nàng là thiên kim tiểu thư của vị lão đại nào?”

Tôi cười khổ nói.

“Anh lầm rồi, về phần Hạ Nhu em dám khẳng định, nàng nhất định có thân phận trong chính phủ.”

Triệu Nhan Nghiên khẳng định nói.

“Làm sao em biết?”

Tôi không phải không tin những lời Triệu Nhan Nghiên nói, mà là không hiểu sao nàng có thể khẳng định như vậy.

“Anh đừng quên xuất thân của em, em dựa theo những lời nói thường ngày của Hạ Nhu với anh, em phán đoán nàng xuất thân từ trong 1 gia đình cán bộ cấp cao. Đây là một cảm giác đặc biệt!”

Triệu Nhan Nghiên giải thích.

Tôi gật đầu, có lẽ, phân tích của nàng đúng, nhưng đây cũng là 1 vấn đề không giải thích được.

.....

Bên một trong khách sạn của Thành phố Tân Giang, có 1 thiếu niên tầm 18, 19 tuổi đang gọi điện thoại, bên cạnh có 4, 5 người bảo vệ.

“Tiểu Long, tìm được Nhu Nhu chưa?”

“Bác Hạ, cháu đã cho người đi dò xét, chỉ ngày mai là có tin tức.”

“A, tốt! Nhu Nhu là vị hôn thê của cháu, cháu cũng đừng làm nó phải ủy khuất.”

“Cháu biết rồi, Bác Hạ.”

Người được gọi là Bác Hạ cúp điện thoại, thở dài nói:

“Tiểu nha đầu này gan quá lớn rồi, lại dám trốn trong xe của tổ điều tra bí mật xuống Tân Giang. Cái đám thùng cơm này, ngay cả 1 tiểu cô nương cũng không phát hiện được, thì làm sao có thể điều tra người khác?”

50. Chương 49: Lôi Thiếu Gia

Tôi vừa mới bước vào nhà, đã thấy trên bàn đề đầy thức ăn, liền tiếp hỏi mẹ tôi 1 đồng vấn đề.

“Cha con đã trở về từ sớm, đang ở trong phòng bếp thu xếp đồ đạc.”

Mẹ tôi đỡ lấy cái cặp sách của tôi nói

“Buổi tối nhà có khách hay sao?”

Tôi kỳ quái hỏi.

Cuộc sống nhà tôi tuy rằng không phải là nghèo khó gì, nhưng cũng không phải giàu có, làm nhiều món ăn như vậy, không phải là nhà tôi có khách hoặc là có người thân thích đó chứ.

“Đâu có! Mẹ và cha con đặc biệt làm cơm cho con.”

Mẹ tôi hướng vào trong bếp gọi:

“Lão Lưu, Tiểu Lôi đã về rồi, mau lên 1 chút”

Ba tôi vừa nghe thấy tôi đã trở về, thì cầm theo cái thìa rán từ trong phòng bếp đi ra, trên mặt rất hạnh phúc.

“Tiểu Lôi, hôm nay cha rất hãnh diện vì con! Con không biết, sau khi Tiểu Lưu thấy được bảng xếp hạng thì bộ dáng thế nào đâu, trong lòng cha vô cùng cao hứng!”

Cha tôi thần sắc vui vẻ nói.

Cho đến bữa cơm tối, 2 người vô cùng vui vẻ.

Thấy bọn họ vui mừng cười nói, tôi rất áy náy. Kiếp trước, thời điểm còn đi học, tôi làm cha mẹ tôi rất buồn lòng, hóa ra bọn họ dễ dàng thỏa mãn như vậy. Chỉ một chút thành tựu của tôi cũng khiến bọn họ vui vẻ rồi.

“Đại ca ca, anh học rất giỏi!”

Sau khi ăn xong, Hạ Nhu cầm bảng thành tích của tôi ngồi trong phòng hỏi.

“Em học lớp mấy rồi?” Tôi hỏi.

“Lớp mười một.” Tiểu mỹ nữ đáp.

Tôi ngất, lớp 11 mà vẫn gọi tôi là Đại Ca ca, Trong lòng nàng có phải đi theo khuynh hướng biến thái hay không? Nhưng mà ... tôi thích.

“Trường nào?” Tôi theo miệng hỏi.

“Bác Kinh Tứ Trung.”

Tiểu mỹ nữ cũng không suy nghĩ, trả lời luôn.

“Thì ra là nhà em ở Bắc Kinh !”

Mưu kế của tôi đã được như ý.

“Đại ca ca, anh lừa em, em không chơi với anh nữa!”

Hạ Nhu vội la lên.

“Anh chỉ tùy tiện hỏi thôi, chứ không phải muốn đưa em trở về.”

Tôi thấy nàng mắt hững, vội vàng giải thích.

“Cho dù anh không đưa em trở về, thì bọn họ cũng sẽ rất nhanh tìm được em”

Thời điểm Hạ Nhu nói những lời này, trên mặt vô cùng buồn bã.

“Được rồi, Được rồi! Trong nhà của em tìm em, chúng tớ họ quan tâm em, yêu thương em, đây chính là chuyện tốt mà!”

Tôi khuyên nói.

Hạ Nhu lắc đầu, thân thể tựa vào trên người của tôi, nhẹ nói nói:

“Đại ca ca, em không muốn phải xa anh.”

“Cũng không phải là không được gặp mặt, anh có thể đi Bắc Kinh tìm em!”

Tôi nói thật, tôi ước gì Hạ Nhu sẽ nhanh chóng rời khỏi, bởi vì tôi càng mong muốn lần gặp mặt tới.

Tiểu mỹ nữ đã đáp ứng tôi, lần sau nhìn thấy nàng, cũng chính là thời điểm nàng cùng với tôi XXOO.

“Anh không biết chứ, lần này em đi. Chúng ta...không biết khi nào mới có thể gặp mặt.”

Trong mắt của Hạ Nhu đầy vẻ bi thương.

Thấy vậy trong lòng tôi đau xót, Hạ Nhu đối với tôi lưu luyến như vậy, mà tôi lại còn mong nàng nhanh rời đi để được XXOO, tôi thật là xấu hổ a!

Tôi đưa tay lên, đem Hạ Nhu ôm thật chặt vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng. An ủi nàng nói:

“Yên tâm đi, chúng ta nhất định có thể gặp mặt!”

“Chỉ mong là như vậy.”

Hạ Nhu nhắm mắt lại nói.

Buổi tối, tôi với Hạ Nhu đã sớm cởi quần áo lên giường.

Hạ Nhu lúc này cũng không còn kiêng kị gì nữa, trực tiếp ở trước mặt tôi cởi quần áo, sau đó ôm chặt lấy tôi.

Hai chúng tôi không nói gì, chỉ ôm như vậy.

Tâm tình của tôi bị Hạ Nhu làm cho trùng xuống, tôi nghĩ Hạ Nhu nhất định còn khó chịu hơn tôi, không khí tràn ngập sự bi thương.

Không biết qua bao lâu, Hạ Nhu khe khẽ nhẹ nhàng gơ bàn chân của mình lên, dí sát vào trên người của tôi, lại tiếp tục chuyển động.

Tôi biết nàng muốn làm gì rồi, điều này làm cho tôi vừa vui mừng vừa nghi hoặc, hôm nay Hạ Nhu làm sao vậy? Đầu tiên là trước mặt tôi cởi quần áo, sau đó là chủ động...

Hạ thân truyền tới cảm giác làm cho tôi không còn nghĩ nhiều được như vậy, tôi vươn tay, ôm lấy cái mông nhỏ của Hạ Nhu, theo nhịp điệu tiến hành chuyển động...

Đêm qua, chúng tôi làm tới 4 lần, đến khi mệt mỏi không chịu được mới ngủ thiếp đi.

....

Trong phòng khách của Đại Khách sạn ở thành phố Tân Giang.

“Lôi thiếu gia, chúng tôi tìm thấy 2 người cưỡng gian không thành, theo như lời miêu tả của bọn họ về dung mạo, quần áo, thì người đó nhất định là Hạ tiểu thư.”

Một người mặc âu phục đen nói với 1 nam hài mới mười mấy tuổi.

“Hai người kia ở đâu rồi?” Lôi thiếu gia hỏi.

“Ở Bệnh viện số 1 của thành phố Tân Giang.”

Người mặc âu phục đen cung kính nói

“Bệnh viện? Có chuyện gì xảy ra? Hai người kia là bác sỹ hay sao?”

Lôi thiếu gia có chút không hiểu.

“Không phải là, là bị 1 người gặp chuyện bất bình, đánh cho nửa người dưới tê liệt, sống đời sống thực vật.”

Trên mặt của người mặc y phục đen không chút biểu cảm.

“Cái gì? Hạ thủ ác như vậy? Vậy Hạ Nhu thì sao?”

Về mặt của Lôi thiếu gia có chút giật mình.

“Đã được người kia cứu đi, nhưng cũng đã vẽ lại bức họa rồi.” Người mặc âu phục đen đáp.

“Được rồi, dẫn tôi đi gặp người kia.” Lôi thiếu gia nói.

....

Bệnh viện số 1 Thành phố Tân Giang

“Mày xác định là người này đánh mày?”

Lôi thiếu gia cầm lấy một bức họa hỏi người kia.

“Tuyệt đối chính là hắn! Hắn xuất thủ ác như vậy, Lão Tử có cơ hội nhất định tìm hắn báo thù.”

Người bị liệt phần nộ nói.

“Ha hả, chỉ sợ mày không có cơ hội này.”

Lôi thiếu gia cười lạnh nói.

“Ngươi..., lời này của ngươi là có ý gì?”

Người tê liệt nhìn thanh nhiên kia hỏi.

“Hừ! Hôn thê của lão tử mà cũng dám động vào.”

Lôi thiếu gia sắc mặt âm trầm nói:

“Chú Bàn, chú biết nên làm thế nào rồi chứ?”

“Biết rồi, thiếu gia.”

Người mặc âu phục đen nói không chút biểu cảm.

Lôi thiếu gia gật đầu, cầm lấy bức họa xoay người ra cửa, bỗng nhiên lại quay đầu lại, âm cười nói:

“Chú đừng cho hắn chết ngay, cứ hảo hảo chơi đùa 1 chút.”

Sắc mặt của người mặc âu phục đen được gọi là Chú Bàn không chút thay đổi, gật đầu.

.....

Cục công an của Thành phố Tân Giang.

Lôi thiếu gia lớn lối một cước đá văng cửa phòng làm việc của cục trưởng.

Mấy người Khương Vĩnh Phú đang chơi mặt trượt tới mức cao hứng, thấy cửa bị đá văng ra, tức giận mắng to:

” Ai đó? Dám giương oai ở cục công an hay sao?”

“Đừng có nói nhảm, mau đưa cho tôi tư liệu về người này.”

Lôi thiếu gia bộ mặt lạnh lùng, lấy ra 1 bức họa đưa cho Khương Vĩnh Phú.

“Ai mà lớn lối như vậy? cho rằng Cục công an là nhà của ngươi à?”

Khương Vĩnh Phú thấy người tới là một đứa trẻ mười mấy tuổi, khinh thường nói.

“Mặc dù cục công an không phải là nhà của tôi, nhưng tôi nói cho ông biết Bộ Công an là nhà của tôi! Cha tôi là Lôi Phúc Bách, tôi tên là Lôi Tiểu Long!”

Lôi thiếu gia nói xong những lời này, đã đặt mông ngồi ở trên ghế cục trưởng.

“Ai nha! Là Lôi công tử a!”

Khương Vĩnh Phú nghe thấy 3 chữ Lôi Phúc Bách, mông đít như có lò xo, lập tức chạy tới chân của lôi công tử, xum xoe.

“Người ta nói nữ nhân mới trở mặt, tôi xem ra ông cũng trở mặt rất nhanh đấy!”

Lôi Tiểu Long châm chọc nói.

“Hắc hắc, đúng vậy, đúng vậy!”

Khương Vĩnh Phú không những không có tức giận, ngược lại vô cùng tự hào.

“Coi như ông thức thời! Lập tức tìm tài liệu về người này cho tôi! Đúng rồi, sau này gọi tôi là Lôi thiếu gia.”

Lôi Tiểu Long đem bức họa đưa cho Khương Vĩnh Phú.

“Không thành vấn đề, Lôi thiếu gia!”

Khương Vĩnh Phú mở miệng đáp ứng nhận lấy bức họa, vừa nhìn lập tức tự ngậy ngẩn cả người, hét lớn:

“Cái gì? Là hần?”

51. Chương 50: Tìm Được Em Rồi

Lôi Tiểu Long kỳ quái hỏi.

“Sao lại không biết, người này từng có chút hiểu lầm với tôi.”

Khương Vĩnh Phú lúng túng nói, đồng thời hung hăng trợn mắt nhìn đội trưởng đội hình sự Dương Thụ Quang mập mạp.

“A.”

Lôi Tiểu Long nghe xong gật đầu, nói:

“Tôi tìm hần có chuyện rất trọng yếu, ông nói địa chỉ nhà hần cho tôi biết.”

“Không biết Lôi thiếu gia có thể tiết lộ chuyện gì được không?”

Khương Vĩnh Phú cẩn thận hỏi.

Đối với chuyện này hần đúng là có chút khó khăn, lần trước bởi vì tên Lưu Khoa Sinh kia mà hần đã được tội với Triệu Bí thư, xem ra thế lực phía sau tên Lưu Lỗi kia đúng là không bình thường, hôm nay người trên đỉnh đầu mình lại tới tìm hần, là chuyện tốt thì không nói, nhưng mà vạn nhất hai người...

Đến lúc đó mình không biết nên nghiêng về phe nào cho tốt! Bí thư Tỉnh ủy là chủ hầu 1 phương, Bộ công an lại là người lãnh đạo trực tiếp của mình, Bộ trưởng bộ nội vụ với Bí Thư tỉnh ủy, ai mình cũng không đắc tội được.

Nhưng mà lúc này Khương Vĩnh Phú đúng là có chút xem trọng bản thân mình, nếu thật sự như Bí Thư tỉnh ủy với Bộ trưởng Bộ Công An mà đầu đá, một cục trưởng cục công an như hắn có thể giúp đỡ được ư?

“Sao vậy? người này ở thành phố Tân Giang có hậu trường rất mạnh hay sao?”

Cũng là xuất thân quân nhân, làm sao Lôi Tiểu Long không hiểu ý của Khương Vĩnh Phú cơ chứ.

Khương Vĩnh Phú lúng túng gật đầu, sau đó lập tức tỏ thái độ nói:

“Lôi thiếu gia, người yên tâm, nếu như người này đã vi phạm pháp luật, tôi tuyệt đối không bao che cho hắn!”

Khương Vĩnh Phú cũng là bị bắt buộc bắt đắc dĩ, nhưng hắn cố ý cường điệu việc vi phạm pháp luật, để đến khi Triệu Bí thư trách tội, thì còn có cơ mà chối.

Lôi Tiểu Long làm sao không hiểu ý tứ của Lão Hồ Ly này? Khinh miệt cười nhạt nói:

“Yên tâm đi, nói như thế nào ông cũng là người của lực lượng công an, tôi sẽ không làm cho ông bị mất mũ cảnh sát đâu, tôi chỉ tìm để tìm hiểu 1 chút chuyện thôi.”

Nếu đã được Lôi Tiểu Long hứa hẹn, Khương Vĩnh Phú như được uống 1 liều thuốc an thần, lập tức phân phó Dương Thụ quang đi kiểm tài liệu về người này.

Hiệu suất xử lý công việc của Dương Thụ Quang rất nhanh, không tới thời gian một chén trà, đã đem địa chỉ của Lưu Lỗi tra ra đầy đủ, tên tuổi, trường học, cha mẹ, thậm chí cả đơn vị công tác của cha mẹ Lưu Lỗi cũng có đầy đủ.

Lôi Tiểu Long nhận lấy tài liệu không thèm nói 1 câu, bước chân rời khỏi cục công an.

....

“Xin hỏi cậu có phải là Lưu Lỗi không?”

Buổi sáng, tôi và Quách Khánh mới đi tới cửa trường học, đã bị 1 người mặc đồ tây đen cản lại.

“Các người có chuyện gì tìm tôi vậy?”

Tôi có chút bất an hỏi.

Nhìn trang phục của mấy người này, giống y trang phục của những tên xã hội đen thường thấy trên ti vi, bọn họ tìm tôi làm gì?

“Chúng tôi là người của Bộ Công an, muốn tìm cậu để tìm hiểu 1 số việc, mời cậu lên xe!”

Vừa nói, vừa móc 1 cái giấy chứng nhận từ trong túi ra cho tôi xem.

Giờ phút này đầu óc tôi xoay chuyển hết tốc lực, Bộ Công an?

Họ tìm tôi làm gì? Tôi đã làm gì kinh thiên động địa hay sao?

Ngoại trừ có bán mấy phần tài liệu cho công ty ngoại quốc, thì tôi đã làm chuyện gì phải xin lỗi quốc gia đâu?

Cho dù là mấy phần tài liệu đó, cũng là loại... tài liệu an toàn, đâu có liên quan gì tới Bộ Công an?

Nhưng mà người tới thì không thiện, một người ăn mặc như xã hội đen, có khi họ bắt tôi vì mục đích gì đó. Cho nên tôi vội vàng nói:

“Tôi còn phải đi học, các người có thể để hôm khác nói chuyện được không?”

Tôi vừa nói vừa xoay người đi, nhưng người mặc âu phục đen đã móc ra 1 cái còng, lạnh lùng nói:

“Phối hợp với công an phá án là nghĩa vụ của công dân, nếu không muốn tôi động thủ, thì xin hãy hợp tác.”

Tôi thấy chuyện đã tới mức này, không đi không được.

Xem ra đúng là bọn họ muốn tôi hợp tác, hơn nữa là chuyện vô cùng cần thiết.

Tôi nói với Quách Khánh:

“Mau đi nói với Triệu Nhan Nghiên, rằng tôi bị công an bắt đi rồi.”

Thấy tôi nói với Quách Khánh, người mặc Âu phục đen cũng không ngăn trở, có lẽ bọn họ muốn tìm tôi hợp tác cũng không chừng, nếu đối với tôi bất lợi, họ cũng sẽ không để cho Quách Khánh đi mật báo.

Tôi đi theo bọn hắn lên xe, dọc đường cũng không xuất hiện chuyện bịt mắt như trong ti vi, tôi được dẫn tới đại sảnh của đại khách sạn của thành phố Tân Giang.

“Xin chào, Lưu Lỗi đồng học, tôi tên là Lôi Tiểu Long!”

Trong phòng khách có 1 thanh niên mặc 1 bộ đồ rất đẹp, ngồi trên xô pha, nhưng tôi xem ra trên người hắn tỏa ra 1 cỗ khí tức lưu manh.

“Nói đi, các người tìm tôi có chuyện gì.”

Tôi đối với những loại công tử như thế này không có cảm tình, vừa nhìn đã biết là 1 tên Nhị thế tử.

Kiếp trước khi tôi còn ở Microsoft, có không ít người giao thiệp với tôi, toàn là loại phú thương, quan lớn, trên người họ luôn có 1 cỗ ngạo khí.

“VẬY CŨNG TỐT, TÔI SẼ ĐI THĂNG VÀO CHÁNH SỰ!”

Lôi Tiểu Long lấy ra 1 bức hình từ trong cặp, nói với tôi:

“Cô bé này cậu có biết không?”

Hạ nhu! Tôi dám khẳng định, cô bé trên tấm ảnh kia chính là người trong hai ngày nay sớm chiều chung đụng với tôi.

Mặc dù thời điểm tôi nhìn thấy tấm hình này có chút bối rối, nhưng mà tôi lập tức trấn định, bình tĩnh nói:

“Chưa từng thấy!”

Tôi không biết những người này muốn làm gì, mặc dù tôi mơ hồ có thể cảm nhận được những người này chính là “Bọn họ” như lời Hạ Nhu nói .

“Không thể nào? Chuyện anh hùng cứu mỹ nhân như vậy, tại sao Lưu đồng học lại không nhớ được chứ?”

Lôi Tiểu Long không nghĩ tới tôi lại trả lời như vậy, hắn vốn nghĩ, chỉ cần hỏi, là tôi sẽ nói ra tất cả.

“Tôi vốn là người thấy việc nghĩa là làm, cứu không ít cô bé, nếu như lần nào cũng nhớ, thì tôi không còn làm chuyện gì khác được rồi.”

Tôi vô cùng bất mãn với thái độ của Lôi Tiểu Long, cho nên tôi không vui nói.

“Hừ! Cho mày mặt mũi mày lại không muốn! Buổi tối của 3 ngày trước, có 2 kẻ muốn cưỡng gian 1 cô bé, mày đã đả thương hai tên đó, mang cô bé đi, mày không nhớ sao?”

Lôi Tiểu Long không kìm nén được nữa, bộc lộ ra bản tính của đại thiếu gia.

“Làm việc nghĩa là nghĩa vụ của mỗi công dân, tôi nghĩ không cần phải báo lại cho cậu?”

Tôi không sợ hãi chút nào nói.

“Chỉ bằng vào việc mày dám kêu loạn tên tao, thì tao cũng đã có thể đánh mày thê thảm rồi, nhưng mà mày đã cứu vị hôn thê của tao, cho nên tao cũng không so đo với mày, bây giờ, tốt nhất mày hãy thẳng thắn nói ra, cô bé đang ở nơi nào?”

Lôi Tiểu Long hừ lạnh nói.

“Không biết!”

Tôi không hề nghĩ ngợi, nói thẳng.

Mẹ kiếp, Hạ Nhu tại sao lại là vị hôn thê của mày, không trách được nàng không muốn trở về, tôi cũng không muốn 1 cô gái như vậy phải theo 1 tên đầu heo như thế này.

“Con mẹ mày, tao sẽ không cho mày mặt mũi nữa, Chú Bân, chú với hần luyện tập 1 chút đi.”

Lôi Tiểu Long hỏn hển chữi ầm lên.

Người mặc âu phục đen không đổi sắc, đi về phía tôi, từ tư thế của hần thì có thể nhận ra, người này nhất định có luyện qua võ thuật.

Chú Bân đi tới trước mặt tôi, dấm thẳng 1 quyền vào bụng tôi, lực đạo mạnh mẽ vô cùng, tôi vội vàng lác mình tránh né.

Mẹ nó, tên Lôi Tiểu Long này tâm địa rất đen tối, nếu như tôi không phải đã luyện qua võ thuật, thì đã bị một quyền này dấm thủng bụng rồi.

Nếu như đánh vào trên người bình thường, khẳng định sẽ bị nội thương.

“Họ Lôi kia, tao và mày không thù không oán, mày có ý gì đây?”

Tôi lớn tiếng chất vấn.

“Hừ, có ý gì! Mày giấu Hạ Nhu ở chỗ nào rồi?”

Lôi Tiểu Long sắc mặt xanh mét nói.

“Cái gì mà tao đem nàng đi giấu? Cho dù tao có biết nàng, nhưng tao làm sao biết nàng đã đi đâu?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Tốt, rất tốt! Mày rốt cục cũng thừa nhận mày biết Hạ Nhu! Nói đi, bây giờ nàng ở đâu?”

Lôi Tiểu Long quát lên.

“Mày trí nhớ không tốt à? Tao đã nói là tao không biết!”

Tôi không sợ hãi nói.

Công phu của Chú Bân, trước là do tôi chưa thấy qua, nhưng hiện giờ, đối với tôi, 1 quyền vừa rồi của hần... quá chậm.

52. Chương 51: Quen Biết Từ Trước

Nói xong, Lôi Tiểu Long âm hiểm cười, đi ra khỏi phòng khách.

“Chú Bân có phải không? Tôi thấy 2 chúng ta tốt nhất là không nên đánh, tôi sợ chú sẽ chết đó.”

Tôi đối với mình vô cùng tự tin. Gần đây tôi phát hiện công phu của mình ngày càng kinh hãi thế tục.

Tôi không biết có phải mình kiên trì luyện tập hay không, hay là có kinh nghiệm ở kiếp trước là vô địch tán thủ, nhưng kể từ sau khi làm chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, thực lực tăng tiến làm tôi vô cùng hài lòng.

Nhưng nguyên nhân chân chính thì tôi không biết, phải sau này Diêm Vương lão ca nói thì tôi mới biết.

“Tiểu tử công phu rất tốt, người có thể tránh được 1 quyền của ta ở nước Z không có mấy người, hơn nữa tuổi của bọn họ lớn hơn người rất nhiều! Đúng là anh hùng xuất thiếu niên! Nhưng mà Lôi thiếu gia đã ra lệnh, thì tại hạ không dám cãi, cho dù liều mạng cũng phải tiếp tiểu huynh đệ mấy chiêu.”

Chú Bân nói.

Tên gọi là Chú Bân này cũng là 1 hán tử, nhưng mà lại chọn nhầm chủ rồi. Đúng lúc 2 chúng tôi chuẩn bị khai chiến, thì cửa phòng khách sạn bị đẩy ra.

Người bước vào chính là Triệu Nhan Nghiên, nàng chạy tới trước mặt tôi, nói:

“Lưu Lỗi, anh có chuyện gì không?”

Tôi lắc đầu, sau khi tôi trọng sinh thì không còn như trước kia nữa, ít nhất thân thủ tôi tốt hơn nhiều.

Vốn hôm nay tôi định thống khoái đánh 1 trận với tên Chú Bân kia, nhưng xem ra việc này đành phải gác lại rồi.

Giờ phút này, Lôi Tiểu Long đang lúng túng đứng 1 bên, nhìn tôi với Triệu Nhan Nghiên, không biết phải nói gì.

“Lôi Tiểu Long, tại sao ngươi bắt lão công của ta?”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi không có việc gì, lúc này mới tức giận chất vấn Lôi Tiểu Long.

“Cái này, hắc hắc, ta không biết hẳn là... bạn trai của Nhan Nghiên muội muội, hiểu lầm, là hiểu lầm.”

Lôi Tiểu Long tức đến mức trong lòng chửi ầm lên, nhưng lại không dám nói gì, mặc dù ông nàng và cha mình cùng cấp bậc, nhưng ông người ta là khai quốc công thần, tương đương với cả ủy viên bộ chính trị, đương nhiên là có phần hơn cha mình, nghe nói sắp thăng lên chức Ủy viên thường trực rồi, mình không chọc nổi nhân vật như thế này.

Lúc này, một người mặc Tây phục đen chạy tới, thấp giọng nói vào trong tai Lôi Tiểu Long vài câu, Lôi Tiểu Long sắc mặt lập tức âm trầm xuống, quay đầu nói với tôi:

“Lúc này mày có ý gì? Hạ Nhu rõ ràng ở nhà mày, tại sao không nói cho tao biết? Tao cho mày biết, thân phận Hạ Nhu không phải để cho loại người như mày có thể với, nếu nàng có chuyện gì, tao sẽ không để cho mày yên đâu...”

Không đợi Lôi Tiểu Long nói xong, Triệu Nhan Nghiên đã trừng mắt liếc hẳn một cái, ngắt ngang lời nói:

“Ngươi hù dọa ai đó?”

“Ta...ta...”

Lôi Tiểu Long muốn nói cái gì đó lại thôi, trong lòng thầm mắng, đợi ông người xuống mồ rồi biết tay ta.

Xem ra chuyện này không giấu được nữa rồi, nếu như tôi cứng rắn quá thì sẽ ảnh hưởng tới ông của Triệu Nhan Nghiên, có khi lại bộc phát tranh đấu chính trị giữa 2 người này cũng nên.

“Không sai, Hạ Nhu đúng là ở nhà tao, nhưng tao không biết nàng là ai, cũng không biết người mày muốn tìm là nàng.”

Tôi nói.

Lôi Tiểu Long thấy tôi xuống nước, cũng không tiếp tục làm căng, nói:

“Không có gì, tao còn muốn cảm ơn mày đã cứu vị hôn thê của tao.”

Lôi Tiểu Long không biết tôi có quan hệ như thế nào với nhà Triệu Nhan Nghiên, thấy tôi xuống nước, cũng thuận thế đi xuống.

Dù sao vô duyên vô cớ mang lại cho cha mình 1 kẻ thù chính trị, chuyện ngốc như vậy hẳn không có làm.

Mặc dù tôi nghe ra Lôi Tiểu Long có hòa ý, nhưng ba chữ “vị hôn thê” rơi vào tai tôi rất khó nghe, tôi không khỏi khẽ nhíu mày.

Triệu Nhan Nghiên biết biến hóa của tôi, nhẹ nhàng kéo tay của tôi, lắc một chút. Tôi biết nàng bảo tôi đừng vọng động.

Một lát sau, tôi thấy Hạ Nhu có bộ dáng rất ủy khuất đi tới, sau lưng còn có 2 người mặc đồ âu phục đen.

Hạ Nhu nhìn thấy tôi, trên mặt lập tức kinh hoảng, cảm tức nhìn Lôi Tiểu Long nói:

“Lôi Tiểu Long, ngươi đã làm gì Đại...Lưu Lỗi rồi?”

Tôi nghe xong trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, tiểu mỹ nữ này rất quan tâm tới tôi, hơn nữa tôi biết nàng muốn gọi tôi là Đại ca ca, nhưng ngại vì ở đây có quá nhiều người.

Lôi Tiểu Long không vui nói:

“Nhu nhu, hần là bạn trai của Triệu Nhan Nghiên muội muội, ta có thể làm gì được hần đây?”

Hạ Nhu lúc này thấy Triệu Nhan Nghiên đang nắm tay tôi, trong mắt cảm thấy thất vọng, nhưng lập tức trở lại bình thường.

Nhưng biến hóa này đã bị tôi nhìn thấu, tôi vô cùng cao hứng.

Ngầm hạ quyết định, không phải chỉ là công tử của Bộ trưởng Bộ công an hay sao? Lão tử sau này làm chết người.

...

Tôi với Triệu Nhan Nghiên rời khỏi khách sạn, tôi lại hỏi:

“Nhan Nghiên, tại sao em tìm được anh?”

“Anh còn nói nữa, Quách Khánh vừa nói anh bị người của Bộ Công an mang đi, thì em đã biết là do đám người của Lôi Tiểu Long làm, nên bảo chú Trương tra ra khách sạn mà bọn chúng ở.”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Em trước kia biết Lôi Tiểu Long?”

Tôi rất kỳ quái, nghe khẩu khí của Triệu Nhan Nghiên, thì đoán nàng trước kia có quen biết hần.

“Trước kia Trung ương có xuống kiểm tra Tân Giang, hần theo cha hần có đến ra mắt vài lần.”

Triệu Nhan Nghiên nói.

Mặc dù Lôi Tiểu Long là công tử của Bộ trưởng Bộ công an, nhưng Triệu Nhan Nghiên tại sao có thể biết được, người bắt tôi là người của bộ công an?

Chuyện này tuyệt đối có chút kỳ quặc.

“Nhan Nghiên, em có phải có chuyện gì gạt anh không?”

Tôi đột nhiên hỏi.

“Không có... Không có đâu!”

Triệu Nhan Nghiên lập tức phủ nhận nói.

“Em trước kia biết Hạ Nhu à?”

Tôi nhớ lại vẻ mặt mà khi Hạ Nhu nhìn thấy Triệu Nhan Nghiên

“Dạ, lần đó nàng cũng đến Tân Giang, hơn nữa em còn biết nàng với Lôi Tiểu Long có hôn ước.”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi đã phát hiện, cũng không dấu diếm nữa.

“Vậy sao em còn khích lệ anh lên giường với nàng?”

Trong lòng tôi rất sợ, may mà không có XXOO với Hạ Nhu, nếu không sau này sẽ bị Lôi gia suốt ngày đuổi giết.

“Bởi vì em ghét tên Lôi Tiểu Long kia, đã đính hôn với Hạ Nhu còn theo đuổi em.”

Triệu Nhan Nghiên vừa nhắc tới Lôi Tiểu Long, khuôn mặt lập tức hiện lên vẻ chán ghét.

Tôi ngắt, đây là lý do ư?

Em ghét Lôi Tiểu Long thì bảo tôi đi XXOO vị hôn thê của hần, không trách được nàng lại xúi giục tôi lên giường với Hạ Nhu.

Đây không phải là bắt tôi đi chịu chết hay sao? Đúng là ý kiến của đàn bà mà!

“Anh luyến tiếc khi Hạ Nhu đi hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi không nói lời nào, cho là tôi lại nghĩ tới Hạ Nhu.

“Có một chút.”

Tôi thành thật trả lời. Một tiểu mỹ nữ như vậy thì ai cũng nhớ.

“Em đi nói với ông, bảo Hạ gia từ hôn.”

Triệu Nhan Nghiên khờ dại nói.

Tôi ngắt rồi, chuyện này không tính tới việc thành công hay không, nếu như ông của nàng biết nàng giúp bạn trai theo đuổi những nữ nhân khác, còn không đem tôi giết đi hay sao?

Đây không phải là đẩy tôi vào lò lửa đó chứ!

“Quên đi, chuyện này sau này hãy nói, có thể gặp lại cũng tốt, không gặp lại cũng không sao.”

Tôi đang nghĩ tới lời hứa hẹn của Hạ Nhu.

....

“Tiểu Lỗi, Hạ Nhu bị cảnh sát đưa đi rồi.”

Buổi tối, khi tôi vừa về tới nhà, mẹ tôi đã nói với tôi.

Chuyện này tôi đã sớm biết, cho nên gật đầu.

“Ai, vốn hôm nay có người tới đơn vị của mẹ bảo rằng muốn tìm Hạ Nhu, lúc đầu mẹ không nói cho mấy người đó biết, nhưng sau này bọn họ nói họ là công an, cho nên mẹ mới nói cho họ biết.”

Mẹ tôi tự nói.

Tôi ngắt, Bộ công an làm việc thật dễ dàng quá đấy chứ, cứ đi tới đâu hễ nói ra là công an, là người khác phải phối hợp sao.

“Tiểu Lỗi, con có biết địa chỉ của Hạ Nhu không, chờ khi con tới tuổi lấy vợ, mẹ và cha con sẽ dẫn con đi tìm nàng, mẹ xem nó cũng rất thích con.”

Mẹ tôi chưa từ bỏ ý định, ở nhà, mẹ tôi đã nghĩ Hạ Nhu là con dâu rồi, không nghĩ tới việc nàng đột nhiên bỏ đi như vậy.

“Mẹ, Hạ Nhu người ta đã đính hôn rồi, điều kiện nhà người ta tốt hơn nhà mình nhiều, sao người ta có thể lấy con được!”

Trên miệng tôi thì nói vậy, nhưng trong lòng lại đắc ý, hóa ra mẹ vẫn rất coi trọng tôi.

53. Chương 52: Tài Khoản Bị Phong Tỏa

Triệu Nhan Nghiên thủy chung không nói cho tôi biết thân phận thật sự của Hạ Nhu, nhưng mà tôi cũng có thể đoán được, gia đình nàng thuộc loại đại phú đại quý.

Vốn tôi cho là mọi chuyện đã bình thường, nhưng phiền toái lại tới tìm tôi. Hôm nay vừa mới về tới nhà, Triệu Quân Sinh đã điện thoại cho tôi.

“Tiểu Lưu, gần đây cháu có làm gì không?”

Triệu Quân Sinh lo lắng hỏi.

“Cháu có làm gì đâu?”

Tôi kỳ quái hỏi, chẳng lẽ bởi vì Hạ Nhu? Nhưng mà Triệu Quân Sinh với Hạ Nhu đâu có liên lạc gì

“Tối hôm nay chú nhận được giấy thông báo của ngân hàng nhân dân Trung Hoa, tài khoản bí mật mà chú mở cho cháu đã bị phong tỏa rồi!”

Triệu Quân Sinh nói.

“Cái gì? Bị phong tỏa?”

Trong lòng tôi chợt hiểu ra, hóa ra đây chính là vì số tiền USD!

“Đúng vậy, chú cũng rất kỳ quái! Theo lý thuyết loại tài khoản bí mật này sẽ không tìm người mở tài khoản, nhưng ngày hôm nay đã tìm ra chú rồi!”

Triệu Quân Sinh cũng kỳ quái nói.

“... có biết mục đích của bọn họ không?”

Tôi suy nghĩ một chút nói, ai! Ngân hàng nước Z! xem ra sau này phải sang ngân hàng Thụy Sĩ gửi tiết kiệm rồi.

“Còn chưa rõ ràng lắm, chiều nay lúc tan việc chú mới nhận được thông báo, chú nghĩ chắc phải hỏi lão gia tử nhà chú xem người có biết chuyện này hay không?”

Triệu Quân Sinh nói.

“Cũng được, vậy chú mau hỏi đi, tiền của cháu a!”

Tôi tiếc hận nói, ngay cả số tiền đang cần dùng của tôi cũng đã bị phong tỏa rồi.

Triệu Quân Sinh cúp điện thoại, lập tức gọi điện thoại cho cha của mình.

“Alo, cha à, công ty của con có 1 tài khoản bí mật bị phong tỏa, cha có biết chuyện này hay không?”

Triệu Quân Sinh hỏi.

“Công ty của các con? Con nói tài khoản bí mật kia là của công ty các con?”

Triệu bí thư kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy, tài khoản đó chính là của Tiểu Lưu, bạn cùng học với Nhan Nghiên đó, đây chính là người sáng tạo ra phương pháp Ánh Rạng Đông.”

Triệu Quân Sinh giải thích.

“Con có làm hay không? Theo điều tra của cấp trên, tài khoản này có ngoại hối không minh bạch, cái Phương pháp kia của các con có kiếm được tiền, nhưng có kiếm được hơn 100 triệu hay không?”

Triệu bí thư hoài nghi hỏi.

“Cái gì, hơn 100 triệu?”

Triệu Quân Sinh nghe xong sợ hết hồn, cả tài sản của công ty mình cũng không nhiều như vậy, năm 1994 với số tiền này cũng được coi là người giàu có rồi.

“Nó là USD!”

Triệu Bí thư nói.

“A!”

Lúc này đến phiên Triệu Quân Sinh thở không ra hơi rồi, giờ phút này hẳn hoài nghi, tài khoản kia không phải của Lưu Lỗi.

“Như vậy đi, để cha hỏi cho lại cho con một chút, con chờ điện thoại của cha đi.”

Triệu Bí thư nói xong thì cúp điện thoại.

Một khắc đồng hồ sau, trên bàn làm việc của Triệu Quân Sinh điện thoại đã vang lên.

“Alo, Quân Sinh, có phải các con làm chuyện gì mờ ám, gạt cha đúng không?”

Triệu Bí thư đi thẳng vào vấn đề, nghiêm túc nói.

“Gạt Cha? Sao vậy? Cha, người còn chưa tin con sao? Có chuyện gì thì người cứ nói thẳng ra đi!”

Triệu Quân Sinh lo lắng nói.

”Tài khoản kia chính là của Công ty máy tính Thiên Hành của các con, cũng là của tên Lưu Lỗi mà con nói, bên trong có 160 triệu USD!

Hơn nữa chuyện này đã báo cáo lên trung ương, con cũng biết chuyện này quan trọng tới mức nào, hiện nay kẻ thù chính trị ở nước ngoài của chúng ta đang làm 1 số hoạt động!

Con liên lạc với Lưu Lỗi đi, xem có phải thằng nhỏ này bị thế lực thù địch đầu độc rồi, cha không muốn hấn nhằm đường lạc lối! Cha rất coi trọng đứa nhỏ này!”

Triệu Bí thư chậm rãi nói.

“Con biết rồi!”

Triệu Quân Sinh thần sắc mặt ngưng trọng, cúp điện thoại.

Triệu Quân Sinh lớn lên trong gia đình chính trị, cho nên vô cùng hiểu ý cha mình, đại sự kiện năm 1989 mới trải qua (1), cái khoản tài chính khổng lồ này chính là tộii họa ngầm.

Nhưng hấn không cách nào hiểu, một thiếu niên thiên tài như vậy, thì làm sao có quan hệ với 1 lượng tài chính khổng lồ tới như thế cơ chứ.

(1): Sự kiện năm 1989: Sự kiện Thiên An Môn, thủ tướng Đặng Tiểu Bình hạ lệnh cho xe tăng, quân đội đàn áp, giết chết khoảng hơn 3000 sinh viên.

Triệu Quân Sinh suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng cầm điện thoại lên.

....

“Alo, Chú Triệu, tình hình thế nào rồi?”

Lòng tôi nóng như lửa đốt, điện thoại vừa reo là nhấc lên luôn.

“... ”

Đối phương trầm mặc:

“Lưu tiên sinh phải không? Tôi là Từ Trung Bang.”

“A, Từ tiên sinh, xin chào, tìm tôi có chuyện gì không?”

Tôi bây giờ đang lo lắng chuyện tài khoản, đâu còn tâm sự lo những chuyện khác.

“Là như vậy, Windowz 95 của chúng tôi đã đưa ra thị trường rồi, chúng tôi có mấy âm bản muốn tặng ngài làm kỷ niệm.”

Từ Trung Bang nói.

“A, chuyện này không vội, mấy ngày nữa rồi nói sau.”

Tôi bây giờ không có hứng thú với mấy âm bản Windowz 95, cho nên muốn nhanh chóng kết thúc trò chuyện.

“Vậy cũng được, ”

Từ Trung Bang nói:

“Còn có một việc, xin Lưu tiên sinh cung cấp số tài khoản ngân hàng cho chúng tôi, chúng tôi sẽ chuyển số tiền lợi nhuận qua cho ngài.”

“Như vậy đi, Từ tiên sinh, các ngài mở giúp tôi 1 tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ, sau đó trực tiếp gửi vào đó là được rồi.”

Tôi nói. Tài khoản của tôi đã bị phong tỏa, làm sao đưa cho bọn họ được nữa.

“Được rồi, vậy cứ thế đã! Tôi chuẩn bị mua 1 cái điện thoại di động cho ngài, Lưu tiên sinh nên có 1 cái di động thì tốt hơn.”

Từ Trung Bang nói.

Mua 1 cái điện thoại di động, đúng là 1 đề nghị không tệ, nếu không bọn họ cứ suốt ngày gọi điện thoại vào số nhà tôi, thì cha mẹ tôi sẽ thoải mái.

...

Chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên, tôi nhấc điện thoại:

“Alo, ai vậy?”

“Tiểu Lưu à, chú là Triệu Quân Sinh!”

Đúng là điện thoại mà tôi đang mong đợi!

“Chú Triệu, thế nào?” Tôi hỏi.

“Tiểu Lưu, cháu nói thật cho chú biết, trong tài khoản của cháu có bao nhiêu tiền?”

Triệu Quân Sinh hỏi.

“Chuyện này...”

Tôi trầm mặc, nếu Triệu Quân Sinh đã hỏi như thế, thì hẳn đã biết rồi, tôi cũng không cần thiết phải giấu nữa, nên đáp 1 cái chi tiết:

“160 triệu USD.”

“Cái gì? !”

Triệu Quân Sinh mặc dù đã sớm biết, nghe tôi nói ra, hẳn vẫn chấn động:

“Số tiền này từ đâu mà có?”

“Do cháu kiếm ra!” Tôi đáp.

“Do cháu kiếm ra? Cháu làm sao có thể kiếm nhiều tiền như vậy? Tiểu Lưu, cháu nói cho chú biết, có phải có người xấu uy hiếp hoặc đầu độc cháu không? Cháu chỉ cần nói chi tiết cho chú biết, chú sẽ giúp cháu!”

Xem ra Triệu Quân Sinh nghĩ, một đứa nhỏ thì sẽ không thể nào kiếm ra nhiều tiền như vậy.

“Đúng là tiền do cháu kiếm ra ! Ai, trong điện thoại không nói rõ được đâu...”

Tôi giải thích.

“Cháu đợi 1 chút, chú bảo Lão Cao đến đón cháu, Chúng ta cũng đi tới nhà cha chú!”

Triệu Quân Sinh nói.

Không phải vậy chứ? Bảo tôi đi gặp ông của Triệu Nhan Nghiên!

54. Chương 53: “ông”

Tôi vừa mới bước vào nhà của ông Triệu Nhan Nghiên, thì có 1 lão nhân hiền lành ra đón tôi.

Có thể được Bí thư Tỉnh ủy tự mình nghênh đón, phần này vinh quang cũng không nhỏ đâu!

Tôi vội vàng làm bộ kính sợ nói:

“Cháu chào ông! Cháu là bạn học của Triệu Nhan Nghiên, Lưu Lỗi.”

“Tốt! Tiểu tử này đúng là nhân tài, không trách được cháu gái bảo bối của ta cứ luôn miệng nhắc tới cháu!”

Ông của Triệu Nhan Nghiên cười nói.

Tôi toát mồ hôi, loại chuyện này mà cũng có thể nói ra được, đúng là già mà không ngượng!

Nhưng bây giờ tôi còn chưa biết ông của Triệu Nhan Nghiê n đã biết quan hệ giữa tôi và Nhan Nghiê n hay chưa, có khi ít nói là tốt hơn.

Cho nên tôi nói:

“Ha hả, cảm ơn ông khách lệ, cháu với Nhan Nghiê n là bạn cùng bàn.”

“Ta biết, ta biết! cháu là người đứng thứ nhất khóa học!”

Ông của Triệu Nhan Nghiê n tiếp lời nói.

“Cha, cha để cho Tiểu Lưu vào nhà đã, có chuyện gì thì cũng không nên đứng ở ngoài cửa nói!”

Triệu Quân Sinh thấy tôi còn đứng ở cửa, nên lấy cho tôi 1 đôi dép lê.

“Đúng, Quân Sinh nói đúng, Lưu Lỗi đồng học, chúng ta vào nhà rồi nói.”

Ông của Triệu Nhan Nghiê n cười, kéo tôi vào phòng khách.

Trong phòng khách, Triệu Nhan Nghiê n đã ở đấy, thấy tôi tiến vào, khuôn mặt nhỏ đỏ lên bỏ chạy lên lầu.

Nhà ông của Triệu Nhan Nghiê n là 1 biệt thự loại nhỏ, nhưng mà nhà của Bí Thư Tỉnh Ủy thì cũng không lấy gì làm ngạc nhiên, đây là 1 loại ưu đãi.

“Ha hả, tiểu nha đầu nhà ta lại biết thẹn thùng!”

Ông của Triệu Nhan Nghiê n thấy cháu gái đỏ mặt bỏ chạy lên lầu thì trêu ghẹo nói.

Tôi thật không biết nên nói gì nữa, đúng là tôi còn hoài nghi mục đích chuyến đi này của mình. Tại sao tôi có cảm giác Triệu lão đầu này đã coi tôi là cháu rể?

Thấy tôi lúng túng, Ông của Triệu Nhan Nghiê n mở miệng:

“Lưu Lỗi đồng học, chuyện giữa cháu và Nhan Nghiê n, ta không muốn tham dự. Nhưng mà, ta làm trưởng bối, đương nhiên phải có trách nhiệm với cháu gái của mình, ta không hi vọng cháu bước lên con đường bất chính!”

Bước lên con đường bất chính? Tôi hiểu rồi, hóa ra ông nghi ngờ số tiền trong tài khoản của tôi là số tiền bất chính.

“Ông, Số tiền kia là do cháu kiếm được !”

Tôi thẳng thắn nói.

“Hài tử, ta không phải là không tin cháu, cháu có biết số tiền kia khổng lồ tới mức nào không?”

Ông của Triệu Nhan Nghiê n hỏi.

“Chắc cũng khoảng trên dưới 800 triệu nhân dân tệ.”

Tôi chẳng hoang mang chút nào, trả lời thẳng.

“800 triệu! Số tiền này cũng đủ làm một chấn động lớn đấy. Cháu có thể nói cho ta biết, số tiền này cháu làm thế nào kiếm được không?”

Ông của Triệu Nhan Nghiê n nói bóng nói gió hỏi tôi.

Tôi đã sớm đoán được sẽ có câu hỏi như vậy, cho nên tôi đã mang sẵn hợp đồng giữa tôi và công ty Intel, HP tới.

Hơn nữa 2 cái hợp đồng này lại có hiệu lực, giấy trắng mực đen, lại còn có cả công chứng.

Ông của Triệu Nhan Nghiê n lật xem hợp đồng, trong mắt hiện lên sự vui mừng, nói:

“Lưu Lỗi, tại sao cháu lại không nói sớm! Hại lão nhân như ta phải ở chỗ này mò mẫm quan tâm tìm hiểu! Những kỹ thuật này do cháu làm ra hay sao?”

Tôi gật đầu khiêm tốn nói:

“Chỉ là thỉnh thoảng chơi đùa 1 chút, không đáng coi vào đâu cả !”

“Không thể nói như vậy được, có thể làm cho công ty Intel xuất tiền mua kỹ thuật đơn giản vậy sao? Cái công ty Intel này ta biết, nó là công ty hàng đầu thế giới về chế tạo CPU, ta nghĩ cho dù những lão già ở việc nghiên cứu cũng không thể làm ra những kỹ thuật này, huống chi đây lại là kỹ thuật bán được 160 triệu USD!”

Ông của Triệu Nhan Nghiên không còn hoài nghi gì chuyện này nữa, dù sao hợp đồng còn đây, lại có cả công chứng.

“Chuyện gì phải nói, cháu cũng nói rồi. Ông, người xem cái tài khoản kia...”

Tiền của tôi, tiền của tôi đương nhiên tôi muốn lấy trở về rồi.

“Ha hả, thấy chưa, Lưu Lỗi đồng học còn là một người tham tiền! Được rồi, ta lập tức gọi điện thoại cho cháu một chút.”

Ông của Triệu Nhan Nghiên cười ha ha động thân lên lâu.

Cái gì gọi là tham tiền, nhiều tiền như vậy thì ai mà chẳng đau lòng.

“Tiểu Lưu, cháu và ông nói chuyện sao rồi?”

Triệu Quân Sinh thấy phụ thân lên lâu, vội vàng lác mình vào phòng khách.

Mới rồi phụ thân muốn một mình nói chuyện với Lưu Lỗi, không biết phụ thân định làm thế nào

Tôi cười một tiếng, chỉ vào 2 bản hợp đồng trên bàn nói:

“Chú Triệu, một mình chú xem đi!”

Triệu Quân Sinh cầm 2 bản hợp đồng lên, đôi mắt lập tức trợn trừng, kinh ngạc nói:

“Cháu bán cho công ty Intel một phần tài liệu kỹ thuật?”

Tôi gật đầu nói:

“Chỉ là trong thời gian rồi cháu sáng tạo ra 1 kiểu thiết kế CPU mới.”

“CPU kiểu mới? Cháu nghiên cứu ra?”

Triệu Quân Sinh không tin nhìn tôi.

“Dạ, có hơi tốt hơn so với sản phẩm của họ một chút.”

Tôi ra vẻ tùy ý nói.

“Tốt hơn một chút? Lưu Lỗi! Cháu có biết điều này có ý nghĩa thế nào không? Intel là loại công ty gì? Đây chính là lão đại của bộ vi xử lý, là đầu lĩnh về kỹ thuật! Các viện nghiên cứu của chúng ta có đi theo mô hình của chúng cũng không được, cháu lại có thể làm tốt hơn họ?”

Triệu Quân Sinh lớn tiếng nói.

“Chú Triệu, Chú kích động như vậy làm gì?”

Tôi rất kỳ quái với hành động của Triệu Quân Sinh.

“Chú sao lại không kích động? Lưu Lỗi! Cháu nếu như lập ở trong nước 1 công ty có thể sản xuất ra 1 loại CPU kiểu mới, vậy thì kinh tế nước Z của chúng ta sẽ tăng lên, khoa học kỹ thuật của nước Z chúng ta sẽ trở thành đầu lĩnh đó!”

Triệu Quân Sinh tiếc hận nói.

Thì ra Triệu Quân Sinh kích động vì nguyên nhân này? Tôi cũng chỉ có bán đi kỹ thuật Pentium MMX mà thôi, còn Pentium 2, Pentium 3, Pentium 4... những kỹ thuật này đều khắc sâu trong óc tôi, lúc nào cũng có thể viết ra được.

Cho nên tôi nói:

“Chú Triệu, không nói tới chuyện nước chúng ta sản xuất ra có đạt tiêu chuẩn hay không, cho dùng chúng ta có thể nhập khẩu dây chuyền sản xuất của nước ngoài, nhưng mà tiền đâu? Để mua được 1 dây chuyền sản xuất, có đem cả Thiên Hành bán đi cũng không được!”

“Nhưng mà, cái kỹ thuật này cứ như vậy tặng cho người ngoại quốc, trong lòng chú có chút không khoái mái!”

Triệu Quân Sinh biết tôi nói rất đúng, nhưng vẫn là không nhận được cảm khái nói.

“Không sao cả, Chú Triệu. Cháu hiện tại đang bắt tay vào sáng chế CPU rồi, tin rằng không bao lâu sẽ thành công.”

Tôi an ủi hắn nói.

“Có thật không? Vậy thì thật là quá tốt!”

Triệu Quân Sinh nghe tôi nói như vậy, trong mắt lập tức hào quang lấp lánh.

Chúng tôi đang trò chuyện tới chỗ này, Ông của Triệu Nhan Nghiên từ trên cầu thang đi xuống, nói với tôi:

“Lưu Lỗi đồng học, chuyện của cháu ta đã nói với Hạ tổng giám đốc rồi, tài khoản của cháu sẽ không việc gì đâu, chỉ là...”

“Ông, có lời gì người không ngại cứ nói thẳng ra đi.” Tôi nói.

“Chuyện là như vậy, Hạ tổng giám đốc nghe nói cháu có thể phát minh ra CPU, cho nên hỏi thăm, cái kỹ thuật này có thể cống hiến cho quốc gia hay không?”

Ông của Triệu Nhan Nghiên nói.

“Chuyện này thì không được rồi, cháu đã ký hợp đồng với công ty Intel, làm như vậy là trái pháp luật!”

Tôi khó xử giải thích.

“Ta biết, cho nên ta lập tức đã giúp cháu cự tuyệt rồi, thật ra Hạ tổng giám đốc muốn ta hỏi giúp cho ông ấy, cháu có tính toán thành lập công ty sản xuất CPU ở trong nước không?”

Ông của Triệu Nhan Nghiên nói với tôi.

“Tính toán thì có, vừa rồi cháu với Chú Triệu cũng bàn vấn đề này, nhưng mà bây giờ cháu không có nhiều tiền như vậy!”

Tôi nói điều này cũng là thật, số tiền trong tay tôi hiện giờ không ít, đầu tư vào các khoản khác thì còn có thể, chứ đầu tư sản xuất CPU thì quả thật không tính là gì.

“Nếu như quốc gia đầu tư?”

Ông của Triệu Nhan Nghiên bắt động thanh sắc nói.

55. Chương 54: Khống Chế Tất Cả Cổ Phần

Chỗ tốt không phải là không có, chính sách lúc đầu sẽ thoải mái không ít, lại có quốc gia làm chỗ dựa sau lưng.

Nhưng cũng có chỗ rất xấu, đó là quyền chủ động không chế công ty không còn ở trong tay của mình, trong khi việc sản xuất CPU lại là việc sản xuất ra tiền.

Khi mà ông của Triệu Nhan Nghiên còn tại vị, thì có thể giúp tôi làm rất nhiều chuyện, nếu như một khi ông của Triệu Nhan Nghiên nghỉ hưu không còn quyền lực, thì công ty của tôi sẽ bị bọn chúng tham ô đến phá sản, đến lúc đó chỉ sợ tôi sẽ giống như Hồ Tuyết Nham, trong Hồ Khánh Dư đường, xách dép mà ăn xin.

Nghĩ tới đây, tôi lập tức quyết định, nói:

“Ý tốt của ông cháu tâm linh, sản xuất ở nước Z thì cháu nhất định sẽ làm, nhưng không hi vọng có lực lượng chính trị tham dự vào trong đó.”

Ông của Triệu Nhan Nghiên gật đầu nói:

“Lưu Lỗi, cháu có thể nghĩ như vậy thì rất tốt rồi. Công ty nhà nước không có đường ra trong tương lai, mặc dù ta làm quan viên chính phủ không nên tự phỉ báng, nhưng tình hình của nước Z thế nào, ta cũng rất rõ”

Triệu Quân Sinh cũng vô cùng đồng ý với quan điểm của tôi, cho dù như thế nào, quyền chủ động khống chế công ty phải ở trong tay mình, không thể nào giao cho kẻ khác.

Trên tay tôi bây giờ có hơn 800 triệu, miễn cưỡng cũng có thể mua 1 dây chuyền sản xuất CPU bình thường, đương nhiên đây chỉ là dây chuyền sản xuất Pentium MMX, nếu có cao hơn nữa thì kỹ thuật ở nước ngoài cũng không thể đáp ứng được, cho nên bây giờ tôi vẫn chưa có khả năng mua được dây chuyền sản xuất.

Cho dù dùng toàn bộ đầu tư mua dây chuyền sản xuất, vậy thì còn vật liệu, nhân công, tiền xây văn phòng... tất cả đều không đủ, cho nên bây giờ nghiên cứu chế tạo CPU là không có khả năng.

Với số tiền này, tôi có thể làm gì đây? Không sản xuất được CPU, thì sản xuất nguyên bộ sản phẩm vậy? Bộ mạch chủ, đúng rồi, là Chip – Bộ Mạch chủ!

Tôi nhớ lại ở kiếp trước, uy tín của Đài Loan tăng vọt là do sản xuất được Bộ mạch chủ, trở thành công ty đứng thứ 3 thế giới về sản xuất CPU, mặc dù vấn đề độc quyền giữa tôi và công ty Intel còn dài, nhưng lại không thể ảnh hưởng đến tốc độ kiếm tiền của nó.

Mà tôi thì căn bản không phải lo lắng về vấn đề độc quyền, kiếp này Pentium MMX là do tôi phát minh ra, hơn nữa tôi cũng chỉ trao quyền cho công ty Intel, chứ không có bán đứt.

Cho nên việc tôi bán Pentium MMX cũng không phải lo lắng gì cả, cho nên công ty của tôi mới chân chính là công ty sản xuất ra Pentium MMX! Giống như kiếp trước công ty Intel chính là công ty sản xuất ra Pentium MMX.

“Chú Triệu, chú có bao giờ nghĩ tới việc cải tổ công ty hoặc là biến nó thành 1 công ty sản xuất?”

Nếu như chú Triệu đã biết kế hoạch của tôi, hơn nữa lại còn là cha vợ, cho nên tôi đem ý nghĩ của mình nói thẳng cho hắn biết.

“Ha ha, ý của Tiểu Lưu là để chú làm công cho cháu à?”

Triệu Quân Sinh cười nói.

“Sao có thể thế được, chú Triệu, cháu không phải có ý này!”

Tôi vội vàng nói, thật ra ý của tôi chính là ý này.

“Không sao cả, Tiểu Lưu, với năng lực của cháu, chú Triệu có đi làm công cho cháu cũng vẫn còn may mắn! Hơn nữa, cả đời chú kiếm tiền là vì cái gì, chẳng phải vì làm của hồi môn cho Nhan Nghiên hay sao? Chú xem bây giờ cũng không cần nữa rồi.”

Triệu Quân Sinh cười mờ ám xem tôi.

“Hắc hắc.”

Tôi cười khan hai tiếng, không biết nói gì.

“Được rồi, Tiểu Lưu! Nói đi, chú là cha vợ cháu, cũng không cần giấu diếm gì cả, sau này cháu có tính toán gì không?”

Triệu Quân Sinh nói.

“Là như vậy, chú Triệu! Cháu muốn thành lập 1 công ty chuyên sản xuất CHIP. Trước mắt chúng ta không thể nào sản xuất nổi CPU, nhưng mà sản xuất Bộ mạch chủ thì còn dư dả! Còn nữa chú Triệu, Công ty máy tính Thiên Hành của người cũng không cần phải làm nữa, có thể cải tổ thành một công ty phần mềm

máy tính, chuyên nghiên cứu chế tạo phần mềm, thậm chí chúng tôi còn có thể làm ra hệ điều hành của chính mình!”

Tôi toàn bộ nói ra những suy nghĩ ban đầu của mình.

“Được! chú Triệu ủng hộ cháu, sau này chú đi làm công cho cháu! Cháu biết không? Nếu như những thứ này có thể chế tạo ra ở nước Z chúng ta, thì chúng ta sẽ là quán quân trong lĩnh vực IT!”

Triệu Quân Sinh kích động nói.

“Nhưng mà cháu thật sự có phương pháp chế tạo ra Bộ mạch chủ à?”

Triệu Quân Sinh hỏi.

“Chú Triệu, chú đừng quên CPU là do ai thiết kế!”

Tôi khê cười nói.

“Đúng, đúng, đúng! Chú sao có thể không tin được, cháu nhìn chú đấy, vốn thường dùng suy nghĩ trước kia để đánh giá vấn đề, cho rằng trình độ nghiên cứu ở nước ta vô cùng thấp, nhưng mà hiện giờ có 1 thiên tài như cháu, chú không cần phải lo lắng nữa rồi!”

Triệu Quân Sinh cao hứng nói.

Tôi thật xấu hổ!

Đây là do tôi toàn sao chép ở tương lai, ở thời đại trước kia của tôi, CPU P5 đã phổ biến rồi, nhưng bây giờ dùng 1 trình độ thấp nhất cũng được gọi là thiên tài.

“Chú Triệu, nếu như chú không có ý kiến thì chúng ta mỗi người giữ 50%, cháu còn phải đi học, công việc quản lý công ty thì chú phải làm rồi!”

Dù sao cũng là người mình, tôi biết chú Triệu không thể nào phản bội tôi.

“Ai nha, Tiểu Lưu, cháu cho chú cổ phần làm gì! Công ty này là của cháu, chú chỉ giúp cháu xử lý công việc mà thôi! Hơn nữa chú và bá mẫu đã đủ tiền sống rồi, còn cần chỗ lợi ích này làm gì!”

Triệu Quân Sinh vội vàng nhún nhường nói.

Sau đó chúng tôi cò kè mặc cả, tôi giả bộ giận, nói:

“Vậy thì 20% đi! chú Triệu, nếu như chú không nhân, trong lòng cháu sẽ có chút bất an !”

Triệu Quân Sinh từ chối không được, không có biện pháp đành nói:

“Như vậy đi! 20% cổ phần thì chú nhận, nhưng sẽ chuyển cho Nhan Nghiên đứng tên!”

Nếu như Triệu Quân Sinh đã nghĩ tới chuyện này, thì tôi không còn gì để nói nữa rồi, chuyển cho Triệu Nhan Nghiên đứng tên, trên thực tế 100% cổ phần của công ty vẫn là của tôi.

Tôi với chú Triệu thảo luận tên của công ty, cuối cùng quyết định tiếp tục sử dụng cái tên Ánh Rạng Đông.

Bởi vì cái tên Ánh Rạng Đông đã có chút danh tiếng ở nước Z, thứ hai, Ánh Rạng Đông, cũng chính là sự hi vọng cho ngành công nghiệp IT ở nước Z.

Về chuyện hợp tác giữa tôi và công ty Microsoft, tôi không có nói cho Triệu Quân Sinh, bởi vì ... chuyện này quá kinh hãi thế tục!

Có chú Triệu giúp tôi quản lý công ty, tôi có thể vô tư rồi. Tôi chỉ cần cung cấp kỹ thuật là được, như vậy sẽ có nhiều thời gian cho tôi làm việc.

Ông của Triệu Nhan Nghiên sau khi trả lời Trung Ương, mặc dù bên kia có chút tiếc nuối, nhưng mà vẫn vô cùng hài lòng, dù sao Ánh Rạng Đông vẫn là 1 công ty của nước nhà.

Hạ tổng giám đốc lập tức quyết định, Trung ương sẽ toàn lực ủng hộ, các thủ tục sẽ đơn giản đi rất nhiều, thậm chí không trái với nguyên tắc là có thể bật đèn xanh.

56. Chương 55: Sự Kiện Bảng Hoa Khôi Giảng Đường

Bởi vì có cấp trên chiếu cố, nhưng mà cho dù không chiếu cố, thì con của Bí thư tỉnh ủy đi làm việc làm gì có ai dám làm khó, trừ khi người đó muốn mất việc.

Cho nên mọi chuyện tiến triển vô cùng thuận lợi, chưa tới 1 tuần lễ, các văn kiện đều đã cầm được vào trong tay.

Công ty máy tính Thiên Hành cũng đổi tên thành công ty phần mềm Ánh Rạng Đông.

Tiếp theo là việc tuyển người, tìm kiếm địa điểm đặt công ty, liên lạc mua dây chuyền sản xuất, quả thực bận tới mức độ xoay chong chóng.

Mà tôi thì lại nhàn hạ vô cùng, mỗi ngày lên lớp, rồi lại trở về. Ở dưới ánh hào quang của danh hiệu đệ nhất khóa học, các giáo viên đối với việc học hành của tôi cũng một mắt nhắm mắt mở.

“Lão Đại, hiện tại đang có một Bảng Hoa Khôi Giảng Đường đấy!”

Mới sáng sớm, Quách Khánh đã cười dâm dăng nói với tôi.

“Ngất, cậu có phải là cái loa công suất lớn hay không, sao mới sáng sớm đã bắt đầu phát thanh rồi?”

Mặc dù tôi rất hứng thú với tin tức mà Quách Khánh mang tới, nhưng mà Nhan Nghiên còn đang ngồi cạnh tôi, nếu tôi biểu hiện thích thú thì có chút không tốt lắm.

“Khụ ...khụ..., Chuyện này... mỹ nữ, Chúng ta là nam nhân thì đều cảm thấy hứng thú, Lão đại có phải là nam nhân hay không?”

Quách Khánh cười gian nói, nhưng ngay sau đó lại nói với Triệu Nhan Nghiên:

“Đại tẩu, Lão đại hẳn có phải là nam nhân hay không?”

“Đi chết đi!”

Triệu Nhan Nghiên đỏ mặt nói:

“Hắn háo sắc như vậy, cậu nói có phải là nam nhân hay không?”

Chết tôi rồi, sao lại nói trắng ra như vậy, không để cho tôi có chút mặt mũi nào hay sao. Tôi vung tay đập vào trên người của Quách Khánh.

“Có việc gì thì cậu nói nhanh đi!” Tôi nói.

“Hắc hắc, lớp chúng ta có không ít mỹ nữ, hoàn toàn áp đảo các lớp khác, đứng thứ nhất bảng là một người học lớp 10 !”

Quách Khánh thần bí nói.

“Tiểu tử cậu có chuyện gì thì nói một mạch cho xong, đừng có mà thần thần bí bí !”

Tôi ghét nhất cái tác phong lời thôi này, kiếp trước không ít lần tôi cũng tức giận, không nghĩ tới sau khi sống lại, hắn vẫn giữ cái tính này.

“Chuyện này ư. Đứng thứ nhất đương nhiên là đại tẩu rồi, Lão đại, diễm phúc của cậu đúng là không nhỏ, có thể ôm được đệ nhất mỹ nhân, cậu đúng là sự kiêu ngạo của nam nhân chúng ta...”

Không đợi Quách Khánh nói xong, tôi đã không nhịn được, ngắt lời nói:

“Cậu bị làm sao vậy? Tại sao lại ở chỗ này nói nhảm nhiều như vậy!”

“Hắc hắc ”

Quách Khánh cười khan hai tiếng tiếp tục nói:

“Đứng thứ 2 là Lưu Duyệt học lớp 11 ban 6. Đứng thứ 3 là Trần Vi Nhi cũng học lớp 12 ban 10. Đứng thứ 4, lớp 10 ban 10 tên là Nhược Vân.”

Hứa Nhược Vân? Không phải là cháu gái của Hứa lão đầu sao?

Tại sao nàng lại học ở trường chúng tôi? Nhưng mà nhìn tướng mạo của nha đầu này, đúng là không giống người khác, mặc dù cũng xinh đẹp như Triệu Nhan Nghiên, nhưng lại có khí chất không giống, đương nhiên là có thể xếp hạng trong bảng Hoa Khôi.

Không biết Lưu Duyệt và Trần Vi Nhi tướng mạo ra sao, có cơ hội phải đi xem 1 lần. Còn về phần Hứa nha đầu, thì tôi phải tận lực kính nhi viễn chi (1), tôi có cảm giác, nha đầu này có địch ý rất mạnh với tôi.

(1):Kính nhi viễn chi: Đứng nhìn từ xa

“Bảng Hoa Khôi này là do ai bình chọn?”

Tôi đúng là không biết ai đã làm chuyện này trong trường học.

“Đương nhiên là bản lão đại của Trường Tứ Trung, a không đúng, là lão Nhị, cùng các huynh đệ bình chọn.”

Quách Khánh bây giờ có 1 cái danh hào là Lão Đại, nhưng do có sự tồn tại của tôi, hẳn không dám xưng là Lão Đại, vội vàng hạ thấp 1 bậc, xưng là Lão Nhị, nhưng có vẻ không được tự nhiên.

“Quả nhiên là tiểu tử này, cậu làm những chuyện này là có ý đồ gì?”

Tôi hỏi.

“Hmm, còn không phải là do Lão Đại tán gái quá dễ dàng hay sao, hiện đệ nhất Hoa Khôi của trường đã bị người ta đoạt rồi, nhưng mà vẫn còn 3 vị mỹ nữ nữa, cách mạng còn chưa thành công, các đồng chí vẫn cần phải cố gắng!”

Quách Khánh viết tên các Hoa Khôi trong trường ra một tờ giấy rồi đưa cho tôi.

“Vậy tại sao cậu không cố gắng đi?”

Miệng tôi mặc dù nói như vậy, nhưng tay lại nhận lấy tờ giấy.

“Tớ đương nhiên phải đem cơ hội nhường cho Lão Đại!”

Quách Khánh đáng vóc tiều tụy nói.

“Thôi đi, tớ xem cậu không ăn được nho, thì lại nói nho xanh, lại hư tình giả ý mang cho tớ!”

Tôi không chút lưu tình vạch bộ mặt thật của Quách Khánh.

“Ách, cái này, hắc hắc!”

Mặt Quách Khánh lập tức đỏ bừng.

“Quách Khánh, em đứng lên cho cô!”

Giờ tự học vừa mới hết, Diệp Tiêu Tiêu đã xuất hiện ở ngoài cửa.

Quách Khánh nghe xong, lười biếng đứng dậy.

Kể từ khi Quách Khánh đi chung với đám giang hồ trong trường, thì cũng không còn sợ giáo viên trong trường nữa, luôn làm ra bộ dáng lười nhác.

“Quách Khánh, cô nghe nói em là người bình chọn ra cái Bảng Hoa Khôi Giảng đường đúng hay không?”

Sắc mặt của Diệp Tiêu Tiêu vô cùng âm trầm, nhìn Quách Khánh.

Lúc này, tôi thấy sau lưng Diệp Tiêu Tiêu là Lưu Khoa Sinh.

Quả nhiên là tên tiểu tử này mặt báo, hẳn đã cùng đường mặt lộ rồi, vậy mà vẫn dám giả trò!

Quách Khánh cũng chú ý tới Lưu Khoa Sinh, trừng mắt liếc hẳn một cái, làm cho Lưu Khoa Sinh sợ tới mức vội vàng chạy vào trong lớp học.

“Tại sao em lại không nói?”

Diệp Tiêu Tiêu thấy Quách Khánh đứng im không nói lời nào thì nổi giận.

“A!”

Quách Khánh dùng miệng phát ra một thanh âm. Chỉ sau 1 thời gian ngắn, cả lớp lập tức cười vang.

“Em...”

Diệp Tiêu Tiêu xanh mặt nói.

“Em cái gì? Chẳng phải là cô gọi thì em “A” một tiếng hay sao?”

Quách Khánh bất mãn nói.

“Đúng là chưa từng thấy học sinh nào như em!”

Diệp Tiêu Tiêu dậm chân, giận đến nỗi không biết phải nói gì.

“Em mà cô cũng chưa gặp qua hay sao?”

Quách Khánh lại nhẹ nhàng nói.

“Em... em bình chọn cái này để làm gì?”

Diệp Tiêu Tiêu thiếu chút nữa bị Quách Khánh làm cho tức ngất đi, vội vàng hỏi vào mục đích chính.

“Có làm gì đâu, nội quy trong trường cũng không cấm em làm chuyện này?”

Quách Khánh lớn tiếng nói.

Diệp Tiêu Tiêu dùng ngón tay chỉ vào Quách Khánh, nghẹn đỏ mặt, không nói được câu nào, thiếu chút nữa còn bật khóc.

Tôi thấy Diệp Tiêu Tiêu như vậy, bỗng nhiên tôi cảm thấy không đành lòng. Tuổi Diệp Tiêu Tiêu không lớn, mới hơn hai mươi tuổi.

Khi còn ở nhà thì là 1 hài tử được nuông chiều từ bé, làm sao nuốt trôi được cục tức này!

Rốt cục tôi đứng lên, nhẹ nhàng vỗ vai Quách Khánh, trầm giọng nói:

“Bỏ đi, cậu nói xin lỗi Cô Diệp một tiếng đi!”

Quách Khánh quay đầu lại nhìn tôi, rồi lại nhìn Diệp Tiêu Tiêu, mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn nói:

“Cô Diệp, là em sai rồi!”

Tôi biết, lời nói của tôi Quách Khánh nhất định sẽ nghe, mặc dù bình thường tiểu tử này hay cợt nhả với tôi, nhưng hẳn đã coi tôi là lão đại của hắn, hẳn là tâm phúc của tôi, đương nhiên sẽ nghe lời tôi.

Diệp Tiêu Tiêu đứng im nhìn tôi, nhưng sau đó đổi thành ánh mắt cảm kích.

Nàng biết, nếu không phải có tôi, mặt mũi nàng hôm nay sẽ mất hết ở trước lớp.

Diệp Tiêu Tiêu bỗng nhiên lại nhớ tới những câu văn tôi viết trong bài thi Anh ngữ, khuôn mặt đỏ lên.

Tên học sinh này tại sao lại luôn làm những việc để mình chú ý vậy chứ? Trong việc xử lý tình huống, hẳn còn thuần thục hơn mình nhiều.

Sau khi Diệp Tiêu Tiêu đi, Quách Khánh bất mãn nói:

“Lão Đại, cậu vì sao lại bắt tớ xin lỗi cái lão yêu bà quái dị kia?”

Lão yêu bà quái dị? Tôi ngất, đây là ánh mắt gì! Trẻ con vẫn chỉ là trẻ con, tôi tại sao lại thấy nàng là mỹ nữ?

“Hừ, lão đại của cậu 8 phần là coi trọng nàng ta, cậu không biết lúc nãy hẳn mở miệng gọi rất thân mật sao? Là Diệp Tiêu Tiêu!”

Không đợi tôi mở miệng nói, Triệu Nhan Nghiên đã xen ngang vào.

“Không thể nào, Lão Đại?”

Quách Khánh trợn trừng hai mắt, nét mặt như đang ăn phải con ruồi:

“Có nhiều hoa khô giăng đường như vậy, tại sao cậu còn theo đuổi lão yêu bà quái dị kia?”

Tôi lúng túng cười, đây là nhận xét của học sinh với giáo viên hay sao?

57. Chương 56: Ma Lạt Thăng

Vấn đề của công ty đã tương đối ổn định, được đặt ở ngoại ô thành phố Tân Giang.

Vốn nơi này là 1 công ty sản xuất Ti Vi, nhưng năm nay bị đóng cửa, có một số thiết bị có thể tận dụng được, chỉ cần mua dây chuyền sản xuất bộ mạch chủ là xong.

Công ty sản xuất Ti Vi vốn là công ty quốc doanh, tất cả các tài sản đều thuộc về nhà nước, bởi vì có Triệu Bí thư ra mặt, cho nên không có gì thay đổi khi chuyển tới cả.

Ban đêm khi đi trên đường của thành phố Tân Giang, nhìn những cửa hàng nhỏ và bán đồ ăn vặt ở 2 bên đường, cảm giác thật thân thiết, trước kia tôi và Quách Khánh thường hay tới những nơi như thế này.

Đi tới quán Ma Lạt Thăng, nước miếng của tôi không nhịn được mà chảy ra, tôi nhớ tới mấy lời bình luận của kiếp trước trên internet, đúng là món này có hương vị đặc biệt

“Một chén Ma Lạt Thăng không rau thơm.”

Tôi đưa 2 đồng tiền nói với bà chủ.

“Ai, Vi Nhi, có khách đến rồi, mau bưng món ăn lên đi.”

Sau khi nhận lấy tiền, bà chủ kia gọi con gái của mình.

“Con đến đây, mẹ à.”

Một cô bé tóc xinh đẹp tóc buộc đuôi ngựa đang tung tăng chạy tới, bên hông nàng còn buộc 1 cái tạp dề.

Tôi thấy vậy thì ngây người, vóc dáng giản dị không một chút trang sức, mặc dù mặc quần áo bình thường, nhưng vẫn tỏa ra nét đoan trang, nếu như Triệu Nhan Nghiên là một đóa sen mới nở, thì nàng sẽ là được ví như “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”.

Nếu như không phải tôi tận mắt nhìn thấy, thì tôi sẽ không tin ở trong con phố này, có 1 cô bé xuất chúng tới như vậy.

“Cậu muốn ăn gì?”

Cô bé cầm chiếc khăn lau bàn, nhìn tôi hỏi.

“Cậu muốn ăn gì?”

Cô bé thấy tôi không có phản ứng, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng, giọng nói có chút tức giận.

Tôi lúng túng thu hồi ánh mắt, vội vàng nói:

“Nấm, su hào, tàu hủ, nhiều mì.”

Cô bé nhanh chóng ghi lại trên 1 tờ giấy, đưa cho 1 nữ nhân ở bên cạnh.

“Không ăn rau thơm, nhưng cho thêm 1 chút ớt và dấm được không?”

Cô bé mang bát Ma Lạt Thăng tới, hỏi.

“Được, cho nhiều ớt vào 1 chút.”

Tôi nói.

Tôi nhận lấy bát Ma Lạt Thăng, ngồi dưới con đường nhìn khói của ô tô phả ra, bắt đầu ăn.

Mùi vị thật ngon, sau này phải thường xuyên tới đây ăn mới được! Thật ra tôi cũng rõ, đó là tôi lấy cớ, chứ tới đây là vì cô bé này.

“Này! Vi Nhi, có bận gì không?”

Một âm thanh ẻo lả truyền vào lỗ tai của tôi, trời, không phải là tên thái giám cuối cùng của nước Z đó chứ? Không phải muốn tôi ói ra hay sao, tôi ngẩng đầu lên nhìn.

Một tên thanh niên có vẻ lưu manh, chừng 20 tuổi đang nhìn ngó cô bé tên Vi Nhi này, phía sau hẳn còn có 2 người đi theo. Nhìn đã biết không phải người tốt gì.

“Ai, hóa ra là Dương công tử! ă Ma Lạt thẳng phải không?”

Bà chủ lập tức ra nghênh đón.

“Biến qua một bên, ở đây không có chuyện của nhà bà!”

Tên được gọi là Dương công tử kia phát tôiy nói, rồi quay đầu nói với vi Nhi:

“Vi Nhi, chỉ cần em mở miệng, thì sau này không phải làm công việc vất vả bần thủ này nữa, ta đảm bảo em sẽ trở thành người nổi tiếng! Tốt hơn nhiều so với việc người cứ ngồi ở đây bán Ma Lạt Thẳng!”

“Dương Khai Xa, tôi đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, anh đừng có bám lấy tôi, làm một hài tử nhà nghèo thì có gì không tốt? Tôi không thích cuộc sống mà anh nói, cho nên không thèm để ý, vậy thì có gì lạ! Tôi còn phải bán hàng, anh không nên làm phiền tôi!”

Vi Nhi lạnh lùng nói ra, có thể thấy, nàng vô cùng chán ghét tên Dương công tử này.

”Được, em muốn bán hàng ư?”

Đây là 2000 đồng, tôi bao hết toàn bộ quán ăn này! Vậy thì em sẽ nói chuyện với tôi đúng không?”

Dương Khai Xa rút tờ 2000 đồng trong túi ra, vỗ vỗ vào trên mặt bàn.

“Tôi không thèm lấy tiền của anh, chỗ này tôi có rất nhiều khách quen, anh có mua, tôi cũng sẽ không bán cho anh!”

Vi Nhi cầm lấy đồng tiền, nhét vào trong tay của Dương Khai Xa.

“Cho tôi một chén Ma Lạt Thẳng nữa!”

Tôi mỉm cười đi tới, đưa cái chén cho Vi Nhi, nói:

“Ma Lạt Thẳng của cậu rất ngon, nếu ngày nào cũng được ăn thì tốt biết bao”

Dương Khai Xa khinh thường nhìn tôi một cái, nói:

“Không bán, không thấy tao bao hết rồi sao?”

Dương Khai Xa đối với tôi bất mãn vô cùng, điều này làm hắn vô cùng lúng túng, cầm tờ 2000 đồng trong tôiy, thu lại cũng không được, mà để xuống cũng không được, chỉ đành đem sự tức giận trút lên người của tôi.

“Anh không nghe thấy lời tôi vừa nói hay sao?”

Đây đúng là một cơ hội tốt để Vi Nhi thoát khỏi sự dây dưa của Dương Khai Xa, nàng muốn đi lấy thêm 1 chén cho tôi.

“Ai ~ Bà chủ? ! Nhà bà làm ăn như vậy sao? Có biết thứ tự trước sau hay không? Không thấy tôi bao hết chỗ này à?”

Dương Khai Xa bị Vi Nhi nói như vậy, cho nên không còn cách nào khác, quát bà chủ.

“Dương công tử, cậu đừng nóng giận, bạn học này là người tới trước.”

Bà chủ vội vàng giải thích.

“Hừ! Tôi nói cho bà biết, đừng có không biết xấu hổ, lão đại chúng tôi coi trọng khuê nữ của bà là phúc khí của nhà bà, nếu không phải lão Đại tính tình tốt, tôi đã sớm gọi người đập sập cái quán của nhà bà rồi!”

Một người đi theo đứng đằng sau Dương Khai Xa mở miệng nói.

“Ai nha. Các cậu đừng làm chuyện này, đừng nóng giận, đừng nóng giận, buổi tối tôi sẽ trở về khuyên Vi Nhi có được không? Dương công tử, ngài đừng có gấp, dù sao chuyện yêu đương cũng phải là đôi bên tình nguyện đúng không!”

Bà chủ vội vàng nói vuốt theo.

“Được, tôi sẽ đợi thêm mấy ngày nữa! Chúng ta đi thôi!”

Dương Khai Xa nói, phất tay với 2 người đứng phía sau, xoay người rời đi.

“Ai! Cuối cùng cũng đi rồi!”

Bà chủ nhìn theo bóng lưng của Dương Khai Xa thở dài.

“Cô à, bọn họ là ai vậy?”

Tôi nhận thấy bát Ma Lạt Thăng, hỏi.

“Bọn họ ư, ai! Những người làm ăn buôn bán nhỏ như chúng tôi không trọc vào họ được! Đây là do Dương Khai Xa coi trọng Vi Nhi nhà chúng tôi, muốn Vi Nhi làm bạn gái hắn. Vi Nhi không đáp ứng, cứ 3 hôm, 5 hôm hắn lại tìm Vi Nhi, thái độ mới đầu không tệ lắm, cứ nhõng nhẽo bám lấy Vi Nhi, chúng tôi thấy hắn là một người tương đối si tình, cũng không để ý lắm. Nhưng mà càng về sau này, Dương Khai Xa càng lớn lối, Vi Nhi không đáp ứng hắn, cho nên hắn dẫn người tới gây chuyện, cản trở công việc làm ăn của chúng tôi.”

Bà chủ thở dài nói.

“Mẹ, tại sao mẹ lại nói chuyện này cho người ngoài!”

Vi Nhi ở bên cạnh đỏ mặt nói.

“Không sao, nhìn tiểu tử này cũng không phải là người xấu, với lại mẹ cũng khó chịu trong lòng, suốt ngày không biết nói cho ai, cho nên mới lỡ miệng nói 2 câu.”

Bà chủ cười khổ nói.

“Hắn làm như vậy, sao mọi người không báo cảnh sát?”

Tôi đề nghị.

Mặc dù biết cảnh sát sẽ không có hứng thú với mấy loại chuyện như thế này, nhưng dù sao đây cũng là 1 phương pháp giải quyết, cho dù không đem lại tác dụng, thì cũng tạo thành 1 sự uy hiếp.

“Báo cảnh sát? Cha của Dương Khai Xa kia là 1 cảnh sát, nghe đâu còn là 1 quan lớn! Chúng tôi là dân đen nhỏ nhoi, làm sao kiện hắn được? Như vậy chẳng phải là tiếp tục chọc vào họ hay sao...”

Bà chủ nói tới đây, thì tôi đã hiểu rồi.

Mấy tên kia là mấy tên Nhị thế tổ, ý vào quyền lực của cha hắn, hoành hành ngang ngược.

Người như vậy tôi cũng đã gặp không ít, tên Lưu Khoa Sinh chính là 1 điển hình.

58. Chương 57: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Thất Bại

Quách Khánh bỗng nhiên chỉ vào 1 cô bé hô lớn.

Tôi theo tay hắn nhìn lại, thì không khỏi sửng sốt, đây chẳng phải là cô bé ngày hôm qua tôi gặp ở quán Ma Lạt Thăng hay sao?

Không trách được nàng xinh đẹp như vậy, thì ra là hoa khôi của trường!

Nhưng mà ánh mắt của Quách Khánh đúng là có chút vấn đề, Trần Vi Nhi này tại sao lại đứng hàng thứ 3?

Mặc dù y phục có giản dị một chút, nhưng mà tôi dám cam đoan, nếu như nàng được mặc trang phục tốt, tuyệt đối ngang tài ngang sức với Triệu Nhan Nghiên.

“Lão Đại, Trần Vi Nhi này nổi danh là Lãnh Mỹ Nhân đấy! Mặc dù hoàn cảnh gia đình nàng không tốt, nhưng lại giữ mình trong sạch, cho tới bây giờ vẫn chưa có bạn trai, đã cự tuyệt không biết bao nhiêu công tử có tiền!”

Quách Khánh nói.

Lời này của hắn cũng là thật, hôm qua Dương Khai Xa bao cả quán nàng 2000 đồng, nhưng Trần Vi Nhi không thèm nhìn 1 cái.

“Bởi vậy, Lão đại, nếu cậu có thể tóm nàng vào tay, thì huynh đệ mới chính thức bội phục!”

Quách Khánh vẫn thao thao bất tuyệt nói.

“Được rồi, người ta là lãnh mỹ nhân, tớ cũng không muốn đụng vào khối sắt này.”

Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng tôi cũng muốn thử 1 lần. Tối nay tôi lại tiếp tục đi ăn Ma Lạt Thăng.

Hai chúng tôi nói chuyện tới chỗ này, thì phát hiện có điều gì không đúng, dường như Trần Vi Nhi đang cãi nhau với ai đó.

“Lão Đại, cậu có muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân không?”

Quách Khánh cười dâm nói.

“Cho dù tớ không muốn, nhưng cũng không thể để bạn học của mình bị người ta khi dễ được!”

Tôi làm ra vẻ chính nghĩa nói.

“Ta ngất, nếu đổi lại là người khác, thì cậu nhất định sẽ mặc kệ.”

Quách Khánh vừa nói, nhưng cũng cùng tôi đi tới cổng trường.

Đến gần, tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng của 1 người con trai:

“Vi Nhi, chuyện hôm qua em đã suy nghĩ chưa!”

Trần Vi Nhi cắn răng nói:

“Anh đừng nói nữa, cho dù chết tôi cũng không gả cho tên Vu Cương kia!”

Tại sao lại thêm 1 người nữa? Tên Vu Cương này là ai? Người trước mặt Trần Vi Nhi này là ai?

“Vu Cương đã đáp ứng, nếu như em đồng ý thành thân với hắn, hắn sẽ cho thêm 8 vạn đồng!”

Người con trai kia nói.

“Tiền thì tôi với mẹ tôi sẽ nghĩ biện pháp, tôi không muốn đem chuyện chung thân đại sự ra nói giỡn! Tôi không thể gả cho một người không thích!”

Trần Vi Nhi kiên quyết nói.

“Em nghĩ biện pháp? Thế nhưng còn bao nhiêu thời gian? Các người bán Ma Lạt Thăng 1 ngày được bao nhiêu tiền!”

Người con trai kia cả giận nói.

Lúc này, tôi đã nghe rõ sự tình, hóa ra tên con trai kia đang ép hôn!

Hắc hắc, đúng là trời cũng giúp tôi, tôi mà không ra tay thì còn để người nào ra tay nữa đây?

Cho nên, tôi làm bộ tiêu sái, đi tới bên cạnh Trần Vi Nhi, nói với tên con trai kia:

“Bây giờ là thời đại pháp trị xã hội, không cho phép chuyện ép duyên, bức hôn..., anh đã phạm pháp, cho nên tôi có quyền bắt anh đem tới Cục công an!”

Đây là 1 câu kinh điển tôi nghĩ nửa ngày mới ra, vốn tôi với Quách Khánh định nện cho tên nam tử này 1 trận, như vậy thì hình tượng sáng rọi của tôi ở trong lòng Trần Vi Nhi sẽ bị hạ xuống thành người dã man, cho nên rất lâu tôi mới nghĩ ra được cái diệu kế này.

Tôi vừa mới nói xong, thì phát hiện cả Trần Vi Nhi và tên nam tử kia đồng thời trợn mắt nhìn tôi.

Về mặt của các người sao vậy? Anh hùng làm việc nghĩa cứu mỹ nhân thì có cái gì ngạc nhiên ?

Tôi còn đang buồn bực, thì tên nam tử kia gãi gãi đầu nói:

“Muội muội, người này là ai vậy?”

Trần Vi Nhi: “... ”

Muội muội? Có chuyện gì vậy?

“Hai người các người...”

Tôi không biết phải nói gì cả.

“Hắn là anh tôi!”

Trần Vi Nhi trợn mắt nhìn tôi một cái nói.

“Đúng vậy, cậu là ai?! Quán chuyện trong nhà của chúng tôi làm gì?!”

Tên nam tử kia bất mãn nói.

“A! Tôi nghĩ bạn gái này bị người xấu khi dễ, cho nên mới...”

Tôi lúng túng nói.

“Hừ hừ! Tôi có bị người xấu khi dễ, cũng không cần cậu quản, nhìn cái bộ dáng này của cậu, tôi không yên lòng chút nào!”

Trần Vi Nhi quật cường nói.

Tại sao lại không yên lòng? Người này đúng là không biết tốt xấu. Tôi hảo tâm cứu nàng, nhưng nàng lại cho tôi là người lòng lang dạ thú.

Tôi cùng Quách Khánh lúng túng xoay người rời đi. Mẹ kiếp, không tìm hiểu rõ tình huống, đã tùy tiện đi ra, đúng là thật bại thảm hại trong việc anh hùng cứu mỹ nhân.

Hai chúng tôi mới đi, đã nghe thấy Trần Vi Nhi nói với tên nam tử kia:

“Anh không cần nói nữa, tôi chắc chắn sẽ không gả cho tên Vu Cương đó đâu!”

“Được. Vậy em để cho cha chết hay sao! Em nếu không đồng ý thì ngày mai anh sẽ đi cướp ngân hàng! Tóm lại anh không thể không để ý tới cha được!”

Tên nam tử kia vô cùng kích động.

Dường như Trần Vi Nhi đang gặp phiền toái, cần phải dùng tiền gấp thì phải. Nhưng mà Trần Vi Nhi đúng là rất quật cường, hạnh phúc của mình còn quan trọng hơn mạng người.

.....

Buổi tối hôm đó, tôi lại tới quán Ma Lạt Thăng của Trần Vi Nhi.

Tôi đưa 2 đồng tiền, nói:

“Một chén Ma Lạt Thăng, không rau thơm”

Trần Vi Nhi ngẩng đầu, nhìn thấy là tôi, đầu tiên là sửng sốt, nói:

“Chuyện hôm nay thật xin lỗi, lúc đó tớ đang cãi nhau với anh trai tớ, nhưng lại đem nó trút lên người của cậu.”

Tôi cười nói:

“Không sao, làm gì có loại ca ca ép muội muội gả cho một người không thích.”

Trần Vi Nhi bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

“Thật ra thì anh ấy cũng là một ca ca tốt, nhưng chuyện nhà tớ thì... Ai! Có thể hôm nay cậu cũng nghe rõ, có một số việc không có biện pháp giải quyết”

Trần Vi Nhi mang cho tôi 1 bát ma Lạt Thăng, rồi đem tiền trả lại cho tôi: “Coi như tớ tạ lỗi với cậu, mời cậu một chén Ma Lạt Thăng cũng không sao cả! Cậu cũng đừng nghĩ tớ keo kiệt!”

Nói tới đây, Trần Vi Nhi cười cười, trên mặt hiện lên 2 cái má lúm đồng tiền.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Trần Vi Nhi cười, hóa ra nàng cười lại đẹp như vậy.

Tôi không từ chối, thu tiền trở lại, hớn hờ đón lấy bát Ma Lạt Thăng.

Lúc này, có mấy người khách tới, Trần Vi Nhi cũng bận rộn lên không nói chuyện được nữa.

“Vi Nhi, Anh hỏi em một lần cuối cùng, bây giờ Vu Cương cũng ở đây, em có theo hắn hay không?”

Đột nhiên, có 1 âm thanh vang lên.

Không thể nào, sao lại trùng hợp tới vậy? Anh của Trần Vi Nhi lại tới, lại còn đúng lúc tôi đang ở đây.

“Ca, em đã nói hết rồi, em sẽ không gả cho người em không thích, anh cũng đừng uống phí tâm cơ nữa!”

Trần Vi Nhi kêu lên, nhưng tay nàng vẫn còn đang loay hoay cầm mấy cái bát.

“Vi Nhi, em không nghĩ thử xem, có thể lấy được 8 vạn đồng đấy! Em thử nghĩ xem, số tiền đó có thể chữa bệnh cho cha em!”

Đứng bên cạnh ca ca của Trần Vi Nhi là 1 nam nhân tướng mạo tương đối bì ổi, mở miệng nói.

“Không cần phải suy nghĩ, cho dù tôi bán máu, tôi cũng không gả cho anh!”

Trần Vi Nhi quát.

Con mẹ nó! Mà chỉ là 1 con kỹ nữ thôi tha, có gì mà kiêu ngạo, Lão tử nếu không nể mặt mũi ca ca của mà thì làm sao phải xuất ra 8 vạn đồng? Một vạn đồng, lão tử cũng có thể mua được 1 xử nữ rồi!”

Nam nhân bỉ ổi vung tay rời đi.

“Vu Cương đừng đi, để tôi khuyên em gái tôi đã!”

Ca Ca của Trần Vi Nhi đuổi theo, nhưng lại bị mẫu thân hắn kéo lại:

“Quên đi, con cũng đừng ép muội muội con nữa, bệnh của cha con, mẹ biết rõ, 8 vạn đồng chỉ là tiền phẫu thuật, còn tiền mua thận nữa? Còn tiền viện phí sau khi giải phẫu? Con cho rằng đem muội muội con bán đi là đủ hay sao? Như vậy, chẳng những không cứu được cha con, mà còn hại đời muội muội con nữa”

“Mẹ, con biết, nhưng bây giờ còn có biện pháp gì khác đâu? Chúng ta không có tiền, nếu có người muốn mua đầu của con, con khẳng định sẽ cắt bán!”

Ca ca của Trần Vi Nhi thở dài nói.

59. Chương 58: Quyết Định Của Trần Vi Nhi

“Mẹ biết con hiếu thảo, nhưng đừng làm khó muội muội nữa! Nó còn trẻ, đường đời vẫn còn dài!”

Mẫu thân của Trần Vi Nhi nói:

“Được rồi, con giúp muội muội của mình làm đồ ăn đi, lại có khách tới rồi kia.”

Tôi ngồi ở 1 chỗ, đại khái cũng nghe rõ, hóa ra cha của Trần Vi Nhi bị bệnh cần thay thận, nhưng trong nhà lại không có tiền.

Ca ca của Trần Vi Nhi định đem Trần Vi Nhi gả cho tên nam nhân bì ổi kia lấy 8 vạn đồng làm phí phẫu thuật.

8 vạn đồng đối với tôi chỉ là cái lông trâu, nhưng đối với nhà của Trần Vi Nhi mà nói, đây chính là số tiền cứu mạng.

“Đến giờ dọn quán rồi, tại sao cậu lại ngồi ngủ ở chỗ này!”

Trần Vi Nhi nói vào bên tai của tôi.

Tôi ngẩng đầu lên thì thấy chợ đêm cũng tan rồi, mẫu thân của Trần Vi Nhi còn đang bận dọn quán.

Mới rồi, tôi lâm vào trầm tư không nghĩ tới lâu như vậy.

Tôi vội vàng đứng dậy, đem bát thức ăn cho Trần Vi Nhi, bước ra khỏi quán.

Lúc đi ngang qua ca ca của Trần Vi Nhi, tôi đưa cho hắn 1 tờ giấy, ghé vào lỗ tai hắn, nhỏ giọng nói:

“Muốn chữa bệnh cho cha anh thì gọi vào số này, nhưng đừng cho người khác biết!”

Nói xong, tôi bước nhanh khỏi quán.

Tôi đưa cho tờ giấy có ghi số điện thoại, chính là số di động mà tôi mới mua.

...

Buổi tối, ca ca của Trần Vi Nhi là Trần Dũng cứ cầm đi cầm lại tờ giấy.

Hắn căn bản không tin rằng số điện thoại này có thể cứu được cha hắn, nhưng mà dù sao đây cũng là 1 hi vọng, hắn không biết là tại sao người kia lại bảo hắn đừng nói cho ai biết.

“Ca, nếu gả cho Vu Cương có thể được 8 vạn đồng hay sao?”

Trần Vi Nhi ngồi trên 1 cái ghế nhỏ cạnh Trần Dũng, thái món ăn.

Năm 1994, 8 vạn đồng đúng là 1 số tiền lớn, bán hàng 1 tháng cũng chỉ kiếm được tầm hơn 1000 đồng tiền lãi mà thôi.

“Ừ, hắn đã đem sổ tiết kiệm cho anh xem, hắn nói chỉ cần em gặt đầu, thì hắn sẽ lập tức đi ngân hàng rút tiền.”

Trần Dũng trong lòng cũng rất khó chịu, nếu như không phải bắt đắc dĩ, thì hắn cũng sẽ không làm chuyện như vậy.

“Vây...”

Trần Vi Nhi cắn răng một cái, giống như đã làm ra 1 quyết định rất lớn, sâu kín nói:

“Ca, anh có thể nói cho hắn, nếu hắn nguyện ý đưa tiền, dù em không thể gả cho hắn, nhưng có thể... đem thân cho hắn!”

“Ai...”

Trần Dũng thở dài nói:

“Hảo muội muội, ca thật xin lỗi em !”

Nói xong, hắn rút nước mắt.

Trần Vi Nhi cũng không thể tránh được việc phải quyết định như vậy, dù sao cũng vì chữ Hiếu, hi sinh bản thân mình vì sức khỏe của cha, Trần Vi Nhi tình nguyện đem mình bán đi.

Nhưng mà từ đó, loại tình yêu trong sáng thuần khiết còn có thể xuất hiện trên mình nữa không? Nhất định là không rồi, không có 1 ai nguyện yêu 1 nữ nhân bán đi trinh tiết của mình.

Trần Dũng cũng biết, thật ra Vu Cương cũng chưa chắc muốn kết hôn cùng Trần Vi Nhi, cha của Vu Cương là chủ 1 công ty gia đình, gia sản có tới hơn trăm vạn, chắc chắn sẽ không quan tâm tới tám vạn đồng tiền.

Cho dù hắn nhìn trúng nhan sắc của Trần Vi Nhi, nhưng cũng chỉ là chuyện chơi bời mà thôi.

Hai anh em không nói chuyện gì nữa, mẹ của Trần Vi Nhi thì vội chạy tới bệnh viện chăm sóc cha của Trần Vi Nhi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Dũng bấm số điện thoại gọi cho Vu Cương, nói chuyện cả nửa ngày, nhưng chuyện liên quan tới sự đau khổ của em gái mình, thì làm sao có thể mở miệng được. Quanh co một hồi, hẳn lại cúp điện thoại.

Trong lòng Trần Dũng cũng rất rối bời, bán đi muội muội của mình có thể chữa bệnh cho cha, nhưng lại làm mất hạnh phúc của em gái. Tối hôm qua hẳn đã quyết định, nhưng bây giờ không mở miệng được.

Trần Dũng theo thói quen rút tay vào túi áo, nhưng thần xui quỷ khiến thế nào lại mò trúng mảnh giấy tối hôm qua.

...

“Alo? Ai vậy?”

Tôi ngáp ngủ, cả ngày hôm nay phải nghe điện thoại, ngay cả chủ nhật cũng không được nghỉ ngơi sao?.

“Alo, xin chào. Tôi là Trần Dũng.”

Có tiếng nói vang lên từ đầu bên kia điện thoại.

Trần Dũng? Tôi đâu có biết người nào tên là Trần Dũng đâu?

“Này? Anh có phải bấm nhầm số rồi không? Tôi đâu có quen anh?”

Tôi tỏ vẻ không quan tâm.

“A, vậy thì xin lỗi, làm phiền rồi”

Trần Dũng bộ mặt như đưa đám, muốn cúp điện thoại, xem ra là lừa người thôi.

“Ai. Anh chờ một chút, anh có phải là ca ca của Trần Vi Nhi không?”

Bỗng nhiên tôi nhớ tới, hôm qua tôi có đem số điện thoại đưa cho ca ca của Trần Vi Nhi.

“Đúng, chính là tôi! Cậu có thể trợ giúp tôi sao?”

Trần Dũng phát hiện số máy điện thoại này là thật, cho nên vô cùng cao hứng nói.

“Gặp mặt rồi nói sau, 20p nữa ở cửa hàng đồ uống Hàn Thính gần trường Tứ Trung.”

Tôi cúp điện thoại, nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo thật tử tế, rồi chạy tới trường Tứ Trung.

Thời điểm tới, Trần Dũng đã ở đó, đang đứng trước cửa hàng đồ uống nhìn ngó xung quanh. Thấy tôi đi tới, hỏi:

“Tại sao chỉ có 1 mình cậu tới?”

“Một mình tôi thì sao?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Cậu chẳng phải nói có người trợ giúp tôi sao? Người đó đâu rồi?”

Trần Dũng còn đang nhìn ngó về phía sau của tôi.

“Chẳng lẽ tôi không thể trợ giúp anh ư?”

Tôi không vui nói.

“Cậu chỉ là một học sinh...”

Nói đến đây hẳn vội ngừng lại, bởi vì hẳn nhìn thấy trong tay tôi là 1 chiếc điện thoại di động, một học sinh có thể sử dụng điện thoại di động mấy vạn đồng, chắc chắn không phải là người bình thường.

“Vào trong rồi nói!”

Tôi chỉ vào phòng đồ uống, rồi đi vào trước.

Tôi gọi một chén cà phê, hỏi Trần Dũng muốn uống gì, Trần Dũng ngó thực đơn, nhưng cái gì cũng trên 10 đồng, ngó tới ngó lui, rồi nói:

“Cho tôi chén nước!”

“Nước khoáng 8 đồng thưa tiên sinh!”

Người bán hàng khẽ cười nói.

“Cái gì? Nước cũng mất tiền?”

Trần Dũng kinh ngạc kêu lên.

“Được rồi, tôi mời khách thì lo cái gì, lấy cho hấn chén nước đi!”

Tôi nói với người bán hàng.

“A! Vậy thì khoan đã, lấy cho tôi nước chanh đi, dù sao cũng chỉ có 8 đồng.”

Trần Dũng vội vàng nói.

“Được tiên sinh.”

Người bán hàng mỉm cười rời đi.

“Thật ngại quá, để cho cậu phải chê cười rồi!”

Trần Dũng gãi gãi đầu nói.

“Nói một chút chuyện về tên Vu Cương kia đi?”

Tôi trực tiếp đi vào chủ đề, tôi không có nhiều thời gian nói nhảm với hấn, chiều nay tôi phải cùng Triệu Nhan Nghiên đi công viên văn hóa chơi trò Yun-night Speed.

“Chuyện này, muội muội của tôi đã đáp ứng hấn.”

Trần Dũng lúng túng nói.

“Cái gì? ? Muội muội anh muốn gả cho tên nam nhân bì ổi kia?”

Tôi nhảy dựng lên hét lớn.

“Không phải, chỉ cùng ... hấn ngủ thôi!”

Trần Dũng không biết trả lời như thế nào, đành nói ra từ ngữ.

Tôi đương nhiên hiểu ý Trần Dũng, thật ra là XXOO, Trần Dũng này đúng là làm tôi quá thất vọng rồi.

“Anh vì 8 vạn đồng mà bán muội muội của mình?”

Càng làm cho tôi tức giận là, lần đầu tiên của Trần Vi Nhi chỉ đáng giá 8 vạn đồng thôi sao?

“8 vạn đồng còn ít ư? Cậu không nghe tên Vu Cương kia nói sao, 1 vạn đồng có thể mua được 1 xử nữ!”

Trần Dũng nói cũng đúng, ở thời đại này, 2000 đồng cũng có thể mua được 1 con người.

60. Chương 59: Mua Trần Vi Nhi

“Nói như vậy, thì anh đã đáp ứng tên Vu Cương kia chưa?”

Tôi kích động nói.

“Chưa... tôi không làm sao mở miệng nói chuyện này được!”

Trần Dũng nói tới chuyện này, vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Xem ra Trần Dũng cũng là 1 người có lương tâm.

Làm một nam nhi mà bị ép tới mức bán muội muội để lấy tiền cứu cha thì cũng là một lựa chọn bất đắc dĩ.

“Như vậy đi! Anh bán cho ai cũng là bán, vậy thì bán cho tôi đi, tôi trả giá tiền cao hơn.”

Tôi chậm rãi nói. Lúc này, trong lòng tôi đã có 1 kế hoạch khác.

“Cái gì? Bán cho cậu?”

Trần Dũng cảm thấy mình đã nghe lầm, hấn trợn mắt há mồm. Không nghĩ tới tôi cũng là 1 người như vậy. Nhưng mà sau đó lập tức khôi phục bình tĩnh nói:

“Quên đi, dù sao cũng giống nhau, cậu có thể trả bao nhiêu tiền?”

“Tôi trước tiên đưa cho anh 20 vạn, thay thận cho cha anh đi đã, nếu không đủ thì liên lạc lại với tôi sau.”

Tôi lạnh nhạt nói.

“Hai mươi vạn! Cậu có lắm lắm không? Tiền nhiều như vậy, có thể mua cả mạng người, mà cậu chỉ muốn... ngủ cùng muội muội tôi ư? Huỳnh đệ, cậu bị bệnh rồi phải không?”

Trần Dũng sợ hết hồn, có khi hấn đang nghĩ tôi bị bệnh, có tiền không có chỗ tiêu.

“Đồng ý hay không thì anh nói đi, tôi không có nhiều thời gian nói nhảm với anh!”

Tôi không nhịn được nói.

“Đồng ý, đồng ý, đương nhiên là đồng ý! Chừng nào cậu muốn muội muội của tôi?”

Trần Dũng vội vàng nói nói. Hấn rất muốn lập tức đem ngay muội muội hấn cho tôi để lấy tiền chữa bệnh cho cha hấn.

“Tiền thì tôi lập tức sẽ đưa cho anh, nhưng bây giờ thì tôi chưa cần muội muội anh. Như vậy đi, số tiền kia coi như đặt trước tấm thân xử nữ của muội muội anh, anh trở về nói cho nàng biết, thân thể của nàng đã là của tôi, lúc nào muốn thì tôi bảo. Nếu như trước đây, nàng gặp được người mình thích, anh tới nói với tôi một tiếng, thỏa thuận chúng ta sẽ hủy bỏ, nhưng tiền vẫn cho anh!”

Tôi làm như vậy vì không muốn Trần Vi Nhi phải bán cho người khác, nhưng dùng tiền mua tình yêu thì tôi cũng không muốn.

Mặc dù tôi rất thích Trần Vi Nhi, nhưng tôi muốn nàng cam tâm tình nguyện giao cho tôi, mà không phải là dùng thủ đoạn này.

“A!”

Trong lúc nhất thời, Trần Dũng ngây ngốc, đây rõ ràng là cho không tiền hấn còn gì, còn chuyện dùng thân thì chỉ là thùng rỗng kêu to.

Một hồi lâu, Trần Dũng mới chậm rãi địa đứng lên, từ từ quỳ ở trên mặt đất, nước mắt lưng tròng, nói:

“Huỳnh đệ, ân tình của cậu, Trần Dũng tôi cả đời khó quên! Đại ân đại đức của cậu tôi không biết nói gì, cả đời này tôi sẽ đi theo làm trâu làm ngựa, làm tùy tùng cho cậu”

“Được rồi, là nam nhi thì đừng rơi lệ, dưới gối nam nhân có vàng ròng, hai điều này anh đừng có quên! Đi với tôi đến ngân hàng lấy tiền.”

Tôi đưa tay kéo Trần Dũng đang quỳ trên mặt đất dậy.

Trần Dũng đứng lên, cười ngây ngô 2 tiếng. Hai chúng tôi đi ra khỏi cửa hàng, đến ngân hàng rút tiền.

Ngân hàng Công Thương ở gần ngay Tứ Trung, trước kia để tiện hoạt động, tôi đem 1300 vạn mà công ty Intel và HP cho gửi vào ngân hàng này.

“Rút hai mươi vạn.”

Tôi đưa số tiết kiệm tới khung cửa.

“Ở đây không có nhiều như vậy, rút 5 vạn trở nên phải nói trước, bây giờ thì không rút được!”

Nhân viên ngân hàng ngẩng đầu lên nói.

“Tôi có việc gấp mà!”

Tôi trầm mặt nói, đây là thái độ phục vụ gì vậy.

“Chuyện gì cũng không được, ra phía sau xếp hàng, người tiếp theo!”

Nhân viên ngân hàng không để ý tới tôi, tiếp tục làm công việc của mình.

“Được, cô đợi đây!”

Tôi cố nén giận không phát tác. Tại sao phải nói trước, tôi đâu có nghe tới điều này bao giờ!

Tôi cũng không tin, tiền mặt dự trữ của 1 ngân hàng ngay cả 20 vạn cũng không có.

“Sao còn ở đây?!”

Nhân viên ngân hàng nói.

“Đây là thái độ mà các cô đối đãi với người gửi tiền như vậy ư?”

Tôi tức giận, vỗ bàn nói.

“Bảo vệ, có người gây chuyện!”

Nhân viên ngân hàng hô lớn.

Mấy người mặc quần áo bảo vệ lập tức chạy tới, vây quanh tôi, người đứng đầu nói:

“Ai gây sự ở đây?”

Không đợi tôi nói, nhân viên ngân hàng đã cướp lời:

“Người này! Chỉ là 1 đứa trẻ con, là hắn gây chuyện!”

“Tất cả các anh ở đây làm gì?”

Một trung niên nam nhân mặc âu phục đi tới.

“Trương Hành Trường.”

Nhân viên ngân hàng và bảo an lập tức lúng túng nói.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Trương Hành Trường hỏi.

“Tôi là rút lấy tiền, nhưng nhân viên này nói không có! Ngân hàng không có tiền? Đây không phải là chuyện đùa đấy chứ?”

Tôi cười lạnh nói.

“Xin hỏi cậu muốn rút bao nhiêu tiền?”

Trương Hành Trường dò hỏi.

“Hai mươi vạn, nhưng mà bây giờ tôi đã thay đổi chủ ý rồi, tôi muốn rút toàn bộ! Thái độ phục vụ của ngân hàng anh quá kém.”

Tôi đem sổ tiết kiệm vứt cho Trương Hành Trường.

Trương Hành Trường nhận lấy sổ tiết kiệm, mở ra vừa nhìn, lập tức ngẩn ngơ. Một ngàn ba trăm vạn, hẳn lập tức hiểu, tiểu hải nhi trước mặt hẳn không phải người thường.

Nếu như rút toàn bộ số tiền lớn như vậy, thì tiền thưởng của mình năm nay chẳng phải đi tong rồi sao.

Thái độ của Trương Hành Trường lập tức thay đổi, nịnh hót nói:

“Tiểu huynh đệ, đây chẳng qua là hành động cá nhân của nhân viên ngân hàng kia, không liên quan tới ngân hàng chúng tôi, như vậy đi, tôi lập tức giúp cậu đổi sang thẻ khách quý, sau này cậu đến đây không

cần phải xếp hàng nữa, trực tiếp sang cửa VIP làm việc. Lần này rút 20 vạn đúng không, để tôi tự mình đi lấy cho cậu, cậu chờ một chút.”

Thật ra lời nói rút toàn bộ của tôi cũng chỉ là để hù dọa hắn mà thôi, nếu như rút toàn bộ thì tôi lại phải đem số tiền lớn như vậy chuyển tới ngân hàng khác, chẳng phải là quá phiền toái hay sao.

Nhưng Trương Hành Trường này đã nói như vậy, thì tôi còn nói được gì nữa.

Hiệu suất làm việc của Trương Hành Trường rất nhanh, chưa tới 1 phút đồng hồ, hai mươi vạn tiền mặt và một thẻ khách quý đã giao vào trong tay của tôi.

Tôi đem tiền mặt đưa cho Trần Dũng, dặn hắn đi đường phải cẩn thận

Trương Hành Trường vui vẻ đưa tiễn chúng tôi tới tận ngoài cửa ngân hàng.

Trước khi đi tôi gọi Trần Dũng lại, nói:

“Đúng rồi, thân phận của tôi đừng có tiết lộ cho ai biết, nhất là muội muội của anh. Nếu không tôi sẽ xóa bỏ thỏa thuận giữa 2 chúng ta”

Trần Dũng ôm một bọc tiền lớn, không ngừng gật đầu.

....

“Ca, anh nói anh đang có hai mươi vạn?”

Trần Vi Nhi kinh ngạc nhìn Trần Dũng.

“Đúng ! Anh đem em bán cho người khác.”

Trần Dũng thành thật trả lời.

Cho nên hắn đem chuyện thân xử nữ nói lại cho Trần Vi Nhi, hắn chỉ nói có 1 vị Tổng giám đốc 1 công ty chi ra số tiền này, nhưng hắn lại không nói đoạn “sau này nếu như em gặp được người mình thích, thì thỏa thuận hủy bỏ”.

Đúng là hắn đã xem tôi là vị ân nhân của hắn, nếu như muội muội của hắn sau này có thể theo tôi, đúng là phúc của muội muội.

Nhưng không nghĩ tới, Trần Dũng tự động bớt lời đi, sau này đã đem tới cho tôi 1 chút phiền phức.

Trần Vi Nhi nghe xong không có phản ứng gì cả, ngược lại còn có chút tò mò với 20 vạn.

Ngay cả mặt mình cũng chưa từng gặp, hắn có phải là người coi tiền như rác không?

Hơn nữa, hắn không sợ sau này cha mình khỏi bệnh, thì mình đổi ý hay sao? Đây là loại người gì vậy?

61. Chương 60: Hô Hấp Nhân Tạo

Sớm biết như vậy, tôi sẽ cùng Trần Dũng nói chuyện một lát nữa, khỏi phải tới nơi này đợi như một kẻ ngu.

Thừa dịp vẫn còn thừa thời gian, tôi tới tiệm bán hoa bên cạnh công viên, dặn dò mấy câu sau đó đưa tiền.

Kiếp này tôi rất có lỗi với Triệu Nhan Nghiên, tình cảm không chung thủy là một, thời gian ở cùng nàng một chỗ cũng chưa tặng nàng cái gì, đoạn thời gian này tôi với Triệu Quân Sinh bận việc mở công ty, cho nên đối với tiểu nha đầu này lạnh nhạt hơn không ít, nhưng nàng không oán hận nửa câu.

“Đoán xem tôi là ai?”

Đang lúc tôi suy nghĩ lung tung, thì có 1 bàn tay nhỏ bé bịt kín mắt của tôi.

Tôi ngất, tiểu nha đầu này tại sao lần này lại chơi trò như vậy, lần trước ghen còn chưa đủ sao?

“Em là Hạ Nhu?”

Tôi hỏi.

“Không phải!”

“Em là Trần Vi Nhi?”

Tôi trầm ngâm một chút nói.

“Không phải đâu!”

“Ha hả, được rồi, anh biết em là Nhan Nghiên rồi!”

Tôi trầm ngâm nửa ngày, rồi mới cười nói.

“Cũng sai nốt!”

Người bịt mắt tôi lạnh như băng nói.

Cái gì? Tôi đã đoán sai?

Lúc này, tôi mơ hồ có chút gì đó không đúng, thanh âm này có chút không giống với thanh âm của Triệu Nhan Nghiên.

Tôi quay người lại, hóa ra người bịt mắt tôi lại là Nhược Vân!

Mà càng làm cho tôi không biết nói gì chính là, tiểu nha đầu Nhan Nghiên còn đứng ở một bên nhìn tôi.

“Nhan Nghiên tỷ, Hạ Nhu và Trần Vi Nhi kia là ai vậy?”

Hứa Nhược Vân kì quái hỏi.

Toát mồ hôi, hai nha đầu này thành tỷ muội lúc nào?

“Hừ, ai biết tên hoa tâm đại củ cải này nói tới cô gái nào!”

Triệu Nhan Nghiên hừ nhẹ nói.

Nói xong nàng xoay người căm tức nhìn tôi nói:

“Nói mau, Trần Vi Nhi kia là ai?”

“Anh chỉ thuận miệng nói...”

Tôi vội vàng giải thích.

“Lại còn chối? Em không biết có nhớ lắm không nữa, nàng là người đứng thứ 3 trên Hoa Khôi Bảng của trường phải không?”

Triệu Nhan Nghiên làm bộ dáng suy tư nói.

Nếu nàng đã biết rồi thì còn hỏi làm gì? Thật đúng là không chừa cho người khác mặt mũi, tôi vội vàng lắng sang chuyện khác:

“Hai người các em tại sao lại đi chung với nhau?”

“Tình cảm của bọn em vẫn rất tốt! Từ sau lần lên Bắc Kinh trước, anh ít đi học, cho nên Nhược Vân muội vẫn thường hay vào ngồi cạnh em, chính là vị trí của anh đó.”

Nghe Nhan Nghiên nói như vậy, tôi mới phát hiện, hóa ra mình đã quên mất nha đầu này.

“Đúng rồi, Lưu Lỗi, kiến thức về máy tính của cậu sao lại lợi hại như vậy? Lúc mới đầu tớ còn tưởng Nhan Nghiên tỷ thổi da trâu (1) cơ đấy!”

Hứa Nhược Vân nói với tôi.

(1): Thổi da trâu: Khoác lác.

“A.. chuyện này, ha hả.”

Tôi nói vậy cho có lệ, chứ chẳng nhẽ tôi nói với nàng tôi học từ kiếp trước?

“Còn nữa, tớ nghe Nhan Nghiê n t y t y n o i, Phương pháp đánh máy Ánh Rạng Đông kia cũng là ra do cậu làm ra phải không? Nhưng cậu chỉ là một học sinh, tại sao có thể viết ra được 1 phương pháp hoàn mỹ tới như vậy?”

Hứa Nhược Vân liên tục hỏi tôi.

“ ... ”

Tôi không biết nói thế nào, nha đầu này tới để điều tra tôi ư?

“Thật xin lỗi, làm phiền một chút!”

Một tiểu cô nương cầm 1 bó hoa đi tới chỗ chúng tôi, trong lòng của tôi thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đến coi như giải vây cho tôi, nếu không thì không biết nha đầu Nhược Vân này còn hỏi cái gì nữa.

“Tiểu thư xinh đẹp, đây là do 1 vị tiên sinh họ Lưu bảo tôi chuyển cho cô, người đó muốn nói với cô, hẳn yêu cô trọn đời!”

Cô bé tặng hoa nói một hơi dài.

Mà tôi, Triệu Nhan Nghiê n, Hứa Nhược Vân đứng đó trợn mắt há mồm.

“Tiểu thư, cô tại sao không nhận lấy?”

Cô bé đưa hoa nhìn về mặt kỳ quái của 3 người chúng tôi, thì nghĩ, mình đã nói gì sai sao? Tại sao 3 người này lại như vậy?

Cô bé đưa hoa nói thì đúng rồi, nhưng lại đưa sai đối tượng! Lúc này nàng đang cầm bó hoa, chuẩn bị đưa cho Nhược Vân.

Hứa Nhược Vân đỏ mặt nhìn tôi, nhận lấy cũng không được, không nhận cũng không được, cho nên lúc này đang tiến thoái lưỡng nan.

“Ha ha ha ha!”

Triệu Nhan Nghiê n là người phản ứng đầu tiên, nàng phá lên cười, toàn thân nàng run rẩy, nói với Nhược Vân:

“Nhược Vân muội muội, đây là tâm ý của Lưu Lỗi, muội tại sao còn chưa nhận lấy, ha ha!”

“Ai nha! Nhan Nghiê n t y, t y cũng đừng giễu cợt muội, hoa này là Lưu Lỗi tặng cho chị !”

Khuôn mặt nhỏ của Hứa Nhược Vân đỏ bừng nói.

Lúc này, cô bé tặng hoa mới hiểu, hóa ra mình đưa sai đối tượng, cúi đầu, liên tục xin lỗi.

“Thôi, bỏ đi, ”

Tôi lúng túng nói:

“Hứa Nhược Vân, hoa này cậu cứ nhận lấy đi.”

Hứa Nhược Vân nhìn tôi, rồi lại nhìn Triệu Nhan Nghiê n, sau đó đỏ mặt nhận hoa.

Bỗng nhiên, trong lòng Nhược Vân nảy ra ý nghĩ, tại sao tên này lại tặng hoa, có phải định lừa gạt mê hoặc mình không?!

Mình nên rút lui, hay tiếp tục khai quật bí mật của hắn, vạch trần bộ mặt của tên lừa đảo này!

Nghĩ tới đây, tay của Hứa Nhược Vân nắm chặt, bất động thanh sắc cầm đóa hoa trong tay.

Đương nhiên, những chuyện này tôi làm sao biết được, tất cả kế hoạch đã bị cô bé tặng hoa làm đảo lộn hết rồi, nhưng cũng kéo quan hệ của 3 người lại gần hơn không ít.

Hứa Nhược Vân cũng không câu thúc như lúc mới đến, cùng với Triệu Nhan Nghiê n đến ngồi cạnh tôi.

Vốn đây tưởng đây là thế giới riêng của 2 người, nhưng lại bị Hứa Nhược Vân làm hỏng.

Mặc dù nha đầu Hứa Nhược Vân này cũng rất đẹp, nhưng trong lòng luôn có địch ý với tôi, cho nên tôi không dễ dàng gì tiếp cận với nha đầu này.

Còn có một điều đáng lưu ý là, nàng có địch ý với tôi, tại sao lại biểu hiện ôn hòa như vậy?

Tôi cũng không ngu cho là Hứa Nhược Vân yêu tôi, tôi đương nhiên biết mị lực của mình không có lớn như vậy.

Âm mưu, tuyệt đối có âm mưu! Nhưng mà là 1 tiểu nha đầu thì có âm mưu gì được đây?

Đến trưa, tôi bị hai nha đầu này túm đi, nào là ngồi thuyền hải tặc, xe cáp treo, trèo thuyền ngược dòng nước, cho dù thể lực tôi rất tốt, nhưng cũng bị 2 nàng làm cho thất điên bát đảo, kiệt sức mất rồi.

Làm cho tôi không cách nào nhịn được đó là, 2 nàng đem cặp sách vắt lên 2 vai của tôi, trong tay của tôi thì cầm 1 bó hoa tươi. Từ tôi bên người đi qua người cũng kỳ quái xem tôi!

Rất cục khi tôi sắp không chịu nổi nữa, thì hai tiểu nha đầu này lại đi vào khu giải trí của Công Viên Văn Hóa.

Triệu Nhan Nghiên nói nàng muốn ngồi Yun-night Speed một lần, tôi rất cục cũng không chịu được nữa, àm 1 cái ngã trên mặt đất.

Hai tiểu cô nương bị dọa cho sợ hãi, vừa ấn huyết Nhân Trung vừa bắt mạch, nhưng mà tôi vẫn không tỉnh.

Thật ra tôi không có chuyện gì, nhưng cũng không chịu nổi loại hành hạ này.

“Nhan Nghiên tỷ, hấn làm sao vậy?”

Hứa Nhược Vân lo lắng hỏi.

“Không biết, vừa lúc này còn tốt lắm mà.”

Triệu Nhan Nghiên cũng không biết nói sao cho tốt cả.

“Muội nghe nói ngất xỉu thì phải hô hấp nhân tạo?”

Hứa Nhược Vân đem chút kiến thức ít ỏi về y học nói ra.

Triệu Nhan Nghiên do dự một chút, đem cái miệng nhỏ đặt trên môi của tôi.

Tôi ôm cổ Triệu Nhan Nghiên, đầu lưỡi thuận thể đưa tới trong cái miệng nhỏ của nàng.

“A...”

Triệu Nhan Nghiên muốn nói chuyện, nhưng đầu lưỡi của tôi với nàng đã dính lại với nhau mất rồi.

Rất lâu sau, Triệu Nhan Nghiên mới đẩy ra tôi, đỏ mặt nói:

“Anh thật là hư! Nhược Vân muội muội còn ở bên cạnh, anh lại làm...”

Tôi cười hắc hắc ngẩng đầu, phát hiện Hứa Nhược Vân đang trợn 2 mắt nhìn chúng tôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã trở nên đỏ rực.

62. Chương 61: Giác Mơ Của Triệu Nhan Nghiên

Hứa Nhược Vân hỏi.

“Nhất định vậy! Đây là tôi dùng quan hệ nội bộ lấy được một bản Windowz 95 chính thức, bên trong có một phương pháp đánh máy giống y như phương pháp Ánh Rạng Đông! Hơn nữa cái tên gọi của phương pháp này cũng bắt nguồn từ Windowz, mà Lưu Lỗi lại bắt nguồn từ nền tảng DOS. Tôi dám khẳng định, cái tên Lưu Lỗi này nhất định đã thấy trước được phương pháp đánh máy của Windowz, sau đó hấn di chuyển sang nền tảng DOS. Đây là một sự sao chép trần trụi, vậy mà hấn còn dám nhận là tự mình sáng tác!”

Một người con trai nói.

“Nhưng cũng có thể là do Windowz sao chép của Lưu Lỗi thì sao?”

Hứa Nhược Vân hỏi.

“Vậy thì tuyệt đối không thể, Microsoft là công ty thế nào, chắc Nhược Vân còn chưa rõ? Nó không thể sao chép của người khác được?”

Người con trai này vô cùng tự tin nói.

“Nói cũng đúng! Hừ, nếu quả thật là như vậy, tôi nhất định phải vạch trần bộ mặt của hắn trước mắt mọi người! Trong giới máy tính không thể xuất hiện một tên bại hoại như vậy được!”

Hứa Nhược Vân nắm chặt tay, giơ lên phía trước.

“Đó là đương nhiên ! Đúng rồi, nhược vân, hôm nay cha tôi sao chép được một trò chơi từ đồng nghiệp, có muốn tới nhà tôi chơi thử không?”

Người con trai này nói.

“Không được, tôi còn phải vội về nhà viết lập trình, hôm nào rảnh thì chơi sau.”

Hứa Nhược Vân mặt không đổi sắc nói.

Sau khi Hứa Nhược Vân đi, trên mặt người con trai nở nụ cười lạnh. Dám tranh đoạt nữ nhân với Lão tử? Lão Tử làm cho người thân bại danh liệt.

Người con trai này là Lý Bác Lượng, hội trưởng hiệp hội máy tính thanh thiếu niên của thành phố Tân Giang, cũng là sinh viên năm thứ nhất khoa máy tính Đại Học Tân Giang.

Trước khi gặp Hứa Nhược Vân, thì Lý Bác Lượng cho rằng, con gái mà biết máy tính thì nhất định là khủng long, bởi vì cả khoa máy tính của họ không có một ai là nữ.

Nhưng khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Nhược Vân, Lý Bác Lượng lập tức bị sắc đẹp của thiếu nữ này làm khuyh đảo, đem nàng trở thành mục tiêu để theo đuổi.

Nhưng Hứa Nhược Vân đem lại cho hắn một cảm giác như gần như xa, mặc dù hắn nhiều lần ra ám hiệu là mình thích nàng, nhưng Hứa Nhược Vân chẳng tỏ vẻ gì cả. Quan hệ của 2 người cũng chỉ dừng lại ở mức này.

Lý Bác Lượng cảm giác quan hệ của 2 người có thể nói là gần hơn một chút so với bằng hữu, nhưng chắc chắn không phải là người yêu.

Nhưng mà có như vậy đi chăng nữa, thì Lý Bác Lượng cũng không vội chút nào, dù sao tuổi của Hứa Nhược Vân vẫn còn nhỏ, mới học lớp 10. Thời gian còn rất dài, sớm muộn thì Hứa Nhược Vân cũng yêu mình.

Hắn có lòng tin như vậy, bởi vì hắn biết, Hứa Nhược Vân là một kẻ điên về máy tính, nàng luôn có lòng ngưỡng mộ với những cao thủ máy tính giỏi hơn nàng, mà ở Tân Giang, trong giới máy tính, nếu như có thể làm bạn trai của Hứa Nhược Vân, thì cũng chỉ có hắn mới xứng đáng.

Nhưng việc thường không chiều theo ý muốn của lòng người.

Kể từ khi Hứa Nhược Vân tham gia tranh tài máy tính ở Bắc Kinh trở về, trong miệng nàng luôn nhắc tới một học sinh nam tên là Lưu Lỗi.

Hơn nữa còn luôn miệng khen tên Lưu Lỗi này giỏi như thế nào, đoạt liền một lúc 2 giải nhất máy tính ở Bắc Kinh, là một thiếu niên máy tính thiên tài.

Điều này đã chọc tức Lý Bác Lượng, hắn cho rằng, Lưu Lỗi là một trong những tình địch của mình, cho nên âm thầm điều tra.

Nhưng mà, khi hắn biết phương pháp đánh máy đang lưu hành toàn quốc là Ánh Rạng Đông kia do Lưu Lỗi sáng chế, thì cơn tức giận của hắn đã biến mất.

Cái phương pháp này là kiêu ngạo của giới máy tính, là một kiệt tác của giới máy tính trong thế kỷ 20! Trong đó có cả hắn – Lý Bác Lượng, một người từng sử dụng phương pháp này!

Lúc đó, Lý Bác Lượng mới biết mình là ếch ngồi đáy giếng, sự chênh lệch với tên Lưu Lỗi kia không phải 1 lần, hoặc một chút, mà cho dù mình có cố gắng 10 năm nữa, thì cũng không thể nào sáng tạo ra một phương pháp hoàn mỹ tới như vậy!

Nhưng mà mọi chuyện thật khéo, không biết thần xui quỷ khiến thế nào, buổi tối hôm đó, cha của hắn mượn được 1 bản Windowz 95 chính thức từ một người bạn ở Bắc Kinh, sau khi cài đặt Lý Bác Lượng lập tức phát hiện phương pháp của Lưu Lỗi giống tới 95% với phương pháp của Microsoft, từ thao tác cho tới cách sử dụng, không chỉ như thế, ngay cả tên gọi của 2 phương pháp này cũng giống nhau, đều tên là Ánh Rạng Đông!

Lúc ấy, Lý Bác Lượng cười khan mấy tiếng, đúng là trời giúp mình rồi!

Hóa ra tác phẩm của tên Lưu Lỗi này là do hắn sao chép!

Ngày thứ hai, Lý Bác Lượng tìm được Nhược Vân, rồi đem chuyện này nói cho nàng biết, Hứa Nhược Vân đương nhiên là tức giận.

Nàng cho rằng chuyện này làm mất thể diện của giới máy tính, nàng nghĩ rằng dù thế nào đi chăng nữa Lưu Lỗi cũng không nên sao chép, hơn nữa sau khi sao chép xong, lại còn tự nhận là sản phẩm của nước Z, là kiêu ngạo của giới máy tính nước Z!

Đây đúng là ném vào mặt giới máy tính nước Z còn gì nữa.

Cho nên Hứa Nhược Vân lập tức quyết định, nàng muốn tìm cơ hội tới gần tên Lưu Lỗi này, âm thầm điều tra hành vi của hắn, lúc cần thiết thì đem hắn tới tòa án, đem tên bại hoại này ra trước công lý!

Lý Bác Lượng đối với phản ứng của Hứa Nhược Vân thì vô cùng hài lòng, hơn nữa trong lòng hắn vô cùng khẳng định, sản phẩm của tên Lưu Lỗi kia nhất định là sao chép!

Hắn nghĩ, Lưu Lỗi thân bại danh liệt cũng chỉ là điều sớm hay muộn mà thôi!

....

Kể từ khi Triệu Nhan Nghiên ở Bắc Kinh trở về, mỗi đêm nàng đều mơ một giấc mộng kỳ quái.

Lúc đầu nàng cũng không suy nghĩ gì cả, nhưng mỗi đêm nó lại tiếp diễn, vô cùng chân thực, hơn nữa giấc mộng sau đều tiếp nối giấc mộng trước!

Trong mộng, có nàng và Lưu Lỗi, sau này nàng chẳng còn phân biệt được nó có phải là mộng hay không nữa.

Trong mộng, mỗi hành động mỗi câu nói, thậm chí ngay cả ý nghĩ của nàng cũng vô cùng chân thực, giống như nó từng diễn ra.

Nhưng những chuyện này đâu có diễn ra bao giờ đâu, trong mộng mình đã lên tới lớp 11, đang lúc phân vân không biết chọn khoa Văn hay khoa Tự Nhiên, lúc đó mình ngây ngốc hỏi Lưu Lỗi:

“Cậu cảm thấy tớ nên học khoa Văn hay Khoa tự nhiên?”

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Triệu Nhan Nghiên không coi nó là một giấc mơ, giấc mơ thì làm sao có thể kéo dài tới như vậy, làm sao có thể đem lại cho người ta cảm giác kỳ lạ tới như vậy chứ.

Sau mỗi lần Triệu Nhan Nghiên tỉnh lại, những sự kiện trong mơ đều như hiện ra trước mắt, dường như nó đã để lại dấu ấn trong đầu mình, không thể nào quên được.

Chẳng lẽ mình có thể biết trước tương lai?

Nhưng lại giống như không phải, bởi ở ngoài đời khi mới báo danh, tên Lưu Lỗi kia đã dám nắm tay mình, trong khi Lưu Lỗi ở trong mộng đâu có lớn mặt như vậy, tên Lưu Lỗi trong mộng kia hắn đỏ mặt, rất lâu mà không dám nắm tay mình, đúng là chuyện này không có ở trong mộng.

Cho nên Triệu Nhan Nghiên cũng không cho rằng, giấc mộng và thực tế có liên hệ gì với nhau, nhưng mà tại sao giấc mơ lại chân thực tới vậy?

Ở trong mộng Triệu Nhan Nghiên kia luôn yêu thầm Lưu Lỗi, nhưng mỗi lần nàng ra ám hiệu, thì hắn lại làm ngơ.

Triệu Nhan Nghiên rất sợ, nàng muốn đem chuyện này nói cho Lưu Lỗi, nhưng không biết bắt đầu như thế nào!

Chẳng lẽ do mình yêu Lưu Lỗi sâu đậm quá?

Có lẽ là vậy!

Triệu Nhan Nghiên cũng không rõ ràng tại sao mình lại yêu Lưu Lỗi như vậy, dường như từ ngày báo danh đầu tiên, nàng đã có cảm giác vô cùng quen thuộc với tên Lưu Lỗi này.

Cái loại cảm giác giống như 2 người đã sớm quen biết nhau.

63. Chương 62: Khai Trương Công Ty

Ngày hôm nay, tập đoàn khoa học kỹ thuật Ánh Rạng Đông, chính thức khai trương, các công ty thành viên bao gồm:

Công ty TNHH điện tử và khoa học kỹ thuật Ánh Rạng Đông, và công ty phần mềm máy tính Ánh Rạng Đông, do Triệu Quân Sinh làm tổng giám đốc của tập đoàn.

Ngày khai trương, chú Triệu liên tục gọi điện thoại nhắc nhở tôi, nói tôi ngàn vạn lần không được nhỡ nhầm thời gian.

Vốn tôi không muốn tham gia sự kiện này, nhưng nhịn không được do sự nài nỉ của Triệu Quân Sinh, cho nên không còn cách nào khác, tôi chỉ đành làm khách quý tham gia khai trương mà thôi.

Địa điểm tổ chức chính là cái công ty trước kia của chú Triệu.

Công ty máy tính Thiên Hành sau khi được cải tổ, được biến thành Công ty phần mềm máy tính Ánh Rạng Đông, Chú Triệu lại còn thuê thêm tất cả các nhà xưởng xung quanh, coi như là đất của tập đoàn.

Bởi vì sự kiện lần này có ý nghĩa rất trọng đại, nên khách quý tới cũng gần 1000 người, Chính quyền phải huy động cảnh sát giao thông tạm thời phong tỏa một số tuyến đường trọng yếu, rồi cấm luôn cả các xe cộ giao thông lưu hành trên con đường trước mặt của công ty.

Đương nhiên, tất cả những chuyện này là do nể mặt người cha của Triệu Quân Sinh.

Tất cả các lãnh đạo của thành phố và tỉnh đều tới tham dự nghi thức cắt băng khánh thành, cảnh tượng cực kỳ long trọng, trước nay chưa từng có.

Bí thư Tỉnh ủy kiêm Chủ tịch tỉnh Triệu Lợi Dân dẫn đầu tất cả các quan chức quan trọng của tỉnh đều tới tham dự, làm cho tập đoàn của Triệu Quân Sinh tiếng vang ầm trời.

Triệu Quân Sinh dùng âm thanh kích động, nói:

“Ngày hôm nay, sẽ mở đầu một thời đại huy hoàng cho ngành IT, cho toàn bộ công dân của nước Z!”

Sau khi cắt băng khánh thành, Triệu Quân Sinh muốn đem tôi giới thiệu với những lãnh đạo cấp cao của tỉnh, nhưng bị tôi uyển chuyển cự tuyệt.

Cũng không phải là tôi không muốn tiếp xúc với những người này, mà là tôi không muốn làm cho thân phận của tôi bộc lộ một cách quá sớm.

Để người khác biết tin một học sinh cấp III lại có thể sáng lập một tập đoàn lớn tới như vậy, thì không cách nào lường trước được bụng dạ con người, có khi lại chế ra vài chuyện bêu xấu cũng nên.

Nhưng mà Triệu Quân Sinh chết sống gì cũng không đồng ý, muốn đem tôi giới thiệu cho các lãnh đạo của tỉnh.

Không có cách nào khác, tôi đành thương lượng với Triệu Quân Sinh, là chỉ dùng thân phận con rể giới thiệu với một số quan chức trọng yếu mà thôi.

Những vị lãnh đạo này đối với tôi cũng có thái độ khá tốt, có thể trở thành cháu rể của Bí thư tỉnh ủy thì không phải là một người thường, họ nhìn thấy thái độ của Triệu Lợi Dân đối với tôi, đương nhiên biết Triệu Lợi Dân đã ngầm đồng ý hôn sự này.

Tất cả mọi người đều đang suy đoán bối cảnh và thân phận của tôi, nhưng mà cho dù bọn họ có nghĩ vỡ đầu cũng không cách nào tưởng tượng được, tôi lại xuất thân trong một gia đình có cha mẹ làm công nhân.

Hơn nữa bọn họ cũng không cách nào tưởng tượng được là tôi mới chính là Chủ tịch tập đoàn, là người thống soái phía sau của tập đoàn Ánh Rạng Đông.

Lúc đó còn xảy ra một chuyện tương đối ly kỳ, đó là Cục trưởng cục công an thành phố Khương Vĩnh Phú cũng tham dự lễ khai trương lần này.

Khi Triệu Quân Sinh đem thân phận con rể giới thiệu với Khương Vĩnh Phú, trên mặt của Khương Vĩnh Phú hiện lên sự lúng túng tới cực điểm, bắt tay tôi mà hận không tìm được một cái lỗ nào để chui vào.

Đồng thời hần cũng toát mồ hôi, lần trước may có Trương thư ký tới kịp, nếu không con lợn Dương Thụ Quang kia lại gây ra đại họa rồi.

Có khi hôm nay mình không còn ngồi đây nữa mà lại biết thành một anh cảnh sát giao thông đang duy trì trật tự ở trên đường phố rồi.

Dù sao thì Khương Vĩnh Phú cũng được coi như quan phụ mẫu đứng đầu một phương, tôi cũng không làm khó hần, mà ghé vào tai hần nói nhỏ:

“Tôi biết chuyện lần trước không có quan hệ gì với ông, ông yên tâm đi! Có tính sổ thì tôi cũng tính lên đầu cái con lợn mập mập kia!”

Khương Vĩnh Phú cảm kích nhìn tôi một cái, trịnh trọng nói:

“Sau này lúc nào cần tới Lão Khương tôi, đều có thể gọi một tiếng!”

Thật ra thì Khương Vĩnh Phú cũng biết rõ, lấy thân phận của tôi bây giờ, muốn động đến hần cũng khó.

Nhưng là vì tiền đồ của mình, cho nên hần nhất định phải nói ra lập trường của mình.

Đúng là tôi cũng cần dùng tới Khương Vĩnh Phú, Quách Khánh bây giờ càng ngày càng lớn lối, cũng đã có chút danh tiếng trong giới giang hồ Tân Giang, bây giờ người nào cũng biết tới cái tên Quách Tử liệu mạng, cái danh hiệu này cũng coi như vang dội ở xung quanh thành phố.

Cứ theo tốc độ phát triển của hần, thì chắc chắn cũng có ngày hần bị bắt, cho nên tôi xuống nước với Khương Vĩnh Phú cũng là tạo cho Quách Khánh một cơ hội.

Đi được một vòng, trong tay tôi đã đầy ắp những danh thiếp, trong đó có không ít những danh nhân, thương nhân, quan chức.

Tôi đem tất cả chúng cất đi, có lúc biết đâu lại phải dùng tới.

Tiếp theo, Triệu Quân Sinh cùng với 1 số lãnh đạo của tỉnh, thành phố thăm xưởng làm việc của công ty phần mềm máy tính Ánh Rạng Đông.

Còn trụ sở của công ty TNHH khoa học kỹ thuật và điện tử Ánh Rạng Đông thì ở tận ngoại thành, cách nơi này quá xa, cho nên không cách nào đi thăm được.

Sau khi đoàn người ăn cơm xong, cũng đã 16h chiều, nghi thức khai trương kết thúc.

Tất cả báo đài TV, các kênh truyền thông đều đánh giá rất cao tập đoàn Ánh Rạng Đông.

Tập đoàn Ánh Rạng Đông nghiêm nhiên trở thành một ngôi sao chói mắt trong giới IT của nước Z, đăng ký vốn điều lệ là 150 triệu NDT, đây là một con số khổng lồ chưa từng có ở nước Z!

Tất cả các công ty khác đều muốn bắt tay hợp tác với tập đoàn Ánh Rạng Đông, nhưng họ không biết rằng Triệu Quân Sinh thực ra không có một chút cổ phần nào.

Dựa theo ước định, cổ phần của tập đoàn Ánh Rạng Đông do tôi nắm giữ 90%, Triệu Nhan Nghiên 10%. Tôi là người không chế tuyệt đối tập đoàn Ánh Rạng Đông.

Sau khi tập đoàn Ánh Rạng Đông ra đời được một ngày, Triệu Quân Sinh tiến hành họp báo thông báo một tin tức chấn động.

Công ty phần mềm máy tính Ánh Rạng Đông, đã căn cứ vào Windowz 95 sáng tạo ra một phần mềm trí năng, làm việc văn phòng có tên là:

“Ánh rạng đông Office 95” .

Ánh rạng đông Office 95 là do tôi chỉ đạo, những lập trình viên do chú Triệu tuyển mộ là người hoàn thành một số công việc.

Chẳng những nó còn có tất cả các chức năng của Office 97, mà thao tác sử dụng nó còn dễ dàng và vượt trội hơn so với phiên bản Office 97!

Đây cũng là phần mềm máy tính được sáng tạo đầu tiên ở nước Z dựa theo phần mềm Windowz!

Điều này cũng làm cho công ty Microsoft vô cùng khiếp sợ, bởi vì trước nay họ không coi trình độ phần mềm của nước Z vào đâu cả.

Nhưng công ty Microsoft có nằm mơ cũng không nghĩ tới, người đứng đằng sau Ánh Rạng Đông lại là tôi, người đã từng sáng chế ra hệ điều hành Ánh Rạng Đông 95!

Sau khi Ánh rạng đông Office 95 được đưa ra thị trường, công ty Microsoft lập tức gửi thư đến, xem có đồng ý khai thác bản quyền ở các quốc gia trên thế giới hay không?

Tôi bảo Triệu Quân Sinh trực tiếp cự tuyệt, bởi vì trước mắt tôi không thiếu tiền, những thứ này mình làm cũng được, không cần thiết phải cho người khác móc đi một chén canh trong cái bát to của mình

64. Chương 63: Mông Một Tết Nguyên Đán

Ánh rạng đông Office 95 sau khi đưa ra thị trường đã thu được thành công vang dội, Triệu Quân Sinh lập tức gọi thủ hạ phiên dịch thành tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Hàn và nhiều ngôn ngữ khác nhau để tiêu thụ.

Hầu như tất cả những người sử dụng Windowz 95 đều mua Ánh rạng đông Office 95, trong lúc nhất thời, đơn đặt hàng mua trở nên rất nhiều, Triệu Quân Sinh phải đẩy nhanh tốc độ sản xuất Ánh rạng đông Office 95.

Thời bấy giờ Windowz 95 trong nước bán khoảng 4000 Nhân dân tệ, nhưng tôi kiên trì để giá của Ánh rạng đông Office 95 là 5500 đồng, vì vậy giá cao hơn so với Windowz 95.

Triệu Quân Sinh lúc ấy vô cùng kỳ quái, đặt giá cao như vậy thì có người mua hay sao?

Nhưng một người từng biết trước lịch sử như tôi thì lại rõ ràng, bởi vì sự xuất hiện của tôi, cho nên nguyên bản phần mềm Office 95 của Microsoft còn đang nằm trong phòng thì nghiệm.

Mà Ánh rạng đông Office 95 đã bao gồm hết tất cả chức năng của Office 97, hơn nữa tôi còn tham khảo một số phần mềm ở kiếp trước tiến hành toàn diện cải tổ, trong trí nhớ của tôi Office 97 lúc ấy bán với giá tiền này đã từng gặt hái được thành công, cho nên tôi cũng định giá Ánh rạng đông Office 95 ở chừng đó.

Triệu Quân Sinh mặc dù kỳ quái, nhưng vẫn theo lời tôi mà làm, nhưng sau khi tung ra bán, thì lượng tiêu thụ của Ánh rạng đông Office 95 còn cao hơn so với Windowz 95.

Đối với hiện tượng kỳ quái này, tôi và Triệu Quân Sinh cũng hiểu rõ nguyên nhân, một phiên bản của Windowz 95 có thể dễ dàng sao chép ra thành nhiều phiên bản cài đặt trên nhiều máy.

Nhưng mà đối với Ánh rạng đông Office 95 thì lại khác, không ai có cách nào phá giải mã hóa, cho nên bắt buộc phải đăng ký, không còn cách nào khác.

Trong lòng tôi tính toán lại một chút, cho tới cuối năm 1995, công ty Microsoft phát hành Windowz 95 lợi nhuận đạt được khoảng 6 tỷ USD, nếu như trùng với tính toán của tôi, thì Ánh rạng đông Office 95 sẽ có

lợi nhuận cao hơn, đạt được khoảng 8,25 tỷ USD, đây chỉ là lượng tiêu thụ dự kiến, nhưng căn cứ vào tình hình trước mắt, thì có thể còn cao hơn.

“Tiểu Lưu, chỉ mới qua mấy ngày, Ánh Rạng đông Office 95 của chúng ta đã bán được khoảng 1 tỷ USD rồi!”

Mới sáng sớm mùng một tết Nguyên Đán, Triệu Quân Sinh đã gọi điện thoại cho tôi.

“A, vậy sao ? Ánh Rạng đông Office 95 cũng chỉ là 1 phần trong kế hoạch, còn phần mềm máy tính cháu còn chưa bắt tay vào làm.”

Tôi đối với kết quả này cũng đã dự định được.

Hơn nữa còn rất nhiều bộ phận cấu tạo nên máy tính, phần mềm kế toán, phần mềm đồ hình, phần mềm photoshop, phần mềm diệt virus đều có thể mang lại món lợi kék xù.

“Ha ha, Vinh quang của cả đời chú là được làm việc cho tập đoàn máy tính Ánh Rạng Đông! Trung ương đã đưa công ty chúng ta vào trong danh sách đối tượng trọng điểm bồi dưỡng, những quyền lợi được ưu tiên thì cháu không thể nào tưởng tượng được đâu!”

Triệu Quân Sinh cao hứng nói.

Điều hẳn nói chỉ là chuyện tất nhiên mà thôi, Tập đoàn Ánh Rạng Đông vô hình chung đã kéo nền kinh tế của cả nước đi lên, đương nhiên là quốc gia cũng phải cao hứng rồi.

“Đúng rồi, Tiểu Lưu, chú bây giờ lại có chút hối hận không lấy cổ phần của cháu, 1 tỷ USD a, nếu như chú có 10% thì bây giờ chẳng phải có 100.000 rồi hay sao, cũng hơn 500 triệu nhân dân tệ, không cần phải buôn bán cả đời nữa!”

Triệu Quân Sinh cười nói.

“Cháu mặc kệ, ai bảo chú lúc đầu không lấy. Bây giờ muốn thì đã muộn rồi! Nhưng mà chú có thể thương lượng với Nhan Nghiên một chút, xem nàng có nguyện ý tặng cổ phần cho chú hay không?”

Tôi gian trá nói.

“Nhan Nghiên? Thôi, coi như chú nói giỡn, tiền trước kia chú kiếm được cũng đủ lo cho bá mẫu rồi. Chú làm việc ở tập đoàn Ánh Rạng Đông cũng không phải vì tiền, mà có thể mang lại cho chú sự tự hào, là kiêu hãnh của dân tộc!”

Triệu Quân Sinh nói ra những suy nghĩ trong lòng của mình.

“Được rồi, Chú muốn kiêu ngạo, cháu thì cần tiền, chúng ta không ai chạm ai cả.”

Tôi cười hắc hắc, rồi cúp điện thoại.

Ngày mùng một tết nguyên đán, tôi nên làm cái gì đây? Tôi trước tiên sẽ gọi điện thoại cho Nhan Nghiên, lâu lắm tôi không cùng nàng XXOO rồi, nhà tôi hôm nay không có ai, xem ra cũng phải thử một lần.

Kết quả thì lại làm tôi thất vọng vô cùng, Triệu Nhan Nghiên đang ở nhà Triệu Lợi, đúng là không còn cách nào khác cả.

Trong điện thoại tôi còn nghe được âm thanh của Triệu Quân Sinh, rống lên:

“Tiểu Lưu nó vừa mới cúp điện thoại với tôi, hẳn đã gọi cho con rồi à”!

Tôi cười khỏ cúp điện thoại, nhưng điện thoại lại vang lên.

“Alo, ai vậy?”

Tôi bật điện thoại đáp.

“Lão Đại, hôm nay có chuẩn bị đi làm gì không?”

Âm thanh này chắc chắn là của Quách Khánh.

“Không có chuyện gì cả, hai chúng ta ra ngoài đi dạo được không?”

Tôi nói.

“Được, nửa giờ sau gặp lại ở bên kia chợ bán thức ăn.”

Quách Khánh nói.

Nửa giờ sau, tôi thấy Quách Khánh mặc âu phục, đeo kính đen, nghiêm nhiên đã biến thành Lão đại xã hội đen như trên ti vi rồi.

“Cậu như thế nào lại biến thành như vậy, không phải là Tiểu Mã ca ca hay sao? Rất giống 1 ông trùm đấy.”

Tôi xông lên, đấm cho hắn 1 quyền.

“Con mẹ nó, mày là ai?”

Không đợi Quách Khánh nói chuyện, tôi đã thấy 4, 5 tên đầu tóc sặc sỡ xông tới.

“Đứa nào nói vậy? Con mẹ nó, mau chào Lỗi ca đi!”

Quách Khánh đá cho mấy người kia mỗi người 1 đạp.

“Xin chào Lỗi ca...”

Mấy tên lưu manh gặp người lên tiếng.

“Được rồi, chúng mày ra chỗ khác chơi đi, ở đây không có chuyện của chúng mày nữa.”

Quách Khánh nói, phát phát tay đuổi mấy tên lưu manh này đến bàn bi a.

“Mấy tên này là ai?”

Tôi chỉ vào mấy tên lưu manh đầu tóc sặc sỡ hỏi.

“Đây là mấy tiểu đệ mà tớ mới thu, chúng nó vốn là mấy thằng lang thang ở chợ bán thức ăn này, gặp tớ thì tớ lập tức thu phục.”

Quách Khánh rút 1 điếu thuốc ra, châm lửa rồi đưa cho tôi.

“Không cần, đứng xa ra, cậu bây giờ đã oai phong lắm rồi, cũng đã lăn lộn ngoài xã hội rồi đấy nhỉ?”

Tôi đẩy điếu thuốc của Quách Khánh ra xa, nói.

“Hừ, thân thủ của tớ không phải nói khoác chứ, đánh bại bọn chúng chỉ dễ như chơi.”

Quách Khánh tự hào nói.

“A, đúng là không nhận ra, hai chúng ta thử một chút nhé?”

Nắm tay của tôi gần đây cũng ngứa ngáy, không biết vì sao, lúc nào tôi cũng cảm thấy tinh lực tràn đầy.

“Lão Đại, mặc dù cậu là lão Đại, nhưng căn cứ vào thể trạng của cậu bây giờ, tớ không dám nói trước điều gì. Tớ bây giờ đã đánh ngang tay với Chung Dương rồi đó.”

Quách Khánh vỗ vỗ bờ vai của tôi nói.

(Chung Dương chính là huấn luyện viên Tấn thủ ở cung thiếu nữ)

“Ha hã, nhưng mà cũng nhắc nhở cho cậu biết, cậu ăn mặc như vậy, không thấy mọi người đi đường đều tránh xa cậu hay sao? Tớ và cậu ở cùng 1 chỗ, cũng có cảm giác không được tự nhiên.”

Đi dọc con đường, những ai trông thấy Quách Khánh đều tránh rất xa.

“Con mẹ nó, không phải tớ kiêu ngạo, nhưng ai dám chọc lão tử, lão tử giết hắn!”

Quách Khánh bất mãn nói.

Trong lòng tôi than thở, Quách Khánh biến thành như vậy, cũng không còn xa nữa để tiến tới tội phạm rồi, không biết trong hoàn cảnh của nước Z hiện nay, chính phủ có thể buông tha cho hắn không?.

Một tổ chức như vậy, không làm chuyện gì lớn thì cũng có thể bỏ qua, nhưng nếu xảy ra chuyện gì, có khi gặp phải cả tử hình.

65. Chương 64: Gặp Lại Trần Vi Nhi (thượng)

“A? Lão Đại, đây không phải là Trần Vi Nhi hay sao? Sao nàng lại bán Ma Lạt Thăng?”

Quách Khánh trợn mắt há mồm, kinh ngạc nói.

“Cho tớ 2 bát Ma Lạt Thăng.”

Tôi đưa cho Trần Vi Nhi năm đồng tiền.

Trần Vi Nhi vừa định trả lại tiền, nhưng mẫu thân của Trần Vi Nhi nhìn thấy chúng tôi, vội nói:

“Ai nha, là Quách tử ca ư, ngài tới đây thì tôi sao dám lấy tiền, Vi Nhi mau đưa tiền trả lại cho người ta đi!”

Trần Vi Nhi chán ghét nhìn tôi và Quách Khánh một cái, chuẩn bị đem tiền trả lại cho tôi.

Trong lòng tôi thực sự rất bực, cái tên Quách Khánh này khẳng định đã hoành hành ngang ngược ở vùng này, ngay cả những tiểu thương như vậy cũng không dám chọc tới hắn.

Ấn tượng tốt của Trần Vi Nhi đối với tôi đã tột thành mây khói rồi.

Tôi vội vàng nhún nhường nói:

“A di, người không lấy tiền của chúng cháu, thì chúng cháu xấu hổ không dám ăn đâu, hôm nọ Vi Nhi đã mời cháu một chén rồi. Các người chỉ buôn bán nhỏ, vốn không lớn, nên để dành để chữa bệnh.”

Quách Khánh thấy tôi nói như vậy, lập tức hiểu ý, vội vàng nói:

“A di, người cầm lấy tiền đi, sau này có ai dám trêu chọc quán của người, thì cứ bảo là có Quách Khánh cháu bảo hộ là được rồi.”

Trần Vi Nhi trợn mắt nhìn tôi một cái, trả lại cho tôi 1 đồng tiền.

Ý của nàng dường như muốn nói... nếu cậu không lấy tiền, tớ lập tức giết cậu.

Tôi vội vàng giả bộ làm như không nhìn thấy gì, cười hắc hắc hỏi:

“Vi Nhi, anh của cậu đâu?”

“Ở bệnh viện chăm sóc cha rồi, giải phẫu rất thành công, cha tớ đang nghỉ ngơi.”

Nhắc tới lên chuyện này, trên mặt Trần Vi Nhi lập tức nở nụ cười.

Ấn tượng của Trần Vi Nhi với tôi cũng không tệ lắm, chỉ không hiểu là tại sao tôi lại đi chung với một người giang hồ như Quách Khánh.

Tôi gần đây bận rộn chuyện công ty, cho nên gần 1 tháng nay không có tới quán Ma Lạt Thăng của Trần Vi Nhi, không biết tôi cho Trần Dũng số tiền đó có đủ không.

Lần trước cho hắn 20 vạn, sau đó không thấy hắn điện thoại liên lạc lại nữa.

“Giải phẫu có đủ tiền không?”

Tôi hỏi. Hiện tại đừng nói 20 vạn, 200 vạn, 2000 vạn, thậm chí là 200 triệu tôi cũng có thể lấy ra.

“Tớ... anh tớ mượn được 20 vạn. Tiền mua thận hết 15 vạn, tiền giải phẫu mất 8 vạn, không có cách nào khác, tớ và mẹ tớ vay mượn thêm được 3 vạn, như vậy cũng đủ rồi.”

Bởi vì hôm nay là tết nguyên đán, cho nên người trên đường cũng không nhiều lắm, Trần Vi Nhi ngồi trên ghế nói chuyện với tôi.

Nói tới chuyện vay mượn được 20 vạn, mặt của Trần Vi Nhi đỏ lên, chẳng nhẽ lại nói đây là tiền bán mình.

“Vây cũng tốt! Nhưng mà tiền đó có phải do tên Vu Cương kia cho vay hay không?”

Tôi cố ý hỏi. Trong lòng thầm mắng cái tên Trần Dũng này, không đủ tiền thì không biết gọi điện thoại cho tôi hay sao, chẳng nhẽ tôi không cho người mượn!

“Không phải đâu.”

Trần Vi Nhi vội vàng lắc đầu nói. Nhìn cũng có thể biết, tâm tình của Trần Vi Nhi rất tốt.

Cũng có thể vì nguyên nhân cha nàng hết bệnh, cho nên với những lời tôi nói nàng cũng không để ý.

Vừa ăn, vừa trò chuyện với nàng, cũng hỏi thăm tình hình tiền kiếm được do bán Ma Lạt Thăng, sau đó tôi với Quách Khánh đứng dậy ra về.

“Lão Đại, tại sao cậu không biểu hiện với nàng một chút?”

Quách Khánh kỳ quái hỏi.

Tôi cười hắc hắc nói:

“Dần dần cậu sẽ hiểu, đối phó với những cô bé như vậy phải từ từ.” Tôi vỗ Quách Khánh nói.

“A ”

Quách Khánh không hiểu nhưng vẫn gật đầu, nói:

“Lão Đại quả nhiên không tầm thường. Nếu để tớ thì tớ sẽ hỏi nàng xem nàng có thích tớ hay không, nếu không thích thì thôi.”

“Cậu làm như vậy, có thể của được con người ta mới lạ đấy.”

Tôi châm chọc nói.

“Cậu cũng đừng nói như vậy, có rất nhiều con gái muốn theo tớ, nhưng tớ đâu có đồng ý?”

Quách Khánh đắc ý nói.

“Có phải là tiểu thái muội (1) không?!”

Tôi nói một câu xé toạc thiên cơ.

(1): Tiểu thái muội: gái.. ăn chơi

“Cậu làm sao mà biết?”

Quách Khánh ngạc nhiên hỏi, cũng không phủ nhận.

...

Buổi chiều, Quách Khánh tới quán bi – a. Tên tiểu tử này nói muốn cùng với các huynh đệ ăn mừng một chút.

Sau khi Quách Khánh đi, tôi trực tiếp gọi điện thoại cho Trần Dũng.

Trước kia Trần Dũng để lại cho tôi số của bệnh viện, đợi một lúc lâu, mới có thể nghe thấy âm thanh nghi hoặc của Trần Dũng:

“Alo? Ai vậy?”

“Trần Dũng, con mẹ nó, sao anh không gọi điện thoại cho tôi?”

Vừa mới nghe thấy âm thanh của Trần Dũng, tôi đã giận dữ mắng, không có tiền sao không nói với tôi, lại để cho Trần Vi Nhi ra ngoài vay tiền, nếu gặp phải người bụng dạ không tốt, thì biết phải làm sao.

“Cậu ... cậu là Lưu Lôi à, tôi .., tôi làm vậy đâu có sai gì?”

Trần Dũng giật mình, lắp ba lắp bắp nói trong điện thoại.

“Anh dùng hết tiền rồi sao không nói với tôi, tại sao phải ra ngoài vay mượn?”

Tôi tức giận nói.

“Tôi... chuyện này.. chuyện ấy...”

Trần Dũng nghe thấy vậy cũng không biết nói cái gì, hẳn rất ngạc nhiên, tại sao tôi lại chủ động gọi điện thoại cho hắn!

“Còn thiếu bao nhiêu?” Tôi hỏi.

“A ..., Trần Vi Nhi ra ngoài vay được 3 vạn, nàng với mẹ buôn bán cũng được 3000 đồng, còn thiếu 2700 đồng.”

Trần Dũng thành thật trả lời.

Lúc ấy Trần Dũng quả thật có ý nghĩ muốn mượn tiền của tôi, nhưng lại ngại không dám mở miệng.

“Được rồi, tôi ở chợ bán thức ăn gần ngân hàng quốc gia Trung quốc, anh đi xe tới đi!”

Tôi nói xong, cúp điện thoại.

Sau đó tôi phải đợi tới hơn nửa canh giờ. Trần Dũng mới nhảy từ trên 1 chiếc xe buýt xuống.

“Tôi không phải nói cậu bắt xe tới hay sao?”

Tôi cả giận nói.

“Tôi... trong túi tôi chỉ còn có 5 đồng.”

Trần Dũng với vẻ mặt đau khổ giải thích.

Xem ra là tôi trách lầm hắn, chỉ cần nghĩ cũng biết, nhà không đủ tiền chữa bệnh, thì làm gì có tiền dư dả mà đi xe

Tôi với Trần Dũng cùng đi vào ngân hàng quốc gia Trung quốc, tôi tới bên cửa VIP lấy ra 1 tấm chi phiếu, đây cũng là do một phần lãi của tập đoàn Ánh Rạng Đông gửi vào, Triệu Quân Sinh đem tài khoản bí mật kia đổi thành tên của tôi.

“Rút 3 vạn... không, rút 5 vạn đi.”

Tôi nói với nhân viên ngân hàng.

“Tiên sinh, đây là năm vạn, xin ngài cầm lấy.”

Rất nhanh, 5 vạn đồng đã nằm trên tay của tôi, đúng là đãi ngộ VIP có khác.

“Cầm lấy, số tiền thừa thì mua thức ăn bồi bổ cho cha anh đi”

Tôi đem số tiền Ngân hàng vừa giao nhét vào tay Trần Dũng.

Trần Dũng kích động không biết nói gì cho phải, đối với cái phương thứ biểu không này của tôi cũng nghi hoặc vô cùng.

Lần đầu tiên thì cho hắn 20 vạn, lần này lại 5 vạn.

Trước mắt hắn chỉ là một học sinh cùng khóa với muội muội của mình, mình biết có ý định gì đây? Có tiền không có chỗ xài hay sao?

Nhưng mà hình như không phải, hắn ăn mặc rất giản dị, không giống cái loại lấy tiền mua người.

Chẳng lẽ hắn thích muội muội của mình? Vậy cũng không cần phải ném ra 1 lúc tới tận 25 vạn!

“Đúng rồi, đừng để cho Vi Nhi phải khổ cực nữa, không đủ tiền thì gọi điện thoại cho tôi.”

Trước lúc đi, tôi nói với Trần Dũng.

66. Chương 65: Gặp Lại Trần Vi Nhi (trung)

“Ca, sao anh lại tới đây?”

Trần Vi Nhi thấy Trần Dũng đi tới thì kỳ quái hỏi.

“Vi Nhi, em và mẹ không cần phải làm liều mạng như vậy nữa, người kia lại cho anh 5 vạn.”

Trần Dũng vỗ vỗ tay nài nói.

“Người nào? Là ông chủ lớn kia... muốn em hay sao?”

Trần Vi Nhi xấu hổ hỏi.

“Ừ, lúc nãy hẳn đến gặp anh, trách anh không có tiền tại sao không gọi cho hẳn.”

Trần Dũng gật đầu nói.

“Ca, anh nói người này có phải người ngu không, tại sao hẳn phải làm như vậy?”

Trần Vi Nhi kỳ quái hỏi.

Trong ý nghĩ của Trần Vi Nhi, người này chỉ đơn giản là muốn mình. Nhưng cũng không cần phải làm như vậy, chẳng nhẽ hẳn không sợ mình không đáp ứng hay sao?

“Vi Nhi, đừng nói lung tung! Mẹ xem anh của con đã gặp người tốt rồi! Đừng nói người kia đặt trước con, cho dù hẳn muốn kết hôn với con, mẹ cũng đồng ý!”

Mẹ của Trần Vi Nhi nói.

“Mẹ, người đừng có nói lung tung, người ta có tiền như vậy, thì tại sao lại phải coi trọng con.”

Trần Vi Nhi cúi đầu nói.

“Không có chuyện gì kỳ quái cả. Đại Dũng, ông chủ kia làm gì?”

Mẹ của Trần Vi Nhi hỏi.

“Người này không nói cho con biết? Được rồi, mẹ cũng đừng hỏi nữa, đó là bí mật của người ta.”

Trần Dũng nói.

“A, được. Đúng rồi Đại Dũng, con giúp mẹ một lát, để cho Vi Nhi đi nghỉ ngơi, nó làm từ sáng tới tối cũng đã mệt rồi.”

Mẹ của Trần Vi Nhi nói.

“Được, Vi Nhi, lần trước em không phải nói muốn tới hiệu sách hay sao? Em đi đi, anh ở chỗ này trông cho một lát.”

Trần Dũng nói.

“Nhưng mà, còn cha thì làm sao bây giờ?”

Trần Vi Nhi không yên lòng nói.

“Không có chuyện gì đâu, cha ăn xong thì đã ngủ rồi, bây giờ có y tá đang trông coi.”

Trần Dũng nói.

**

Sau khi Trần Dũng rời đi, tôi đi dạo xung quang chợ bán thức ăn, tết nguyên đán thật tịch mịch.

Bỗng nhiên, tôi phát hiện ở trước mặt tôi có một đám người.

Tôi vốn đang buồn chán, có chuyện náo nhiệt mà không xem thì đúng là người ngu rồi.

Hóa ra, mấy thanh niên bán đường Bát Bảo xảy ra cãi vã.

Kiếp trước tôi cũng đã từng ăn qua đường Bát Bảo, nó được làm từ cây hạch đào, hạt thông, hạnh nhân, hoa sinh... Tất cả chọn chung 1 chỗ, hòa cùng với đường. Cho nên món này tương đối đắt, ước chừng 10 đồng tiền 1 xuất, muốn ăn thì cũng tương đối mất tầm khoảng 70, 80 đồng.

Nhưng mà làm cho tôi cảm thấy kinh ngạc, người mua Bát Bảo đường lại chính là Trần Vi Nhi!

“Tôi vừa mới hỏi anh, anh rõ ràng nói là 10 đồng mà!”

Trần Vi Nhi nói.

“Đúng là tôi nói 10 đồng, nhưng tôi không có nói 10 đồng 1 cân!”

Người thanh niên bán hàng nói.

“Nhưng như vậy thì quá đắt!”

Trần Vi Nhi ủy khuất nói.

“Đó là do cô muốn mua, tôi có ép cô mua không?”

Người thanh niên bán đường hừ lạnh nói.

“Vậy tôi không mua nữa là được!”

Trần Vi Nhi nhỏ giọng nói.

“Không mua nữa? Cô tưởng muốn mua thì mua, không muốn mua thì thôi à, chúng tôi là cái chợ bán thức ăn cho nhà cô à?”

Thanh niên bán đường nghe thấy Trần Vi Nhi nói không muốn mua nữa, lập tức giận dữ quát.

“Đúng vậy, đường đã cắt ra rồi, cô không mua nữa thì chúng tôi bán cho ai?”

Mắt thanh niên khác cũng bắt đầu quạt gió thổi lửa.

“Nhanh lên, sáng khoai 1 chút, lấy 80 đồng ra đây!”

Thanh niên bán đường nói.

“Các anh... Đây là các anh cướp đoạt tiền chứ còn gì nữa!”

Trần Vi Nhi cắn môi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, tức giận nói.

“Đừng có nói lung tung, đường là do cô bảo tôi cắt xuống, tôi cướp của cô bao giờ? Tiểu cô nương nói chuyện phải chú ý một chút!”

Thanh niên bán đường lập tức chối bay.

Chuyện đã tới nước này, tôi cũng đã hiểu rõ mục đích của mấy người này, đơn giản chỉ là nói mấy câu gạt người, nhưng bọn chúng làm như vậy thì đúng là không để ý tới người khác rồi.

“Đừng có nói nữa, nếu như hôm nay cô không đưa tiền, thì đừng mong rời khỏi đây!”

Thanh niên bán đường cầm con dao cắm lên trên bàn đánh ba một tiếng.

Chuyện đã tới mức này, nếu tiếp tục thì Trần Vi Nhi chắc chắn phải khóc, cho nên tôi đi ra phía trước, nói với mấy người bán đường:

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Trần Vi Nhi nhìn thấy tôi đi tới, cảm kích nhìn tôi một cái.

“Ở đây không có chuyện của mà, mau tránh ra!”

Thanh niên bán đường thấy tôi xen vào việc của người khác, nhịn không được nói.

“Tại sao lại không có chuyện của tôi? Anh chưa từng nghe nói câu: “Người trong thiên hạ quản chuyện thiên hạ” hay sao?”

Tôi làm ra vẻ bất mãn nói.

“****, con mẹ nó, tiểu tử này gấu, mọi người nhìn xem kia, hần cài khóa quần còn chưa xong, để lộ ra ngoài kia?”

Mấy tên bán đường chỉ vào người tôi nói.

“Xin đừng có dùng tay chỉ vào người khác, bởi vì anh dùng 1 ngón tay chỉ vào người khác, thì người ta sẽ dùng 3 ngón tay chỉ vào anh (1)!”

Tôi nhớ lại 1 câu nói độc địa ở kiếp trước.

(1) Ba ngón tay: bàn tay cụp lại, ngón giữa gơ lên.

“Ha ha...”

Tôi nói ra lời này, tất cả những người vây quanh Trần Vi Nhi đều bật cười.

“Tiểu tử, đúng là mày muốn ăn đòn rồi”.

Tên bán đường la lên.

“Ai muốn ăn đòn? Con mẹ nó, tao đang đánh bi –a mà còn thấy khó chịu, không biết là ai mà to gan như vậy?”

Một thanh âm vang lên, người nói thanh âm này có hóa thành tro tôi cũng nhận ra, bởi vì nó là Quách Khánh.

Quả nhiên, Quách Khánh đã đẩy đám người đang đứng xem đi vào.

“Quách tử ca!”

Mấy người bán đường lập tức cung kính chào.

“Ai nha, đây không phải là Lão Đại hay sao? Cậu tại sao lại ở chỗ này?”

Quách Khánh lập tức phát hiện ra tôi đang đứng bên cạnh.

Tôi ngất, cái thằng tiểu tử này luôn tìm cách phá hư chuyện tốt của tôi, lần trước là tôi và Triệu Nhan Nghiên hôn nhau trong lớp, lần này lại cản trở tôi làm anh hùng cứu mỹ nhân.

“Chào Lỗi ca!”

Mấy tên đứng đằng sau Quách Khánh, không ngừng hướng tới tôi chào hỏi.

“Cái gì mà lão đại, tớ đang muốn đánh mấy tên bán đường này!”

Nếu Quách Khánh đã tới, tôi liền đem mọi chuyện đơn giản nói ra một lần.

Quách Khánh trừng hai mắt, mấy tên bán đường lập tức cúi người, không ngừng nói đại nhân không chấp kể tiểu nhân, nói là bọn họ có mắt như mù, không nhìn thấy thái sơn như tôi, thiếu chút nữa thì quỳ xuống cầu xin.

“Được rồi, còn giả bộ làm gì? Lúc này là ai muốn đánh người?”

Quách Khánh cầm lấy con dao dùng để cắt đường, chỉ mấy tên thủ hạ lưu manh nói:

“Mẹ kiếp, đường này hình như rất ngon, chúng mày tới ném thử một chút đi.”

Vốn mấy tên lưu manh này là loại đầu đường xó chợ, chuyện chèn ép người khác đương nhiên là đã làm, cho nên khi thấy Lão đại của hần nói, thì lập tức xông lên ăn uống tùm lum.

Quách Khánh tiện tay đưa cho tôi một khối đường, nói:

“Đây có phải là của cậu không?”

Tôi thấy vậy không từ chối, cầm lấy nó đưa cho Trần Vi Nhi.

“Chuyện này không tốt lắm đâu?”

Trần Vi Nhi nói. Mặc dù nàng cũng rất ghét mấy người kia, nhưng chuyện như thế này nàng không làm được.

“Không sao đâu, cứ cầm lấy đi, một lát nữa tớ sẽ đưa tiền cho bọn chúng.”

Quách Khánh lại cầm 1 khối đường lên ăn, nói.

“Quách Tử ca, người ăn đường của tôi là để mắt tới tôi, tôi đâu dám thu tiền của ngài!”

Người bán đường run rẩy nói.

“Con mẹ nó, tao cho tiền mà mày không lấy hay sao?”

Quách Khánh lạnh nhạt nói.

“Lấy, lấy, đương nhiên là lấy, ngài chỉ đưa cho tôi một chút tiền là được rồi.”

Người bán đường sợ hết hồn, vội vàng đổi lời nói.

“Vậy thì tốt, không thì có người lại nói tao ăn không trả tiền.”

Quách Khánh rút tay vào trong túi, xọc xạo cả nửa ngày trời, mới rút ra được mấy đồng xu, ném cho người bán đường.

“Đủ chưa?” Quách Khánh hỏi.

“Đủ rồi, đủ rồi, không cần nhiều tới như vậy!”

Người bán đường làm sao dám nói không đủ, danh hiệu của Quách Khánh ở chợ này thì có ai mà không biết, người bán hàng rong có một câu: “ngay cả thuế vụ công thương, cũng không cố chấp bằng Quách Tử Ca”.

“Vậy sao ? Nhiều à.”

Quách Khánh tiện tay cầm lại 2 đồng, nói:

“Vậy đã được chưa?”

“Được rồi, được rồi!”

Người bán đường không dám nói nhiều, vội vàng nhận tiền.

“Con mẹ nó, đúng là gian thương, bán có 1 khối đường mà lấy tận 3 đồng!”

Quách Khánh mắng.

Người bán đường nghe vậy, thiếu chút nữa tè ra quần, dùng vẻ mặt đưa đám nói:

“Quách tử ca, ngài đừng nói đùa với tôi, tôi không dám lấy tiền nữa, không lấy tiền nữa!”

“Vậy không phải là tao cướp của mày đấy nhé?”

Quách Khánh cầm lại ba đồng, tức giận nói.

“Là tiểu đệ mời Quách tử ca ăn đường!”

Người bán đường vội vàng nói.

“A, vậy được, cảm ơn mày!”

Quách Khánh vỗ vỗ vai người bán đường cười nói.

“Lão Đại, cậu cứ cùng đại tẩu vừa đi vừa ăn đường đi, còn ở chỗ này xem náo nhiệt làm gì?”

Quách Khánh quay đầu, nở nụ cười dâm dăng nhìn tôi và Trần Vi Nhi.

Trần Vi Nhi nghe thấy, khuôn mặt đỏ như lửa thiêu, vội vàng khoát tay, nói:

“Tớ không phải là... là... đại tẩu.”

67. Chương 66: Gặp Lại Trần Vi Nhi (hạ)

“Bằng hữu Quách Khánh của cậu vừa rồi làm như vậy, cậu có thấy quá đáng không?”

Trần Vi Nhi nói với tôi.

“Thật ra cũng không quá đáng chút nào, vừa rồi bọn chúng cũng làm như vậy với cậu còn gì!”

Tôi nói.

“Vây cũng phải, cũng nên trừng trị bọn người này một chút, không nên để chúng tiếp tục gạt người nữa.”

Trần Vi Nhi chấp nhận quan điểm của tôi, nói.

“Đúng rồi, tại sao cậu lại đi mua đường? Không xem trên báo chí nói, người bán loại hàng này hay gạt người hay sao?”

Tôi chỉ vào túi đường nói.

“Cha tớ trước kia vẫn muốn ăn loại đường này, nhưng không dám mua. Hôm nay tớ nhìn thấy, cho nên muốn mua cho cha mình ăn, vốn tưởng rằng 10 đồng 1 cân, không nghĩ chỉ có 1 lạng.”

Trần Vi Nhi nói.

“A.”

Tôi gật đầu.”

Tại sao cậu lại ra đây? Không bán Ma Lạt Thăng nữa sao?”

Tôi kỳ quái hỏi. Nàng còn đang bán hàng, chạy ra ngoài làm gì?

“Anh tớ đã tới, bảo tớ ra ngoài đi dạo một chút, đúng lúc tớ đang cần đi tới hiệu sách.”

Trần Vi Nhi nói.

“A? Cậu cũng muốn hiệu sách?”

Tôi làm bộ như kinh ngạc hỏi. Tôi làm bộ giống như thật, ý muốn nói mình cũng muốn đến hiệu sách.

“Đúng vậy, cậu cũng muốn tới hay sao?”

Trần Vi Nhi thấy bộ dáng của tôi, cho là tôi cũng muốn tới đó.

“Vây thì tốt, chúng ta cùng đi, thật là trùng hợp.”

Tôi rất tự nhiên nói, chẳng có gì biểu hiện là mình đang nói dối, cái loại chuyện lừa người này, kiếp trước tôi là Lão hồ ly trên thương trường đã làm rất nhiều rồi.

“Vây được.”

Trần Vi Nhi thấy tôi nói như vậy, cũng không cự tuyệt. Dù sao lúc này, tôi cũng giúp nàng giải vây.

Hai người chúng tôi 1 trước một sau bước đi, vốn là đi song song, nhưng Trần Vi Nhi luôn đi nhanh hơn, hoặc đi chậm hơn tôi.

Có thể Trần Vi Nhi nghĩ rằng đi song song với tôi, người khác sẽ tưởng là tình lữ, động tác đúng là có chút mập mờ.

Hiệu sách của thành phố Tân Giang thành lập năm 1990, là hiệu sách lớn nhất ở trong tỉnh Tùng Giang, có diện tích 3600 thước vuông, có 1 bãi đỗ xe độc lập rất lớn, có thể nói ngoại trừ sách lậu, thì bất cứ loại sách chính quy nào cũng có thể mua được ở chỗ này.

“Cậu muốn mua loại sách gì?”

Tôi và Trần Vi Nhi bước vào trong thang máy, hỏi.

“Sắp tới có kỳ thi tốt nghiệp cấp III, tớ muốn mua mấy cuốn tài liệu học tập.”

Trần Vi Nhi nói.

“Đi thôi, cùng đi xem đi.”

Tôi nói. Năm lớp 12 của kiếp trước, tôi thường chăm chỉ tới chỗ này, hiện tại cũng rất nhớ mấy cuốn sách đó, nhân tiện đi cùng Trần Vi Nhi xem một chút.

Năm 1995, sách phụ đạo không có nhiều, nhưng cũng không ít, trong hiệu sách có hẳn một tầng bán loại sách này.

Tôi thấy Trần Vi Nhi cầm một cuốn sách về hàm số, có tên là “Những ví dụ phân tích hàm số cấp III”, quyển này kiếp trước tôi cũng đã đọc qua, bên trong có mấy chương, mặc dù không tẻ lắm, nhưng cũng không có tác dụng lớn với việc ôn thi tốt nghiệp.

Đương nhiên, đây cũng là kết quả khi tôi thi tốt nghiệp mới biết được, bởi vì ... cuốn sách này từng được mấy người trong lớp của chúng tôi coi như là “sách quý”.

Quả nhiên, Trần Vi Nhi lập tức bị nội dung của cuốn sách hấp dẫn, lật từng trang xem.

“Quyển sách này mặc dù nói rất chi tiết, cặn kẽ, nhưng đối với 1 số đề thi tốt nghiệp có chút vấn đề.”

Tôi nói với Trần Vi Nhi.

Tôi cảm thấy mình nên nhắc nhở Trần Vi Nhi một chút, để nàng khỏi phải mất công đi đường vòng.

“Vậy sao ? Tại sao cậu biết, ở trong lớp tớ có rất nhiều bạn học coi trọng cuốn sách này!”

Trần Vi Nhi không tin nói.

“Bởi vì tớ đã xem quyển sách này, trong đó nó có chứa mấy đề thi tốt nghiệp khóa trước, giải thích cũng chỉ tương đối!”

Không có cách nào khác, tôi chỉ còn cách nói như vậy, chẳng nhẽ tôi lại nói kiếp trước tôi từng đọc qua cuốn sách này?

“A? Cậu đã xem qua? Đây là sách tham khảo cho lớp 12 đấy?”

Trần Vi Nhi không biết nói gì, nhìn tôi nói, bởi tôi mới là học sinh lớp 10.

“Đúng vậy, tớ đã tự học xong tất cả chương trình của phổ thông trung học.”

Tôi chỉ còn cách tiếp tục bịa chuyện.

“Cậu đã học xong tất cả chương trình của phổ thông trung học! ?”

Trần Vi Nhi giật mình kêu lên, làm cho những người khác trong hiệu sách cũng giật mình nhìn sang bên này.

Trần Vi Nhi biết là không tốt, lấy tay bịt miệng. Mới rồi nàng giật mình, cho nên âm thanh hơi lớn 1 chút.

“A, tớ nhớ ra rồi! Nghe nói năm lớp 10 của trường ta có xuất hiện 1 quái tài, đạt tới 493 điểm ở kỳ thi giữa kỳ, Anh, Lý, Hóa, Ngoại ngữ đều được max điểm. Tớ nhớ hẳn cũng tên là Lưu Lỗi, chẳng lẽ là cậu?”

Trần Vi Nhi trợn mắt há mồm, dùng tay chỉ tôi.

“Đại khái là như vậy.”

Tôi chẳng biết nên gạt đầu hay lắc đầu, cái tên gọi Quái tài nghe có vẻ là không hay lắm thì phải.

“Không trách được! Thì ra là cậu lợi hại như thế! Vậy thì nghe lời cậu, tớ không mua quyển sách này nữa.”

Ánh mắt của Trần Vi Nhi chuyển thành sùng bái nhìn tôi.

Thì ra học giỏi ở trường lại nổi tiếng như vậy, tôi đắc ý nói. Đúng là sau này có thể dùng cơ trao đổi kinh nghiệm học tập với Trần Vi Nhi... hắc hắc....

Sau đó tôi giới thiệu cho Trần Vi Nhi mấy cuốn sách, có một cuốn nghe nói là có đề ra gần sát với những đề thi tốt nghiệp.

Tới lúc thanh toán, tôi thấy Trần Vi Nhi cứ ngằn ngừ không chịu rút tiền, dùng ánh mắt bối rối nhìn sang tôi.

“Tiểu thư, tổng cộng 132,6 đồng.”

Người thu tiền lập lại 1 lần nữa.

“Cậu làm sao vậy?”

Tôi kỳ quái hỏi Trần Vi Nhi nói.

“Tớ... không mang đủ tiền.”

Trần Vi Nhi nhỏ giọng nhăn nhó nói.

Ha hả, hóa ra là không mang đủ tiền a!

Tôi nghĩ không biết tại sao nha đầu này lại có vẻ mặt như vậy, hóa ra là muốn vay tiền tôi, nhưng lại không biết nói thế nào.

Tôi móc từ trong túi 200 đồng ra, đưa cho nhân viên thu tiền.

“Cám ơn cậu, lần sau tớ nhất định trả lại cậu.”

Trần Vi Nhi cầm sách nói tiếng cảm ơn với tôi.

“Không sao.”

Tôi cười một tiếng, hai trăm đồng thì có là cái gì, ngay cả 20 vạn tôi còn cho cậu được cơ mà.

“Vậy thì... Tớ phải trở về rồi.”

Ra khỏi hiệu sách, Trần Vi Nhi nói với tôi.

“Tớ đưa cậu về.” Tôi nói.

“Không cần, một mình tớ cũng có thể tự về.”

Trần Vi Nhi vội vàng khoát tay.

“Vậy cũng được, trên đường cẩn thận.”

Tôi cũng không miễn cưỡng, dặn Trần Vi Nhi mấy câu.

“Ừ, tớ biết rồi.”

Trần Vi Nhi gật đầu, đỏ mặt chạy đi.

Tôi quay người lại, cũng định đi về nhà, lại phát hiện Quách Khánh đứng ở xa, cười cười nhìn tôi

“Lão Đại, Hoa khôi của trường Trần Vi Nhi cũng bị cậu tóm vào tay rồi hay sao?”

Quách Khánh nhìn thấy tôi, nên đi tới.

“Tiểu tử, sao tâm hồn cậu thô tục vậy, đây là đang trao đổi kinh nghiệm học tập!”

Tôi nói với Quách Khánh.

“Đúng vậy, đúng vậy, hạng 1 lớp 10 trao đổi kiến thức với hạng 1 lớp 12, lại còn ở chung 1 chỗ trao đổi kiến thức học tập!”

Quách Khánh nói.

“Cái gì? Cậu nói Trần Vi Nhi xếp hạng 1 lớp 12?”

Tôi kinh ngạc hỏi.

Cho dù chuyện trong nhà có vất vả, nhưng cũng không làm trễ nải công việc học tập của nàng.

“Không thể a, Lão Đại! Cậu ngay cả điều này cũng không biết! Trần Vi Nhi là hóa thân của nữ thần trí tuệ và nữ thần xinh đẹp ở trường chúng ta đấy!”

Quách Khánh không tin tôi ngay cả điều này tôi cũng không biết.

Thật ra thì tôi cũng không biết, tôi với cô bé xinh đẹp này tiếp xúc rất đi, kiếp trước tôi chỉ biết tới mỗi Triệu Nhan Nghiên thôi, nhưng kiếp này, ngoài ý muốn, nên đành phải có người thứ 2.

68. Chương 67: Một Thế Giới Khác

Trong khoảng thời gian này, sau mỗi lần hoan hảo cùng với Triệu Nhan Nghiên xong, tôi đều cảm giác được tinh lực vô cùng dư thừa, không có chút nào mệt mỏi.

Tôi cũng không biết vì sao lại xuất hiện tình huống này, chẳng lẽ bởi vì tôi đã sống lại?

Nhưng Diêm Vương lão ca có nói cho tôi biết, sau khi tôi sống lại cũng đâu có gì đặc biệt hơn người đâu, hơn nữa cũng đã nói rõ với tôi rằng tôi không có dị năng.

“Lưu Lỗi, anh nói ngoài thế giới của chúng ta đang sống hiện nay, còn có một thế giới nào khác không?”

Triệu Nhan Nghiên nằm gác lên vai tôi, đột nhiên hỏi.

“Chắc là sẽ có.”

Mặc dù tôi cũng không hiểu rõ lắm, nhưng tôi nghĩ chắc là có, nếu như quả thật tồn tại 1 thế giới khác, thì đúng là chuyện ly kỳ.

“Vậy anh nói trong thế giới kia, có một Lưu Lỗi và Triệu Nhan Nghiên khác không?”

Triệu Nhan Nghiên nhìn lên trần nhà, rồi nói với tôi.

“Một thế giới khác? Lưu Lỗi và Triệu Nhan Nghiên?”

Tim tôi đập mạnh lên 1 cái, tại sao nha đầu lại hỏi như vậy, chẳng lẽ biết tôi trọng sinh.

“Ừ. Anh có nhớ lần trước ở trong khách sạn của Bắc Kinh không, anh kể cho em nghe 1 chuyện xưa ấy?”

Triệu Nhan Nghiên xoay người, đem thân thể dính sát lên người của tôi, vốn chúng tôi đang nằm chung, cho nên ép vào nhau như keo dính.

“Cái chuyện xưa đó, là anh nói bừa đấy!”

Tôi nói.

“Nhưng mà em cảm thấy chuyện xưa đó hình như là thật!”

Triệu Nhan Nghiên vô cùng khẳng định nói.

“Tại sao lại nói như vậy?”

Tôi vội vàng hỏi.

“Em cũng không biết tại sao, trong đoạn thời gian này em hay nằm mộng trong giấc mộng có anh và em, nhưng trong mộng chúng ta chưa bao giờ dám thổ lộ tình cảm với nhau, cũng không giống như những gì đang diễn ra ngoài này.”

Triệu Nhan Nghiên nhướn mày nói với tôi.

“Em nằm mơ thấy cái gì?”

Tôi mơ hồ cảm giác được chuyện có gì đó không ổn.

“Em cũng không rõ ràng lắm, trong mộng kia Triệu Nhan Nghiên rất thích Lưu Lỗi, nhưng Lưu Lỗi kia lại không hiểu tấm lòng của cô ấy, hẳn chính là đại đầu gỗ. ví dụ như: ngày đầu tiên tựu trường anh đã nắm tay em, Nhưng tên Lưu Lỗi trong mộng kia quá xấu hổ, không dám đưa tay ra. Còn nữa...”

Triệu Nhan Nghiên còn đang thao thao bất tuyệt lấy ví dụ, thì tôi đang trợn mắt há mồm.

Bởi vì tôi biết, những gì Triệu Nhan Nghiên nói kia không phải là mơ! Mà đó là sự thật, sự thật ở kiếp trước tôi đã từng trải qua!

Trên thế giới này sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy chứ! Chẳng lẽ cuộc đời tôi thay đổi, thì những chuyện ở kiếp trước sẽ xuất hiện ở trong mộng của Triệu Nhan Nghiên?

Nhưng làm gì có đạo lý nào như vậy, nếu lịch sử đã thay đổi, thì chuyện kiếp trước sẽ không có, nhưng tại sao lại xuất hiện trong giấc mơ của Triệu Nhan Nghiên?

“Nhan Nghiên, em nói cho anh biết, những giấc mơ này xuất hiện từ khi nào?”

Tôi nhìn Triệu Nhan Nghiên, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

“Anh sao vậy, tại sao ánh mắt lại dọa người tới như vậy!”

Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi, nhưng rồi lại rời đi, không dám đối diện.

“Mau nói cho anh biết!”

Tôi vội vàng nói.

“Nói cho anh biết thì nói chứ sao! Chính là khi từ Bắc Kinh trở về, mà chính xác là từ khi ở Bắc Kinh... Giống như sau khi anh làm với em..!”

Triệu Nhan Nghiên đỏ mặt nói.

Sau khi tôi cùng nàng? Chẳng nhẽ XXOO thì có thể đem trí nhớ kiếp trước của tôi truyền cho nàng? Việc này có hợp với Logic đâu, nhưng kiếp trước là tôi thầm mến nàng, chứ đâu có phải là nàng yêu thầm tôi.

Quả nhiên, Triệu Nhan Nghiên cũng chú ý tới cái vấn đề này, nghĩ một lát mà, nói:

“Lưu Lỗi, anh có nhớ cái chuyện xưa mà anh nói không? Ở trong đó Lưu Lỗi yêu Triệu Nhan Nghiên, mà trong giấc mơ của em thì lại là Nhan Nghiên yêu Lưu Lỗi!”

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy! Anh nghĩ, có thể là em nhớ anh, người ta thường nói, ban ngày suy nghĩ nhiều, thì ban đêm thường nằm mộng!”

Tôi vội vàng khuyên nhủ, nói.

“Có lẽ là như vậy.”

Có thể nhận ra, Triệu Nhan Nghiên cũng không còn cách giải thích nào khác ngoài những điều mà tôi vừa nói.

“Reng...reng....reng...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tôi đem cánh tay trần của Triệu Nhan Nghiên đang ngủ bám dính lấy người của tôi xuống, tiểu cô nương này ngủ cũng hay thật, tại sao lạ cứ thích bám dính lấy người khác như vậy chứ.

Mà đã giữa trưa rồi, ai lại gọi điện thoại vào lúc này, tôi cứ để nguyên thân thể trần truồng, chạy ra ngoài phòng khách nghe điện thoại.

“Alo, xin chào ngài tìm ai vậy?..”

Tôi theo thói quen nói.

“Tiểu Lỗi, thì ra con đang ở nhà! Mẹ và cha con sẽ về tới nhà ngay bây giờ, con mở cửa cho mẹ, trên tay chúng ta có rất nhiều đồ!”

Từ trong tai nghe truyền tới giọng nói của mẹ tôi.

Tại sao mẹ lại trở về vào lúc này? Không phải là cùng cha tôi tới nhà bà nội hay sao?

Tôi nhớ tết nguyên đán ở kiếp trước, hai người bọn họ thường ở nhà bà nội tới 2, 3 ngày, đây mới chỉ là ngày thứ 2 thôi sao.

“Mẹ, tại sao mẹ lại trở về nhanh như vậy?”

Tôi lập tức hỏi.

”Đúng vậy, cha con nói sợ con ở nhà một mình buồn, không có ai nấu cơm cho con, cho nên 2 chúng ta thương lượng sớm trở lại 1 chút.

Cũng tại cha con nói, dạo này con nỗ lực học tập, cho nên 2 chúng ta đã đi chợ mua 1 chút thịt cá, chút nữa làm món ngon cho con ăn!” Mẹ tôi cao hứng nói.

Không thể nào? Chẳng lẽ là vì tôi học tập tốt hơn...cho nên cha mẹ đối với tôi tốt hơn trước?

Nhưng mà có vẻ cũng nên báo trước chứ, tự dưng làm hỏng chuyện tốt của tôi.

Mẹ tôi thấy tôi không nói lời nào, vội vàng hỏi:

“Sao vậy, Tiểu Lỗi, con không hi vọng chúng ta về nhà sớm hay sao?”

“Đâu..., hi vọng, hi vọng! Con cao hứng tới mức không kịp phản ứng!”

Tôi vội vàng hồi phục tinh thần, nói.

“Vậy được, mẹ cúp máy đây! Mặc dù tiền điện thoại là do cơ quan cha con chi trả, nhưng cũng không thể nào lãng phí.”

Mẹ tôi nói xong cúp điện thoại.

Tôi cuống quýt chạy về phòng ngủ của tôi, vừa mặc quần áo, vừa lấy tay lắc Triệu Nhan Nghiên:

“Mau dậy mặc quần áo vào!”

Tôi vội kêu lên.

“Sao vậy? Trời tối rồi sao?”

Triệu Nhan Nghiên duỗi lưng một cái, làm bộ ngực nhỏ lúc lắc trong không khí.

Nhưng mà tôi cũng không có cách nào thưởng thức chuyện đó, tôi nói với nàng:

“Mẹ anh ở dưới lầu, sẽ lên đây ngay bây giờ đấy!”

“Cái gì? ! Mẹ anh về rồi ư?”

Triệu Nhan Nghiên bật dậy, đứng trên giường tìm y phục.

“Ai nha! Lưu Lỗi! Anh vứt áo con của em ở chỗ nào rồi? !”

Triệu Nhan Nghiên vừa mặc quần vừa la.

Sao lại do tôi vứt chỗ nào? Làm như tôi thích giấu vật này lắm ấy.

May mà lúc trước tôi đem y phục để gọn vào 1 chỗ, nếu không thì đúng là có chút khó khăn.

Chờ khi tôi mặc được áo, thì chuông cửa cũng vang lên.

“Em nhanh lên một chút!”

Tôi nói với Triệu Nhan Nghiên đang mặc quần, còn mình thì chạy nhanh ra mở cửa.

69. Chương 68: Mẹ Anh Trở Về

“Mẹ, các người về rồi à!”

Tôi vừa đóng cúc áo, vừa kéo cửa ra.

“Tại sao lại chậm như vậy, không phải mẹ đã nói trước là chúng ta sẽ trở về hay sao?!”

Mẹ tôi nhìn thấy tôi thở hổn hển, kỳ quái hỏi.

“Chuyện này... bên trong nhà có khách.”

Tôi lúng túng nói.

Lúc này Triệu Nhan Nghiên cũng mặc quần áo chỉnh tề, đi từ phòng ngủ của tôi đi ra, thấy mẹ tôi thì nói:

“Xin chào A di!”

“Ai nha! Trong nhà có khách, tại sao Tiểu Lỗi lại không nói sớm, các con đã ăn cơm chưa? Lão Lưu, mau thịt con cá này đi, sau đó làm cơm cho kịp!”

Mẹ tôi bắt đầu ra lệnh, cha tôi ngay cả quần áo cũng không kịp thay, lao vào trong bếp.

“A di, người đứng vội, cháu không đói.”

Triệu Nhan Nghiên thấy mẹ tôi chuẩn bị nấu cơm, vội vàng nói.

“Không sao cả, cháu đến nhà chúng ta là phải ăn cơm, bây giờ cha Tiểu Lỗi bận đi làm cơm, chút nữa sẽ nói chuyện với cháu.”

Mẹ tôi thân mật nói.

Tôi ngất, mẹ tôi đang bị làm sao vậy, sao cứ nhìn thấy mỹ nữ là nhiệt tình, trước là Hạ Nhu, giờ lại đến Triệu Nhan Nghiên.

“Cháu gái, cháu ngồi đi, đừng có đứng như vậy! Tiểu Lỗi, con mau lấy nước cho bạn uống, trên bàn công có đồ uống đó, mau đi lấy xuống!”

Mẹ tôi quát tôi, nói.

“A di, không cần phiền phức như vậy, cháu không khát.”

Triệu Nhan Nghiên vội vàng khoát tay.

“Không sao, chỉ làm cho Tiểu Lỗi bận chút việc thôi.”

Không biết tại sao mẹ tôi vừa nhìn đã yêu thương nàng như vậy.

Quả nhiên, Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi với vẻ xin lỗi, sau khi tôi trở lại thì mỉm cười với nàng.

Sau khi ra rót nước xong, thì thấy mẹ tôi đang nói chuyện với nàng:

“Cháu gái, cháu tên là gì vậy?.”

“A di, cháu tên là Triệu Nhan Nghiên.”

Triệu Nhan Nghiên cũng thoái mái không ít, không còn khách sáo như trước kia.

“Triệu Nhan Nghiên, cái tên này rất hay. Cháu học cùng một lớp với Tiểu Lỗi hay sao?”

Mẹ tôi mặt mày hớn hởi hỏi.

“Đúng vậy, chúng cháu ngồi cùng 1 bàn.”

Triệu Nhan Nghiên đáp.

“A, hóa ra là ngồi cùng bàn! Ngồi cùng bàn là tốt rồi, sau này trong học tập phải giúp đỡ lẫn nhau!”

Mẹ tôi nhận chén nước trong tay tôi, đưa cho Triệu Nhan Nghiên.

“A di, Lưu Lỗi học như vậy còn cần người khác giúp đỡ hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên lại bắt đầu dát vàng lên mặt tôi.

“Vậy để cho Tiểu Lỗi giúp cháu.”

Mẹ tôi nghe thấy Triệu Nhan Nghiên khen tôi, thì rất cao hứng.

“Mẹ, mẹ sao lại nói nhiều như vậy, người ta đứng thứ 2 toàn khóa, cần gì con phải hỗ trợ?”

Tôi cũng tự mình cầm một chai nước khoáng uống, nói thật tôi cũng có chút khát khát. XXOO cho tới buổi trưa, đây cũng được coi như là một hoạt động chân tay.

“A, vậy thì tốt quá. Một người thứ nhất, một người thứ nhì, hai đứa lại càng cần phải giao lưu trao đổi!”

Mẹ tôi cầm tay Triệu Nhan Nghiên nói.

“Tiểu Lỗi, con đi vào trong bếp giúp cha con đi, đừng có đứng ở đây nữa .”

Mẹ tôi thấy tôi không làm gì, bèn lấy cớ này đuổi tôi vào trong bếp.

Tôi nhìn Triệu Nhan Nghiên, ý bảo nàng đừng có nói lung tung. Triệu Nhan Nghiên lập tức nháy mắt với tôi, ý bảo tôi yên tâm.

“Cha, không cần làm nhiều món ăn như vậy, chỉ cần qua loa một chút là được rồi.”

Tôi nói với cha tôi, đang chuẩn bị thức ăn.

“Sao có thể như vậy chứ, trong nhà có khách làm sao có thể làm như bình thường!” Ba tôi làm xong món cá, lại tiếp tục lại làm món khác.

“Đúng rồi, Lưu Lỗi. Con nói với cha, con và tiểu cô nương kia có quan hệ gì?”

Cha tôi bắt đầu hỏi.

“Có quan hệ gì ư? Nàng ngồi cùng bàn với con!”

Tôi lại bắt đầu giả vờ ngây ngô.

“Ngồi cùng bàn? Ngồi cùng bàn với con thì việc gì phải tới nhà chúng ta? Tiểu tử, con thành thật khai báo với cha, có phải con thích người ta hay không?”

Không nghĩ tới cha tôi hoàn toàn không kiêng kị gì cả, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, làm cho tôi không biết trả lời ra sao cả.

“Con...con...”

Tôi đúng là không biết nói cái gì.

“Tiểu Lỗi, trong phòng bếp không có người ngoài. Cũng chỉ có 2 người chúng ta, cha nói cho con biết, nếu con thích người ta, thì phải nói cho người ta biết, chứ đừng có lẩn tránh. Cô bé kia trông rất đẹp, chắc chắn người thích sẽ không ít phải không? Cha nói có đúng không? Dù sao ở tuổi các con mà yêu đương thì cũng là chuyện thường, nhớ năm xưa cha và mẹ con cũng quen nhau ở thời điểm này, ông nội khi đó có nói với cha, phải tiên hạ thủ vi cường, nếu ngày đó cha và mẹ con không đi trước một bước, thì chưa chắc đã có con ngày hôm nay!”

Cha tôi hưng phấn, nhỏ giọng nói với tôi.

Tôi trợn mắt há mồm, đây lại là cha của tôi hay sao? Tại sao lại không giống với một người cha nghiêm túc như ngày thường vậy?

“Khụ...khụ...! Đừng có lo lắng, mau giúp cha rửa rau đi. Nhưng cũng đừng nói với mẹ của con, đây là bí tịch tổ truyền trong dòng họ Lưu của chúng ta đó!”

Cha tôi ho khan 2 tiếng, tiếp tục nói.

Bí tịch tổ truyền?

Tại sao tôi chưa từng nghe qua bao giờ? Nếu như kiếp trước mà cha tôi cũng dạy tôi như vậy, thì có lẽ cũng đã thành đôi với Triệu Nhan Nghiên rồi.

“Được rồi, con trai! Nha đầu này không tệ lắm, tương mạo không thể chê vào đâu được, con đừng làm cho cha con thất vọng!”

Ba tôi vỗ vỗ bờ vai của tôi, làm vẩy cá cũng bắn luôn lên người tôi.

“Con...”

Tôi lúng túng không biết trả lời như thế nào, chẳng lẽ lại nói tôi với Triệu Nhan Nghiên đã xong luôn rồi?

Tôi giúp cha tôi làm cơm, những món ăn này tôi cũng biết làm, nhưng không dám biểu hiện quá mức, vì kiếp này tôi chưa từng học nấu ăn.

Cho dù như vậy, cha tôi cũng rất khích lệ tôi, nói tôi làm món ăn trông đẹp mắt hơn trước nhiều.

Cuối cùng, dưới sự hợp lực của 2 cha con chúng tôi, món súp cá đã hoàn thành và được bưng lên bàn.

“Mọi người tới dùng cơm đi!”

Sau khi ba tôi dọn xong chén đĩa, nói với mẹ tôi đang hàn huyên với Triệu Nhan Nghiên ở trong phòng khách.

Mẹ tôi cười hì hì dẫn Triệu Nhan Nghiên đi tới bàn ăn, Triệu Nhan Nghiên cũng cười rất tươi.

Hai người này nói chuyện gì vậy? Nhìn vẻ mặt thân mật của hai người, không phải lại nhận con gái nuôi rồi chứ?

“Nhan Nghiên, có đói bụng không, cháu ăn đi trước, không cần phải để ý đến người khác! Cứ coi như là nhà của mình đi.”

Mẹ tôi đưa cho Triệu Nhan Nghiên một đôi đũa nói.

A? Những lời này nghe có vẻ rất quen thuộc. Trước kia tôi tới làm khách của nhà Triệu Nhan Nghiên, mẹ nàng cũng nói với tôi như vậy.

Nghĩ tới đây, tôi ngẩng đầu lên, phát hiện Triệu Nhan Nghiên cũng đang nhìn tôi, tám phần là nàng cũng nghĩ tới chuyện này, hai người chúng tôi nhìn nhau phì cười một tiếng.

Bữa cơm này làm tôi vô cùng buồn bực, mẹ tôi không ngừng gấp thức ăn cho Triệu Nhan Nghiên, mỗi lần tôi định hạ đũa, thì mẹ tôi lại tranh gấp trước cho nàng, tôi thậm chí còn hoài nghi, tôi không phải con ruột của cha mẹ nữa.

Cha tôi ở trong bữa cơm rất ít nói, đa phần là mẹ tôi cao đàm khoát luận, không biết nói đề tài gì mà Triệu Nhan Nghiên nghe xong, lúc thì cười, lúc thì lú lú rú rú thảo luận, mà cha tôi và tôi thì vô cùng khó hiểu, chẳng lẽ đây là đề tài của nữ nhân?

Hơn nữa, làm cho tôi cảm thấy cực độ khó chịu chính là việc, mẹ tôi không chỉ một lần oán trách, nói hối hận khi sinh con trai, có con gái thì thật tốt, lúc bình thường có thể nói chuyện, lại có thể đạo phố.

Triệu Nhan Nghiên nghe xong lập tức nói, sau này khi có rãnh rỗi sẽ thường xuyên tới nhà của tôi, cùng mẹ tôi nói chuyện phiếm, làm mẹ tôi vô cùng vui mừng gặt đầu lia lịa.

Mà Triệu Nhan Nghiên cũng giống như 1 con Tiểu Miêu thành công trộm được 1 con cá, cười toe toét.

70. Chương 69: Không Ăn Giấm Là Giả

Sau khi cơm nước xong xuôi, mẹ tôi đề nghị tôi mặc quần áo đưa Triệu Nhan Nghiên về nhà.

Mẹ tôi bảo, đây là mùa đông, hơn nữa đang Tết nguyên đán, trên đường không có mấy người, một mình Triệu Nhan Nghiên đi trên đường không an toàn.

Ba tôi cũng ở một bên, nở nụ cười gian, đây rõ ràng là cho chúng tôi cơ hội còn gì.

Cha mẹ đã như vậy, tôi đâu còn lời gì để nói. Đúng là học giỏi thì cái gì cũng tốt, sao kiếp trước họ không đối xử với tôi như vậy.

Mới đi khỏi cửa nhà tôi, Triệu Nhan Nghiên đã khoác tay lên cánh tay của tôi, nhích người lại gần.

“Hừ, mẹ anh cũng bị em mê hoặc rồi!”

Tôi tức giận nói, tôi bây giờ có cảm giác, người không phải là mẹ tôi, mà lại là mẹ của Triệu Nhan Nghiên. Trong bữa cơm này tôi không được nói câu nào, hơn nữa còn phải giả bộ ăn no.

“Ai, anh thật nhỏ mọn! Chỉ bởi vì chuyện này mà tức giận với em!”

Triệu Nhan Nghiên chu cái miệng nhỏ nhắn, ủy khuất nói:

“Em không phải vì chuyện để sau này trở thành thê tử của anh tốt hơn sao?! Hơn nữa, anh cũng mê hoặc được cha em còn gì? Mỗi lần anh vừa đi ra khỏi nhà em, thì cha em trông rất cao hứng!”

Toát mồ hôi a! Thì ra nàng còn đang băn khoăn chuyện pháp định thê tử, tiểu nha đầu này cũng là rất thông minh, biết muốn trở thành thê tử của tôi thì trước hết phải qua được cửa ải của mẹ tôi, chỉ cần mẹ tôi đồng ý, những nữ nhân khác không khả năng thay thế được địa vị của nàng.

“Em và mẹ anh đã nói những chuyện gì?”

Tôi cầm bàn tay nhỏ bé của Triệu Nhan Nghiên hỏi.

“Không nói cái gì cả, chỉ nói những chuyện chúng ta đã trải qua.”

Triệu Nhan Nghiên cười nói.

“Mẹ anh không biết chuyện của 2 chúng ta chứ?”

Tôi sợ Triệu Nhan Nghiên không cẩn thận nói ra chuyện tôi ăn nàng, vậy thì hậu quả thật không thể tưởng tượng.

“Anh đang nói tới chuyện nào?”

Triệu Nhan Nghiên hỏi ngược lại.

“Không nói có phải không? Thế vừa rồi ai nói tới chuyện pháp định thê tử vậy?”

Tôi xoay người đối diện với khuôn mặt nhỏ bé của Triệu Nhan Nghiên hỏi.

“Có chuyện gì đâu, mẹ anh không ngừng nói những ưu điểm của anh! Ha ha ... nhưng mà Lưu Lỗi, em ở chung một thời gian dài như vậy với anh, đâu biết anh có nhiều ưu điểm như thế?”

Triệu Nhan Nghiên ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Mẹ anh đã nói gì với em?”

Tôi không nhận được hỏi.

“Không nói cho anh, ha ha, em buồn cười đến chết mất! Mẹ anh toàn khen những ưu điểm mà sao em lại không biết?”

Triệu Nhan Nghiên cười đến thiếu chút nữa không thở được.

“Hừ hừ! Em cười nữa đi, anh cho em cười! Em có nói không?”

Tôi lấy tay cù vào nách của Triệu Nhan Nghiên.

“Ai nha! Đừng làm loạn, đừng làm loạn, ha ha, mau dừng lại, em nói là được chứ gì, ư, ha ha!”

Triệu Nhan Nghiên bị tôi cù đến nổi lập tức đầu hàng.

” Đã nói những chuyện gì?”

Tôi thu tay hỏi.

“Mẹ anh nói, ngày thường anh rất nghiêm chỉnh, không dám nói tới chuyện tình yêu. Mặc dù nhát gan, nhưng cũng có khí phách! Ha ha! Em lúc ấy phải cố nén cười! Anh nghiêm chỉnh? Anh không thích nói chuyện? Anh nhát gan? Ha ha ha! Lưu Lỗi, anh ở nhà làm bộ như thế nào vậy? Tại sao lại lưu lại cho mẹ anh cái ấn tượng này!”

Triệu Nhan Nghiên cười nói.

Hóa ra là chuyện này?

Nếu như tôi không có sống lại, thì những điều này mẹ tôi nói hoàn toàn là sự thật, nhưng tôi nghĩ đây đâu phải là ưu điểm gì đâu? Có là khuyết điểm thì có.

Thật không biết mẹ tôi đang giúp tôi hay đang phá tôi nữa. Cũng may hiện tại Triệu Nhan Nghiên đã là người của tôi rồi, nói những chuyện này ra cũng chỉ làm nàng cảm thấy hài ước thôi.

“Mẹ anh còn nói cái gì nữa?”

Tôi thấy thời gian nói chuyện của 2 người rất lâu, chắc chắn không chỉ có những chuyện này.

“Mẹ anh còn hỏi em có người dạm hỏi hay chưa..., ha ha!”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“VẬY em trả lời ra sao?”

Tôi vội vàng hỏi.

“Còn có thể trả lời như thế nào? Chỉ còn cách nói thật thôi.”

Triệu Nhan Nghiên thần bí nói.

“Tiểu cô nãi nãi của anh, em không thể nói 1 mạch hay sao! Mọi chuyện thật ra là như thế nào?”

Tôi đúng là hết cách, cô bé này nói chuyện cũng úp úp mở mở.

“Nói thật tức là, Hạ Nhu đã được mẹ anh và Lôi gia đồng thời coi là con dâu rồi.”

Triệu Nhan Nghiên nhìn qua tôi, nói với giọng điệu u buồn.

Tại sao lại nhắc tới Hạ Nhu?

Ai! Cũng không biết tiểu nha đầu Hạ Nhu này gần đây thế nào, cũng đã bị mang về Bắc Kinh hơn một tháng rồi.

Ngay cả một chút tin tức cũng không có, ngay cả điện thoại cũng không gọi, còn cái tên Lôi Tiểu Long kia nữa, nhắc tới lại tức giận!

Mẹ kiếp, một ngày nào đó hần dám chọc tức tôi, tôi gọi Diêm vương lão ca 1 tiếng, bảo hần sai hai tên tiểu quỷ tước đoạt mạng sống của hần.

Vốn tâm tình tôi đang vui vẻ, sau khi nhắc tới Hạ Nhu, thì trở nên buồn bực. Mặc dù thời gian tiếp xúc với tiểu mỹ nữ này không dài, chỉ có ba ngày.

Nhưng hình bóng của nàng đã khắc sâu trong tâm trí của tôi, mỗi khi đêm về, tôi lại nhớ tới 1 tiểu mỹ nữ ở trên giường của tôi, mập mờ chuyển động.

“Sao vậy, lão công?”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi trầm mặc, vội hỏi.

“Không có gì, chỉ là đang nhớ tới một số chuyện không vui.”

Tôi nói. Chuyện của Hạ Nhu thì cứ để thuận theo tự nhiên đi.

” Anh có phải nhớ tới Hạ Nhu hay không?”

Triệu Nhan Nghiên cẩn thận hỏi.

“Ừ.”

Tôi cũng không có lừa dối nàng, đáp.

“Đừng lo lắng, Lưu Lỗi. Em có cảm giác, nàng nhất định sẽ trở lại bên cạnh anh!”

Triệu Nhan Nghiên nhẹ nhàng ôm lấy tôi nói.

Tôi nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Nhan Nghiên lên, hôn tới đôi môi đỏ mọng của nàng.

“Ú... Chán... Vẫn còn đang trên đường đấy!”

Triệu Nhan Nghiên đẩy khê 2 cái, rõ ràng là làm cho có lệ mà.

Tôi ôm chặt lấy Triệu Nhan Nghiên, đầu lưỡi của chúng tôi quấn quýt lấy nhau.

“Nhan Nghiên, cảm ơn em.”

Tôi nhẹ giọng nói.

“Ha hả, Đồ ngốc! Cảm ơn em làm cái gì.”

Trên khuôn mặt nhỏ của Triệu Nhan Nghiên còn vương đầy ý xuân, nói.

“Anh nhớ nữ nhân khác, mà em còn an ủi anh nữa”

Tôi vuốt ve mái tóc của Triệu Nhan Nghiên cảm kích nói.

“Đừng có giả ngu, nói em không ăn giấm là giả thôi. Có nữ nhân nào không hy vọng có một người yêu chung thủy đâu? Nhưng anh ưu tú như vậy, sẽ không tránh khỏi việc bị người khác câu dẫn! Thế nhưng ngoài em ra, anh chỉ được có thêm 1 Hạ Nhu nữa thôi!”

Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi bình tĩnh nói.

“Vậy còn Diệp Tiêu Tiêu?”

Tôi cười cười nhìn Triệu Nhan Nghiên.

Triệu Nhan Nghiên sững sốt, sau đó lập tức cả giận nói:

“Được lắm, anh quả nhiên có quan hệ với Diệp Tiêu Tiêu! Em không để ý tới anh nữa”.

Nói xong nàng đắm lia lịa vào trong lòng của tôi..

“Thật xin lỗi, Nhan Nghiên! Thật xin lỗi.”

Tôi không biết nên nói gì cho phải.

“Đừng nói nữa, em ủng hộ anh, ài, ai bảo em yêu anh cơ chứ”

Triệu Nhan Nghiên nhẹ nhàng nói.

71. Chương 70: Kiếp Trước Kiếp Này

Tôi yêu Triệu Nhan Nghiên, đó là tình cảm được trộn lẫn giữa kiếp trước và kiếp này, còn Triệu Nhan Nghiên thì sao?

Chúng tôi mới chỉ quen biết có 4 tháng, nhưng tình yêu của nàng dành cho tôi đã vượt qua tất cả, ở trong lòng nàng, trong mắt của nàng, chỉ có tôi là duy nhất.

Tôi không rõ tại sao Triệu Nhan Nghiên lại một mực yêu tôi như vậy, ủng hộ tôi như thế, coi vinh dự của tôi là vinh dự của nàng, bất kể chuyện gì của tôi, nàng nhất định hoàn toàn ủng hộ.

Khác hẳn với Triệu Nhan Nghiên của kiếp trước, luôn lãnh đạm với nam nhân như vậy.

Đúng là do Triệu Nhan Nghiên kiếp trước lãnh đạm với nam nhân, cho nên tôi mới không dám biểu lộ.

Thậm chí khi nàng kết hôn với Từ Khánh Vĩ, tôi cũng không để lộ ra phong thanh gì, nếu dựa theo tính cách của nàng bây giờ, thì nàng nhất định phải ở bên Từ Khánh Vĩ mới đúng chứ!

Tôi không rõ Triệu Nhan Nghiên đã thay đổi, hay là kiếp trước với kiếp này, nàng là 2 người khác nhau.

“Tại sao lại đối tốt với anh như vậy...”

Tôi ôm Triệu Nhan Nghiên, nhẹ nhàng hỏi.

“Sao anh còn hỏi cái vấn đề này, đối tốt với người mình yêu, thì cần phải có lý do hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên nghe xong cười khanh khách nói.

“Anh đang nói nghiêm chỉnh đấy, em đừng cười.”

Tôi nghiêm túc nói.

“Được rồi, em xin tiếp thu ý kiến phê bình. Em sẽ nói cho anh biết, kiếp trước em cũng thích anh.”

Triệu Nhan Nghiên nghiêm túc nói.

“Kiếp trước?”

Tôi kỳ quái lặp lại nói.

“Ừ. Anh có nhớ giấc mộng mà em nói với anh hay không? Lúc nãy ngủ, em vẫn nằm mộng thấy nó.”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Mơ thấy cái gì?”

Tôi vội vàng hỏi, chẳng lẽ nó vẫn tiếp diễn trong giấc mơ của Triệu Nhan Nghiên hay sao?

“Em mơ thấy hai chúng ta cùng đỗ Đại Học Thanh Hoa, nhưng quan hệ của chúng ta không giống như bây giờ, mặc dù em rất yêu anh, nhưng em cảm thấy anh vừa yêu em, vừa không yêu, nói tóm lại, em có cảm giác rất kỳ quái. Sau đó thì anh đánh thức em dậy!”

Triệu Nhan Nghiên mỗi lần kể lại giấc mơ cho tôi, đôi lông mày theo thói quen nhíu lại.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Thân thể của tôi run lên bần bật!

Chuyện này không phải là mơ, mà là sự thật! Hơn nữa lại giống y như Triệu Nhan Nghiên nói, chẳng lẽ kiếp trước Triệu Nhan Nghiên cũng yêu tôi?

Nhưng là nàng tại sao lại kết hôn cùng Từ Khánh Vĩ? Những câu hỏi liên tiếp nổi lên, làm tôi không sao thở được.

“Lưu Lỗi, anh làm sao vậy?”

Triệu Nhan Nghiên thấy vẻ mặt thống khổ của tôi, vội vàng hỏi.

“Không có gì, anh chỉ nghĩ tới một số chuyện.”

Tôi trả lời cho có lệ.

Tâm trạng của tôi bây giờ rất loạn, không thể tập trung suy nghĩ bất cứ vấn đề gì.

Nghĩ tới mọi chuyện phát sinh ở kiếp trước, khuôn mặt thống khổ đau thương lúc tôi chết, thì nàng thực sự yêu tôi?

Trên đường đi tôi vô cùng trầm mặc, Triệu Nhan Nghiên cũng không quấy rầy tôi, cho đến khi tới trước cửa biệt thự của Triệu Lợi, Triệu Nhan Nghiên mới nói với tôi:

“Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, sau này em không kể lại giấc mơ của em cho anh là được!”

Sau đó nàng nhào vào trong lòng của tôi, hôn lên miệng của tôi một cái nói:

“Em về đây, Lưu Lỗi, em yêu anh!”

Đúng vậy, tôi nghĩ nhiều như vậy thì có tác dụng gì?

Cho dù thế nào đi chăng nữa, thì tôi cũng đã có được Triệu Nhan Nghiên, có được toàn bộ tình yêu của nàng, cho dù kiếp trước có như thế nào, thì cả kiếp này, Triệu Nhan Nghiên chỉ thuộc về có một mình tôi, những chuyện này đã quá đủ rồi, tôi còn chuyện gì phải buồn phiền, phải không vui đây?

Cho dù Triệu Nhan Nghiên có phải là Triệu Nhan Nghiên của kiếp trước hay không, thì tình yêu của nàng đối với tôi cũng là thật.

Giờ phút này, Triệu Nhan Nghiên đã trở thành người tôi yêu nhất trong cuộc đời, tôi đã dẹp bỏ được toàn bộ mọi thứ.

Tôi kéo Triệu Nhan Nghiên đang muốn rời đi, ôm thật chặt lấy nàng, ở nói thầm vào bên tai của nàng:

“Nhan Nghiên, kiếp này, em là người anh yêu nhất.”

Triệu Nhan Nghiên nghe xong thì vô cùng vui sướng, ôm thật chặt lấy tôi, gật đầu lia lịa.

Thời gian cứ trôi qua, hai chúng tôi vẫn đứng đó, trong gió nhẹ tôi cảm thấy thân thể của 2 chúng tôi nóng lên.

“Hôn em...”

Triệu Nhan Nghiên nhắm mắt lại, nói nhỏ vào tai của tôi.

Tôi không chút do dự hôn nàng một nụ hôn dài, triển miên.

Động tác của chúng tôi đã trở nên điên cuồng, đây là nụ hôn nóng bỏng nhất của tôi và Triệu Nhan Nghiên từ trước tới nay.

...

“Bíp.. Bíp...”

Bỗng nhiên, có mấy tiếng còi ô tô vang lên.

Triệu Nhan Nghiên đang nằm trong lòng tôi sợ hết hồn, vùng mạnh nhảy ra ngoài.

Mẹ kiếp, ai vậy, có xe thì rất giỏi hay sao?

Hôm nào lão tử mua máy ủi, hoặc mua xe thiết giáp đè bẹp nó. Khi tôi tức giận ngẩng đầu lên, thì phát hiện là chiếc xe màu đỏ của Triệu Quân Sinh.

“Khụ... ! Khụ... ! Chuyện của tụi trẻ các con, ta quản không nổi, nhưng cũng đừng coi giữa đường là chốn không người chứ?”

Triệu Quân Sinh quay cửa kính xe xuống, thò đầu ra, nói.

“Cha!”

Triệu Nhan Nghiên xấu hổ vô cùng, dậm chân làm nũng nói.

Hai chúng tôi cùng đi đến bên cạnh xe, Triệu Quân Sinh mở cửa xe nói:

“Lên xe đi.”

Triệu Quân Sinh ngồi ở ghế sau, cho nên tôi dùng âm thanh nhỏ nhất nói với Triệu Quân Sinh:

“Dám phá hỏng chuyện tốt của chủ tịch, cháu sẽ khai trừ chú”

Triệu Quân Sinh nghe xong làm bộ lơ đãng, hắc hắc cười khan hai tiếng trả lời:

“Nếu cháu khai trừ chú, thì con gái chú sẽ thu thập cháu”

Tôi còn đang định nói, nhưng Triệu Nhan Nghiên đã bước lên xe, bèn vội vàng ngậm miệng.

Trước mắt Triệu Nhan Nghiên không biết thân phận thực sự của tôi, chỉ biết tôi với Triệu Quân Sinh hợp tác trong phương pháp đánh máy, cũng không biết tôi mới là ông chủ đứng sau lưng tập đoàn Ánh Rạng Đông, Triệu Quân Sinh chỉ là người làm công, thậm chí nàng còn không biết nàng có 10% cổ phần.

“Bây giờ là mùa đông, mà xem 2 con kia, đầy mồ hôi, cầm lấy lau đi!”

Triệu Quân Sinh vừa nói, vừa đưa cho mỗi người chúng tôi một tờ giấy.

Tôi với Triệu Nhan Nghiên chỉ còn cách cầm lấy, lau qua một lượt, Triệu Nhan Nghiên thì xấu hổ cúi đầu, không biết giấu vào đâu cho hết.

“Cùng lên ngồi đi? Không thì bị cầm đấy!”

Triệu Quân Sinh nhìn tôi, quan tâm nói.

“Được, vậy thì cháu cũng nhân tiện đi thăm ông một chút.”

Tôi nói.

Nói thật tôi cũng không muốn bị cảm mạo, cho nên nhân tiện đi cũng nghỉ ngơi một chút.

“Ha hả, ông còn nhiều chuyện muốn nói với cháu lắm, cũng đang định mời cháu tối, chúng ta cùng nhau ăn tối cũng được!”

Triệu Quân Sinh cười nói.

Chủ ý này rất tốt, buổi trưa tôi ăn không no, buổi tối nhất định phải chén cho đầy bụng.

72. Chương 71: Hình Như Tôi Bị Tính Toán Sau Lưng

“Cha, Tiểu Lưu đến thăm chúng ta!”

Triệu Quân Sinh vừa mới mở cửa đã hô lớn.

Không mất bao nhiêu thời gian, Triệu Lợi Dân đã khoác áo ngoài đi xuống, nhìn thấy tôi thì lập tức vẫy tay nói:

“Tiểu Lưu, cháu đến rồi à, mau mau ngồi xuống đi!”

Tôi đổi giày, cung kính nói:

“Cháu chào ông!”

“Tốt tốt! Tiểu Lưu cháu ngồi xuống uống nước chút, ông còn đang đánh cờ với một vị lão hữu ở trên lầu, lát nữa sẽ xuống”.

Triệu Lợi Dân nói với tôi.

“Cha, người để cho Tiểu Lưu đi cùng với người đi, con với Nhan Nghiên giúp mẹ Nhan Nghiên nấu cơm, tối nay Tiểu Lưu ăn cơm ở nhà chúng ta.”

Triệu Quân Sinh đề nghị nói.

“Cũng được! Tiểu Lưu, cháu lên lầu tham mưu giúp cho ông, cái lão Diệp kia luôn tự cho mình là giỏi, ông cháu tôi sẽ hợp lực đánh cho hắn một phiến giáp cũng không còn!”

Triệu Lợi Dân cười nói.

Tôi đưa mắt nhìn về phía Triệu Nhan Nghiên một cái, Triệu Nhan Nghiên lắc đầu, nàng cũng không biết lão hữu của ông mình là ai.

Tôi đi theo phía sau ông lên lầu, không biết ý tứ của người là gì, mà lại muốn giết đối phương tới mức một manh giáp cũng không còn, chỉ là lời nói khách sáo? Hay là đúng là như vậy?

Các đại nhân vật nói chuyện toàn thật giả khó đoán, tôi cứ xem tình hình trước đã, nếu lúc bắt tôi tham mưu thì tôi giả vờ ngây ngốc cũng được.

Chúng tôi đi tới thư phòng ở tầng 2, có một lão nhân tầm 50 tuổi đang ngồi đó, đôi mắt lim dim thường thức trà.

“Lão Diệp, giới thiệu cho ông một tiểu tử! Lưu Lỗi, tuổi vẫn còn rất trẻ!”

Sau khi Triệu Lợi Dân bước vào, chỉ vào người của tôi nói.

“A? Thanh niên để cho Triệu lão để mắt tới cũng không nhiều đâu! Tiểu tử nhất định không phải là người bình thường!”

Lão Diệp nói.

“Đâu có, chỉ là ông quá khen, Diệp...”

Tôi vốn muốn nói là Diệp gia gia quá khen, nhưng nhìn tuổi của người này, thì đâu có giống gia gia của mình.

“Ha hã, cháu cứ gọi bác là Bác Diệp đi, hơn nữa con gái của bác cũng không lớn tuổi hơn cháu bao nhiêu!”

Bác Diệp nói.

“Ha ha, lão Diệp, tại sao ông phải nhắc tới con gái của mình nhanh như vậy? Ai bảo ông muộn như vậy mới sinh con, cháu gái của tôi cũng sắp xuất giá rồi, con gái của ông còn không tính chuyện lấy chồng hay sao?!”

Triệu Lợi Dân trêu chọc nói.

“Triệu lão, ông tuy lớn tuổi hơn tôi, nhưng năm đó khi còn ở bộ đội, chúng ta lại là chiến hữu, cho nên ông cũng đừng đem chuyện này lên mặt với tôi! Ai! Nhưng mà con gái của tôi đúng là đáng lo, lớn tuổi như vậy rồi, mà đối tượng cũng không có!”

Bác Diệp thở dài nói.

“Ai... Tôi nói lão Diệp, ánh mắt của ông tại sao lại nhìn vào chỗ này, Tiểu Lưu là bạn trai của Nhan Nghiên nhà chúng tôi đó!”

Triệu Lợi Dân trêu chọc nói.

“Yên tâm đi, Triệu lão, tôi không đoạt cháu rể của ông đâu!”

Bác Diệp cười nói.

“, Tiểu Lưu, cháu giúp ông xem một chút, quân kế tiếp nên đặt ở đâu?”

Triệu Lợi Dân nói với tôi.

Từ khi bước vào trong nhà, tôi đã nhìn rõ thế cờ, rõ ràng là quân đen ít hơn quân trắng, mà ông đúng là cầm quân đen, nếu như nhìn thế cờ, thì ông đúng là phân thắng thì ít, thua thì nhiều.

Thế nhưng tôi không chú ý tới số lượng, mà đánh cờ phải biết nhìn xa trông rộng, quân trắng tuy nhiều, nhưng mà một số quân không có tác dụng cũng không ít, nếu như quân đen chiếm lĩnh được thế trận, thì thắng thua cũng không biết nói thế nào.

Nhưng mà tôi cũng không dám nói lung tung, có ai biết được suy nghĩ trong lòng của 2 lão già này đâu.

Tôi nói đúng, thì ông lại cho rằng tôi không cấp cho hấn mặt mũi, nếu tôi nói sai, thì lại cho rằng tôi ngu ngốc.

Cho nên xem cờ cầm nói cũng có đạo lý riêng của nó.

Cho nên tôi nói:

“Ông và Bác Diệp đánh cờ, cháu không dám nói bừa.”

“Không cần phải ngại, cháu cứ nói một chút đi, dù sao ông của cháu cũng sắp thua rồi!”

Triệu Lợi Dân khoát tay áo nói.

“Ha hã, Triệu lão, ông cũng biết rõ bản thân ghê nhỉ! Tôi tưởng ông lại dùng một tiểu bối để hòa cờ với tôi, che giấu chuyện ông thua trận!”

Bác Diệp nói.

“Hừ! Tiểu Lưu, cháu đánh với hấn đi. Nhất định phải thắng, nếu thua ông không đem cháu gái gả cho cháu đâu!”

Triệu Lợi Dân quyết tâm nói.

Toát mồ hôi! Đây là điều kiện gì vậy? Tuyệt đối là uy hiếp! Chẳng phải là không trâu bắt chó đi cày ư?

Bác Diệp nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của tôi, nói:

“Không sao đâu, Tiểu Lưu, cháu cứ thoải mái đánh đi! Nếu ông của cháu không đem cháu gái gả cho cháu! Thì bác cũng có một người con gái như hoa như ngọc, tuyệt đối rất xứng đôi với cháu!”

“Cháu xem đi, cháu xem đi, tuyệt đối là có mưu đồ từ trước! Giấu đầu lòi cuối cùng cũng bị vạch trần! ông quả nhiên có chủ ý vào Tiểu Lưu của tôi!”

Triệu Lợi Dân chỉ vào Bác Diệp kêu lớn.

Tôi lại toát mồ hôi lần nữa!

Hai lão đầu năm sáu chục tuổi rồi, tại sao lại nói chuyện như 2 đứa trẻ, chuyện này cũng có thể đem ra nói giỡn ư?

Hơn nữa, cuộc sống tình cảm của tôi hiện đã đủ loạn rồi, nào là Diệp Tiêu Tiêu, Hạ Nhu, Trần Vi Nhi...nếu tiếp tục đem tới 1 người nữa, Triệu nha đầu sẽ có khả năng xé xác tôi ra mất.

Thấy tôi không nói lời nào, Triệu Lợi Dân nghiêm túc nói:

“Ông ra lệnh cho cháu, lập tức đánh cho Diệp lão đầu không còn manh giáp!”

Tôi ngất, nếu Triệu Lợi Dân đã nói như vậy, thì tôi cũng không từ chối nữa, chỉ đành ngồi xuống bên cạnh bàn cờ, nói:

“Bác Diệp, đắc tội!”

Rất nhanh chóng tôi liền tiến nhập vào trạng thái đánh cờ. Toàn bộ thế cục bàn cờ tôi đã hiểu rõ, muốn thắng Bác Diệp cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, nhưng mà thắng thì chẳng phải không cấp cho bác ấy mặt mũi hay sao?

Dù sao bác ấy cũng là trưởng bối của mình và là chiến hữu của Ông.

Tôi hiểu cái khái niệm chiến hữu này là như thế nào, mặc dù không phải là anh em nhưng lại thân như anh em, bởi họ đã từng là anh em cùng nhau bước qua cái chết, cho nên tình cảm của họ, người bình thường không cách nào hiểu được.

Mặc dù hai người bọn họ vẫn đùa giỡn với nhau. Nhưng nếu mà để thua, thì lại có khả năng làm cho ông xấu hổ, vạn nhất lão quýnh lên không gả Triệu Nhan Nghiên cho tôi nữa thì khổ, chẳng phải đây là một nỗi hận không thể giải thích hay sao?

Lúc này tôi rất hối hận khi đã đáp ứng yêu cầu của Triệu Quân Sinh là lên đây.

Đúng là lỡ chân một bước trở thành đại hận thiên cổ! Đầu óc tôi cấp tốc xoay chuyển, tính toán nước đi của bàn cờ! Không thể thua, cũng không thể thắng, vậy chỉ còn cách là hòa.

Thời điểm mà trí óc tôi sắp bùng nổ vì khô kiệt, thì ván cờ chém giết giữa tôi và Bác Diệp cũng may mắn kết thúc.

Nhìn thấy những quân cờ đen trắng trên bàn, tôi làm ra vẻ tiếc hận, nói:

“Không nghĩ tới cháu đã dùng hết toàn lực, vậy mà vẫn chỉ có hòa cờ.”

“Tiểu Lưu! Cháu đừng có nói là đã dùng hết toàn lực!”

Bác Diệp sợ hãi than nói:

“Cháu tưởng hai chúng ta không nhìn ra hay sao? Cháu muốn thắng thì đã thắng từ lâu rồi! Lại có thể dùng thế cờ tàn cuộc biến thành cờ hòa, bác thật hoài nghi, cháu có phải là máy tính không nữa!”

Tôi ngất, tôi đã che giấu tốt như vậy mà vẫn bị bọn họ phát hiện, đúng là quá xấu hổ rồi.

Ý tốt của tôi lại biến thành mình cố ý khoe khoang! Sao hôm nay tôi chọc vào ai mà đen vậy?

Đầu tiên là thiếu chút bị cha mẹ tôi bắt gian tại trận, sau đó là phải mang cái bụng đói, giờ lại tự dưng bị bắt đánh cờ! Hôm nay đúng là ngày xui xẻo của tôi mà!

“Tiểu Lưu, cháu không nên tự trách! Thanh niên khiêm tốn là tốt, nhưng đừng có quá mức, nếu khiêm tốn quá mức sẽ biến thành dối trá!”

Triệu Lợi Dân Dân nói với tôi.

“Cháu biết rồi!”

Tôi cung kính nói! Nhìn vẻ mặt của ông thì tôi biết ông rất hài lòng với tôi.

“Như thế nào, Lão Diệp! Giờ thì tâm phục khẩu phục chưa?!”

Triệu Lợi Dân đắc ý nói.

“Đúng là tâm phục khẩu phục rồi, nhưng mà Lão Triệu, hai ta là chiến hữu nhiều năm như vậy, mặc dù không phải là anh em nhưng mà thân hơn anh em đúng không?”

Bác Diệp nói.

“Đúng vậy a, năm đó trong thời gian chiến đấu, hai chúng ta cùng ở trong một chiến hào, tôi đã đem ông trở thành em trai của mình rồi!”

Triệu Lợi Dân thở dài nói.

“Vậy ông nói, con gái của tôi có phải là cháu gái của ông không?” Bác Diệp vừa nói vừa nở nụ cười giảo hoạt.

“Chuyện này..., xem như thế đi!” Triệu Lợi Dân mơ hồ cảm thấy chuyện gì đó không đúng, nhưng vẫn kiên quyết gật đầu đáp.

“Bởi vậy, chuyện chung thân đại sự của con gái tôi và cháu gái ông cũng giống như nhau, tôi quyết định, về đứa con rể này, tôi và ông cùng định đoạt!”

Bác Diệp vỗ đùi nói.

Bỗng nhiên, tôi nhìn thấy trên mặt Triệu Lợi Dân nở nụ cười kiêu như gian kế đã được thực hiện, mặc dù nụ cười đó chỉ trong chớp mắt, nhưng đã bị tôi phát hiện.

Tôi ngất? Chẳng lẽ hai lão già này lại tính toán sau lưng tôi?

Tại sao tôi lại có cảm giác phải nên rút lui khỏi chỗ này vậy?

73. Chương 72: Trần Dũng Gặp Chuyện Không May

Một mặt là chuyện này cũng không lẽ phép, hai là Bác Diệp lại muốn đem con gái gả cho tôi, tôi cũng không muốn quan hệ nhiều lắm với hắn.

Đúng là cuộc sống của Bí Thư Tỉnh ủy có khác, thức ăn rất là ngon, không biết là do tôi đói bụng, hay là do tủy nghề của mẹ tôi không bằng, mà tôi chén sạch sẽ, không khác gì hương vị đối với thức ăn ở khách sạn 5 sao.

Lúc này, ở nhà ông tôi mới biết được cảm giác của Triệu Nhan Nghiên lúc ở nhà của tôi, toàn bộ mọi người trong gia đình không ngừng gấp thức ăn cho tôi, sau khi ăn xong bữa cơm, bụng tôi đã căng tròn, thiếu chút nữa thì ợ lên một tiếng.

Sau khi ăn xong, ông vốn muốn bảo lái xe đưa tôi về, nhưng lại bị tôi cự tuyệt.

Giờ là buổi tối, lái xe cũng phải nghỉ ngơi, tôi có thể tự mình bắt xe để về, với lại tôi cũng không phải là không có tiền..

Sau khi xe taxi đi qua chợ bán thức ăn, đột nhiên tôi muốn xem Trần Vi Nhi hiện giờ thế nào.

“Dừng lại ở trước chợ bán thức ăn đi.”

Tôi nói với tài xế taxi.

“A? Cậu không phải muốn đi Hoa Hưng Tiểu Khu hay sao?”

Tài xế hỏi.

“Không đi nữa, dừng xe ở chỗ này là được rồi.” Tôi nói.

Tài xế cũng không nói gì nữa, trực tiếp dừng lại ở chợ bán thức ăn.

Xe hơi ở Thành phố Tân Giang bây giờ chưa thông dụng, chạy tới đâu cũng mất 5 đồng, cậu đi càng gần, thì tài xế càng thích.

Tôi thanh toán tiền xe, thì tôi vội vã đi xuống, đi chưa được mấy bước thì tôi ngăn cả người, cảnh tượng trước mắt làm tôi sợ hết hồn.

Cái quán bán Ma Lạt Thăng của Trần Vi Nhi đã bị đập tan tành, bát đĩa tung tóe khắp nơi. Trần Vi Nhi đang ôm mẹ mình, khóc nức nở.

Tôi chạy đến, vội vàng hỏi:

“Vi Nhi, chuyện này là sao vậy?”

Chẳng lẽ lại bị mấy tên côn đồ đập phá? Không thể nào, Quách Khánh chính là Lão đại ở đây, không ai dám động tới hắn cả.

“Anh tớ bị người ta bắt đi rồi!”

Trần Vi Nhi vừa nhìn thấy tôi, không nén được bi thương nữa, khóc lên ô ô.

“Dừng có gấp, Vi Nhi, cậu trước tiên đừng khóc, nói cho tớ xem chuyện gì đã xảy ra!”

Tôi vội vàng an ủi.

Trần Vi Nhi kể lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, theo bản năng nàng đã dần dần ỷ lại vào tôi, thấy tôi nói như vậy, bèn chùi nước mắt, nhưng đột nhiên lại khóc nức nở, nói:

“Lúc này, tên Dương Khai Xa lại tới, tớ không thềm để ý tới hắn, hắn động thủ cước với tớ, anh tớ không nhận được, động thủ với hắn, hai người đánh nhau, anh tớ không cẩn thận đánh cho tên Dương Khai Xa chảy máu đầu. Đại họa chính là ở chỗ này, Dương Khai Xa đầu tiên tìm 1 đám người đến đập phá hàng quán của nhà tớ, sau đó là có cảnh sát tới, nói anh tớ cố ý đả thương người, cho nên bắt đi rồi!”

Hừ hừ, quả nhiên là có dự mưu. Xem ra hai đám người này chính là do Dương Khai Xa mời đến, nếu không thì làm gì có chuyện thổ phỉ vừa đi, cảnh sát đã tới, đâu có trùng hợp như vậy.

“Cảnh sát bắt người tới chỗ nào?” Tôi hỏi.

“Không biết, mẹ tớ hỏi bọn hắn, nhưng bọn họ không nói. Trực tiếp còng tay anh tớ lại, rồi đem lên xe!”

Trần Vi Nhi lắc đầu nói.

“Nhưng mà, nghe nói cha tên Dương Khai Xa là một đại quan ở Cục Công an thành phố, có khả năng đến đấy!”

Mẹ của Trần Vi Nhi nhắc nhở.

Giờ thì tôi có thể hiểu đại khái tình hình rồi, rõ ràng là tên Dương Khai Xa kia giả trò quý, tôi nghĩ bước tiếp theo hắn sẽ dùng Trần Dũng để ép Trần Vi Nhi vào khuôn khổ đây?

Tính toán thì rất tốt, nhưng hắn đã chọn sai đối tượng rồi, lần này tôi xem hắn làm như thế nào.

“Được rồi, Vi Nhi, cậu thu dọn với mẹ cậu một lát, rồi đi theo tớ!”

Tôi tiêu sái nói.

“Đi đâu?”

Trần Vi Nhi hỏi.

“Đến cục công an đòi người!”

Tôi bắt đầu nói.

“Cái gì? Đến cục công an đòi người? Lưu Lỗi, cậu không làm chứ, cục công an không phải những người dân tóc húi cua như chúng ta có thể tới! Quách Khánh bằng hữu của cậu chỉ có thể đối phó với lưu manh mà thôi, chứ làm sao đối phó được với công an! Huống chi trong đó là người của Dương Khai Xa!”

Trần Vi Nhi trợn mắt, nói.

“Cậu có tin tớ hay không?”

Tôi nói với Trần Vi Nhi.

“...”

Trần Vi Nhi trầm mặc, mặc dù không nói gì, nhưng vẫn đỡ mẹ mình đứng dậy.

Tôi đưa tay đón taxi rồi ngồi lên.

“Đến cục công an thành phố”.

Tôi nói với lái xe.

Mới bước vào tòa nhà của cục công an, tôi đã bị 1 cảnh sát chặn lại, nói:

“Ba người đến đây làm gì?”

“Tôi muốn hỏi một chút, các anh có phải mới bắt về một người hay không?”

Tôi hỏi.

“Bắt hay không thì cậu không cần biết, không có chuyện gì thì đi nhanh đi, nếu không đi thì ngay cả cậu tôi cũng bắt!”

Tên cảnh sát kia nói.

Tôi không để ý tới hắn, móc điện thoại trong túi ra, gọi cho Khương Vĩnh Phú.

“Alo, Khương cục trưởng, cháu là Lưu Lỗi.”

Tôi chẳng khách khí gì nói luôn.

“Ai nha, là Lưu huynh đệ ư, tìm tôi có chuyện gì không?”

Từ trong điện thoại của Khương Vĩnh Phú truyền tới âm thanh: “Sáu điểm ” ” hồng trung”...

Tôi đoán, lão già này đang chơi mạt chược.

“Cháu đang ở dưới Cục công an, người trực cửa không cho cháu vào.”

Tôi nói vào trong điện thoại.

“Có chuyện gì mà phải phiền Lưu huynh đệ tới tận đây, gọi điện thoại trực tiếp cho tôi không được hay sao!”

Khương Vĩnh Phú ra vẻ không vui nói.

“Một người bạn của cháu bị các người bắt, cháu có thể không đến ư.”

Tôi chậm chạp nói.

“Vậy ư? Cậu chờ đấy, tôi lập tức xuống ngay!”

Khương Vĩnh Phú nói xong cúp điện thoại.

Trong lòng hắn thầm nghĩ không biết thằng chó má nào lại đắc tội với đại nhân vật này, mà để hắn phải đích thân tới đây.

Tôi vừa mới cúp điện thoại xong, thái độ của tên cảnh sát trực lập tức theo đổi 180 độ, ân cần dẫn 3 người chúng tôi vào chiếc ghế bên trong phòng trực, lại còn bưng trà rót nước.

Hắn biết, người mà chỉ cần gọi điện thoại là cục trưởng phải xuống thì không phải là nhân vật bình thường.

Trần Vi Nhi và mẹ nàng ở bên cạnh trợn mắt nhìn tôi, cảm giác có chút không thể nào tin được.

Không bao lâu sau, Khương Vĩnh Phú đầu đầy mồ hôi chạy xuống, nhìn thấy tôi, vội vàng bắt tay tôi nói:

“Lưu huynh đệ, thật là không tốt, tôi đang cho người điều tra, không biết bằng hữu của cậu tên là gì?”

“Trần Dũng.” Tôi nói.

“Tiểu Ngô, vừa rồi là ai bắt người đó về?”

Khương Vĩnh Phú hỏi tên cảnh sát đang trực.

“Lúc này, Dương đội trưởng đội hình sự có bắt một người về, không biết có phải người mà vị Lưu ... Ca mới nói hay không.”

Tên cảnh sát trực đáp. Vốn tuổi người này không lớn hơn hẳn, nhưng mà Cục trưởng phải gọi là Lưu huynh đệ, thì mình gọi là Lưu Ca cũng không có sai.

“Người được mang tới nơi nào? !”

Khương Vĩnh Phú vừa nghe tới Dương Thụ Quang bắt người, phổi cũng đã nổ tung!

Lần trước đắc tội với người này cũng là Dương Thụ Quang, không bao lâu sau, vẫn lại là hắn.

“Trong phòng thẩm vấn ở tầng 3.”

Tên cảnh sát nói.

“Lưu huynh đệ, cậu đứng đây chờ một chút, tôi đi xem một lát!”

Khương Vĩnh Phú nói.

“Không được, Khương cục trưởng, cháu muốn tới xem thế nào. Thủ đoạn của tên họ Dương kia cháu đã được linh giáo. Có khi bằng hữu của cháu bị hắn cho điện giật chết rồi cũng nên!”

Tôi không e dè gì cả trách móc hắn.

Nghe thấy vậy, Khương Vĩnh Phú sắc mặt xanh mét, trong tim hắn đang muốn giết chết Dương Thụ Quang ngay lập tức.

74. Chương 73: Dương Thụ Quang Gặp Xui Xẻo

Giờ phút này, Trần Vi Nhi và mẹ nàng đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tôi. Phải nhớ rằng, đây là tôi đang nói chuyện ở Cục công an, hơn nữa từ giọng nói của tôi cũng có thể nhận thấy, tôi chẳng lưu lại mặt mũi chút nào cho Khương Vĩnh Phú cả.

Ngay cả Trần Vi Nhi cũng không thể tin được, cái tên bạn học này còn nhỏ hơn mình 2 lớp, vậy mà lại có quan hệ với cả 2 giới hắc bạch.

Ngày hôm qua còn xưng anh em với tên lão đại của xã hội đen, hôm nay lại xưng huynh đệ với cục trưởng Cục công an.

Đúng là Trần Vi Nhi đang tò mò với người bạn học này.

Cùng với Khương Vĩnh Phú tiến lên tầng 3, tới cánh cửa quen thuộc của phòng thẩm vấn.

“Rầm” một tiếng, cánh cửa phòng thẩm vấn bị Khương Vĩnh Phú một cước đá văng.

Tôi nhanh chân bước vào trước, quả nhiên thấy Trần Dũng tay bị còng, chìm vào trong chậu nước, một tên cảnh sát đang dùng chiếc dùi cui điện dí vào trong đó.

Trong khi Dương Thụ Quang đang ngồi trên ghế vắt chân hút thuốc.

“Con mẹ nó!”

Khương Vĩnh Phú thấy tình cảnh này, sau đó đi tới đá bay cái dùi cui trong tay của tên cảnh sát, nhìn về phía Dương Thụ Quang nói:

“Đây là chuyện gì? Ai phê chuẩn lệnh bắt người?”

Khi tiến vào trong phòng thẩm vấn, Khương Vĩnh Phú đã âm thầm quyết định, thà rằng hi sinh Dương Thụ Quang, cũng không thể chọc vào cái đại phiền toái này.

“Khương cục trưởng, thằng này nó đáng con tôi phải vào bệnh viện!”

Dương Thụ Quang giải thích.

“Đánh con của cậu? Sao hần không đánh con của tôi, tại sao hết lần này tới lần khác đánh con của cậu?”

Khương Vĩnh Phú hừ lạnh nói. Hần rất rõ cái tên Dương Khai Xa con trai của Dương Thụ Quang, trừ giết người thì những chuyện khác như lừa gạt, cướp bóc, cưỡng gian... chuyện gì mà chẳng làm, nếu không phải có Dương Thụ Quang bảo vệ, thì đã sớm bị bắt vào đây không biết bao nhiêu lần rồi.

“Chuyện này...”

Dương Thụ Quang còn muốn giải thích, nhưng thấy tôi đứng cạnh Khương Vĩnh Phú với vẻ mặt tức giận, thì không dám nói gì nữa.

“Dem cảnh phục trên người cởi ra, còng tay, súng...để lên trên bàn, sau đó trở về viết bản kiểm, trong khoảng thời gian này, cậu tạm thời bị cách chức!”

Khương Vĩnh Phú sắc mặt bất thiện nói.

“Khương cục trưởng, ông xem... tôi...”

Dương Thụ Quang trợn trừng mắt, không dám tin vào vị lão cục trưởng của mình nữa. Chỉ vì mình bắt người mà cách chức mình ư?

“Không cần phải nói nữa!”

Khương Vĩnh Phú lạnh lùng nói.

Sau đó quay đầu, trên mặt lại tràn đầy vẻ ôn hòa, nói:

“Lưu huynh đệ, không biết kết quả này có làm cậu hài lòng không?”

Thời điểm Dương Thụ Quang nhìn thấy tôi còn cảm thấy chút khó hiểu, lúc này hần đã rõ rồi, người muốn chính hần là tôi.

Mà Trần Dũng khẳng định là người của tôi. Mắt thấy Khương Vĩnh Phú đối với tôi khách khí như vậy, thì hần đã hiểu rõ, người xui xẻo chính là hần rồi.

Dương Thụ Quang cũng biết rõ những ân oán giữa tôi và hần, biết tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hần. Hần chán chường hỏi:

“Khương cục trưởng, ông làm vậy tôi cũng hiểu, nhưng tôi còn không hiểu người này có thân phận gì?”

“Thân phận gì? Thật ra thì cũng không có gì, chính là con rể của tập đoàn Ánh Rạng Đông, là cháu rể của Bí thư tỉnh ủy. Đương nhiên, Cục công an của chúng ta cũng rất công chính, cho dù hần là người bình thường, tôi cũng công bằng mà chấp pháp!”

Khương Vĩnh Phú làm bộ chính nghĩa nói.

Dương Thụ Quang bây giờ đã hiểu ra, tại sao Lưu sạn lại bị hạ đài dễ dàng như vậy, hóa ra là có Bí Thư tỉnh ủy làm chỗ dựa.

Còng tay của Trần Dũng lúc này được 1 tên cảnh sát mở ra, Trần Vi Nhi chạy tới trợ giúp Trần Dũng, lo lắng hỏi:

“Ca, anh không có việc gì chứ?”

Trần Dũng lắc đầu nói:

“Không có chuyện gì, anh của em thân thể rất cường tráng. Chỉ một chút nhức hình như vậy, thì đâu có ảnh hưởng gì được!”

Lúc này, Trần Vi Nhi mới kịp phản ứng, nhìn tôi không biết nói gì cả.

Nàng mới đầu chỉ tưởng hấn là một tên học sinh lớp 10 lớn lối, không nghĩ tới hấn lại dễ dàng giải quyết mọi chuyện như vậy, hình như cái tên Khương cục trưởng kia rất sợ hấn.

Hấn rốt cuộc là hạng người gì đây?

Đúng rồi, nghe Khương cục trưởng nói hấn là con rể của tập đoàn Ánh Rạng Đông! Nhưng hấn mới có tý tuổi đầu, sao có thể trở thành con rể của người khác được, nhất định là mình nghe lầm rồi!

Trần Vi Nhi an ủi mình, nhưng trong lòng nàng tại sao nghĩ như vậy, thì nàng cũng không hiểu.

Sau khi ở cục công an từ biệt mấy người Trần Vi Nhi, Khương Vĩnh Phú muốn dùng xe cảnh sát đưa tôi về.

Nhưng tôi thấy Trần Dũng mới bị tra tấn, thân thể còn yếu, cho nên bảo đưa bọn hấn về trước.

Mẹ của Trần Vi Nhi luôn miệng nói cảm ơn tôi, sau khi Trần Dũng biết được tôi ra mặt cứu hấn, đối với tôi lại càng cảm kích, nhưng có mẹ ở bên cạnh, nên không dám nói gì cả.

Nhưng người cao hứng nhất là Trần Vi Nhi, bởi 2 lần nàng gặp khốn cảnh, tôi đều tới trợ giúp nàng.

Tôi vậy tôi tạm biệt 3 người họ, thì Khương Vĩnh Phú cũng tìm được một xe cảnh sát tới.

Hừ hừ, chuyện Dương Thụ quang đã được giải quyết, tiếp theo phải xử lý tên Dương Khai Xa có mưu đồ bất chính với Trần Vi Nhi.

Dám đùa bỡn nữ nhân của lão tử, lão tử không làm cậu chết, thì còn đáng mặt nam nhân hay không?

Nhưng lão tử cũng để cậu tiếp tục sống thêm mấy tháng nữa.

Lúc gần đi, tôi nói với Khương Vĩnh Phú:

“Cậu nghĩ lên xử lý tên Dương Thụ Quang này thế nào?”

“Xử lý cái gì, tìm một cơ hội cho khai trừ hấn là được!”

Khương Vĩnh Phú khinh thường nói.

“Khai trừ? Sợ rằng đây không phải là biện pháp tốt! Dương Thụ quang đã làm đội trưởng đội hình sự đã nhiều năm như vậy, khẳng định quen không ít lão đại xã hội đen trên xã hội, nếu cứ khai trừ hấn như vậy, thì có khả năng hấn sẽ đem phiền toái tới cho cháu. Bản thân cháu thì cũng không sợ, nhưng lại sợ bọn chúng hạ thủ với đám người Trần Vi Nhi!”

Tôi cau mày nói.

“Điều này cũng đúng! Là tôi suy nghĩ không chu toàn, vậy thì theo Lưu huynh đệ nên làm gì bây giờ?”

Khương Vĩnh Phú khiêm nhường hỏi. nhưng mà hấn đang đem một vấn đề khó giải quyết đá sang cho tôi.

Chút lòng dạ ấy chẳng nhẽ tôi không nhận ra hay sao? Nhưng mà trong lòng tôi đã sớm có đối sách, tôi hắc hắc cười gian nói:

“Nghe nói đội cảnh sát giao thông của thành phố Tân Giang chúng ta đang thiếu người, Cán bộ cấp trên cũng nên trải đi trải nghiệm cuộc sống một chút!”

“Ha ha! Lưu huynh đệ quả thật là cao chiêu! Ngày mai tôi sẽ điều hấn đến đội giao thông.”

Khương Vĩnh Phú phụ họa cười nói.

Sợ rằng Dương Thụ Quang có nằm mơ cũng không nghĩ tới, chỉ vài câu nói của một lớn, một nhỏ này đã quyết định tương lai của hấn.

Trong lòng tôi cười lạnh, tên Dương Thụ Quang này sống an nhàn sung sướng đã quen, lúc này mà phải đi đứng đường, chắc không được mấy ngày đã làm hấn mệt chết rồi.

Đến lúc đó đừng nói tới việc trả thù tôi, hẳn có thể giữ được con của hẳn hay không còn là vấn đề.

75. Chương 74: Chuyện Đã Bại Lộ

Lúc tôi về tới nhà, đã là hơn 9h tối.

Tôi vừa vào tới nhà thì đã phát hiện không khí trong nhà có chút gì đó không đúng, Cha mẹ tôi hết sức trầm mặc, ngồi ở trên sa lông.

“Cha, mẹ, con đã trở về!”

Tôi cười bắt chuyện.

“Về rồi à? Con giỏi lắm, Lưu Lỗi! Mẹ đúng là không phát hiện ra con đã trở thành người lớn rồi?”

Mẹ tôi bình thản nói ra một câu.

“Hắc hắc, con không phải là ở nhà Triệu Nhan Nghiên ăn cơm nên mới về trễ hay sao!”

Tôi theo cười giải thích.

“Ai nói chuyện con về trễ?”

Cha tôi nói.

Không nói chuyện con về trễ? Vậy thì có chuyện gì?

Làm như tôi đã làm chuyện gì hại dân hại nước không bằng? Mấy cuộc thi vừa rồi tôi vẫn làm rất tốt, lúc ở nhà vẫn rất nghe lời...

“Thằng nhóc, mau nói cho cha biết đây là cái gì!”

Cha tôi cầm 1 món đồ từ trên bàn trà dâng lên.

Đây là cái gì? Hình như là cái áo ngực?

Cha cầm vật này làm cái gì? Cho nên tôi nghi ngờ hỏi:

“Cha, người cầm áo ngực của mẹ làm gì?”

Theo tình hình tôi liền nhận định đây là món đồ của mẹ, bởi vì trong nhà chỉ có mẹ tôi là nữ nhân, thì đương nhiên món đồ này là của mẹ tôi rồi.

“Đây mà là của mẹ con? Có phải hay không thì mẹ con lại không biết hay sao? Đây là thứ mà mẹ con trong lúc dọn phòng tìm thấy ở dưới gầm giường của con đấy!”

Cha tôi ném nó xuống bàn uống nước, quát lớn.

Phản ứng đầu tiên của tôi là thở dài, xong rồi!

Chuyện giữa tôi và Triệu Nhan Nghiên đã bại lộ rồi!

Lúc này tôi mới nhớ lại, lúc trưa Triệu Nhan Nghiên không tìm thấy áo ngực, với lại tình hình đang gấp gáp, cho nên không tiếp tục tìm nữa, do vậy chắc chắn Triệu Nhan Nghiên không mặc áo ngực.

Đó cũng chẳng phải là chuyện lớn gì cả, nhưng ngàn vạn lần tôi lại không nghĩ tới chuyện, mẹ tôi lại tìm được những thứ đó!

Nên tìm lý do gì để vượt qua cửa ải này đây? Đầu óc của tôi đang liều mạng xoay chuyển.

“Con giỏi lắm, lá gan cũng lớn tới vậy! Con đã làm gì con gái nhà người ta rồi?”

Mẹ tôi không để cho tôi có thời gian suy nghĩ, nói như sừng liên thanh.

“Con... đã như vậy rồi thì con còn biết nói thế nào nữa!”

Tôi cũng không biết nói sao cho tốt.

“Lưu Lỗi, không phải cha đã nói với con, ở độ tuổi này, nam nữ sinh có hảo cảm là chuyện bình thường, cha và mẹ cũng không phản đối. Thế nhưng con cũng không được để nó bùng cháy như vậy chứ? Nếu như vạn nhất bị phụ huynh nhà cô bé đó phát hiện, rồi tìm tới tận cửa, thì con thử nói xem, bộ mặt già của cha mẹ phải giấu đi đâu bây giờ!”

Giọng cha tôi đã bình tĩnh lại, nói.

“Đúng vậy, Tiểu Lỗi, các con bây giờ vẫn còn ít tuổi! Các con vẫn đang học lớp 10, tương lai còn phải học lên đại học, con có thể đảm bảo tương lai sẽ ở cùng với nữ hài tử kia một chỗ hay sao? Một khi con với người ta chia tay, thì đúng là con đã hại cô bé kia, hại cả gia đình người ta nữa!”

Mẹ tôi cũng phụ họa nói.

Ai! Xem ra mẹ tôi không biết chuyện tình cảm giữa tôi với Triệu Nhan Nghiên. Hai chúng tôi không thể nào chia tay, mới chỉ có quen biết, Triệu Nhan Nghiên đã yêu tôi tới mức khắc cốt ghi tâm.

Tôi cũng không có khả năng vứt bỏ Triệu Nhan Nghiên, bởi vì mục đích sống lại của tôi là gì?

Nhưng cho dù như thế nào, những lời này cũng không thể nào nói với mẹ được.

“Hơn nữa, cho dù sau này con với nó ở chung một chỗ, con có năng lực nuôi sống người ta không? Gia cảnh của Triệu Nhan Nghiên chắc chắn không kém, quần trên người nó mặc là quần Lee, áo trên người là áo lông Ba Tư Đẳng, còn cái áo ngực này, có mơ mẹ cũng không dám, bởi vì mẹ muốn cũng không mua nổi, nhiều lúc đi siêu thị chỉ thử cho đỡ thích mà thôi! Con bây giờ đã làm vậy với người ta, thì người ta phải làm sao bây giờ? Đi theo con chịu khổ ư?”

Mẹ tôi thở dốc, liên tục nói với tôi.

“Con...”

Tôi nên nói thế nào đây, chẳng lẽ nói 1 học sinh như tôi mà đã có mấy tỷ? !

“Phụ huynh của Triệu Nhan Nghiên có biết quan hệ của các con hay không?”

Mẹ tôi hỏi.

“Có.”

Tôi gật đầu nói:

“Con mới ăn cơm tối ở nhà nàng xong”

“Nhà của nàng không phản đối các con chứ?”

Giọng mẹ tôi bình tĩnh đi không ít.

“Không, người nhà của nàng cũng rất quý con.”

Tôi nói. Nói nhảm, bây giờ tôi là ông chủ của Triệu Quân Sinh, hấn dám phản đối tôi ư!

“Đó là người ta còn chưa biết con làm chuyện này với con gái người ta, khi biết chắc chắn họ sẽ giết con!”

Ba tôi hừ nói.

Tôi xem chưa chắc? Hôm nay bác Diệp kia còn muốn cướp tôi đi nữa là.

“Được rồi, cha và mẹ cũng không nói cái gì nữa, chuyện đã xảy ra rồi, có nói cũng vô ích. Sau này chú ý an toàn một chút, đừng có làm cho cha mẹ người ta tìm tới tận cửa.”

Nói xong, cha tôi cầm 1 cái hộp giấy nhỏ, đưa cho tôi nói:

“Cần làm gì chắc không cần cha phải nói nữa chứ”

Tôi ngẩng đầu lên thì phát hiện, cái hộp kia là một hộp Bao Cao Su!

Tôi lúng túng đưa tay nhận lấy, thăm nghĩ nguy hiểm thật! Mẹ tôi chẳng qua là dọn phòng mới phát hiện ra cái áo ngực, nhưng trong ngăn kéo của tôi còn có mấy cái hộp này!

“Còn cái này nữa!”

Mẹ tôi đưa cho tôi cái áo ngực của Triệu Nhan Nghiên:

“Lần sau gặp thì trả cho người ta, cái này cũng mấy trăm đồng đấy!”

Tôi toát mồ hôi hột, nhận lấy cái áo ngực. Tại sao nó lại đắt như vậy?!

Tôi xoay người trở về phòng, vừa vào phòng đã nghe thấy tiếng trao đổi giữa cha mẹ tôi ở phòng khách.

“Triệu Nhan Nghiên này còn xinh đẹp hơn cả Hạ Nhu, Tiểu Lỗi của chúng ta khéo chọn thật!”

Mẹ tôi nói

“Vậy còn phải xem nó là con của ai, đó là huyết thống di truyền của dòng họ Lưu nhà chúng ta! Chuyện này gạo đã nấu thành cơm rồi, con dâu sao có thể chạy được đây!”

Cha tôi nói.

“Ông còn không biết xấu hổ, nói cái chuyện huyết thống tốt đẹp? Nếu không phải năm đó làm như vậy với tôi... Tôi sao có thể gả cho tên quý nghèo như ông chứ! ?”

Mẹ tôi xấu hổ nói.

“Gả cho tôi thì sao, không phải bà muốn gả cho cái tên làm chủ một công ty kia chứ?”

Ba tôi không vui nói.

“Hừ! Người ta bây giờ là một trong những người kiệt xuất trong cả nước, một mình thành lập được 1 công ty lớn đấy!”

Mẹ tôi nói.

“Vậy thì sao!! Ai, xem ra bà vẫn rất chú ý tới hắn, để xem tôi làm sao thu thập bà.”

Cha tôi nói.

“Đã là lão phu, lão thê rồi mà ông còn làm loạn, để cho con chúng ta nghe được thì không tốt!”

Mẹ tôi nói.

“Hừ! Nhưng hôm nay tôi vừa mới cho con cái hộp bao cao su!”

Cha tôi nói với âm thanh đầy tiếc nuối.

Tôi cầm cái bao cao su ở trong phòng, mồ hôi toát ra như tắm, tôi có nên đem nó trả lại cho cha tôi không.

Trông thấy hai người một sướng một hát như vậy! Xem ra chuyện tôi XXOO có vẻ rất cao hứng.

76. Chương 75: Mua Xe

Ba ngày tết nguyên đán thoáng cái đã qua đi, lúc này nhà nước vẫn còn chưa quy định được phép nghỉ 7 ngày, ngày mồng 4 tháng 1 lại bắt đầu học tập bình thường.

Sau khi phần mềm đánh máy Ánh Rạng Đông ra đời, dưới sự chỉ đạo của tôi, các phần mềm khác như Ánh Rạng Đông PhotoFactory1.0 và Ánh Rạng Đông CAD1.0 cũng được chào đời, bước vào thời kỳ Beta.

Đang nghiên cứu bộ mạch chủ hàng đầu thế giới là Ánh Rạng Đông EDA, có thể nói công ty phần mềm máy tính Ánh Rạng Đông dưới sự chỉ đạo của tôi bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Nhân viên lập trình ưu tú không dưới trăm người, có thể nói bọn cái mà bọn họ thiếu hụt là phương diện lý thuyết tiên tiến và số liệu thực tế, mà trên 2 phương diện này, tôi có thể cung cấp cho bọn họ cho nên các phần mềm liên tục hoàn thành.

Mà trong ý nghĩ của tôi đã hoàn thành ý tưởng phần mềm buôn bán thương nghiệp, chỉ cần 1 nhóm người làm trợ thủ, cho nên công ty Ánh Rạng Đông là trợ thủ được lựa chọn tốt nhất.

Về phương diện điện tử, công ty chúng tôi đã mua toàn bộ dây chuyền sản xuất CHIP của Đài Loan, vốn chú Triệu lựa chọn Nhật Bản, nhưng tôi kiên quyết không đồng ý, đằng nào cũng mất tiền thì mua hàng trong nước, dù sao đó cũng là 1 sự tiết kiệm.

Toàn bộ tài liệu để chế tạo PentiumMMX/PRO tôi đã giao cho mấy nhân viên kỹ thuật của Ánh Rạng Đông, bọn họ vô cùng nghi hoặc về phần mềm này, bởi vì trong nước không thể nào có phần mềm này, cho dù trên thế giới, thì phần mềm này luôn được giữ bí mật tuyệt đối, không ai bán ra cả.

Nhưng mà sau khi liên tưởng tới đại bối cảnh và thực lực của Ánh Rạng Đông, mọi người mới không còn hoài nghi về xuất xứ của nó nữa.

Dùng vài trăm triệu để mua 1 dây chuyền sản xuất, trong nước có mấy ai dám làm như vậy?

Bởi vì công nghệ sản xuất và dây chuyền kỹ thuật tương đối hoàn thiện, cho nên không bao lâu CHIP có thể chính thức sản xuất, về sơ đồ bộ mạch chủ của máy tính, tôi cũng giao luôn cho mấy nhân viên kỹ thuật phụ trách.

Mọi việc đang tiến triển lạc quan, chỉ tầm cuối năm là có thể cho ra thị trường.

PentiumMMX của công ty Intel cũng sớm được đẩy ra thị trường, bởi vì do chính tôi thiết kế, cho nên họ chọn kiểu dáng thể hiện khác, bởi những chuyện này liên quan tới vấn đề độc quyền, coi như là một bước chuẩn bị cho việc thống nhất các quy phạm tổ chức sau này.

Công ty Intel bắt đầu có những cuộc họp kín về những sản phẩm điện tử do công ty Ánh Rạng Đông cho ra đời, sau đó bọn họ phái người tới giao thiệp, mà người khổng chế cổ phần của công ty lại là tôi, cho nên họ cũng ngậm miệng lại một chút.

Bởi vì lúc đầu theo hợp đồng giữa tôi với họ, tôi cam kết là không chuyển giao kỹ thuật cho 1 công ty thứ 3, nhưng trong đó lại không đề cập tới việc, mình không được sử dụng.

Khi bọn họ nghe chúng tôi nói, bên tôi đang bắt tay vào nghiên cứu bộ mạch chủ 300MHZ CPU, chúng tôi lại bắt tay hợp tác lần thứ 2, công ty Ánh Rạng Đông trở thành đại lý duy nhất của Intel tại nước Z.

Chú Triệu là một nhà quản lý tài ba, chỉ sau hơn 2 tháng làm việc, công ty Ánh Rạng Đông dưới sự chỉ đạo của chú ấy đã bắt đầu phát triển.

Mặc dù nhân tố chính để công ty Ánh Rạng Đông phát triển chính là những tài liệu do tôi cung cấp, nhưng không thể không nói tới tài quản lý của chú Triệu, đã phát triển công ty y như những điều kiếp trước tôi từng bước.

Cứ như vậy, trong công ty đã có một nhóm lớn kỹ thuật viên có năng lực, không cần tới sự trợ giúp của tôi cũng đã có thể bắt đầu nghiên cứu, lúc đó công ty sẽ trở thành một dây chuyền, không cần có tôi hoặc chú Triệu vẫn có thể tự thân vận động được.

Có thể nói ở trong lĩnh vực IT, tôi đã hoàn toàn yên tâm, chuyện tiếp theo là tôi đánh chủ ý tới những ngành nghề đem lại lợi nhuận kékch xù, đó là địa ốc và điện gia dụng.

Không mất bao nhiêu lâu thời gian, tôi đã có thể nhìn thấy Dương Thụ Quang đứng trên đường bụi bặm chỉ huy giao thông.

Trong lòng tôi thầm than, tên Khương Vĩnh Phú này làm việc cũng nhanh gọn dứt khoát đó chứ, mới qua tết Nguyên Đán chưa tới 1 tuần lễ, đã làm cho Dương Thụ Quang lên đường nhậm chức như thế này.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hẳn sẽ có bất hòa cùng với những người cấp trên của mình, không còn thời gian rảnh mà đối phó tôi nữa.

Khi nhìn tới xe hơi đi tới đi lui trên đường, tôi âm thầm suy nghĩ, có nên mua một chiếc hay không?

Nếu không đi ra ngoài làm việc thật không tiện, dù rằng có thể ngồi xe hơi của Triệu Quân Sinh hoặc Triệu Lợi, nhưng tôi hiện tại đã là chủ tịch rồi, chẳng nhẽ lại không có xe riêng.

Vấn đề hộ chiếu sẽ để cho Khương Vĩnh Phú lo, tôi nghĩ vấn đề này với hẳn chỉ là một bữa ăn sáng, hẳn còn đang mong tôi có chuyện nhờ hẳn như vậy.

Tôi móc điện thoại di động gọi cho Khương Vĩnh Phú.

“Khương cục trưởng, cháu là Lưu Lỗi.”

Tôi nói.

“Biết rồi, biết rồi, Lưu huynh đệ, hôm nay gọi điện có chuyện gì không?”

Khương Vĩnh Phú nói.

“Ha hả, không có đại sự gì đâu, cháu mới ở trên đường nhìn thấy Dương Thụ Quang chỉ huy giao thông, trông hần cứ như một con gấu trúc đen vậy.”

Tôi cười nói.

“Ha ha, vậy là còn tiện nghi cho hần rồi, chú còn muốn đưa hần đi làm đặc công... để khi chấp hành mấy nhiệm vụ mà nghèo luôn!”

Khương Vĩnh Phú cũng cười gian nói.

“Đúng rồi, Khương cục trưởng, cháu muốn mua 1 chiếc xe, chú làm giúp cháu giấy tờ.”

Nói chuyện tào lao mấy câu, tôi làm bộ như vô tình nhắc tới, chứ không phải tôi đi cầu xin, nhờ vả hần.

“Chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, cháu mang chứng minh nhân dân tới đây, chú giúp cháu đi làm.”

Khương Vĩnh Phú lập tức đáp ứng.

“Được, hết được bao nhiêu tiền?” Tôi hỏi.

“Tiền gì, làm giấy tờ có hết bao nhiêu tiền đâu, chú còn chưa cần dùng tới loại tiền như thế này.”

Khương Vĩnh Phú nói rất đúng, hần thân là một cục trưởng, cho nên cũng chẳng cần mấy ngàn đồng này.

“Vậy cảm ơn Khương cục trưởng nhiều, một thời gian nữa cháu sẽ đưa cho chú.”

Tôi nói.

“Ai, đúng rồi cháu có bằng chưa, nếu không giấy phép lái xe cũng giao cho chú luôn đi, nếu không đi đường va chạm rất dễ bị phạt.”

Khương Vĩnh Phú nói.

Kỹ thuật của tôi kém như vậy ư? Tôi lắc đầu gọi điện thoại cho Triệu Quân Sinh.

“Alo, chú Triệu, chú giúp cháu mua một chiếc xe.”

Tôi nói.

“Cháu muốn mua xe? Có cần gấp không? Nếu không chú xe đem cái xe có cờ đỏ cho cháu?”

Triệu Quân Sinh nghĩ là tôi cần gấp.

“Không vội, chú giúp cháu mua 1 cái xe Jetta là được rồi.” Tôi nói.

“Jetta? Cháu đúng là tiết kiệm tiền, nếu không chú mua cho cháu 1 chiếc xe Mercedes-Benz?”

Triệu Quân Sinh cười nói.

“Vậy thì không cần, chú chỉ cần mua 1 chiếc Bingley hoặc Lincoln là được rồi, cháu không muốn khoe khoang, cũng không muốn người ta quá chú ý.”

“Được, chú sẽ đi làm ngay, mà đồng thời còn lo cả giấy phép lái xe cho cháu nữa, sau này tránh khỏi việc suốt ngày bị phạt tiền.”

Triệu Quân Sinh châm chọc nói.

Tôi ngất! kỹ thuật của tôi kém thế hay sao?

Tôi bất mãn cúp điện thoại. Kiếp trước lão tử ở trường học là 1 trong những tay đua xe có hạng.

77. Chương 76: Sự Kiện Bao Cao Su

Lúc tôi đem áo ngực trả lại cho Triệu Nhan Nghiên, nàng vô cùng xấu hổ, dùng âm thanh như con muỗi nói với tôi:

“Mẹ anh cũng biết rồi?”

Tôi gật đầu.

Tiểu nha đầu này giảo hoạt cười, dường như nàng đọc được ý nghĩ của tôi.

Tôi bỗng nhiên có 1 dự cảm, tiểu nha đầu này tuyệt đối là cố ý!

“Em có phải cố ý hay không?”

Tôi ra vẻ cả giận nói.

“Mẹ của anh có phải rất tức giận không?”

Triệu Nhan Nghiên tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Đúng vậy, mẹ anh còn cho rằng em là một cô bé tùy tiện.”

Tôi cố ý lườm nàng nói.

“Là... Vậy sao?”

Ánh mắt của Triệu Nhan Nghiên bỗng nhiên tối sầm lại, vẻ mặt như đũa đám.

“Chỉ là đùa thôi, mẹ anh bảo sau này phải xin lỗi em thật nhiều”

Tôi thấy Triệu Nhan Nghiên có thái độ như vậy, không đành lòng đùa nàng thêm nữa.

“A! Có thật không? Anh không có gạt em?”

Triệu Nhan Nghiên lập tức vui vẻ.

“Thật, nhưng mà em có phải cố ý hay không?” Tôi hỏi.

“Vâng.”

Triệu Nhan Nghiên gật đầu.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của tôi, nha đầu này đúng là cố ý, mục đích là làm cho mẹ tôi sớm thừa nhận nàng, sau này nàng sẽ thuận lợi để trở thành pháp định thê tử của tôi, nếu như bị người khác đoạt trước, vậy thì hỏng bét rồi.

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi không nói lời nào, cho rằng tôi tức giận, bèn cầm tay tôi nói:

“Em chỉ sợ sau này, anh không quan tâm tới em nữa!”

Tôi vội vàng giải thích:

“Anh cũng không trách em đâu, em có biết hôm nay cha anh cho anh cái gì không?”

“Cái gì vậy? có phải cho em không?”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi không tức giận, hơn nữa lại còn được cho đồ, nên cao hứng nói.

“Cho hai ta.”

Tôi cười xấu xa nói.

“Mau cho em xem một chút!”

Triệu Nhan Nghiên vội la lên.

Tôi lấy cái hộp nhỏ trong cặp sách, đưa cho Triệu Nhan Nghiên.

Triệu Nhan Nghiên nhìn thoáng qua 1 cái, lập tức đẩy trả tôi, thẹn thùng nói:

“Lưu Lỗi đáng chết, Lưu Lỗi đại sắc lang, tại sao anh lại mang nó đến trường học!”

“Chẳng phải là vì sợ ban ngày em muốn, nên anh cố ý chuẩn bị. Nếu không chúng ta có thể đến phòng vệ sinh...”

Tôi cười dâm nói nói.

“Đáng ghét, em không muốn, sau này em cũng không muốn nữa, anh tự dùng một mình đi.”

Triệu Nhan Nghiên đỏ mặt nói.

“Vậy được, anh đành phải đi tìm người khác để dùng!”

Tôi ra vẻ tiếc hận nói.

“Cái gì! ? Anh dám! Anh mà đi tìm người khác thì em liền... em liền...”

Triệu Nhan Nghiên nói tới đây, nhất thời cứng họng, cuối cùng thở dài, sâu kín nói:

“Em ủng hộ anh chứ còn biết sao nữa...”

Nghe thấy Triệu Nhan Nghiên nói câu đó, tôi không biết nói gì cho phải, ai mà chẳng có bình dấm chua, nhưng nàng không ghen, đó mới là chuyện ngoài dự tính của tôi.

Tôi còn đang trầm tư, bỗng nhiên có 1 bàn tay duỗi tới, đoạt lấy cái hộp nhỏ trong tay của tôi.

“Ai vậy?!”

Tôi không vui ngẩng đầu, đang muốn phát tác, phát hiện người đó lại là chủ nhiệm lớp Diệp Tiêu Tiêu.

“Theo cô lên phòng làm việc!”

Diệp Tiêu Tiêu lạnh mặt nói.

Diệp Tiêu Tiêu dùng ánh mắt nhìn sang Triệu Nhan Nghiên ở bên cạnh, tiểu nha đầu lập tức đỏ mặt gục ở trên bàn không dám nhìn chúng tôi.

Đây chẳng phải giấu đầu lòi đuôi hay sao? Ai! Xem ra chuyện này không cần giải thích nữa rồi.

Tôi bất đắc dĩ đứng lên, đi theo Diệp Tiêu Tiêu lên phòng làm việc, đây là lần thứ mấy nàng tìm tôi rồi? Lần thứ ba?

Nhìn nàng đang nghiêng răng nín cười, bộ mặt thì đỏ rần, lại còn cổ tỏ ra mình đang bất mãn.

Chuyện như vậy đã tạo thành một cục diện kỳ quái, một cô giáo cầm hộp bao cao su mặt đỏ rần đi trước, một học sinh lẻo đẻo theo sau, không ai nói với ai lời nào.

Rất may là ở hành lang cũng không có nhiều người lắm, nếu không sẽ phát hiện ra chúng tôi đang làm gì mất.

Bản thân tôi thì chắc chắn không có gì, nhưng Diệp Tiêu Tiêu thì đúng là có chuyện.

“Đi vào!”

Diệp Tiêu Tiêu mở cửa phòng làm việc, đứng sang một bên, để cho tôi đi vào trước.

Tôi đi vào phòng làm việc quen thuộc, việc đầu tiên là ngồi vào ghế của Diệp Tiêu Tiêu, vắt chéo 2 chân. Nếu như bây giờ châm 1 điếu thuốc hút, thì đúng là đẹp trai ngày người!

Diệp Tiêu Tiêu đóng cửa, nhìn thấy tôi đang ngồi trên ghế của nàng, do có tiền lệ từ trước, nên không có phát tác. Mà lấy 1 cái ghế khác, ngồi ở bên cạnh của tôi.

“Cái này dùng để làm gì?”

Diệp Tiêu Tiêu ném cái bao cao su lên bàn làm việc.

“Cái này còn có công dụng khác sao?”

Tôi không có trực tiếp trả lời, mà lại hỏi ngược lại.

“Em...!”

Diệp Tiêu Tiêu không nghĩ tôi lại trả lời như vậy, khuôn mặt lập tức đỏ lên.

“Cô Diệp, cô chưa từng dùng qua cái này hay sao?”

Tôi nở nụ cười giấu cợt.

“Cô... Cô.. ai nói cô chưa bao giờ dùng!”

Diệp Tiêu Tiêu giận đến mức cắn môi, dậm chân nói.

“A? Thì ra là cô Diệp đã dùng qua, vậy sao cô còn hỏi em cái này dùng làm gì.”

Tôi cười nói.

“Lưu Lỗi! Em thật là quá đáng!”

Diệp Tiêu Tiêu nói.

“Quá đáng? Em làm chuyện gì quá đáng?”

Tôi kỳ quái nói. Nói thật, tôi chẳng có cảm giác gì quá đáng cả?

“Em mới bao nhiêu tuổi, sao lại dùng thứ này!”

Diệp Tiêu Tiêu hít 2 hơi thật sâu, rồi mới nói.

“Cô Diệp cũng đâu có lớn!”

Tôi dùng 1 giọng điệu khàn khàn nói.

“Cô chưa bao giờ dùng nó cả.”

Diệp Tiêu Tiêu không biết tại sao, đột nhiên lại nói thật với tôi.

“A?”

Thái độ quay ngoắt 180 độ của Diệp Tiêu Tiêu làm tôi không thích ứng kịp.

“Dùng với Triệu Nhan Nghiên hay sao?”

Diệp Tiêu Tiêu nhìn tôi nói.

Tôi theo bản năng gật đầu.

“Chuẩn bị dùng hay đã dùng rồi?”

Diệp Tiêu Tiêu ép sát tôi hỏi.

“Có quan trọng lắm không?”

Tôi hỏi ngược lại. Dùng hay chưa thì có quan hệ gì với nàng.

“Khụ... khụ...! Cô vừa là cô giáo, vừa là bằng hữu cho nên mới quan tâm hỏi một chút!”

Diệp Tiêu Tiêu nói.

Tôi ngắt đây, cô Diệp nghiêm nghị của tôi đổi tính lúc nào vậy? Tại sao lại trở nên ôn nhu như thế.

“Trước kia đã dùng rồi.”

Thấy thái độ của Diệp Tiêu Tiêu, tôi cũng không giấu diếm nàng nữa

“A!”

Diệp Tiêu Tiêu gật đầu, im lặng không nói.

Một lúc sau, tôi thấy Diệp Tiêu Tiêu vẫn không nói, nên tôi hỏi:

“Em có thể trở về không?”

Diệp Tiêu Tiêu gật đầu, ý bảo tôi có thể đi. Nhưng khi tôi vừa mới xoay người, Diệp Tiêu Tiêu lại nói: “Chờ một chút, em cần cái này về đi, cô... có cầm nó cũng vô dụng, lần sau đừng mang nó tới trường học nữa.”

Diệp Tiêu Tiêu đỏ mặt đặt cái hộp vào trong tay tôi.

Tôi lắc đầu xoay người rời đi. Là tôi đang mơ hay Diệp Tiêu Tiêu chưa tỉnh ngủ? Tại sao lại như vậy?

Diệp Tiêu Tiêu đỏ mặt ngồi trở lại vị trí của mình, trên miệng nở một nụ cười, thì ra tiểu tử này thích mềm không thích cứng.

Nhưng vừa nghĩ tới cái hộp kia, rồi lại nghĩ tới câu “Trước kia đã dùng rồi” làm cho trong lòng Diệp Tiêu Tiêu trở nên chua xót.

Nhưng Diệp Tiêu Tiêu lập tức đánh bay ý tưởng này, hẳn chỉ là một học sinh của mình, thì mình nghĩ nhiều như vậy làm gì!

Lòng mình chua xót chỉ vì học sinh của mình phạm sai lầm mà thôi, Diệp Tiêu Tiêu tự mình khuyên mình nói.

78. Chương 77: Mỹ Nữ Tìm Tôi

Diệp Tiêu Tiêu cũng không làm khó tôi vì chuyện này, sau chúng tôi cũng không có ai nhắc lại nữa.

Nhưng mà mỗi khi Diệp Tiêu Tiêu nhìn thấy tôi, thì mặt lại đỏ lên, tôi không biết có phải lần tranh luận trước về việc đã dùng bao cao su hay chưa, mà tạo thành hậu quả như vậy.

Nhưng phiền phức lại tiếp tục xuất hiện, Hứa Nhược Vân cho dù không có chuyện gì cũng đến tìm Triệu Nhan Nghiên, cứ hề mở miệng lại là Nhan Nghiên tỷ, điều đó làm cho tôi muốn buồn nôn.

Nàng quan hệ tốt với Triệu Nhan Nghiên thì tôi không phản đối, nhưng làm cho tôi thống hận vô cùng chính là, cứ mỗi lần tôi với Triệu Nhan Nghiên đơn độc ngồi chung một bàn là nha đầu này lại tới phá đám.

Tôi đã nhiều lần chính diện hoặc sau lưng ra ám hiệu cho nàng, nói hành động này rất vô sỉ.

Nhưng nha đầu này lại giả vờ ngây ngốc, ngoảnh mặt làm ngơ. Đúng là thế giới to lớn thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Vì nể mặt của Hứa Kim Đức, cho nên tôi cũng không nói thêm gì nữa. nhưng mà trong thế giới riêng của tôi và Triệu Nhan Nghiên đã mọc thêm 1 cái đuôi.

Việc này cũng chưa tính là gì, cái quan trọng nhất là Hứa Nhược Vân cứ bám theo tôi hỏi những vấn đề có liên quan tới máy tính, nhiều lần hỏi nhất chính là cái phương pháp đánh máy Ánh Rạng Đông kia.

Tiểu nha đầu này luôn làm ra vẻ vô tình hữu ý đề cập tới việc có phải do tôi phát minh ra cái phần mềm đó hay không.

Mỗi lần tôi đều trả lời có lệ cho xong việc, nhưng không ngờ lại kích phát lòng hiếu kỳ của nha đầu này, bám riết lấy tôi, không hỏi được thì không tha.

“Lưu Lỗi, có người ở cửa lớp tìm cậu!”

Buổi trưa, lúc tôi mới về phòng học thì nghe tiếng gọi của 1 bạn cùng lớp.

“Ai vậy, ngay cả buổi trưa cũng không cho mình nghỉ ngơi cơ chứ?”

Tôi u oán nói. Vốn tôi đang muốn làm một giấc ngủ thật ngon.

“Là một đại mỹ nữ, tớ nói với Lưu Lỗi này, tại sao cậu lại có điểm phúc như vậy chứ?!”

Bạn học kia của tôi vừa nói vừa chảy nước miếng.

“Ai vậy?”

Triệu Nhan Nghiên vốn đang làm bài, nghe thấy có mỹ nữ tìm tôi, lập tức ngẩng đầu lên.

“Anh làm sao biết!”

Thực sự tôi cũng không biết là ai.

“Hừ!”

Triệu Nhan Nghiên hừ lạnh một tiếng không hề để ý đến tôi nữa .

Tôi gương cười đi ra ngoài phòng học, phát hiện người tìm tôi lại là Trần Vi Nhi.

Nàng đứng ở hành lang đợi tôi, trang phục rất sạch, có màu trắng nhạt rất dễ nhìn.

“Vi Nhi!” Tôi gọi.

Trần Vi Nhi nghe thấy tôi gọi nàng, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nhả nhỏ nói:

“Nơi này là trường học, đừng gọi tớ như vậy. Người khác nghe được sẽ hiểu lầm đấy!”

Chẳng hề ý của nàng là, thời điểm nào không có người, thì tôi có thể gọi nàng là Vi Nhi?

“Ha hã, ở chỗ này làm gì có ai!”

Tôi cười nói.

“Không có ai cũng không được! Cậu cứ gọi như vậy, giống như tớ có quan hệ gì với cậu không bằng.”

Trần Vi Nhi liếc tôi một cái nói.

“Tìm tớ có chuyện gì?”

Tôi vội vàng chuyển trọng tâm của câu chuyện, nêu cứ dây dưa vấn đề này thì người thiệt chính là tôi.

“Trả lại cậu tiền! Lần trước rất cảm ơn cậu!”

Trần Vi Nhi móc 1 chồng tiền ở trong túi ra, đưa cho tôi.

“Không cần gấp như vậy đâu, tớ cũng không cần bây giờ.”

Tôi vội vàng cự tuyệt.

Tình cảnh nhà Trần Vi Nhi tôi biết rất rõ, hơn trăm đồng này đối với nàng đã là rất nhiều rồi, nhưng đối với tôi thì không tính là cái gì.

“Như vậy sao được! Tớ cũng đã mượn cậu 1 thời gian dài như vậy rồi còn gì. Vốn tớ định trả rồi, nhưng không còn cách nào khác, anh tớ đánh tên Dương Khai Xa kia, cho nên phải bồi thường tiền thuốc mất tới tận 2 vạn đồng! Máy ngày qua tớ và mẹ tớ bận kiếm tiền, cho nên không có thời gian rảnh.”

Trần Vi Nhi ý nói.

“Cái gì? Các người phải bồi thường cho hần tiền thuốc?”

Tôi kinh ngạc nói.

“Đúng vậy! Cái tên Dương đội trưởng kia sau đó lại tìm nhà tớ, bảo là giải quyết việc riêng, nếu không sẽ lại bắt anh tớ đi, tớ không muốn phiền cậu, cho nên đem tiền bồi thường cho hần!”

Trần Vi Nhi giải thích.

“Dương đội trưởng? ! Được, tớ biết rồi, chuyện này để tớ lo, tiền tớ sẽ giúp cậu đòi về!”

Trong lòng tôi mắng thầm, Dương Thụ Quang đúng là quá ương bướng rồi, không muốn sống nữa hay sao? Để xem tôi làm cho hần phun tiền ra như thế nào.

“Thôi đi! Dương đội trưởng dù sao cũng là cảnh sát, cậu đừng vì tớ mà trêu chọc hần nữa, dù lại vẫn mang lại cho gia đình tớ xui xẻo!”

Trần Vi Nhi vội vàng lắc đầu nói.

“Không sao, lần này sẽ không như vậy nữa đâu. Cậu yên tâm đi.”

Nhìn thấy Trần Vi Nhi quan tâm đến tôi, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy ngọt ngào.

“A, vậy thì cậu phải cẩn thận một chút, tớ cảm thấy mấy người kia rất xấu!”

Trần Vi Nhi dặn dò tôi nói.

“Tớ biết rồi, còn chuyện gì nữa không?” Tôi nói.

“Ừ! Mẹ tớ nói, để cảm ơn cậu về chuyện lần trước, buổi tối... buổi tối hôm nay mời cậu đến nhà ăn cơm.”

Trần Vi Nhi đỏ mặt nói.

“Buổi tối nay?”

Tôi đã đáp ứng với Triệu Nhan Nghiên là cùng nàng đi mua một số đồ văn phòng phẩm. Cho nên nói:

“Buổi tối nay thì không được...”

“A.”

Trần Vi Nhi gật đầu, trên mặt xẹt qua vẻ thất vọng, nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình thường:

“Không sao đâu, cậu có chuyện gì thì cứ đi làm, đừng để lỡ chính sự!”

Chính sự? Tôi toát mồ hôi. Tôi chỉ đi mua đồ với bạn gái mà đã biến thành chánh sự rồi.

Nhưng mà qua nhà Trần Vi Nhi làm khách cũng không tệ, buổi tối 2 người say rượu rồi bỗng phát sinh chuyện...

Đây chẳng phải là chuyện vô cùng sung sướng hay sao, hơn nữa nha đầu này đã phát dục tương đối rồi, bộ ngực nhỏ căng tròn, mặc dù không lớn như Hạ Nhu nhưng... ít nhất vẫn có thể liều mạng.

Còn vóc người này nữa, quả thực không kém chút nào với Triệu Nhan Nghiên. Nghĩ vậy nên nước miếng của tôi chảy dòng dòng.

Cho nên tôi vội vàng nói:

“Tối nay không rảnh rồi, nhưng mà tối mai tớ có thời gian, có được không?”

“Vậy thì tốt quá! Quyết định như vậy đi! Chiều mai lúc tan học, tớ chờ cậu ở cổng trường, không gặp không về nha!”

Trần Vi Nhi cao hứng nói, vui vẻ rời đi.

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi trở lại phòng học, vội vàng cúi đầu, làm bộ như đang học bài, nhưng tôi thấy trang vở của nàng giống y như lúc tôi rời đi, đâu có viết chữ nào.

Tâm tư tiểu nha đầu này chắc chắn đang nghĩ tới tôi, cho nên không có học bài.

Quả nhiên, tôi vừa mới ngồi xuống, Triệu Nhan Nghiên làm như vô tình hỏi:

“Ai tìm anh vậy?”

Mặc dù ngữ khí vẫn bình thản, nhưng sự lo lắng trên mặt đã bán đứng nàng.

“Trần Vi Nhi.”

Tôi cười nói.

“Nàng tìm anh làm gì?”

Triệu Nhan Nghiên vừa nghe đến cái tên này, sự cảnh giác lập tức được đề cao.

“Không có gì, trả anh tiền thôi.”

Tôi giải thích.

“Trả lại anh tiền? Nàng mượn tiền anh khi nào?”

Triệu Nhan Nghiên mở to hai mắt nhìn tôi hỏi.

Không còn cách nào khác, tôi đành phải đem những chuyện xảy ra hồi tết nguyên đán kể lại cho Triệu Nhan Nghiên.

Triệu Nhan Nghiên nghe xong suy nghĩ một lát rồi nói:

“Lưu Lỗi, anh có thể đem mọi chuyện kể lại cho em, em rất vui, cho dù anh có thích Trần Vi Nhi hay không, nhưng em không hi vọng anh gạt em.”

“Cả đời của anh sẽ không bao giờ gạt em, tin tưởng anh đi, Nhan Nghiên.”

Tôi thở dài nói.

Triệu Nhan Nghiên vui vẻ gật đầu, tiếp tục làm bài. Ngủ a, chiều còn nhiều việc lắm :21:

79. Chương 78: Ngộ Mập Mạp

Một âm thanh kích động vang lên bên tai của tôi.

Lúc này, tôi đang cùng Triệu Nhan Nghiên đang ở siêu thị bách hóa của thành phố Tân giang chọn văn phòng phẩm (1).

(1): Văn phòng phẩm: Đồ dùng học tập

“Người này là bạn cấp 2 của em, trước kia từng theo đuổi em.”

Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng nói vào tai của tôi.

Tôi nhìn theo tiếng âm thanh phát ra, thì thấy một khuôn mặt vô cùng mừng rỡ, hóa ra lại là một tên béo mập mập.

Mập mập dùng tốc độ 180km/h vọt tới trước mặt tôi và Triệu Nhan Nghiên, khi dừng lại còn có tiếng gió vang lên.

Tôi hoài nghi, mập mập này có khi đạt tới tốc độ của Mercedes-Benz.

“Triệu Nhan Nghiên, thật là trùng hợp quá! Cậu cũng tới nơi này mua đồ ư?”

Mập mập xoa xoa đôi tay, hưng phấn nói.

“Ha hả, đúng vậy, đã lâu không gặp rồi”

Triệu Nhan Nghiên khẽ cười nói.

“Vị này là?”

Mập mập phát hiện tôi đứng bên cạnh Triệu Nhan Nghiên, kinh ngạc hỏi.

“Anh ấy...là bạn trai của... tớ.”

Triệu Nhan Nghiên đỏ mặt nói, nhưng mà có thể nhận thấy, trên mặt nàng hiện lên sự hạnh phúc.

“A! Cậu có bạn trai rồi ư!”

Trên mặt mập mập lập tức hiện lên sự đau khổ nói:

“Nhan Nghiên cậu có bạn trai khi nào?”

“Mấy tháng trước. Lúc mới lên cấp III.”

Triệu Nhan Nghiên cười nói.

“Nhan Nghiên, cậu không phải nói lúc tới trường sẽ không tìm bạn trai hay sao?”

Mập mập chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Có một số việc, chúng ta không có khả năng khống chế được, đúng không?”

Triệu Nhan Nghiên xin lỗi giải thích.

“A!”

Mập mạp ôm cái đầu lắc lắc, thở dài nói:

“Xem ra tớ không có cơ hội rồi!”

Mập mạp ra vẻ thống khổ, nhưng sau đó lập tức trở lại bình thường, dùng thần sắc thản nhiên, vươn tay ra nói:

“Xin chào người may mắn, tớ là Ngô Thiên.”

“Chào cậu, tớ là Lưu Lỗi!”

Tôi vươn tay bắt tay hắn, tuy không biết hắn, nhưng nhìn thái độ và cách xử sự, tôi thấy con người này cũng không đáng ghét gì cả.

“Bỏ đi, chúc các bạn hạnh phúc. Dù sao đây cũng là lựa chọn của Nhan Nghiên, chắc chắn cậu phải có điều gì đó hơn người! Nhưng nếu sau này cậu làm điều gì có lỗi với Nhan Nghiên, tớ nói cho cậu biết, tớ sẽ không tha cho cậu đâu ! Cần thận trọng đừng dính xen vào đó!”

Ngô Thiên vỗ vỗ vai của tôi nói.

“Yên tâm đi, tớ sẽ không cho cậu cơ hội này đâu !”

Tôi cười nói.

“Giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta tìm chỗ nào đó ăn cơm đi. Dù sao cũng là bạn học cũ, chẳng lẽ không nể tình.”

Ngô Thiên đỉnh đạc nói.

Triệu Nhan Nghiên quay đầu nhìn tôi, tôi biết nàng đang đợi ý kiến của tôi. Cho nên tôi gật đầu, mập mạp này cũng không tệ, đáng để kết giao.

“Vậy cũng được, nhưng mà không thể quá muộn.”

Triệu Nhan Nghiên nói. Kể từ khi Triệu Quân Sinh và mẹ của tôi đồng ý quan hệ này, chúng tôi được tự do hơn nhiều, không còn hạn chế thời gian về nhà nữa.

“Nhìn không ra, vốn là một Triệu đại tiểu thư lãnh đạm với nam nhân, giờ đây đã biến thành một người ôn nhu như vậy. Lưu huynh đệ, tại hạ đúng là bội phục sát đất!”

Ngô Thiên đương nhiên nhìn thấy ánh mắt trưng cầu ý kiến của nàng với tôi, buồn bã nói.

“Nhan Nghiên nhà tớ vẫn rất ôn nhu, có phải vậy không?”

Tôi vuốt ve mái tóc của Triệu Nhan Nghiên nói.

Triệu Nhan Nghiên gật đầu, giống như một con mèo nhỏ đắc ý.

“Tớ ghét đây, đừng có kích thích tớ nữa! Tớ phục rồi! Đại ca, em sau này gọi anh là đại ca, theo đại ca đi lẫn lộn! Con mẹ nó mạnh thật, đúng là đáng mặt nam nhân của chúng ta!”

Ngô Thiên bội phục nói.

“Được rồi, có muốn đi ăn cơm không, cậu mà còn lải nhải nữa là anh dẫn Nhan Nghiên đi mất đó!”

Tôi hù dọa nói.

“Được, được, đi, ăn cơm đi!”

Ngô Thiên cười xán lạn nói.

Rời khỏi siêu thị bách hóa, Ngô Thiên đưa tay vẫy 1 chiếc taxi, ngồi vào vị trí phụ lái, phía sau dành cho tôi và Triệu Nhan Nghiên.

“Đi Thiên Thượng Nhân Gian.”

Ngô Thiên thấy chúng tôi đã lên xe, quay đầu nói với tài xế.

“Nhìn không ra, lão Ngô, cậu còn là một người giàu có!” Tôi nói.

Cái nhà hàng Thiên thượng nhân gian này đứng vị trí số 1, số 2 ở Tân Giang chúng tôi, giá món ăn làm mọi người lè lưỡi, tiền ăn một bữa có khi bằng tiền lương cả tháng của người khác.

“Đại ca, đừng gọi em là lão Ngô, cứ gọi là Ngô mập mập, hoặc mập mập chết bầm cũng được, mà em cũng quen bị người khác gọi là mập mập chết bầm rồi”

Ngô Thiên nói.

“Anh ngất mắt, lại còn có người thích gọi là mập mập chết bầm, đúng là anh mới nghe thấy lần đầu!”

Tôi buồn bực nói.

“Hắc hắc.”

Ngô mập mập cười mỉa nói.

Đến Thiên Thượng Nhân Gian, Ngô mập mập trực tiếp tìm Quản lý đại sảnh muốn bao một gian phòng, thuận thực gọi mấy món ăn, rồi dẫn chúng tôi tới Thanh Vân Các.

Nhìn người này làm việc, tôi biết hẳn là khách quen ở đây, không biết nhà hắn làm gì, mà lại có nhiều tiền tới như vậy.

“Ngô Thiên, cậu đang làm gì ở đây? Cậu không phải tham gia quân ngũ rồi hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên thấy Ngô Thiên đột nhiên biến thành người giàu có, nghi hoặc hỏi.

“Việc Này! Đừng nói nữa, em thi cấp III còn không đỗ, thì còn có thể làm việc gì khác đây!”

Ngô mập mập thở dài nói.

“Tham gia quân ngũ? Tham gia quân ngũ sao lại có nhiều tiền như vậy?”

Tôi chỉ vào gian phòng xa hoa được bao trọn này nói.

“Có tiền? Đại ca! Anh cho rằng em là người có tiền? ! Nhà hàng này là sản nghiệp của quân đội, em cũng chỉ ký sổ mà thôi!”

Ngô mập mập cười nói.

“Ký sổ, vậy nhất định là cấp cao rồi, xem ra cấp bậc của chú không thấp.”

Tôi nói cũng đúng, bởi cho dù là sản nghiệp của quân đội, thì cũng không phải tên lính quèn nào cũng có thể ký sổ?

“Khụ! Đại ca, anh đừng hiểu nhầm, em là một tài xế. Nhưng thủ trưởng của em là một Tư lệnh, em lái xe cho hắn, cũng có chút vinh quang.”

Ngô mập mập tự giễu nói.

“Cấp trên của chú là một tư lệnh? Như vậy cũng rất giỏi rồi!”

Tôi thở dài nói:

“Nhân vật cỡ này trong quân đội quả thật rất kinh khủng”.

“Không phải đâu, nếu không phải vị cấp trên này sành ăn, thì em cũng lười đi, tư tưởng của lão rất cổ hủ”

Ngô mập mập bĩu môi nói.

Ngô mập mập nói xong câu này, Triệu Nhan Nghiên lập tức trợn mắt há mồm.

“Đi thôi, hai người?”

Ngô mập mạp thấy chúng tôi đều ngẩn người, kỳ quái nói:

“Chuyện này có gì đâu, nó là việc bình thường mà!”

Sau khi món ăn được bưng lên, Ngô mập mạp lập tức rót cho tôi một cốc rượu trắng, nói với tôi:

“Đại ca, em nếu đã gọi anh là đại ca, thì anh cũng không thể không cho em mặt mũi, uống hết cốc này đi!”

“Ngô Thiên. Cậu muốn làm gì? Muốn lão công của tớ bị chết hả!”

Không đợi tôi nói, Triệu Nhan Nghiên đã phản đối.

“Ai! Đã gọi là lão công rồi! Em nói hai người đừng có đả kích em nữa có được không!”

Ngô mập mạp bắt mồm nói:

“Lưu đại ca còn chưa nói, cậu đã lên tiếng làm gì! Là nam nhân thì phải biết uống rượu!”

“Cậu...! Cậu chê tớ ở chỗ này cản trở 2 người đúng không?”

Triệu Nhan Nghiên hừ một tiếng nói.

“Hắc hắc, không phải vậy đâu!”

Ngô mập mạp vội vàng phủ nhận nói.

“Được rồi, Nhan Nghiên, cái này... anh có thể uống.”

Lấy tửu lượng kiếp trước của tôi mà nói, cái cốc này chỉ đáng một cái lông trâu.

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi quyết định, cũng không phải đối nữa, mà nói nhỏ vào tai của tôi:

“Lão công, anh cẩn thận một chút, Ngô Thiên hẳn uống rất tốt!”

Tôi khẽ mỉm cười, bảo nàng yên tâm.

80. Chương 79: Tôi Phải Thanh Toán Hóa Đơn

“Đại ca, sau này truyền cho tiểu đệ một ít bí quyết tán gái tâm đắc đi!”

Ngô mập mạp đã uống đến say như chết, cũng chẳng để ý tới Triệu Nhan Nghiên đang ở bên cạnh, đem chuyện mình đau khổ theo đuổi nữ sinh như thế nào toàn bộ kể hết ra.

“Ha hả, không thành vấn đề, cái này phải dựa vào ngộ tính của từng người...”

Tôi bắt đầu thao thao bất tuyệt nói cho hắn một chút Tán gái đại pháp mà kiếp trước, tôi đọc được ở trên mạng.

Triệu Nhan Nghiên nghe thấy, thì dùng bàn tay nhỏ bé, cấu mạnh vào bên hông của tôi một cái, nhỏ giọng nói:

“Nói, tại sao anh lại biết nhiều như vậy? Anh có phải dùng những phương pháp này theo đuổi em hay không?”

“Có dùng hay không em là người rõ ràng nhất mà?”

Tôi cười hắc hắc nói.

Thật ra tôi cũng không phải dụng tâm theo đuổi Triệu Nhan Nghiên nhiều lắm, chúng tôi đi đến với nhau vô cùng tự nhiên, cứ như nước chảy thành sông vậy.

“Vậy anh cũng đừng làm hư hỏng người khác chứ!”

Triệu Nhan Nghiên cảnh cáo tôi nói.

Tôi biết không thể tiếp tục thảo luận vấn đề này, nên vội vàng chuyển đổi đề tài, nhưng mà Ngô mập mập coi đây là bí kíp tán gái có một không hai, đang lim dim ngẫm nghĩ, bỗng thấy tôi không nói nữa, thì gấp hỏi:

“Tại sao lại dừng lại rồi, tiếp tục nói đi chứ!”

Tôi vội vàng gơ chén lên nói:

“Chúng ta uống rượu trước, uống rượu!”

“Đúng!”

Ngô mập mập vừa nghe uống rượu, lập tức cầm chén lên. Bị tôi mời uống rượu quả nhiên hẳn quên luôn chuyện tán gái.

Ngô mập mập tự rót đầy chén nói:

” Đại ca! người Đông Bắc chúng ta có một câu nói rất hay: tình cảm sâu đậm thì uống cạn chén, tình cảm hời hợt thì chỉ nhấp môi! Hôm nay chúng ta không say không về.”

Tôi gật, cái tên mập mập này thấy tử lượng của tôi cao, cho nên lấy lý do ép uống đây mà.

Tôi ngu hay sao, kiếp trước tôi cũng vì uống rượu mà chết? lần này có khi bị bệnh tâm thần cũng nên.

Cho nên khi uống rượu tôi chỉ uống cầm chừng, Ngô mập mập đang trong trạng thái không tỉnh táo, thì làm sao có thể là đối thủ của tôi, hẳn say như chết, gục ở trên bàn.

“Hắn có chuyện gì không, chúng ta có cần đưa hắn đi bệnh viện không?”

Triệu Nhan Nghiên nhìn Ngô mập mập say như heo chết, lo lắng hỏi.

“Hắn không sao đâu.”

Tôi uống một ngụm trà, nói.

“A! Tại sao anh lại biết? Nói mau, có phải thường hay ra ngoài uống rượu hay không?”

Triệu Nhan Nghiên không vui hỏi.

“Đương nhiên không phải, anh biết là do... nghe cha em nói!”

Tôi thấy Triệu Nhan Nghiên mất hứng vội vàng phủ nhận, thuận tiện lôi Triệu Quân Sinh ra đặt ở trên đầu.

“Hừ! Cha em lại làm hư anh, hôm nào em tìm ổng tính sổ.”

Triệu Nhan Nghiên cả giận nói.

Hắc hắc, xem ra Triệu Quân Sinh lần này thảm rồi. bỗng dưng tôi nhớ lại một câu, đó chính là: Nhân viên phải làm gì? Nhân viên phải thay ông chủ chịu tiếng xấu !

Tôi ra khỏi phòng, tìm người bán hàng tính tiền. một lát sau người bán hàng lấy tờ hóa đơn ra gọi Ngô mập mập ký tên, nhưng hẳn say như chết, không làm sao gọi được.

“Sau khi hắn tỉnh dậy ký được không?”

Tôi hỏi người bán hàng.

“Không được, chúng tôi tuy rằng biết hắn, nhưng nhà hàng có quy định, chúng tôi không thể làm trái được.”

Người bán hàng nói.

Cái nhà hàng quân đội này xem ra có nhiều quy định, không ký không được, tôi bắt đắc dĩ hỏi:

“Tổng cộng bao nhiêu tiền?”

Người bán hàng đưa cho tôi tờ hóa đơn, chỉ nói:

“Tổng cộng là 4623 đồng, cảm ơn.”

Tôi ngất, quán cơm sao lại đắt vậy chứ, lèo tèo vài món mà cũng hơn bốn ngàn đồng. Năm 1995 với giá tiền này, cũng đã vượt qua tiêu xài ở Shangri-La rồi.

Tôi móc chi phiếu từ trong túi quần ra hỏi người bán hàng:

“Vậy có cần ký nữa không?”

Người bán hàng nhận lấy chi phiếu nói:

“Nếu như không ký thì nhà hàng sẽ giảm giá xuống còn 90%”

“Không cần, nhanh lên một chút!”

Tôi phát phát tay nói. Vô duyên vô cớ tổn thất hơn bốn ngàn đồng, hôm nào nhất định phải ăn một bữa nữa của Ngô mập mập.

Sau đó, tôi lôi kéo Triệu Nhan Nghiên rời đi Thiên Thượng Nhân Gian. Lúc gần đi Triệu Nhan Nghiên chỉ vào Ngô mập mập còn nằm gục trên bàn, nói:

“Chúng ta thực sự không cần phải để ý tới hắn hay sao?”

“Không cần, dù sao nhà hàng này cũng là do quân đội mở, chờ cấp trên của hắn tới đón hắn.”

Tôi thuận miệng nói.

Đang nói, tôi đột nhiên nghĩ đến nếu đem Ngô mập mập đã quen người ta, thì tôi làm gì phải vội vàng trả tiền, để cho thủ trưởng của hắn tới thanh toán có phải hơn hay không, đỡ phải làm một người coi tiền như rác.

Tôi sờ dĩ cùng với Ngô mập mập uống tới say (dường như hắn còn rất tỉnh, nếu không tỉnh thì làm sao có thể suy nghĩ được vấn đề), là bởi vì trong hoàn cảnh của nước Z hiện nay, quân đội là một thế lực không thể bỏ qua, ở cái phương diện này, có khi quyền lực còn lớn hơn so với chính phủ.

Ngô mập mập cũng không phải là loại người tôi chán ghét, ngược lại cũng được gọi là một con người hào sảng, sau khi biết quan hệ giữa tôi và Triệu Nhan Nghiên, chỉ có bi thương một chút, sau đó lại thoải mái ngay.

Đây mới đúng là một nam nhân thực thụ, nếu như so với tên Lưu Khoa Sinh và Dương Khai Xa chỉ biết đâm dao trong bóng tối kia, thì đúng là hơn gấp trăm lần.

Chỉ trong 1 bữa rượu mà tôi có thể nghĩ ra được toan tính như vậy, thì đúng là quá tốt rồi.

Tin tưởng chỉ sau hôm nay, Ngô mập mập sẽ coi tôi là bạn tốt, thậm chí còn coi tôi là Lão đại của hắn.

Đây cũng là điều tôi muốn có, bởi hiện nay chính phủ đã đứng về phía tôi, nếu như có thể cùng với quân đội thiết lập quan hệ, thì tương lai sẽ rất thuận lợi.

“Nhan Nghiên...”

Dưới ánh trăng, tôi bỗng dừng bước, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng ngần, mi thanh mục tú, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lồng ngực, sau đó đưa tay giữ khuôn mặt của nàng, nhẹ nhàng hôn xuống.

Triệu Nhan Nghiên mặc dù chỉ nhắm nháp một chút rượu, đương nhiên không thể say, nhưng dưới tác dụng của cồn thì cũng làm khuôn mặt của nàng đỏ lên, cả người nóng rực. Nằm trong lòng tôi mà ý loạn tình mê.

“A... Ứ... Không được, lão công, chúng ta vẫn đang ở trên đường...”

Triệu Nhan Nghiên mơ màng nói.

Tôi mỉm cười, kéo Triệu Nhan Nghiên vào khách sạn bên cạnh nhà hàng Thiên Thượng Nhân Gian, đây cũng là một khách sạn do quân đội mở.

Khách sạn của quân đội thì là chỗ duy nhất không có cảnh sát tới tuần tra, đối nghịch với quân đội không phải là chuyện tốt gì.

Nhưng với thân phận của tôi và Triệu Nhan Nghiên ở Tân Giang, thì chẳng có gì phải sợ.

81. Chương 80: Giải Quyết Dương Khai Xa

Sáng sớm hôm sau, tôi căn cứ vào số điện thoại của Ngô mập mập cho từ hôm trước để gọi cho hắn.

“Em không sao, đại ca, đúng là không phải, hôm qua uống say, lại phải để anh trả tiền.”

Ngô mập mập ngại ngùng nói.

“Không sao, tôi thấy cậu uống say mềm, cho nên không gọi cậu nữa.”

Thật ra là tôi gọi không được, cho nên bắt đắ dĩ mới phải xuất tiền.

“Hắc hắc. Hôm nào chúng ta ra ngoài, em mời khách. Nhưng đừng mang theo Triệu Nhan Nghiên tới, nói chuyện có chút không tiện.”

Ngô mập mập nói.

Tôi qua loa đáp ứng hắn vài câu.

Tôi không biết hắn có thích Triệu Nhan Nghiên hay không nữa, hẹn tôi ra ngoài nhưng lại dặn là không dẫn theo nàng. Ngô mập mập này đôi khi cũng đáng yêu.

“Gọi điện thoại cho ai đấy?”

Triệu Nhan Nghiên trở mình, ngồi dậy dựa sát vào người tôi, đưa 2 tay dụi dụi mắt.

“Gọi điện thoại cho Ngô mập mập, xem hắn đã chết chưa.”

Tôi cất điện thoại lên đầu giường, nói.

“A.”

Triệu Nhan Nghiên lầm bầm nói, cọ cọ vào người tôi, rồi lại tiếp tục ngủ. Bỗng nhiên nàng ngồi dậy hét lớn:

“Tối ngày hôm qua, chúng ta không về nhà?”

“Ừ.” Tôi hồi đáp.

“Xong rồi, xong rồi, em chết chắc rồi, nhất định ông và mọi người sẽ sốt ruột lắm.”

Triệu Nhan Nghiên ôm cái đầu nói.

“Anh đã sớm gọi điện thoại cho cha em rồi, nói tối qua em ở lại nhà của anh.”

Tôi vỗ về cái lưng trần của Triệu Nhan Nghiên nói.

“A, vậy thì em ngủ một lát nữa.”

Nói xong, tiểu nha đầu này lại nằm xuống, gục lên trên người tôi mà ngủ.

Thấy nàng ngủ, tôi cũng mơ màng rồi thiếp đi. Lần thứ 2 tỉnh lại, thì mặt trời đã lên cao.

Triệu Nhan Nghiên đã tỉnh lại từ lâu, nhưng vẫn nằm gục trên người tôi, dùng đôi mắt to tròn ngấm tôi ngủ.

“Tại sao lại không gọi anh?”

Tôi lấy tay cầm điện thoại ở trên đầu giường xem giờ, thì ra đã hơn 11h rồi.

“Em không muốn, em thích nằm trên người anh.”

Triệu Nhan Nghiên làm nũng nói.

“Thế em không sợ đến trường muộn hay sao?” Tôi hỏi.

“Lúc em tỉnh lại thì... đã muộn rồi, cho nên muộn thêm một chút cũng không sao.”

Triệu Nhan Nghiên đã ở với tôi một thời gian dài, cho nên đã bị nhiễm những thói quen không tốt của tôi.

Tôi với Triệu Nhan Nghiên tắm rửa, rồi trả phòng và ra đường. Sau một tháng Tân giang đón năm mới, trên phố lớn, ngõ nhỏ vẫn còn đầy hàng tết và pháo tết.

“Chỗ kia có bán kẹo hồ lô đường kìa, em muốn ăn!”

Triệu Nhan Nghiên chỉ vào một hàng kẹo hồ lô cách đó không xa, nói với tôi.

“Được, anh mua cho em.”

Tôi lấy 5 đồng tiền ở trong túi ra, bước về phía đó.

“Cho 1 xâu kẹo hồ lô đường.”

Tôi đưa tiền ra, nói.

Người bán kẹo hồ lô đòng ngẩng đầu lên, 2 chúng tôi cùng sửng sốt.

“Trần Dũng!”

Tôi la lên nói:

“Tại sao anh lại đi bán kẹo hồ lô?”

“Còn không phải vì tiền hay sao. Thật ngại quá, số tiền lần trước cậu cho, đã dùng để bồi thường cho Dương Khai Xa rồi, không có cách nào khác, tôi đành phải đi bán kẹo hồ lô vậy.”

Trần Dũng ảm đạm nói, rồi đưa cho chúng tôi mỗi người một xâu kẹo hồ lô.

“Tôi chỉ cần một xâu là đủ rồi, cái kia giữ lại để bán đi.”

Tôi chỉ cầm một xâu.

“Cái này cũng không đáng tiền, cứ cầm lấy đi.”

Trần Dũng cười nói: “Đúng rồi, Vi Nhi nói, tối nay cậu tới nhà tôi?”

“Đúng vậy, ngày hôm qua bọn tôi có ước hẹn như vậy.” Tôi đáp.

Nói chuyện với Trần Dũng mấy câu, tôi vội vàng cáo biệt, bởi Triệu Nhan Nghiên còn đang đợi kẹo hồ lô.

Trở về trường học, tôi liền đi tìm Quách Khánh, đem chuyện của Dương Khai Xa nói qua với hắn.

Quách Khánh vốn đã có thù oán với Dương Khai Xa, nghe xong thì tức giận vô cùng, hắn gọi điện thoại, mang theo 40, 50 tên tiểu đệ, cầm theo Dao, búa, thiết côn... đi về phía bệnh viện số 1 của thành phố Tân Giang.

Nhân viên bảo vệ ở cửa bệnh viện trông thấy cảnh này, ngay cả rầm cũng không dám đánh, vội vàng trốn vào phòng trực ban ở bên cạnh.

Rồi lại bị Quách Khánh cưỡng bức, đe dọa, lập tức nói số phòng của Dương Khai Xa.

Mấy ngày nay Dương Khai Xa đang vui vẻ, phòng bệnh này là dành cho cán bộ cao cấp, chẳng những nó có một gian phòng, mà lại còn có cả phòng tắm, phòng vệ sinh.

Dương Khai Xa đang sống an nhàn sung sướng trong bệnh viện, tiền thuốc thang thì có người khác chi trả, việc đó thật thích thú biết bao nhiêu?

Lúc này, Dương Khai Xa còn đang ở trên giường bệnh hì hục với 1 cô gái trong hộp đêm.

“Thế nào, có sướng không?”

Dương Khai Xa cười dâm nói.

“Ừ... A... Hừ, Xa ca, em không được nữa rồi! Tiểu đệ của anh thật lớn, khiến người ta sáng khoái!”

Cô gái phối hợp rên rĩ, nhưng thật ra tiểu đệ của Dương Khai Xa nhỏ đến nỗi phải thương cảm, làm việc với hắn chẳng có chút cảm giác nào, nhưng mà vẫn làm với hắn, bởi vì trong tay hắn có tiền.

“Ha ha! Để anh nói cho em biết, thế nào mới là mãnh nam!”

Dương Khai Xa đâu biết rằng, người khác chỉ gạt hấn, vô cùng tự đắc nói.

“A... Em sắp ra rồi... Không được! Xa ca... Em không thể xa rời tiểu đệ của anh!”

Cô gái làm bộ thỏa mãn, nói.

“A! Anh cũng muốn ra!”

Nhưng lúc Dương Khai Xa chuẩn bị ra, thì cửa phòng bệnh đã bị đá văng ra.

“Con mẹ nó! Các người có biết lịch sự là gì không, vào tại sao không gõ cửa?”

Dương Khai Xa bị âm thanh này làm hết hồn, tiểu đệ lập tức mềm xèo. Bởi vậy, hấn tại sao lại không tức giận cho được? !

“Kéo đũa con gái kia sang một bên.”

Quách Khánh sầm mặt nói.

“Quách... Quách tử ca!”

Dương Khai Xa lắp bắp nói.

Quách Khánh là ai hấn biết rõ, mặc dù lúc bình thường, mình ý vào quan hệ của cha mình, cùng với hấn nước sông không phạm nước giếng, nhưng bọn xã hội đen mà tức giận, thì chúng còn biết ai nữa.

“Mày còn biết gọi tao một tiếng đại ca hay sao, tao tưởng mày không coi ai ra gì nữa rồi.”

Quách Khánh giễu cợt nói.

“Sao có thể vậy, Ở Tân giang này, làm gì có ai không biết Quách Tử Ca!”

Dương Khai Xa không biết Quách Khánh có ý gì, cho nên không dám nói lung tung.

“Mày cũng không ngốc? Nhưng không ngốc mà lại đi làm chuyện đồn mình vào chỗ chết? Mày đúng là chán sống rồi, dám vợ vết tài sản bạn gái tương lai của lão đại tao ư?”

Quách Khánh đá một cái và giường bệnh.

“Em.. Em đâu có biết, bạn gái tương lai của lão đại đại ca là ai đâu?”

Dương Khai Xa nghe vậy, suýt chút nữa ngất đi.

“Con mẹ nó, mày còn nói không à? Nói xem mày đã vợ vết của những ai rồi?”

Quách Khánh hỏi ngược lại.

“Không phải đâu, không phải đâu, em đúng là có vợ vết tài sản của người khác, nhưng những tài sản đó đều phạm pháp mà?”

Dương Khai Xa vội vàng giải thích.

“Tao cũng không nói nhiều lời. Mày có biết Trần Dũng không, ngày mai cầm 5 vạn tới nhà hấn, chuyện hôm nay coi như xong.”

Quách Khánh lạnh lùng nói.

“Dạ, Dạ! Cũng chỉ có 5 vạn đồng thôi mà!”

Dương Khai Xa lập tức gạt đầu đáp ứng.

“Tốt lắm, các huynh đệ cùng lên một lượt đi, cho hấn biết thế nào là lễ độ.”

Quách Khánh nói với các tiểu đệ ở phía sau.

“Ai! Chờ một chút, Quách tử ca, em đã đồng ý đưa tiền, tại sao anh còn bảo bọn họ lên.”

Dương Khai Xa hoảng sợ, những tên côn đồ nà mà xông lên, thì mình bỏ mạng rồi.

“Vốn ngày hôm nay, tao muốn chính mày tới chết, nhưng mày đã trả tiền thù lao, thì tao sẽ không để cho mày chết nữa, nếu chết rồi thì ai sẽ trả tiền? Nhưng tối thiểu cũng phải để các huynh đệ thoải mái một chút, chẳng lẽ lại phải đi một chuyến uống công hay sao! Đúng rồi, mày nói cho Dương Thụ Quang biết, nếu như ngày mai tao không thấy tiền, thì hắn cũng sẽ đi luôn đấy.”

Quách Khánh nói:

“Bọn mày còn nhìn gì nữa, miễn đừng làm hắn chết là được rồi.”

Quách Khánh nói xong, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng bệnh.

82. Chương 81: Cùng Vi Nhi Đi Đạo Phố

Hắn có nghĩ nát óc cũng không ra chuyện, Lưu Lỗi lại tìm Quách Khánh ra mặt cho Trần gia.

Vốn hắn tưởng rằng Lưu Lỗi chỉ quen biết sơ qua Trần Dũng, cho nên hắn bảo Trần Dũng đưa cho mình một ít tiền cũng không quá đáng, cho dù đã cho qua, nhưng tiền thuốc thì không thể bỏ được.

Hắn vạn lần cũng không ngờ, chỉ mới qua mấy ngày, con của mình đã bị người tôi đánh, hơn nữa còn không nhẹ, theo lời Bác sĩ nói, ít nhất phải nằm giường nửa năm, đến lúc đó có khôi phục được bình thường hay không cũng rất khó nói.

Dương Thụ Quang lúc này lửa giận bốc cao 9 trượng, lập tức gọi điện thoại cho mấy tên xã hội trước đây mình quen biết, ý bảo bọn chúng hỗ trợ.

Nhưng đám người này sau khi nghe Dương Thụ Quang nói, biết người hắn muốn tìm là Quách Khánh, thì rối rít lác đầu. Cái danh Quách Tử đang vang dội khắp nơi ở Tân Giang, trên giới giang hồ không ai muốn chỉ vì một chuyện không đâu mà lại kết thù với Quách Khánh, huống chi người tôi còn có một nhân vật không thể động vào nữa.

Dương Thụ Quang không còn cách nào khác, trước khi mình bị giáng chức! Thì mấy người này vẫn kêu Dương Ca, Dương Ca, van xin mình đi uống rượu.

Mẹ kiếp, chỉ mới có mất đi chức vụ, mấy người trước kia vốn xưng huynh đệ, giờ lập tức trở mặt.

Lúc đầu, Dương Thụ Quang cũng muốn báo cảnh sát, dù gì đây cũng là chuyện Quách Khánh vợ vét tài sản!

Nhưng mà bản thân Dương Thụ Quang đã từng làm cảnh sát hình sự, biết rõ chuyện này mà có người đụng đến, thì đúng là không làm gì được.

Bất đắc dĩ, Dương Thụ Quang cũng chỉ còn cách đến ngân hàng.

...

Sau khi tiếng chuông tan học vang lên, tôi nói qua với Triệu Nhan Nghiên một chút, tôi không giấu diếm gì mà nói thật cho nàng biết chuyện.

Tiểu nha đầu này chỉ dặn là về sớm một chút, đừng có về muộn, về rồi thì phải gọi điện thoại cho nàng.

“Lưu Lỗi!”

Trần Vi Nhi thấy tôi đi ra khỏi trường học, đứng cách đó không xa, mừng rỡ vẫy tay.

“Lớp 12 các cậu không phải có giờ học thêm hay sao?”

Tôi kỳ quái nhìn Trần Vi Nhi.

“Tớ xin phép rồi!”

Trần Vi Nhi đỏ mặt nói.

“Bây giờ đến nhà cậu luôn chứ?”

Tôi nhìn đồng hồ, lúc này mới chỉ có bốn giờ rưỡi. Quán Ma Lạt Thăng của nhà Trần Vi Nhi chưa nghỉ.

“Ách... Vậy chúng ta đi dạo có được không?..”

Trần Vi Nhi nhỏ giọng nói.

Tôi rất vui mừng, cuối cùng thì Trần Vi Nhi cũng chủ động mời mình đi dạo phố.

“Được, chúng ta đi đâu?”

Tôi thích thú hỏi.

“Đi đâu cũng được, mà đi sang siêu thị bách hóa bên kia có được không?”

Trần Vi Nhi nhỏ giọng nói.

“Được!”

Siêu thị bách hóa ở thành phố tân giang này nằm trong khu thương nghiệp, ở xung quanh có bán rất nhiều trang phục hàng hiệu, chính là nơi mà rất nhiều cô gái thích đến.

Nhưng không nghĩ tới là Trần Vi Nhi cũng thích nơi này, đúng là nữ hài tử thì ai cũng thích.

Siêu thị bách hóa cách trường Tứ Trung không xa, chỉ đi bộ khoảng hơn 10 phút là tới.

Tôi và Trần Vi Nhi sánh vai đi trên đường, thân hình 2 người lúc gần lúc xa.

Tôi cố ý đi đến gần Trần Vi Nhi, cuối cùng cũng có cơ hội, trong lúc đi đường, tôi làm bộ vô ý chạm vào tay của Trần Vi Nhi.

Khuôn mặt của Trần Vi Nhi lập tức đỏ lên, nhưng khi ngẩng đầu lên thì thấy vẻ mặt của tôi vô cùng tự nhiên, giống như chưa có chuyện gì phát sinh.

Nàng thắm lắc đầu tự giễu, xem ra bản thân mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

Những biến hóa của Trần Vi Nhi làm sao có thể thoát khỏi mắt tôi, lúc này quan hệ giữa tôi và Trần Vi Nhi đã gần hơn lúc tới hiệu sách rất nhiều.

Mặc dù đúng là tôi có chút mưu đồ với Trần Vi Nhi, nhưng cũng không phải là loại người có dụng ý xấu xa gì.

“Chúng ta đến cửa hàng kia xem một chút!”

Trần Vi Nhi chỉ vào một cửa hàng bán đồ dành cho con gái nói.

“Được!” Tôi nói.

Nhìn thân ảnh phía trước tràn đầy sức sống của tuổi trẻ, đây mới chính là Trần Vi Nhi, nàng lúc này đã quên hết mọi khó khăn, đã giống như những thanh thiếu niên nam nữ khác, thích đi dạo phố, thích quần áo đẹp, thích chăm chút cho bản thân.

“Lưu lỗi, cậu xem bộ quần áo này có đẹp không?”

Trần vi nhi hưng phấn chỉ vào một bộ quần áo màu trắng nói.

“Đẹp... tớ nghĩ nếu như mặc trên người Vi Nhi thì càng đẹp hơn!” Tôi nói.

“Có thật không?”

Trần vi nhi hài lòng đích nói. Bất kể là nữ hài tử nào đều thích người khác khen mình đẹp.

“Đương nhiên rồi, nếu không cậu mặc thử nó đi?” Tôi nói.

Bộ quần áo bó sát này nhìn đã gợi cảm rồi, nếu như mặc trên người Trần Vi Nhi thì... Nghĩ tới đây nước miếng của tôi đã chảy ra âm âm.

“Chỉ xem vậy thôi, chứ tớ mua không nổi!”

Trần Vi Nhi chỉ vào tấm biển trên y phục, thè lưỡi. Ở trên đó có viết 689 đồng, chỉ một bộ quần áo này, cũng đã vượt qua lương của một người bình thường rồi!

“Không mua thì cũng có thể thử mà!”

Tôi tiếp tục kích nàng.

“VẬY thì không tốt lắm đâu!”

Trần vi nhi liên tục lắc đầu, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào bộ quần áo.

“Không sao đâu! Cậu xem bên kia có rất nhiều người thử nhưng không mua!”

Tôi bắt đầu nói cho nàng biết.

“A, vậy được rồi!”

Trong lòng Trần Vi Nhi thực sự rất thích mặc, thế nhưng bởi vì tính cách rụt rè của nữ hài tử, cho nên không dám quyết định. Nay bị tôi giật dây, cho nên lá gan của nàng mới lớn lên.

Một lát sau nì, trần vi nhi đẩy cửa phòng thay đồ đi ra.

Tôi quả thực không thể tin được vào con mắt của mình nữa, không thể tin được cái thân ảnh thướt tha yêu kiều này chính là Trần Vi Nhi giản dị!

Thân ảnh trước mặt mang lại cho tôi một cảm giác kinh sợ vì sự diễm lệ của nàng! Thanh thuần, cao quý, mỹ lệ ... không còn gì để nói.

Cho dù mỹ nữ thường ngày đối mặt với tôi, nhưng tôi vẫn sửng sốt tới không ngờ.

Tâm trạng kích động qua đi, tôi bình tĩnh lại, nói những lời đáy lòng với Trần Vi Nhi:

“Vi Nhi, cậu thật đẹp! Cái bộ y phục này, giống như may ra để cho cậu mặc.”

Trần vi nhi nghe thấy thế thì khuôn mặt nàng đỏ bừng, lại càng thêm kinh diễm.

“Anh ơi, anh nói xem em mặc bộ trang phục này có đẹp không?”

Một thanh âm của nữ hài tử đột nhiên vang lên.

Hóa ra trong cửa hàng này cũng có 1 cô gái bằng tuổi với Trần Vi Nhi đang thử áo khoác.

“Đẹp!”

Người con trai bên cạnh người con gái đó nói.

“Thế nhưng cái áo này quá đắt!”

Nữ hài tử lắc đầu.

“Đắt nhưng mà đáng giá, anh mua tặng em!”

Người con trai nói.

“Anh thật tốt!”

Cô gái tươi cười hạnh phúc.

Nhìn theo bóng lưng đôi tình nhân, Trần Vi Nhi nói nhỏ:

“Đúng là rất hạnh phúc, nhưng tình yêu với mình chỉ là một sự hi vọng xa vời.”

Trong nháy mắt ý nghĩ bán mình lại xuất hiện, làm cho Trần Vi Nhi rất buồn, nàng xoay người đi vào phòng thay đồ, cởi bộ quần áo không thuộc về mình ra .

Thanh âm của Trần Vi Nhi tuy rất nhỏ, nhưng tôi lại nghe thấy rất rõ. Tôi vẫy tay gọi nhân viên cửa hàng tới, đưa ra một tờ chi phiếu.

Khi đi ra khỏi cửa hàng, Trần Vi Nhi thấy bên cạnh tôi có một cái túi, nhưng do tâm trạng không vui, cho nên cũng không hỏi nhiều. A Dương ko up nốt còn đi đâu nhĩ :113:

83. Chương 82: Lưu Gia Thần Bí

“Đến đây làm gì!”

Một người bảo vệ mặc áo đen nói.

“Tôi muốn gặp Lưu lão thái gia!”

Dương Thụ Quang nói.

Người bảo vệ mặc áo đen nhìn lướt qua Dương Thụ Quang một lát, sau đó nói vào trong điện thoại.

Chỉ một lát sau, từ phía trong có một lão già mặt đỏ tía tai hơn 50 tuổi đi ra.

“Lưu quản gia, người này nói muốn gặp Lão thái gia!”

Người bảo vệ mặc áo đen nói.

Lưu quản gia mặt đỏ, liếc nhìn Dương Thụ Quang, cười lạnh nói:

“Người chính là Dương Thụ quang? Hừ hừ! Nhiều năm không gặp rồi! Lão thái gia chắc không muốn gặp đâu!”

“Tôi... Tôi đã gọi điện thoại cho Lão thái gia rồi!”

Dương Thụ quang lúng túng nói.

“A? Có đúng không?! Vậy thì đi theo ta đi!”

Lưu quản gia hồ hững nói với Dương Thụ Quang.

Lưu quản gia đã biết hôm nay Dương Thụ Quang sẽ tới, chỉ cố ý làm khó hắn mà thôi.

Lưu quản gia đi theo Lão thái gia ba mươi mấy năm, không phải là huynh đệ nhưng lại thân hơn huynh đệ.

Đối với Lưu gia Nhị tiểu thư thì coi như cháu ruột của mình, hơn nữa Nhị tiểu thư khi còn bé rất thích người cha chú như hắn.

Nhưng không nghĩ tới Nhị tiểu thư lại lấy một tên Lang tâm cầu phé (1) như Dương Thụ Quang, cũng bởi vì Dương Thụ Quang ở bên ngoài lảng nhãng cho nên mới buồn bực mà chết.

(1): lang tâm phé cầu: Tim sói, phổi chó

Thật ra thì Nhị tiểu thư chết vì bệnh tim, nhưng Lưu quản gia lại không nghĩ như vậy, lão đem mọi tội lỗi chửi hết lên đầu của Dương Thụ Quang.

Dương Thụ Quang cung kính đi theo phía sau Lưu quản gia, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trong tòa nhà này, đâu đâu cũng có bảo vệ mặc áo đen tay cầm điện thoại, từ cách đi đứng, cũng có thể phán đoán, những người này có thể so với quân nhân được huấn luyện chuyên nghiệp.

Lưu quản gia dẫn Dương Thụ Quang đi tới trung tâm của tòa nhà, rồi đi lên tầng 2 một toà biệt thự.

“Lưu quản gia!”

Mấy tên bảo vệ gác cửa vội vàng chào hỏi. Vị này Lưu quản gia mặc dù chỉ là quản gia, thật ra địa vị lại giống như Nhị Gia của Lưu Gia, là một tâm phúc của Lão thái gia.

“Tiểu Tam Tử, cậu vào thông báo cho Lão thái gia một tiếng, rằng Lưu quản gia đã đến.”

Lưu quản gia vẫn dùng giọng hồ hững nói.

Tiểu Tam Tử cũng một lão nhân ở trong Lưu gia, là một thuộc hạ đã đi theo Lưu quản gia chừng 10 năm rồi, cũng đã sớm biết ân oán giữa Lưu quản gia và Dương Thụ Quang, không nói nhiều lời.

Lập tức quay lại, nói vào điện thoại vài câu. Sau đó quay ra nói:

“Lão thái gia bảo hắn vào đi.”

“Đi theo ta.”

Lưu quản gia chẳng thèm nhìn Dương Thụ Quang, đi thẳng vào trong.

Dương Thụ quang vội vàng cúi đầu bước nhanh theo phía sau Lưu quản gia.

Đi tới trước một cánh cửa, Lưu quản gia nhẹ nhàng gõ hai cái, bên trong liền truyền ra một âm thanh rất to của một lão giả:

“Vào đi!”

Lưu quản gia đẩy cửa ra, để cho Dương Thụ quang đi vào trước, Dương Thụ Quang đang sợ mất mật, sợ bên trong có bố trí mai phục, cho nên không dám bước vào trước.

Lưu quản gia khinh thường hừ lạnh một tiếng, đi thẳng vào bên trong. Dương Thụ Quang lúc này mới nơm nớp lo sợ đi vào theo.

Căn phòng bên trong rất lớn, có 3 cái ghế Thái Sư đặt ở chính giữa, có 1 lão giả ngồi chính giữa, hai bên có hai nữ tử trung niên đang ngồi.

Dương Thụ quang lập tức cúi người chào nói:

“Tiểu tể Dương Thụ quang bái kiến nhạc phụ đại nhân, nhị vị nhạc mẫu đại nhân.”

“Hừ! Ai là...nhạc phụ của anh? !”

Lão thái gia lạnh giọng nói.

“Chuyện này... ở trong lòng của tiểu tể, người vĩnh viễn là nhạc phụ!”

Dương Thụ quang kiên trì nói.

“Tiểu tể? Ta xem mấy năm nay, anh được lên làm đội trưởng đội hình sự ở Tân Giang, kiêu ngạo không biết thiên nam địa bắc gì nữa cơ mà! Lại còn không muốn có quan hệ với Lưu gia chúng ta nữa chứ!”

Lão thái gia giễu cợt nói.

“Tiểu tể nào dám! Huống chỉ tiểu tể đâu còn là đội trưởng đội cảnh sát hình sự nữa!”

Dương Thụ quang thở dài nói.

“Được rồi, đừng có nói chuyện xã giao với ta, có chuyện gì thì nói nhanh đi!”

Lão thái gia phất phất tay, không muốn tiếp tục nói lời dối trá.

“Đây là một chút tâm ý của tiểu tể.”

Dương Thụ Quang mở mật mã của 1 cái rương, sau đó đưa cho Lưu quản gia.

Lưu quản gia chỉ liếc mắt một cái, rồi ném trả lại, nói:

“Lưu gia thiếu tiền ư? !”

Mặc dù trong rương có tới mấy trăm vạn, nhưng Lưu quản gia đi theo Lão thái gia nhiều năm, đâu có hiếm gặp những chuyện này.

Thời gian còn làm phụ tá cho Lão thái gia nam chinh bắc chiến khắp nơi, vàng bạc chất thành núi còn không để ý, thì để ý gì tới mấy trăm vạn này.

“Tiểu tể cũng chỉ có bấy nhiêu thôi! Tiểu tể biết rằng, nhạc phụ nhất định không để trong mắt...”

Dương Thụ quang đỏ mặt giải thích.

“Đừng có làm tác phong ngoài xã hội với ta, với số tiền này của anh, đặt ở nhà ta, ta còn ngại chật chỗ. Ngay cả cái sàn nhà dưới chân anh, cũng không chỉ có cái giá đấy đâu!”

Lão thái gia nói:

“Có chuyện gì thì cứ nói đi!”

“Nhạc phụ đại nhân, cháu ngoại của người bị người ta đánh cho tàn phế rồi! Người nhất định phải làm chủ cho tiểu tể!”

Dương Thụ quang bi thiết nói.

“Cháu ngoại? Ta không có cái loại cháu ngoại như vậy!”

Lão thái gia vốn có nghe nói tới Dương Khai Xa, ăn chơi, gái gú, cờ bạc, phóng hỏa, đốt nhà, lừa gạt người khác, ngoại trừ giết người thì còn có chuyện gì chưa làm, đức hạnh giống hết như Dương Thụ Quang!

“Lão gia, Dương Khai Xa dù thế nào cũng do Nhị tiểu thư sinh ra!”

Một vị phu nhân ở bên cạnh Lão thái gia nghe vậy, thì tỏ ra lo lắng.

“Lưu Tiểu Thúy là con gái của ta thì đúng rồi, còn Dương Khai Xa thì không phải là cháu ngoại của ta!”

Lão thái gia tức giận, vỗ mạnh vào tay vịn nói.

“Nhưng cho dù như thế nào, Dương Khai Xa cũng mang trong mình một nửa dòng máu của Lưu gia chúng ta, chuyện này nếu truyền ra ngoài, thì sẽ có ảnh hưởng tới mặt mũi của Lưu gia!”

Vị phu nhân kia tiếp tục nói, bất kể như thế nào, Lưu Tiểu Thúy cũng là người trong gia đình này, vẫn phải nên bảo hộ mới phải.

“Có chút lòng dạ đàn bà như thế này thì làm được gì? Hừ! cái thằng nhãi Dương Khai Xa kia, phải gọi là tự gây nghiệt thì không thể sống, chỉ bằng những chuyện mấy năm nay nó gây ra, có chết thì cũng đáng!”

Lão thái gia hừ lạnh nói. Sau đó nói tiếp:

“Nhưng mà bà nói cũng đúng, dù gì cái tên Dương Khai Xa kia cũng mang nửa dòng máu của Lưu gia chúng ta. Dương Thụ Quang, anh nói đi! Đã có kế hoạch gì chưa?”

Dương Thụ quang lúng túng cười, vị Lão thái gia này càng già càng tinh, ngay cả những chuyện nhỏ như vậy mà cũng nhìn ra.

Hắn không dám giấu diếm, đem tất cả những ân oán với nhà Trần Dũng kể ra bằng hết, nhưng lại đem nhân vật mấu chốt là Lưu Lỗi tỉnh lược đi.

Bởi vì Dương Thụ Quang cũng biết, Lưu Lỗi là đại diện cho toàn bộ thế lực của tỉnh Tùng Giang, Lão thái gia mặc dù có chút quan hệ với trung ương, nhưng với nhân vật như Triệu Lợi Dân, thì cũng không dám chọc vào.

84. Chương 83: Tới Nhà Vi Nhi

Bên trong không có hệ thống lò sưởi, không có phòng WC, đơn sơ vô cùng.

(1): Tứ Hợp Viện: nhà hình vuông, ở giữa có 1 cái sân, bốn phía là nhà ở.

Năm 1995, ở thành phố Tân Giang còn chưa có tiến hành quy hoạch, loại nhà Tứ Hợp viện như thế này thì chỗ nào cũng có.

Đến mùa đông, cái cống thoát nước ở giữa sân đóng băng, chất chồng lại một chỗ, nhìn từ xa giống như một ngọn băng sơn(2).

(2): Băng sơn: núi băng.

“Thật ngại quá, nhà tớ nghèo, không có cách nào xây được nhà tầng.”

Trần Vi Nhi xin lỗi cười.

“Không sao, nhà bà ngoại của tớ cũng giống kiểu này, tớ lại thấy nó còn thoải mái hơn nhà tầng!” Tôi nói.

“Ha hả!”

Trần Vi Nhi cảm kích cười một tiếng.

“Cha! Lưu Lỗi đến!”

Trần Vi Nhi mở cửa phòng, nói với người ở bên trong.

“A, Vi Nhi, con mau dẫn bạn ấy đến phòng ngồi, ở bên ngoài lạnh lắm!”

Thanh âm của một nam tử vang lên, đó là cha của Trần Vi Nhi.

Tôi đang muốn cởi giày, Trần Vi Nhi khoát tay áo với tôi, tôi mới nhớ kiểu nhà trệt như thế này, bình thường không cần phải cởi giày đổi dép.

Nhà của Trần Vi Nhi cũng không lớn, có hai phòng, phòng khách sinh hoạt chung tầm 40 thước vuông, trong phòng có đặt 1 cái lò sưởi, cha của Trần Vi Nhi đang nằm đó nghỉ ngơi.

Những chiếc gỗ dán trong phòng đã bong ra, hai phòng còn lại, chắc là phòng của Trần Dũng và Trần Vi Nhi.

“Mau ngồi đi! Vi Nhi, mau lấy hoa quả cho khách!”

Cha của Trần Vi Nhi vừa nói vừa ngồi dậy.

“Chú Trần, chú cứ nghỉ ngơi, đừng để ý tới cháu!”

Tôi vội vàng đi tới, không để cho cha của Trần Vi Nhi phải ngồi dậy. Rồi quay đầu lại nói:

“Vi Nhi, cậu cũng không cần phải đi đâu, tớ không ăn trái cây.”

Tôi biết hoàn cảnh của nhà Trần Vi Nhi, mua được một ít trái cây cũng không dễ dàng gì, có thể đây là để cho cha của Trần Vi Nhi tắm bổ, tôi tại sao có thể tranh ăn được cơ chứ.

Trần Vi Nhi thấy tôi không muốn cho nàng đi, nên cũng không kiên trì, cùng với tôi ngồi bên giường của cha mình, hàn huyên về bệnh tình của cha nàng.

Kể từ khi ghép thận, cũng không thấy hiện tượng bài xích gì, quá trình hồi phục vô cùng tốt, có lẽ năm sau sẽ hoàn toàn hồi phục.

Nhìn thấy bộ dáng tươi cười của Trần Vi Nhi, tôi thấy mình bỏ ra 25 vạn cũng đáng giá!

Nói chuyện khoảng thời gian 1 chén trà, mẹ của Trần Vi Nhi và Trần Dũng cũng về tới nhà.

“Lưu Lỗi đến rồi à!”

Trần mẫu nhìn thấy tôi thì nhiệt tình hỏi.

“Đúng vậy, cháu tới cùng với Vi Nhi.”

Tôi đứng dậy nhận lấy mớ rau củ, thịt cá trong tay Trần mẫu nói.

“Hoàn cảnh nhà của tôi, cháu cũng biết, chỉ sợ cháu chê cười thôi, tiền phải để chữa bệnh cho cha của Vi Nhi, không thể mời cơm tiệm cháu được, chỉ có thể tự mình nấu cơm vậy...”

Trần mẫu xin lỗi nói.

“Không sao, cháu lại thích ăn cơm ở trong nhà!”

Lời của Trần mẫu, làm cho tôi toát mồ hôi, ngày hôm qua ăn một bữa cơm với Ngô mập mập, mất tới tận 4000 đồng, cũng đủ cho gia đình của Trần Vi Nhi ăn một năm.

Trần Dũng đem số kẹo hồ lô còn thừa đem ướp lạnh, rồi bắt đầu giúp Trần mẫu nấu cơm.

“A di, để cháu giúp người.”

Tôi đứng dậy nói.

“Không cần, không cần! Cháu cứ ngồi trong phòng nói chuyện với Vi Nhi đi, có Đại Dũng giúp cô là được rồi!”

Trần mẫu vội vàng khoát tay.

“Không sao đâu, để cho Vi Nhi nói chuyện với chú, cháu giúp a di nấu cơm!”

Tôi vừa nói vừa đi vào phòng bếp, thật ra cả ngày nay tôi chưa ăn cơm, sớm đã đói meo rồi.

Tôi giúp đỡ họ, cũng là thúc đẩy quá trình nhanh hơn một chút mà thôi.

“Cái này để cháu làm cho!”

Tôi đoạt lấy con cá trong tay Trần mẫu, thuần thực làm vảy cá.

Trần Dũng trợn mắt há mồm nhìn tôi, trong bụng hẳn nghi hoặc, một ông chủ lớn vung tiền như rác mà biết làm cá hay sao? Việc này đúng là vô cùng kỳ quái.

Tôi biết trong lòng hẳn suy nghĩ, khẽ mỉm cười giải thích:

“Bình thường tôi vẫn nấu cơm.”

Lời này của tôi đúng là nói thật, kiếp trước ở Bắc Kinh, ngày nào chẳng phải nấu cơm.

Trần Dũng gật đầu không nói gì, chăm chú nhặt rau. Trần mẫu lấy nồi cơm điện, bắt đầu làm cơm.

“Lưu Lỗi, em gái của tôi dường như rất thích cậu!”

Khi Trần mẫu đứng dậy làm thức ăn, Trần Dũng nhân cơ hội nói với tôi.

“Vậy sao?” Tôi hỏi.

“Ừ, lúc nào nói chuyện nàng cũng nhắc tới cậu, tôi chắc chắn trong lòng nó đã có cậu rồi.”

Trần dũng nói.

Tôi nghe xong trong bụng mừng thầm, xem ra ở trần gia có tên mật thám Trần Dũng, thì việc của Trần Vi Nhi không khó rồi!

“Đại Dũng! Con nói những nói cuội gì đó, đã quên chuyện kia rồi hay sao!” Mặc dù thanh âm của Trần Dũng rất nhỏ, nhưng vẫn bị cái tôii thính của

Trần mẫu nghe được, vội vàng khiển trách.

“A!” Trần dũng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Chuyện gì? Chuyện gì vậy? Nghe ý tứ của Trần mẫu dường như không tán thành chuyện Vi Nhi thích tôi.

Chẳng lẽ Trần Dũng còn có chuyện gạt mình? Nhưng mình đã đặt trước Trần Vi Nhi rồi, còn chuyện gì nữa đây.

Trong phòng, bố Trần Vi Nhi đang nằm nghỉ ngơi, Trần Vi Nhi tò mò cầm cái túi mà tôi đặt ở trên ghế. Cái túi này đựng cái gì?

Lúc tan học có thấy hắn cầm đồ đâu, sau khi đi dạo trong tay hắn lại xuất hiện một cái túi là thế nào?

Trần Vi Nhi cẩn thận mở ra nhìn, nhất thời sửng sốt.

Đây không phải bộ quần áo màu trắng mình thử lúc nãy ở cửa hàng trang phục hay sao?

“Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ là hắn mua ? Nhưng hắn mua thứ này làm gì?”

Đúng rồi, nhất định là nhìn thấy mình mặc rất đẹp, cho nên hắn mua cho bạn gái hắn”.

“Hay là hắn đặc biệt mua cho mình?”

Trong lòng Trần Vi Nhi vang lên một âm thanh khác.

“Chắc chắn là không! Người ta tại sao phải mua quần áo cho mình, hắn không phải bạn trai của mình”.

Trần Vi Nhi nghĩ.

“Tại sao người biết hắn không phải mua cho người? Bộ trang phục này người mặc đẹp nhất”!

Một thanh âm khác lại vang lên.

“Sai rồi, sai rồi, tại sao mình lại có thể nghĩ vậy chứ! Tốt nhất là nên cất cẩn thận lại, đừng để cho hấn phát hiện”!

Lý trí của Trần Vi Nhi một lần nữa lại chiếm lĩnh bản thân.

“Không tin người mở ra xem một chút, có phải bộ quần áo mà người vừa mặc hay không?”!

Một âm thanh khác lại vang lên.

“Ừ, vậy thì xem một chút cũng không sao, chỉ nhìn một chút thôi thì chẳng vấn đề gì cả”.

Lý trí của Trần Vi Nhi lại bắt đầu hướng về cái suy nghĩ mới này.

Trần Vi Nhi nhẹ nhàng cầm y phục, rõ ràng bộ quần áo này chính là bộ mình vừa mặc, có số đo hợp với mình!

Không thể nào, chẳng lẽ hấn thực sự mua cho mình?

Trần Vi Nhi hạnh phúc vuốt ve bộ quần áo trước mặt, nó đáng giá bao nhiêu tiền đây! Tận 700 đồng, mình không phải bạn gái của hấn, tại sao hấn lại mua cho mình?

Lẽ nào hấn gặp mình đã thích mình luôn?

Nghĩ tới đây, Trần Vi Nhi đỏ mặt hận không tìm được cái lỗ nào mà chui xuống.

“Vi Nhi, mau tới giúp mẹ rửa chén đi!”

Trần mẫu ở phòng bếp gọi.

Trần Vi Nhi đang trong tâm trạng xấu hổ thì bị giật mình, vội vàng cất quần áo lại, rồi chạy tới phòng bếp.

85. Chương 84: Tâm Tư Của Con Gái

Trần mẫu kỳ quái nhìn con gái của mình.

“Không có... Không có, trong phòng quá nóng!”

Trần Vi Nhi cuống quýt giải thích. Nhanh chóng bình tĩnh lại, đừng để cho mẹ phát hiện được cái gì.

“Vậy sao? Mẹ còn cảm thấy lạnh đây này, hay là để mẹ rút bớt lửa trong lò sưởi đi?”

Trần mẫu hỏi.

“Không cần, con không sao mà! Đừng làm cho cha lạnh.”

Trần Vi Nhi khoát tay áo nói. Thật ra thì nàng chỉ nóng một chút thôi.

Dưới sự trợ giúp của tôi, một mâm cơm thịnh soạn đã được hoàn tất.

Trần mẫu đối với trù nghệ của tôi khen không dứt miệng, ý bảo Trần Dũng sau này đi theo tôi mà học tập.

Trần Dũng chỉ cười khỏ, nhưng không nói gì cả.

Tôi đoán, nếu như tôi không phải ân nhân cứu mạng của nhà mình, thì hấn đã sớm nổi khùng lên rồi.

Trong bữa cơm, mặc dù tôi được khoản đãi như một người khách, nhưng không khí bữa cơm có chút nặng nề.

Tất cả mọi người đều không có chuyện gì để nói, tôi cũng không thể làm trò trước mặt Trần mẫu và Chú trần được, cho nên trong suốt bữa cơm, cũng chỉ có Trần mẫu nói chuyện với tôi, liên miệng cảm ơn tôi, bảo tôi học tập cho tốt.

Sau khi ăn xong, tôi thấy thời gian cũng không sớm.

Tôi đứng dậy cáo biệt với mọi người, vì để cho Chú Trần có thời gian nghỉ ngơi, cho nên không ai giữ lại cả.

Lúc ra cửa, tôi đưa mắt nhìn Trần Dũng, tiểu tử này phản ứng rất nhanh, lập tức nói:

“Vi Nhi, đường ở chỗ chúng tôi nhỏ quá, lại khó đi, em tiễn Lưu Lỗi về, không thì dễ bị lạc đường lắm!”

“A, được.”

Trần Vi Nhi khoác thêm cái áo bông, rồi theo tôi đi ra cửa.

Ánh trăng sáng đan chiếu 2 bóng người trên đường lại với nhau, Vi Nhi đi bên trái của tôi. Buổi tối đường rất ít người, cho nên Trần Vi Nhi cũng không kiêng kỵ gì cả.

“Những cuốn sách lần trước cậu chọn giúp tớ rất hiệu quả, lần thi này lại con hơn lần trước tới 10 điểm.”

Trần Vi Nhi tìm một đề tài nói.

“Cao hơn 10 điểm? Thế tên đứng thứ 2 làm sao có thể sống được!”

Tôi kinh ngạc nói.

“Ha ha, đúng là hơn hẳn tới tận hai mươi mấy điểm, hẳn dùng nghề có thể vượt qua được tớ.”

Trần Vi Nhi có chút kiêu ngạo đồng thời có chút bướng bỉnh nói.

Hơn tận hai mươi mấy điểm?

Tứ Trung nhưng là nơi ngoại hồ tàng long, sự bám đuổi nhau trên bảng xếp hạng rất quyết liệt, vậy mà Trần Vi Nhi còn cao hơn người khác tận hai mươi mấy điểm.

“Có người còn cao hơn người đứng thứ 2 tận 33 điểm!”

Trần Vi Nhi bỗng nhiên quay đầu ranh mãnh nói với tôi.

“Tớ... . Làm sao cậu biết?”

Tôi đã sống lại, đương nhiên là ngoại lệ. Nhưng mà Trần Vi Nhi dường như rất chú ý tới tôi.

“Hừ, tớ làm sao không biết, tớ còn biết người đứng thứ 2 là bạn gái của cậu!”

Trần Vi Nhi nói.

“Cậu không phải vì đối địch với nàng mà điều tra tớ đấy chứ?”

Tôi ra vẻ buồn bực nói.

“Đi chết đi, làm gì có ai điều tra cậu!”

Trần Vi Nhi nói.

“Vi Nhi... !”

Bỗng nhiên tôi dừng bước gọi nàng.

“Ừ? Sao vậy?”

Trần Vi Nhi thấy tôi ngừng lại, cũng xoay người lại.

“Tặng cho cậu.”

Tôi đưa túi quà trong tay cho Trần Vi Nhi.

“Đúng là tặng cho tớ chứ?”

Trần Vi Nhi nghe thấy vậy, khuôn mặt rất vui sướng.

“Cậu biết đó là thứ gì à?”

Tôi thấy Vi Nhi rất vui vẻ, dường như đã biết bên trong là thứ gì rồi.

“Tớ... Tớ thừa dịp cậu ở trong bếp, nhìn lén một chút.”

Trần Vi Nhi đỏ mặt nói.

“Vậy, cậu đã nhìn rồi tại sao không nói với tớ?”

Tôi chợt nhớ tới vẻ mặt kỳ quái của Trần Vi Nhi ở trong phòng bếp, hóa ra nàng đã nhìn rồi.

“Tớ nghĩ, cậu mua cho bạn gái của cậu.”

Trần Vi Nhi giải thích.

“Vậy cậu có nghĩ là tớ mua cho cậu không?”

Tôi cười xấu xa nhìn Trần Vi Nhi.

“Tớ...”

Trần Vi Nhi quăn bách không biết nên nói cái gì.

“Tại sao lại đối với tớ tốt như vậy?”

Trần Vi Nhi ngẩng đầu, ôn nhu nói.

“Tớ... Cậu muốn biết thật sao?” Tôi nói.

“Thôi, chúng ta đừng nói có lẽ tốt hơn?”

Trần Vi Nhi dùng sức lắc đầu.

“Được.”

Thế là hai chúng tôi lại tiếp tục đi về phía trước, Trần Vi Nhi cầm cái túi ôm vào trong ngực, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Lưu Lỗi!”

Trần Vi Nhi bỗng nhiên xoay người lại nói với tôi:

“Ôm tớ một chút được không?”

“Cậu vừa nói gì?”

Tôi nghe xong sững sốt. nàng lúc nãy bảo tôi ôm nàng,? Tại tôi không bị hỏng rồi đấy chứ?

Trần Vi Nhi cười khổ một cái lắc đầu nói:

“Không có gì, tớ nói đùa thôi.”

“Vi Nhi.”

Tôi bước nhanh đến phía trước, ôm nàng vào trong lồng ngực.

Ngoài tôi dự liệu chính là, Trần Vi Nhi cũng không có giẫy dụa, mà lại mềm nhũn nằm trong lồng ngực của tôi.

Tôi thấy rõ ràng, Trần Vi Nhi đang thở hổn hển.

“Vi Nhi, tớ...”

Tôi không nhận được nữa, tôi muốn nói cho nàng biết những suy nghĩ trong lòng của mình.

“Đừng nói, Lưu Lỗi! Xin cậu đừng nói gì cả, cậu đã đáp ứng mình rồi mà!”

Trần Vi Nhi ôm chặt tôi nói.

“Ừ.”

Tôi gật đầu, chỉ im lặng hưởng thụ sự ôn nhu của đối phương.

Một lát sau, Trần Vi Nhi ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng đã vương đầy nước mắt.

“Lưu Lỗi, Cậu không thích tớ, đúng không?”

Trần Vi Nhi hỏi.

“Tớ...”

Tôi không biết nói gì.

“Mau nói với tớ, nói cậu không thích tớ!”

Trần Vi Nhi vội vàng nói.

“Ừ.” Tôi gật đầu.

Trần Vi Nhi khỏ sở cười một chút, dùng sức đẩy ra tôi, chạy về phía nhà của nàng.

Nàng sao vậy? Tại sao lại đột nhiên trở nên khác thường như vậy? Rõ ràng nàng rất thích tôi, tại sao nàng lại bắt tôi nói tôi không thích nàng? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?

Tâm tư con gái thật khó hiểu, tôi nhìn theo bóng lưng của nàng cho tới khi khuất hẳn, sau đó bắt 1 chiếc taxi đi về.

Đôi mắt của Trần Vi Nhi đỏ hồng, về nhà là lao vào căn phòng nhỏ của nàng.

Trần mẩu hỏi nàng sao vậy, nàng chỉ nói là quá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi thật sớm.

Sau khi trở về, Trần Vi Nhi nhớ tới cái ôm lúc nãy, sao nó ấm áp, thu thái tới vậy. Chẳng lẽ đây chính là cảm giác được yêu thương hay sao?

Nhưng mà cảm giác như thế này sẽ không bao giờ thuộc về mình. Mình đã bị bán cho người khác, không có quyền theo đuổi hạnh phúc riêng tư. Nằm trong lồng ngực người yêu, đối với mình chỉ là một giấc mộng xa vời.

Trần Vi Nhi tự an ủi mình, việc vừa rồi nàng đã thỏa mãn, cả đời này không còn gì phải tiếc nuối.

Nghĩ tới chuyện này, nước mắt của Trần Vi Nhi lại rơi xuống. Trần Vi Nhi vội vàng nói, hẳn không thích người, người còn muốn những thứ này làm gì!

Bây giờ việc người phải làm, là cố sức học tập, sau này kiếm tiền chữa bệnh cho cha.

Trần Vi Nhi mở ngăn tủ ra, bỏ bộ quần áo vào đó. Đây có lẽ là một hồi ức tốt đẹp nhất của mình.

86. Chương 85: Sự Kiện Bất Cốc

Tôi rất muốn kéo nàng lại, hỏi xem tại sao, nhưng ở đây có nhiều người quá, cho nên vẫn chưa tìm được cơ hội.

Chẳng lẽ tối hôm đó là do tôi nằm mơ hay sao? Trần Vi Nhi căn bản là không thích tôi hay sao? Vậy cảm giác được ôm kia là thế nào?

Trước kia Trần Vi Nhi gặp tôi còn gật đầu chào hỏi, nhưng bây giờ sao vậy? Lòng dạ con gái đúng là như mò kim đáy bể!

Rốt cuộc tôi đã hạ quyết tâm, là tan học phải hỏi bằng được Trần Vi Nhi, nhưng đã có chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Buổi trưa hôm nay, điện thoại của tôi bỗng vang lên.

Lúc này còn có ai gọi cho tôi đây? Số điện thoại của tôi chỉ có Nhan Nghiên với Chú Triệu, mấy người biết mà thôi, thậm chí, ngay cả cha mẹ tôi cũng không biết tôi có điện thoại di động.

Nếu không như có việc gấp thì cha mẹ tôi cũng không gọi cho tôi trong khi đang học.

Tôi nhanh chóng bước tới một nơi không người, ngồi xổm xuống, và nhận điện thoại.

“Alo, Lưu Lỗi, tôi là Trần Dũng!”

Người đầu bên kia điện thoại nói.

Tôi chau mày, nói:

“Tôi đang ở trường học, anh có chuyện gì không?”

“Không tốt, em gái tôi bị bắt cóc rồi!”

Trần Dũng kêu lớn trong điện thoại.

“Cái gì? Anh nói Trần Vi Nhi? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? !”

Tôi bị giật mình, bật dậy, thiếu chút nữa là đánh rơi điện thoại.

“Vi Nhi bị bắt cóc vào buổi trưa!”

Trần dũng lo lắng nói.

“Bị người nào bắt, nói cặn kẽ cho tôi một chút.”

Tôi nói với Trần Dũng.

“Được!” Trần dũng điều chỉnh tâm tình, chậm rãi nói:

“Trưa nay, Vi Nhi đến quá Ma Lạt Thăng giúp mẹ tôi bán hàng, đột nhiên có một cái xe đi tới, lúc ấy chúng tôi không chú ý. Nhưng có mấy đại hán từ trong xe nhảy xuống, bắt Vi Nhi vào trong xe, rồi phóng nhanh đi!”

“Thế anh lúc ấy làm gì?”

Tôi bắt đầu hỏi.

Tại sao đại ca lại để cho người khác bắt em gái của mình đi như vậy.

“Lúc ấy chuyện xảy ra quá nhanh, tôi còn chưa kịp phản ứng, khi tỉnh lại thì đã muộn rồi. Cái xe đó đã chạy đi rất xa rồi.”

Trần Dũng tự trách nói.

“Hóa ra là như vậy, vậy anh có nhớ biển số xe hay không?”

Tôi suy nghĩ một chút hỏi.

“Nhớ, nhớ, biển số là A01922!”

Trần dũng nói.

“Được, tôi sẽ lập tức điều tra cái xe này, anh báo cảnh sát chưa?” Tôi hỏi.

“Chưa, chuyện mới xảy ra, mẹ tôi bảo tôi gọi điện thoại báo cho cậu!”

Cả nhà Trần Dũng đã đem tôi trở thành chúa cứu thế rồi ư?

“Được, anh ở quán chờ tôi, tôi lập tức tới ngay!” Tôi nói.

Sau khi cúp điện thoại, tôi lập tức gọi điện cho Khương Vĩnh Phú. Bảo hắn tra cho tôi biển số xe mà Trần Dũng nói là xe của ai.

Sau đó lập tức chạy ra khỏi trường học, bắt xe tới chợ bán thức ăn.

Trên đường đi tôi nhận được điện thoại của Khương Vĩnh Phú, nói biển số này là giả, đây chỉ là biển số của một cái xe taxi đã bị người ta đánh cắp.

Khương Vĩnh Phú nói có cần hỗ trợ không, tôi tạm thời cự tuyệt. Bởi vì tôi mơ hồ đoán được người chủ mưu phía sau, có ân oán với Trần gia chỉ có Dương Thụ Quang.

Hơn nữa sau khi Quách Khánh dạy dỗ Dương Khai Xa, thì Dương Thụ Quang không đem 5 vạn đồng tới, việc này nói rõ, Dương Thụ Quang bắt đầu phản kích rồi.

Sau khi đi tới chợ bán thức ăn, tôi tìm hiểu tình hình xung quanh một chút, chuyện cũng giống như Trần Dũng nói.

Trần mẫu chỉ khóc sụt sùi, bởi vì người đã coi tôi có khả năng giải quyết mọi nguy cơ.

Thấy không tìm thêm được manh mối nào khác, tôi rời khỏi chợ bán thức ăn. Nếu quả thật chính là Dương Thụ quang bắt cóc liễu Trần Vi Nhi, mục tiêu hẳn muốn nhằm vào tôi và Quách Khánh, bây giờ gấp cũng chẳng có lợi ích gì, chỉ còn cách bình tĩnh đợi điện thoại của Dương Thụ Quang gọi tới.

Cũng may đứa con sắc lang của Dương Thụ Quang còn nằm trong bệnh viện, nếu không tôi còn phải lo lắng cho sự thanh bạch của Trần Vi Nhi.

Nếu như lời Quách Khánh nói, tên Dương Khai Xa này về sau còn có thể làm nam nhân hay không cũng là một vấn đề đáng nói.

...

“Các người là ai?”

Trần Vi Nhi giãy giụa hỏi.

“Cô không cần biết!”

Bọn bắt cóc nói.

“Vậy vì sao các người muốn bắt cóc tôi!”

Trần Vi Nhi tiếp tục hỏi.

“Nói thật, chúng tôi cũng không biết! Cấp trên đã ra lệnh, thì tôi cũng không có quyền hỏi!”

Bọn bắt cóc đáp.

“Vậy các người muốn mang tôi tới chỗ nào!”

Trần Vi Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Không thể trả lời!”

Lời nói của bọn bắt cóc đã ngắn gọn đi rất nhiều.

Trần Vi Nhi không có cách nào khác, không hỏi được gì thì thà rằng không hỏi nữa còn hơn.

“Tự mình vào đi, chúng tôi không muốn động thủ với nữ nhân. Đừng có nghĩ tới việc chạy trốn, bởi nơi này cô có chạy cũng không được.”

Bọn bắt cóc đem Trần Vi Nhi nhốt vào trong một căn phòng nhỏ của một tòa nhà lớn.

Sau khi Trần Vi Nhi tiến vào, thì có tiếng loảng xoảng vang lên, hiển nhiên là cửa đã bị khóa.

“Lưu quản gia, người đã dẫn tới!”

Một tên trong bọn bắt cóc móc điện thoại nói.

“Vậy sao ? Tốt! Coi chừng cho tốt, không có lệnh của tôi, không ai được động tới nàng, có biết không?”

Lưu quản gia nói.

“Dạ! Thuộc hạ hiểu.”

Bọn bắt cóc trả lời rất lưu loát. Bọn bắt cóc này chính là quân đội tư nhân của Lưu gia, cho nên hiểu rõ, lệnh của Lưu quản gia, chỉ có cách tuyệt đối thi hành.

So với quân đội còn nghiêm ngặt hơn. Nếu như phạm phải sai lầm trong quân đội, nặng nhất chỉ bị khai trừ, không giống như trong Lưu gia, có thể chết.

“Lão gia, cô bé kia đã bị bắt trở về, có nên báo cho Dương Thụ Quang biết hay không?”

Lưu quản gia nói với Lão thái gia đang nằm ở giường.

“Ừ, người đi làm đi. Nhưng nhớ kỹ, cô bé kia chỉ là môi nhữ, tôi không hi vọng sẽ làm tổn thương người vô tội! Lưu gia chúng ta uy chấn bát phương, nên tôi không muốn khi dễ dân chúng.”

Lưu lão thái gia chậm rãi nói.

“Dạ rõ, Tôi đã phân phó xuống rồi.”

Lưu quản gia gật đầu nói.

Sau khi rời khỏi gian phòng, Lưu quản gia gọi điện thoại cho Dương Thụ Quang, mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng Lưu lão thái gia đã phân phó, thì cũng phải làm cho tốt.

Sau khi nhận được điện thoại, Dương Thụ Quang vô cùng cao hứng. Hắn cúp điện thoại, âm hiểm cười lạnh nói:

“Lưu Lỗi, nợ cũ, nợ mới lão tử tính với mày một lượt!”

87. Chương 86: Phiên Vương Thời Hiện Đại

Sau khi suy nghĩ, tôi quyết định đem chuyện bắt cóc nói cho hắn biết, cho dù như thế nào, Khương Vĩnh Phú cũng xuất thân là cảnh sát, năng lực phán đoán chuyện này nhất định trên tôi. Cho nên tôi nói:

“Khương cục trưởng, cậu đúng là gặp chút phiền toái!”

“Có phiền toái gì, nói đi, để xem tôi có thể giúp cậu giải quyết hay không!”

Khương Vĩnh Phú nói.

Nhìn thái độ của hắn, tôi biết hắn tự biết mình là một quan chức nhỏ, tôi tìm tới hắn nhờ vả, tức là để mắt tới hắn.

“Cậu có một người bạn bị người ta bắt cóc!”

Tôi tiếp tục nói.

“Bắt cóc! ? Thật hay giả? Chuyện lớn như vậy tại sao không nói với tôi, có định báo án không ?”

Khương Vĩnh Phú không hổ là một cảnh sát, chỉ dăm ba câu đã biết tôi không có ý định báo án.

“Chuyện này không báo thì tốt hơn” Tôi nói.

“Lúc này cậu còn có thời gian nói đùa hay sao, nhanh nói cho tôi biết, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra!”

Khương Vĩnh Phú vội la lên.

“Là như vậy...”

Tôi đem toàn bộ câu chuyện xảy ra lúc trưa, nói lại với hắn một lần, cũng nói ra người sai khiến phía sau là Dương Thụ Quang.

“Ừ... , nếu như chuyện đúng như như lời cậu nói, Dương Thụ Quang đương nhiên là đối tượng hiểm nghi, kết thù oán với Trần gia chỉ có hắn. Nhưng tôi nghĩ Trần Vi Nhi không phải là mục tiêu mà bọn chúng nhắm vào, mà người bọn chúng nhắm vào là cậu, hoặc là bằng hữu của cậu.”

Khương Vĩnh Phú trầm ngâm một chút nói.

“Đúng vậy! Nhưng chuyện làm tôi lo lắng là, đến bây giờ vẫn chưa nhận được điện thoại của hắn.”

Tôi đúng là bội phục ánh mắt tinh tế của Khương Vĩnh Phú, chỉ trong một thoáng đã có thể phán đoán sự việc như vậy.

“Chuyện này không cần lo lắng, Dương Thụ Quang chỉ muốn nhắm vào cậu, Trần Vi Nhi không có gì nguy hiểm gì đâu. Dương Thụ Quang trước kia cũng là cảnh sát hình sự, hắn biết nặng nhẹ, làm lớn chuyện không có lợi với hắn.”

Khương Vĩnh Phú lão luyện phân tích, tiện đà lại nói:

“Nhưng mà...”

“Có việc gì chú cứ nói thẳng đi.”

Tôi thấy dường như Khương cực trưởng có điều gì đó khó nói.

“Không biết cậu có nghe qua cái tên Lưu Chấn Hải hay không?”

Khương Vĩnh Phú trầm mặc một chút nói.

“Lưu Chấn Hải? Chú nói chính là 1 đại quân phiệt trước kia từng giải phóng Đông Bắc ư?”

Tôi kỳ quái nói. Không biết Khương Vĩnh Phú tại sao lại nhắc tới cái tên này.

“Đúng, chính xác là hắn, trước đây hắn từng xưng là Chiêm Sơn Vi Vương, chiếm cứ toàn bộ tỉnh Tùng Giang, đánh bại vô số đạo quân phiệt khác!”

Khương Vĩnh Phú nói.

“Bây giờ đã giải phóng rồi, chú còn nói lại những điều này làm gì?”

Tôi không hiểu ý tứ của Khương Vĩnh Phú, cái tên Lưu Chấn Hải này trước kia từng hợp tác với Bát Lộ quân cùng đánh quỷ Nhật Bản.

“Sau ngày giải phóng, Lưu Chấn Hải được nhà nước Trung Hoa tặng cho các loại huân chương chiến công và phần thưởng, hắn yên lặng trở lại đông bắc, về quê hương an hưởng tuổi già. Sau đó mới biết, hành động của hắn là vô cùng thông minh, nếu không sẽ không trụ nổi qua cách mạng văn hóa”

Khương Vĩnh Phú tiếp tục nói.

“Nhưng mà, chú nói chuyện này...”

Tôi không nhịn được xen vào nói.

“Cậu cứ nghe tôi nói hết đã.”

Khương Vĩnh Phú cắt ngang lời nói của tôi:

“Lưu Chấn Hải mặc dù không phải quan cao chức lớn gì, nhưng có một số thủ hạ trước kia của hắn cũng theo hắn trở về. Nói thẳng ra là, số thủ hạ đó không ít hơn một sư đoàn đâu!”

“Quân đội tư nhân?”

Tôi theo bản năng nói ra bốn chữ này, tôi tại sao lại không biết, trong quốc gia lại còn tồn tại cả hình thái quân đội này?

“Có thể nói như vậy! Bởi vì ở Trung ương, có một số lão nhân từng là bạn kẻ vai chiến đấu với Lưu Chấn Hải, cho nên cũng ngầm ngầm đồng ý với hành vi này. Hắn không khác gì so với Ngô Tam Quế ở Thanh triều, có thể nói là một phiên vương, chính phủ không can thiệp vào chuyện của Lưu gia, thế nhưng Lưu gia cũng vô cùng biết điều, chưa từng vi phạm pháp luật gì cả, cho nên chính phủ cũng rất coi trọng mặt mũi của hắn.

Nhưng mà ngoài một số tinh anh trong quân đội đi theo hắn, những người khác đều được phái ra ngoài bí mật buôn bán, bây giờ trong nước có rất nhiều mạch máu kinh tế trọng yếu bị Lưu gia khống chế. Nói không dễ nghe thì chính là, Lưu gia là một khả phú địch quốc!”

Khương Vĩnh Phú một hơi nói.

“Khương cực trưởng, tôi vẫn không hiểu, chú nói những chuyện này là có ý gì.”

Tôi nghe Khương Vĩnh Phú giảng 1 bài lịch sử, trong lòng có cảm giác gì đó không tốt.

“Ý tôi muốn nói là, tên Dương Thụ Quang kia chính là con rể thứ 2 của Lưu gia!”

Khương Vĩnh Phú nói.

“Cái gì! ?”

Tôi theo bản năng kinh hô.

Tôi không nghĩ tới sau lưng Dương Thụ Quang lại có thể lực lớn tới như vậy.

“Nhưng mà cậu cũng không cần lo lắng. Nhị tiểu thư của Lưu gia đã chết hơn mười năm rồi! Dương Thụ Quang cũng chỉ được coi là thân thích bên ngoài mà thôi. Cũng chẳng có địa vị gì ở Lưu gia cả, nếu không tôi cũng không điều hẳn ra làm cảnh sát giao thông.”

Khương Vinh Phú giải thích.

“Ý của chú là, chuyện Trần Vi Nhi bị bắt cóc, có bàn tay của Lưu gia?”

Tôi lập tức hiểu ý của Khương Vinh Phú.

”Có khả năng này! Dương Thụ Quang bây giờ chính là hỏ lạc đồng bằng, tuy rằng chỉ lấy quan hệ giữa người với người, bọn lưu manh kia tìm hẳn trả thù thì sẽ không có ai ra mặt giúp hẳn.

Nhưng mà theo lời của cậu, thì bọn bắt cóc kia là bọn chuyên nghiệp, không có chút bối rối nào. Như vậy, thì người chủ mưu phía sau nhất định là đại nhân vật rồi!”

Khương Vinh Phú phân tích nói.

“Nếu quả thật là như vậy, thì đúng là chuyện có chút khó khăn rồi!”

Tôi do dự nói. Vốn tôi cho rằng, ở Tùng giang tôi làm cậu rể của Bí Thư tỉnh ủy, thì sẽ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Nhưng bây giờ lại xuất hiện 1 thế lực ngầm lớn tới như vậy.

”Đoán chừng Lưu gia vẫn chưa biết người sau lưng là cậu. Nhất định là cái tên Dương Thụ Quang kia giấu diếm. Chú nghĩ, cho dù bọn họ có bắt cậu đi, nhưng sau khi biết được thân phận của cậu, thì sẽ không làm khó dễ cậu đâu.

Không cần nhắc tới thế lực của Triệu Bí thư, Lưu gia cũng không ngốc vì một người thân thích bên ngoài mà đối địch với một người quyền cao chức lớn. Huống chi, chú còn nghe nói, Lưu gia không hài lòng về Dương Thụ Quang, lần này trợ giúp Dương Thụ Quang, thật ra cũng chỉ muốn bảo tồn một chút mặt mũi của chính mình mà thôi.”

Khương Vinh Phú lên làm được cục trưởng, quả nhiên không chỉ nhờ vào quan hệ, đúng là có tài phá án!

“Tôi biết rồi. Khương cục trưởng, trong tay chú có hồ sơ của Lưu gia không?”

Có câu nói: biết người biết tôi, trăm trận trăm thắng. Nếu như tôi có thể nắm được một số yếu điểm của Lưu gia, thì lúc nói chuyện, tôi sẽ có ưu thế nhiều hơn.

“Có một chút, nhưng không phải là đầy đủ, cậu tới lấy luôn nhé, đồng thời nhận luôn giấy phép lái xe.”

Khương Vinh Phú nói.

“Được rồi, một lát gặp lại.”

Tôi cúp điện thoại, lâm vào trầm tư.

Chuyện này càng ngày càng phức tạp, không nghĩ chỉ vì 1 tên Lưu Khoa Sinh lúc đầu, mà mang tới nhiều phiền toái tới như vậy.

Mà phiền toái lớn nhất này cũng chính bắt nguồn từ việc tôi kết thù oán với Lưu Khoa Sinh.

88. Chương 87: Gặp Mặt Lưu Chấn Hải

Thế lực của Lưu gia lớn tới mức vượt quá sự tưởng tượng của tôi, hơn 30% những công ty trụ cột trong cả nước đều là của Lưu gia, mặc dù người ngoài chỉ biết, đây không phải do người của Lưu gia nắm giữ, nhưng toàn bộ những người này đều là thân thích, hoặc thuộc hạ cũ của Lưu gia.

Mà càng làm cho người khác không tưởng tượng nổi chính là, Lưu Chấn Hải được phép có quân đội tư nhân, được mang súng ống bình thường!

Hơn nữa trong phần hồ sơ này, có mấy dòng chữ được đánh dấu đỏ:

“Đối với người trực hệ của Lưu gia, cơ quan công an không có quyền bắt người, phải báo cáo lên trung ương để giải quyết”.

Người có thực lớn như vậy, trước mắt tôi không trêu chọc nổi, mặc dù có thể lực của Triệu Nhan Nghiên, ở quốc gia lại có Hạ tổng giám đốc chiếu cố, nhưng mà Lưu gia này quả thực quá biến thái?

Tôi đoán, nếu như Lưu Chấn Hải thật sự đem tôi giết đi, thì những người khác cũng không nói gì cả, đoán chừng ngay Thiên Lôi cũng không dám động.

Xem ra chỉ còn cách làm theo lời Khương Vĩnh Phú, là giảng hòa với bọn họ.

Đồng thời, tôi còn có được số điện thoại của Dương Thụ Quang, hẳn không gọi điện thoại cho tôi, thì tôi gọi điện thoại cho hắn cũng được chứ sao.

“Alo, Dương Thụ quang phải không? Tao là Lưu Lỗi!”

Tôi lạnh giọng nói.

“Hừ! Cuối cùng mày cũng gọi điện thoại tới, tao tưởng mày sợ!”

Dương Thụ thời gian cười nói.

“Dương Thụ quang, quả nhiên là mày làm! Mày muốn thế nào?”

Tôi lớn tiếng nói.

“Muốn thế nào? Bọn mày đánh con tao tới tàn phế, còn hỏi tao muốn thế nào ư?”

Dương Thụ quang hỗn hển quát.

“Bớt nói nhảm đi. Trần Vi Nhi bây giờ thế nào rồi?”

Tôi không nhịn được nói.

“Yên tâm! Nó hiện tại rất tốt, Nhưng mà tao không dám cam đoan, ngày mai nó còn tốt như vậy!”

Dương Thụ gọi nói.

“Thả nàng ra, mày nói điều kiện của mình đi.”

Tôi không nói thêm lời vô nghĩa nữa, mà trực tiếp đi vào vấn đề chính.

“Đương nhiên là tao sẽ thả nó, nhưng không phải bây giờ, thả rồi tao lấy cái gì mà uy hiếp mày? Sáng sớm ngày mai, mày và Quách Khánh đứng chờ ở cửa trường Tứ Trung, sẽ có một chiếc xe tới đón bọn mày. Nhớ kỹ, chỉ có 2 người mà thôi, cũng đừng uống phí tâm cơ mà báo cảnh sát... Mày hãy nhớ rằng, tao vẫn làm cảnh sát, nếu như hành động như vậy, thì tao không sợ hãi gì đâu!”

Dương Thụ Quang nói xong, liền cúp điện thoại.

Dương Thụ Quang bảo tôi đến, tôi không có chút nào oán hận, bởi mọi chuyện do tôi gây nên, nhưng Quách Khánh lại bị tôi kéo vào.

Chuyện này vốn không quan hệ tới hắn, nhưng hôm nay lại bị Dương Thụ Quang trả thù.

Bất đắc dĩ, tôi đi tìm Quách Khánh, đem chuyện hôm nay nói với hắn.

“Lão Đại, không phải chỉ là đi gặp Dương Thụ Quang thôi hay sao? Cùng lắm thì...”

Quách Khánh nghe tôi nói xong, bất mãn trả lời.

“Quách Tử, cho dù nói thế nào đi chăng nữa, chuyện này cũng vì tớ mà cậu bị kéo vào...”

Tôi hết sức xin lỗi nói.

“Lão Đại, cậu là huynh đệ của Quách Khánh, cả đời này cũng như vậy. Đừng nói chuyện này nữa, chuyện của lão đại cũng là chuyện của tớ, không phải như vậy sao?”

Quách Khánh dứt khoát nói.

“Được! Hảo huynh đệ! Nhưng mà cậu cũng chuẩn bị cho tốt, đánh không được thì chạy.”

Tôi gật đầu tán dương nói. Giao tình của Quách Khánh với tôi ở kiếp này, cũng giống như ở kiếp trước.

“Con mẹ nó, không phải chỉ là đánh một trận thôi hay sao! Nếu không đánh, thì hấn còn coi tớ ra cái gì nữa.”

Quách Khánh hung hãn nói.

Sáng sớm ngày thứ hai, Quách Khánh và tôi đứng ở cửa trường Tú Trung, không bao lâu sau, có một chiếc xe màu trắng đi tới.

“Có phải Lưu Lỗi không?”

Cửa xe bị mở ra, một người mặc âu phục đen, đeo kính râm nói với tôi.

“Đúng là tôi.” Tôi nói.

“Lên xe đi.”

Người đeo kính râm nói xong, hấn lại rứt đầu vào.

Tôi và Quách Khánh lên xe, phát hiện trên xe chỉ có 2 người đó là người đeo kính râm và tài xế.

Đoán chừng Dương Thụ Quang cũng biết, con tin vẫn ở trong tay hấn, chúng tôi cũng không dám làm gì, chỉ cần 2 người này là đủ rồi.

Tài xế cũng không cần giấu diếm chúng tôi, đánh xe vào một khu quy hoạch, ở đó có một trang viên vô cùng lớn, sau khi tài xế đưa giấy ra, xe được tiếp tục lăn bánh.

“Xuống xe đi!”

Người đeo kính râm mở cửa xe nói.

Tôi với Quách Khánh đi theo sau người đeo kính râm lên một phòng ở trên tầng 2.

Tôi nhìn thấy mấy người bảo vệ ở phía xa đều có mang điện thoại! Chẳng lẽ nơi này chính là trang viên của đại quân phiệt Lưu Chấn Hải?

Trải qua một số hành lang uốn lượn, người đeo kính râm đưa tôi tới trước một gian phòng.

“Người các người muốn gặp ở bên trong, tự mình đi vào đi”

Người đeo kính râm đưa tôi ra mời.

Tôi và Quách Khánh không sợ hãi chút nào, nghênh ngang đi vào.

Sau khi vào phòng, ngoài dự liệu của tôi là không có gặp Dương Thụ Quang, ở chính giữa gian phòng có một lão giả uy nghiêm đang ngồi trên ghế thái sư, phía sau có mấy thanh niên cường tráng.

“Ông có phải là Lưu Chấn Hải không?”

Tôi nhìn chăm chăm vào vị đại quân phiệt đã từng hô phong hoán vũ này, không có chút nào sợ hãi.

“Không tệ! Tiểu tử coi như có cơ trí! Lại có thể đoán ra ta là Lưu Chấn Hải!”

Lưu Chấn Hải sắc mặt hồng nhuận nói.

“Trần Vi Nhi ở đâu?”

Tôi bây giờ quan tâm nhất chính là an nguy của Trần Vi Nhi, những chuyện khác tôi không quan tâm.

“Bảo sĩ quan phụ tá mang nha đầu kia tới!”

Lưu Chấn Hải nói với Lưu quản gia, nhưng vẫn giữ những chức vị như trước kia.

“Lưu quản gia, cô bé đã được đưa tới.”

Phía sau Lưu Chấn Hải, có một người trẻ tuổi, cầm tôi nghe nói.

Qua khoảng một khắc đồng hồ, có một người mặt đỏ đẩy cửa bước vào, có một người con gái đi theo phía sau, người đó chính là Trần Vi Nhi mà tôi nhớ mong.

“Vi Nhi, cậu không sao chứ?!”

Tôi chạy nhanh tới.

“Lưu Lỗi? !”

Trần Vi Nhi thấy nam nhân xuất hiện, thì liền lĩnh nhào vào trong lòng của hắn, trong lúc nhất thời, không còn không chế được tình cảm của mình nữa, nước mắt chảy ra như suối.

Những ủy khuất bị đè nén trong lòng, nay đã được giải tỏa.

“Được rồi, Vi Nhi, không có chuyện gì đâu! Tớ nhất định mang cậu ra ngoài !”

Tôi vỗ lưng Trần Vi Nhi, an ủi.

“Ừ.”

Trần Vi Nhi tin tưởng kiên định gạt đầu.

Thật ra ngay từ khi nàng bị bắt cóc, nàng đã nghĩ có một người sẽ cứu nàng ra, quả nhiên người đó chính là hắn!

“Được rồi, nói điều kiện của ông đi!”

Tôi thấy Trần Vi Nhi không có chuyện gì, trong lòng cũng buông lỏng, xoay người nói với Lưu Chấn Hải.

89. Chương 88: Dị Năng Tỏa Sáng (1)

“Tốt! Đứa bé này quả nhiên có nghĩa khí, nhưng ta không dễ dàng tha thứ cho cậu đâu! Dù nói thế nào đi chăng nữa, Dương Khai Xa cũng là cháu ngoại của ta, các cậu đánh hắn tàn phế, ta không thể không quản được!”

Tiếng nói của Lưu Chấn Hải vang lên.

“Hừ! ngay cả một gã lưu manh cũng muốn bảo vệ. Đây chẳng phải là Lưu gia ý thế hiệp người hay sao?”

Tôi cười lạnh nói.

“Hành vi của Dương Khai Xa ta cũng biết rõ, nhưng giáo huấn hắn thì chưa tới lượt các cậu! Cậu nói ý thế hiệp người cũng được, xưa nay thắng làm vua, thua làm giặc, bây giờ Lưu gia chúng ta chính là chư hầu một phương!”

Lưu Chấn Hải cuồng ngạo nói.

“Nếu như vậy, ông cứ ra tay đi, tôi sẽ tận lực bồi tiếp!”

Tôi thấy Lưu Chấn Hải không lùi bước, cho nên tôi cũng chỉ đi bước nào hay bước đó

“Tốt lắm! Để tránh cho Lưu Chấn Hải ta hiệp người quá đáng, sau lưng ta có 6 hộ vệ, các cậu chọn một trong số họ, nếu thắng các cậu mang theo nha đầu kia rời đi, thua nha đầu kia rời đi, các cậu ở lại!”

Lưu Chấn Hải nói.

“Được! Một lời đã định!”

Tôi tiếp nhận yêu cầu của hắn.

Mặc dù công phu của tôi không phải hạng nhất, nhưng để thắng một trong 6 hộ vệ phía sau hắn, thì tôi nắm chắc.

Nhưng sau khi thấy được thân pháp của tên hộ vệ kia, tôi đã nhầm rồi. Người này rõ ràng là cao thủ, cho dù tôi có ở kiếp trước, cũng không nắm chắc thắng được hắn.

“Lão Đại, để cho tớ lên đi?”

Quách Khánh cũng biết người kia không tầm thường, cho nên nói.

“Để tớ đánh đi!”

Công phu của Quách Khánh tôi đương nhiên hiểu rõ, đối với bọn lưu manh thì còn ứng phó được, nhưng khi gặp phải cao thủ như thế này, thì chỉ như trứng trời đá.

Nếu tôi đoán không sai, đây tuyệt đối là tinh anh được lựa chọn ra trong quân đội tư nhân của Lưu Chấn Hải.

“Ra tay đi!”

Tôi thủ thế, hít sâu vào một hơi, hoàn toàn để mình vào trong trạng thái phòng ngự cao nhất.

Tên hộ vệ kia không nói gì cả, nhảy lên, quét một cước về phía tôi, nhanh mạnh, chính xác.

Khi hấn mới nhắc chân, tôi đã cảm thấy được có luồng khí lưu chuyển động!

Đang lúc tôi tập trung tinh thần để tránh né, thì kì tích đã phát sinh!

Bỗng nhiên, tôi phát hiện động tác của tên hộ vệ kia trở nên vô cùng chậm chạp, giống như những pha quay chậm trên truyền hình.

Cái chân kia từ từ nhắc lên, di chuyển trong không trung, rồi đi về phía của tôi.

Tôi nhớ tới một lần, đó chính là lần suýt chút nữa động thủ với Bàn thúc của Lôi Tiểu Long trong khách sạn, động tác của hấn cũng giống như bây giờ, vô cùng chậm chạp (xem lại chương 50)

Có chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ phản xạ thần kinh thị giác của tôi đã được tăng cường...

Đột nhiên tôi trở nên hưng phấn! Chẳng lẽ đây là dị năng trong tiểu thuyết YY mà kiếp trước mình từng xem? Lẽ nào, Diêm Vương lão ca lại không cho tôi biết!

Nhưng thời gian không để cho tôi ngẫm nghĩ, cái chân của tên hộ vệ kia đã quét tới tôi.

Tôi xác định đúng vị trí, đâm ra một quyền trúng vào ngã ba của tên hộ vệ kia.

Chỗ tiểu đệ đệ là chỗ vô cùng yếu ớt, mặc dù tôi đã hạ thủ lưu tình, không sử dụng toàn lực.

Nhưng tên hộ vệ kia ầm một tiếng đã rơi xuống đất, ôm lấy bộ hạ, trên mặt hiện lên sự đau đớn vô cùng.

Hấn quỳ gục đầu xuống mặt đất, làm như tôi đã đánh nát tiểu đệ của hấn không bằng.

Tôi cúi người xuống nhìn, đúng là có chút không đành lòng. Đoán chừng kiếp hộ vệ của người này đã hoàn toàn vứt bỏ rồi.

“A!”

Lưu Chấn Hải và Quách Khánh đồng thời kinh hô một tiếng.

“Hài tử, tại sao cậu lại nhanh hơn hấn vậy!”

Thanh âm của Lưu Chấn Hải chẳng chút nào buồn bã, ngược lại còn có chút hưng phấn, giống như nhìn thấy thiên cổ kỳ văn.

“Lão Đại, vừa rồi cậu làm sao có thể đánh ngã hấn? Tớ không thể nào nhìn rõ được!”

Trên khuôn mặt của Quách Khánh hiện lên sự sùng bái.

“Tớ...”

Tôi còn biết nói cái gì đây, bởi chính mình còn không biết đánh ngã hấn thế nào.

Cũng chẳng dùng kỹ xảo gì, hoàn toàn là do động tác của hấn quá chậm, cho nên tôi chỉ cần nhẹ nhàng một chút đã đánh ngã hấn rồi.

“Cậu thử lại với hấn một chút!”

Lưu Chấn Hải kỳ quái nhìn tôi, sau đó phát tay với một gã hộ vệ đứng đằng sau.

“Từ lão đầu, ông tại sao nói chuyện lại không giữ lời vậy? Chỉ có một người thôi mà !”

Tôi thấy Lưu Chấn Hải muốn quật nợ, vội vàng nói.

Lúc này đánh ngã tên hộ vệ kia chỉ là việc ngoài ý muốn, tôi cũng không biết lần sau có may mắn như vậy nữa không, bây giờ tôi cũng không biết vì sao động tác của người kia trở nên chậm chạp.

“Không phải vậy, ta đâu có tính thế! Bởi vì các cậu ở đây có 3 người, mà mới chỉ đánh thắng một người, cho nên còn 2 người nữa!”

Lưu Chấn Hải nói.

Tôi ngất, định chơi xấu Lão tử có phải không? Mới rồi còn nói một đánh một, sao bây giờ lại nói tới 3 đây!

Thôi, quên đi, ba thì ba chứ sao, lão già này mà không đồng ý, thì chúng tôi cũng không rời khỏi nơi này được.

Trong lòng đã quyết định, nên tôi nói:

“Nếu ông không thương tiếc thủ hạ của mình, vậy cũng đừng trách tôi không khách khí, không sợ chết thì cứ lên đi!”

Tôi vốn định hù dọa bọn họ một chút, không nghĩ tới tên hộ vệ kia nghe xong chẳng có chút biến hóa nào cả, ngay cả một chút sợ hãi cũng không có.

Lúc này tôi mới nhớ tới, mấy người này chính là tinh anh trong quân đội tư nhân của Lưu Chấn Hải, quân nhân thì không sợ chết, tôi nói mấy câu đe dọa hấn lúc này, có khi hấn còn đang chê cười tôi cũng nên.

“Đến đây! Ra tay đi.”

Tôi nói với tên hộ vệ kia.

Tên hộ vệ kia không có lập tức phóng lên như tên lúc trước.

Mà lại từ từ chuyển động thân mình, hai chân chậm chậm bước về phía tôi.

Tôi cũng bước lên, tạo thành cục diện vờn nhau, hấn tiến thì tôi lui, tôi lui thì hấn tiến.

Tôi đoán rằng, tên này sợ đi vào vết xe đổ của người đi trước, cho nên không dám tùy tiện giao thủ.

Caos thủ đối chiến, thông thường chỉ 1 chiêu cũng có thể quyết định thắng bại, người nào ra chiêu trước là người đó lộ sơ hở.

Nhưng mà có một chuyện vô cùng buồn cười, tôi có phải là cao thủ gì đâu, lần đầu tiên thắng trận, ngay cả bản thân tôi cũng không giải thích được.

Tôi cứ giằng co với hấn như vậy, đúng là tôi không có nắm trước được tình hình nên không dám xuất thủ trước, mà hấn lại càng không dám.

Hai người, ai cũng có mục đích riêng của mình, không khí trong sân đã trở nên vô cùng dị thường.

Lưu Chấn Hải cũng đã coi tôi là cao thủ, cho nên lão cũng hiểu cái đạo lý, ai không kiên nhẫn người đó sẽ thua, vì vậy hấn không nóng nảy thúc giục, yên lặng quan sát bầu không khí trong sân.

Cuối cùng, tên hộ vệ kia không còn kiên nhẫn được nữa, hấn xoay thân mình, đấm 1 quyền về phía tôi.

Tôi vốn tưởng pha quay chậm lại xuất hiện, nhưng tôi đã nhầm rồi, bởi vì biến cố tới quá nhanh, tôi còn chưa kịp có phản ứng, thì đã bị hấn đánh trúng má phải, bịch một tiếng, ngã nhào trên sân.

90. Chương 89: Dị Năng Tỏa Sáng (2)

Cũng may là tên hộ vệ kia sợ mình xuất thủ trước bị thiệt, cho nên quyền này của hấn chỉ mang tính dò xét, hấn muốn nhìn xem phản ứng của tôi thế nào, cho nên không dùng toàn lực.

Khuôn mặt bị đánh của tôi lập tức sưng phồng lên, trông rất dọa người, nhìn như vậy, chứ cũng không có thương tổn gì ở bên trong, chỉ cần bôi một ít nước thuốc là ổn.

Trong lòng tôi có một chuyện nghi hoặc không giải thích được, chính là cái động tác quay chậm không xuất hiện như dự tính, mà quyền của tên hộ vệ kia còn làm tôi hoa cả mắt.

Tôi lấy tay sờ một chút lên má phải, sau đó lập tức bật dậy, không còn dám chần chừ nữa, lúc này chỉ còn cách liều mạng.

Tôi có cảm giác tất cả những lỗ chân lông trên người cũng đóng kín, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tên hộ vệ kia, ý chừng đợi động tác tiếp theo của hắn.

Tên hộ vệ kia còn đang say trong chiến thắng, hẳn một quyền đấm trung tôi luôn, cho nên lúc này trong lòng thầm hối hận, biết thế dùng toàn lực cho xong.

Nhưng mà sau khi giao thủ, hẳn cảm thấy công phu của tôi chỉ ở hạng nghiệp dư, bởi vậy mặt hắn lớn lên không ít.

Lần này, tên hộ vệ kia không có giằng co với tôi nữa, mà lại trực tiếp lao lên!

Nhưng chỉ trong tích tắc này thôi, kỳ tích lại xảy ra! Động tác xông tới của hắn đã biến thành một pha quay chậm!

Tôi có thể nhìn thấy rõ cả việc, hai chân hắn đang chạy, rồi từ từ nhấc lên trên không!

Tôi nhẹ nhàng giơ chân lên, sút luôn một cú vào ngực hắn. Ngay lập tức, người này giống như điều đứt dây, bay ngược ra ngoài.

Mặc dù trong mắt tôi, tốc độ bay của hắn vô cùng chậm chạp, nhưng trong mắt người khác, thì nó lại như hỏa tiễn, bay thẳng lên nóc nhà, đập mạnh vào trần nhà, sau đó nặng nề ngã trên mặt đất.

Trước khi ngã đi, trong mắt của tên hộ vệ này còn hiện lên vẻ không thể nào tin được.

Từ lúc chào đời cho tới nay, đây là chuyện đầu tiên hắn không biết phải nói gì, khoảng cách lúc này giữa hắn và tôi, thì không thể nào nhấc chân lên đá được, cho dù chân tôi có nhanh tới thế nào đi chăng nữa, cũng không thể chạm tới ngực hắn.

Hắn với tốc độ của mình rất tự tin, người chủ động lao tới cũng là hắn, trong đầu hắn đang suy nghĩ, từ lúc nhấc chân chạy tới lúc hạ chân, thời gian cũng chỉ trong chớp mắt.

Trừ khi tôi biết rằng hắn đang chuẩn bị lao tới, cho nên mới giơ sẵn chân chờ trước.

Nhưng sự thật lại khác, hắn có cảm giác như tự mình xông tới, rồi đụng luôn vào chân của tôi.

Dị năng của tôi làm sao vậy, tại sao nói đến là đến, nói đi là đi. Đường như nó không bị tôi khống chế.

Khi tên hộ vệ kia rơi xuống đất, thì thần kinh thị giác của tôi cũng trở lại bình thường, động tác của mọi người lại được khôi phục như ban đầu.

” Tiểu oa nhi, cậu biết yêu pháp à?”

Lưu Chấn Hải cũng nhìn thấy tình cảnh kỳ quái vừa rồi, mà cho dù ai nhìn cũng vậy, đều không tưởng tượng được chân của tôi lại có thể đá trúng ngực tên hộ vệ kia

“Lão đầu, ông dù gì cũng từng là quân nhân, thua là thua, tại sao có thể nói tôi dùng yêu pháp được?”

Tôi bất mãn nói, mặc dù chính bản thân tôi cũng có cảm giác nó giống yêu pháp, thậm chí còn là yêu pháp thần kì, nhưng làm sao có thể nói ra ngoài được đây.

“Hắc hắc!”

Lưu Chấn Hải cười khan hai tiếng nói:

“Hai người kia là tinh anh của ta đó!”

“Hãy bớt nói nhảm đi! Nếu như còn ai nghĩ mình mạng lớn, thì cứ xông lên đi, nếu không thì ông cũng có thể thực hiện lời hứa của mình được rồi đó, chúng tôi đi được chưa?”

Chỗ này không nên ở lâu, nếu mà lão già này phát hỏa, bảo bọn hộ vệ lên hết, thì tôi không dám đảm bảo dị năng lại xuất hiện lần nữa, vạn nhất nó mất linh nghiệm, thì tôi chẳng phải thảm rồi ư!

“Đã thương hai tinh anh của ta, mà các cậu lại đòi đi như vậy ư? Người đâu, bắt tất cả bọn họ lại!”

Lưu Chấn Hải phát phát tay nói.

Quả nhiên, Lưu Chấn Hải căn bản không có ý định để chúng tôi đi! Mẹ kiếp, lão già chết tiệt này, biết thế không nên tin tưởng hần, xông lên chế trụ hần, ép hần phải thả chúng tôi rời đi là xong.

Lưu Chấn Hải vừa dứt lời, mấy tên hộ vệ còn lại đồng loạt xông về phía chúng tôi!

“Hừ! Tiểu oa nhi, ta không tin nhiều người như vậy, mà lại không đánh chết được cậu!” Lưu Chấn Hải rút cục cũng lộ mặt thật, vô sỉ nói.

Trời ơi, lão muốn quần đấu, lúc này tôi đánh ngã 2 người, chẳng qua chỉ là do may mắn mà thôi, giờ bảo ta ứng phó 5, 6 người, bảo tôi là người 3 đầu 6 tay hay sao! Thần kinh của ta hết sức căng thẳng, đứng chắn trước người của Trần Vi Nhi.

A? Chuyện gì xảy ra vậy? Động tác của mọi người tại sao lại chậm như vậy! Chẳng lẽ nói...

Khi tôi buông lỏng tinh thần, thì cảnh tượng sẽ khôi phục bình thường! Khi tôi tập trung tinh thần, thì động tác của mọi người lại như quay chậm!

Thì ra là như vậy, trong lòng tôi hưng phấn kêu to, quả thực của tôi tâm tình lúc này vui vẻ vô cùng!

Bây giờ thì tốt rồi! Đừng nói chỉ có 6 người, mà cả trăm người lên tôi cũng có thể ứng phó tự nhiên!

Nếu như có người nào dùng súng bắn về phía tôi, tin tưởng rằng tôi có thể tránh đạn ngon lành.

Đương nhiên, đây chỉ là những suy nghĩ trong nháy mắt, chưa tới 1/2s.

Tôi nghĩ thầm, nếu Lưu Chấn Hải đã không giữ quy củ, thì tôi cũng không cần phải nể mặt hần nữa!

Lúc này, tôi tập trung tinh thần, vận dụng dị năng, cái tôi cần nhất lúc này chính là, dùng tốc độ của tôi, lần lượt đi tới trước mặt 6 người này, đâm cho mỗi người 1 cái lên cổ.

Sau đó lại lùi về chỗ cũ, thu hồi dị năng, nếu tính toán chính xác, tất cả những hành động này sẽ không tới 2s trong mắt người khác.

Ở trong mắt Lưu Chấn Hải, tôi giống như một thân ảnh yêu ma lướt qua, mấy tên hộ vệ kia chưa kịp kêu lên một tiếng, đã ngã luôn xuống đất.

Lưu Chấn Hải trợn mắt há mồm nhìn tất cả mọi chuyện phát sinh trước mắt mình!

Trong tám tên hộ vệ tinh anh bị tôi đánh ngã, chẳng ai có thể nhìn rõ tôi đã sử dụng chiêu thức gì.

Chỉ cảm thấy tốc độ của họ vô cùng chậm, còn tốc độ của tôi lại vô cùng nhanh.

Tôi cuồng ngạo đứng ở giữa đại sảnh, dùng ngữ khí kiêu ngạo nói:

“Từ lão đầu! Lưu Lôi tôi rất tức giận, thì hậu quả rất nghiêm trọng!”

Đây là một trong những lời kiêu ngạo nhất mà tôi từng nghe được ở kiếp trước, đáng tiếc bây giờ nó chưa lưu hành.

Nhưng mà cũng tốt, tôi đánh thuận lý thành chương, biến nó thành danh ngôn của mình vậy.

Quách Khánh và Trần Vi Nhi nhìn tôi không biết nói gì nữa cả, đây là lần đầu tiên Quách Khánh thấy tôi thi triển thân pháp, tôi có thể nhận thấy rõ sự sùng bái trong mắt hần, bên trong toàn là sao với sao, đang lấp lánh chớp chờn.

Thật ra, ngay cả tôi cũng mới không chế được cái dị năng này mà thôi.

Vào thời điểm tôi còn đang đắc ý vạn phần, cửa phòng lớn bị đẩy ra, có 1 hắc y nhân cầm AK47 đi vào phòng.

Hắn chĩa súng vào mấy người chúng tôi, lớn tiếng nói:

“Tất cả giơ tay lên!”

91. Chương 90: Dị Năng Tỏa Sáng (3)

Tôi đâu có quên thân phận lão đầu này! Khi nhìn thấy hắn có bộ dáng ung dung, thì tôi đã có chuẩn bị rồi.

Tôi bây giờ nên làm gì? Nên dùng dị năng xông qua đánh rơi khẩu súng, hay là đầu hàng? Nếu như giết chết 3 người này, khẳng định sẽ có rất nhiều người cầm súng kéo tới đây.

Cứ như vậy, mặc dù tôi nắm chắc có thể xông ra ngoài được, nhưng còn Quách Khánh và Trần Vi Nhi thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại mặc kệ bọn họ ư?

Trần Vi Nhi lúc này rất sợ hãi, nắm chặt lấy cánh tay của tôi, không ngừng run rẩy. Còn Quách Khánh, hắn đang cố tỏ ra bộ dáng, heo chết không sợ nước sôi, đưa ánh mắt khinh thường nhìn 3 tên cầm súng.

Có lẽ bởi vì bầu không khí quá khẩn trương, nên tôi tập trung tinh thần từ rất sớm.

“A?”

Bỗng nhiên Trần Vi Nhi ngạc nhiên nhỏ giọng kêu lên.

“Sao vậy?” Tôi hỏi.

“Tại sao tớ có cảm giác, cảnh vật trước mắt chậm hơn rất nhiều? Chẳng lẽ mắt tớ hỏng rồi ư?”

Trần Vi Nhi kỳ quái tự nhủ.

Cảnh tượng bị chậm đi?

Chẳng lẽ nói... Tôi nhanh chóng buông cánh tay của Trần Vi Nhi ra, hỏi nàng:

“Bây giờ thì sao?”

“A? Thật là kỳ quái! Tại sao lại khôi phục bình thường rồi?”

Trần Vi Nhi lắc đầu nói.

Ha ha! Hóa ra là như vậy! Tôi ngay lập tức hiểu được ngọn nguồn của sự việc.

Ông trời của tôi, sau khi sống lại, tại sao vận khí của tôi lại tốt như vậy được chứ!

Một kế hoạch đã nảy sinh trong đầu của tôi...

“Quách Khánh, cầm lấy tay của tôi!”

Tôi dùng giọng nói nghiêm túc, nhìn Quách Khánh.

Quách Khánh mặc dù rất nghi ngờ, nhưng thấy tôi nghiêm túc như vậy, đồng thời hắn rất tin tưởng tôi, cho nên lập tức đưa tay ra.

Tôi đưa tay còn lại nắm lấy bàn tay của Trần Vi Nhi, nói nhỏ với 2 người bọn họ:

“Một lát nữa, các cậu chỉ cần chạy theo tớ ra ngoài là được! Những chuyện khác không nên hỏi nhiều.”

Trần Vi Nhi và Quách Khánh đồng thời gật đầu. Tôi hít sâu một hơi, tập trung tất cả tinh thần, bắt đầu chạy ra cửa.

Tốc độ của tôi không tính là nhanh, cho nên Trần Vi Nhi và Quách Khánh có thể dễ dàng theo kịp.

Khi chạy ngang qua 3 tên đang cầm súng AK47, tôi dùng 1 chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân đá bay súng của 3 người này đi. Quách Khánh chẳng hiểu gì cả, tại sao thấy 3 chúng tôi đi tới, mà mấy người này lại không nổ súng, nhưng cơ hội tốt như vậy thì còn hỏi làm gì, lập tức phối hợp với tôi chạy ra ngoài.

“Theo tớ chạy mau!”

Sau khi tôi nói xong, cùng kéo Trần Vi Nhi và Quách Khánh chạy ra ngoài cửa phòng, rồi chạy ra ngoài của khu biệt thự.

Khi chúng tôi chạy tới chỗ tên hộ vệ canh cổng, người này còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị tôi một cước đá bay rồi.

Rất may là lão già Lưu Chấn Hải tương đối tự phụ, khi bắt chúng tôi không có dùng vải đen che mắt, không thì tìm được lối ra của trang viên này cũng rất khó khăn.

Lúc mới bị đưa vào đây, tôi đã cố ý ghi tạc con đường đi vào trong lòng.

Lúc này, tôi kéo Trần Vi Nhi và Quách Khánh chạy theo con đường nhỏ, hướng về phía lối ra của trang viên.

Dọc con đường đi, hành động của mọi người diễn ra vô cùng chậm chạp, những người này chẳng có phản ứng gì cả.

Lúc này tôi với tên hộ vệ đánh nhau, tốc độ còn làm cho Lưu Chấn Hải hoa cả mắt, mà bây giờ tôi lại dùng hết sức để chạy.

Tôi nghĩ rằng khi tôi chạy qua, những người này chỉ tưởng là gió thổi.

Chúng tôi không có khó khăn gì khi chạy ra khỏi trang viên của Lưu Chấn Hải, rồi lại tiếp tục chạy như điên, tốc độ còn nhanh hơn cả xe hơi, lúc này tôi mới biết cái gì là kinh hãi thế tục.

Đoán chừng lúc này Trần Vi Nhi và Quách Khánh đã bị dọa cho vỡ mật, chỉ cần nhìn vẻ mặt ngây ngốc của họ là có thể nhận ra.

Cuối cùng chúng tôi đã thoát khỏi sự truy đuổi của Lưu gia, lúc này chúng tôi mới dừng lại, ngồi nghỉ ở một cái chòi nghỉ mát bên đường.

Rất lâu sau, Trần Vi Nhi mới thoát khỏi trạng thái kinh ngạc, thở hổn hển hỏi:

”Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao tốc độ của chúng ta còn nhanh hơn xe hơi?”

Còn nữa, những người kia tại sao không nổ súng? Tại sao tớ cảm giác cứ như mọi người đang bị quay chậm vậy?”

Trần Vi Nhi chỉ một hơi đã nói ra nhiều vấn đề như vậy.

Nói thật, ngay cả là tôi cũng không thể giải thích được chuyện này tại sao lại phát sinh trên người của tôi.

“Vi Nhi, đây là bí tịch độc môn tổ truyền của tớ! Cứ coi như là một loại võ công cao cường thời cổ đại đi!”

Tôi tùy tiện tìm ra một lý do để trả lời cho có lệ.

“Lão Đại, cậu có óc dối không, tổ tiên cậu có bí tịch? Tại sao tớ lại không biết?”

Không biết từ lúc nào Quách Khánh đã khôi phục bình thường, năng lực nhận biết tình hình của tiểu tử này tương đối mạnh.

Nói thật, chuyện xảy ra vừa rồi, tôi còn lo lắng sẽ làm cho 2 người này bị tâm thần phân liệt cũng nên.

“Bí tịch bí tịch, nếu ai cũng biết thì còn gọi gì là bí tịch nữa!”

Tôi ra vẻ khinh thường nói.

“A!”

Quách Khánh hiểu ra gật đầu nói:

“Nhưng mà tại sao tớ cảm thấy nó giống như một siêu năng lực vậy?”

“Siêu năng lực? Cậu cho rằng cậu đang xem phim “Nhà có vợ tiên” hay sao?”

Tôi cũng không muốn để cho người khác biết tôi có đặc thù năng lực, nếu như mọi người biết, rồi đem tôi tới sở nghiên cứu, thí nghiệm thì làm sao!

Với lại, hiện tại tôi có dị năng hay không còn chưa dám khẳng định.

Nếu nói hẳn hữu dụng, thì trong cuộc sống thường ngày đâu cần dùng tới nó, nhưng nếu nói nó vô dụng, thì trong thời khắc mấu chốt, nó sẽ phát huy tác dụng vô cùng to lớn, hôm nay nếu không phải dựa vào nó, thì ba người chúng tôi chắc phải chết ở đó rồi.

Lão già Lưu Chấn Hải kia đúng là bụng dạ khó lường, bên ngoài thì tưởng quang minh chính đại, mở miệng là vì mặt mũi Lưu gia, nhưng tôi thấy hẳn chẳng có gì khác với Dương Khai Xa.

Lão đã hơn 70 tuổi rồi mà 1 chút danh dự cũng không có, không biết hẳn làm sao sống trong giới giang hồ, lại có cả một gia nghiệp lớn tới như vậy nữa. Đúng là tiểu nhân đặc chí!

Lưu Chấn Hải, nếu không phải dị năng của tôi hôm nay tỏa sáng, thì không biết là sẽ ra sao rồi đây!

Không phải chỉ là một tên quân phiệt hay sao, cũng có ngày lão tử điều động quân đội tới san bằng cái trang viên này.

“Vi Nhi, cậu có chuyện gì không?! Bọn họ có khi dễ cậu không?”

Tôi ân cần hỏi thăm. Lúc này bạn chạy thực mạng, bây giờ mới nhớ tới chuyện này.

“Không có... Không có chuyện gì!”

Trần Vi Nhi đỏ mặt, cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Cậu làm sao vậy?”

Tôi kỳ quái nhìn Trần Vi Nhi, không phải mấy người kia XXOO nàng rồi chứ!

“Tớ...”

Trần Vi Nhi cúi đầu được thấp hơn nữa, dùng âm thanh nhỏ hơn chút nữa, nói:

“Cậu nắm tay tớ... đau quá.”

Lúc này tôi mới phát hiện, thì ra tay tôi vẫn đang nắm chặt tay của Trần Vi Nhi, không trách được nha đầu này kêu đau.

“Đây là do tớ quá căng thẳng khẩn trương...”

Tôi vội vàng thả tay ra.

“Khụ... Khụ... !”

Quách Khánh bỗng nhiên cắt ngang lời tôi, nói:

“Nhưng mà tại sao Lão Đại lại buông tay tớ sớm vậy...”

Trần Vi Nhi nghe thấy Quách Khánh nói như vậy, sao còn không hiểu ý hẳn muốn nói gì, khuôn mặt nhỏ của nàng thoáng cái đã đỏ hồng, xấu hổ quay đầu ra chỗ khác.

92. Chương 91: Cừ Nhân Kiếp Trước

Trong mấy ngày kế tiếp, Lưu Chấn Hải không có bất kỳ hành động gì. Sau đó tôi hỏi Triệu Quân Sinh mới được biết, thì ra là Triệu Lợi Dân đã nói rõ thân phận của tôi với Lưu gia.

Đồng thời, tôi cũng biết được một số tin tức từ trong miệng của Triệu Quân Sinh, đó là Triệu Lợi Dân cũng đi lên từ thời kỳ kháng chiến, địa vị ở Trung ương không kém gì Lưu Chấn Hải, thậm chí quyền uy còn hơn Lưu Chấn Hải nhiều.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Lưu gia rất thu liễm ở tỉnh Tùng Giang, đoán chừng tầng lớp trên trung ương cũng chú ý tới việc này, cho nên mới điều Triệu Lợi Dân về đây để chấn áp Lưu Chấn Hải.

Hiện ở tỉnh Tùng Giang này có 3 thế lực phức tạp, trong đó Triệu Lợi Dân cầm đầu phái chính trị, Ngô Chí cầm đầu phái quân sự, một người còn lại đương nhiên là thổ hoàng đế Lưu Chấn Hải.

Ngô Chí đương nhiên là Tư lệnh không quân khu, cũng là người trẻ tuổi nhất trong 3 người.

Thật ra đây cũng chính là dụng ý của Trung ương, Ngô Chí chẳng có liên quan gì tới Lưu gia và Triệu Lợi Dân cả, cũng chỉ có như vậy, mới không tạo ra tình hình nghiêng hẳn về bên nào.

Triệu Lưu kiểm chế lẫn nhau, Ngô chí giữ vững trung lập, tình Tòng Giang đương nhiên là bình an vô sự.

Chuyện này mặc dù đã được dẹp yên, nhưng không phải nó sẽ kết thúc như vậy.

Lấy lần gặp mặt đầu tiên giữa tôi và Lưu Chấn Hải mà phán đoán, cái lão già này là người đến chết vẫn sĩ diện, khẳng định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho tôi như vậy, chẳng qua là ân oán cá nhân ban đầu, đã chuyển thành ân oán của 2 gia tộc.

Triệu Lợi Dân vốn minh tranh ám đấu cùng với Lưu Chấn Hải mấy chục năm nay, kết oán không phải ít.

Song phương vẫn đang âm thầm phân cao thấp, không thể nào mà vác đao vác súng ra sống mái với nhau được, nếu mà có như vậy đi chẳng nữa, thì trung ương nhất định không chịu ngồi yên đâu.

Trưa hôm nay tôi cùng với Triệu Nhan Nghiên, Quách Khánh ăn cơm trong quán Tụ Duyên Tiểu Cật.

Mặc dù tôi đã là phú ông trăm triệu, nhưng tôi vẫn giữ nếp sinh hoạt cũ.

“Mấy người mau đứng lên cho tao! Mẹ kiếp, Vu Ca mà tới khẳng định sẽ đá chó đập mèo cho mà xem!”

Một thanh âm vang lên, các chỗ tôi ngồi không xa.

Khi tôi ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là buổi trưa tiệm cơm chật ních, chẳng còn chỗ trống nào cả.

Mấy thanh niên to con còn mặc trang phục học sinh, đang đứng cạnh một chiếc bàn toàn những tên một sách đeo kính, rõ ràng là muốn họ rời đi.

“Là chúng tôi tới trước, tại sao phải rời đi cho mấy người! Các người đứng xếp hàng đi!”

Con một sách Giáp nói.

“A, gấu! Lại còn dám nói đạo lý với tao ư! Mẹ kiếp, con mẹ nó, mày muốn chết sao! Tại sao ư? Chỉ bằng quả đấm của tao là đủ rồi!”

Vừa nói, một tên thanh niên to con đã vung tay lên chào hỏi, một cái kính mắt bị đánh bay.

“Tại sao cậu lại đánh người? Tôi sẽ báo với trường học!”

Con một sách Giáp bịt cái má đỏ hồng nói.

“Đi đi! Mau đi đi, mày muốn kiện tao với thầy nào để tao dẫn đến!”

Một tên thanh niên to con nói.

Con một sách Giáp cùng với 1 con một sách khác biết điều đứng dậy, rời khỏi tiệm cơm.

Tên dẫn đầu thấy vậy thì đắc ý, kiêu ngạo nói:

“Đúng rồi, nói cho tụi mày biết, Lão tử là Vu Văn Thụy! Sau này thấy tao thì cút cho xa một chút!”

Tôi ngất! Tôi đang nghĩ tại sao người này lại nhìn quen mắt tới vậy, hóa ra là oan gia ngõ hẹp! Hẳn lại là cừu nhân kiếp trước của tôi – Vu Văn Thụy!

Nhưng mà tôi nhớ lại, không phải tên này lớp 11 mới chuyển trường tới hay sao?

Nhìn mấy người đi theo hẳn phía sau kia, có người nói đó là bọn xã hội đen trên giang hồ, kiếp trước khi Quách Khánh đánh tên Vu Văn Thụy, thì bị chúng đánh cho mấy ngày không dậy được.

Nghe nói người này còn có 1 tên thân thích làm đầu lĩnh xã hội đen nhưng tương lai sau này trong một trận ẩu đả, không may bị người ta đánh trúng gáy, biến thành người thực vật.

Tên tiểu tử này lại chuyển trường trước thời gian dự kiến, chẳng nhẽ tôi sống lại thì mọi chuyện có thay đổi rồi ư?

“Vu ca, anh nhìn con bé kia kìa!”

Một tên to con nói, rồi chỉ về phía chúng tôi.

Vu Văn Thụy quay người nhìn lại, khi thấy Triệu Nhan Nghiên thì lập tức ngây ngốc, nước miếng chảy dòng dòng, vỗ đùi nói:

” Thật là tuyệt!”

“Vị tiểu thư này, chúng ta làm quen một chút...”

Vu Văn Thụy vừa nói, vừa đi về phía chúng tôi.

Tôi chưa kịp nói gì, thì Quách Khánh đã đứng lên, sắc mặt âm trầm nói:

“Vu Văn Thụy, con mẹ nó, mày có phải muốn chết hay không?”

Cho Văn Thụy đầu tiên là sửng sốt, hẳn không nghĩ tới Quách Khánh lại ngồi chỗ này. Nhưng ngay lập tức nói:

“Được, Quách tử, mày cứ chờ xem!”

Nói xong vung tay lên với mấy tay thanh niên to con, không thèm ăn cơm, bỏ đi luôn.

“Cậu biết hẳn?”

Tôi kỳ quái hỏi Quách Khánh. Người này mới lần đầu tới trường Tứ Trung mà!

“Biết! Anh của hắn vốn ở Ngõ hẻm Hoa Đào, cũng là một tên đầu lĩnh. Đã xung đột mấy lần ở chợ bán thức ăn, nhưng không ai phạm ai cả. Không nghĩ tới tên tiểu tử này lại chuyển trường tới đây, lần sau gặp mặt, tớ sẽ hành hạ hắn mới được.”

Quách Khánh nói.

Thì ra là như vậy!

Tên họ vu này ở kiếp trước cũng không có kiêu ngạo như bây giờ, hóa ra là có Anh hấn chiếu cố! Đợi đến khi chúng ta lên lớp 11, thì anh hấn đã biến thành người sống thực vật rồi.

“Có cần tớ hỗ trợ không?”

Tôi nói với Quách Khánh, đồng thời tôi cũng hận thấu xương tên Vu Văn Thụy này, kiếp trước, tên này hẳn đá 1 cước vào đũng quần tôi, thiếu chút nữa biến tôi thành thái giám, mặc dù kiếp này không có thù oán gì cả, nhưng tôi coi mỗi thù kiếp trước là thù kiếp này không được hay sao.

“Đối phó hắn chưa cần tới người như Lão đại phải xuất thủ, tớ đánh hắn dễ như chơi, nhưng mấu chốt là anh hấn là một người vô cùng âm hiểm!”

Quách Khánh cau mày nói.

“Anh hấn tên gì?”

Bỗng nhiên tôi nhớ tới một chuyện ở kiếp trước, có 2 phe xã hội đen sống mái với nhau trên bến tàu, kết quả là có 6, 7 người chết, mười bảy người trọng thương, anh trai của Vu Văn Thụy cũng bị đánh cho sống thực vật trong trận này.

Trên ti vi đưa tin rất nhiều lần, tôi nhớ là có 1 phe thuộc về ngõ hẻm Hoa Đào, lão đại hai bên là Vu Văn Phong và Đinh Bảo Tam, trong đó Vu Văn Phong rất có thể chính là lão đại Vu Văn Long, trong lúc sống mái ở bến tàu bất hạnh trúng chiêu, Đinh Bảo Tam bị phán định tội cố ý gây thương tích, phạt 8 năm tù.

“Anh hấn gọi là Vu Văn Phong!” Quách Khánh nói.

“Quả nhiên là hắn!” Vậy cậu có biết Đinh Bảo Tam không?”

Tôi vội vàng hỏi.

“Đinh Bảo Tam ư? Tại sao cậu biết cái tên này? Nó là tiểu đệ của tớ, cậu cũng đã từng gặp qua ở chợ bán thức ăn mà, chính là Hoàng Mao đó.”

Quách Khánh nói:

“Hắn vốn chính là Lão đại ở chợ bán thức ăn, đầu năm nay tớ mới lên làm. Mọi người toàn gọi hắn là Tam Hầu Tử. Có rất ít người biết tên gọi thực của hắn.”

Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, không khác gì với những sự kiện xảy ra kiếp trước, ngõ hẻm Hoa Đào và Chợ bán thức ăn thù oán chất chứa đã lâu, chẳng qua mâu thuẫn này sang năm mới bộc phát.

Xem ra, tôi nhất định phải trợ giúp Quách Khánh một chút, nếu không sang năm người bị bắt rất có thể chính là hắn!

93. Chương 92: Bối Móc

Sáng sớm ngày thứ hai, Triệu Nhan Nghiên nhận được một bó hoa tươi và một bức thư tình.

Thư tình thì tôi đã nhìn quen, thân là hoa hậu giảng đường, một tuần nàng có thể nhận được mấy bức thư. Nhưng mà có người dám ở trường tặng hoa, thì đúng là tôi lần đầu tiên mới nhìn thấy!

Tôi mở bức thư tình trên đóa hoa tươi, hóa ra người gửi lại là tiểu tử Vu Văn Thụy! Phản ứng đầu tiên của tôi là, may xong rồi, may là người thứ 2 sau Lưu Khoa Sinh đó.

Triệu Nhan Nghiên nhận lấy bức thư từ trong tay tôi, nàng không thèm nhìn tới, trực tiếp vứt vào trong cái thùng gỗ, còn đóa hoa thì cắm vào lọ hoa trên bàn giáo viên, cạnh cái bảng đen.

“Lưu Lỗi, anh tới bây giờ còn chưa tặng hoa cho em!”

Sau khi Triệu Nhan Nghiên làm xong tất cả, trở lại chỗ ngồi, vẻ mặt u oán nói với tôi.

“Ai bảo vậy, chẳng phải có một lần ở Công viên đó sao?!”

Tôi nhắc nhở.

“Đấy là anh tặng cho Hứa Nhược Vân!”

Triệu Nhan Nghiên liếc mắt nhìn tôi một cái, nói.

“Chuyện đó cũng trách anh à!” Tôi nói.

“Ai bảo anh không nói rõ ràng!”

Triệu Nhan Nghiên nói:

“Đúng rồi, anh có phải đắc tội Hứa Nhược Vân hay không?”

“Đắc tội nàng? Anh đắc tội nàng lúc nào?”

Tôi kỳ quái nói.

“Vậy thì nha đầu này thích anh rồi!”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Thích anh? Vậy thì càng không thể! Anh nói chuyện với nàng chưa tới mấy câu!”

Nói thật, trong lòng tôi luôn có cảm giác là lạ với nha đầu này, cho nên phải tránh né.

“Vậy thì lạ quá, thời điểm nàng ở cùng em một chỗ, rất thích nghe chuyện của anh.”

Triệu Nhan Nghiên cau mày nói.

“Vậy sao?”

Trong lòng tôi nghĩ, tiểu nha đầu này không phải là gián điệp đó chứ?

Tôi cũng nhớ lại lần ở công viên Văn Hóa, nàng đã từng hỏi tôi về phương pháp đánh máy Ánh Rạng Đông.
“Quên đi, không nói chuyện của nàng nữa. Hãy nói cho em biết, chuyện của anh với nha đầu Nhược Vân kia thế nào rồi?”

Triệu Nhan Nghiên lông mày giãn ra, cười hì hì nói với tôi.

Ông trời của tôi ơi! Tại sao nàng lại quan tâm tới chuyện này?

“Không như thế nào cả, mấy ngày hôm nay anh cũng không gặp nàng.” Tôi nói.

“Em còn tưởng nàng lại giống như Hạ Nhu, sau khi được anh cứu, thì bám dính lấy anh, chết cũng không rời.”

Triệu Nhan Nghiên châm chọc nói.

“...”

Tôi nhin.

Triệu Nhan Nghiên thỉnh thoảng ăn một chút dấm chua, nhưng thôi mặc nàng đi.

“Được rồi, được rồi, nhìn anh bị em dọa cho sợ kìa, em muốn giúp anh tham mưu làm thế nào để cua được Trần Vi Nhi mà thôi.”

Triệu Nhan Nghiên lại cười hì hì, giống y như một đứa trẻ.

Trời ạ! Tôi chẳng còn gì để nói nữa:

“Em có phải đang nghĩ, bạn gái của anh nhiều, thì sẽ có lợi cho em?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy, dù sao vợ thì cũng chỉ có một, lúc đó càng nàng đều làm nhỏ. Nếu như anh không có thời gian chơi với em, thì còn có nhiều người khác chơi với em, đúng là quá tốt còn gì!”

Triệu Nhan Nghiên nói.

Tôi ngắt, nàng đang muốn làm hoàng hậu đây.

“Triệu Nhan Nghiên, ở cửa có người tìm cậu!”

Tôi với Triệu Nhan Nghiên còn đang nói chuyện phiếm, thì có một bạn học trong lớp gọi.

“Em đi ra ngoài một chút.”

Triệu Nhan Nghiên nói với tôi.

Tôi gạt đầu, cũng không để ý. Bởi vì nha đầu Nhược Vân mỗi ngày đều tìm nàng nói chuyện.

.....

“Triệu Nhan Nghiên, nhận hoa của tớ tặng chưa?”

Vu Văn Thụy mỉm cười đắc ý.

“Tớ ném đi rồi.”

Triệu Nhan Nghiên lạnh lùng nói.

“Cậu gạt tớ, tớ thấy cậu cắm nó trên cái bình hoa, cạnh cửa sổ bàn giáo viên!”

Vu Văn Thụy nhún vai, tiêu sái nói.

“Có khác nhau sao?”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Đương nhiên, cái này đã chứng minh cậu có cảm giác với tớ! Nhan Nghiên, tớ yêu cậu! Làm bạn gái của tớ đi!”

Vu Văn Thụy ra về 1 thân sĩ nói.

“Thật xin lỗi, tớ đã có bạn trai rồi! Hơn nữa tớ rất yêu anh ấy.”

Triệu Nhan Nghiên chẳng thèm ngó ngang gì tới câu nói đó.

Chuyện ngày đó giữa tôi và Quách Khánh, nàng đã có ấn tượng cực kém về tên này, bây giờ đứng đây nói chuyện, là đã cấp cho hần mặt mũi lắm rồi.

“Có phải tên tiểu tử Lưu Lỗi kia không? Tớ đã điều tra rõ ràng, chẳng qua chỉ là học giỏi một chút, là một con mọt sách mà thôi!”

Xem ra Vu Văn Thụy không còn kiên nhẫn nữa rồi.

“Không cho cậu vũ nhục anh ấy, anh ấy trong mắt tôi là người ưu tú nhất.”

Sắc mặt của Triệu Nhan Nghiên lập tức trầm xuống.

“Hừ! Ưu tú? Đùng tưởng hần cứ suốt ngày ở cùng Quách Khánh một chỗ là có thể ra vẻ nhé? Tớ nói cho cậu biết, cái mụn cơm thì không thể làm nên trò trống gì đâu (1)!”

Vu Văn Thụy đã nghĩ sai rồi, phải nói ngược lại, Quách Khánh dựa vào tôi mới đúng.

(1): Cái mụn cơm: ám chỉ người ăn bám

“Nếu như không có việc gì thì tớ đi trước!”

Triệu Nhan Nghiên lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người trở lại phòng học.

Vu Văn Thụy ở đằng sau hét lớn:

“Triệu Nhan Nghiên, cậu phải nhớ một điều, anh tớ là Lão đại của ngõ hẻm Hoa Đào!”

Mẹ kiếp, lại là tên Vu Văn Thụy này. Tiểu bạch kiểm (2) thì có gì là tốt, trước tiên lão tử cứ phé hần đi, để xem còn dám lên mặt với ai không.

(2): Tiểu Bạch Kiểm: mặt trắng, ý nói trai bao

“Ai tìm em vậy?”

Tôi thấy Triệu Nhan Nghiên sắc mặt không vui trở lại phòng học, quan tâm hỏi.

“Vu Văn Thụy, hần nói hần thích em, rồi còn tuôn ra một đống những lời bậy bạ.”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Cứ mặc hần đi! Anh đoán hần không còn bay nhảy được mấy ngày nữa đâu.”

Tôi tiếc nuối nói.

Nếu như tên Vu Văn Thụy này thu liễm một chút, không chừng tôi có thể tha hần một lần, nhưng nếu như đã xuất hiện, thì tôi không cần phải khách sáo làm gì nữa.

“A, Anh đừng đánh nhau với họ, em sợ anh bị thương.”

Triệu Nhan Nghiên gật đầu nói với tôi.

Buồn cười, mưa bom bão đạn tôi còn không sợ, lại đi sợ một tên tiểu lưu manh hay sao?

Thằng này không cần tôi phải ra tay, chỉ cần 1 mình Quách Khánh cũng đủ giải quyết rồi, kiếp này cứ để cho Quách Khánh giải quyết đi.

Nghĩ đến Quách Khánh, tôi nhìn cái bàn trống trơn trước mặt. Tiểu tử này hôm nay không đi học, đoán chừng hần lại ra ngoài lẩn lộn rồi.

Nhưng tôi không thể nghĩ tới, Vu Văn Thụy lại thiếu kiên nhẫn tới vậy.

Buổi trưa, tôi và Triệu Nhan Nghiên vừa mới bước ra khỏi phòng học, Vu Văn Thụy đã dẫn dẫn mấy người xông tới.

“Xin hỏi, các người định làm gì vậy?”

Tôi cố ý giả ngu hời, không phải bọn chúng chỉ coi tôi là 1 con mọt sách hay sao, vậy thì tôi giả bộ làm một sách vậy.

“Ha ha!”

Vu Văn Thụy lớn tiếng cười nói:

“Tiểu tử, nếu sợ thì rút nhanh lên, bây giờ vẫn còn kịp đó!”

“Định đánh người hay sao? Giáo viên nói, đánh nhau trong trường là không đúng!”

Tôi cố gắng giả bộ giải thích. Đối với loại tiểu cước (3) như thế này, tôi đập rất dễ dàng, thôi thì cứ trêu đùa rồi đập cũng không muộn.

(3): Tiểu cước: chân nhỏ

“Ha ha ha ha!”

Đám người Vu Văn Thụy nở nụ cười điên cuồng.

“Mẹ kiếp, thằng này lại nói với chúng ta rằng, đánh người ở trong trường là không đúng! Ha ha ha ha! Buồn cười đến chết đi được!”

Có một người đứng sau Vu Văn Thụy nói.

“Việc này có cái gì mà buồn cười, hơn nữa chú cảnh sát cũng nói, tụ tập đánh người là trái pháp luật!”

Tôi tiếp tục nói.

“****, tiểu tử ngươi thông minh hay là có chút vấn đề đây!”

Vu Văn Thụy không nhịn được nói:

“Con mẹ nó, mày làm cho lão tử cười tới rụng răng rồi!”

“Chỉ số thông minh của tao nhiều hơn mày nhiều, tao là đệ nhất khóa học, mày không biết sao?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Con mẹ nó, mày muốn chết à!”

Vừa nói, Vu Văn Thụy đã xông vào đấm tôi.

94. Chương 93: Bóng Đèn Nhỏ

“A! Mấy em kia, các em làm gì đó?”

Đúng lúc Vu Văn Thụy xông lên định đánh tôi, thì thầy chủ nhiệm Hàn Băng Phong xuất hiện phía sau chúng tôi.

Vu Văn Thụy không tình nguyện, nhưng vẫn phải thu hồi nắm tay lại, cười mỉa nói:

“Hàn chủ nhiệm, chúng em đang nói chuyện!”

“Nói chuyện? Lại có kiểu nói chuyện như các em hay sao? Thầy thấy các xem đúng là đang muốn ẩu đả!”

Đối với chuyện này, Hàn Băng Phong đương nhiên là thấy rất nhiều rồi, tự nhiên là biết chúng tôi sắp sửa đánh nhau.

“Không phải đâu thầy! Chúng em cũng là học sinh giỏi, chưa bao giờ đánh nhau.”

Vu Văn Thụy vỗ ngực nói.

“Vu Văn Thụy, em mới chuyển tới trường này có mấy ngày? Thì đã có học sinh kiện em rồi! Thầy nói cho em biết, đừng tưởng người trong nhà làm xã hội đen thì muốn làm gì thì làm, nếu em dám tiếp tục sinh sự, đừng trách thầy không có nhắc nhở em, đến lúc đó, thầy sẽ không nể mặt nữa đâu!”

Hàn Băng Phong làm mặt lạnh quất.

“Em biết rồi, Hàn chủ nhiệm.”

Vu Văn Thụy gật đầu nói.

Cái tên Hàn chủ nhiệm này hắn đã từng nghe nói qua, những năm 70 nghe đâu là 1 xã hội đen trên giang hồ, cũng là một người có khả năng liều mạng tựa như người điên, được mọi người gọi là Hàn Phong Tử (1).

Năm 1983, lão đầu tử của Hàn Băng Phong dùng mọi cách cưỡng chế quản lý hắn trong nhà, để cho hắn học tập thi đại học.

(1): Hàn Phong Tử: Kẻ điên họ Hàn

Vốn cái tên Hàn Băng Phong vốn học chẳng ra cái gì, nhưng lại có thể thi đậu một trường sư phạm, sau khi tốt nghiệp được phân tới trường Tứ Trung này làm chủ nhiệm.

Bây giờ, Vương Bàn Tử (2), người có thanh danh lừng lẫy trong giới hắc đạo của thành phố Tân Giang này lại là thủ hạ của Hàn Băng Phong, mỗi năm tết đến, Vương Bàn Tử đều kéo cả đám tiểu đệ tới nhà của Hàn Băng Phong chúc tết.

(2): Vương Bàn Tử: vương mập mập

Trong nhà Vu Văn Thụy có chút quan hệ với xã hội đen, nhưng nhân vật cỡ như Hàn Băng Phong thì hẳn không chọc nổi.

Hàn đỉnh băng hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Tôi nhún vai, cười nói:

“Không biết chúng ta có đánh được nữa không nhỉ?”

“Mẹ nó, sau này tao sẽ thu thập mày!”

Vu Văn Thụy lưu lại một câu chữ, sau đó kéo đám người rời đi.

Tôi cười cười, một người hơn 30 tuổi lại đi đùa với một đứa bé, quả nhiên là có chút thú vị.

“Anh cười gì vậy? Trông rất âm hiểm.”

Triệu Nhan Nghiên rúc vào trong người của tôi, kỳ quái hỏi.

“Không có gì, anh chỉ cảm thấy Vu Văn Thụy có chút thú vị mà thôi.”

Tôi cười nói.

“Thú vị? Tại sao em không nhận thấy như vậy?”

Triệu Nhan Nghiên kỳ quái hỏi.

“Ha hả, anh của hắn sắp biến thành kẻ ngu rồi, mà vẫn còn ung dung bình tĩnh ở trường bắt nạt anh.”

Tôi nghĩ cần phải cho lịch sử diễn ra sớm một chút, dù sao thì Quách Khánh cũng đã xuất hiện rồi, thực lực của hắn ở chợ bán thức ăn đã mạnh hơn rất nhiều, sớm muộn cũng có ngày đụng chạm với bọn ở ngõ hẻm Hoa Đào.

“Anh hắn biến thành kẻ ngu? Anh đang nói gì đấy? Em nghe chẳng hiểu chút gì cả.”

Triệu Nhan Nghiên nghe xong không hiểu, nên hỏi lại.

“Không có gì, đừng động tới hắn. Chúng ta đi ăn cơm đi, em xem anh đói muốn chết rồi đây này.”

Tôi chuyển hướng đề tài, không muốn nói về vấn đề này nữa, bởi nói nhiều thì tất sẽ lộ ra.

“A. Được rồi.”

Triệu Nhan Nghiên vừa nghe tôi đói bụng, lập tức gật đầu.

“Chị Nhan Nghiên!”

Tôi với Triệu Nhan Nghiên còn chưa đi tới được cửa trường học, thì đã nghe thấy từ đằng sau có một âm thanh vang lên, cái âm thanh này làm tôi lập tức đau đầu.

Quả nhiên, phía sau truyền đến những tiếng bước chân, bóng đèn nhỏ... ngay lập tức chạy tới bên cạnh 2 người chúng tôi.

“Chị Nhan Nghiên, các người muốn đi đâu vậy?”

Bóng đèn nhỏ hỏi.

Tôi nghe xong mà toát mồ hôi, tôi đi đâu cần phải báo lại hay sao?

“A, hóa ra là Nhược Vân. Chúng ta đang muốn đi ăn cơm đây, muốn cùng đi không?”

Triệu Nhan Nghiên cầm tay bóng đèn nhỏ, thân thiết hỏi.

“A, bản thân em thì muốn! Nhưng em sợ người khác không đồng ý!”

Bóng đèn nhỏ đảo mắt nhìn tôi, nói.

Trong lòng tôi nói, đương nhiên là không đồng ý rồi, tôi cùng với lão bà của tôi nói chuyện yêu đương, cô xen vào làm cái gì. Nhưng mà ngoài miệng tôi vẫn nói:

“Sao có thể thế, Nhược Vân cậu đáng yêu như vậy, làm sao tớ không đồng ý cho được!”

“Vậy thì tốt quá! Tớ mấy ngày nay đều đi cùng với Chị Nhan Nghiên đấy!”

Bóng đèn nhỏ đồng ý nói.

Trong lòng tôi tức giận, cô này tại sao lại giống như một cây gậy trúc tới vậy, nói khách khí đến vậy còn không hiểu.

Nhưng tôi không còn cách nào khác, nói thì cũng đã nói rồi, chỉ còn nước cười tươi, nói:

“Đi, cùng đi, hai vị mỹ nữ, hôm nay tôi mời khách!”

“Hừ! Cậu không mời tớ cũng bắt trả, cái phương pháp kia đúng là bán được không ít tiền nhỉ!”

Bóng đèn nhỏ dùng ngôn ngữ như một người đang phải chen nhau đi đổi tiền, nói với tôi.

Ta nghi hoặc, tự nhiên nha đầu này lại nói tới phương pháp kia làm gì? Tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, là tôi có bệnh hay nha đầu kia có bệnh, mà... chuyện này có đối cho bất cứ ai cũng nghĩ không hiểu được.

“Chị Nhan Nghiên, em muốn ăn hải sản!”

Bóng đèn nhỏ bám lấy Triệu Nhan Nghiên, nói.

Tôi ngất, bám vào người của Triệu Nhan Nghiên phải là tôi chứ! Nàng muốn ăn hải sản? Muốn ăn thì ta dẫn đi chứ có sau đâu!

“Chuyện này... ở gần trường học không có nhà hàng hải sản nào cả, buổi chiều lại còn phải đi học nữa đấy.”

Hừ, làm như tôi là người đầu to hủ, cô chạy tới làm bóng đèn nhỏ rồi, lại còn muốn tôi mời đi ăn hải sản hay sao? Nằm mơ đi!

“Tớ thấy cậu không muốn mất tiền thôi! Cái phương pháp kia cậu lừa được nhiều tiền như vậy, chẳng nhẽ lại tiếc tí máu thế sao? Chị Nhan Nghiên, em thật không hiểu, tại sao chị lại coi trọng một người keo kiệt như vậy?”

Bóng đèn nhỏ đôi mắt đảo liên tục nói.

Trời ạ, tại sao chỉ được có 3 câu lại nói tới cái phương pháp kia rồi?

Tôi keo kiệt? Trong lòng tôi nói, cho dù có hào phóng, cũng không đến lượt bóng đèn nhỏ cô được hưởng đâu.

“Được rồi, Lưu Lỗi. Nếu Nhược Vân muốn ăn hải sản, chúng ta cùng đi đi, vừa lúc em cũng muốn ăn!”

Triệu Nhan Nghiên sợ tôi tiếp tục tranh cãi, vội vàng giảng hòa.

“Được, hải sản thì hải sản chứ sao!” Tôi nói.

Đột nhiên muốn ăn hải sản thì không vấn đề gì, bởi vì lão tử có tiền. Nhưng làm tôi khó chịu nhất là, khi tôi và Triệu Nhan Nghiên ăn cơm lại có thêm 1 cái bóng đèn.

Nếu như sau này, cái bóng đèn này không làm phiền tới tôi nữa, thì tôi mời nàng ăn 100 bữa cũng được.

“Chúng ta tới Hoàng Triều...”

Bóng đèn nhỏ vừa mới mở miệng.

“Cậu cho tớ là xương sản xuất tiền à!”

Tôi nổi giận, không nói tới chuyện Hoàng Triều cách Tứ Trung bao nhiêu, chỉ riêng tiền thuê phòng thấp nhất cũng là 1 vạn đồng tiền, đây là số tiền mà một gia đình bình thường kiếm 1 năm cũng khó mà kiếm nổi.

Mặc dù tôi có tiền, thế nhưng sao có thể để cho tiểu nha đầu này hoang phí được!

“Nhìn bộ dạng keo kiệt của cậu kia, thôi đi, tới nghỉ Hoàng Triều chắc không đi nổi rồi, tùy tiện tìm một nhà hàng nào cũng được!”

Bóng đèn nhỏ ủy khuất nói.

“...”

Hóa ra tôi đang bị nàng đùa bỡn.

Triệu Nhan Nghiên ở bên cạnh che miệng cười ha ha, nói:

“Hai người đúng là thích hợp để cãi nhau đó, chị rất ít khi thấy Lưu Lỗi bị người khác nói cho tới á khẩu. Nhược vân, em nếu như có thể gả cho Lưu Lỗi, thì đúng là hẳn phải chịu tội rồi!”

Bóng đèn nhỏ vừa nghe nói như vậy, khuôn mặt lập tức đỏ lên, biến thành một cái bóng đèn màu đỏ.

Nàng cầm tay Triệu Nhan Nghiên, lắc qua lắc lại, nói:

“Chị Nhan Nghiên, chị nói lung tung gì đấy!”

95. Chương 94: Hải Quy Phái

Tôi suy nghĩ rất lâu, tôi bắt xen đưa bọn họ tới Hoàng Triều Hải Sản Thành.

Ăn hải sản cũng không phải là chuyện đơn giản, không nói tới việc nhà hàng có vệ sinh cẩn thận hay không, nếu như người ăn không hợp, thì có thể bị tiêu chảy hoặc ngộ độc thức ăn.

Mà hải sản ở Hoàng Triều sở dĩ đắt như vậy, yếu tố đẳng cấp cũng chỉ là một mặt mà thôi, chủ yếu nhất chính là hải sản được vận chuyển tới từ sáng sớm, tuyệt đối không để qua đêm. Nếu tới hôm trước còn thừa, thì sẽ bán lại cho tiểu thương hoặc đại lý bán lẻ.

”Chị đừng nói như vậy, à, có phải chúng ta tới Hoàng Triều Hải sản thành ăn không?”

Bóng đèn nhỏ nhìn thấy tấm biển “Hoàng Triều Hải Sản Thành” rất lớn, hưng phấn nói.

“Cậu có ăn hay không! Tại sao lại nói nhảm nhiều như vậy!”

Tôi trợn mắt nhìn bóng đèn nhỏ một cái nói.

“Cậu có phải là nam nhân không vậy, tại sao lại không biết nhường nhịn chút nào cả!”

Bóng đèn nhỏ không vui nói.

“Tớ có phải là nam nhân hay không, thì hãy hỏi Chị Nhan Nghiên của cậu ấy.”

Tôi cười nói.

“Nói lung tung gì đó! Không đứng đắn chút nào cả.”

Triệu Nhan Nghiên đương nhiên hiểu ý trong lời nói của tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, đem bàn tay nhỏ bé như một con cua cái giương càng hung hăng nhéo vào mũi của tôi.

“Á!”

Tôi bị đau kêu ra tiếng.

“Chị Nhan Nghiên, hai người các người đang nói gì đó?”

Bóng đèn nhỏ nghi ngờ hỏi.

Không nghĩ tới nha đầu này vẫn còn rất thuần khiết, đối với lời nói của tôi căn bản là không hiểu gì.

“Không có gì, đừng nghe hắn nói lung tung, chúng ta mau vào ăn đi thôi.”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Tiên sinh, mấy vị...?”

Thấy mấy người chúng tôi tiến vào, cô nhân viên phục vụ vội tiến lên hỏi.

“Tiên sinh thì chỉ có một...” Tôi nói.

“A... ?”

Nhân viên phục vụ kỳ quái nói.

“Nhưng mà còn có hai vị tiểu thư.”

Tôi tiếp tục nói.

“Haha...”

Mấy nhân viên bên cạnh cũng phì cười ra tiếng.

Thế nhưng người tổ trưởng của bọn họ ho khan một tiếng, mấy người này lập tức im bặt.

“Xin hỏi ba vị? Có thể ăn ở đại sảnh được không ạ?”

Cô gái phục vụ cười nhìn tôi nói.

“Có phòng không?”

Tôi nhìn bao quát đại sảnh một lần, mặc dù không khí cũng rất tốt, nhưng hơi ẩm ỉ.

“Thật xin lỗi, tất cả các phòng đều có người rồi.”

Cô gái phục vụ xin lỗi, nói.

“Vậy thì ở đại sảnh đi.”

Tôi nghĩ thầm, nếu như đã hết phòng, cô còn hỏi chúng tôi có ăn ở đại sảnh hay không thì có ích gì nữa? Chẳng lẽ chúng tôi có lựa chọn khác?

“Được, ba vị mời sang bên này.”

Cô gái phục vụ đi trước, dẫn chúng tôi tới một bàn gần cửa sổ. Khung cảnh cũng không tệ, tầm nhìn cũng được.

“Bây giờ có thể ăn được chưa ạ?”

Sau khi cô gái phục vụ đi khỏi, lại có một người cầm thực đơn tiến lên nói.

Tôi gạt đầu chỉ vào bóng đèn nhỏ nói:

“Đưa thực đơn cho nàng chọn đi.”

Bóng đèn nhỏ cũng không khách khí, mở thực đơn ra.

Nhưng mà giá đồ ăn của Hoàng Triều đắt tới dọa người, làm cho bóng đèn nhỏ khi mở lên phải cau mày, chọn đi chọn lại cũng chỉ chọn mấy món hải sản tương đối phổ thông.

“Nước biển luộc Cua, Ốc biển muối, Trùng biển xào, ba vị còn muốn ăn những thứ gì khác không?” Nhân viên phục vụ lập lại thực đơn một lần, sau đó hỏi.

“Nhà hàng của các cô có gì đặc biệt?”

Tôi thấy bóng đèn nhỏ gọi toàn món ăn phổ thông, cho nên muốn cho nàng thưởng thức một chút.

“Nhà hàng chúng tôi có những món đặc biệt sau: Nhất phẩm tôm hùm, Vây cá mập, Rong biển nướng...”

“Cho một suất nhất phẩm tôm hùm đi.”

Tôi trực tiếp cắt ngang lời nói của nàng.

Nhất phẩm tôm hùm chính là món mà tôi mời Từ Trung Bang khi tới Tân Giang làm khách, mùi vị tương đối ngon, một con tôm hùm nặng tới tận 2, 3 cân.

Nhưng mà giá tiền thì không phổ thông chút nào, một suất này tới tận 10 vạn đồng.

“Dạ được, tiên sinh.”

Nhân viên phục vụ ghi xong rồi rời đi.

“Lưu Lỗi, cậu có biết những món tớ gọi vừa rồi hết bao nhiêu không?”

Lúc này tôi mới nhìn tới thực đơn, những món nàng gọi không món nào nằm trong bảng giá 1 vạn đồng cả!

Bóng đèn nhỏ le lưỡi nói:

“Còn không cảm ơn tớ đi?”

“Ha hả, cậu xem cái món Nhập phẩm tôm hùm kia bao nhiêu tiền đi!”

Tôi chỉ tay vào bản thực đơn bên cạnh, cười nói.

“Bao nhiêu tiền! Cậu còn nhỏ mà còn có thể gọi món đắt tiền ư?!”

Bóng đèn nhỏ cầm lấy thực đơn mở ra, đôi mắt thiếu chút nữa thì rơi xuống, kinh hô:

“Cái gì! Chín... Chín ngàn tám? Một số 0 hai số 0... có phải thực đơn này in sai rồi hay không?”

“Không sai đâu! Con tôm hùm kia của họ dài tới nửa thước, nghe nói lúc mang lên trên bờ đã bán với giá mấy ngàn rồi!”

Tôi giúp Bóng đèn nhỏ xóa mù chữ.

“A! Lưu Lỗi, cậu thật cuộc có bao nhiêu tiền!”

Bóng đèn nhỏ kinh ngạc nói.

Triệu Nhan Nghiên nghe xong nhếch miệng, mỉm cười nói:

“Sao vậy, Nhược Vân, có phải đang hỏi hận mình không làm thịt hấn một bữa à!”

Trước khi biết Triệu Quân Sinh, thì tôi đã là phú hào số 1, số 2 rồi, Triệu Nhan Nghiên đương nhiên đã biết một chút, huống chi bây giờ nàng cũng đã biết tôi có rất nhiều tiền.

“Đúng vậy, em quyết định, trưa mai lại tiếp tục đi ăn với hai người. Chị Nhan Nghiên, chị có trách em làm phiền không?”

Bóng đèn nhỏ tỏ vẻ không đành lòng nói.

Nhưng mà trong mắt của tôi, đây đúng là vẻ mặt của ma quỷ. Đừng có đáp ứng nàng ta, nhan Nghiên! Ngàn vạn lần đừng có đáp ứng nhé, trong lòng tôi đang cầu nguyện.

“Được! Chúng ta cao hứng còn không kịp nữa là.”

Triệu Nhan Nghiên vỗ vỗ đầu của bóng đèn nhỏ nói.

Trong lòng tôi cả kinh, thiếu chút nữa thì ngã ra khỏi ghế, ngày mai lại tới nữa? Cô đúng là cái bóng đèn rồi đấy!

Hai món Nước biển luộc Cua và Trùng biển xào rất nhanh được mang tới, ốc biển muối cũng được bưng lên ngay sau đó, chỉ còn lại món Nhất phẩm tôm hùm của tôi là tương đối phiền phức, cần phải có quá trình lột vỏ con tôm và lấy thịt ra mới được.

Hai tiểu nha đầu dùng khăn ướt lau tay, rồi bắt đầu ăn.

Không nghĩ tới Triệu Nhan Nghiên là một tiểu thư khuê các mà lại cầm cả con Cua lên ăn, hai tay áo đã được xắn lên tận cánh tay, ăn tới quý khiếp thần sầu, làm tôi có chút bất ngờ.

“Nhìn cái gì, chưa từng thấy sao?”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi không ăn, đang ngơ ngẩn nhìn nàng, nên mới nói.

“Không nghĩ tới em ăn Cua lại dã man như vậy...”

Tôi cười nói.

“Em đâu có đâu, chẳng phải em đang ở cùng anh một chỗ hay sao! Nếu là ở nhà ăn cơm, quy củ quá nhiều! Mỗi khi ăn thứ này, em đều không được ăn no.”

Triệu Nhan Nghiên oán trách nói.

“Haha, thật ra cái bộ dáng em ăn Cua vô cùng đáng yêu.”

Tôi cũng cầm một con cua lên, hùng hổ ăn lấy ăn để.

Khi chúng tôi đang ăn, có 2 người con trai trực tiếp đi tới bàn của chúng tôi.

“Hứa Nhược Vân, cậu cũng ở đây à?”

Một người con trai nói.

Tôi ngẩng đầu đánh giá người này, tuổi có vẻ lớn hơn chúng tôi, đoán chừng là sinh viên đại học, trên người có một cỗ khí chất kiêu ngạo.

Người đi bên cạnh hắn, tướng mạo trông rất buồn cười, đầu rất to, trên mặt còn có một vết đỏ, trông như một người bị bỏng.

Nhưng điều đáng buồn cười nhất là, người này lưng còng, nếu như thêm cái đầu to kia nữa, thì đúng là một con rùa biển.

“Lý Bác Lượng? Tại sao anh cũng ở đây?”

Hứa Nhược Vân ngẩng đầu lên, nói với người con trai tương đối tiêu sái kia.

“Ha hả, tôi theo một người bạn tới đây ăn cơm.”

Lý Bác Lượng chỉ vào rùa biển, nói:

“Nhược vân, trông hắn như vậy nhưng mà lại là một nhân vật thiên tài về máy tính đó! Mới du học từ Nhật Bản trở về, hiện giờ là người Hoa có quốc tịch Nhật Bản!”

Con mẹ nó, tôi vừa mới nghe thấy mấy chữ người Hoa quốc tịch Nhật Bản thì cũng giật mình, không muốn làm con cháu của Viêm Hoàng, lại đi gia nhập một quốc tịch của 1 quốc đảo!

“Người Hoa quốc tịch Nhật Bản?”

Hứa Nhược Vân lại tiếp tục phê bình, kín đáo nói.

“Ha hả, chúng tôi là người của Hải Quy Phái!”

Lý Bác Lượng không phát hiện ra ý của Hứa Nhược Vân, tiếp tục nói.

“Phốc xuy... !”

Tôi vừa mới uống một hộp trà, nghe thấy câu này lập tức phun ra ngoài, Hải Quy Phái?

Tiểu tử này trông giống y như một con Rùa biển!

96. Chương 95: Phiền Phức Của Lý Bác Lượng

“Đúng là người không có tố chất của người Trung Quốc! Lại tùy tiện nhỏ nước miếng ở chỗ này. Ở Nhật Bản đại đế quốc của chúng tôi, hành vi này luôn bị khinh thường, tôi đúng là cảm thấy mất thể diện cho đồng bào của mình!”

Hải Quy nói giọng bán nam bán nữ châm chọc.

“Vị Vương Bát (1) huynh đệ vừa mới trở về từ quốc đảo này hình như rất có tố chất!”

Tố chất của người Trung Quốc? Đừng có nói mào, cho dù là tổ tiên của mào cũng không xứng? Đúng là thể giới to lớn, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

(1): vương bát: lợn

“Cậu... ! Tại sao cậu lại chửi người?”

Hải Quy chỉ vào người của tôi kêu lớn.

“Chửi người? Tôi đâu có mắng chửi người? Người đâu? Hình như vị lão huynh này vừa nãy nói với tôi rằng, huynh là người của Hải Quy Phái hay sao? Rùa biển và Lợn chẳng nhẽ lại không có gì khác nhau hay sao?”

Tôi chỉ vào Lý Bác Lượng ra vẻ ngu em hỏi.

“Ha ha...”

Triệu Nhan Nghiên thật sự không nhịn được nữa, che miệng nở nụ cười.

“Ha ha... !”

Ngay cả Hứa Nhược Vân nghe xong, cũng không nhịn được cười lớn.

Mặt của Hải Quy tím lại như một quả cà tím, tức giận tới mức run rẩy.

Lý Bác Lượng ở bên cạnh đang lúng túng, lâm vào tình thế khó xử, không biết làm thế nào cho phải.

“Thôi đi, tôi cũng chỉ đùa một chút thôi.”

Tôi tức giận cũng không sai, nhưng hấn gia nhập quốc tịch khác cũng là quyền tự do của hấn.

Vui đùa một vừa hai phải thì được, nhưng cái tên Lý Bác Lượng kia là bằng hữu của Bóng đèn nhỏ, cho nên cũng không cần thiết phải gây sự làm gì.

“Hừ!”

Hải quy nói:

“Đây chính là đạo tiếp khách của người Trung quốc các cậu hay sao?”

Tôi toát mồ hôi! Người này lại dám nói người Trung quốc các người, tối đến thế kỷ này mới biết Hán gian như thế nào, nhưng mà người này trông cũng rất giống người quốc đảo.

“Nhược Vân, vị này chính là Hậu Đẳng Tam Hùng tiên sinh, chuẩn bị đầu tư 100 vạn nhân dân tệ vào hiệp hội máy tính của chúng ta, tính toán bước đầu sẽ là biên hiệp hội thành một công ty phần mềm máy tính.”

Lý Bác Lượng sợ tôi sẽ tiếp tục tranh cãi với Hải Quy, cho nên đem thân phận của hấn nói ra.

Người này chẳng những sửa tên mình thành tên Nhật Bản, lại còn hành động như một thương nhân nước ngoài về nước đầu tư.

Tôi nghe Lý Bác Lượng nói như vậy lập tức hiểu dụng ý của hắn.

Ý của Lý Bác Lượng là cảnh cáo tôi, vị này chính là một thương nhân nước ngoài tới Tân Giang chúng ta đầu tư, nếu như tôi dọa chạy vị khách này, thì sẽ là một tội đồ của nhân dân Tân Giang!

“A! Hóa ra là Hậu Đằng tiên sinh! Mới rồi đã mạo phạm, mạo phạm, mong Hậu Đằng tiên sinh bao dung.”

Đầu tư một trăm vạn? Đây cũng là một khoản tiền không nhỏ vào năm 1996.

Loại người này ngay cả quê hương còn bỏ, thì làm sao có thể mang danh nghĩa về nước để đầu tư?

Tôi muốn xem Hải Quy rốt cuộc muốn gì trò gì, cho nên ra vẻ khiêm nhường nói.

“Hừ hừ, người trong nước các người thấy tiền là sáng mắt lên, không sao, không sao, ta cũng không so đo với người.”

Lòng tự trọng của Hải Quy đã được lấp đầy, cho nên tiêu sái phát tay với tôi.

“Nhược Vân, hắn mời các người ăn những thứ này?”

Lý Bác Lượng thấy tôi nói những lời trước đó làm hắn rất mất mặt, cho nên khi hắn nhìn thấy những món hải sản trên bàn, thì thần sắc tỏ ra khinh bỉ.

Ba món hải sản mà Bóng đèn nhỏ gọi chỉ là những món phổ thông, ngay cả món cua đất nhất cũng chỉ có 38 đồng 1 cân (2). Tuy rằng giá rẻ nhưng tôi ăn lại thấy ngon chán.

(2): 1 cân trung quốc = 1/2 cân Việt Nam, tức là bằng 5 lạng.

“Lý lão đệ, đệ chẳng phải nói chúng ta đi ăn cua lớn hơn 300 đồng 1 cân hay sao?”

Lúc này Hải Quy lại nói thêm 1 câu.

“Ai! Nhược vân, hay là sang bên này ăn cùng với chúng tôi đi, chúng tôi sẽ gọi mấy món đất một chút!”

Lý Bác Lượng đưa tay ra mời.

“Không cần, tôi đã ăn no rồi.”

Có thể nhìn thấy Bóng đèn nhỏ rất chán ghét tên Hải Quy kia.

“A, như vậy à! Phục vụ đâu!”

Lý Bác Lượng hô:

“Hóa đơn của bàn này tính cho tôi đi.”

“Được.”

Người bán hàng đi tới gạt đầu nói.

“Không cần, có một chút tiền như vậy, tôi còn chưa muốn nhờ.”

Mẹ kiếp, muốn tán gái cũng không cần phải dùng thủ đoạn như vậy chứ.

“Tôi nói với tiểu huynh đệ, phương pháp đánh máy kia cậu bán được bao nhiêu tiền? Có được khoảng 5000 đồng không! Thôi, đây cũng coi như là tiết kiệm đi, mà cũng được hơn 100 đồng đó.”

Lý Bác Lượng nói mát.

“Tôi bán được có 5000 đồng thì sao nào, tại sao hiệp hội máy tính của các người lại có hứng thú đi hỏi giá phương pháp của tôi vậy? Nếu anh cảm thấy tôi nghèo, vậy thì xin mời, đối với tôi 1 đồng tiền cũng quý!”

Tôi bất đắc dĩ nói. Tại sao mấy người này vừa mới đến đã nói tới chuyện phương pháp đánh máy là thế nào.

“Hừ. Nhược vân, có muốn ăn thêm không?”

Lý Bác Lượng thấy tôi thỏa hiệp, thì vô cùng cao hứng.

“Không cần, chúng tôi còn có món ăn còn chưa mang lên.”

Tôi vừa mới nói xong, thì Tào Tháo đã đến.

“Tiên sinh, Nhất phẩm tôm hùm của người đây, xin cứ từ từ dùng bữa.”

Nhân viên phục vụ đặt 1 cái đĩa cực lớn lên trên bàn của chúng tôi.

“Chuyện này...”

Lý Bác Lượng vừa nhìn thấy cảnh này, lập tức trợn tròn mắt.

Nhất phẩm tôm hùm chính là chiêu bài của nhà hàng Hải Sản Hoàng Triều này, tại sao hắn có thể không biết nó được chứ.

“Sao vậy? Lý huynh? Ngồi xuống cùng nhau ăn đi? Đây chính là thịt cực phẩm tôm hùm, 9.800 đồng một con. Sạch ..sạch !”

Tôi gắp 1 miếng bỏ vào miệng, làm bộ như đang thưởng thức, nói:

“Quá tuyệt, đây quả là mỹ vị của nhân gian, không biết quốc đảo có loại tôm hùm này không? Hậu Đẳng tiên sinh có ngồi xuống ăn chung không?”

“... Người có phải cố ý hay không? Vừa thấy tôi mời khách, thì lại gọi thêm một món ăn à?”

Lý Bác Lượng sắc mặt xanh mét nói.

“Mấy món ăn này chúng tôi đã gọi từ trước rồi, tôi có thể làm chứng.”

Ngoài dự liệu của tôi, Bóng đèn nhỏ lại nói một câu như vậy:

“Mới rồi các người cũng đứng đây, có thấy chúng tôi gọi thêm thức ăn hay không?”

“Chuyện này...”

Chỉ một câu này thôi đã làm cho Lý Bác Lượng á khẩu không nói gì được nữa rồi.

“Đại ca, anh nếu không có chuyện gì thì đừng đứng ở chỗ này, cho dù anh không đau lưng, nhưng chúng tôi còn phải ăn.”

Tôi lắc tay, nói với Lý Bác Lượng.

“Hậu Đẳng tiên sinh, anh có thể cho tôi mượn tiền được không?”

Lý Bác Lượng xoay người nhỏ giọng nói với Hải Quy. Hắn không muốn bị mất mặt trước Nhượng Vân.

“Lúc đi tôi không mang theo tiền, mà tiền trong tay tôi chỉ toàn tiền Nhật, cái này anh cũng biết mà.”

Hải Quy làm ra vẻ bất lực, nói với Lý Bác Lượng.

“Hừ!”

Lý Bác Lượng vung tay áo, ngượng ngùng kéo Hải Quy rời đi.

“Thật xin lỗi, chị Nhan Nghiên. Lý Bác Lượng bình thường rất tốt, nhưng không biết lần này tại sao lại như vậy.”

Tiểu bóng đèn ngượng ngùng nói.

“Nhượng Vân, nếu như chị đoán không sai, thì tên Lý Bác Lượng này nhất định đang theo đuổi em!”

Triệu Nhan Nghiên thần bí cười nói.

“Chị Nhan Nghiên, chị... tại sao chị lại biết?!”

Bóng đèn nhỏ kinh ngạc, há to miệng.

97. Chương 96: Trêu Đùa Cô Gái Thu Ngân

“Nhìn bộ dạng người ta đối với em như vậy, có người nào mà không nhận ra chứ!”

Triệu Nhan Nghiên cười hì hì nói:

“Nhanh nói cho chúng ta biết, chuyện tên Lý Bác Lượng này là như thế nào?”

“Có cái gì đâu, chị Nhan Nghiên, chị đừng có nói lung tung, em và hắn không có quan hệ gì cả.”

Hứa Nhược Vân gắt giọng:

“Hắn là hội trưởng của hiệp hội máy tính thành phố Tân Giang, em là hội viên.”

“Nhưng chúng ta lại cảm thấy quan hệ giữa em và tên Lý Bác Lượng kia không tầm thường chút nào?”

Triệu Nhan Nghiên lông mày nhíu lại, cười giễu nói.

“Người ta không có, em, em...”

Hứa Nhược Vân lắc đầu thật nhanh.

“Ha ha, đừng có vội, Nhược Vân, chị biết rồi, em nhất định có người yêu rồi đúng không?.”

Triệu Nhan Nghiên tiếp tục trêu chọc nàng.

“Không có, không có, em sao lại có được chứ... A!”

Khuôn mặt nhỏ của Hứa Nhược Vân đỏ lên như Hồng chín.

“Được rồi, nhìn 2 người các em kia. Mau ăn tôm hùm đi, một lát nữa là không ngon nữa đâu?”

Tôi chỉ vào con tôm hùm, nói.

Mà con tôm hùm này cũng thật là hùng vĩ, tôi ăn mãi mới chỉ hết có một phần, vẫn còn hai phần nữa.

Triệu Nhan Nghiên và Hứa Nhược Vân nghe tôi nói vậy, vội vàng cầm lấy đôi đũa, bắt đầu tiến hành càn quét với con tôm hùm này.

Sau khi cơm nước no nê, tôi đứng dậy vẫy tay với Lý Bác Lượng, Lý Bác Lượng vội vàng cúi đầu xuống.

Tôi nhìn thấy vậy, thì trong lòng cười ha hả, hóa ra tên tiểu tử này sợ tôi bắt hắn tính tiền.

Tôi móc từ trong túi quần ra một chi phiếu của Ngân hàng Công Thương, đưa cho quầy thu ngân.

“Tiên sinh, lúc nãy vị tiên sinh ở bàn số 23 nói muốn trả tiền cho các ngài mà?”

Cô gái thu ngân khoát tay nói với tôi.

“Cô nhìn xem, hắn sợ tới mức đầu còn không dám ngẩng lên kia, vậy hắn còn có khả năng tính tiền cho tôi không?”

Tôi chỉ về hướng Lý Bác Lượng nói.

“A”

Cô gái thu ngân vừa nhìn thấy vậy, lập tức nhin không được bật cười lên. Lúc nãy khi nàng ngẩng đầu nhìn Lý Bác Lượng, thì Lý Bác Lượng cũng đang nhìn sang bên này, sau khi ánh mắt chạm vào nhau, Lý Bác Lượng lập tức cúi đầu xuống, làm như không biết chuyện gì cả.

“Cô thấy đấy, tôi không muốn cho nhà hàng của các cô chịu tổn thất, nên mới chủ động tới đây tính tiền, cô nghĩ xem có lên giảm một chút không nhỉ?”

Tôi khẽ cười nói.

Thật ra thì giảm hay không đối với tôi cũng không trọng yếu, chủ yếu là tôi thấy cô gái thu ngân này trông rất đẹp, cho nên muốn trêu nàng một chút.

“A, như vậy đi, tiên sinh, để tôi giúp ngài nói với quản lý đại sảnh nhé?”

Tiểu cô nương này hành động rất đúng nguyên tắc nghề nghiệp, nhìn tôi cười nói.

“Được.” Tôi nói.

“Uy, cậu ngay cả một con tôm hùm 10 vạn đồng còn ăn được, lại còn quan tâm tới chút tiền nhỏ này hay sao?!”

Hứa Nhược Vân bĩu môi nói.

“Ha hả, chị nghĩ là hẳn thấy tiểu cô nương kia rất đẹp, cho nên mới tìm cách lẩn ná nói một hai câu.”

Triệu Nhan Nghiên cười mà như không phải cười, nhìn tôi nói.

“Anh... Đây rõ ràng là anh đang học cách tiết kiệm!”

Tôi lúng túng nói.

Triệu Nhan Nghiên tại sao lại hiểu rõ tôi như vậy chứ, ngay cả chuyện này cũng bị nàng nhận ra nữa.

“Tiên sinh, chúng tôi có thể giảm giá cho ngài xuống còn 90%.”

Tiểu cô nương thu ngân đi trở lại, nói với tôi.

“80% có được không?” Tôi hỏi.

“Giảm còn 90% đã là đãi ngộ rất lớn với hội viên rồi.”

Tiểu cô nương thu ngân giải thích.

“Vậy thì 85% thì sao?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Cũng không được.”

Tiểu cô nương thu ngân tiếp tục giải thích.

“Cô tên là gì?”

“Ngô Huỳnh Huỳnh.”

Tiểu cô nương thu ngân theo bản năng trả lời.

“Ha hả, được rồi, 90% thì 90% có sao đâu, đằng nào nó cũng là giảm giá mà!”

Tôi đưa chi phiếu tới, cười hì hì.

Khuôn mặt của Ngô Huỳnh Huỳnh đỏ hồng, lúc này không để ý lại nói tên với người xa lạ.

“Sao cô không nhận lấy chi phiếu?”

Tôi thấy Ngô Huỳnh Huỳnh ngẩn ngơ, nên nói.

“A ”

Ngô Huỳnh Huỳnh a lên một tiếng, nhận lấy cái chi phiếu:

“Nhà hàng chúng tôi chỉ có hệ thống POS đơn lẻ, chưa có liên thông với các ngân hàng khác.”

Lúc này tôi mới nhớ ra là đây chỉ là năm 1996, chi phiếu liên thông còn chưa thông dụng.

May mà hồi trước tôi đã đổi một tấm chi phiếu của ngân hàng Trung quốc, nhưng mà tôi vẫn không hiểu được, chẳng lẽ có người mang tới vài vạn tiền mặt đi ăn cơm hay sao?

“Nếu là ngân hàng Trung quốc thì có thể, xin ngài đợi một lát.”

Ngô Huỳnh Huỳnh nhận đem tờ phiếu thanh toán từ trên máy POS, sau đó đem thẻ trả lại cho tôi, nói:

“Xin ngài nhập mật mã.”

Tôi nhập mật mã, sau đó ký vào cái phiếu thanh toán.

“Gấp lại sau nhé!”

Tôi vẫy tay với Ngô Huỳnh Huỳnh, sau đó rời khỏi Hoàng Triều.

“Có về trường học không?”

Tôi nói với hai tiểu mỹ nữ.

“Bây giờ đã 2h rồi, trở về làm gì nữa!”

Hứa Nhược Vân nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, nói:

“Chị Nhan Nghiên, không bằng chiều nay chúng ta trốn học đi dạo phố đi?”

“Được, vừa lúc chị cũng muốn mua một ít đồ.”

Triệu Nhan Nghiên nói, dùng bộ dáng ướm át đáng yêu liếc nhìn về phía tôi.

Tôi vội vàng quay mặt đi, hắc hắc cười nhỏ.

Lần trước đi công viên Văn Hóa đã bị hành hạ cho gần chết, bây giờ không thể đi theo hai nha đầu này để chịu tội được.

“Lão công ”

Triệu Nhan Nghiên dán vào trên người của tôi làm nũng nói.

“Chúng ta... chẳng lẽ phải trở về hay sao?.”

Mùi thơm trên người Triệu Nhan Nghiên truyền tới, làm tôi hít thở cũng có chút khó khăn.

“Hừ, lúc này anh liếc mắt đưa tình với Ngô Huỳnh Huỳnh kia đừng tưởng là em không biết. Không thể tưởng tượng được, anh lại có thói trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy, em quyết định ngay cả Hạ Nhu và Trần Vi Nhi cũng không cho anh thu nữa.”

Triệu Nhan Nghiên giận tới mức tái mặt nói với tôi.

“Khụ... Khụ! Thỉnh thoảng trốn học một lần cũng không sao.”

Tôi lập tức thay đổi lời, nói.

“Chẳng lẽ anh trốn lại còn ít ư?!”

Khuôn mặt của Triệu Nhan Nghiên rực rỡ như ánh mặt trời, lập tức nghiêng người hôn lên má tôi một cái, nói:

“Quyết định lúc này hủy bỏ.”

Ba người chúng tôi lập tức bắt một cái xe taxi.

“Đi tới siêu thị bách hóa.”

Triệu Nhan Nghiên nói với tài xế.

Buổi chiều tôi với Triệu Nhan Nghiên, Hứa Nhược Vân đi dạo quanh các gian hàng bán đồ, điều này làm cho chân của tôi tê dại, Triệu Nhan Nghiên với Bóng đèn nhỏ thì lại chẳng có việc gì.

Người ta nói, điều đau lòng nhất khi nam nhân mà theo nữ nhân đi dạo phố chính là cái túi tiền, nhưng bản thân tôi lại hi vọng Triệu Nhan Nghiên mua nhiều đồ một chút, nhưng mà tiểu nha đầu này chỉ xem mà không mua, lướt qua rồi lại rời đi.

“Thấy cái gì thích thì cứ mua đi, anh không phải là không có tiền, Triệu đại tiểu thư?”

Tôi không chịu được sự hành hạ này nữa, mở miệng nói.

“Nhưng không có cái gì đẹp mắt cả !”

Triệu Nhan Nghiên chu cái miệng nhỏ nhắn, nói.

“Anh xem cái gì nó cũng đẹp cả? !” Tôi nói.

“Ánh mắt anh đúng là có vấn đề, trông cách ăn mặc của anh kia, giống y như một kẻ ăn mày vậy.”

Triệu Nhan Nghiên sao lại không biết tôi đang nghĩ gì, châm chọc nói.

“Đúng, chính bởi vì ánh mắt của anh như vậy, anh mới yêu em.”

Tôi hắc hắc cười nói.

Triệu Nhan Nghiên đúng là đang đào hố chôn mình mà.

“Anh, thật đáng ghét!”

Triệu Nhan Nghiên vừa nói vừa đâm loạn lên trên người của tôi.

Cô gái này cái gì cũng tốt, ngay cả việc không nói lại người khác là lập tức dùng bạo lực để giải quyết cũng hết sức dễ thương.

Cuối cùng, lợi dụng thời gian Bóng đèn nhỏ đi WC, nằng len lén mua 1 cái áo ngực, sau khi thanh toán xong, Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng nói với tôi:

“Nơi đó của em to hơn trước rồi, mặc áo cũ có chút chật.”

Tôi nghe vậy mừng rỡ, tiểu nha đầu này biến thành nữ nhân sau, bộ ngực quả nhiên bắt đầu trương thành.

“Có phải do công lao của anh, thường xuyên xoa bóp cho em không?”

Tôi cười xấu xa hỏi.

“Xoa bóp cái gì?”

Bóng đèn nhỏ vừa đi ra khỏi WC, nghe thấy lời nói của tôi, hỏi.

“Không có gì, không có gì. Tớ nói tớ mệt lắm, rất cần người xoa bóp một chút.”

Tôi cười hắc hắc nói.

...

Hắn vừa rồi thật biết điều, Ngô Huỳnh Huỳnh đỏ mặt nghĩ.

Hắn hoàn toàn có thể coi đây là một bữa cơm chùa, ăn xong có thể bỏ đi, không nghĩ tới hắn lại chủ động trả tiền.

Nhưng mà hắn cũng thật ghê tởm, dám lừa gạt để biết tên bốn tiểu thư. Đáng giận nhất là hắn lại dẫn theo 2 tiểu mỹ nữ tới đây ăn cơm.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ngô Huỳnh Huỳnh dậy sóng, người ta mang theo bao nhiêu người đi ăn cơm thì có liên quan gì tới người!

Nhưng mỗi khi Ngô Huỳnh Huỳnh nhớ tới nụ cười tà ác kia, trong lòng lại không kìm được mà nhảy lên một cái.

98. Chương 97: Cuộc Thi Cuối Kỳ

“Vi Nhi, bán cho tớ một bát Ma Lạt Thăng.”

Tôi đưa cho Vi Nhi 2 đồng tiền, nói.

Trần Vi Nhi vừa cười, vừa khoát tay trả lại tiền cho tôi nói:

“Không ăn rau thơm, có một ít Năm, Su hào, Tàu Hủ, lại thêm một chút mì đúng không?”

“Ừ, tại sao cậu nhớ rõ ràng như thế?”

Tôi kỳ quái hỏi.

Khuôn mặt của Trần Vi Nhi đỏ lên, đánh lạc hướng câu chuyện, nói:

“Tại sao hôm nay lại rảnh rỗi như vậy?”

“Nhớ cậu quá nên mới tới.” Tôi nói.

Trần Vi Nhi nghe xong thân thể đột nhiên run lên, cúi đầu không dám nhìn tôi, nhỏ giọng nói:

“Cậu...cậu đã đáp ứng là không thích tớ rồi mà.”

“Tớ không nói thích cậu, mà tớ nói tớ nhớ cậu.”

Tôi giả bộ ngu nói.

“Vậy... Vậy cũng không được.”

Trần Vi Nhi lắc đầu nói.

“Ai nha, cứ mãi nói chuyện với cậu, quên mất nồi Ma Lạt Thăng rồi!”

Trần Vi Nhi vội vàng bê cái nồi nhỏ ra ngoài, nhưng phát hiện nước trong nồi đã cạn sạch.

“Để tớ nấu cho cậu 1 nồi khác.”

Trần Vi Nhi cau mày nói.

“Không cần, ăn như vậy cũng được, bỏ đi thì thật lãng phí!”

Tôi đoạt lấy cái bát trên tay Trần Vi Nhi, hóa ra trong bát không có tý nước nào, chỉ có 1 ít thức ăn.

“Bọn Dương Khai Xa có tìm cậu gây phiền toái nữa không?”

Trần Vi Nhi lo lắng nói.

“Không đâu, tớ nghĩ bọn họ chắc cũng biết sợ rồi.”

Tôi vừa ăn vừa nói. Nhưng mà loại Ma Lạt Thăng khô khốc này cũng rất là ngon.

“A.”

Trần Vi Nhi gật đầu một cái, không biết nói thêm gì nữa, chỉ nhìn tôi ngơ ngẩn không nói.

Trần Vi Nhi làm sao vậy?

Tôi dám khẳng định trong lòng Trần Vi Nhi có tôi, nhưng lại duy trì quan hệ vừa gần vừa xa, hơn nữa còn lừa mình dối người bảo tôi nói: tôi không thích nàng, chẳng lẽ nàng có điều gì khó nói?

Bây giờ tương đối nhiều người, hôm nào phải tận dụng cơ hội, hỏi nàng cho rõ mới được.

...

Kỳ thi cuối kì rất cực cũng tới. Kiếp trước tôi rất mong đợi, sao cho kỳ nghỉ hè mau tới, nhưng cũng hi vọng cuộc thi cuối kì lại tới chậm.

Bây giờ nghĩ lại điều đó đúng là có chút mâu thuẫn, nhưng mà là người thì phải luôn có mâu thuẫn.

Tôi chỉ nhìn bài thi một chút, các môn toán, lý, hóa thì đã có công thức rồi, còn môn anh ngữ thì chẳng cần nhìn cũng có thể làm xong.

“Em học sinh này, tại sao em lại ngủ trong giờ thi? Lúc này chỉ mới bắt đầu thi được 10 phút, cho dù em không biết gì, nhưng cũng phải cố gắng mà làm đi chứ! Hơn nữa, cho dù em không biết, cũng có thể trả lời mò có khi lại đúng được mấy câu đấy?”

Tôi mới gục trên bàn ngủ được một chút, thì có âm thanh của một vị giáo viên vang lên, làm tôi nhức hết cả tai.

“Em nhắm mắt cũng có thể làm xong.”

Tôi không thèm ngẩng đầu lên, nói.

“Cái gì mà nhắm mắt cũng có thể làm xong? Em có ý gì vậy? Đề ra như vậy, sao em có thể nói là nhắm mắt cũng có thể làm xong? Cho dù em không làm...”

Giáo viên coi thi tức giận, thiếu chút nữa nói:

“Cho dù em không làm thì...” .

“Không thể nói nhắm mắt cũng làm xong, vậy thì thầy có thể giúp em làm không?”

Tôi đứng dậy đem bài thi đưa cho giáo viên coi thi, gục xuống tiếp tục ngủ.

“Thầy làm giúp em? Hừ! Đúng là chưa từng thấy học sinh nào như em, thầy nói cho em biết, nếu như em đem bài thi đưa cho thầy, thì thầy sẽ coi là em nộp bài!”

Giáo viên coi thi thấy tôi tiếp tục ngủ, tức giận hét lớn.

“Tùy thầy.” Tôi nói.

Nói thật, tôi đang buồn ngủ muốn chết đây.

Hôm qua lúc tan học, Triệu Nhan Nghiên nói cho tôi biết nhà nàng không có ai, tôi biết là tiểu nha đầu này lại muốn, kết quả đúng như vậy, cả đêm bị một tiểu nha đầu động dục bám lấy, mãi cho tới gần sáng mới ngủ được.

Không nghĩ tới lúc sáng chuẩn bị đi học, Triệu Nhan Nghiên lại ôm lấy tôi đòi ăn một cái, làm cho tôi cả ngày nay cứ ngáp dài.

Tôi đúng là nghi hoặc, tại sao chú Triệu lại chọn thời điểm trước cuộc thi cuối kỳ một ngày mà đi vắng, chẳng nhẽ là đang chơi xấu tôi.

Giáo viên coi thi nhìn bài thì bị dọa cho giật mình, cả bài đi đã được làm đầy đủ, ngay cả một câu đố thông minh cuối bài cũng đã được làm xong.

Khi nhìn tên của học sinh này thì mới nghĩ tới, hóa ra học sinh này được đồn đãi suốt ngày bỏ học, đến khi lên lớp thì suốt ngày ngủ, nhưng lại đứng thứ nhất trong toàn khóa, Lưu Lỗi.

Thái độ của giáo viên coi thi lập tức thay đổi, nhẹ giọng nói với tôi:

“Mau khoác thêm cái áo ngoài vào, đừng để bị lạnh.”

Học sinh này chính là thành tích của trường mình, có lẽ sau này ở kỳ thi tốt nghiệp lại đạt được thủ khoa, một mình mình không thể bắt tội hắn được.

Loại học sinh này ở đâu cũng là báu vật, vạn nhất làm hắn nổi giận mà chuyển sang trường X là một đối thủ cạnh tranh, thì tội của mình to lắm.

“Dạ”

Tôi đáp một tiếng lơ đãng.

Loại chuyện này kiếp trước tôi đã thấy nhiều rồi, giáo viên luôn có rất nhiều ưu đãi đối với những học sinh giỏi.

Thành tích của cuộc thi cuối kì đúng như tôi dự đoán, điểm các môn Lý, Hóa... đều max điểm, Ngữ văn 98, đối với thành tích này tôi rất hài lòng.

Nhưng có chuyện ngoài ý muốn là điểm môn Anh ngữ bị trừ 3 điểm. Diệp Tiêu Tiêu khi đem bài thi trả lại cho tôi, nàng nói nàng vô cùng xin lỗi, bởi vì có một giáo viên không biết 1 từ trong bài văn của tôi, cho nên mới bị trừ điểm.

Lúc ấy, tôi vô cùng buồn bực, không biết thì lại đi trừ điểm của người khác hay sao?

Diệp Tiêu Tiêu lại nói tiếp, khi nàng được trả lại bài thi, thì thành thích đã được quyết định rồi, nên không có cách nào sửa đổi cả.

Quên đi, tôi cũng không so đo như vậy, bởi vì kết quả tôi vẫn là người đứng thứ nhất khóa học, Triệu Nhan Nghiên vẫn xếp thứ hai, nhưng tiến bộ hơn so với trước kia rất nhiều, nàng chỉ kém tôi có tầm 20 điểm.

Bởi vì đã có kinh nghiệm lần trước, cho nên khi tôi mới thông báo họp hội phụ huynh học sinh, cha mẹ tôi lập tức tranh giành nhau để được là người đi họp.

Nhưng cuối cùng cha tôi chiến thắng, bởi đã viện dẫn được 1 lý do đó là cha tôi có khả năng nói chuyện với các giáo viên tốt hơn, mẹ tôi đành chấp nhận.

...

“Lão Đại, ở trường học sẽ tổ chức một Đông Lệnh Doanh, cậu có nghe nói tới chưa?”

Ngày cuối cùng của học kỳ, khi tôi nhận phiếu điểm, thì lại gặp Quách Khánh.

“Cái gì? Đông Lệnh Doanh? Ai nói vậy?”

Tôi không hiểu.

Ở kiếp trước vào thời điểm này làm gì có Đông Lệnh Doanh?

“Báo trường cũng đăng rồi, mà trên Bảng Tin cũng có nói!”

Quách Khánh nói.

“A, tớ cũng đang nghi hoặc là tại sao lại có nhiều người ở bên kia như vậy, mà Đông Lệnh Doanh là gì?”

Tôi gật đầu, gật mình bừa bộn nói.

“Là đi trượt tuyết ở Tây Tinh Sơn!”

Quách Khánh nói:

“Nghe nói khung cảnh nơi đó rất đẹp. Khu trượt tuyết năm nay mới xây dựng xong !”

“Trượt tuyết?”

Chủ ý này không tệ, kiếp trước khi còn học đại học, tôi là một trong những người trượt tuyết nghiệp dư ở hội trượt tuyết, còn tham gia mấy tranh tài, mặc dù trình độ không thể nói là xuất thần nhập hóa, nhưng cũng có thể nói là tụy tâm sở dục.

Sau này bởi vì bận việc cho nên cơ hội đi trượt tuyết cũng ít đi, đôi khi một năm mới có thể đi một lần.

Nhất là khi nên làm Tổng giám đốc thì không có cơ hội động tới cái ván trượt tuyết nữa.

Lúc này được nghe Quách Khánh nói, trong lòng tôi đúng là rất thích thú.

“Tham gia như thế nào? Cậu có đi không?”

Tôi lập tức hỏi.

“Ài! Bản thân tớ rất muốn đi, nhưng người ta lại không cho tớ đi!”

Quách Khánh thở dài nói.

“Không cho cậu đi? Chẳng lẽ muốn tham gia Đông Doanh Lệnh phải có yêu cầu gì à?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Sao lại không có! Đây là một hoạt động được tổ chức để khích lệ những học sinh giỏi, mỗi năm học chỉ có 10 học sinh được tham gia Đông Doanh Lệnh, hơn nữa nó là hoàn toàn là miễn phí ! Lão Đại, cậu có thể đi du lịch miễn phí với đại tẩu rồi!”

Trên mặt Quách Khánh tỏ vẻ hâm mộ nói.

Cũng chính bởi nguyên nhân này mà kiếp trước tôi không biết hoạt động này, cuối kì thi lớp 10 kiếp trước, tôi xếp thứ 8 nhưng lại đếm ngược từ dưới lên, những hoạt động này thì không có một nửa điểm qua hệ nào cả.

99. Chương 98: Trần Vi Nhi Xấu Hổ

“Reng...Reng...Reng!”

Mới sáng sớm, tôi đã bị tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức.

Mở điện thoại 24h chính là thói quen khi kiếp trước làm Tổng giám đốc, khi đó điện thoại có thể vang lên bất cứ lúc nào, hơn nữa cũng do thời gian ở các múi giờ khác nhau mà các cuộc hội nghị, họp hành của tầng lớp lãnh đạo giữa các quốc gia với nhau luôn diễn ra vào bất cứ thời gian nào, cho nên khi nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, cũng là lúc tôi tỉnh ngủ.

“Hello, Liuleispea King...”

Tôi cầm lấy điện thoại và nói một câu theo thói quen.

“A? Anh nói cái gì đó? Lão công, mau dậy đi! Dậy cùng em tới trường!”

Triệu Nhan Nghiên nũng nịu nói ở trong điện thoại.

Lúc này tôi mới nhớ, hôm nay là ngày tập trung đi Đông Lệnh Doanh.

Ngày hôm qua tôi đã thống nhất với Triệu Nhan Nghiên là 8h có mặt dưới nhà tôi để cùng đi tới trường.

“Em đang ở đâu rồi?”

Tôi bò dậy, bắt đầu tìm quần áo.

“Em ở dưới nhà rồi, rét muốn chết à. Nhanh lên, tay em lạnh cóng rồi. Anh mau xuống đây đi!”

Triệu Nhan Nghiên cúp điện thoại.

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất đánh răng rửa mặt, mặc quần áo cho tử tế, tất cả chỉ chưa tới mười phút đồng hồ.

Cũng may mắn đây là một thói quen tốt ở thời kỳ còn đi học đại học ở kiếp trước.

Vừa mới ra khỏi cửa, tôi đã phát hiện Triệu Nhan Nghiên đang đứng cách đó không xa, hai tay chà xát vào với nhau, miệng thì liên tục hà hơi, thấy tôi tới, nàng cao hứng nhào vào trong lòng tôi, cau mày nói:

“Tại sao anh lại chậm vậy, anh nhìn tay em xem, lạnh đỏ cả tay này, mau sưởi ấm cho em.”

Nàng vừa nói vừa đưa tay vào trong cái áo khoác ngoài của tôi.

“Vậy là nhanh rồi đó, từ lúc em cúp điện thoại tới lúc xuống tới đây tổng cộng chưa tới 10 phút đồng hồ.”

Tôi giải thích.

“Không thể nào, em thấy ít nhất cũng phải nửa giờ!”

Triệu Nhan Nghiên làm nũng nói.

“Được rồi, Được rồi, là nửa giờ!”

Tôi không thể nào tranh cãi được với cô bé không nói đạo lý này, cho dù nàng nói 1 tiếng rưỡi cũng được.

“Vậy thì tốt lắm, nhanh lên, chúng ta tới trường đi.”

Triệu Nhan Nghiên rút tay từ trong cái áo khoác của tôi ra, đút vào trong túi áo lông của nàng, sau đó chạy tới ven đường đón xe.

Hiện tại, xe taxi ở thành phố Tân Giang không phải là nhiều, tất cả các xe đều là loại Rada, Jetta hoặc Santôina.

Mặc dù xe không tốt lắm, nhưng đi bất cứ đâu cũng 5 đồng, cho dù là ngắn hay dài, điều đó cũng phải thừa nhận rằng, với tình hình của năm 1995 thì đúng là một món lợi kékéch xù.

“Tới Tứ Trung!”

Chúng tôi đón một chiếc taxi San San, sau khi ngồi lên xe, tôi nói với tài xế.

“Tiểu huynh đệ, hay là anh bạn đổi xe đi, đường tới Tứ Trung không được tốt lắm. Chạy một chuyến này, tôi có thể đi được 2 chuyến khác”

Tài xế làm khó nói.

Thật ra nhà tôi cách Tứ Trung cũng không xa, đối với trước kia thì quá tốt rồi.

Nhưng hết lần này tới lần khác, chính quyền sửa đường, xây mới, làm cho lái xe taxi cũng ngán ngẩm con đường này.

Tôi nhìn đồng hồ, đã hơn 8h rồi, trong khi nhà trường nói 8h30' phải tập trung.

Thời gian tìm xe khác cũng không kịp, có khi lại không bắt được xe.

“Tôi tăng gấp đôi tiền, phiền anh đi nhanh một chút.”

Tôi nói với tài xế.

“A? Được rồi! Đảm bảo không làm trễ nải công việc của cậu!”

Tài xế taxi thấy tôi nói tăng thêm tiền, lập tức vui vẻ nhận lời. Đi một chuyến mà được gấp đôi tiền, có ai mà không muốn!

Cho dù có cự tuyệt lời đề nghị này, thì mình cũng chưa chắc đón được 2 chuyến. Cho nên cao hứng là chuyện đương nhiên.

“Các vị, ngồi chắc vào nhé, tôi bắt đầu lái xe đây!”

Tài xế taxi một chân đạp ga, cái xe phóng đi như hỏa tiễn giữa đường, may mà đường còn thông thoáng, nhưng tôi cũng phải hoài nghi, chẳng lẽ người này lái xe F1 (1).

(1): F1: xe đua công thức 1

“Đến rồi!” Tôi đang định ngáp ngủ, thì tài xế đã nói.

Tôi mở mắt, ngẩng đầu lên, quả nhiên đã tới Tứ Trung. Tôi móc 10 đồng tiền trong túi ra, đưa cho tài xế, nhìn đồng hồ, mới có 8h10 phút.

Tôi không thể không thừa nhận, tiền bạc đúng là có sức hút khổng lồ, bình thường đi phải mất tới 15 phút, nhưng hôm nay lại chưa đến 8 phút.

Xe buýt của trường đã đậu trong sân, sau khi tôi với Triệu Nhan Nghiên lên xe, tôi phát hiện trên xe đã ngồi đầy đủ, thậm chí còn có mấy người đang đứng.

Ngoài ý muốn là, Trần Vi Nhi cũng ở trên xe, mà bên cạnh nàng còn có 1 chỗ trống!

Triệu Nhan Nghiên cười hì hì liếc mắt nhìn tôi, chỉ chỉ vào Trần Vi Nhi ở bên cạnh, sau đó nàng đi tới chỗ của mấy bạn nữ.

“Tại sao có chỗ lại không ngồi?”

Tôi chỉ vào chỗ ngồi ở bên cạnh Trần Vi Nhi, rồi hỏi 1 nam sinh.

“Người anh em, cậu là học sinh lớp 10 hả?”

Nam sinh kia hỏi.

“Đúng vậy, tại sao anh biết?”

Dường như hắn biết rất rõ tôi.

”Vậy là được rồi! Cậu không biết chứ Trần Vi Nhi lớp chúng tôi có biệt danh là Lãnh Mỹ Nhân, người theo đuổi đông như biển.

Nhưng người dám đến gần nàng không có mấy, mà ngồi ở bên cạnh nàng, thì luôn phải nếm mùi thất bại!

Nghe nói có người hỏi nàng, làm sao mới có thể trở thành bạn trai của nàng? Cậu đoán nàng trả lời thế nào không?

Nàng nói, người đó phải học giỏi hơn nàng. Đây chẳng phải nàng đang nói đùa hay sao? Trong các kì thi nàng có đứng thứ 2 bao giờ đâu.”

Nam sinh bĩu môi nói.

“A? Vậy sao ?”

Tôi tại sao lại nhận thấy, Trần Vi Nhi đối với tôi rất ôn nhu, nhưng đôi khi cũng rất nhiệt tình, nghĩ tới đó, tôi lại nhớ cái ôm tối hôm đó.

“Xin hỏi Trần Vi Nhi tiểu thư có thể cho tôi được hãnh diện ngồi bên cạnh nàng hay không?”

Đúng lúc này, có một nam sinh tiến lên nói với Trần Vi Nhi.

“Không có gì là hãnh diện cả, cậu cho rằng cậu có đủ tư cách thì cứ ngồi.”

Trần Vi Nhi trừng mắt nhìn nam sinh kia nói.

Nam sinh kia lúng túng đứng sang một bên, dường như chuyện này đã thành thói quen rồi, bởi vì hắn chỉ xấu hổ trong chốc lát, rồi lại bình thường như cũ, mà chẳng ai cười hắn cả.

“Hắc, lại đá phải cục sắt! Người này là Lý Thiểu Kiệt, học cùng một lớp với Trần Vi Nhi, cũng là một người theo đuổi Trần Vi Nhi. Nghe nói nhà hắn có nhiều tiền, có một hôm tôi thấy hắn đi Mercedes-Benz tới trường.”

Nam sinh ở bên cạnh tôi thao thao bất tuyệt nói.

“Tại sao anh biết nhiều như vậy?”

Tôi thật kỳ quái, người này đúng là có tiềm chất để đưa vào đội Cầu Tử (2).

(2): Đội Cầu Tử: Đội đánh hơi

“Hắc hắc, chuyện này... Thật ra thì tôi cũng là một trong những người ái mộ Trần Vi Nhi!”

Nam sinh bên cạnh nói.

“A.”

Tôi gật đầu nói:

“Vậy các anh không ngồi thì tôi ngồi. Cứ đứng thế này trên đường đi, thì rất mệt.”

Tôi không có thừa thời gian mà đứng với hắn nói chuyện phiếm, từ trường tới Tây Tinh Sơn hơn một trăm cây số, phải tìm một chỗ ngồi an vị cái đã.

“...”

Nam sinh bên cạnh nhìn tôi thương cảm, có lẽ hắn đã dự tính được tình huống xảy ra rồi.

Tôi đứng trước mặt Trần Vi Nhi, hỏi nàng:

“Tớ có thể ngồi chỗ này được không?”

“Ừ?”

Trần Vi Nhi ngẩng đầu nhìn tôi một cái, sau đó lập tức cúi đầu, khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

“Muốn ngồi thì ngồi...tại sao lại phải hỏi tớ”

Trần Vi Nhi vắn vẹo góc áo của mình, nhỏ giọng nói, thanh âm của nàng ngọt ngào vô cùng.

100. Chương 99: Động Thủ Rồi

Tất cả mọi người trong xe đều giật mình kinh ngạc, trợn mắt nhìn tôi, trong ánh mắt có nghi ngờ, có hoài nghi, đương nhiên nhiều nhất vẫn là ghen tỵ.

Lãnh Mỹ Nhân Trần Vi Nhi không bao giờ để mắt tới ai, vậy mà giờ đây đã biết xấu hổ rồi!

Tôi chẳng thèm nhìn vẻ mặt của mọi người, đặt mông ngồi xuống cái ghế bên cạnh Trần Vi Nhi.

“Tại sao cậu lại tham gia Đông Lệnh Doanh lần này?”

Tôi rất kì quái hỏi Trần Vi Nhi.

“Ờ... Chẳng nhẽ tớ không được tham gia hay sao?”

Trần Vi Nhi đúng là không biết nói làm sao cả, lúc đầu nàng không muốn tham gia Đông Lệnh Doanh này, nhưng không biết tại sao, vừa nghĩ tới Lưu Lỗi cũng có thể đi cùng, cho nên nàng không tự chủ được mà ghi danh.

Mặc dù Trần Vi Nhi tự an ủi mình, hẳn không thích mình, mình cũng không thể thích hẳn, nhưng cứ đi vẫn hơn. Được nói chuyện cùng với hẳn, mình cũng có cảm giác thích thú.

“Trần Vi Nhi xếp hạng một của lớp 12, cậu muốn tham gia thì ai dám ngăn cản cơ chứ!”

Tôi trêu ghẹo nói.

“Đáng ghét! Cậu đang trêu tớ, rõ ràng học tập cậu giỏi hơn tớ nhiều.”

Trần Vi Nhi hừ một tiếng nói.

“Ờ thì có gì tốt, suốt ngày trốn học và ngủ gật, cũng may là trường học không khai trừ.”

Tôi nói lời này cũng là nói thật.

“Ờ, là cậu cố ý! Không đi học mà còn thi tốt như vậy, chắc là cậu đang che tớ ngu đúng không?”

Trần Vi Nhi liếc mắt nhìn tôi, nói.

“Sao có thể nói vậy, tớ làm sao có thể so sánh với Trần Vi Nhi vừa học giỏi vừa tốt tính chứ!”

Tôi nịnh nọt nói.

“Vậy thì được!”

Trần Vi Nhi nghe xong thở phào một cái nói.

“Ha ha...”

Dọc đường đi, dưới ánh mắt như đâm như chọc của mọi người, tôi thoải mái nói chuyện cùng với Trần Vi Nhi.

Sau đó tôi thấy hơi mệt, mơ màng ngủ thiếp đi. Gần đây tôi luôn có cảm giác thiếu ngủ, không biết cha mẹ tôi có cố ý không nữa, có khi họ có dự mưu từ trước cũng nên!

Kể từ khi mẹ tôi phát hiện quan hệ giữa tôi và Triệu Nhan Nghiên đã vượt trên quan hệ tình bạn, thì mẹ tôi luôn lấy đủ các loại lý do gọi điện cho Triệu Nhan Nghiên, nữ nhân mà nói chuyện với nhau thì thôi rồi, mà cũng từ đó Triệu Nhan Nghiên trở thành khách quen của nhà chúng tôi.

Thậm chí, có một buổi tuần, tôi còn đang mơ màng ngủ, thì thấy một thân thể nhẵn nhụi chui vào trong chăn, tôi cả kinh lập tức tỉnh ngủ, thì phát hiện người đó là Triệu Nhan Nghiên, nàng đang trần như nhộng, nhìn tôi cười hí hí.

Chuyện kể tiếp chỉ là thuận lý thành chương, sau khi tôi với Triệu Nhan Nghiên XXOO xong, mặc quần áo xuống bếp ăn điểm tâm, phát hiện mẹ tôi đang dùng vẻ mặt vô cùng quỷ dị nhìn tôi, điều đó làm tôi có chút sợ hãi.

Làm cho tôi suýt ngất chính là, tại sao mẹ tôi có thể nói một câu làm cho tôi tởm nữa thì nuốt luôn chiếc đĩa, mẹ nói, Nhan Nghiên còn là một tiểu cô nương, có khi không nhịn được một thời gian dài như vậy?

Tôi và Triệu Nhan Nghiên nghe xong thiếu chút nữa tìm một cái lỗ để chui vào.

Tiểu nha đầu này trong lúc cao trào, sướng mới mức hết âm ỉ, để cho mẹ tôi nghe tiếng.

Tôi chỉ cười cười xấu hổ, chẳng biết nói gì cả.

Về sau chuyện trùng hợp ngẫu nhiên xảy ra càng nhiều, mẹ tôi còn đem cả chìa khóa nhà cho Triệu Nhan Nghiên, để nàng có thể ra vào tự do, nói tóm lại, mẹ tôi nghiêm nhiên đã coi Triệu Nhan Nghiên trở thành con dâu tương lai, quan hệ vô cùng hòa hợp.

Không chỉ như thế, mỗi lần cha mẹ tôi đi công tác, hay đi vắng, đều gọi điện thoại cho Triệu Nhan Nghiên, nói cho nàng biết, tối nay họ không trở về, tôi cảm giác đây đúng là một loại ám hiệu, nhưng cũng chẳng biết nói gì cả.

Nhất là qua kì thi cuối kì vừa qua, cha mẹ tôi luôn lấy cớ để ra ngoài, làm cho tôi thiếu ngủ trầm trọng, cho nên mới gà gât trên xe như thế này.

Khi tôi tỉnh lại, thì phát hiện mình đang dựa vào một vật gì đó...mềm nhũn, khi mở mắt ra nhìn, thì thấy đầu mình đang nằm trong lồng ngực của Trần Vi Nhi.

Trần Vi Nhi nhìn tôi với vẻ mặt bất đắc dĩ, mặt nàng đỏ như ngọn lửa, lúng túng không biết nói gì .

Điểm chết người là nước miếng của tôi chảy ra, làm ướt luôn một mảng áo ngực của nàng.

Tôi vội vàng ngồi thẳng dậy, cười nói:

“Thật xin lỗi, lúc này tớ ngủ thiếp đi mất.”

“Không sao... Không sao.”

Trần Vi Nhi cúi đầu không dám nhìn tôi, nhỏ giọng nói.

“Tại sao cậu không gọi tớ dậy?”

Tôi xoa nước miếng chảy ra từ miệng, rút từ trong túi quần ra một chiếc khăn giấy, giúp Trần Vi Nhi lau nước miếng trên ngực nàng.

“Để tớ tự làm đi.”

Khi tay của tôi tiếp xúc với bộ ngực mềm nhũn của nàng, nàng như bị điện giật, cuống quýt đẩy tay của tôi ra.

Lúc này tôi mới để ý, hành động của mình vừa rồi đúng là có chút lưu manh, mặc dù lúc đó tôi có ý giúp nàng thật, nhưng trong mắt của tất cả nam sinh ở đây, tôi đúng là một điển hình của Sắc lang.

Nhưng tính mạng của tôi đã được Diêm Vương lão ca bảo hộ, tất cả hành động của tôi đã không cần phải kiêng dè gì cả ... cũng không cần để ý tới sắc mặt của người khác.

Vốn quân đoàn theo đuổi thấy tôi ngủ trong ngực của Trần Vi Nhi, đã sớm tức giận tới mức nghiến răng ken két, giờ lại thấy tôi hành động như vậy, mọi người bắt đầu nắm tay lại, đấm đấm vào tay nhau, chỉ chờ Trần Vi Nhi kêu lên một tiếng “Sắc lang”, sẽ cùng nhau tấn công, đánh cho tôi thương tích đầy mình.

Nhưng sự thật lại làm bọn họ thất vọng rồi, ngoài sự xấu hổ, Trần Vi Nhi chẳng có biểu hiện gì tức giận cả, sau khi cầm lấy khăn giấy do tôi đưa, nàng lau chỗ ướt ở ngực, dùng giọng ôn nhu nói với tôi:

“Tớ sợ đánh thức cậu, cho nên không dám quấy rầy giấc ngủ của cậu.”

Biểu hiện này của Trần Vi Nhi đã làm cho tất cả quân đoàn theo đuổi rút trông mắt ra ngoài, hóa ra Trần Vi Nhi lại ôn nhu như vậy, nhưng chuyện không thể tha thứ đó là, Trần Vi Nhi đổi với tên nam sinh chẳng có chút anh tuấn này lại có thái độ vô cùng mập mờ (Lão Tử anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, đây là lời châm biếm của mấy tên này đấy)!

Những ánh mắt này làm cho tôi nhớ tới ánh mắt của mọi người khi tôi được ngồi cùng bàn với Triệu Nhan Nghiên, đám người này luôn coi tôi là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, nhưng sau này Triệu Nhan Nghiên lại là lão bà của tôi, cho nên bọn chúng cũng chỉ còn cách chấp nhận thực tế.

Hôm nay lại xuất hiện trường hợp tương tự như vậy, khi tôi vừa ngồi xuống chỗ bên cạnh Trần Vi Nhi, thì tình hình không còn giống như dự đoán của bọn họ nữa rồi.

Đang lúc tôi đặc ý, thì tên Lý Thiểu Kiệt kia không nhìn được nữa lao tới, phần nộ chỉ tay vào người của tôi hét lớn:

“Tiểu tử, mày dám ở trước mặt mọi người đùa giỡn Trần Vi Nhi, mày coi chúng tao không tồn tại hay sao?”

101. Chương 100: Thật Xin Lỗi

Tôi và Trần Vi Nhi vô cùng kinh ngạc nhìn vị anh hùng làm việc nghĩa này.

Mà Lý Thiểu Kiệt lúc này hai tay đã nắm lại, hắn thấy Trần Vi Nhi liếc mắt đưa tình với một lưu manh bại hoại như tôi, thì hàm răng đã nghiến ken két, tức tới mức sùi...bọt mép.

“Tớ... Tớ... không bị hắn... chuyện đó đâu...”

Không đợi tôi trả lời, Trần Vi Nhi dùng khuôn mặt đỏ bừng giành nói trước.

Hiển nhiên là nàng cảm thấy từ “đùa giỡn” này thật quá đáng, cho nên mới dùng từ “chuyện đó đâu” .

“Vi Nhi, cậu không cần phải sợ hãi! Có phải tên bại hoại này ức hiếp cậu hay không? Không sao đâu, cứ nói với chúng tớ, chúng tớ đồng như vậy, nhất định sẽ chinh hắn một trận?”

Lý Thiểu Kiệt đồng dục nói.

“Đúng vậy! Chúng tớ nhất định không thể ngồi yên khi cậu bị khi dễ!”

“Kiên quyết không để cho Sắc lang được như ý!”

“Đúng! Chúng tớ không sợ hắn...”

Người bên ngoài lập tức quạt gió thổi lửa, chỉ cần có một người đứng ra, thì cả nhóm lập tức hô lên hưởng ứng.

Cái chuyện đánh chó mù đường như thế này, thì nhất định không thể bỏ qua được.

“Tôi nói với mấy bạn này, các bạn là cảnh sát toàn cầu hay là siêu nhân của vũ trụ? Cho dù tôi có là lưu manh, nhưng cũng cần tới các người vung chân, múa tay hay sao?”

Tôi bĩu môi nói.

“Làm việc nghĩa là nghĩa vụ của mỗi công dân, các bạn thấy có đúng không! ?”

Lý Thiểu Kiệt xoay người nói với những người ủng hộ.

“Đúng! Chúng tớ đều ủng hộ cậu!”

Sau lưng của Lý Thiểu Kiệt lập tức có người nói.

“Hình như lúc này mày rất tự tin?”

Tôi buồn bực nói.

Dường như quan hệ của mấy người này cũng bình thường, đây đúng là khích người ra trận mà.

“Hừ! Thế nào? Sợ chưa? Sợ rồi thì mau tránh xa Trần Vi Nhi!”

Lý Thiểu Kiệt oán giận nói.

“A ...các em đang định làm gì vậy? Hình như là không muốn tham gia Đông Lệnh Doanh nữa hả? Không muốn tham gia thì có thể nói một tiếng, sẽ lập tức được xuống xe ngay!”

Hàn Băng Phong vốn đang ngủ gà ngủ gật ở vị trí phụ xe, thấy không khí trong xe trở nên khác thường, hẳn vội lên tiếng khiển trách.

“Hàn chủ nhiệm!”

Lý Thiếu Kiệt thấy thầy chủ nhiệm đã tới, nên không dám lớn lối nữa, lập tức cung kính nói.

“Hừ! Thế mà cũng là học sinh giỏi ư? Có học sinh giỏi như vậy sao? Được vào top 10 thì giỏi lắm à? Trong TOP 10 thì có thể đánh nhau à? Nói nhanh, xem đã xảy ra chuyện gì rồi!”

Hàn Băng Phong trừng mắt nhìn Lý Thiếu Kiệt, nói.

“Chuyện này...”

Lý Thiếu Kiệt cũng không biết nói gì cả, chẳng lẽ lại nói với thầy chủ nhiệm, là hẳn đang tranh giành tình nhân?

“Được rồi, đừng có ở đó mà nghĩ bịa lý do, thầy không có thời gian nghe. Các em tự giải quyết cho tốt, nếu không lập tức xuống xe!”

Hàn Băng Phong nói xong những lời này, liếc nhìn tôi một cái, ý nói một cây làm chẳng nên non, tiểu tử, cậu phải chú ý cho tốt!

“Dạ biết, Hàn chủ nhiệm.”

Lý Thiếu Kiệt không ngừng gật đầu.

Trong bụng âm thầm tức giận, vậy thì quá tiện nghi cho tên sắc lang này rồi.

Trên đường đi, tôi vẫn trò chuyện thoải mái dưới ánh mắt căm hận của Lý Thiếu Kiệt.

“Vi Nhi, tớ kể cho cậu nghe một chuyện cười nhé!”

Tôi cười nói.

“Tớ không nghe!”

Trần Vi Nhi theo bản năng nói, bởi vì lần trước tôi kể chuyện cười cho nàng nghe, trong đó có một chút sắc tình, giờ lại thấy tôi đòi kể chuyện cười, cho nên lập tức cự tuyệt.

“Lần này đúng là chuyện cười, có Diêm vương lão nhân gia làm chứng.”

Tôi thề một cách nghiêm túc.

“Phì...”

Trần Vi Nhi nghe xong không nhịn được cười, nói:

“Cậu cũng thật kì quái, những người khác đều lôi thần tiên ra làm chứng, còn cậu lại lấy Diêm Vương!”

“Hắc hắc! Cậu không hiểu thôi, Diêm vương là người cai quản sinh tử của mọi người, tớ lấy hắn ra thề, chẳng phải là dùng tính mạng của mình ra thề hay sao?”

Tôi giải thích.

Thật ra tôi cũng không dám lôi Diêm vương ra thề, nhưng tôi biết hắn không làm gì được tôi, cho nên mới bạo gan nói như vậy.

Tôi cũng không dám lấy thần tiên khác, vạn nhất bị trách tội, thì không phải là chuyện đùa đâu.

“A, vậy cậu nói đi.”

Trần Vi Nhi thấy tôi nói lời chân thành, lập tức tin là thật.

“Ngày xưa, có một tiểu hài nhi, hẳn dậy rất sớm, chăm chỉ học tập, tiến bộ từng ngày...”

Nói tới đây, tôi cố ý dừng lại một chút.

“Sau đó thì sao?”

Trần Vi Nhi nghe được một nửa, vội vàng hỏi, nàng muốn biết kết quả.

“Sau đó thì chết.” Tôi nói.

“Đã chết? Chết như thế nào?”

Trần Vi Nhi kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy, chuyện đáng buồn cười chính là, hẳn là một tiểu hài nhi, thức dậy rất sớm, chăm chỉ học tập, sau đó thì chết.”

Tôi nghiêm trang nói.

“A... A... , cái này mà cũng gọi là chuyện cười ư! Hmm... Hmm... , cái này chẳng có quan hệ nhân quả gì cả, nhưng đúng là buồn cười thật.”

Trần Vi Nhi rốt cuộc cũng hiểu rõ ý của câu chuyện này, cười tới mức như hoa bị gió rung.

Thời đại này truyện cười còn chưa lưu hành, trong khi đó tôi lại dùng những chuyện ở kiếp trước nói ra.

Bản thân câu chuyện này vốn không có gì đáng cười, mà đáng cười ở câu “sau đó thì chết” kia, câu này chẳng có chút quan hệ nhân quả nào với câu nói phía trước cả!

“Vậy cậu muốn nghe nữa không?”

Tôi phải rên sất khi còn nóng, nói.

Thời đại này làm mỹ nhân vui thật đúng là đơn giản, chỉ có tùy tiện nói mấy câu đã có thể chọc cười mỹ nhân.

Không giống như mấy năm sau, truyện cười ngập tràn internet, các tiểu cô nương đọc tới mức thành tinh, chẳng biết làm cách nào mới có thể làm họ cười được nữa.

“Ừ, vậy cậu nói tiếp xem sao! Nhưng mà lại dùng cách này thì tớ không nghe đâu!”

Thời điểm Trần Vi Nhi nói câu này, mặt mũi đỏ hồng, vội vàng cúi đầu.

“Ha ha, được...”

Cho nên tôi đem câu chuyện:

Lão Thử (1) vì con mà tập bay, rồi chịu gả cho Biên Bút (2), vì muốn con mình tuổi thọ có thể dài hơn, hóa trang thành ếch gả cho Ô Quy (3)...

Chuyện này làm cho Trần Vi Nhi phải che miệng, cười run rẩy không ngừng.

Nàng thật hối hận vì sao lại nghe tôi kể nhiều câu chuyện kỳ quái như vậy.

(1): Lão Thử: chuột

(2): Biên Bút: Dơi

(3): Ô quy: Rùa đen

Tôi biết Lý Thiếu Kiệt đang ngồi cách đó không xa nghiêng răng nghiêng lợi, hơn nữa những người theo đuổi Trần Vi Nhi cũng đang bốc hỏa, nhưng chuyện đó có quan hệ gì với tôi cơ chứ?

Chiếc xe chậm rãi tiến tới khu trượt tuyết của Tây Sơn Tinh, dừng ở cửa của một khách sạn.

Xem ra trường học đúng là chịu chi, mỗi người ở đây ít nhất cũng phải mất 300 đồng, hơn nữa, lúc nào khu trượt tuyết rất đông người!

“Xuống xe đi! Nam sinh ở với nam sinh, nữ sinh ở với nữ sinh, hai người một phòng!” Hàn Băng Phong đợi khi chúng tôi xuống xe đã nói.

Triệu Nhan Nghiên không biết có phải là cố ý hay không, vừa mới xuống xe đã kéo Trần Vi Nhi tới bên cạnh tôi.

Trần Vi Nhi giật mình, trái tim thiếu chút nữa bắn ra từ cổ họng. Lúc này mình với Lưu Lỗi cười cười nói ở trên xe, Triệu Nhan Nghiên không phải đang hiểu lầm mà hưng binh vắn tội đó chứ?

Lúc này, nàng hỏi mình có thích Lưu Lỗi không thì mình phải trả lời thế nào?

Mặc dù mình với Lưu Lỗi từng có một hiệp nghị lừa mình dối người, nhưng chẳng nhẽ Triệu Nhan Nghiên lại không nhận ra hay sao?

“Chị Vi Nhi, hai người chúng ta ở chung một phòng có được hay không?”

Triệu Nhan Nghiên kéo cánh tay của Trần Vi Nhi, dùng giọng ôn hòa nói.

“A... Chuyện này... Được rồi!”

Trần Vi Nhi vốn muốn cự tuyệt, nhưng lại nghĩ nếu như mình cự tuyệt, thì chẳng phải là có tật giật mình rồi hay sao?

“Thật tốt quá, em thường nghe Lưu Lỗi nhắc tới chị, hôm nay rốt cục cũng có thể trong thấy phương nhan của chị Vi Nhi rồi!”

Triệu Nhan Nghiên vừa cười, vừa nói với Trần Vi Nhi.

Nhưng mà Trần Vi Nhi khi nghe tới câu này, lập tức cảm giác như kim chọc vào tai, nàng lập tức nhớ tới cái ôm kia, có cảm giác như mình với người ta vụng trộm, sau đó bị thê tử người ta đến hỏi tội, xấu hổ không sao chịu nổi. Trong lòng nàng tức giận nói:

Lưu Lỗi tên đại ngu muội kia, tại sao có thể ở trước mặt bạn gái nhắc tới một cô gái khác cơ chứ!

“Chị... Nhan Nghiên em em, chị thật xin lỗi em, sau này chị sẽ không làm phiền tới Lưu Lỗi nữa!”

Trần Vi Nhi cắn răng một cái lập tức quyết định tỏ rõ lập trường với Triệu Nhan Nghiên.

102. Chương 101: Ván Trượt Tuyệt

“Chị Vi Nhi, chị nói cái gì đó?”

Triệu Nhan Nghiên không hiểu, hỏi.

“Nhan Nghiên em em, chẳng lẽ em không phải tìm chị để hưng sư vắn tội hay sao?” Trần Vi Nhi đỏ mặt, nghi hoặc hỏi lại.

“Hưng sư vắn tội? Em tại sao phải tìm chị hưng sư vắn tội!”

Triệu Nhan Nghiên lúc này mới hiểu, thì ra nàng sợ mình hiểu lầm quan hệ giữa nàng với Lưu Lỗi.

Nhưng mà Trần Vi Nhi hành động như vậy, thì khẳng định trong lòng đã có Lưu Lỗi rồi, thật tiện nghi cho tên Đại Phôi Đản kia!

“A...”

Trần Vi Nhi lập tức cũng hiểu rõ, hóa ra là mình suy nghĩ nhiều rồi. Đồng thời cũng tự trách mình vội vàng, chưa gì thì đã đem tâm sự nói ra.

Chuyến đến nước này thì tốt rồi, mình đem chữ Bát () chống ngược lên trời, tự tô đen thêm nghi vấn.

Trần Vi Nhi mặc dù lớn tuổi hơn Trần Vi Nhi, nhưng tính tình lại trẻ con hơn, bàn về tâm kế thì sao có thể sánh được với Triệu Nhan Nghiên.

Triệu Nhan Nghiên không hỏi gì nữa, giả bộ không biết, cầm tay Trần Vi Nhi, thân mật đứng một chỗ với nhau. Hành động như vậy làm cho Trần Vi Nhi thở phào nhẹ nhõm.

Các nam sinh còn lại như đã hẹn trước, tự tìm tới nhau để chia phòng. Ngoại trừ chỉ có một mình tôi là không có, đơn độc đứng một chỗ.

Hàn Băng Phong cũng không có cách nào khác, vốn hẳn ở chung với tài xế ở một phòng, chỉ đành phân cho tôi một mình một gian phòng.

Tôi biết đám người này nhất định là cố ý cô lập tôi.

Cái tên Lý Thiếu Kiệt kia có ảnh hưởng rất lớn với mọi người, cho nên tình hình lập tức nghiêng về một phía.

Nhưng mà tôi phải cảm tạ hẳn, đúng là hẳn sáng tạo cho tôi một cơ hội, buổi tối có thể dễ dàng XXOO cùng với Triệu Nhan Nghiên rồi.

Mới cất xong ba lô, thì cửa phòng đã bị mở ra.

Tôi quay đầu nhìn lại, thì thấy Triệu Nhan Nghiên đang cười cười nhìn tôi, bên cạnh nàng còn có Trần Vi Nhi.

“Hàn chủ nhiệm bảo mọi người xuống dưới để thuê dụng cụ trượt tuyết.”

Triệu Nhan Nghiên nói với tôi.

“Được.”

Tôi tiện tay đóng cửa phòng, buộc chìa khóa ở trên cổ tay, rồi cùng các nàng đi xuống dưới.

Mới vừa đi xuống cầu thang, tổ hợp kỳ quái của 3 người chúng tôi lập tức phải đón nhận ánh mắt của đám nam sinh.

Tôi bình thường ở trường hay ngủ gật, lại ít đi học, cho nên biết Triệu Nhan Nghiên là bạn gái của tôi thì không có mấy người.

Hôm nay đám người này mới vừa ở trên xe nhìn thấy tôi và Trần Vi Nhi nói vừa cười, bây giờ lại cùng với Hoa Hậu giảng đường thân mật đứng chung một chỗ, điều này làm cho bọn chúng phát điên lên?

Triệu Nhan Nghiên ở Tứ Trung quả thực chính là hoàn mỹ, là một nữ thần trong suy nghĩ của mọi người, so sánh với Trần Vi Nhi, thì Triệu Nhan Nghiên quả thực làm cho người khác càng ái mộ hơn.

Nếu như tôi không sống lại, thì Triệu Nhan Nghiên cũng là một hình tượng như vậy ở trong mắt của tôi.

Mọi người hiện tại đều đang suy nghĩ một vấn đề, đó chính là cái tên sắc lang này đùa giỡn Trần Vi Nhi còn chưa đủ, giờ lại bắt đầu liếc mắt đưa tình với Triệu Nhan Nghiên.

Nếu như không phải Hàn Băng Phong cũng đang ở chỗ này, có khi đám người này xông tới tôi đâm cho một trận cũng nên.

Nhưng hành động của Triệu Nhan Nghiên lại làm cho hi vọng của bọn hắn tắt ngấm.

Triệu Nhan Nghiên nhẹ véo cánh tay của tôi, dùng âm thanh nũng nịu nói với tôi:

“Lão công, thuê ván trượt tuyết không phải chuyện hay đâu, chúng ta mua riêng một cái có được hay không?”

Nếu như Triệu Nhan Nghiên dùng âm thanh như vậy nói với tôi, thì tôi chắc chắn là nàng có chuyện gì đó đang muốn cầu xin. Tôi đúng là không biết ai dạy nàng cái chiêu này.

Nhưng sau khi tôi biết người đứng sau màn xúi giục thì thiếu chút nữa chảy máu não mà chết, bởi vì dạy Triệu Nhan Nghiên chiêu này chính là mẹ của tôi!

Bất quá lấy gia thế của Triệu Nhan Nghiên, mua một đôi ván trượt tuyết thì chẳng có vấn đề gì, mặc dù Triệu Quân Sinh là thủ hạ của tôi, nhưng mà lương hàng năm của hẳn cũng có thể đủ cho gia đình tiêu xài lãng phí trong cả năm.

Lúc này Triệu Nhan Nghiên quán tôi bảo tôi mua cho nàng, tất nhiên còn có dụng ý khác, tự mình mua, hoặc do người yêu mình mua cho lại có ý nghĩa khác nhau.

“Được!”

Tôi vui vẻ đáp ứng.

Đề nghị của Triệu Nhan Nghiên thật ra cũng rất hay, nếu thuê phải một chiếc ván trượt tuyết không hợp thì sử dụng không thoải mái, hơn nữa tính an toàn cũng cao.

Đây chính là kinh nghiệm của kiếp trước, Triệu Nhan Nghiên dù không nói, tôi cũng sẽ tính mua 1 bộ trượt tuyết cho phù hợp.

Nhưng mà khi mọi người nhìn thấy hành động của Triệu Nhan Nghiên với tôi, mặc dù trong lòng ghen tỵ, nhưng mà cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhất là cái tên Lý Thiếu Kiệt kia.

Nhìn tình cảnh này, thì chắc chắn tôi là bạn trai của Triệu Nhan Nghiên, cho nên không thể phát sinh quan hệ gì với Trần Vi Nhi được rồi.

Tôi cười đùa với Trần Vi Nhi, chẳng qua chỉ là do Triệu Nhan Nghiên là bạn tốt của Trần Vi Nhi. Chứ không biết rằng, qua tôi Triệu Nhan Nghiên mới quen được Trần Vi Nhi.

“Em biết lão công là người tốt nhất!”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi đáp ứng yêu cầu của nàng, cao hứng hôn lên mặt tôi một cái, chẳng thềm quan tâm tới ánh mắt của bọn sắc lang bên cạnh.

Dọc theo đường đi, tôi với Triệu Nhan Nghiên vừa cười vừa nói, đi phía sau của mọi người tới cửa hàng bán đồ trượt tuyết.

Trần Vi Nhi bị Triệu Nhan Nghiên lôi kéo, không biết mở miệng thế nào, cho nên chỉ còn cách đi bên cạnh tôi.

Đang lúc chúng tôi chăm chú chọn đồ trượt tuyết, thì tên Lý Thiếu Kiệt kia lại tới bên cạnh chúng tôi, nói:

“Vi Nhi, tớ mua cho cậu một đôi ván trượt tuyết nhé!”

“Không cần...”

Trần Vi Nhi lắc đầu nói.

“Ông chủ, cửa hàng của ông có đồ trượt tuyết cho con gái dùng không?”

Lý thiếu Kiệt cao giọng nói.

“Phì”.

Người này đúng là mũ chũ. Ở năm 1995, trong nước có phân biệt đồ trượt cho nam và nữ hay sao? Cho tới tận năm 1997, mới đặc biệt thiết kế ra loại ván trượt cho con gái, loại ván này tương đối nhẹ, cũng mềm hơn, cố định vị trí phía trước, nó không những an toàn mà còn dễ cua, ngoặt hơn.

Ở cái thời đại này, tôi nghĩ chắc ông chủ cũng chẳng biết có tới đồ trượt tuyết dành cho con gái.

“Chuyện này, ván trượt tuyết chỉ có một loại mà thôi!”

Ông chủ làm vẻ mặt khó khăn, hiển nhiên đây là một công tử có tiền, cho nên cũng mềm mỏng đôi chút.

Nhưng mà mặc dù đã mềm mỏng, nhưng sắc mặt Lý Thiếu Kiệt lại không tốt, hơn nữa lại thấy tôi cười cười, nên hẳn cho là tôi đang cười nhạo hắn.

“Tôi đương nhiên biết là chỉ có một loại, tôi chỉ muốn tìm một cái thích hợp cho con gái mà thôi!”

Lý thiếu Kiệt chột dạ giải thích.

“VẬY Ờ! TÔI ĐI LẤY CHO CẬU.”

Ông chủ đương hiểu ý của Lý Thiếu Kiệt, nhưng không thể vạch mặt hẳn trước mặt mọi người được.

“Cậu xem bộ này có được không, đây là sản phẩm Tuyết Phát Lan, tuyệt đối là hàng cao cấp! Cậu xem nguyên liệu của nó đi, là hợp kim nhôm đấy!”

Ông chủ vỗ vỗ vào cái ván trượt tuyết nói.

Tuyết Phát Lan? Ông cho rằng ông đang bán xe hơi hay sao? Đây chỉ là hàng nhái, hàng kém mà thôi.

Tôi nhìn lướt qua, cũng biết đây là hàng thứ phẩm, ngay cả độ dẻo còn không có.

“A! Không tệ không tệ!”

Lý Thiếu Kiệt làm bộ như hiểu rõ, vỗ vỗ cái ván trượt, nói:

“Ừ, rất bền chắc, có vẻ là hơi cứng!”

“Hmm... Hmm...”

Tôi rất cục không nhịn được nữa mà cười phá lên, mặt của ông chủ cũng chuyển sang đỏ bừng.

103. Chương 102: Không Phải Lần Đầu Tiên

“Vị tiểu huynh đệ này! Ván trượt tuyết thì phải coi trọng độ dẻo dai...”

Ông chủ nhỏ giọng nhắc nhở Lý Thiếu Kiệt.

“Hừ! Tôi biết, cho nên cái này cứng quá! Ông mau tìm cho tôi 1 cái mềm một chút, mềm một chút!”

Lý thiếu Kiệt lớn tiếng nói.

“Hmm... Hmm...”

Tôi cười tới mức gập người lại.

Ông chủ dùng vẻ mặt đau khổ, giải thích với Lý Thiếu Kiệt:

“Cái ván trượt tuyết này là vừa rồi, nếu như mềm quá thì sẽ không chịu đựng được!”

“A... Tôi biết! Ý của tôi là nó tương đối mềm !”

Lý thiếu Kiệt đỏ mặt nói.

“Bộ trượt Tuyết Phát Lan này, là ván trượt tuyết cực phẩm, cậu nhìn xem này, nó được làm bằng nhôm, là hàng xuất khẩu! Vẫn còn nguyên kiện đấy!”

Khi nói chuyện tới sản phẩm, ông chủ bắt đầu thối da bò, tâm lý người dân vẫn thích hàng ngoại, cho nên tại sao không hung hăng làm thịt hấn một phen?

“Tôi biết tôi biết, tôi vừa nhìn đã biết là hàng tốt, bao nhiêu tiền?”

Lý Thiếu Kiệt nói liên tục.

“Ba nghìn tám! Thế nào, giá này có đắt không?”

Ông chủ cười nói.

Cái ván trượt tuyết này chỉ có ba trăm tám, nhưng người này coi tiền như rác, đương nhiên phải chiếm của hấn một khoản.

“A, không đắt không đắt! Ván trượt tuyết tốt như vậy, thì đương nhiên phải có giá 3800, đáng giá!”

Lý Thiếu Kiệt không nghĩ tới một cái ván trượt tuyết lại có giá tận hơn ba nghìn đồng, cho dù cái đắt nhất cũng chỉ có hơn ngàn đồng, mà cái sản phẩm này lại có giá tới gần 4 ngàn đồng, vậy là mất toi hai tháng tiền tiêu vật rồi!

Nhớ lại trong thẻ ngân hàng của mình chỉ còn có hơn 5000 đồng, trong lòng rất buồn bực, nhưng miệng đã nói rồi thì không thể rút trở lại, hơn nữa đây là mua cho Trần Vi Nhi, thì không thể không mua được, trả lại thật mất mặt!

Lý thiếu Kiệt cắn răng một cái nói:

“Vi Nhi, cậu xem cái này thế nào?”

“Không cần, bạn học Lý thiếu Kiệt, tớ sẽ không cần đồ của cậu!”

Trần Vi Nhi dùng một câu “bạn học Lý Thiếu Kiệt” đương nhiên là xác định rõ quan hệ của bọn họ, ý nàng muốn nói là đừng có gọi nàng là Vi Nhi, tớ và cậu chẳng có quan hệ gì, cho nên không cần dùng đồ của cậu.

“Chuyện này... Vậy cũng được.”

Trong lòng Lý Thiếu Kiệt thở dài một cái, Trần Vi Nhi này lại không nể mặt mà thẳng thừng cự tuyệt mình.

“Vậy cậu có mua không?”

Ông chủ nhìn Trần Vi Nhi, thất vọng nói. Một khoản làm ăn lớn như vậy bị mất đi, sao lại không tiếc cho được.

“Mua, ông tìm một bộ cho tôi đi!”

Đúng là Lý Thiếu Kiệt cũng muốn mua 1 bộ trượt tuyết cho mình.

“Được, tôi lập tức đi lấy!”

Trên mặt ông chủ lại nở nụ cười vui vẻ, cao hứng xoay người tìm ván trượt tuyết trong cái tủ.

“Ông chủ, ông đem bộ trượt tuyết “Đại Ngư Nhân Bài” ra cho tôi xem với.”

Tôi chỉ vào một cái ván trượt ở bên cạnh nói.

“A, cái này ư? Nó không tốt đâu.”

Ông chủ vô cùng không tình nguyện lấy nó ra đưa cho tôi.

“Cái này thì có gì mà tốt? Bộ dáng xấu xí quá, mà ông chủ còn nói nó không tốt!”

Triệu Nhan Nghiên kỳ quái nhìn cái ván trượt tuyết trong tay tôi nói.

“Ha hả, đây là do ông chủ thấy nó ít tiền, cho nên mới nói như vậy! Nhan Nghiên, em xem, cái ván trượt này cũng lấy nhôm làm chất liệu, nhưng ở giữa có một loại gỗ đặc thù, đo đó nó mới đảm bảo được tính dẻo dai! Còn ở hai bên ván trượt cũng là A BS (Bullshit) có tác dụng kéo dài độ dẻo đó.”

Tôi giải thích.

Ván trượt tuyết Đại Ngư Nhân Bài ở kiếp trước tôi đã từng thấy, về sau nó trở thành nhãn hiệu mang đẳng cấp thế giới, trong năm 1995, nhãn hiệu này chưa nổi danh, bởi vì nó sản xuất cũng ít, ngoại hình lại không được dễ nhìn cho lắm, cho nên rất ít người thích sử dụng.

“Tại sao cậu hiểu nhiều như vậy?”

Trần Vi Nhi vô cùng nghi hoặc, nhin không được hỏi.

“Ha hả, chị...”

Triệu Nhan Nghiên cười hì hì ghé vào tai Trần Vi Nhi nhỏ giọng nói mấy câu. Mặt của Trần Vi Nhi lập tức đỏ lên, vội vàng lắc đầu nói:

“Sao có thể làm như vậy chứ!”

“Nhan Nghiên, em vừa nói gì với nàng ấy thế?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Không có gì, hì hì.”

Triệu Nhan Nghiên vừa nói lại ngẩng đầu lên nhìn Trần Vi Nhi, Trần Vi Nhi thấy vậy lập tức cúi đầu.

Đúng là không hiểu hai cô bé này nói gì nữa.

Phải tìm một cơ hội hỏi Triệu Nhan Nghiên xem sao, nha đầu này khi ở trên giường thì chẳng còn giữ được bí mật gì cả.

“Ông chủ, cái ván trượt tuyết này bao nhiêu tiền?”

Tôi chỉ vào tấm Đại Ngư Nhân Bài nói.

“Cái này...”

Ông chủ chỉ cần căn cứ vào mấy câu nói của tôi, thì đã biết tôi là đại hành gia trong nghề rồi, chắc là không thể nào kiếm được tiền của tôi.

Thay vì nói giá cao sẽ hù hấn chạy mất, không bằng lãi ít mà bán nhiều.

Mà cho dù mình không bán, thì nhà khác cũng bán, với lại bên kia còn có một người tiêu tiền như rác nữa cơ mà.

“Cái này giá 680 đồng!”

Ông chủ căn rằng nói ra một cái giá.

Mặc dù giá mua vào là 600 đồng, nhưng cái ván này hình dáng không đẹp, mặc dù chất lượng tương đối khá, nhưng những người trượt tuyết đều là gà mờ, không ai hiểu thứ này.

Vốn ông chủ muốn nhờ vào cái này kiếm lãi, nhưng chỉ tới tận 3 tháng mới bán ra được 1 bộ. Hơn nữa còn là bán lấy gốc cho người quen biết.

680 đồng? Đúng là buồn cười, Lý Thiếu Kiệt mua cái ván kia mất tới tận 3800 đồng, mà cái ván trượt tuyết thượng hạng này chỉ bán cho tôi có 680 đồng ư?

“Bao nhiêu tiền?”

Để cho chắc chắn, tôi hỏi lại một lần nữa, chẳng phải là quá tiện nghi với cái giá tiền này hay sao.

“680 đồng! Cái giá này cũng rất hợp lý rồi, cậu là đại hành gia trong nghề, chất lượng cái ván trượt này như thế nào, không cần tôi phải nói nhiều nữa.”

Ông chủ tưởng là tôi chê đắt, vội vàng giải thích.

“A!”

Tôi gật đầu, đại khái cũng hiểu ý tứ của lão.

Cái ván trượt tuyết này mặc dù chất lượng tốt, nhưng vì hình dáng không đẹp, cho nên ít người hỏi thăm. Thật là một tiện nghi lớn, mặc dù tôi không thiếu tiền, nhưng sao có thể tiêu loạn lên được?

“Bán cho chúng tôi 3 bộ đi!”

Tôi nói với ông chủ.

“Tận ba bộ ư?”

Lão bản kinh ngạc há to miệng. Mặc dù cái ván này không có bao nhiêu lợi nhuận, nhưng xử lý được hết hàng tồn kho thì đúng là chuyện tốt.

“Lưu Lỗi, cậu mua nhiều như vậy làm gì?”

Trần Vi Nhi mặc dù biết rằng tôi mua tận 3 bộ, thì chắc chắn nàng sẽ có một bộ, nhưng không nhịn được hỏi.

“Chị Vi Nhi, hẳn đương nhiên là mua cho mỗi người chúng ta một bộ rồi!”

Không đợi tôi mở miệng, Triệu Nhan Nghiên đã giải thích.

“Cho tớ...Tớ...!”

Trần Vi Nhi theo bản năng muốn cự tuyệt, tuy nhiên khi mở miệng, thì trong lòng lại mừng thầm.

Nhưng lúc này nàng vừa mới cự tuyệt Lý Thiếu Kiệt, lại nhận của Lưu Lỗi, điều này sẽ làm cho người khác hiểu lầm. Cho nên vẫn quyết tâm nói:

“Hay là thôi đi, tớ không thể tùy tiện nhận đồ của người khác...”

“Hắc hắc, chị Vi Nhi! Đây đâu phải là lần đầu tiên chị nhận đồ của hần, cái bộ quần áo kia...”

Triệu Nhan Nghiên tiếp tục trêu đùa Trần Vi Nhi, nói.

“A!”

Trần Vi Nhi cả kinh, trợn mắt há mồm, thần sắc bối rối hỏi:

“Em...tại sao em lại biết?”

dracupi

104. Chương 103: Xe Cáp Treo

Triệu Nhan Nghiên nhìn bộ ngực của Trần Vi Nhi nói.

“...”

Trần Vi Nhi vô cùng xấu hổ, sáng hôm nay thần xui quỷ khiến thế nào, lại tìm được bộ quần áo này rồi mặc ở bên trong.

Chẳng lẽ mình muốn mặc cho hấn nhìn hay sao? Ngay cả chính bản thân nàng cũng không rõ.

Triệu Nhan Nghiên cười nói:

“Ngày trước em cùng với Lưu Lỗi đi dạo phố, cùng nhìn trúng bộ quần áo này.”

Ông chủ lấy ra 3 bộ váy trượt tuyết, Trần Vi Nhi đỏ mặt nhưng cũng cầm lấy một bộ.

“Vi Nhi, tại sao cậu lại nhận bộ váy trượt do hấn mua!”

Lý Thiếu Kiệt cả kinh kêu lên.

“Vi Nhi là bạn tốt của chúng tôi, tại sao lại không thể mua cho nàng? Mà còn người nữa, cứ mở miệng là Vi Nhi, nàng có quan hệ với người hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên trách móc nói.

“Hừ! Vi Nhi, cho dù bọn họ là bạn tốt của cậu, nhưng cậu phải vì tính mạng của mình mà suy nghĩ chứ! Cái váy trượt tuyết kia cũng chỉ có hơn 600 đồng, đó là đùa giỡn với mạng mình đấy! Cậu nhìn cái váy trượt này vô cùng bền chắc! Rồi lại nhìn cái váy trượt của hấn đi, nhẹ như một tờ giấy ấy.”

Lý Thiếu Kiệt nói.

Trong lòng tôi cười lạnh, không biết lát nữa ai là phải người lo lắng cho tính mạng mình đây? Cái kia chỉ bằng loại nhôm đều, không ngã chết mới là lạ!

Nhưng mà tôi cũng không có nói ra, loại người ngu này chết một thì bớt một.

Không nghĩ tôi còn chưa nói, Lý Thiếu Kiệt đã chuyển mũi thương về phía tôi:

“Mày có ý gì đây? Không có tiền mà còn dám ở chỗ này giả bộ, nhìn lại túi tiền của mình đi đã nhé! 680 đồng một bộ! Lại còn mua tận 3 bộ, mày tự sát cũng đừng có lỗi thêm Vi Nhi vào!”

“Mày cảm thấy khí chịu thì bỏ tiền ra mua cho Vi Nhi một bộ đi, tao không có ý kiến! nhưng mà đừng có ở trước mặt tao chỉ chỉ chỗ chỗ.”

Tôi cũng không biết hình dung về người này thế nào nữa, như vậy mà hấn có thể lọt vào trong top 10 được ư, đúng là thế giới to lớn, không có gì không thể xảy ra, có khi đầu óc hấn có vấn đề cũng nên!

Lý Thiếu Kiệt muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nói gì.

Tôi lại rất buồn bực, tao sao tên tiểu tử này không cãi nữa đi? Nếu mà tôi biết hấn không có tiền, thì tôi sẽ làm cho hấn không có đất dung thân.

Tôi móc chi phiếu đưa cho ông chủ. Vốn tôi là người của thời hiện đại, cho nên có thói quen của kiếp trước, đi đâu cũng mang theo chi phiếu, ít mang theo tiền mặt.

“Cái này..., chỗ chúng tôi không dùng được thể!”

Ông chủ nhìn vào chi phiếu trên tay tôi nói.

Lão vô cùng vất vả mới có thể bán được mấy thứ tồn kho này, bây giờ mà không có tiền mặt, thì xem như giao dịch không thành rồi.

Triệu Nhan Nghiên biết thói quen của tôi, móc tiền từ trong túi ra, cầm 2000 đồng, nói:

“Tổng cộng 3 bộ 2000 nhé.”

Ông chủ thấy tiền mặt, mừng còn không hết nữa là, giờ bán đi, sau này biết đâu không bán được nữa.

Lý Thiếu Kiệt khinh bỉ liếc nhìn tôi một cái, ý nói tôi là người ăn cơm chùa, tôi đương nhiên không thể làm gì được, chỉ hung hãn liếc nhìn hãn một cái. Lý Thiếu Kiệt móc ra một tập tiền mới cứng, trả tiền.

Tôi đồng thời chọn thêm 3 bộ kính, giày, bao cổ tay, bao đầu gối dùng để trượt tuyết, những cái này giá rẻ mà chất lượng lại tốt.

Lý Thiếu Kiệt cung học theo tôi, mua 1 số thứ đồ này, nhưng toàn mua phải hàng chất lượng thấp.

Những người khác thì được Hàn Băng Phong thuê dụng cụ hộ, tôi nhìn qua một chút, chất lượng cũng được, cũng có thể đảm bảo an toàn.

Muốn tới đỉnh núi trên khu trượt tuyết, phải ngồi xe cáp treo, một xe cáp treo chỉ ngồi được hai người, không biết Triệu Nhan Nghiên có cố ý hay không, mà lại đẩy Trần Vi Nhi vào trong xe của tôi, rồi dùng ánh mắt đầy thâm ý liếc nhìn tôi một cái.

Xe cáp chậm chậm chạy theo dây cáp lên đỉnh núi, dưới chân chúng tôi là không gian cao tới mấy trăm thước.

Mặc dù xe cáp đã bật kín, nhưng Trần Vi Nhi vẫn sợ hãi dán chặt vào người của tôi, bàn tay nhỏ bé thì nắm chặt tay vịn trên xe, vô cùng khẩn trương, cứ làm như nàng có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Vi Nhi...” Tôi nói.

“Ừ.”

Trần Vi Nhi khẩn trương đáp, trên trán đã xuất hiện những giọt mồ hôi.

“Cậu sợ độ cao à?”

Tôi nhìn thân thể của Trần Vi Nhi đang run lên nói.

“Ừ.” Trần Vi Nhi một lần nữa nhỏ giọng đáp.

Tôi đem bàn tay mình, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của Trần Vi Nhi. Sau đó thuận thế ôm nàng vào trong lồng ngực.

“Đừng...”

Trần Vi Nhi vừa định đẩy ra tôi, vừa mới mở miệng thì xe cáp lại chấn động một cái. Trần Vi Nhi bị sợ đến nỗi nắm chặt tay tôi, khôn giấy giữa nữa, tùy ý để tôi ôm nàng.

Ở trên xe cáp có thể thấy được toàn cảnh Tây Tinh Sơn, cả một ngọn núi bị tuyết trắng bao phủ, bởi vì sườn núi tương đối bằng phẳng, cây cối thưa thớt, đúng là thiên đường để trượt tuyết.

Tôi muốn cùng Trần Vi Nhi xem phong cảnh tuyệt đẹp này, nhưng mà Trần Vi Nhi vẫn nhắm chặt hai mắt, không dám mở ra.

“Đến rồi.”

Tôi vỗ vỗ lưng của Trần Vi Nhi, xe cáp lúc này đã tới đỉnh núi.

Trần Vi Nhi lúc này mới mở mắt, thấy vẫn bị tôi mập mờ ôm lấy.

“A!”

Trần Vi Nhi theo bản năng kinh hô một tiếng, nhanh chóng thoát khỏi lồng ngực của tôi.

Tôi tưởng là nàng sợ hãi, cho nên lại vội vàng ôm nàng vào, nhẹ giọng an ủi.

Triệu Nhan Nghiên đương nhiên cũng tới đỉnh núi. Tiểu nha đầu cười hì hì từ trên xe nhảy xuống, đi tới trước mặt của tôi, liếc nhìn Trần Vi Nhi đang đỏ mặt, nói:

“Chị Vi Nhi, tên đại phôi đản này khi dễ chị hay sao?”

“Không có... Không có!”

Trần Vi Nhi bây giờ có thói quen sợ hãi mỗi khi Triệu Nhan Nghiên mở miệng nói, Đông Doanh Lệnh còn chưa bắt đầu, nàng đã 2 lần bị dọa, lần này là lần thứ 3 rồi.

Triệu Nhan Nghiên dường như hiểu rõ lòng mình như trong lòng bàn tay, nếu như nàng chỉ trích mình câu dẫn bạn trai nàng, thì mình còn thanh thản chút ít.

Nàng sợ nhất tình cảnh như bây giờ, Triệu Nhan Nghiên cái gì cũng biết rõ, không những tạo điều kiện cho mình với Lưu Lỗi, mà dường như còn ngầm ngầm đồng ý với Lưu Lỗi thì phải.

“Nhan Nghiên, đừng đùa nữa. Em có kẹo cao su không? Vi Nhi có chứng sợ độ cao, bây giờ vẫn chưa hết sợ.”

Tôi nhìn Trần Vi Nhi thấy sắc mặt nàng vẫn tái nhợt.

Triệu Nhan Nghiên lấy kẹo cao su ở trong túi ra, chia cho tôi và Trần Vi Nhi, sau đó thì bản thân nàng cũng ăn một cái.

Năm 1995, kẹo cao su đã lưu hành thông dụng rồi, những người trẻ tuổi coi đây là một loại kẹo thời thượng, hay dùng thường xuyên.

Bởi vì trời lạnh, vị bạc hà làm cho trong miệng có chút lạnh lẽo, chân mày nhíu chặt đã giãn ra không ít, sắc mặt mặc dù còn tái nhợt, nhưng những điểm hồng đã hiện lên.

Gió trên đỉnh núi tuyết, thổi bay mái tóc của Trần Vi Nhi lên không trung, trong lúc nhất thời, tôi nhìn nàng đến ngây người.

105. Chương 104: Dạy Trượt Tuyết

Tôi sợ hãi than một tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt thật thâm tình.

“Lưu Lỗi...”

Trần Vi Nhi kinh ngạc nhìn chăm chú vào tôi, nhẹ nhàng nói.

“Khụ ... khụ ...!”

Triệu Nhan Nghiên ho khan hai tiếng.

Trần Vi Nhi lập tức theo bản năng đẩy ra tôi, đứng ở một bên, không dám nhìn Triệu Nhan Nghiên, khuôn mặt đúng là có chút u oán.

“Phía sau còn có những người khác, hai người chú ý một chút nhé. Muốn hôn thì cũng phải tìm một nơi không người!”

Triệu Nhan Nghiên chỉ chỉ những xe cáp treo ở phía sau, cười nói.

“Hắc hắc.”

Tôi gượng cười gãi gãi đầu, đến bên Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng nói:

“Em có ghen không?”

“Hừ! Được chiếm tiện nghi lại còn khoe mẽ.”

Triệu Nhan Nghiên dùng tay cấu luôn một phát vào máng tôi, trợn mắt nhìn tôi một cái nói:

“Em mà ghen thì lại đẩy thêm một người lên xe của anh hay sao?!”

“Ai nha!” Tôi bị đau kêu lên.

“Hừ, Em, hai ta không nên để ý tới cái tên sắc lang này! Đi, chúng ta trượt tuyết đi!”

Vừa nói, liếc nhìn tôi một cái, cầm tay Trần Vi Nhi đi vào trong khu trượt tuyết.

Tôi lắc đầu đi theo phía sau, đúng là lòng dạ nữ nhân như mò kim đáy bể. Tôi chẳng những không hiểu rõ tâm tư của Triệu Nhan Nghiên, ngược lại còn có chút hoài nghi, hình như nàng đang tạo cơ hội cho mình.

Tôi cầm theo hành lý của 3 người, vốn cái dụng cụ trượt tuyết cũng đã nặng rồi, tổng cộng phải tới hơn 40, 50 cân.

Tôi giống như 1 chiếc xe thiết giáp chậm chạp tiến lên.

Bỗng nhiên có một thân ảnh từ phía sau của tôi đẩy một cái, suýt chút nữa đã làm tôi té ngã.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra chính là tên Lý Thiếu Kiệt đang đắc ý nhìn tôi cười. Lý Thiếu Kiệt khoát tay với tôi, nói:

“Ốc sên, đây chính là kết quả của việc sĩ diện!” Nói xong, chạy thật nhanh về phía trước.

Lại dám châm chọc tôi? ! Coi tôi là ốc sên? Tao hôm nay sẽ làm cho mày biết thế nào là tốc độ của ốc sên.

Tôi hít sâu một hơi, tập trung tinh lực, mọi vậy trước mắt di chuyển với tốc độ vô cùng chậm chạp. Lý Thiếu Kiệt so với ốc sên còn chậm hơn, chân còn bước ở trên không, nặng nề lắm mới hạ được xuống.

Tôi đi tới trước mặt của hắn tầm hơn mười bước, thở phào một hơi, sự việc trở lại bình thường. Tôi quay đầu nhìn lại, rồi chỉ tay giờ ngón giữa lên với Lý Thiếu Kiệt, không thèm nhìn quay đầu đi thẳng.

“A!”

Lý thiếu Kiệt trợn mắt há mồm nhìn tôi. Lúc này hắn cảm thấy có gì đó không đúng, sau lưng có một bóng đen dùng tốc độ như tia chớp đi lên phía trước.

Nhưng giờ lại phát hiện ra người đó chính là tôi, cho nên trợn mắt há mồm, chẳng biết phải nói gì nữa.

“Tốc độ của mày còn chậm hơn cả so với ốc sên.”

Tôi nói một câu, rồi nhanh chóng đuổi theo Triệu Nhan Nghiên. Thời điểm tôi dùng dị năng, tốc độ của mọi vật vô cùng chậm, mà ngược lại, người khác cảm thấy tốc độ của tôi vô cùng nhanh. Cho nên tôi ở trong mắt của Lý Thiếu Kiệt chỉ là một cái tàn ảnh.

Tôi để mấy thứ dụng cụ trượt tuyết xuống, đeo bao cổ tay, bao đầu gối. Triệu Nhan Nghiên cũng giống tôi, lần lượt đeo hết những thứ này, nhìn nàng thuần thục sử dụng cũng đủ biết, nhất định là nàng đã từng đi trượt tuyết rồi.

Nhưng mà điều này cũng rất bình thường, Triệu Quân Sinh dù gì cũng là một ông chủ lớn, trượt tuyết là một môn thể thao mang tính thời thượng.

Chỉ còn có Trần Vi Nhi, nàng loay hoay mãi không biết dùng, nhưng lại không dám nói với tôi, chỉ đành phải cầu trợ nhìn sang phía Triệu Nhan Nghiên.

Nhưng mà Triệu Nhan Nghiên lại làm như không nhìn thấy, liếc dài tôi một cái.

Ai! Tôi thở dài.

Tiểu nha đầu này đúng là đang tạo cơ hội cho tôi còn gì.

Tôi đi tới, cầm lấy tay của Trần Vi Nhi, cẩn thận đeo những dụng cụ lên cho nàng. Trần Vi Nhi đứng yên, không nhúc nhích, mặc cho tôi muốn làm gì thì làm.

Vốn khuôn mặt của nàng đỏ lên, nhưng dưới gió tuyết cũng trở nên trắng bệch.

Sau khi tôi trang bị đầy đủ cho Trần Vi Nhi thì Hàn Băng Phong cũng bắt đầu hướng dẫn cách dùng trang bị trượt tuyết.

Lý Thiếu Kiệt thấy mấy người chúng tôi đã mặc xong, đương nhiên hắn cũng không cam chịu ở phía sau, nhưng mà không tưởng tượng được là, người này lại còn dùng nhằm bao cổ tay với bao đầu gối, trông y như một con gấu mèo. Thấy Hàn Băng Phong hướng dẫn, hắn mới bình tĩnh đại ngộ.

Tôi đeo xong ván trượt tuyết, làm vài động tác co giãn thân thể, nhẹ nhàng trượt một vòng trên tuyết.

Cảm giác cũng không tệ lắm, mặc dù không thể phát huy hết tài nghệ khi còn học đại học, nhưng cũng rất tốt rồi. Gần mười năm không đụng tới môn này, bây giờ cũng ngã cái nào.

Triệu Nhan Nghiên cũng đã cố định xong ván trượt tuyết, đang nói chuyện với Trần Vi Nhi.

“Sao vậy?” Tôi hỏi.

“Vi Nhi không dám trượt! Anh mau tới đây giúp đi!”

Triệu Nhan Nghiên gọi tôi.

Không dám trượt? ! Ha ha, cái này đúng là tiện nghi cho tôi rồi. Trong đầu tôi hiện lên một bức tranh, trên mặt tuyết, có một đôi nam nữ lãng mạn nắm tay... Hắc hắc, tôi tình nguyện làm huấn luyện viên miễn phí!

“Vi Nhi, tớ dạy cho cậu nhé?”

Tôi vươn tay nói với Trần Vi Nhi.

“Biển đi! Muốn dạy cũng không tới phiên người!”

Có một âm thanh vang lên, tôi không cần quay đầu lại, cũng biết đó là âm thanh của Lý Thiếu Kiệt.

Tôi sững sờ, có người đang chạy tới đây, đúng là đang đeo ván trượt tuyết chạy, vì có tiếng lộp bộp vang lên.

Giống y như một con vịt. nếu không phải tôi biết hắn là một kẻ SB(Ngu), thì lại tưởng là có người phát minh ra một phương pháp trượt tuyết mới

“Hai người các người, sau này cách Vi Nhi xa một chút, cẩn thận không lão tử đánh chết mày.”

Lý Thiếu Kiệt thở hổn hển chạy đến trước mặt chúng tôi, thấy xung quanh không có ai, lập tức lớn tiếng mắng.

“Tao nói với bạn học Lý Thiếu Kiệt này, tao nể mặt mày ở cùng một ban với Vi Nhi, cho nên nhẫn nhịn thêm một lần nữa, nhưng tao không chắc có thể nhịn mãi được đâu?”

Lúc này tôi vốn định động thủ, nhưng thằng này quá yếu, vài đấm có lẽ là xong mất.

“Hừ, đúng là không biết mày gặp phải vận cứt chó gì mà có thể cua được Triệu Nhan Nghiên. Nhưng tao khuyên mày một câu, tránh xa Vi Nhi ra một chút, bây giờ dẫn “ngựa” của mày rời khỏi đây, Vi Nhi không phải một thằng nghèo như mày có thể với cao!”

Lý Thiếu Kiệt sờ sờ cái ván trượt mấy ngàn đồng, đắc ý nói.

Mắng tôi thì không sao, nhưng hắn lại dám mắng Triệu Nhan Nghiên, nghe ý của hắn thì chính là, ánh mắt của Triệu Nhan Nghiên không tốt nên mới nhìn chọn tôi. Đây không phải hắn muốn chết sao.

“Lý Thiếu Kiệt, tao nói với mày một câu, mày sẽ phải trả giá rất đắt vì những lời nói này.”

Tôi bình tĩnh nói.

“Mẹ kiếp! Mày dám uy hiếp tao? Lão tử không sợ bị dọa. Tao nói cho mày biết, mày nhanh chóng xin lỗi tao, nếu không thì mày có tin tao sẽ làm mày tới chết không?”

Lý Thiếu Kiệt hét lớn. lão dracupi thiệt là... up được 1C rồi lặn đầu mất :21:

106. Chương 105: Sự Trả Thù Của Lý Thiếu Kiệt

Tôi không giận mà lại cười, thằng này có đúng là có thú vui thích chê người khác. Nó coi mình là xã hội đen hay sao? Tôi nghèo, cũng không biết hấn giàu tới mức nào mà ở đâu cũng khoe khoang.

“Mày cười cái gì! Lát nữa tao sẽ làm mày khóc.”

Lý Thiếu Kiệt nhìn xung quanh, đám bạn học của hấn vẫn ở xa xa, Hàn Băng Phong đã biết bên này toàn là những người biết trượt tuyết, cho nên sẽ không chú ý tới đây.

Lý Thiếu Kiệt yên tâm, hôm nay nhất định phải dạy dỗ tên không biết trời cao đất dày là gì này, mày không biết Lý Thiếu Kiệt tao lợi hại như thế nào à? Tao là một cao thủ Tán thủ đấy?

“Đây là tự mày tìm đường chết, đừng trách tao hạ thủ không lưu tình!”

Lý Thiếu Kiệt cười ván trượt tuyết ra, hấn không ngờ đương nhiên biết ván trượt tuyết sẽ cản trở việc đánh nhau.

“Chờ một chút”

Tôi thấy hấn chuẩn bị đánh nhau, nhưng trước khi đánh cũng phải nói cho rõ ràng.

“Sao vậy? Sợ à! Sợ thì rút nhanh đi một chút, nếu không mày biết làm sao rồi đấy!”

Lý Thiếu Kiệt thấy tôi bảo đợi một chút, tưởng là tôi sợ, cho nên dương dương đắc ý nói!

“Ha ha, tao nói cho bạn Lý Thiếu Kiệt biết này, trước khi chị thí, chúng ta cũng nên nói rõ một chuyện!”

Tôi háng giọng một cái nói.

“Mày muốn nói gì? Di ngôn hay sao? Ha ha!”

Lý Thiếu Kiệt căn bản chẳng coi tôi ra gì.

“Đánh nhau, tao sẽ đánh với mày, nhưng ai thua thì phải tránh xa Trần Vi Nhi ra! Còn nữa, người thua thì không được trả thù.”

Tôi phải nói trước, tôi cũng không muốn có 1 tên Lưu Khoa Sinh thứ hai. Mặc dù tôi không sợ trả thù, nhưng chuyện này càng ít càng tốt.

“Được, một lời đã định! Những lời này tao vốn cũng muốn nói cho mày nghe đấy?”

Lý Thiếu Kiệt cười ha ha nói.

“Chuẩn bị xong chưa?” Tôi nói.

“Chuẩn bị xong...”

Lý Thiếu Kiệt theo bản năng nói, nhưng mà mới nói ra, đã có cảm giác có cái gì không đúng, giống như đang bị chơi xỏ. Quả nhiên Trần Vi Nhi và Triệu Nhan Nghiên đang cười hi hi.

“Mẹ kiếp, đây là do mày tự tìm đường chết, hôm nay tao sẽ đánh cho mày tới mức mẹ mày cũng không nhận ra được!”

Lý Thiếu Kiệt vung tay lên, xông về phía tôi.

Với cái tốc độ này, tôi chẳng cần dùng dị năng cũng có thể phát hiện ra sơ hở của hấn, với công phu của Lý Thiếu Kiệt tôi đã nắm cũng chỉ vào tầm tam đẳng tán thủ.

Lý Thiếu Kiệt đâm một quyền vào bụng tôi, ngay sau đó lại lên gối vào hạ thể của tôi. Tiểu tử này cũng độc ác, dám hạ sát thủ, muốn cho tôi tuyệt tử tuyệt tôn ư.

Nhưng mà loại công phu này mà đã thương được tôi ư, đúng là quá mơ tưởng hão huyền rồi! Kiếp trước tôi là vô địch tán thủ, đừng nói tới Lý Thiếu Kiệt, cho dù sư phụ hấn có ở chỗ này cũng không làm gì được.

Tôi nhẹ nhàng giơ chân trái ra, đợi cho hấn đưa đầu gối lên thì lập tức đá một cái. Tay tôi bắt lấy tay hấn đang đâm xuống bụng tôi, vặn ngang một cái, cả người hấn lập tức bay lên, ngã trên mặt đất.

Tôi chỉ mới dùng 1 thành lực lượng, hơn nữa còn chưa có phản kích, đây chỉ là phòng ngự chính đáng mà thôi.

Mới có như vậy, mà Lý Thiếu Kiệt đã ngã chổng vó lên trời, mông rơi xuống đất.

May mà mặt đất là tuyết xốp, chứ nếu không thì tiểu tử này cũng nếm đủ. Nhưng mà bạn học Lý Thiếu Kiệt này chắc chắn cũng bị không nhẹ.

Lý Thiếu Kiệt không có lãng phí thời gian, bật dậy từ dưới đất, phủi tuyết trên người đi, bật lên đá về phía tôi.

“Ngừng!”

Tôi vội vàng kêu lên:

“Tao nói cho bạn học Lý biết này, chuyện hôm nay đến đây chấm dứt đi. Mà không phải đối thủ của tao, đánh làm gì cho thêm nhục?”

“Hừ, mà chớ đắc ý! Mới rồi chỉ là trượt chân, tao không cẩn thận bị ngã, lần này thì sẽ không như vậy nữa đâu. Hôm nay tao tuyệt đối không thể bỏ qua cho mày được!”

Lý thiếu Kiệt phẫn hận nói.

Chính bản thân Lý Thiếu Kiệt cũng cho rằng, lúc này chỉ do mình không cẩn thận, nên mới bị trượt.

Hơn nữa bản thân mình cũng không quen đánh nhau trên tuyết. Ở phương diện Tấn Thủ, mình cũng có chút tài nghệ, sao có thể bị đánh bại bởi một cọng lông như vậy được cơ chứ.

Thủ đoạn của tôi Trần Vi Nhi và Triệu Nhan Nghiên vô cùng rõ ràng. Cho nên bọn họ không sợ hãi, đứng ở phía sau của tôi.

Ngược lại còn có hứng thú nhìn Lý Thiếu Kiệt, thậm chí trong mắt Trần Vi Nhi còn có chút kích động.

Dường như nàng mong tôi đáng cho tên Lý Thiếu Kiệt này một trận! Hai chị em này chẳng nhẽ lại có khuynh hướng bạo lực hay sao?

Xem ra tôi phải cẩn thận một chút trong việc lấy tấm thân xử nữ của các nàng. Không thì lúc đó lại có một đôi chị em ham mê bạo lực thì nguy rồi!

Lý Thiếu Kiệt điều chỉnh thân mình, thủ thế. Lần này hẳn không dám mạo em tấn công nữa, mà quan sát tôi thật kỹ, dường như muốn tìm sơ hở. Xem ra cái thằng Lý Thiếu Kiệt này cũng không phải là loại ngu.

Ít nhất hẳn cũng hiểu một chút kỹ xảo chiến đấu. Nhưng mà trong mắt tôi nó chỉ vô vị mà thôi.

Cho dù nhắm mắt tôi cũng có thể giết chết hắn. Ở trong mắt tôi, hắn chỉ là một con chuột, sự chênh lệch giữa chúng tôi quá lớn, đến mức tôi chẳng thêm động thủ với hắn.

Lý thiếu Kiệt rút cục không kìm nén được nữa, xông mạnh về phía tôi. Nhưng mà lần này hẳn cũng thông minh ra, không dám công kích ở cự ly gần, mà cách tầm khoảng 3, 4 mét, dùng chân đá tới phía tôi.

Nếu hắn đã chủ động tiến công, tôi cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, ai bảo hắn kiêu ngạo đây?

Rõ ràng là bại tướng dưới tay tôi, mà lại dám khiêu khích. Tôi giơ tay lên, cầm lấy bàn chân của Lý Thiếu Kiệt, hất tung lên không trung, quãng hắn ra xa tầm 5, 6 mét, rơi xuống mặt đất.

Nơi đó tuyết không nhiều, chắc chắn Lý Thiếu Kiệt sẽ nếm chút đau khổ. Quả nhiên, Lý thiếu Kiệt đau đớn nghiêng răng, chống tay vài cái cũng không đứng dậy được.

Thoạt nhìn không bị trọng thương gì cả, nhưng cũng có thể phán đoán là hắn đau đớn vô cùng, cả người bầm dập thì chắc chắn không tránh khỏi.

“Lý Thiếu Kiệt, mà thua rồi.”

Tôi chỉ vào Lý Thiếu Kiệt, hờ hững nói.

Lý Thiếu Kiệt vắn người, muốn nói cái gì đó. Nhưng hắn lại bị đau, khuôn mặt biến dạng, dùng ánh mắt thâm độc nhìn vào chúng tôi.

Tôi không hề để ý đến hắn nữa, xoay người nói với Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi:

“Chúng ta đi trượt tuyết thôi.”

Triệu Nhan Nghiên lo lắng chỉ vào Lý Thiếu Kiệt hỏi:

“Hắn có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì đâu, không chết được. Không thấy hắn vẫn có thể cử động hay sao.” Tôi nói.

Đối phó với Lý Thiếu Kiệt thì chẳng cần phải tốn chút công sức gì, cũng có thể dạy dỗ hắn một trận.

Dù sao loại chuyện giết người tôi sẽ không bao giờ làm, mà có làm thì ông của Triệu Nhan Nghiên sẽ không đứng ở bên tôi nữa.

Trần Vi Nhi rất khẩn trương, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, chẳng lẽ nha đầu này thích xem tôi đánh nhau? Tôi nhớ lần trước ở chỗ Lưu Chấn Hải, nha đầu này cũng vô cùng kích động.

Tôi kéo Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi đến một nơi vắng vẻ, không dốc lắm, tuyết cũng tương đối xốp. Trượt ở chỗ này mặc dù không có giới hạn, nhưng ít đá.

Vị trí này của chúng tôi tương đối an toàn, hơn nữa không phải khu trung tâm, tôi đeo kính lên, bắt đầu chuẩn bị.

“Vi Nhi, cậu cẩn thận một chút, bắt đầu thử ở cái sườn dốc này, tớ sẽ giữ cậu.”

Tôi vươn tay cầm lấy tay Trần Vi Nhi. Nói thật trượt tuyết tệ nhất là có người giữ, nếu như trong hai người có một người bị ngã, thì sẽ kéo cả người kia theo.

“Tớ...”

Trần Vi Nhi trong lòng vẫn sợ hãi, không dám di động. Nàng có chứng sợ độ cao, nên giữ thăng bằng không được tốt lắm.

“Như vậy đi. Vi Nhi, tớ làm mẫu một chút, sau đó cậu sẽ thử!”

Nhìn Vi Nhi đứng ở trên mặt tuyết giống như chịu tội. Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, nói với Triệu Nhan Nghiên:

“Nhan Nghiên, em giúp Vi Nhi đi, đừng để nàng ngã.”

“Vi Nhi, cậu nhìn, làm như tớ này, hai chân đặt song song trên mặt tuyết, đi động từng bước về phía trước giống như đi bộ, lúc này cái tên Lý Thiếu Kiệt kia không trượt tuyết, nhưng cũng làm rất khá!”

Tôi cười nói.

Vi Nhi nghe tôi nói đến Lý Thiếu Kiệt. Lập tức nhớ lại bộ dáng như con gấu của hắn, không khỏi cười lên.

Không khí cũng thoải mái hơn không ít. Dưới sự trợ giúp của tôi và Triệu Nhan Nghiên, Trần Vi Nhi đã có thể di động được một chút, thậm chí sau này không cần phải đỡ nữa.

Tôi tiếp tục dạy cho Trần Vi Nhi một số động tác, Trần Vi Nhi lúc đầu bị sợ do không giữ được thăng bằng.

Sau khi đã làm quen, thì nàng làm những động tác này vô cùng thuần thục. Tiếp theo chính là những động tác cua, ngoắt, dừng, tôi lần lượt làm mẫu cho Trần Vi Nhi.

Đại khái mất khoảng hơn 1 giờ, Trần Vi Nhi đã có thể trượt tuyết rồi.

“Chúng ta tìm một nơi có độ dốc lớn hơn trượt nhé.”

Triệu Nhan Nghiên đề nghị nói.

Vốn nơi này chỉ là nơi dạy Trần Vi Nhi, không mang tính thách thức với Triệu Nhan Nghiên và tôi.

“Có đi không?”

Tôi nhìn Trần Vi Nhi lo lắng nói.

“Không sao, tớ cũng đang muốn thử.”

Lúc này, Trần Vi Nhi đã quên mất sự sợ hãi, mà hướng lấy niềm vui từ trượt tuyết mang tới.

Tôi nhìn xung quanh một chút, bên kia độ dốc cũng tương đối, nhưng lại có 1 cái vách đá. Nhưng nếu như không trượt sang bên đó, thì cũng không có gì.

Triệu Nhan Nghiên buông tay vịn ở vai tôi ra, sau đó bắt đầu trượt xuống.

“Muốn thử một chút không?”

Tôi nói với Vi Nhi.

Trần Vi Nhi nhìn xuống dưới, ngần ngừ một chút, rồi cắn răng nói:

” Lưu Lỗi. Cậu có thể giữ tớ không?”

“Được!”

Tôi vui vẻ nói, rồi cầm lấy tay Vi Nhi, đây chính là kết quả mà tôi muốn. Dưới sự giúp đỡ của tôi, Trần Vi Nhi bắt đầu trượt vòng quanh, mà tôi cũng tận lực duy trì thật tốt cho Trần Vi Nhi, cẩn thận di chuyển xuống dưới.

Chỗ này ngã xuống cho dù không chết, nhưng cũng không phải chuyện đùa.

“Mẹ nó, hai con tiện nhân, một đôi cẩu nam nữ, chúng mày đi chết đi!”

Bỗng nhiên, phía sau tôi vang lên âm thanh oán độc của Lý Thiếu Kiệt, rồi tôi có cảm giác một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ đẩy tới!

107. Chương 106: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

“Cút con mẹ mày đi, tao không tin là mày sẽ không chết!”

Tôi đang liều mạng kéo Trần Vi Nhi, thì đằng sau lưng lại bị đánh một cú đập thật mạnh, nhất thời tôi liền ngã xuống, cùng với Trần Vi Nhi lăn về phía vách đá...

Bởi vì tôi và Trần Vi Nhi bị lực tác động không đều, cho nên Trần Vi Nhi lăn xuống trước! Mà ở bên kia, chỉ có mười mấy thước nữa thôi là một vách đá cao chót vót của Tây Tinh Sơn! Tôi với Trần Vi Nhi vẫn đang lăn về phía đó!

Lúc này, nếu tôi muốn thoát ra thì tôi có thể buông tay Trần Vi Nhi, mà nhảy sang một bên, nhưng mà tôi không làm như vậy.

Tôi không thể để cho Trần Vi Nhi chết được! Mắt thấy vách đá đã ở trước mặt, trong đầu tôi xuất hiện một ý nghĩ:

“Chẳng lẽ tôi và Trần Vi Nhi sẽ chết ở đây?”

Hừ, tôi nhắm hai mắt lại! Tôi cũng không tin, Diêm Vương lão ca của tôi sẽ để cho tôi chết dễ dàng như vậy?

Nhưng mà, chỉ trong nháy mắt, tôi đã cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, tiếng gió vang lên vù vù bên tai, rồi cuối cùng là mất đi tri giác...

Lúc tôi tỉnh lại, cả người đau nhức vô cùng, tứ chi dường như không còn cảm giác gì cả.

Tôi thậm chí không cách nào sử dụng được hai tay của tôi. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ tôi mất đi chân tay rồi?

Tôi giật mình mở mắt, rất may là chân tay vẫn còn.

Trần Vi Nhi giờ phút này còn đang nằm trên thân thể của tôi, do vậy mà chân tay lâu không hoạt động, máu không chảy được tới, cho nên mới có hiện tượng như vậy.

Tôi đang ở đâu? Tôi đã chết rồi hay sao? Nhưng mà tôi lập tức hủy bỏ ý nghĩa này.

Tôi đã chết qua một lần, đương nhiên đã biết Địa Ngục như thế nào, mà nơi này không giống. Nói cách khác, chúng tôi còn sống.

Lúc này tôi mới vô cùng hối hận, lúc thời khắc nguy cấp vừa rồi, tại sao tôi lại quên mất dị năng, nếu như sử dụng thì tôi với Trần Vi Nhi đâu có bị lặn xuống vách núi như thế này.

Nhưng mà hối hận cũng vô ích, việc cấp bách bây giờ là phải biết chúng tôi đang ở địa phương nào. Tôi quay đầu nhìn xung quang, thì lập tức bị dọa cho sợ hết cả hồn!

Bên cạnh chúng tôi toàn đá với đá! Mà tôi và Trần Vi Nhi lúc này đang nằm gọn trong một chạc ba của một cây cổ thụ! Phía dưới là vách núi sâu tới mấy trăm mét!

Tôi còn nghĩ tại sao tôi không chết, hóa ra là bị vướng vào trên cây! Nếu không cho dù tôi có kết nghĩa cùng với Diêm Vương, thì cũng khó thoát khỏi cái chết.

Tôi không khỏi toát mồ hôi lạnh! Cái tên Lý Thiệu Kiệt này cũng vô cùng độc ác đấy chứ, một khi tôi và Trần Vi Nhi ngã chết, thì hẳn sẽ mang tội cố ý giết người!

“Vi Nhi”

Tôi dùng bàn tay cứng ngắc của mình vỗ vỗ vào lưng của Trần Vi Nhi.

Vi Nhi không có động đậy gì cả.

Tôi tiếp tục gọi mấy tiếng nàng vẫn không trả lời. Chẳng lẽ Vi Nhi nàng đã chết? Một ý niệm không tốt hiện lên trong đầu của tôi.

Không thể nào! Vi Nhi ngã ở trên người của tôi, có chết cũng phải là tôi chết mới đúng.

Có lẽ Vi Nhi còn đang hôn mê! Nghĩ tới đây, tôi lập tức yên lòng, quay đầu nhìn khuôn mặt của nàng, nhưng Vi Nhi ngã ngửa, cho nên tôi không thể nhìn rõ được.

Tôi đưa tay đặt trên bộ ngực căng phồng của Vi Nhi. Nhưng tôi thề, tôi không phải là lưu manh muốn đùa giỡn, tôi chỉ muốn xem tim của Vi Nhi còn đập hay không thôi.

Nhưng tôi thừa nhận, thời gian tôi thử hơi dài một chút, cũng có một chút khoái cảm! Rất may là tim của Vi Nhi vẫn đập bình thường, có khi chỉ bị sợ hãi quá mà ngắt đi thôi.

Tình thế trước mắt của chúng tôi rất nguy hiểm. Khi có những cơn gió thổi qua, tôi có thể cảm giác được cành cây phía dưới chúng tôi lắc lư rất mạnh. Tôi không dám cái cành cây này sẽ không gãy!

Tôi bình tĩnh tâm tình, nhìn quanh bốn phía một vòng. Cái cây này mọc từ trên một vách đá thè lè ra, mà vùng phụ cận vách đá là một cái bình đài tương đối bằng phẳng!

Cả người tôi bị gió lạnh thổi buốt tới tận xương, nếu như có thể vào cái bình đài đó tránh gió thì cũng là một ý tưởng không tệ!

Nếu như cứ tiếp tục ở cái chạc cây này, thì cho dù không có bị gãy, thì sớm muộn cũng bị chết rét.

Nghĩ tới đây, tôi dùng sức lay thân thể của Trần Vi Nhi mấy cái, nói:

“Vi Nhi, mau tỉnh dậy! Nếu không chúng ta sẽ bị chết rét đấy!”

Lần này có thể do động tác của tôi dùng lực tương đối lớn, thanh âm lại rất kích động, cho nên Trần Vi Nhi đã có phản ứng!

“Lưu Lỗi... Là cậu sao?”

Trần Vi Nhi yếu ớt nói.

“Là tớ, Vi Nhi, chúng ta bị đẩy xuống vách đá!” Tôi nói.

“Chúng ta đều chết rồi à? Đây là nơi nào? Có phải địa ngục không?”

Trần Vi Nhi nói với giọng hơi hốt hoảng.

“Chúng ta không có chết! Chẳng qua là bị vướng lại trên một chạc cây! Vi Nhi cậu có khỏe không? Còn có thể cử động không? Chúng ta bây giờ phải nghĩ biện pháp rời khỏi cái cây này!”

Vi Nhi vừa mới tỉnh lại, tôi đã thấy nàng hắt xì.

“A... Thật xin lỗi.”

Vi Nhi lúc này cũng phát hiện nàng đang nằm trên người của tôi:

“Cậu có sao không?”

“Không sao, nhưng mà Vi Nhi, có một câu nói tớ phải nói với cậu!”

Tôi nghiêm túc nói nói.

“Chuyện gì?”

Vi Nhi bị tôi dọa cho sợ hết hồn.

“Người nên giảm cân đi!”

Tôi cười nói.

“Đáng ghét! Giờ là lúc nào rồi mà cậu còn dám nói giỡn!”

Vi Nhi hờn dỗi xoay người lại đánh tôi.

Cái cành cây dưới người tôi lập tức kháng nghị rung lên, làm cho Vi Nhi hoảng sợ lập tức ngưng động tác, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nhìn chùng tôi.

Lúc này, nàng đang nằm trên người tôi, tư thế vô cùng mập mờ, giống như động tác nữ trên nam dưới!

Nhưng mà Trần Vi Nhi cũng không dám lộn xộn, cứ mập mờ như vậy cứ ở trên người của tôi. Bụng của nàng chạm vào hạ thân của tôi!

Tiểu huynh đệ của tôi bị kích thích như vậy, lập tức kiên quyết đứng lên! Đừng nghĩ là tôi gặp phải hiểm cảnh còn nghĩ tới chuyện này..., đây cũng chỉ là phản ứng sinh lý bình thường mà thôi!

Trần Vi Nhi cũng cảm thấy phản ứng của tôi, nàng đã là một cô nương 18 tuổi thì làm sao không hiểu! Khuôn mặt tái nhợt lập tức đỏ hồng. Nhưng điều đáng chết là, do ở tình huống như thế này, cho nên không thể tránh né được!

“Thật xin lỗi...” Tôi xin lỗi nói.

“...”

Trần Vi Nhi bắt đầu dĩ lắc đầu, xấu hổ vô cùng, không biết làm gì cả.

Nó như một khúc nhạc đệm, làm cho trong người của tôi như có ngọn lửa thiêu đốt, toàn bộ cảm giác tê dại đã biến mất! Nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Trần Vi Nhi, tôi cũng không biết nàng đang nghĩ gì! Hạ thân của tôi hung hăng chọc vào bụng nàng như vậy, nếu nàng không có phản ứng, thì nàng có khi không phải là nữ nhân.

“Có lạnh không?” Tôi cười hỏi.

“...”

Vi Nhi hay không dám nói, chỉ lắc đầu.

“Cậu có thể cử động không, hai chúng ta đổi vị trí! Tớ sẽ nghĩ biện pháp để chúng ta bò xuống khỏi cái cây này, nếu như nó mà gãy là chúng ta lại rơi xuống đó!” Tôi nói.

“Ừ...”

Trần Vi Nhi gật đầu, bắt đầu từ từ di chuyển sang bên cạnh của tôi, nhưng điều may mắn nhất chính là, bụng của nàng đang di chuyển ở hạ thân tôi!

Từng đợt khoái cảm dâng lên, trong đầu tôi có một suy nghĩ điên cuồng, đó chính là nếu có thể ở cái chạc cây này mà ân ái thì sẽ thế nào nhỉ?!

Nhưng đây cũng chỉ là ý nghĩ trong chớp mắt, nếu thực sự như vậy, thì chỉ có một con đường chết!

Tôi vội vàng thu hồi suy nghĩ, phía dưới đang cứng từ từ mềm đi.

Trần Vi Nhi cũng cảm thấy biến hóa của tôi, đỏ mặt cười cười, trườn xuống bên cạnh, cuối cùng thì tôi cũng có thể cử động rồi!

Tôi ngồi dậy, cởi ván trượt tuyết ra, ném xuống dưới, cái này tận 600 đồng đó, nhưng mà lúc này không có nghĩ nhiều được như vậy.

Chẳng có gì quan trọng bằng mạng sống, đồng thời tôi cũng cởi giúp luôn cho Trần Vi Nhi.

Làm xong tất cả, tôi cẩn thận tụt xuống phía dưới, may là kiếp trước tôi hay leo trèo, nên tương đối thuận lợi.

Tôi an toàn xuống dưới, khi một chân dẫm lên được tảng đá! Cảm giác bình an lập tức dâng lên, cho dù tôi đã chết một lần, nhưng được sống luôn có cảm giác không thể diễn tả!

Tôi vẫy tay với Trần Vi Nhi, gọi:

“Vi Nhi, cậu cũng xuống đây đi!”

“Tợ... Tớ sợ!”

Trần Vi Nhi tựa vào thân cây run rẩy nói:

“Cậu... Lúc cậu trèo xuống, tớ rất sợ hãi... tớ... tớ có bị rơi xuống dưới không?”

“Đương nhiên là không, cậu giữ thật chặt, rồi từ chỗ này trèo xuống!” Tôi an ủi.

Trần Vi Nhi nghe lời của tôi. Nhưng rồi lại giật mình, nức nở nói:

“Lưu Lỗi... Tớ sợ! Tôi không dám cử động!”

Ai! Tôi thở dài, không có cách nào khác, tôi đành nói:

“Vi Nhi, cậu đừng cử động, chờ tớ qua đây!”

Tôi đem toàn bộ bao cổ tay, cổ chân ném đi, sau đó trèo lên cây. Do có kinh nghiệm một lần rồi, nên tôi có thể dễ dàng trèo tới.

“Vi Nhi, đưa tay cho tớ!”

Tôi nói với Trần Vi Nhi, đưa tay ra phía trước.

Trần Vi Nhi cẩn thận đưa tay tới, chúng tôi giữ cho nhau trèo xuống. Tôi vô cùng cẩn thận di chuyển xuống phía dưới, Trần Vi Nhi cũng theo cách tôi hướng dẫn mà đi.

Tôi rất cẩn thận, dùng toàn bộ sức lực của cơ thể, tôi sợ nhất một điều là cành cây này sẽ gãy.

Mặc dù động tác của tôi đã vô cùng chậm chạp rồi, nhưng cành cây dưới chân chúng tôi phát ra tiếng kêu kéo kẹt, run rẩy không ngừng.

Khi tôi mới đặt một chân xuống được vách đá thì cành cây bỗng nhiên “rắc rắc” một tiếng, rồi gãy xuống. Tôi và Trần Vi Nhi cũng lập tức trượt theo.

“A!” Trần Vi Nhi hét lên chói tai, liều mạng giữ chặt lấy tay của tôi...

Thân thể của chúng tôi theo cành cây bị gãy trượt vào vách núi, rất may là cành cây này còn chưa có gãy rồi, vẫn còn dính vào thân cây, nhưng mà thời gian gãy hoàn toàn cũng không còn xa nữa!

108. Chương 107: Trước Khi Chết

Một tay để kéo mình còn không nổi, huống chi còn kéo thêm cả Trần Vi Nhi nữa, đúng là hết sức khó khăn.

“Vi Nhi, cậu có thể ôm lấy tớ không? Một tay thì tớ không dùng lực được!”

Tôi nói với Trần Vi Nhi.

“Lưu Lỗi, cậu buông tớ ra đi, không phải để ý tới tớ! Nếu mà như vậy, thì cậu cũng không lên được đâu!”

Trần Vi Nhi lúc này đã biết sự tình nghiêm trọng, nàng bình tĩnh đi rất nhiều.

“Không được, tớ sao có thể buông cậu được chứ?”

Vốn tôi muốn để cho Trần Vi Nhi ôm lấy tôi, nhưng nhìn tình cảnh này thì không được nữa rồi, có trời mới biết, sau khi ôm lấy tôi, nha đầu này có buông tay hay không.

“Lưu Lỗi, cậu đừng để ý tới tớ, nếu cậu mà chết Nhan Nghiên muội muội chắc chắn sẽ thương tâm!”

Trần Vi Nhi u oán nói với tôi.

“Không được, tớ không bao giờ buông cậu ra đâu!”

Tôi nói như đinh chém sắt, giọng nói không mang theo sự thương lượng.

“Nhưng mà...”

Trần Vi Nhi cau mày nói.

“Vi Nhi, cậu dùng hai tay ôm chặt lấy tớ đi, tớ nói cho cậu biết, nếu như cậu dám buông tay, thì tớ sẽ nhảy xuống cùng với cậu!”

Tôi kiên quyết ra lệnh.

“Ai...”

Trần Vi Nhi thở dài, từ từ di chuyển một tay ôm chặt lấy hông của tôi, sau đó tay kia mới bỏ ra, dùng lực ôm thật chặt lấy thân thể tôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm nói:

“Vi Nhi, cậu ôm thật chặt vào nhé, tớ giờ muốn bò lên.”

“Ừ, cậu cẩn thận một chút nhé.”

Trần Vi Nhi nhỏ giọng nói:

“Tại sao cậu không bỏ rơi tớ đi chứ...”

“Bởi vì, tớ không cho phép người yêu của tớ rời xa tớ!”

Lúc sinh ly tử biệt, tôi cũng không còn nghĩ ngợi được nhiều nữa, trực tiếp nói lời tâm can.

Tôi rõ ràng có thể cảm giác được, thân thể của Trần Vi Nhi run lên, dùng sức ôm chặt lấy tôi hơn.

Tôi hít sâu một hơi, dùng sức bò về phía trước. Chỉ còn hai thước... một thước, tôi sẽ trèo qua được đoàn cành cây gãy!

Tôi mừng rỡ lại càng hành động thật nhanh. Nhưng mà chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, không nghĩ tới trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc thế này, tôi chỉ cách đoạn cây gãy còn có 20 phân, thì răng rắc một tiếng, vô số tuyết rơi xuống, tôi và Trần Vi Nhi đã mất hút dưới vách núi.

Tôi bắt đắc dĩ buông lỏng ra hai tay, ôm thật chặt Vi Nhi nhỏ bé của tôi. Có lẽ chỉ sau một khắc nữa, tôi sẽ lại gặp mặt Diêm Vương lão ca!

Tôi và Trần Vi Nhi rơi thật nhanh xuống dưới, cũng bởi vì nguyên nhân là trọng lực, cho nên tôi vẫn thấy rõ, cái cành cây gãy vẫn đang rơi ở trên đầu chúng tôi.

Trong lúc này, đầu óc tôi vô cùng tỉnh táo, những sợ hãi bị quét sạch. Tử vong đã ở rất gần với tôi!

Tôi đang nghĩ tới chuyện, nếu như một lần nữa mà gặp mặt Diêm Vương lão ca, không biết tôi có cảm tưởng gì?

“Lưu Lỗi, em yêu anh!”

Trần Vi Nhi quên cả sợ hãi nói:

“Em yêu anh!”

Trần Vi Nhi cười, nước mắt rơi trong không trung hóa thành những viên băng châu, bay múa trong làn hơi nước.

Trước khi chết, nàng cũng có thể nói ra được những tình cảm sâu kín chứa trong nội tâm kia, bây giờ đối mặt với tử vong, nàng không cần thiết phải giấu diếm nữa, cũng không có gì phải tiếc nuối.

Có thể chết cùng với người yêu ở một chỗ, đó cũng là một loại hạnh phúc.

“Vi Nhi, chúng ta nhất định sẽ không chết!”

Trong lúc này, khi thấy được tình cảm sâu đậm của Trần Vi Nhi, trong tim tôi lại hiện lên một sự hi vọng.

Mẹ kiếp, khi sống lại tất cả các chuyện may mắn đều rơi trên đầu của tôi, làm sao có thể chết lãng xẹt như một quả rắm thế này được?

Trần Vi Nhi đang ôm chặt lấy tôi, tôi cũng nhắm mắt hưởng thụ cảm giác hạnh phúc này.

Một trăm thước, năm mươi thước, mặt đất đã có thể nhìn rõ. Tốc độ của tôi với Trần Vi Nhi vô cùng nhanh. Không còn hi vọng gì nữa, sau khi rơi xuống đất, tôi với Trần Vi Nhi phải chết không còn nghi ngờ gì cả.

“Vi Nhi, nếu xuống địa phủ rồi, em có gả cho anh không?”

Trong thời khắc tử vong, tôi nói với Trần Vi Nhi.

“Có... Em cũng muốn vậy.”

Trần Vi Nhi cũng biết, chúng tôi sẽ chết. Nhưng nàng lại không biết, sau khi chết chúng tôi sẽ được dẫn tới địa ngục.

Mặc dù có thể làm cô hồn dã quỷ, nhưng tôi có Diêm Vương lão ca chiếu cố. Tôi ở địa ngục cũng có làm loại cô hồn dã quỷ nhưng có thân phận là hoàng thân quốc thích, hai cô hồn dã quỷ làm bạn với nhau quả thực không tồi.

“Ba” một tiếng, Trần Vi Nhi rơi xuống đất trước, sau đó là tôi. Trong lúc này, tôi nhắm mắt lại, đón nhận cảm giác lạnh thấu xương của hơi thở tử vong!

Tôi rùng mình một cái, đầu óc lập tức tỉnh táo lại.

Thì ra là chúng tôi chưa chết, dưới chân chúng tôi không phải là đất, mà lại là nước. Trước kia chúng tôi nhìn thấy đất, chẳng qua chỉ là một lớp băng mỏng trên mặt nước mà thôi.

Bởi vì trọng lực rất lớn, tôi với Trần Vi Nhi chui luôn xuống cả đáy hồ, nước rất lạnh và chảy xiết.

Vi Nhi bởi vì sắc nước mà khuôn mặt nhỏ đỏ bừng. Nhưng tôi kịp thời ngừng thở, mặc dù nước có lạnh, nhưng mà kiếp trước tôi đã có kinh nghiệm sinh tồn trong mùa đông, chỉ trong thoáng chốc đã thích ứng với hoàn cảnh này.

Tôi ôm chặt Vi Nhi, bơi lên phía trên, nhưng trên đỉnh đầu chúng tôi không phải là nước, mà lại là một tầng băng dày, chỗ chúng tôi mới rơi xuống, đã không còn nữa.

Hóa ra, dòng nước chảy xiết đã mang chúng tôi tới một nơi khác. May mà trước khi rơi xuống nước, tôi đã kịp thời hít sâu và một hơi, nếu không cũng sẽ giống như Trần Vi Nhi.

Tôi cố chịu lạnh, ôm thật chặt Trần Vi Nhi, tùy ý cho dòng nước của con sông cuốn chúng tôi về phía trước. Lúc này trong lòng tôi có một sự tin tưởng, chỉ cần nước còn chảy, thì chúng tôi nhất định có thể thoát khỏi đây!

Nhưng mà trong một thời gian dài thiếu không khí, cảm giác của tôi cũng mơ hồ đi không ít...

Cái lạnh làm tôi tỉnh tại..khi đó tôi chỉ thấy phía trước đen kịt, Trần Vi Nhi vẫn được tôi ôm thật chặt trong lòng.

Mặc dù nửa dưới vẫn nằm trong nước, nhưng nửa trên đã ở trên không trung, phản ứng lúc này của tôi vô cùng mừng rỡ, chúng tôi được cứu rồi!

Khi đã quen với bóng tối, tôi phát hiện chúng tôi đang ở trong một sơn động, chỗ cuối cùng trong sơn động có một hồ nước, thì ra chúng tôi đang ở trên cái hồ này. Hiển nhiên, cái sơn động này thông với dòng sông dưới Tây Tinh Sơn.

Tôi kéo Trần Vi Nhi từ trong nước lên, đặt lên một tảng đá, sau đó vỗ vỗ vào lưng nàng.

Trần Vi Nhi “ọe” một tiếng, đem toàn bộ nước bẩn trong bụng nôn ra. Bắt đầu ho khan kịch liệt, may mà chúng tôi không bị bùn cát xông vào miệng, nếu không chắc chắn phải đi cấp cứu rồi.

Một lát sau, chờ Trần Vi Nhi không ho khan nữa, tôi đem nàng ôm vào trong ngực. Tôi xem thử nàng một chút, hô hấp của nàng đã bình thường, nhưng thân thể nàng không ngừng run rẩy.

“Vi Nhi, em làm sao vậy?” Tôi lo lắng hỏi.

“Em... Lưu Lỗi, anh là Lưu Lỗi hay sao?”

Trần Vi Nhi nghe được thanh âm của tôi, lập tức kích động hỏi.

“Đúng vậy, Vi Nhi. Em cảm thấy như thế nào?”

Tôi vỗ vỗ cái lưng của Trần Vi Nhi để cho nàng yên tâm hơn.

“Lưu Lỗi, chúng ta đang ở đâu? Tại sao lại tối như vậy? Nó.. là địa ngục hay sao?”

Trần Vi Nhi kinh hoảng nói.

Tôi bỗng nhiên có một ý tưởng, muốn đùa Trần Vi Nhi một chút, nên ra vẻ nghiêm túc nói:

“Đúng, Vi Nhi, chúng ta đã chết! Nhưng chúng ta dương thọ chưa hết, bởi vì ngoài ý muốn bỏ mình, cho nên không thể đi đầu thai, lúc này Diêm vương lão gia đã đưa chúng ta tới biên giới địa ngục, chúng ta phải ở chỗ này 50 năm, mới được đi đầu thai!”

“A!”

Ngoài dự liệu của tôi chính là, Trần Vi Nhi không có chút nào kích động, mà lại còn mừng thầm, nói:

“Thì ra là vậy, đúng là có âm tào địa phủ thật!”

“Vi Nhi, chúng ta đã biến thành quỷ, em không sợ sao?”

Tôi tiếp tục hù dọa nói.

“Không sợ, có anh ở bên cạnh em, thì chẳng có gì đáng sợ cả. Còn nữa... người ta trước khi chết đã đồng ý gả cho anh, chẳng lẽ anh không nhận em?”

Trần Vi Nhi nhích lại gần bên cạnh tôi, nói.

Lúc này tôi mới nhớ, trước khi chết tôi đã cầu hôn Trần Vi Nhi. Hơn nữa Vi Nhi cũng đã đồng ý.

Bây giờ tôi lại lừa Vi Nhi là chúng tôi đã chết, cho nên nha đầu này tưởng chúng tôi đang ở địa ngục.

“Sao lại thế? Vi Nhi, anh yêu em còn không hết nữa là!”

Tôi cao hứng ôm lấy Trần Vi Nhi, không nghĩ tới trong sinh ly tử biệt, đã hoàn toàn phá vỡ trường ngại giữa tôi với nàng, hòa quyện nội tâm vào với nhau.

“Lão công. Em có chút hơi lạnh.”

Trần Vi Nhi run giọng nói với tôi.

Không nghĩ tới Trần Vi Nhi lại gọi tôi là lão công! Ha ha, Diêm Vương lão ca, lão ca quả nhiên chiếu cố đệ, an bài cảnh sinh ly tử biệt này thật tốt!

Nhưng mà sau khi nghe Trần Vi Nhi nói vậy, tôi mới cảm giác thân thể mình lạnh như băng, mặc dù cái sơn động này không có nước, nhưng chúng tôi đã bị nước lạnh thấm vào rồi, chuyện này không phải chuyện đùa.

“Chúng ta đi về phía trước một chút, xem có tìm được cửa động hay không nhé.”

Tôi chỉ vào nơi có ánh sáng ở phía trước, nói.

“Cửa động? Tại sao lại tìm cửa động?”

Trần Vi Nhi kỳ quái nói.

“Đương nhiên là tìm người cứu trợ rồi, chẳng nhẽ cứ ở nơi này cho đến chết hay sao! Lão bà đáng yêu của anh!”

Tôi ôm lấy Trần Vi Nhi nói.

“Người cứu trợ? Chúng ta không phải là đã chết rồi hay sao?”

Trần Vi Nhi mở to hai mắt nhìn tôi nghi ngờ nói.

“Ha hả, anh đùa em đấy, lão công em mạng lớn như vậy, sao có thể chết được đây? Có phải hay không, Lão bà yêu quý!”

Tôi cười nói.

“Đừng gọi em là lão bà.”

Trần Vi Nhi đột nhiên lạnh lùng nói.

Trong bóng tối, tôi cảm thấy mặt của Trần Vi Nhi trở nên lạnh băng.

“Vi Nhi, em làm sao vậy?”

Tôi đi tới, muốn đem nàng ôm vào trong ngực, lại bị nàng đẩy ra.

“Đừng đụng tới em, nếu chúng ta không chết thì không có bất kì quan hệ gì cả.”

Trần Vi Nhi cố gắng lãnh đạm nói, rồi nghẹn ngào khóc lên.

Dưới ánh sáng yếu ớt, Trần Vi Nhi lệ rơi đầy mặt.

“Vi Nhi, em làm sao vậy?”

Tôi có chút ít kinh hoảng kêu lên, đưa tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt của Trần Vi Nhi.

Trần Vi Nhi không phản kháng, nhưng lại đứng im không nhúc nhích, nước mắt cứ tiếp tục rơi xuống.

Tôi muốn khuyên bảo nàng, nhưng không biết phải mở miệng thế nào. Tôi không nghĩ mình chỉ đùa nàng một chút, mà nàng lại phản ứng mạnh tới như vậy, chẳng lẽ... Chẳng lẽ Vi Nhi muốn chúng tôi chết đi, rồi mới biểu lộ chân tình với tôi hay sao?

“Vi Nhi, chúng ta bây giờ cho dù không có chết, nhưng có khác gì chết đâu? Nơi này là chỗ nào chúng ta cũng không biết, ngay cả việc ra ngoài cũng không nắm chắc, cho dù hiện tại không chết, thì sớm muộn cũng phải chết đói ở chỗ này!”

Tôi lớn tiếng nói, không cần biết Vi Nhi phản ứng thế nào, ôm nàng vào trong ngực.

109. Chương 108: Dừng Điện Thoại Di Động Đánh Lửa

“Anh nói đúng, có lẽ... có lẽ chúng ta sẽ chết ở chỗ này.”

Một lát sau, Vi Nhi ngẩng đầu lên, nói nhỏ với tôi.

“Vi Nhi, vậy là em đã đồng ý làm lão bà của anh rồi phải không?”

Tôi cao hứng nói. Có thể nhìn ra, Vi Nhi đã nghĩ thông suốt rồi.

“Đúng, nếu như chúng ta không ra được khỏi nơi này, vậy chúng ta... Chúng ta...”

Nói tới đây, Vi Nhi đã rúc đầu vào trong lồng ngực của tôi, dùng âm thanh nhỏ nhất nói vào tai tôi.

“Vi Nhi, em nói gì?”

Tôi cho dù có vểnh tai lên, cũng không nghe thấy Vi Nhi nói gì.

“Không có gì, anh không nghe được thì thôi.”

Trần Vi Nhi e thẹn nói:

“Nhưng mà chúng ta phải có điều kiện là không ra ngoài được, bây giờ chúng ta tiếp tục tìm cửa động đi.”

“Được.”

Tôi gật đầu, nhưng mà trong lòng lại nghĩ, nếu như tìm được đường ra thì tôi phải nghĩ cách giấu nàng.

Tôi kéo Trần Vi Nhi đi tới chỗ có ánh sáng trong sơn động. Trong sơn động mặc dù rất tối, nhưng cũng rất bằng phẳng, di chuyển không khó khăn lắm.

“Đây là cái gì?”

Vi Nhi bỗng nhiên dừng lại, núp ở phía sau của tôi, chỉ vào một đạo ánh sáng màu lam, hét lớn:

“Có quý...”

Ai, đúng là cô bé! Lúc này còn mong mình thành quý, bây giờ lại sợ quý tới như vậy.

Nhưng trong lòng tôi lại nghĩ, quý thì có gì phải sợ, Lão tử là em kết nghĩa của Diêm vương lão ca, có tên quý nào dám xông ra làm trang B, đây không phải là muốn chết sao?

Tôi nhìn theo phương hướng mà Trần Vi Nhi chỉ, phát hiện có một đồ vật phát ra ánh sáng màu lam. Ha ha, không phải là kim cương hay trân bảo của dị giới gì đó chứ?

“Vi Nhi, em đứng ở chỗ này, để anh đi xem một chút.”

Tôi nói với Trần Vi Nhi ở phía sau, rồi bước thật nhanh tới nơi có ánh sáng màu lam đó, ngồi chồm hõm trên mặt đất, nhưng khi nhìn kỹ thì lại làm cho tôi hết hồn, hóa ra nó là một cái đầu lâu!

Ở bên cạnh cái đầu lâu còn có một bộ xương trắng. Tôi tức giận tới nỗi đá bay cái đầu lâu, trong lòng thần mắng: Con mẹ nó, vốn tưởng nhặt được bảo bối, ai ngờ lại xui xẻo tới vậy.

“Nó là cái gì vậy?”

Trần Vi Nhi thấy tôi đá một vật đi, kỳ quái hỏi.

“A... Nó là một đồng xương động vật.”

Tôi suy nghĩ một chút, tốt nhất là không cho Vi Nhi biết đây là xương người, nếu không nha đầu này lại hoảng sợ.

“Nhưng mà tại sao bên trên nó có ánh sáng màu lam?”

Trần Vi Nhi nghi hoặc hỏi.

”Ánh sáng màu lam đó là ma chơi, nhưng thực ra chỉ là phốt pho từ xương động vật hóa thành. Sau khi động vật chết, thì thân thể nó thối rữa phát sinh phản ứng hóa học.

A-xít phot-pho-ríc chuyển thành thể khí màu bạc, được gọi là Lân Tinh. Lân Tinh là một dạng vật chất ở thể khí, tồn tại ở điều kiện ẩm thấp, khi có nhiệt độ thì sẽ bùng cháy lên trong không khí. Lân tinh sau khi cháy có màu lam, người bình thường gọi là Quỷ Hỏa!”

Tôi bất đắc dĩ, tôi đành đem một số kiến thức từ báo chí ở kiếp trước giải thích cho Trần Vi Nhi.

“Hóa ra là như vậy! Lưu Lỗi, tại sao anh biết nhiều như vậy? Có đôi khi em và anh ở chung một chỗ, em có cảm giác em là muội muội của anh, anh còn thành thực hơn Nhan Nghiên muội muội.”

Trần Vi Nhi lẩm bẩm nói.

Nghe được Trần Vi Nhi nhắc tới Nhan Nghiên, trong lòng của tôi đột nhiên trầm xuống.

Nàng có biết tin tôi với Vi Nhi rơi xuống vách núi hay không? Lúc này nàng nhất định đang rất lo lắng? Đây là người yêu của tôi cả ở kiếp trước và kiếp này, nghĩ tới đây, tôi cũng không muốn lừa gạt Vi Nhi về cái sơn động này nữa.

Tôi móc cái điện thoại từ trong túi trượt tuyết ra. Hóa ra điện thoại vẫn còn hoạt động, tôi vô cùng mừng rỡ.

Cái cục gạch này chất lượng đúng là rất tốt, nước vào nhiều như vậy mà vẫn còn hoạt động được.

Bật lên hồi lâu, nhưng tôi không thấy tín hiệu sóng trong điện thoại, hóa ra là trong động không bắt được sóng! Tôi nghĩ tới kiếp trước, ngay cả ở trên biển cũng có sóng di động bao trùm.

Tôi bất đắc dĩ tắt điện thoại di động, thả vào trong miệng túi. Nếu lát nữa có thể ra ngoài, thì có khi lại có tín hiệu cũng nên!

Tôi cầm tay Trần Vi Nhi lướt qua đám xương người chết, nàng không có nhìn rõ cái gì. Nhưng mà cho dù nàng nhìn rõ, thì nàng cũng chẳng đoán được, bởi vì tôi đã đá cái đầu lâu đi rồi.

Càng đi về phía trước, tôi cảm thấy nhiệt độ càng thấp, thậm chí cảm thấy có gió thổi tới, xem ra phía trước 8, 9/10 là cửa động!

Quả nhiên, sau khi chúng tôi đi tầm mấy trăm thước, trước mắt bùng sáng, có thể nhìn rõ ràng ở phía trước không xa là một khoảng trời đầy nắng!

Tôi và Trần Vi Nhi nhìn nhau cười một tiếng, có chút vui mừng, cũng có chút bất đắc dĩ. Vui mừng là chúng tôi có thể được cứu trợ, nhưng bất đắc dĩ cũng là theo lời của Trần Vi Nhi nói, khi ra khỏi động, chúng tôi không cách nào ở chung một chỗ.

Mặc dù tôi rất nghi ngờ, tại sao Trần Vi Nhi chỉ có chết mới bằng lòng biểu lộ chân tình, nhưng lúc này không thể suy nghĩ nhiều, người mà tôi lo lắng nhất bây giờ chính là Triệu Nhan Nghiên.

Tôi chạy đến cửa động, nhưng là cảnh tượng trước mắt lại không lạc quan cho lắm! Ở trước mắt chúng tôi vẫn là băng trắng mênh mông. Nói cách khác, chúng tôi đang ở trên một cái đảo nhỏ.

Trần Vi Nhi cũng hiểu rõ tình cảnh trước mắt, khẽ thở dài một cái, nói với tôi:

“Lưu Lỗi, anh làm sao vậy? Em có cảm giác như anh không cao hứng cho lắm?”

Tôi cười khổ một cái, lắc đầu nói:

“Anh tại sao lại không cao hứng chứ? Nếu như chúng ta không thể rời bỏ nơi này, em sẽ làm lão bà của anh, anh cao hứng còn không còn kịp nữa đấy!”

Trần Vi Nhi nghe xong cau mày nói:

“Anh gạt em!”

Một hồi lâu, bỗng nhiên nàng nói với tôi:

“Em biết rồi, anh có phải đang nghĩ tới Nhan Nghiên đúng hay không?”

Tôi thấy không giấu được nàng, chỉ đành phải gạt đầu. Lấy chiếc điện thoại di động trong túi ra, vẫn không có sóng.

Tôi thở dài, tôi đem điện thoại để sang một bên, xem ra nó cũng không có tác dụng quá lớn.

“Chúng ta đi vòng sang tiểu đảo khác xem, có khi vẫn còn đường khác đấy.”

Trần Vi Nhi thấy tôi sầu khổ, cho nên mới đề nghị nói.

“Được rồi.”

Tôi đứng dậy, cùng với Trần Vi Nhi tiến sang một tiểu đảo khác.

Cái đảo này vốn không lớn, khi chúng tôi đi vòng qua sơn động, thì đã có thể thu hết tiểu đảo vào trong tầm mắt. Đây là một cái đảo đơn độc.

Có lẽ chúng tôi không trở về được nữa rồi! Điều này làm cho tôi nhớ lại cái bộ xương trắng trong sơn động, chúng tôi có giống người này hay không đây?

Tôi không khỏi rùng mình một cái, đôi khổ lạnh lẽo cũng không phải là chuyện vui sướng gì.

“Chúng ta trở về trong sơn động đi. Toàn thân ướt lạnh thế này cũng không phải là tốt!”

Tôi nói với Trần Vi Nhi.

“Dạ.”

Trần Vi Nhi leo đèo theo sau tôi, trông như một người vợ trẻ. Bỗng nhiên tôi nghĩ tới, có nên bắt nha đầu này thực hiện lời hứa của mình hay không?

Nghĩ tới đây, trong lòng tôi kích động vô cùng. Cuộc sống có cái đặc ý và vui sướng nhất, chính là chuyện này.

Tôi cầm bàn tay nhỏ bé của Trần Vi Nhi, bước vào trong sơn động.

“Vi Nhi, việc quan trọng nhất của chúng ta là hong khô quần áo trên thân thể, nếu không mặc như thế này thì sớm muộn cũng bị cảm mạo!”

Tôi chỉ một số cành cây khô dưới đất nói.

Có Trần Vi Nhi phối hợp, chúng tôi rất nhanh chóng đã thu được một đồng củi lớn trong sơn động, nhưng mà làm thế nào có thể nhóm lửa đây?

Đây đúng là một vấn đề lớn, đúng rồi, trước đây ở trong thời kì cổ đại người ta có thể dùng đá đánh lửa, vậy thì tại sao tôi không thể thử một chút đây chứ?

Tôi tìm hai cái thanh gỗ khô nhất, chà sát vào với nhau. Lúc đầu thì còn chịu được, nhưng sau này tay phỏng hết lên, mà lửa chẳng thấy đâu cả.

“Để em thử một chút xem sao!”

Kể từ khi tôi bắt đầu, Trần Vi Nhi đã ngồi ở một bên quan sát, thấy tôi làm giống như người nguyên thủy thì tò mò, sau đó thấy tôi mệt, nàng chủ động yêu cầu giúp tôi.

Tôi đưa hai thanh gỗ cho Trần Vi Nhi, ngứa hay bàn tay lên, thì thấy chúng đã phỏng rộp hết lên rồi.

Ai nói gỗ có thể đánh lửa đây, chẳng phải là gạt người hay sao chứ? Cũng không biết người biên soạn sách giáo khoa có thử nghiệm qua chưa nữa.

Trần Vi Nhi mới chà được mấy cái đã chau mày.

“Bỏ đi, phương pháp đánh lửa này tám phần là gạt người.”

Tôi cầm lấy hai thanh gỗ trong tay của Trần Vi Nhi ném qua một bên, tức giận nói.

Còn có phương pháp nào khác để đánh lửa không? Kính phóng đại, không có. Hỏa dược, không có.

Điện... Đúng rồi, điện cũng có thể lấy lửa! Tôi hưng phấn kêu to một tiếng chạy ra cửa động, tìm cái điện thoại trên mặt đất, nhặt lên rồi chạy trở về.

Ha hả, cái điện thoại di động này xem ra cũng không phải là không có chút tác dụng nào!

Tôi lấy một số thứ kim loại từ trên giày trượt tuyết xuống, sau đó bẻ cong lại thành hình cung. Tháo pin điện thoại ra, đặt ở giữa, sau đó cẩn thận đặt cái thanh kim loại hình cung kia lên cực âm.

“Vi Nhi, chạy mau.”

Tôi kéo Vi Nhi chạy ngược ra phía cửa động.

Một lát sau, chỉ nghe “ba” một tiếng, ánh lửa bắn tung tóe, pin cháy rồi! Tất cả những cành cây xung quanh đang bị lửa đốt cháy.

“Thật tốt quá!”

Tôi cao hứng nói.

Chạy tới làm cho những cành cây kia cháy to hơn một chút.

“Lưu Lỗi, em thật phục anh. Ngay cả phương pháp này anh cũng có thể nghĩ ra.”

Trần Vi Nhi nhìn chiếc pin điện thoại di động.

“Còn gọi anh là Lưu Lỗi sao?”

Tôi cười xấu xa nói với mỹ nhân đứng bên cạnh.

“Lão công...”

Dưới ánh lửa bập bùng, khuôn mặt của Trần Vi Nhi vô cùng hoàn mỹ. sao post 1 bài được 1 xu thế này :21:

110. Chương 109: Cho Em Vay 25 Vạn

Sau khi chuẩn bị xong, tôi đem toàn bộ đồ trượt tuyết cởi, khoác lên những cành cây bên cạnh đồng lửa, nói với Trần Vi Nhi:

“Vi Nhi, em cởi y phục ra đi.”

Trần Vi Nhi cởi bộ đồ trượt tuyết xuống, đưa cho tôi, nói:

“Nhưng y phục bên trong cũng ướt rồi!”

“Ừ, một lát nữa sau khi áo khoác khô, chúng ta cởi đồ bên trong ra, mặc áo khoác thôi.”

Tôi nhận lấy y phục của Trần Vi Nhi, treo trên mấy cành cây bên cạnh đồng lửa.

“Hắt xì”

Trần Vi Nhi đột nhiên hắt xì một tiếng.

“Vi Nhi, em tới đây ngồi gần lửa một chút.”

Tôi vội vàng nói.

Ở trong cái đảo hoang này mà bị cảm thì hỏng bét. Thể chất của tôi đặc thù có thể chịu được lạnh, nhưng Trần Vi Nhi lại không phải như vậy.

Ngọn lửa cháy rất to chỉ trong chốc lát đã hơi khô áo khoác ngoài. Tôi bỏ cái áo khoác đó ra, để một cái còn chưa khô lên trên, sau đó bắt đầu cởi quần áo. Sau khi cởi đến chiếc quần con, Trần Vi Nhi bỗng nhiên cả kinh kêu lên:

“Anh... Anh muốn làm gì?”

“Đương nhiên là cởi quần áo chui vào trong áo khoác rồi!”

Tôi trải cái áo khoác như một tấm đệm trên mặt đất

“Vậy thì.. còn em làm sao đây?”

Trần Vi Nhi sợ hãi nhìn cái đệm.

“Em cởi y phục ra rồi chui vào đây.”

Tôi nói. Mặc dù tôi ngoài mặt giọng nói nghe đường hoàng. Nhưng mà trong nội tâm của tôi lại rất xấu xa.

“Em...”

Trần Vi Nhi đỏ mặt nói không ra lời.

“Mau cởi ra, nhân lúc áo khoác còn ấm, chui vào đây, nếu không bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?”

Tôi vừa thúc giục, vừa cởi quần con của mình.

“VẬY... anh đừng có nhìn em.”

Trần Vi Nhi cắn răng, quyết định nói. Lúc này trong lòng Trần Vi Nhi rất mâu thuẫn, nhưng nghĩ tới chuyện mình đã đáp ứng làm thê tử của hắn, cho nên chuyện ở chung một chỗ cũng không có gì không được.

“Được, anh vào trước, em nhanh lên một chút.”

Nói xong, tôi vứt chiếc quần con ra ngoài, rồi chui vào trong “chăn”, thật ấm áp và thoải mái.

Trần Vi Nhi ở bên cạnh đóng lửa, đưa lưng về phía tôi, từ từ cởi y phục trên người. Lúc nàng cởi tới chiếc áo ngực, rõ ràng tôi thấy nàng dừng lại một chút nhưng sau đó lại tiếp tục.

Sau khi Trần Vi Nhi cởi chiếc áo ngực xuống, một màu trắng làm cho tôi lóa mắt. Da của Vi Nhi còn trắng hơn so với của Nhan Nghiên.

Nhưng không có trắng bệnh hoạn như của Nhược Vân. Mà là trắng trong suốt, như sữa tươi vậy.

“Nhắm mắt lại.”

Vi Nhi đột nhiên nói với tôi.

Tôi biết Vi Nhi muốn tiến vào, mặc dù rất muốn thấy cảnh xuân trước ngực của Vi Nhi, nhưng cũng chỉ đành “ừ” một tiếng nhắm mắt lại.

Vi Nhi nếu như chịu làm thế này, chứng tỏ nàng đã chấp nhận làm nữ nhân của tôi rồi, cho nên không cần phải nóng vội.

Tôi mới vừa mới nhắm mắt lại, thì có một thân thể lạnh như băng chui vào. Tôi xoay người, ôm Vi Nhi vào trong lồng ngực.

Thân thể lạnh như băng của Vi Nhi đang run rẩy trong lồng ngực của tôi. Không biết là bởi vì rét lạnh hay là kích động. Hô hấp của Trần Vi Nhi trở nên dồn dập.

“Vi Nhi...”

Tôi nhẹ giọng nói.

“Dạ...”

Mỹ nhân trong ngực của tôi mơ hồ đáp.

Đây chẳng phải là tiểu nha đầu này đang ý loạn tình mê hay sao. Sắc thủ (tay) của tôi lập tức chộp tới ngực của nàng, vuốt ve nhẹ nhẹ.

Tôi ngắt, ai nói ngực của phụ nữ châu Á nhỏ? Ngực của Trần Vi Nhi một tay tôi còn không nắm trọn được hết đây này, Triệu Nhan Nghiên có bộ ngực nhỏ nhất.

Nhưng đó chỉ là do tuổi nàng còn nhỏ, sau mấy năm nữa, nhất định nàng sẽ đuổi kịp Diệp Tiêu Tiêu, Trần Vi Nhi, Hạ Nhu.

Bộ ngực của Trần Vi Nhi mặc dù nhỏ hơn của Hạ Nhu một chút, nhưng nó lại đem tới cảm giác vô cùng thích thú.

Trơn mềm vô cùng, co giãn mười phần. Tôi thật sự khó có thể tưởng tượng, một cô bé suốt ngày bán hàng quần, tại sao có làn da đẹp như vậy được chứ.

“A...”

Vi Nhi yêu kiều kêu lên một tiếng, nhưng không có ngăn cản động tác của tôi. Điều này làm do dâm tâm của tôi lớn lên, ôm trọn cả người của Vi Nhi vào trong lòng Tiểu huynh đệ của tôi đã sớm cứng rắn vô cùng.

Không thể nào để mất thời cơ được, tôi phải tiến hành gấp, tiểu huynh đệ chạm vào phần bụng của Trần Vi Nhi, mặc dù chưa tới được giải đất thần bí, nhưng cũng đủ làm cho Vi Nhi ý loạn tình mê.

“Ừ... Không nên...”

Trần Vi Nhi thở hổn hển, ấp úng nói.

Tôi nuốt từng ngụm nước bọt. Không do dự chút nào, hôn xuống đôi môi đỏ mọng của Trần Vi Nhi, một nụ hôn nóng hơn lửa.

“Ôi...”

Lúc mới bắt đầu, Trần Vi Nhi còn có kháng cự, nhưng đồ đã đưa tới cửa miệng, thì sao tôi có thể nhả ra được đây?

Sự chống cự của Trần Vi Nhi biến thành sự rên rỉ, cái đạo phòng tuyến cuối cùng trên miệng cũng bị phá tan, lập tức tôi đưa đầu lưỡi vào trong, quấn quýt lấy lưỡi của nàng.

Vi Nhi chỉ là người mới, làm sao có thể đấu lưỡi được với tôi, bị đầu lưỡi của tôi đuổi cho chạy loạn.

Nhưng mà chính điều này đem lại một loại tình thú khác. Vì Vi Nhi kháng cự, cho nên lại càng thiêu đốt dục hỏa của tôi, bỗng nhiên tôi nghĩ tới một từ... cưỡng gian!

Nghĩ tới đây, tôi lại dùng sức hút lấy mật ngọt trong miệng của Trần Vi Nhi, động tác cũng nhanh hơn, du tẩu trên bộ ngực của nàng, hô hấp của Vi Nhi càng thêm dồn dập.

Tôi rời khỏi đôi môi của Trần Vi Nhi, hôn xuống phía dưới, nhẹ nhàng khuấy động cái tai mỹ miều, mỹ nhân phía dưới đã động tình, rên rỉ không ngừng, không khí trong sơn động tràn ngập dâm ý.

Tôi ngẩng đầu lên, nhắm ngay cái động phía dưới của Vi Nhi, không nghĩ nơi đó vốn cảnh xuân đã tươi tốt, mật hoa đầy nhụy.

“Không nên... Không nên...”

Trần Vi Nhi nói nhỏ, nhưng thân thể lại càng thêm cọ sát với tôi.

Tôi đâu còn nghĩ nhiều được như vậy, từ từ thẳng tiến, vốn có kinh nghiệm với Triệu Nhan Nghiên, tôi không dám tiến vào quá nhanh. Mà cái của Vi Nhi vô cùng chật hẹp, tiến vào có chút khó khăn.

“A...”

Trần Vi Nhi hét lớn, đột nhiên ngồi dậy. Hạ thân đau đớn kịch liệt làm cho nàng tỉnh táo hoàn toàn.

“Vi Nhi, em làm sao vậy?”

Tôi lo lắng nhìn về phía mỹ nhân.

“Lưu Lỗi, anh có thể đáp ứng em một chuyện không?”

Trần Vi Nhi bỗng nhiên nghiêm túc nói.

“Chuyện gì?”

Lúc này mà dừng được sao, có 100 chuyện tôi cũng gạt đầu.

“Nếu như... em nói là nếu như, chúng ta có thể còn sống mà rời khỏi nơi này, anh có thể cho em vay 25 vạn được không?”

Trần Vi Nhi do dự một chút, chậm rãi nói. Từ khi tiếp xúc, nàng biết người này rất có tiền, nhưng có bao nhiêu, thì nàng không đoán được, 25 vạn cũng không phải là một con số nhỏ.

“Được.”

Tôi không hề nghĩ ngợi mà đồng ý. Tiểu huynh đệ của tôi đã cứng rắn vô cùng, nếu chờ thêm chút nữa, có lẽ nó nổ tung mất. Hơn nữa chỉ có 25 vạn thôi mà? Nhưng mà chẳng cần biết Vi Nhi muốn làm gì, đối với tôi nó chỉ là một con số.

“Lưu Lỗi, em đang rất chân thành ! Anh có thể cho em mượn 25 vạn không? Là 25 vạn đấy?”

Trần Vi Nhi thấy tôi đáp ứng nhanh chóng như vậy, cho là tôi không suy nghĩ, chỉ thuận miệng ứng phó. Cho nên lần này cường điệu hơn con số 25 vạn một chút.

“Đừng nói tới 25 vạn, mà 50 vạn cũng được.”

Tôi gạt đầu, vươn tay muốn đẩy ngã nàng.

“Không cho phép gạt em!”

Vi Nhi cười cười, tránh thoát khỏi bàn tay của tôi, lật thân ngược lại, nói:

“Lão công... em yêu anh!”

Nói xong nàng dùng sức, ngồi mạnh xuống.

Trời ơi, ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra hay không? Tôi không nghĩ tới Trần Vi Nhi sẽ có hành động khác thường như thế này, đây là lần đầu tiên tôi cùng với nữ nhân làm cái tư thế nữ trên nam dưới thế này.

“A...”

Cả tôi và Trần Vi Nhi đều thét lên một tiếng kinh hãi.

Nhưng mà không giống nhau, tôi cảm thấy thân mình sướng run lên, phía dưới được bao bọc rất chặt. Nhưng Trần Vi Nhi thì rất đau đớn, cắn chặt đôi môi.

“Vi Nhi, em có sao không?”

Thấy vậy, dục hỏa của tôi bị giảm đi không ít, ân cần hỏi thăm.

Vi Nhi lắc đầu, chỉ một chốc lại chuyển động. Nhưng mà tôi có thể cảm nhận được rằng, Vi Nhi không có chút khoái cảm nào cả, mà chỉ toàn đau đớn.

“Vi Nhi, đừng có cử động nữa.”

Tôi lo lắng nói.

“Đừng nói chuyện...”

Vi Nhi thở nhẹ nói, quật cường lắc đầu, động tác ở phía dưới có chậm lại đôi chút.

Tôi nhắm mắt, yên lặng hưởng thụ khoái cảm do Vi Nhi mang đến. Có lẽ là bởi vì phía dưới của Vi Nhi quá chặt, hoặc là tôi không kiềm chế.

Cho nên rất nhanh tôi đạt tới đỉnh, hét lớn một tiếng, tinh hoa được lưu giữ toàn bộ bên trong Vi Nhi.

Trần Vi Nhi cười nhẹ, gục xuống ngực tôi, nước mắt nàng chảy ra, thấm đẫm lồng ngực.

“Vi Nhi, sao vậy?!”

Một lát sau, tôi thấy Vi Nhi đã bình tĩnh hơn rất nhiều, mở miệng hỏi.

“Bởi vì... Bởi vì em yêu anh! Thật đó, Lưu Lỗi, em rất rất rất yêu anh!”

Trần Vi Nhi khóc nhưng hạnh phúc nói:

“Em cuối cùng cũng trở thành lão bà của anh rồi”

“Vi Nhi, em nói cho anh rõ tại sao đi?”

Tôi vẫn chưa hiểu rõ tại sao Vi Nhi lại làm vậy?

“Có lẽ... có lẽ do chúng ta không còn đường sống, cho nên em đem thân mình cho anh, khi chết em cũng không có gì phải tiếc nuối cả!”

Trần Vi Nhi động tình nói.

“Nhưng mà... làm như vậy em không đau sao?”

Đây mới là vấn đề chính.

“Sao lại không đau, anh là đồ đại phôi đản... Đau chết mất!”

Trần Vi Nhi vừa nói vừa đấm lên người tôi như đánh trống:

“Lão công, em vẫn không hiểu trên sách người ta nói... làm cái loại chuyện này có cảm giác sung sướng cơ mà?!”

“Nha đầu ngọc, lần đầu tiên của nữ nhân sẽ rất đau, huống chi em còn điên cuồng như vậy nữa”

Trần Vi Nhi làm nũng, việc này đã nói lên nàng đã buông xuôi gánh nặng trong lòng.

“Em... Em làm sao biết được... Anh cũng đâu có nói cho em.”

Trần Vi Nhi cau mày u oán nói.

111. Chương 110: Em Với Ngan Nhiên Thì Người Nào Đem Lại Cảm Giác Thích Hơn

Tôi ủy khuất nói.

“...”

Trần Vi Nhi đỏ mặt, thẹn thùng không dám nhìn tôi.

“Vi Nhi...”

Tôi khẽ gọi nói.

“Dạ.”

Trần Vi Nhi nhỏ giọng đáp.

“Em yêu anh từ khi nào?”

Tôi ôm Vi Nhi, vuốt ve làn da trắng như bạch ngọc.

“Em không biết. Đại khái chính là lần anh đứng ra chỉ trích ca ca em! Em đã có một cảm giác khác lạ với anh”.

Trần Vi Nhi cầm bàn tay của tôi, ngượng ngùng nói.

“A? Vậy tại sao em còn bắt anh nói rằng anh không thích em?”

Tôi đột nhiên nhớ tới lời thỉnh cầu kỳ quái của Trần Vi Nhi.

“Chẳng lẽ anh không muốn hỏi xem, em mượn anh 25 vạn làm gì hay sao?”

Trần Vi Nhi ôn nhu nói.

“25 vạn? A, đúng rồi, em mượn 25 làm gì?”

Bị nàng nhắc nhở, tôi mới nhớ ra là nha đầu này từng hỏi vay tôi 25 vạn.

“A! Anh không phải là đáp ứng cho có lệ đó chứ... xong rồi, xong rồi, em phải ở lại sơn động này cả đời rồi!”

Trần Vi Nhi vội la lên.

“Yên tâm, em đã là lão bà của anh rồi, có chút tiền kia thì tính là gì, chỉ cần ra ngoài anh lập tức đưa tiền cho em.”

Tôi giải thích.

“Có thật không?”

Trần Vi Nhi vui vẻ nói, bỗng nhiên nàng nghiêm túc nói:

“Lưu Lỗi, anh có cho rằng em dùng 25 vạn để bán mình cho anh không?”

“Không bao giờ!”

Tôi theo bản năng phủ nhận nói.

“Không, anh hãy nghe em nói! Thật ra thì em...”

Trần Vi Nhi ở trong lòng của tôi thở dài, nói:

”Anh còn nhớ tới cái đêm có cái ôm kia không?”

“Đương nhiên là nhớ!”

Tôi kỳ quái hỏi.

Chẳng lẽ Trần Dũng lại nói cho nàng biết, tôi dùng 25 vạn để đặt tấm thân xử nữ của nàng?

“Em bắt anh nói không thích em, cũng không cho anh thích em, là bởi vì... Bởi vì em đã không còn là của mình nữa!”

Trần Vi Nhi hơi do dự nói:

“Bởi vì, em vì chữa bệnh cho cha em, nên đã bán mình cho người khác rồi!”

Tôi lúc này mới chợt hiểu hiểu ra, thì ra là Trần Vi Nhi không muốn cùng tôi là vì nguyên nhân này!

Cái con lợn Trần Dũng này chẳng nhẽ lại không nói cho nàng câu nói kia “Khi nàng gặp được người mình yêu, thì hiệp ước được giải trừ hay sao?” Mẹ nó, suýt chút nữa phá hư chuyện tốt của lão tử!

“Có một Đại lão bản, dùng 25 vạn để mua... cái đó.. của em, anh hiểu không?”

Trần Vi Nhi đỏ mặt, không dám nói ra mấy từ “tấm thân xử nữ”.

“Anh đương nhiên là hiểu.”

Tôi nói. Nói nhầm, Đại lão bản kia chính là tôi. Tôi làm gì chẳng lẽ bản thân mình còn không biết hay sao?

“Cho nên ... cho nên em nghĩ, nếu chúng ta có thể sông sót đi ra ngoài, thì em sẽ đem 25 vạn...”

“...Trả lại cho hần!”

Trần Vi Nhi tiếp tục nói.

Tôi không biết nên nói như thế nào, tôi cảm giác chuyện này không được tự nhiên cho lắm.

Chính mình lấy ra 25 vạn trả lại cho mình ư? Buồn cười thật.

“Lưu Lỗi, anh làm sao vậy, chẳng lẽ anh cảm thấy 25 vạn.. quá đắt hay sao...”

Vi Nhi thấy tôi không nói lời nào, lại nghĩ tôi đang đau xót về 25 vạn.

“Sao lại như vậy, 25 vạn đó sao có thể so với lão bà của anh đây”

Tôi vỗ bộ ngực bảo đảm nói.

“Nhưng mà, không biết đại lão bản kia có giải trừ hiệp ước với ca ca em không nữa?..”

Trần Vi Nhi lo lắng nói

“Không cần phải lo lắng đâu, dù gì 2 chúng ta gạo cũng đã nấu thành cơm, không đồng ý thì làm sao, cùng lắm thì cho hấn thêm một chút tiền...50 vạn đi!”

Tôi nói rất hùng hồn, bởi đại lão bản kia chính là tôi, tại sao tôi lại tự làm khó mình? Trừ khi tôi bị tâm thần phân liệt.

“50 vạn? ! Lưu Lỗi, nhà anh làm gì vậy? Tại sao anh không coi nó ra gì! Còn nữa, tại sao anh lại có nhiều tiền vậy, là cha mẹ anh cho anh tùy ý tiêu xài hay sao?”

Trần Vi Nhi kinh ngạc nói.

“Anh... những thứ này chỉ là tiền mừng tuổi của anh mà thôi!”

Tôi tùy tiện kiếm một lý do. Bởi vì tôi không thể nói ra chuyện tôi tự kiếm tiền được.

“Tiền mừng tuổi! Trời ạ, Lưu Lỗi, nếu sớm biết anh có nhiều tiền như vậy, thì cần gì em phải...phải bán thân cho đại lão bản kia chứ!”

Trần Vi Nhi thở dài nói.

“Nhưng nếu như khi đó, anh cầm mười mấy vạn tới tặng em, thì em có nhận hay không?”

Đây mới chính là điều trọng tâm, nếu không như vậy thì tôi đâu cần phải thông qua anh nàng chứ.

“Ai nha, sao em lại ngu như vậy chứ.”

Trần Vi Nhi hối hận nói:

“Sau này ra ngoài, chúng ta phải đi tìm Đại lão bản kia bồi tội.”

“Không cần đâu.”

Tôi nhìn thấy Trần Vi Nhi thống khổ, không đành lòng được, nói:

“25 vạn kia cũng không cần trả lại cho Đại lão bản đó đâu!”

“Khôn cần trả lại? Tại sao?”

Trần Vi Nhi mở to hai mắt kỳ quái nhìn tôi nói.

“Đúng, không cần trả lại!”

Tôi trịnh trọng nói:

“Bởi vì hấn đã nhận được trước đó rồi!”

“Nhận được? Có chuyện gì vậy?”

Trần Vi Nhi nghi hoặc nói.

“Bởi vì anh là đại lão bản kia!”

Tôi nói từng chữ từng câu.

“Cái gì! ? Lưu Lỗi, anh nói gì?”

Trần Vi Nhi kinh hô một tiếng ngẩng đầu lên.

“Không sai đâu, anh mới là người đặt tấm thân xử nữ của em, bây giờ vật quy nguyên chủ rồi, còn phải trả lại cái gì!”

Tôi thành thật nói.

“Anh... anh...”

Trong lúc nhất thời, Trần Vi Nhi kích động nói không ra lời, nàng rất kinh hãi nhìn tôi.

“Vi Nhi, chuyện là như vậy...”

Tôi đem mọi chuyện kể lại cho Vi Nhi nghe, nào là biết cha nàng gặp bệnh nặng, nên tới tìm anh nàng, sau đó đạt thành hiệp nghị, nhưng đồng thời cũng nói câu “Nếu nàng gặp được người mình yêu, thì hiệp ước sẽ tự động hủy bỏ”, nói chung là nói hết cho nàng nghe.

Trần Vi Nhi nghe xong thì vẻ mặt mê mang, cuối cùng nàng yên lặng nói:

“Anh tại sao không nói cho em biết sớm một chút, như vậy... chúng ta đã sớm có thể ở chung một chỗ rồi.”

“Anh không muốn dùng thủ đoạn hèn hạ mà có được em, đây cũng chính là lý do mà anh đặt thêm điều kiện phụ cho Trần Dũng. Anh hi vọng nữ nhân của mình đều yêu anh thật lòng, mà không phải bị điều kiện trói buộc!”

Tôi vuốt ve mái tóc của Trần Vi Nhi nói.

“Nhưng mà, anh của em đâu có nói cho em biết cái điều kiện phụ kia!”

Trần Vi Nhi ủy khuất nói.

“Đúng là phải trách anh của em, làm việc rất bừa bãi!”

Cái tên thần phá hoại Trần Dũng này, chờ khi tôi ra ngoài tôi sẽ thu thập hắn, làm hỏng việc nhiều hơn là thành công, luôn mang tới cho tôi thêm phiền toái.

“Hừ, anh là đại phiêu dân! Đây là do anh tự làm tự chịu, nếu như không có đạt thành hiệp nghị với anh của em, thì có phải là sớm có được em rồi hay không!”

Trần Vi Nhi yêu kiều nói.

“Nếu không có điều kiện gì, tự dưng đưa cho anh của em mấy chục vạn, hắn có dám nhận không?” Tôi nói.

“Cưỡng từ đoạt lý! Là do anh bụng dạ khó lường, trong tâm luôn nghĩ tới. . . luôn dự định đoạt cái kia của em.”

Trần Vi Nhi bỗng nhiên hé miệng cắn một cái vào bả vai của tôi.

“Ai nha... Đau chết mất.” Tôi hô to.

“Thế này gọi gì là đau, vừa này em mới đau đây này.”

Trần Vi Nhi trợn mắt nhìn tôi một cái nói.

“Vậy em có muốn đau thêm một lần nữa không?”

Dưới sự trêu đùa của Trần Vi Nhi, sắc tâm của tôi đột nhiên nổi lên, phía dưới lại có phản ứng.

“Em không cần đâu, sau này cũng không cần, không bao giờ ... cần nữa, ngay cả một chút cảm giác cũng không có.”

Trần Vi Nhi bĩu môi nói.

“Hừ, có làm hay không cũng không phải do em. Anh đã định đoạt tất cả rồi!”

Vừa nói tôi vừa trở mình, đem Trần Vi Nhi đặt ở phía dưới.

“Vẫn đau!”

Trần Vi Nhi không ngừng dấm lên người tôi, phản kháng sự xâm nhập của tôi, hét lớn:

“Có kẻ cường gian... !”

Không biết tại sao, bỗng nhiên hứng thú của tôi nổi lên y như lúc đuổi theo đầu lười của Trần Vi Nhi, Trần Vi Nhi nói một câu “Cường gian” làm cho nhiệt huyết của tôi sôi trào, đây có phải là một cảm giác đặc thù hay không?

“Hắc hắc. Mỹ nhân, em có gọi khản cổ cũng không có ai tới cứu em đâu!”

Vừa nói, tôi vừa xách thương ra trận.

“Lão công... nhẹ một chút.”

Trần Vi Nhi bỗng nhiên nói.

Ai, tôi vừa mới nhập vai nhân vật, đem lại bao nhiêu hứng thú, thì lại bị Trần Vi Nhi cắt đứt.

Tôi nhẹ nhàng đẩy vào trong cơ thể của Trần Vi Nhi, do là lần thứ 2, cho nên không có khó khăn như lúc đầu, nhưng nó vẫn chật hẹp vô cùng, đó đem lại cho tôi một cảm giác hưng phấn lạ thường.

“Vi Nhi, phía dưới của em thật chặt.”

Tôi thở dài nói. Đúng là cực phẩm. Tôi kiếp trước từng xem qua internet, Vi Nhi đúng là một vật trong tình yêu.

“Lão công... của Vi Nhi không tốt hay sao?”

Trần Vi Nhi lo lắng hỏi.

“Không phải đâu. Người đàn ông nào cũng thích có một người phụ nữ như Vi Nhi đó!”

Tôi vội vàng giải thích.

“Có thật không?”

Vi Nhi vui vẻ nói, thân thể lại bắt đầu liều lĩnh đón nhận sự xâm nhập của tôi.

Tôi không thể bại bởi Vi Nhi được, cho nên tiếp tục dùng sức tấn công. Mỗi lần tấn công đều là một lần kết hợp hoàn mỹ.

Dưới sự điên cuồng xâm nhập của tôi, Trần Vi Nhi dần dần rơi xuống hạ phong, không chịu nổi nữa, nên nàng biến thành một người ôn nhu hầu hạ.

Rốt cục, tôi không chịu nổi nữa, công chiếm thành trì sắp tới lúc thành công, Trần Vi Nhi cũng sắp đạt tới đỉnh cao của tình yêu.

Thân thể Trần Vi Nhi run rẩy, hai tay xiết chặt thân thể của tôi, sau khi cao trào qua đi, Trần Vi Nhi biến thành một nữ nhân yêu kiều quyến rũ, nằm ở trên đầu vai của tôi. Hai tay vô ý thức vuốt ve cái lưng của tôi.

“Thì ra là... Thì ra là làm loại chuyện này sẽ mang lại cảm giác dục tiên dục tử (1)!”

Trần Vi Nhi nói nhỏ vào tai của tôi.

(1): dục tiên dục tử: sướng như được lên tiên, khổ như phải chịu chết, sướng khổ lẫn lộn.

“Đợi đến khi em hoàn toàn khôi phục, thì sẽ có cảm giác tốt hơn nữa.”

Tôi hắc hắc cười nói.

“Đáng ghét! Đúng rồi, lão công, anh nói cho em biết, cảm giác của em với Nhan Nghiên muội muội, anh thích người nào hơn?”

Trần Vi Nhi bỗng nhiên trừng mắt nhìn nhìn tôi, nghịch ngợm hỏi.

“Cái này...”

Điều này làm cho tôi không biết trả lời như thế nào a. Thời điểm mà tôi với Nhan Nghiên ân ái, đó là xuất phát từ tình cảm của 2 kiếp cộng lại.

Nhưng mà Trần Vi Nhi lại mang lại cho tôi cảm giác được sự hưởng thụ của nhục thể.

“Hừ! Anh vừa nãy còn nói yêu thích em, giờ lại như vậy rồi!”

Trần Vi Nhi quay đầu đi, buồn bực không hề để ý tới tôi nữa.

112. Chương 111: Ăn No Ấm Cật

Trần Vi Nhi thấy tôi không nói gì, xoay người lại, lo lắng nói:

“Em thật sự không muốn tranh giành gì với Nhan Nghiên muội muội của, lúc này em... em không biết tại sao lại nói như vậy, em cũng không giải thích được”

“Vi Nhi, anh biết chuyện này đối với em thật không công bằng, em cũng không muốn chia sẻ tình yêu với người con gái khác, nhưng địa vị của em với Nhan Nghiên trong lòng anh giống nhau, không phân cao thấp. Còn về cảm giác thì phải xem làm như thế nào, chứ không đơn thuần chỉ là hưởng thụ đâu em.”

Tôi ôm lấy Trần Vi Nhi, dùng những lời từ tâm can nói với nàng.

“Em biết rồi... Nhưng mà... Nhưng mà sau này em sao có thể đổi mặt với Nhan Nghiên muội muội đây! Em lại đi cướp đoạt bạn trai của nàng!”

Trần Vi Nhi thở dài nói

“Ha hả, điều này thì em không cần phải lo lắng, nếu như Nhan Nghiên không muốn tiếp nhận em, thì sẽ không sáng tạo cơ hội cho hai ta ở chung. Nếu không khi nàng thấy hai ta ở chung một chỗ, sớm muộn gì cũng có chuyện.”

Tôi nói.

“A.”

Trần Vi Nhi gật đầu:

“Nhưng em cứ cảm thấy là lạ”

“Không có chuyện gì đâu, sau này em tiếp xúc nhiều với Nhan Nghiên một chút, em sẽ cảm thấy nàng rất dễ gần.”

Tôi tiếp tục nói.

“Đúng rồi, lão công, anh nói em có thể mang thai không?”

Trần Vi Nhi đột nhiên hỏi.

“Cái này... ngày lễ của em lần trước là ngày nào?”

Đây cũng là vấn đề lớn, lần đầu tiên của Triệu Nhan Nghiên xong, nàng phải sử dụng thuốc tránh thai khẩn cấp, nhưng ở nơi hoang dã này, lấy đâu ra thuốc tránh thai đây.

“Anh nghĩ, ngày hôm trước em mới xong, thì có chuyện gì không?”

Trần Vi Nhi e lệ nói.

“Ngày hôm trước, vậy thì không có chuyện gì, bây giờ là thời kỳ an toàn.”

Tôi suy nghĩ một chút nói.

“A.”

Trần Vi Nhi không hiểu nhưng cũng gật đầu, tôi nghĩ nàng phải bổ sung thêm nhiều kiến thức về loại này. Giáo dục giới tính bây giờ chỉ đến từ sách báo ngoài luồng hoặc tạp chí mà thôi.

“Vi Nhi. Chúng ta mặc quần áo, rồi tìm chút gì ăn đi.”

Tôi đề nghị nói.

Chúng tôi đã một ngày không ăn gì, lại lao động kiệt lực như vậy, đương nhiên là đói rồi.

Tôi với Trần Vi Nhi hở khô toàn bộ quần áo, khi mặc lên người hơi ẩm tỏa ra nóng rực. Trần Vi Nhi không còn e thẹn như lúc đầu nữa, nhưng động tác có chút khó khăn, đây chính là di chứng sau lần đầu của nữ nhân mà.

....

Khu trượt tuyết của Tây Tinh Sơn

Triệu Quân Sinh cùng với Khương Vĩnh Phú nhanh chóng tới vách núi nơi Lưu Lỗi rơi xuống.

“Nhan Nghiên. Rất cuộc có chuyện gì xảy ra, con đừng có gấp, cứ từ từ nói.”

Triệu Quân Sinh cũng lo lắng không yên tâm.

Lý Thiếu Kiệt sớm đã bị Khương Vĩnh Phú bắt, đang bị mấy cảnh sát hỏi cung.

“Cha, người mau phái người xuống cứu Lưu Lỗi đi!”

Triệu Nhan Nghiên nghẹn ngào nói:

“Anh ấy và Trần Vi Nhi bị Lý Thiếu Kiệt đẩy xuống vách núi!”

“Nhan Nghiên, Khương thúc thúc đã báo cho đội hành động đặc biệt xuống dưới tìm người rồi, sẽ nhanh chóng có tin tức thôi.”

Triệu Quân Sinh an ủi.

•••••

“Lý Thiếu Kiệt, cậu bây giờ bị tình nghi là cố ý giết người, cậu hãy thành thật trả lời các câu hỏi của chúng tôi.”

Cảnh sát Giáp nói

“Tôi đã nói rồi... tôi không giết người...tôi không cố ý.. tôi chỉ muốn đẩy ngã bọn họ để dạy dỗ một chút... không nghĩ tới bọn họ lại té xuống vách núi.”

Lý Thiếu Kiệt đang hết sức hoảng loạn, hẳn không nghĩ tới chuyện có thể tạo thành hậu quả như thế này.

“Tôi không cần biết cậu có cố ý hay không, giết người cũng được, ngộ sát cũng được, việc đó quan tòa sẽ quyết định. Bây giờ cậu đem tình hình lúc đó khai báo lại cho chúng tôi biết!”

Cảnh sát Ất quát lên

•••••

Tôi lúc này không biết thành phố Tân Giang lúc này đang xuất động đại đội nhân mã để tìm kiếm tôi, công an, phòng cháy chữa cháy, đội hình sự lại còn có cả nhân viên của tập đoàn Ánh Rạng Đông cũng tiến hành tìm kiếm xung quanh Tây Tinh Sơn.

“Vi Nhi, khi chúng ta từ Khách sạn đi ra, Nhan Nghiên có đưa cho em một ít hạt dưa đúng không?”

Tôi nói với Trần Vi Nhi.

“Hạt dưa, a, để em xem, đúng vậy, nhưng nó bị ướt rồi!”

Vi Nhi móc từ trong túi áo ra một nắm hạt dưa đưa cho tôi.

“Phải hơi cho khô đã. .”

Vi Nhi nói.

“Nhưng mà anh cần nó làm gì? Chẳng nhẽ lại dùng nó thay cơm hay sao?”

“Hắc hắc, đương nhiên không phải rồi, một ít hạt dưa này thì chưa đủ nhét kẽ răng, chúng ta dùng nó để bắt chim.”

Tôi nhận lấy hạt dưa, bắt đầu bóc vỏ.

“Bắt chim? !”

Trần Vi Nhi lập lại, mặc dù không hiểu tôi định làm gì, nhưng mà nàng cũng giúp tôi bóc vỏ.

Chỉ sau một lát, chúng tôi đã bóc được một nắm hạt dưa. Tôi vào trong sơn động, đem cái mũ trượt tuyết cởi ra, sau đó đem tháo mấy sợi len của chiếc khăn quàng cổ, buộc vào chiếc mũ, bỏ hạt dưa vào trong đó.

“Thì ra là... anh muốn dùng những hạt dưa này để làm mồi!”

Khi Trần Vi Nhi thấy tôi làm xong, lúc này mới hiểu ý.

“Ừ, mặc dù những hạt dưa này cũng không phải là mồi tốt để dụ Ma Tước, nhưng chỗ này không có một ngọn cỏ, trên mặt đất thì toàn tuyết là tuyết, mấy con chim không tìm được thức ăn, sợ rằng bụng chúng nó đã đói lắm rồi!”

Tôi vừa nói, vừa kéo Trần Vi Nhi nấp sau một tảng đá.

Sau khi Trần Vi Nhi bị phá thân, không còn tồn tại bất kì mâu thuẫn gì ở trong lòng nữa, mà lại biến thành một cô vợ trẻ sau đêm tân hôn, ôn nhu đi theo tôi.

Đợi khoảng 8 tiếng đồng hồ cũng chẳng có con Ma Tước bay nào tới.

“Phương pháp của anh mất linh rồi phải không, tại sao ngay cả một con chim sẻ cũng không chịu bay tới?”

Trần Vi Nhi lần đầu tiên tham gia vụ bắt chim, cho nên tinh thần tập trung cao độ, trên trán toát mồ hôi.

“Đừng vội, đến mùa đông Ma Tước toàn đi theo đội, hoặc là không có một con nào, hoặc là có một đàn.”

Tôi giải thích cho nàng hiểu.

Mặc dù kiếp trước tôi chưa bắt chim lần nào, nhưng ăn thịt hay cần phải biết heo chạy thế nào hay sao? Những phương thức này ở trên ti vi có không ít.

Quả nhiên, không bao lâu sau, từ trên không trung bay tới một đám Ma Tước.

Trong đó có một con phát hiện ra hạt dưa, nó bay quanh 2 vòng, rồi đáp xuống gần chỗ hạt dưa.

Tôi vội vàng lôi kéo sợi dây, cái mũ trượt tuyết lật úp chụp nên con Ma Tước.

Vốn cho rằng những con khác bị dọa cho chạy mất, không nghĩ tới tôi mới mới cầm con Ma Tước ra, để cái mũ lại, thì lại thấy một con khác bay xuống. Ma Tước ở vùng ngoại ô này thật đúng là ngu.

Tôi nhớ là bọn Ma Tước ở thành thị rất cơ trí, chứ không như bọn này. Thoáng cái chúng tôi đã bắt được hơn 20 con Ma Tước.

Sau khi đã cảm thấy đủ, tôi đem những hạt dưa trên đất thu lại, trong vòng vài ngày tới, tôi và Vi Nhi chỉ dựa vào những thứ này để duy trì mạng sống. Đây là bảo bối.

Những động tác của tôi tương đối nhanh, khi Ma Tước chưa kịp ăn, thì đã bị tôi bắt được, cho nên số hạt dưa vẫn còn tương đối nhiều.

Sau khi tới gần sơn động, tôi tìm một chỗ đất dè dào lên, tôi thường thấy trên ti vi chế tác gà ăn mỳ, nhưng hôm nay tôi lại chế món Ma Tước ăn mỳ.

Đương nhiên loại chuyện này chỉ có tôi làm được mà thôi, còn Trần Vi Nhi vừa mới sau một trận điên cuồng, còn sức đâu mà làm nữa.

Tôi bóc những con Ma Tước lại, sau đó ném vào trong đồng lửa. Chỉ trong chốc lát, những âm thanh tí tích vang lên không ngừng.

Trần Vi Nhi nhìn tôi chăm chăm, nũng nịu nói:

“Lão công, nếu như chúng ta thật sự không trở về được nữa, thì chúng ta sẽ ở tiểu đảo này cả đời hay sao?”

Ở đây cả đời, chủ ý này cũng không tệ, nhưng mà ở đây thiếu thốn ăn mặc, phòng ốc, chỉ sợ không chịu qua được mùa đông này, chứ đừng nói tới sống cả đời.

“Thật xin lỗi, lão công. Vi Nhi biết sai rồi, Vi Nhi không nên ích kỷ như vậy! Lão công nếu không trở về, Nhan Nghiên muội muội nhất định sẽ rất đau lòng.”

Trần Vi Nhi thấy tôi không nói lời nào, cho là tôi mất hứng, cuống quýt nhận sai.

Tôi nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Vi Nhi bên đồng lửa, yêu thương nói:

“Vi Nhi, em nói đúng! Nếu như cả đời này không về được, thì anh với em sẽ sống trên tiểu đảo này cả đời, lúc đó anh sẵn bản, em hái lượm thật tiêu dao!”

Mặc dù tôi biết là không thể, nhưng vẫn bị Vi Nhi lây nhiễm! Thời điểm ở kiếp trước khi tôi đạt tới đỉnh cao trong sự nghiệp thương trường, tôi đã có không ít lần có ý định cáo lão hồi hương. Nếu như không phải bởi vì Triệu Nhan Nghiên, chỉ sợ sớm đã. . .

Ai! Tôi thở dài một hơi, Nhan Nghiên, có lẽ đời số phận đã định tôi không thể ở cùng nàng được rồi.

Trong đồng lửa, những bọc đất bắt đầu nứt ra, mùi thơm truyền tới, không rõ là mùi hương của đất hay là mùi thịt nữa.

Lúc này, tôi đã đói tới mức chảy nước dãi, khều 2 quả cầu đất ra ngoài, ném vào bên trong một đồng tuyết, đồng tuyết đó lập tức tan thành nước.

Tôi thấy nhiệt độ cũng đã hạ xuống, bèn cầm nó ra, gõ gõ trên mặt đất, lớp bùn bên ngoài và lông chim cũng theo đó mà rơi xuống.

Tôi đem một nửa con cho Trần Vi Nhi, nói:

“Em ăn trước đi, nhớ là nội tạng thì phải bỏ nhé!”

Tôi nhắc nhở nàng, chẳng biết loài Ma Tước này đã ăn những gì, nhờ may ăn phải thứ gì có độc, thì lúc đó hậu họa vô cùng.

“Trông nó rất ghê, cái này cũng có thể ăn hay sao?”

Trần Vi Nhi cẩn thận nhận lấy con chim nướng nói.

“Ha ha, đây là một món ăn thôn quê chính tông! Bình thường muốn ăn còn không được đấy!”

Tôi đã bị mùi thơm mê người hấp dẫn, vội vàng xé một miếng, ném vào trong miệng.

Chẳng biết có phải là vì quá đói hay không, mà hễ cứ đưa vào miệng là lại cảm tưởng như mỹ vị nhân gian! Mặc dù không có đồ gia vị, nhưng bên trong tỏa ra mùi hương thơm ngát, sau vài lần nhai, một con chim chỉ còn lại một đồng xương.

Trần Vi Nhi thấy tôi ăn ngon như vậy, cũng bắt chước ném thử, sau khi ăn xong thì kêu lên ngon lắm. Cứ như vậy hai con chim bị chúng tôi chén sạch sẽ.

Mọi người nói ăn no thì ấm bụng, lời này tuyệt đối không có sai. Sau khi ăn xong con chim cuối cùng, tôi cảm thấy thân thể tràn đầy tinh lực.

Lúc này trời đã gần hoàng hôn, Vi Nhi ngồi ở bên cạnh đồng lửa, quỳ rũ vô cùng.

“Vi Nhi...”

Hạ thân của tôi lại vươn vai hùng dũng.

“Anh muốn làm gì... Đại sắc lang!”

Vi Nhi thấy ánh mắt mê ly của tôi đang nhìn chăm chăm nàng, nên cảnh giác nói.

“Nếu em biết anh là đại sắc lang, vậy em cũng biết sắc lang sẽ làm gì chứ?!”

Tôi vừa nói vừa nhào tới thật nhanh.

“A. Có kẻ cưỡng gian...”

Trần Vi Nhi phản kháng hét lớn.

Nhưng mà, hắc hắc, phản kháng chỉ làm tăng thêm sự hưng phấn! Tôi giờ mới biết mình đúng là có phẩm chất của lưu manh.

Đúng là tôi đối với cưỡng gian có dự vọng mãnh liệt.

113. Chương 112: Được Cứu

Trên Tây Tinh Sơn đã loạn tới vô cùng. Hàn Băng Phong cảm tức nhìn tên Lý Thiếu Kiệt dám làm không dám chịu, trong lòng hấn cảm tức vô cùng, nếu như không phải có cảnh sát ở bên cạnh, hấn đã sớm tát cho mấy phát, rồi lại đá thêm vài cái.

Mình dẫn theo học sinh đi ra ngoài. Xảy ra sự cố trách nhiệm này rất lớn, mình bị xử lý thì là chuyện nhỏ, nhưng ảnh hưởng đến danh tiếng của trường học mới là chuyện lớn! Mà tất cả là do cái thằng ranh Lý Thiếu Kiệt cho là mình có tiền, nên gây loạn.

Mặc dù cảnh sát đã phát rất nhiều người tìm kiếm quanh Tây Tinh Sơn, nhưng có một cái sông ở gần đó, mọi người không cách nào xuống đó tìm được.

Trừ khi có trực thăng, nhưng muốn dùng trực thăng, thì phải cầu viện tới quân đội.

Triệu Quân Sinh cân nhắc hồi lâu, sau đó bấm điện thoại gọi cho phụ thân mình là Triệu Lợi Dân, đem chuyện Lưu Lỗi bị té xuống vách núi kể lại một lượt.

Kết quả sau khi nghe xong, Triệu Lợi Dân chửi mắng Triệu Quân Sinh một trận, chất vấn hấn tại sao không sớm điện thoại cho mình, không nói tới Lưu Lỗi là cháu rể của mình, mà hấn còn là thiên tài chủ tịch của tập đoàn Ánh Rạng Đông, nếu mất nó thì nền kinh tế và khoa học kỹ thuật của đất nước sẽ là một tổn thất lớn!

Triệu Lợi Dân còn muốn nhìn thấy ngày tập đoàn của quốc gia mình chiếm cứ tất cả các góc ngách của thế giới!

Triệu Lợi Dân lập tức điện thoại cho quân khu Tùng Giang, điều tới một đội ngũ đặc biệt, tất cả đều sử dụng trực thăng tìm kiếm đại quy mô!

Lý Thiếu Kiệt lúc này mới choáng đầu hoa mắt, hấn không nghĩ tới sau khi Lưu Lỗi mất tích lại xảy ra tình thế lớn tới như vậy, ngay cả trực thăng cũng phải xuất động để tìm kiếm, thế mới biết người này thân phận lớn tới mức nào!

Nhưng mà cũng khó trách, tập đoàn Ánh Rạng Đông là tập đoàn số một của quốc gia, đầu năm nay, tập đoàn này bắt đầu sản xuất đại trà Bộ Mạch chủ, thuê một lượng lớn công nhân, giải quyết rất nhiều công ăn việc làm ở Tân Giang.

Một chủ tịch đứng đằng sau một tập đoàn lớn như vậy, cho dù không có quan hệ với Triệu Lợi Dân, thì chính phủ cũng sẽ tận tâm tận lực hộ giá hộ tống!

Nhưng tất cả những điều này Lý Thiếu Kiệt không biết, hấn đã gọi điện thoại cho cha mình. Không biết lần này cha mình có thể cứu mình hay không nữa. Lý Thiếu Kiệt bình thường rất lớn lối, nhưng giết người là tử tội! Huống chi lại còn giết một đại nhân vật rất có bối cảnh!

Lý Thiếu Kiệt trong lòng vô cùng hối hận, cũng chỉ do hấn kích động, nên mới tạo thành đại họa!

“Xin hỏi đồng chí, đồng chí xưng hô như thế nào?”

Có một người trung niên đang cầm một cặp sách đến bên cạnh chiếc xe cảnh sát, nói. Người trung niên này chính là phụ thân của Lý Thiếu Kiệt – Lý Đại Hải, đi theo sau hấn là Trương luật sư của công ty.

Lúc hấn đang họp thì nhận được điện thoại của con mình, nói là ở Tây Tinh Sơn gặp phải phiền toái, bị cảnh sát giữ, cũng không nói rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao cả.

Lý Đại Hải vội vàng gọi Trương luật sư cùng lên ô tô tới Tây Tinh Sơn. Hấn nghĩ thằng ranh này đúng là mang lại cho hấn không ít phiền toái, bình thường ở nhà vẫn bị công an bắt lên đồn như cơm bữa.

Nhưng bởi vì thành tích học tập của Lý Thiếu Kiệt không thể chê vào đâu được, nên Lý Đại Hải cũng mở một mắt nhắm một mắt, chuyện gì giải quyết được thì giải quyết, cần dùng tiền thì dùng tiền, cũng chẳng coi là chuyện lớn gì cả. Lần này Lý Đại Hải cũng cho rằng như vậy.

“Ông là ai?”

Cảnh sát kia hỏi ngược lại.

“Tôi là cha của Lý Thiếu Kiệt, tôi đã tìm người bảo lãnh cho nó, đây là Trương luật sư của công ty chúng tôi...”

Lý Đại Hải nói.

Không đợi cho Lý Đại Hải nói hết câu, vị cảnh sát kia đã cắt ngang, lạnh mặt nói:

“Không cần phải nói nữa, chuyện này không được!”

“Chuyện này không được? Đồng chí này, đồng chí sẽ phải chịu trách nhiệm về lời nói của mình! Căn cứ vào điều 51 của Bộ luật hình sự, tôi có quyền bảo lãnh cho đương sự!”

Trương luật sư cãi lý.

“Hừ! Bây giờ Lý Thiếu Kiệt là đối tượng hiểm nghi trong vụ trọng án này. Chúng có vô cùng xác thực, việc tiếp theo nên để Tòa án giải quyết!”

Cảnh sát nói.

“Trọng án? Lý Thiếu Kiệt có thể phạm vào trọng án gì?”

Lý Đại Hải nghi ngờ nói:

“Có phải các ông lầm rồi không?”

“Là ngộ sát hoặc là cố ý giết người? Tất cả chờ phán quyết rồi sẽ biết, bây giờ các người về đi.”

Vị cảnh sát này nói.

“Giết người?”

Lý Đại Hải lúc này mới ý thức được sự nghiêm trọng của vụ việc, bình thường con của hắn chỉ có đánh nhau, không nghĩ tới nó lại giết người!

Lý Đại Hải lo lắng bấm số điện thoại gọi cho cục trưởng cục công an Khương Vĩnh Phú:

“Alo, Khương đại ca a, đệ là Lý Đại Hải!”

“Lý Đại Hải? A, xin chào Lý tổng?!”

Khương Vĩnh Phú nói.

“Khương đại ca, đệ có một chuyện phiền phức muốn nhờ đại ca...”

Lý Đại Hải do dự, bởi hắn và Khương Vĩnh Phú giao tình cũng không sâu, chỉ mới có đi ăn cơm mấy lần.

Nhưng hắn giờ đang đói bụng nên phải ăn quàng, ai cũng phải thử, cho dù mất bao nhiêu tiền, hắn cũng phải lôi bằng được Lý Thiếu Kiệt ra trước khi cơ quan công an kết án.

“Nói đi, chuyện tôi có thể làm được, thì tôi sẽ cố hết sức.”

Ấn tượng của Khương Vĩnh Phú với Lý Đại Hải cũng không tệ lắm.

“Là như vậy, con đệ bị cảnh sát bắt rồi, đại ca xem...”

Lý Đại Hải thấy Khương Vĩnh Phú mở miệng, cho nên vội vàng nói.

“Bị bắt? Con của đệ tên gọi là gì? Vì sao mà bị bắt?”

Khương Vĩnh Phú hỏi.

Loại chuyện này mỗi ngày hắn nhận được 18, 20 lần điện thoại, toàn là con của công tử phú gia ăn no rửng mỡ đánh nhau mà thôi.

“Con đệ tên là Lý Thiếu Kiệt, theo như lời người bắt là hắn phạm tội giết người?”

Lý Đại Hải nói.

“Cái gì? Lý thiếu Kiệt là con của đệ?”

Khương Vĩnh Phú vừa nghe xong, thì trong lòng mắng thầm, cũng bởi vì con của người, mà tôi phải suất lĩnh tất cả thủ hạ tới Tây Tinh Sơn tìm kiếm.

“Sao vậy? Khương đại ca, đại ca biết con của đệ ư?”

Lý Đại Hải cho rằng Khương Vĩnh Phú đã nhận sự hỗ trợ, cho nên kích động nói.

“Chuyện này đương nhiên là tôi biết, nhưng giết người không giống với đánh nhau, cho dù tôi muốn giúp, nhưng quốc gia cũng không cho phép! Thôi nhé, cứ như vậy đi.”

Nói xong Khương Vĩnh Phú cúp điện thoại. Đánh nhau đi cửa sau tìm hãn cũng không có gì, nhưng giết người mà lại tìm hãn? Nằm mơ ư! Huống chi người bị giết này thân phận lại không tầm thường chút nào.

... ..

Không bao lâu sau, Triệu Lợi Dân nhận được một cuộc điện thoại từ quân đội, nói là trên sông của Tây Tinh sơn phát hiện 2 cái ván trượt tuyết, cách đó không xa còn phát hiện một hồ băng lớn, 8, 9/10 là hai người bị rơi xuống hồ băng rồi!

Nghe xong báo cáo, tâm tình Triệu Lợi Dân nguội lạnh đi một nửa. Rớt xuống hầm băng ư! Việc này hai người có thể bị dòng nước chảy xiết cuốn đi, không nói tới việc ở dưới nước không thể hô hấp, nhưng có thể chịu được cái lạnh thấu xương dưới băng hay không?!

Nhưng Triệu Lợi Dân dù sao cũng có phong độ của đại tướng, nên rất trầm tĩnh, chỉ đạo xuống là phải tiếp tục mở rộng tìm xuống phía dưới.

... ..

“Này Ngô mập mập, cậu có thể bật mí cho chúng tớ biết, đây rốt cuộc là đại nhân vật nào, mà lại có thể làm chúng ta dùng nhiều người tìm kiếm như vậy không?!”

Trên trực thăng quân sự, có một thanh niên đang cầm ống nhòm, quan sát xung quanh, nói.

“Cha tớ nói, hãn là thân thích của một vị cấp trên, tên là gì thì tớ không biết.”

Ngô mập mập vừa lái trực thăng, vừa nói.

“Tớ vốn đang định đi ngủ, vậy mà lại phải chấp hành nhiệm vụ.”

Thanh niên cầm ống nhòm u oán nói, nhưng ánh mắt thì lại không lười biếng chút nào, liên tục quan sát mục tiêu phía bên dưới.

“Được rồi, lão Tứ, cậu cũng đừng oán trách nữa, nếu như tìm được người này về thì uy phong tới cỡ nào, đỡ cho cha tớ nói tớ không được cái tích sự gì.”

Ngô mập mập thở dài nói.

Bỗng nhiên, lão Tứ quát to một tiếng chỉ về vị trí bên trái ở phía trước, nói: “Ngô mập mập, mau xem, bên kia có ánh sáng.”

“A, đúng vậy, chờ tôi bay qua xem một chút!”

Ngô mập mập vừa nói, vừa chuyển hướng trực thăng.

... ..

Mặc dù Vi Nhi nói rằng tôi làm vậy là thừa, nhưng tôi vẫn đốt một đồng lửa ở trước cửa động để phòng ngừa dã thú. Nói vậy chứ thật ra thì để cho người khác phát hiện đến cứu chúng tôi.

Thật ra tôi với Trần Vi Nhi cũng chẳng còn biết là ban đêm hay ban ngày.

Nơi này chẳng có dã thú nào cả, nếu thật có dã thú tôi sẽ xông qua, nướng hết bọn chúng.

Nói thật tôi làm như vậy cũng có chút lừa mình dối người, cũng chỉ là an ủi mình thôi.

Không bao lâu sau, tôi nghe thấy tiếng cơ giới chấn động ầm ầm, dường như đang đi tới phía này! Chẳng lẽ là thuyền? Nhưng lập tức tôi phủ nhận ý nghĩ này, bây giờ là mùa đông, mặt nước đóng băng, thuyền làm sao đi được?

Tôi lập tức chạy ra cửa sơn động, có một âm thanh từ phía đỉnh đầu truyền tới! Tôi ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là một đoàn trực thăng.

“Vi Nhi, em mau ra đây, chúng ta có lẽ có được cứu rồi!”

Tôi kích động khua tay múa chân, hét lớn:

“Cứu mạng! Trên đảo này có người!”

Nhưng tôi lập tức ý thức được, cho dù tôi có hét lớn thì người ở trước mặt cũng không nghe thấy. Nhưng mà trên đỉnh đầu chúng tôi đã xuất hiện một chiếc trực thăng 0.8 !

Quả nhiên, trực thăng càng ngày càng hạ thấp, khi cách mặt đất khoảng mười mấy mét, thì cửa khoang trực thăng được mở ra. Một người thò đầu ra hô lớn:

“Phía dưới có ai không? Có người thì trả lời chúng tôi! Chúng tôi là người của quân khu Tùng Giang!”

“Có! Có!”

Tôi vội vàng hô lớn:

“Mau cứu chúng tôi!”

“Xung quanh đây không cách nào hạ xuống được, tôi thả thang dây cho các bạn leo lên!”

Người kia hô.

Tôi và Trần Vi Nhi vội vàng dập tắt đồng lửa, trèo lên thang dây...

Lúc này tâm tình của tôi vô cùng kích động! Cuối cùng thì cũng được cứu, nếu không sẽ phải ở trên tiểu đảo này cả đời!

“Tại sao lại là đại ca?”

Tôi mới vừa lên phi cơ đã nghe thấy một âm thanh có phần kinh ngạc.

“Ngô Thiên!”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra người lái chiếc trực thăng này chính là Ngô mập mập! Bây giờ tôi mới cảm thấy bữa cơm kia mình trả tiền thật đáng giá, lúc này hẳn có bảo tôi mời hẳn 100 bữa cơm này cũng được!

“Lưu Lỗi!”

Ngô mập mập kinh ngạc nói:

“Hóa ra người mất tích chính là đại ca!”

114. Chương 113: Ham Mê Đặc Thù

“Tại sao đại ca lại chạy tới cái tiểu đảo này? Nếu không phải lão Tứ phát hiện ra đồng lửa, thì đại ca sẽ chết ở đây còn gì nữa!”

Ngô mập mập nói như sừng liên thanh, hỏi một đồng vấn đề lớn.

“Khụ! Đừng nói nữa, Lão Tử bị người ta ám toán!”

Tôi ho khan một tiếng nói.

Nhưng mà trong lòng tôi lại đặc ý vô cùng, nếu như không phải là nhóm được một đồng lửa ở cửa động, chỉ sợ bây giờ tôi còn phải qua đêm ở trong một cái sơn động lạnh như băng kia .

“Ám toán? Chuyện gì xảy ra?”

Ngô mập mạp hiển nhiên không biết chuyện này và việc bị ám toán có quan hệ gì với nhau.

“Tôi bị người ta đẩy từ trên núi xuống!”

Tôi cười khỏ nói.

Chuyện này đúng là quá xấu hổ, đây là chuyện không thể chấp nhận được sau khi tôi sống lại, dị năng đầy mình mà lại để cho một tiểu hài tử đánh lén.

Cho nên tôi liền đem chuyện đi Tây Tinh Sơn trượng tuyết và mâu thuẫn với Lý Thiếu Kiệt như thế nào, nói ra cho Ngô mập mạp nghe.

“Con mẹ nó, thằng này không muốn sống rồi, dám ám toán đại ca của Ngô mập mạp ta, lão tử quay lại phết hần.”

Ngô mập mạp mắng.

“Tôi nghĩ, không cần đợi đến lúc cậu phết hần, thì thằng này đã sớm vào nhà tù rồi.”

Ngay cả quân đội cũng xuất động, thì cái tên Lý Thiếu Kiệt có thể bình an được hay sao?

“****, như vậy thì quá tiện nghi cho hần rồi.”

Ngô mập mạp cắn môi nói:

“Ai, đúng rồi, nghe nói đám phạm nhân trong đó có rất nhiều người có ham mê đặc thù, hắc hắc, lúc đó lão tử tìm người, an bài cho hần một phen...”

Ngô mập mạp bỗng nhiên cười dâm nói.

Ham mê đặc thù? Tôi đầu tiên là sững sốt, nhưng mà lập tức hiểu, đó chẳng phải là đồng tính luyến ái là gì!

Tôi không khỏi rung mình một cái! Ngô mập mạp này thật âm hiểm, may mà tôi với hần là huynh đệ, chứ không phải là địch nhân.

“Ham mê đặc thù? Lão công, cái gì gọi là ham mê đặc thù vậy?”

Trần Vi Nhi ngồi ở bên cạnh tôi không hiểu nên hỏi.

Ngô mập mạp đã sớm nghi ngờ thân phận của vị mỹ nữ ở bên cạnh tôi, chẳng qua còn giữ ý, cho nên chưa hỏi.

Lúc này đột nhiên nghe thấy mỹ nữ gọi tôi là “Lão công” thì giật mình, đôi mắt thiếu chút nữa bật ra ngoài, kinh ngạc nói:

“Cô... Đây là...”

Tôi ôm Trần Vi Nhi, mỉm cười với Ngô mập mạp, giới thiệu:

“Đây là bạn gái của tôi, Trần Vi Nhi.”

Khi tôi nói tới hai chữ “bạn gái”, thì khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Vi Nhi lập tức đỏ lên.

Lúc này Vi Nhi đã cởi bỏ áo ngoài, mặc bộ quần áo mà tôi mua cho nàng ở cửa hàng quần áo, xinh đẹp vô cùng, thậm chí còn tản mát phong thái, mị lực thành thực hơn Triệu Nhan Nghiên.

Nhưng mà Ngô mập mạp lại giống như nổi điên lên, chỉ vào mặt tôi hét lớn:

“Con mẹ nó, Triệu Nhan Nghiên đâu! Mà có phải đá nàng rồi không? Tốt lắm, mà, Lưu Lỗi! Ngô mập mạp tao đã nhìn lầm mày rồi! Uống công tao tin tưởng giao Nhan Nghiên cho mày, thì ra mày mới là tên khốn kiếp! Mày thấy cô gái này tương mạo đẹp hơn Nhan Nghiên, mày lại dám đá Nhan Nghiên đi, hôm nay tao không đánh chết mày thì không thôi!”

Ngô mập mạp bởi vì nội tâm kích động, cách xưng hô với tôi cũng chuyển từ “đại ca” sang “mày”.

Trực thăng vốn là do Ngô mập mập lái, bây giờ hắn kích động đứng cả lên, thì đương nhiên trực thăng ở trong tình trạng không người lái, lập tức lắc lư! Tôi vội vàng ngăn cản nói:

“Ngô mập mập, cậu cứ ngồi lái trực thăng cho tốt, rồi tôi sẽ từ từ giải thích cho cậu nghe!”

Ngô mập mập cũng ý thức được mình quá kích động, cái phi cơ này mà rơi thì đúng là không phải chuyện đùa ! Hắn kêu lên một tiếng, rồi vội vàng ngồi xuống.

“Mày tốt nhất là nói lý do chia tay với Nhan Nghiên cho chính đáng một chút! Tính cách của Nhan Nghiên tao rõ lắm, nếu đã yêu ai thì cả đời này cô ấy sẽ không dễ quên đâu!”

Ngô mập mập lãnh đạm nói.

“Ngô mập mập, cậu hãy nghe tôi nói! Triệu Nhan Nghiên là bạn gái của tôi thì đúng rồi, nhưng mà Trần Vi Nhi cũng là bạn gái của tôi!”

Về mặt của tôi rất nghiêm túc, không chút cười đùa, nói.

“Cũng là? Vậy mày có hai người bạn gái? Vậy thì lại càng không thể tha thứ! Mày một chân đạp hai thuyền, trong thì có Triệu Nhan Nghiên, ở bên ngoài thì có vợ hai phải không?”

Ngô mập mập mở to hai mắt nhìn tôi đến.

“Vợ hai?”

Tôi kinh dị vì nghe tới câu này! Đây mới chỉ là năm 1995 thôi, sao Ngô mập mập lại có thể biết được từ này chứ!

“Tiểu cô nương, cô đã bị hắn lừa rồi! Hắn đã có bạn gái rồi!”

Ngô mập mập quay sang nói với Trần Vi Nhi.

Nhưng mà ngoài dự liệu của Ngô mập mập, Trần Vi Nhi lại xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng nói:

“Tôi biết...”

“Ừ, vậy sao cô không mau rời khỏi hắn đi... Cái gì? Cô nói là cô biết!”

Ngô mập mập kinh hãi, cả giận nói:

“Hóa ra là cô câu dẫn Lưu Lỗi, xem cô xinh gái như vậy, ăn mặc đẹp như vậy, mà lại giống như một con hồ ly tinh...”

Ngô mập mập càng nói càng quá đáng, tôi thấy khuôn mặt nhỏ của Trần Vi Nhi đã trắng bệch, có khả năng sẽ khóc ngay lập tức!

Nếu Ngô mập mập này không phải bằng hữu của tôi, thì tôi đã sớm đạp hắn một trận rồi!

Nhưng mà hắn đối với Triệu Nhan Nghiên rất trung tâm, bây giờ hắn nghĩ là Triệu Nhan Nghiên bị thương tổn, tâm tình kích động cũng là chuyện thường tình.

Tôi vội vàng ho khan hai tiếng ngăn lại, nói:

“Khụ...khụ ...! Ngô mập mập, cậu đừng kích động, thật ra chuyện này không chỉ có Vi Nhi biết, mà Nhan Nghiên cũng biết!”

“Cái gì! Triệu Nhan Nghiên cũng biết? Nàng đồng ý cho người có hai người bạn gái?”

Ngô mập mập nghi hoặc kinh hãi nói.

“Đúng ! Nàng không những biết, mà còn tạo điều kiện cho tôi với Trần Vi Nhi ở chung một chỗ.”

Tôi giải thích.

“Ai, thôi thôi! Nha đầu Nhan Nghiên này tại sao lại làm ra chuyện hoang đường thế cơ chứ! Nếu người trong cuộc đã không nói gì, thì người ngoài như tôi xen vào làm chi. ****! Con mẹ nó, cậu không hổ là đại ca của tôi, lại có thể làm cho hai nha đầu xinh đẹp như vậy chung tình với mình!”

Ngô mập mạp thở dài nói.

“Hắc hắc.”

Tôi chỉ cười cười.

Nghĩ thầm, hai người có là cái gì, kiếp này lão tử đã sống lại, ít nhất cũng phải mười tám !

(Ngư nhân: “Tại sao cậu có thể biết là 18 lão bà? Là do lão tử nói có thì có!”

Lưu Lỗi: “Sách này không phải gọi là hay sao?”

Ngư nhân: “Nhưng tôi cũng có thể an bài cho cậu hai lão bà mà thôi!”

Lưu Lỗi: “Tôi không có ý kiến, bắt quá ông hỏi độc giả một chút đi...”

Ngư nhân nghe vậy cầm bút viết một chữ Fans: “...”)

“Nhưng mà, đại ca, anh phải cẩn thận đấy! Nếu như Triệu Nhan Nghiên lạnh nhạt với anh, đừng trách tôi thừa lúc trống vắng xông vào đó nha!”

Ngô mập mạp bỗng nhiên cười nịnh nói.

“Ôi trời ơi, cậu chưa từng nghe câu: “vợ bạn thì không thể động” hay sao!”

Tôi mắng.

“Ôi trời ơi, anh là đại ca của tôi, chứ không phải bằng hữu của tôi.”

Ngô mập mạp nghiêm túc nói.

“...” Tôi im lặng.

(Lưu Lỗi: “Ngư nhân, ông cố ý gây khó khăn cho tôi phải không?!”

Ngư nhân: “Tình tiết phải như vậy, tôi chỉ lấy tâm lý si tình của Ngô mập mạp với Triệu Nhan Nghiên mà thôi...”

Lưu Lỗi: “Ai, thôi đi, tôi không dám cãi ông nữa...”

Ngư nhân: “Hừm hừ...”

Lưu Lỗi cười thầm: “Đúng là trời đất bao la, Ngư nhân là lớn nhất!”

Một đồng nguyệt phiếu bay tới đập vào mặt, tác giả làm sao có thể không đau đớn cố sức được đây?

Độc giả Giáp nói: “Mẹ kiếp, hần có phải gian lận số chữ hay không?”

Độc giả Ất nói: “Hình như là vậy, thiếu thiếu của chúng ta thì phải”

Dưới trời chiều, có một con cá nhảy khỏi cái hồ cạn yếu ớt nói: “Thì ra độc giả là lớn nhất!”)

“Lão công, anh vẫn còn chưa nói cho em biết cái gì là ham mê đặc thù đấy?”

Trần Vi Nhi thấy tôi và Ngô mập mạp đã thôi tranh chấp, nàng vẫn còn nhớ mãi không quên cái vấn đề kia.

Lòng hiếu kỳ của nữ nhân có đôi khi đúng là quá kiên trì bền bỉ, đã qua một thời gian dài như vậy mà nàng còn nhớ được.

“Cái này, ham mê đặc thù chỉ một từ gọi chung, để chỉ cái phương diện kia không như bình thường.”

Tôi không biết nên giải thích như thế nào, có một số thứ chỉ có thể hiểu, chứ không thể diễn đạt.

“Phương diện kia? Là phương diện nào vậy?”

Vi Nhi quả nhiên nghe không hiểu.

“Chính là phương diện mà hai chúng ta ở sơn động làm đó!”

Tôi giải thích, hi vọng Trần Vi Nhi có thể hiểu.

“Ai... Như vậy thì là người xấu xa rồi.”

Trần Vi Nhi đánh tôi một cái, nói:

“Nhưng mà trong ngục lại có một cô gái như vậy hay sao?”

“Khụ ...khụ! Hai người nam cũng được đó!” Tôi nói.

“Hai người nam ? Hai người nam sao có thể làm chuyện này, anh đang gạt em!”

Trần Vi Nhi kỳ quái nói.

“Có thể dùng...!”

Tôi nhỏ giọng nói vào tai của Trần Vi Nhi.

“A!”

Trần Vi Nhi đẩy ra tôi, nhỏ giọng nói:

“Các anh thật là ác tâm.”

Cái này thì có gì mà ác tâm, qua nửa năm nữa, đồng tính luyến ái sẽ trở nên phổ biến, ở nước ngoài cũng có thể đăng ký kết hôn.

Nhưng mà ở thời đại này, đây đúng là chuyện mà một cô bé không thể nào tưởng tượng ra được.

Một lát sau, tiểu nha đầu đột nhiên ghé vào tai tôi, nhỏ giọng nói:

“Lão công, mỗi lần anh với em như vậy, khi em la lên có kẻ cường gian, anh rất hưng phấn, như vậy có được coi là một loại ham mê đặc thù hay không?”

Toát mồ hôi, đúng là loại chuyện này rất không bình thường, ngay cả một cô bé như thế này cũng có thể liên tưởng.

“Chuyện này... Đại khái cũng có thể coi như vậy.”

Tôi gạt đầu thừa nhận nói.

“Vậy thì lần sau em sẽ lớn tiếng kêu! Lão công, anh có thích không?”

Trần Vi Nhi nũng nịu nói với tôi.

Hắc hắc, không nghĩ tới Trần Vi Nhi ở ngoài thì lạnh như băng, mà bên trong lại phong tình cuồng nhiệt tới như vậy.

Đúng là nhật được bảo bối rồi, trước đây tôi với Triệu Nhan Nghiên chưa bao giờ sắm vai cường đạo và dân nữ như thế này, vốn cũng có ý định nhưng nha đầu kia sống chết cũng không chịu.

Không có cách nào khác, tôi chỉ có thể dồn dục vọng xuống đáy lòng. Không nghĩ tới hôm nay lại có thể dễ dàng thực hiện với Trần Vi Nhi.

“Vi Nhi, nếu em không thích thì chúng ta cứ làm bình thường đi.”

Mặc dù tôi rất thích, nhưng mà tôi càng không thể làm Vi Nhi phải miễn cưỡng.

“Thật ra thì... thật ra lúc em la lên, cũng có cảm giác rất đặc biệt...”

Khi Vi Nhi nói lời này, khuôn mặt trở nên đặc biệt thẹn thùng.

Trong lòng tôi mừng như điên, hóa ra là đồng đạo! Liên tiếp những pha dâm đảng hiện lên trong đầu tôi, nào là học sinh, y tá, thổ và sói, bắt trời, ù ù cạc cạc. Hôm nào tôi phải thử nghiệm hết trên người Vi Nhi một lần mới được.

“Hừ... Khụ!”

Ngô mập mập đột nhiên lớn tiếng ho khan cắt đứt câu chuyện thân mật giữa tôi và Vi Nhi.

Mẹ kiếp, tên tiểu tử này không phải bị viêm phế quản đó chứ, tại sao lại cắt đứt suy nghĩ của lão tử.

Tôi vừa định phát tác, lại thấy Ngô mập mạp đưa cho tôi một cái điện thoại, nói:

“Nhan Nghiên muốn nói chuyện với đại ca!”

115. Chương 114: Cường Gian?

Khi biết tin tôi bình an lên máy bay, Triệu Nhan Nghiên lập tức thông qua vô tuyến điện liên lạc với tôi.

“Lưu Lỗi! Anh có sao không? Anh làm em sợ muốn chết!”

Tôi vừa mới “alo” một tiếng, thì đầu bên kia đã truyền tới âm thanh lo lắng với giọng khàn khàn của Triệu Nhan Nghiên. Hiển nhiên là nha đầu này khóc nhiều quá.

“Anh... Không có chuyện gì!”

Tôi nói, trong lúc nhất thời trong lòng tôi có hàng vạn cảm khái dâng lên, tựa như đã xa cách nàng hàng thế kỷ.

“Không có chuyện gì, vậy thì quá tốt! Chị Vi Nhi đâu? Chị ấy có ở cùng anh một chỗ hay không?”

Triệu Nhan Nghiên ân cần nói.

“Nàng cũng ở cùng một chỗ với anh.” Tôi nói.

Không biết nếu như bây giờ tôi nói với Nhan Nghiên rằng tôi đã XXOO Trần Vi Nhi thì không biết nàng sẽ có cảm giác như thế nào.

“Vậy thì tốt, một lát nữa gặp lại nhé.”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi không có việc gì, thì thanh âm cũng không còn lo lắng như trước nữa.

Tôi đem điện thoại trả cho Ngô mập mạp, khi tôi nói chuyện với Triệu Nhan Nghiên, thì Ngô mập mạp cũng nói chuyện với thanh niên bên cạnh, bàn với hắn xem nên hạ cánh ở đâu.

“Ngô mập mạp này, cậu chẳng phải là lái xe cho cha cậu hay sao? Tại sao lại đổi sang nghề lái trực thăng rồi?”

Tôi kỳ quái nói.

“Ai biết cha tôi nghĩ như thế nào, nhưng mà lái trực thăng đúng là thích hơn lái xe. Lái xe còn sợ đâm phải người khác, chứ lái trực thăng thì vĩnh viễn không cần phải lo lắng vấn đề này.”

Ngô mập mạp nói.

Tôi cười thầm có một người con như thế này, đúng là có không ít phiền toái.

Nửa giờ sau, trực thăng đáp xuống một bãi đất trống bằng phẳng ở Tây Tinh Sơn.

Khi tôi vừa mới bước xuống trực thăng, Triệu Nhan Nghiên đã chạy ào lên, chẳng cần biết cha nàng có ở bên cạnh hay không, đã nhào vào lòng tôi.

Triệu Quân Sinh cũng chỉ mỉm cười, coi như là chuyện đương nhiên.

“Lưu Lỗi, em còn tưởng sẽ không gặp lại anh được đâu đấy!”

Triệu Nhan Nghiên vừa mừng vừa khóc, nói.

“Ha hã, lão công của em phúc lớn mạng lớn, sao có thể dễ dàng chết được.”

Tôi vuốt ve sống lưng của Nhan Nghiên cười nói.

Nhưng mà đúng là “mình bội phục mình quá”, gặp phải chuyện như vậy vẫn có thể còn sống trở về nhà!

Tiếp theo là mấy người Triệu Quân Sinh, Khương Vĩnh Phú vây quanh tôi hỏi han. Tôi khách khí nói lời cảm ơn. Đương nhiên công lao lớn nhất trong chuyện này chính là Ngô mập mạp.

Theo lý thuyết thì tôi với Vi Nhi còn nợ hẳn một bữa cơm, nhưng mà hôm nay thì quá mệt rồi, chỉ còn cách để hôm khác.

Cũng may Ngô mập mạp không nói gì, chỉ bảo tôi về học tập cho tốt, hơn nữa lại thâm ý nhìn Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi nắm tay nhau cười nói, không khỏi cảm thán, chuyện trên thế giới quả thực quá kì diệu rồi!

Trần Vi Nhi đương nhiên cũng có nỗi khổ tâm riêng, vừa mới xuống máy bay đã bị Triệu Nhan Nghiên kéo sang một bên, thân mật hỏi cái này hỏi cái kia.

Trần Vi Nhi vốn định tránh né Triệu Nhan Nghiên, dù sao thì mình vừa mới cùng bạn trai nàng làm chuyện có lỗi với nàng.

Nhưng nhìn Triệu Nhan Nghiên nhiệt tình như vậy, nên không tiện mở miệng cự tuyệt, chỉ đành miễn cưỡng cười nói.

“Chị làm sao vậy, Chị Vi Nhi?”

Triệu Nhan Nghiên cũng nhận ra Trần Vi Nhi có gì không đúng.

“Không có... Không có gì! Chị rất khỏe!”

Trần Vi Nhi sợ hết hồn, vội vàng cười nói.

Mặc dù nàng cũng từ tôi biết được, Triệu Nhan Nghiên không phản đối nàng cùng tôi ở chung một chỗ, nhưng vẫn thấp thỏm bất an.

“Em cảm thấy chị dường như có tâm sự gì đó! Có phải Lưu Lỗi khi dễ chị hay không?”

Triệu Nhan Nghiên nhìn chăm chú vào Trần Vi Nhi, muốn biết được đáp án từ trên mặt Trần Vi Nhi.

Mà Vi Nhi quả thực quá kỳ quái, nàng nói chuyện dường như chỉ có lệ. Mình với nàng nói với nhau 3 câu, thì nàng chỉ nói một câu, mà thỉnh thoảng lại hỏi lại “Em vừa mới nói cái gì?” Quá khác thường!

Trực giác của nữ nhân nói cho Triệu Nhan Nghiên biết, Trần Vi Nhi nhất định là có chuyện gạt nàng, nhưng là rốt cuộc là chuyện gì đây? Có liên quan tới Lưu Lỗi hay không!

“Chị... làm gì có tâm sự gì! Lưu Lỗi hẳn tại sao lại có thể khi dễ chị được chứ!”

Trần Vi Nhi vội vàng lắc đầu, nhưng khi nói tới hai từ “khi dễ” lại nghĩ tới việc hai người chơi trò “cưỡng gian”, trên mặt không khỏi đỏ lên.

“Chị Vi Nhi, em bình thường luôn mở rộng tấm lòng, có chuyện gì cũng nói cho chị biết! Nhưng hôm nay chị lại gạt em, uống công em cả ngày lo lắng cho chị!”

Triệu Nhan Nghiên thấy mềm không được, lập tức đổi thành cứng rắn, sắc mặt nghiêm nghị, nghiêm túc nói.

“Chị...”

Trần Vi Nhi thấy Triệu Nhan Nghiên tức giận, cắn răng một cái thầm nghĩ: hay là thắng thắn với nàng đi!

Chết thì chết sao, cùng lắm là bị nàng chửi mắng một trận, nói mình là nữ nhân không biết xấu hổ, còn hơn là cứ giấu trong lòng như thế này.

“Nhan Nghiên, là chị có lỗi với em! Chị đã cùng với Lưu Lỗi... có quan hệ thể xác rồi!”

Trần Vi Nhi muốn nói từ ân ái, nhưng lại cảm thấy từ này không hay, nữ hài tử không thể nói ra miệng được.

“A! Hai người đã như vậy rồi ư?!”

Triệu Nhan Nghiên kinh ngạc nói.

Thật ra thì khi nàng nhìn thấy Trần Vi Nhi đi lại có chút khó khăn, trong lòng đã có hoài nghi, nhưng không tiện hỏi mà thôi. Quả nhiên là có chuyện lừa dối nàng.

“Chị.. là chị không tốt, là chị chủ động câu dẫn Lưu Lỗi! Thật xin lỗi...”

Trần Vi Nhi thấy Triệu Nhan Nghiên tức giận, trong lòng trầm xuống. Thật ra thì nàng cũng có thể cảm giác được, mặc dù hắn nói yêu mình, nhưng Triệu Nhan Nghiên là người hấn thích nhất.

Nếu như bởi vì sự xuất hiện của mình mà phá hỏng tình cảm của hắn với Triệu Nhan Nghiên, vậy thì mình tình nguyện rút lui. Hạnh phúc ngắn ngủi như vậy với mình đã quá đủ rồi.

“Hừ! Lưu Lỗi là một tên đại sắc lang, Em còn không biết hay sao? Chị không cần giải vây cho hắn, hắn vốn thêm thường chị từ lâu rồi, giờ lại có thiên thời, địa lợi, nhân hòa như vậy, hắn mà không ăn chị thì không phải là Lưu Lỗi nữa rồi!”

Triệu Nhan Nghiên nói. Nhưng mà có thể nhận thấy, trong lời nói của nàng, không có ý trách Trần Vi Nhi.

“Nhan Nghiên, em đừng nóng giận, chị... chị rút lui là được mà!”

Trần Vi Nhi khấn trương nói. Triệu Nhan Nghiên biểu hiện càng không để ý, thì nàng lại không nở.

“Chị rút lui? Ha hã, nếu để cho Lưu Lỗi biết vì lời nói của em mà chị phải rút lui, thì Lưu Lỗi có khi chia tay với em đó!”

Triệu Nhan Nghiên đột nhiên cười hì hì nói.

“Nhan Nghiên, em.. nói lời này là có ý gì?”

Trần Vi Nhi thấy Triệu Nhan Nghiên bỗng nhiên cười, nàng không hiểu hỏi.

“Chị Vi Nhi, chúc mừng chị trở thành nữ nhân thứ hai của Lưu Lỗi!”

Triệu Nhan Nghiên cầm tay Trần Vi Nhi, thân mật nói.

“Em...Nhan Nghiên, em có ý gì vậy? Chẳng lẽ em không trách chị hay sao?”

Trần Vi Nhi thấy Triệu Nhan Nghiên không những không tức giận, mà dường như lại cao hứng.

“Em dễ giận người khác như vậy hay sao! Ai! Chẳng qua chỉ tiện nghi cho tên đại sắc lang kia mà thôi!”

Triệu Nhan Nghiên thở dài nói.

“Cám ơn em, Nhan Nghiên. Chị... chị cũng thật lòng yêu Lưu Lỗi!”

Trần Vi Nhi vẻ mặt hạnh phúc nói. Tầng đá lớn trong lòng đã được bỏ đi, không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng như vậy.

Tôi đang đứng cùng với Ngô mập mập, nhìn thấy hai người đang nhìn thẳng vào tôi, thấy vậy tôi sợ hãi, hai người chẳng nhẽ lại có âm mưu gì hay sao?

“Lưu Lỗi, anh nói thật cho em biết, anh đã làm gì chị Vi Nhi rồi?”

Triệu Nhan Nghiên vẻ mặt âm trầm lớn tiếng hỏi.

“Anh có làm gì đâu?”

Vừa nói, tôi đưa mắt liếc nhìn về phía Vi Nhi, hy vọng có thể từ trên người của nàng tìm được đáp án, nhưng cô nàng này lại nhìn sang chỗ khác, không thèm liếc nhìn tôi một cái.

Tôi đánh lạc hướng nói:

“Nhan Nghiên, các em làm sao vậy?”

“Không làm gì? Chị Vi Nhi đã nói cho em biết, trong sơn động anh đã cưỡng gian chị ấy!”

Triệu Nhan Nghiên nói xong, dùng ánh mắt liếc nhìn sang Trần Vi Nhi.

“Cưỡng gian?” Tôi cưỡng gian sao? Hình như là Trần Vi Nhi cưỡng gian tôi mà! Chẳng lẽ nha đầu Nhan Nghiên này đang ghen? Nhưng mà cho dù tôi có cưỡng gian Trần Vi Nhi, thì nàng cũng không nên nói với Nhan Nghiên chứ?

“Sao vậy, sao không phản đối nữa đi!”

Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi một cái, rồi khiển trách:

“Nếu như chuyện đã xảy ra, thì anh có chịu trách nhiệm không?”

“Chịu trách nhiệm?”

Tôi càng nghe càng kỳ quái, đây chẳng phải là nha đầu Nhan Nghiên này đang đùa giỡn tôi đấy chứ?

Quả nhiên Trần Vi Nhi nhin không được bật cười lên, Triệu Nhan Nghiên lập tức cười theo, nói:

“Đương nhiên phải chịu trách nhiệm rồi, chị Vi Nhi cũng là nữ nhân của anh rồi, anh định thế nào đây?”

“Làm sao bây giờ? Đương nhiên là trái ôm phải ấp, cùng ngủ trong giường lớn rồi!”

Tôi nở nụ cười dâm đãng ôm chầm lấy hai vị mỹ nữ, đây cũng là chuyện mà tôi mơ ước bấy lâu nay!

Lúc này, tôi còn đang phiền vì vấn đề Trần Vi Nhi, không nghĩ tới các nàng đã tự mình giải quyết, tiết kiệm cho tôi được một phen miệng lưỡi.

Cũng vì chuyện ngoài ý muốn lần này, mà trường học đã hủy bỏ lần Đông Lệnh Doanh này, vốn tôi với Trần Vi Nhi là người bị hại phải tới Cục công an để lấy khẩu cung, nhưng mà bởi vì có quan hệ với Khương Vĩnh Phú, lên chỉ ở tại chỗ hỏi tôi mấy câu, rồi cho tôi về trước.

Dù sao chuyện cũng rất đơn giản, tình tiết như thế nào, thì chỉ cần những lời khai của Lý Thiếu Kiệt đã rõ hết rồi. Việc tiếp theo là giao cho pháp luật xử lý.

Ba người chúng tôi lên xe của Triệu Quân Sinh, Triệu Quân Sinh nhìn thấy Trần Vi Nhi, liếc tôi một cái đầy thâm ý.

Cử chỉ thân mật của hai cô gái này đương nhiên đã lọt vào trong mắt hắn, nhưng nhìn con gái mình không có ăn giấm, lại thân mật nắm tay người ta, cho nên Triệu Quân Sinh cũng không tiện mở miệng hỏi cái gì.

Tôi bây giờ đang suy nghĩ, Triệu Nhan Nghiên có quan hệ với mẹ tôi vô cùng tốt, mẹ tôi đã coi nàng là con dâu tương lai, thậm chí ngay cả ngọc bội tổ truyền cũng cho nàng.

Nhưng mà vấn đề hôm nay lại khác rồi, mẹ tôi từng nói, phụ huynh hai bên gia đình nên gặp mặt nói chuyện một lần.

Lần trước vì chuyện Lưu Chấn Hải nên không có thời gian, bây giờ đã rảnh, có nên tổ chức một bữa cơm giữa 2 gia đình không đây?

Cho nên tôi nói với Triệu Quân Sinh:

“Chú Triệu, mẹ cháu nói muốn tìm một cơ hội mời hai gia đình gặp mặt ăn một bữa cơm!”

“Cái gì, mẹ cháu!”

Triệu Quân Sinh cả người chấn động, một chân đạp mạnh phanh xe, dạt vào bên đường “hắt xì” một tiếng.

116. Chương 115: Xuân Sắc Trong Phòng Tắm

Nếu không phải tôi biết rõ hoàn cảnh trước sau, thì tôi còn tưởng Triệu Quân Sinh đang chỉ mắng tôi. Một câu “mẹ người” được nói ra trong sự hoảng hốt, cảm thán vô cùng!

”Sao vậy chú Triệu? Nhan Nghiên với cha mẹ cháu quan hệ rất tốt, mẹ cháu đã coi nàng là con dâu trong nhà rồi.

Lại nói hai cháu, hắc hắc, vậy thì càng không cần phải nói gì nữa. Mẹ cháu chỉ mong hai bên gia đình sớm gặp mặt, vậy tại sao chú lại kích động như vậy?” Tôi ngạc nhiên nói.

“Không có gì, không có gì! Chủ cảm thấy cháu và Nhan Nghiên tuổi vẫn còn nhỏ, gặp mặt bây giờ không quá thích hợp.”

Triệu Quân Sinh khiên cưỡng giải thích, hắn nói ra lý do này, tới hắn cũng chẳng tin được.

“Còn nhỏ? Lần trước ông chẳng phải nói là muốn nhanh chóng uống rượu mừng của cháu và Nhan Nghiên hay sao! Chú Triệu, có phải chú không hi vọng Nhan Nghiên được gả cho cháu hay không?”

Tôi đã nhìn ra Triệu Quân Sinh có điều khó nói, cho nên châm chọc hắn.

“Ha hả, ha ha. Chú Triệu thích người còn không còn kịp nữa là, sao lại có chuyện phản đối được chứ. Chẳng qua là... Chẳng qua là chuyện gặp mặt này tạm thời để sau đã!”

Triệu Quân Sinh nói với vẻ mặt thống khổ.

Thật là kỳ quái, Triệu Quân Sinh đang giấu diếm gì đây? Nhìn bộ dạng của hắn, đâu phải là xấu hổ đâu?

Triệu Quân Sinh vốn là một hồ ly trên thương trường, chuyện gì mà chưa từng gặp? Chỉ gặp mặt cha mẹ mình phải phải sợ tới như vậy sao?

Quên đi, nếu đã vậy thì sau này nói vậy, dù sao tôi cũng chẳng có tổn thất gì cả.

“Đúng rồi, Chú Triệu, nghe nói bên công ty điện tử vừa mới mua về một nhóm thiết bị, chú là tổng giám đốc chắc là biết việc này chứ?”

Tôi làm ra vẻ vô ý buột miệng nói.

Mặc dù Đông Lệnh Doanh đã kết thúc, nhưng theo lịch thì ba ngày sau mới về tới nhà. Cho nên tôi không muốn lãng phí ba ngày này, tuy rằng về nhà rồi cũng có thể ra ngoài, nhưng tôi còn đang nghĩ tới chuyện ở chung một chỗ với Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi.

Một rông hai phượng...cạc cạc... càng nghĩ càng khoái cảm, dâm ý bốc lên ngàn ngụt.

“Chuyện này... Đúng vậy, chú sẽ lái xe tới công ty điện tử.”

Triệu Quân Sinh trong lòng thầm mắng, tiểu tử người không muốn về nhà thì cứ nói thẳng ra, lại còn kiếm cớ.

Lại kiếm được một lý do đường hoàng nhưng vậy, thôi, bỏ đi, ai bảo tiểu tử này là ông chủ của hắn chứ.

Lời nói lúc này của hắn đúng nghĩa là ra lệnh, ông chủ muốn đi làm, thì đương nhiên mình phải đưa hắn đi rồi! Nhưng mà ngoài miệng lại nói:

“A di của cháu mấy hôm nay vắng nhà, lát nữa chú Triệu cũng có việc, tối nay cháu ở lại tiếp Nhan Nghiên nhé!”

Mặc dù tôi đã đáp ứng Chú Triệu không đụng tới Triệu Nhan Nghiên, nhưng do tôi biến thành ông của của hắn, cho nên hắn cũng nhắm một mắt, mở một mắt.

Huống chi hắn cũng không phải người ngu, đã sớm đã nhìn ra Triệu Nhan Nghiên đã có quan hệ với tôi từ trước rồi.

Trong lòng tôi cười ha hả, mưu kế đã được thực hiện, chú Triệu phải tới công ty làm thêm gì, nhưng mà tôi vẫn rất bình tĩnh nói:

“Vây cũng tốt! Đến lúc đó Nhan Nghiên với Vi Nhi ngủ một phòng, cháu ở phòng khách!”

Triệu Quân Sinh ở trong lòng chửi ầm lên, cái thằng chó chết này, dám đem nữ nhân khác tới nhà tao ư? ! Người ngủ phòng khách? Có mà tới tám phần là sẽ cùng ngủ chung giường lớn?

Nhưng mà tiểu tử này sao lại có vận khí tốt như vậy chứ, bao nhiêu nữ nhân hắn thích đều có được! Triệu Quân Sinh nghĩ đi nghĩ lại đến mức nước miếng cũng chảy ra, nhưng mà lập tức tỉnh táo lại.

Cái loại suy nghĩ này lập tức phải bỏ ngay, nếu như sau này mẹ Nhan Nghiên biết được thì sẽ chết không có chỗ chôn.

Nhưng mà nha đầu này tính cách giống y như mẹ nó, tại sao lại dung túng cho tiểu tử này làm chuyện hoang đường như vậy chứ!

Nhưng Triệu Quân Sinh cũng chẳng nói gì cả, sau khi đánh xe tới khu biệt thự, thì nói với tôi:

“Các cháu lên trước đi, chú sẽ tới công ty điện tử ngay! Đúng rồi, Tiểu Lưu, chiếc xe mà cháu mua để ở trong ga ra. Sáng mai cháu có thể lái thử.”

Nói xong, đưa cho tôi một chùm chìa khóa xe.

Khi tới nhà Triệu Nhan Nghiên, Trần Vi Nhi xấu hổ vô cùng.

Nàng vốn muốn thoái thác để về nhà, nhưng lại bị Triệu Nhan Nghiên hiểu ý tên kia bắt mình lưu lại ở đây, mình lại không tiện từ chối.

Thật ra thì Trần Vi Nhi vừa mới trở thành nữ nhân của tôi, đương nhiên cũng không thích rời xa tôi sớm. Nhưng bây giờ lại ở chung một nhà với Triệu Nhan Nghiên, thì bảo sao nàng không xấu hổ cho được.

Trải qua một ngày mệt nhọc, ba người đều đã mệt mỏi không chịu nổi. Triệu Nhan Nghiên đã chuẩn bị đồ để tắm rửa.

“Nhan Nghiên, chúng ta cùng nhau tắm đi!”

Tôi cười dâm nói.

“Anh đi chết đi, đại sắc lang! Ai muốn cùng nhau tắm chứ! Em cùng chị Vi Nhi tắm chung thôi.”

Triệu Nhan Nghiên liếc nhìn tôi một cái, sau đó kéo Trần Vi Nhi lên lầu.

Tôi biết các nàng khẳng định sẽ cùng nhau tắm, lúc đó tôi có thể xông vào thì... đây là một chuyện vô cùng tuyệt vời, phải nghĩ biện pháp mới được.

Tôi mở ti vi, đổi mấy kênh, tất cả chỉ là phim cổ trang nhàm chán.

Thời điểm ở kiếp trước, tôi đã chán thể loại phim này rồi. Thời cấp 2 chính vì mê loại phim này, mà điểm của các kỳ thi lúc nào cũng đội sổ, sau đó bị cha tôi chửi cho một trận.

Tôi tắt ti vi, nằm trên ghế salon. Biệt thự yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách ở trên lầu hai.

Tôi nhón chân, đi tới cửa phòng tắm, thì phát hiện một bí mật động trời.

Cửa phòng tắm không khóa!

Tôi lập tức có thể đoán ra, nhất định là do Triệu Nhan Nghiên làm, hắc hắc, nha đầu này chỉ được cái mạnh miệng, nhưng trong lòng thì lại mềm như bún.

Bây giờ tôi có nên cởi hết quần áo xông vào hay không?

Kiếp trước tôi có đọc một truyện cười, có một phụ nữ tới nhà một người đàn ông tắm, nhưng lại không khóa cửa, sau khi nam nhân này phát hiện, trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng. Cuối cùng vẫn là bỏ qua, bởi nếu hấn mà xông vào có khi nữ nhân này cho là cảm thú! Kết quả nữ nhân kia tắm xong đi ra ngoài, tức giận nói một câu: anh ngay cả cảm thú cũng không bằng!

Cho nên tất nhiên, tôi phải xông vào rồi, huống chi hai mỹ nữ này đều là người yêu của tôi!

Tôi cởi quần áo thật nhanh, vọt vào như tên lửa. Vừa mới vào trong tôi đã gặp một hình ảnh tỳ nữ làm cho tôi phun máu!

Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi hai người một ngồi một đứng, Trần Vi Nhi đứng thẳng, hai chân dang ra, cái bụng hướng về phía cửa, mà Triệu Nhan Nghiên thì lại ngồi trên mặt đất, nhìn tới nhìn lui, thỉnh thoảng lại lấy tay sờ mảnh đất thân bí của Trần Vi Nhi.

Trần Vi Nhi then thừng nhắm mắt lại, mím môi nói:

“Được rồi, Nhan Nghiên, em xem xong chưa!”

“Chờ một chút, để cho em nghiên cứu một lát đã!”

Triệu Nhan Nghiên nói, thanh âm tràn ngập hưng phấn:

“Chị Vi Nhi, nơi này của chị quá kì quái, sao không giống như của em!”

“Ai nha, đâu có cái gì không giống đâu !”

Trần Vi Nhi hờn dỗi nói. Bỗng nhiên nàng nghĩ đến người kia cũng nói nơi đó của mình có chút không giống, mặt nàng lập tức đỏ lên.

“Đừng động, đừng động, chỗ này thật có ý tứ!”

Triệu Nhan Nghiên duỗi ngón tay, xiên thẳng lên phía trên.

“Á... Ứ... thôi.. xin em đẩy Nhan Nghiên, đừng có cử động nữa..cảm giác này thật kì quái...”

Thân thể Trần Vi Nhi dao động theo tiết tấu ngón tay của Triệu Nhan Nghiên.

Triệu Nhan Nghiên thấy được vẻ mặt của Trần Vi Nhi, đâu có chịu bỏ qua mà tiếp tục hoạt động mạnh dần lên.

“A... Nhan Nghiên... chị không được, chị không chịu đựng được nữa, đừng... Đừng động nữa!”

Trần Vi Nhi yêu kiều kêu to, thân thể run rẩy không ngừng.

“Chị Vi Nhi, chị làm sao vậy?”

Triệu Nhan Nghiên thấy Trần Vi Nhi có vẻ thống khổ, lại có vẻ sung sướng, kỳ quái hỏi.

Triệu Nhan Nghiên mặc dù đối với chuyện nam nữ đã vô cùng quen thuộc, nhưng cũng chỉ giới hạn trong tình yêu nam nữ.

Hôm nay nhìn thấy tình cảnh của Trần Vi Nhi như vậy, không khỏi nghĩ tới lúc mình với Lưu Lỗi ân ái.

Trong bụng không chỉ có hoài nghi, chẳng lẽ các cô gái vượt ve nhau cũng sinh ra khoái cảm hay sao? Nghĩ tới đây, tay nàng không khỏi tăng nhanh tốc độ.

“Không nên... Ứ... A...”

Tiếng kêu của Trần Vi Nhi vang lên trong phòng tắm.

“A!” Trần Vi Nhi đột nhiên kêu to một tiếng, nàng cảm thấy người mình giật giật, một làn nước nhỏ bắn thẳng lên tường phòng tắm.

Triệu Nhan Nghiên lúc này cũng trợn mắt há mồm nhìn Trần Vi Nhi, trên bàn tay nhỏ bé của nàng dính đầy chất lỏng.

“Nhan Nghiên, em... em thật đáng ghét, làm chị mắc tiểu, sau này lão công mà biết, thì sẽ cười chị chết mất!”

Trần Vi Nhi cắn răng tức giận nói. Nhưng mà cảm giác vừa rồi thật tốt, giống y như vừa hoan hảo vậy.

“Cái thứ này sao nó lại dính dính?”

Triệu Nhan Nghiên kỳ quái nhìn thứ trên tay, nó không giống như nước tiểu.

“A?”

Trần Vi Nhi nghe Triệu Nhan Nghiên nói như thế, cũng cúi đầu xuống, nhìn chất lỏng trên tay Triệu Nhan Nghiên.

Hành động của nàng làm cho tôi trợn mắt há mồm! Thỉ ra chuyện long phượng điên đảo lại diễn ra ngay trước mắt tôi!

Không chỉ như thế, càng làm cho tôi hưng phấn dị thường chính là, nha đầu Trần Vi Nhi này lại đạt tới cao trào! Đây là một cực phẩm vưu vật, tôi bắt được bảo bối rồi! Tôi nuốt nước bọt ừng ực.

Mặc dù trong phòng tắm tiếng nước chảy rất lớn, nhưng hai vị mỹ nữ vẫn nghe được âm thanh nuốt nước bọt của tôi, sợ hãi quay đầu lại.

“Lão công? !”

Triệu Nhan Nghiên cùng Trần Vi Nhi đồng thời kêu lên.

Có hai vị mỹ nữ cùng gọi mình là lão công, như vậy thật thích, tôi mỉm cười đi đến phía trước, đùa Trần Vi Nhi nói:

“Thế nào, Nhan Nghiên làm cho em có thoải mái hay không?”

Bàn tay nhỏ bé của Nhan Nghiên thì tôi đã được hưởng thụ qua, dường như ngày nào nàng cũng giúp tôi giải quyết.

Mặc dù Triệu Nhan Nghiên vuốt ve nữ nhân là lần đầu tiên, nhưng mà tôi tin tưởng nàng có lòng tin với tôi.

“A!”

Trần Vi Nhi vừa nghe lập tức lấy tay che mặt, e thẹn nói:

“Anh..lúc này anh cũng thấy ư?”

117. Chương 116: Tuyệt Sắc Song Kiều

Tôi mỉm cười gật đầu, hỏi:

“Nhan Nghiên, các em đang làm gì đó?”

Tôi nghĩ đây chỉ là chuyện được phát triển quá mức, biến thành Triệu Nhan Nghiên lấy tay trợ giúp Trần Vi Nhi đạt đến cao trào, nhưng đây tuyệt đối không phải là chủ ý của các nàng.

Trần Vi Nhi lúc này đã xoay người sang chỗ khác, mặt đỏ lan tới cả bộ ngực của nàng.

Tôi đoán chừng lúc này nếu mà có một cái lỗ, nàng nhất định sẽ không chút do dự chui vào.

“Em chỉ cảm thấy phía dưới của em và chị Vi Nhi không giống nhau...”

Triệu Nhan Nghiên trả lời thản nhiên, do việc đã từng ân ái mặn nồng nhiều lần, nên nàng không có xấu hổ giống như Trần Vi Nhi.

Tôi toát mồ hôi... Thì ra là nàng nghiên cứu cái này! Tiểu nha đầu Triệu Nhan Nghiên này tại sao lại có hiểu kỳ với chuyện này!

“Vậy để anh giúp các em xem hai người có sự khác nhau gì nhé!”

Tôi hắc hắc cười nói, hơn nữa lại còn âm thầm nháy mắt cho Triệu Nhan Nghiên.

Hôm nay Trần Vi Nhi trở thành nữ nhân của tôi, mặc dù trên tâm lý đã đón nhận tôi, nhưng nếu như bảo nàng cùng với Triệu Nhan Nghiên đồng thời ân ái với tôi, chắc chắn nàng sẽ nhất quyết không chịu.

Cho nên hôm nay tôi muốn phá vỡ cái phòng tuyến cuối cùng này của nàng.

Triệu Nhan Nghiên làm sao không hiểu cái bản tính sắc lang của tôi, hung hắc trừng mắt với tôi một cái.

Nhưng ưu điểm lớn nhất của nha đầu này chính là tương đối chiều lòng người, miệng cười hì hì nói:

“Lão công, vậy anh... anh xem một chút đi!”

Sau đó, nàng lại nói với Trần Vi Nhi:

“Chị Vi Nhi, chị mau xoay người lại, để cho Lưu Lỗi xem giúp chúng ta một chút!”

Trần Vi Nhi nào có ngờ Triệu Nhan Nghiên lại nói như vậy, dậm mạnh cái chân nói:

“Nhan Nghiên, tại sao em lại đáp ứng cái yêu cầu này của hắn chứ, chuyện đây làm sao mà làm được chứ!”

“Khụ... Khụ... ! Vi Nhi, việc này là em không đúng rồi! Anh chẳng phải là đã nói với em, chỗ đó của em không giống với người khác hay sao? Anh chỉ căn cứ vào tinh thần khoa học, chứ không phải là phương diện nghiên cứu “sắc tình”!”

Tôi vô liêm sỉ nói.

“Đúng vậy, chị Vi Nhi, lúc này em đâu có nhìn ra cái gì, hay là để Lưu Lỗi giúp chị xem một chút! Lại nói hai chúng ta cũng đã là người của Lưu Lỗi, còn cái gì không tốt đây chứ?”

Triệu Nhan Nghiên cũng phụ họa nói nói. Nhưng mà nàng lại trợn mắt, nhỏ giọng nói vào tai của tôi:

“Lần này giúp sắc lang anh một lần, nhưng nếu còn dẫn nữ nhân khác về nhà, em tuyệt đối sẽ không tha cho anh.”

Mặc dù Triệu Nhan Nghiên nói với thần sắc hung dữ, nhưng dọa thể nào được tôi, vẫn còn có một người họ Hạ nữa được phép mà.

Trần Vi Nhi vô cùng khó xử, lúc này đồng ý tặc cùng với Triệu Nhan Nghiên, không nghĩ tới nàng lại có yêu cầu nghiên cứu.

Mình không đồng ý, thì Nhan Nghiên lại dùng quyền uy của vợ cả cưỡng bức, dụ dỗ, hay là nghe nàng đi.

Vi Nhi không có cách nào khác, dù sao mình và cô ấy cũng là nữ nhân, nhìn thì nhìn có sao đâu.

Nhưng khi Triệu Nhan Nghiên dùng tay với mình, mình không những không đẩy ra, mà lại còn có chút thích thú.

Càng nghĩ lại càng thấy mình đáng hổ thẹn, hơn nữa người yêu mình đã chứng kiến tất cả rồi, nhất định sẽ cho mình là người dâm dăng. Nghĩ vậy nên Trần Vi Nhi nào dám xoay người lại!

Nhưng mà Triệu Nhan Nghiên lại kéo Trần Vi Nhi tới cạnh bồn tắm, hai nàng ngồi trên đó. Trần Vi Nhi không có cách nào khác, chỉ đành nhắm mắt lại, nhưng mà hai chân lại quắp lại với nhau.

Tôi cúi xuống thì ngửi thấy mùi thơm từ nhụy hoa của Triệu Nhan Nghiên. Ánh mắt lơ đãng nhìn về phía trước, phát hiện Nhan Nghiên tiểu nha đầu này cũng đỏ mặt.

Thì ra là nàng cũng không phải to gan như trong tưởng tượng của mình.

Tôi nhẹ nhàng hôn xuống. Triệu Nhan Nghiên toàn thân chấn động, kêu lên:

“Lão công, không nên... Nơi đó bẩn!”

Nhưng tôi sao lại dừng được cơ chứ, liên tục thi triển các chiêu thức...

“Lão công... Hừ... Ứ...”

Tiếng rên rỉ từ trong miệng của Nhan Nghiên truyền ra.

Tôi lại dùng lực thêm một chút, hưởng thụ mật ngọt của nhụy hoa.

“A... !”

Thân thể của Triệu Nhan Nghiên run rẩy, không tự chủ được khép hai chân lại...

Lúc mới bắt đầu, Trần Vi Nhi còn nhắm chặt mắt, nhưng khi nghe tiếng rên rỉ của Triệu Nhan Nghiên, thì nàng không nén được nữa, mở mắt nhìn tới.

Nhưng nàng lập tức bị cảnh tượng dâm mỹ này dọa cho sợ ngây người! Hấn tại sao lại có thể hôn chỗ đó Triệu Nhan Nghiên được cơ chứ!

Trần Vi Nhi mắc cỡ lập tức quay đầu đi, nhưng hai mắt thì vẫn nhìn về chỗ này, không rời bỏ được nữa rồi.

Nhìn Nhan Nghiên cắn môi, đầu lưỡi tôi lại càng được một phen tung hoành, trong lòng Trần Vi Nhi chấn động.

Chắc là lúc này bộ dáng của mình cũng như thế này sao? Cảm giác lúc này của mình có giống như của nàng bây giờ không?

Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Vi Nhi toàn thân nóng bừng, hai chân không tự chủ được bắt đầu nhúc nhích.

Nhưng mà càng nhúc nhích, Trần Vi Nhi lại càng khó chịu, cảm giác giống như có vô số con kiến đang bò qua bò lại ở trên người, vô cùng khó chịu. Nếu hẳn có thể làm vậy với mình thì tốt biết bao.

Nhưng ý nghĩ này mới nảy sinh, Trần Vi Nhi lập tức bị đạo đực đánh bay. Mình tại sao lại không biết hổ thẹn như vậy chứ?

Trần Vi Nhi vội vàng nhắm mắt lại, muốn ngăn chặn dục hỏa trong nội tâm, nhưng hình ảnh hương diễm kia đuổi mãi cũng không đi.

“A...Á!” Triệu Nhan Nghiên kêu to một tiếng rồi thở dài một cái.

Tôi biết tiểu nha đầu này đạt đến cao trào. Nhưng thân thể của nha đầu này càng ngày càng nhạy cảm, lần này còn chưa tới 10 phút đồng hồ.

Tuy nói thân thể của nữ nhân nhạy cảm là tốt, nhưng cũng không thể quá nhạy cảm! Kể từ khi tôi phát hiện mình có dị năng, thì phương diện công phu trên giường càng ngày càng mạnh.

Ban đầu thì tôi ngang tay với nàng, sau này Triệu Nhan Nghiên không còn là đối thủ của tôi nữa.

Hiện tại mỗi lần cùng tiểu nha đầu XXOO xong, trong lòng vẫn còn muốn tiếp tục, nhiều lần Triệu Nhan Nghiên phải liều mạng tiếp tôi mới dọn dẹp xong.

Đây cũng chính là lý do tại sao tôi lại muốn nhanh chóng kéo Vi Nhi vào, trở thành nữ nhân của mình.

“Vi Nhi, tới phiên em!”

Tôi cười xấu xa nói với Trần Vi Nhi.

Lúc này nàng làm gì đương nhiên đã bị tôi trông thấy, tuy rằng nàng cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng chắc chắn trong lòng đang loạn như hươu chạy!

Quả nhiên, khi Vi Nhi nghe thấy lời của tôi, thân thể run lên một cái, nhưng không có lên tiếng.

Tôi biết Vi Nhi tương đối xấu hổ, nàng là một nữ sinh thuần khiết, mà bảo nàng trước mặt tôi biến thành dâm phụ thì giết nàng đi còn hơn.

Tôi nhẹ nhàng tách hai chân của nàng ra, Vi Nhi có kháng cự một chút, nhưng đã bị tôi đẩy ra rồi.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn gần nhụy hoa của nàng tới vậy, hô hấp của tôi có chút dồn dập, không nhịn được mà hôn xuống.

“Lão công... A...”

Trần Vi Nhi vốn định đem tôi đẩy ra, nhưng là hạ thể lại truyền đến sự khoái cảm vô cùng, giống như một cảm giác sung sướng có thể chết đi được.

Trần Vi Nhi hận mình, tại sao lại có thể hưởng thụ như vậy chứ, như vậy với dâm phụ có gì khác nhau.

Thế nhưng mình đã bị hãm sâu trong đó, không cách nào kiềm chế được, trông giống y như Triệu Nhan Nghiên.

Trần Vi Nhi bắt đầu kiềm chế dục hỏa của mình, cố nén để không phát ra tiếng kêu. Nhưng kích thích càng ngày càng mãnh liệt, làm cho Trần Vi Nhi không thể nào nhịn được nữa.

“A... Ứ!” Sắc mặt của Trần Vi Nhi đỏ hồng như một quả đào, cả người không ngừng run rẩy đầu, bỗng nhiên đẩy ra tôi ngoài, hét lớn:

“Lão công, em không được...”

Tôi bị Trần Vi Nhi đẩy về phía sau một bước, khi chưa kịp định thần thì đã thấy một dòng mật ngọt tinh khiết chảy ra, toàn bộ vương vãi trên người của tôi.

Trần Vi Nhi không ngừng run rẩy, rất lâu sau mới bình tĩnh được.

Kiếp trước tôi đã xem phim AV, cho nên cũng biết cái cảnh này, nhưng đó chỉ là giả. Sau đó tôi tra cứu tin tức trên báo, thì mới biết cũng có một số phụ nữ có thể xuất hiện tình trạng như thế này.

Nhưng loại phụ nữ này còn hiểm hơn cả so với gấu, chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu. Không nghĩ tới tôi lại được một người như vậy.

“Em.. em làm vương lên người của anh rồi phải không?”

Qua một lúc lâu, Trần Vi Nhi mới từ trong hạnh phúc tỉnh lại, thấy tôi bị vương đầy người, lập tức hoảng hốt nói.

Trần Vi Nhi giờ phút này quả thực cảm thấy mình ngây ngất, chỉ trong chốc lát mà tới cao trào hai lần, hơn nữa còn vương lên người yêu của mình, không biết hẳn có ghét bỏ mình không?

“Lão công, em...em có phải có bệnh gì không? Tại sao mỗi lần như vậy lại...như thế!”

Trần Vi Nhi lo lắng nhìn tôi.

“Có bệnh? Vi Nhi em làm gì có bệnh, đây chỉ là hiện tượng sinh lý bình thường mà thôi!”

Xem ra mấy năm này vẫn thiếu sự giáo dục giới tính, nếu chỉ mấy năm nữa thì ai mà không biết.

“Nhưng mà... Nhưng mà Nhan Nghiên tại sao lại không thế!”

Trần Vi Nhi vẫn không tin nói.

“Cái này... Không phải là nữ hài tử nào cũng có!”

Tôi đem một số kiến thức trên internet ở kiếp trước nói cho Vi Nhi:

“Thật ra năm 1983, ở Mỹ có ba tác giả đồng nghiên cứu một cuốn sách “Những phát hiện mới trong đời sống tình dục của loài người”, trong sách có đề cập tới, ở một số phụ nữ cá biệt khi đạt tới cao trào, có khả năng vương ra mật ngọt, đây chỉ là một hiện tượng sinh lý bình thường mà thôi, nó được gọi là Phấn triều.”

Triệu Nhan Nghiên cũng đứng ở bên cạnh tập trung tinh thần lắng nghe, sau khi nghe xong đá tôi một cước, nói:

“Tại sao anh lại biết nhiều loại chuyện này như vậy?”

“Anh... Anh từng đọc trong hiệu sách!”

Tôi thuận miệng bịa chuyện nói.

Quyển sách này quả thực có trong thư viện quốc gia ở kiếp trước, kiếp này không biết có hay không.

“Vậy... vậy thì em có bị bệnh không?”

Trần Vi Nhi vẫn là không yên lòng, cau mày nói:

“Lão công, nếu như em có bệnh, anh có chán em không?”

Chán? Buồn cười! Tôi coi nàng là bảo bối còn không kịp, chứ đừng nghĩ tới chán, loại phụ nữ như thế này mấy năm nữa còn quý hơn xử nữ.

“Vi Nhi. Anh nói thật cho em biết, thật ra anh không ghét mà lại càng thêm hưng phấn!”

Tôi thành khẩn nói.

“Thật?”

Trần Vi Nhi rút cuộc chân mày cũng giãn ra, nở một nụ cười.

“Lão công...”

Bỗng nhiên Triệu Nhan Nghiên nũng nịu gọi tôi, thân thể thoáng cái đã quần tới, nói với tôi:

“Lão công, anh thử với em một lần nữa đi... để em xem em có thể... phấn triều được hay không?!”

Tôi suýt nữa thì ngã ra cười, cốc vào cái trán nhỏ của nàng, nói:

“Loại chuyện này chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, sao em lại muốn thử?!”

“Người ta thấy anh rất thích thú, sợ sau này anh không thích người ta nữa!” Triệu Nhan Nghiên ủy khuất nói.

“Sao lại vậy chứ, Nhan Nghiên của anh cũng có ưu điểm mà!” Tôi cười nói.

“Ưu điểm gì?”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi nói nàng cũng có ưu điểm, lập tức cao hứng trở lại.

“Ừ... ví dụ như thân thể của em nhạy cảm hơn của Vi Nhi nhiều!”

Vừa nói, tôi vừa đặt tay lên ngực nàng.

“Đáng ghét, mau bỏ tay ra!”

Triệu Nhan Nghiên hờn dỗi đẩy tay của tôi, nói với Trần Vi Nhi:

“Chị Vi Nhi, hai ta tắm đi, không để ý tới tên đại phiêu đản này nữa, làm cho chúng ta cả người ướt nhẹp, thật khó chịu!”

Nhưng mà tôi làm sao có thể bỏ qua cho các nàng đây? Tiểu huynh đệ của tôi đã sớm giương cung, tôi ôm lấy Triệu Nhan Nghiên, từ phía sau công phá thành trì.

“A... !” Triệu Nhan Nghiên kêu lên:

“Đừng làm loạn, để em tắm xong, rồi chuẩn bị!”

Tôi không quản được nhiều chuyện như vậy, tắm rửa xong lại có lần của tắm rửa xong !

Lúc này Triệu Nhan Nghiên bị tôi làm cho ướt át vô cùng, công việc rất thuận lợi, chuyển động hết sức nhẹ nhàng.

“A... A Chị Vi Nhi... chị mau tới giúp em một chút...”

Triệu Nhan Nghiên run giọng nói.

Nhưng mà Trần Vi Nhi lại quay đầu đi, không dám nhúc nhích. Thật ra thì Trần Vi Nhi cũng muốn hỗ trợ, nhưng mà giúp được cái gì đây.

“Hừ! ... A, Chị Vi Nhi... chị không giúp em, thì lát nữa tới lượt chị...!”

Triệu Nhan Nghiên gục ở trên bồn tắm, cắn răng nói.

... ..

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua tấm cửa kính, chiếu lên người của tôi. Nhìn hai thân thể của Vi Nhi và Nhan Nghiên đang ngủ say, trong lòng tôi rất hạnh phúc.

Tối ngày hôm qua, do Vi Nhi đã cùng với Nhan Nghiên ở trong phòng tắm, cho nên không còn thẹn thùng nữa mà ngủ chung với chúng tôi.

Đêm xuân thi hứng không ngừng, có Vi Nhi và Nhan Nghiên ra nhập lại càng cao hứng, cứ sau mỗi lần sáng tác được một bài kiệt tác, chỉ một lúc sau lại bắt đầu dâng trào cảm hứng.

Cứ như vậy lập đi lập lại, tôi đã sáng tác được mấy bài kiệt tác, thi hứng bắt đầu vơi đi.

Cái tweet với share chết tiệt, làm web load chậm đi bao nhiêu :21:

118. Chương 117: Sự Cố Giao Thông Ngoài Ý Muốn

Đêm qua thật sự là quá mệt mỏi, tôi duỗi cái lưng, lại chìm vào giấc ngủ.

Đến khi tôi tỉnh lại, thì trong phòng chỉ còn lại có một mình.

Đúng lúc này, Triệu Nhan Nghiên mặc một bộ đồ ngủ đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy tôi ngồi ở trên giường, liền hỏi:

“Lão công, anh đã dậy rồi à?”

“Ừ, mấy giờ rồi?” Tôi hỏi.

Ngày hôm qua do vội vội vào phóng tắm, cho nên quần áo vẫn còn vứt trên salon ở trong phòng khách.

“Đã hơn 11h rồi, con heo lười!”

Triệu Nhan Nghiên cười nói.

“Vậy sao?”

Tôi tung mình từ trên giường nhảy xuống, bắt đầu tìm quần áo. Chợt phát hiện Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi chùng chùng, ánh mắt này...

Tôi nhất thời phát hiện thì ra Triệu Nhan Nghiên nhìn không chớp mắt là do tiểu huynh đệ của tôi buổi sáng chào cờ.

“Sao vậy, em còn muốn à?”

Tôi ôm Triệu Nhan Nghiên, cười hỏi.

“Muốn cái đầu anh, ngày hôm qua làm bên dưới của em bây giờ vẫn còn tê dại.” Triệu Nhan Nghiên cầm lấy tiểu huynh đệ của tôi nói:

“Thật không biết chuyện gì xảy ra, mà người càng ngày càng lợi hại, ngay cả ta và chị Vi Nhi cũng không ứng phó nổi người nữa!”

“A, mau buông ra! Anh đang...”

Bị Triệu Nhan Nghiên cầm như vậy, tiểu huynh đệ của tôi làm sao mà nhịn được nữa.

Tôi chẳng kịp mặc quần áo, vội vào WC, dù sao trong nhà này chỉ có 2 lão bà, cho nên tôi không kiêng kị gì cả.

Đến khi tôi mặc xong quần áo, thì từ phòng bếp lan tỏa ra một mùi thơm mê người.

“Lão công, mau xuống dùng cơm đi nào!”

Thanh âm của Trần Vi Nhi từ phòng bếp vang lên, Triệu Nhan Nghiên đang bưng một cái mâm cơm đặt lên bàn ăn.

Không nghĩ tới những thức ăn do Trần Vi Nhi làm, lại đầy đủ cả sắc, hương, vị, tôi ăn nhiều hơn bình thường rất nhiều. Có tiểu nha đầu Vi Nhi này làm bếp, nửa đời sau của tôi đúng là hưởng lộc rồi.

Cơm nước xong, tôi nói giờ chúng ta ra ngoài, đồng thời thử cái xe mới mua của tôi, hai cô gái lập tức đồng ý.

Đi tới nhà để xe, tôi thành thạo đánh chiếc xe tới trước mặt của hai nàng, xe của tôi là loại Jetta đời mới nhất.

Nhìn cái biển số A00077 của xe, tôi mới biết đầu chính là loại biển số dành cho cơ quan nhà nước, số 7 chính là số mà tôi thích!

Tôi còn có một cái biển xe do Khương Vĩnh Phú làm cho, là biển cảnh sát, nghe nói là biển của cảnh sát giao thông, khi lưu thông trên đường, chỉ cần không đụng phải người ta, còn chẳng cần quan tâm bất cứ chuyện gì.

Nhưng mà, tôi cũng không dám làm trái với quy tắc giao thông, bởi việc này là đem tính mạng mình ra đùa giỡn.

“A? Lão công, anh học lái xe lúc nào vậy? Tại sao lại thành thạo như thế?”

Triệu Nhan Nghiên kinh ngạc nói.

Đoạn thời gian này, tôi làm gì, Triệu Nhan Nghiên đều biết rõ, căn bản là không có thời gian học lái xe, mà bây giờ ngay cả biển số xe cũng đã làm xong.

Trong lòng tôi nói, vốn tôi đã đi xe ở Bắc Kinh được 5, 6 năm, lái xe ở một nơi đất chật người đông giao thông khó khăn như vậy, thì trình độ của tôi khỏi phải nói.

“A, có mấy vị sư phụ ở công ty của cha anh dạy cho.”

Tôi giải thích.

Lý do này nghe rất hợp lý nhưng mà Triệu Nhan Nghiên cũng chẳng thêm để ý làm gì.

Năm 1995, xe hơi ở thành phố Tân giang không phải là nhiều. Mặc dù là thành phố trực thuộc tỉnh, nhưng số lượng gia đình có xe riêng lại ít hơn cả đầu ngón tay.

Trừ một số công ty, gia đình hào phú, công tử thiếu gia..thì mấy loại xe như Jetta Santôina thì.. cũng thuộc loại bình thường, cỡ như Mercedes-Benz , BMW... thì mới hiếm thấy.

Ngay cả xe của Triệu Quân Sinh cũng là xe của nhà nước, được phủ hồng kỳ.

Xe của chúng tôi vừa mới ra khỏi khu quy hoạch, thì bất ngờ từ phía sau có một chiếc Honda trắng, vượt lên trước mũi xe của tôi, lạng sang bên trái, tôi bị giật mình không phanh kịp, kết quả là va chạm luôn.

Trời ạ! Đây là xe mới của lão tử đó! Trong lòng tôi mắng thầm, mở cửa xe nhảy xuống. Lúc này còn chưa có bảo hiểm ô tô, đụng phải xe tôi thì tôi bắt móc tiền túi ra đền.

“Mẹ kiếp! Con mẹ nó, mà có biết lái xe hay không vậy!”

Thanh niên lái chiếc xe Honda đang ngậm điều thuốc, thấy tôi tiến lên, thì mắng xối xả.

Tôi nghe thấy vậy, trong lòng một cỗ tức giận bùng lên, mẹ nó chứ, đụng phải lão tử, giờ lại còn bóp méo sự thật? Tôi lập tức trầm mặt nói:

“Mày nói chuyện chú ý một chút, là mày đụng phải tao đó!”

“Tao đụng phải mày? Mày đi Jetta, có cho tao cũng không dám đụng, mày có biết đây là xe gì không? Honda Nhật Bản! Nó được nhập nguyên chiếc đó ! Mày có bồi thường hay không?”

Thanh niên ngậm thuốc tức giận nói.

Tôi ngắt, cái thứ này vốn là đồ bỏ đi, nhặt ở bãi rác về có khi còn hơn, lại cò dám nói là Honda Nhật Bản? lại còn nhập nguyên chiếc? Nói nhảm, thế này còn đạo lý gì nữa.

“Nhẫn nại của tao có giới hạn, hi vọng mày giải quyết cho tốt!”

Người này đã làm cho tôi khó chịu tới cực điểm. Nếu không phải tôi cố ý khắc chế tâm tình của mình, thì đã sớm đâm cho hắn một trận rồi.

Con mẹ nó thối lắm!

“Nhẫn nại cái con mẹ mày, đụng phải xe tao lại còn nói như vậy ư?”

Thanh niên ngậm thuốc chỉ vào cái xe Honda.

“Ha hả...”

Tôi không giận mà lại cười to! Tôi đụng xe hắn? Tôi nói:

“Vậy mày nói phải làm sao bây giờ?”

“Nếu đã như vậy, người bồi thường tiền đi! Chi 5000 đồng ra, chuyện này coi như xong.”

Thanh niên ngậm thuốc cho là tôi chịu nhũn, cho lên hết giá.

“Chờ một chút, tao muốn hỏi một câu, là mày bồi thường cho tao, hay tao bồi thường cho mày?” Tôi nói.

“Nói nhảm, đương nhiên là mày bồi thường cho tao!”

Thanh niên ngậm thuốc mắng.

Tôi vả một cái mà miệng hắn, nói:

“Con mẹ nó, mà nói chuyện sạch sẽ một chút đi! Tao nói cho mà biết, nếu hôm nay mà không giao tiền ra đây, thì đừng hòng đi khỏi nơi này!”

Tôi thực sự tức giận, nó dám mắng mình? May là lão tử tâm tình tốt, chứ không lão tử đập cho mà hai cái, rồi cho đi gặp đại ca kết nghĩa của tao (1).

(1): đại ca kết nghĩa: ai vậy nhỉ: Diêm Vương

“Mày được lắm! Mẹ kiếp! Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, mày đã không muốn giải quyết riêng, thì đừng có hối hận!”

Nói xong hấn vút điều thuốc trên miệng xuống, trợn mắt nhìn tôi một cái.

Thấy tôi còn cao hơn hẳn một cái đầu, nên nín nhịn, móc điện thoại ra, gọi cho một ai đó.

“Alo, Khúc ca phải không? Em là Chu Minh Viễn đây!”

Thanh niên ngậm thuốc nhìn tôi nói.

“...”

“Đúng, đúng em tìm anh có chút việc, em đang ở đầu đường Hoàng Hà, em bị một chiếc xe Jetta đụng phải!”

Chu Minh Viễn nói.

“...”

“Ừ, đúng! Anh tốt nhất là nên đem theo một chiếc xe tải tới đây, kéo chiếc xe Jetta này đi!”

Chu Minh Viễn cố chấp cúp điện thoại, lớn giọng nói với tôi:

“Một lát nữa cảnh sát tới, mà chỉ còn nước cầu xin tao mà thôi!”

Hắc hắc, trong lòng tôi cười lạnh. Chu Minh Viễn tám phần là gọi một cảnh sát giao thông tới.

Chỉ một lát sau, phía trước có một chiếc xe cảnh sát giao thông hú còi inh ỏi, phía sau có một chiếc xe tải đi theo.

“Có chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Từ trên xe cảnh sát có một người mặt béo mụp nhảy xuống, giọng hách dịch nói.

“Chuyện là như vậy, Khúc ca. Em đang lái xe trên đường, đi rất nghiêm chỉnh, người này ở phía sau đột nhiên tăng tốc đâm vào xe của em. Anh xem này, cái xe nó bị biến dạng rồi!”

Chu Minh Viễn ủy khuất nói.

Cái tên Khúc ca này cũng không phải là mới làm cảnh sát giao thông, nhìn vị trí của hai chiếc xe, trong lòng hẳn có thể đoán ra được đại khái.

Chu Minh Viễn này tuyệt đối cố ý, thấy người ta có xe mới, cho nên muốn kiếm chắt, nhưng mà mình cũng nên thiên vị Chu Minh Viễn một chút.

“Này, anh mau lấy giấy phép lái xe ra!”

Khúc ca nói với tôi.

Tôi tiện tay lấy giấy phép ra cho hắn, đây là việc phải làm, chẳng có gì phải chống đối cả. Nhưng mà khi tên Khúc ca này xem giấy phép của tôi, thì nhú mày nói:

“Mới cấp được có hai tháng? Thời gian còn quá ngắn, chẳng trách lại gây tai nạn!”

Hóa ra đây là căn nguyên của vụ việc?

“Theo ý của vị cảnh quan này, nếu thời gian cấp giấy phép lái xe ngắn, thì sẽ gây tai nạn hay sao?”

Tôi châm chọc nói.

“Chuyện này... ý của tôi không phải như vậy!”

Khúc ca này cũng cảm thấy mình lỗ lờ, không cẩn thận bị người ta bắt được nhược điểm.

“Nguyên nhân sự việc rất rõ ràng, Tiểu Lý, cậu ghi lại một chút! Xe mang biển số A.. A00077, nhãn hiệu Jetta...”

Đột nhiên Khúc ca nói:

“Xin hỏi vị tiểu huynh đệ này công tác ở đâu vậy?”

“Hừ!” Tôi hừ một tiếng, không nói gì.

Cái giấy thông hành của “Ủy ban nhân dân tỉnh Tùng Giang” đã để trên cửa kính phía trước của xe, lúc này đương nhiên cái tên Khúc ca này phải nhìn thấy .

Loại giấy này chỉ có lãnh đạo cấp cao của tỉnh mới có, cho dù vị này chỉ là tài xế của mấy vị lãnh đạo, thì mình cũng không dây nổi.

“Khụ khụ! Xe Jetta đang chạy bình thường, xe Honda từ phía sau vượt lên, gây chuyện tai nạn giao thông. Cái xe Honda này đã vi phạm nghiêm trọng luật giao thông, phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Trước tiên lôi cái xe Honda này đi đã!”

Khúc ca lớn tiếng ra lệnh, sau đó quay sang tôi nói:

“Vị tiểu huynh đệ này, thật không phải, đã làm trễ thời gian của cậu! Cậu có bổ sung gì vào nguyên nhân vụ việc hay không?”

Tôi không nghĩ tới, chỉ một cái biển số, một cái giấy thông hành đã làm cho cái tên cảnh sát giao thông này “công bình” làm việc, vốn tưởng rằng tôi phải gọi điện thoại cho Khương Vĩnh Phú để giải quyết vụ việc.

Kết quả này làm cho thanh niên ngậm thuốc trợn mắt há mồm, đến khi chiếc xe bị lôi lên xe tải, mới hết lớn:

“Khúc ca, anh có làm không? Xe honda là của em mà!”

“Không làm đâu, Tiểu Lý, mau lên một chút! Còn vị Chu tiên sinh này, phiền cậu về cảnh đội, hiệp trợ cảnh sát tìm ra nguyên nhân vụ việc!”

Khúc ca trong lòng mắng thầm, cái thằng Chu Minh Viễn này, toàn mang cho mình phiền toái, gây chuyện còn chưa đủ ư?.

119. Chương 118: Nhà Hàng Ăn Uống

“Khúc Đại Chí, nói cho anh biết, đây là xe của Hầu chủ nhiệm ngồi đấy!”

Chu Minh Viễn thấy xe của hắn bị lôi lên, nhin không được tức giận nói! Lời nói của hắn ban đầu là Khúc ca, giờ thì chuyển sang thành gọi tên.

“Tôi chỉ theo lẽ công bằng mà chấp pháp, cho dù là xe của Hầu chủ nhiệm, anh đi xe vi phạm luật, tôi cũng phạt anh.”

Khúc Đại Chí hăng hái nói.

Theo lẽ công bằng chấp pháp? Biết tôi không đụng được, cho nên hắn mới nói vậy, trong lòng tôi mắng thầm.

“Khúc Đại Chí, anh nghĩ kỹ chưa? Hầu chủ nhiệm của tôi là bằng hữu của đội trưởng các anh, cẩn thận đến lúc đó không chịu nổi đâu!”

Chu Minh Viễn thấy mềm mỏng không được, trực tiếp lật mặt uy hiếp.

“Ta xử lý người vi phạm, cho dù anh có kiện lên tận Trung ương cũng chỉ vậy thôi!”

Khúc Đại Chí nghiêm mặt nói.

Trong lòng hần cười lạnh, chỉ sợ Hầu chủ nhiệm biết được cũng không dám hé răng nửa lời! Hầu chủ nhiệm thì sao lợi hại bằng nhân vật cấp cao của tỉnh đây.

“Được! Anh chờ đó!”

Chu Minh Viễn đi sang một bên, móc điện thoại:

“Hầu chủ nhiệm, tôi là Tiểu Chu! ... Đúng, xe của tôi ở khu đang quy hoạch bị người ta xử phạt rồi...là do Khúc Đại Chí... Được, này nói chuyện đi!”

Chu Minh Viễn đưa điện thoại cho Khúc Đại Chí, Khúc Đại Chí do dự một chút cũng cầm điện thoại, đi tới một chỗ không có ai, nói chuyện hồi lâu, sau đó đi về trả điện thoại cho Chu Minh Viễn.

Chu Minh xa cho là vấn đề đã được giải quyết, vui sướng hài lòng cầm lấy điện thoại:

“Alo, hầu chủ nhiệm...”

Không đợi hần nói hết lời, từ trong điện thoại đã vang lên tiếng gầm của Hầu chủ nhiệm:

“Tiểu Chu, con mẹ nó, mày tưởng tao nhàn rồi lắm hay sao mà tìm việc tới cho tao! Chiếc xe mày dựng là của Ủy ban nhân dân tỉnh! Mày lại còn nó xe lãnh đạo dựng phải mày cũng bồi thường à? Mày có phải bị tinh trùng thượng não hay không?!”

“Nhưng mà... Tôi xem đó chỉ là một chiếc Jetta, đâu có lãnh đạo nào ngồi xe này!”

Chu Minh Viễn cắn môi nói.

“Hừ! Càng là lãnh đạo thì người ta càng phải làm gương tốt, mày tưởng người ta lại như mấy thằng nông dân như mình ư? Người ta càng làm gương, thì danh tiếng của người ta càng lớn!”

Hầu chủ nhiệm dạy dỗ.

“VẬY... bây giờ...”

Chu Minh Viễn bị Hầu chủ nhiệm mắng một trận, mới hiểu được sự việc nghiêm trọng, mình chỉ là một tài xế nhỏ, người ta đâu có thêm để ý tới mình, nhưng những hành động kiêu ngạo, lớn lối của mình đã tạo thành những ảnh hưởng không tốt với Hầu chủ nhiệm, nếu như chủ nhân của chiếc xe Jetta đúng như lời của Hầu chủ nhiệm nói, thì đúng là ảnh hưởng tới đường làm quan của ông ấy sau này rồi.

“Anh tốt nhất là nên cùng bọn họ tới cảnh đội, thái độ nên khiêm nhường một chút. Dù sao đây cũng là xe công, người ta không sao, nhưng mình thì có chuyện đấy.”

Hầu chủ nhiệm nói.

Chu Minh Viễn cúp điện thoại, tinh thần uể oải, nhưng cũng đi tới chỗ tôi, nói:

“Xin lỗi đồng chí, thái độ vừa rồi của tôi không tốt, nhưng xin ngài đừng so đo với tôi, Hầu chủ nhiệm đã mắng tôi một trận rồi! Tôi biết mình sai rồi!”

Trời ạ! Tôi thậm chí còn tưởng người này không phải là thanh niên ngậm thuốc vừa rồi nữa. Thật ra thì xe của tôi cũng không bị làm sao cả.

“Bỏ đi!”

Tôi phát phát tay, loại người cậy thế người khác lớn lối này, tôi không so đo với hần.

Chỉ là một tài xế kiêu ngạo mà thôi. Lúc đầu tôi còn tưởng là một công tử con quan nào cơ chứ.

Tôi nói với Khúc Đại Chí mấy câu, sau đó lên xe, nghênh ngang rời đi.

Lúc gần đi, Chu Minh Viễn tiểu tử kia không ngừng xin lỗi tôi, lại còn nói sẽ sửa xe cho tôi. Nhưng mà tôi bảo không cần, vẫy vẫy tay bảo hần rời đi.

...

Hai cô gái Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi không thềm xuống xe, chỉ ở trên xe vừa nói vừa cười. Đương nhiên biết thực lực của tôi, cho nên không lo lắng làm gì.

“Ừ, lão công của các em xuống xe cùng người khác đánh nhau, sao các em không có lo lắng gì cả, lại ở trên xe cười nói! Không sợ anh bị người khác khi dễ hay sao?”

Tôi bất mãn nói.

“Anh bị người khác khi dễ? Em còn đang nghe chuyện của chị Vi Nhi, nói sự tích anh một mình đánh bốn hộ vệ cơ đấy!”

Triệu Nhan Nghiên nhìn Trần Vi Nhi cười nói.

Lúc mới bắt đầu Triệu Nhan Nghiên quả thật có chút lo lắng, dù sao nàng không có tận mắt thấy tôi lấy một địch bốn, sau lại thấy tên Chu Minh Viễn gọi điện thoại, tưởng là gọi đồng bọn tới, sau đó thấy một xe cảnh sát tới, thì lập tức an tâm.

Bàn về thế lực quan trường, ở Tùng Giang có ai bằng được Triệu gia đây.

Trần Vi Nhi cũng không khỏi mỉm cười, chùi nhìn tôi mà thôi.

“Vi Nhi, nói thật đi, em có phải thích nhìn anh đánh nhau lắm không?”

Mấy lần qua, tôi luôn thấy vẻ mặt hưng phấn của Vi Nhi khi thấy tôi đánh nhau với người khác.

“Em...”

Vi Nhi không biết nói gì chỉ cúi đầu. Nàng không biết tại sao, quả thật nàng có cảm giác như vậy.

Trong lòng Vi Nhi cũng tự mắng mình, đây không phải là thứ nữ nhân nên có!

Nhưng mà mỗi khi nghĩ tới chuyện này, trong lòng không khỏi kích động. Tối ngày hôm qua, rốt cục không nhịn được nữa, đem sự tích anh dũng của mình kể cho Triệu Nhan Nghiên nghe.

“Ha hả, sớm biết như vậy, anh thừa dịp mấy tên cảnh sát kia còn chưa tới, đánh cho tên kia một trận.”

Tôi tiếc hận nói.

“...”

Trần Vi Nhi đỏ mặt im lặng.

“Vi Nhi, quán Ma Lạt Thăng nhà em còn mở nữa không?”

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến nếu như Vi Nhi đã trở thành nữ nhân của tôi rồi, thì cũng không cần phải làm những chuyện này nữa.

“Vẫn còn bán! Mấy hôm nay trời lạnh, người ăn cũng không ít!”

Nói tới đây, trông Vi Nhi rất hạnh phúc:

“Tháng này buôn bán so với tháng trước hơn cả mấy trăm đồng đấy.”

Mấy trăm đồng... Tôi không khỏi cười khỏ, mấy trăm đồng đã làm nàng cao hứng như vậy, tiểu nha đầu này cũng quá dễ hài lòng.

“Nói với mẹ em một chút, cái quán kia không cần mở nữa.” Tôi nói.

“Như vậy sao được! Không làm thì sao có tiền!”

Trần Vi Nhi vội la lên:

“Tình cảnh nhà em anh cũng biết! Vì để chữa bệnh cho cha em, em đã...”

Trần Vi Nhi vốn muốn nói, vì để chữa bệnh cho cha, ngay cả thân mình em cũng bán, nhưng nghĩ lại không đúng, người mua mình là cái tên đại phôi dẫn trước mặt này, thì lập tức xấu hổ, nhất thời cũng hiểu ra ý của người này... mà cũng đúng, người này nhiều tiền như vậy, thì mình còn liều mạng kiếm tiền làm gì?

Nhưng Trần Vi Nhi tính cách cũng rất quật cường, không muốn dựa vào người khác, lại càng không muốn làm một bình hoa.

Tôi và Vi Nhi tiếp xúc lâu như vậy, tự nhiên hiểu rõ tâm tư của nàng, cho nên nói:

“Ý của anh nói là, em nói với bá mẫu một chút, xem có thể biến quán Ma Lạt Thăng thành một nhà hàng ăn uống được không. Như vậy thì chúng ta chỉ cần khống chế và quản lý là được, những công việc còn lại, giao cho người khác xử lý đi.”

Nói tới đây, tôi lại nhớ tới tập đoàn nhà ăn Tứ Xuyên từng thu một món lợi kékéchù.

Đây là một nghề rất có tiền đồ! Có thực mới vực được đạo, vốn tôi ở ngành công nghệ cao cũng kiếm được rất nhiều tiền, nhưng mà không thể không thừa nhận, ngành ăn uống cho dù ở quá khứ, hiện tại, tương lai đều thu được lãi lớn, thậm chí sau năm 2000, rất nhiều phú ông đều dựa vào ngành này mà phát triển.

Mặc dù tôi bây giờ đã có rất nhiều tiền, nhưng cũng không chê khi tiền mình nhiều hơn một chút.

Để cho mẹ của Trần Vi Nhi bán cái hàng Ma Lạt Thăng thì dùng dao mổ bò giết gà rồi, tiếp theo phải kinh doanh nhiều loại như: Thịt bò, thịt gà, bánh ga tô, thậm chí làm cả những món ăn đỉnh cao trong khách sạn.

“Nhưng mà, nó cần rất nhiều tiền đấy?”

Trần Vi Nhi nghe tôi nói quả thực rất động tâm, cứ để mẹ mình chịu cực khổ từ sáng tới tối quả thật không hay chút nào.

Ở Tân giang, Ma Lạt Thăng của nàng xưng là thứ hai, thì không ai dám xưng là thứ nhất!

Nhưng mà việc này có ích lợi gì đây, tiểu thương vẫn chỉ là tiểu thương, không có cách nào phát triển cả.

Nếu như có thể lập ra nhà hàng ăn uống, thì mẹ mình chỉ việc quản lý, không cần phải cực khổ nữa.

“Tiền do anh chi, nhà hàng do anh thành lập, nhưng anh sẽ khống chế một số nhà hàng của công ty.”

Tôi biết tính cách Vi Nhi, cho nên trực tiếp nói ra phương án này.

“Như vậy ư... để em về thương lượng với mẹ em một chút.”

Quả nhiên Trần Vi Nhi không có cự tuyệt nữa, trên miệng nở nụ cười tươi.

Trần Vi Nhi cảm thấy mình quá may mắn khi tìm được một người chồng tốt, mình và hắn ở chung một chỗ mới chỉ được có một ngày, vậy mà hắn đã quan tâm mình như vậy rồi.

Triệu Nhan Nghiên cũng chẳng có ý kiến gì với việc tôi xuất tiền trợ giúp Trần Vi Nhi, mặc dù nàng không biết tôi có bao nhiêu tiền, nhưng từ miệng cha nàng thì biết, cái phương pháp kia tiêu thụ rất tốt, được không ít tiền. Thậm chí còn bán cho cả công ty Microsoft để cài vào hệ điều hành nữa.

Tôi lái xe vào siêu thị bách hóa. Nhưng mà lại trùng hợp tới vậy, trời còn chưa sáng mà ruồi đã bay loạn. Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, tôi mới hiểu thế nào là oan gia ngõ hẹp.

Bởi vì Siêu thị bách hóa buôn bán rất tốt, phải rất khó khăn tôi mới tìm được một chỗ đỗ xe, vừa định đánh xe lái vào, nhưng từ phía sau của chúng tôi có một chiếc BMW lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, chui tọt vào trong đó.

120. Chương 119: Đập Hổng Bmw

Ôi, “cái trứng” !

Chuyện này làm tôi phát hỏa, ngày đầu tiên lái xe liên tiếp gặp 2 thằng kiêu ngạo.

Tôi đang nhớ lại sự kiện kiếp trước đập tan một chiếc BMW, mẹ nó, lão tử hôm nay cũng đập mày một trận.

Một giây đồng hồ tiếp theo, lại càng thêm kiên định ý nghĩ của tôi. Bởi vì ... cái thằng lái xe vừa bước xuống, lại chính là cái thằng Vu Cương, một thằng bì ỏi vô liêm sỉ, từng đứng trước quán Ma Lạt Thăng để mua Trần Vi Nhi.

Mày chết rồi, đã vậy thì đừng trách tao không khách khí, mặc dù tôi không có thâm thù đại hận gì với loại cá vạc này.

Nhưng tôi lại có một dự vọng rất mạnh, đó là nữ nhân của tôi thì người khác đừng hòng nghĩ tới!

Mà cái con cá vạc này lại dám dùng 8 vạn đồng để mua lão bà của tôi, tôi đương nhiên không thể khách khí với hắn. Huống chi hôm nay, con cá vạc này lại dám trêu chọc tôi.

Tôi mở cửa xe nhảy xuống, trầm giọng nói:

“Mày cho xe lùi ra, tao coi như hôm nay chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

Con người của tôi thực ra chẳng có gì, chỉ có mỗi tính mềm lòng, trước khi đập chết người khác, vẫn cho người khác một cơ hội ăn năn.

Nhưng mà cái cơ hội này không có ai quý trọng cả.

Đầu tiên là tên Sấu đầu đà, rồi thì đến đám người Lưu Khoa Sinh, Lý Thiếu Kiệt mà ngay cả con cá vạc này cũng vậy.

“Con mẹ nó! Chỉ đi một cái xe Jetta đểu, mà dám ở đó quát tao ư, cút ra xa một chút.”

Cá vạc chĩa vào xe của tôi, khinh bỉ nói.

“Vu ca ca, có chuyện gì vậy?”

Từ trên chiếc BMW bước xuống một người con gái ăn mặc khá đẹp, thoáng cái đã tựa hẳn vào người của con cá vạc, hỏi.

“Chỉ là một thằng ngu lái xe Jetta, nó muốn anh lùi xe ra cho nó đi.”

Cá vạc chỉ vào người của tôi nói với người con gái đang làm nũng.

“Lão công, sao vậy?”

Lúc này, Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi cũng từ trên xe bước xuống. Nhưng mà do hai người ngồi ở ghế sau, cho nên không chú ý tới con cá vạc ở phía trước.

“Trần Vi Nhi!”

Cá vạc bỗng nhiên kinh ngạc chỉ vào Trần Vi Nhi đang thân mật quần lấy cánh tay của tôi.

“Vu Cương?”

Trần Vi Nhi lúc này cũng phát hiện, thì ra đây chính là người mà thiếu chút nữa mình bị bán cho hắn.

“Hừ! Mẹ kiếp, tao còn tưởng mày thuần khiết lắm, hóa ra chỉ là một con kỹ nữ.” Cá vạc nhìn Trần Vi Nhi đang khoác tay tôi, nói:

“Nhưng mà ánh mắt kém lắm, lại đi cặp với một thằng lái xe Jetta! Nếu lúc đầu mày đáp ứng tao thì đã được ngồi xe BMW rồi!”

“Ngươi... Vu Cương! Ngươi cũng thật là quá đáng! Anh ấy là bạn trai của tôi!”

Trần Vi Nhi vội vàng giải thích.

“Bạn trai? Vậy người lẳng lơ bên người hắn kia là ai? Đừng có nói đấy là chị hoặc em gì đó nhá!”

Cá vạc chĩa vào Triệu Nhan Nghiên đang ở bên cạnh của tôi nói.

Triệu Nhan Nghiên nghe cá vạc nói lời ô ếu thì không chịu nổi nữa, nhú chặt đôi mày lại.

Tôi không thể nhịn được nữa, hắn dám coi tôi không tồn tại ư? Lại dám liên tục nhục mạ hai lão bà của tôi, mẹ nó, tôi mà còn nhịn nữa thì đúng là bị tâm thần rồi.

Tôi lạnh lùng nhìn cá vạc nói:

“Nếu như mày thừa nhận lời nói với hai lão bà của tao là thúì, thì tao cho mày một cơ hội!”

“Ha ha! Thúi lắm? Tao xem mày mới là thối lắm! Tiểu tử, trước khi nói với tao những lời này, thì mày hãy nghĩ tới sức của mình đã, để xem mình có tư cách này hay không! Đừng có tưởng là có xe thì đã giỏi, so với tao, mày còn kém xa!”

Cá vạc cười ha hả.

Kém xa? Không sai, đúng là kém xa. Tôi nghĩ hẳn có cố gắng cả đời kiếm tiền, cũng không bằng lợi nhuận do phương pháp Ánh Rạng Đông mang lại.

“Cái xe BMW của mày bao nhiêu tiền?” Tôi hỏi.

“Chín mươi tám vạn!”

Cá vạc đắc ý nói.

Mẹ nó, tưởng sang à, tôi ra đằng sau xe Jetta lấy một cái cờ lê, vọt tới.

Cá vạc sợ hết hồn, cho là tôi muốn đánh hắn, cuống quýt vọt sang một bên, hét lớn:

“A... mày muốn làm gì? Đừng có làm loạn, đánh người là phạm pháp!”

“Hắc hắc...”

Tôi cười lạnh, nghĩ thầm, mày không phải kiêu ngạo với tao hay sao? Để tao xem hôm nay ai nhiều tiền hơn!

Tôi hít vào một hơi, tiến vào trạng thái dị năng. Mỗi lần tôi sử dụng dị năng, chẳng những tốc độ được đề cao rất nhiều, khí lực cũng lớn gấp mấy lần trước.

Tôi lấy thật nhanh tốc độ dùng cờ lê đập mạnh vào chiếc xe BMW, chỉ nghe “Loảng xoảng loảng xoảng” một tiếng, đèn phía sau xe đã bị tôi đập vỡ bay toán loạn.

Tiếp sau là thùng xe, cửa sau xe, cửa trước xe, tiếp theo là phanh, tay lái. Mẹ kiếp, giờ tôi mới nghĩ là kiếp trước tại sao lại có nhiều người thích đập xe nơi, hóa ra có cảm giác thoải mái như vậy.

Bởi vì tốc độ của tôi quá nhanh, không đợi cá vạc kịp phản ứng, thì chiếc xe BMW của hắn đã trở thành một đồng sắt vụn, ngay cả động cơ cũng bị tôi đập cho tan tành.

Chỉ có một chỗ không bị đập phá gì, đó chính là bình xăng. Tôi còn không có ngu đến mức đi tự thiêu mình.

Cá vạc trợn mắt há mồm nhìn tôi, cái miệng của hắn to đến mức không nói được thành lời. Cô gái đang làm nũng bên cạnh hắn cũng ngẩn ngơ nhìn cái xe BMW.

“Mày... mày làm gì vậy, mau dừng tay!”

Cá vạc lúc này mới phản ứng, nhìn đã quá chậm rồi, cái xe còn đâu nữa.

Tôi ném cờ lê trong tay đi.

Tôi nghĩ, cái xe này chẳng thể sửa chữa được nữa. Nếu có sửa chữa được thì phí sửa chữa còn cao hơn cả mua 1 cái xe BMW mới.

“Mày...mày đập xe của tao...”

Mồ hôi của cá vạc tuôn ra ầm ầm, cái xe này đâu phải của hắn. Mà bây giờ lại bị đập thành dạng như vậy, thì làm sao trả lại cho người ta!

Nhìn tiểu tử này nghèo kiệt xác, có báo cảnh sát bắt hắn thì tiền bồi thường cũng đâu có đủ mua xe!

“Đúng, tao đập đấy! Mày biết vì sao không, vì nó dám đố trước mặt xe của tao!”

Sắc mặt tôi không chút thay đổi, nói.

Nhưng mà đứng phía sau tôi, nha đầu Trần Vi Nhi này vô cùng hưng phấn, đúng là nàng tuyệt đối có khuynh hướng bạo lực.

“Mày biết xe này bao nhiêu tiền không? Chín mươi tám vạn đấy!”

Cá vạc vỗ đầu một cái hét lớn.

“Anh ơi.. có thể... cho em đập hai cái được không?”

Khuôn mặt nhỏ của Trần Vi Nhi đỏ bừng, nói với tôi.

Nha đầu này đúng là cực phẩm. Sau này nếu bồi dưỡng, tuyệt đối có thể trở thành SM (1). Tôi nhặt cờ lê cho Trần Vi Nhi, nói với nàng:

“Thật không tốt, mới rồi anh nện quá hưng phấn, đập nát nó mất rồi, làm em đập không còn thích như trước được nữa.”

(1) SM:sadomasochism:Chứng ác-thống dâm,thích bị ngược đãi

“Mẹ nó thật ép người quá đáng! Lại còn cái con đàn bà này nữa!”

Cá vạc gầm lên, đẩy Vi Nhi một cái, mắng:

“Xe của mày à, đó là xe của tao đấy!”

Trần Vi Nhi bị hấn đẩy thiếu chút nữa ngã, cái cờ lê rơi trên mặt đất. Dám đẩy lão bà của tao? Không muốn sống nữa sao? Vốn tôi định dồn cho hấn chết, nhưng giờ thì chưa tới lúc.

“Đi theo tao, trước tiên giải quyết vấn đề cái xe đã”

Tôi lạnh lùng nói với cá vạc.

Cá vạc leo đèo đi theo tôi, đi với ngân hàng công thương dưới siêu thị tạp hóa. Bởi vì tôi có VIP thẻ, cho nên không cần xếp hàng, đi thẳng tới phòng VIP, đưa thẻ cho nhân viên ngân hàng:

“Lấy một trăm vạn!” Tôi nói.

Tôi lấy ra một bọc tiền lớn, trực tiếp ném cho cá vạc nói:

“98 vạn là tiền xe, 2 vạn là tiền thuốc, nhưng nếu không đủ, chỉ còn cách tự bù thêm vào thôi!”

Cá vạc nhìn một đồng tiền lớn, đã sớm ngu ngơ. Cho dù vừa bị nện xe cũng ngây ngô cười.

Chiếc xe BMW kia đi cũng được chừng 5 năm, bán đi cũng chỉ có chừng 60, 70 vạn. Như vậy thì mình buôn bán có lời rồi còn gì, nhưng còn tiền thuốc? Cá vạc ngây ngốc hỏi:

“Tiền thuốc gì?”

“Một lát mày sẽ biết.”

Trong lòng tôi mắng thầm, đừng tưởng tao đưa tiền cho mày là không có chuyện gì nữa, lúc này mày đẩy lão bà của tao, tao đã tính sổ đâu.

Mới rồi lúc tôi đi vào ngân hàng đã gọi điện cho Quách Khánh, vừa khéo là tiểu tử này cùng một đám thủ hạ đang ăn cơm ở gần đây.

Tôi cầm tay Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi ra khỏi ngân hàng. Cá vạc đang cười khúc khích, còn cô gái làm nũng kia thì trợn trừng mắt nhìn tôi, như ánh mắt của một người con trai mê gái, kêu lớn:

“Thật uy phong, hấn ném ra 100 vạn đập một chiếc xe BMW!”

Tôi nghĩ nếu tôi còn không ra cửa, thì nhất định cô gái này sẽ quần rịt lấy tôi không rời!

Sau khoảng 10 phút đồng hồ, cá vạc bị một nhóm côn đồ tóm ra ngoài đánh cho một trận, toàn bộ tay chân bị đánh gãy, nhất là cái tay đẩy người kia bị nện cho nát nhừ.

Bọc tiền rơi tứ tung xuống đất, nhưng không ai dám nhặt. Đám an ninh ngân hàng đứng ở một bên, không ai dám đi ngăn trở. Đợi khi đám côn đồ này đi khỏi, thì mọi người mới móc điện thoại bấm 110.

Chỉ còn một cô gái khiêu gợi, đứng đó, hai mắt trợn trừng.

...

“Thật là thoải mái!”

Tôi tay trái nắm lấy tay của Trần Vi Nhi, tay phải nắm tay của Triệu Nhan Nghiên, nói.

“Anh còn nói thoải mái nữa hay sao? Thoáng cái đã ném đi 98 vạn rồi!”

Triệu Nhan Nghiên châm chọc nói.

“Khụ! Không phải chỉ là chín mươi tám vạn hay sao? Lão công em cái gì cũng thiếu, nhưng chỉ không thiếu tiền!”

Lời này của tôi cũng là thật, bởi tháng này Microsoft đã gửi tiền vào tài khoản cho tôi.

Tập đoàn Ánh Rạng Đông do Triệu Quân Sinh lãnh đạo cũng là một cái máy in tiền, không ngừng đổi mới sản xuất, không ngừng mở rộng kinh doanh, đồng nghĩa với việc tiền trong tài khoản ngân hàng không ngừng tăng lên.

“Chín mươi tám vạn? Ai, đúng là quá thoải mái, nhưng nó cũng quá nhiều!”

Vi Nhi cũng thở dài nói.

“Vậy sao lúc này em còn muốn đập?”

Tôi cốc một cái lên trán của Vi Nhi, nói.

“Em... em... Người ta thấy anh đập hăng hái như vậy, nên cũng muốn thử xem sao!”

Vi Nhi ủy khuất nói.

“Ai nha, hai người đúng là quá xứng đôi! Em phải cách xa các người ra một chút, không thì lại bị nhiễm khuyh hướng bạo lực! Nhưng mà cũng chờ đấy, có một ngày nào đó em sẽ đập phá cùng với hai người!”

Triệu Nhan Nghiên liếc mắt nhìn Vi Nhi rồi trốn sang một bên.

“Nhan Nghiên, em nói chị...”

Vi Nhi ấp úng nói.

“Vi Nhi, em học cách nói của ai vậy?!”

Tôi toát mồ hôi!

“Học cái người con gái bên cạnh Vu Cương kia kìa, trông cũng rất hay đó.” Vi Nhi nói.

“... ”

121. Chương 120: Tin Vu Cáo

Triệu Nhan Nghiên cũng rất nghi ngờ, nhìn tôi lắc đầu, ấn điện thoại, nhưng mới chỉ nói được một hai câu, đã đem điện thoại đưa cho tôi.

“Alo...”

Tôi cầm máy nghe, tôi thật sự nghi mãi mà không ra, là ai lại thông qua Triệu Nhan Nghiên gọi điện thoại cho tôi.

“Alo, chú là Triệu Quân Sinh!”

Thanh âm của Triệu Quân Sinh từ trong điện thoại vọng ra, nói:

“Điện thoại của cháu tại sao không mở máy? Từ sáng sớm hôm nay chú đã điện thoại cho cháu, mà cháu vẫn cúp máy! Chú gấp quá, mới đành gọi điện thoại cho Nhan Nghiên!”

Tắt điện thoại? Tôi cười khổ một cái, lập tức nhớ ra nguyên nhân. Điện thoại thì vẫn còn, nhưng pin điện thoại thì dùng làm đạo cụ đánh lửa trên tiểu đảo rồi còn đâu.

Sau khi trở về cũng cầm theo, nhưng lại không có pin, vì vậy tôi vẫn để trên bàn uống nước của Triệu Nhan Nghiên, chuẩn bị mấy ngày nữa đi mua một quả pin tương xứng.

“Có chuyện gì không? chú Triệu.”

Tôi kỳ quái hỏi.

Theo lý thuyết thì tập đoàn Ánh Rạng Đông đã đi lên quỹ đạo, mọi chuyện đều do Triệu Quân Sinh giải quyết, căn bản là không cần tôi nhúng tay vào chuyện gì.

Sau khi công ty phần mềm được tôi cung cấp một số tài liệu trọng yếu, thì cũng tự chủ nghiên cứu, không phải quan tâm nữa.

“Có một chút chuyện nhỏ!”

Triệu Quân Sinh trầm ngâm một chút nói:

“Cháu hôm nay đã đọc báo chưa?”

“Đọc báo?”

Tôi nói thềm một câu.

Từ sau khi sống lại, tôi có thói quen là lên net đọc tin tức, đối với báo chí chẳng mấy quan tâm. Cho dù bây giờ internet không thông dụng, nhưng tôi vẫn giữ thói quen đó.

Hướng chi sự tình của mấy năm tới đều ở trong đầu của tôi, có việc gì phải xem cơ chứ.

“Cháu không thích đọc báo chí.”

Tôi nói với Triệu Quân Sinh.

“Cháu đến một hàng bán báo gần đó đi, mua tờ Tân Giang buổi sáng. Trên đó có một bài báo chửi bới tập đoàn chúng ta đạo văn! Từ sáng tới nay, chú đã nhận được vô số điện thoại của các cơ quan báo chí, thậm chí còn tự tìm tới cửa, nói chúng ta nên tổ chức họp báo, để có lời giải thích hợp lý với chuyện này! Nhưng chú nói mọi chuyện cứ từ từ!”

Triệu Quân Sinh lo lắng nói.

Tôi phát phát tay, ý bảo Nhan Nghiên cùng Vi Nhi đi dạo phố trước. Hai tiểu nha đầu dắt tay nhau, không thèm nhìn tới tôi nữa, sau đó đi tới quầy trang phục nữ.

Tôi quay người lại, tôi nhớ tới gần chỗ gửi xe có một sạp báo, bèn cất bước đi tới đó.

Bên ngoài bãi đỗ xe vô cùng hỗn loạn, có mấy cảnh sát giao thông đang dùng xe tải lôi cỗ xe “sắt vụn” của cá vạc ra. Tôi chỉ nhìn thoáng qua, cũng không để ý nhiều, bước tới sạp báo.

“Cho một tờ Tân Giang buổi sáng!”

Tôi lấy ra ba đồng tiền, nói.

“Tiểu tử, cháu thật là may mắn! Đây là tờ cuối cùng đó, hôm nay tập đoàn Ánh Rạng Đông có đại sự xảy ra! Tờ báo này bán vô cùng nhanh.”

Ông già bán báo đắc ý đưa cho tôi một tờ, nói.

Tôi chau mày, sao mới chỉ có một thời gian ngắn mà toàn thành phố đã biết! Tập đoàn Ánh Rạng Đông rốt cuộc có đại sự gì xảy ra? !

Tôi mở tờ báo, thì đập ngay vào mắt tôi là ngay trang đầu tiên có một tí đỏ rất lớn:

Phương pháp đánh máy của tập đoàn Ánh Rạng Đông: sáng tạo hay đạo văn của Microsoft?

Ý nghĩ lúc này của tôi là, có lẽ đây là một thủ đoạn phỉ báng của đối thủ cạnh tranh!

Cái phương pháp đánh máy này là do đích thân tôi tạo ra, mặc dù bên trong có đưa vào một ít phương pháp thành công của tương lai, nhưng đây là năm 1995, những thứ kia còn chưa có xuất hiện, thậm chí còn chưa nảy sinh ý tưởng!

Cho nên phương pháp đánh máy Ánh Rạng Đông có phải là một phương pháp sáng tạo hay không thì tôi là người rõ nhất, trong lòng tôi thầm cười!

Ánh mắt tôi đọc bài báo, đối với tin tức này tôi không thêm để ý. Phải biết rằng sau năm 2000, internet vô cùng thông dụng, những tin tức giật gân như thế này đầy đường, thậm chí người đang sống sờ sờ ra còn nói chết được, huống chi là...

Nhưng khi tôi mới chỉ đọc được nửa bài, thì kinh hãi vô cùng! Ngay cả tôi thiếu chút nữa cũng cho rằng phương pháp của mình là sao chép!

Không thể không thừa nhận, người viết bài này là người tuyệt đối giỏi dùng tâm kế! Chỉ vắn vắn trong khoảng 3000 chữ, từ nói bóng gió chuyển sang chỉ vào sự thật, nói đạo lý, rồi lấy ví dụ mũi nhọn chỉ ra phương pháp Ánh Rạng Đông là sao chép!

Trong đó còn uyển chuyển chỉ ra rằng, mặc dù Ánh Rạng Đông là phương pháp trong nước, nhưng cũng không thể vì vậy mà coi trọng nó như quốc bảo, toàn bộ chỉ là giấu bệnh sợ thầy!

Mặc dù trong nước Luật độc quyền chưa ra đời, nhưng hành động sao chép này đã làm mất hết thể diện dân tộc, bị xã hội, đạo đức, luân lý kiên quyết lên án và không buông tha!

Cái bài báo này làm sôi sục lên nhiệt huyết của mọi người, làm người ta kích động vô cùng! Quả thực đã nói tới mức tập đoàn Ánh Rạng Đông tội ác tày trời, người người đuổi giết! Tôi nghĩ nếu như có mùi máu, có lẽ mọi người sẽ kích động xông lên chém giết luôn.

Đến đây tôi phải bội phục, người có thủ đoạn công kích cao minh như vậy, thì đúng là cho dù kiếp trước tôi có làm tổng giám đốc của tập đoàn Microsoft cũng không thể nào viết ra được.

Cũng chính bởi vì như thế, tôi cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Tuy nói rằng cây ngay không sợ chết đứng, nhưng ra ngoài xã hội cứ ba người gộp lại thì thành hổ, tác dụng phụ của dư luận rất lớn!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì không bao lâu, tập đoàn Ánh Rạng Đông cho dù không có đạo văn, nhưng ở trong lòng công chúng, nó đã biến thành đạo văn, thành ván đồng thuyền rồi.

Lúc bình thường ở nhà, tôi thường được nghe không ít câu nói của cha tôi: chẳng lẽ báo chí lại nói sai hay sao! ?

Danh dự của một tập đoàn có sức chi phối tới sự phát triển của tương lai quá lớn! Nếu như danh dự bị bôi nhọ, thì có sản xuất ra đồ tốt, cũng không có ai dùng.

“Chú Triệu...”

Tôi thản nhiên nói:

“Cháu xem xong rồi!”

“Vậy cháu nhận định chuyện này như thế nào?”

Chú Triệu vẫn chưa cúp điện thoại, mà đợi tôi đọc xong bài báo.

“Người ta nói cây to thì đón gió, minh tinh thì sợ béo, một tập đoàn lớn tất nhiên phải có người ghen tỵ, những thủ đoạn cạnh tranh là không tránh khỏi, họ dùng người tung ra mấy tin tức giả. Họ muốn phủ định vị trí dẫn đầu của tập đoàn chúng ta. Phương pháp đánh máy Ánh Rạng Đông có phải là sáng tạo hay sao chép của Microsoft, hai chúng ta rất rõ.” Tôi nói.

Kiếp trước tôi ngồi ở vị trí tổng giám đốc Microsoft, bị báo chí nói không ít, nhưng mà tôi hoàn toàn không quan tâm. Bởi vì Microsoft là một thương hiệu và là cả một sự lũng đoạn.

Bây giờ mặc dù Ánh Rạng Đông rất khổng lồ, tài chính đầy đủ, kỹ thuật tiên tiến. Nhưng cũng chỉ mới thành lập chưa tới nửa năm, đối với loại sóng to gió lớn như thế này thì chưa chống đỡ được.

“Không sai, chú cũng hiểu, chú đã nhờ cục báo chí và tuyên truyền đi điều tra, để xem ai đứng sau lưng giới trò quý.”

Triệu Quân Sinh nói.

“Chú Triệu, chủ cảm thấy người đứng sau lưng hạ độc thủ này là ai?”

Tôi suy nghĩ rồi hỏi câu này.

”Cái này chú cũng chưa nghĩ tới, nhưng chắc chắn không phải là người nội bộ của tập đoàn Ánh Rạng Đông, thứ nhất, nhân viên của chúng ta đã ký kết văn bản giữ bí mật, không thể nào nói lung tung ra ngoài.

Thứ hai, công ty chúng ta ủy quyền cho tập đoàn Microsoft được phép sử dụng phần mềm này, mọi người cũng biết. Không thể nào ngu tới nỗi, đi nói chúng ta đạo văn của Microsoft. Đây chẳng phải là đem đá đập chân mình hay sao? Cho nên chỉ có thể là người mà chúng ta không quen!”

Triệu Quân Sinh phân tích nói.

“Nói rất đúng!”

Tôi vô cùng thưởng thức nói.

Đây đúng là tố chất lãnh đạo của Triệu Quân Sinh, cũng vì nguyên nhân này mà tôi mới yên tâm giao tập đoàn cho hắn. Triệu Quân Sinh nói rất đúng, từ khi cầm tờ báo lên, tôi đã hủy bỏ nghi vấn là người trong nội bộ làm.

“Nhưng mà chú nghĩ, người đứng đằng sau màn kia rất khó có thể điều tra được. Bài báo này là nặc danh gửi tới tòa soạn, trừ phi tác giả tự mình hiện thân, thì chúng ta không có cách nào khác.”

Triệu Quân Sinh thở dài một hơi nói.

Chuyện này Triệu Quân Sinh nói cũng là sự thật.

Vì lợi ích của mình thì cái gì mà chẳng dám làm, thời điểm ở kiếp trước tôi đã đọc không ít bài báo làm tổn thất tới công ty, nhưng ngay cả một lời xin lỗi cũng không có, chuyện cứ thể trôi qua.

“Việc cấp bách là làm sao cho tờ báo Tân Giang buổi sáng ngày mai sẽ đưa một bài chính diện thông báo, có thể cứu vãn được bao nhiêu danh dự thì cứ làm. Nếu không được thì công bố luôn hợp đồng giữa chúng ta với công ty Microsoft!”

Tôi dùng giọng ra lệnh nói.

“Làm sáng tỏ thì khẳng định không thành vấn đề! Cái đám tòa soạn này thấy lợi ích thì không biết trời nam đất bắc là gì nữa rồi, chú sẽ cho người của cục báo chí và tuyên truyền thu thập bọn này một phen. Mạ kiếp, tưởng chuyện gì cũng có thể cho lên báo được hử!”

Đây là lần đầu tiên Triệu Quân Sinh nói lời thô tục ở trước mặt tôi, hiển nhiên hắn đã vô cùng tức giận.

“Nhưng mà nếu công bố hợp đồng với công ty Microsoft thì có lẽ không thích hợp lắm..”

“Không phải vạn bất đắc dĩ, thì cũng không dùng tới hạ sách này. Chúng ta tận lực thông qua chính phủ ra áp lực cho các tờ báo khác không đăng lại tin tức này. Nếu như trong nước mà có ai không biết làm âm lên thì không tốt. Thừa dịp bây giờ nó còn đang ở trong địa bàn thành phố, chúng ta giải quyết gọn cho xong.”
Tôi nói.

“Chú biết rồi. lát nữa chú sẽ gọi điện thoại cho cha chú.”

Triệu Quân Sinh nói.

Tôi cúp điện thoại, lâm vào trầm tư. Từ khi tập đoàn Ánh Rạng Đông thành lập tới nay, vẫn mưa thuận gió hòa.

Phía trên thì có chính phủ đỡ, phía dưới có dân chúng ủng hộ, có thể nói cho tới bây giờ không có lỗi với bất cứ kẻ nào.

Hơn nữa tập đoàn Ánh Rạng Đông cũng đã bắt đầu chiếm lĩnh thị trường trong nước, và vươn ra ngoài thế giới, không có cùng bất cứ công ty nào phát sinh xung đột.

Người nào lại rảnh rỗi, chọc phá chuyện của Ánh Rạng Đông đây?

122. Chương 121: Lừa Gạt Tôi?

“Vương Đức Nghĩa, cậu thật to gan! Là ai cho cậu đổi trang đầu thành như vậy !”

Một trung niên nam tử đeo kính hơn 40 tuổi quát tháo âm ỉ, đem tờ báo Tân Giang buổi sáng nhét vào tay Vương Đức Nghĩa.

Vương Đức Nghĩa cúi đầu, đứng ở một bên, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Sao cậu không nói chuyện? Choáng váng à!”

Trung niên nam tử mắng.

“Trần chủ biên, tôi... tôi cũng vì đề cao lượng tiêu thụ cho nên mới tự tiện thay đổi trang đầu...”

Vương Đức Nghĩa run rẩy nói.

”Đề cao lượng tiêu thụ? Có kiểu đề cao nào như vậy không? Cậu có phải muốn toàn bộ tòa soạn báo chúng ta nghỉ việc hả?”

Cậu có biết trong công tác tư tưởng mà sai lệch thì bị cho về làm ruộng hay không? Cậu chọn đối tượng nào không chọn, lại đi chọn Ánh Rạng Đông? Đầu cậu bị lừa đá à?”

Tập đoàn Ánh Rạng Đông là gì! Đó là tập đoàn hàng đầu của quốc gia, chưa nói tới có quan hệ với rất nhiều nhân vật cấp cao, nhưng từ khi thành lập cho tới nay, nó đã giải quyết 6000 công ăn việc làm cho thành phố chúng ta, Chính phủ có thể không ra mặt bảo vệ tập đoàn Ánh Rạng Đông này hay không!

Chức trách của truyền thông là gì? Là tiếng nói của Đảng, là phát ngôn của người dân, là mối liên hệ giữa quần chúng với chính phủ! Chức trách thần thánh của truyền thông là giám sát dư luận.

Cậu lại dở giọng phản đối, đăng tin vĩa hè! Tác giả bài viết này có dám đưa tên đâu!

Có đăng lên thì tại sao cậu không chọn mấy cái chuyện giận chó đá mèo của minh tinh mà đăng, đăng này lại chọn tập đoàn Ánh Rạng Đông! Cậu bảo tòa soạn chúng ta có chịu nổi không!”

Trần chủ biên giận đến phát run cả người.

Vương Đức Nghĩa cũng bị dọa sợ tới toát mồ hôi, trong lòng quả thực hối hận tới cực điểm.

Tối hôm qua hắn trực tòa soạn, nhận được một cuộc gọi xa lạ, fax cho Vương Đức Nghĩa bài báo này, lại muốn xin đưa lên trang nhất của tờ báo Tân Giang buổi sáng, nếu đồng ý sẽ đưa cho Vương Đức Nghĩa 2 vạn để tạ ơn.

Vương Đức Nghĩa nghĩ cái bài báo này chẳng có gì lớn lao, cũng chỉ là một bài chuyên công kích công lao của người khác thôi ư, loại tin tức giả như thế này hắn cũng không phải là chưa làm, khi làm rồi thì cũng đâu có chuyện gì xảy ra đâu, cho nên thuận miệng đáp ứng.

Kết quả là sau khi bài báo này đưa ra thị trường, người đó biến mất tăm, ngay cả cái lông cũng chưa từng thấy.

Lúc này, cửa phòng chủ biên bị đẩy ra, có mấy người nói đuôi nhau đi vào.

“Trần chủ biên, chúng tôi là người của cục báo chí tuyên truyền, cục xuất bản, bây giờ chúng tôi muốn điều tra bài báo về tập đoàn Ánh Rạng Đông được đăng trên trang nhất sáng ngày hôm nay, xin phối hợp!”

Một người trưởng đoàn nói.

Trần chủ biên thở dài một hơi, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có người tới điều tra chuyện này, mặc dù người nói chuyện dùng giọng rất khách khí, nhưng nếu như hắn trả lời không tốt, sẽ lập tức bị miễn chức ngay tức khắc.

Trần chủ biên hung hăng trừng mắt nhìn Vương Đức Nghĩa một cái, đứng lên bắt tay người trưởng đoàn.

...

Tôi cúp điện thoại di động, quay lại quỳ quần áo nữ, thì phát hiện không thấy bóng dáng nhị nữ đâu nữa.

Điện thoại của Triệu Nhan Nghiên thì tôi đang cầm trong tay, không có cách nào khác, tôi đành tiếp tục đi tìm.

Chợt phát hiện ở một gian hàng phía trước có rất nhiều người vây quanh. Vốn là tôi không muốn để ý tới, nhưng sau khi tới gần thì nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

“Chẳng lẽ mua quần áo không cần thử sao? Chúng tôi mới chỉ thử có mấy bộ y phục, xem thái độ phục vụ của các người kìa!”

Thanh âm không vui của Triệu Nhan Nghiên truyền vào tai của tôi.

“Mua quần áo? Tôi thấy hai người mua không nổi đâu, có thử cho đã thích thôi! Chẳng nhẽ tôi lại nói sai hay sao? Cũng chỉ có mỗi hai người các người cứ thử đi thử lại, kén cá chọn canh, cửa hàng của chúng tôi còn phải bán hàng!”

Một âm thanh ồm ồm vang lên.

“Ai nói chúng tôi không mua? Làm sao người biết chúng tôi không mua chứ?”

Trần Vi Nhi cũng mở miệng.

“Hừ, cô mua? Cô có mua nổi không? Đây là cái áo da khoác ngoài của Italia, một cái cũng mấy vạn đấy! Hai tiểu cô nương các người có thể mua được thì tôi sẽ cắt đầu mình xuống đất.”

Âm thanh ồm ồm lại châm chọc.

“Chúng ta đi thôi, Nhan Nghiên. Không đáng tức giận với loại người như thế này!”

Vi Nhi khuyên can nói. Dù sao bây giờ các nàng cũng chỉ là hai tiểu cô nương, cho nên không muốn gây chuyện sinh sự.

“Đi? Các người nói đi là đi được ư? Đã làm bản quần áo, lại còn muốn đi ư, trên thế giới này làm gì có chuyện tiện nghi như vậy!”

Âm thanh ồm ồm quát.

“Đó là do người bán hàng của các người không đón được làm rơi xuống đất, có quan hệ gì với chúng tôi!”

Trần Vi Nhi thấy ông chủ quán muốn chơi xấu, lập tức la lên.

“Chúng tôi làm rơi? Quần áo là từ trên tay cô rơi xuống đất, có quan hệ gì với chúng tôi? Chẳng lẽ cô đẩy người ta rơi xuống lầu, sau đó nói người bên dưới không đón được, chẳng lẽ như vậy là không có trách nhiệm ư? Cô thiếu kiến thức pháp luật như vậy ư!”

Người có thanh âm ồm ồm chỉ vào Trần Vi Nhi quát.

“Vậy người muốn thế nào?”

Triệu Nhan Nghiên đương nhiên biết, người này muốn lừa bịp, tổng tiền mình, cho nên trấn định nói.

“Muốn thế nào? Bộ quần áo Italia này là chiêu bài quảng cáo của tiệm chúng tôi! Hơn sáu vạn đấy! Bây giờ bản rồi, các người muốn làm sao!”

Người có thanh âm ồm ồm thấy hai người mắc bẫy, đắc ý nói nói.

“Sáu vạn? Người lừa ai đó, đừng cho chúng tôi cái gì cũng không biết!”

Triệu Nhan Nghiên tức giận nói. Mẹ nàng mua cũng một bộ áo da chỉ có 3 vạn, so với cái trước mắt hơn không biết bao nhiêu lần, cái loại hàng không có chất lượng này lại bán tới 6 vạn? !

“Cô đừng có nói tôi lừa đảo, đây là hàng nhãn hiệu chính tông đây!”

Âm thanh ồm ồm vang lên, ý nói tôi muốn bán bao nhiêu tiền thì bán.

“Người...! Được rồi, vậy người nói làm sao bây giờ!”

Triệu Nhan Nghiên là người tương đối nhẫn nhịn, không thích gây chuyện. Cũng chính vì vậy mà kiếp trước tôi không biết bối cảnh gia đình nhà nàng.

“Cô gọi điện thoại cho cha mẹ các cô, nói họ mang 1 vạn tới bồi thường, tôi tự nhận mình xui xẻo!”

Âm thanh ồm ồm lại vang lên, cứ như mình bị thiệt thòi lắm không bằng.

“Người rõ ràng là lừa gạt người khác! Là phạm pháp !”

Trần Vi Nhi nghe tới câu nói sư tử ngoạm này thì tức giận nói.

“Lừa gạt? Tiểu cô nương nói chuyện phải chú ý một chút nhé, cái gì gọi là lừa gạt? Đây chỉ là tiền bồi thường tổn thất của tôi mà thôi! Cái áo da của tôi hơn 6 vạn, tính ra tôi còn thiệt thòi lớn!”

Âm thanh ồm ồm rung đùi đắc ý nói.

Tôi biết lúc này cũng là lúc tôi nên đứng ra, không thể để cho hai mỹ nữ lão bà của tôi chịu thiệt thòi như vậy được.

Tôi sở dĩ gọi hắn là thằng xui xẻo, bởi vì hắn sẽ lập tức gặp xui xẻo, một kế hoạch âm hiểm đã hình thành trong đầu tôi.

“Chuyện gì xảy ra? Đại tiểu lão bà của anh, ai muốn lừa gạt em đấy?”

Tôi đưa tay rẽ đám người đang đứng trước mặt ra, tiến lên nói.

“Lão công! anh rút cuộc cũng đã tới!”

Nhị nữ cao hứng nhìn tôi, một trái một phải khoác lên cánh tay của tôi.

Lúc này tới phiên người có thanh âm ồm ồm kia sững sờ, không ngờ hai cô nương xinh đẹp như vậy, mà lại cùng làm lão bà của một người. Nếu quả thật là như vậy thì chuyện này không phải dễ dàng rồi hay sao!

Người nam nhân này nếu có thể nuôi hai lão bà, khẳng định không phải là một người bình thường, không phú cũng quý. Cũng phải tự trách mình tham tiền, chọc phải nhân vật như thế này.

“Các lão bà, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tôi trái ôm phải ấp phải nói. Thật ra thì khi ở bên cạnh, tôi đã biết rõ đầu đuôi câu chuyện rồi.

Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi nghe thấy tôi trước mặt nhiều người như vậy mà cứ gọi là “các lão bà”, không khỏi đỏ mặt lên. Cũng là Triệu Nhan Nghiên tương đối trấn định, đem tiền căn hậu quả của câu chuyện nói cho tôi nghe.

“Chuyện này... Tôi thấy cũng không có chuyện gì lớn đâu...”

Thanh âm ồm ồm thấy bộ dáng của tôi, không khỏi có chút chột dạ.

“Tôi còn tưởng là có chuyện gì! Chẳng phải chỉ là một cái áo khoác da thôi hay sao! Sáu vạn đồng tiền à, quả thực là quá tiện nghi, tôi mua!”

Tôi giả bộ như một người giàu có mới nổi.

Tất cả chỉ bởi vì thấy người có âm thanh ồm ồm thay đổi ý định, tôi lại cho hắn cơ hội ư, tôi phải chơi cho hắn một vỏ mới được!

“Cậu là nói cậu muốn mua?”

Âm thanh ồm ồm nghe thấy vậy lập tức kích động. Vốn tưởng rằng người này sẽ giận dữ, không nghĩ tới hẳn lại mua thật!

Âm thanh ồm ồm cũng yên tâm lại, nhưng trong lòng lại nghĩ, người này có khi là người ngu ngốc. Lão Tử hôm nay nếu không hung hăng làm thịt các người một khoản thì còn đợi khi nào! Cho nên hẳn lập tức đổi thái độ, cung kính nói:

“Vị tiên sinh này, chúng ta vào bên trong nói chuyện đi!”

Đám người vây quanh vốn tưởng được xem chuyện náo nhiệt, ai dè lại giải quyết nhanh chóng như vậy, thì có vẻ tiếc nuối.

Trong cửa hàng, âm thanh ồm ồm lấy cái áo da bị bẩn, nói với tôi:

“Chính là bộ này, đây là chiêu bài của cửa hàng chúng tôi!”

“Bao nhiêu tiền?”

Tôi ngẩng đầu nhìn lướt qua cái áo khoác da này.

“Tất cả là 6 vạn 8000 đồng!”

Âm thanh ồm ồm nói.

Tôi nhận thấy cái áo đúng là dính đầy bụi bẩn, có phủi cũng không sạch.

“Được, không đắt. Cái áo này tôi mua, phiền các người viết hóa đơn thanh toán!”

Tôi tiện tay ném qua một tấm chi phiếu, không chút nào do dự nói.

Âm thanh ồm ồm lập tức bị sững sốt, người này không thèm mặc cả. Âm thanh ồm ồm cao hứng nhận lấy chi phiếu, trong lòng vui sướng vô cùng, giá của cái áo này chưa tới 2000 đồng, nhưng lại có thể bán được với giá này, thì quá sộp rồi!

Không nghĩ tới người này là một người giàu mới nổi, sớm biết vậy thì phải ngoạm thêm một khoản nữa, trông bộ dáng này thì đến 10 vạn hẳn cũng mua.

Nhưng mà người này đâu có biết suy nghĩ của tôi, nếu hẳn đòi 100 vạn, tôi cũng không chút do dự đưa cho hẳn, càng nhiều tôi lại càng thích!

Không lâu sau, âm thanh ồm ồm mang tất cả hóa đơn đưa tới cho tôi. Tôi nhìn một số điều khoản của thẻ danh dự, miệng nở một nụ cười lạnh.

123. Chương 122: Ai Nham Hiểm Hơn Ai

Hôm nay tôi lấy thẻ danh dự của cửa hàng này, mặt sau còn ghi rõ một điều; cửa hàng luôn bán hàng chính hãng, nếu là hàng giả xin bồi thường gấp 10 lần.

Nhãn hiệu Đại Ngự Nhân thì tôi có biết tới, nếu là hàng chính hãng, thì cho dù có tẩy rửa, rơi... cũng không bao giờ dính bẩn. Hiện tại ở đây hẳn đưa cho tôi cái áo dính bẩn này, thì đương nhiên là đồ dơ rồi.

Tôi nhìn âm thanh ồm ồm đếm tiền, miệng cười tới mức không thể ngậm lại được. Trong lòng tôi nghĩ thầm, trước hết cứ để cho người cao hứng một lát, chốc nữa xem người khốc thế nào.

“Ông chủ, cái áo ông bán cho tôi cái áo da này có phải hàng Đại Ngự Nhân không?”

Tôi thu hồi nụ cười, đột nhiên hỏi.

Âm thanh ồm ồm sững sốt, nhưng ngay sau đó lập tức nói:

“Đúng vậy, đương nhiên là đúng! Chẳng phải tôi đã tặng cậu thẻ danh dự hay sao! Cửa hàng chúng tôi chưa bao giờ bán hàng giả!”

“A!”

Tôi làm bộ như hài lòng gật đầu. Thật ra thì tôi muốn hẳn xác nhận lại suy nghĩ trong lòng tôi mà thôi.

Âm thanh ồm ồm thấy tôi không có phản ứng gì, lập tức thở phào một cái. Trong lòng mắng thầm, cái thằng quê mùa này xem chút nữa hù chết Lão Tử. Còn tưởng rằng hẳn nhìn ra sơ hở gì cơ.

Nhưng mà động tác sau đó của tôi, lại khiến cho âm thanh ồm ồm ngừng thở. Tôi móc điện thoại di động của Nhan Nghiên ra, bấm một số điện thoại.

“Alo, Lý thúc phải không?” Tôi nói.

“...”

“Cháu là Lưu Lỗi... Đúng, đúng, chính là chú Triệu...”

Mỗi lần gọi điện thoại lại phải dùng danh nghĩa của chú Triệu, nên nhớ rằng, tôi mới là chủ tịch của tập đoàn Ánh Rạng Đông.

“...”

“Đúng, cháu ở quầy hàng bán trang phục của siêu thị bách hóa gặp chút phiền toái... Đúng, chính là lừa người, tên cửa hàng là cửa hàng quần áo da!”

“...”

“Được, cháu sẽ chờ một chút.”

Tôi cúp điện thoại.

“Vị huynh đệ này, cậu xem... Nếu như cậu không hài lòng, thì có thể trả hàng...”

Âm thanh ồm ồm thấy tôi gọi điện thoại, trong lòng hẳn đập thành thịch, người này có nhiều tiền như vậy, chẳng lẽ muốn tìm 1 đám xã hội đen tới đập cửa hàng của mình đấy chứ? Hẳn chẳng còn kịp đếm tiền, vội vã nói.

“Trả? Tại sao tôi lại muốn trả! Đại Ngư Nhân là nhãn hiệu mà tôi thích nhất... Đương nhiên, ngoại trừ đồ dỏm.”

Tôi cố ý làm bộ lơ đãng nói ra bốn chữ “ngoại trừ đồ dỏm”.

Nhưng mà khi âm thanh ồm ồm nghe thấy bốn chữ này, lại giống như một thanh lợi kiếm đâm thẳng vào đầu hẳn. Hẳn đang tự trách mình tham tiền, không nghĩ tới...

“Đại ca, là lão đệ không đúng, đại ca là đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân, để cho lão đệ một con đường sống đi!”

Âm thanh ồm ồm dùng vẻ mặt đưa đám nói, vốn cách xưng hô với tôi là “tiểu huynh đệ” lập tức thăng cấp thành “đại ca”.

“Ông chủ, ông nói cái gì đó? Cái gì mà tha cho ông một mạng? Tại sao tôi lại nghe không hiểu chút nào vậy?”

Trong lòng tôi cười lạnh, ngoài mặt thì làm ra vẻ không hiểu.

“Ai nha, đại ca đừng chơi lão đệ! Đệ trên còn có mẹ già, dưới còn có con thơ... Nếu như đệ có mệnh hệ nào, thì cả gia đình đệ phải làm sao bây giờ!”

Âm thanh ồm ồm dùng vẻ mặt đau khổ nói, chỉ còn thiếu nước quỳ xuống đất mà thôi.

“Này ông chủ, ông đang nói cái gì đó? Cái gì mà trên có mẹ già, dưới có con thơ? Ông có bệnh hay sao?”

Chuyện này tôi không hiểu, chẳng lẽ lão ta bị thần kinh phân liệt!

“Chẳng lẽ không phải là cậu tìm người tới đập cửa hàng của tôi hay sao?”

Âm thanh ồm ồm thấy nét mặt của tôi không giống như giả bộ, cũng kỳ quái hỏi.

“Đập cửa hàng của ông? Tôi đập cửa hàng của ông làm gì! Bây giờ là thời đại pháp trị xã hội, tôi lại là một công dân tuân thủ pháp luật, sao tôi lại có thể đập cửa hàng của ông! Ông đang suy nghĩ vớ vẩn gì thế!”

Tôi có chút dở khóc dở cười, thì ra là người này hiểu lầm ý của tôi, lúc nãy thấy tôi gọi điện thoại, hẳn tưởng tôi gọi người tới đập cửa hàng của hắn.

“A? ... Không phải là đập cửa hàng...”

Âm thanh ồm ồm nghe thấy tôi nói không muốn đập cửa hàng của hắn, nhưng vẫn còn chút nghi ngờ, không đập cửa hàng của hắn thì gọi cho ai cơ chứ? Không còn cách nào khác, hắn đành gật đầu.

Đúng vào lúc này, có một chiếc xe của cục công thương đỗ ngay trước mặt cửa hàng, có mấy công thương mặc chế phục đẩy cửa đi vào.

Âm thanh ồm ồm thấy vậy thì sửng sờ, nhưng mà lập tức tiến lên nghênh đón:

“Vương ca, ngọn gió thổi ngài tới đây vậy! Trong khoảng thời gian này lão đệ nhớ người muốn chết, tối nay nếu có rảnh lão đệ xin làm chủ, chúng ta không say không về?”

Hắn biết vị Vương ca này, đây là người quản lý tiền nong khi thu phí công thương, có quan hệ tương đối quen thuộc với mình, cũng từng hợp tác với nhau làm mấy vụ, mình có thể nhờ cậy được.

Giọng của người tên là Vương ca kia cũng giống như âm thanh ồm ồm, nhưng có vẻ khàn khàn, hẳn không nói mà đi thẳng tới phía tôi.

“Xin chào, cậu có phải là Lưu tiên sinh không?”

Vương ca hỏi.

“Đúng, ngài là...”

Tôi đứng dậy, bắt tay Vương ca.

“Lý cục trưởng bảo tôi tới.”

Vương ca nhỏ giọng nói với tôi. Tôi nghĩ vị Lý cục trưởng đã nói hình dáng của tôi cho hắn biết.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?!”

Sau đó, Vương ca lập tức khôi phục giọng điệu thường ngày. Đây cũng là ám hiệu của tôi, vốn chuyện này chỉ là chuyện riêng, không cần thiết phải làm như Cục công thương cử người tới kiểm tra.

Cứ theo lẽ công bằng mà làm việc, tránh cho người khác dị nghị, nói ra nói vào.

Tôi đem chuyện đã xảy ra nói lại một lần, sau đó đưa cái thẻ danh tự, và điều khoản bồi thường gấp 10 lần ra.

“Cậu ta nói có thật không? Nói như vậy thì cái áo da này là giả rồi, đúng không?”

Vương ca xách cái áo da tới trước mặt âm thanh ồm ồm, quơ quơ nói.

“Cái này... Vương ca, ngài đừng nghe hắn nói nhảm, tôi chưa bao giờ bán hàng giả...”

Âm thanh ồm ồm mồ hôi chảy ròng ròng, khi hắn nghe thấy tôi nói tới việc bồi thường gấp 10 thì trong lòng đã kêu không tốt, thì ra cái tên nhà giàu mới nổi này chỉ giả vờ với hắn, người ta đã sớm tính kế chơi ngược lại hắn một vỏ.

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, tôi chỉ hỏi anh, thật hay giả?!”

Vương ca không nhịn được nói.

“... Thật...”

Âm thanh ồm ồm vẫn kiên trì nói.

“Vậy sao? Vậy thì không còn cách nào khác là tới cục kiểm định chất lượng. Phí kiểm định cũng không phải là nhỏ, cho dù thật hay giả đều do phía người bán chịu! Như thế nào, anh đã nghĩ thông suốt chưa?”

Vương ca đối với câu trả lời của âm thanh ồm ồm không thèm quan tâm, đối với loại người như thế này có rất nhiều phương pháp.

“Cái này...”

Âm thanh ồm ồm chần chờ, cái áo da này nhất định là giả rồi! Đây là hàng nhái mình mua từ Diễm Châu, vốn định giá thấp để tiêu thụ, nhưng mà hôm nay lòng tham lấn áp lý trí, muốn làm thối một con phượng hoàng một phen, không nghĩ lại thuyền lật trong mương.

“Là giả !”

Âm thanh ồm ồm do dự hồi lâu, cuối cùng cũng thừa nhận.

“Được rồi, anh đã thừa nhận, sẽ tiến hành bồi thường theo thỏa thuận với người mua! Về phần anh bán hàng giả, chuyện vẫn còn chưa xong đâu.”

Vương ca nói xong, rút từ trong túi ra một chồng giấy phạt.

“Cái này... mấy ngày nữa tôi bồi thường được hay không?...”

Âm thanh ồm ồm vẫn chưa từ bỏ ý định nói.

“Mấy ngày nữa? Mấy ngày nữa cửa hàng của anh có thể mở cửa hay không thì còn phải xem biểu hiện của anh!”

Vương ca không nhanh không chậm nói.

“Được, được, tôi lập tức đưa tiền, lập tức đưa tiền.”

Âm thanh ồm ồm bị dọa cho sợ hết hồn, lập tức nghiêm chỉnh hơn không ít.

Tôi đem tài khoản ngân hàng nói cho hắn biết, hắn lập tức gọi điện tới ngân hàng chuyển khoản.

Hơn mười phút sau, tôi nhận được tin xác nhận của ngân hàng. Tôi hài lòng gật đầu với Vương, rồi mang nhị nữ ra khỏi cửa hàng da. Lúc đi tôi tiện tay ném lại chiếc áo da giả, hàng giả tôi không muốn dùng.

Âm thanh ồm ồm biết là mình xui xẻo, nhưng không ngốc nên cũng biết được những nhân viên công thương này là do tôi gọi điện thoại bảo tới, nhưng cũng chẳng oán thán được gì, tất cả đều căn cứ theo pháp luật mà làm việc, chẳng có chút gì sai phạm cả.

Âm thanh ồm ồm thở dài, cầm trong tay cái giấy phạt mà vị Vương ca kia đưa cho, thâm nghĩ vốn bị đánh gãy răng lại còn phải nuốt răng vào bụng!

“Lão công, lúc này anh thật uy phong!”

Trần Vi Nhi cầm tay của tôi, như một con chim nhỏ dán vào bên cạnh tôi, hưng phấn nói.

“Đó là đương nhiên, phải nhìn xem lão công của em là ai chứ!”

Trong lòng tôi còn đang tính toán, sáng đập chiếc BMW mất 100 vạn, giờ lại cầm về hơn 80 vạn. Mặc dù số ít tiền này chẳng đáng gì cả, nhưng tâm tình tôi rất thoải mái.

“Thì đúng vậy, em còn tưởng anh chỉ biết cách dùng bạo lực để giải quyết! Lưu Lỗi, thật không nghĩ tới anh có thể tính kế lên người khác!”

Triệu Nhan Nghiên cũng rất cao hứng nói.

“Không phải đâu, còn tưởng trong mắt các em, lão công chỉ là người đầu óc ngu si ngu chi phát triển?” Tôi cười hỏi.

“Ngũ chi? Không phải là tứ chi hay sao?”

Trần Vi Nhi kỳ quái hỏi.

Triệu Nhan Nghiên ở với tôi rất lâu rồi, đối với những ngôn ngữ thô tục của tôi có hiểu đôi chút.

Lập tức hiểu ngay ngũ chi là gì, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, trợn mắt nhìn tôi một cái, tung ra luôn một câu: “Sắc lang!”

Nhưng mà Trần Vi Nhi vẫn không hiểu, kỳ quái nhìn tôi và Triệu Nhan Nghiên, nói:

“Có chuyện gì vậy? Cái đó và sắc lang có quan hệ gì?”

Tôi chỉ cười cười không trả lời, Trần Vi Nhi gấp đến độ kéo Triệu Nhan Nghiên hỏi:

“Nhan Nghiên, rốt cuộc nó là cái gì vậy?”

Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi một cái, không biết trả lời thế nào. Loại chuyện này chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời, một cô gái sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra cơ chứ.

Trần Vi Nhi đâu biết những chuyện này, nhìn vẻ mặt mập mờ của tôi với Triệu Nhan Nghiên, cho là tôi có bí mật gì gạt nàng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên mắt hững hờ nói:

“Hai người đem em trở thành người ngoài phải không, đúng là có chuyện gì gạt em rồi.”

Triệu Nhan Nghiên không có cách nào khác, liếc mắt nhìn tôi một cái, thẹn thùng ghé vào bên tai của Trần Vi Nhi nhỏ giọng nói mấy câu, mặt của Trần Vi Nhi ánh hồng lập tức hiện lên, tức giận nói với tôi:

“Thật không biết anh nghĩ cái gì nữa! Suốt ngày chỉ nghĩ tới những chuyện này mà còn có thể học tập tốt như vậy!”

“Hắc hắc, dường như có người nào nói với anh, thành tích học tập của anh tốt, nhưng của... ai đó cũng không kém đâu nha!”

Tôi nhìn nhị nữ cười nói.

“Anh còn nói!”

Nhị nữ kêu lên, dùng bàn tay trắng như phấn đắp liên tục vào người tôi.

Ai, có lúc nhiều lão bà cũng chưa chắc là một chuyện tốt, sau này nếu còn nhiều hơn nữa, thì tôi không bị đánh chết mới lạ!

124. Chương 123: Hai Tính Cách

Nếu ai không biết thì lại còn tưởng rằng hai người là chị em mất. Tôi chẳng có chút nào oán trách, đồng thời lại còn thể hiện bản sắc nhà giàu, có mỗi công việc là bỏ tiền, lông mày còn chả thèm nhăn.

Ngược lại tôi còn có chút cao hứng, tôi sợ nhất các nàng mua khuôn cả cửa hàng của người ta về, chứ còn kiểu này thì tính làm cái gì.

Lúc này tôi mới phát hiện, ý nghĩ mua xe của tôi sáng suốt đến mức nào, bao nhiêu đồ cũng có thể để vào cốp xe phía sau được. Nếu không thì tôi lại trở thành một cu li vận chuyển miễn phí, thật là một chết người đây.

Sau khi mua đồ xong, tôi đưa nhị nữ trở lại biệt thự trong khu quy hoạch, tôi nói với các nàng là chú Triệu có việc cần, sau đó tôi lái xe tới tập đoàn Ánh Rạng Đông.

Từ biệt thự của Triệu Quân Sinh đi ra ngoài, nhìn những công trường đang thi công ở xung quanh, tôi thầm thở dài.

Cái nghề bất động sản này đang tới mức cao trào, không biết tôi có chiếm được một chén canh từ nó hay không nữa?

Năm 1995, khắp nơi ở thành phố Tân Giang đều tiến hành xây dựng, lúc này tôi chỉ cần một chút kinh nghiệm từ kiếp trước, là có thể trở thành phú ông ngàn vạn rồi.

Nhưng mà bây giờ tôi đang thiếu hụt nhân tài, nếu như hành nghề không có người dẫn đầu, thì dù có tiền cũng chỉ có nước trắng tay.

Điều này làm cho tôi nghĩ tới một câu nói quen thuộc ở kiếp trước: xã hội hiện nay cần gì nhất, đó là nhân tài!

Những câu nói này, cho dù ở bất cứ thời đại nào, cũng không thể thay đổi được.

...

Theo lời của chú Triệu thì đã tiến hành xử lý và xử phạt báo Tân Giang buổi sáng. Sáng ngày mai, bọn họ sẽ công khai xin lỗi và làm sáng tỏ sự thật.

Mặc dù đã hạ lệnh thu hồi số báo ngày hôm nay, nhưng các sạp báo đã bán hết, làm gì còn để mà thu hồi.

“Có tìm được kẻ đứng sau lưng là ai làm không?”

Sau khi đóng kín cửa, tôi nói với Triệu Quân Sinh.

“Là một biên tập viên tên là Vương Đức Nghĩa gửi tờ quý, có người gửi bản thảo cho hắn, nói hắn đáp ứng đăng, thì sẽ được 2 vạn đồng.”

Triệu Quân Sinh nói.

“Hai vạn đồng? Lá gan của người này quả nhiên là rất lớn! Chỉ cần cho hắn một chút tiền có khi cả những chuyện phản cách mạng hắn cũng dám làm?”

Tôi nói. Mà người này cũng quá dễ lừa, chỉ cần 2 vạn đồng tiền đã mua được đầu của hắn rồi.

“Việc này thì không giống, thật ra có đăng một số tin tức về công ty thì cũng không có gì, nhưng điểm chết người là bọn họ lại đăng về tập đoàn Ánh Rạng Đông của chúng ta.”

Triệu Quân Sinh nói.

“Cái tên Vương Đức Nghĩa giờ sao rồi?” Tôi hỏi.

Đối với loại tiểu nhân này tôi tuyệt đối không thể bỏ qua, dù gì tập đoàn Ánh Rạng Đông cũng là do một tay tôi sáng lập, giống như đứa con của mình vậy, làm sao có thể để cho người khác tùy ý chửi bới được.

“Do nhận hối lộ nên sớm bị công an bắt rồi.” Triệu Quân Sinh nói.

Tôi gật đầu, tiểu tử này cũng bị bắt quá dễ dàng rồi. Đừng tưởng là hắn nhận có một ít hối lộ, còn cái tội danh lợi dụng chức quyền, phỉ báng người khác đang chờ hắn lĩnh nhận.

“Có tìm được người gửi bản thảo không?” Tôi hỏi.

“Không, người này chỉ gọi điện thoại liên lạc với Vương Đức Nghĩa mà thôi, nhưng mà theo lời của Vương Đức Nghĩa, hắn còn chưa nhận được 2 vạn đồng tiền thù lao, người này đã biến mất tăm rồi.”

Triệu Quân Sinh cười nói.

Chuyện này tạm thời cứ như vậy đã. Ngày thứ hai, trên báo Tân Giang buổi sáng đã đăng tin công khai xin lỗi, nói đúng sự thật, cho nên tập đoàn Ánh Rạng Đông đã thoát khỏi nguy hiểm.

Thậm chí có người còn cho đây chỉ là một thủ đoạn để tập đoàn này đánh bóng tên tuổi của mình mà thôi.

Toàn bộ kì nghỉ đông cũng trôi qua, tôi với Trần Vi Nhi, Triệu Nhan Nghiên không làm chuyện gì đó trên giường, thì cũng trái ôm phải ấp. Tôi không biết tại sao tôi lại trở nên như thế này, chẳng lẽ tôi cũng bắt đầu ngủ đông?

...

“Có chuyện gì vậy? Anh không phải nói với tôi, phương pháp kia là đạo văn hay sao? Tại sao trên báo chí đăng tin công khai xin lỗi?”

Hứa Nhược Vân cầm tờ Tân Giang buổi sáng lớn tiếng chất vấn.

“Cái này... Vốn là đạo văn, ai biết tập đoàn Ánh Rạng Đông lại có thể lực lớn tới vậy, bắt cả giới truyền thông phải xin lỗi...”

Lý Bác Lượng bây giờ cũng không lo lắng, ngay cả hắn cũng không dám xác định đây có phải là đạo văn hay không.

Tập đoàn Ánh Rạng Đông cho dù có thể lực thông thiên, nhưng nếu mà dám đạo văn, thì bọn họ lại dám khua chiêng gióng trống bắt báo chí xin lỗi thế này ư? Nếu đổi lại là người khác thì sớm gặp xui xẻo rồi.

“Lý Bác Lượng, anh cho tôi là đứa ngốc phải không? Đạo văn? Tôi thấy anh là một người bụng dạ khó lường!”

Hứa Nhược Vân hừ lạnh nói.

“Nhược Vân, cô không nên bị cái tên kia mê hoặc! Tôi cũng chỉ vì tốt cho cô, nên mới vạch trần bộ mặt thật của hắn.”

Lý Bác Lượng giải thích.

“Vì tốt cho tôi? Anh vì mình thì có! Lý Bác Lượng, tôi nói rõ cho anh biết, từ giờ phút nào trở đi, hai ta không còn quan hệ gì nữa, ngay cả bằng hữu cũng không!”

Hứa Nhược Vân lãnh đạm nói.

“Nhược Vân, cô đừng nóng giận! Tôi thừa nhận, là tôi ích kỷ! Tôi làm như vậy cũng chỉ vì cô! Cũng chỉ bởi vì tôi thích cô mà thôi!”

Lý Bác Lượng sợ tới mức tay chân thất thố, hắn viết bài báo này cũng chỉ muốn làm cho Lưu Lỗi bị đánh bay.

Không nghĩ tới trong lúc biến cố xảy ra, hắn lại kịp thời trở tay, bắt tòa soạn làm sáng tỏ, hơn nữa còn cho bắt luôn cả biên tập Vương Đức Nghĩa vốn trợ giúp mình đăng bài lên nữa, chuyện này làm cho hắn vô cùng buồn bực.

“Thích tôi? Ha hả”

Hứa Nhược Vân không chút nào rung động.

“Nhưng mà trước khi cô biết Lưu Lỗi, quan hệ giữa hai chúng ta chẳng phải rất tốt hay sao? Cho dù không phải là tình lữ, thì cũng là bạn tốt!”

Lý Bác Lượng vẫn chưa từ bỏ ý định nói.

“Lúc trước bởi vì tôi thấy còn người anh chánh trực, mới coi anh là đại ca của mình, chứ không hề có tình yêu nam nữ!”

Hứa Nhược Vân không chút khách khí nói.

“Hừ! Tôi thấy cô tám phần là coi trọng cái tên tiểu bạch kiểm Lưu Lỗi kia rồi!”

Lý Bác Lượng không nhịn được nữa, hỏn hển nói.

“Tôi thích hắn thì thế nào! Tôi thừa nhận đấy, anh hài lòng chưa!”

Hứa Nhược Vân bỏ lại một câu nói, sau đó xoay người rời đi.

Lý Bác Lượng ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, hắn biết mình thua, thua hoàn toàn. Nhưng hắn nghĩ mãi cũng không hiểu, mình ưu tú như vậy, tại sao lại không thể chiếm được tình yêu của Hứa Nhược Vân.

hắn là hội trưởng hiệp hội máy tính tân giang, tuổi lại còn trẻ, không dựa vào quan hệ trong nhà, có thể tìm được tài trợ cho hiệp hội, nếu so sánh với các bạn cùng độ tuổi 20 hiện nay, thì những cô gái theo đuổi mình không phải là ít, nhưng bởi vì gia thế của hắn nên mới theo đuổi mà thôi.

Chỉ có mỗi Hứa Nhược Vân là không bị hấp dẫn bởi tiền bạc. Lúc trước đồng ý trở thành bằng hữu với mình, chỉ hoàn toàn là bởi vì tài năng của mình.

Lần đầu tiên Lý Bác Lượng tiếp xúc với Hứa Nhược Vân, hắn đã giật mình.

Bản thân hẳn tiếp xúc không ít mỹ nữ, nhưng người tài mạo song toàn như nàng, thì đây là lần đầu tiên. Cho tới bây giờ, Lý Bác Lượng vẫn cho rằng, những cô gái xinh đẹp chẳng qua chỉ là một bình hoa, nhưng Hứa Nhược Vân lại mang lại cho hắn một cảm giác không giống.

Sau khi hai người tiếp xúc, quan hệ cũng dần dần phát triển, Lý Bác Lượng vẫn nghĩ là sớm muộn Hứa Nhược Vân cũng trở thành bạn gái của mình, không nghĩ tới giữa đường lại gặp phải biến cố như vậy.

Thật ra thì ngay sau khi gửi bài báo công kích tập đoàn Ánh Rạng Đông, thì hắn lập tức hối hận. Bởi bản thân hắn không có bất kì chứng cứ nào xác thực, nếu như tập đoàn Ánh Rạng Đông điều tra ra, thì hậu quả tương đối là nghiêm trọng. Cho nên sau khi báo chí đăng tin, hắn không dám lộ diện ra ngoài.

...

Buổi sáng hôm nay, khi tôi còn đang say giấc nồng ở trong chăn, thì tiếng điện thoại vang lên làm tôi tỉnh lại. Tôi còn đang nằm mơ Hạ Nhu ở bên cạnh tôi, đang cùng tôi XXOO.

“Ai đó!?”

Tôi tức giận bật điện thoại. Tôi nhìn đồng hồ, mới có hơn 7h một chút, là ai mà lại gọi điện thoại vào giờ này?

“Alo, Lưu Lỗi. Tổ là Nhược Vân.”

Từ đầu bên kia vang lên tiếng của một mỹ nữ động lòng người. Nhưng cái thanh âm này chẳng khiến tôi quan tâm chút nào.

“Cậu tìm Nhan Nghiên hay sao, nàng không ở chung một chỗ với tớ...”

Tôi toát mồ hôi, có phải nha đầu này định sáng sớm bắt gian hay không.

“... , tớ tìm cậu.”

Hứa Nhược Vân trầm mặc một chút nói.

“Tìm tớ? Tìm tớ làm gì?”

Tôi kỳ quái hỏi. Tôi đâu có quan hệ gì với nàng đâu.

“Đúng, cậu có rãnh không? Tổ có một chút chuyện muốn hỏi cậu.”

Hứa Nhược Vân, nói.

“Bây giờ phải không?”

Tôi từ trên giường bò dậy, duỗi lưng một cái.

“Ừ.” Hứa Nhược Vân nói.

“Được, vậy cậu chờ tớ một lát.”

Tôi nói xong thì cúp điện thoại. Bỗng nhiên tôi ý thức được chuyện có ý không đúng, đó chính là...

Điện thoại di động lại một lần nữa vang lên.

Tôi bật điện thoại lên, thì nghe thấy thanh âm của nha đầu kia nói:

“Lưu Lỗi, tại sao cậu lại cúp điện thoại? Cậu biết tới chỗ nào tìm tớ hay chưa?”

“Ách... Cái này...”

Tôi cũng phát hiện vấn đề ở chỗ này.

“Hừ, ở quán cà phê trước cửa trường Tứ Trung, cậu bắt xe đi nhanh một chút. Đồng thời mang tiền đi, lát nữa cậu mời khách.”

Nói xong cũng không đợi tôi trả lời, Hứa nha đầu cúp luôn điện thoại.

Mười phút đồng hồ sau, chiếc xe Jetta của tôi dừng lại trước quán cà phê.

Đây là chỗ trước kia tôi gặp Trần Dũng không nghĩ tới nha đầu này cũng thích chỗ này.

Tôi đẩy cửa đi vào, phát hiện bóng đèn nhỏ Hứa Nhược Vân đang ngồi trên một cái ghế tình lữ uống cà phê.

Thật không biết nha đầu này nghĩ như thế nào, nhiều bàn đôi như vậy không ngồi, mà lại ngồi trên cái ghế đó, nếu để cho Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi thấy được, thì không biết họ sẽ nghĩ như thế nào.

Tôi trực tiếp đi tới, ngồi đối diện với Hứa Nhược Vân. Nha đầu này thấy tôi thì xấu hổ cười, đem menu cho tôi chọn, nhất thời tôi chẳng biết làm sao nữa.

Tôi thậm chí hoài nghi người ngồi trước mặt tôi có phải là Hứa Nhược Vân hay không nữa, đây là bóng đèn nhỏ hay tranh cãi với tôi đấy ư.

“Bạn có biết nhìn một cô gái như vậy là thiếu lịch sự lắm không? Người ta... rất xấu hổ!”

Hứa Nhược Vân nhăn nhó nói.

Câu nói này làm tôi vừa sợ hãi vừa ngẩn ngơ, thiếu chút nữa thì văng ra khỏi ghế.

“Bạn... bạn...”

Tôi chẳng biết làm sao, cho dù tuổi của tôi có lớn, nhưng cũng bị nha đầu này làm cho suy nghĩ hỗn loạn hết cả lên, chẳng lẽ người này có hai tính cách?

125. Chương 124: Giả Mạo Làm Bạn Trai

“Bạn mau chọn đồ uống đi.”

Khuôn mặt của Hứa Nhược Vân đỏ hồng lên.

“A... Được.”

Không biết tại sao khi nhìn khuôn mặt của Hứa Nhược Vân, trong lòng tôi lại sinh ra một cảm giác đặc thù.

“Cho một chén Cappuccino (1).” Tôi nói với người phục vụ.

(1): Cà phê cappuccino: là một cách pha chế cà phê của Ý. Một cà phê cappuccino bao gồm ba phần đều nhau: cà phê espresso pha với một lượng nước gấp đôi (espresso lungo), sữa nóng và sữa sủi bọt. Để hoàn thiện khẩu vị, người ta thường rải lên trên tách cà phê cappuccino một ít bột ca cao và hay bột quế. Trong các quán cà phê ở Ý, người đứng bán ở bar (barista) thường dùng khuôn hay dùng thìa và bằng cách khuấy điệu nghệ trong lúc rắc bột để tạo thành các hình nghệ thuật (hình trái tim, đám mây, bướm,...).

“Tạp phá sài nào? Nó là cái gì vậy?”

Người phục vụ kì quái lập lại.

“Phốc...ha ha.”

Tôi nhin không được cười lên.

Hứa Nhược Vân liếc mắt nhìn tôi, rồi nói với người phục vụ:

“Hắn muốn một cốc Cabo Keno!”

Người phục vụ gật đầu rời đi, vừa đi vừa nói thầm:

“Cabo Keno thì nói là Cabo Keno, lại còn bày đặt nói tạp phá sài nào...”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, năm 1995 ở Tân Giang chưa có nhà hàng cà phê nào tương đối, các quán cà phê bây giờ chủ yếu dùng đồ uống lạnh làm chủ, mang đậm phong cách của Trung quốc.

Người phục vụ này ngay cả Cappuccino cũng không biết.

“Bạn nói anh ngữ rất tốt đấy!”

Sau khi người phục vụ rời đi, Hứa Nhược Vân bất mãn trừng mắt nhìn tôi một cái.

“Ách...”

Tôi thật không biết nói gì, đây chỉ là thói quen của kiếp trước mà thôi.

“Thật ngại quá, sáng sớm đã bắt cậu phải mời đi uống cà phê.”

Hứa Nhược Vân cười nói.

“Không sao, cậu là bạn tốt của Triệu Nhan Nghiên mà!”

Tôi nói cho có lệ. Nha đầu này tới tìm tôi làm cái gì đây? Không phải chỉ đơn giản là uống cà phê thôi đấy chứ!

“A... Tớ còn tưởng hai ta cũng là bạn tốt cơ đấy.”

Hứa Nhược Vân thất vọng nói.

“Đúng, đương nhiên là bạn tốt.”

Tôi thấy bộ dạng nàng như vậy, thì lập tức bổ sung nói, nhưng khi nói xong thì lại hối hận, bởi tôi nhìn thấy nụ cười giảo hoạt của nàng!

“Lưu Lỗi, có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt hay không?”

Hứa Nhược Vân uống một hớp cà phê nói.

“... cái lần đi Bắc Kinh đó ư?” Tôi hỏi.

“Ừ, khi đó tớ cảm thấy cậu rất đáng ghét, lại dám trách mắng khuyết điểm của người khác.”

Hứa Nhược Vân đỏ mặt nói.

“Tớ có sao?”

Tôi nghĩ là nha đầu này đang mơ mộng, cho nên thuận miệng nói.

“Cậu đã quên rồi sao?”

Hứa Nhược Vân rất thất vọng nói.

“Không có, không có, tại sao có thể quên đây. Chỉ tại cậu không lễ phép với ông mình thôi mà!”

Tôi đang nhớ lại tiểu nha đầu không biết lễ phép trên xe lửa.

“Ừ, cậu lúc ấy còn giáo huấn tớ một trận, trông thật uy phong!”

Hứa Nhược Vân đỏ mặt nói.

“Hắc hắc...”

Tôi gượng cười không biết nên nói cái gì. Tại sao tôi lại cảm thấy có chút kì quái? Tiểu nha đầu này không phải bị điên đó chứ? Hay là nàng bị thần kinh thác loạn, có chứng nằm mơ ban ngày!

Bỗng nhiên, Hứa Nhược Vân lớn tiếng nói:

“Lưu Lỗi, tớ yêu cậu.”

Tôi trợn mắt há mồm, ngơ ngác nhìn Hứa nha đầu, cái quái gì đây? Dường như nàng đang biểu lộ tình cảm với tôi?

Nhưng mà không biết tại sao, trong lòng của tôi lại có một cảm giác ngọt ngào, chẳng lẽ tôi thích nha đầu điêu ngoa xảo quyệt này rồi?

Giữa lúc tôi đang suy nghĩ lung tung, thì có một tiếng gầm vang lên. Tôi nhìn theo âm thanh đó, thì phát hiện thấy một người con trai đang đứng ở cửa, sắc mặt tức giận vô cùng.

Hóa ra người gầm lên lại chính là Lý Bác Lượng.

Lý Bác Lượng cả giận nói:

“Nhược Vân, tôi sẽ không dễ dàng tha cho cô đâu. Lưu Lỗi, mày cứ chờ đấy!”

Nói xong, hắn xoay người bước ra khỏi quán cà phê.

Lý Bác Lượng tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Mà Hứa Nhược Vân lúc này nói câu kia có ý nghĩa gì? Tôi nghi hoặc nhìn Hứa Nhược Vân.

Tiểu nha đầu này vô cùng thẹn thùng, cúi gằm mặt xuống, chậm rãi nói với tôi:

“Lưu Lỗi, mới vừa rồi... Mới vừa rồi tình huống tương đối đặc thù. Tớ ở quán cà phê này gặp phải Lý Bác Lượng, hắn nói hắn yêu thích tớ... Nói... tóm lại là hắn bám chặt lấy tớ không tha, nói tớ phải đáp ứng làm bạn gái hắn. Dưới tình thế cấp bách, tớ chỉ còn cách nói tớ có bạn trai rồi, Lý Bác Lượng không tin, tớ nói là tớ ở nơi này hẹn với bạn trai của mình.”

Hứa Nhược Vân dừng một chút rồi tiếp tục nói:

“Sau đó, chuyện tiếp theo thì cậu cũng biết rồi, hắn vẫn chờ ở đây xem bạn trai tớ là ai. Lúc này tình thế cấp bách, tớ không có cách nào nói rõ được, đành diễn một màn như vậy.”

Hứa Nhược Vân nói tới đây, thì tôi đã hiểu tất cả! Thì ra là nàng đang diễn trò! Đầu óc tôi bình tĩnh lại, nhất thời lại có cảm giác phiền muộn.

Mặc dù tôi biết chuyện tương đối quái dị, nhưng trong lòng tôi vẫn dâng lên một chút giông tố tình cảm. Tôi thậm chí còn có chút kì vọng, chuyện này trở thành sự thật.

“Thật xin lỗi... Tớ...”

Hứa Nhược Vân thấy vẻ mặt của tôi dờ dẫm, thì cho là tôi đang tức giận, nên lập tức nói xin lỗi.

“Không sao.”

Tôi cười một chút, trong lòng cũng từ từ bình tĩnh trở lại. Tôi đã có Nhan Nghiên và Vi Nhi, hai lão bà tốt như vậy, thì tôi còn nghĩ lung tung làm gì nữa.

“...”

Hứa Nhược Vân nói xong câu đó, trên mặt cũng đỏ hồng lên. Dù sao nàng cũng ở trước mặt rất nhiều người nói:

“Tớ yêu cậu”.

“Đúng rồi, cậu không phải nói tìm tớ có chuyện hay sao? Có chuyện gì vậy?”

Tôi điều chỉnh một chút tâm tình của mình, phá vỡ không khí đang lúng túng.

Mới sáng sớm như vậy, Hứa Nhược Vân đã gọi điện cho tôi, đương nhiên phải có chuyện trọng yếu, tôi đương nhiên cũng không ngu cho rằng, nàng gọi tôi tới đây chỉ là để giúp giả mạo làm bạn trai của nàng.

”Ừ, vậy chúng ta nói chính sự đi.

” Hứa Nhược Vân gật đầu, khôi phục bình thường, nghiêm túc nói với tôi:

“Lưu Lỗi, tớ có một việc muốn hỏi cậu, cậu có thể trả lời thật được không?”

“Chuyện gì? Cậu hỏi đi, chỉ cần không phải chuyện cơ mật có thể bán đứng quốc gia, thì tớ sẽ nói cho cậu biết.”

Vì để điều hòa không khí cho bình thường, tôi có chút phô trương nói.

Không nghĩ tới điều này lại phản tác dụng, Hứa Nhược Vân trợn mắt nhìn tôi, nói:

“Tớ đang nói chính sự với cậu đấy, cậu đừng nói đùa nữa có được không?”

Hứa Nhược Vân đã hoàn toàn khôi phục như cũ, lại tỏ ra lãnh đạm với tôi như bình thường.

“Ừ, cậu hỏi đi.”

Tôi lập tức nghiêm mặt nói.

“Cái phương pháp đánh máy Ánh Rạng Đông kia, có phải do một mình cậu viết ra?” Hứa Nhược Vân hỏi.

“Phương pháp đánh máy Ánh Rạng Đông?”

Tôi sững sốt, tại sao lại là phương pháp đánh máy Ánh Rạng Đông? Tại sao tiểu nha đầu này chỉ có hỏi một vấn đề duy nhất vậy! Tôi nhớ lại mấy hôm trước có ở cùng với Hứa nha đầu, nàng cũng hỏi tôi chuyện này, chẳng lẽ...

Tôi liên tưởng đến sự kiện báo chí um sùm vì phương pháp đánh máy này...

“Là do chính tớ viết ra !”

Tôi do dự một chút, nói như đinh chém sắt:

“Tại sao cậu lại hỏi chuyện này?”

“Bởi vì có người nói với tớ đấy là phương pháp sao chép, hơn nữa mấy hôm trước còn đưa lên báo chí...”

Hứa Nhược Vân giải thích:

“Nhưng mà ngày thứ hai tờ báo đó lại đột nhiên đăng xin lỗi.”

“Cái phương pháp này là do tớ viết ra, công ty Microsoft là được tớ ủy quyền.”

Tôi nghĩ chuyện đã tới nước này, chẳng cần phải giấu diếm Hứa nha đầu này làm gì nữa.

“A? ! Cậu ủy quyền ?”

Mặc dù Hứa Nhược Vân có thể biết được một số chuyện trên báo chí, nhưng vẫn không nhìn được kinh hãi.

Bởi vì trên báo chí cũng viết không phải rõ ràng lắm, nhất là chuyện quan hệ giữa công ty Microsoft với tập đoàn Ánh Rạng Đông. Mà công ty Microsoft là công ty gì, là một công ty đi đầu trong lĩnh vực IT, vậy mà lại được một học sinh ủy quyền.

“Đúng vậy, dù sao Windowz cũng đã lưu hành trên đại lục rồi, mọi người vốn đã có thói quen sử dụng nó”

Tôi bình thản giải thích.

“Nhưng mà tại sao cậu lại không lấy chứng cứ kia ra, để bịt miệng bọn họ!”

Hứa nha đầu đã bắt đầu tiếp nhận lời giải thích của tôi.

Chứng cứ này có thể dễ dàng lấy ra hay sao? Hợp đồng giữa tôi với Microsoft thì đương nhiên là có, nhưng không thể dễ dàng công khai được, mà cũng tại tôi rồi việc, viết thêm mấy chữ số vào trong hợp đồng, mà những số này toàn là vài ức, thậm chí vài tỷ, nếu như công bố cho công chúng, thì bọn họ sẽ kinh hãi tới mức nào.

Mặc dù trong khoảng thời gian này, tập đoàn Ánh Rạng Đông phát triển rất vững chắc, nhưng mà người ngoài không biết Ánh Rạng Đông có bao nhiêu tiền, nếu quả thật có tin tức rò rỉ ra, thì lúc đó sẽ có vô số cơ quan tổ chức kéo đến xin tài trợ, đến lúc đó chẳng phải phiền tới chết ư.

“Ha hã, qua một thời gian ngắn nữa, mọi người sẽ quên chuyện này thôi, cần gì phải làm điều thừa như vậy. Hơn nữa, đây cũng là chuyện của tập đoàn Ánh Rạng Đông, phần mềm cũng là do người ta khai thác, đâu tới phiên tớ.”

Tôi không muốn tiếp tục ở lại nơi này dây dưa nữa.

“Vậy cũng đúng, nhưng tập đoàn Ánh Rạng Đông chẳng phải do cha của chị Nhan Nghiên mở hay sao? Cậu nói với bác ấy một chút là được chứ gì!”

Hứa Nhược Vân đề nghị nói.

“Quên đi, nếu làm như vậy sẽ khiến người khác nghĩ chúng ta lòng dạ hẹp hòi.”

Trong khoảng thời gian ngắn này, tôi phát hiện mình có chút mệt mỏi, sau khi sống lại tôi chọn tới một đồng cừu gia, phiền toái lớn nhỏ không ngừng kéo tới, làm cho tôi có chút mệt mỏi.

Thật ra nếu là chuyện không lớn, không uy hiếp tới lợi ích của mình, thì không cần thiết phải trả thù.

“Lưu Lỗi, nhưng mà tớ cảm thấy có người giở trò sau lưng, cái bài báo kia hình như là do Lý Bác Lượng tìm người viết.”

Hứa Nhược Vân bỗng nhiên hạ giọng nói với tôi.

“Lý Bác Lượng?”

Tôi chợt nhớ tới cái âm thanh phẫn nộ vừa rồi, thì ra là như vậy.

126. Chương 125: Tuyệt Đối Có Vấn Đề

“Đúng! Bởi vì sáng hôm đó hấn còn gọi tớ xem báo. Ngày bình thường hấn đâu có đọc báo gì đâu, tại sao mới sáng sớm mà hấn đã biết chuyện này!”

Hứa Nhược Vân phân tích rất rõ ràng.

Tôi ngắt, vốn tôi muốn bỏ qua cho người này, nhưng hấn lại tạo cho tôi cơ hội chỉnh hấn, cũng chính bài báo của hấn mà suýt chút nữa mang tới cho tôi một đại phiền toái, may nhờ mà tôi phát hiện sớm, chứ nếu không danh tiếng của tập đoàn Ánh Rạng Đông bị hấn làm hỏng rồi.

Nhưng ngoài miệng thì tôi lại nói:

“Bỏ đi, chuyện đã qua rồi.”

Hứa Vân dường như đang suy nghĩ điều gì đó gật đầu, nói:

“Nếu như Lý Bác Lượng có một nửa sự bao dung của cậu thì tốt.”

Tôi bao dung? Đó là cậu còn chưa biết tôi mà thôi?

Mặc dù tôi cũng chẳng có ý tính toán gì cả, nhưng hấn đã mang lại cho tôi đại phiền toái như vậy, tôi không chỉnh hấn mới là lạ.

Lý Bác Lượng mà có một nửa sự bao dung của tôi? Nàng nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ nếu như Lý Bác Lượng có một nửa sự bao dung của tôi thì nàng đã đáp ứng Lý Bác Lượng rồi?

Trong lòng tôi không khỏi co quắp. Không cẩn thận, tôi đánh đổ cốc cà phê ở trong tay.

“Cậu làm sao vậy?”

Hứa Nhược Vân cũng đã nhận ra sự khác thường của tôi.

“Không có gì.”

Tôi tự giễu nói:

“Mới vừa rồi không cẩn thận mà thôi.”

Người ta có đáp ứng Lý Bác Lượng hay không đâu có liên quan gì tới tôi đâu!

Tôi phải ở chỗ này khấn trương làm cái gì.

“Cậu ghen à!”

Hứa Nhược Vân bỗng nhiên ranh mãnh nói với tôi.

“Không có!”

Tôi theo bản năng phủ nhận nói.

“Ha ha! Quả nhiên là có!”

Hứa Vân cười nói:

“Được rồi, tin tức tớ đã nói cho cậu biết rồi, tớ phải đi đây, nhớ tính tiền nhé”

Nói xong, Hứa Vân đứng dậy, cầm lấy cái chìa khóa nhỏ ở trên bàn rời đi. Đi được hai bước, nàng xoay đầu lại, nhẹ giọng nói với tôi:

“Lưu Lỗi, lời nói lúc nãy của tớ cũng là thật!”

Nói xong nàng ù té chạy.

Thật? Lời nói nào là sự thật? Chẳng lẽ là Lý Bác Lượng sao? Tôi kỳ quái lắc đầu, gọi người bán hàng tới tính tiền.

...

Hôm nay là ngày vô cùng trọng yếu trong cuộc sống của tôi, hôm nay tôi lần thứ hai tới nhà Trần Vi Nhi làm khách, nhưng mà thân phận lại không giống như trước.

Hôm nay tôi với Trần Vi Nhi muốn nói rõ mọi chuyện với cha mẹ nàng.

Tập đoàn Ánh Rạng Đông có rất nhiều hạng mục có thể ngồi chơi xơi nước mà vẫn kiếm ra tiền.

Trong tay tôi hiện tại có một khoản tiền lớn, rất nhiều kế hoạch trong hạng mục của tôi có thể bắt đầu khởi động, bao gồm cả bất động sản.

Từ đâu năm tới giờ, cứ người nào đập vào đó nhiều tiền, thì lại càng kiếm được nhiều.

Trần Vi Nhi hẹn tôi là buổi sáng nàng sẽ tới nhà của tôi, tuy nhiên nàng không dám làm như Triệu Nhan Nghiên là chui vào trong chạn cửa tôi, nếu làm như vậy thì nhất định mẹ tôi sẽ không chịu được.

Dù sao thời đại này mà có 2 cô con dâu thì đúng là có chút kinh hãi thế tục.

Bản thân tôi thì không có gì, chỉ sợ mẹ tôi cho rằng Trần Vi Nhi là người thứ ba phá hỏng tình cảm giữa tôi với Triệu Nhan Nghiên thì đúng là ủy khuất cho cô gái này.

“Ai!”

Khi đang ăn điểm tâm, thì tôi thấy mẹ tôi thở dài.

“Sao vậy, mẹ?”

Tôi thấy mẹ tôi có vẻ buồn bã, không nhận được hỏi.

“Nhà máy của cha con không biết ra sao nữa...”

Mẹ tôi u oán nói.

Nhưng mới nói được có 1 nửa, thì cha tôi đã cắt ngang:

“Bà nói nhiều trước mặt con làm gì! Đây là chuyện giữa người lớn với nhau!”

“Con của ông đã có người yêu rồi, vậy mà còn nhỏ ư! Những chuyện trong nhà nó cũng nên biết, hướng chỉ nếu cứ như vậy, thì cuộc sống sau này sẽ có chút khó khăn!”

Mẹ tôi gắt giọng một câu, cha tôi lập tức im thin thít.

“Cha, mẹ, hai người có chuyện gì vậy? Nhà chúng ta có chuyện gì sao?”

Lúc này, trong đầu tôi hiện lên đại sự kiện kiếp trước xảy ra ở công ty của cha tôi, nhưng mà hiện tại đâu có gì khó khăn trong cuộc sống đâu?

“Không biết nhà máy của cha con gần đây làm sao, mà trong thời gian này nợ rất nhiều tiền lương của công nhân, mà tiền thưởng cuối năm trước tới bây giờ cũng chưa phát, mà cũng sắp tới Tết nữa rồi, như vậy còn có để cho chúng ta sống hay không?”

Mẹ tôi tức giận nói.

“Chuyện này bà và tôi tức giận thì có lợi ích gì! Trương quản đốc nói, trong nhà máy hiện nay không có tiền, ngay cả một kỹ sư như tôi còn không có nữa là!”

Ba tôi cũng thở dài nói.

“Tôi gả cho ông đúng là một sai lầm. Kiếm tiền thì không làm được, mà tiền lương cũng bị treo, bây giờ thì một đồng cũng không có!”

Mẹ tôi tức giận nói.

“Vậy cái nhà máy của bà thì sao, ba tháng phát lương hai tháng, lại còn chê tôi nữa ư!”

Ba tôi mất hứng phản bác.

“Vậy thì sao, ít nhất cũng có thể cầm tiền, còn nhà máy của ông thì sao? Ba tháng! Ba tháng mới phát 500 đồng tiền phụ cấp, nó làm được cái gì? Mua thức ăn cũng không đủ!” Mẹ tôi nói.

“Được rồi, cha, mẹ! Hai người đừng cãi nhau nữa! Chuyện này không ai có thể dự liệu trước được, lúc đầu có ai nghĩ tới tương lai của nhà máy quốc doanh như bây giờ? Công việc lúc đầu của hai người là công việc tốt nhất! Mà bây giờ nhưng mà bây giờ những người không có việc đi bán hàng rong cũng có thể lập công ty, mà công nhân trong nhà máy lại biến thành người có thu nhập thấp nhất.”

Tôi mở miệng khuyên nhủ.

Lúc này thì tôi đã có cha mẹ tôi đang nói tới vấn đề gì rồi. Kiếp trước cái công ty điện tử của cha tôi làm ăn thua lỗ, tài chính thiếu hụt, khát nợ tiền lương của công nhân.

Mà nguyên nhân chỉ là do cái tên Trương quản đốc kia đứng ở giữa kiếm tiền đứt túi, tôi nghĩ sẽ không bao lâu nữa, hắn sẽ mang tiền bỏ trốn.

Tôi có nên nhắc nhớ cha tôi một chút hay không? Nhưng mà tôi lập tức loại bỏ ý nghĩ này, ngày đầu tiên khi sống lại, tôi đã ra ám hiệu với cha tôi rồi, nhưng mà cha tôi lại không tin cái tên Trương quản đốc kia lại là một người như vậy.

Mà bây giờ, số tiền trong tay tôi cũng đủ mua cả ngàn cái nhà máy như của cha tôi, trong mắt của tôi, ba tôi nên nghỉ việc là tốt hơn.

Đến lúc đó, tôi sẽ tìm cho cha tôi một công việc nhàn rỗi, tôi cũng không muốn như kiếp trước, tôi phải mất đi một người thân yêu nhất.

“Hừ! Cũng là con tôi hiểu chuyện, so với ông còn rõ hơn nhiều, không biết lúc đấy tôi bị làm sao mà gả cho ông nữa, nếu mà gả cho Tiểu Triệu, cuộc sống của tôi bây giờ đã an nhàn, không phải vất vả như trước kia nữa!”

Mẹ tôi trợn mắt nhìn ba tôi một cái, lại sử dụng đòn sát thủ một lần nữa.

“Ha hả, vậy nó không phải con tôi hay sao! Dù gì thì tôi cũng có một nửa công lao! Bà nếu gả cho Tiểu Triệu có thể sinh ra một người con ưu tú như vậy hay sao! Đây là di truyền của dòng họ Lưu nhà tôi đấy!”

Ba tôi vừa nghe tới “Tiểu Triệu” thì lập tức mềm nhũn ra, lập tức chuyển sang hãnh diện về tôi.

“Ông đang nói cái gì đó, đừng có ở trước mặt con mà khoe khoang, cái gì là công lao của ông, lời như vậy ông cũng có thể nói ra miệng hay sao!”

Mẹ tôi đỏ mặt nói.

“Cũng là bà nói con nó đã trưởng thành! Hơn nữa, tiểu tử này, những chuyện giữa nam và nữ hắn chẳng phải cũng rõ ràng rồi hay sao?”

Vẽ mặt của cha tôi trở nên quỷ dị nhìn tôi.

“Khụ... Khụ! Nếu không phải bởi vì con tôi, thì tôi đã sớm ly hôn rồi! Số lượng người theo đuổi tôi bây giờ cũng là biển!”

Mẹ tôi ho khan hai tiếng nói.

Mẹ tôi nói lời này tuyệt đối không phải là khoe khoang, tuy rằng mẹ tôi bây giờ không còn là phong hoa tuyệt đại, nhưng cũng vẫn là mỹ nhân.

Mẹ của Triệu Nhan Nghiên cũng cùng tuổi tuy rằng xinh đẹp, nhưng mà vẫn còn kém mẹ tôi một khoảng. Đương nhiên, Triệu Nhan Nghiên thì ngoại lệ.

Tôi lúc đầu cũng rất hoài nghi, mẹ tôi như vậy xinh đẹp tại sao có coi trọng cha của tôi, đương nhiên tôi là con, không thể nói câu phá hoại này ra miệng được.

Cũng giống như Triệu Nhan Nghiên tại sao lại coi trọng tôi, lúc đầu tiên tôi với Triệu Nhan Nghiên XXOO, tôi vẫn còn chưa rõ. Cho nên nói tình yêu cũng rất mù quáng.

“Đúng rồi, Tiểu Lỗi, tiền tiêu vặt tháng này của con sẽ không có, dù sao nhà cũng đang khó khăn.”

Mẹ tôi do dự một chút, cuối cùng nói.

Tiền tiêu vặt? Tôi đột nhiên nhớ tới, từ khi lên cấp 2, mẹ tôi cho tôi mỗi tháng 200 đồng tiền tiêu vặt.

Thật ra thì tiền này tôi cũng không dùng đến, vì không để cho mẹ tôi phải nghi ngờ, tôi hờn hờ nhận lấy, rồi tiện tay ném vào trong ngăn kéo.

“Còn nữa, con với Triệu Nhan Nghiên đi chơi mẹ cũng không phản đối, nhưng mà người trẻ tuổi yêu đương thì cũng không thể quá lãng phí, tiết kiệm được chút nào hay chút đấy!”

Cha tôi ở một bên cũng nói.

“Chuyện này tôi phản đối!”

Không đợi lời nói của tôi, mẹ tôi đã mở miệng nói trước:

“Một người con dâu tốt như vậy kiếm ở đâu ra, người ta khăng khăng một mực đi theo Tiểu Lỗi, cũng không thể để người ta phải chịu ủy khuất rồi!”

“Nhưng là tôi thấy gia cảnh của Triệu Nhan Nghiên tốt như vậy, tiền khăng định sẽ tiêu như nước, gia đình chúng ta đáp ứng không nổi.”

Ba tôi nhỏ giọng nói.

“Cha, mẹ, hai người không cần phải lo lắng, khi con ở với Nhan Nghiên tiêu rất ít tiền!”

Tôi vội vàng nói, nhưng trong lòng lại nghĩ, phải nói là rất nhiều. mấy ngày hôm trước vừa mới tiêu vài vạn, đương nhiên không tính chuyện đập chiếc xe BMW kia.

Tôi xoay người đi vào phòng, đem số tiền tiêu vặt trong ngăn kéo ra, sau đó đi vào trong phòng bếp, nói:

“Mẹ, tiền tiêu vặt con không dùng tới, mẹ cứ dùng trước đi. Sau này cũng không cần cho con nữa, lúc nào con cần thì con sẽ nói với mẹ!”

Mẹ tôi kích động nhận lấy mấy phong bì tiền, rất lâu không biết nói gì cả, sau một lúc mới nói với cha tôi:

“Chúng ta có một người con ngoan rồi!”

“Tiểu Lỗi, tại sao cha cảm thấy từ khi con lên cấp 3 không còn giống như trước đây nữa?”

Cha tôi đột nhiên nói với tôi.

Không giống? Tôi sợ hết hồn, có phải là tôi đã sơ hở chuyện gì để cho cha tôi phát hiện hay không?

“Tại sao... lại không giống như trước kia?” Tôi lơ đãng hỏi.

“Cũng không rõ lắm, chủ yếu là con đã trưởng thành, biết chăm chỉ học tập, biết hiếu thảo với cha mẹ, và quan trọng nhất là biết tìm bạn gái...”

Cha tôi khẽ cười nói.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cười ha ha nói:

“Đúng vậy, con người thì luôn phải trưởng thành!”

Tôi nhìn thời gian, cũng đã tới giờ Trần Vi Nhi tới, tôi nói với cha mẹ tôi rằng, Triệu Nhan Nghiên đang đợi bên dưới, rồi đi xuống.

Nhìn bóng lưng tôi rời đi, mẹ tôi kỳ quái nói:

“Nhan Nghiên ở bên dưới? Tại sao nó không vào đây? Nó có chìa khóa nhà chúng ta rồi mà.”

Cha tôi cũng nghi ngờ nói:

“Thì đúng vậy, bà nhìn tiểu tử kia kìa, nó vội xuống nhà tới như vậy, có phải có gì gặt hai chúng ta hay không?”

“Đúng! Có vấn đề!”

Mẹ tôi cũng nghiêm túc nói.

“Tuyệt đối có vấn đề!”

Cha tôi vừa nói đứng dậy, cùng với mẹ tôi đi lên sân thượng...

127. Chương 126: Trần Mẫu Kinh Hải

Thời điểm tôi xuống dưới, Trần Vi Nhi đã đến.

Mặc dù trước kia nàng đã từng mua rất nhiều áo da, áo lông với Nhan Nghiên, nhưng có lẽ bởi nguyên nhân trời lạnh quá, mà nàng đang hà hơi vào tay, khi tôi xuống dưới thì nàng đang hay tay nhảy tới.

“Tới lâu chưa?”

Tôi nghênh đón nói.

Trần Vi Nhi thoáng cái đã nhảy vào trong lòng của tôi, ủy khuất nói:

“Cũng lâu lắm rồi, mua đông lạnh quá, mau giúp em làm ấm đi!”

Nói xong nàng liền đưa tay vào trong áo của tôi.

“Vậy sao em không tới hành lang phía trước mà đứng, đứng ở đây lạnh lắm đấy!”

Tôi lấy tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của Trần Vi Nhi.

“Ai ~! Em chỉ là một tiểu lão bà, làm gì có ai yêu thương, đau xót chứ. Nhan Nghiên muội muội lợi hại chưa, đã có cả chìa khóa nhà anh rồi.”

Trần Vi Nhi có chút ăn giấm nói.

Tôi toát mồ hôi! Nha đầu Triệu Nhan Nghiên này sao lại nhiều chuyện như vậy, những chuyện này cũng đem nói cho Trần Vi Nhi, không sợ nàng ghen hay sao? !

“Ai? Sao vậy? Tức giận sao? Em chỉ đùa thôi, em không tranh giành gì với Nhan Nghiên muội muội cả! Anh chỉ dùng có 25 vạn mua được em, cho dù anh có bảo em làm nha hoàn, em cũng không một câu oán hận!”

Trần Vi Nhi cười cười nói.

Thật ra thì miệng nàng nói như vậy, nhưng mà tôi lại biết, cô gái này thật sự là không nghĩ như vậy?

“Yên tâm đi, Vi Nhi, một ngày nào đó em cũng sẽ quang minh chính đại đến nhà của anh.”

Tôi ôm Trần Vi Nhi, trịnh trọng nói.

“Ừ...”

Trần Vi Nhi gạt đầu, bàn tay nhỏ bé của nàng đưa vào trong áo của tôi, đứng yên.

“Ai nha, em đừng có chạm vào nó, lạnh chết anh rồi!”

Tôi cả kinh kêu lên, bàn tay lạnh như băng của Vi Nhi đã chạm vào tiểu huynh đệ của tôi.

“Ha ha, em đang muốn làm anh lạnh chết đấy.”

Vi Nhi cười, bàn tay nhỏ bé khuấy động mấy cái rồi mới rút ra.

Mấy động tác này của nàng đã gợi dục hỏa của tôi, nếu như không phải sợ tiểu JJ bị đông lạnh, thì tôi sẽ bắt nàng thực hiện ngay ở đây luôn.

Tôi nắm tay Trần Vi Nhi, đi ra khỏi khu nhà.

Lúc này, tôi còn không biết, ở trên ban công nhà tôi, có một nam một nữ đang cầm ống nhòm dõi theo hai chúng tôi...

“Lão Lưu, cô bé kia có phải là Triệu Nhan Nghiên hay không?”

Nữ nhân khẩn trương hỏi.

“Hình như không phải!” Nam nhân nói.

“Ông chẳng phải cầm ống nhòm hay sao, mau đưa tôi xem cho!”

Nữ nhân đưa tay đoạt lấy cái ống nhòm.

“Bọn họ đang ôm nhau!”

“Nha đầu kia nhìn nhan sắc không tồi!”

“Tiểu Lỗi là chẳng nhẽ lại là Thiên Sát... làm như vậy không sợ Nhan Nghiên thất vọng hay sao? Nó trở về tôi đánh hầy chân nó.”

“Tôi thấy nên hỏi rõ ràng mọi việc đã!”

“Hỏi cái gì mà hỏi, trở về là bà phải cùng với tôi đánh chết nó!”

“Lão Lưu, ông hồ đồ rồi hay sao? Nó cùng một họ với ông đấy!”

“...”

...

Khi tôi ra khỏi nhà, tới trước cửa Ngân hàng Công Thương, đem chiếc xe Jetta gửi trong đó ra.

Bởi vì nhân tận dụng mối quan hệ giữa Ánh Rạng Đông với Ngân hàng Công Thương, tập đoàn Ánh Rạng Đông đã mở rất nhiều tài khoản và gửi một số lượng tiền lớn vào trong Ngân hàng này, cho nên tôi trực tiếp để chiếc xe vào trong khuôn viên của chi nhánh ngân hàng ở gần nhà.

“Tại sao anh lại để xe ở chỗ này?”

Trần Vi Nhi kỳ quái nhìn tôi cười nói.

“A, Trưởng chi nhánh ở đây là bạn của Chú Triệu.” Tôi giải thích.

Nhà của Trần Vi Nhi cách nhà tôi không phải là quá xa, lái xe chỉ mất khoảng 10 phút, rất nhanh tới được nhà nàng ở gần khu chợ bán thức ăn.

Chỗ này trở thành mảnh đất cuối cùng chưa được quy hoạch, bởi vì nó quá nghèo.

Khi tôi đi xe tới cửa mấy gian nhà Tứ Hợp Viện, có mấy ông già, bà già đi tập thể dục buổi sáng, kinh ngạc nhìn chiếc xe đỗ trước cửa căn nhà. Phải biết rằng, căn nhà này chẳng có tiền bạc gì cả.

“Chiếc xe này của nhà ai vậy? Nó còn rất mới đấy!”

Một bà lão nói.

“Không phải của khu vực chúng ta đâu, nhà Tứ Hợp Viện thì lấy đâu ra tiền mua xe.”

Một bà lão khác nói.

“Nói cũng đúng, ngay cả mấy căn nhà tầng ở đây cũng không mua nổi xe!”

“Xe này khoảng mấy vạn?”

“Mấy vạn? Gần nhà tôi có tên Đông Tử làm quản đốc của một nhà máy cũng mua 1 chiếc xe! Tên là Mỗ Đại! Cũng đã hơn 10 vạn rồi đấy!”

“Mỗ đại? Có phải hay không giải hòa để xe một chỗ sản xuất a?”

“Hình như là vậy!”

Mấy lão ông, lão bà rồi rít xít xoa.

Trần Vi Nhi mở cửa bước xuống xe, tôi khóa cửa xe rồi cũng đi theo sau. Cái điều khiển để khóa cửa xe không biết bao giờ mới xuất hiện đây?

Bây giờ đi đâu cũng phải cầm theo một chùm chìa khóa, thật phiền phức.

“Mọi người mau nhìn, đây không phải con gái của lão Trần hay sao?”

Một lão bà mắt sáng lên như phát hiện một lục địa mới.

“Bà nói đúng, nhưng người con trai bên cạnh nó là ai?”

“Tôi làm sao biết, nhưng mà nhìn động tác họ thân mật như vậy, chắc chắn quan hệ không phải tầm thường!”

“Có phải là bạn trai của con gái lão Trần hay không?”

“Bạn trai? Con gái lão Trần mới học lớp 12, sao đã có bạn trai được cơ chứ?”

“Ai mà biết được, nhìn người con trai kia mà xem, bộ dáng đường đường chính chính, lại còn lái xe, chắc chắn là một ông chủ lớn!”

“Chẳng lẽ lại nó đi tìm một người trong giới thượng lưu?”

“Rất có thể, nghe nói trước kia phí trị bệnh cho lão Trần mất hơn 10 vạn, nhà hắn làm gì có nhiều tiền như vậy!”

“Bây giờ tiểu cô nương này thật là sướng rồi...”

Những lời này tôi và Vi Nhi đều nghe được, nên chúng tôi nhìn nhau cười. Những lão ông, lão bà này đều là những người rỗi việc thích nói chuyện, cứ để cho họ muốn nói thế nào thì nói đi.

Bởi vì lần này tới nhà Trần Vi Nhi, mục đích chính là nói rõ cho mẹ nàng biết, cho nên chúng tôi chẳng giấu diếm làm cái gì, thân mật nắm tay bước vào trong nhà.

“Mẹ, Lưu Lỗi tới!”

Trần Vi Nhi đẩy cửa nhà mình ra, nói.

“Tới rồi à! Mau vào phòng, mau vào phòng!”

Trần mẫu vội vàng đi từ trong nhà ra, nhưng thấy tôi với Vi Nhi nắm tay nhau thân mật, kinh ngạc nói:

“Các người... Các người...”

“Mẹ, đây là bạn trai của con, Lưu Lỗi! Lần trước đã tới nhà chúng ta rồi.”

Trần Vi Nhi mỉm cười vẻ mặt hạnh phúc nói, đôi lông mày giãn ra, biểu thị sự vui sướng, khuôn mặt đỏ hồng kiêu diễm như một quả táo.

Nếu không phải có Trần mẫu ở đây, tôi thực sự sẽ cắn nàng một cái.

“Bạn... Bạn trai! Vi Nhi, con nói cái gì đó! ?”

Trần mẫu giật mình, thiếu chút nữa thì té ngã.

Tôi bước lên đỡ lấy tay của người, nói:

“Bá mẫu, Trần Vi Nhi nói xong không sai. Cháu với Vi Nhi đã ở chung một chỗ rồi.”

“Ồ cùng một chỗ? Chuyện này là thế nào? Tiểu Lưu, cháu không phải là nhỏ tuổi hơn so với Vi Nhi hay sao? Rồi còn...”

Trần mẫu vừa nói, nghi ngờ nhìn về phía Trần Vi Nhi.

Tôi và Vi Nhi đều nghĩ tới việc Trần Mẫu nghi ngờ.

“Mẹ, chuyện này tương đối phức tạp, con với Lưu Lỗi ở chung một chỗ là việc ngoài ý muốn...”

Trần Vi Nhi giải thích.

“Vi Nhi, mẹ không phải là can thiệp cuộc sống của con, con cũng không còn nhỏ nữa, có bạn trai cũng là việc bình thường, huống chi bạn học Tiểu Lưu còn ưu tú như vậy, hồi trước còn giúp đỡ nhà chúng ta. Nhưng mà con không giống với người con gái khác...”

Trần mẫu rất cục cựa cũng nói ra lo lắng trong lòng. Thật ra thì ngay lần đầu tiên Trần mẫu thấy người con trai bên cạnh Vi Nhi này không tệ, sau mấy lần tiếp xúc với hắn, lại càng yêu quý hơn.

Thường xuyên có suy nghĩ xuất hiện, nếu hắn làm con rể của mình thì tốt, nhưng nghĩ tới thân thế hiện tại của Vi Nhi, lại đành bỏ qua suy nghĩ này.

“Mẹ! Người đừng nói gì cả, nghe con giải thích đã!”

Vi Nhi cầm tay Trần mẫu vào trong phòng tiện tay đóng cửa lại.

Tôi cười cười, việc này cũng là bớt việc cho bản thân tôi, cứ để Vi Nhi giải thích với mẹ nàng thì tốt hơn, hơn nữa giữa con gái với nhau lại càng dễ nói chuyện.

Tôi thì sung sướng an nhàn, bước vào trong phòng khách, Trần phụ đã có thể rời giường, đang nói chuyện với Trần Dũng. Thấy tôi đi vào, thì nhanh chóng đứng dậy chào hỏi:

“Bạn học Tiểu Lưu tới chơi à!”

“Dạ, sức khỏe của bác gần đây thế nào rồi?” Tôi hỏi.

“Rất tốt! Cũng đã ăn uống được bình thường rồi! Tuần trước đi bệnh viện kiểm tra lại, nói là không có vấn đề gì lớn, chú ý nghỉ ngơi là được.”

Tinh thần của Trần phụ so với lần trước tốt hơn rất nhiều.

“A? Vi Nhi cùng với mẹ nó đâu rồi?”

Trần phụ phát hiện chỉ có một mình tôi đi vào, kỳ quái hỏi.

“Hai người còn có chút việc, sẽ lập tức tới ngay mà thôi.” Tôi giải thích.

...

Bên trong căn phòng nhỏ.

Sau khi kích động, Trần mẫu lúc này đã khôi phục được bình tĩnh, nghiêm túc nói:

“Có chuyện gì vậy!”

Cho nên Trần Vi Nhi đem chuyện chúng tôi đi trượt tuyết, rồi bị Lý Thiếu Kiệt ám toán, cùng nhau rơi xuống vách núi, rồi trôi dạt tới một tiểu đảo.

Trần mẫu nghe thấy vậy thì kinh tâm động phách, nhìn thấy con gái còn sống trước mặt, không khỏi nghĩ thầm may mắn!

Khi Trần Vi Nhi kể tới chỗ hai người cởi hết quần áo hơi lửa, Trần mẫu lập tức phản ứng nói:

“Sau đó các người xảy ra chuyện?”

“Dạ...”

Trần Vi Nhi đỏ mặt gật đầu.

Nàng đương nhiên biết Trần mẫu nói xảy ra chuyện là chuyện gì, tiếp tục nói:

“Lúc ấy chúng con cũng cho là không thể trở về được nữa...”

“Ai! Mẹ không phải là trách con, nhưng con đã đáp ứng cái kia cho Đại Lão bản, bây giờ thì...”

Trần mẫu thở dài nói.

“Mẹ, chuyện này mẹ cứ yên tâm đi! Không có Đại lão bản nào cả, chỉ là do ca ca đáng ghét của con nói bừa mà thôi!”

Trần Vi Nhi cười hì hì nói.

“Nói bừa!”

Trần mẫu lại một lần nữa kinh hãi nói:

“Nếu nói bừa thì tiền ở đâu ra?”

128. Chương 127: Cùng Trần Mẫu Nói Chuyện

“Nói bừa!”

Trần mẫu lại một lần nữa kinh hãi nói:

“Nếu nói bừa thì tiền ở đâu ra?”

“Thật ra thì số tiền kia chính là do Lưu Lỗi đưa cho ca ca, sau này con cũng mới biết được.”

Trần Vi Nhi cười nói.

“Cái gì? Tiền kia là do Tiểu Lưu cho ? Thiệt hay giả vậy? Nhà của hấn làm cái gì?”

Trần mẫu không tin hỏi.

Ở thời điểm năm 1995, một học sinh mà có thể tiện tay ném ra 25 vạn, thì đánh chết cũng không có khả năng tin tưởng.

Lúc bình thường 2 đồng một bát Ma Lạt Thăng đã là một món lão ketchup rồi, 25 vạn này đối với Trần mẫu mà nói, đúng là một con số rất lớn.

“Nhà của hấn? Cha mẹ của hấn hình như cũng đi làm ở một nhà máy nào đó!”

Trần Vi Nhi suy nghĩ một chút nói. Những chuyện này nàng cũng không rõ ràng lắm.

“Đi làm ở nhà máy?”

Trần mẫu kinh hãi nói:

“Cha mẹ hấn là công nhân?”

Nhưng ngay sau đó lại tự cho là không đúng, với tiền lương của một công nhân, thì làm sao có thể có nhiều tiền như vậy.

Ở trong đầu Trần mẫu, còn chưa có từ tham ô, nếu không sẽ cho rằng cha mẹ tôi là tội phạm tham nhũng mất.

“Không phải đâu, cha của hấn hình như là một kỹ sư, mẹ hấn là công nhân bình thường.”

Trần Vi Nhi còn chưa hiểu ý của mẹ mình, cho rằng mẹ nàng muốn hỏi gia thế của bạn trai.

“Kỹ sư? Công nhân bình thường ! Vậy từ đâu mà hấn có nhiều tiền như vậy? Vi Nhi, chuyện này không thể nói đùa được đâu, có phải hấn lừa gạt con không?”

Trần mẫu càng nghe thì lại càng cho là không đúng, trước khi Trần phụ ngã bệnh cũng là một công nhân, mà còn là chủ nhiệm một phân xưởng, lương tháng cũng chỉ có tám, chín trăm đồng, cha mẹ của hấn chỉ là một kỹ sư và 1 công nhân bình thường, thì làm sao kiếm được 25 vạn!

“Tiền của hấn không phải là do cha mẹ hấn cho !”

Trần Vi Nhi lúc này mới hiểu rõ ý của mẹ mình, hóa ra hoài nghi tôi không có số tiền này! Lúc ở trên đảo hoang tôi chỉ giải thích với nàng là tiền mừng tuổi.

Nhưng mà sau này, từ Triệu Nhan Nghiên mới biết được, số tiền này chính là tiền lãi của phần mềm đánh máy của tôi.

“Không phải là cha mẹ hẳn cho ? Vậy thì làm sao mà có được?”

Trần mẫu càng ngày càng không hiểu.

“Là do hẳn tự mình kiếm ra!”

Trần Vi Nhi rất hãnh diện khi nói câu này. Lão công của mình có thể kiếm tiền nuôi sống mình, lòng hư vinh của tiểu nữ hài Trần Vi Nhi được thỏa mãn không nhỏ.

“Tự mình kiếm tiền ! Điều này sao có thể! Đó là hai mươi lăm vạn đấy! Không phải là hai mươi lăm đồng đâu!”

Trần mẫu không tin một đứa bé có thể kiếm được 25 vạn cơ chứ!

Đừng nói hẳn chỉ là một đứa trẻ, mà cho dù người trưởng thành cũng không kiếm được số tiền đó.

“Đúng vậy! Nghe nhan Nghiên muội muội nói hẳn viết phần mềm máy tính bán được rất nhiều tiền!”

Trần Vi Nhi nói.

“Nhan Nghiên muội muội? Là ai?”

Trần mẫu kỳ quái hỏi.

“Cái này... Là bạn học của Lưu Lỗi.”

Trần Vi Nhi lập tức ý thức được mình lỡ lời. Bạn trai mình ngoài mình có bạn gái khác, chuyện này không thể nói cho mẹ mình biết được, mặc dù trên danh nghĩa là bán mình, nhưng mẹ mình cũng không hi vọng mình phải làm thiếp.

“A.”

Trần mẫu cũng không hỏi nữa mà chỉ nói:

“Con nói cái phần mềm máy tính đáng giá như vậy ư?”

Trần mẫu mặc dù bình thường cũng nghe người ta nói tới máy tính, rồi công nghệ cao, phần mềm máy tính... , nhưng một phần mềm có thể bán tới 25 vạn thì vẫn còn hoài nghi.

“Dạ, tiền chữa bệnh cho cha chỉ là một phần thôi. Mỗi khi phần mềm đó tiêu thụ được, thì hẳn lại được một phần tiền lãi, mỗi tháng hẳn nhận được không ít tiền”

Trần Vi Nhi giải thích.

“A... !”

Trần mẫu hoàn toàn ngây người, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới tiền lại có thể dễ kiếm như vậy!

Người ta ngồi ở nhà chờ tiền tới, còn mình thì liều mạng bán Ma Lạt Thăng mới đủ sống. Loại chênh lệch này còn không phải là quá lớn hay sao? !

“Nhưng mà, con khẳng định hẳn chính là Đại lão bản cho ca ca con tiền chứ?”

Trần mẫu vẫn có chút nghi hoặc.

“Ai nha! Việc này còn có thể sai hay sao! Mẹ, người rớt cuộc là có đồng ý không?!”

Trần Vi Nhi ôm bả vai của mẹ mình làm nũng.

“Người cũng đã đem thân cho người ta rồi, mẹ còn cái gì mà không đồng ý...”

Trần mẫu cười nói.

“Mẹ, người thật tốt!”

Trần Vi Nhi cao hứng hôn Trần mẫu một cái.

Trần Vi Nhi còn cho rằng, mình mới chỉ là học sinh lớp 12, mà có quan hệ với bạn trai, thì nhất định mẹ nàng sẽ chửi nàng một trận, không nghĩ tới mẹ nàng lại dễ dàng đáp ứng tới như vậy.

Thật ra thì Trần Vi Nhi đâu có biết rằng, trong lòng Trần mẫu cũng mừng như nở hoa!

Nếu như đúng như lời của Vi Nhi nói, thì đúng là mình kiếm được một người con rể vàng rồi còn gì, hóa ra Đại lão bản kia lại là Tiểu Lưu, mà con gái mình lại rất thích hẳn, chuyện này đúng là nhất cử lưỡng tiện.

“Nói như vậy thì anh của con cũng sớm biết chuyện này rồi?” Trần mẫu hỏi.

“Đúng vậy! Ngay cả con cũng mới biết cách đây không lâu!”

Trần Vi Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn không vui nói.

Nếu như ca ca mình không phải tự tiện thay đổi lời dặn, thì mình với hẳn đã ở chung một chỗ từ lâu rồi.

“Cái thằng Đại Dũng chết tiệt này! Ngay cả mẹ và em gái mình cũng lừa gạt, để một lát nữa mẹ thu thập nó!”

Trần mẫu tức giận nói, nhưng mà khuôn mặt thì lại vui sướng.

Trong lòng Trần mẫu thì đang cảm tạ các vị thần linh, rốt cuộc cũng có thể bỏ được tảng đá trong lòng.

Vì chữa bệnh cho chồng mình, mà thiếu chút nữa làm trợ ngại chung thân hạnh phúc của con gái. Không nghĩ kết cục cuối cùng lại hoàn mỹ như vậy, không khỏi cảm thán, kiếp trước con gái mình nhất định làm không ít việc thiện, cho nên kiếp này mới có thể có được một nhân duyên tốt như vậy.

...

Tôi ở trong phòng khách một lúc, thì Vi Nhi và mẹ nàng tươi cười đi ra.

“Lão Trần, tôi giới thiệu cho ông một chút, vị bạn học Tiểu Lưu này...”

Trần mẫu cười cười nói.

“Tôi biết rồi, lần trước cũng gặp mặt rồi còn gì!”

Trần phụ kỳ quái nhìn Trần mẫu.

“Lão Trần, ông nghe tôi nói hết lời đã! Thân phận của Tiểu Lưu không giống như lần trước, lần này chính là con rể của chúng ta đấy!”

Trần mẫu tiếp tục nói.

“Con rể! Hai người...”

Trần phụ nghi hoặc.

“Đại Dũng, còn không mau nói những chuyện đã xảy ra đi!”

Trần mẫu khiển trách.

Trần Dũng bị dọa cho hoảng sợ, đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía tôi. Cũng bởi vì chuyện này tôi đã bảo hắn là giữ bí mật, cho nên hắn bây giờ rất lúng túng.

Thấy tôi gật đầu, Trần Dũng lúc này mới đem mọi chuyện kể lại một lượt.

Trần mẫu lúc này mới hoàn toàn tin tưởng lời nói của Trần Vi Nhi, dù sao nhân chứng cũng có rồi, còn hoài nghi cái gì nữa đây.

Cũng may là cha của Trần Vi Nhi cũng không có biểu hiện gì quá kích động, dù sao thì bản thân cũng đã trải qua một lần sống chết, cho nên đối với những chuyện này cũng không kích động lắm, nhưng mà lại cười rất tươi.

Con gái bán thân để chữa bệnh cho mình, ngoài mặt thì tỏ ra không có gì, nhưng mà trong lòng hẳn vô cùng đau đớn, hôm nay nhìn thấy con gái chọn được người chồng tốt, cái hiệp nghị kia cũng đã tan biến, nên cả người nhẹ nhõm đi không ít.

...

Chuyện cũng đã sáng tỏ, mọi người cũng không còn coi nhau là người xa lạ nữa, Trần Vi Nhi sung sướng ngả đầu lên vai tôi, cười tươi như hoa.

“Bá mẫu, lần này cháu tới ngoài việc nói rõ quan hệ giữa cháu với Vi Nhi, quan trọng nhất là, cháu còn có chuyện khác muốn thương lượng với bá mẫu một chút!”

Tôi thấy thời cơ đã tới, cho nên lập tức xúc tiến công việc.

“Cùng bá mẫu thương lượng?”

Trần mẫu có chút kỳ quái, tôi có thể thương lượng với nàng chuyện gì, chẳng lẽ là kết hôn? Không thể nào, Vi Nhi vẫn còn nhỏ tuổi. Vậy thì còn chuyện gì đây?

“Là thế này, cháu nghe Vi Nhi nói, bá mẫu bán Mạt Lạt Thăng là nghề gia truyền?”

Tôi hỏi. Lúc tôi nghe Vi Nhi nói tới việc bán hàng này là phương pháp bí truyền, thì trong lòng tôi đã nghĩ đây nhất định là một cơ hội tốt để làm ăn.

Qua mấy năm nữa, các loại phương pháp tổ truyền sẽ trở thành món ăn đặc sản, làm sao tôi có thể bỏ qua cơ hội này đây!

“Đúng vậy! Khi mọi người ăn xong Ma Lạt Thăng của chúng ta, ai nấy đều khen không dứt miệng. Tiểu Lưu, cháu chẳng phải cũng vì Ma Lạt Thăng mà quen biết với Vi Nhi hay sao!”

Trần mẫu thấy tôi nói với Ma Lạt Thăng lập tức tự hào, nói.

“Là như vậy, bá mẫu. Nhân cơ hội Ma Lạt Thăng được mọi người ủng hộ như vậy, thì chúng ta không buôn bán nhỏ nữa, mà chuyển sang làm Công ty quy mô lớn.”

Tôi đưa ra ý nghĩ của mình.

“Công ty quy mô lớn?”

Biến Ma Lạt Thăng thành một nhãn hiệu, Trần mẫu không phải là chưa từng nghĩ tới, vốn Trần mẫu cũng rất hứng thú với buôn bán vì từ nhỏ đã cùng cha mình kinh doanh.

Sau khi nghe nói Trần gia có phương pháp bí truyền về Ma Lạt Thăng, rất nhiều người đã kéo tới, khách quen càng ngày càng nhiều lên, Trần mẫu cũng tích góp được một chút tiền, chuẩn bị mở rộng kinh doanh, nhưng không nghĩ tới chồng mình lại bị bệnh.

Sở tiền tích góp trong nhiều năm không những biến mất, mà còn trở nên thiếu hụt trầm trọng.

“Dạ, cháu cảm thấy nghề ăn uống trong tương lai rất có...triển vọng.”

Tôi đem những kinh nghiệm kiếp trước nói ra một lượt.

“Hóa ra là như vậy, cuộc sống được nâng lên, thì yêu cầu của mọi người ngày càng cao!”

Trần mẫu gật đầu nói.

“Cho nên bá mẫu, chúng ta nhân cơ hội này làm lớn một phen!”

Tôi nói.

“Ha ha, Tiểu Lưu. Ý tưởng của cháu rất hay, nhưng tình hình nhà bá mẫu...”

Trần mẫu khó khăn nói.

“Bá mẫu, ý của cháu là hai chúng ta kết hợp, cháu xuất tiền, bá mẫu xuất lực. Với lại tiền trong tay cháu cũng nhiều, không đầu tư kinh doanh thì biết làm cái gì.” Tôi nói.

“Đúng vậy, mẹ, chúng ta làm như vậy vừa có thể biến Ma Lạt Thăng thành một nhãn hiệu, hơn nữa mẹ cũng không phải khổ cực nữa!”

Trần Vi Nhi cũng phụ họa nói.

129. Chương 128: Ý Tưởng Gây Dựng Sự Nghiệp

“Cái này... Lão Trần, ông thấy thế nào?”

Trần mẫu cũng có chút động tâm, nói như trưng cầu ý kiến.

“Tôi thấy chuyện mà Tiểu Lưu nói cũng có thể làm được! Nhưng mà lập công ty thì sẽ có rất nhiều tiền hay sao?”

Trần phụ lo lắng nói.

Trước kia ở chỗ hần cũng có mấy công nhân làm công ăn lương, sau đó kết hợp với nhau lại, lập nên một công ty thực phẩm nhỏ, sau này làm ăn lại bị thua lỗ nặng.

“Chuyện này mọi người không cần lo lắng, chúng ta sẽ kinh doanh tốt, như vậy đi, bá mẫu, trước tiên cháu đưa cho người 500 vạn, bá mẫu dùng nó để đưa Ma Lạt Thăng thành một danh hiệu độc quyền. Sau đó tìm chỗ mua một cửa hàng bán lẻ làm trụ sở.” Tôi nói.

“Cái gì! Năm trăm vạn!”

Trần phụ cùng Trần mẫu kinh ngạc há to miệng. Bọn họ không thể nào ngờ tới, người con trai này còn nhỏ tuổi hơn con gái mình, vậy mà mở miệng là nói tới 500 vạn, nhưng lại là trước tiên!

Trần Vi Nhi cũng chẳng có phản ứng gì dị thường. Bởi nàng đã thấy tôi dùng 100 vạn để đập xe chơi, thì số tiền này cũng chẳng đáng là gì cả.

“Dạ, nếu như sau này công ty phát triển cháu sẽ cấp thêm tài chính.”

Tôi bình tĩnh phải nói.

“Cái này... Tiểu Lưu, cháu nói thật hay sao?”

Trần mẫu hỏi.

“Mẹ, đương nhiên là sự thật! Đến lúc đó mẹ yên tâm mà làm Tổng giám đốc đi!” Trần Vi Nhi nói.

“Được! Vậy mẹ đi làm công cho các con, nhưng nếu như mẹ làm không tốt thì các con cũng đừng trách mẹ!”

Trần mẫu cười nói.

“Cái gì mà làm công hay không làm công, quan hệ của chúng ta là quan hệ hợp tác?” Tôi nói.

“Ha hã. Được rồi, Tiểu Lưu. Cháu chỉ cần mỗi tháng cho hai lão già chúng ta đủ tiêu xài là được rồi, chúng ta có cầm nhiều tiền cũng vô dụng. Nhưng chúng ta chỉ có mỗi đứa con trai này, sau khi mở công ty có thể cho nó vào làm việc hay không...”

Mẹ của Trần Vi Nhi có chút ngại khi nói tới vấn đề này.

“Việc này đương nhiên không thành vấn đề, nhưng mà Trần Dũng cũng có nhiệm vụ mà cháu giao cho anh ấy.” Tôi cười nói.

Trần Dũng ít gì cũng tốt nghiệp trường đại học kiến trúc, bên người tôi lại đang thiếu nhân tài.

Kế hoạch tiếp theo của tôi là chuẩn bị giao thiệp với các công ty bất động sản, tuy nói tôi chuẩn bị giao lĩnh vực này cho Quách Khánh xử lý, nhưng chẳng qua chỉ là thể giới ngầm mà thôi, ngoài sáng vẫn cần phải có người có kiến thức đứng đầu.

“Vậy thì bá mẫu an tâm rồi, Đại Dũng, còn không mau cảm ơn Tiểu Lưu!” Trần mẫu nói.

“Mẹ, cậu ấy đã là ông chủ của con lâu rồi!” Trần dũng cười nói.

Sau khi tôi với Trần mẫu thương lượng một số vấn đề chi tiết của công việc, kinh nghiệm quản lý công ty cũng không phải ngày một ngày hai có thể đúc rút ra được, tôi đem một số nói ra làm cho Trần mẫu gật đầu bội phục.

“Sau khi chúng ta đăng ký thành lập công ty, việc chủ yếu là mở siêu thị, thương trường cùng với một số nơi giải trí, ví dụ như phòng trò chơi.... Cũng có thể thuê mướn một số người, thế nhưng chúng ta phải khống chế tuyệt đối công thức điều chế, đảm bảo cho nó không được tiết lộ ra ngoài.”

Đây là tôi tham khảo từ phương pháp quản lý của Kentucky Fried Chicken.

“Khống chế công thức điều chế? Chuyện này làm sao có thể khống chế?”

Ở thời đại này, Trần mẫu chưa bao giờ nghe tới chuyện này.

“Đúng! Để có thể bảo mật tốt, thì chúng ta chia ra làm các khâu gia công, đóng gói... Như vậy thì có thể đảm bảo người khác không học trộm được kỹ thuật!” Tôi nói.

“Đây đúng là một biện pháp tốt! Trước kia mình sao lại không nghĩ tới nhỉ?!”

Trần mẫu tán dương.

Trần mẫu trước kia cũng tính toán mở cửa hàng, nên cũng đã từng suy nghĩ về vấn đề này, nhưng không thực hiện được mà thôi.

“Việc này có coi vào đâu, đã có nhiều nơi áp dụng phương thức này rồi.”

Theo tôi được biết ở trong nước, mì thịt bò California cũng học theo chiêu bài này.

“Tốt! Nhưng cháu cho bá mẫu nhiều tiền như vậy thì dùng làm sao hết?”

Trần mẫu tính toán một chút, sau khi làm xong những việc này cộng với đăng ký nhãn hiệu độc quyền cũng chỉ mất ước chừng trăm vạn là cùng.

“Ha hả, đây chỉ là bước đầu tiên. Tiếp theo công ty chúng ta sẽ thu mua một số công thức điều chế thức ăn, và thành lập dây chuyền sản xuất. Hoặc là chúng ta thành lập một nhà ăn càng cao cấp càng tốt!”

Tôi nói những bước tiếp theo của kế hoạch.

Sau này khi nhìn thấy Vịt Quế Hóa, Gà Bát Bảo, Vịt Mè Vòng, Lợn Bột ... được lên danh sách thực đơn.

Thì mới biết là mình lựa chọn mở công ty ăn uống cũng là một lựa chọn không tệ, thấy sự đông đúc của Hoàng Triều Hải Sản Thành cũng đủ biết được mức hấp dẫn của nó! Đồ càng quý, thì lại càng có nhiều người ăn.

“A...”

Trần mẫu lúc này cũng bị những suy nghĩ của tôi làm cho giật mình. Những cao chiêu, kiến thức, kinh nghiệm như thế này làm sao có thể được một đứa trẻ nói ra cơ chứ!

Trần mẫu rốt cục cũng hiểu là tại sao mới chỉ có chừng này tuổi mà tôi đã có gia tài ngàn vạn rồi.

“Kế hoạch bước đầu cứ vậy đã, chờ sau khi công ty được thành lập, thì chúng ta sẽ nói sau.” Tôi nói.

Mọi chuyện cứ quyết định như vậy, tôi dùng tên Trần Vi Nhi lập 1 tấm chi phiếu gửi vào đó 500 vạn, sau đó giao cho Trần mẫu, giao cho người toàn quyền xử lý mọi chuyện.

Sau đó tôi nói tên và số điện thoại của mấy vị lãnh đạo Cục Công Thương, Cục Vệ Sinh, Trạm phòng dịch cho Trần mẫu, dặn người là khi nào gặp khó khăn thì cứ trực tiếp gọi điện thoại cho bọn họ, cứ nói là bằng hữu của Triệu Quân Sinh.

Buổi tối hôm đó, tôi cùng Trần Vi Nhi, Triệu Nhan Nghiên ở Kentucky Fried Chicken ăn gà rán, tôi không rõ cái thứ thức ăn nhanh này tại sao lại có thể hấp dẫn khẩu vị của những cô bé tới như vậy, ăn mãi mà không biết chán.

“Lão công, còn một chuyện còn chưa nói với anh!”

Sau khi Triệu Nhan Nghiên cắn một miếng thật to thì nũng nịu nói với tôi.

“Chuyện gì?”

Tôi nghe cái giọng này thì có thể biết chắc chắn không phải là chuyện tốt gì, tám phần là lại yêu cầu tôi cái gì đó.

“Chủ nhật tuần này, Tô Dĩnh Tư tới thành phố Tân Giang tổ chức một chương trình ca nhạc, anh dẫn bọn em đi có được hay không?!”

Trần Vi Nhi ở một bên tiếp tục nói.

Tôi còn đang nghĩ tại sao tối nay hai người lại đồng thời gọi tôi đi ăn Kentucky Fried Chicken, hóa ra là có dự mưu từ trước!

“Tô Dĩnh Tư là ai?”

Tôi kỳ quái hỏi, tới Tân Giang tổ chức chương trình ca nhạc? Chẳng lẽ lại là minh tinh?

“Tô Dĩnh Tư mà anh cũng không biết ư? Một đại mỹ nữ như vậy, tại sao một đại sắc lang lại không biết?” Triệu Nhan Nghiên kỳ quái nói.

“Anh chưa từng nghe nói qua.”

Tôi lục lại trí nhớ trong đầu mình, nhưng kiếp trước làm gì có ai ca sĩ nào tên là Tô Dĩnh Tư.

Chẳng lẽ lịch sử thay đổi? Nhưng mà kể từ sau khi tôi sống lại, có nhiều chuyện cũng bị sai lệch đi không ít.

Điều này làm cho tôi đang nhớ lại hiệu ứng hồ điệp. Chẳng qua là một tiểu ca sĩ mà thôi, còn những sự kiện lớn của lịch sử thì không thể nào thay đổi được.

“Không phải như vậy chứ?! Hiện giờ khắp nơi đều là những ca khúc do nàng hát!”

Trần Vi Nhi không tin nói.

“Quên đi, không phải chỉ là một tiểu ca sĩ thôi ư, anh đi với các em là được.”

Nói thật, tôi đối với chương trình ca nhạc này một chút hứng thú cũng không có.

“Cái gì mà tiểu ca sĩ! Đừng nghĩ nàng xuất đạo mới chỉ có nửa năm, nhưng bây giờ đã nổi tiếng khắp đại giang nam bắc, nghe nói qua mấy ngày nữa nàng còn tham gia phim truyền hình đấy!”

Triệu Nhan Nghiên không vui nói.

Không nghĩ tới nha đầu này cũng bắt đầu tìm hiểu những vị minh tinh rồi đấy, nhưng mà tôi vẫn không có hứng thú.

“Được rồi, được rồi, đó chính là đại ca sĩ. Nhưng mà các em cứ nhất quyết kéo anh đi, đến lúc đó Tô Dĩnh Tư kia dụ dỗ anh thì mấy người lại ghen!”

Tôi trêu các nàng nói.

“Dừng... ! Người thích nàng nhiều lắm! Nếu anh có thể thu được nàng, thì em tuyệt không phản đối.”

Triệu Nhan Nghiên trợn mắt nhìn tôi một cái.

Đương nhiên, tôi chỉ là nói giỡn thôi, tôi nghĩ Triệu Nhan Nghiên cũng không có nói thật.

Nhưng mà thời gian sau này, Triệu Nhan Nghiên lại phải chấp nhận cái sự thực này.

Lúc này tôi lại đang nghĩ tới một nghề có thể kiếm tiền, đó là nghề giải trí. Mặc dù mấy năm sau này nghề giải trí có ảm đạm đi một chút.

Nhưng mà bây giờ là năm 1995 chính là thời đại rực rỡ của điện ảnh, âm nhạc, tình hình cứ kéo dài như vậy cho tới năm 2002, sau năm 2002 thì lợi nhuận của thị trường giải trí mới trầm xuống.

Tôi hoàn toàn có thể thừa dịp tốt như thế này chen vào một chân.

Tôi bây giờ có rất nhiều tiền, mà ở thời đại này, chỉ cần có tiền, thì cũng có thể sao chép các tác phẩm có một không hai ở trước kia để sản xuất.

Mà hai tiểu nha đầu ở bên cạnh tôi tuyệt đối có tố chất làm minh tinh, nhưng tôi không để cho các nàng tiếp xúc với lĩnh vực này, dù sao ở phương diện này, mưu mô, quỷ kế rất nhiều, hai tiểu nha đầu không có khả năng ứng phó được.

Kiếp trước trên mạng thường được lưu hành rất nhiều những tác phẩm đen của những minh tinh dùng thân thể của mình để thu hút mọi người.

Mặc dù cũng có rất nhiều minh tinh có tiền không cần làm những chuyện như thế này, nhưng mà sau khi trở thành nhân vật của công chúng, thì sẽ có rất nhiều công tử có tiền dây dưa, các nàng chắc chắn sẽ ứng phó không nổi.

Trong tiềm thức của tôi, Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi chính là tài sản riêng của tôi, tôi làm sao có thể đem tôi đồ đạc của mình cầm ra bên ngoài cho người khác thưởng thức đây.

Trong ngành vi tính của tôi hiện tại đã đủ vốn, hơn nữa có chú Triệu trợ giúp, tập đoàn Ánh Rạng Đông sẽ chẳng khó khăn gì để đi lên quỹ đạo vốn có của nó cả.

Song ở trên lĩnh vực giải trí và ăn uống, thì tôi lại chưa bao giờ tiếp xúc, điều này làm cho trong lòng tôi, lại một lần nữa nổi lên niềm vui thú gây dựng sự nghiệp, tôi nghĩ dựa vào năng lực của mình, cũng có thể tạo nên một giang sơn riêng trong lĩnh vực này.

Tiền tôi đã có rất nhiều, dù sao tôi bây giờ mới có lớp 10, vẫn còn rất nhiều thời gian để gây dựng sự nghiệp từ những nghề ban đầu chỉ là con số 0.

Xem ra tôi phải bàn với chú Triệu một chút về cơ hội này mới được.

130. Chương 129: Lần Thứ Hai Gặp Mặt

“Tiểu Lưu, cháu đang ở đâu vậy?”

Tôi vừa mới đỗ xe ở trong khu đỗ xe của Ngân hàng Công Thương thì chú Triệu gọi điện thoại tới.

“Cháu vừa mới về nhà, đang ở bãi đỗ xe, có chuyện gì không chú?”

Mỗi buổi tối chú Triệu đều gọi điện thoại cho tôi.

“Tập đoàn có chút chuyện, bây giờ cháu có thể đến Ánh Rạng Đông ngay được không?” Chú Triệu nói.

“Bây giờ? Được, vậy chú chờ cháu một chút.”

Tôi cúp điện thoại, lại lái xe liễn ra ngoài.

Có lẽ là do tôi lúc đó vội đi, cho nên khi đèn xanh vừa mới bật, tôi liền phóng xe lên, lúc này lại có một chiếc xe ô tô đang rẽ trái, cho nên hai chiếc xe lập tức đâm vào nhau.

Có thể thấy chiếc xe này bị tôi đụng rất nghiêm trọng, sườn xe phía sau lõm vào.

Cái loại sự cố giao thông này rất ít khi gán định trách nhiệm, bởi vì cả hai bên đều tận dụng đèn đường của mình, không ai sai cả, nhưng có lẽ trách nhiệm thuộc về tôi nhiều hơn một chút.

Việc quan trọng nhất chính là người ngồi trong chiếc xe kia có bị thương hay không. Tôi đẩy cửa xe, bước nhanh xuống. Lúc này, người lái chiếc xe này cũng từ tay lái phụng đi ra.

Tôi thấy người trong xe không có việc gì, cũng yên tâm không ít. Nếu như đụng xe hỏng thì có thể bồi thường tiền, nhưng nếu làm người khác bị thương thì trách nhiệm rất lớn.

Ngoài ý muốn của tôi lại là người bước xuống chiếc xe ô tô này lại là một thiếu nữ, trông cũng chỉ khoảng 18, 19 tuổi, mi thanh mục tú, thanh thuần động lòng người, trông giống như một sinh viên đại học.

Nhưng làm cho tôi nghi ngờ nhất là, cô gái này tại sao trông lại có chút quen mặt, dường như đã gặp qua ở nơi nào đó, nhưng mà tôi lại không nhớ nổi.

Cô bé nhìn thấy gương mặt của tôi cũng là sưng sờ, trong lòng âm thầm do dự, tại sao lại là hắn?

Vốn mình đang tính toán làm thịt người này một khoản, thì giờ lại không hạ quyết tâm được rồi.

Nghĩ tới những lời nói của người này với mình ngày hôm đó, trong lòng mình lại như có con nai đang chạy loạn.

Tôi đương nhiên là không biết những suy nghĩ trong lòng nàng, lo lắng hỏi:

“Cô có sao không?”

“Không sao, chỉ là tay tôi bị xây xước một chút...”

Cô gái này vốn ở trong xe đã suy nghĩ thật kĩ, dám đụng xe của bốn tiểu thư ư, ta nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người.

Khi xuống xe sẽ làm bộ dạng như bị thương để người này dẫn mình đi bệnh viện kiểm tra.

Sau đó sẽ lừa hắn một khoản tiền để mua xe mới. Nhưng lời nói ra đến miệng thì lại biến thành “Không sao”.

“Vậy thì tốt quá! Cô không có chuyện gì là tốt rồi, để tôi xem vết thương trên tay cô...”

Nói xong cũng không đợi nàng trả lời, thì tôi đã cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Trên bàn tay của nàng có hai vết rách, máu vẫn còn đang rỉ ra!

“Còn nói không có chuyện gì, mà sao lại bị thương tới như vậy! Để tôi đưa cô tới bệnh viện trước đã.”

Sau khi nói xong, tôi chẳng để cho nàng giải thích, mà đẩy nàng tới cạnh chiếc xe Jetta của tôi.

Cái xe của tôi chỉ bị bồng mất cái đèn phía trước, chứ ngoài ra chẳng hư hại chút nào.

Trong lòng cô bé đang ngổn ngang tâm sự, sao lúc này hắn lại cầm tay mình, hình như hắn đang quan tâm tới mình thì phải!

Nghĩ tới những thứ này, nàng quên ngay những đau đớn trên tay, trong lòng lại còn mừng thầm. Những thứ nàng định bắt hắn bồi thường...cũng đã bị ném bay ra khỏi đầu.

“Đúng rồi, xe của cô thì làm sao bây giờ?”

Tôi chợt nhớ ra xe của cô gái vẫn còn nằm ở giữa đường.

“Ai nha!”

Được tôi một nhắc nhở, cô bé mới nhớ tới xe của mình vẫn còn ở chỗ này, điện thoại, ví tiền vẫn còn ở trên xe.

Tôi thì cho nàng đang xót chiếc xe của nàng, dù sao nó vẫn còn rất mới, hình như cũng mới mua tầm chỉ một năm, mà giờ đã bị tôi đụng hỏng.

“Yên tâm đi, tôi đền cho cô là được.”

Tôi an ủi nàng nói. Một chiếc xe như thế này, đúng là không thấm vào đâu với tôi cả.

“Không phải đâu, ý của tôi là tôi ra ngoài lâu như vậy, thì người trong nhà nhất định sẽ lo lắng. Anh có điện thoại không? Cho tôi mượn dùng một chút.”

Cô bé cau mày nói. Chẳng lẽ mình trông giống người tham tiền như vậy hay sao?

Tôi khẽ mỉm cười, đem điện thoại di động đưa cho nàng.

“Alo, cha à, con là Oánh Oánh... Dạ, lúc này con vừa mới đụng xe với người khác... Con không có gì đâu, bây giờ con đang trên đường tới bệnh viện... Xe của con đang ở đầu đường Nancy, cha cho người mang nó về cho con... Được rồi, được rồi, con đã nói là không sao mà... Được, khi nào con tới bệnh viện sẽ điện thoại cho bố.”

Cô gái nói xong, thở dài một hơi, vốn nàng nghĩ cha mình sẽ chờ tới một trận, không ngờ lại dễ dàng bỏ qua như vậy.

Lúc đầu nàng muốn mua xe, cha mình kiên quyết không đồng ý, chỉ là một cô bé thì mua xe làm gì, muốn đi đâu thì cha mình cho người đưa đi!

Tôi cũng gọi điện thoại cho chú Triệu, nói là trên đường đi xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn. Triệu Quân Sinh dặn dò tôi hai câu, sau đó cúp điện thoại.

“Cô tên là gì?”

Chỗ này chỉ cách bệnh viện một đoạn, cho nên tôi tìm cách nói chuyện với cô gái này.

“Tôi... Tôi trước kia đã nói cho anh biết rồi.”

Cô gái suy nghĩ một chút nói.

“Trước kia? Trước kia hai chúng ta quen nhau hay sao?”

Tôi kỳ quái hỏi, khó trách tôi vừa mới nhìn thấy nàng, đã cảm thấy nàng quen mắt.

“Không nhớ được thì thôi!”

Cô bé không cao hứng nói. Hắn đã quên mất mình, sao mình lại cứ nhớ thương hắn chứ. Nhưng mà cũng khó trách, ở bên cạnh hắn có hai cô bé xuất chúng như vậy, thì nhớ tới mình làm gì chứ.

“Có gợi ý gì không?”

Tôi nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra được, chẳng lẽ là quen biết trước khi tôi sống lại? Thời điểm trước khi tôi sống lại do một số ký ức quá xa xưa, cho nên nó quá mơ hồ, cần phải có người nhắc lại mới nhớ được.

“80% có được không? Vậy thì 85% thì sao?”

Cô gái này học theo giọng của tôi nói.

Tôi đã nhớ ra, thì ra cô gái này chính là tiểu cô nương thu ngân ở Hoàng Triều Hải Sản Thành, bị tôi trêu đùa một lúc, cuối cùng cũng hỏi được danh tự cô ta có một chữ Ngô.

“Hóa ra là cô!”

Tôi cười nói:

“Lát nữa tôi bồi thường xe cho cô có được không?!”

Mặc dù trong lòng Ngô Huỳnh Huỳnh này không muốn hắn bồi thường, nhưng lại nghĩ tới lúc này hắn không nhớ được mình là ai, cho nên trong bụng tức giận, ngoài miệng nói:

“Anh thật tốt! Vậy anh bồi thường cho tôi một cái xe mới!”

“Ha hả, được rồi, xe mới thì xe mới.”

Tôi cũng chỉ muốn cùng nàng nói chuyện, chứ không tiếc một số tiền như vậy.

“Được! Đây là anh nói đó nha! Có phải là tôi muốn mua xe gì thì mua hay không?”

Cô gái họ Ngô bỗng nhiên giảo hoạt nói, trong lòng thì đang tính toán, hắn còn nhỏ như vậy mà đã không coi tiền ra cái gì, nhất định phải tìm một cơ hội làm cho hắn biết khó một chút mới được.

Tôi không chú ý tới những thứ này, thuận miệng đáp:

“Được.”

“Ngó tay!”

Ngô Huỳnh Huỳnh này như một tiểu hài tử đòi ngoéo tay.

“Đại tỷ, tôi lái xe đấy! Cô có phải muốn tôi làm bị thương nhiều người nữa hay không?” Tôi cười khổ nói.

“Nhiều người? Có ý gì vậy?”

Ngô Huỳnh Huỳnh không có nghe hiểu.

“Vạn nhất nếu tôi đựng thêm một chiếc xe nữa, thì có phải là tôi lại phải đưa thêm 1 tài xế nữa vào bệnh viện hay không?”

Tôi cười giải thích.

“Tốt lắm! Anh dám nói chiếc xe của tôi không bền đúng hay không?”

Ngô Huỳnh Huỳnh cả giận nói.

“Không phải là nó không bền, mà nếu đựng phải tôi, thì cho dù là trực thăng cũng biến thành sắt vụn!” Tôi khoác lác nói.

“Hừ! Nếu theo lời anh nói, thì tôi phải cảm ơn anh hay sao?”

Ngô Huỳnh Huỳnh hừ lạnh nói.

“Thế thì không cần, tay người đông bắc chúng ta ai mà chẳng mạnh như sắt sét.”

Tôi nhớ lại câu nói ở kiếp trước: tay người Đông bắc ai cũng mạnh như sắt thép.

“Anh... ! Đây là anh cưỡng từ đoạt lý!”

Ngô Huỳnh Huỳnh đương nhiên biết tôi nói đùa với nàng, nhưng vẫn không nhịn được mặt đỏ bừng lên.

“Đâu có, tôi đang nói thực đấy! Nếu cô có thể mang xe thiết giáp ra đây, thì người bị thương không phải là tôi đâu.”

Tôi tiếp tục nói khoác.

“A? Ý tưởng cũng không tệ, để tôi nói với cha tôi một chút, điều một cỗ xe thiết giáp ra đây thử.”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe tôi nói như vậy, thì nhanh chóng gật đầu.

Tôi đổ mồ hôi a! Xe thiết giáp thì đâu có thể tùy tiện lái ra đường! Nhưng mà nghe khẩu khí của nàng, thì cha nàng hình như cũng là một đại nhân vật.

Nhưng mà trên đất Tân giang này, đa số các nhà quyền quý tôi đều biết, nhưng đâu có ai họ Ngô đâu?

Tay của Ngô Huỳnh Huỳnh chẳng qua chỉ bị xước nhẹ, tới bôi thuốc một chút là được, ngay cả băng bó cũng không cần. Ngô Huỳnh Huỳnh gọi điện thoại cho cha mình, nói vị trí của bệnh viện.

“Còn đau không?” Tôi hỏi Ngô Huỳnh Huỳnh.

“Còn một chút.” Ngô nhỏ giọng nói.

“Đưa cho tôi kiểm tra một chút!”

Một ý tưởng lại hiện lên trong đầu của tôi, nhìn tiểu cô nương này kiêu diễm ướt át như vậy, đúng là tôi chỉ muốn sờ một hai cái.

“Không được!” Ngô Huỳnh Huỳnh bối rối rút tay về.

Nhưng cơ hội tốt như vậy tôi đâu chịu bỏ qua cho, thò tay phải ra cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Không nghĩ tới cô gái này lại lắc mình chạy trốn, tôi chụp luôn vào khoảng không!

Sự hưng phấn của tôi nổi lên, lập tức vươn tay về phía trước, tóm lấy bàn tay ấy.

Ngô Huỳnh Huỳnh không tránh được chỉ kêu “A” lên một tiếng. Nàng nghĩ mình là cao thủ Taekwondo, người bình thường đừng nói muốn bắt đến mình, ngay cả chạm vào cũng không được.

Nhưng mà tốc độ của hấn tại sao lại nhanh như vậy? Mình chưa kịp phản ứng thì đã bị hấn tóm được rồi.

Đúng vào lúc này, một trung niên nam nhân mặc quân phục nổi giận ùng ùng chạy vội tới, lớn tiếng kêu:

“Oánh Oánh, con không việc gì chứ?”

Mặt Ngô Huỳnh Huỳnh lập tức đỏ lên, tay của mình vẫn còn đang ở trong tay của người ta, nếu như bị cha mình thấy được thì không tốt!

Cô gái này dùng sức giật hai cái, thấy không có một chút hiệu quả nào, thì tức giận nhỏ giọng nói với tôi:

“Anh sờ còn chưa đủ sao? Mau buông tay ra đi!”

Trong khoảnh khắc vừa rồi tôi đang còn ngỡ ngàng, quên mất là mình đang cầm bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

Nghe nàng nói vậy, tôi mới vội vàng bỏ bàn tay của nàng ra.

Điều làm cho tôi ngỡ ngàng không phải là cha của Ngô Huỳnh Huỳnh, mà là người đi phía sau lưng cha của Ngô Huỳnh Huỳnh này!

131. Chương 130: Âm Mưu Bí Mật Của Cha Con Họ Ngô

“Oánh Oánh, có phải tiểu tử này hay làm cho xe của con vỡ vụn thành như vậy hay không?” Ngô phụ cầm tức tôi quát.

“Chuyện này...”

Nhìn bộ dáng giận dữ của cha như thế này, thì nàng không biết nói sao cả. Mà lại nói, cha mình nóng tính, nếu gật đầu thì khẳng định cha mình sẽ chửi mắng hấn ta một trận thậm tệ.

“Oánh Oánh, tại sao con không nói gì vậy?! Có phải tiểu tử này uy hiếp con hay không! Không sao đâu, có cha ở chỗ này, cha sẽ ra mặt cho con!”

Ngô phụ thấy Ngô Huỳnh Huỳnh mặt mày nhăn nhó, lại tưởng là tôi đang đe dọa nàng.

“Cha, thật ra thì chuyện này cũng không nên trách hấn, hai bên đều có trách nhiệm cả!”

Ngô Huỳnh Huỳnh thấy cha mình kiên quyết hỏi rõ ngọn nguồn sự việc, nên chỉ đành giải thích.

“Không nên trách hấn? ! Xe của con bị hấn đụng hỏng rồi, vậy mà còn không nên trách hấn hay sao? Có phải là chờ hấn đụng hỏng luôn cả con thì mới trách hấn không?!”

Ngô phụ mở to hai mắt nhìn Ngô Huỳnh Huỳnh nói.

“Ôi trời ơi, Tử lão đầu (1) này, cha có nói ít đi một chút hay không! Cha uống nhiều như vậy, lại còn ở đây mà nguyên rửa chị bị đụng xe!”

Người đi phía sau Ngô phụ lúc này đã đi tới, tùy tiện nói vài câu.

(1): Tử Lão đầu: ông già chết bầm.

“Khụ... Khụ...”

Ngô phụ ho khan hai tiếng, không nói thêm gì nữa.

“Ngô Thiên! Sao cậu lại tới đây! Đây là...”

Điều khiến tôi ngạc nhiên chính là, người đi phía sau Ngô phụ là Ngô mập mập Ngô Thiên!

“Đại ca, là anh đụng vào xe của chị em à?”

Ngô mập mập nhìn thấy tôi, cũng rất kinh ngạc.

“Cũng có thể nói như vậy, may mà chị cậu không có việc gì”

Tôi không khỏi cảm thán, thế giới này quả thực quá nhỏ rồi! Nhưng mà nhìn Ngô mập mập cao lớn thô kệch, thì sao lại có thể có một người chị nhỏ nhắn xinh đẹp tới vậy chứ?

“Đại ca, anh đã có 2 lão bà còn chưa đủ hay sao? ! Tại sao còn hạ thủ với chị của em!”

Ngô mập mập âm hiểm cười nói.

“Hạ thủ với chị của chú? !”

Không thể nào, ý nghĩ bì ổi của tôi mới hiện lên mà đã bị người khác phát hiện rồi hay sao!

“Ồi trời ơi, anh lại còn gạt em. Ánh mắt của lão đầu tử nhà em không tốt nên không nhìn thấy, nhưng em thì lại nhìn thấy toàn bộ, chẳng phải là anh vừa cầm tay chị của em hay sao!”

Ngô mập mập cười hắc hắc nói.

“... , tay nàng bị thương, nên anh mới nhìn xem có sao không...”

Tôi đúng là nghĩ không chu toàn, sau khi nói xong lý do này thì đến ngay cả bản thân mình còn không tin.

“Đại ca, anh hạ thủ với chị của em thì em không phản đối, nhưng mà em sợ sau này Triệu Nhan Nghiên bị ủy khuất đó!”

Ngô mập mập đau khổ nói.

“Xin chỉ giáo?”

Tôi buồn bực hỏi. Chuyện này thì có quan hệ gì với Triệu Nhan Nghiên.

“Chị của em rất lợi hại, lúc ở nhà rất điệu ngoa, không bao giờ nói tới đạo lý, đến lúc anh đã thực sự chinh phục được chị ấy, chị ấy mà kết bè với hai lão bà của anh thì nguy rồi!”

Ngô mập mập liếc mắt nhìn Ngô Huỳnh Huỳnh, thấy nàng không chú ý tới nơi này, nên mới nhỏ giọng nói với tôi.

Lợi hại? Điệu ngoa? Không nói đạo lý? Sao tôi không thấy chút nào cả?

Trong mắt tôi lại hiện lên một tiểu cô nương xấu hổ ở Hoàng Triều Hải Sản Thành, rồi lại còn một tiểu nữ nhân mới hôn dỗi kia nữa chứ, tại sao tôi chẳng thấy có quan hệ gì với mấy câu nói này thế.

“Cậu đừng có đoán mò, tôi và chị cậu cách nhau nhiều tuổi như vậy thì làm sao có thể.” Tôi nói.

Ngô phụ thấy tôi với Ngô Thiên như là hai lão bằng hữu cười cười nói nói, thì kỳ quái hỏi:

“Hai người quen nhau?”

“Khụ! Cũng có quen biết một chút! Cha có biết anh ấy là ai không?”

Ngô mập mập cười cười chỉ vào người của tôi nói.

“Ai vậy?”

Ngô phụ kỳ quái hỏi. Trong ấn tượng của lão, Ngô mập mập cũng chưa có người bạn nào thân thiết giống như tôi vậy.

“Chính là người mà cha bảo con lái trực thăng đi tìm lần trước đấy!”

Ngô mập mập chỉ vào người của tôi nói.

“A? ! Cậu chính là Lưu Lỗi mà Triệu Bí thư nhắc tới đó hay sao?”

Ngô phụ kinh ngạc nhìn tôi nói:

“Hình như tuổi cậu không lớn lắm?”

“Ha hả. Đúng vậy! Ngô mập...Thiên còn lớn tuổi hơn cháu!”

Tôi nói. Lúc này không cẩn thận thiếu chút nữa nói thành Ngô mập mập.

Nhưng câu nói tiếp theo của Ngô phụ làm cho tôi kinh hãi vô cùng!

“Tử mập mập (2)! Nếu hai người đã quen biết nhau thì nên giải quyết như thế nào!”

Ngô phụ sao lại gọi con mình là “Mập mập chết bầm”, mà Ngô mập mập cũng gọi cha mình là “Ông già chết bầm” ! Đây đúng là hai cha con kỳ lạ nhất mà tôi từng thấy!

(2)Tử mập mập: mập mập chết bầm.

“Cha, chuyện này coi như xong đi. Không nên trách Lưu Lỗi, trong chuyện này con cũng có một phần trách nhiệm...”

Ngô Huỳnh Huỳnh xấu hổ nói.

“Cái gì! ?”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói câu nói này suýt chút nữa làm cho Ngô phụ ngã rụng răng hàm.

Lúc này ông đã cảm giác được con mình có chút gì đó không đúng. Hành động lúc này so với lúc bình thường thì như hai con người riêng biệt, vốn mình tưởng rằng nó bị người khác ức hiếp.

Nhưng hôm nay thấy người gây chuyện cùng con trai mình có sự quen biết, đồng thời lại cũng khẳng định là con gái mình không bị người ức hiếp, nhưng sao nó lại xấu hổ tới như vậy?

“Oánh Oánh, Con có bệnh phải không? Có phải lúc này đụng xe thì bị đụng vào đầu?”

Ngô phụ khẩn trương hỏi.

“Cha! Cha làm cái gì vậy! Người ta đang nói chuyện mà”

Ngô Huỳnh Huỳnh làm nũng nói.

Chuyện này cũng làm cho Ngô mập mập trợn mắt há mồm, hình như hôm nay chị mình uống nhầm thuốc!

Đây là lần đầu tiên hắn thấy chị mình làm nũng, cho nên hắn vội vàng cầu bện mình một cái, xem có phải là mình đang mơ hay không.

Tôi bị hành động kỳ lạ của cha con Ngô mập mập làm cho khó hiểu, vội nói:

“Ngô mập mập, sao các người lại kỳ quái như vậy? Chẳng lẽ trong mắt các người, anh chủ mưu gây chuyện hay sao?”

“Không phải đâu... Không phải đâu! Đại ca. Anh hiểu lầm rồi, em không phải có ý như vậy đâu, em chỉ kỳ lạ với hành động của chị em ngày hôm nay mà thôi! Nếu không phải chị ấy lớn lên cùng em, thì có lẽ em tưởng người đứng đây không phải là chị của em!”

“Mập mập chết bầm! Em nói cái gì đó!”

Ngô Huỳnh Huỳnh bỗng trợn mắt lớn tiếng nói với Ngô mập mập.

Ngô mập mập vừa nghe được câu nói này, lập tức cả kinh, người đứng thẳng tắp, hai mắt nhìn thẳng, tim đập như trống, nói:

“Chị... em... đâu có nói gì.”

Hành động này của Ngô Huỳnh Huỳnh tôi không thấy được, vì lúc này tôi đang đứng xoay lưng về phía nàng, tôi còn kỳ quái tại sao Ngô mập mập lại khôn nói gì nữa.

Khi tôi xoay người lại, Ngô Huỳnh Huỳnh lại làm bộ dạng một tiểu nữ nhân điên đảo chúng sinh, làm tôi bị mê hoặc ngay lập tức.

Trong lòng tôi run lên... Ánh mắt này, không phải là Ngô Huỳnh Huỳnh câu dẫn tôi đấy chứ!

Chỉ có Ngô mập mập vỗ bộ ngực, thở hổn hển nói:

“Hô, đây mới là chị của em!”

“Cha! Chuyện này người cũng đừng trách Lưu Lỗi nữa, Lưu Lỗi đã đáp ứng mua cho con một chiếc xe thể thao rồi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nhanh chóng nói với Ngô phụ.

Tôi toát mồ hôi! Tôi đáp ứng lúc nào! Đây chẳng phải là bịa đặt hay sao? Cô gái này có bệnh hay không? Lúc này còn nói không trách tôi, nhưng giờ lại bắt tôi mua xe thể thao cho nàng?!

“Có thật không!”

Ngô phụ kinh ngạc nhìn tôi.

Lúc này, tôi chỉ còn cách cười khổ. Nếu như tôi phủ nhận, thì hóa ra tôi keo kiệt còn gì.

Tôi không phải là tiếc số tiền mua xe kia, nhưng quan trọng là tôi đã đáp ứng cho mua xe cho nàng lúc nào? Điều này làm tôi có chút không thoải mái.

Ngô Huỳnh Huỳnh thấy vẻ mặt kỳ quái của tôi, thì chu cái miệng nhỏ lên nói:

“Lưu Lỗi, lúc nãy trên đường tới bệnh viện, cậu đã đáp ứng tôi là mua cho tôi một chiếc xe !”

Đúng là có chuyện này, nhưng tôi đâu có đáp ứng mua xe thể thao cho nàng!

“Cậu đã nói là tôi muốn mua xe gì thì mua!”

Ngô Huỳnh Huỳnh giảo hoạt nói.

Tôi ngất! Lúc này tôi mới nhớ lại là tôi đúng là nói với nàng như vậy, hóa ra là tôi bị một cô nương 18. 19 tuổi lừa!

Việc đã đến nước này, tôi chỉ còn cách gật đầu trái với lương tâm của mình, nói: “Đúng vậy, chờ một thời gian nữa, chúng ta đi thành phố mua xe.”

Lúc này, lúc này cha con Ngô mập mạp cũng đang có suy nghĩ, Ngô phụ kỳ quái nhìn tôi một cái, thấy tôi mặc quần áo bình thường, mặc dù cũng là hàng hiệu, nhưng không phải là loại đắt lắm.

Hơn nữa tôi cũng chỉ đi có một chiếc xe Jetta bình thường, trông tôi chẳng giống một người có tiền chút nào.

Mặc dù Triệu Bí thư có nói là người này rất tọng yếu, nhưng chưa nói chuyện gì khác về hắn cả.

Cho nên theo sự suy đoán của Ngô phụ, mặc dù tôi có tiền, nhưng không phải là hạng người đại phú đại quý. Một chiếc xe thể thao ít nhất cũng phải trăm vạn trở lên, tại sao có thể nói cho là cho người khác?

Mà Ngô mập mạp lại càng thêm kỳ quái, nhìn bộ dáng của tỷ tỷ, thì rõ ràng là đang bức bách Lưu Lỗi mua xe thể thao cho chị ấy. Nhưng mà chị ấy làm như vậy vừa là vì cái gì đây?

Ở thành phố Tân Giang có bao nhiêu là công tử của quan lớn, phú thương vì để giành được nụ cười của hồng nhan, mà không tiếc vung tiền như rác. Chỉ cần chị mình mở miệng, thì sẽ có vô số xe hơi hạng sang đưa tới.

Nhưng mà chị của mình chỉ dùng tiền của mình mua một chiếc xe hạng thường, mới vừa mua có hai ngày đã bị Lưu Lỗi đụng hỏng.

Chẳng lẽ thật sự bắt hắn bồi thường hay sao?

Nhưng nhìn bộ dạng thì như là không phải, dường như là đang làm nũng thì đúng hơn. Ngô mập mạp đúng là càng ngày càng khó hiểu.

“Được, đây cũng là cậu nói đó nhé! Không cho đối ý đâu! Cậu phải mua cho tôi một cái xe tôi thích mới được!”

Ngô Huỳnh Huỳnh tranh thủ rên sất khi còn nóng, nói.

“Được! Chắc chắn như vậy !”

Đối mặt với nàng, tôi thật không biết nên nói cái gì. Tôi thậm chí không dám nói chuyện nhiều, sợ vừa mở miệng lại bị nàng bắt chẹt. Bây giờ thì tôi không biết, nhưng đúng là sau này tôi phải khổ với nàng vì chuyện này.

“Vây... Ngoéo tay!”

Ngô Huỳnh Huỳnh sợ tôi đổi ý, vươn ngón tay út ra, cười nói.

“A!”

Tôi bất đắc dĩ duỗi ngón tay ra cùng nàng ngoéo một cái, tôi đúng là đã bị nàng đánh bại.

Lúc này, Ngô phụ đang lôi kéo Ngô mập mập đi tới một góc tối không người, nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

“Mập mập chết bầm, con nói người lúc này là chị của con à? Có phải là cha hoa mắt hay không?”

Ngô phụ vuốt vuốt hai mắt của mình nói.

“Ôi trời, tử lão đầu. Cha ngay cả con gái của mình cũng không nhận ra ư? Ánh mắt của cha như vậy thật không hiểu làm sao có thể lên được tư lệnh, nếu mà ra chiến trường có lẽ bắn chết quân mình đó!”

Ngô mập mập khinh bỉ nói.

“Con... mập mập chết bầm. Lão Tử đã nói với con nhiều lần rồi, tư lệnh chỉ phụ trách chỉ huy, là thống soái toàn cục. Ánh mắt của cha có tốt hay không thì không quan trọng, quan trọng nhất là đầu óc.”

Ngô phụ vỗ một cái vào lưng Ngô mập mập.

“Tử lão đầu, cha có phải là đang đổ kị với sự thông minh của con hay không, sớm muộn cũng có ngày con làm cho cha choáng váng!”

Ngô mập mập nói.

“Đợi một chút! Chúng ta lạc đề rồi!”

Ngô phụ nói:

“Con nói xem tại sao chị của con hôm nay lại giống nữ nhân như vậy?”

“Ôi trời, người ta là con gái của cha mà cha lại nói như vậy!”

Ngô mập mập đối với hành động bạo lực của Ngô phụ rất bất mãn:

“Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, chị của con chỉ có ở trước mặt Lưu Lỗi mới thành ra như vậy.”

“Đúng! Có đạo lý! Cha cũng nhìn ra, có phải Oánh Oánh thích Lưu Lỗi rồi hay không?” Ngô phụ bình tĩnh nói.

“Thì đúng như vậy chứ còn gì!”

Ngô mập mập cũng nói.

“Cha thấy hần cũng là một đại gia, đây cũng là một chuyện tốt, có thể sớm gả chị của con ra ngoài. Như vậy thì cái mạng già của cha mới có thể kéo dài thêm mấy năm.”

Ngô phụ cao hứng nói.

“Đúng đúng đúng!”

Ngô mập mập cũng cao hứng nói. Hần biết chị mình lớn lên trông như một nữ nhân, nhưng tính cách thì lại chẳng giống nữ nhân chút nào. Lúc bình thường ở nhà hần và cha mình đều lo lắng bị chị mình tính kế, lúc nào cũng phải nơm nớp đề phòng.

“Nhưng mà tên Lưu Lỗi này đã có hai người bạn gái!” Ngô mập mập nói.

“Vậy sao? Vậy thì quá tốt, nếu hần đã có hai người, còn hơn là có một mình Oánh Oánh, để cha đi nói với hần, mong hần thương xót đem Oánh Oánh về! Cha nghĩ hần cũng chẳng so đo gì khi thêm một người đâu, dù gì thì Oánh Oánh nhà chúng ta cũng là nhân trung chỉ long, chẳng qua tính cách không... Nhưng mà cái này có tính là gì, dù sao hần cũng chiếm được tiện nghi vô cùng lớn!”

Ngô phụ giống như đã vớ được một cái cọc cứu mạng, thì làm sao có thể bỏ qua được cơ chứ.

Những công tử phú gia cầu hôn con gái mình cũng không ít, mình cũng đã cố gắng tác hợp.

Nhưng cái chuyện đáng chết là, con gái mình đâu có ưa gì mấy thằng đó, còn giễu cợt và mắng mỏ không ít công tử tới cầu hôn, cũng từ đó trở đi, người tới cầu hôn càng ngày càng ít, làm cho Oánh Oánh đến giờ vẫn cô đơn lẻ bóng.

Hôm nay lại có một người mò tới cửa, đồng thời con gái mình lại thích hần, đúng là trời sinh xứng đôi.

Một cơ hội tốt như vậy mà bỏ lỡ, thì không biết đợi đến bao giờ nữa.

“Như vậy ...”

Trong lòng Ngô mập mập cũng có chút khó chịu. Hắn biết tính tình của chị mình điêu ngoa, vạn nhất nếu Lưu Lỗi không thể trị được, rồi nàng ăn giấm mà ghen lên, thì với tính cách ôn nhu của Triệu Nhan Nghiên, đâu phải là đối thủ của nàng!

Đến lúc đó một bên là người mình yêu sâu đậm, một bên là chị của mình, thì không thể thiên vị bên nào được. Huống chi mình nếu dám thiên vị, thì chắc chắn chị mình sẽ hủy đi tất cả xương cốt của mình.

Lại thử nghĩ tới thủ đoạn của chị mình, trong lòng hắn run lên một cái.

Hắn lập tức cắn răng, từ xưa tới nay trung hiếu không thể lưỡng toàn kỳ mỹ, thôi thì cứ vì lợi ích trước mắt của bản thân mình đã!

“Tốt! Con tán thành!”

Ngô mập mập kiên quyết nói:

“Nếu như có thể gả chị con ra ngoài, thì hai chúng ta sẽ yên tĩnh đi nhiều.”

“Đúng vậy! Cuối cùng cũng có thể đem ma nữ này gả đi!”

Ngô phụ cao hứng từ trong đáy lòng, làm như sự việc đã chắc như đinh đóng cột.

“Cha thân yêu! Các người đang nói ai là ma nữ đó?”

Từ phía sau lưng cha con họ Ngô có một giọng nói vang lên, ha ha cha con họ lập tức cảm thấy lạnh từ sống lưng chạy lên đầu.

“Chuyện này... Oánh Oánh, chúng ta... Chúng ta đang...”

Ngô phụ cứng họng không biết nói gì.

“Chúng ta đang nói tới đại, tiểu ma nữ trong tiểu thuyết ngôn tình!”

Ngô mập mập trong cái khó ló cái khôn, chợt nghĩ ra một câu nói.

“Đúng đúng! Là đại tiểu ma nữ, Hmm... Oánh Oánh, cái tiểu thuyết đó đọc cũng rất hay!”

Ngô phụ vội vàng tiếp lời nói.

“Đại tiểu ma nữ? Nó là cái gì vậy? Có đẹp hay không?”

Ngô Huỳnh Huỳnh kỳ quái nói, hai người này thích tiểu thuyết ngôn tình từ lúc nào?

132. Chương 131: Biểu Diễn Âm Nhạc

“Đúng rồi, Lưu Lỗi đâu?”

Ngô mập mập sợ nàng tiếp tục dây dưa vấn đề này nên chuyển đề tài.

“Đã đi rồi! Lúc các người không có ở đây!”

Ngô Huỳnh Huỳnh không vui nói.

“A? Đi rồi?”

Ngô phụ tiếc hận nói, rõ ràng là vô duyên vô cớ mất đi một cơ hội tốt.

“Sao vậy?”

Ngô Huỳnh Huỳnh thấy phụ thân mình như bị mất tiền, kỳ quái hỏi.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì! Chúng ta còn đang muốn cảm ơn hắn!”

Ngô mập mập ấp úng nói.

“Cám ơn? Tại sao phải cảm ơn? Cảm ơn hẳn đưng hỏng xe của ta ư?”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghi hoặc hỏi.

“Chuyện này...”

Ngô mập mập nhất thời cứng họng.

Cũng may là Ngô Huỳnh Huỳnh không để ý, tiếp tục hỏi:

“Hai người tới đây làm gì?”

“Em lái xe...”

Lời của Ngô mập mập mới vọt ra khỏi cổ, thì đã hối hận, nhưng không còn kịp nữa rồi.

“Đưa chìa khóa xe cho chị, chị lái.”

Ngô Huỳnh Huỳnh nở nụ cười, nói.

“Em lái xe cho Tử lão đầu...”

Ngô mập mập run sợ đưa chìa khóa xe cho Ngô Huỳnh Huỳnh.

...

Khi tôi tới được tập đoàn Ánh Rạng Đông thì đã hơn 9h tối. Triệu Quân Sinh đang ngồi ở trong phòng làm việc xem một đồng giấy tờ, giống y như lần đầu tiên tôi gặp hẳn.

Điều này làm cho tôi nhớ lại tình cảnh lúc đó, tôi đã hung hăng ngoạm của Triệu Quân Sinh một khoản, nghĩ tới đây tôi không khỏi có chút mỉm cười.

Chỉ trong chớp mắt mà nửa năm đã qua đi, sau khi sống lại tôi dựa vào kinh nghiệm khổng lồ ở kiếp trước để xây dựng một đế quốc buôn bán thuộc về tôi, hơn nữa đế quốc này chỉ trong vòng hai năm, thậm chí là một năm sẽ vươn ra khắp thế giới.

Đây là điều mà ngay cả kiếp trước tôi ở vị trí Tổng giám đốc microsoft cũng không dám nghĩ tới, mà kiếp này tôi vẫn chỉ là một học sinh lớp 10.

“Xin chào đây có phải là phòng làm việc của Triệu tổng hay không?”

Tôi bỗng nhiên muốn đùa hẳn một chút.

“Là... Cháu...”

Triệu Quân Sinh mới nói nửa câu đã có chút gì đó không đúng, khi ngẩng đầu lên thì phát hiện người tới là tôi, nên cười nói:

“Tiểu Lưu chủ tịch, cậu lại còn đùa với chú Triệu ư!”

“Ha ha, chú Triệu, trông chú có vẻ bận đấy?”

Tôi đi tới ngồi vào chiếc ghế phía trước mặt chú Triệu.

“Quá bận, Chip của tập đoàn Ánh Rạng Đông chúng ta bán ra đã phổ biến khắp nam bắc bán cầu, đã sản xuất ra rồi mà cũng không đủ cung ứng, công ty điện tử cần phải mở rộng thêm!”

Triệu Quân Sinh thở dài nói, tất cả những chuyện của Ánh Rạng Đông đều đặt lên vai hẳn, làm cho hẳn xoay sở công việc tới sứt đầu mẻ trán.

Trước kia ở Thiên Hành, hẳn còn thường oán trách mình không có việc gì để làm, nhưng giờ thì bận bù đầu.

“Chú Triệu, chú chưa tìm được trợ thủ tư, cháu thấy lần trước cũng có mấy người kéo tới rồi đó.” Tôi nói.

Một thời gian trước, tôi thấy Triệu Quân Sinh lập ra cả một danh sách dài, những tinh anh tương lai có thể hành nghề trong lĩnh vực máy tính, hoặc là những người có tố chất lãnh đạo trong ngành IT, phần lớn những người này đều là sinh viên đại học.

“Những danh sách đó? Chú đã cho điều tra, những người đó phần lớn là chưa tốt nghiệp, thực sự họ có thể làm hay sao? Tại sao cháu lại biết bọn họ?” Triệu Quân Sinh nghi ngờ hỏi.

“Chú Triệu, Chú cứ tin tưởng vào ánh mắt của cháu đi! Tư liệu về những người này cháu đều dùng phương pháp đặc thù để lấy được.”

Những chuyện này tôi không thể nói nhiều, bởi tôi không thể nói rằng đó là tôi biết trước được tương lai.

“Được rồi! Ánh mắt của cháu, Chú Triệu vẫn tin tưởng ! Sau những chuyện này, chú sẽ phái người liên lạc với bọn họ.”

Triệu Quân Sinh nói:

“Đúng rồi, trước tiên nói về chuyện của công ty đã, muộn như thế này mà gọi cháu tới là có một chuyện trọng yếu.”

“Ở thành phố Tân Giang chúng ta sẽ tổ chức một chương trình âm nhạc, tin này cháu đã biết chưa?” Triệu Quân Sinh nói.

Tôi gật đầu, tin tức đó thì trong lúc ăn cơm thì Triệu Nhan Nghiên đã nói cho tôi biết rồi.

“Lúc này lãnh đạo thành phố Tân Giang có gọi điện thoại cho chú, nói công ty chúng ta sẽ chịu trách nhiệm tổ chức chương trình này.”

Triệu Quân Sinh tiếp tục nói:

“Mặc dù nó cũng tương đối phiền toái, tuy rằng phải tổ chức, nhưng ngoài vấn đề lợi ích thì có thể đề cao danh tiếng của công ty chúng ta, cho nên chú đã nhận lời.”

Đối với hành động lần này, tôi cũng đồng ý với Triệu Quân Sinh. Tổ chức chương trình cho minh tinh, có biết bao công ty tìm tới để tài trợ, mà hôm nay Ánh Rạng Đông lại được làm chủ, thì đúng là cơ hội ngàn năm có một!

“Được, chuyện này do chú làm chủ đi.” Tôi nói.

“Tiểu Lưu, Chú Triệu tìm cháu, chủ yếu là về vấn đề an toàn của tiểu thư Tô Dĩnh Tư, cháu xem bức thư này đi!”

Nói xong, Triệu Quân Sinh từ trong ngăn kéo lấy ra một phong thư, đưa cho tôi.

Tôi mở ra vừa nhìn, hóa ra là một phong thư đe dọa! Tôi ngất, hóa ra thứ này có thật, chẳng nhẽ tôi phải làm thám tử Conan!

Tôi xem qua loa một lần, nội dung chủ yếu là, bởi vì Tô Dĩnh Tư cự tuyệt lời tỏ tình của hắn, cho nên hắn muốn trong chương trình âm nhạc lần này cấp cho Tô Dĩnh Tư tiểu thư một giáo huấn khó quên.

“Bức thư này tại sao lại có được? Bây giờ thì đã làm gì có ai biết tập đoàn Ánh Rạng Đông của chúng ta tổ chức chương trình này?”

Tôi khép lại phong thư hỏi.

“Đây là do lãnh đạo tỉnh gửi cho chú, người này lá gan không nhỏ, hắn dám gửi tới Cục công an!”

Triệu Quân Sinh sắc mặt nghiêm túc nói.

“Gửi đến cục công an? Người này không có bệnh chứ!”

Tôi kinh ngạc nói:

“Nếu gửi tới Cục công an, thì cho dù hắn có thêm gan hùm mật gấu cũng không dám hành động lỗ mãng tới như vậy”.

“Ai! Lãnh đạo cục đã nói như vậy, trong mọi chuyện không sợ vạ nhất mà chỉ sợ nhất vạ! Chương trình âm nhạc do tập đoàn chúng ta tổ chức, nếu có chuyện gì xảy ra thì sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của tập đoàn.”

Triệu Quân Sinh lo lắng nói.

“Cháu thấy đây chỉ là chuyện đùa thôi, hấn coi mình đang là diễn viên ư? Làm cái chuyện này mà lại dám gửi một bức thư đe dọa trước ư?”

Tôi lắc đầu nói.

“Chúng ta sẽ phải làm tốt để phòng ngừa chuyện thất thố xảy ra, Khương Vĩnh Phú cũng sẽ phải nhân thủ tới, đây chính là kế hoạch, hai chúng ta sẽ tiếp tục nghiên cứu.”

Triệu Quân Sinh lấy ra một tờ giấy, nói với tôi.

Trải qua sự bàn bạc giữa tôi với Triệu Quân Sinh, hai chương trình ký tên và trình diễn thời trang bị loại bỏ, bởi vì ... bởi vì hai chương trình này sẽ khó có thể bảo đảm độ an toàn.

Còn những chương trình khác, đều có cảnh sát và bảo vệ đứng bên ngoài, những người khác không thể tiếp cận được.

Sau khi kế hoạch được thống nhất, thì lại tới vấn đề khách sạn mà Tô Dĩnh Tư ngủ và tiệc rượu sau khi chương trình âm nhạc kết thúc.

Theo ý tôi định bỏ luôn cả buổi tiệc rượu này, nhưng mà Triệu Quân Sinh lại nói, có rất nhiều con gái của các nhân vật quyền thế ở tình yêu cầu tổ chức buổi tiệc rượu này, cho nên không cách nào hủy bỏ được.

Mặc dù Ánh Rạng Đông giờ rất mạnh, hoàn toàn có thể tự chủ trương, nhưng trong những lúc không cần thiết thì không cần đắc tội với những nhân vật như thế này.

“Đúng rồi Chú Triệu, chú giúp cháu lấy 3 tờ vé có vị trí tốt một chút.”

Tôi đột nhiên nhớ tới việc Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi các nàng muốn đi xem chương trình này, vốn còn đang buồn phiền vì chuyện vé, nhưng bây giờ do công ty mình tổ chức, thì mọi chuyện lại trở nên đơn giản vô cùng.

“Tiểu Lưu, cháu cũng thích Tô Dĩnh Tư?”

Triệu Quân Sinh kỳ quái hỏi, bởi hấn nhận thấy, tôi đâu có gì hứng thú với những minh tinh như thế này.

“Cháu đâu có biết nàng ta là ai đâu, cho dù có đứng trước mặt cháu, cháu cũng không nhận ra.”

Tôi cười khỏ nói.

“Vậy cháu...” Triệu Quân Sinh nói.

“Cũng là do cô con gái bảo bối của chú đấy, nếu không cháu cần vé chương trình này làm gì!”

Tôi lắc đầu nói.

“Ha ha.”

Triệu Quân Sinh cười cười tiếp tục nói:

“Nhưng mà tại sao cháu lại cần tới 3 vé?”

“Khụ khụ! Chú biết rõ rồi còn cố hỏi. Cháu cúng không tin, ngoại trừ bá mẫu, cháu không thích ai khác.”
Tôi tổ khỏ nói.

“... Ai!”

Triệu Quân Sinh nghe xong thở dài một hơi, dường như có tâm sự.

“Nghĩ gì thế? Chú Triệu.”

Nhìn bộ dáng hấn như vậy, thì tới tám phần chính là nghĩ tới tình cũ.

Thật ra thì tôi đoán đúng, lúc này Triệu Quân Sinh đang nhớ tới thiếu nữ Hạ Thiên của những năm về trước.

Mười mấy năm qua, mình vẫn không thể nào quên được nàng, ấn tượng của mình về nàng thật sự là quá sâu đậm.

Hai năm gần đây, nỗi nhớ có vơi đi một chút, nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn, khơi dậy nỗi niềm kia.

“Không có gì.”

Triệu Quân Sinh cười cười. Nếu đem ý nghĩ của mình nói ra, thì thật sự là quá kinh hãi thế tục!

“Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, tiểu nha đầu Nhan Nghiên này tại sao lại có thể cho phép cháu có thêm nữ nhân đây?”

Triệu Quân Sinh nói.

“Không phải là cháu tìm, mà là nàng chủ động tác hợp.”

Tôi bất đắc dĩ nói. Vốn tôi có là sắc lang, nhưng cũng chưa nghĩa tới ý nghĩa vượt rào, không nghĩ tới Triệu Nhan Nghiên này lại tác hợp, sau là Vi Nhi, làm cho tôi càng ngày càng sắc lang.

“Cái gì!”

Triệu Quân Sinh mở to hai mắt nhìn, đây là chuyện làm hấn kinh ngạc nhất:

“Cháu nói là Nhan Nghiên chủ động tác hợp?”

Vốn Triệu Quân Sinh nghĩ là do Triệu Nhan Nghiên quá yêu tôi, cho nên mới chấp nhận chung chồng, không nghĩ tới lại là do nha đầu này chủ động tác hợp.

“Đúng vậy, thật ra thì cháu cũng rất kỳ quái” Tôi nói.

Nói thật, đến bây giờ tôi còn vẫn có cảm giác như mình đang mơ, cuộc sống sau khi sống lại với tôi đúng là một giấc mộng.

Rất nhiều chuyện tình hoang đường, cũng đã trở thành sự thật.

“Bỏ đi, chú Triệu cũng không nói nhiều làm gì. Giờ cháu đã là chủ tịch một tập đoàn, còn là cấp trên của chú. Nhưng nữ nhân nhiều cũng sẽ có nhiều phiền toái, Chú Triệu cũng là người từng trải. Mặc dù nha đầu Nhan Nghiên này không phản đối, nhưng mà... Nhiều người như vậy cháu có thể ứng phó được không?”

Triệu Quân Sinh mập mờ nói.

Tôi sửng sốt, nhưng ngay lập tức hấn biết Triệu Quân Sinh nói tới phương diện nào. Nhưng loại chuyện này tôi sao có thể nói với hấn được?

Chẳng lẽ tôi nói cho hấn biết hai nha Nhan Nghiên và Vi Nhi cũng không thể thỏa mãn được tôi?

“Chú Triệu, cái này... cháu có muốn cũng không được, Nhan Nghiên sao có thể để cho cháu tìm người mới đây.”

Tôi giả ngu nói.

Triệu Quân Sinh nhìn tôi có thâm ý, trông giống y như một khoa học gia, làm cho tôi không rét mà run.

133. Chương 132: Nói Chuyện Gia Đình

Tôi dừng xe ở bãi đỗ xe của Ngân hàng Công Thương, giờ này cũng đã là hơn 12 giờ đêm, trước kia có nghĩ tôi cũng không dám nghĩ tới có thể đi về vào giờ này, nhưng bây giờ mọi chuyện đã trở thành như cơm bữa.

Kể từ khi mẹ tôi biết quan hệ giữa tôi và Triệu Nhan Nghiên, đối với việc tôi về đêm cũng đã cho phép.

Tôi chỉ cần gọi một cuộc điện thoại nói cho mẹ tôi là tôi qua đêm ở nhà Triệu Nhan Nghiên, mẹ tôi lại hấn hử nhắc rằng, ở đó phải hành động cho cẩn thận.

Với lần này cũng như vậy, mà mẹ tôi cũng đã nhiều lần ám chỉ với Triệu Nhan Nghiên, hi vọng nàng sớm cho mẹ tôi có cháu bé một chút.

Nhưng mà hiện tại hai chúng tôi mới chỉ là học sinh cấp 3, Triệu Nhan Nghiên không thể nào ôm cái bụng to đến trường học được.

Cho dù trường học đồng ý, thì Cục Dân Chính cũng không đồng ý.

Tôi bước lên cầu thang, thuận thực móc chìa khóa mở cửa chống trộm. Mới vừa vào phòng, thì đã cảm giác không khí có cái gì đó không đúng. Bây giờ cũng gần 1h đêm rồi, tại sao đèn vẫn sáng?

Bất ngờ trông vào, thì thấy cha mẹ tôi vẫn mặc quần áo chỉnh tề ngồi ở trên ghế salon, lạnh lùng nhìn tôi.

Cái khung cảnh này quá quen thuộc, giống y như lần cha mẹ tôi phát hiện quan hệ giữa tôi và Triệu Nhan Nghiên, còn lần này là vì sao?

Tôi vừa thấy sắc mặt của cha mẹ tôi thì suýt chút nữa nhảy dựng lên, hù dọa người thì cũng không cần làm tới như vậy chứ? Giống như đang thẩm vấn tội phạm không bằng.

“Về rồi à?”

Mẹ tôi bên ngoài cười nhưng trong không cười, ánh mắt của mẹ tôi vẫn chưa quay sang nhìn tôi lần nào.

“Đúng vậy, con mới về, cha mẹ, tại sao hai người vẫn chưa đi ngủ?”

Tôi hy vọng có thể tìm ra manh mối gì đó ở sắc mặt của hai người, nhưng mà làm cho tôi thất vọng là, chẳng có gì để tôi tìm kiếm cả.

“Ừ. Về là tốt rồi, còn tưởng rằng con hôm nay lại không về nhà.”

Mẹ tôi nói một câu làm cho tôi nghi hoặc không hiểu.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Mấy hôm trước mẹ còn nói con buổi tối không cần trở về nhà còn gì?”

Tôi thử dò xét hỏi.

“Không trở về nhà? Nếu buổi tối con đi với Triệu Nhan Nghiên thì mẹ còn cao hứng không kịp, nhưng mẹ sợ rằng con đi chỗ khác.”

Mẹ tôi trợn mắt nhìn tôi một cái nói.

Chỗ khác? Câu này có ý gì vậy? Chẳng lẽ mẹ tôi ám chỉ cái gì đó hay sao?

Nếu nói như vậy thì chuyện tập đoàn Ánh Rạng Đông bị bọn họ phát hiện rồi à? Không thể nào?

Đầu tiên là tôi đi Kentucky Fried Chicken, sau đó lại đến bệnh viện, cuối cùng mới đến tập đoàn Ánh Rạng Đông, thì làm sao hai người có thể biết được cơ chứ?

“Con nói đi, con có làm gì có lỗi với hai chúng ta hay không, thì mau thẳng thắn nói ra?”

Mẹ tôi háng giọng một cái nói.

Có lỗi với cha mẹ? Tôi làm chuyện có lỗi từ khi nào?

Đầu tiên tôi đang liều mạng kiểm tra xem có chuyện gì hay không, nhưng mà đâu có chuyện gì đâu. Bỏ đi, cứ thử dò xét trước đã.

“Con vừa mới đi tới công ty của bạn...”

Tôi nói xong thì dừng lại một chút, nhưng mẹ tôi chẳng có phản ứng gì cả.

“Công ty của họ là công ty phần mềm máy tính...”

Tôi tiếp tục nói.

Lúc này mẹ tôi không nhịn được nữa, nói:

“Con đừng có ở đó mà đánh trống lảng nữa! Chuyện công ty của bạn con thì có quan hệ gì với chuyện này!”

Không có quan hệ? Xem ra chuyện của tập đoàn Ánh Rạng Đông hai người vẫn chưa biết.

Vậy thì tôi an tâm rồi, ngoại trừ chuyện này, thì tôi cũng không có cái gì gặt cha mẹ.

Nhưng nhìn bộ dạng của hai người, thì giống như tôi đã làm một chuyện gì đó vô cùng nghiêm trọng, giống như tôi đã làm chuyện gì đó tội ác ngập trời, không thể tha thứ ấy.

“Con có nói không, hay để cha phải nói?”

Cha tôi thấy tôi rất lâu không nói câu nào, thì hét lớn.

“Cha nói đi.”

Tôi thuận miệng nói.

Thật ra tôi đúng là không có gì để nói, thì bảo tôi phải nói thế nào đây?

“Tốt! Tốt! Tốt!”

Cha tôi nói liên tục ba chữ tốt, rồi tiếp tục nói:

“Thằng nhóc này, con còn ngang ngạnh nữa ư? Có phải là Lão tử không quản được con nữa hay không? Con không nói! Được, Lão Tử nói thay con, Nhan Nghiên đã làm gì có lỗi với con? Vậy mà con đó học theo thói đời, có vợ hai rồi? !”

Vợ hai?

Đây là lần thứ hai tôi được nghe người khác nhắc tới từ này, lần trước là Ngô mập mập, lần này...

Chẳng lẽ đây là chuyện về Trần Vi Nhi? Tôi thầm kêu một tiếng “Không tốt” !

Buổi sáng thân mật với Trần Vi Nhi ở dưới nhà, chắc chắn là đã bị hai người nhìn thấy rồi!

“Đúng vậy, Nhan Nghiên là một cô nương tốt! người ta thích con như vậy, thậm chí còn đem cái quý giá nhất cho con, vậy mà con không biết quý trọng? Lại học theo người ta, chân đứng hai thuyền? Con đúng là đã làm bậy làm bạ rồi!”

Mẹ tôi tiếp lời của cha tôi, nói.

“Cha! Mẹ! Đây là chuyện riêng của con, con sẽ xử lý tốt, hai người không cần quan tâm!”

Nếu đã tới bước này, thì tôi cũng chẳng cần giấu diếm, dứt khoát nói thẳng ra.

“Chuyện riêng ? Con là do mẹ sinh, vậy mà lại dám nói chuyện riêng với mẹ ư? Mẹ thấy con muốn ăn đòn rồi?”

Mẹ tôi tức giận, nói.

“Mẹ, chuyện này là do người ta tình nguyện, con không có ép buộc ai cả!”

Tôi giải thích.

“Người ta tình nguyện? Tiểu cô nương buổi sáng nay ở dưới nhà là ai? Có quan hệ như thế nào với con?”

Mẹ tôi hỏi.

“Nàng là bạn gái của con.” Tôi khẳng định nói.

“Bạn gái? Vậy thì nàng có biết chuyện con với Triệu Nhan Nghiên hay không?”

Mẹ tôi cười lạnh nói.

“Có biết!” Tôi không chút do dự nói.

“Có biết? Con được lắm, Triệu Nhan Nghiên có biết chuyện này hay không?”

Ở trong suy nghĩ của mẹ tôi, thì tới 90% là tôi đi dụ dỗ người con gái kia, căn bản là nàng chưa biết tôi chân đứng hai thuyền.

“Biết.”

Tôi không chút do dự nói.

Chỉ một câu nói như vậy mà làm cho mẹ tôi trợn mắt, há mồm:

“Con nói gì? ! Biết? Biết mà vẫn cùng con ở chung một chỗ?”

Mẹ tôi cả kinh kêu lên.

“Được rồi, không cần phải nói nữa. Cha thấy người con gái kia chắc chắn là không có gì tốt, biết chuyện của con với Nhan Nghiên, vậy mà vẫn còn bám dính lấy con, thì khẳng định là một người không tốt rồi!”

Cha tôi kết luận nói.

Nhưng mà câu nói tiếp theo của tôi đã đập tan kết luận này, tôi nói:

“Triệu Nhan Nghiên nàng cũng biết.”

“Con... Con nói gì?”

Cha tôi không tin tưởng vào tai của mình, nói:

“Triệu Nhan Nghiên cũng biết! ? Con lừa ai đó? Chẳng lẽ lại có một người con gái đồng ý cho bạn trai của mình có hai người bạn gái? Con cho cha là người ngu, hay là Triệu Nhan Nghiên là người ngu đây?”

“Cha! Cha hãy nghe con nói đã, hai người không ai là người ngu cả! Nhưng mà những lời con nói là sự thật.”

Tôi bình tĩnh nói.

“Mẹ của thằng nhỏ, bà xem thằng ranh này có phải là đang bị sốt hay không? Tại sao nó lại có thể nói ra lời làm người khác không thể tin được như thế?”

Cha tôi kinh ngạc chỉ vào người của tôi, nói.

“Lão Lưu, ông đừng vội trách Tiểu Lỗi. Chúng ta cứ từ từ nói chuyện đã, bình thường Tiểu Lỗi không phải là một đứa trẻ nói dối!”

Mẹ tôi chỉnh lý một chút, uống một hớp chậm rãi nói.

“Được rồi! Vậy thì con nói cho chúng ta biết, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!”

Cha tôi thở dài nói.

“Cha! Mẹ! Quan hệ giữa ba người chúng con ai nấy cũng biết hết, hơn nữa đều là cam tâm tình nguyện. Lúc này, chúng con vừa mới đi ăn Kentucky Fried Chicken, còn nữa, thật ra hôm trước ở nhà Triệu Nhan Nghiên, cũng là ba người...ở chung một chỗ.”

Tôi nói thẳng một mạch, dứt khoát nói ra, đỡ cho cha mẹ tôi còn thắc mắc chuyện gì nữa.

“Ba người ở cùng một chỗ! Tiểu Lỗi, chuyện hoang đường như vậy con cũng làm được ư? Hơn nữa còn ở trong nhà của Nhan Nghiên ?”

Mẹ tôi kinh ngạc vô cùng, cha tôi thì trợn mắt há mồm nhìn tôi.

“Dạ, cho nên chuyện này không làm tổn thương tới ai, cũng không có lỗi với người nào. Hai người bọn họ quan hệ cũng rất tốt.”

Tôi tiếp tục nói.

“Chuyện này... Ai! Đúng là làm bậy, làm bạ mà!”

Rất lâu sau, cha tôi mới nói được một câu.

“Vậy, người nhà của Nhan Nghiên có biết quan hệ của các con không?”

Mẹ tôi lo lắng hỏi, loại chuyện này vạn nhất bị phát hiện, thì thằng nhỏ này không bị đánh gãy chân mới lạ, làm gì có ai hòng con gái mình có chung chồng với người khác!

“Chú Triệu cũng biết, cũng đã gặp chúng con, khi đó còn cố ý chạy tới công ty để ngủ nữa.” Tôi nói.

Thật ra thì Triệu Quân Sinh là thủ hạ của tôi, phải ủy khuất cầu toàn là chuyện đương nhiên.

“Chuyện này...rất cục là chuyện quái quỷ gì đây!”

Cha tôi hôm nay bị kinh sợ, có lẽ còn nhiều hơn nửa đời người trước.

Trong lòng không khỏi cảm thán: thế giới này quả thực quá điên cuồng! Xem ra mình bị bỏ rơi ở phía sau rồi!

Trong lòng tôi nghĩ thầm, mới có chuyện này mà hai người đã kinh ngạc như vậy, nếu như nói hết mọi chuyện ra, thì không biết còn tới mức nào nữa.

“Có đúng như vậy không?”

Mẹ tôi cũng bị kinh hãi, nhưng vẫn hoài nghi hỏi tôi. Chuyện này dù đổi lại là người khác, cũng không thể tin tưởng ngay được.

Dù sao hai cô gái kia còn nhỏ tuổi, đồng thời thích một người thì có thể hiểu. Nhưng mà ngay cả cha của Triệu Nhan Nghiên cũng điên cuồng theo bọn trẻ này, thì đúng là có chút kinh hãi thế tục rồi!

“Đúng.”

Tôi gật đầu:

“Nếu mẹ không tin, thì lần sau Nhan Nghiên tới, mẹ có thể hỏi nàng.”

“Ai! Quên đi, nếu là như vậy, người trong cuộc còn không nói gì, thì người ngoài chúng ta làm sao có thể xen vào đây!”

Mẹ tôi thở dài nói:

”Chuyện của bọn trẻ các con, mẹ không có gì để nói nữa! Cho dù muốn quản, cũng quản không được! Nhưng mà cho dù như thế nào, mẹ cũng là mẹ của con!

Nên mẹ có một câu nói trước, nếu như hai cô gái kia đều cam tâm tình nguyện đi theo con, thì con phải đổi đãi cho công bằng, vì cả hai người đều là con dâu của mẹ.

Nhưng mà một khi trong hai chỉ có thể chọn một, thì nhất định con phải chọn Nhan Nghiên, nếu không con đừng bước vào căn nhà này nữa!”

Tôi gật đầu. Tôi biết, chuyện này cũng đã qua đi.

Những câu nói này của mẹ tôi cũng là nói thừa, hai người này sẽ không bao giờ rời bỏ tôi, nếu khi bắt buộc chỉ cưới một người, thì tôi chỉ cưới Triệu Nhan Nghiên, vì đây là mục tiêu mà của tôi khi sống lại!

Nghĩ tới cưới xin, tôi lại đau đầu, Triệu Nhan Nghiên đã là pháp định thê tử của tôi thì không phải nói tới, nhưng mà chủ yếu là Trần Vi Nhi, tiểu nha đầu này mặc dù không tranh giành cái gì cả, nhưng mà tôi đã đáp ứng sẽ chính thức cưới nàng vào nhà.

Nhìn mặt nàng mừng rỡ như vậy, thì khẳng định đó là sự vui mừng từ đáy lòng! Có thể kết hôn hai lần không?

Nhưng việc này quốc gia đâu cho phép, khi đó tôi sẽ vi phạm luật hôn nhân gia đình.

Quên đi, chuyện này để sau hãy tính.

134. Chương 133: Tâm Tư Của Ngô Huỳnh Huỳnh

“Đợi một chút đã”

Khi tôi đang chuẩn bị về phòng, thì bị cha tôi gọi lại.

“Còn chuyện gì nữa không, cha?”

Tôi theo bản năng xoay người lại.

“Thằng nhãi này, sau này chú ý một chút, đừng có ở bên ngoài trêu hoa gheo nguyệt nữa! Thật không biết kiếp trước con tích được phúc đức gì, mà lại có hai tiểu cô nương khăng khăng theo con, cha hôm nay nói lần cuối cùng, nếu như dám dẫn về nhà người thứ ba, thì cha sẽ đánh gãy chân của con!”

Cha tôi nhìn tôi, dạy dỗ nói.

“Con biết rồi. Nhưng mà nếu như hai người Nhan Nghiên mà muốn con tìm thêm một người nữa, thì con cũng không có cách nào khác đâu.”

Nói xong, không đợi cha tôi kịp phản ứng, tôi chạy vút vào phòng.

Mới vừa đóng cửa lại, đã nghe tiếng cha tôi quát lớn:

“Thằng nhãi kia, con đang đùa cha phải không? !”

...

“Quên đi, Lão Lưu. Nhan Nghiên còn không nói, thì chúng ta làm gì phải ở nơi này thêm vào làm gì.”

Mẹ tôi nói.

“Nhưng mà chuyện này có chút quá đáng, tiểu tử này cho rằng nó đang ở chế độ cũ, muốn tam thê tứ thiếp.”

Cha tôi nói.

“Việc này chứng tỏ rằng tiểu tử này rất có mị lực. Thật ra trong lòng tôi rất cao hứng, có hai con dâu, thì một người làm mẹ như tôi cũng được vinh quang!”

Mẹ tôi nói.

“Điều này cũng đúng. Nhưng mà sẽ vi phạm luật hôn nhân gia đình đấy?”

Cha tôi lo lắng nói.

“Phạm cái đầu ông, ông xem mấy năm nay có biết bao nhiêu người có vợ hai, bồ nhí, mà có bị phạt gì đâu. Hơn nữa, nếu không đăng ký, thì đâu phải là kết hôn!”

Mẹ tôi liếc cha tôi một cái, nói.

“Nghe ý tứ của thằng nhóc này, hình như sau này nó còn muốn dẫn thêm người về.”

Cha tôi kết luận một câu.

“Còn dẫn? Quên đi, hai vợ ba cũng chẳng khác gì nhau cả, chỉ cần Triệu Nhan Nghiên không phản đối, thì những người làm cha mẹ như chúng ta còn có cái gì để nói đây.”

Mẹ tôi chẳng quan tâm tới chuyện này.

“Chỉ sợ nó lại tiếp tục dẫn thêm người...”

Cha tôi lo lắng nói.

“Cái gì? !”

Mẹ tôi bi đạ cho sợ hết hồn.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, khi tôi còn chưa tỉnh ngủ, thì đã nhận được điện thoại của Ngô Huỳnh Huỳnh.

“Đại tỷ, Cô không thể để cho tôi ngủ thêm một chút hay sao? Phải biết rằng, tối hôm qua tôi ngủ rất muộn...”

Tôi không tình nguyện nói vào trong điện thoại.

“Cái gì đại tỷ, làm như người ta lớn tuổi lắm không bằng, cứ gọi tôi là Oánh Oánh đi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh gất giọng.

“Cô cứ để tôi ngủ thêm một chút nữa, tôi sẽ gọi cô là em!”

Tôi trêu chọc.

“Phi! Không đứng đắn chút nào, chỉ biết chiếm tiện nghi của người ta!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói.

“VẬY ĐƯỢC, TÔI SẼ GỌI CÔ LÀ OÁNH OÁNH! OÁNH OÁNH ĐẠI TỶ, CÔ ĐỂ CHO TÔI NGỦ THÊM MỘT LÁT ĐI!”

Tôi mơ mơ màng màng nói.

“Lưu ... Lỗi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh đột nhiên hét lớn:

“Tôi ghét cậu, sao cậu lại dám gọi tôi là đại tỷ!”

Tôi thoáng cái đã bị đánh thức hơn phân nửa, cơn buồn ngủ đã bay mất không ít.

“Oánh Oánh, Oánh Oánh ngoan, vậy cô để cho tôi ngủ nhé...”

Tôi nói.

“Không được, nếu như lúc này cậu không nói như vậy, tôi có thể xem xép đáp ứng thỉnh cầu của cậu, nhưng mà bây giờ tôi đã tức giận, đừng nói tới cái cửa đó, ngay cả cửa sổ cũng không!”

Ngô Huỳnh Huỳnh không vui nói.

Không có cửa cũng không sao, dù sao thì tôi cũng đã bị nàng đánh thức rồi.

“Oánh Oánh đại... Đại tiểu thư, xin hỏi cô định làm gì?”

Rất may mà tôi tương đối cơ trí, nếu không thì gặp họa rồi.

“Coi như cậu thông minh!”

Ngô Huỳnh Huỳnh đương nhiên là biết tôi lỡ lời:

“Cậu hôm qua mới đáp ứng là đi mua xe cho tôi mà!”

“Đúng vậy, tôi đã đáp ứng cô...”

Tôi ngắt, không phải hôm nay nàng sẽ bắt tôi đi theo nàng đó chứ? !

“Cậu còn nhớ rõ vậy thì tốt, tôi còn tưởng rằng cậu ngủ một giấc đã quên ngay rồi”.

Ngô Huỳnh Huỳnh cười nói.

“Tôi làm sao quên được.”

Tôi cười khỏ nói.

“Không là tốt rồi! Mau tới đón tôi, ngay bây giờ chúng ta sẽ tới đại lý xe để mua xe!”

Ngô Huỳnh Huỳnh không nhanh không chậm nói.

“Bây giờ?” Tôi toát mồ hôi!

“Đúng, bây giờ!”

Ngô Huỳnh Huỳnh khẳng định nói.

“Thôi được, cô ở chỗ nào, tôi tới đón cô!”

Tôi duỗi lưng một cái nói.

Thật ra thì tôi hoàn toàn có thể cự tuyệt, nhưng mà tôi đã đáp ứng người ta, thì sớm muộn cũng phải làm, không bằng sớm làm xong cho nó rảnh nợ.

Nhưng mà sự thật lại chứng minh, cái suy nghĩ này của tôi đã hoàn toàn sai lầm.

“Tôi ở trong khu biệt thự của Tư Lệnh viên thuộc quân khu Tùng Giang, sau khi cậu tới, thì điện thoại cho tôi một tiếng, tôi nói với trực ban gác cổng.”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói.

“Được rồi, hai tiếng nữa gặp mặt!”

Tôi nói xong, cũng không đợi nàng trả lời, thì trực tiếp cúp điện thoại.

Ở bên kia, Ngô Huỳnh Huỳnh đang cầm điện thoại, tức giận nói:

“Lưu Lỗi! Cậu thật giỏi!”

Vốn Ngô Huỳnh Huỳnh định nói nữa, thì hấn đã cúp điện thoại!

Thừa dịp trong khoảng thời gian này, tôi vội vàng làm tỉnh ngủ, nếu không tôi sẽ không đảm bảo được việc khi lái xe có đụng người nữa hay không.

Khi tôi xuất hiện ở trước cửa khu vào của quân khu Tùng Giang, cũng là chuyện của hơn hai giờ sau. Anh lính gác chẳng thèm nhìn tôi một cái, lập tức cho qua.

Hiển nhiên là Ngô Huỳnh Huỳnh đã nói trước, nhưng nàng làm sao biết biển số xe của tôi? Chẳng lẽ bởi vì tôi đụng xe nàng, nên nàng đã ghi nhớ từ trước?

Thật ra thì, Ngô Huỳnh Huỳnh lúc này đã sớm ngồi trong phòng khách nhìn ra bên ngoài, phải nói là trông mòn con mắt.

Kể từ khi tôi mới cúp điện thoại, thì Ngô Huỳnh Huỳnh không một chút nào trễ nải, đã ngồi đợi trong phòng khách rồi.

Nhưng càng lúc càng làm nàng tức giận, vốn có bao nhiêu người mời nàng, nàng không đáp ứng, vậy mà hôm nay nàng vội vàng hẹn người ta, mà người ta đâu có để ý cơ chứ.

Nhưng rồi tức giận lại chuyển thành lo lắng, cuối cùng, thì nàng chỉ hy vọng hấn nhanh chóng xuất hiện. Nhưng trong một thời gian dài như vậy, đâu có thấy thân ảnh của hấn đâu.

Ai! Ngô Huỳnh Huỳnh thở dài, rồi lại tự nghĩ tới bản thân mình, người ta có hai đại mỹ nữ làm bạn, thì không biết có hứng thú với mình nữa hay không nữa?

Huống chi mình lại còn lớn hơn so với hấn... Xem ra... Chẳng lẽ lần đầu tiên mình thích một người, lại cứ như vậy mà không thành hay sao?

“Bíp...bíp!”

Hai tiếng còi xe đã mang Ngô Huỳnh Huỳnh trở lại với hiện thực.

Vừa ngẩng đầu, đã thấy ngoài cửa có một chiếc xe Jetta, cánh cửa từ từ mở ra, có một người đang mỉm cười tà tà, không phải hấn thì là ai đây cơ chứ!

Ngô Huỳnh Huỳnh cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy, đẩy cửa phòng chạy ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, nỗi nhớ mong và ủy khuất đồng thời xông lên đầu, nàng cũng chẳng hiểu được tâm tư của mình lúc này nữa.

“Tại sao cậu lại tới trễ như vậy!”

Ngô Huỳnh Huỳnh cau mày nói.

“Đi mua xe thì phải tới ngân hàng lấy tiền rồi!”

Tôi cầm lấy một cái va li ở ghế phụ lái, quơ quơ trước mặt nàng.

Tôi vừa mới rút nó ra ở ngân hàng Công Thương, và cũng chính là nguyên nhân mình tới muộn.

“Cậu đi mua xe mang theo tiền mặt hay sao! ?”

Ngô Huỳnh Huỳnh không biết nói gì nhìn tôi, giống như đang nhìn một con quái vật.

Nhưng mà nàng cũng rất cao hứng, nhìn cái vali to như vậy, bên trong ít nhất cũng có khoảng trăm vạn, xem ra hẳn đúng là định mua cho mình xe thể thao rồi.

“Đại... Đại tiểu thư, cô đừng nhìn tôi như vậy, không thì tôi lại tưởng là cô thích tôi đó.”

Tôi đùa giỡn nói.

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe vậy, thì trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, thầm nghĩ: hiểu lầm cái gì, là sự thật đấy! Nhưng ngoài miệng lại nói:

“Cậu không có chi phiếu sao? Đâu có ai đem theo một vali tiền đi mua xe đâu!”

“Đó là do tôi sợ đến lúc tính tiền, thì người ta lại nói với tôi, xin lỗi, chi phiếu của ngân hàng XX hệ thống của chúng tôi vẫn chưa liên thông được...”

Tôi cười hì hì học theo giọng điệu của Ngô Huỳnh Huỳnh khi tính tiền cho tôi ở Hoàng Triều (xem chương 96)

“Cậu... Cậu thật đáng ghét!”

Ngô Huỳnh Huỳnh đỏ mặt nói, nhưng trong lòng đúng là đang nghĩ tới cảnh ở trong nhà hàng:

“Cậu chỉ biết khi dễ người ta thôi!”

“Đúng rồi, tôi có một vấn đề muốn hỏi cô, tại sao cô lại đi làm ở Hoàng Triều?”

Tôi hỏi một nghi ngờ trong lòng mình.

“Tôi làm việc ngoài giờ không được sao!”

Ngô Huỳnh Huỳnh liếc tôi một cái nói.

“Cô làm việc ngoài giờ? Trông cô giống một người thiếu tiền ư!”

Tôi kỳ quái nói, Đại tiểu thư của tư lệnh một quân khu thiếu tiền?

“Tôi muốn tự mình kiếm tiền!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói.

“A!” Tôi gật đầu:

“Vậy cô đã kiếm được bao nhiêu tiền rồi?”

“Mới được hơn 5 vạn, mua được chiếc xe đấy. Nhưng hôm qua bị cậu làm bẹp rồi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh tức giận nói.

Lúc này tôi mới ý thức được mình đã nói tới một chủ đề thật ngu xuẩn! Đúng là ngu hết mức, tự đứng lại đẩy mình thành một tên đầu sỏ phạm tội!

“Lên xe đi... chúng ta đi mua xe mới.”

Tôi nhìn Ngô Huỳnh Huỳnh đang trợn mắt, lúng túng nói.

“Hừ!”

Ngô Huỳnh Huỳnh hừ nhẹ một tiếng lên xe.

Nhưng mà trong lòng lại vô cùng vui vẻ, cuối cùng cũng có thể lấy lại mặt mũi cho mình, muốn tính toán với mình ư?

Chẳng nhẽ hai biệt hiệu “ma nữ” và “chuyên gia chinh người” bỏ không hay sao! Cái chủ đề vừa rồi là mình cố ý dẫn dụ hẳn, mục đích là để cho hẳn phải kính ngạc về mình!

Chứ cái xe cũ kia mình cũng mới mua được mấy ngày, đâu có tình cảm gì với nó, cứ hỏng thì hỏng thôi.

Tôi đâu biết suy nghĩ trong lòng nàng, còn tưởng rằng nàng tức cảnh sinh tình, cho nên không có cách nào khác, lại nói:

“Oánh Oánh, tôi kể chuyện cười cho cô nghe nhé?”

Nói tới chuyện cười đúng là sở trường của tôi, Triệu Nhan Nghiên, Trần Vi Nhi chẳng phải là do tôi dùng thủ đoạn này mới câu dẫn được hay sao.

“Không nghe.”

Ngô Huỳnh Huỳnh thuận miệng nói.

“Không nghe thì thôi!”

Dối cái gì mà dối, bướng cái gì mà bướng, người bình thường thì đừng hòng tôi kể cho nghe nhé.

Loại đái ngộ như vậy, ngoại trừ hai lão bà của tôi, thì làm gì còn có ai được hưởng?!

Do vậy, tôi chỉ chăm chú lái xe, hai người trở nên trầm mặc.

Một lát sau, Ngô Huỳnh Huỳnh thấy tôi không nói gì, có chút chột dạ, nhỏ giọng nói:

“Vậy cậu nói đi, tôi muốn nghe.”

“Cô muốn nghe thì nghe, không muốn nghe thì không nghe, cô tưởng tôi là cái đài à!”

Tôi cố ý nghiêm mặt nói.

Nhưng trong lòng lại có chút buồn cười, Ngô Huỳnh Huỳnh này tính ra cũng phải hơn tôi 3 tuổi, tại sao tính tình vẫn còn trẻ con như vậy.

“Ai nha, tôi sai rồi vậy đã được chưa! Cậu mau nói đi, Lưu Lỗi, xin cậu đấy!”

Ngô Huỳnh Huỳnh tá hỏa, vội vàng làm nũng, nói.

135. Chương 134: Sao Lại Rẻ Như Vậy Chứ?

“Rột cục cô có muốn mua xe hay không?”

Tôi bị Ngô Huỳnh Huỳnh dẫn đi lòng vòng tới mức choáng váng đầu óc.

“Mua, tại sao lại không mua! Nhưng mà tôi phải thích chiếc nào đó mới mua được chứ!”

Ngô Huỳnh Huỳnh vừa nói, lại tiếp tục đảo thêm một vòng.

“Đây đã là vòng thứ tư rồi đó, ngay cả ông chủ ở đây cũng biết mặt chúng ta rồi...”

Tôi u oán nói.

“Đúng vậy, trước phải cho người ta quen mặt, sau mới dễ dàng trả giá!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói.

“Tôi không có tiếc số tiền này, cô mau chọn xe đi! Nếu mà đi theo cô một vòng nữa thì tôi ngất mất!”

Tôi cười khổ nói.

“Vậy cũng không được! Sao cậu chẳng biết tiết kiệm gì cả, tôi phải làm công mất hai năm mới mua được 1 chiếc xe kia đấy!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói.

“Vậy chúng ta mua lại con xe cũ là được rồi!”

Tôi đề nghị nói.

“Tại sao cậu chẳng có lương tâm gì cả, lại muốn tôi bị đụng xe à?”

Ngô Huỳnh Huỳnh mắt húng nói.

“Wow, chiếc xe này thật đẹp! Lưu Lỗi, cậu xem, đây là một chiếc BMW loại mới nhất!”

“Vậy thì mua chiếc xe này đi...”

“Không được, tôi muốn xem lại nó một chút!”

”Wow, Cái xe này cực tốt! Phong 4500 đó! :

“Xe này là của nước nhật, chúng ta đổi xe khác đi.”

“Tôi cũng chán Nhật Bản, nếu như là của quốc gia thì tôi sẽ mua nó.”

“Wow, ở nơi này thậm chí còn có xe thể thao Lamborghini !”

“Vậy thì mua chiếc xe này...”

“Hình như nó chỉ là hàng triển lãm mà thôi...”

Cả ngày hôm nay tôi đều đi theo Ngô Huỳnh Huỳnh, lúc đầu nhân viên cửa hàng còn nhiệt tình giới thiệu tính năng và giá cả của từng chiếc xe, nhưng một lúc sau, coi hai chúng tôi là người nghèo bị bệnh thần kinh.

“Oánh Oánh, cô rất cuốc là muốn mua chiếc xe nào!”

Tôi nhìn đồng hồ trên tay một chút, cũng đến giờ đóng cửa của đại lý xe, nhưng nàng vẫn chưa chọn được cái nào.

Cho dù bây giờ nàng có mua hết xe của thành phố này, tôi cũng không chút do dự mà đồng ý.

Mất toi cả ngày của tôi, thời gian quý giá như vậy, tôi có thể cùng với hai lão bà XXOO bao nhiêu lần!

“Tôi còn chưa nghĩ ra, nếu không chúng ta đi về, ngày mai lại tới xem tiếp?”

Ngô Huỳnh Huỳnh cười hì hì nhìn tôi nói.

Ngày mai còn tới? ! Không nghe lầm đó chứ? Tôi đã hiểu ra, đây là cô gái này đã sớm có dự mưu, chứ hôm nay không định mua xe!

“Có được hay không?!”

Ngô Huỳnh Huỳnh thấy tôi không nói lời nào, phất phất cánh tay, nói.

Nhưng mà nàng không phải lão bà của tôi, cho nên chiêu này vô hiệu. Tôi chỉ là lạnh lùng nói:

“Không được!”

Nói xong, tôi liền ném vali tiền cho nàng, nói:

“Tiền tôi đưa cho cô, ngày mai cô tự mình tới mua đi!”

Làm xong những chuyện này, tôi cũng không nhìn nàng nữa, quay đầu rời đi. Nói thật, tôi ghét nhất loại người tự cho mình có chút thông minh, đi đùa giỡn người khác.

Chính sự thì không làm, suốt ngày chỉ nghĩ những mưu kế nhỏ nhen, coi người khác thành kẻ ngu để đùa giỡn.

“Lưu Lỗi! Cậu đứng lại đó cho tôi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh vội la lên.

“Trong nhà lão tử còn có hai kiêu thê đang đợi, lại muốn tôi theo một tiểu cô nương như cô chơi trò nội tâm ư, Lão Tử không rảnh!”

Tôi tức giận, nếu như không phải do tôi có trách nhiệm trong sự cố giao thông ngày hôm qua, thì tôi đã mặc kệ nàng từ lâu rồi.

“Tôi... Tôi sai rồi được chưa! Tôi mua, bây giờ tôi lập tức mua ngay! Cậu đừng đi nữa...”

Ngô Huỳnh Huỳnh thấy tôi nổi giận, lập tức bị dọa cho sợ hãi, trong khi nói còn khóc nức nở.

Trong lòng thì nghĩ, sao mình lại bị dọa tới mức này, nếu đổi lại là người con trai khác, lại còn thích chờ mình càng lâu càng tốt, nhưng hôm nay mình lại bị người khác dọa cho phải thỏa hiệp.

“Không được, bây giờ cô nói như vậy, sau này cô lại tìm cách hại tôi. Một lời của cô luôn có hai nghĩa, bản lĩnh bịa đặt của cô tôi đã lĩnh giáo rồi, cô dùng thủ đoạn này mà đùa giỡn với người khác đi.”

Tôi càng nói càng tức giận, âm thanh cũng lớn thêm mấy lần.

“Tôi... Tôi không phải như cậu nghĩ đâu...”

Nói tới đây, Ngô Huỳnh Huỳnh bỗng nhiên khóc ô ô lên:

“Cậu nói chuyện không giữ lời chút nào hết, hai chúng ta đã ghé tay...”

Ai ~! Tôi âm thầm thở dài một hơi, con người của tôi thấy khóc là lại mềm lòng. Tôi xoay người đi tới bên cạnh của Ngô Huỳnh Huỳnh, nói:

“Oánh Oánh, được rồi, là tôi không tốt, ngày mai chúng ta lại đi mua có được không?”

“Cậu đi kệ cậu! Ai bảo cậu coi tôi là người giả mù sa mưa, tôi ghét cậu... Cậu đi mau đi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh thấy tôi nói như vậy, nằng lại càng khóc lợi hại hơn, nắm tay nhỏ của nàng đấm loạn lên trên người của tôi.

Cái này... Tôi toát mồ hôi! Lòng dạ của nữ nhân, đúng là như mò kim dưới đáy biển! Mới rồi còn bảo tôi không được đi, giờ lại đuổi tôi đi ngay được!

“Cô muốn xem thì chúng ta cứ từ từ mà xem, đến khi cô hài lòng mới mua có được hay không?”

Việc cấp bách, trước tiên tôi phải dụ dỗ nàng đã, bởi vì đã có nhiều người vây lại xem rồi. Mẹ kiếp, có khi lại tưởng tôi khi dễ con gái.

“Không cần cậu mua nữa, tôi sẽ mua một cái xe đạp để cho người ta đụng chết.”

Ngô Huỳnh Huỳnh nức nở nói.

Quả nhiên, có một bà lão nói:

“Thanh niên bây giờ, đúng là không có đạo đức, chỉ biết khi dễ con gái!”

“Đúng vậy, nhìn cái tay của tên thất đức kia kia!”

Có người phụ họa nói.

“Đúng là nghiệp chướng, nếu tôi mà là nữ nhân tôi sẽ tát cho hắn một cái”

“Nếu đây là bạn trai tôi, tôi sẽ đạp cho hắn một cái vào tiểu đê đê!”

“...”

“Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì chỉ một lát nữa là sẽ có người tới bắt nạt tôi đấy!”

Tôi nhỏ giọng nói với Ngô Huỳnh Huỳnh.

“A...”

Ngô Huỳnh Huỳnh đương nhiên là nghe thấy người khác nói chuyện, khi thấy tôi nói như vậy, thì bật cười.

Tôi thấy nàng nín khóc mỉm cười, trong lòng biết là bão táp đã qua.

“Vây đi thôi...”

Ngô Huỳnh Huỳnh đỏ mặt nói với tôi, trông giống y như một người vợ nhỏ.

Sau khi tôi với Ngô Huỳnh Huỳnh rời đi, thì sau lưng chúng tôi có người chỉ chỗ:

“Nếu là tôi, thì sẽ không bao giờ dễ dàng tha thứ cho hẳn như vậy!”

“Đúng vậy, trước kia lão công của tôi thiếu chút nữa quỳ xuống với tôi!”

“Thật đúng mất thể diện nữ nhân của chúng ta!”

“...”

“Không tức giận nữa chứ?”

Tôi nhìn Ngô Huỳnh Huỳnh nói.

Tôi ngắt, chuyện này là thế nào, rõ ràng là nàng trêu chọc tôi trước, bây giờ lại biến thành tôi dụ dỗ nàng.

“Miễn cưỡng lắm mới không tức giận!”

Ngô Huỳnh Huỳnh liếc mắt nhìn tôi nói.

“Miễn cưỡng lắm mới không tức giận? Chẳng phải lúc nãy tức giận là gì?”

Tôi cười nói.

“Bây giờ không tức giận, giữ lại để sau này tức giận.”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói.

“Sau này? Tức giận với ai?”

Tôi bỗng nhiên muốn trêu chọc cô gái này một chút.

“Hừ! Đương nhiên là cậu!”

Ngô Huỳnh Huỳnh hừ nói.

“Tức giận với tôi? Bản thân tôi không có ý kiến, chỉ sợ hai lão bà của tôi không đồng ý đâu!”

Tôi liếc mắt đưa tình nói.

“...?”

Ngô Huỳnh Huỳnh đầu tiên là sững sốt, nhưng lập tức hiểu ra, tức giận nói:

“Ai tức giận với cậu, thật dơ mặt!”

Kết quả sáng sớm ngày thứ hai, tôi lại bị Ngô Huỳnh Huỳnh kéo đến đại lý xe, nhưng mà ngày hôm nay biết điều hơn ngày hôm qua nhiều, thứ nhất, nàng đi thẳng tới chiếc xe Lamborghini mà hôm qua đã chọn, xem ra xe thể thao đối với cô bé này có lực hấp dẫn tương đối lớn.

“Xe này bán thế nào?”

Ngô Huỳnh Huỳnh chỉ vào cỗ xe Lamborghini, hỏi cô gái bán hàng.

Do mới sáng sớm, cô gái bán hàng này còn đang bận dọn dẹp, khi ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra lại là đôi nam nữ thanh niên ngày hôm qua, trong lòng nàng lập tức không thích.

Trong mắt nàng, hai người kia chỉ là những người nghèo rớt mùng tơi.

Hôm nay thấy người con gái mở miệng, thì ý nghĩ của mình lại càng thêm xác định, có ai nói câu “Xe này bán thế nào” bao giờ? ! Có ai nói như vậy đâu? Cô cho rằng đây là chợ bán cải trắng à?

Cho nên cô gái bán hàng tỏ ra hồ hững với Ngô Huỳnh Huỳnh, coi như mình chưa nghe thấy điều gì cả.

“Này, tôi đang nói chuyện với cô đấy, loại xe này bao nhiêu tiền một chiếc?”

Ngô Huỳnh Huỳnh vốn là người không câu nệ tiểu tiết, cho nên không giống một tiểu thư khuê các.

Cho nên nàng không phải là một người điêu luyện sắc sảo trong việc trả giá, chứ không phải là cố ý làm như vậy.

Ngay cả tôi ở một bên cũng buồn cười. Bao nhiêu tiền một chiếc? Hình như nàng đang coi đây là một thị trường bán lẻ.

“Bao nhiêu tiền một chiếc? Cô đang mua thức ăn đấy à?”

Cô gái bán hàng không nhận được nói.

Vốn trên mặt tôi đang cười nhưng lập tức trở nên nghiêm nghị:

“Hỏi cô bao nhiêu tiền người thì cô cứ nói đi, sao nói nhảm nhiều như vậy làm gì!”

Cô gái bán hàng sững sốt, không nghĩ tới người này lại làm ra vẻ người lớn như vậy, rồi lại nghĩ tới hành vi của chúng tôi ngày hôm qua, đương nhiên xếp chúng tôi vào hàng ngũ của những người nghèo.

Nếu như trước mặt nàng là hai người mang theo bạc vàng, thì nàng sẽ không dám làm như vậy, nhưng đối với hai người này, nàng không có chút nào sợ hãi.

“Nói cho cậu biết cậu cũng mua không nổi!”

Cô gái bán hàng khinh thường nói.

Thật ra thì chiếc xe này vốn không phải để bán, mà là đại lý bên Hồng Kông cấp cho để làm dáng cho cửa hàng.

Lúc mới trưng bày đã làm cho một số hãng bán xe ngay bên cạnh chấn động không ít.

“Xe này 380 vạn!”

Có một vị trung niên hỏi đầu bước từ bên trong ra nói. Hẳn chính là ông chủ của đại lý xe này, những gì xảy ra trước mắt ông ta đã biết hết.

Mặc dù trông hai người này sẽ không mua nổi xe, nhưng sáng sớm mới mở cửa hàng, không muốn gây chuyện thị phi, cho nên báo một giá tương đối cao, để dọa chạy đôi nam nữ này.

“Ba trăm tám mươi vạn?”

Ngô Huỳnh Huỳnh kinh ngạc há to miệng, trong mắt nàng, chiếc xe này cũng tương đối giống như chiếc xe cũ của nàng, chỉ hơn một cái là động cơ êm ái hơn một chút, sao giá tiền lại đắt như vậy? !

Trung niên nam tử nhìn vẻ mặt của Ngô Huỳnh Huỳnh, trong lòng càng thêm khinh bỉ nhìn.

Nghĩ thầm, hừ dọa chết người thì sao chứ? Chết thì chết nhanh đi, đừng ở chỗ này mà quấy rối.

Nhưng mà mấy câu nói kế tiếp của tôi lập tức làm cho trung niên nam tử này thay đổi ý nghĩ.

Tôi đang muốn tranh thủ mua thật nhanh chiếc xe này, rồi đuổi cô gái này trở về.

“Ba trăm tám mươi vạn? Chiếc xe này? !”

Tôi chỉ vào cỗ xe Lamborghini hỏi. Không thể nào, cái món đồ chơi này rẻ như vậy sao?

Tôi nhớ kiếp trước, khi thủ trưởng cũ của tôi là Từ Trung Bang mua một chiếc Lamborghini cho con gái của ông ta làm quà sinh nhật, tôi với hắn cùng đi chọn phải mất hơn 1000 vạn!

“Không sai!”

Trung niên nam tử đắc ý nói.

“Ôi trời ơi, nhìn cỗ xe tốt như vậy, nhưng sao giá lại rẻ như vậy chứ?!”

Tôi lắc đầu tự nhủ.

136. Chương 135: Ông Chủ Đại Lý Xe Kinh Hải

“Cậu... Cậu nói gì? !”

Trung niên nam tử kinh hãi nói, hấn căn bản không tin một đứa trẻ như thế này mà lại mua được một chiếc Lamborghini, nhưng tới cửa hấn rõ ràng nghe thấy câu nói

“Sao lại rẻ như vậy?” !

“Không có gì, Oánh Oánh, cô cảm thấy chiếc xe này như thế nào?”

Tôi không hề chú ý tới trung niên nam nhân này nữa, mà xoay người nói với Ngô Huỳnh Huỳnh.

“Rất đẹp, nhưng mà giá tiền...”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe tới ba trăm tám mươi vạn thì do dự! Đây cũng không phải là một số tiền nhỏ!

“Cô thích là được!”

Tôi nhìn trung niên nam tử tiếp tục nói:

“Xe này tôi mua, tiền đây!”

Tôi tiện tay để chiếc vali lên trên bàn, mở ra, trong đó toàn là những chồng tiền giá trị 100 đồng.

“Cậu... Cậu muốn mua! ?”

Trung niên nam tử không tin trọn to hai mắt, ngây ngốc nhìn khoản tiền lớn ở trước mặt.

Khi hấn nghe đứa trẻ này nói rẻ như vậy, hấn cũng không suy nghĩ, chỉ cho là hấn mạnh miệng. Bây giờ nhìn thấy toàn những chồng tiền 100 đồng, hấn lập tức ngẩn ngơ, nói không ra lời.

“Mau làm thủ tục đi!”

Tôi không nhịn được nói. Không giải thích được sao?

Ngay cả một Ông chủ của một siêu thị lớn như vậy, chẳng lẽ lại chưa từng nhìn thấy tiền hay sao?!

“Cái này... Cái này...”

Trung niên nam tử trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào. Xe này căn bản là hàng không bán, người ta chỉ cho mình mượn để trưng bày, ba trăm tám mươi vạn chẳng qua là hấn tùy tiện báo giá tiền, nhưng hấn không nghĩ tới một học sinh không có gì đặc biệt lại có thể mua được chiếc xe như vậy.

Nhưng bây giờ người ta đã đưa tiền tới, thành ra mình lại là người thất thố.

“Chiếc xe này thật ra không bán, chẳng qua chúng tôi chỉ đặt nó ở đây để triển lãm mà thôi...”

Trung niên nam tử ấp úng, đành phải nói thật.

“Không bán! ? Không bán sao ông lại báo giá!”

Tôi nghe thấy vậy lập tức phát hỏa, Ngô Huỳnh Huỳnh khó khăn lắm mới nhìn trúng một chiếc xe, tại sao lại không bán nữa?

Đổi lại là lúc bình thường, tôi chỉ cười trừ cho qua, nhưng hôm nay mà không mua được chiếc xe này, Ngô Huỳnh Huỳnh sẽ bám tôi tới lúc nào nữa!

“Có giá nhưng không bán thì đã làm sao, bây giờ tôi không bán cho cậu đấy?”

Cô gái bán hàng nghe thấy tôi quát lên như vậy, thì cũng lập tức đứng dậy. Hai người này mang theo vali tiền, khẳng định là loại nhà giàu mới nổi, chứ không có bối cảnh gì cả.

“Việc này không phải do cô quyết định!”

Tôi lạnh lùng nói.

Thấy tôi nói như vậy, trung niên nam tử cũng nổi giận:

“Cậu muốn cường ngạnh mua bán hay sao! Đừng tưởng rằng có tiền thì rất giỏi, nói cho cậu biết, cậu ở trong mắt tôi chẳng là cái gì cả! Nếu còn không đi, tôi liền báo cảnh sát!”

“Báo cảnh sát? Được, để cho xem người nào có lý!”

Tôi cười lạnh nói.

Lão già này cho tôi là người muốn khi dễ thì khi dễ hay sao chứ? Tưởng báo cảnh sát thì lão tử sợ ư, ngay cả dùi cui điện lão tử cũng ném thử rồi, còn cái gì mà sợ ?

Nói xong, tôi liền đếm ra hai mươi chong tiền mệnh giá 100 đồng để vào trong ba lô của Ngô Huỳnh Huỳnh, số tiền còn lại thì ném cho trung niên nam tử, nói:

“Ba trăm tám mươi vạn, làm thủ tục đi!”

“Cậu chờ đấy!”

Trung niên nam tử trợn mắt nhìn tôi một cái, hung hăng nói. Sau đó quay vào phòng gọi điện thoại.

Tôi thì ngồi trên ghế sa *** ở bên ngoài, thanh thoi cùng Ngô Huỳnh Huỳnh trò chuyện.

Ngô Huỳnh Huỳnh từ nhỏ lớn lên ở trong quân doanh, phụ thân lại là tư lệnh viên, vốn chẳng sợ trời sợ đất, lên chẳng lo lắng chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Trung niên nam tử nói chuyện điện thoại xong, hung hãn trợn mắt nhìn tôi một cái, nghĩ thầm, bây giờ các người cứ cười đi, một lát nữa thì sẽ khóc không ra nước mắt.

Chỉ cần gán cho các người tội danh làm lũng đoạn thị trường, nhiễu loạn trị an xã hội thì cũng có thể bắt giam các người mấy ngày.

Qua có chừng hơn mười phút đồng hồ, tôi thấy mấy người mặc cảnh phục đi tới.

Tôi chẳng có chút hoang mang nào, Ngô Huỳnh Huỳnh cũng giống như tôi, hai chúng tôi đang thảo luận chuyển biển số xe, giống như chiếc xe này đã biến thành của chúng tôi rồi.

Theo ý của nàng là tìm cha nàng cấp 1 biển số quân đội là được rồi. Nhưng mà tôi lại cảm thấy, chiếc xe Lamborghini này là xe thể thao trông đã sang trọng rồi, đâu cần thêm biển số xe quân đội nữa, nếu làm như vậy không khỏi có chút quá kiêu ngạo.

Cho nên ý của tôi là, biện pháp tốt nhất là tìm Khương Vĩnh Phú hỗ trợ, để cho hắn chuẩn bị cho chúng tôi một biển số thật tốt.

“Người nào gây chuyện ở đây? !”

Tên đội trưởng đội cảnh sát quát lên.

“Chính là hai người bọn họ, tôi đã nói với 2 người này rằng xe này không bán, bọn họ chẳng những muốn ép mua, còn muốn gây chuyện!”

Trung niên nam tử nói.

Tên đội trưởng đội cảnh sát đưa đôi mắt tham lam nhìn qua đồng tiền ở trên bàn, trên đó lại còn có 1 cái vali tiền lớn nữa chứ, rất lâu sau hắn mới thu hồi được ánh mắt.

Trong bụng thì nghĩ thầm, người này đúng là có tiền, tiền phạt trong cục tháng này còn chưa có thu xong, cơ hội tốt như vậy mà không tận dụng một phen thì phải đợi tới khi nào?

Cho nên hắn nghiêm túc đi tới chỗ tôi với Ngô Huỳnh Huỳnh, nói:

“Hai người anh chị, theo tôi về cục công an một chuyện!”

Tôi cùng Ngô Huỳnh Huỳnh tiếp tục đối đề tài, không ai thèm ngẩng lên cả.

“Tôi đang cùng hai người nói chuyện đấy, con mẹ nó, giả điếc hả!”

Tên đội trưởng đội cảnh sát thấy chúng tôi không để ý tới hắn chút nào, vẫn ở trước mặt hắn vui vẻ nói chuyện, cho nên tức giận, quát.

“Con mẹ nó, tao đang nói chuyện với mày đó, mày có điếc không! Mẹ mày!”

Có một cảnh sát ở phía sau không nhìn được nữa vọt lên. Thoáng qua một định lao tới túm cổ áo của tôi.

“Mày mắng ai đó! ?”

Tôi bay lên một cước đá thẳng vào người này, dám coi lão tử là phạm nhân hay sao mà đối đãi như vậy.

“A...”

Cái tên cảnh sát kia đang xông lên, nhưng lập tức bay ngược lại, ngã bên cạnh chiếc Lamborghini.

“Cậu đừng có dùng sức mạnh như vậy, coi chừng làm hỏng chiếc xe của tôi đấy!”

Ngô Huỳnh Huỳnh đau lòng nói, vẻ mặt đã coi như chiếc xe Lamborghini là tài sản riêng của nàng vậy.

“Mày dám đánh cảnh sát? Đúng là chán sống rồi! Bắt hẩn lại cho tao!”

Tên đội trưởng đội cảnh sát đôi mắt giật giật, hét lớn.

Cho đến lúc này, tôi mới chỉnh sửa cái cổ áo bị làm xộc xệch, rồi đứng lên. Khi tôi đứng lên nhìn thấy cái tên cảnh sát bị tôi đá bay, thì lập tức vui vẻ.

Thế nào là oan gia ngõ hẹp? Đây mới chính là oan gia ngõ hẹp!

Người bị tôi đá bay chính là Tiểu Đỗ, người cùng với Dương Thụ Quang đi bắt tôi! Mà đội trưởng của đám người này lại là Tiểu Chu, người cầm dùi cui điện dí tôi!

Khi Tiểu Chu thấy người này là tôi thì lập tức sững sốt, hẩn không nghĩ tới người bọn chúng muốn bắt lại là tôi!

“Đã lâu không gặp, chu cảnh quan! A, không đúng, phải gọi là Chu đội trưởng mới đúng!”

Tôi âm hiểm cười nói. Sau khi Dương Thụ Quang hạ đài, tuổi của Tiểu Chu là già nhất trong đội Hình sự, cho nên thuận lý thành chương được làm đội trưởng.

Thật ra tôi với hẩn không có oán hận gì nhiều, dù sao người này chỉ là thuộc hạ của Dương Thụ Quang. Tất cả đều phải nghe lệnh làm việc.

“Lưu... Lưu ca!”

Tiểu Chu rất lâu sau mới thốt lên hai chữ này.

Tiểu Chu từ lúc thấy tôi thì trong lòng đã thầm kêu không tốt! Người này là một Đại Sát Tinh, việc Dương Thụ Quang hạ đài chính là công lao của hẩn, ngay cả Khương cục trưởng còn nịnh bợ người này, mình ngàn vạn lần không thể đắc tội với hẩn được, cho nên tốt hơn hẩn là gọi hẩn là Lưu ca.

“Đi thôi, tôi với các người trở về, người bạn này của tôi mới mua được một chiếc xe, đang định nhờ Khương cục trưởng kiếm cho tôi tấm biển.”

Tôi cười nói.

“Chuyện này... Hiểu lầm! Hiểu lầm! Lưu ca, chúng tôi thật không biết là cậu! Tiểu Đỗ, còn không mau xin lỗi Lưu Ca đi? Đã bảo cậu bao nhiêu lần rồi, phải văn minh chấp pháp, văn minh chấp pháp, cậu coi lời của tôi như gió thoảng bên tai phải không! Khi trở về thì lập tức nghỉ ngơi 3 ngày viết bản kiểm điểm cho tôi!”

Tiểu Chu lúng túng nói.

Lúc này tiểu Đỗ cũng nhận ra tôi, từ trên mặt đất bò dậy đứng yên ở một bên, thấy đội trưởng lên tiếng, mới đi nhanh tới, cúi đầu nói:

“Lưu ca, thật xin lỗi!”

“Xin lỗi với tôi? Một người mặc cảnh phục như anh, thì phải xin lỗi quyền lợi mà Đảng và nhân dân giao cho anh!”

Tôi làm mặt lạnh lùng nói.

Trong đám người này, dưới Tiểu Chu thì Tiểu Đỗ là kiêu ngạo nhất, lần trước cũng như vậy.

“Vâng!Dạ! Lưu ca dạy dỗ rất đúng! Tôi có lỗi với quần chúng nhân dân! Khi tôi trở về nhất định sẽ kiểm điểm sâu sắc!”

Tiểu Đỗ liền tiếp gật đầu, cho lời nói của tôi là đúng.

“Ông chủ Trương, việc này là các ông sai rồi! Ông mở cửa hàng ở đây là để bán hàng, tại sao lại phải kén chọn khách hàng?”

Tiểu Chu thấy tôi không nói gì nữa, lập tức xoay người sang chỗ khác nói với trung niên nam tử.

“Chu đội trưởng, chúng tôi không phải là không bán, mà là xe này không thể bán! Xe này là hàng không bán!”

Ông chủ Trương khó khăn mới nói được một câu.

Lúc này hẳn có ngu cũng biết được, người tới mua xe này tuyệt đối không đơn giản! Chu đội trưởng này là do hẳn gọi điện thoại tìm đến, hai người coi như cũng có chút giao tình, lúc này rõ ràng thiên vị bên hẳn, đột nhiên lại xoay sang bên kia.

Hơn nữa Chu đội trưởng này lại còn đang nịnh bợ đối phương, chẳng lẽ hẳn là công tử của đại quan? Đâu có giống, người này đi mua xe mà mang theo một vali tiền, thì điển hình là công tử nhà quê mà!

“Không bán thì tại sao ông lại nói chiếc xe này 380 vạn? !”

Ngô Huỳnh Huỳnh ở bên cạnh chen lời nói.

“Chuyện này...”

Ông chủ Trương nhất thời xấu hổ.

“Ông chủ Trương, tốt nhất là ông mau bán đi! Người này chúng tôi chọc không nổi!”

Tiểu Chu ở bên tai Ông chủ Trương nhỏ giọng nhắc nhở.

Ông chủ Trương bây giờ đúng là tiến thoái lưỡng nan, biết thế lúc trước ôn hòa giải quyết một chút, hiện tại thật đúng là đem đá đập vào chân mình rồi còn gì.

“Àlo, chú Lý phải không? Cháu là Oánh Oánh! Cháu đang ở đại lý xe Hối Phong của thành phố, cháu nhìn trúng một cái xe, nhưng mà ông chủ này lại không chịu bán cho cháu... Là xe thể thao Lamborghini ... Được, vậy cháu chờ chú!”

Ngô Huỳnh Huỳnh lúc này đúng là lửa cháy đổ thêm dầu, gọi điện thoại cho Lý cục trưởng cục Công Thương.

Ngô Huỳnh Huỳnh cũng mở loa điện thoại thật lớn, mấy câu nói tức giận của Lý cục trưởng ông chủ hãng xe đương nhiên là nghe rõ.

Khi hẳn nghe được câu “Thu hồi và huỷ giấy phép kinh doanh” thì sợ tới mức toát mồ hôi, sắc mặt trở nên trắng bệch.

137. Quyển 2: Siêu Cấp Dị Năng – Chương 136: Lão Đạo Khó Hiểu

Sau khi Ngô Huỳnh Huỳnh nói xong, tôi bảo Ngô Huỳnh Huỳnh đừng có cúp điện thoại mà chuyển máy sang cho tôi.

“Lý cục trưởng, cháu là Lưu Lỗi.”

Tôi nói.

“Lưu Lỗi? Tại sao cháu lại ở chung một chỗ với Oánh Oánh? !”

Lý cục trưởng ngạc nhiên nói.

“Là do cháu đưa nàng tới mua xe, không nghĩ ở đây lại gặp phiền toái!”

Tôi cười nói.

“VẬY ĐƯỢC, hai người các cháu chờ chú một lát, lát nữa chú sẽ tự mình tới.”

Lý Cục trưởng nói.

“Lại làm phiền chú rồi, chuyện lần trước còn chưa kịp cảm ơn chú, lần này lại phải để chú đích thân tới...”

Tôi nói.

“Không phiền, lúc này chú vẫn cũng đang nhàn rồi.”

Lý Cục trưởng cười nói.

“VẬY ĐƯỢC, trước tiên cứ như vậy đi.”

Sau khi cúp điện thoại, tôi đưa di động trả lại cho Ngô Huỳnh Huỳnh.

“CẬU CŨNG BIẾT CHÚ LÝ?”

Ngô Huỳnh Huỳnh nhận lấy điện thoại di động, để vào trong túi, nói.

“BIẾT.” Tôi gật đầu.

“KHÔNG NGHĨ TỚI CẬU CŨNG QUEN NHIỀU NGƯỜI NHƯ VẬY!”

Ngô Huỳnh Huỳnh cười cười.

Hôm nào nàng phải nói Ngô mập mập một chút, xem tôi có bối cảnh gì mà lại có quan hệ với nhiều quan lớn như vậy.

Lúc này Ông chủ Trương đại lý xe mặt đã tái mét, không biết mình đắc tội với ai đây, không tính tới bối cảnh của người con trai, mà cô gái kia cũng chỉ có một cuộc điện thoại có thể gọi ngay cục trưởng cục công thương tới, mình hôm nay đá vào một cục sắt rồi.

Vốn tưởng rằng đây chỉ là một đứa trẻ trong một gia đình nhà giàu mới nổi, không nghĩ tới người này lại kiêu ngạo như vậy, lại dám cầm tiền mặt đi giữa đường?

Chuyện cho tới bây giờ, cũng không có lựa chọn nào khác nữa rồi.

Bên Hồng Kông có thể nói sau, dù sao thì thời gian hợp tác còn rất dài, nếu mình đem xe bán đi, thì người ta cũng không trách mình nhiều lắm, cũng lắm là mình bồi thường một ít tiền trước, sau đó nói khó một vài câu là xong.

Nghĩ tới đây, Ông chủ Trương khép nép nói:

“Hai vị, xin đừng nóng giận, tôi sẽ đi làm thủ tục cho hai người.”

Tôi cười cười, đem hai mươi vạn còn thừa cũng ném cho hắn, nói:

“Hai mươi vạn này, ông đi làm thủ tục và mua bảo hiểm, coi như là tiền phí đi. Một lát nữa ông theo Chu đội trưởng về cục, nói với Khương cục trưởng rằng, kiếm cho tôi một biển số đẹp một chút. Chúng tôi đi trước, ngày mai tới lấy xe.”

Ông chủ Trương lau mồ hôi vội vàng đồng ý.

Nghe nói sau sự kiện này, Đại lý xe của Ông chủ Trương được bầu làm đại lý danh dự cho toàn thành phố, nguyên nhân là do khi tới bất cứ người khách nào tới, hắn cũng niềm nở tiếp đón, cho dù có trả giá như thế nào, làm khó như thế nào, hắn cũng kiên nhẫn giảng giải.

...

Trong khoảng thời gian này, tôi có cảm giác có người đi theo sau tôi, nhưng khi tôi quay người lại, thì lại chẳng phát hiện bất cứ một bóng người nào.

Giác quan thứ 6 trong thân thể tôi ngày càng dự báo mãnh liệt, không biết có liên quan tới dị năng kỳ dị kia của tôi không nữa.

Tóm lại, mỗi lần tôi đi ra ngoài, đều có cảm giác bị theo dõi, mặc dù tôi nhiều lần muốn tìm ra xem người nào đi theo sau, nhưng thủy chung liên tiếp thất bại.

Tôi thậm chí để cho Quách Khánh phái người giả làm người đi đường đi theo phía sau của tôi, nhưng cũng không có phát hiện ra người nào khả nghi, mà cái cảm giác này vẫn tồn tại như cũ.

Ngày hôm nay, khi tôi đánh xe tới bãi đỗ xe của ngân hàng Công Thương, thì thấy một bóng đen vọt vào phía sau của một gốc cây đại thụ.

Ha ha! Rốt cục gọi tôi phát hiện ra rồi! Trong lòng tôi rất cao hứng, mấy hôm nay ngủ không được ngon cũng vì chuyện này!

Tôi làm bộ như không có chuyện gì, sau khi khóa cửa xe, đi tới cổng của Ngân hàng Công Thương, nhưng khi mới đi chưa được 5 thước, tôi lập tức tập trung tinh thần sử dụng dị năng, nhanh chóng đi tới phía sau của bóng đen đang núp ở phía sau cây đại thụ kia.

“Người anh em, sao phải cực khổ như vậy!”

Tôi cười lạnh vỗ bờ vai của hắn nói.

“A... Má ơi! Có quỷ!”

Khi Hắc y nhân kia quay đầu lại, thì phát hiện người mình đang theo dõi giống như một bóng ma đứng ở phía sau của hắn, thiếu chút nữa dọa cho hắn tè ra quần!

Đây có phải là người nữa không, 1s trước còn cách mình tận 20m, sau đó đã đứng ở phía sau lưng của mình rồi.

“Hét cái rầm!” Tôi mắng:

“Nói, đi theo tôi làm cái gì!”

“Tôi... Tôi... Tôi...”

Hắc y nhân đã bị dọa sợ đến mức thở không ra hơi, nói liên tục ba chữ “Tôi”.

Lúc đầu lão đại bảo hắn đi giám thị một người, vốn tưởng rằng đây là một chuyện tốt, không có nghĩ đến người này dọa người tới như vậy!

“Tôi cái gì mà tôi!” Tôi quát một tiếng, nói:

“Mày rốt cuộc nói hay không!”

“Tôi nói... Tôi nói, tôi nói toàn bộ! Đại ca... Không, đại gia, cậu tha cho tôi đi, tôi trên có già dưới có trẻ, không có ác ý gì đâu!”

Hắc y nhân giờ phút này đã nằm xụi lơ ở trên mặt đất, cầu xin tha thứ nói.

“Mày nói nhảm nhiều như vậy làm gì, hỏi cái gì thì đáp cái đó, mày đi theo tao có ý đồ gì?”

Tôi khiển trách.

“Đại gia, tôi thật không có có ý đồ gì đâu, chỉ là lão Đại của tôi phái tôi tới đây đi theo cậu, để tôi âm thầm quan sát xem bên cạnh cậu có nhân vật nào khả nghi hay không!”

Hắc y nhân trong lòng run sợ nói ra chân tướng sự tình.

“Phái mày đi theo tao? !Lão đại của mày là ai?”

Tôi kỳ quái hỏi, tôi cảm thấy dường như chuyện này có chuẩn bị từ trước.

“Quách Khánh!” Hắc y nhân vẫn cúi đầu, không dám ngẩng lên, đáp.

Tôi đổ mồ hôi! Tôi chảy mồ hôi! Mồ hôi tuôn như suối! Tôi...Thành cát tữ hãn của tôi ơ!

“Tại sao mày không nói sớm! Mau đứng lên đi.” Tôi mắng.

“Đại gia, cậu muốn thả tôi?”

Hắc y nhân nơm nớp lo sợ hỏi.

“Nói nhảm, được rồi, mày mau về đi, đừng đi theo tao nữa.”

Tôi đuổi.

“Đại gia, nếu như tôi mà trở về như vậy, thì Quách tử ca sẽ lột da tôi đấy!”

Hắc y nhân vẻ mặt đau khổ nói.

Trước mình khi đi, đã vỗ bộ ngực bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, vậy mà chưa được bao lâu đã trở về, không bị chính cho chết mới là lạ?

“Được rồi, để tao nói với hắn một tiếng.”

Nói xong, tôi móc điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Quách Khánh.

Quách Khánh tiểu tử này cũng mua chiếc Motorola 8200, trông như một con quái vật to đùng, không biết bây giờ đã đổi lại chưa?

Nhưng mà bây giờ thì quả thật phí điện thoại đắt vô cùng, 1 phút 6 đồng, nhưng mà tín hiệu của nó cũng tốt hơn đôi chút, không như cái thời trước, gọi điện thoại phải đi tìm sóng.

Sau khi điện thoại được nhận, tôi nói:

“Quách tử, cậu phái người theo dõi tớ phải không?”

“Đúng vậy, làm sao cậu biết?”

Quách Khánh kỳ quái nói.

Sau khi ngày hôm qua theo dõi thất bại, Quách Khánh đã nghĩ, nếu công khai không được, thì sẽ làm bí mật, rồi gọi một tiểu đệ tới, giao cho một nhiệm vụ tốt, cũng không nói với hắn nhiều điều.

Làm như vậy đơn giản chính là để cho mọi chuyện càng thêm bí mật, tránh dả thảo kinh xà.

“Ồi trời, tiểu tử cậu tại sao lại không nói sớm, suýt chút nữa thằng này bị tới đánh!”

Tôi cười mắng.

“Đánh? Đánh hắn làm gì?”

Quách Khánh kỳ quái nói.

“Tớ đâu có biết hắn là ai! Tớ còn tưởng rằng đã bắt được người theo dõi tớ, ai biết thằng này là do cậu phái tớ!”

Tôi tức giận nói.

“Hắc hắc!” Quách Khánh cười mỉa nói:

“Tớ làm như vậy không phải vì lão đại cậu hay sao!”

“Được rồi, chuyện này coi như xong đi, tớ bảo hắn trở về đây.”

Thật đúng là buồn bực, còn tưởng rằng bắt được người theo dõi ở phía sau, không nghĩ tới lại bắt được người mình.

“Vị thí chủ này xin dừng bước!”

Bỗng nhiên có một âm thanh âm lạnh lùng từ phía sau truyền tới, nếu đoán cũng chỉ tầm khoảng hơn hai thước.

Không đúng, kể từ sau khi tôi có dị năng, cảm giác vô cùng nhạy cảm. Nếu như phía sau có người đứng ở khoảng cách gần như vậy, thì tại sao tôi lại không biết được cơ chứ! ?

Tôi vội vàng quay người lại, kết quả thiếu chút nữa bị dọa cho sợ hết hồn. Cũng may tâm lý của tôi tốt hơn tên Hắc y nhân vừa rồi, cho nên không có nằm xụi lơ trên mặt đất.

Thân thể của tôi cách người này không tới nửa thước, tôi vừa quay đầu lại, nhìn thấy một bộ mặt to lớn tràn đầy nếp nhăn mặt! Người này thân mặc đạo bào, tay cầm phát trần.

“Ông là ai!”

Tôi theo bản năng nhảy cách xa ba thước, hỏi.

“Bần đạo là Tiêu Nha Tử!” Đạo nhân mặt to nói.

Cước Nha Tử? Cái tên gì mà kỳ quái vậy? Tám phần là một bọn giang hồ bịp bợm!

“Thật xin lỗi, tôi không tin thầy tướng số! Hơn nữa cũng không tin vận mệnh.”

Tôi lãnh đạm nói.

Sau khi tôi sống lại, tôi đã thay đổi lịch sử, cho nên cũng không tin cái gì là vận mệnh nữa.

“Thí chủ, cậu có cảm thấy thân thể có điều gì dị thường hay không?”

Tiêu Nha Tử tiếp tục hỏi.

“Hmm, Ông rốt cuộc là thầy tướng số hay là lang trung giang hồ vậy, thân thể của tôi có tốt xấu gì thì có quan hệ gì với ông?”

Tôi lên tiếng châm chọc nói.

“Thí chủ, cậu không cảm thấy thân thể của mình có điều gì khác với trước kia hay sao? Nói thí dụ như năng lực đặc thù chẳng hạn?”

Tiêu Nha Tử người gây sự hỏi, ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo.

Trong lòng tôi cả kinh, lão đạo này không phải là nhìn thấy tôi mới thi triển ra dị năng, cho nên có mưu đồ bất chính với tôi đây chứ?

“Lão đầu, Ông có phải là xem phim nhiều quá hay không? Năng lực đặc thù? Nếu không còn đi theo tôi, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

Tôi uy hiếp nói.

“Thí chủ, cậu đừng chối nữa, bần đạo đã theo dõi cậu ba ngày rồi! Lúc này khi cậu thi triển thân pháp, bần đạo cũng thấy được rõ ràng!”

Tiêu Nha Tử mặt không chút thay đổi nói.

Nghe những lời này, trong lòng tôi cả kinh!

Thì ra là người theo dõi tôi mấy ngày hôm nay hóa ra lại là hắn! Xem ra hắn có dự mưu từ sớm rồi! Nhìn dáng vẻ của hắn, người này tám phần cũng là người có dị năng, rốt cuộc hắn có âm mưu gì đây?

“Ông... Ông muốn làm gì!”

Đây là tôi lần đầu tiên cảm thấy lo lắng vô cùng, điều này đem lại cho tôi một áp lực vô cùng, làm cho tôi thật sự thấy khủng hoảng.

“Thí chủ, bần đạo là tới giúp cậu !”

Tiêu Nha Tử nói.

“Giúp tôi? Giúp tôi cái gì?”

Tôi kỳ quái hỏi, dường như tôi đâu có gặp phiền toái gì đâu?

“Trên người Thí chủ có một loại năng lực không thuộc về thế gian này, hơn nữa công phu này có chút tà môn, giống như một loại Nam nữ song tu thuật đã thất truyền từ lâu rồi!”

Tiêu Nha Tử nói.

“Ông nói lời này là có ý gì?” Tôi vẫn không rõ người này đang nói cái gì.

“Mục đích chuyến đi lần này của bản đạo là thu hồi năng lực không thuộc về nhân gian này!”

Tiêu Nha Tử rất cục cựa cũng nói ra nguyên nhân theo dõi tôi.

Thu hồi? Như vậy sao được, tôi thật vất vả mới có siêu năng lực, sao lại có thể để cho lão đạo này thu hồi đây chứ!

138. Chương 137: Tôi Thành Sư Thúc

Tôi lùi về phía sau hai bước, nói.

“Thí chủ, cậu đừng có khăng khăng chối cãi nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì bản đạo không khách khí nữa đâu!”

Tiêu Nha Tử nghiêm mặt nói.

Nhìn lão đạo này chẳng có thiện ý gì cả, nếu như tôi mà tiếp tục nói với lão thì đúng là có bệnh rồi.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng kế. Tôi tập trung tinh thần, sử dụng dị năng, nhanh chóng chạy lùi về phía sau.

Tôi cảm thấy ở bên tai có tiếng gió vang lên vù vù, cảnh vật trở nên không rõ ràng nữa.

Khi tôi dừng bước, thì thấy mình đang ở một không gian xa lạ. Chẳng phải là tôi đang chạy hay sao?

“Thí chủ, bản đạo tuổi đã cao rồi, nếu cứ tiếp tục chạy như vậy nữa sẽ rất hao phí thể lực!”

Cái âm thanh này lại tiếp tục vang lên bên tai của tôi.

Tôi vừa ngẩng đầu lên, thì phát hiện người này đang đứng trước mặt tôi cười cười, dường như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trời ạ! Tôi chạy chối chết, vậy mà lão đầu tử này sao lại thoải mái tới như vậy?

“Lão đầu, ông rốt cuộc là ai! Con mẹ nó, ông có bệnh hay không mà lại tìm tôi gây phiền toái!”

Thấy chạy không thoát, tôi lập tức trở mặt quát.

“Thí chủ, bản đạo đã nói, bản đạo là Tiêu Nha Tử! Tìm thí chủ là để thu hồi năng lực trên người của cậu!”

Tiêu Nha Tử mặt không đổi sắc nói.

“Ông luôn nói là muốn thu hồi năng lực trên người của tôi, vậy thì năng lực đó có gì không đúng?”

Tôi hỏn hển nói.

“Năng lực trên người Thí chủ vô cùng tà môn, một khi hiển lộ hoàn toàn sẽ gây họa cho hậu thế! Bản đạo chỉ là thay trời hành đạo, nếu cậu cứ khăng khăng như vậy, thì bản đạo sẽ mạnh mẽ thu hồi! Khi đó chỉ sợ cậu hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!”

Tiêu Nha Tử lớn tiếng nói.

“Ông...luôn mồm nói muốn thay trời hành đạo, vậy tôi hỏi ông, trên người ông có dị năng không? Vậy ông giải thích sao đây?”

Tôi chỉ vào lão đạo này mắng.

“Tôi và cậu không giống nhau. Bản đạo là đại đệ tử của Diêm Vương, ở nhân gian thi hành nhiệm vụ, đặc biệt tiêu diệt những người học trộm tà công để hại người”.

“Cái gì? Ông nói ông là ai?”

Tôi kinh ngạc hỏi.

“Tôi là đại đệ tử của Diêm vương!”

Tiêu Nha Tử lặp lại nói.

Tôi vừa nghe, trong lòng thiếu chút nữa bị vui sướng làm chết, không trùng hợp như thế chứ?

Vận khí tốt như thế này đúng là muốn chết cũng không được. Hóa ra người này là đồ đệ của Diêm Vương lão ca!

“Hóa ra là đồ đệ của Diêm Vương lão ca, nếu như vậy, tôi không ngại nói cho ông biết, Lão Tử là đệ đệ của Diêm vương !”

Trong lòng tôi cao hứng, giọng nói cũng khôi phục bình thường.

“Cậu nói cậu là... đệ đệ của sư phụ lão nhân gia?”

Tiêu Nha Tử sững sốt, nghi hoặc nhìn tôi.

“Như thế nào? Nếu đã biết còn không mau biến đi!”

Trong lòng tôi lo lắng mười phần nói.

“Không đúng... Tôi chưa nghe nói sư phụ lão nhân gia có huynh đệ tỷ muội gì cả!”

Tiêu Nha Tử thanh âm cũng trở nên lãnh đạm hơn:

“Thí chủ, cậu đừng có mạo nhận thân thế, sư phụ không có huynh đệ tỷ muội gì cả, cho dù có, cũng không thể tu luyện loại tà công này”

“Tôi thật là đệ đệ của Diêm vương !”

Tôi khẳng định nói:

“Không tin ông có thể đi hỏi sư phụ của ông đi!”

“Hỏi? Làm sao hỏi? Cậu cho rằng đến Địa Ngục dễ như vậy ư? Tôi nếu có thể trở về thì đã sớm đi trở về rồi!”

Tiêu Nha Tử nói.

“ ... ”

Chuyện này cũng tương đối phiền toái, tôi làm sao có thể giải thích được đây?

“Không phản đối được nữa rồi chứ gì! Hừ hừ! Cậu chỉ cần phối hợp bản đạo, bản đạo sẽ không đả thương tính mạng cậu!”

Vừa nói, Tiêu Nha Tử móc từ trong túi một đan hoàn màu đỏ, đưa cho tôi.

“Đây là cái gì?”

Tôi cũng không đưa tay nhận lấy.

“Cậu chỉ cần nuốt nó vào, là những năng lực đặc thù trên người cậu lập tức biến mất, sẽ không ảnh hưởng tới thứ gì khác đâu”

Tiêu Nha Tử nói.

“Ôi trời, ông làm như vậy tôi chết làm sao nhắm mắt được đây, tôi đã nói tôi là đệ đệ của Diêm vương, cũng là sư thúc của ông, ông làm như vậy không phải là khi sư diệt tổ hay sao? !”

Tôi cả kinh kêu lên.

“Hắc hắc, việc này cậu không quản được! nếu cậu không ăn, thì tôi sẽ dùng biện pháp cứng rắn đó!”

Tiêu Nha Tử cười lạnh nói.

“A ... chờ một chút!”

Bỗng nhiên tôi nhớ lại một chuyện trọng yếu nhất!

“Sao vậy?” Tiêu Nha Tử kỳ quái hỏi.

“Để tôi gọi điện thoại cho Diêm Vương lão ca đã...”

Nói xong, tôi móc ngọc bội ở trong ngực ra.

“Cái thứ trò chơi này dùng thế nào đây...”

Tôi nói thầm, nó đâu có một cái nút nào đâu, trông như một hòn đá đen thui, nhưng thành hay bại của lần này đều phụ thuộc vào nó!

“Diêm Vương lão ca, lão ca có ở đó không!”

Tôi nói vào cái ngọc bội đen thui.

Không có động tĩnh gì cả.

“Diêm Vương lão ca, lão ca có nghe thấy không?”

Tôi tiếp tục nói.

Vẫn không có động tĩnh.

“Mẹ kiếp, Diêm Vương chết bầm, ông làm gì đó?”

Tôi cá giận nói.

Vẫn không có động tĩnh.

“Wow ha ha ha ha ha! Thí chủ, cậu đừng có đùa với bản đạo nữa cái này mà là điện thoại hay sao? Ha ha ha!”

Tiêu Nha Tử nhin không được nữa bật cười lên.

Nhưng trong lúc này, từ trong ngọc bội truyền đến một tiếng quát buồn bực:

“Mẹ kiếp, ai quấy nhiễu giấc ngủ của lão tử đây? Có chuyện gì vậy!”

Cái thanh âm này... Là của Diêm Vương lão ca! Tôi ngắt, cuối cùng thì cũng có phản ứng rồi!

Tôi vừa muốn mở miệng nói chuyện, thì lão đạo ở bên cạnh đã kích động nhào tới, lệ rơi đầy mặt mũi hét lớn:

“Sư phụ... Là người sao? Lão nhân gia, con là Tiêu Nha Tử đây!”

“Tiêu Nha Tử? Hóa ra là tiểu tử ngươi, ta vừa mới ngủ, vậy mà ngươi dám gọi điện thoại cho ta, để lần sau ngươi trở lại địa ngục, hãy xem ta làm sao thu thập ngươi!”

Diêm vương nói.

“...”

Tiêu Nha Tử vẻ mặt lúc này vô cùng thống khổ, người quấy rầy sư phụ là tiểu tử này cơ mà, cũng tự trách mình nhất thời sốt ruột, biến thành người gánh trách nhiệm.

Còn vẻ mặt của tôi ư đó là tương đối hả hê, đắc ý nhìn hắn.

“Ngươi tìm ta có chuyện gì không?”

Diêm vương hỏi.

“Không có... Không có chuyện gì.”

Tiêu Nha Tử nhất thời cũng không biết phải nói gì, cho nên lời nói tương đối ấp úng.

Hắn còn đang kì quái nhìn chiếc ngọc bội này, nó là một bảo vật mà lại giống y như chiếc điện thoại ở nhân gian.

Không biết, lần trước hắn trở về địa ngục là 600 năm trước rồi, cái điện thoại này là sản phẩm phát minh mới, đương nhiên là hắn không biết rồi.

“Không có chuyện gì thì người gọi điện thoại làm cái gì... À, không đúng! Tại sao người lại gọi điện thoại được cho ta? Ngoài người em kết nghĩa ở dương gian của ta, đâu có ai có chiếc điện thoại này đâu! Ai, , cũng không biết lão đệ kia của ta thế nào, trong khoảng thời gian dài như vậy mà không liên hệ với ta, có khi bị ta làm hư hỏng rồi cũng nên!”

Diêm vương lầm bầm thì thầm .

Nhưng mà người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Tiêu Nha Tử nghe được mấy câu này thì mặt xám như đất, lúc này nghe thấy sư phụ nói “người em kết nghĩa”, thì trong lòng lập tức giật mình một cái.

Xem ra người trước mặt này thật sự là đệ đệ của sư phụ! Thế là mình phạm phải sai lầm lớn rồi!

“Diêm Vương lão ca, đệ là Lưu Lỗi!”

Tôi vừa nghe Diêm Vương lão ca nói vậy, lập tức giật lấy cái ngọc bội nói luôn.

“Hảo tiểu tử! Quả nhiên là người! Để xem lão ca đoán đệ như thế nào rồi nhé! À, mà thế nào rồi, đệ đã giải quyết xong cô nàng kia chưa?”

Diêm Vương vừa nghe tôi nói, thì lập tức cao hứng vô cùng.

“Hắc hắc, còn phải nói, đệ là lão đệ của đại ca mà!”

Tôi đặc ý nói.

“Đúng rồi, hỏi đệ một chuyện, đệ có cùng cô nàng kia lên giường chưa?”

Diêm vương chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng hỏi.

Tôi đỏ mồm hỏi! Loại chuyện này hẳn cũng mở miệng hỏi ư?

“Rất cuộc có lên giường không! Lão đệ, đệ mau nói đi. Thời gian không còn nhiều lắm, nếu còn chưa cùng nàng lên giường thì mau đi chiếm hữu nàng đi!” Diêm vương lo lắng nói.

“Lão ca, chuyện này có liên quan tới đại ca không...”

Tôi lúng túng nói.

“Tại sao lại không có quan hệ! Mạng người lớn bằng trời đó! Đệ mau nói cho lão ca biết, đệ có hay không?!”

Diêm Vương lão ca cắt ngang lời của tôi, nói.

“Có...”

Tôi chỉ còn cách bất đắc dĩ nói.

“Như vậy thì tốt! Như vậy thì tốt!”

Diêm vương thở dài một cái nói:

“Đúng rồi, tại sao đệ lại ở cùng tên hỗn đản Tiêu Nha Tử này ở cùng một chỗ?”

“Cái này... Một lời khó nói hết lắm!”

Tôi đang muốn mở miệng đem toàn bộ sự việc nói ra, thì đã bị Tiêu Nha Tử cắt ngang.

“Sư phụ, chuyện này hoàn toàn là hiểu lầm! Hiểu lầm!”

Tiêu Nha Tử sợ tôi nói ra những điều bất lợi với hắn, cho nên tranh miệng nói trước.

Diêm Vương nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi hiểu. Cái tên đệ tử này của mình hẳn còn không rõ hay sao? Cho nên nói: ”

Tiêu Nha Tử, người có phải coi năng lực của lão đệ ta là tà công hả?”

“Cái này... Sư phụ...”

Tiêu Nha Tử cứng lưỡi, nói không ra lời.

“Đúng rồi, Diêm Vương lão ca, đệ còn đang buồn bực đây, chẳng phải đợi ca nói sau khi đệ sống lại không có dị năng hay sao? Vậy bây giờ là...”

Tôi cũng kỳ quái hỏi.

“Lão đệ, những chuyện phát sinh trên người của đệ ta cũng không rõ, nhưng chuyện là như thế nào, thì một năm sau mới có thể cho đệ biết, trong chuyện này đương nhiên là có nguyên nhân, ta cũng không tiện tiết lộ.”

Diêm vương lại nói tiếp:

“Tiêu Nha Tử, người cầm điện thoại sang một bên, ta có lời muốn nói riêng với người”

Tiêu Nha Tử cầm điện thoại qua một bên, rồi tiện tay làm một kết giới quanh người, bao phủ toàn thân hắn trong đó.

Tôi chỉ có thể nhìn thấy Tiêu Nha Tử không ngừng gật đầu, nhưng lại không nghe được bất cứ âm thanh nào.

Một lát sau, Tiêu Nha Tử khai mở kết giới, rồi nghe âm thanh của Diêm Vương lão ca truyền từ trong điện thoại ra:

“Lưu Lỗi lão đệ, đệ bây giờ còn chưa hiểu được cách khống chế dị năng trong thân thể mình, Tiêu Nha Tử có thể trợ giúp đệ. Được rồi, ta phải đi ngủ đây, sau này Tiêu Nha Tử sẽ nghe lệnh của đệ, nhớ thường xuyên gọi điện thoại cho ta đó nha!”

Nói xong câu này, điện thoại bật vô âm tín.

“Tiêu Nha Tử báki kiến sư thúc!”

Bỗng nhiên, lão đạo này quỳ xuống trước mặt tôi, nói:

“Mới vừa rồi đã đắc tội, kính xin sư thúc tha lỗi...”

Không thể nào? Lão đạo này tự dừng lại biến thành sư diệt của tôi!

Nhìn năng lực của hắn tựa hồ không kém, mà giờ thu được một sư diệt như vậy, thì đúng là chuyện sáng khoái vô cùng!

“Đứng lên đi, Cước Nha Tử!”

Tôi khoan dung nói.

“Bẩm báo sư thúc, sư diệt tên gọi là Tiêu Nha Tử.”

Tiêu Nha Tử nói.

“Cái gì Tiêu Nha Tử, sau này tên của người là Cước Nha Tử!”

Tôi nói.

“Dạ, sư thúc. Sau này sư diệt tên là Cước Nha Tử.”

Tiêu Nha Tử nói

139. Chương 138: Đại Minh Tinh Tô Dĩnh Tư

“Đây là địa phương nào?”

Tôi nhìn bốn phía xung quanh một chút, lúc này không cần thận chạy tới nơi này.

“Cái này, sư diệt cũng không rõ ràng lắm... Sư diệt chỉ theo chân của sư thúc chạy tới...”

Cước Nha Tử khó khăn lắm mới trả lời.

“...”

Trời ạ, tôi sẽ không lạc đường đấy chứ.

“Sư thúc, mặc dù chúng ta lạc đường, nhưng có thể sử dụng Thuần gian di động, để chuyển tới địa phương khác”

Cước Nha Tử nói.

“Thuần gian di động? Tại sao ngươi lại không nói sớm!”

Tôi tức giận nói. Vốn tưởng rằng tôi không trở về được nữa.

“Cái này... Sư thúc cũng không hỏi sư điệt, sư điệt cũng không dám nói lung tung.”

Cước Nha Tử kinh sợ đáp, xem ra người này thực sự coi tôi là sư thúc của hắn rồi.

“Vậy chúng ta dùng Thuần gian di động đi.”

Tôi nói:

“Đúng rồi, làm sao có thể di động?” Tôi bỗng nhiên nghĩ tới vấn đề này tôi đâu có biết.

“Sư thúc, thật ra thì rất đơn giản, như thế này...”

Cước Nha Tử nói với tôi một số câu.

Một giây đồng hồ sau, tôi đã xuất hiện trong bãi đỗ xe của Ngân Hàng Công Thương.

“Được rồi, ngươi đi đi.”

Tôi nhìn Cước Nha Tử nói.

“Dạ, sư thúc.”

Cước Nha Tử nói.

“Đúng rồi, chờ một chút...”

Tôi gọi Cước Nha Tử lại.

“Còn có chuyện gì không? Sư thúc.”

Cước Nha Tử lập tức xoay người trở lại, cung kính nói.

“Làm sao ta có thể tìm được ngươi?” Tôi hỏi.

“Cái này rất đơn giản, sư thúc người chỉ cần gọi thầm mặc niệm tên của sư điệt, sư điệt sẽ lập tức xuất hiện trước mặt của người.”

Cước Nha Tử nói.

“Được. Ta biết rồi, ngươi đi đi. Còn nữa, không có chuyện gì thì đừng có theo dõi ta, việc đó tương đối dọa người đó.”

Tôi phát phát tay nói.

“Sư điệt biết, sư điệt biết!”

Cước Nha Tử vội vàng đáp ứng, cung tiễn tôi rời đi.

“Cước Nha Tử!”

Khi vừa mới về đến nhà, tôi thầm mặc niệm.

Chỉ thấy một bóng đen bay vút đến trước mặt của tôi:

“Sư thúc, người tìm sư điệt ư?” Cước Nha Tử cung kính hỏi.

“Không có chuyện gì. Ta chỉ tiến hành thí nghiệm mà thôi.”

Trong lòng tôi cười đáp, điều này thật quá tốt, sau này có chuyện để chơi rồi.

“...”

Cước Nha Tử nói:

“Sư thúc còn có chuyện gì nữa không?”

“Hết rồi, người đi đi.”

Tôi phát phát tay.

Cước Nha Tử trong nháy mắt biến mất.

...

Mấy ngày qua, Cước Nha Tử đã dạy cho tôi rất nhiều dị năng và phương pháp sử dụng của chúng. Ví dụ như: ẩn thân, phi hành, xuyên tường, nhìn thấu....

Mặc dù tôi đã mấy lần hỏi hẩn, dị năng trên người của tôi là loại gì, nhưng hẩn đều giữ kín như bưng, thậm chí lấy cái chết bức bách hẩn, Cơ Tử Nguyệt này cũng không chịu nói chuyện này. Tôi cũng chỉ còn một cách là bó tay mà thôi.

Chớp mắt đã đến cuối tuần, ngay từ sáng sớm tôi đã lái xe đi đón Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi.

Hai ngày trước tôi luôn ở nhà học tập dị năng với Cơ Tử Nguyệt, chưa có rời một bước nào khỏi nhà, làm cho hai nha đầu này có chút không vui.

“Nói, mấy ngày qua anh đi chơi với ai vậy?”

Triệu Nhan Nghiên vừa mới lên xe, đã giống như một con Tiểu yến tử dính vào trên thân thể của tôi.

“Ở nhà chứ có đi đâu đâu”.

Tôi thành thật đáp.

“Ở nhà? Anh đâu có thành thật như thế bao giờ! Nói mau. Có phải là lại cấu kết với tiểu cô nương nào rồi không?!”

Triệu Nhan Nghiên đôi lông mày nhíu lại, nhìn chăm chăm vào tôi nói.

“Không có!”

Không biết Ngô Huỳnh Huỳnh có tính là tiểu cô nương không. Nhưng mà nếu tính thu nằng vào trong hậu cung, chắc chắn tôi cũng phải lĩnh đủ.

“Được rồi. Nhan Nghiên, em đừng làm khó dễ anh ấy nữa.”

Trần Vi Nhi giải vây cho tôi nói.

“Hừ, chị Vi Nhi, chị không biết chứ, người này háo sắc lắm!”

Triệu Nhan Nghiên liếc tôi một cái nói.

“Biết anh háo sắc lại còn sáng tạo cơ hội cho anh.”

Tôi hiểu rất rõ nha đầu Nhan Nghiên này, ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng thì lại ngoan ngoãn phục tùng tôi, giống y như một tiểu thê tử vậy.

“Hừ!”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi vô liêm sỉ như vậy, đành quay đầu đi chỗ khác, không hề để ý đến tôi nữa.

...

Việc Tô Đình Tư tiến vào thế giới giải trí, hoàn toàn là chuyện tình cờ. Thân là con gái duy nhất của tập đoàn điện tử lớn thứ hai cả nước Tô Thúc. Nàng đúng là một đại tiểu thư, cơm không lo, áo không cần phải chọn.

Nhưng vào thời điểm mùa thu năm ngoài, Tô Dĩnh Tư đột nhiên tâm huyết dâng trào, tham gia cuộc so tài của các ca sĩ thanh thiếu niên toàn quốc do Tô Thức tài trợ.

Kết quả Tô Dĩnh Tư đoạt luôn chức vô địch. Điều này ngoại trừ việc lấy lòng Tô Thức, nhưng Tô Dĩnh Tư biểu hiện cũng vô cùng hoàn mỹ, cho dù là nhan sắc hay âm nhạc, tất cả đều hoàn toàn xứng đáng.

Thế giới giải trí là một hồ nước sâu, chỉ có nhân tài mới có thể tỏa sáng. Có rất nhiều nữ nhân đã chấp nhận quy tắc ngầm là dùng thân thể của mình để đạt được thành công và danh vọng, nhưng mà Tô Dĩnh Tư là một ngoại lệ.

Trên đầu nàng mang hào quang của Tô gia Đại tiểu thư, sau lưng có cha nàng che chở, cho nên không cần phải làm bất cứ thủ đoạn nào cả, ngược lại còn có rất nhiều người xếp hàng tới lấy lòng của nàng.

Rất nhiều người đều nói, Tô Dĩnh Tư nổi tiếng là dựa vào quan hệ của cha nàng, nhưng không thể phủ nhận, nàng xinh đẹp thuần khiết, và có giọng ca ngọt lịm, đủ để cho những fan mê âm nhạc phải điên cuồng.

Bất luận nói như thế nào đi chăng nữa, Tô Dĩnh Tư cũng đã đạt được vinh quang.

Chỉ trong vòng nửa năm không tới đã có số lượng người hâm mộ trên quy mô cả nước.

Điều làm người khác không biết nói gì chính là, có rất nhiều tin tức truyền ra về nàng, nhưng không có bất kì một chuyện xấu nào cả!

Danh tiếng của Tô Dĩnh Tư thật sự là quá lớn, Đại tiểu thư của tập đoàn Tô Thức! Điều này làm cho những phú gia công tử theo đuổi nàng phải chùn bước.

Đại đa số minh tinh trên căn bản là dùng nhan sắc của mình để kiếm tiền, khi đối mặt với đồng tiền, thì ngọc nữ thánh khiết cũng có thể biến thành thiếu phụ dâm dăng, trở thành người tình của những phú gia công tử này. Nhưng mà Tô Dĩnh Tư căn bản là không thiếu tiền!

Tập đoàn Tô Thức, là tập đoàn lớn thứ hai cả nước, là tập đoàn dẫn đầu trong việc chế tạo điện tử! Nếu như nói Tô Dĩnh Tư thiếu tiền, thì cũng như phủ nhận việc Nhật Bản xâm lăng Trung quốc, chỉ có kẻ ngu mới tin tưởng.

Nếu như nói Tô Dĩnh Tư không khát vọng tình yêu oanh oanh liệt liệt thì là giả. Càng đứng ở địa vị cao, thì con người lại càng cô độc.

Chỉ riêng thân phận là Đại tiểu thư Tô Dĩnh Tư thì đã không cho phép nàng tùy tiện chọn bạn trai, hơn nữa bây giờ nàng còn là người nổi tiếng, thì có thể nói chuyện yêu đương nữa hay không?

Thật ra thì người trong lòng Tô Dĩnh Tư cũng không cần phải là người có tiền, bởi vì nàng đâu có thiếu tiền.

Cũng không cần là danh nhân được vạn người ngắm nhìn, bởi vì nàng đã quá nổi danh rồi.

Chỉ cần người ta đối với mình thật tốt, quan tâm mình, bảo vệ mình, khi mình gặp khó khăn thì có thể làm cho bầu trời trong sạch, thế là đủ rồi.

Nhưng mà người này thủy chung vẫn chưa từng xuất hiện. Người xuất hiện chẳng qua là những tiểu nhân mê tiền, hoặc là Tiểu Trư tham sắc mà thôi.

Địa điểm chuyển biểu diễn này của Tô Dĩnh Tư là tới được thành phố Tân Giang, tỉnh Tùng Giang. Vấn đề do khoảng cách quá xa, công ty của nàng chưa từng có cơ hội tổ chức lưu diễn ở đây.

Nàng từ nhỏ đã lớn lên ở phương Nam, chưa từng thấy tuyết trắng xóa như ở phương bắc, hôm nay có cơ hội như vậy tự nhiên sẽ không thể bỏ qua, cho nên thành phố Tân Giang trở thành một trong những trạm lưu diễn của nàng.

Nhưng mà Tô Dĩnh Tư có nằm mơ cũng không nghĩ tới, một quyết định tình cờ, mà nàng đã gặp được một người con trai ở Tân Giang, một người con trai mà cả đời nàng cũng không thể rời xa được...

140. Chương 139: Buổi Biểu Diễn

Địa điểm tổ chức buổi biểu diễn chính là sân vận động của trường Đại học Tân Giang.

Sân vận động này có diện tích đạt 20.000 thước vuông. Tất cả những buổi trình diễn thể dục, văn nghệ, diễn xuất của thành phố Tân Giang đều được tổ chức ở chỗ này.

Nhìn phía ngoài sân vận động đông nghịt một đám người, tôi đúng là không tưởng tượng được chỉ là một tiểu minh tinh mà lại được nhiều người ủng hộ tới như vậy. Hơn nữa cái tên Tô Đình Tư này kiếp trước tôi đâu có nghe qua đâu!

“Lão công, anh đã mua được vé gì?”

Triệu Nhan Nghiên lôi kéo cánh tay của tôi hỏi.

Ha hả, tiểu nha đầu này vẫn chưa biết buổi biểu diễn này là do cha nàng tổ chức!

“Anh cũng không biết, có người khác giúp anh làm việc này.”

Lúc chú Triệu đem vé cho tôi, tôi cũng không xem mà đút ngay vào túi quần, nên chẳng biết nó là vị trí nào nữa.

Tôi móc mấy tấm vé ở trung túi ra, đưa cho Triệu Nhan Nghiên.

Trần Vi Nhi lập tức ngó xem, nhưng khi mới nhìn vào thì đã kinh ngạc thốt lên:

“Wow! Đây là hàng ghế thứ nhất dành cho những khách quý! Lão công, tại sao anh có thể mua được loại vé này? Ngay cả mấy người bạn tốt của em cũng không mua được! Anh lại có thể có được vé ở vị trí khách quý, lại còn có cả ba tờ! Sớm biết như vậy, em cũng bảo anh hỗ trợ cho rồi!”

Tôi chỉ đành cười khổ, chẳng lẽ tôi nói với các nàng là vé này do tôi phát ra ?

Vào sân vận động, khi mới đưa tờ vé ra, thì nhân viên đã đưa chúng tôi đi theo một lối đi chuyên dụng. Những người ở bên cạnh nhìn chúng tôi với ánh mắt hâm mộ.

“Vé của bọn họ có phải là giả không?”

Một người ở xa không biết hỏi.

“Khụ! Lão huynh, cậu đừng có nói đùa! Đây là vé dành cho những vị khách quý đấy, lúc này tôi đứng gần, nên nhìn thấy được rõ!”

Một người đang xếp hàng đợi vào, xóa mù chữ cho người kia.

“Đúng vậy, không thấy thái độ cung kính của những nhân viên soát vé kia hay sao! Quả thực là tôn kính vô cùng, làm sao có thể là vé giả được!”

Một người khác cũng nói chen vào.

“Ai nha! Tôi phải khổ cực lắm mới mua được 1 tấm vé của khán phòng! Thật hâm mộ bọn họ, nghe nói những người ngồi ở vị trí khách quý sẽ nhận được một album có chữ ký của tiểu thư Tô Đình Tư!”

Lại có một người hâm mộ nói.

“Được rồi! Đừng có ghen tỵ nữa, những người kia nhất định là công tử phú thương, con gái đại quan! Loại đái ngộ này không tới lượt chúng ta đâu...”

...

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, chúng ta đi tới vị trí dành cho những người khách quý.

Vị trí khách quý này đa phần đều dành cho những lãnh đạo cao cấp của tỉnh, nhưng các vị lãnh đạo tỉnh thì đâu có xem mấy cái buổi biểu diễn như thế này, nên thường cho con cái họ đi thay.

Ngồi bên cạnh chúng tôi là một đám người trẻ tuổi. Những người ngồi đây đều vô cùng kinh ngạc, vốn họ là con gái đại quan, công tử phú thương nên đã quen biết nhau từ trước, họ thường xuyên tham gia một số lễ hội, tiệc tùng.

Họ thấy tôi lạ hoặc, nên không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng khi bọn họ nhìn thấy Triệu Nhan Nghiên ở bên cạnh của tôi thì lập tức bình thường trở lại.

Nhìn bộ dáng thân mật giữa tôi và Triệu Nhan Nghiên, trong ánh mắt họ không khỏi hiện lên sự khinh bỉ, nhưng phần lớn là oán độc.

Triệu Nhan Nghiên là mục tiêu theo đuổi số một của đám Thái Tử Đảng này.

Nhưng hôm nay lại thấy cùng một học sinh tình chàng ý thiếp, tuy giận nhưng không tiện phát tác, đành tiếp tục ngồi nói chuyện phiếm với nhau.

Ánh đèn bắt đầu tối dần đi, trong sân cũng yên tĩnh. Ngay cả mấy đại công tử đang khoác lác bên cạnh tôi cũng ngậm miệng.

Đám người này đúng là vô cùng dâm tiện, vốn tôi tưởng mình đã là Sắc Lang, nhưng bây giờ tôi mới biết thế nào gọi là Sắc Ma.

Đám người này nhìn tuổi cũng không lớn lắm, nhưng phương diện khoác lác thì kinh nghiệm rất lợi hại.

Ai cũng cho mình là đã trải qua minh tinh này, ngủ với người mẫu nọ, ngay cả những chuyện chi tiết cũng đem ra kể tuốt.

Nói ba hoa chích chòe, nước bọt, trăng sao tung bay đầy trời. Triệu Nhan Nghiên ngồi một bên nghe mà phải nhũu mày, nên nhớ rằng Triệu Nhan Nghiên cũng không còn là một xử nữ chưa hiểu sự đời, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã đỏ hồng lên.

Nhìn đám người này dâm dăng như vậy, nếu không nể mặt chú Triệu, thì kết quả của bọn họ này sẽ chẳng khác gì so với Dương Khai Xa là mấy.

“Tô Dĩnh Tư ...!”

Không biết ai là người gọi tiếng đầu tiên, nhưng ngay sau đó những âm thanh

“Tô Dĩnh Tư, Tô Dĩnh Tư” vang lên, chấn động của sân vận động.

Ba mươi giây sau, ánh đèn ở chính giữa sân vận động sáng lên, trong làn khói mỏng, có một bóng hình duyên dáng uyển chuyển hiện ra...

Trên sân vận động một lần nữa lại sôi trào!

“Tô Dĩnh Tư ra rồi!”

Có người hét lớn, ngay sau đó là ngàn vạn tiếng hô:

“Tô Dĩnh Tư, tôi yêu bạn!”

Ánh đèn huỳnh quang chiếu vào nhau tạo thành ba chữ “Tô Dĩnh Tư”, trong bóng đêm có thể thấy rõ ràng, có vô số điểm sáng trên không trung lóe lên, tạo thành một khung cảnh xán lạn.

Khung cảnh này làm tôi nhớ tới các siêu sao của Tứ Đại Thiên Vương Hồng Kông biểu diễn!

Tô Dĩnh Tư này rốt cuộc là ai? Mà chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi đã chiếm được thành tựu mà cả đời người khác mơ ước!

Tiếng nhạc kết thúc, một cô gái xinh đẹp vô cùng tiến ra giữa sân khấu. Nàng chính là Tô Dĩnh Tư.

Mặc dù tôi đã có hai mỹ nhân lão bà, nhưng cũng bị sắc đẹp của cô gái này làm cho hoa mắt!

Trên đời này sao có một cô gái hoàn mỹ tới như vậy chứ!

Tôi thậm chí còn không kim lòng được, sử dụng dị năng, biến hai mắt mình thành hai ống nhòm, để có thể thưởng thức được gần hơn ?

Đúng là giai nhân giữa chốn phàm trần.

“Hừ! Chị Vi Nhi, chị nhìn người này mà xem, nước miếng của hắn chảy ra dòng dòng! Sớm biết như vậy sẽ không cho hắn tới đây!”

Bàn tay nhỏ bé của Triệu Nhan Nghiên đã kéo tôi từ trong mộng trở về hiện thực.

“Nhan Nghiên, bản thân chị lại thấy, nếu như Tô Dĩnh Tư có thể...”

Nói tới đây, khuôn mặt của Trần Vi Nhi đã đỏ lên.

Triệu Nhan Nghiên là một người đã thành tinh, làm sao có thể không nghe ra ý tứ của câu nói này chứ, nàng liếc nhìn tôi một cái, nói:

“Em cũng không phải phản đối, chỉ sợ ai đó không có mị lực lớn như vậy để người khác theo mà thôi!”

Tôi lúc này chỉ đành phải cười khổ, người ta có nguyện ý tôi còn không muốn.

Thời điểm kiếp trước tôi có nghe nhiều về cuộc sống của những minh tinh, trông bên ngoài họ vô cùng thánh khiết, nhưng bên trong lại vô cùng dâm dăng.

Vì tiền bán đứng bản thân, bỏ rơi tình yêu nhiều vô số kể, đương nhiên cũng không thể phủ nhận trong đó có một số lời bịa đặt, phỉ báng, nhưng tuyệt đại đa số đều có cả bức hình đăng lên, chứng cứ đã ở trước mặt, có giải thích cũng không có sức thuyết phục.

Mặc dù tôi bị sắc đẹp của Tô Dĩnh Tư làm cho tương đối thèm thuồng, nhưng tôi không muốn có một lão bà cho tôi đội nón xanh.

Tôi không có bệnh tật gì cả, nhưng lại có tư tưởng nam tử chủ nghĩa tương đối nghiêm trọng, không cần biết nữ nhân đó trước kia thế nào, nếu đã có quan hệ với mình, thì người đó phải thuộc về mình.

Cho nên tôi không bao giờ cho phép, một nữ nhân đã có quan hệ với tôi mà lại đi XXOO với người khác được.

“Xin chào tất cả các bạn ở Tùng Giang, tôi là Tô Dĩnh Tư...”

Âm thanh ngọt như đường của Tô Dĩnh Tư vang lên.

“Dĩnh Tư! Dĩnh Tư!”

Không đợi Tô Dĩnh Tư nói hết lời, ở dưới đài đã dậy sóng, những tiếng hoan hô liên tiếp vang lên, không khí cuồng nhiệt này làm cho không khí giá lạnh trong sân trở nên sôi trào.

Nhìn những người cuồng nhiệt ở bên cạnh, trong lòng tôi không khỏi có chút khinh bỉ.

Các người thì thích gì ở Tô Dĩnh Tư này, các người chỉ nghĩ làm sao sau khi buổi biểu diễn kết thúc thì có thể cưỡi lên được nàng. Cái ý nghĩ này chẳng phải là ăn nhò mới biết nhò chua đó ư?

Tô Dĩnh Tư dùng một ngón tay đặt lên miệng, toàn trường lập tức yên tĩnh đi không ít.

“Thành phố Tân Giang là một trong những trạm lưu diễn của tôi! Tôi không nghĩ tới ở phương bắc lại có nhiều người yêu thích tôi tới như vậy, tôi thật là cao hứng! Cảm ơn các bạn, cảm ơn các bạn đã yêu mến Dĩnh Tư, không có các bạn, Dĩnh Tư cũng sẽ không có ngày hôm nay! Ca khúc thứ nhất, ”cảm ơn bạn đã mến tôi“, sẽ được gửi tới các bạn...”

Theo tiếng nói của Tô Dĩnh Tư, tiếng nhạc cũng bắt đầu vang lên. Trên sân vận động lại bắt đầu vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Mặc dù hình tượng của Tô Dĩnh Tư vô cùng thanh lệ, làm cho người ta rất khó có thể liên tưởng tới những hành vi mờ ám khác.

Nhưng mà không biết tại sao, tôi lại luôn nghĩ tới cái phương diện kia, nghĩ tới Tô Dĩnh Tư trần truồng, thậm chí còn nghĩ tới cái bộ dáng uyển chuyển hầu hạ nam nhân của nàng. Lúc này, tôi đúng là cũng cảm thấy ghê sợ bản thân mình!

Không tự chủ được, tôi sử dụng dị năng nhìn thấu, nhìn xuyên qua trang phục của nàng, thấy được thân thể động lòng người.

Tôi tập trung tinh thần ở hai mắt, quần áo của Tô Dĩnh Tư từng cái từng cái biến mất, hô hấp của tôi cũng trở nên dồn dập, bởi vì trên tấm thân lồ lộ của Tô Dĩnh Tư, chỉ còn sót lại duy nhất một bộ đồ con!

Chiếc quần con trắng của Tô Dĩnh Tư hiện lên trước mắt tôi... Tôi ngất, không thể nào! Trên cái quần màu trắng kia có thêu dòng chữ màu hồng: HelloKitty!

Đây là nội khố có in hình hoạt họa?! Chẳng lẽ nàng thực sự ngây thơ? Loại người lẳng lơ đâu có mặc loại nội khố này... Chẳng lẽ tôi nghĩ sai? Cô bé này còn là một xử nữ?

Lại nhìn lên phía trên, tôi... ngất! Phía trên Tô Dĩnh Tư chỉ mặc một cái áo ngắn, chứ không phải là áo con!

Nhìn tới chỗ này, tôi không còn dám liên tưởng nữa, sắc tình dục hỏa một nửa đã bị tiêu diệt.

Chẳng lẽ Tô Dĩnh Tư này thực sự là một “đóa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”? Nhưng tại sao nàng lại thích màu hồng?

Tô Dĩnh Tư còn đang nhiệt tình biểu diễn trên sân khấu, không biết rằng toàn thân nàng đã bị một sắc lang nhìn thấy hết...

Sau khi hát mấy khúc ca, buổi biểu diễn được đẩy lên giai đoạn ca trào nhất... Ngay cả hai nha đầu Triệu Nhan Nghiên và Vi Nhi cũng như mê như say.

Trên toàn trường chỉ có một mình tôi không bị bầu không khí này lôi cuốn, mới rồi tôi chỉ tập trung suy nghĩ theo âm ý, chứ đâu có nghe gì Tô Dĩnh Tư hát.

“Bài hát tiếp theo này, tôi sẽ mời một bạn yêu thích ca nhạc lên biểu diễn cùng tôi...”

Lời nói của Tô Dĩnh Tư còn chưa xong, thì dưới đài đã sôi trào! Cùng hát trên sân khấu, đây là vinh hạnh tới mức nào! Tất cả mọi người đều tới tấp giơ tay.

141. Chương 140: Gọi Tôi Phải Không?

“Tôi! Tôi!”

Tô Dĩnh Tư vừa nói dứt lời, những âm thanh xung phong vang lên.

“Tô Dĩnh Tư! Chọn tôi đi!”

“Dĩnh Tư! Ở đây!”

“Dĩnh Tư...”

“Mọi người đừng nên vội vã...”

Tô Dĩnh Tư khoát tay nói:

“Do nguyên nhân vị trí ngồi, cho nên tôi sẽ ưu tiên chọn những người ở mấy hàng ghế đầu”

“Ai!” Trên sân vận động vang lên tiếng thở dài.

Tiếp theo đó là tiếng nghị luận.

“Mấy hàng đầu? Đây chẳng phải là vị trí khách quý hay sao?!”

“Đúng vậy. Chuyện tốt như thế này sao có thể rơi lên đầu chúng ta được!”

“Tôi thấy đây nhất định là do ban tổ chức an bài, chẳng có cách nào khác, ai bảo người ta là khách quý cơ chứ!”

Nhưng mà không phải tất cả đều phàn nàn, bởi vì có rất nhiều người ủng hộ Tô Dĩnh Tư, ủng hộ quyết định của nàng.

Chỉ thấy thân anh của Tô Dĩnh Tư nhẹ nhàng đi tới vị trí khách quý, chỉ một thoáng, mấy công tử hào sắc bên cạnh tôi đã bắt đầu liều mạng giờ tay, mong đợi giờ tay, nét mặt vô cùng chờ mong.

Tôi nghĩ trong mấy hàng khách quý này, chỉ có tôi là biểu hiện tương đối thờ ơ và có chút mâu thuẫn, những người khác bao gồm cả Triệu Nhan Nghiên các nàng trên mặt đều hiện lên sự mong đợi.

Thật ra thì tôi cũng không phải là không muốn, được đại mỹ nữ mời, đây là chuyện vô cùng tốt, chỉ là việc cùng nàng lên sân khấu, rồi cùng nàng biểu diễn lại là việc không tốt!

Về phương diện ca hát thì tôi không sợ, kiếp trước tôi cũng là một ca sĩ của trường, nhưng mà kiếp này tôi đã bao giờ nghe một bài hát nào cả nàng đâu, đừng nói gì tới chuyện cùng nhau biểu diễn!

Bảo tôi lên đài, thì đúng là bảo tôi tự đánh mất mặt mũi của mình còn gì!

Mặc dù tôi đã cúi đầu làm bộ như không quan tâm, nhưng chuyện thường không chiều lòng người, anh càng trốn, thì nó lại càng tới tìm anh!

“Vị tiên sinh này, chẳng lẽ anh không muốn lên sân khấu hay sao?”

Có một âm thanh ngọt ngào vang lên ở phía trước.

“Tôi sao?” T

ôi theo bản năng ngẩng đầu lên, thì mới phát hiện, Tô Dĩnh Tư đã đứng ở phía trước cách tôi chừng 4, 5 thước.

Thật ra thì Tô Dĩnh Tư cũng cảm thấy kì quái đối với vị khách quý ngồi vị trí trung ương này, những người khác nghe thấy có thể được lên sân khấu cùng nàng, thì hết sức kích động và vui mừng.

Nhưng mà người này, hần lại cúi đầu, cố ý ẩn núp, giống như sợ bản thân hần bị chọn. Điều này làm cho Tô Dĩnh Tư rất nghi ngờ, cho nên muốn hỏi xem nguyên nhân là vì sao.

Có đôi khi lòng hiếu kỳ của nữ nhân rất là mãnh liệt, nhưng sự từ mờ thì lại hại chết mèo nhỏ đấy.

Lúc này Tô Dĩnh Tư còn không biết, lựa chọn của nàng đã thay đổi toàn bộ cuộc sống của nàng.

“Đúng vậy, những người khác đều muốn có được cơ hội này, chẳng lẽ anh không muốn hay sao?”

Tô Dĩnh Tư mỉm cười nói với tôi.

“Việc này...”

Lúc này, tôi chẳng biết nói thế nào cả.

“Vậy thì vị tiên sinh này đi!”

Tô Dĩnh Tư thấy bộ dáng ấp a ấp úng của tôi, thì tâm lý trẻ con lại nổi lên, nàng thích đùa vị này một chút, cho nên cầm lấy Microphone tuyên bố:

“Xin mời vị tiên sinh này cùng tôi lên sân khấu biểu diễn!”

Tôi ngạc nhiên! Không phải chứ, có nhiều người như vậy sao lại chọn tôi?!

Đây không phải là bắt tôi mất mặt trước hai lão bà à! Tôi đã giả bộ như vậy mà còn bị phát hiện ư!

Lúc này, toàn trường cũng ngạc nhiên! Mà mấy công tử hào sắc ở bên cạnh tôi còn ngạc nhiên hơn!

Mình liều mạng vầy vay, mong chờ ân điểm của cô bé, nhưng mà Tô Dĩnh Tư lại hờ hững, ngược lại còn tung cánh ô liu cho tiểu tử bên cạnh này chứ!

Tôi nhìn Tô Dĩnh Tư, nàng đang dùng ánh mắt cười cười nhìn tôi, giống y như vẻ mặt của tiểu hài tử khi làm chuyện xấu bị bắt gặp!

Trên thực tế, thì Tô Dĩnh Tư đúng là đang có tâm lý nào, nàng nghĩ, người không phải muốn trốn hay sao? Vậy thì tôi bắt anh phải lên!

Lúc này tôi từ chối nữa thì không thích hợp, có mấy vạn ánh mắt đang nhìn tôi, nếu như tôi làm mất mặt Tô Dĩnh Tư, thì những người này nhất định sẽ đổ cảm phẫn lên đầu của tôi!

Có cái quái gì không được đâu. Tôi cắn răng một cái, đứng dậy.

Khi tôi đi tới cửa cách ly, thì có ba nhân viên bảo vệ khởi động cánh cửa để cho tôi đi qua.

Tôi thậm chí có thể cảm giác được những ánh mắt ghen ghét của những công tử háo sắc ở phía sau, tôi nghĩ, đây cũng là một cảm giác không tồi!

Đây là lần đầu tiên tôi được nhìn Tô Dĩnh Tư gần tới như vậy, mặc dù nàng là một đại minh tinh, nhưng tôi chẳng có cảm giác bị uy áp gì cả, bởi vì tôi chỉ coi nàng là một đại mỹ nữ, còn nàng có là đại minh tinh hay không thì tôi không cần biết, trước kia tôi chưa nghe nói qua bao giờ cả.

“Tiểu thư, cô cố ý đùa giỡn tôi có đúng không!”

Khi tôi với Tô Dĩnh Tư đi lên sân khấu, tôi thừa dịp nói nhỏ với nàng.

“...” Tô Dĩnh Tư sững sốt, không nghĩ tới tôi sẽ nói như vậy!

Cùng với những người yêu nhạc biểu diễn không phải là lần đầu tiên, nhưng bọn họ không kích động thì cũng khản trương vô cùng, chẳng có ai trấn định như người ở trước mặt này, khi bước lên sân khấu lại còn dám nói chuyện với mình.

Nhưng mà Tô Dĩnh Tư cũng chỉ ngạc nhiên trong chốc lát, rồi khôi phục lại bình thường, giọng nói có chút nghịch ngợm:

“Đúng thì thế nào!”

“...”

Lúc này đến phiên tôi cứng họng, không nghĩ tới nàng lại dám thừa nhận mình làm như vậy! Những lời đã chuẩn bị trước của tôi không có tác dụng gì nữa rồi!

“Cô để tôi lên sân khấu, cho nên tôi có một vấn đề máu chốt muốn nói”.

“Còn vấn đề gì ngoài việc hát với tôi! À mà đúng rồi, cậu có thuộc bài hát nào không...?”

ô Dĩnh Tư đôi mắt chớp động nói.

“Không thuộc bài nào cả...”

Tôi thành thật nói.

“Cậu chưa từng nghe tôi hát? !”

Tô Dĩnh Tư thấy tôi nói ra mấy câu này thì sững sờ! Nàng cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân mà người này không chịu lên sân khấu! Hắn không chịu hát cùng mình!

Chẳng lẽ hắn không thích những bài hát của mình? Nếu vậy hắn tới buổi biểu diễn này làm gì, hơn nữa lại ngồi ở vị trí trung ương cơ chứ!

“Có nghe..”

Tôi dừng một chút, nói:

“Nhưng mà hôm nay mới nghe, chính là trong buổi biểu diễn đó...”

Tô Dĩnh Tư nghe xong thì đôi mày nhíu lại, có thể thấy nàng đang tức giận!

Tôi nghĩ nếu không phải đang trong buổi biểu diễn, thì chắc chắn nàng sẽ đánh tôi một trận.

“Cậu... !”

Tô Dĩnh Tư giận đến mức nói không ra lời, đồng thời trong lòng cũng có chút mất mát!

Mình là ai cơ chứ! Là một đại minh tinh được vạn người ngắm nhìn, người khác lấy lòng mình còn không kịp, vậy mà người này cứ làm như không, căn bản không coi mình là cái gì cả, thậm chí còn chưa từng nghe một bài hát nào của mình nữa! Nhìn bộ dáng hần như vậy, thì có lẽ ngay cả mình là ai hần cũng không biết!

Thật ra thì trước đây tôi chẳng biết nàng là ai cả! Nếu như Tô Dĩnh Tư biết ý nghĩ của tôi, thì có lẽ sẽ tức chết mất.

“Tôi có thể đi về chưa?”

Tôi thấy nàng thở hổn hển, bộ mặt nhỏ đỏ bừng, nhưng vẫn phải làm bộ miễn cưỡng tươi cười.

“Không được!”

Tô Dĩnh Tư cũng không hiểu tại sao mình lại nói câu này. Để trả thù hay sao? Có thể như vậy.

“Tiểu thư, nếu tôi cứ tiếp tục đi lên thì hai chúng ta đều mất mặt!”

Tôi nói xong thì muốn xoay người đi ra ngoài.

“Tôi nói không được là không được! Không biết hát thì cứ đứng ở bên cạnh!”

Tô Dĩnh Tư thấy tôi muốn xoay người đi, dưới tình thế cấp bách cầm tay của tôi lại, rồi kéo lên trên sân khấu.

Đương nhiên trời tối, ánh đèn lại mờ mờ, nên những người ở xa sẽ không nhìn thấy. Nếu không để cho những fan hâm mộ nhìn thấy nữ thần trong lòng họ cầm tay một nam tử xa lạ, thì không biết sẽ gây ra sóng gió gì nữa đây!

Nhưng mà mấy công tử ngồi bên cạnh tôi thì lại rất rõ ràng.

“Con mẹ nó, mà xem, Tô Dĩnh Tư lại liếc mắt đưa tình với thằng nhãi kia, lại còn cầm tay nữa chứ!”

“Chẳng phải Tô Dĩnh Tư rất thuần khiết hay sao?”

“Tình khiết cái đầu! Tao bảo đảm nếu như ném ra 10 vạn đồng, thì nàng sẽ tao lên giường!”

“Bọn mày xem vẻ mặt của hai người bọn chúng kia, chắc là đang tính toán sau buổi biểu diễn này sẽ đi đâu...!”

“... ”

Khi Triệu Nhan Nghiên nghe thấy những lời này thì nàng cau mày, nhưng mà do đã hiểu rõ bọn này, nên nàng không nói gì cả

Chỉ nghe mấy người này tiếp tục nói:

“Thành ca, nghe nói sau buổi biểu diễn còn có một bữa tiệc cá nhân !” Một Lão Thử Nhân (1) đưa mắt nói.

(1): Lão thử nhân: đây là một nhân vật phụ, tác giả chẳng thèm gọi tên, ý nói là người có mắt nhỏ như mắt chuột.

“Đúng vậy! Hình như là có hoạt động như vậy! Tiểu tử ngươi có biết mấy giờ hay không?”

Người được gọi là Thành ca nói.

“Hắc hắc, Thành ca, anh nhìn cái này!”

Lão Thử Nhân từ trong túi móc ra một hộp thuốc nhỏ, thần bí nói:

“Đây là dược vật tiến hành ân ái của nước R, nghe nói rất có hiệu quả!”

“Dược liệu thế nào? Lần trước mày cho tao một loại thuốc. Kết quả tao cho em một bạn học uống, mà chẳng có dấu hiệu gì cả. Tao đợi cả một ngày trời, mà chỉ như há miệng chờ sung!”

Thành ca bắt mồm nói.

“Đây tuyệt đối là đồ tốt! Em đã thử qua một lần, mẹ kiếp dược lực tuyệt vời làm suốt một ngày một đêm! Thiếu chút nữa mệng luôn!”

Lão Thử Nhân khoác lác nói.

“Thật không?”

Ánh mắt của Thành ca sáng lên.

“Còn giả sao được! Em sao dám lừa Thành ca hay sao chứ! Sau khi uống thứ này vào, xử nữ cũng biến thành dâm phụ!”

Lão Thử Nhân đắc ý nói.

“Hắc hắc! Tiểu tử nguời! Không tệ! Đến lúc ta ăn, thì khẳng định mày sẽ không thiếu phần!”

Thành ca nói.

“Cám ơn Thành ca!”

Lão Thử Nhân cúi đầu khom lưng nói:

“Nhưng mà chúng ta làm như vậy, không sợ con quỷ nhỏ Tô Dĩnh Tư kia gây chuyện hay sao? Bối cảnh nhà nàng không thể đùa được đâu!”

“Yên tâm đi! Là một đại minh tinh thì ngày nào chẳng phải một hai lần! Không gây náo động gì đâu? Danh tiếng là thứ quan trọng nhất với nàng, nếu như bị cưỡng gian có ngậm sen đắng cũng phải cố nuốt! Không thể nào nói ra được đâu!”

Thành ca định liệu trước nói.

“Nhưng Tô Dĩnh Tư thì không giống, cha của nàng là Tô Viên Triều đấy!”

Lão Thử Nhân vẫn là có chút không yên lòng.

“Mày vẫn chưa hiểu! Loại đại tiểu thư xuất thân danh môn như thế này, thì danh tiếng lại càng thêm trọng yếu!”

Thành ca nói rất hùng hồn, nói một cách rất có lý:

“Hơn nữa, nhìn con quỷ nhỏ Tô Dĩnh Tư kia cũng là một người phóng đảng, lúc đó chúng ta cưỡng gian nàng? Hay là nàng cưỡng gian chúng ta đây!”

“Vẫn là biện pháp của Thành ca tuyệt vời!”

Lão Thử Nhân cung kính nói.

142. Chương 141: Nói Ra Thì Hù Chết Người

Đi theo Tô Dĩnh Tư lên sân khấu, nhìn bốn phía xung quanh, mới thấy mình là tiêu điểm của mọi người!

Tô Dĩnh Tư cũng rất kỳ quái nhìn bên cạnh người con trai bên cạnh mình, mà nói thực ra phải gọi hắn là bé trai.

Nếu là người bình thường bao gồm chính nàng, lần đầu tiên lên sân khấu, đối mặt với muôn vàn ánh mắt của mọi người, thì hẳn trương muốn chết được!

Còn người bên cạnh này, hắn làm như chẳng có chuyện gì, vẫn bình thản ung dung.

Trông thì đoán tuổi của hắn cũng không khác mình là mấy, như vậy vẫn chỉ còn là một học sinh, thì làm sao có thể có được loại khí phách này?

Loại không khí này nếu như đổi lại là kiếp trước của tôi, có khi tôi phát run lên không chừng!

Nhưng sau khi tôi sống lại thì lại khác, ở kiếp trước làm việc, cái gì tôi chẳng từng trải qua rồi?

Đứng trên bục phát biểu trước mấy vạn người trong Đại Hội công nhân còn làm đượ, hướng chỉ chỉ là một buổi biểu diễn như thế này.

“Bài hát tiếp theo, chính là một trong những bài hát chủ đề ở album tháng hai năm ngoái...”

Không đợi Tô Đình Tư nói xong, ở bên dưới đã đồng thanh hô lớn:

“Lòng tin...”

Căn cứ vào đây cũng có thể đánh giá được mức độ cuồng nhiệt của đám fan này rồi!

Tôi ngất, đám người này cũng quá điên cuồng đi, trong khi tôi thì đứng im trên sân khấu, chẳng biết làm gì cả?

Tiếng nhạc vang lên, tôi ngây ngốc đứng ở bên cạnh Tô Đình Tư, phải nói là sững sờ thì đúng hơn!

Nhìn Tô Đình Tư ở bên cạnh mi đẹp như liễu, môi đỏ như hoa hồng, nhưng tôi vẫn như một người bảo tiêu, sắc mặt không chút thay đổi nhìn xuống dưới.

Rốt cuộc phần thi chịu đựng cũng kết thúc, tôi đi lại chỗ mình ở vị trí dành cho những khách quý.

Lúc này thì tôi chẳng cảm thấy gì khác thường, nhưng vài ngày sau, khi xem lại chương trình TV, tôi mới biết mình quả thật quá ngu!

Một tiểu tử mặc đồ thể thao zhitsss đứng ở bên cạnh một đại minh tinh xinh đẹp, nhất là không biết tên nhiếp ảnh gia đáng chết nào, lại chụp luôn một bức hình của tôi vào lúc đó.

Lúc xem lại, thì mình cũng thầm chửi, nếu người này không phải là tôi, tôi sẽ mắng hần là thằng ngu!

Đương nhiên, mặc dù tôi không nói câu gì, nhưng có thể thấy được bộ mặt lãnh khốc của tôi ở trên sân khấu cũng tương đối oai phong đó!

Nhưng Triệu Nhan Nghiên lại nói một câu đã đá kích trầm trọng tôi:

“Lão công, Anh vừa rồi trông thật ngốc!”

Tôi thậm chí thấy được Tô Đình Tư ở trên sân khấu đang trợn mắt thị uy với tôi! Tôi buồn bực muốn chết, người này cho rằng tôi dễ bị bắt nạt lắm hay sao?

Trong lúc tôi buồn bực, thì chương trình ca nhạc lại sôi động...Dưới sự cuồng nhiệt của khán giả, Tô Đình Tư phải hát thêm hai bài hát nữa, thì buổi biểu diễn mới kết thúc.

Sau buổi biểu diễn kết thúc, chính là một yến hội cá nhân. Đương nhiên đây chính là thủ tục và quy tắc ngầm trong giới giải trí.

Người tổ chức cũng phải tham gia gánh vác một phần, dù sao buổi PARTY này cũng có rất nhiều nhân vật nổi tiếng, cũng chính là điều căn bản cho cuộc biểu diễn thành công.

Điều này đối với ca sĩ cũng góp phần tăng thêm danh vọng, nhưng có một bọn luôn là khách quen của loại tiệc này, chính là bọn Nhị thế tổ.

Tập đoàn Ánh Rạng Đông tổ chức chương trình, cho nên chú Triệu phải làm chủ tịch.

Có thể tưởng tượng được khi Triệu Nhan Nghiên nhìn thấy cha mình trên bục phát biểu, hóa ra buổi biểu diễn này là do chính cha mình tổ chức thì nét mặt sẽ ra sao nhỉ?.

“Lưu Lỗi, lát nữa khi buổi biểu diễn kết thúc, anh có tham gia yến hội cá nhân không?”

Triệu Nhan Nghiên cau mày dường như có điều gì suy nghĩ, hỏi.

“Có, mà làm sao em biết?”

Chuyện này tôi đâu có nói cho nàng với Vi Nhi đâu, chủ yếu là muốn cho hai nàng thêm một sự vui mừng.

“A! Bọn em có thể đi không?”

Triệu Nhan Nghiên nói với tôi.

Thật ra thì nàng thân là cháu gái của Bí thư Tỉnh ủy, con gái của tổng giám đốc tập đoàn Ánh Rạng Đông, thừa sức có thể tham gia.

Nhưng từ khi nàng trở thành nữ nhân của tôi, thì đã hoàn toàn dựa vào tôi. Điều này làm cho tôi cao hứng vô cùng, cũng làm thỏa mãn cái chủ nghĩa đại nam tử trong lòng.

“Đương nhiên có thể, vì em là Nhan Nghiên của anh.”

Tôi cười nói.

“Ai là... Nhan Nghiên của anh! Da mặt thật dày!”

Triệu Nhan Nghiên gất giọng.

“Đương nhiên là em!”

Tôi nói.

“Em từ lúc nào thành của người của anh? Có chứng cứ không? Có hóa đơn không? Có thẻ danh dự không?”

Triệu Nhan Nghiên liếc mắt nhìn tôi, nói.

“Đương nhiên là có rồi!”

Tôi khẳng định nói.

“A?”

Triệu Nhan Nghiên nghe tôi nói như vậy, kỳ quái hỏi:

“Anh có cái gì?”

“Chúng có!”

Tôi đặc ý nói:

“Mà lại là của người khác tự tay viết giấy thừa nhận đấy!”

“Tự tay viết giấy thừa nhận? !”

Triệu Nhan Nghiên càng thêm nghi ngờ, trong trí nhớ nàng đâu có đạt thành hiệp nghị gì đâu!

“Ha hã! Hộp cơm... Bút ký Anh ngữ... Cuộc thi... Phần thưởng!”

Tôi đem một số nói ra.

“A!”

Triệu Nhan Nghiên cũng lập tức nhớ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên.

Cũng chính ngày hôm đó, Triệu Nhan Nghiên ở trung khu rừng nhỏ phía sau trường đánh mất nụ hôn đầu đời.

“Thời gian trôi qua thật là nhanh!”

Tôi thở dài nói.

“Đúng vậy! Trong chớp mắt chúng ta đã ở cùng nhau được hơn một năm”

Triệu Nhan Nghiên cũng có chút nhớ lại tình cảm ngày xưa:

“Anh thật là hư! Lại dám từng bước từng bước đưa em vào cái bẫy tình yêu...”

“Anh đâu có đâu! Rõ ràng là em nói lời yêu với anh trước mà!” Tôi cười hắc hắc nói.

“Hừ! Em không để ý tới anh nữa!”

Triệu Nhan Nghiên dậm chân, xấu hổ nói.

“... Hai người có thể về tới nhà rồi nói những lời âu yếm như vậy có được không!”

Trần Vi Nhi có chút ăm ắp, xen vào nói.

“Vi Nhi, về nhà sẽ đến phiên em! Trong một đêm... Lưu Lỗi, cậu nói cậu không thích tớ đi!”

Tôi học theo giọng nói của Vi Nhi.

“Đáng ghét!”

Lúc này đến phiên Trần Vi Nhi thẹn thùng vô cùng.

“Đúng rồi, Lưu Lỗi! Anh còn chưa nói cho bọn em biết, tại sao anh có thể tham dự buổi PARTY này?”

Triệu Nhan Nghiên kỳ quái hỏi.

Trong con mắt của nàng, mặc dù viết phần mềm máy tính bán được rất nhiều tiền, nhưng điều đó thì làm sao có thể quên biết những nhân vật nổi tiếng đây?

“Đến chỗ đó thì các em sẽ biết!”

Tôi thần bí nói.

Thật ra thì chuyện này chẳng phải do Triệu Quân Sinh cha nàng hay sao!

Sau khi ra khỏi sân vận động, đi tới bãi đỗ xe của trường Đại Học Tân Giang. Tôi vừa mới mở cửa xe, thì đã nghe tiếng huýt sáo.

Tôi ngẩng đầu nhìn, hóa ra là mấy công tử háo sắc ngồi ở bên cạnh của tôi.

Tôi nhú nhú mày, cố gắng nhẫn nhịn không nổi giận.

Không nghĩ tới đám người này thấy tôi không có phản ứng gì, cho là tôi sợ, nên được voi đòi tiên.

“Chỉ là một chiếc xe Jetta cũ nát, vậy mà cũng học theo người khác đi ra ngoài tán gái!”

Người tên gọi là Thành ca mở miệng nói.

“Đúng vậy, mà hai con bé kia trông tươi ngon mọng nước như vậy, tại sao lại đi theo thằng mặt trắng này? Nhìn cái thằng mặt trắng mi thanh mục tú này, nhất định là ăn cơm chùa rồi! Bằng không thì đi theo anh, anh sẽ cho hai nàng biết thế nào là nữ nhân chân chính.”

Lão Thử Nhân dậm đặng nói.

“Lão Thử, con mẹ nó người nhỏ giọng một chút! Nữ nhân kia là cháu gái của Bí thư tỉnh ủy! Mày sao nói lung tung như vậy!”

Thành ca nhú nhú mày.

Tôi khởi động xe, hướng về phía khách sạn của thành phố Tân Giang, đây chính là địa điểm cử hành bữa tiệc.

“Nhan Nghiên, em có biết hai người kia không?”

Tôi không vui nói.

“Cái tên mập mập kia gọi là Hoàng Vĩ Thành. Anh không biết ư?”

Triệu Nhan Nghiên suy nghĩ một chút nói.

“Nhà hấn làm cái gì?”

Một đứa trẻ kiêu ngạo như vậy không nhiều, chắc chắn phải là loại Đại Thiếu gia trong một gia đình.

“Cha của Hoàng Vĩ Thành là một trong 10 doanh nhân nổi tiếng nhất Tân Giang, theo cha em nói, thì người này lập được một công ty Bất động sản tương đối lớn. Nhưng mà nghe cha em với ông em nói chuyện, thì cha của Hoàng Vĩ Thành này luôn dựa vào xã hội đen để làm ăn. Lão công, anh đáp ứng em đi, đừng có chọc vào những phiên toái không cần thiết? Anh phải nghĩ cho em với chị Vi Nhi, hai chúng em rất lo lắng! Nếu anh xảy ra chuyện gì, thì bọn em làm sao có thể sống được!”

Triệu Nhan Nghiên lo lắng nói với tôi.

“Yên tâm đi, anh chỉ thuận miệng hỏi như vậy thôi.”

Miệng tôi thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy, bất động sản, tôi đang muốn phát triển trong lĩnh vực này, hóa ra tên Hoàng Vĩ Thành này lại là một cơ hội.

Hừ, mày dám chọc lên đầu lão tử, lão tử biến mày thành một hòn đá ngáng chân.

Xã hội đen? Lúc trước thì tôi có thể sợ một chút, nhưng giờ thì khác rồi.

Cước Nha Tử lúc dạy tôi dị năng có nói cho tôi biết, cho dù thân thể của tôi bị cắt thành mấy trăm miếng thịt vụn cũng có thể phục hồi như cũ.

Đương nhiên, nó phải ở trong tình huống như thế nào đó, chứ nếu không khi cây đao chém vào người tôi, thì thứ biến thành thịt vụn chắc chắn phải là cây đao kia.

Xem ra tiểu tử Hoàng Vĩ Thành trong nhà đúng là rất có tiền, hẳn đi một con xe Mercedes-Benz, có màu lam xanh biếc, trông rất lòe loẹt.

Đúng là quan điểm cá nhân của hắn không giống với tôi, bằng không thì tại sao lại không thuận mắt với chiếc Jetta của tôi.

Rời khỏi bãi đậu xe của khách sạn. Đi đến trước cảnh cửa của yến hội, Hoàng Vĩ Thành dẫn Lão Thứ Nhân đi vào trước, tôi và Trần Vi Nhi, Triệu Nhan Nghiên muốn vào thì lại bị bảo vệ cửa ngăn lại:

“Thật xin lỗi, đây là yến hội cá nhân, không được phép tự tiện đi vào, xin xuất trình thiệp mời.”

Thiệp mời? Triệu Quân Sinh đâu có nói thiệp mời gì đâu? Hơn nữa, Cái tên Hoàng Vĩ Thành kia cũng đâu có cần thiệp mời!

“Hai người vừa rồi đâu có cầm thiệp mời?”

Không đợi tôi nói, Trần Vi Nhi đã nói trước.

“Hai người vừa rồi? Các người có thể so sánh với bọn họ ư?” Bảo vệ kinh thường hừ lạnh.

“Bọn họ thì làm sao? Dựa vào cái gì mà bọn họ không cần thiệp mời, còn chúng tôi lại phải có?”

Triệu Nhan Nghiên cũng có chút tức giận. Chỉ là một đám bảo vệ của khách sạn thôi mà cũng kiêu ngạo như vậy, đúng là ánh mắt đặt quá cao rồi.

“Nói ra thì hừ chết người! Có nhìn thấy cửa không? Hai người kia, một người là ông trùm bất động sản tương lai của Tùng giang Hoàng Vĩ Thành, còn vị kia ư, đó là công tử của Quản lý khách sạn này!”

Tên bảo vệ kiêu ngạo nói.

143. Chương 142: Yến Hội Cá Nhân (thượng)

“Ha ha ha ha!”

Tôi nghe xong thì bật cười, không phải tôi có tình làm bộ, nhưng đúng là quá tức cười.

Con một ông trùm, con một quản lý, nói trắng ra hai người này chỉ làm nền cho yến hội mà thôi, con người chân chính tổ chức là tập đoàn Ánh Rạng Đông!

“Cậu cười cái gì?”

Người bảo vệ nhìn tôi, nghi hoặc hỏi.

“Có biết ai tổ chức yến hội này không?”

Tôi hỏi một câu có thâm ý.

“Tổ chức? Cậu hỏi cái này để làm gì?”

Người bảo vệ vẫn không hiểu.

“Nói nhảm! Lão Tử nói cho anh biết, vị này chính là thiên kim tiểu thư của tổng giám đốc tập đoàn Ánh Rạng Đông!”

Tôi không muốn nói nhiều với thằng bảo vệ này nữa.

“A!”

Bảo vệ sững sốt.

Tập đoàn Ánh Rạng Đông là người tổ chức yến hội này thì làm sao hần không biết, mà người trước mặt lại nói như vậy, làm cho hần ngẩn ngơ.

“Nhan Nghiên, sao cháu lại đứng ở cửa? Tại sao không vào đi?”

Đúng vào lúc này, tài xế của chú Triệu là Lão Cao đi tới, hỏi.

“Chú Cao, người bảo vệ này không cho cháu vào.”

Triệu Nhan Nghiên tức giận nói.

“Cái này... Cao ca, tôi cũng chỉ làm việc theo quy định thôi!”

Người bảo vệ vội vàng giải thích.

Người khác hần không nhận ra, nhưng mà người này thì không thể không nhận ra. Đây chính là tài xế của tổng giám đốc tập đoàn Ánh Rạng Đông, vốn cũng là khách quen ở đây.

Bởi vì yến hội lần này chỉ mang tính chất cá nhân, nên không công bố rộng rãi.

Lão Cao dẫn chúng tôi vào đại sảnh của yến hội, tôi với Triệu Nhan Nghiên thì chẳng có gì thích thú với những thứ ở đây, nhưng mà Trần Vi Nhi thì là lần đầu tiên tới nơi như thế này, cho nên có chút không quá thích ứng. Sau khi vào cửa thì cúi đầu, có chút xấu hổ.

Bởi vì Tô Đình Tư chưa xuất hiện, cho nên yến hội cũng chưa chính thức bắt đầu. Những người ở bên trong đang túm năm tụm ba nói chuyện, kết giao cho mình những bằng hữu có thể phục vụ cho công việc sau này.

Cái tên Hoàng Vĩ Thành kia đang đứng cạnh cửa sổ, tay cầm 1 chén Hồng tửu, đang nói chuyện với một cô gái tao nhã. Lão Thử Nhân thì cứ nhìn chăm chăm vào bộ ngực của người con gái này.

Xem ra phẩm chất của tên Hoàng Vĩ Thành này quả thực quá kém, loại chuyện háo sắc như vậy cũng làm được.

“Triệu tiểu thư, có thể làm bạn gái của kẻ hèn này không?”

Một giọng nói vô cùng nam tính truyền vào tai của tôi.

Triệu tiểu thư? Không phải là lão bà của tôi hay sao? Nhất thời ấn tượng của tôi với người này cũng xuống dốc không phanh, âm thanh nam tính lại chuyển thành nữ tính.

“Thật xin lỗi, nàng là bạn gái của tôi.”

Tôi ngẩng đầu lên, chẳng khách khí gì nói thẳng. Đồng thời cũng đánh giá người này, độ tuổi cũng không khác gì tôi lắm, mặc một bộ âu phục đen, nhìn cũng biết là giá tiền không rẻ.

Cũng có thể nói là đẹp trai, có phong độ của người trí thức, làm cho người khác cảm thấy cũng có chút lịch sự.

“A!” Người này sững sốt, thấy tôi đang đánh giá hần, thì hần cũng đánh giá lại tôi.

Nhưng mà nghĩ cả nửa ngày cũng không nhớ ra được ở trong giới thượng lưu của tỉnh Tùng Giang lại có một nhân vật như tôi.

Cho nên hần tuy có kỳ quái nhưng vẫn tỏ ra lịch sự nói:

“Xin lỗi, là tại hạ mạo muội. Không biết tiên sinh xưng hô như thế nào?”

“Tôi tên là Lưu Lỗi.”

Nhìn người này... có lẽ cũng không phải hạng người xấu xa gì. Ấn tượng của tôi với hần cũng tương đối tốt, cho nên tôi đưa tay ra bắt.

“Rất hân hạnh được biết cậu, đây là danh thiếp của tôi.”

Sau khi người này bắt tay tôi, thì móc trong túi ra một cái danh thiếp, lịch sự nói.

Tôi cầm danh thiếp nhìn vào trên đó, thấy có ghi là: Công ty TNHH quảng cáo Tinh Vũ, chủ tịch Vương Vũ.

“Hóa ra là Vương chủ tịch, thất kính thất kính!”

Tôi khách sáo nói.

Người này còn trẻ như vậy, mà đã có thành tựu như thế này, thì tương lai rất có hứa hẹn. Lúc này ấn tượng xấu của tôi với hắn đã bị quét sạch.

“Cái gì mà Vương chủ tịch, chỉ là cái danh xưng mà thôi, Không biết Lưu tiên sinh đang làm gì?”

Vương Vũ lắc đầu khiêm nhường nói. Nhưng mà vẫn có thể nhận thấy, người này cũng có chút cao hứng khi được khen.

“Tôi ư, tôi chỉ là một học sinh thôi.” Tôi cười nói.

“Sợ rằng không đơn giản như vậy, ngay cả Triệu tiểu thư tâm cao khí ngạo cũng làm bạn gái của cậu, Lưu tiên sinh...”

Trong đầu Vương Vũ không thể nào suy đoán được điều gì cả, người này rốt cuộc là ai?

“Tâm cao khí ngạo?”

Tôi không hiểu lập lại, tôi đâu có nhận thấy điều này đâu.

“Đúng vậy. Những người theo đuổi Triệu đồng minh như chúng tôi thì rất nhiều, nhưng có ai thành công được đâu...”

Vương Vũ giải thích.

“Đợi một chút, cậu nói gì? Triệu đồng minh? Đó là tổ chức gì vậy?”

Tôi đổ mồ hôi, sao lại có một tổ chức như vậy chứ?

“Vương Vũ, cậu nói lằng nhằng gì đấy!”

Triệu Nhan Nghiên chen miệng vào nói.

“Không nói nữa, không nói nữa.”

Không nghĩ tới Vương Vũ còn đang bốc phét, thì nghe Triệu Nhan Nghiên nói lại như chuột thấy mèo.

“A, Vương Nữ, cậu làm gì đó!”

Đúng lúc này, có một thanh âm vang lên từ phía sau của tôi.

“Ngô ca, anh đừng có gọi ngoại hiệu ở trước mặt thần tượng của tôi được không!”

Vương Vũ cau mày không vui nói.

“Thần tượng? Nhan Nghiên cũng ở đây?”

Bởi vì chúng tôi xoay lưng về phía hắn, nên hắn chỉ nhìn thấy có Vương Vũ.

Ngay lập tức hắn xoay người lại, nói:

“Đại ca, đại tẩu...các đại tẩu, các người cũng ở đây.”

Người tới chính là Ngô mập mập, nhìn thấy Triệu Nhan Nghiên, vốn muốn gọi đại tẩu, nhưng lại nhìn thấy Vi Nhi, dưới tình thế cấp bách hắn bật luôn ra một câu “Các đại tẩu” .

“Đại tẩu? Có chuyện gì vậy?!”

Vương Vũ kỳ quái hỏi, nhưng mà trong lòng hắn có một cảm giác xấu.

“Vương nữ, cậu chưa biết gì hay sao? Triệu Nhan Nghiên là danh hoa có chủ rồi!”

Ngô mập mập vỗ vỗ bả vai Vương Vũ nói.

“Nói như vậy... Chúng ta không còn hy vọng rồi?”

Vương Vũ sững sốt một chút, có cảm giác mất mát nói.

Lúc này hẳn đã có cảm giác có gì đó không đúng, đây là lần đầu tiên Triệu Nhan Nghiên xuất hiện cùng với một người con trai, khi đó hẳn đã có dự cảm không tốt, không nghĩ tới chuyện này đã thành sự thực.

“Được rồi, Vương nữ, người cũng đừng khổ sở nữa. Nghe nói trên yến hội hôm nay có không ít mỹ nữ, có cơ hội thì tìm lấy một người đi.”

Ngô mập mập an ủi.

Vương Vũ lắc đầu, khổ sở cầm lấy một ly rượu. Trông bộ dáng của hắn, làm cho tôi có chút lo lắng. Vấn kiếp trước, tôi cũng là người có tâm trạng như vậy, cho nên tương đối hiểu rõ?

“Hắn có chuyện gì không?” Tôi lo lắng hỏi Ngô mập mập.

“Không có chuyện gì đâu, hắn làm sao có thể có chuyện gì được chứ. Không cần phải để ý đến hắn, hắn sẽ lập tứ tỉnh ngay ấy mà.”

Ngô mập mập thoải mái nói, hình như có đối với cảnh này tương đối quen thuộc.

“Đúng rồi, anh nghe nói có một Triệu đồng minh? Cậu có biết chuyện gì không?”

Tôi chưa bỏ ý định hỏi.

“A, anh nói chuyện này ư! Đây chính là một tổ chức cho những người theo đuổi Nhan Nghiên. Tôi còn là hội trưởng đấy!”

Ngô mập mập đồng dạng nói.

Nhìn tình địch trước mặt còn thoải mái, thì chắc chỉ có một Ngô mập mập .

“Cái tên Vương Vũ này, con người cũng không tệ lắm.”

Ngô mập mập nói:

“Cũng coi là người đứng đắn, trước kia chúng tôi là bạn học chung cấp 2, sau đó ra ngoài lập công ty riêng, không nghĩ tới hắn có thể phát triển tốt như vậy. Đoán chừng lần này, hắn tới đây là muốn tạo quan hệ với Tô Dĩnh Tư.”

Tôi gật đầu, loại yến hội này chỉ là cái cầu nối cho tầng lớp thượng lưu, cho nên hành động của Vương Vũ cũng không gì đáng trách.

“À, Ngô mập mập, anh trông cậu dường như không có hứng thú với loại yến hội này?”

Tôi cảm thấy Ngô mập mập dường như bực bội khi phải ở trong này.

“Đừng nói nữa, anh không biết đâu, Tô Dĩnh Tư có bối cảnh rất kinh khủng đấy, không biết người nào gọi điện thoại cho Tử lão đầu, nói tôi phải dẫn theo lính âm thầm bảo vệ nơi này.”

Ngô mập mập đau khổ nói.

“A!” Tôi tùy ý gật đầu, cũng không để ý tới nữa. Trong lòng thì nghĩ thầm, một đại minh tinh mà thôi, có bối cảnh gì chứ.

...

“Mau nhìn, Tô Dĩnh Tư đi ra rồi.”

Không biết là người nào la một tiếng. Trong đại sảnh lập tức yên tĩnh đi rất nhiều, tất cả mọi người đều tập trung vào lối ra đại sảnh. Quả nhiên Tô Dĩnh Tư cùng với mấy hộ vệ đang đi vào trong.

Lúc này Tô Dĩnh Tư đã bỏ trang phục biểu diễn, chỉ mặc một cái váy dạ hội màu trắng, trông giống như tiên tử không nhiễm bụi trần, tú lệ thanh nhã.

Lần đầu tiên tôi nhìn gần Tô Dĩnh Tư chính là lúc lên sân khấu, nhưng bởi vì ánh đèn, nên tôi không cảm thấy nó chân thực.

Nhưng lúc này, tôi cũng chút không tin tưởng, ở nhân gian lại có một cô gái xinh đẹp tới vậy ư.

Ánh mắt của Tô Dĩnh Tư liếc qua mọi người, khi nhìn tới tôi cũng chẳng dừng lại chút nào, nhìn sang chỗ khác.

Không biết tại sao, trong lòng của tôi có cảm giác tương đối mất mát. Xem ra Tô Dĩnh Tư không nhận ra tôi, người mới cùng nàng đứng trên sân khấu.

Nhưng mà ngay lập tức tâm tình của tôi khôi phục bình thường, tôi đâu có quan hệ gì với nàng đâu, thật ra thì tôi có một ham muốn cực mạnh, đó là ý tưởng chiếm giữ, tôi sẽ không cho nữ nhân của mình xuất hiện bên ngoài, mà Tô Dĩnh Tư, cho dù trở thành nữ nhân của tôi, thì nàng có khả năng bỏ rơi sự nghiệp hay không?

Nhất thời, tôi mất đi hứng thú với yến hội này, tôi tìm một chỗ ngồi xuống. Nếu không phải thấy Triệu Nhan Nghiên cùng Trần Vi Nhi kia vô cùng hưng phấn, thì tôi đã sớm xoay người đi ra cửa rồi.

Tôi vốn có sự chán ghét đối với cuộc sống thượng lưu ở kiếp trước, đối với cảm giác tiền hô hậu ủng này tôi thấy rất mệt mỏi. Đây cũng là nguyên nhân, sau khi sống lại, tôi luôn muốn làm một người bình thường.

...

“Có làm được không? Bên người nàng có rất nhiều hộ vệ đấy.”

Hoàng Vi Thành nói.

“Bảo đảm không có vấn đề, chỉ cần chúng ta như thế này...”

Lão Thử Nhân nhỏ giọng nói.

“Tốt! Chúng ta cứ làm như thế!”

Hoàng Vi Thành nhìn thấy Tô Dĩnh Tư như tiên tử, tình tròng đã sớm lên não, trong lòng nóng như lửa đốt.

144. Chương 143: Yến Hội Cá Nhân (hạ)

Thanh âm của người dẫn chương trình vang lên.

Người dẫn chương trình này tôi cũng biết, ở kiếp trước người này dẫn chương trình không ít tiết mục trên truyền hình, cũng là một người người dẫn chương trình nổi tiếng ở đài truyền hình tỉnh Tùng Giang, không nghĩ tới lần này cũng mời hẳn tới.

“Cái gì?! Cha!”

Triệu Nhan Nghiên nghe được ba chữ “Triệu Quân Sinh” thì sợ hết hồn, nhưng sau đó ngay lập tức nghĩ tới chuyện vé vào cửa, và thái độ của nhân viên bảo vệ với chú Cao thì đã hiểu rõ mọi chuyện.

“Lưu Lỗi, anh có phải là đã sớm biết chuyện này rồi hay không?”

Triệu Nhan Nghiên nhìn chăm chăm vào tôi, vẻ mặt quỷ dị khó lường.

Tôi vốn muốn cho nàng một vui mừng kinh ngạc, nhưng không nghĩ tới chuyện lại lộng xảo thành chân, cho nên biện pháp tốt nhất lúc này là giữ im lặng.

“Hừ! Về nhà sẽ tìm anh tính sổ!”

Triệu Nhan Nghiên nói một câu, rồi không để ý tới tôi nữa.

Về nhà? Trong lòng tôi nghĩ tới chuyện dâm dăng, hắc hắc, về nhà lên giường rồi tình sổ cũng được!

Tiếp theo lời phát biểu của Triệu Quân Sinh chính là Tô Dĩnh Tư, nàng mỉm cười nhận lấy micro của người dẫn chương trình, vui vẻ nói:

“Đầu tiên xin cảm ơn tập đoàn Ánh Rạng Đông đã tổ chức chương trình này, buổi biểu diễn hôm nay thành công rực rỡ, làm tôi rất vui! Vô cùng cảm ơn...”

Tôi không có hứng thú nghe mấy câu khách sáo này, mà trong đầu óc của tôi đang tưởng tượng cảnh giữa tôi với Triệu Nhan Nghiên, trong lòng tôi đang hi vọng câu nói “về nhà sẽ tính sổ với anh” sẽ nhanh chóng được thực hiện.

Kể từ khi Cước Nha Tử dạy tôi phương pháp luyện công, tôi cảm thấy dự vọng tăng lên vô cùng, nhưng vẫn không có cơ hội cùng hai tiểu nha đầu thân mật, cho nên bây giờ trong lòng tôi như có lửa đốt. Vô cùng hi vọng cái yến hội này kết thúc.

Sau khi Yến hội bắt đầu đại diện tổ chức Triệu Quân Sinh mời Tô Dĩnh Tư một li rượu, không nghĩ tới Tô Dĩnh Tư cũng rất phối hợp, uống hết một chén Hồng tửu.

Sau đó chính là thời khắc tự do, có rất nhiều công tử con đại quan vây quanh lấy Tô Dĩnh Tư, rồi rít mời rượu, Tô Dĩnh Tư chỉ ứng phó qua loa cho xong mà thôi.

Khi uống hết một chén rượu kia, Tô Dĩnh Tư đã có cảm giác choáng váng, không thể nào uống thêm được nữa.

“Tô tiểu thư, tại hạ mời tiểu thư một chén!”

Hoàng Vĩ Thành thấy thời cơ đã chín muồi, cầm một chén Hồng tửu đi tới, đồng thời liếc mắt cho Lão Thử Nhân.

“Xin lỗi, tôi không thể uống nữa...”

Tô Dĩnh Tư lại thấy có người đến mời rượu, vội vàng khoát tay cự tuyệt.

“Việc này... Tô tiểu thư chẳng lẽ lại không nể mặt tại hạ, chẳng lẽ trong mắt cô, tại hạ là tầng lớp thấp nhất ư?”

Hoàng Vĩ Thành ra vẻ không vui nói.

“Cái này...”

Tô Dĩnh Tư trong lòng không ngừng kêu khổ, trước mặt mọi người tại sao người này lại dám nói như vậy.

Những người khác mình chỉ phải uống có một ngụm nhỏ, nhưng bây giờ một ngụm nhỏ cũng uống không nổi nữa rồi, mà người này trông như không đạt được mục đích thì không chịu bỏ qua.

“Như vậy đi, Tô tiểu thư, tại hạ có một ý kiến hay!”

Lão Thử Nhân xuất hiện trước mặt Tô Dĩnh Tư và Hoàng Vĩ Thành nói:

“Thịnh tình của Hoàng tiên sinh thì không thể chối từ, Tô tiểu thư cũng không nên làm hấn mất mặt. Theo thiện ý của tôi, Hoàng tiên sinh uống một chén rượu, mà Tô tiểu thư lấy trà thay rượu, không biết Hoàng tiên sinh có hài lòng hay không?”

“Tốt! Cứ như vậy đi!”

Hoàng Vĩ Thành đồng ý nói.

Tô Dĩnh Tư đưa mắt cảm kích nhìn Lão Thử Nhân một cái, nhưng không biết mình đã rơi vào bớ trí của hai người.

Lão Thử Nhân cầm 1 bình trà, rót cho Tô Dĩnh Tư một chén.

Hoàng Vĩ Thành nói:

“Cảm ơn Tô tiểu thư cấp cho tại hạ mặt mũi, Hoàng mỗ xin kính mời!”

Nói xong hấn ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Tô Dĩnh Tư cũng uống cạn chén trà trên tay.

Hoàng Vĩ Thành cùng Lão Thử cười cười, chậm rãi đi ra ngoài.

Một lát sau, Tô Dĩnh Tư đột nhiên cảm giác được trên người mình rất nóng, có một loại cảm giác không rõ, dường như có hàng ngàn con kiến bò trên người, hơn nữa hai chân lại càng ngứa ngáy khó chịu.

Loại cảm giác này nàng chưa trải qua bao giờ! Chẳng lẽ là do uống nhiều rượu? Cũng không đúng, Tô Dĩnh Tư không kiềm chế được nữa, ánh mắt đại hãn đi.

Lão Thử Nhãn trốn trong một góc phòng cười dâm, nói:

“Thành ca, có tác dụng!”

“Tốt! Người yên tâm, chuyện lần này mà thành, thì công lao của người hơn nữa, hai chúng ta cùng chơi đùa!”

Thành ca hắc hắc nở nụ cười dâm dăng.

“Cám ơn Thành ca!”

Lão Thử Nhãn liếm môi của mình, hưng phấn nói.

“Cám ơn cái gì, đều là huynh đệ cả! Lúc đó chúng ta cùng đùa giỡn nàng, gọi là 3 gì nhỉ?”

Hoàng Vĩ Thành sờ lên cằm nói.

“Thành ca, gọi là 3P!” Lão Thử Nhãn nói.

“Đúng đúng đúng! Là 3P! Ba cái mông cùng một chỗ! Hắc hắc! Nghĩ tới đã cảm thấy sướng rồi!”

Hoàng Vĩ Thành nghiêm nhiên coi Tô Dĩnh Tư là vật trong túi của mình.

Quả nhiên, Tô Dĩnh Tư khổ sở vô cùng, lúc này nàng muốn tới phòng tắm làm lạnh người, cho dù chỉ đi rửa mặt để phục hồi tinh thần cũng tốt.

“Tô tiểu thư, cô muốn đi đâu vậy?”

Một hộ vệ phát hiện Tô Dĩnh Tư đi ra cửa vội hỏi.

“Tôi đi rửa tay...”

Tô Dĩnh Tư khổ sở nói, giờ phút này nàng chỉ muốn bước đi thật nhanh.

“Tôi đi thao cô.”

Người hộ vệ không yên lòng nói.

“Không cần!”

Tô Dĩnh Tư vội vàng khoát tay, tình trạng của mình sao có thể cho người khác thấy được!

Nói xong Tô Dĩnh Tư bước nhanh ra khỏi yến hội, người hộ vệ kia lắc đầu bất đắc dĩ.

Tô Dĩnh Tư đi tới phòng rửa tay, mở ra vòi nước, đang muốn rửa mặt, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, có cảm giác bị người khác chụp vào trong một cái túi.

“Ai đó...”

Tô Dĩnh Tư hét lớn:

“Cứu mạng...Có ai không!”

“Gọi cái rắm! Mẹ kiếp, Lão Tử nói cho cô biết, trong khách sạn này toàn là người của lão tử, có gọi cũng không ai cứu cô đâu!”

Lão Thử Nhãn không nhận được nói.

Tô Dĩnh Tư chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, dường như bị xốc lên, nàng sợ quá hai chân vùng vẫy, hai tay đâm loạn.

“Các người muốn làm gì! Muốn lấy tiền ư? Tôi cho, các người muốn bao nhiêu tiền?”

Tô Dĩnh Tư thấy phản kháng không có hiệu quả, cho là đám người này tới vì tiền.

“Tiền? Lão Tử có thể nói cho cô biết, lão tử mặc dù không nhiều tiền, nhưng cũng đủ để cho cô tiêu cả đời!”

Hoàng Vĩ Thành hung hăng nói.

“Thành ca, chớ cùng nàng nói nhảm, mau đem nàng vào trong phòng đi, ở trong phòng vệ sinh, vạn nhất bị người khác thấy thì xong rồi”

Lão Thử Nhân nhắc nhở.

Hoàng Vĩ thành cả kinh, không có Lão Thử Nhân nhắc nhở, thì hẳn đã ở ngay trong phòng vệ sinh làm việc rồi.

“Thuận tử, đã chuẩn bị phòng chưa?”

Lão Thử Nhân đưa mắt nhìn một phục vụ sinh, hỏi.

“Chuẩn bị xong rồi, thiếu gia!”

Người được gọi là thuận tử, nói.

“Tốt, không tệ!”

Lão Thử nhân khen ngợi nói:

“Còn có, chuyện này cậu không nên nói với bất cứ ai, nếu không tôi không khách khí đâu!”

Thuận tử trong lòng cả kinh, vội vàng gật đầu nói:

“Không đâu, không đâu! Tôi nhất định giữ bí mật!”

Lão Thử Nhân cười một tiếng, cùng Hoàng Vĩ Thành mang Tô Dĩnh Tư vào trong căn phòng được chuẩn bị trước.

...

Trong yến hội, người hộ vệ của Tô Dĩnh Tư bắt đầu sợ hãi, đã hơn 20 phút đồng hồ, Tô Dĩnh Tư sao có thể đi rửa tay lâu như vậy chứ?

Người hộ vệ kia gọi điện thoại, nhưng Tô Dĩnh Tư tắt điện thoại.

Không phải là xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó chứ? Nghĩ tới đây, tên hộ vệ kia vội vàng chạy ra khỏi yến hội, đi tới phòng WC.

“Tô tiểu thư?” Tên hộ vệ kia gọi.

Không có bất kỳ ai trả lời.

“Tô tiểu thư!”

Tên hộ vệ kia lại gọi một tiếng nữa.

Vẫn không có bất kỳ ai trả lời.

Tên hộ vệ này lập tức ý thức được chuyện không hay! Vội vàng chạy vào trong toilet nữ, nhưng lúc đẩy cửa ra, thì không có một ai cả.

Tên hộ vệ kia vội chạy ra, thấy một phục vụ sinh thì hỏi:

“Anh có nhìn thấy Tô tiểu thư không?”

Người phục vụ sinh này là Thuận tử, đương nhiên không thể nói thật! Thuận tử vẻ mặt không hiểu nói:

“Tô tiểu thư? Không thấy, lúc này không có ai đi tới nơi này.”

Tên hộ vệ gật đầu, lập tức vừa chạy trở về yến hội, tìm người phụ trách của Tô Dĩnh Tư.

“Cậu nói gì? ! Tô tiểu thư mất tích? !”

Người phụ trách kinh hãi.

“Đúng, điện thoại bị tắt, trong phòng WC không có ai, ...ông xem, có nên báo cảnh sát không?”

Hộ vệ lo lắng nói.

“Báo cảnh sát? Cậu bị điên à! Chuyện này nếu như để cho đám ký giả kia biết sẽ ảnh hưởng rất lớn tới danh tiếng của Tô tiểu thư!”

Người phụ trách lắc đầu nói.

“Vậy bây giờ phải làm gì?”

Tên hộ vệ cũng không có chủ ý, nếu bảo hấn đánh nhau thì có thể được, nhưng mà nói đến bày mưu tính kế, thì chẳng khác nào bảo hấn mò kim đáy bể.

“Trước tiên liên lạc một chút với người quản lý khách sạn này, xem có thể phái phục vụ đi tìm hay không!”

Người phụ trách lau mồ hôi nói:

“Nhưng cũng không cần gấp gáp, có khi Tô tiểu thư đã tìm một chỗ nghỉ ngơi cho giải rượu!”

“Được! Tôi lập tức liên lạc với người phụ trách của khách sạn!”

Hộ vệ gật đầu, bỏ chạy ra ngoài.

Người phụ trách thở dài, tuy nói ngoài mặt biểu hiện vô cùng trấn định, nhưng mà trong lòng hấn đã sớm loạn vô cùng.

Tô Dĩnh Tư mất tích, đây là chuyện vô cùng lớn! Không sợ nhất vạn, chỉ sợ nhất vạn, đầu năm nay bắt cóc tổng tiền không ít, nhưng đó không phải là chuyện quan trọng.

Tô Dĩnh Tư dung mạo như thiên tiên, vạn nhất bị người khác... Người phụ trách không dám nữa nghĩ tiếp...

145. Chương 144: Cửa Ngâm

Khi Tô Dĩnh Tư bị thả từ trong túi ra, thì lập tức nhìn thấy hai người trước mặt đang cười là Hoàng Vĩ Thành và Lão Thử Nhân.

“Hóa ra là các người... Hai người các người muốn làm gì?”

Tô Dĩnh Tư hoảng sợ kêu lên.

“Đương nhiên là chúng tôi, nhưng mà hai chúng tôi muốn làm gì, chẳng lẽ cô không biết sao?”

Hoàng Vĩ Thành dữ tợn cười nói.

“Các người... Các người thả tôi đi, muốn bao nhiêu tiền tôi cũng cho các người...”

Tô Dĩnh Tư theo bản năng lấy tay kéo chặt cổ áo của mình.

“****, con mẹ nó cô không có trí nhớ hay sao! Tôi đã nói với cô rồi, Lão Tử không thiếu tiền!”

Lão Thử Nhân mê đắm nói.

“Mẹ kiếp, mày đối với mỹ nữ không thể ôn nhu một chút hay sao?”

Hoàng Vĩ Thành trợn mắt nhìn Lão Thử Nhân một cái, quay đầu dùng thanh âm ôn nhu nhìn Tô Dĩnh Tư nói:

“Đại minh tinh, chúng tôi muốn làm gì không cần nói cô cũng biết? Thức thời và biết điều một chút, phối hợp với chúng tôi, nếu không cô sẽ không có kết quả tốt đâu!”

Tô Dĩnh Tư bối rối lắc đầu, nhìn cái cửa sổ ở bên cạnh, nhất thời có chú ý.

Nhưng mà Lão Tử Nhãn lại đã nhìn thấy hành động của Tô Dĩnh Tư, cười hắc hắc nói:

“Đại minh tinh, cô có phải định từ cửa sổ này nhảy ra ngoài? Vậy cô thử một chút đi. Nhưng mà Lão Tử nhắc nhở cô, thủy tinh ở cửa này là cửa chống đạn do Đức sản xuất, cho dù cầm gạch đập cũng không vỡ, nếu không tin, cô cứ thử một chút, tin rằng đầu cô không cứng tới mức đó đâu. Cô cũng có thể lựa chọn tự sát, nhưng mà lão tử có hứng thú với gian thi hơn!”

Tô Dĩnh Tư tuyệt vọng cúi đầu, vốn còn muốn phản kháng, nhưng mà cái cảm giác trên người của nàng càng ngày càng nặng, giữa giải đất hai chân lại càng ngứa ngáy khó nhịn, nếu như bên cạnh không có ai, nàng thực sự sẽ đưa tay vào đó.

“Ha ha! Như thế nào? Có phải có cảm giác rồi hay không?”

Hoàng Vĩ Thành thấy bộ dạng hiện tại của Tô Dĩnh Tư, trong lòng lập tức có đáp án.

“Các người... Các người làm cái gì?”

Tô Dĩnh Tư cắn môi cố nén dục vọng kỳ quái trong thân thể nói.

“A, Cô còn không biết sao? Tôi sẽ nói cho cô biết, cái chén trà lúc nãy đã bị tôi cho thuốc vào! Thứ nước đó chính là xuân dược! Tôi đoán chừng một lát nữa cô sẽ van xin tôi! Ha ha ha ha!”

Thanh âm dâm tiện của Hoàng Vĩ Thành vang lên.

“Người... Các người quả thực quá hèn hạ! Tôi có chết cũng không cầu xin!”

Tô Dĩnh Tư giờ mới hiểu được, hóa ra mình bị người ta hạ xuân dược! Phản ứng của xuân dược thì Tô Dĩnh Tư cũng đã biết trên sách, một khi được tính phát tác, cả người cũng sẽ mất đi lý trí, không thể khống chế được nữa, đây cũng là điều mà Tô Dĩnh Tư lo lắng nhất.

“Hèn hạ? Điều này mà cũng gọi hèn hạ? Tình yêu nam nữ là thường tình, đến lúc đó tôi tận sức phục vụ cô, cô một mình hưởng thụ, nói đi cũng phải nói lại, người xuất lực là tôi đây! Có khi cô còn phải cảm ơn tôi!”

Hoàng Vĩ Thành đồng dục nói:

“Tôi lúc nãy chẳng phải đã nói hay sao? Hay là cô không có trí nhớ, tôi đối với gian thi có hứng thú hơn đó! Ha ha ha ha!”

“Người... Người...”

Tô Dĩnh Tư giận đến nói không ra lời, rất lâu sau mới nói:

“Các người làm như vậy, không sợ sau này tôi báo cảnh sát bắt người hay sao?”

“Báo cảnh sát? Tù tội! Nói cho cô biết, kế hoạch tôi đã dự tính sẵn rồi. Nếu cô khởi kiện, tôi sẽ nói cô cưỡng gian tôi! Xem thử ai là người kiện ai?”

Hoàng Vĩ Thành không chút nào kinh hoảng nói. Loại chuyện này hẳn làm không phải là lần 1, lần 2, cho nên chẳng có gì phải lúng túng.

“Các người... Các người không phải là người!”

Tô Dĩnh Tư thét lớn.

“Theo như cô nói, chúng tôi vốn là cũng không phải là người! Chúng tôi là cầm thú! Ha ha ha ha! Đại minh tinh, cô cũng không cần phải giả vờ thanh thuần, chẳng nhẽ cô lại chưa làm lần nào? Có cái gì mà không được, đến cái niên đại này rồi, không cần phải trinh tiết liệt nữ nữa! Giới giải trí của các cô, con mẹ nó, tôi là người rõ ràng nhất, tôi không tin, trước khi nổi danh, cô không bị người khác cười qua! Mọi người chỉ thường giả vờ xử nữ mà thôi, Lão Tử nói cho cô biết, đừng nói cô, ngay cả thanh xuân ngọc nữ Hồng Kông Đài Loan lão tử cũng XXOO rồi, hơn nữa trên giường con dâm đàng vô cùng!”

Hoàng Vĩ Thành tàn bạo nói.

Tô Dĩnh Tư là người ở trong giới giải trí, đương nhiên là hiểu rõ chuyện này. Nhưng mà mình thì khác, chẳng lẽ mình bảo tồn sự thanh bạch của thân thể suốt 17 năm mà lại mất ở đây hay sao! Nghĩ tới những thứ này, Tô Dĩnh Tư khó chịu còn hơn chết.

Mặc dù Tô Dĩnh Tư đang ở giới giải, nhưng trong lòng vẫn mang suy nghĩ của một cô bé, hi vọng sẽ đem mình lần đầu tiên cho người mình yêu. Hơn nữa cả đời chỉ có một nam nhân duy nhất mà thôi.

“Đến đây đi, đại minh tinh! Nhìn thấy cô khó chịu như vậy, không bằng sớm làm phối hợp tôi, Hai chúng ta cùng thoải mái! Nếu như tôi không thể thỏa mãn cô, thì còn có vị huynh đệ kia, hai chúng tôi thay phiên nhau... Hắc hắc!”

Hoàng Vĩ Thành cười hắc hắc nói.

Tô Dĩnh Tư thống khổ nhắm hai mắt lại, đây là lần đầu tiên của mình hay sao? Mình từng mơ ước vô số lần cảnh lần đầu tiên với người mình yêu, không nghĩ tới, mộng đẹp thường hay tan vỡ.

Chỉ sợ hai người trước mặt, mình một chút hảo cảm cũng không có, trong đầu Tô Dĩnh Tư bỗng nhiên dần hiện ra một người, chính là bé trai ở trên sân khấu, hẳn cũng tham gia yến hội, nhưng mà đâu có nhìn thấy mình.

Hắn chỉ ngồi một góc hàn huyên với hai cô bé cũng đâu có kém mình!

Tô Dĩnh Tư cũng không biết tại sao, dưới loại tình huống này nàng còn có thể nghĩ tới những chuyện này, chỉ mong muốn, người cưỡng gian mình biến thành người kia...

...

“Lão công, Tô Dĩnh Tư tám phần là gặp phải phiền toái gì rồi, anh nhanh đi xem một chút đi!”

Triệu Nhan Nghiên luôn từ đầu tới cuối quan sát nhất cử nhất động của Tô Dĩnh Tư, khi Tô Dĩnh Tư chạy ra ngoài đại sảnh, nàng đã cảm giác có chuyện, nhìn lại hai người Hoàng Vĩ Thành và Lão Thử Nhân cũng biến mất, thì lại càng tin tưởng ý nghĩ của mình.

“Anh đi xem một chút?”

Tôi không hiểu nói:

“Nàng gặp phải phiền toái thì anh đi xem làm cái gì!”

“Lão công, em cảm thấy Tô Dĩnh Tư kia xảy ra chuyện rồi!”

Triệu Nhan Nghiên lo lắng nói.

“Xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện gì! Hơn nữa, chuyện đó thì có quan hệ gì với anh?” Tôi rất kỳ quái nói.

“Nàng mất tích từ lâu rồi!”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Mất tích? Nàng mất tích sao em bảo anh đi tìm? ! Không phải là nàng có hộ vệ hay sao?”

Tôi hỏi.

“Không đùa nữa! Chuyện lần này có thể rất nghiêm trọng! Mấy hộ vệ đâu có đi theo! Thật ra thì ở sân vận động, em có nghe được chuyện...”

Cho nên Triệu Nhan Nghiên câu chuyện của Hoàng Vĩ Thành và Lão Thử Nhân ở sân vận động nói cho tôi nghe.

“Theo như em nói, thì lá gan của tên Hoàng Vĩ Thành này cũng quá lớn!”

Tôi kinh ngạc nói. Bất cóc minh tinh tội danh này cũng không nhỏ đâu!

“Ai nha! Sao anh lại hỏi nhiều như vậy! Nhanh nghĩ biện pháp đi! Em đã từng nói với anh, nhà cái tên Hoàng Vi Thành này vốn là xã hội đen, hẳn làm việc đâu cần suy nghĩ tới hậu quả! Em nghĩ tám phần là Tô Dĩnh Tư đã uống phải xuân dược rồi, nếu không thì cũng đâu cần phải vội vã như vậy...”

Triệu Nhan Nghiên gấp gáp nói.

“Vậy thì sao em không nói sớm!”

Tôi có chút không hiểu nói. Nếu sớm đem chuyện này nói cho Tô Dĩnh Tư, thì đâu có xảy ra chuyện.

“Người ta còn không phải nghĩ cho anh, muốn anh đi chiếm tiện nghi có sẵn!”

Triệu Nhan Nghiên hờn dỗi nói.

“...”

Tôi thật là không còn lời nào để nói nữa, chuyện này cũng có thể xảy ra ư?...

Ai! Tôi thở dài, xem ra chuyện này tôi không thể nào bỏ được rồi. Trong lòng cứ có cảm giác, vì mình mà Tô Dĩnh Tư bị dính vào ma trảo!

Tôi bắt đầu đi ra ngoài, đi không được bao xa, liếc mắt thì thấy một phục vụ sinh đã lén lén lút lút. Thấy tôi đi đến, tên phục vụ sinh kia lập tức xoay người rời đi.

“Phục vụ sinh kia! Anh đứng lại đó cho tôi!”

Tôi quát.

Cái tên phục vụ sinh kia chẳng những không đứng lại, mà còn xoay người bỏ chạy. Hóa ra tên này có tật giật mình, hẳn đang nghĩ mình cùng với đại công tử của quản lý khách sạn làm bậy, sau khi suy xét cẩn thận thì lại thấy sợ.

Nhà của đại công tử có tiền có thế, có xảy ra vấn đề gì, thì người ta cũng chẳng sao! Mình chỉ là một phục vụ sinh nhỏ nhoi, cái vấn đề này, nếu lộ ra mình không gánh nổi.

Cho nên lúc này thấy người ta hùng hùng hổ hổ đi tới chỗ mình, cho là sự việc của đại công tử đã bại lộ, người này tìm đến mình tính sổ, thì giật mình sợ hãi.

Khi người này bảo mình đứng lại, thì cho là suy nghĩ đã đúng, nên lập tức bỏ chạy.

Nhưng mà với tốc độ của hắn, tôi nghĩ nó còn chậm hơn ốc sên. Không đợi hắn chạy ra ngoài hành lang, tôi đã đứng ở trước mặt hắn.

“A!” Tên phục vụ sinh kinh sợ kêu một tiếng, vội vàng dừng bước, cho dù như vậy, hắn thiếu chút nữa, cũng đụng vào người tôi.

“Chạy nhanh như vậy làm gì?!”

Trực giác nói cho tôi biết, cái tên phục vụ sinh nhất định là có chuyện.

“Tôi... Tôi đi nhà cầu!”

Phục vụ sinh ấp úng nói.

“Đi nhà cầu tại sao nhìn thấy tôi thì bỏ chạy?”

Tôi không tin cái loại lấp liếm này.

“Tôi... Tôi mắc tiểu.”

Phục vụ sinh run rẩy nói.

“Mắc tiểu? anh nếu không nói thật, thì anh cũng đừng nghĩ tới chuyện từ này có thể đi tiểu được nữa!”

Tôi cả giận nói.

“Tôi... Tôi đâu có gì giấu diếm đâu!”

Tên phục vụ sinh mệnh miệng nói.

“VẬY SAO ?”

Tôi hừ lạnh nói, cầm lấy cổ áo của tên này xách bổng lên không trung:

“TAO HỎI MỘT LẦN CUỐI CÙNG, MÀY HÃY SUY NGHĨ KỸ MÀ TRẢ LỜI, MÀY CÓ NHÌN THẤY TÔ DĨNH TƯ HAY KHÔNG?”

Tên phục vụ sinh mệnh này bị nhấc lên không trung, nhưng hắn lại không cách nào giãy giụa được, một cổ sợ hãi xông lên đầu, sợ nói:

“NHÌN THẤY... NÀNG BỊ BỌN NGƯỜI ĐẠI THIẾU GIA BẮT ĐI RỒI.”

“Ồ CHỖ NÀO?” Tôi lạnh lùng nói.

“Ồ... Ồ PHÒNG WC...”

Phục vụ sinh mệnh run rẩy nói.

“PHÒNG WC! NÓI ĐÙA, Ở WC TẠI SAO NGƯỜI KHÁC KHÔNG PHÁT HIỆN ĐƯỢC? !”

Tôi quát to. Đây chẳng phải lừa người khác ư, cho người khác là người ngu à, ở WC thì sớm đã bị người khác phát hiện rồi.

“KHÔNG LỪA... TÔI KHÔNG DÁM LỪA CẬU... TRONG PHÒNG WC CÓ MỘT CÁI CỬA NGẦM...”

Phục vụ sinh mệnh ấp úng nói.

146. Chương 145 Đại Minh Tinh Ý Loạn Tinh Mê

“CÁI GÌ! CỬA NGẦM!”

Tôi cả kinh!

Không trách được Tô Dĩnh ở trước mắt bao nhiêu người biến mất, hóa ra trong khách sạn này có nội gián, trong WC có cửa ngầm!

“MÀY NÓI CÓ THẬT KHÔNG?”

Tôi tàn bạo hỏi

“ĐƯƠNG NHIÊN LÀ THẬT.....TÔI KHÔNG DÁM GẠT CẬU”

Phục vụ sinh mệnh kinh hãi nói

Người trước mặt này chỉ dùng một cánh tay, mà lại không tốn sức giơ mình lên cao, hơn nữa trong một thời gian dài như vậy trông chẳng có chút gì mệt nhọc, phục vụ sinh mệnh đã sớm coi người này như thần rồi.

“Hừ!”

Tôi tiện tay vung lên, cái tên phục vụ sinh mệnh kia bay vèo ra ngoài, đập vào hành lang cách đó hơn 20m, “Đông” một tiếng, ngất đi

Trời à, tay của tôi có sức lực lớn như vậy từ lúc nào? Nhưng mà hắn có sống hay chết, đâu có liên quan gì tới tôi

Tôi xoay người đi vào phòng WC, quả nhiên tôi phát hiện một cái cửa tương đối thấp, nếu như không nghe phục vụ sinh mệnh nói lại thì không thể nào nhận ra được

Tôi đẩy cánh cửa, nhưng nó không nhúc nhích, dường như bị khóa từ bên trong.

Tôi sử dụng dị năng, một chân đá bay cánh cửa. Không đợi vào phòng, tôi đã nghe hai tiếng “oa oa” thân thiết, rồi im bặt.

Sao vậy? Không có chuyện gì đó chứ?

Tôi cẩn thận nghe ngóng, bên trong truyền ra tiếng rên rĩ của con gái, mặc dù rất yếu, nhưng mà tôi có thể cảm giác được sự thống khổ của người đó

Chuyện gì vậy? Người ở bên trong không phải đã bị...rồi đó chứ?

Tôi cúi đầu nhìn vào trong phòng nhỏ, thì nhìn thấy một cảnh tượng kỳ quái. Hai người con trai ngã chổng vó trên mặt đất, trên mặt hai người toàn máu, nằm im không nhúc nhích.

Trong đó có một người đã cởi quần, nhưng cái vật thể ở dưới đã biến thành một đồng bầy nhảy.

Không thể nào? Có chuyện gì vậy? Dường như hai người này bị mất đi năng lực hành động

Tô Dĩnh Tư thì nhắm chặt hai mắt, cắn môi, hai chân không ngừng cọ tới cọ lui, bộ dáng vô cùng thống khổ, khuôn mặt thì đỏ hồng

Tô Dĩnh Tư cũng bị cảnh tượng bất ngờ này dọa sợ, mở hai mắt ra nhìn, khi thấy tôi thì nói:

“Tại sao lại là cậu.... Mau... Mau cứu tôi...Tôi...Tôi...Thật khó chịu!”

Tôi kịp nhìn y phục trên người Tô Dĩnh Tư một chút, coi như tương đối đầy đủ, xem ra tôi tới đang kịp thời, cái tên kia vốn đã cởi quần, chỉ chậm một chút là hậu quả lãnh đủ

Tô Dĩnh Tư nhìn thấy tôi, liền ôm chặt lấy người của tôi, giống như tôi là một cây đại thụ không bằng, tứ chi quắp lấy người của tôi, dùng thanh âm mê ly, nói:

“Tôi...Tôi thật khó chịu a.... Cậu...Giúp tôi đi...Nóng...Nóng muốn chết! Giúp tôi.... Đem y phục....Cởi xuống...”

“Mẹ kiếp, cô đừng có lộn xộn”

Tôi quát

Nói thật, bộ dáng hiện giờ của nàng làm cho dục hỏa của tôi bốc lên ùng ùng. Máy ngày hôm nay tôi đâu có đụng tới nữ nhân, mà lại còn ở chỗ này câu dẫn tôi nữa chứ.

“Tôi...van cậu...Tôi chịu không được nữa....Tôi...Tôi muốn...”

Tô Dĩnh Tư cảm giác dục vọng thân thể càng ngày càng mãnh liệt, cả người nóng lên, giải đất giữa hai chân tựa như có vô số con kiến nhỏ đang bò qua bò lại, cảm giác ngứa ngáy không ngừng xâm nhập thần kinh của nàng.

Ý thức của nàng cũng dần dần mơ hồ, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập, thấy người trước mặt không phải là hai tên bại hoại kia, mà lại là người mình vừa mới nghĩ tới, cho nên buông thả lý tính của mình, nói ra hai chữ:

“Tôi muốn”

Nhìn Tô Dĩnh Tư đang dùng tay không ngừng xé rách y phục của mình, dục vọng của tôi bị kích thích tới cực điểm.

Nhưng mà tôi phải đè nén nó xuống. Mặc dù tôi không phải là chánh nhân quân tử, nhưng mà tôi cũng không có bao nhiêu hứng thú với những chuyện không có tình cảm.

Dưới tình huống như thế này, cho dù tôi đem nàng XXOO, sau này tôi hay nàng, cũng không vì lần bị xuân được kích thích này mà yêu nhau, nếu như vậy thì tốt hơn là ko làm.

Tôi cũng sớm nói, tôi không hy vọng nữ nhân của mình bị người khác cướp, nếu như tôi và Tô Dĩnh Tư bây giờ xảy ra chuyện, sau này ko đảm bảo là nàng sẽ ko bị người khác cướp.

“Tôi...Muốn!”

Thấy tôi không có phản ứng dục hỏa trên người Tô Dĩnh Tư bùng lên, nàng không khống chế mình được nữa, liều mạng dùng cái miệng nhỏ của mình chụp lên bờ môi của tôi, liều mạng hút lấy.

“Trời ạ!”

Tôi đẩy nàng ra, nếu không có được tính, tôi còn nghĩ mình bị nàng cưỡng gian!

Tôi hít sâu một hơi, nhìn bộ dáng thống khổ của Tô Dĩnh Tư, trong lòng có chút không đành lòng

Tôi cũng hiểu rõ, nếu như người bị uống xuân dược không được phát tác thì sẽ có tổn thương tới thân thể, thậm chí là mất mạng! Cái loại xuân dược này thực biến thái!

Tôi xoay người ra khỏi gian phòng, chuyện này thật có chút khó làm, nhưng vấn đề phức tạp như vậy tôi không cần quan tâm, tôi hắc hắc cười lạnh, ở trong lòng mặc niệm ba chữ.

“Sư thúc, người gọi sư điệt?”

Chỉ trong nháy mắt, Cước Nha Tử đã xuất hiện trước mắt tôi, cung kính nói

“Cước Nha Tử, ta hỏi người một chuyện”

Tôi nói

“Sư thúc xin người cứ hỏi, Cước Nha Tử nhất định nói hết ko có gì giấu diếm!”

Cước Nha Tử gật đầu nói

“Ta hỏi người, nếu như có một nữ nhân bị người khác cho uống xuân dược, nhưng lại không muốn cùng người khác quan hệ, thì phải làm như thế nào?”

Tôi trầm ngâm một chút nói

“Cái này.... Sư thúc, người nói là...Cái kia....Tự an ủi hay sao?”

Cước Nha Tử đỏ mặt nói

“Ôi trời! Tự an ủi thì tính làm cái gì! Tự an ủi nếu có thể giải quyết thì ta đã ko tìm người! Ý của ta là, tự an ủi không giải quyết được vấn đề! Vấn đề là người ta bị người khác hạ xuân dược”

Tôi cả giận nói

“A, hóa ra là như vậy! Nếu quả thật xảy ra tình huống như thế, nếu như vậy người có thể dùng tinh thần năng, giúp dập tắt của nàng hạ xuống!”

Cước Nha Tử suy nghĩ một chút nói

“Tinh thần năng? Cái gì gọi là tinh thần năng?”

Tôi hỏi

“Chính là một trong những loại dị năng trên người sư thúc!”

Cước Nha Tử nói:

“Người chỉ cần như thế này...Là được rồi!”

“Được rồi, ta biết rồi! Người đi đi!”

Tôi phát phát tay, đuổi Cước Nha Tử đi

Tôi cũng ko hy vọng người khác thấy xuân sắc của Tô Dĩnh Tư, ngay cả tôi cũng ko giải thích được điều này? Tôi cũng không rõ cảm giác của mình, có chút thích, cũng có chút bài xích!

Tôi xoay người vào phòng, lễ phục dạ hội trên người Tô Dĩnh Tư sớm đã bị nàng xé thành những mảnh nhỏ, cái nội khóa hoạt hình màu trắng cũng lộ ra ngoài. Thấy vậy máu mũi của tôi suýt phun ra.

Tôi bước nhanh đi tới trước người của Tô Dĩnh Tư, dựa theo lời của Cước Nha Tử, điểm mấy huyệt đạo của nàng. Sau đó đem bàn tay của tôi phủ lên giải đất của nàng, thúc giục tinh thần năng.

Đúng như theo lời của Cước Nha Tử nói, khi cỗ tinh thần năng này vọt vào trong cơ thể, có thể đem lại cho người khác những khoái cảm như đang trong ân ái, làm cho dập tắt bùng phát tối đa coi như đã được mục đích

Sau khi tinh thần năng của tôi đi vào trong cơ thể của Tô Dĩnh Tư, quả nhiên thấy nàng khoái trá rên rỉ, tận tình giãy dựa thân thể. Theo bản năng, tôi gia tăng mạnh hơn thì Tô Dĩnh Tư cũng rên rỉ to lớn

Tô Dĩnh Tư có cảm giác mình như vừa từ địa ngục lên thiên đường, mỗi lần hấn nhẹ nhàng, lại làm cho mình sướng muốn chết, cho nên không kìm lòng được mà rên rỉ

Tôi thấy cửa phòng đã không còn, sợ có người vào, cho nên gia tăng lực lượng rót vào, trong giây lát, Tô Dĩnh Tư “A” to một tiếng cả người cứng đờ, ko ngừng run rẩy. Tôi biết nàng đã đạt đến cao trào

Mới vừa rồi, Tô Dĩnh Tư chỉ cảm thấy trong thân thể khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt, cơ hồ chịu ko được nữa, đột nhiên phái dưới dường như có một cảm giác không thể khống chế được nữa, dục vọng trong cơ thể cũng theo đó biến mất

Tôi nhẹ nhàng đem nàng để ở trên mặt đất, tôi biết nàng giờ phút này không còn một chút khí lực nào cả, cũng ko quấy rầy nàng

Sau khi đi ra khỏi phòng, tôi phát hiện một chiếc camera còn đang chạy. Tôi lấy nó xuống, rồi để lên trên người của Tô Dĩnh Tư nói:

“Nhớ đem nó tiêu hủy!” Nói xong, xoay người bước ra khỏi phòng

Tô Dĩnh Tư mệt mỏi mở mắt, nhìn tôi, ko nói gì. Lúc ày Tô Dĩnh Tư tâm tình cực kỳ phức tạp, đối với người trước mặt này vừa cảm kích, vừa tức giận

Cảm kích là hấn ở thời điểm mấu chốt cứu mình, tình huống quả thực như trong mộng, hấn đập bay cánh cửa! Không cần bao nhiêu sức lực giải quyết vấn đề!

Mà điều kì dị là, hấn lại có thể đâm bay hai tên bại hoại tới mức ngất đi! Nhưng điều đáng giận là, chẳng lẽ mị lực của mình yếu tới vậy sao?

Mình cũng đã ra ám hiệu với hấn, nhưng kết quả là người ta đâu có để ý tới mình!

Tôi cũng ko muốn sẽ có bất cứ quan hệ gì với Tô Dĩnh Tư cả, thì Tô Dĩnh Tư đã được mấy nhân viên đặc biệt của nàng tìm được

Lúc này Tô Dĩnh Tư đã đổi một bộ quần áo khác, lại phủ thêm một cái áo khoác ngoài, thần sắc rất mệt mỏi nhưng vẫn có thể thấy được nàng đang xấu hổ.

Tô Dĩnh Tư không nói một câu nào về chuyện xảy ra vừa rồi, chỉ nói là nàng bị hạ xuân được, bị hai người Hoàng Vĩ Thành bắt cóc, nhưng thời khắc mấu chốt cái cửa phòng kia tự nhiên bay đi, đập cho hai tên này ngất đi

Rất nhanh, cảnh sát đã chạy tới, bí mật bắt hai tên Hoàng Vĩ Thành đi, nhưng mà tên Hoàng Vĩ Thành lại phải mang vào bệnh viện

Nguyên nhân chính là cái vật kia của Hoàng Vĩ Thành bị đập mềm, cho nên sức khỏe rất yếu, cần phải nghỉ ngơi

Khi hỏi khẩu cung của Lão Thử Nhân thì cũng ko khác mấy so với lời của Tô Dĩnh Tư, cũng là đến thời khắc mấu chốt, cánh cửa đột nhiên bay lên đập cho hấn và Hoàng Vĩ Thành ngất đi

Về phần cái cánh cửa này tại sao lại đột nhiên bay lên, thì chỉ có thể đoán bừa, có thể là do một người nào đó trong lúc say rượu gây nên

Nhưng có một hiện tượng vô cùng khả nghi, chính là cái được lực kia tại sao lại đột nhiên biến mất.

147. Chương 146 Khó Khăn Ở Vấn Đề Khẩu Cung

“Không phải bảo anh đi tìm người khác bảo lãnh hậu thẩm hay sao? Tại sao lại một mình trở về?”

Tổng quản lý Trương Quốc tức giận nhìn một gã luật sư của khách sạn

“Trương tổng, cục công an không cho người nộp tiền bảo lãnh...”

Luật sư khó khăn mới nói được một câu

“Không cho? Tại sao lại không cho! Chẳng qua chỉ là tội cưỡng gian chưa thành,, mất một chút tiền thì có thể giải quyết mà!”

Trương Quốc Bình khinh thường nói

“Trương tổng, chuyện này sợ rằng không có đơn giản như vậy, người bị hại thân phận bối cảnh rất lớn, có Cục công an ở thành phố bên kia gây áp lực....Sợ rằng thiếu gia lần này tám chín phần mười sẽ bị tuyên án...”

Luật sư chi tiết nói

“Người nói gì? Tuyên án? Không phải chỉ là cưỡng gian chưa thành thôi sao? Tuyên án cái gì!”

Trương Quốc Bình là một người thiếu kiến thức pháp luật, căn bản là không rõ chuyện này mang tính nghiêm trọng

“Trương tổng, pháp luật có quy định, cưỡng gian chưa thành cũng phải chịu trách nhiệm pháp luật, hơn nữa thiếu gia lần này làm đúng là quá đáng, có tình tiết tăng nặng..”

Luật sư giải thích

.....

Cùng lúc đó, ở trong một.... phòng làm việc khác, chủ tịch công ty bất động sản Phong Bạo – Hoàng Hữu Vi sau khi biết được con mình bị nện thành “Phế nhân” thì cực kỳ tức giận, lập tức gọi tới một đám thủ hạ vỗ bàn hét lớn:

“ta không cần biết các người làm thế nào cho dù có đào sâu ba thước đất, cũng nhất định phải tìm ra được hung thủ!”

“Nhưng mà Hoàng tổng, chuyện này không có một chút đầu mối nào cả!”

Một thủ hạ nói

“Không có đầu mối thì người không biết đi tìm hay sao? Mẹ kiếp, não của người là não heo à? Người đi tìm Trương Quốc Bình tới đây hỏi một chút! Mẹ kiếp, nếu con ta có chuyện gì thì cô nàng họ Tô kia cũng nhất định phải bị chôn cùng!”

Hoàng Hữu Vi hỏn hển nói

Hoàng Hữu Vi từng là lão Đại của Phong Bạo bang, một hắc bang lớn nhất thành phố Tân Giang, khi làm việc lòng dạ rất độc ác, cho nên chẳng thêm suy nghĩ xem bối cảnh phía sau Tô Dĩnh Tư kia là gì, trong mắt của hắn, có tiền thì làm sao?

Có nhiều nữa thì cũng phải theo pháp luật mà làm việc, nhưng nếu chọc hắn tức giận, thì hắn có thể trực tiếp loại trừ. Đây chính là sự khác nhau trong cách làm việc của hắc đạo với cảnh sát.

“dạ”

Thủ hạ kia vội vàng đáp, không dám có một câu oán hận. Thủ đoạn của Hoàng Hữu Vi thì hắn hiểu rất rõ

....

Một canh giờ sau, Hoàng Hữu Vi cùng Trương Quốc Bình đã gặp nhau trong một căn phòng của khách sạn Tân Giang

“Theo như ông nói, thì người duy nhất biết rõ tình hình chính là phục vụ sinh đã hôn mê kia?”

Hoàng Hữu Vi hỏi

“Rất có thể! Khi vụ án xảy ra thì người này đang trực ban ở gần phòng WC, sau đó thì bị ngắt đi, rất có khả năng là người đá cánh cửa kia làm!”

Trương Quốc Bình phân tích nói

“nếu là như vậy, thì mau hồi phục vụ sinh kia một chút, chúng ta còn đợi cái gì nữa? Mẹ nó! Lại dám đánh tàn phế con của ta, khi tìm được người này thì ta nhất định phải băm thây hắn thành vạn đoạn!” Hoàng Hữu Vi nắm tay nói

“Nhưng mà mấu chốt nhất chính là, tên phục vụ sinh kia còn đang ở trong trạng thái vấn đề! Y Sinh nói nếu như có thể tỉnh lại, thì có thể nói được, nhưng nếu như không tỉnh lại, thì sẽ trở thành người thực vật!” Trương Quốc Bình thở dài nói

“Hừ, ngày mai ta sẽ đi tìm chuyên gia tìm kiếm của các hắc bang, ta không tin nhiều người như vậy mà cũng tìm không ra!” Hoàng Hữu Vi oán hận nói

“Nhưng mà Hoàng đại ca, việc cấp bách là phải đem Hoàng Vĩ Thành và Trương Tiểu Minh từ trong Cục công an ra cái đã! Hiện tại Tô gia đang gây không ít áp lực, cục công an bây giờ không chịu thả người!”

Trương Quốc Bình đã đem cái việc khó này đẩy lên trên người của Hoàng Hữu Vi

“Hừ! Trương lão đệ ngươi yên tâm, ta sẽ làm cho Tô gia ở bên kia không góc đầu lên được, con mẹ nó, đừng tưởng rằng là tập đoàn lớn thứ hai thì giỏi, nếu chọc giận lão Tử, thì lão tử đi diệt cả nhà của hắn!”

Hoàng Hữu Vi không thêm quan tâm nói

.....

Bởi vì vụ án có liên quan đến danh nhân, cho nên cục cảnh sát giữ bí mật rất tốt, trừ mấy người trong cuộc, thì người ngoài không hề hay biết việc đại minh tinh thiếu chút nữa bị người ta cưỡng gian

Hoàng Hữu Vi đối với thái độ của cục cảnh sát tương đối hài lòng, càng im lặng thì đối với hắn lại càng tốt, nếu như làm dư luận xôn xao, thì sợ rằng mình có thể lực đi chẳng nữa, cũng khó tránh khỏi chế tài của pháp luật

“Nói mau, người rút cuộc có bỏ thuốc hay không!”

Chu đội trưởng của đội hình sự vỗ bàn nói

“Bỏ thuốc? Bỏ thuốc cái gì, tôi đã nói nhiều lần rồi, tôi với Hoàng Vĩ Thành đi WC, thấy Tô Đình Tư như bị trúng xuân dược, nên với lấy chúng tôi, vừa..... Hắc, đừng nhắc tới chuyện này nữa, xấu hổ chết... Ông cũng biết, tôi là một nam nhân bình thường, dưới tình huống như vậy không chiếm tiện nghi thì có là người ngu....”

Lão Thủ Nhân cũng chính là Trương Tiểu Minh con trai của Trương Quốc Bình cợt nhả nói

“Trương Tiểu Minh, ta cảnh cáo ngươi! Đừng có nói dối với ta, thời điểm ở khách sạn ngươi không có nói như vậy!”

Chu đội trưởng tức giận nghiến răng ken két, lúc trước ở khách sạn hắn đã thú nhận toàn bộ tội lỗi, không nghĩ rằng tới đội cảnh sát hình sự, sau khi tiểu tử này gặp luật sư của hắn, thì không nhận bất cứ chuyện gì cả!

Nếu không phải cha của tiểu tử này ở thành phố Tân Giang có chút bối cảnh, chu đội trưởng đã sớm dựng hình rồi! Phải biết rằng dùng dùi cui điện chính là sở trường của hắn!

“Ồ khách sạn? Tôi đã nói cái gì? Tại sao tôi không nhớ?”

Trương Tiểu Minh lắc đầu nói

“Mày, mày đừng có giả bộ với tao? Có tin tao giết mày không?”

Chu đội trưởng tức giận kêu lên

“Tôi giả bộ? Tôi giả bộ bao giờ? A, tôi nhớ ra rồi, lúc ở khách sạn, tôi bị đánh tới ngất đi, đầu óc choáng váng cho nên tôi cũng không biết mình nói cái gì, lúc ấy đầu óc của tôi không tỉnh táo, ai nói cái gì cũng tưởng thật”

Trương Tử Minh bình tĩnh đại ngộ nói

“Hừ! Đừng cho là chúng tao không biết gì, Trương Tiểu Minh, tao cho mày biết, nếu tao đã bắt mày tới đây, thì tao đã có đủ chứng cứ rồi! Bây giờ tao cho mày khai nhận chính là một cơ hội cho mày hối lỗi, nếu như mày không quý trọng, đến lúc đó mày có muốn nói thì cũng đã muộn rồi!”

Chu đội trưởng hù dọa nói

“Ông hù dọa ai đó? Ông tưởng đây là trên ti vi ư? Cảnh sát các người thường hay chơi trò tâm lý, đừng tưởng tôi không biết. Thành thật thì khoan hồng, có mà ngồi tù hối lỗi, kháng cự thì nghiêm trị nhưng lại được về nhà mừng năm mới!”

Trương Tiểu Minh hài hước nói

“Trương Tiểu Minh, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Tao nói cho mày biết, cho dù mày không nói, thì chúng tao cũng có chứng cứ chính xác để định tội danh của mày!”

Chu đội trưởng lạnh lùng nói

Nhưng là trong lòng lại đang không ngừng kêu khổ, tiếp nhận vụ án của Tô Đình Tư chính là tiếp nhận khổ sai, tập đoàn Tô Thi đã gây áp lực cho cục trưởng, cho nên không thể bỏ qua được

Mà hai tên tội phạm hiềm nghi này bối cảnh cũng không phải là nhỏ, cũng có thể nói chính là Thổ hoàng đế ở Tân Giang, ảnh hưởng của hai người này ở thành phố Tân Giang cũng không nhỏ hơn tập đoàn Tô Thị

Nhất là tên Hoàng Hữu Vi cha của Hoàng Vĩ Thành, năm xưa từng là lão đại của hắc bang lớn nhất Tân Giang, nếu chuyện này mà làm loạn lên, thì chỉ sợ hấn ngay cả cục công an cũng dám gây chuyện!

“Ông cho dù nói có chứng cứ ta cũng không tin, cảnh sát các người không thể vu cáo người tốt, rõ ràng là con điếm Tô Đình Như kia câu dẫn chúng ta, thấy chuyện bại lộ, nên đem trách nhiệm đẩy lên người của chúng ta!”

Trương Tiểu Minh đồng dạng nói

Lúc này hấn không khẩn trương, lúc này luật sự của hấn đã nói, cho dù như thế nào, cũng không được thừa nhận, để cục công an không có lý do giam hấn nữa

“Mày.....”

Chu đội trưởng đã phát điên rồi, lập trường của Khương cục trưởng rất rõ ràng, chỉ nói với mình một câu đó là, giải quyết theo pháp luật

Mặc dù chỉ có năm chữ, nhưng người hiểu chuyện đương nhiên là biết, đây là sự ủng hộ với Tô gia

Hai người này chắc chắn phải định tội. Nhưng thẩm vấn đã hai canh giờ rồi, tiểu tử Trương Tiểu Minh ngày ngay cả cái rắm cũng không thú nhận, khiến cho chính hấn phiền nhiễu vô cùng!

Nhưng khi nghĩ tới nhiệm vụ cục trưởng giao cho chưa hoàn thành, cho nên đành tiếp tục hỏi.....

Thật ra thì, theo Trương Quốc Bình tính toán thì cục cảnh sát hiện giờ cũng chưa nắm giữ chứng cứ xác thực gì cả

Ở hiện trường Trương Tiểu Minh quần áo vẫn còn đầy đủ, cho nên không có chứng cứ nào có thể chứng minh Trương Tiểu Minh là tội phạm hiềm nghi, nếu cứ dựa theo quy định của pháp luật thì sau 48 giờ Cục công an phải thả Trương Tiểu Minh

Nhưng mà không nghĩ tới đối thủ của hấn cũng là một người biết sử dụng pháp luật!

“mày đang nghĩ cảnh sát chúng tao nếu không có biện pháp? Vậy thì sau 48 giờ sẽ phải thả mày?”

Chu đội trưởng đốt một điếu thuốc, lạnh lùng hỏi

Hấn mới sai thủ hạ đi mua hai bao thuốc, sau đó lại pha một chén trà, tính toán trường kỳ kháng chiến với Trương Tiểu Minh

Trương Tiểu Minh sửng sốt, không nghĩ đến cái tên Chu đội trưởng này lại có thể đoán trúng suy nghĩ trong lòng của mình, không khỏi có chút kinh ngạc

Nhưng mà ngay sau đó hắn lại nghĩ, đoán trúng thì đoán trúng, có làm được cái gì đâu, sau đó vẫn phải thả mình về mà thôi. Bởi vậy hắn cũng không quan tâm nói:

“Đúng thì thế nào? Ông có thể đánh tôi hay sao? Ha ha! Có bản lãnh ông cứ làm đi, tôi không oán hận nửa câu!”

Trương Tiểu Minh đã đoán trúng là Chu đội trưởng bây giờ cũng không dám đụng hình với hắn, dù sao cha hắn là Trương Quốc Bình cũng là một nhân vật có đẳng cấp

Nếu như chuyện cảnh sát lạm dụng hình phạt tra tấn bức cung bị đưa tới giới truyền thông, thì cục công an cũng không đảm đương nổi

“Mày yên tâm, tao ko làm như vậy đâu, mày ngồi ở chỗ này sau 48 giờ tao sẽ thả mày về. Nhưng mà tao sẽ lập tức bắt mày tới Cục công an, để xem là ai là người chịu thiệt đây! Lát nữa tranh thủ tới hàng mì ăn liền ở dưới mà ăn đi, hừ hừ!”

Chu đội trưởng đắc ý nói

“Ông....”

Trương Tiểu Minh nhất thời cứng họng, hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới, Chu đội trưởng này lại có một chiêu như vậy, có thể nói là tương đối nham hiểm!

Nhưng mà đúng là pháp luật có quy định như vậy, cho dù mời luật sư tới cũng chẳng có tác dụng gì cả

“Tao cái gì, mày nếu không khai thì cứ ngồi đó đi. À, hương trà này thật thơm, đây là do một người bạn đi công tác ở Hạ Môn mang về, đúng là cực phẩm!”

Chu đội trưởng làm ra vẻ hưởng thụ nhấp một miếng, sau đó nói:

“Đúng là tuyệt vời! Đây quả thực là cực phẩm nhân gian!”

Trương Tiểu Minh miệng lưỡi khô khốc, kể từ khi đi tới cục công an, hắn mấy canh giờ chưa uống nước, đúng là có chút miệng đắng lưỡi khô

Lúc này nhìn chén trà nóng hổi, lại có hương trà xông vào mũi, đúng là làm cho hắn vô cùng khó chịu

148. Chương 147 Tô Dĩnh Tư Y

“Không phát sinh bất cứ chuyện gì?”

Triệu Nhan Nghiên cùng Trần Vi Nhi kỳ quái nhìn tôi, hai người vô cùng nghi hoặc

“Chẳng lẽ phải đem đại minh tinh kia XXOO thì các em mới hài lòng hay sao?”

Tôi thật không hiểu hai nha đầu này nghĩ như thế nào.

Nếu nói các nàng ghen, tại sao lại còn ủng hộ, nếu nói các nàng không ăn giấm, thì sao lại cảm thấy vị chua

“Vậy thì không phải. Bọn em chẳng qua là cảm thấy kỳ quái, anh là một đại sắc lang, tại sao lại có thể bỏ qua một miếng thịt béo tới như vậy?”

Trần Vi Nhi lắc đầu nói. Có thể thấy, nàng đang thở phào nhẹ nhõm

“Trong mắt của các em, lão công là người như vậy hay sao?”

Tôi cười khỏ nói

“Đương nhiên! Nếu không thì sao em với Nhan Nghiên lại lần lượt trước sau trúng kế của anh!”

Trần Vi Nhi nói.

“Hình như em là người chủ động trước mà”

Tôi cười hì hì nói

“A, sao lại cầu anh đau như vậy!”

Phần eo của tôi trong nháy mắt bị hai con cua cái chia nhau ra cắn. Phản ứng đầu tiên của tôi là, nếu sau này có nhiều cua cái hơn, thì sống thế nào được đây!

“Tốt lắm! Dám đánh lén lão công của các em, không thu thập các em thì không được rồi!”

Nói xong, tôi nhanh chóng cỡi y phục trên người xuống, hướng tới nữ nhào tới

“Đừng mà! Có kẻ cưỡng gian....”

Triệu Nhanh Nghiên bỗng nhiên hét lớn

Không thể nào, nha đầu Triệu Nhan Nghiên này từ khi nào học được cái giọng như vậy rồi?

Nhưng mà tôi lại càng hưng phấn, ăn hết các nàng....

.....

Trương Tiểu Minh rốt cục cũng không chịu được đòn tâm lý này, khai ra tất cả mọi chuyện

Kết quả phán quyết đầu tiên là, hai người phạm tội cưỡng gian chưa thành, Hoàng Vĩ Thành bị phán xử 10 năm tù, Trương Tiểu Minh bị phán xử 12 năm tù. Trương Tiểu Minh đối với kết quả phán quyết rất là không hài lòng, rõ ràng người lúc ấy cưỡng gian là Hoàng Vĩ Thành, mình chẳng qua chỉ là đồng phạm, mà tại sao lại nặng hơn

Cho nên Trương Tiểu Minh kháng án, nhưng lại bị tòa án bác bỏ. với lý do là, Trương Tiểu Minh là người cung cấp xuân được, vừa phải chịu tội cung cấp, lại đồng thời chịu tội cưỡng gian chưa thành, nên bản án mới nặng như vậy

Hoàng Hữu Vi đúng là có sai người nói chuyện với Tô gia, nhưng Tô Viên Triều là nhân vật cỡ nào?

Hắn thân là Chủ tịch của tập đoàn lớn thứ hai cả nước, dưới tay còn có cả một công ty bảo an, toàn là bộ đội đặc chủng xuất ngũ cỡ khoảng 200,300 người, chẳng lẽ lại phải sợ một lão đại ở Tân Giang hay sao?

Cho nên hắn chẳng thèm để ý tới, trực tiếp dùng Bộ công an gây áp lực với Cục công an Tân Giang, nghiêm trị đối với hai gã định hủy đi sự trong sạch của con gái mình

.....

Trong một biệt thự xa hoa của Tô gia, thuộc khu công nghiệp Tô Châu

Tô Dĩnh Tư tự nhốt mình trong phòng đã là ngày thứ ba rồi. Sau khi trở về từ buổi diễn ở Tân Giang, nàng không muốn đi làm nữa

Nàng nhàm chán mở ti vi xem, chuyển qua chuyển lại thì lại đúng vào chương trình đang phát lại buổi biểu diễn ở Tân Giang

Người kia ngay cả sân khấu cũng bước lên rồi, thì tại sao lại không hát cơ chứ

Tô Dĩnh Tư xem ti vi nhưng trong lòng cũng buồn bực. Nàng ấn vào cái nút “Move” chuyển sang phần hình ảnh

Cuối cùng thì chương trình biểu diễn cũng chuẩn bị kết thúc, Tô Dĩnh Tư lại thấy hình ảnh bé trai kia bị mình dùng sức kéo lên sân khấu

Tô Dĩnh Tư ngây ngốc dùng hai tay chống cằm, ngắm người trên ti vi tới ngẩn ngơ

Phóng viên chết tiệt.... Tô Dĩnh Tư nhướng mày nhìn ti vi, bởi trên đó toàn hình của nàng, tại sao lại chụp hẳn ít như vậy?

Mình sao vậy? Tại sao lại chú ý tới người không quen biết đó chứ? Tô Dĩnh Tư lắc đầu, nhưng mà ánh mắt vẫn thủy chung nhìn vào ti vi, mong đợi phóng viên chuyển ống kính sang hẳn....

“Phù”

Tô Dĩnh Tư thở phào một cái, hẳn cuối cùng cũng xuống sân khấu

Tô Dĩnh Tư cũng mất đi hứng thú tiếp tục xem chương trình. Không biết tại sao, Tô Dĩnh Tư lại lấy cái cuộn phim mà người đó để lại cho mình

Tô Dĩnh Tư run rẩy nhét nó vào trong máy quay phim

“Tích tích” một tiếng, máy quay phim bắt đầu làm việc

“Đến đây đi, đại minh tinh! Nhìn thấy cô khó chịu như vậy, không bằng sớm làm phối hợp tôi, hai chúng ta cùng thoải mái! Nếu như tôi không thể thỏa mãn cô, thì còn có vị huynh đệ kia, hai chúng tôi thay phiên nhau.... Hắc hắc!”

Từ trong máy quay phim truyền ra âm thanh của Hoàng Vĩ Thành

Tô Dĩnh Tư cắn môi nhấn vào phím tua trên máy, cảnh tượng nhanh chóng xẹt qua....

“Ai nha, chính là chỗ này!”

Tô Dĩnh Tư luống cuống tay chân vội vàng nhấn vào nút “play”.

“A” Trên ti vi truyền ra hai tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy hai người bọn Hoàng Vĩ Thành đang giương nạnh múa vuốt, bị cánh cửa đập cho ngất đi

Sau đó có một người xông tới, chẳng phải là nam nhân mình vẫn nhớ thương đó hay sao!

“Tôi...Tôi thật khó chịu a.... Cậu...Giúp tôi đi...Nóng...Nóng muốn chết! Giúp tôi...Đem y phục...Cởi xuống...”

“Tôi ...van cậu...Tôi chịu không được nữa...Tôi...Tôi muốn...”

Nhìn bộ dáng của mình trong máy quay, mặt của Tô Dĩnh Tư đỏ như một trái hồng chín, tại sao mình có thể nói ra những lời hư hỏng tới như vậy chứ!

Tô Dĩnh Tư xấu hổ chùi cái chăn kín đầu

“Mẹ kiếp, cô đừng có lộn xộn”

Trong máy quay truyền ra tiếng quát của hấn, Tô Dĩnh Tư ngẩng đầu lên. Ai cần ai chứ, trong tình cảnh như thế mà hấn còn thô bạo với mình, Tô Dĩnh Tư nhin không được tức giận hờn dỗi.

Mình đã ra ám hiệu với hấn, vậy mà hấn còn thờ ơ, còn quát mình nữa chứ. Chẳng lẽ mình không có mị lực tới vậy ư, người ta không cần mình lại còn quát mình nữa chứ

Từ nhỏ đến lớn, nam nhân quanh mình y như một thiên lôi chỉ đâu đánh đó

Ngay cả hai tên bại hoại kia cũng vì sắc đẹp của mình nên mới.... Nhưng mà người này tại sao lại không coi mình ra gì vậy chứ!

Nghe thấy âm thanh trên ti vi lặp lại câu nói: “Tôi muốn...”, Tô Dĩnh Tư hận không tìm được một cái lỗ để chui vào. Đây là chuyện vô cùng mất mặt!

Nhưng mà tại sao mình lại nói với hấn như vậy chứ? Hai tên lưu manh kia ở trước mặt mình, mình còn liều mạng chống cự; nhưng đối với người con trai này, mình lại liều mạng cho hấn

Tô Dĩnh Tư mặt càng ngày càng đỏ.... Chẳng lẽ nói mình thích hấn?... Không thể nào? Mình mới gặp hấn có một lần, ngay cả tên hấn là gì, làm cái gì cũng không biết.... Thích hấn? Điều này sao có thể! ... Nhưng mà người này đúng là làm cho mình có cảm giác tim đập loạn nhịp....Vậy điều này thì nói sao đây!

Mình là đại minh tinh Tô Dĩnh Tư, là thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Tô Thị, làm sao lại có thể thích một nam nhân không có gì đặc biệt, trông lại có vẻ bất cần đời cơ chứ?...Nhưng mà khi hấn một cước đá văng cánh cửa, trông rất oai phong!

Nếu như không phải là hấn, thì mình sợ rằng đã...Tô Dĩnh Tư không dám nghĩ tiếp....Nhưng khi Tô Dĩnh Tư thấy hấn lấy tay đẩy mình ra, lại cảm thấy có chút phiền muộn....Chẳng lẽ mình....

Tô Dĩnh Tư dần dần bình tĩnh lại. Mình thật không biết xấu hổ, lần đầu tiên của mình phải dành cho người chồng tương lai của mình, người mà cả đời sẽ yêu mình, tại sao có thể qua loa như vậy chứ.

Nhưng mà hình ảnh tiếp theo trên máy quay lại làm cho Tô Dĩnh Tư xấu hổ vô cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng tới tột đỉnh

Người con trai này lại để tay lên chỗ đó của mình, lại còn không ngừng xoa nắn....Toàn thân Tô Dĩnh Tư cũng nóng dần lên, rồi nhớ lại cảnh tượng ngày đó....

Lúc đó mình đang khó chịu vô cùng, khi hấn vuốt ve mình, mình có cảm giác khoái cảm tuyệt vời, làm cho mình hưng phấn khó có thể tự kiềm chế....Chẳng lẽ đây là sự cao trào trong sách dã miêu tả....

Mình tại sao có thể thích cảm giác này chứ, thật là xấu xa mà....

Tô Dĩnh Tư nghĩ tới đây, xấu hổ không chịu nổi. Nhưng mà trong máy quay, tại sao mình lại rên rỉ như vậy chứ...

Những bộ dạng khó coi này đã bị nan nhân kia nhìn hết rồi....Việc này bảo mình làm sao có thể đối mặt với người ngoài được cơ chứ!

Nhưng mà Tô Dĩnh Tư cũng không biết tại sao, biết rõ là hư hỏng, nhưng vẫn trơ mắt nhìn cảnh tượng người kia vuốt ve chỗ đó của mình

Bất tri bất giác, Tô Dĩnh Tư bỗng nhiên cảm giác được hạ thể của mình đã ướt ướt

Tô Dĩnh Tư vội vàng hít một hơi, chẳng lẽ mình đã có xuân thủy?

Tô Dĩnh Tư cuống quýt cởi quần con, phát hiện trên nó có dính nhiều chất lỏng trong suốt, giống y như ngày đó

Tô Dĩnh Tư nhìn cảnh tượng trong máy quay, rồi lại nhìn cái quần con, trong lòng vô cùng chờ đợi hấn làm như thế với mình một lần

Chẳng qua đây chỉ là ý nghĩ nhất thời, Tô Dĩnh Tư lập tức tỉnh táo lại. Mình đang suy nghĩ cái gì đấy! Tại sao có thể chờ đợi chuyện như vậy được!

Nếu như vậy chẳng phải mình là người dâm đãng hay sao! Trước kia mình có như vậy đâu!

Đúng rồi, có lẽ là ngày đó xuân được vẫn còn sót lại trong cơ thể mình, đúng rồi, nhất định là như vậy!

Tô Dĩnh Tư đem mọi tội lỗi đổ lên xuân được, nhưng nàng không biết xuân được đâu phải là độc được mãi tính, sao có thể phát huy tác dụng trong ba ngày sau được? Đương nhiên, những chuyện này Tô Dĩnh Tư không biết.

“Cốp cốp cốp!”

Bỗng nhiên, từ ngoài cửa truyền tới tiếng gõ

“Tiểu Tư, con có ở bên trong không?”

Ngoài cửa vang lên thanh âm của một trung niên nam tử

Không tốt! Tô Dĩnh Tư trong lòng thầm kêu, là cha mình tới! Tô Dĩnh Tư vội vàng tắt quay phim, nhưng mà trong lúc bối rối không tìm được điều khiển, đành rút luôn phích điện

“Cha....Người chờ một chút, con mặc quần áo”

Tô Dĩnh Tư hướng về phía cửa nói. Sau đó cuống quýt đem cái quần con kia nhét xuống dưới gối, lại từ trong tủ treo quần áo lấy ra một cái quần mới

Nhưng mà cái này cũng giống y như cái quần đã mặc lần trước, vẫn là HelloKitty.

149. Chương 148 Mối Đe Dọa Từ Ánh Rạng Đông

Dĩnh Tư lắc đầu, nghĩ nhiều như vậy làm gì! Cứ liên tưởng tới những chuyện kia làm cho tâm tình mình không bình tĩnh được! Cha còn đang đứng ngoài cửa đấy!

Tô Dĩnh Tư vội vàng thay quần con, nhưng lại phát hiện nơi đó vẫn còn ẩm ướt, vội vàng thêm một cái băng, sau đó mặc một chiếc quần jean.

Nàng nhìn xung quanh bốn gian phòng, thấy không có gì khác thường, lúc đó mới ra mở cửa phòng

“Tiểu Tư, con đang làm cái gì vậy? Tại sao lại lâu như thế?”

Tô Viên Triều nhìn khuôn mặt đỏ ửng của con gái mình kỳ quái hỏi

“Cha, con còn đang buồn ngủ....”

Tô Dĩnh Tư cuống quýt nói bừa một lý do

Chẳng lẽ lại nói thật chuyện mình ở trong phòng động lòng xuân?

“A, cha không quấy rầy con chứ?” Tô Viên Triều gật đầu nói

“Không có, đúng lúc con đã tỉnh rồi...”

Tô Dĩnh Tư không biết nên nói gì, chẳng qua là ứng phó cho xong chuyện

“ha ha, Tiểu Tư, con cứ để cha ở ngoài cửa đứng mãi như vậy ư? Không mời cha đi vào ngồi một chút hay sao?”

Thật ra thì lần này Tô Viên Triều tới là tìm Tô Dĩnh Tư nói chuyện tâm tình

Vốn Tô Viên Triều luôn phản đối con gái mình làm đại minh tinh

Bên trong giới giải trí như thế nào, thì Tô Viên Triều vô cùng rõ ràng, nơi đó đúng là một lò lây nhiễm, Tiểu Tư thanh thuần như vậy, không biết nơi đó hiểm ác tới cỡ nào

Tô Viên Triều chuẩn bị tìm một cơ hội cùng Tô Dĩnh Tư nói chuyện, b ảo nàng rút lui khỏi giới giải trí. Sau lần thiếu chút nữa xảy ra chuyện này, Tô Viên Triều càng thêm kiên định nghĩ trong lòng, mượn cơ hội này, tính toán thuyết phục con gái

“Cha....Người vào đi”

Tô Dĩnh Tư lúng túng nói

Tô Viên Triều vào phòng, tìm một cái ghế ngồi xuống bên cạnh chiếc ti vi ngồi xuống

Đột nhiên cảm giác được cái TV có sức nóng tỏa ra, nên lấy tay sờ thử, trong lòng nghĩ cái TV này rõ ràng mới tắt! Tiểu Tư rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, tại sao lại nói dối mình là đang ngủ!

Nhưng mà Tô Viên Triều cũng không để bụng chuyện này, bởi nó cũng chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà thôi

“Tiểu Tư, con có thể rút lui khỏi giới giải trí được hay không?”

Tô Viên Triều trầm ngâm hồi lâu, rốt cuộc cũng nói ra những lời này

“Cha! Sự nghiệp của con mới có chút thành tựu....cứ rút lui như vậy thì quá đáng tiếc!”

Tô Dĩnh Tư lập tức lắc đầu nói

“Tiểu Tư, con nghe lời cha đi! Con là một cô nương thuần khiết, thế giới giải trí không hợp với con! Giống như lần này vậy, suýt chút nữa đã xảy ra chuyện rồi!”

Tô Viên Triều hút một điếu thuốc nói

“Khụ.....Khụ! Cha, người mau dập thuốc đi, con đã nói rằng ở trong phòng của con không được hút thuốc lá...”

Tô Dĩnh Tư có dị ứng với khói thuốc, cho nên sau này nàng lấy chồng cũng phải lấy người không hút thuốc lá

Tô Viên Triều vội vàng dập điếu thuốc, mở quạt thông gió của căn phòng

“Cha, điều người nói con cũng biết, nhưng một khi con rút lui khỏi giới giải trí thì con sẽ làm gì? Bây giờ con ngoại trừ ca hát, có làm gì khác được đâu....”

Tô Dĩnh Tư nói

“Tiểu Tư, con là con gái. Sau này ở nhà giúp chồng dạy con, căn bản không cần đi ra ngoài làm việc! Trong con bây giờ, suốt ngày đi ra ngoài, sau này làm sao có thể lấy được chồng!”

Tô Viên Triều nói lời có ý sâu xa

“Vậy thì con không lấy chồng nữa!”

Tô Dĩnh Tư chu cái miệng nhỏ nhắn nói

Nhắc tới lập gia đình, trong lòng Tô Dĩnh Tư không khỏi nhảy lên. Sau này mình sẽ gả cho người như thế nào đây? Cao lớn, đẹp trai. Nhưng mà không nên quá đàng hoàng, tốt nhất là có chút xấu xa. Quan trọng nhất là khi mình gặp nguy hiểm thì phải xông lên bảo vệ mình

Dần dần, trong suy nghĩ của Tô Dĩnh Tư hiện lên một hình bóng, nhưng sao lại giống với người kia như vậy, nàng sợ hết hồn, không dám nghĩ tiếp nữa

“Nói nhảm! Con gái trưởng thành rồi thì phải lập gia đình! Sao lại không lấy chồng được cơ chứ!”

Tô Viên Triều nghiêm mặt khiển trách

“Tại sao lại không thể! Con ở bên cạnh cha là được!”

Tô Dĩnh Tư quật cường nói

“Nói đến lập gia đình, Dĩnh Tư, con cũng trưởng thành rồi! Qua năm sau là 20 rồi! Cha đã tìm cho con một mối rồi, đó là Lý Hường Đông con trai của Lý chủ tịch tập đoàn điện khí Phi Phạm. Tiểu tử nhân cách không tệ, quan trọng nhất là hắn không hút thuốc.”

Tô Viên Triều chậm rãi nói

“Con sẽ không gả cho hướng đông hướng bắc gì gì hết, con đâu có biết hắn là ai!”

Tô Dĩnh Tư lắc đầu nói

Cha mình đã vô số lần làm mai, cho nên nàng từ chối cũng thành thói quen rồi

“Tiểu Tư! Cái tên Lý Hường Đông này nhân cách tương đối tốt, hơn nữa hắn còn trẻ, mà đã là phụ tá đắc lực của Lý chủ tịch rồi!”

Tô Viên Triều nói

“Con mặc kệ hắn như thế nào, con sẽ không gả cho người con không thích!”

Tô Dĩnh Tư không nhận được nói

“Tiểu Tư, cái tên Lý Hường Đông này con cũng đã gặp rồi đấy, con có nhớ lần trước trong buổi thảo luận về nghề điện tử toàn quốc, chính là tiểu tử ngồi bên cạnh con đấy!”

150. Chương 149 Tình Địch Khiêu Chiến

Trường phong ba của Hoàng Vi Thành nhanh chóng bình lặng xuống

Cái tên phục vụ sinh kia được Trương Quốc Bình đổ một khoản tiền lớn lên người, rồi lại mời bác sỹ tốt đến điều trị

Thế nên gia đình của tên phục vụ sinh này khóc rống lên, nói rằng hai ông chủ đối đãi với nhân viên vô cùng tốt, còn kém một chút là đề nghị thưởng cờ thi đua

Bọn họ đâu có biết, nếu như tên phục vụ sinh này không nắm giữ một bí mật lớn, thì cho dù hắn có chết cũng chẳng ai quan tâm

Hơn một tháng ngày nghỉ rất nhanh qua đi, trong thời gian đó ngoại trừ việc học đệ năng với Cước Nha Tử ra, thì tôi lại cùng với hai nha đầy Nhan Nghiên và Vi Nhi ở chung một chỗ, cho đến thời gian tựu trường, tôi mới nhớ ra là tôi còn một đồng bài tập chưa động tới

Nhưng mà tôi cũng không có ý định làm, bởi ở trong mắt giáo viên, tôi đã biến thành một trường hợp đặc biệt, đó chính là không đi học, đi học là ngủ nhưng thành tích học tập vẫn đứng thứ nhất

Sau khi tới trường, tôi rất cục cựa cũng có thể gặp mặt thằng bạn tốt Quách Khánh sau hơn một tháng nghỉ
Tên tiểu tử này càng lúc càng giống người xã hội, hấn cật đầu cua bóng loáng

Ngay cả tôi cũng không thể tin được, đây là Quách Khánh có tính cách nhút nhát lúc mới bước chân vào lớp 10 ư?

Khi đi tới cửa lớp, tôi phát hiện có một người to con đứng sẵn ở đó, rồi dùng ánh mắt nhìn tôi khiêu khích, thấy tôi đi tới, hấn lạnh lùng nói với tôi:

“Cậu là Lưu Lỗi phải không? Tớ muốn gặp cậu có chút việc!”

Không đợi tôi nói chuyện, Quách Khánh đã lập tức kích động nói:

“Con mẹ nó, ép người hả! Mày là thằng nào, mà dám nói chuyện với Lão đại của tao như vậy!”

Tên to con kia sững sốt, không nghĩ tới Quách Khánh lại ra mặt. Quách Khánh là nhân vật thế nào!?

Học sinh Tứ Trung không ai không biết, đây là nhân vật đậm chân một cái là gây ra động đất. Nếu gây sự với Quách Khánh, chẳng phải là Thọ tinh treo ngược, chề mạng quá dài hay sao!

Trong lúc nhất thời, tên to con kia không biết nói gì cho phải, về phần tên Lưu Lỗi này hấn đã điều tra qua, hấn đâu có bối cảnh gì đâu!

Thế nhưng tại sao lão đại Quách Khánh lại gọi hấn là lão đại đây? Chuyện này không phải có chút kì quái hay sao?

“Quách tử, cậu đi trước đi, tớ nói chuyện với hấn một chút”

Tôi phát phát tay nói

Dù sao người này cũng chỉ là một học sinh, hấn tìm tôi nói chuyện thì tôi cũng nên bình tĩnh nghe nói một chút

Quách Khánh gạt đầu, lúc gần đi vẫn không quên trợn mắt nhìn tên to con kia một cái, dọa cho hấn bước lùi về sau mấy bước

Nhưng đừng có tưởng tính cách của tên to con này hèn yếu, mà bởi vì thanh danh của Quách Khánh quá vang dội, cho nên trong tâm lý của hấn cũng có chút sợ hãi

“Tìm tớ có chuyện gì không?” Khi tôi với tên to con đi ra ngoài hành lang, tôi cười cười hỏi

“Tớ...” Tên to con này vốn muốn hù dọa Lưu Lỗi một chút, nhưng không nghĩ giữa đường lại gặp Quách Khánh, bị hấn dọa lại, cho nên đã sớm đánh mất khí thế ban đầu

“Tớ tên là Tề Đại Bằng!”

Tên to con suy nghĩ một lúc lâu, sau đó lo lắng nói

“A! Tớ biết rồi. Cậu tên là Tề Đại Bằng, chẳng lẽ cậu tìm tớ chỉ là để nói cho tớ biết cậu tên là Tề Đại Bằng hay sao?”

Tôi buồn bực nói, người này cũng quá quái dị

“Tớ...Tớ muốn nói với cậu một chuyện!” Tề Đại Bằng do dự một chút rồi cục cựa cũng mở miệng nói

“Có chuyện gì? Cậu nói đi!” Tôi không biết tại sao tên to con này lại nhẩn nhó như vậy, trông cứ giống như một đại cô nương vậy

“Tớ muốn khiêu chiến cậu!”

Tề Đại Bằng rớt cục cũng bỏ được lo lắng, lớn tiếng nói

“Gi? Cậu nói gì? Cậu muốn khiêu chiến tớ?”

Tôi đúng là không hiểu tên Tề Đại Bằng này có bệnh hay không nữa? Khiêu chiến với tôi? Tại sao phải khiêu chiến với tôi?

“Đúng! Tớ muốn khiêu chiến cậu! Phương thức khiêu chiến tùy cậu chọn, nhưng khi thua phải rời xa Hứa Nhược Vân!” Tề Đại Bằng kiên quyết nói

“Cái gì? Rời xa Hứa Nhược Vân?”

Tôi đúng là không hiểu, rời xa Hứa Nhược Vân là chuyện gì?

“Là! Rời xa Hứa Nhược Vân! Cậu có đồng ý hay không?”

Tề Đại Bằng khiêu khích nói

Lúc này Tề Đại Bằng đã hoàn toàn khôi phục khí phách ban đầu. Vốn hắn là một đứa trẻ được nuông chiều, khi học ở trường đã ngang ngược thành thói quen, thì tại sao lại phải sợ một tên mặt trắng cơ chứ

“Đợi một chút!” Tôi vội vàng bảo hắn dừng lại nói:

“Cậu trước tiên nói với tớ, là tại sao phải rời xa Hứa Nhược Vân? Tớ vẫn không hiểu chuyện gì đấy?”

“Cậu giả bộ à? Chẳng lẽ cậu vẫn không hiểu ý của tớ? Tớ nói lại! Cậu có biết Hứa Nhược Vân không?”

Tề Đại Bằng hỏi

“Biết! Sao vậy?”

Tôi nghi ngờ nói

“Tớ thích nàng ấy!” Tề Đại Bằng nói

“Cậu thích cô ta? Chuyện tốt còn gì! Nhưng mà cậu nói với tớ chuyện này làm gì?”

Tôi vẫn nghi hoặc hỏi

“Cậu có phải đang giả bộ hay không?”

Tề Đại Bằng không nhin được nói

“Giả bộ? Giả bộ cái gì! Tớ đến bây giờ còn chưa biết cậu đang nói tới cái gì đấy!”

151. Chương 150 HỌP LỚP (1)

Đầu giờ chiều, Diệp Tiêu Tiêu lên lớp. Đối với cô gái này, cảm giác của tôi rất mãnh liệt

Dù gì đi chăng nữa, tôi cũng là một nam nhân hơn 30 tuổi, không thể nào không có hứng thú với thực nữ được

Cho nên tôi vẫn dùng ánh mắt dâm dăng nhìn chằm chằm vào bộ ngực của Diệp Tiêu Tiêu, kể từ sau khi xảy ra sự kiện bao ngực thai lần trước, Diệp Tiêu Tiêu đối với tôi luôn có đề phòng, khi lên lớp không bao giờ đứng đối diện mà chĩa bộ ngực vào tôi cả

Nhưng mà bây giờ tôi đâu có giống như lúc trước, lúc nào chẳng có thể nhìn xuyên qua được. Cạp cạp ~ ! Đây đúng là một dị năng tuyệt vời

“Ngày đầu tiên của năm học mới, lớp chúng ta có 2 chuyện quan trọng phải làm

Chuyện thứ nhất, đó là chúng ta lại một lần nữa bầu chọn đội ngũ cán bộ

Tại sao lại phải chọn lại? Cũng không phải do đội ngũ cán bộ trước không xứng với chức danh, mà nguyên nhân chủ yếu là, đội ngũ cán bộ lần trước là do cô tạm thời chỉ định, do lúc đó mọi người chưa biết ai với ai cả

Lần này chúng ta lựa chọn phương thức dân chủ, đó là bỏ phiếu, tất cả các bạn trong lớp đều có thể tham gia,, ngoại trừ những người được lựa chọn vào trong danh sách cán bộ, cô nhắc lại là ngoại trừ những người được đề cử, thì những người khác cũng có quyền tham gia ứng cử”

Diệp Tiêu Tiêu nói

Chọn lại đội ngũ cán bộ? Tôi nhớ thời điểm bầu lại đội ngũ cán bộ ở kiếp trước khi mới bước chân vào lớp 11, kết quả cuối cùng là tên Lưu Khoa Sinh vẫn được chọn, chẳng lẽ bởi vì việc tôi trọng sinh nên đã có sự thay đổi?

Tôi không có hứng thú với việc tuyển chọn đội ngũ cán bộ lần này, ở cái thời điểm cấp 3 nói trắng ra cán bộ chỉ là một chức danh hào, làm không công chẳng qua là thỏa mãn một chút lòng hư vinh của mình mà thôi

Kiếp trước tôi đã làm đủ rồi, cho nên kiếp này khi đang đi học, mang lại cho tôi cảm giác dạo chơi nhân gian, cho nên loại chuyện này tôi trốn còn không kịp, làm sao có thể tham gia vào đây

Nhưng chuyện ngoài ý muốn là Diệp Tiêu Tiêu lại viết tên tôi lên bảng

Tôi ký quái nhìn Diệp Tiêu Tiêu, kết quả là nhận được một ánh mắt thị uy, làm cho tôi sầu lo trăm mối nhưng không có cách giải quyết

Đến thời điểm bỏ phiếu, tôi không thể không thừa nhận, cái tên Lưu Khoa Sinh đúng là có chút thủ đoạn

Mặc dù cha hắn đã bị bắt, nhưng tên tiểu tử này lại càng tích cực quan hệ hơn trước, trong lớp có hơn 80% số bạn học nhận ân huệ nhỏ của Lưu Khoa Sinh

Tôi nghĩ tiểu tử này đã bắt đầu vực dậy sau chuyện cha hắn bị bắt

Diệp Tiêu Tiêu cau mày nhìn số phiếu bầu của Lưu Khoa Sinh đã qua vượt qua 50%, nàng không nghĩ tới một con người bụng dạ hẹp hòi lại có thể đạt được nhiều phiếu bầu tới như vậy

Nói thật, lúc trước nàng rất coi trọng Lưu Khoa Sinh, nhưng có mấy chuyện sau này làm cho ấn tượng của nàng đối với Lưu Khoa Sinh tụt dốc không phanh

Nàng cho rằng một người mà lòng dạ hẹp hòi thì không thể nào lãnh đạo người khác được

Nếu như giờ tôi lại cho nàng biết tất cả những chuyện xấu xa mà Lưu Khoa Sinh đã làm, thì không biết nàng có cảm giác gì nữa

Lưu Khoa Sinh nhìn sí phiếu trên bảng thì biết tâm tư trong nửa năm nay của mình không uổng phí

Tình cảnh của mình giờ không giống trước kia, chuyện gì cũng phải dựa vào chính mình

Diệp Tiêu Tiêu lúc này đang do dự, dựa theo số phiếu bầu trên bảng, thì Lưu Khoa Sinh sẽ được chọn làm lớp trưởng, nhưng mà ý đồ của Diệp Tiêu Tiêu với lần bỏ phiếu này là muốn chọn ra một lớp trưởng khác, còn những chức vụ còn lại không trọng yếu

Tôi mặc dù đối với chuyện bỏ phiếu vô cùng thờ ơ, nhưng mà Diệp Tiêu Tiêu lại hết sức quan tâm

Tầm mắt của tôi thủy chung chưa rời nàng chút nào, thì khi nhìn vẻ mặt của nàng, tôi cũng hiểu được đại khái

Vốn ai làm lớp trưởng tôi cũng không quan tâm, nhưng ai bảo tên Lưu Khoa Sinh này có thù oán với tôi, huống chi quan trọng nhất là tiểu thư xinh đẹp Diệp Tiêu Tiêu có ý kiến

Tôi nhìn Quách Khánh ở phía trước, thấy hắn còn đang ngủ. Hắn cũng biết chuyện bầu chọn lại cán bộ lớp chẳng có quan hệ gì với tôi với hắn cả, nên hắn đã ngủ khò từ sớm!

Cho nên tôi dùng chân đạp cho Quách Khánh một cước, Quách Khánh bị giật mình tỉnh giấc

Hắn quay đầu lại định chửi, nhưng nhìn thấy tôi thì lại nở nụ cười nói:

“Lão Đại, có chuyện gì không?”

“Cậu nhìn số phiếu trên bảng một chút, căn cứ theo kết quả bây giờ thì Lưu Khoa Sinh chắc chắn lại được chọn làm lớp trưởng”

Tôi đem cơ hội này chuyển sang cho Quách Khánh

Quách Khánh gật đầu, lập tức hiểu ý

“Theo kết quả bỏ phiếu, bạn Lưu Khoa Sinh đạt được 38 phiếu, dẫn đầu lớp. Dựa theo kết quả này, bạn Lưu Khoa Sinh sẽ trở thành lớp trưởng của lớp chúng ta, có ai có ý kiến gì không?”

Diệp Tiêu Tiêu cau mày nói

Mặc dù kết quả này không như nàng mong muốn, nhưng nàng cũng không có biện pháp gì cả

“Em có”

Quách Khánh lười biếng duỗi lưng một cái nói:

“Em không đồng ý, em muốn bỏ phiếu lại một lần nữa!”

Lưu Khoa Sinh trong lòng cả kinh, nửa năm nay hắn đã hối lộ không ít bạn học, mặc dù người khác có thể không bỏ phiếu cho mình, nhưng cũng không có chen ngang phá đám!

Nhưng khi hắn nhìn thấy người nói chuyện là Quách Khánh, thì trong lòng nhất thời nguội lạnh đi phân nửa

Nhìn thấy đồ chuẩn bị tới tay, mà lại bị người khác chặn ngang, trong lòng hắn đúng là có chút tức giận

“Bỏ phiếu một lần nữa ư? Tại sao em lại muốn bỏ phiếu một lần nữa?”

Ở Diệp Tiêu Tiêu nghĩ, cho dù có làm lại một lần nữa, thì kết quả cũng giống nhau mà thôi

“Bởi vì lúc này em đang ngủ!” Quách Khánh đồng dạng nói

“Ngủ! Chuyện này có quan hệ gì với việc em đang ngủ?”

Diệp Tiêu Tiêu kỳ quái nói

“Cô không phải nói cả lớp phải tham dự hay sao? Em lúc này còn đang ngủ, không thể bỏ phiếu, cho nên phải bỏ phiếu lại một lần nữa!”

Quách Khánh nói

“Nhưng mà.....Sợ rằng.....”

Diệp Tiêu Tiêu thật ra cũng hy vọng có thể bỏ phiếu lại một lần nữa, để tìm người thay thế tên Lưu Khoa Sinh, nhưng mà lần bình chọn này đã có kết quả, thì làm sao cải biến được đây

“Được rồi, người khác có làm lão tử không can dự, nhưng Lưu Khoa Sinh mà làm lớp trưởng thì lão tử không đồng ý! Chúng ta làm đơn giản một chút, ai đồng ý với việc Lưu Khoa Sinh làm lớp trưởng thì giơ tay!”

Quách Khánh không đợi Diệp Tiêu Tiêu nói đã đứng ra nói với tất cả mọi người trong lớp

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, không có ai giơ tay cả, người nào giơ tay thì người đó ngu, Quách Khánh này là ai!

Đó là xã hội đen, nếu hắn đã nói rõ là không muốn Lưu Khoa Sinh làm lớp trưởng thì làm gì còn ai dám giơ tay nữa!

Có mấy người bình thường chơi thân thiết với Lưu Khoa Sinh do dự một lúc rồi cũng giơ tay lên

Quách Khánh thấy vậy thì trừng mắt một cái, dọa cho những người kia sợ tới mức suýt tè ra quần, cánh tay đang giơ lập tức bỏ xuống

“Cô Diệp, không có ai đồng ý chuyện Lưu Khoa Sinh làm lớp trưởng!”

Quách Khánh hài lòng nói

Diệp Tiêu Tiêu lúc này cũng kinh ngạc tột đỉnh, không nghĩ tới tên học sinh cá biệt này trong lúc này lại đứng ra giúp mình, nhưng nàng không hiểu là, tại sao hắn chỉ đứng lên nói một câu, lập tức mọi người lại làm theo hắn, hơn nữa còn vô cùng nghiêm túc

Nếu để cho Diệp Tiêu Tiêu biết học sinh của mình sợ xã hội đen trả thù mới thay đổi, thì không biết nàng sẽ có cảm tưởng thế nào

Lưu Khoa Sinh tức muốn nổ phổi, chuyện đã thành công thì lại bị tên Quách Khánh này phá rồi, nhưng mà hắn cũng không dám nói gì, bởi hắn biết Quách Khánh bây giờ mạnh hơn hắn nhiều lắm!

Quách Khánh nói xong cũng ngồi xuống, Diệp Tiêu Tiêu lập tức dùng ngay cái cơ này, xóa kết quả của Lưu Khoa Sinh ở trên bảng đi. Kết quả của lần bỏ phiếu tiếp theo, thì một người tên là Vu Dương lên làm lớp trưởng

Tôi đối với người này không có ấn tượng gì, chẳng qua là cảm giác hắn thành thật, thuộc về loại người dám ba quyền không dám đánh ra một phát rắm

Nhìn ánh mắt oán độc của Lưu Khoa Sinh, tôi đoán là tên Vu Dương này xui xẻo rồi, nhưng chuyện đó có quan hệ gì với tôi đâu. Nhưng chuyện làm cho tôi ngoài ý muốn là tôi được bầu làm Ủy viên Học tập!

Nhưng mà cũng mặc kệ, chức vụ này chẳng phải làm cái gì cả, nó chỉ được mỗi cái danh mà thôi

Triệu Nhan Nghiên vẫn được bầu làm Bí thư chi đoàn, tiểu nha đầu này nhân duyên không tệ, cả lớp có 63 người thì có tới 59 người bỏ phiếu cho nàng, người không bỏ phiếu là tôi, còn lại là Quách Khánh đang ngủ không tham gia, tôi với Triệu Nhan Nghiên vì ngại nên không bỏ, người thứ tư thì tôi đoán chắc là Lưu Khoa Sinh rồi

Sau khi danh sách cán bộ đã hoàn tất, Diệp Tiêu Tiêu tuyên bố chuyện quan trọng thứ hai chính là, mùa xuân này trường học tổ chức Đại Hội thể dục thể thao, khuyến khích mọi người ghi danh tham gia, làm vẻ vang cho lớp.

152. Chương 150 HỌP LỚP (2)

Tôi nhớ lại thời điểm ở kiếp trước, Diệp Tiêu Tiêu cũng động viên tôi tham gia môn chạy 1000 mét, nhưng thời gian thi lại là đầu giờ chiều, khi đó tôi mới ăn cơm xong, nếu mà chạy thì có lẽ không bị đau ruột thừa cũng bị trĩ

Vì vậy tôi học tập theo khẩu hiệu ở trong trường là “không coi trọng về thành tích”, cho nên tôi tham gia để đối phó

Cũng bởi vì lúc đó tôi sợ nguy hiểm tới tính mạng, cho nên khi mọi người thực mạng chạy về phía trước, thì tội lại ở phía sau tản bộ, khi mọi người tới đích, tôi thậm chí còn chưa đi xong được một phần hai quãng đường

Lúc đó, thầy giáo thể dục chạy tới đập cho tôi một cước ngã lăn ra đất, mắng:

“Em không chạy thì tới đây xem náo nhiệt làm gì? Trông còn chậm hơn cả loài Ô Quy! Em đã như vậy thì cuộc thi tiếp theo không cần thi nữa!”

Lúc ấy bởi vì tính cách của tôi nhu nhược, cho nên không tiến hành giải thích gì cả, yên lặng khép khiêng đi ra khỏi sân vận động

Nhưng mà trong lòng tôi lúc đó lại thề rằng, nhất định có ngày phải đập người này xuống đất. Tôi vẫn còn nhớ rõ, người này tên là Quách Tùng Thụ

Diệp Tiêu Tiêu động viên mọi người rất lâu, nhưng lại phát hiện số người tham gia không được mấy người, ngay cả tiêu chuẩn mỗi lớp 1 người tham dự 1 môn cũng không đạt được

Tuy đối với học sinh, thành tích học tập mới là trọng yếu nhất, nhưng các phương diện khác cũng không thể thua kém các lớp khác quá nhiều!

Cho nên nàng nói:

“Đội ngũ cán bộ phải làm gương, mỗi người đăng ký ba môn thi, những người khác tự nguyện”

Đối với đội ngũ cán bộ mới, Diệp Tiêu Tiêu đương nhiên không có bất cứ gì dị nghị, nhưng tôi thì lại lo lắng cho cái tên Vu Dương có vóc người nhỏ nhắn kia về hai môn đẩy tạ và chạy nhanh

Tôi cũng không biết khi hấn thi đẩy tạ, là hấn đẩy tạ hay là tạ đẩy hấn, hoặc là cả hai đồng thời bay ra ngoài

Lúc Vu Dương cầm cái phiếu báo danh tới chỗ tôi, tôi nhìn qua một chút rồi lười biếng đáp:

“Cứ tùy ý đi, đối với tớ môn nào cũng được!”

Bây giờ thì những chỉ tiêu trong cuộc thi thể dục đối với tôi thì chẳng là gì cả, nếu tôi muốn tôi có thể vô địch thể giới

Khi tôi nói xong câu đó, thì phát hiện tên Vu Dương kia đang cảm kích nhìn tôi, loại ánh mắt này làm tôi sợ hãi

Tiểu tử này không phải là đồng tính luyến ái đấy chứ? Trong lòng tôi buồn bực nghĩ thầm

Nhưng mà tôi cũng rất nhanh hiểu được, tại sao tên Vu Dương này lại cười quỷ dị tới như vậy, khi tôi thấy được danh sách, thì tôi suýt nữa ngất đi, mấy người này toàn đẩy cho tôi những môn “hạng nặng”, nào là chạy 5000 mét, chạy Marathon 10.000 mét!

Hơn nữa 2 cuộc thi 5000 mét và 10.000 mét lại sát với nhau, nói cách khác là tôi mới vừa chạy xong 5000 mét, thì lại phải chạy 10.000 mét! Nếu như tôi không biết dị năng thì chết ngay tại đường trường mất

Khi tên Vu Dương này cho tôi xem danh sách, thấy tôi sững sờ, hấn có chút khộng đành lòng, nói:

“Lưu Lỗi, nếu không được thì đưa sang cho tớ một môn....”

Tôi cười nói:

“Không có chuyện gì đâu, chẳng phải là chỉ có 5000 mét và 10.000 mét thôi hay sao! Cậu hãy đợi tớ lấy vị trí thứ nhất về cho xem!”

Vu Dương nghe xong sợ hết hồn, há to miệng kinh hãi nhìn tôi, rất lâu sa mà cũng không nói được gì

“Lão Đại, tại sao cậu lại báo danh nhiều môn như vậy?”

Quách Khánh cũng kinh ngạc khi xem tờ phiếu báo danh

“Ha ha, lão đại của cậu là siêu nhân rồi, cho nên đâu có thèm tranh giành với những người khác, với tóbây giờ, thì lấy vị trí thứ nhất chẳng phải đơn giản hay sao?”

Tôi vỗ vỗ Quách Khánh nói

“Ai”

Quách Khánh thở dài nói:

“Quên đi, tớ ngày càng có cảm giác mình không còn là học sinh nữa, khác hẳn với người khác rồi.”

Tôi gật đầu, Quách Khánh nói cũng đúng sự thật, Quách Khánh hiện giờ đã là lão đại một phương, cuộc sống hàng ngày đã khác hoàn toàn so với những học sinh khác, cho nên không thể lấy cách nghĩ của những học sinh để xem hấn

“Cậu cùng với tụi bên ngô hẻm Hoa đào giờ thế nào rồi?”

Bỗng nhiên tôi nghĩ tới một chuyện rất trọng yếu, cũng trong năm nay Vu Văn Phong bị người ta đánh cho biến thành kẻ ngu

Bởi vì sau khi tôi sống lại, cho nên tôi không dám cam đoan rằng người xuất thủ lần này có phải là Đinh Bảo Tam hay không! Bởi vì.... kiếp này đã không giống với kiếp trước nữa rồi

Kiếp trước lão đại ở chợ bán thức ăn là Đinh Bảo Tam, mà bây giờ là Quách Khánh, cứ căn cứ theo cái này mà suy đoán, thì người đánh tên Vu Văn Phong năm nay sẽ là Quách Khánh!

Tôi không thể trở mắt nhìn bạn mình bị vào tù được, cho nên tôi nhất định phải nghĩ một sách lược vẹn toàn trước khi chuyện này phát sinh

“Cậu nói Vu Văn Phong ư? Đột trước Tam Hầu Tử đã dẫn người đi đập cho hắn một trận rồi, có thể là bây giờ hắn sợ, cho nên không có động tĩnh gì cả”

Quách Khánh nói.

153. Chương 151: Vi Nhi U Buồn

Chạy là một môn thể dục tiêu hao cực kỳ nhiều thể lực, Tề Đại Bằng không nghĩ tới tôi lại tham gia tận 3 môn!

Hơn nữa lại là 5000 mét và 10.000 mét, giữa hai môn lại không có thời gian nghỉ ngơi!

Cho dù thể lực có tốt hơn nữa, thì chạy xong 5000 mét, quay sang chạy 10.000 mét thì không có cách nào giành giải nhất được.

Nhưng mà Tề Đại Bằng lại nghĩ, lần này chẳng qua là mình chỉ khiêu chiến với Lưu Lỗi, chỉ cần mạnh hơn hắn là được, về chuyện giải hay không, không phải là việc trọng yếu nữa.

“Cứ quyết định như vậy đi!”

Tề Đại Bằng một lần nữa khinh thường nhìn tôi một cái, không tin rằng với một người như tôi có thể chạy được 5000 mét.

“Nhưng mà chúng ta cũng phải nói trước, lần này cho dù ai thua ai thắng, cũng không được không phục mà tìm cách khiêu chiến lần nữa.”

Tôi lập tức nói những điều dự phòng với Tề Đại Bằng.

“Cũng rất hợp ý tớ!” Tề Đại Bằng nói:

“Nếu như tớ thắng cậu, cũng không cho phép cậu dây dưa với tớ đâu đấy.”

...

Tan học, khi tôi với Triệu Nhan Nghiên nắm tay nhau ra khỏi cổng trường, từ rất xa đã phát hiện Trần Vi Nhi sắc mặt rất buồn bã, đứng ở bên cạnh chiếc xe của tôi.

“Sao vậy, Vi Nhi?”

Tôi thấy tình huống không ổn, cuống quýt tiến lên hỏi.

“Lưu Lỗi, trong lòng của em rất loạn! Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?”

Trần Vi Nhi thần sắc hoảng hốt nói.

“Vi Nhi, em đừng làm anh sợ!”

Tôi nhanh chóng tiến lên ôm lấy Trần Vi Nhi, thì phát hiện trong đôi mắt của Trần Vi Nhi giờ đây đã có nước.

“Chị Vi Nhi, chúng ta lên xe rồi nói sau!”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi với Vi Nhi như vậy, vội vàng nói.

Trần Vi Nhi bị tôi một ôm, thân thể đột nhiên chấn động một chút, nghe Triệu Nhan Nghiên nói như vậy, cũng cười khổ một cái, mở cửa xe.

Triệu Nhan Nghiên tự giác ngồi xuống phía sau, để cho Trần Vi Nhi ngồi vào ghế phụ lái.

“Sao vậy Vi Nhi? Có người khi dễ em à?”

Sau khi ngồi vào vị trí của mình, tôi không khởi động xe, mà lo lắng nhìn Trần Vi Nhi hỏi.

Nói thật, trước kia, tôi cũng không rõ tình cảm với Vi Nhi có phải là yêu hay không, nhưng mà trong thời gian gần đây, tôi có thể khẳng định, tôi yêu Vi Nhi cơ hồ còn vượt qua Triệu Nhan Nghiên.

“Lão công! Em không muốn xa anh!”

Trần Vi Nhi vừa vào trong xe, thì tình cảm của nàng đã bộc phát, nhào vào trong ngực tôi nghẹn ngào nói.

“Rời xa? Ai nói chúng ta phải xa nhau, Vi Nhi lão bà ngoan, cả đời này chúng ta sẽ không xa nhau” Tôi vội vàng an ủi.

“Nhưng mà lão công, em đã lớp 12 rồi, còn 4 tháng thời gian nữa là phải thi đại học... em không muốn xa anh.”

Trần Vi Nhi thầm kín nói.

Tôi cuối cùng cũng an tâm. Thì ra là Vi Nhi bởi vì chuyện này mới rầu rĩ không vui! Tôi còn tưởng rằng đã có đại sự gì xảy ra cơ chứ!

“Em thi đại học cũng đâu có gì ảnh hưởng tới chúng ta cơ chứ! Chẳng lẽ em sợ sau khi lên đại học, thì có một bạn trai đang học cấp 3, cho nên xấu hổ?”

Tôi trêu ghẹo nói.

“Ai nha! Lão công! Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đó, anh đừng có mà nói đùa nữa!”

Trần Vi Nhi tức giận, nắm tay nhỏ bé đấm loạn lên trên người của tôi.

“Anh cũng đang nói nghiêm túc đấy, chẳng lẽ không đúng hay sao?”

Tôi ra vẻ nghi ngờ nói.

“Đương nhiên không phải là! Hôm nay chúng em họp lớp, chủ nhiệm lớp em cho mỗi người một đề nghị, nói em nên thi Thanh Hoa hoặc Bắc Đại!”

Trần Vi Nhi nói.

“Đó là đương nhiên! Dựa vào thực lực của Vi Nhi nhà chúng ta, thi hai trường đại học này chẳng phải dễ dàng hay sao?”

Tôi vẫn không hiểu được nói.

“Lão công, tại sao anh lại ngốc như vậy. Thật không hiểu nổi trong mọi chuyện anh thông minh như vậy, nhưng sau trong chuyện này lại chậm hiểu như thế!”

Triệu Nhan Nghiên ở phía sau tức giận nói:

“Ý của chị Vi Nhi là, nếu như sau này thi đỗ Thanh Hoa hoặc Bắc Đại, thì không thể mỗi ngày đều ở với anh một chỗ được!”

Tôi lúc này mới chợt hiểu hiểu ra! Thì ra là Vi Nhi vì chuyện này nên mới phiền não!

“Vi Nhi của anh! Thì ra em vì chuyện này nên mới buồn! Em cho dù có đỗ đại học, mỗi tuần vẫn có thể về đây mà ! Bây giờ đã có Tàu cao tốc, mỗi lần đi chỉ mất 7h, thời gian đi lại cũng chỉ mất có nửa ngày! Lần trước khi anh với Nhan Nghiên đi thi đấu, cũng đã ngồi rồi, nhanh lắm !”

Tôi nói.

“Có thật không? Nhưng mà vé Tàu cao tốc rất đắt?”

Nhưng mà sau khi Trần Vi Nhi nói xong câu này, thì lại tự cười. Lão công của mình nhiều tiền như vậy, cần bản sẽ không để ý tới mấy đồng tiền này đâu.

“Mà lại nói, lúc rảnh anh với Nhan Nghiên có thể đi thăm em, nhưng cũng nên hẹn trước, tránh cho việc người đi kể về”

Tôi cười nói.

“Nhưng mà em không muốn rời xa anh, một ngày cũng không muốn.”

Trần Vi Nhi u buồn nói:

“Nếu không, anh thấy em thi đại học Tân Giang có được không?”

“Như vậy sao được!”

Tôi vội vàng nói:

“Vi Nhi, lấy thực lực của em mà không thi Thanh Hoa hay Bắc Đại thì thật đáng tiếc! Hơn nữa tương lai anh với Nhan Nghiên cũng thi đại học Thanh Hoa!”

“Nhưng mà em không muốn ở một mình, lão công, càng ngày em càng thấy không thể xa anh được.”

Trần Vi Nhi giống như một cô gái nhỏ, gục đầu trong lòng của tôi nói.

“Ai! Như vậy đi, Vi Nhi! Lão công cam đoan với em, nhiều nhất là trong vòng 1 năm nữa, anh với Nhan Nghiên sẽ tới Thanh Hoa tìm em!”

Tôi thở dài một hơi nói.

“Thật không? Một năm?” Vi Nhi nghi hoặc nói.

“Ừ! Anh và Nhan Nghiên sẽ xem xét vấn đề có thể thi trước tốt nghiệp được hay không!”

Tôi nói.

Vốn là tôi không muốn thi tốt nghiệp trước, nếu mà tôi muốn tham gia, thì không cần thi lên cấp 3, mà có thể trực tiếp thi luôn lên đại học.

Nhưng sau khi tôi sống lại, luôn có ý nghĩ là học cấp 3 để dạo chơi nhân gian, hi vọng có thể hưởng thụ hương vị của cuộc sống! Xem ra ý nghĩ của tôi đành phải thay đổi vì Vi Nhi này rồi.

“Lão công, anh thật tốt quá!”

Trần Vi Nhi rốt cục cũng nín khóc mỉm cười, cao hứng nói.

“Được rồi, chính sự đã nói xong, chúng ta cũng nên rèn luyện thân thể một chút?” Tôi dậm dặng nói.

“Rèn luyện thân thể? Tại sao phải rèn luyện thân thể?”

Trần Vi Nhi nghi ngờ nói.

“Chị Vi Nhi, chị đừng có nghe tên đại sắc lang này, khẳng định không phải là chuyện gì tốt đâu”

Triệu Nhan Nghiên trợn mắt nhìn tôi một cái nói.

“Nhưng mà rèn luyện thân thể cùng... có quan hệ gì đâu?”

Trần Vi Nhi vẫn còn có chút không hiểu nói.

“Ha ha, Vi Nhi, em cùng với Nhan Nghiên tối nay tập cưới ngựa nhé!”

Tôi cười hì hì nói.

“Cưới ngựa... A...Anh thật là hư!”

Trần Vi Nhi rốt cuộc hiểu rõ ý của tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng nói.

“Anh hư cái gì? Lần đầu tiên giữa anh và em, em chẳng phải cũng cưới trên người của anh còn gì !”

Tôi cười nói.

“Đáng ghét! Người ta không bao giờ ... nữa... không cưới nữa!”

Trần Vi Nhi xấu hổ nói.

“Không...không cưới nữa? Như vậy chính là phủ định của khẳng định! Tối nay...”

Tôi cười dâm nói.

Cũng bởi vậy, tôi bị nhị nữ vây công, không khí buồn bã cũng như vậy bị đánh tan.

“Hai vị lão bà đại nhân, buổi tối nay ăn cái gì đây? Ngày đầu tiên đi học, chúng ta cũng nên đi ăn mừng chứ?”

Tôi vội vàng đánh lạc hướng sự chú ý của nhị nữ.

“Nghe nói bên cạnh Cục công an thành phố có một nhà hàng mang phong vị Tứ Xuyên, mùi vị cũng không tệ! Lần trước em với cha em mới đi ăn xong!”

Triệu Nhan Nghiên đề nghị nói.

” Bên cạnh Cục công an Thành phố!”

Tôi kinh ngạc nói, mẹ của Trần Vi Nhi lần trước chẳng phải thuê một khu đất, mở một cửa hàng phong vị Tứ Xuyên ngay bên cạnh Cục công an hay sao.

Trần Vi Nhi lúc này cũng lấy làm kinh hãi, theo bản năng hỏi:

“Tên nó là gì vậy?”

“Em cũng không rõ lắm! nhưng hình như mở vào thời điểm lễ mừng năm mới.”

Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi và Trần Vi Nhi đều tỏ vẻ ngạc nhiên thì kỳ quái nói.

“Em nói cái nhà hàng đó, hình như là mẹ của Vi Nhi mở.”

Tôi nói.

“A!”

Triệu Nhan Nghiên cả kinh kêu lên:

“Vậy là chúng ta có thể đi ăn miễn phí rồi!”

“Cái này thì phải hỏi lão công của chúng ta, anh ấy mới là ông chủ đứng sau màn.”

Trần Vi Nhi cười hì hì nói.

Tôi còn có thể nói cái gì đây? Dù sao cũng là tiền của tôi, lọt sàng xuống lia có khác gì đâu!

Tôi theo chỉ thị của Triệu Nhan Nghiên, lái xe tới nhà hàng khai trương vào lễ mừng năm mới, thì phát hiện quả nhiên đây chính là nơi mà tôi đầu tư, là do mẹ của Trần Vi Nhi kinh doanh “Trần Ký Tứ Xuyên Phong Vị” , trông cũng rất này được.

Đây là tôi căn cứ vào kinh nghiệm kiếp trước, thiết kế ra mặt tiền của cửa hàng. Bên trong thì chọn cách bài trí theo nhà nông ở Tứ Xuyên, đây chính là kinh nghiệm khi tôi còn làm thêm ở quán cơm, tiệm rượu trong khi học đại học.

Loại phong cách giản dị, chất phác này ở trong thành phố lớn còn hơn nhiều so với nhà hàng tiện nghi xa hoa, làm cho người ta có cảm giác vô cùng thân thiết, không nghĩ tới ở trong những năm này cũng có thể chiếm được thành công.

“Có phòng riêng không?”

Tôi nói cô gái bán hàng.

“Thật xin lỗi, tiên sinh. Nếu muốn thuê phòng riêng phải đặt trước.”

Cô gái bán hàng mỉm cười nói.

“Không thể tạm thời mở một phòng hay sao?”

Tôi hỏi.

“Thật xin lỗi, nếu không đặt trước thì chỉ có thể ở đại sảnh dùng cơm mà thôi.” Cô gái bán hàng xin lỗi nói.

“Không sao, ở đại sảnh thì ở đại sảnh.”

Tôi thì không sao cả, chẳng phải chỉ là một bữa cơm thôi sao! Ở nơi nào ăn chẳng giống nhau.

“Hay là để em gọi điện cho mẹ em?”

Trần Vi Nhi hỏi.

“Không cần, chúng ta cũng chỉ tới ăn một bữa cơm mà thôi, không cần phải phiền phức như vậy.”

Tôi nói.

Do vậy, theo sự hướng dẫn của cô gái bán hàng, chúng tôi nhanh chóng bố trí một bàn bốn người trong đại sảnh.

Tôi lấy thực đơn, liếc mắt thì thấy tên của một món ăn: Trần Ký Ma Lạt Thăng.

“Anh muốn một chén Ma Lạt Thăng!”

Tôi nhìn nhị nữ nói:

“Các em muốn dùng gì?”

“Lão công, hay là để em tự mình xuống bếp nấu! Bọn họ không biết thói quen của anh.” Trần Vi Nhi nhìn tôi một cái thâm tình nói.

Tôi vừa định nói không phải phiền phức như vậy, thì đã thấy Trần Vi Nhi đứng lên, bước nhanh vào phòng bếp.

154. Chương 152: Lại Thêm Một Lần Nữa

“A, tiểu cô nương kia, cô đến phòng bếp làm gì đó?!”

Một đầu bếp mập mạp quát lên.

“Chúng tôi muốn ăn một chén Ma Lạt Thăng, nhưng tôi muốn tự làm, có được không?”

Trần Vi Nhi khả ái nói.

“Cái này...”

Đầu bếp mập mạp có chút khó quyết định, dựa theo quy định trong nhà hàng, khách hàng không thể tới phòng bếp, nhưng hẳn làm sao cự tuyệt tiểu cô nương khả ái này được.

“Chỉ một chén thôi, sẽ rất nhanh làm xong!”

Trần Vi Nhi chậm rãi nói.

“Ừ... Vậy thì được.”

Đầu bếp mập mạp mơ mơ màng màng đáp ứng.

Bởi vì tiểu cô nương trước mặt này thật sự rất giống em gái của hắn, cho nên hắn không đành lòng cự tuyệt.

Nghĩ đến đây, đầu bếp mập mạp không khỏi có chút thất thần, em gái của mình còn khỏe mạnh, thì cũng giống như tiểu cô nương khả ái này, đáng tiếc...

Trần Vi Nhi thấy đầu bếp mập mạp đồng ý, cao hứng chạy đến trước bếp, thuận thực cầm chiếc nồi nhỏ nấu Ma Lạt Thăng lên.

Mặc dù đã lâu chưa làm qua thứ này, nhưng Trần Vi Nhi cũng không xa lạ gì với nó cả.

“Cô là ai? !”

Một đầu bếp cao gầy đi vào phòng bếp, kinh ngạc chỉ vào Trần Vi Nhi hỏi.

“Đây... đây là em gái của tôi.”

Đầu bếp mập mạp cả kinh, vội vàng giải thích.

“Em gái của cậu? Em gái của cậu chẳng phải là một người sống thực vật hay sao!”

Đầu bếp gầy châm chọc nói.

“Đây là... một em gái khác!”

Đầu bếp mập mạp không vui nói.

“Hừ hừ, mập mạp, ta không cần biết cô ta có phải là em gái của cậu hay không, cậu dẫn nàng tới phòng bếp là không tuân thủ quy định, bây giờ lại để cho cô ta nấu ăn, đây chẳng phải là cậu mang danh dự của nhà hàng ra đùa hay sao?”

Đầu bếp gầy đặc ý nói nói.

“Là chính tôi muốn làm, không có liên quan gì tới anh ấy cả, đây chỉ là một chút hứng thú của tôi, có liên quan gì tới danh dự của nhà hàng!”

Trần Vi Nhi thấy Đầu bếp gầy không chịu buông tha, vội vàng thay Đầu bếp mập mạp giải thích.

“Hừ, cô lừa ai đó! Chính hần cũng thừa nhận dẫn cô tới đây, nhà hàng này là do các người mở hay sao? ! Muốn tới thì tới à? Hừ, mập mạp, giờ ta đã bắt được nhược điểm của cậu, thì đừng trách ta không khách khí!”

Đầu bếp gầy trợn mắt nói.

Đầu bếp mập mạp trong lòng kêu khổ, tiểu cô nương ơi là tiểu cô nương, cô hại chết ta rồi.

Nếu để cho tên này nói với Bà chủ nhà hàng, thì mình toi đời rồi còn gì. Nhà hàng mới khai trương được hai tuần lễ, trong phòng bếp còn dự trữ của một hàng dài đầu bếp, đủ tư cách làm bếp cũng chỉ có mình với tên này, song cũng từ mọi phương diện mà nói, mình lại hơn hần một chút.

Có thể nói cái chức đầu bếp trưởng đã vào trong tay mình, không nghĩ tới giữa đường lại xuất hiện một chuyện như vậy.

Xem ra mình với vị trí đầu bếp trưởng không có duyên rồi, mình thì chẳng quan trọng, dù sao cũng chỉ có mấy trăm đồng tiền lương, nhưng quan trọng là, tiền này để chữa bệnh cho em gái mình!

Quả nhiên, người gầy cầm lấy chiếc điện thoại, bấm số điện thoại của Bà chủ, đặc ý nhìn mập mạp cười.

Qua nhiên chỉ chớp lát sau, có một nữ nhân trung niên tới phòng bếp.

“Có chuyện gì xảy ra?” Nữ nhân trung niên hỏi.

“Bà chủ, mập mạp đem em gái của hần tới phòng bếp, còn để cho em gái của hần nấu ăn cho khách, điều này ảnh hưởng nghiêm trọng tới danh dự của nhà hàng chúng ta!”

Người gầy đoạt trước nói.

Nữ nhân trung niên được gọi là Bà chủ, nhìn quanh phòng bếp một lượt, ánh mắt dừng lại trên người Trần Vi Nhi, kinh ngạc nói:

“Vi Nhi!”

“Mẹ!”

Trần Vi Nhi xoay người cười một tiếng nói:

“Mẹ tại sao lại tới đây?”

“Cô gái này chính là em gái của mập mạp ư?”

Trần mẩu ngạc nhiên chỉ vào Trần Vi Nhi nói với người gầy.

“Cái này...”

Người gầy sớm đã sợ hết hồn! Không nghĩ tới cô gái này lại là con gái của Bà chủ, việc này đúng là đem đá ném vào chân mình rồi! Vừa lúc này mới cao giọng nói: “Nhà hàng này là do nhà cô mở ư?” kết quả đúng là nhà người ta mở thật!

Đầu bếp mập mạp cũng thở phào nhẹ nhõm, chuyện này thì lại dễ giải quyết rồi.

Trần Vi Nhi đem chuyện đã xảy ra nói cho liễu Trần mẫu, Trần mẫu nhìn chằm chằm vào người gầy nói:

“Cậu đúng là quá hẹp hòi, chuyện chưa rõ chân tướng đã tranh công nhận thưởng, đúng là khó thành châu ngọc. Tôi tuyên bố, đầu bếp trưởng của nhà hàng chúng ta là mập mạp.”

Mấy đầu bếp đang bận việc ở xung quanh nghe vậy cũng vỗ tay chúc mừng. Lúc này cao hứng nhất chính là mập mạp rồi, không nghĩ tới nhân họa đắc phúc.

“Mẹ, có thể miễn tiền ăn cho bàn của chúng con được không?!”

Trần Vi Nhi nói.

“Vậy cũng không được! Một người vẫn là một người, cho dù người nhà tới dùng cơm cũng phải trả tiền! Hơn nữa, mẹ đi làm công cho bạn trai con, nếu như làm không tốt thì thật là mất mặt rồi!”

Trần mẫu nghiêm túc nói.

“Mẹ, con cùng đi với Lưu Lỗi mà.”

Trần Vi Nhi làm nũng nói.

“Vậy cũng tốt, đến lúc đó tính tiền cho Lưu Lỗi.”

Trần mẫu nói.

“Cám ơn mẹ!”

Trần Vi Nhi cười, bưng chén Ma Lạt Thăng ra khỏi phòng bếp.

“Cẩn thận một chút, còn đang nóng mà!” Trần mẫu ở phía sau dặn dò, nhưng mà Vi Nhi đã chạy xa rồi.

“Ai, đứa nhỏ này! Cho dù có nấu cơm cho mình cũng không có tội vã như vậy, chắc chắn là nấu cho Tiểu Lưu rồi!”

Trần mẫu nói thầm đi ra khỏi phòng bếp.

Trong phòng bếp chỉ còn lại có mập mạp, đang nhìn theo bóng lưng của Trần Vi Nhi, lại nghĩ tới em gái của mình.

Nhưng mới đi làm đã được thăng làm đầu bếp trưởng, đây cũng là chuyện quá vui mừng rồi.

...

“Nhan Nghiên, chuyện anh nói chúng ta tham dự kì thi tốt nghiệp trước thời gian, em thấy thế nào?”

Tôi nhìn Triệu Nhan Nghiên nói.

“Em..em sợ mình không làm được.”

Triệu Nhan Nghiên có chút không dám xác định nói.

“Không tham gia thì làm sao biết không được đây, hơn nữa, đó cũng chỉ là thử mà thôi, kỳ thi tốt nghiệp có tham gia bao nhiêu lần cũng được, lần này không đỗ, thì lần sau lại tham gia mà.”

Tôi nói.

“Nhưng mà trong lòng em vẫn không yên tâm, nếu như thi không đỗ, thì chị Vi Nhi phải khổ sở thêm một năm rồi.”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Ước gì Vi Nhi thi không đỗ, mà anh lại thi đỗ, như vậy thì mỗi người có thể độc chiếm anh một năm.”

Tôi đùa giỡn nói.

“Hừ, chị Vi Nhi đâu có hư hỏng như anh! Hơn nữa, công phu trên giường của anh lợi hại như vậy, làm gì có ai dám độc chiếm anh, không bị anh làm chết mới là lạ!”

Triệu Nhan Nghiên trợn mắt nhìn tôi một cái hờn dỗi nói.

“Hắc hắc. Nhưng mà em có nhớ không, lúc trước em đã nói với anh, em nói người trong nhà em bắt em thi Đại học Thanh Hoa, lại còn xin anh học tập cho tốt đấy!”

Tôi cười nói.

“Ai bảo khi đó anh suốt ngày biếng nhác, thật không nghĩ tới anh còn là một thiên tài.”

Triệu Nhan Nghiên liếc mắt nhìn tôi, nói.

“Hắc hắc...”

Tôi cười khan nói, trong lòng tự nhủ, nếu như em mà sống lại, thì em cũng vô địch.

“Ai ~ lão công, anh xem, đây chẳng phải là hai người theo đuổi Hứa Nhược Vân hay sao?”

Tôi theo tiếng nói nhìn lại, thì quả nhiên nhìn thấy Lý Bác Lượng và tên Hải quy vương bát kia. Hai người đang bí mật trò chuyện với nhau.

Tôi tò mò, sử dụng dị năng nghe xem hai người trò chuyện gì, nhưng không ngờ lại phát hiện ra một âm mưu rất lớn.

“Hậu Đằng, làm như vậy sợ rằng không tốt lắm đâu!”

Lý Bác Lượng lo lắng nói.

“Yên tâm đi, đây là chúng ta nhập khẩu hợp pháp! Cậu cứ tưởng tượng đi, 100 đầu tư của tôi có coi là gì, nếu như chuyện này chúng ta thành công, thì đừng nói tới 100 vạn, 1000 vạn cũng có thể!”

Hậu Đằng Hùng Tam đắc ý nói.

“1000 vạn? Ặc...Ặc!”

Lý Bác Lượng chép miệng liên tục, nói.

“Đây là còn ít đó ! Giám đốc của công ty Ngả Hoa Chu Thức Tùng Đảo tiên sinh từng bảo đảm với tôi, 1000 vạn chỉ là tiền đặt cọc, cậu cứ nhìn xem nhu cầu về hàng hóa tùy thân của nước Z bây giờ thì biết, cậu cũng là sinh viên đại học, thì cậu cũng có thể biết, các bạn học của cậu mua bao nhiêu đồ tùy thân!”

Hậu Đằng Hùng Tam tiếp tục thuyết phục nói.

“Việc này cũng đúng! Nhưng mà cậu chẳng nói, nhóm sản phẩm tùy thân này do công ty chế ra không đủ phẩm chất hay sạp? Cái chất lượng này...”

Lý Bác Lượng do dự nói.

“Không đủ phẩm chất cũng không có nghĩa là không thể dùng! Dựa theo tiêu chuẩn của nước Nhật, nếu không bán ra trên thị trường, thì sử dụng trong vòng nửa năm không có vấn đề gì! Nửa năm sau, chúng ta đã kiếm đủ tiền rồi, còn ai lo nhiều chuyện như vậy làm gì!”

Hậu Đằng Hùng Tam âm hiểm cười nói.

“Chẳng lẽ không xảy ra chuyện gì hay sao? Đây chính là buôn bán lừa dối đó!”

Lý Bác Lượng vẫn có chút không yên lòng, mặc dù chuyện hại người hắn đã từng làm, nhưng chuyện lớn như thế này thì hắn mới làm lần đầu.

“Có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ, sao lá gan của cậu nhỏ tới như vậy! Lúc tôi đi Tùng Đảo tiên sinh đã nói nếu cậu gia nhập quốc tịch Nhật, thì cậu đã là người quốc tế rồi, lúc đó còn có ai dám làm gì cậu!”

Hậu Đằng Hùng Tam an ủi.

“Vậy thì phiền toái Hậu Đằng tiên sinh rồi!”

Lý Bác Lượng mừng rỡ nói.

Trong lòng đắc ý, lúc mình có tiền, có sự nghiệp, thì cũng là lúc mà Hứa Nhược Vân hồi tâm chuyển ý!

“Số lượng hàng hóa của chúng ta lần này tương đối lớn, nếu như có thể tìm được một nhà nào mua hết, thì sẽ đỡ khó khăn cho chúng ta.”

Hậu Đằng Hùng Tam đề nghị nói.

“Cái chủ ý này không tệ, cho dù lúc đó có xảy ra vấn đề gì về chất lượng, thì cũng không liên quan gì tới chúng ta nữa rồi!”

Lý Bác Lượng tán dương nói.

“Đúng rồi, lần trước cậu nói cậu có ân oán gì với tập đoàn gì đông ấy nhỉ? Tập đoàn của bọn họ có buôn bán gì ngoài lĩnh vực IT hay không? Chúng ta trực tiếp bán cho bọn họ có được không?”

Hậu Đằng Hùng Tam nói.

“Tập đoàn Ánh Rạng Đông! Tôi không có thù oán gì với nó cả, nhưng mà con rể của chủ tịch tập đoàn đó có thù oán với tôi đấy! Hắc hắc!”

Lý Bác Lượng bỗng nhiên âm hiểm nói.

Ta nghe xong ở trong lòng thầm mắng, người này cũng quá tự tin, không nói tới việc tập đoàn Ánh Rạng Đông không có buôn bán gì ngoài lĩnh vực IT, cho dù có, cũng không phải hẳn muốn bán là chúng tôi phải mua!

Nhưng mà nếu như chuyện này tôi có thể nghe thấy, thì không còn là chuyện của riêng bọn họ nữa rồi

Cho dù tập đoàn Ánh Rạng Đông cự tuyệt bọn họ, thì bọn họ cũng sẽ đem số đồ không tốt này tới nhà khác, đến lúc đó người lỗ vẫn là người trong nước.

Cho nên không bằng việc tương kế tựu kế, làm cho hắn có đi không có về

155. Chương 153: Cứu Người

Do không muốn để Lý Bác Lượng phát hiện ra, nên 3 người chúng tôi dùng cơm thật nhanh, sau đó rời khỏi nhà hàng.

“Lão công, anh thần thần bí bí như vậy làm gì?”

Trần Vi Nhi kỳ quái hỏi.

Triệu Nhan Nghiên nghi hoặc, bởi vì nàng không biết tôi nghe lén được câu chuyện giữa Lý Bác Lượng và Hải Quy.

“Anh nhìn thấy có hai người muốn gây bất lợi cho tập đoàn của cha Nhan Nghiên.”

Tôi mở cửa xe nói.

“Cái gì! Gây bất lợi với cha em?”

Triệu Nhan Nghiên sau khi nghe xong thì sợ hết hồn nói:

“Vậy phải làm sao bây giờ? Mau nói cho cha em biết đi!”

“Yên tâm đi, Nhan Nghiên. Nếu như anh đã nghe được, thì kế hoạch của bọn họ không thực hiện được đâu.”

Tôi nói như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ thầm, tập đoàn Ánh Rạng Đông là của tôi, sao tôi có thể ngồi yên đây.

“Vâng!”

Triệu Nhan Nghiên tin tưởng gật đầu.

“Lão công, chúng ta bây giờ đi đâu?”

Sau khi Triệu Nhan Nghiên lên xe hỏi.

“Đương nhiên là tới nhà của em, nói tin tức nghe được cho cha em biết, sau đó chúng ta lại có một đêm xuân... Hắc hắc!”

Tôi cười nói.

“Đáng ghét. Cha em ở nhà, chúng ta không thể nào ngủ chung được !”

Triệu Nhan Nghiên mắc cỡ đỏ mặt nói.

“Yên tâm đi! Sau khi anh đem tin tức kia nói cho cha em biết, thì cha em nhất định sẽ chạy tới công ty để xử lý!”

Tôi vô cùng khẳng định nói.

Thật ra thì, xử lý chuyện này căn bản không cần phải đi công ty, chỉ cần nói một hai câu đã xong rồi.

Nguyên nhân chính là tôi dùng thân phận là chủ tịch ép buộc hắn, tôi nghĩ nếu như Triệu Quân Sinh nghe được cuộc đối thoại này, chắc sẽ tức chết mất.

Nhưng kế hoạch của tôi đã bị một chuyện ngoài ý muốn phá hoại. Chuyện là như thế này, khi tôi mới khởi động xe, thì thấy một thân ảnh mảnh mai lao tới trước đầu xe!

Tôi bị dọa cho sợ hết hồn, vội vàng đạp phanh xe, nhưng vẫn hất ngã người này xuống đất.

Tôi vội vàng mở cửa xe vọt xuống, phát hiện người nằm trước xe là một cô bé, y phục trên người đã có mấy chỗ rách, giống như là bị người ta xé rách, mái tóc thì xơ trên người, rối tung cả lên.

“Cậu có sao không?!”

Tôi tiến lên nâng cô gái này dậy.

“Tôi... không sao! Buông... bọn họ sắp đuổi tới rồi...”

Cô gái ngẩng đầu, lo lắng nói, trong đôi mắt trong suốt hiện lên sự sợ hãi.

Đây đúng là một cô bé có linh khí, toàn thân tỏa ra một loại khí chất đặc biệt, mặc dù quần áo trên người không nghiêm chỉnh, nhưng cũng không cách nào che giấu được khí chất đặc thù này.

Tôi nhìn thấy vậy mà ngẩn ngơ, kinh ngạc nắm lấy cánh tay cô gái.

“Này! Cậu nhìn cái gì đấy... Mau buông a! Bọn họ đã đuổi tới rồi!”

Cô bé bối rối nói.

“Mẹ kiếp, đừng để cho nó chạy thoát, mau bắt nó lại! Nếu để nó chạy vào Cục công an thì chuyện không tốt!”

Một thanh âm thô lỗ vang lên từ rất xa.

Cô bé nghe vậy, vội vàng thoát khỏi tay tôi, chạy về hướng của cục công an.

“Ai nha! Chân của tôi...”

Cô gái còn chưa chạy được hai bước, đã ngã trên mặt đất, nàng gấp đến độ khóc lên.

“Nó ở đây, trước cái xe Jetta này!”

Thanh âm thô lỗ kia lại vang lên, giờ gần hơn một chút.

Tôi giương mắt nhìn tới, thì thấy một người to cao lực lượng, mang theo một đám thủ hạ là những tên thanh niên lêu lổng, đang chạy tới nơi này, trên tay cầm không ít vũ khí lạnh.

Không cần hỏi cũng biết mấy người này là người nào, bởi trên mặt họ đã hiện rõ chữ “Tôi là người xấu”, cho nên người sáng suốt chỉ cần nhìn cũng biết, cô gái này là người bị hại.

“Con quý nhỏ, mày chạy nữa đi! Sao lại không chạy nữa đi!”

Đại hồ tử (1) lớn lối cô gái ngã trên mặt đất nói.

(1): Đại hồ tử: Người cao lớn, thô lỗ.

“Mày ! Lão Tử mất nhiều tiền như vậy mua mày tới đây, vậy mà mày dám chạy trốn hay sao?”

Đại hồ tử hùng hùng hổ hổ, giơ chân đạp tới.

Tôi đương nhiên không thể để cho hắn được như ý rồi, mẹ kiếp, Lão Tử ghét nhất loại người đánh nữ nhân. Tôi tiến lên, giơ chân lại một cước của tên Đại hồ tử lại.

“Trước mặt người khác, mà khi dễ một cô gái, làm như vậy có mắt mặt hay không!”

Tôi lạnh lùng nhìn đại hồ tử nói.

“Con mẹ nó, mày là thằng nào! Rồi hơi hay sao mà quản chuyện của Lão Tử? Thức thời thì rút nhanh lên, đừng có cản lão tử làm việc, nếu không lão tử không khách khí đâu!”

Đại hồ tử sững sốt, thấy có người dám quản chuyện của mình, lửa giận lập tức bốc lên. Nhưng khi nhìn thấy người trước mặt này vô cùng gầy yếu, lại càng không có kỹ điều gì cả!

“Nếu người không khách khí, vậy thì cứ làm đi!”

Tôi lạnh nhạt nói một câu như vậy, không để ý tới hắn nữa, mà nâng cô gái kia dậy.

“Cậu không sao chứ! Cậu yên tâm, có tôi ở đây, hắn tuyệt đối sẽ không làm được gì cậu đâu!”

Tôi lấy tay vuốt lại mái tóc rối bời của cô gái, nhẹ nhàng nói.

“Á à! Lại dám ở trước mặt của tao giả bộ kiêu ngạo, mày đúng là chán sống rồi, mày có biết tao là ai không?! Chưa có ai dám nói như vậy với Vu Văn Phong ở ngõ hẻm Hoa Đào! Á, Có! Nhưng mà người đó đã vào bệnh viện làm thủ tục hỏa táng rồi!”

Đại hồ tử lớn lối nói.

“Mày là Vu Văn Phong?” Tôi kinh ngạc nói.

“Như thế nào! Sợ chưa, sợ thì rút nhanh lên! Đừng trở ngại Lão Tử làm việc.” Vu Văn Phong đắc ý nói.

“Ha ha! Tao sợ! ?”

Tôi cười lớn lên.

Thì ra là người này chính là Vu Văn Phong! Đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, ngẫu nhiên gặp được chẳng tốn công!

Tôi còn chưa giải quyết xong chuyện của Quách Khánh, vậy mà hắn lại chủ động tìm tới cửa! Thôi thì tôi đành xuất thủ giải quyết, như vậy còn dễ dàng hơn để Quách Khánh lo liệu nhiều!

“Mày cười cái gì?!”

Vu Văn Phong thấy tôi cười thì không hiểu, nói.

“Quách Khánh, mày có biết không?”

Để cho chắc chắn, tôi phải hiểu rõ một chút, dù sao những người trong giới xã hội đen mạo danh không ít, vạn nhất nếu như sai lầm, thì chuyện có chút phiền phức.

“Quách Khánh! ****, mày là người của Quách Khánh?”

Vu Văn Phong trong mắt lộ hung quang nói:

“Các huynh đệ, lên cho tao, làm cho hắn ném mùi đau khổ đi!”

“Chậm đã!”

Tôi nói:

“Tao không phải là người của Quách Khánh!”

“Vậy mày muốn gì?”

Vu Văn Phong rất kỳ quái, chẳng lẽ hắn không phải là người của Quách Khánh?

“Tao là Lão Đại của Quách Khánh!”

Tôi bay lên, đá một cước làm cho Vu Văn Phong ngã chổng vó trên mặt đất.

“Tao đang lo không tìm được mày, vậy mà mày lại tự dẫn xác tới cửa!”

Tôi lạnh lùng nói.

“Mẹ kiếp! Mày lại dám đánh lên tao! Các huynh đệ, lên cho tao! Đánh chết hắn đi, tao chịu trách nhiệm vụ này!”

Vu Văn Phong hỗn hển quát lớn.

Hắn coi đòn lúc này của tôi là đánh lên! Nhưng đúng là quá ngây thơ rồi, với thực lực của hắn, còn chưa xứng để tôi dùng một thành công lực.

Tôi không muốn lãng phí thời gian với mấy người này nữa, nhanh chóng đánh cho bọn chúng ngã lộn nhào trên mặt đất.

Chỉ trong vài giây đồng hồ, chỉ còn một mình tôi đứng trên mặt đất. Những thanh niên lêu lổng này còn đang nằm ôm bụng rên rỉ.

Xong việc, tôi không quên đá một cước vào gáy của Vu Văn Phong, tiểu tử này không chết cũng thành ngu.

“Không được nhúc nhích! Giơ tay lên! Chúng tôi là cảnh sát!”

Vừa lúc đó, phía sau của tôi truyền đến tiếng còi của cảnh sát.

Kết quả này đúng là trong dự tính của tôi, bởi vì chúng tôi đang đứng trước cửa Cục công an, nếu cảnh sát không tới ngăn lại, vậy thì mới là chuyện kỳ quái!

Tôi mỉm cười xoay người sang chỗ khác, giơ cao tay lên. Một người cảnh sát lao đến, chụp luôn cái còng vào tay của tôi.

“Anh không bắt họ về hay sao?”

Tôi chỉ vào đám người Vu Văn Phong trên mặt đất nói.

“Bọn họ? Bọn họ phải đưa tới bệnh viện trước đã!”

Cảnh sát cau mày nói.

“Các em về trước đi.”

Tôi nói với Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi ở trong xe.

Nhị nữ gật đầu, cũng không lo lắng. Lấy thân phận của tôi bây giờ, ở tỉnh Tùng Giang này không có mấy người dám gây khó khăn cho tôi.

“Em gái, cô cũng đi theo làm người làm chứng.”

Tôi nhìn cô gái đang nằm trên mặt đất, nói.

“Người làm chứng? Làm chứng cái gì?”

Người cảnh sát kỳ quái hỏi.

“Đương nhiên phải làm chứng tôi, cô gái này là người bị bọn bại hoại kia khi dễ, tôi hăng hái làm việc nghĩa, đánh cho bọn họ ngã lộn trên mặt đất!”

Tôi bình tĩnh nói.

“Cậu hăng hái làm việc nghĩa? !Tôi không tin! Hừ, cậu đã nói như vậy, vậy thì để cô gái này cùng trở về đi.”

Tên cảnh sát này hiển nhiên không tin lời nói của tôi.

Bởi vì cô bé đi đứng không thuận tiện, cho nên người cảnh sát này gọi điện thoại điều hai người nữ cảnh sát tới dìu, một đám người lúc nhúc đi tới phòng thẩm vấn.

“Chuyện gì xảy ra, nói đi.”

Người cảnh sát bắt tôi theo thói quen hỏi.

”Tôi đã nói với anh rồi, đây là tôi hăng hái làm việc nghĩa! Lúc này, tôi cùng với bạn gái dùng cơm ở nhà hàng Phong vị Tứ Xuyên, đang muốn lái xe đi, thì cô gái này vọt tới trước đầu xe, nếu không phải tôi phản ứng nhanh, phanh lại kịp thời, thì đã đụng vào nàng rồi!

Khi tôi xuống xe xem cô gái này có bị thương hay không, thì mới biết cô gái này đang liều mạng chạy tới Cục công an. Có thể là bởi vì cái xe của tôi, nên chân nàng mới bị thương, ở phía sau nàng có một đám người đang đuổi theo, khi chạy tới chẳng những đánh mà còn muốn bắt cô gái này lại!

Tôi dựa theo cảm giác phán đoán, cô gái này nhất định là chạy tới Cục công an báo án, bởi đám người đuổi theo nàng nhất định là loại bại hoại! Cho nên tôi liền đánh ngã bọn họ, sau đó thì các anh tới!”

Tôi không chút hoang mang nói.

“Cậu đoàng hoàng một chút cho tôi! Mấy người bị cậu đánh chúng tôi cũng biết! Bọn chúng là đám du côn lưu manh ở ngõ hẻm Hoa Đào! Tôi hoài nghi cậu đã dự tính trước ! Đừng nên lấy lý do làm việc nghĩa mà lừa gạt chúng tôi!”

Người cảnh sát này dọa tôi nói.

“Cậu ấy đúng là người thấy việc nghĩa là làm, do cậu ấy cứu tôi, nếu không tôi bị đám người xấu kia bắt trở về rồi!”

Cô gái này đang ngồi một bên, rốt cục không nhịn được lên tiếng:

“Chúng tôi không quen biết nhau, nếu không phải vì tôi, thì cậu ấy đã lái xe đi từ lâu rồi! Ngay cả bọn người kia cũng không có một chút quan hệ nào với cậu ấy cả!”

“Cái gì? Cậu ta đúng thật là người hăng hái làm việc nghĩa hay sao?”

Người cảnh sát này không tin, trợn to đôi mắt, nói.

“Đúng, thật ra chuyện là như thế này!”

Cô gái chậm rãi nói ra thân thế của nàng..

156. Chương 154: Tôi Là Người Hăng Hái Làm Việc Nghĩa

Cô gái này tên là Hà Tích Duyên, là người của trấn Đông Hương gần thành phố Tân Giang, vì để lo tiền cho em trai đi học, ban ngày phải tới thành phố Tân Giang làm thêm.

Khi trên ô tô gặp được một trung niên nam tử, nói là có thể giới thiệu công việc.

Hà Tích Duyên do lần đầu tiên đi ra ngoài đi làm việc, kinh nghiệm xã hội còn ít, kết quả là bị lừa đến làm cho một quán Bar trong hẻm Hoa Đào, nói là chỉ làm công việc bán hàng, nhưng hôm nay ông chủ lại bảo nàng ngủ cùng với một người khách tên là Vu Văn Phong.

Hà Tích Duyên không đồng ý, muốn thôi việc, nhưng Vu Văn Phong lại nói là hấn mất 2000 đồng, cho nên không để cho nàng đi, kiên quyết bắt nàng ngủ cùng với hắn.

Ở trong phòng, Hà Tích Duyên liều chết phản kháng, cầm lấy một cái gạt tàn đập vào đầu người này, rồi bỏ chạy ra ngoài.

Vu Văn Phong đương nhiên không thể dễ dàng bỏ qua cho nàng, cho nên dẫn một đám người đuổi theo, chắc chắn là sẽ đuổi kịp nàng, nhưng Hà Tích Duyên lại phát hiện phía trước là Cục công an, cho nên nàng liều chết chạy về hướng này.

Nhưng lại không nhìn thấy xe của tôi, bị tôi đụng phải, cho nên mới xảy ra chuyện vừa rồi.

“Nói như vậy, hẳn đúng là người làm việc nghĩa ư?”

Người cảnh sát này bên giờ mới tin lời của tôi.

“Đúng vậy, chú cảnh sát, chú mau thả hẳn đi!”

Cô gái nói.

“Nếu như chuyện này là thực, thì chúng tôi đương nhiên sẽ thả hẳn...”

Người cảnh sát này còn chưa nói hết lời, thì điện thoại đã vang lên.

“Alo, đây là đội an ninh trật tự của Cục công an thành phố Tân Giang... Cái gì? ! Biến thành người sống thực vật! ... Hạ thủ nặng như vậy... Tôi biết rồi.”

Người cảnh sát này âm trầm cúp điện thoại nói:

“Vu Văn Phong bị đánh cho tới mức biến thành người sống thực vật rồi, cho nên cậu tạm thời không thể rời đi, chúng tôi hoài nghi cậu sử dụng vũ lực vượt qua hành vi phòng vệ chính đáng...”

“Tình huống lúc đó khẩn cấp như vậy, tôi làm sao có thể phân rõ đâu là đúng mức, đâu là quá mức được! Vì vậy, tôi phải toàn lực ứng phó, nếu không người sống thực vật rất có thể là tôi rồi!”

Tôi làm ra vẻ vô tội, nói. Nhưng trong lòng tôi lại nghĩ, là tôi cố ý đó.

“Tình huống cụ thể chúng tôi phải điều tra mới quyết định được! Cho nên cậu tạm thời bị bắt giam!”

Người cảnh sát này nói.

Bắt giam? ! Như vậy sao được, hai vị lão bà của tôi còn đang đứng trước cửa cục công an chờ tôi mà.

“Anh có thể gọi điện thoại cho Khương cục trưởng tới đây không?!”

Tôi rất cục không nhận được nói.

Vốn chuyện làm việc nghĩa như vậy rất bình thường, tôi không muốn phiền toái đến Khương Vĩnh Phú, dù sao tôi cũng là bên chính nghĩa, nhưng mắt thấy sắp bị bắt giam, cho nên tôi đành phải phiền tới hẳn vậy.

“Cái gì? Cậu biết Khương trưởng cục? vậy sao không nói sớm! Cậu chờ một chút, tôi gọi điện thoại cho cục trưởng.”

Người cảnh sát này nghe vậy, vội mở khóa tay cho tôi, chạy đến một bên gọi điện thoại.

Không bao lâu sau, Khương Vĩnh Phú đã tiến vào. Nhìn thấy tôi, vội vàng bắt tay tôi nói:

“Hóa ra là Lưu lão đệ! Cậu đến đây mà không nói với lão ca một tiếng, Tiểu Ngô, cậu mau đi pha một ấm trà đi!”

Khương Vĩnh Phú nhìn người cảnh sát kia, nói.

“Không phải phiền phức như vậy đâu!”

Tôi vội vàng ngăn cản.

Nhưng mà cục trưởng đã lên tiếng, Tiểu Ngô làm sao dám cự tuyệt, vội vàng đi pha một ấm trà.

“Lưu lão đệ, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Khương Vĩnh Phú mập mờ nhìn và cô gái quần áo xộc xệch ở bên cạnh một chút, sau đó trêu chọc nói.

“Cái này...”

Tôi vừa nhìn vẻ mặt của Khương Vĩnh Phú cũng biết là hẳn hiểu lầm tôi rồi.

Nhưng mà không đợi tôi mở miệng giải thích, Khương Vĩnh Phú đã kéo tôi sang một bên, nhỏ giọng nói với tôi:

“Bạn gái của cậu còn xinh đẹp hơn người này nhiều, tại sao cậu lại làm như vậy! Hơn nữa, cho dù cậu muốn làm, thì vào quán bar mất 200. 300 đồng là được rồi, tại sao lại chơi trò cưỡng gian! Cậu chỉ cần nói với đại ca một tiếng, thì mọi chuyện sẽ được lo chu toàn, đâu cần phải làm tới như vậy!”

“Khương trưởng cục, ông hiểu lầm rồi!”

Tôi cười khở nói.

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Chẳng lẽ chuyện này không phải như vậy hay sao?”

Khương Vĩnh Phú buồn bực nói.

“Đương nhiên là không phải rồi. Tôi là một thanh niên tốt của thời đại xã hội chủ nghĩa, tại sao có thể làm chuyện như vậy được! Đây là tôi làm việc nghĩa...”

Cho nên, tôi mới đem chuyện xảy ra, nói lại với Khương Vĩnh Phú một lần.

“Mẹ kiếp, đây là chuyện tốt còn gì! Cục công an chúng tôi còn phải cảm ơn cậu nữa đây!”

Khương Vĩnh Phú vỗ bấp đùi nói.

“Đúng như vậy, nhưng cái tên tội phạm kia bị tôi đánh cho thành người sống thực vật rồi!”

Tôi nói.

”A, hóa ra là như vậy. Theo lý thuyết mà nói, đúng là có chút phòng vệ quá đáng, nhưng mà chuyện này cũng không vượt quá giới hạn. Sống thực vật cũng là đáng tội với người này, những chuyện khác cứ giao cho tôi xử lý đi!

Có phải là cháu gái của Triệu Bí thư chò ngoài cửa hay không! Vậy cậu còn không mau đi tìm nàng, vạn nhất nha đầu kia đợi chờ suốt ruột, lại điện thoại cho Triệu Bí thư, thì đại ca chịu không nổi đâu!”

Khương Vĩnh Phú thở dài nói.

Tôi cười hắc hắc nói:

“Vậy thì tôi đi trước đây!”

“Uống chén trà đã!”

Tiểu Ngô bưng bình trà, so với trước đã khác 180 độ, thâm mật nói với tôi.

“Không cần, cảm ơn anh, Ngô cảnh quan!”

Tôi khoát tay áo

“Cảm ơn cái gì! Là chúng tôi phải cảm ơn cậu mới đúng, cậu đã giúp chúng tôi bắt tội phạm!”

Tiểu Ngô nói.

“Là công an với nhân dân phối hợp!”

Tôi nói.

“Đi thôi.”

Tôi nhìn Hà Tích Duyên nói:

“Tôi đưa cô tới bệnh viện xem vết thương ở chân một chút.”

Tôi vươn tay diu nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hà Tích Duyên đỏ lên, nhưng mà do đi đứng có chút khó khăn, nên cũng không tiện từ chối.

“Cậu biết cục trưởng cục công an?”

Khi ra khỏi cửa, Hà Tích Duyên mới nhìn tôi hỏi.

“Biết, Sao vậy?”

Tôi không hiểu tại sao Hà Tích Duyên lại đặt một câu hỏi như vậy.

“Vậy...” Hà Tích Duyên bỗng nhiên cắn môi, đôi mắt lóe sáng.

“Muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

Tôi thấy nàng có chuyện khó xử, dường như không tiện mở miệng.

“Tôi có một việc muốn xin cậu hỗ trợ... Cậu có thể đáp ứng tôi không?”

Hà Tích Duyên do dự một chút nói.

“Xin tôi hỗ trợ!”

Tôi sững sờ, việc nàng cần xin có quan hệ với Cục trưởng cục công an hay sao?

“Cậu không cần lập tức đáp ứng tôi... Tôi chỉ thuận miệng nói như vậy mà thôi...”

Hà Tích Duyên thấy vẻ mặt của tôi, còn tưởng là chuyện có chút khó khăn, nên vội vàng giải thích.

“Ha hả, Tích Duyên, cậu hiểu lầm rồi. Chỉ cần tôi có thể giúp thì tôi nhất định sẽ giúp, tôi chỉ kỳ quái việc cậu định nhờ tôi có quan hệ gì với Cục trưởng cục công an thôi.”

Tôi cười nói.

“Có thật không? Cậu chịu giúp tôi thật sao? ! Vậy thì tốt quá! Có lời nói của cậu, cục trưởng cục công an nhất định sẽ giúp tôi, giúp Đông Hương trấn chúng tôi bắt con của trưởng trấn lại!”

Hà Tích Duyên cao hứng nói.

“Bắt con của trưởng trấn? Tại sao lại muốn bắt con của trưởng trấn?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Con của trưởng trấn là một đại ác bá!”

Hà Tích Duyên oán hận nói.

“Đừng có gấp, Tích Duyên. Chúng ta lên xe trước, sau đó cậu cứ từ từ nói, nói cho tôi biết, tại sao hắn lại là đại ác bá!”

Trực giác nói cho tôi biết, Hà Tích Duyên nhất định có gì đó oan khuất.

Sau khi lên xe, Triệu Nhan Nghiên cùng Trần Vi Nhi quả nhiên đang đợi tôi tới mức sốt ruột, nhìn thấy tôi đã vội vàng hỏi:

“Lão công, sao vậy? Bọn họ có làm khó dễ anh sao!”

Mặc dù Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi biết rõ là không thể như vậy, nhưng mà vẫn không nhịn được quan tâm hỏi. Trong lòng của tôi cảm thấy ảm áp, tôi cười nói:

“Anh là anh hùng làm việc nghĩa, đương nhiên sẽ không bị như vậy! Người xui xẻo chính là đám bại hoại kia, chẳng những bị anh đánh, hơn nữa còn phải ngồi trong tù!”

“Tại sao nàng cũng tới chỗ này?”

Triệu Nhan Nghiên kỳ quái nhìn Hà Tích Duyên ở phía sau của tôi, giật mình nói.

Triệu Nhan Nghiên lúc này mới đánh giá cẩn thận cô gái này, không nghĩ tới nàng lại xinh đẹp như thế, không chút nào thua kém mình.

Lúc này Hà Tích Duyên cũng kỳ quái nhìn hai mỹ nữ trước mặt, các nàng tại sao lại cùng gọi hắn là lão công?

Chẳng lẽ hắn có hai lão bà? Không đúng, đây là thời đại chủ nghĩa xã hội khoa học, nam nữ bình đẳng, tại sao lại có chuyện một chồng nhiều vợ được?

“Nàng tên là Hà Tích Duyên, chúng ta trước tiên đưa nàng đến bệnh viện đã, lúc này chân của nàng bị thương.”

Tôi giải thích.

“A!”

Triệu Nhan Nghiên gật đầu, nhưng lại trợn mắt nhìn tôi một cái. Ý nói: có phải anh thấy nàng xinh đẹp, cho nên muốn ăn hết của nàng.

Tôi vội vàng dùng ánh mắt vô tội. Triệu Nhan Nghiên lại làm như không thấy.

Tôi cười khỏ lên xe, nói thật, tôi đối với Hà Tích Duyên đúng là không có ý nghĩ đó, chẳng qua cũng có chút thương cảm.

Vì để kiếm tiền cho em trai mình đóng học phí, một mình dám tới một nơi không quen thuộc làm việc.

Tuổi của nàng không lớn, thậm chí còn nhỏ hơn tôi, đáng nhẽ phải được cưng chiều như một Tiểu công chúa mới đúng, nhưng mà lại phải chịu nhiều cực khổ như vậy.

Hơn nữa từ trong lời nói của nàng mới biết được, dường như con của trưởng trấn Đông Hương đã từng khi dễ nàng!

Vốn tưởng rằng Trần Vi Nhi đã đủ khổ rồi, không nghĩ tới Hà Tích Duyên còn khổ hơn một chút.

Nhưng mà hôm nay tôi rất cao hứng, bởi vì có Hà Tích Duyên đã giúp tôi giải quyết được một sự khó khăn trong lòng, đó chính là Vu Văn Phong.

Vốn tưởng rằng đây là một việc rất phức tạp, không nghĩ tới lại dễ dàng giải quyết như vậy, đồng thời còn mang danh làm việc nghĩa nữa chứ.

Mọi việc xảy ra đúng là như dự đoán của tôi, sau khi tôi sống lại, chỉ có người ở bên cạnh tôi thay đổi.

Nhưng lịch sử thì lại không đổi thay, mặc dù có thể khác một chút so với trước kia, nhưng cơ bản vẫn như cũ.

Vu Văn Phong vẫn không cách nào thoát khỏi kiếp sống thực vật, nhưng mà chỉ khác một chỗ, đó là người làm chuyện này trước kia là Đinh Bảo Tam nay biến thành tôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, xem ra, sau khi tôi sống lại, đúng là vận khí rất tốt.

157. Chương 155 Thân Thế Của Hà Tích Duyên

“Hà Tích Duyên, cậu vừa mới nói với tớ về ác bá là con trai trưởng trấn, chuyện này như thế nào?”

Tôi hỏi

“Cậu thật sự sẽ giúp tớ chứ?”

Hà Tích Duyên nghi hoặc hỏi

Chuyện xảy ra hôm nay giống như đang nằm mơ, tất cả đến với mình quá đột ngột, vốn tưởng rằng mình sẽ trốn không thoát ma trảo của Vu Văn Phong, nhưng không nghĩ tới vị đại ca này lại xuất hiện cứu mình!

Không chỉ như thế, nàng còn biết, hẳn quen cả Cục trưởng cục cảnh sát! Nếu như vậy, hẳn có thể duy trì chính nghĩa cho mình hay không đây?

“Đương nhiên! Tớ đã nói, chỉ cần có thể làm được, thì nhất định tớ sẽ giúp!”

Tôi xác nhận nói. Không biết tại sao, tôi có vẻ vô cùng thương cảm với Hà Tích Duyên

“Vậy thì cậu nhất định phải bảo cục công an bắt cái tên bại hoại Cổ Đại Quả kia!”

Hà Tích Duyên phấn hận nói

“Nếu như hấn vi phạm pháp luật, thì đương nhiên phải bị bắt tội! Cậu nói với tớ về nguồn gốc sự việc đi!”
Tôi nói

“Ba năm trước đây, nhà tớ nhận thầu một mảnh rừng ở trên núi, chuẩn bị trồng cây ăn quả. Lúc ấy bởi vì việc này rất ít được quan tâm, cho nên không người nào dám làm, vì vậy mà tiền đầu thầu rất ít. Nhà tớ mua cây giống ở bên ngoài để trồng. Mùa thu năm ngoái vì được thu hoạch, vì vậy nhà tớ thu được tiền lời không tí, có thể trả hết số tiền nợ mua cây giống năm ngoái.”

Hà Tích Duyên chậm rãi nói

“Đây là một chuyện tốt!”

Tôi nghe xong tán thưởng nói! Thời điểm năm 1990 ở nước Z, có rất nhiều hộ dân giàu lên từ con đường này

“Đợi một chút, nhà cậu lúc đó không ký hợp đồng với trưởng thôn kia hay sao?” Tôi cắt ngang lời Hà Tích Duyên hỏi. Thật ra thì chuyện này nếu quả thật như Hà Tích Duyên nói, và lại có ký kết hợp đồng thì giải quyết tương đối dễ dàng! Có hợp đồng, thì có thể trực tiếp tới tòa án để khởi tố, nhưng rất nhiều nông dân cả đời chẳng biết toàn án là cái gì! Cho nên, có rất nhiều người ngậm bồ hòn làm ngọt, không biết kêu vào đâu!

“Có, nhưng mà chẳng qua là một hóa đơn tạm thời do thôn viết, nói có thầu mảnh rừng đó trong 10 năm”

Hà Tích Duyên nói.

“Có con dấu không?”

Tôi vừa nghe thấy có hợp đồng, cũng chưa hỏi cái vấn đề hóa đơn tạm thời, mà vội vàng hỏi một vấn đề trọng yếu

“Không có” . Hà Tích Duyên lắc đầu nói

Tôi nghe thì biết chuyện này không dễ giải quyết rồi, đầu thầu mà ngay cả một hóa đơn có dấu cũng không có, chuyện này dù có lôi ra tòa án, thì cũng khó mà giải quyết được! Ai!

“Sao vậy?” Hà Tích Duyên thấy tôi than thở, khẩn trương nói:

“Có phải là không có biện pháp không? Tớ cũng nghe người khác nói qua, nếu như không có hợp đồng thì không thể trừng trị cái tên bại hoại kia!”

“Không có chuyện gì đâu, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác! Tích Duyên, cậu nói tiếp đi!”. Tôi cười an ủi

Trong lòng tự nhủ, không phải chỉ là trưởng thôn thôi hay sao?

Không có hợp đồng thì lão tử không thể thu thập mày hay sao, chẳng phải mày chỉ là một tên ác bá thôi ư? Nếu như lão tử tức giận, sẽ bảo Quách Khánh tới phá cả nhà của mày!

“Ừ”. Hà Tích Duyên gật đầu tiếp tục nói:

“Sau đó, cha tớ thương lượng với mẹ tớ, nghĩ rằng không đấu lại với tên Cổ Đại Quả này, cho nên mới cố mà nuốt cục tức. Từ xưa có câu:”dân đấu không được quan”, huống chi đây còn là một ác quan!

Cha tớ liền đi tìm Cổ Đại Quả thương lượng, mảnh rừng có thể cho hấn, nhưng tiền phí cây ăn quả phải giao lại cho gia đình tớ, lúc ấy Cổ Đại Quả cũng đồng ý

Nhưng mà sau lễ mừng năm mới, cha tớ đi tìm Cổ Đại Quả để nói nhưng hấn sống chết không thừa nhận chuyện này, mà còn đánh bị thương cha tớ!

Sau đó tớ lên đồn công an báo án, nhưng tất cả số cảnh sát trong đó đều là đồng bọn của tên Cổ Đại Quả! Cho nên đâu có được giải quyết!

Không có cách nào khác, vì để chữa bệnh cho cha tớ, thì tiền học phí của tớ và em trai tớ cũng tiêu hết. Vì để kiếm tiền đóng học phí cho em tớ, nên tớ mới tới thành phố kiếm tiền.”

Sau khi tôi nghe không khỏi trầm mặc! Việc của nhà Hà Tích Duyệt, thì tương đối phổ biến ở nông thôn, trường thôn, trường trấn là một Huyện thái gia, hơn nữa sự hiểu biết của nông dân không cao, có bị nhục thì cũng cam tâm cắn răng mà chịu đựng, không biết đường mà kiện lên trên. Người có suy nghĩ như Hà Tích Duyệt cũng tương đối ít!

Đến bệnh viện, sau khi trải qua sự kiểm tra của bác sỹ, chân của Hà Tích Duyệt bị trật, cũng không đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày thì sẽ không có chuyện gì rồi

Trải qua những chuyện liên tiếp xảy ra như vậy, sau khi đưa Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi về nhà, thì tôi mới chợt nhớ tới, trong xe chỉ còn lại một mình Hà Tích Duyệt

“Tích Duyệt! Buổi tối cậu ở chỗ nào?”

Tôi thuận miệng hỏi nhưng mà khi hỏi xong, tôi mới thấy mình ngu, bởi Hà Tích Duyệt đâu có chỗ ở.

“Tớ...tớ không có chỗ ở, nếu không cậu đưa tớ tới bến tàu đi, tớ ở tạm đó một đêm.”

Hà Tích Duyệt nói

158. Chương 156 Cha Tôi Biết Cha Nàng?

Cha tôi đồng dạng nói

“Lão Lưu! Ông đừng có mà làm mất mặt trước mấy đứa nhỏ nữa, giờ ông nói đồng dạng như vậy, nhưng tới lúc đó không làm được thì làm sao bây giờ!”

Mẹ tôi châm chọc nói

“Chuyện này...”

Cha tôi sững sốt, biết mình lúc đó thất thố rồi

“Lão Lưu, chuyện này ông tốt nhất nên cùng vị Hà đại ca kia thương lượng một chút. Nếu như không được, thì tôi sẽ đứng ra tố cáo! Chúng ta hiện tại mặc dù không tính là giàu có, nhưng mà miễn cưỡng cũng có thể lo được, ít nhất cũng có thể lo cho hai đứa trẻ ăn học cho tử tế!”

Lúc đầu còn phóng khoáng như vậy, nhưng bây giờ cha tôi lại có tính giống như nữ nhân, bắt đầu chi li tính toán

“Cô, cháu sao có thể không biết xấu hổ mà nhận như vậy được!”

Hà Tích Duyệt vội vàng lắc đầu nói

“Tích Duyệt, cha cháu cùng lão Lưu nhà cô là huynh đệ kết nghĩa, vậy cháu cũng là con gái của cô chú, bỏ tiền cho con gái đi học thì có gì mà xấu hổ cơ chứ!”

Mẹ tôi nói

“Chuyện này.....”

Hà Tích Duyệt không biết nên nói gì nữa, nàng kích động thoáng cái đã quỳ trên mặt đất nói:

“Chú, cô! Nếu như hai người không chê, thì Tích Duyệt sẽ làm con gái nuôi của hai người!”

“Như vậy tốt quá! Cô cũng có ý như vậy!”

Mẹ tôi hòa ái nói

“Cảm ơn chú, cô!”

Hà Tích Duyệt ở trên mặt đất khấu đầu nói

“Còn gọi là chú, cô hay sao?”

Mẹ tôi cười nói

“A...cha, mẹ nuôi!”

Hà Tích Duyên vui vẻ nói

“Mẹ nó này, mau đi tìm hai bộ y phục cho Tích Duyên thay, quần áo của nó bây giờ không thể mặc được nữa rồi!”

Cha tôi nhìn con gái của cố nhân thì cũng cao hứng, hiền lành nói

“Được, Tích Duyên! Con theo mẹ nuôi tới đây đi, mẹ nuôi tìm cho con mấy bộ quần áo”

Mẹ tôi cao hứng cầm tay Hà Tích Duyên đi vào trong phòng

“Tiểu Lỗi, con nói thật cho cha biết, tại sao một mình con có thể đánh ngã được 5,6 tên lưu manh?”

Cha tôi thấy mẹ tôi và Hà Tích Duyên vào phòng, mới nghiêm túc nói với tôi

“Cha, người quen rồi à? Lúc con mới lên cấp 3 chẳng phải con đã ghi danh tham gia lớp Tấn Thủ hay sao!”

Tôi bịa chuyện nói

“A, đúng rồi! Hóa ra là như vậy, thật đúng là số tiền này tiêu đúng chỗ!”

Cha tôi cũng không biết Tấn Thủ có lợi hại như thế nào, nhưng nhìn trong ti vi người ta múa võ âm âm, cho nên cũng tin là thật

“Đợi đến chủ nhật này con có thời gian, cả nhà chúng ta cùng tới nhà Hà đại ca! Ai! Không nghĩ tới năm đó làm một trưởng thôn nhiệt tình, hôm nay lại luân lạc tới mức này! Thật đúng là bi ai”

Cha tôi thở dài nói

“Cha! Người đừng có bận tâm! Con nghĩ trên cõi đời này luôn có công đạo, chuyện nhà của Tích Duyên nhất định sẽ được giải quyết!”

Tôi an ủi cha tôi nói

Trong lòng thì tự nhủ, giải quyết chuyện này đối với tôi mà nói quả thực quá dễ dàng. Đừng nói là một ác bá là con của một trưởng trấn, cho dù giống như Lưu Khoa Sinh năm đó, thì tôi cũng đá hất bay mộng

“Đúng là cha đã già rồi! Đúng rồi, năm đó lúc cha với Hà đại ca kết bái từng thề! Nói tương lai con của chúng ta nếu như là con trai, thì sẽ kết bái thành huynh đệ, nếu như là một nam một nữ, thì sẽ kết thành vợ chồng! Không nghĩ tới Hà đại ca lại sinh ra con gái! Ai! Nếu không phải tiểu tử này sớm quen biết Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi, cha thật đúng là muốn nha đầu Hà Tích Duyên này vào làm dâu nhà mình!”

Cha tôi hai mắt nhìn trần nhà, thở dài nói. Đường như đang nhớ lại những chuyện tình ở nông thôn năm đó

“Cái gì! Cha, cha nói gì vậy?”

Tôi sợ hết hồn! Trên người của tôi lại có một cái chỉ phúc vi hôn như vậy sao! Tại sao kiếp trước tôi đâu có nghe thấy đâu?

“Không có gì! Sao vậy, có phải tiểu tử này lại coi trọng Tích Duyên nha đầu này không? Tiểu Lỗi, cha nói cho con biết! Con đã có Nhan Nghiên và Vi Nhi hai nha đầu rồi, không thể có chủ ý thêm với một người nào nữa!”

Cha tôi lập tức cảnh giác nói

“Cha! Cha nói đi đâu vậy, lúc con nhìn thấy Tích Duyên, thì con đã coi nàng là em gái của mình rồi!”

Tôi vội vàng giải thích

“A! Như vậy thì tốt nhất!”

Cha tôi trợn mắt nhìn tôi một cái nói:

“Đúng rồi, nếu như con gặp bác Hà, thì ngàn vạn lần đừng nhắc tới chuyện này, tránh cho hấn mất hứng!”

“Con biết rồi” Tôi nói

Không nghĩ tới tôi chó ngáp phải ruồi đã cứu được con gái của huynh đệ kết nghĩa với cha tôi, đây cũng quá là trùng hợp! Người không biết lại tưởng rằng tôi đang kể tiểu thuyết YY.

Mẹ tôi dẫn nha đầu Hà Tích Duyên ra ngoài, nàng mặc y phục của mẹ tôi hồi trẻ, nhưng đúng là không thể ngờ được nàng lại xinh đẹp như vậy!

Một bóng hình thanh xuân trẻ đẹp hiện lên trước mắt tôi, khi nàng mặc quần áo vào, chẳng thua kém gì Nhan Nghiên và Vi Nhi cả!

Mẹ tôi thấy tôi trợn mắt nhìn Hà Tích Duyên, thì ho khan hai tiếng nhắc nhở:

“Lưu Lỗi, sau này Tích Duyên là em gái của con, đừng có ý nghĩ linh tinh gì đấy!”

“Đâu có đâu! Ha hả”

Tôi lúng túng phục hồi tinh thần lại, cười nói.

159. Chương 157 An Bài

Hai ngày hôm nay, báo chí liên tục giật một tit lớn trên trang nhất, với tiêu đề là:

“Một lão đại đuổi theo một thiếu nữ thiện lương trên đường, bị một thanh niên hăng hái làm việc nghĩa đánh phải nhập viện”

Bởi vì phía cảnh sát cực tuyệt tiết lộ danh tính thân phận của thanh niên kia, đề phòng cho bọn xã hội đen trả thù nên giới truyền thông càng được dịp phóng bút múa la

Nhưng mà sau khi Quách Khánh biết tin, hấn lập tức gọi điện thoại cho tôi, nói:

“Lão Đại, thật đúng là trời giúp! Cái tên Vu Văn Phong kia không đợi tớ tìm hấn xử lý, thì đã bị người khác đánh cho phải sống kiếp thực vật! Tên tiểu tử này đúng là đen hơn chấy!”

“Đen cái gì mà đen, là do tớ giải quyết đấy!”

Tôi mắng

“Cái gì? Lão Đại! Đây là do cậu làm! Không thể nào!”

Quách Khánh kinh ngạc nói

“Được rồi, cậu đừng có lộ ra ngoài, vạn nhất tin tức mà truyền ra, thì đám đàn em của Vu Văn Phong tìm tớ tính sổ, lúc đó thì sẽ phiền chết tớ!”

Tôi nói

“Lão Đại, thật là cảm ơn cậu! lát nữa tớ liền dẫn theo mấy thủ hạ, nhân dịp cháy nhà hôi của, thu luôn cái địa bàn đó!”

Quách Khánh cảm kích nói

“Cảm ơn cái gì, là huynh đệ mà!”

Tôi nói

“Hắc hắc, vậy thì tớ không khách khí đâu!”

Nói xong, Quách Khánh cúp điện thoại

.....

Hôm nay có một chuyện rất trọng yếu phải làm, cho nên tôi bảo Triệu Nhan Nghiên xin cho tôi nghỉ ốm một ngày

Theo lý thuyết thì tôi trốn học không bao giờ cần lý do, nhưng hôm nay mới là ngày thứ hai, cũng cần cấp cho Diệp đại mỹ nữ một chút mặt mũi

Nằm trên ghế salon, duỗi lưng một cái, đêm qua ngủ ở đây thật là khó chịu. Nhưng mà không có cách nào khác, ai bảo tôi đã đáp ứng Tích Duyên là đem giường tặng cho nàng!

Sau khi mặc quần áo tử tế, đang chuẩn bị xuống lầu, đột nhiên nghe thấy từ trong phòng bếp vang lên những tiếng bát đĩa lách cách, ngay sau đó nghe thấy thanh âm của Hà Tích Duyên:

“Lưu đại ca! Anh đã tỉnh chưa? Em làm bữa ăn sáng, cùng nhau ăn đi!”

Không thể nào! Nha đầu này tại sao lại dậy sớm như vậy? Còn làm bữa ăn sáng?

Tại sao tôi lại có cảm giác như mình nhật được một bảo bối rồi, có một tiểu mỹ nữ làm bảo mẫu, mỗi ngày được ăn món ăn ngon, thì đúng là chỉ nghĩ cũng cảm thấy thoải mái

Tôi đi vào phòng bếp, phát hiện Hà Tích Duyên đã rán xong 4 quả trứng gà, còn có một bát cháo và một ít dưa muối. Một bữa sáng sắc, hương, vị đều đã chuẩn bị xong xuôi.

“Tích Duyên, em đừng làm vậy, nếu cứ dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho nhà anh, nhà anh thật đúng là có chút không yên tâm!”

Thật ra thì trong lòng tôi lại nghĩ khác, có cô gái này thật là quá tốt, cả đời sau này sẽ không phải sống cuộc sống không bữa sáng buồn tẻ

“Lưu đại ca, em ở chỗ anh đã là một sự chiếu cố rất tốt rồi, nếu như không làm cái gì đó, trong lòng em có chút bất an”

Hà Tích Duyên lấy ra một cái bát, múc cho tôi một bát cháo

“Anh nếm thử tài nấu nướng của em đi!”

Hà Tích Duyên khẽ cười nói

Tôi dùng chiếc đũa gấp một miếng dưa muối vào trong miệng, một mùi vị tươi mát làm cho tôi tỉnh cả ngủ!

Không nghĩ tới chỉ một quả dưa muối bình thường, mà lại có thể đem lại một mùi vị như vậy! Mặn mà không mặn, thơm giòn ngon ngọt!

“Rất ngon!”

Tôi tán thưởng từ đáy lòng, đôi đũa không ngừng tấn công

Hà Tích Duyên nhìn về phía tôi cười cười nói:

“Lưu đại ca, vậy anh ăn nhiều một chút đi, lát nữa em sẽ làm thêm cho cha mẹ nuôi!”

“Vậy thì anh không khách khí!”

Tôi nói sau đó như một cơn gió quét sạch bữa ăn sáng

“Lưu đại ca, nhìn anh ăn cơm lại nhớ tới vẻ mặt lúc anh ngủ, trông rất có ý tứ” Hà Tích Duyên đột nhiên nói với tôi

“Cái gì? Ngủ...có gì ý tứ? Có chuyện gì vậy?”

Tôi kỳ quái hỏi

“Giờ trông anh ăn như hổ đói, nước miếng cũng chảy ra, mà buổi sáng anh ngủ, cũng chảy nước miếng!”

Hà Tích Duyên cười hì hì nói

Khuôn mặt của tôi thoáng cái đã đỏ lên! Không thể nào, bộ dáng khó coi như vậy mà cũng bị nàng nhìn thấy? Hình tượng uy vũ của tôi hoàn toàn bị quét sạch, thật đúng là thất sách!

“Lưu đại ca, mặt anh sao lại đỏ vậy?” Hà Tích Duyên cố tình hỏi

“A.... Cái này, quá nóng, bát cháo quá nóng!” Tôi trả lời cho có lệ

Tôi vội vàng đem cả bát cháo đổ vào trong miệng, sau đó nhanh chóng trốn ra khỏi phòng bếp! Không nghĩ tới Hà Tích Duyên cũng biết đùa người khác!

Sau khi lái xe ra khỏi bãi đỗ xe của Ngân Hàng Công Thương, tôi lái xe thẳng tới tổng bộ của tập đoàn Ánh Rạng Đông

Buổi sáng tôi đã gọi điện thoại cho Triệu Quân Sinh, nói tôi có chuyện cùng hắn thương lượng, nên chắc giờ này hắn đã ở công ty chờ tôi rồi

Khi dừng ở ngã tư đường chờ đèn xanh, bỗng có tiếng còi xe “bíp bíp”

Tôi quay đầu lại nhìn phát hiện một chiếc Lamborghini đang dừng lại ở bên cạnh xe của tôi. Đây chẳng phải là chiếc xe tôi mua cho Ngô Huỳnh Huỳnh ư!

Cửa xe Lamborghini chậm rãi hạ xuống, Ngô Huỳnh Huỳnh mỉm cười từ bên trong vươn đầu ra nói:

“Lưu Lỗi, thật trùng hợp!”

“Đúng vậy a, thật là trùng hợp! Như thế nào, xe cũng không tệ lắm phải không!”

Tôi nói

“Nó là do cậu mua cho tôi, sao lại có thể không tốt được chứ!”

Ngô Huỳnh Huỳnh xấu hổ nói

“Ha ha...” Tôi lúc này chỉ có thể cười khan

Cho tới bây giờ, tôi vẫn không rõ Ngô Huỳnh Huỳnh nghĩ như thế nào, lúc đầu thì bịa đặt xảo quyệt, sau đó lại ngoan ngoãn phục tùng tôi, đúng là có chút khó hiểu

“Đúng rồi, cô muốn đi đâu?”

Tôi đổi đề tài nói.

160. Chương 158: Hợp Tác

“Trương quản lý! Có tin tức tốt!”

Một người đẩy cửa phòng làm việc của Trương Quốc Bình trong khách sạn Tân Giang, hấp tấp nói.

“Có tin tức tốt gì! Thấy bộ dáng của cậu hấp tấp như vậy, chẳng lẽ có đại sự gì hay sao?”

Trương Quốc Bình giờ đây đang vì chuyện con trai là Trương Tiểu Minh phải ngồi tù nên buồn phiền, tính tình cũng có chút bực bội.

Bây giờ đã là hơn 1h đêm, mà Trương Quốc Bình cũng vẫn còn ngồi ở trong khách sạn.

“Có! Bệnh viện gọi điện thoại tới, phục vụ sinh kia hôn mê đã tỉnh rồi!”

Người bước vào cửa lau mồ hôi nói.

“Bệnh viện nào, phục vụ sinh... nào? A, cậu nói cái tên phục vụ sinh kia tỉnh rồi hả?”

Trương Quốc Bình nhảy dựng lên từ chiếc ghế đang ngồi.

“Đúng vậy, bác sĩ Vương ở bệnh viện vừa mới gọi điện thoại tới, nói tên phục vụ sinh kia đã tỉnh rồi, và cũng có thể nói chuyện với người khác!”

Người vừa vào cửa nói.

“Tốt! Thật tốt quá! ! Ta đến bệnh viện xem thế nào! Hừ hừ, người thần bí làm chuyện tốt khiến con ta bị ngồi tù rất cục cựa cũng hiện thân rồi!”

Trương Quốc Bình nhe răng cười nói.

Trương Quốc Bình coi người thần bí kia chính là thủ phạm đã làm cho con hắn phải vào tù, trong mắt hắn, nếu như không phải có người thần bí kia giữa đường quấy rối, thì con hắn đã được như ý rồi! Nếu như con mình có thể cưỡng gian được đại minh tinh kia, thì chuyện lại vô cùng dễ dàng!

Tô Dĩnh Tư nhất định sẽ sợ chuyện này bị phơi bày ra mà không dám làm gì, kết quả là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không!

Nhưng cưỡng gian chưa thành thì lại khác, nó cũng đại biểu cho việc chưa có gì xảy ra, cho nên chẳng có ảnh hưởng gì tới thanh danh của Tô Dĩnh Tư. Nếu mà không truy cứu, thì có là kẻ ngu!

Cho nên Trương Quốc Bình đã thề, nhất định phải tìm ra người thần bí đã làm con mình phải vào tù.

Sau khi tìm được, nhất định phải làm cho hắn sống không được chết không yên, cắt hết gân tay gân chân của hắn!

Nhưng mà Trương Quốc Bình rất thông minh, hắn biết trong giới hắc đạo của Tân Giang, hắn chẳng có tiếng tăm gì, cho nên sau khi hắn biết được tên phục vụ sinh kia đã tỉnh lại, thì lập tức bấm điện thoại cho người còn hạn tên thần bí kia hơn hắn.

“Ai vậy?”

Hoàng Hữu Vi đang buồn ngủ, bò từ trên người một nữ nhân dậy, cầm điện thoại lên. Trong lòng hắn đang chửi, ngủ một giấc thôi mà cũng không được an tâm.

“Hoàng đại ca, đệ là Trương Quốc Bình đây!”

Trương Quốc Bình âm hiểm cười nói.

“Trương lão đệ, có chuyện gì sao?”

Hoàng Hữu Vi hỏi.

Trong khoảng thời gian gần đây, chuyện con hắn và con của tên này xảy ra như cơm bữa. Nhưng đâu có lần nào phải gọi điện thoại cho nhau đâu!

Cho nên Hoàng Hữu Vi lập tức ý thức được, nhất định là có chuyện trọng yếu.

“Cái tên phục vụ sinh đang hôn mê đã tỉnh lại rồi, giờ còn đang ở trong bệnh viện!”

Trương Quốc Bình nói.

“Cái gì? Tỉnh rồi! Vậy thì tốt quá! Đệ chờ ta, ta lập tức tới liền!”

Hoàng Hữu Vi kích động nói.

Rất cục có thể thay con mình báo thù rồi! Gần đây, Hoàng Hữu Vi rất là buồn bực, con mình bị xét xử, lại còn bị thụ hình! Làm cho Hoàng Hữu Vi càng thêm thống hận người thần bí kia.

“Đệ vẫn còn ở khách sạn, chưa tới đó! Vậy lát nữa hai chúng ta gặp nhau ở khách sạn!”

Trương Quốc Bình nói.

“Được, một lát nữa gặp lại!”

Hoàng Hữu Vi cúp điện thoại, lập tức từ bò ra khỏi giường, mặc quần áo.

“Ông chủ Hoàng, còn sớm như vậy mà ngài đã đi rồi ư!”

Nữ nhân trở mình, tỉnh lại.

“Cô cứ ngủ đi, ta có chuyện trọng phải muốn đi làm!”

Hoàng Hữu Vi nhìn nữ nhân nói.

...

Bệnh viện số 1 của Thành phố Tân Giang, trong phòng chăm sóc đặc biệt.

“Thuận tử, cậu cần thận thử nghĩ xem. Tình hình lúc đó là như thế nào !”

Hoàng Hữu Vi vội vàng hỏi.

“Trương quản lý, Hoàng tổng! Lúc ấy hai vị thiếu gia đem đại minh tinh kia kéo tới phòng nhỏ trong WC, bảo tôi ở ngoài canh giữ. Nhưng mà chẳng được bao lâu, có một thiếu niên tầm khoảng 16, 17 tuổi, hỏi tôi có thấy Tô Dĩnh Tư không. Tôi nói không nhìn thấy. Nhưng mà hắn không tin, hắn chỉ dùng một tay đã xách tôi lên không trung, sức lực rất mạnh! Lúc ấy tôi rất sợ, liền nói cho hắn biết Tô Dĩnh Tư ở chỗ nào... Trương quản lý, tôi lúc ấy cũng là nạn bất đắc dĩ, ngài sẽ không trách tôi chứ...”

Thuận tử lo lắng nói.

“Ta làm sao có thể trách cậu đây! Cậu nói tiếp sao!”

Trương Quốc Bình ngoài mặt an ủi, nhưng mà trong lòng đã tức muốn điên rồi, trong lòng hắn đang chờ đợi, nếu không phải người, thì con của ta đâu có bị làm sao!

“Sau đó hắn ném tôi đi, tôi có cảm giác mình như bay lên trời, rồi cảm giác đầu rất đau, sau đó thì ngất đi.”

Thuận tử nói.

“Khí lực của hắn lớn như vậy?”

Hoàng Hữu Vi không tin hỏi.

“Hoàng tổng, tôi đâu dám lừa ngài, nếu không tôi cũng không hôn mê cho tới tận hôm nay!”

Thuận tử vội vàng nói.

“Nói cũng phải! Vậy cậu nói cho chúng ta biết một chút, người kia có điểm đặc thù gì không?”

Trương Quốc Bình hỏi.

“Hình dáng đặc thù... chỉ là một thiếu niên 16, 17 tuổi, hai mắt rất sáng... Mặc một bộ quần áo thể thao...”

Thuận tử suy nghĩ một chút nói.

“Không còn gì đặc thù khác hay sao?”

Hoàng Hữu Vi lo lắng hỏi.

“Đúng rồi, tôi thấy hắn đi cùng với hai cô gái rất xinh đẹp tham gia yến hội, khi vào cửa còn cãi nhau với bảo vệ...”

Thuận tử nói.

“Tốt lắm, Trương lão đệ, đệ lập tức gọi điện cho tên bảo vệ kia, hỏi chuyện hôm đó đi!”

Hoàng Hữu Vi khẩn cấp nói.

Trương Quốc Bình cho thư ký của mình đi gọi điện thoại hỏi, sau đó thì biết, có một người trong số 3 người đó là con gái của Tổng giám đốc tập đoàn Ánh Rạng Đông, mà người con trai trẻ tuổi kia là bạn trai của cô gái này!

Sau khi nhận được tin này, Hoàng Hữu Vi rất là kích động, lập tức ra khỏi bệnh viện, tìm mấy người bạn quen thân với Triệu Quân Sinh hỏi, thì ra là người con trai kia tên là Lưu Lỗi. Hoàng Hữu Vi thông qua các mối quan hệ của mình, đến đồn công an tìm địa chỉ nhà của Lưu Lỗi.

Sau khi làm xong hết mọi chuyện, Hoàng Hữu Vi thở dài, phẫn hận nói:

“Con à, ngày mai cha có thể báo thù cho con rồi! Cha sẽ làm cho tên tiểu tử này giống con, biến thành một phé nhân!”

“Lão Đại, nghe nói bạn gái của tên tiểu tử Lưu Lỗi kia cũng là một mỹ nhân đấy!”

Một thủ hạ của Hoàng Hữu Vi nói.

“****, người đầu heo à! Không biết người khờ hay ngu, nha đầu họ Triệu kia là cháu gái của Bí Thư tỉnh ủy, nếu động tới nàng thì Thiên Vương lão tử cũng không bảo hộ được chúng ta!”

Hoàng Hữu Vi mắng dồn dập.

Hoàng Hữu Vi mặc dù cũng rất háo sắc, nhưng mà cũng biết ai có thể đụng vào, ai không thể động chân động tay.

“Lão Đại, tôi nói một nha đầu khác cơ, tôi ở trong đồn công an đã điều tra qua! Trong nhà không có gì bối cảnh, mẹ của nàng mở một nhà hàng bên cạnh đồn công an.”

Thủ hạ kia lại tiếp tục nói.

“Người đừng có ở đó mà gây thêm chuyện phức tạp cho ta. Mục tiêu của chúng ta giờ chỉ có Lưu Lỗi, không nên gây thêm chuyện không đáng có! Mẹ nó, mà có phải là nghĩ tới nữ nhân mà điên lên rồi không? ! Nhà hàng của chúng ta có nhiều cô gái như vậy, người cười còn cho đủ ư? Đừng có tiếp tục gây thêm phiền toái cho ta nữa!”

Hoàng Hữu Vi trừng mắt liếc thủ hạ nói.

“Dạ , Dạ! Tôi biết rồi!”

Thủ hạ vội vàng nói.

“Được rồi, chuyện của Lưu Lỗi giao cho mày, bất kể mày dùng phương pháp gì, cho dù hấn ở trường học cũng được, ở nhà cũng được, sáng mai phải bắt hấn tới đây!”

Hoàng Hữu Vi hạ ra lệnh.

“Yên tâm đi, lão Đại! Không phải chỉ là một học sinh hay sao! Sáng mai tôi dẫn thêm 3 người, tới tận nhà của hấn bắt hấn!”

Tên thủ hạ này đồng dạc nói.

“Tao nói cho mày biết, đừng có mà khinh thường, tên tiểu tử kia tám phần đã luyện qua công phu, mày đừng làm lật thuyền trong mương! Chuyện này mà làm hỏng, thì danh tiếng của Hoàng Hữu Vi ta ở trong giới giang hồ Tân Giang còn đâu nữa!”

Hoàng Hữu Vi nhắc nhở.

“Lão Đại, người có phải là quá cẩn thận rồi hay không? Hấn dù gì cũng chỉ là một học sinh! Chuyện đâu có nghiêm trọng tới như vậy, dù gì thì 3 người kia cũng là bộ đội xuất ngũ, nếu đối phó với một tiểu hải tử, chẳng phải là dễ dàng hay sao? !”

Tên thủ hạ này nói.

“Tóm lại, mày cũng đừng có tự cho mình là thông minh. Nếu không lại đúc thuyền cả vạn năm đó!”

Hoàng Hữu Vi nói.

...

Bởi vì tôi đã đáp ứng Tề Đại Bằng là quyết phân cao thấp trong đại hội thể dục thể thao, cho nên sáng ngày hôm nay, sau khi ăn xong bữa sáng do Hà Tích Duyên làm, thì đã vội vàng ra khỏi nhà, chuẩn bị đến bãi đỗ xe trong Ngân hàng Công Thương lấy xe.

Mới đi ra cửa không lâu, thì từ trên một chiếc xe có khoảng 4, 5 tên thanh niên cầm trong tay toàn đao, mã tấu, vây chặt tôi lại.

“Mày có phải tên là Lưu Lỗi hay không?”

Một người mang vết sẹo trên mặt lạnh lùng hỏi.

“Anh là ai?”

Tôi nhìn mấy người này một lượt rồi hỏi, trong trí nhớ của tôi chưa từng gặp mấy người này.

“Tao là ai mày không cần biết, ông chủ của chúng tao muốn gặp mày!”

Người mặt sẹo nói.

“Ông chủ của mấy người? Ha hả, Ông chủ của mấy người muốn gặp tôi, thì đích thân tới đây, phải mấy người tới đây làm gì!”

Tôi cười lạnh nói.

“Con mẹ nó, cấp cho mày mặt mũi mày lại không biết điều! Tao nói cho mày biết, thức thời thì đi theo tao một chuyến. Nếu không đừng trách chúng tao dùng sức mạnh!”

Người mặt sẹo không khách khí nói.

Dùng sức mạnh? Tôi nhìn lại mấy người này một chút, trong lòng nghĩ thầm, toàn là loại tép riu. Cho dù không cần dị năng, tôi cũng có thể dễ dàng giải quyết bọn này.

Nhưng mà gần đây tôi có chọc phải ai đâu chứ! Đám người này đến tột cùng là do người nào phái tới đây?

Trông không giống như đồng bọn của Vu Văn Phong, bởi vì gần đây Vu Văn Phong đã nằm viện.

Những chứng cứ phạm tội của hắn đã được công an khám phá ra, cho nên đồng bọn của Vu Văn Phong lo còn không kịp, lấy đâu ra thời gian mà tìm tới tôi gây chuyện!

Ngoại trừ đồng bọn của Vu Văn Phong thì còn ai đây? Lưu Chấn Hải? Chuyện giữa tôi và hắn đã qua một thời gian rồi, với lại hắn đã biết sự lợi hại của tôi, nếu có phái người tới bắt tôi đâu có phái mấy người như thế này, thật đúng là đau đầu.

Cho nên bây giờ tôi vô cùng nôn nóng muốn biết, xem ai là người đứng sau màn, giải quyết bọn này thì quá dễ dàng, cái tôi muốn là không để lại cho mình một địch nhân giấu mặt.

“Được, tôi đi cùng các người.”

Nghĩ tới đây, tôi bình tĩnh nói với người mặt sẹo.

“Hừ. Như vậy là tốt nhất, tránh cho chúng ta phải động thủ.”

Người mặt sẹo nói.

Sau khi ngồi lên chiếc xe, tôi đã có thể khẳng định, mấy người này nhất định là bảo vệ hoặc mấy tên tay chân.

Làm loại chuyện này mà không có một chút chuyên nghiệp nào cả. Lại để cho hắn ngồi ở phía sau, còn bọn chúng ngồi ở phía trước nói chuyện phiếm.

Nếu như tôi không có thái độ hợp tác, thì việc thu thập bọn họ dễ như trở bàn tay.

Sau khi rẽ ngang rẽ dọc bầy, tám lần, thì chiếc xe đỗ lại trước cửa Khách sạn Tân Giang, trong lòng tôi lập tức nghĩ tới chuyện, chẳng lẽ chuyện có dính líu tới Tô Đình Tư đã bị bại lộ? Nhưng mà chuyện này đã qua được một thời gian...

“Đi xuống đi!”

Tôi còn đang tự hỏi thì chợt nghe Người mặt sẹo nói.

Tôi xuống xe, đi theo người mặt sẹo vào một căn phòng của khách sạn, giờ phút này tâm tình của tôi không có chút gì lo sợ, bởi tôi mới chính là một con sói đội lốt cừu. Chỉ đáng thương cho mấy con mồi này mà thôi.

Trong phòng có một nam nhân mặt đen đang đứng, Người mặt sẹo cung kính nói:

“Lão Đại, người đã mang đến.”

Người mặt đen xoay người lại, phất phất tay, ý bảo người mặt sẹo có thể rời đi. Khi người này xoay người lại, thì tôi đã nhận ra hắn là ai, người này chính là Hoàng Hữu Vi một trong 10 doanh nhân kiệt xuất của thành phố Tân Giang.

Lần trước sau khi nói chuyện với Triệu Nhan Nghiên, thì tôi đã tìm một số tư liệu về hắn.

Nghĩ vậy thì tôi lập tức hiểu ra, người đứng sau màn sai khiến nhất định là tên Hoàng Hữu Vi này! Hắn nhất định đã phát hiện người phé con trai hắn là tôi rồi!

“Biết tại sao tao tìm mày không?”

Hoàng Hữu Vi châm lửa hút một điếu thuốc, lớn lối gơ tay chỉ vào tôi nói.

“Ông là Hoàng Hữu Vi?”

Ta chẳng chút nào sợ sệt nói.

“Ừ?”

Hoàng Hữu Vi sững sốt, nói:

“Mày biết tao?”

“Con của ông là Hoàng Vĩ Thành à!”

Tôi đồng dục nói.

“Hừ! Nếu như biết nó là con tao, tại sao lại dám tới? Lá gan cũng không nhỏ đó! Mày không sợ hôm nay không có lối về hay sao?”

Hoàng Hữu Vi vung tay lên, có mấy đại hán áo đen tiến lên, sau đó khóa trái cửa lại.

“Nếu như tôi sợ, tôi đã không tới, Nói đi, ông muốn thế nào.”

Tôi ngھnh mặt nói.

“Muốn thế nào! Phé đi con của tao, mày nghĩ tao muốn thế nào!”

Hoàng Hữu Vi hét lớn.

“Phé đi? Đối với tôi chẳng có chút nào thương cảm cho hắn cả.”

Tôi nói thật, dù sao thì biển một nam nhân như vậy của nước Z thành thái giám, thì đúng là không có chút nào phải bận khoăn cả.

“Mày ...mày dường như đang rất thích thú!”

Hoàng Hữu Vi cố nén tức giận ở trong lòng mới không phát tác ngay.

Hoàng Hữu Vi trong lòng mắng thâm nếu không phải có người xin cho tiểu tử thối này, thì hắn đã sớm giết rồi!

“Bây giờ mày có hai con đường có thể đi. Thứ nhất, là hợp tác với tao. Thứ hai là biến thành một thi thể trong chiếc xe vừa đi!”

Hoàng Hữu Vi lạnh lạnh nói.

“Hợp tác? Hợp tác thế nào?”

Tôi kỳ quái hỏi.

Chẳng lẽ tôi với hắn có lợi ích gì liên quan tới nhau hay sao?

161. Chương 159: Xuất Thủ

Hứa Nhược Vân lo lắng đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại nhìn ra xung quanh bốn phía.

“Nhược Vân, cậu không thể nào yên lặng một chút hay sao?”

Vương Tiểu Lệ là bạn tốt của Hứa Nhược Vân, phiền não nhìn nàng nói.

“Tiểu Lệ, cậu nói hắn có tới hay không! Bây giờ là 8h30 rồi, chỉ còn một lát nữa là Đại hội thể dục thể thao bắt đầu rồi!”

Hứa Nhược Vân ngồi ở bên cạnh Vương Tiểu Lệ nói.

“Ai vậy?”

Vương Tiểu Lệ không kịp phản ứng, nên không nhớ ra ai.

“Còn có thể là ai nữa, đương nhiên là Lưu Lỗi rồi!”

Hứa Nhược Vân nhăn nhó nói.

“A! Thì ra cậu đang nghĩ tới tình ca ca của mình! Tổ làm sao biết hắn có tới hay không! Không chừng người ta không có thích cậu, cho nên đem cậu tặng cho Tề Đại Bằng rồi!”

Vương Tiểu Lệ nói đùa giỡn.

Nhưng mà Hứa Nhược Vân nghe thấy, thì lại cho là thật, trên mặt buồn thiu, lẩm bẩm một mình:

“Hắn không thích mình? Lần này mình... Ai! Nếu mà hắn không tới, vậy thì mình phải làm bạn gái Tề Đại Bằng hay sao?”

“Nhược Vân, cậu đừng lo lắng! Hắn nhất định sẽ tới! Trừ phi hắn là người ngu, bằng không sao lại không động tâm với một người xinh đẹp như cậu được chứ!”

Vương Tiểu Lệ thấy chuyện không ổn, cuống quýt an ủi.

Hắn thật không thích mình sao? Hứa Nhược Vân si ngốc nghĩ tới, nhưng mà ở trong quán cà phê, lúc hắn nghe thấy chuyện mình nói hắn giả làm bạn trai của mình, vẻ mặt rất mất mát mà, trông đâu có giống như giả bộ!

Lúc ấy mình còn âm thầm mừng rỡ! Không đâu, hắn nhất định không để cho mình làm bạn gái của Tề Đại Bằng! Hắn nếu đáp ứng Tề Đại Bằng, thì nhất định sẽ tới!

“Đại hội thể dục thể thao của trường Tứ Trung, thành phố Tân Giang chính thức bắt đầu! Xin mời Sa hiệu trưởng nên phát biểu ý kiến, động viên các em tham dự kỳ đại hội này!”

Từ trên đài chủ tịch, vang lên một thanh âm.

“Ai!”

Hứa Nhược Vân thở dài, ngơ ngác nhìn về phương hướng khối lớp 10, người kia đã tới hay chưa.

...

“Hắc hắc, thức thời mới là tuất kiệt, mày chọn phương án thứ nhất hay sao!”

Hoàng Hữu Vi có chút cao hứng nói.

Hóa ra hắn hiểu sai ý của tôi rồi, tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút, nhưng hắn lại tưởng là tôi đáp ứng hắn.

“Mấy ngày nữa tao sẽ làm đơn kháng án lên Tòa án, lúc đó mày chỉ cần đứng ra làm chứng việc con tao và Trương Tiểu Minh không cưỡng gian Tô Dĩnh Tư là được rồi.”

Hoàng Hữu Vi nói.

Con mẹ nó, hóa ra ý của người này là như vậy, thảo nào mà hấn còn khách khí không động thủ với tôi ngay! Muốn tôi làm chứng cho con hấn là Hoàng Vĩ Thành ư, nằm mơ đi!

“Thật xin lỗi, ông tìm nhầm người rồi, nếu tôi mà ra tòa án, thì con ông sẽ bị phạt nặng hơn!”

Tôi nhàn nhạt nói.

“Con mẹ nó, mày muốn chết hay sao! Người đâu, Tam Tử mang hấn ra luyện quyền đi!”

Hoàng Hữu Vi cả giận nói.

“Ông chủ, luyện tới mức độ nào?”

Người mặt sẹo khi nghe thấy Hoàng Hữu Vi gọi là Tam Tử, thì nghiến răng ken két, xoa hai đầu ngón tay, nói.

“Mày cũng thấy rồi đấy, chỉ cần hấn không chết là được!”

Hoàng Hữu Vi tung hoành cả đời, cho tới bây giờ chưa từng thấy có dám ở trước mặt hấn nói không! Giờ lại có một đứa bé làm bộ kiêu ngạo, đúng là muốn chết mà.

“Hắc hắc! Thằng ranh kia, mày có di ngôn gì không?”

Tam tử thấy ông chủ đã lên tiếng, trong lòng đã quyết định. Nếu ông chủ nói như vậy, thì đã có phép mình đập tàn phá thằng này rồi.

“Người nói những lời đó phải là mày mới đúng, Tam Tử đúng không, đừng trách tao không có nhắc nhở mày, tao mà đánh chết mày chẳng qua cũng chỉ là phòng vệ chính đáng mà thôi. Tao nói cho mày biết, hôm qua tao vừa đập tên Vu Văn Phong sống thực vật, không biết mày nghe được tin này chưa!”

Tôi rất tùy ý nói.

“Cái gì?”

Tam Tử sững sốt.

Vu Văn Phong thì đương nhiên là hấn biết, trong giới hắc đạo của Tân Giang cũng được tính là một trong những nhân vật số một, số hai.

Hai hôm trước hấn bị một người nào đó đánh cho tới sống thực vật luôn, nghe được tin này Tam Tử vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì mấy tên thủ hạ của Vu Văn Phong cũng là những hảo thủ, chẳng những toàn bộ bị đánh ngã, hơn nữa còn bị trọng thương! Chẳng lẽ thật sự do tiểu tử này làm?

“Mày nói khoác gì đấy, tao cũng có thể nói là tao đánh!”

Nhưng ngay sau đó Tiểu Tam đã bình thường trở lại, tiểu tử này nhất định là đang nói khoác, trông hấn gầy còm như vậy, làm sao có thể đánh ngã được nhiều người như vậy? !

“Nói khoác hay không thì chốc nữa mày sẽ biết, nghe nói gần đây bệnh viện rất thiếu chỗ, phải nằm ở cả ngoài hành lang. Cho nên, mày suy nghĩ cho thật kỹ, nếu không đến lúc đó ngay cả giường bệnh cũng chẳng có chỗ mà nằm!”

Tôi lạnh lùng nói.

“Con mẹ mày!”

Tam Tử nghe nghe vậy thì tức tới nổ phổi, phát tay bảo bốn tên bên cạnh vây tôi lại.

“Giết hấn hấn!”

Tam Tử giơ lên thiết côn lao đến, hấn dùng hết sức vung “Thiết Bổng”, đập vào tôi.

Nhưng không đợi Thiết côn chạm vào người tôi, thì đã bị tôi giơ tay tóm lấy.

Tam Tử thấy vậy thì buồn bực, tại sao khi mình đánh xuống không có âm thanh vang lên vậy, mà lại giống như dính vào nam châm, ngay cả nhúc nhích cũng được.

Thấy vậy, hắn liền lôi mấy cái, thiết côn vẫn không nhúc nhích, Tam Tử lúc này mới kinh hoảng, dùng sức giật mạnh thiết côn, trong miệng mắng:

“Con mẹ nó, mau buông tay... ****, Mấy thằng mày còn nhìn gì vậy, mau tới đánh hắn đi!”

Bốn đại hán cũng hoảng sợ vô cùng, không nghĩ tới đội trưởng của mình lại không mạnh bằng tên nhóc kia, khi bị đội trưởng quát thì lập tức theo bản năng vọt tới.

Tôi vốn là đang đùa giỡn với tên Tam Tử này, nhưng thấy bốn đại hán chạy tới, thì lập tức nhắc bổng lên Tam Tử này lên, xoay vài vòng rồi ném vút đi.

“Loảng xoảng loảng xoảng” cái bàn uống nước bị đập thành mấy mảnh, Tiểu Tam nằm co quắp, giật lên mấy cái rồi ngất đi.

Tôi cầm côn vọt một cái vào đại hán xông tới đầu tiên. Chỉ nghe “Bốp” một tiếng giòn tan, kèm theo là một tiếng kêu thảm thiết, đại hán này ôm chân quỳ trên mặt đất, mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống, trên mặt hiện lên sự đau khổ vô cùng.

Ba đại hán còn lại sững sốt, nhưng ngay sau đó cũng hoảng sợ. Họ thấy tôi quá mạnh, chỉ trong một khoảnh khắc đã đánh ngã hai người, hơn nữa hai người kia ngay cả cái nắm tay của tôi cũng chưa chạm tới.

Nhưng mà, nếu tôi đã xuất thủ, thì sao có thể cho bọn họ cơ hội, tôi tiếp tục vung thiết côn, ba người còn lại đã lăn trên mặt đất.

“Không được nhúc nhích!”

Đột nhiên có một vật lạnh như băng chỉ vào Thái Dương của tôi. Tôi theo bản năng sững sốt, thì ra là Hoàng Hữu Vi không biết từ lúc nào đã lôi ra một khẩu súng, chỉ vào đầu của tôi.

“Không phải mày rất cố chấp hay sao, không phải mày đánh nhau rất giỏi hay sao! Thật không nghĩ tới, năm tên hảo thủ của tao mà lại bị mày giải quyết như vậy, nhưng mà, mày lợi hại thì làm được cái rắm gì, lão tử chỉ cần một phát súng là hạ gục mày! Mày đừng cho là tao nói khoác, nói cho mày biết, nơi này chỉ có người của tao, khi xử lý xong tao cho người ném xuống hồ Tân Giang, sẽ chẳng có ai nghi ngờ tao đâu.”

Hoàng Hữu Vi ngạo mạn nói.

Người này nói như vậy cũng là thật, vốn không ai biết tôi với hắn có mâu thuẫn, cho nên sẽ không nghi ngờ cho hắn.

Nhưng mấu chốt nhất chính là việc, hắn có thể giết được tôi hay sao? ! Kể từ khi dị năng của tôi bộc phát, Cuộc Nha Tử đã từng nói, đừng nói tới đạn, ngay cả bom nguyên tử cũng không làm gì được tôi.

“Nếu mày muốn bắn, thì bắn đi, nhưng tao cảnh cáo mày một điều, trước khi tao nổi giận, thì nên bỏ ý nghĩ này đi, nếu không thì không chỉ con mày biến thành phế nhân, mà tao còn làm cho bọn mày biến mất khỏi địa cầu!”

Tôi lạnh lùng nói, đối với súng thì tôi chẳng thèm để ý.

Mặc dù tôi không biết có khả năng chống được bom nguyên tử hay không, nhưng mà tôi tuyệt đối có lòng tin một khi nổ súng, thì tôi chỉ cần 0.001s là có thể tránh né được rồi.

“Định dọa tao ư? Ha ha! Đây là câu nói thú vị nhất mà tao nghe được, một người đã chết còn có thể trả thù người khác hay sao? Mày cho rằng mày đang sống trong truyện Liêu Trai?”

Hoàng Hữu Vi nghe tôi nói vậy, thì cười như điên dại, làm như hắn nghe thấy một chuyện buồn cười nhả thể gian.

“Vậy mày cứ thử một chút đi!”

Sắc mặt của tôi không hề thay đổi, nói.

Hoàng Hữu Vi giận đến mức cả người phát run, người không sợ chết hấn thì cũng đã gặp, nhưng chưa từng thấy người nào trước khi chết còn tự tin như vậy. Trong lòng hấn vô cùng khó chịu, hấn cắn răng bóp cò.

Tôi thật không nghĩ tới, cái tên Hoàng Hữu Vi này lại dám nổ súng với tôi, ở trong xã hội này dám giết người, thì lá gan của hấn đúng là rất lớn!

Tôi do dự một chút, nhưng vẫn không dám dùng đầu đờ súng, khi mà đạn sắp ra, tôi liền sử dụng dị năng, làm cho tất cả chậm lại, sau đó bay lên đạp một cái, Hoàng Hữu Vi liền bay ra ngoài, đập vào trên người Tam Tử.

Tam Tử tru lên một tiếng theo heo chết, ngay sau đó phun ra một ngụm máu tươi, cũng may là Hoàng Hữu Vi có tên Tam Tử này làm một cái đệm thịt thật lớn, không bị nội thương gì cả, thống khổ nói được 5 chữ:

“Mày không phải là người” rồi hôn mê bất tỉnh.

“Lần sau còn dám làm như thế này, thì hậu quả không nhẹ lần này đâu! Nhớ kỹ lấy một câu, Lưu Lỗi tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!”

Tôi cũng chẳng thèm để ý tới việc Hoàng Hữu Vi có nghe thấy hay không, xoay người, một cước đạp tung cửa phòng, nghênh ngang rời đi.

Từ lần trước đá cửa cứu người, tôi phát hiện mình càng ngày càng thích động tác này, vừa sáng khoái lại vừa lãnh khốc, có phải mình có khuynh hướng bạo lực không nhỉ? Nếu không thì tại sao có thể làm ra những chuyện như vậy.

Lần trước lúc ở nhà, tôi suýt nữa thì đá tung cửa phòng, mẹ tôi biết chuyện lập tức mắng tôi một trận.

Sau khi ra khỏi Khách sạn Tân Giang, tôi nhìn đồng hồ, 8h40 lúc này Đại hội thể dục thể thao chắc đã bắt đầu rồi!

Nếu còn không đi, tôi sẽ thành người bỏ cuộc! Cái tên Hoàng Hữu Vi đáng chết, lại làm trễ nải chính sự của lão tử, lúc này đáng nhẽ nên đá chết hấn, dám dí súng vào người khác, chết cũng không có ai trách.

Tôi vẫy 1 chiếc taxi, bảo tài xế mở hết tốc lực chạy tới Tứ Trung.

Đừng hỏi tại sao tôi không sử dụng dị năng, vì lúc này đường phố rất đông, hơn nữa còn là trong giờ làm việc, tôi không muốn bị mọi người gọi là quái vật, rồi đem đi nghiên cứu.

162. Chương 160: Nam Tử Như Gió

Khi đến cửa trường Tứ Trung, tôi đã thấy Đại hội thể dục thể thao đã bắt đầu rồi. Tôi ở trong lòng thầm mắng, nếu như dám làm hỏng chính sự của lão tử, thì lão tử nhất định san bằng công ty Bất Động Sản Hoàng Thị.

Tôi tiện tay ném 10 đồng tiền cho tài xế, không biết từ lúc nào, các xe taxi ở thành phố Tân Giang đã sử dụng công tơ mét, trước đi đâu cũng 5 đồng, giờ chuyển thành 10 đồng, mà sau này mỗi cây số phải mất tận 2 đồng 6

Giá tiền tăng, nhưng người ngồi xe lại không thấy đắt, cứ theo cái công việc đại mở cửa này, thì người giàu ở Tân Giang sẽ nhiều lên.

“Ai ~! Cậu đừng đi vội, vẫn chưa đủ tiền!” Tài xế nói.

“Không đủ? Anh có làm không vậy!”

Tôi nghi ngờ nói.

Từ cửa khách sạn Tân Giang tới đây chưa đủ 3 cây số, tôi chưa phải là chưa đi con đường này!

“Đương nhiên không đủ, cộng thêm phí cầu đường, tổng cộng là 24 đồng, sáng khoái một chút, mau đưa tiền đi!”

Tài xế nói với thái độ hung dữ.

“Phí cầu đường? Một mình anh quy định ra phải không!”

“Mẹ kiếp, đừng có nói nhảm nhiều như vậy, có đưa tiền hay không? Không trả tiền, lão tử báo cảnh sát đó!”

Tài xế taxi trông thấy đứa trẻ này đi ra từ khách sạn Tân Giang, cho nhà những người có tiền ở bên ngoài tới thuê, bởi vì trong thành phố thì rất ít người thuê phòng ở đó.

Tôi giờ mới hiểu được, hóa ra người này muốn lừa bịp tổng tiền.

Tôi không khỏi lắc đầu, thành phố Tân Giang bắt đầu từ lúc này xuất hiện rất nhiều gian thương, sau này cả nước cũng biết, thương nhân Tân Giang tất cả chỉ là những thằng lừa gạt.

“Anh muốn báo cảnh sát à, cục trưởng Cục công thương Khương Vinh Phú là anh em với tôi, có cần gọi điện thoại hộ hay không?”

Tôi cười lạnh nói.

Tài xế taxi bị tôi hù dọa sợng sốt, nhưng mà ngay sau đó lại nghĩ, thằng nhóc này mới chỉ 16,17 tuổi, làm sao có thể làm anh em với cục trưởng cục công an được đây, cho nên chằm chọc nói:

“Được, vậy cậu gọi đi, lão tử cũng là anh em với cục trưởng Cục công an đấy!”

Tôi móc điện thoại Motorola GC87C vừa mới mua! Nhấn số điện thoại, tôi nói với người bên trong

“Khương cục trưởng, cháu là Lưu Lỗi...Mới đổi cái điện thoại...Đúng, có chút việc...Cháu mới đi xe taxi, cái đồng hồ công tơ mét của xe này có bệnh...biển số xe là AC2824...Đúng, vậy được, cứ như vậy đi!”

Tôi không muốn tài xế này nhiều lời nữa, lập tức ném cho hắn 30 đồng, sau đó quay người rời đi.

Tôi đang vội tham gia Đại hội thể dục thể thao mà hắn lại còn làm phiền, nhất định sẽ gặp phải báo ứng.

Tài xế taxi cầm 30 đồng, nhìn bóng lưng tôi đặc ý cười mắng:

“Giả bộ cổ chấp, chết vẫn còn sĩ diện, giả vờ gọi điện thoại hù dọa, cuối cùng vẫn phải đưa tiền!”

Nhưng hắn đâu có nghĩ tới, vừa đi được trăm mét, thì đã bị một tốp cảnh sát giao thông chặn lại..

....

Tôi đi vào sân vận động, thì phát hiện có hàng trăm cái loa đang điên cuồng gào thét, những âm thanh “cổ lên, nhanh lên...” như được phát với công suất 5000 vôn!

Tôi nghe vậy thì nghĩ, nhanh nữa thì không phải là hại tôi hay sao?! Tôi không về lớp nữa, mà trực tiếp bước tới báo danh.

Tề Đại Bằng còn đang đứng đúng ở nơi báo danh nhìn ngó xung quanh, lo lắng vạn phần. Mặc dù đối thủ cạnh tranh với mình nếu như không tới tham gia, thì mình sẽ thắng, nhưng thắng như vậy đâu có vẻ vang, trong lòng Nhược Vân sẽ không khỏi khinh thường mình.

Nhìn thấy thân ảnh của tôi, ánh mắt của Hứa Nhược Vân và Tề Đại Bằng đồng thời sáng ngời.

Hứa Nhược Vân hưng phấn nói với Vương Tiểu Lệ:

“Hắn tới, hắn rốt cuộc đã tới!”

Wương Tiểu Lệ cười mắng:

“Người ta thích cậu mà!”

Hứa Nhược Vân đối với sự trêu chọc của bạn hiền này không để ý tới, mà ngậy ngốc nhìn ra phía tôi.

“Cuối cùng thì cậu cũng tới! Tôi còn tưởng rằng cậu sợ!”

Tề Đại Bằng đi về phía tôi, vươn ngón giữa, thị uy nói.

“Ha ha, làm cậu thất vọng rồi.” Tôi cười cười nói.

“Cậu không đến tôi mới thất vọng! Mau thể hiện cho Hứa Nhược Vân xem một chút, đồng thời thể hiện cho cả Thần Châu đại địa này biết, ai mới là cường giả chân chính!”

Tề Đại Bằng quyết tâm nói, cao hứng cười nhỏ:

Tiểu vũ trụ, thiêu đốt đi!

Tôi muốn trở nên cường đại hơn,

Trong nháy mắt trở lên mạnh mẽ,

Khi đó tôi sẽ được vui vẻ,

Tiểu vũ trụ, thiêu đốt đi!

Tôi muốn trở lên cường đại hơn.

Trong nháy mắt hãy trở nên mạnh mẽ,

Làm cho toàn bộ lực lượng của mình, bộc phát đi!

Tôi nhìn thấy thì nghĩ, người này đúng là quá trẻ con rồi?

Cái gì mà Thần châu đại địa? Tôi đúng là không muốn Hứa Nhược Vân phải thích một người như thế này.

Khi tôi cảm biến số, đeo lên trên ngực, thì bọn người Tề Đại Bằng đã bắt đầu vào vị trí riêng của mỗi người rồi.

“Em học sinh này, tại sao em không cởi áo ngoài ra?”

Người trọng tài hảo tâm nhắc nhở.

“Không cởi cũng có thể giành giải nhất.”

Sắc mặt tôi không chút thay đổi nói.

Người trọng tài bất đắc dĩ lắc đầu, làm gì có ai mặc áo khoác ngoài chạy bao giờ! Ở trong lòng người trọng tài, đã đem tôi xếp vào cái loại thật giả khó phân rồi.

Sau khi súng lệnh vang lên, mọi người như một chiếc cung, nhanh chóng chạy ra ngoài, chỉ có mỗi tôi vẫn ở đằng sau nhàn nhã rung đùi đắc ý.

Người trọng tài đứng ở một bên nhìn thấy vậy thì lắc đầu, người này quả nhiên là thật giả khó phân.

Tề Đại Bằng đang dẫn đầu, đúng là danh hiệu của hắc không phải tự xưng mà có, đương nhiên có chút thực lực, trong lòng hắn đang nghĩ 5000 mét này hắn sẽ về nhất.

Khi chạy được vài trăm mét, vừa quay đầu lại, thì phát hiện tôi còn đang ở vạch xuất phát, trong lòng vô cùng đắc ý, thế này thì khỏi lo rồi!

Trong lòng hắn nghĩ, thằng nhóc này sợ nên không dám tham gia tranh tài!

Hứa Nhược Vân ở trên khán đài cũng lo lắng vô cùng, không ngừng oán trách:

“Tại sao hắn còn không chạy, như vậy không phải sẽ thua sao?”

Vương Tiểu Lệ ở một bên khuyên nhủ:

“Tớ thấy hay là cậu lựa chọn Tề Đại Bằng đi! Tớ thấy người này khỏe mạnh cường tráng, nếu như có một người như vậy bảo vệ, tớ cao hứng còn không kịp! Tiểu tử Lưu Lỗi kia thì có gì tốt, chẳng phải chỉ học giỏi một chút thôi sao! Chỉ là một con mọt sách mà thôi!”

Hứa Nhược Vân liếc nhìn Vương Tiểu Lệ một cái nói:

“Không cho nói lung tung! Lưu Lỗi không phải là con mọt sách!”

Tôi nhìn Tề Đại Bằng đã chạy được một nửa lộ trình, tốc độ cũng dần dần chậm lại, nhưng mà hắn vẫn dẫn đầu, tôi nhìn đồng hồ, có lẽ thời gian cũng tới rồi, nên tôi bắt đầu chạy lên phía trước.

Hứa Nhược Vân ở trong lòng mắng thầm: Người này đang giở trò quỷ gì vậy, Tề Đại Bằng chạy được một nửa, hắn mới bắt đầu chạy không phải là thua hay sao!

Sau khi chạy được mấy bước, tôi bắt đầu gia tăng tốc độ, khi tôi vượt qua được 1 người phía trước, người trọng tài cũng giật mình, không ngờ người này thực lực mạnh tới như vậy!

Trong lòng lại có chút tiếc hận, nếu như người này chạy từ đầu, cho dù không giành được vị trí thứ nhất, nhưng cũng giành được vị trí thứ 2, lúc này Tề Đại Bằng đã vượt qua hắn hai vòng, làm sao có thể thắng được nữa chứ.

Nhưng mà hành động tiếp theo của tôi làm hắn kinh hãi vô cùng! Khi tôi rút ngắn khoảng cách với Tề Đại Bằng chỉ còn 1 vòng, nhưng vẫn giữ nguyên tốc độ như trước.

Chỉ chốc lát sau, tôi đã bắt kịp số vòng của Tề Đại Bằng, người trọng tài này vô cùng kích động, bởi vì khi hắn thấy, người này đúng là thiên tài, chạy lâu như vậy, nhưng lại có thể dễ dàng đuổi kịp người phía trước, hình như hắn vẫn còn ẩn giấu thực lực.

Tôi nhìn thấy mọi người kinh ngạc, thì mới biết là hành động mình gây ra.

Tôi không muốn dây dưa với Tề Đại Bằng nữa, mà trực tiếp phát lực, giống như một bài hát “Nam tử như gió”, bắn thẳng về phía trước.

“Này! Thầy ơi, thầy ngay ra đó làm gì, em về đích rồi đó!”

“Nha....A!”

Người trọng tài lúc này mới kịp phản ứng, cuống quýt nhấn đồng hồ bấm giây, kích động vạn phần nói:

“Em học sinh này, em tên là gì, lớp nào? Có hứng thú tham gia đội chạy của trường hay không?”

Tôi nhìn người trọng tài như nhặt được bảo vật, trong lòng nói thầm: không đến mức như vậy chứ!

Thật xin lỗi, em không có hứng thú tham gia bất kỳ hoạt động nào.”

Tôi lạnh lùng nói.

Người trọng tài nghe xong thì vẻ mặt trở nên thất vọng, không ngừng khuyên:

“Không sao, em hãy cẩn thận suy nghĩ lại một chút, một số vận động viên có thành tích tốt, sẽ được cử đi học đại học đấy!”

Chiều này có thể nói là một đòn sát thủ, hắn đã dùng việc cử đi học đại học để hấp dẫn rất nhiều người tài rồi. Nhưng mà chiều này đối với tôi không có bất kỳ tác dụng gì, câu nói kế tiếp của tôi đã giết chết suy nghĩ không an phận của hắn.

Tôi nói:

“Không cần, em là người xếp thứ nhất của toàn khóa học!”

Người trọng tài nghe xong lập tức cười cười.

Người cao hứng nhất lúc này đương nhiên là Hứa Nhược Vân, nhìn thấy tôi vốn phải thua, nhưng lại thắng, trong lòng nằng nặc phần vạn phần nhìn Vương Tiểu Lệ nói:

“Cậu nhìn đi, dám nói hắn là con một sách ư? Hắn còn mạnh mẽ hơn Tề Đại Bằng nhiều lần!”

Wương Tiểu Lệ vẫn chưa tỉnh táo lại từ trong sự kinh ngạc, lẩm bẩm nói:

“Hắn còn là người sao?”

Sau khi chạy xong 5000 mét, Tề Đại Bằng đã nghĩ là mình thua rồi, chạy xong 5000 mét mà hắn còn như chưa từng có chuyện gì, nhưng vẫn giữ bộ mặt đau khổ đi tới nơi báo danh chạy 10.000 mét.

Tề Đại Bằng hôm nay vô cùng buồn bực, vốn nghĩ là mình thắng, nhưng không ngờ tên Lưu Lỗi này mạnh tới như vậy, mình cách hắn 2 vòng, hắn lại có thể dễ dàng vượt qua. Chuyện này quả thực làm cho mặt mũi hắn mất ạch !

Nhưng mà chuyện tới mức này rồi thì hẳn cũng không có cách nào khác, ai bảo người ta mạnh hơn mình, thì người ta sẽ được chọn, việc này oán trách ai được !

Nhưng mà kinh ngạc nhất lúc này lại là người trọng tài, thấy tôi và Tề Đại Bằng chạy xong 5000 mét còn chuyển sang chạy 10.000 mét, thiếu chút nữa mắt cũng rớt luôn.

Tề Đại Bằng mặc dù chạy không nhanh như tôi, nhưng hẳn vẫn là người về thứ hai. Người trọng tài này nghĩ, không ngờ mới chỉ là học sinh cấp 3, mà đã xuất hiện hai người mạnh tới như vậy.

Tôi quả thật là không có chuyện gì, nhưng mà thấy Tề Đại Bằng còn đang làm động tác khởi động.

Này người anh em, cậu chạy không bằng tôi đâu.

Tôi nhìn bộ dáng của Tề Đại Bằng như vậy, cũng có chút đồng tình nói.

Người này đúng là si tình, vì nữ nhân mà mạng mình cũng không cần.

Ai nói ! Lão tử cho dù thua cũng phải thua cho đẹp, bỏ cuộc đâu phải là nam nhân !

Tề Đại Bằng thú tính nổi lên, quát lớn.

163. Chương 161: Quách Tùng Thụ Xui Xẻo

Bây giờ đúng là tôi có chút bội phục tên Tề Đại Bằng này rồi, rõ ràng là thử tới mức gần như đứt hơi, vẫn kiên trì tranh tài với tôi!

Nhưng mà đối với tình yêu thì luôn luôn ích kỷ, không thể nhường nhịn được.

Bảo tôi đem Hứa Nhược Vân đặt vào lồng ngực của hắn, tôi tuyệt đối không làm được!

“Mặc dù kết quả đã được định đoạt, nhưng tớ thật lòng cũng có chút khâm phục cậu”. Tôi nói những lời chân thành với Tề Đại Bằng

Đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người, mà tôi còn tưởng người đó là người ngốc nữa cơ.

Tề Đại Bằng trịnh trọng gật đầu, hẳn cũng có thể thấy được kết quả của cuộc tranh tài lần này.

Trận 10.000 mét này, tôi không sử dụng dị năng, mà chỉ yên lặng chạy trước Tề Đại Bằng một chút, bởi vì tôi cũng không muốn làm cho hắn thua rất khó coi.

Trong mắt Tề Đại Bằng có thể nhận ra, hẳn đối với tôi cảm kích vô cùng.

Bởi vì thể lực của hắn lúc chạy 5000 mét đã tiêu hao hết, cho nên bây giờ tiếp tục chạy là quá sức của hắn, những hạt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi xuống, nhưng mà hắn vẫn cắn răng, kiên trì chạy tiếp.

Những tuyến thủ ở phía sau không ngừng vượt qua tôi, nhưng tôi cũng không thèm để ý, vị trí thứ nhất với tôi bây giờ đâu còn ý nghĩa gì nữa.

Khi chạy đến vòng thứ 4, Tề Đại Bằng không chống đỡ nổi nữa, cậu thắng rồi!”

“Đưa tay cho tôi” Tôi nói.

Tề Đại Bằng không hiểu tôi muốn làm gì, nhưng vẫn hành động theo.

Tôi cầm tay Tề Đại Bằng, đẩy một cỗ lực lượng sang.

Tề Đại Bằng chỉ cảm thấy thân bỗng nhiên nóng lên, dường như tràn đầy lực lượng, mặc dù hắn không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng hắn biết nhất định là tôi giúp hắn.

Khi tôi với Tề Đại Bằng chạy về tới đích, thì Tề Đại Bằng ngẩn ngơ nhìn người trước mặt không có một giọt mồ hôi, hẳn trịnh trọng nói với tôi:

“Lưu Lỗi! Tớ phục cậu rồi! Tớ - Tề Đại Bằng thua tâm phục khẩu phục! Hứa Nhược Vân đi theo cậu, còn tốt hơn nhiều so với tôi!”

Tôi vỗ bờ vai hắn, không nói gì. Bây giờ tôi đã có hai lão bà rồi, nếu như có thêm Hứa Nhược Vân nữa, thì đúng là có chút nhưc đầu.

Mặc dù tôi còn không rõ được tình cảm của Hứa Nhược Vân với tôi thế nào. Có lẽ Hứa Nhược Vân chỉ đùa một chút, giống như ở quán café lần trước.

Khi tôi ở trở lại vị trí của lớp trên khán đài, tất cả mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt kì quái, Diệp Tiêu Tiêu cũng như thế.

Khi tôi ở trên lớp chưa từng thể hiện ra năng lực ở phương diện thể dục, cho nên mọi người chỉ nghĩ tôi học tập giỏi thôi, không nghĩ tới lần này lại có thể dễ dàng giành vị trí thứ nhất của cuộc thi 5000 mét.

Triệu Nhan Nhan đưa cho tôi một cái khăn lông để cho tôi lau mồ hôi, nhưng mà toàn thân tôi chẳng có chút mồ hôi nào.

Chạy 15000 mét có là cái gì, trước kia tôi bị Cước Nha Tử đuổi theo, còn chạy một mạch tới mấy trăm cây số.

Buổi chiều cuộc thi ngũ hạng toàn năng đối với tôi cũng chẳng có gì, căn bản cũng không cần dùng nhiều sức như đối với Tề Đại Bằng.

Nhảy xa, chạy 200 mét và 1000 mét tôi đều biểu hiện bình thường, thành tích trung bình

Đến môn ném đĩa, tôi nhìn thấy kẻ thù kiếp trước, chính là Quách Tùng Thụ đá tôi một cước trong Đại hội thể dục thể thao, làm cho tôi phải nhục nhã, Người này đang đứng cách tôi khoảng 100 met.

Phiền thầy bảo vị giáo viên trước mặt tránh ra, em muốn ném đĩa.”

Tôi lạnh lùng nhìn người trọng tài nói.

“Em ném thì cứ ném đi, chẳng nhẽ tay em gắn lò xo hay sao, Kỉ lục thế giới mới chỉ có hơn 70 mét?”

Người trọng tài này chính là huấn luyện viên mời tôi tham gia đội chạy của trường, sau khi bị tôi cự tuyệt, thì tâm tình không tốt, lại thấy giờ tôi “tranh cái” với hắn, cho nên hắn tức giận nói.

“Nếu như bị đĩa ném trúng thì không phải là chuyện đùa đâu!”

Tôi nhắc nhở.

“Ném trúng ai tôi chịu trách nhiệm, em cứ ném đi!”

Người trọng tài thở hổn hển nói.

“Được rồi...Đấy là thầy nói!”

Tôi nhận lấy một cái đĩa từ trong tay một học sinh.

Mục đích của tôi đã đạt được, đúng là kết quả thế này. Lúc này tôi đã có dự định dạy dỗ một chút thầy giáo dã man Quách Tùng Thụ.

Kiếp này tôi không có gì xung đột với hắn, nhưng những hành động dã man của hắn tôi đều biết, ví như đánh nam sinh, bĩ ổi với nữ sinh...vân vân, nhưng vốn những chuyện này cũng chẳng làm nổi lên ý nghĩ trả thù của tôi.

Mà nghiêm trọng hơn là hắn đùa giỡn với Trần Vi Nhi, vài ngày trước trong lúc tán gẫu với Trần Vi Nhi tôi mới biết, mặc dù hắn đùa giỡn chưa thành, nhưng làm tôi vô cùng tức giận.

Quách Tùng Dương có phải là người đá vào chân tôi kiếp trước hay không? Không nhớ rõ nữa...quên đi, người này là công địch của nhân dân, cho nên tôi phải vì dân trừ hại, nghĩ vậy tôi cầm chiếc đĩa ném đi.

Chỉ thấy chiếc đĩa của tôi bay như một chiếc UFO, trong lúc mọi người đang chấn động thì có một học sinh hét lớn:

“Thầy Quách, cẩn thận!”

Quách Tùng Thụ bị tiếng quát này làm cho sợ hết hồn, lúc này mới kịp phản ứng, phát hiện có một chiếc đĩa bay bay tới chỗ mình, trong lúc hoảng hốt, hắn liền tránh sang một bên.

Nhưng cái đĩa kia như có mắt, lập tức liệng sang, nện vào đầu gối của hắn.

Tất cả mọi người nhìn chuyện này có vẻ thờ ơ. Chỉ thấy một tiếng hét thảm vang lên, Quách Tùng Thụ ôm gối lặn lộn trên mặt đất, đau tới chết đi sống lại.

“Tại sao em muốn ném hắn?”

Người trọng tài kia chỉ vào người của tôi hỏi.

“Em ném hắn? Thầy cho rằng em có chủ định ư, thầy thử ném em một cái xem, hay là trên tay của em có gắn súng!”

Tôi lạnh lùng nói.

“Cái này...”

Người trọng tài vừa nghe cũng đứng, khoảng cách này xa tới hơn một trăm thước, đừng nói là tới ném đĩa, mà có ném đá cũng không được như vậy!

Quách Tùng Dương bị mấy thầy giáo thể dục xách hai tay hai chân, đem tới một chiếc xe chạy tới bệnh viện.

Nhưng mà với loại thương thế này, không có nửa năm trời, thì không thể lành lại được.

Tôi, trọng tài, mấy học sinh chứng kiến vụ việc này bị gọi vào phòng hiệu trưởng, vì vậy Đại hội thể dục thể thao bị tạm dừng.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra!”

Hiệu trưởng đầu đầy mồ hôi chất vấn.

“Không có chuyện gì xảy ra cả, chiếc đĩa bay không có mắt!”

Tôi thoải mái nói

“Em!”

Hiệu trưởng chán nản, nhưng lại không có cách nào phản bác, muốn nói hắn cố ý, thì có đánh chết thì cũng không tin.

Đừng nói hơn một trăm thước, cho dù 50 mét thôi cũng không thể ném trúng mục tiêu như vậy.

Mọi người chứng kiến cũng thấy, đó là do chiếc đĩa kia đột nhiên rẽ sang, nếu như Quách Tùng Thụ không nhảy sang một bên, thì đâu có đập trúng, cho nên chuyện này căn bản không thể trách học sinh được.

Hắn đâu có biết, cái đĩa kia đã bị tôi quán thâu vào đó một loại năng lượng tinh thần, cho dù Quách Tùng Thụ có chạy vòng quanh trái đất, nó cũng đuổi theo tới cùng.

“Được rồi, đây là do em không cẩn thận, nhưng nếu em có thể ném xa như vậy, thì tại sao không nói trước để bảo người khác tránh ra?”

Hiệu trưởng biết rõ người học sinh này không có gì sai cả, nhưng mà trước mắt phải tìm một người thể tội đã.

Bởi vì chuyện Quách Tùng Thụ nằm viện, có khi mất tới mấy vạn đồng, nếu như không có ai chịu trách nhiệm thì nhà trường phải gánh một khoản tiền lớn như vậy. Nghĩ đi nghĩ lại, hiệu trưởng đương nhiên phải tìm học sinh chia sẻ gánh nặng rồi.

Đáng tiếc tôi đã dự tính được câu hỏi này, cho nên không chút hoang mang nói:

“Chuyện này em đã nhiều lần nhắc nhở thầy trọng tài, bảo thầy nhắc những người ở phía trước tản ra, nhưng mà thầy ấy luôn miệng nói nếu có chuyện gì xảy ra thì thầy ấy sẽ chịu trách nhiệm! Mấy bạn học sinh đứng bên cạnh cũng có thể làm chứng!”

“Có phải thế hay không?”

Hiệu trưởng mở to hai mắt tức giận nhìn người trọng tài.

Người trọng tài nhìn mấy học sinh bên cạnh, cho dù muốn chôn nợ cũng không được đành lắp bắp nói:

“ĐúngĐúng vậy/”

Hiệu trưởng nghe xong thì trong lòng không khỏi tức giận, cái khoản tiền này không thể đổ lên đầu học sinh được nữa rồi, người ta đâu có trách nhiệm gì, vậy là trường phải gánh toàn bộ.

Việc Quách Tùng Thụ nghỉ không công còn chưa nói, nhưng tiền viện phí do phía trường học chịu trách nhiệm.

“Ai!” Hiệu trưởng thở dài nhìn người trọng tài nói”

“Một lát nữa sẽ tính sổ với cậu.”

Sau đó nhìn mấy học sinh khác và tôi, nói:

“Các em trở về đi”

Trở lại phòng học, những bạn học khác thấy tôi cũng không có quá nhiều kinh ngạc, bởi vì kẻ ngu cũng có thể nhìn ra, cái tên Quách Tùng Thụ kia đúng là xui xẻo, đâu có quan hệ gì tới tôi.

Nhưng mà đại đa số mọi người rất vui vẻ, bởi vì Đại hội thể dục thể thao phải dừng lại sớm, cho nên mọi người cũng được nghỉ học sớm.

“Anh có phải cố ý hay không?”

Triệu Nhan Nghiên liếc mắt nhìn tôi một cái nhỏ giọng hỏi.

“Hắc hắc, chuyện này cũng bị em nhìn ra!”

Tôi cười nói.

“Hóa ra em đoán là thật, mọi người không biết, nhưng hấn dám khi dễ lão bà Vi Nhi của anh, anh sao có thể bỏ qua cho hấn đây!”

Triệu Nhan Nghiên mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà trong lòng cũng rất ngọt ngào, làm lão bà của ta, thì sự quan tâm là trên hết.

Đúng rồi, Lưu Lỗi, tại sao những chuyện kì quái trên người của anh nhiều như vậy, chẳng lẽ anh có dị năng gì?”

“Cái này... Thật ra anh cũng không biết, có một chút năng lực đặc thù không giải thích được...”

Tôi hàm hồ suy đoán nói. Năng lực này tới chính tôi còn không hiểu, thì làm sao có thể nói với người khác đây.

“Lão công, chẳng lẽ anh chính là thần tiên hạ phàm chuyển thể như trong sách nói?”

Triệu Nhan Nghiên cười hì hì nói.

“Có thể như vậy! Nếu như anh là thần tiên rồi, không biết là có phải bỏ em lại để về với trời hay không nữa!”

Tôi đùa giỡn nói. Không biết là em trai của Diêm Vương có được tính là thần tiên không?

“Em không tin! Em biế là cho dù anh có làm thần tiên, cũng không bỏ em lại!”

Triệu Nhan Nghiên tự tin nói.

“Ha ha, đó là đương nhiên, lão bà, hôn một cái!”

Tôi hắc hắc cười nói.

“Đáng ghét, ở trường học mà còn không đứng đắn!”

Triệu Nhan Nghiên xấu hổ nói.

“Ồ trong trường học thì sao, chốc nữa tan học, chúng ta đến vườn nho sau trường, ôn lại một chút cảm giác của nụ hôn đầu đời?”

Trên mặt tôi hiện rõ sự sắc tình.

“Em không thèm, không muốn bị người khác nhìn lén nữa.”

Triệu Nhan Nghiên then thùng nói.

Nhưng mà tôi lại hiểu, nếu như không có ai nhìn trộm thì có thể!

164. Chương 162: Thỉnh Cầu Của Diệp Tiêu Tiêu

Đang trò chuyện thì người trọng tài lúc nãy xuất hiện ở cửa lớp nói với tôi:

“Em đi ra ngoài một chút”

Tôi kỳ quái nhìn hắn, sau đó đi ra khỏi phòng học, hỏi:

“Bạn học Lưu Lỗi, có một tin tức tốt. Hiệu trưởng tìm em có việc!”

Người trọng tài này xoa xoa tay hưng phấn nói.

“Hiệu trưởng tìm em thì có gì mà tốt? Có chuyện gì không?”

Tôi nghi hoặc nói.

“Em cứ đi thì biết! Đây là chuyện vinh quang nhất của trường học chúng ta từ khi thành lập trường! Đúng là kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, đây là chuyện vinh quang như nước sông trường giang chảy mãi không ngừng...”

Người trọng tài liên tiếp nói những câu kỳ quái.

“Được rồi, em không nghe thầy nói nhảm nữa, có chuyện gì thì nói đi, nếu không nói em còn phải trở về, lão bà của em còn đang đợi!”

Tôi không nhịn được nói.

Dù sao bây giờ tôi cũng làm cho Quách Tùng Thụ tàn phế, tốt hơn hết là cứng rắn một chút, đỡ cho việc người này tìm tôi mời vào đội tuyển của trường.

“Cái này...”

Người trọng tài không nghĩ tới tôi sẽ nói như vậy, cho nên lúng túng nói:

“Vậy thì em theo tôi lên phòng hiệu trưởng một chút”

Khi tới phòng hiệu trưởng, hiệu trưởng mặt mày hớn hở đi ra đón tôi nói:

“Lưu Lỗi, nói cho em một tin tức tốt. Đội chạy đường trường của tỉnh chúng ta rất coi trọng em, muốn em tham gia khóa huấn luyện chạy đường trường của tỉnh lần này!”

Tỉnh đội gì? Em không đi.”

Tôi nói

Tin tức này sao, vậy mà còn nói tin tức tốt? Coi trọng tôi? Lại còn làm giống như ban ơn bố thí! Có làm không đấy.

Hiệu trưởng và một nữ nhân ngồi trên ghế đồng thời ngạc nhiên, một cơ hội tốt như vậy, tại sao học sinh này lại cự tuyệt chứ?

Người phụ nữ ngồi trên ghế Salon nói:

“Em học sinh này, có lẽ em còn chưa biết đội chạy đường trường của tỉnh làm gì phải không?! Đây chính là nơi ước mơ cho những vận động viên thể dục của quốc gia, nếu như em đạt tới tỉnh đội, cũng đồng nghĩa với việc em có thể tham gia thể vận hội Olympic! Đến lúc đó, thì danh lợi gì cũng có!”

Danh lợi gì cũng có! Nói thì dễ nghe như vậy ư.

Nhưng mà hiện tại tôi không cần, tiền tôi cũng đã có, nếu thêm mấy năm nữa thì tôi sẽ lọt vào trong top những người giàu nhất thế giới. Mà danh ư, nếu tôi muốn chỉ lật bàn tay là được, nhưng mà con người của tôi không thích cái cảm giác đứng trên đỉnh.

Hơn nữa, cái tài năng thể dục này của tôi chẳng qua là do tôi sử dụng dị năng, nếu như dùng nó để tham gia Olympic thì đúng là gạt người dối mình.

“Không cần, cảm ơn ý tốt của cô.” Tôi nói.

“Cái gì! Bạn trẻ này, cô nói cho em biết. Do cô coi trọng em, nên cô mới mời em vào tỉnh đội, không nên làm mất mặt người khác! Bao nhiêu người muốn vào còn không được, đừng tự cho mình là tài giỏi, cô nói cho em biết, cho dù em có thiên phú đi chăng nữa, cô mà không để mắt tới em, thì cũng không được đâu!”

Người phụ nữ trên ghế Salon thấy tôi không để ý tới mặt mũi của nàng, thì không nhịn được nữa, tức giận bật dậy chỉ vào người của tôi quát.

Mình là ai cơ chứ? Là huấn luyện viên của tỉnh đội, lúc bình thường mình coi trọng người nào, thì người đó không ngừng nịnh bợ, đâu có giống như cái tên học sinh này, ngay cả mặt mũi cũng không giữ cho mình!

“Cô đừng làm bộ chúa cứu thế trước mặt em, những chuyện bình thường cô làm đừng tưởng người khác không biết, tốt nhất là cô nên cẩn thận một chút!”

Tôi lạnh lùng nói.

Người phụ nữ này là một trong những huấn luyện viên cao cấp của tỉnh đội, cũng chính là một trong những ủy viên trong ủy ban thể dục thể thao của tỉnh, thời điểm ở kiếp trước, bởi vì nhận hối lộ để tuyển người lên đội tuyển quốc gia, sau đó bị báo chí và truyền hình phanh phui.

“Cậu, cậu cút ra ngoài cho tôi!” Người phụ nữ này quát to.

“Cô cũng đừng có lớn tiếng, có khả năng ngay ngày mai Nhân viên của Ủy ban kiểm tra kỷ luật sẽ sờ tới cô!”

Sau khi bỏ lại một câu nói, thì xoay người ra khỏi phòng hiệu trưởng.

“Trường của các người sao lại có cái loại học sinh chó má như thế này! Hiệu trưởng, ông có thấy hấn không? Nhất định phải khai trừ hấn cho lão nương.”

Người phụ nữ này xuất thân từ vận động viên thể dục, cho nên ăn nói cũng lỗ mãng vô cùng.

“Cái này...cô trước tiên đừng nóng, làm gì phải so đo với đứa trẻ!”

Hiệu trưởng khuyên nhủ.

“Không tức giận? Thú lắm! Là người thì đương nhiên phải tức giận rồi! Trương hiệu trưởng, quý trường đã có quan hệ hợp tác lâu dài với ủy ban thể dục chúng tôi, ông không hi vọng vì một học sinh mà phá hỏng quan hệ của chúng ta đấy chứ! Tên học sinh này, nhất định phải đuổi!”

Người phụ nữ này chanh chua hét lớn.

“Được, được !”

Hiệu trưởng ngoài miệng thì ứng phó, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy, mình đường đường là một hiệu trưởng, tại sao có thể nghe một người đàn bà ở nơi này chỉ tay chỉ chân.

Hơn nữa, học sinh vừa rồi được cô chủ nhiệm báo cáo rõ ràng, chính là người xếp thứ nhất trong toàn khóa! Sau này có thể đỗ thủ khoa trong kỳ thi tốt nghiệp? Muốn đuổi hấn ư, trừ khi nào mình có vấn đề!

Thật buồn cười, sau này mình còn trông cậy vào hấn để tăng thêm vinh quang cho trường!

Nếu như mình đuổi hẳn, thì loại học sinh như thế này các trường không tranh giành mới là? Nếu để cho đối thủ của mình đoạt đi, thì đúng là xong đời rồi!

“Hừ! Để xem ông xử lý ra sao!”

Mặc dù trong lòng vẫn còn tức, nhưng thấy hiệu trưởng hạ mình một bậc, thì cũng thuận thế đi xuống.

Nhưng chính bản thân nàng cũng hiểu, mình không phải lãnh đạo của Ủy ban thể dục thể thao, người ta sao lại có thể nghe mình được!

“Cô yên tâm! Tôi nhất định sẽ xử lý học sinh này!”

Khi tôi trở lại lớp học, thì những người khác đã về hết rồi.

Chỉ còn lại Triệu Nhan Nghiên đang ngồi trên bàn viết cái gì đó. Nàng vẫn như những năm trước, một mực chờ đợi tôi về.

“Sao còn chưa về?”

“Chẳng phải chờ anh hay sao!”

Triệu Nhan Nghiên vừa nhìn thấy tôi, lập tức ném cây bút trong tay, nhào vào trong lòng của tôi.

“Khụ...khụ!”

Bỗng nhiên sau lưng của tôi truyền đến tiếng ho khan không đúng lúc.

Tôi và Triệu Nhan Nghiên vội vàng tách ra, thì nhìn thấy Diệp Tiêu Tiêu đang đứng ở cửa phòng học, nhìn chúng tôi với ánh mắt cười nhưng không phải cười, nói:

“Lúc này là ban ngày, hai em phải chú ý một chút chứ!”

Triệu Nhan Nghiên vô cùng xấu hổ, cúi đầu. Còn tôi thì bất mãn nói:

“Cô không ăn được nho thì nói nho xanh, cô ghen với chúng em sao! Giờ cũng đã 20 tuổi rồi, ngay cả bạn trai cũng không có, chẳng phải trong lòng có vấn đề thì là gì!”

“Hừ, ai cần em lo!”

Diệp Tiêu Tiêu giống y như một cô gái nhỏ nói.

Triệu Nhan Nghiên kinh ngạc há hốc miệng, nàng không nghĩ tới tôi lại nói chuyện với chủ nhiệm lớp như vậy, lại càng không nghĩ tới Diệp Tiêu Tiêu lại trả lời tôi như vậy!

Nàng đâu có biết, tôi với Diệp Tiêu Tiêu thường hay cãi nhau như vậy, lâu rồi cũng thành quen.

“Em theo cô tới phòng làm việc một chuyến!”

Diệp Tiêu Tiêu chợt nhớ tới mình có chuyện chính sự cần tìm hẳn, nhưng lại bị mấy câu nói của hẳn làm cho suýt chút nữa quên mất.

“Tìm em? Làm gì? Không phải lại tiến hành giáo dục tư tưởng với em đấy chứ?” Tôi hỏi.

“Đừng có nói nhiều như vậy, rốt cuộc em có đi hay không?”

Diệp Tiêu Tiêu trợn mắt nhìn tôi một cái nói.

“Được rồi”

Tôi quay đầu nhìn Triệu Nhan Nghiên nói:

“Lão bà ngoan, chờ anh một chút, tối nay sẽ tới nhà em XXOO” Tôi cố ý nói rất lớn tiếng để cho Diệp Tiêu Tiêu cũng có thể nghe thấy.

Triệu Nhan Nghiên nhăn nhó cắn môi, khuôn mặt đỏ bừng. Nàng không nghĩ tới tôi lại làm trò trước mặt Diệp Tiêu Tiêu như vậy.

Tôi quay đầu lại nhìn thấy Diệp Tiêu Tiêu giờ phút này mặt cũng đỏ hồng, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào tôi, nhưng mà không nói gì cả.

Ra khỏi phòng học, tôi với Diệp Tiêu Tiêu một trước một sau đi trong hành lang, Diệp Tiêu Tiêu nói với tôi bằng giọng cảm hận:

“Em cho rằng có thể đem cô ra làm trò mãi như vậy ư, đúng là càng ngày càng quá đáng!”

“Là chính cô nói, chúng ta là bạn tốt, bạn tốt thì đùa một chút cũng không sao!”

“Được, đây chính là em nói đó nha, hai chúng ta là bạn tốt!”

Diệp Tiêu Tiêu giả hoạt cười.

Đột nhiên, lông tóc trên người tôi dựng đứng hết cả nên, hình như có chuyện gì đó không đúng! Giống như nàng đã đào sẵn cái bẫy chờ tôi nhảy vào.

Đi tới phòng làm việc, tôi vẫn không chút khách khí ngồi trên cái ghế làm việc của Diệp Tiêu Tiêu. Diệp Tiêu Tiêu rất là bất đắc dĩ nhưng lại không có cách nào xử lý cả, đành giống như những lần trước, kéo ghế ngồi cạnh tôi.

“Tìm em có việc gì không? Diệp đại tiểu thư.”

Tôi vắt chéo hai chân, nhàn nhả nói.

“Hôm nay em rất lợi hại đó, thoáng cái đã đánh thầy Quách phải nhập viện.”

“Sao vậy, chẳng lẽ cô vì chuyện này lại định giáo huấn em ư?” Tôi hỏi.

“Đương nhiên không phải, chỉ tìm em nói chuyện phiếm một chút, hần nhập viện là tốt nhất”

Diệp Tiêu Tiêu nói.

Nhập viện là tốt nhất? A ! Đúng rồi ! Tôi nhớ ra rồi, kiếp trước tôi từng nghe nói, Quách Tùng Thụ là một trong những người theo đuổi Diệp Tiêu Tiêu, cự kỳ đáng ghét, luôn bám dính lấy Diệp Tiêu Tiêu. Ặc

Không nghĩ tới, hành động vô tình của tôi loại bỏ đi một phiền phức rồi đó nhé ! «

Vậy thì cô cảm ơn em thế nào đây, em đã loại bỏ cho cô một phiền phức rồi đó nhé !

Tôi nói

Không đứng đắn ! Diệp Tiêu Tiêu cười nói :

Nói chính sự đi, em có biết Lý Đại Hải không ?

Lý Đại Hải ? ai là Lý Đại Hải ? Tôi kỳ quái nói.

Là cha của Lý Thiếu Kiệt, cũng là một trong những doanh nhân của thành phố Tân Giang của chúng ta.

Diệp Tiêu Tiêu nói.

Lý Thiếu Kiệt ? Nói tới hần làm gì ? Chẳng phải là hần bị bắt rồi hay sao ?

Nói đến Lý Thiếu Kiệt, đúng là tôi còn phải cảm ơn hần, nếu không có hần, thì tôi đâu có thuận lợi biến Vi Nhi thành lão bà của tôi.

Vụ án của Lý Thiếu Kiệt sắp được xét xử, mà Lý Đại Hải lại muốn em từ bỏ việc khởi tố.

Diệp Tiêu Tiêu có chút khó khăn nói.

Từ bỏ ? Tại sao lại phải từ bỏ ?

Tôi kỳ quái nhìn Diệp Tiêu Tiêu, không biết từ khi nào Diệp Tiêu Tiêu biến thành một ma cô, làm người trung gian rồi.

Đúng vậy, danh tiếng của Lý Đại Hải ở Tân Giang cũng không tệ, hẳn biết em là học sinh của cô, cho nên tìm cha cô, đã đồng ý với cha cô rằng, nếu em không tiếp tục truy cứu, thì hẳn sẽ ủng hộ sự nghiệp giáo dục của thành phố Tân Giang 20 vạn ! Đương nhiên cũng sẽ cho cá nhân em một chút tiền... !

Diệp Tiêu Tiêu nhủ mày nói :

Vốn cô không đồng ý, nhưng mà cha cô vì sự nghiệp giáo dục nên đã đáp ứng hẳn, bảo cô làm thuyết khách, Lưu Lỗi, em cũng biết, ở TânGiang có rất nhiều trẻ em không được đi học, 20 vạn này đủ xây dựng một trường tiểu học rồi... Nếu em đã nói hai chúng ta là bạn tốt, thì cô cũng không khách khí nữa, Lưu Lỗi, em có thể đồng ý với cô được không ?

165. Chương 163 : Quyên Góp 1000 Vạn

“Ai!”

Tôi thử dài, Diệp Tiêu Tiêu quả nhiên có dự mưu! Vốn nàng cũng không muốn, nhưng vì nghĩ tới sự nghiệp giáo dục, nên mới đành lòng hạ thủ.

“Thật xin lỗi, em không thể đáp ứng yêu cầu của cô.”

Tôi chậm rãi nói.

Chẳng lẽ tôi lại ngu tới như vậy, Lý Thiếu Kiệt là điển hình của loại người làm việc không suy nghĩ, thả hẳn về để hẳn tiếp tục hại tôi sao?!

Tôi thì không sợ, nhưng tôi còn hai vị lão bà nữa chứ?

Tôi không thể không làm cái việc diệt cỏ diệt tận gốc, không thì gió xuân thổi tới, mầm ươm lại về.

“Cô đoán chuyện này cậu sẽ không đáp ứng. Nhưng không sao, chuyện cha cô, cô cũng đã hoàn thành. Nhưng mà cha cô sẽ thất vọng rồi, bởi vì ông ấy đối với sự nghiệp giáo dục rất có tâm huyết.”

Diệp Tiêu Tiêu thử dài nói.

“Như vậy đi, mặc dù em không đồng ý với cha cô yêu cầu này, nhưng em cũng trích ra một khoản quyên góp cho sự nghiệp giáo dục”

Tôi nói

“Em, em quyên một khoản tiền?”

Diệp Tiêu Tiêu kỳ quái nhìn tôi:

“Lưu Lỗi, mặc dù quan hệ hai ta rất kỳ quái, giống như cô trò nhưng lại không phải, có thể là giống bạn bè một chút, nhưng mà em cũng không cần an ủi có! Lý Thiếu Kiệt làm việc xấu nên bị pháp luật trừng trị, em cũng đừng coi yêu cầu của cô là một loại gánh nặng”

“Chuyện này em đang nói nghiêm chỉnh với cô đấy, không có nói đùa đâu.”

Tôi nghiêm túc nói

Tập đoàn Ánh Rạng Đông giờ đây đang bước vào thời kỳ hoàng kim, cũng nên quyên góp vào xã hội một chút. Danh tiếng quyên tiền xây dựng trường tiểu học đúng là rất tốt!

“Ha ha, vậy em có thể quyên bao nhiêu tiền? Mười mấy đồng hay là mấy trăm đồng?”

Diệp Tiêu Tiêu cười nói

“Em có nhỏ nhen như vậy không?”

Tôi cười khở nói

Diệp Tiêu Tiêu này dường như coi tôi là một đứa trẻ rồi.

“Đây không phải là vấn đề nhỏ nhen hay hẹp hòi, mà vấn đề ở chỗ, em lấy tiền đâu ra?”

Diệp Tiêu Tiêu nói.

“À...vậy thì 1000 vạn đi, hay là 800 vạn cũng được”

Tôi nói.

“1000...Lutu Lỗi, em nói bao nhiêu? 1000 vạn à!?”

Diệp Tiêu Tiêu sợ hết hồn, có chút buồn cười nói:

“Em có lầm không đó, 1000 vạn với 1000 đồng khác nhau rất lớn đấy!”

“Nói nhầm, 1000 đồng có xây được trường tiểu học hay không, ngay cả bản thiết kế cũng không mua được!”

Tôi nói.

“Vậy em có 1000 vạn?”

Diệp Tiêu Tiêu vẫn chưa tin .

Hồ sơ nhập học của Lutu Lỗi thì nàng đã xem, hẳn xuất thân từ gia đình công nhân, lấy đâu ra 1000 vạn.

“Cũng không kém bao nhiêu cả. Tôi nói một cách đầy mơ hồ.

“Cũng không kém bao nhiêu? Cái gì gọi là không kém bao nhiêu? Rốt cuộc là thế nào?”

Diệp Tiêu Tiêu nghi hoặc hỏi.

Chính là đã có số này, còn có bao nhiêu em cũng không biết.

Tôi nói

Đã có số này là thế nào ? Đi cướp ngân hàng ư ?

Diệp Tiêu Tiêu nín nhịn hồi lâu, sau đó nói một câu như vậy.

Cướp ngân hàng ? Em mà đi cướp ngân hàng cô có thể nhìn thấy em hay sao ? Chị gái à, trí tưởng tượng của chị cũng phong phú đấy.

Tôi cũng có chút bội phục nàng, tại sao lại có thể liên tưởng tới một việc như vậy chứ, có khi còn vượt xa cả dự đoán của máy tính.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ? Em có nói hay không ! Không nói thì đừng nghĩ tới chuyện ra khỏi phòng làm việc này !

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi không nói.

Tôi theo bản năng quay đầu lại nhìn cửa phòng làm việc.

Đừng nhìn nữa, cô đã khóa cửa rồi.

Diệp Tiêu Tiêu bây giờ cũng bụng lỏng, quan hệ giữa mình và hắn chẳng có một chút câu thúc gì nữa, giờ thì còn cần gì nữa :

Nếu như mà tiểu tình nhân của cậu sốt ruột, cô cũng mặc kệ !

Diệp Tiêu Tiêu nói xong, đặc ý nhìn tôi một cái, tiện tay cầm lấy một tờ báo trên bàn, định cùng tôi trường kỳ kháng chiến.

Tôi thật không hiểu nổi cô gái này nghĩ cái gì nữa, từ sau sự kiện bao gừa thai trước kia, thì tính tình nàng đại biến, từ một cô giáo nghiêm nghị, biến thành một cô gái chuyên chơi xấu tôi.

Tôi thật hối hận khi nói câu kia ra miệng, cái loại việc quỳn tiền như thế này cứ để cho Triệu Quân Sinh làm đi, tôi việc gì phải ra mặt.

Không có biện pháp nào khác, tôi chỉ đành giải thích :

Chị gái à, em cho chị biết có được hay không !

Vậy em nói đi

Diệp Tiêu Tiêu hai mắt tỏa sáng.

Nàng biết mưu kế của mình một lần nữa lại được như ý. Tính tình của tên Lưu Lỗi này nàng biết rõ, chính là loại thích mềm không thích cứng. Mình mà không nhẽo với hắn, thì chuyện gì hắn cũng không đấu lại được mình.

Cô nghe tới phương pháp đánh máy Ánh Rạng Đông hay không ?

Tôi hỏi

Ừ, có nghe nói. Không phải lần trước báo chí chẳng ầm ĩ cái vụ có phải là sao chép hay không đó ư, sau đó thì được làm sáng tỏ rồi.

Diệp Tiêu Tiêu gật đầu nói.

Cái phương pháp đó do em viết

Tôi bình thản nói

Cái gì? Phương pháp kia là do em viết...Nha...Cô biết rồi, số tiền kia có phải do cái phương pháp này kiếm ra không? Em biên soạn một phương pháp, sau đó bán cho tập đoàn Ánh Rạng Đông...nhưng mà cái phương pháp đó làm sao có thể bán được 1000 vạn? Làm gì có khả năng như vậy.

Diệp Tiêu Tiêu bưng tỉnh đại ngộ nói.

Chuyện tôi đại biểu cho cung thiếu nữ tham dự cuộc tranh tài máy tính toàn quốc, Diệp Tiêu Tiêu cũng biết, cho nên đối với phương pháp đánh máy của tôi không có gì nghi hoặc cả. Tuy nhiên nàng lại nghi ngờ giá trị của phương pháp kia.

Đúng vậy, giống như cô nói, nhưng mà 1000 vạn còn ít đó, phương pháp này đã bán cho Microsoft, cô nói nó còn có giá trị 1000 vạn nữa không?

Tôi giải thích.

Bây giờ có thể vượt qua 1000 vạn, nhưng giá trị ban đầu không có cao như vậy.

Diệp Tiêu Tiêu gật đầu nói.

Đúng, cho nên lúc đầu em chỉ bán theo phương thức chia lợi nhuận, mà không phải là bán đứt, cho nên cái phương pháp này của em mang tới lợi nhuận không ngừng, em nghĩ 1000 vạn còn ít đó.

Tôi nói chẳng mang theo sắc thái rung động nào cả, chỉ bình tĩnh phân tích cho nàng hiểu.

Diệp Tiêu Tiêu bị những chuyện của tôi làm cho kinh hãi, nàng không thể nào nghĩ tới một thiếu niên bình thường không lớn không nhỏ, thường xuyên có những điều cười bất nhã, nhưng lại là một phú ông ngàn vạn.

Cũng trong nháy mắt này, trong lòng Diệp Tiêu Tiêu đã có chút biến hóa.

Sao vậy, đại tiểu thư, sợ chưa? Tôi cười cười nói.

....

Diệp Tiêu Tiêu hít một hơi thật sâu, trên thế giới này tại sao quái sự nào cũng tập trung trên người thiếu niên này như vậy, không nghe giảng có thể thi đứng thứ nhất, trong Đại hội thể dục thể thao thì có biệt danh là nam tử như gió, trong môn ném đĩa thì có thể ném xa hơn 100 mét, giờ tùy tiện vung tay ra hơn 1000 vạn...

Điều này làm cho nàng không thể nào bình tĩnh được, bất giác nảy sinh sự hiếu kỳ đối với học sinh này.

166. Chương 164 :tài Xế Taxi Buồn Bã

Thừa dịp thời điểm Diệp Tiêu Tiêu ngăn người, tôi vội vàng lả mình ra khỏi phòng làm việc

Hóa ra cửa phòng không khóa, Diệp Tiêu Tiêu chỉ có lừa tôi mà thôi.

Nha đầu này càng ngày càng quý kể đa đoan, ánh mắt vừa rồi của nàng làm tôi sợ hãi, xem ra sau này phải tránh xa nàng một chút.

Nếu như tiếp tục như vậy, tôi hoài nghi sẽ biến mình thành người họ Ngô thứ hai.

“Tại sao lại đi lâu như vậy?”

Triệu Nhan Nghiên đang buồn chán đợi ở trong hành lang, thấy tôi thì lập tức vui mừng nhưng cũng nhăn nhó nói.

“Diệp Tiêu Tiêu bảo anh từ bỏ khởi tố đối với Lý Thiếu Kiệt”

Tôi làm bộ bất đắc dĩ nói với nàng.

“Anh chắc chắn sẽ không đáp ứng, đúng không?”

Triệu Nhan Nghiên vòng qua cánh tay của tôi, nói.

“Tại sao em biết?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Chỉ tính riêng thời gian dài như vậy, không đủ để cho em biết hay sao”

Triệu Nhan Nghiên tự tin cười, nói:

“Nhưng mà cô Diệp có quan hệ gì với Lý Thiếu Kiệt?” “Cha của Lý Thiếu Kiệt đã đáp ứng với cha của Diệp Tiêu Tiêu, nếu như có thể làm cho Lý Thiếu Kiệt không phải chịu trách nhiệm pháp luật, thì sẽ quyên góp cho sự nghiệp giáo dục của Tân Giang 20 vạn.”

Tôi giải thích

“Vậy cô Diệp thất vọng rồi?”

Triệu Nhan Nghiên hỏi.

“Vậy cũng không phải, anh đáp ứng quyên góp 1000 vạn.”

Tôi cười nói

“Ha ha, vậy thì cái tên Lý Thiếu Kiệt kia chẳng phải là rất xui xẻo hay sao.”

Triệu Nhan Nghiên cũng cười cười. Cô gái nhỏ này theo tôi một thời gian dài, đã bị nhiễm tính xấu của tôi rồi.

“Lão bà...” Tôi cười nói.

“Dạ?”

Triệu Nhan Nghiên cau mày liếc tôi một cái, biết bộ dạng này của tôi sẽ chẳng mang tới việc tốt đẹp gì rồi.

“Buổi tối đến nhà em nhé.” Tôi hắc hắc cười nói.

“Không được, mẹ em hôm nay ở nhà.”

Triệu Nhan Nghiên lắc đầu nói.

“Vậy thì tới nhà anh đi”

Tôi suy nghĩ chút rồi nói. Nhưng mà nhà tôi đúng là rất nhỏ, hai ngày hôm nay có thêm người, lại càng thêm nhỏ. Cho nên chuyện mua 1 căn nhà lớn hơn, nhất định phải sớm hơn một chút.

“Đáng ghét”

Triệu Nhan Nghiên đỏ mặt nhỏ giọng nói:

“Vậy...anh cũng phải gọi cả chị Vi Nhi nữa.”

“Chỉ có thể giới riêng của hai chúng ta còn không tốt hay sao?”

Tôi cố ý hỏi.

“Biết rõ còn cố hỏi? Anh lợi hại như vậy, mỗi lần đều hành hạ em 7,8 lần, có lẽ em sớm bị anh giết chết rồi.”

Triệu Nhan Nghiên thẹn thùng nói.

Bởi vì Trần Vi Nhi là học sinh lớp 12, cho nên không phải tham gia Đại hội thể dục thể thao của trường, buổi tối nàng đi học thêm tới 7h30 mới về.

Triệu Nhan Nghiên gõ cửa phòng học lớp 12, chủ nhiệm lớp của Trần Vi Nhi kỳ quái đi ra hỏi:

“Em học sinh này, có chuyện gì thế?”

“Thầy ơi, em là em gái họ của chị Vi Nhi, bởi vì trong nhà có chút việc gấp, thầy có thể cho chị ấy ra ngoài một chút được không ạ?”

Triệu Nhan Nghiên làm vẻ mặt của một cô công chúa ngây thơ nói.

“A, hóa ra là như vậy! Em chờ một chút, thầy nên bảo em ấy ra ngay. »

Chủ nhiệm lớp của Trần Vi Nhi không hề nghi ngờ cô gái này, xoay người đi vào trong lớp học.

Triệu Nhan Nghiên cười quyền rũ với tôi một cái, tôi giơ ngón cái lên với nàng, nha đầu này càng ngày càng có tiềm chất gạt người. Nếu mà tôi nói thì khẳng định sẽ không có hiệu quả như vậy.

Xem ra cuộc sống sau này đúng là thoải mái, tôi với nàng hợp thành một tổ hai người, chuyên đi lừa gạt người khác.

Một lát sau, Trần Vi Nhi từ bên trong phòng học bối rối chạy ra, sau khi nhìn thấy chúng tôi, thì sửng sốt kỳ quái nói :

Có chuyện gì vậy ? Em gái họ của em đâu ? Không phải trong nhà có chuyện gấp hay sao ? »

« Chị Vi Nhi, em không phải là em của chi hay sao ! Trong nhà việc gấp mà chính là việc lão công của chúng ta máu dâm nổi lên, một mình em chống đỡ không được, cho nên mời chi đến trợ giúp. »

Triệu Nhan Nghiên cười hì hì nói.

« Hai người làm em sợ muốn chết. »

Vi Nhi trợn mắt nhìn tôi một cái, lạnh như băng nói :

« Chờ em một lát, em vào trong xin về đã ! »

Trần Vi Nhi xoay người trở về phòng học, cùng chủ nhiệm lớp nói vài câu. Chủ nhiệm lớp không chút do dự đồng ý.

Trần Vi Nhi này có bỏ học cũng không sao, dù sao đây chính là một mầm mống có thể thi vào Đại học Thanh Hoa.

“Việc này làm ảnh hưởng tới học tập của em, lúc thi không đậu, em sẽ tính sổ với anh, đến lúc đó anh phải nuôi em!”

Lúc xuống lầu, Trần Vi Nhi tức giận nói.

“Không sao, em mà thi không đậu cũng không sao cả, đến lúc đó lão công sẽ xuất ra vài trăm vạn, xây một trường đại học, rồi mời em đến học!”

Tôi khoác lác nói.

“Hừ! Em đâu có kém như thế!”

Hai tay Trần Vi Nhi kẹp lại thành một con cua, cẩu lên người của tôi.

“A...”

Tôi tru lên.

Thật ra thì tôi một chút cũng không đau, kể từ khi hiểu được việc dẫn phát dị năng trong cơ thể, việc đề kháng với đau đớn của tôi càng lúc càng cao, nhưng mà nếu tôi không giả bộ đau khổ, thì nhị nữ làm sao có thể phát tác nỗi giận trong lòng đây.

“Lão công, xe của anh đâu?”

Trần Vi Nhi thấy tôi đứng ở bên đường vẫy xe taxi thì kỳ quái hỏi.

“Đừng nói nữa, buổi sáng anh...đã.”

Tôi muốn nói là buổi sáng tôi bị bắt cóc, nhưng không muốn để hai người phải lo lắng, cho nên đừng lại không nói nữa.

“Đã? Lão công, anh không phải là chưa già đã yếu đó chứ.”

Trần Vi Nhi suy nghĩ một chút nhỏ giọng nói:

“Lão công, em đọc trên một số sách, nếu bé trai mà làm chuyện kia quá sớm, sẽ bị suy giảm trí nhớ, không phải là anh...”

“Đừng có đoán mò, đối với trí nhớ của anh, anh chỉ cần lướt qua là không quên, không tin em cứ hỏi Nhan Nghiên thì biết!”

Tại sao Vi Nhi có thể liên tưởng tới như vậy chứ, trí nhớ của tôi rất tốt, ngay cả chuyện kiếp trước tôi còn nhớ rõ mồn một.

Triệu Nhan Nghiên gật đầu, trí nhớ của tôi đã được nàng chứng kiến.

“Nhưng mà trên sách viết như vậy có phải thật hay không?”

Trần Vi Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Ha ha, nếu chị muốn cấm lão công, thì đúng là bảo anh ấy đi chết còn hơn.”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Đúng là chỉ có Nhan Nghiên hiểu rõ anh.”

Tôi nở nụ cười dâm dăng vẫy một chiếc taxi.

Sau khi tôi lên xe thì ngạc nhiên, người tài xế kia cũng sững sờ, làm bộ mặt buồn bã, nịnh hót nói:

“Đại ca, thật trùng hợp!”

“Ai là...đại ca của anh.” Tôi lạnh lùng nói.

Đây chính là tài xế taxi buổi sáng đã làm thịt tôi, buổi trưa Khương Vĩnh Phú đã gọi điện cho tôi, nói cái xe taxi này đã vào sổ đen của cảnh sát giao thông, hiện trở thành đối tượng để kiểm tra.

Ngày hôm nay, tên tài xế này mới biết được chuyện, cất bước khó khăn, đi lại phải cẩn trọng. Mình chỉ vì một chuyện nhỏ, mà bị cảnh sát giao thông ngăn lại vô số lần, tiền phạt cũng bị nộp hơn 1000 đồng.

Làm cho hấn trong đầu xuất hiện ý nghĩ tự sát, sau đó cố gắng hỏi một cảnh sát giao thông mới biết, hóa ra hấn đắc tội với một đại nhân vật, cấp trên lệnh xuống, là phải cố ý cản hấn lại.

Tên cảnh sát giao thông này hảo tâm khuyên hấn, nghĩ xem đắc tội với ai, thì nên đi nhận tội đi.

Lúc này, tài xế taxi mới nghĩ tới việc sáng nay có một đứa trẻ nói là biết cục trưởng cục công an, lập tức toàn thân túa ra mồ hôi lạnh.

Hận tới mức không tự tát mình tới 100 cái bạt tai, đây chẳng phải là mình tham tiền hay sao, kết quả chọc phải một nhân vật cường thế như vậy.

Cho nên hấn ôm một ý nghĩ, buổi sáng người này đỗ ở đây, thì hấn đánh xe tới đây chờ bồi tội. Không nghĩ tới việc thật trùng hợp, hấn vừa mới đi tới chỗ này, thì gặp ngay người này.

“Đại ca, em biết sai rồi, anh là đại nhân vật, không nên so đo với một tiểu nhân vật như em! Em biết sai rồi, xin anh tha cho em đi!”

“Anh nói gì vậy, tôi không hiểu!”

Tôi cố ý làm bộ dáng nghe không hiểu gì cả.

“Đại ca, anh đừng chơi em nữa! Em biết thu tiền của anh là không đúng, em trả lại tiền cho anh, không...Em bồi thường gấp 10 lần cho anh!”

Tài xế thấy sắc mặt tôi không chút thay đổi, buồn bã nói:

“Gấp trăm lần, gấp trăm lần có được không vậy! Anh tha cho em đi mà, đừng bảo cảnh sát giao thông bắt em nữa, trên người em còn có già, có trẻ, em không chịu được phạt như vậy đâu!”

“Chẳng phải anh biết cục trưởng công an hay sao? Còn tìm tôi làm gì?”

Tôi cười nói.

“Cục trưởng, đúng em không những biết cục trưởng mà còn biết cả Bí Thư tỉnh ủy nữa! Nhưng mà người ta không biết em!”

“A, cái này dễ thôi. Chuyện này nói với nàng đi, ông của nàng là Bí thư tỉnh ủy đó, có thể một ngày nào đó dẫn anh đi gặp?”

Tôi ôm lấy Triệu Nhan Nghiên, không chút hoang mang nói.

Tài xế vừa nghe vậy, thiếu chút nữa tè ra quần, bây giờ hẳn thực sự mới tin hẳn chộc phải tiểu nhân vật.

Bạn gái của thằng nhóc này hóa ra là cháu gái của Bí Thư tỉnh ủy, vậy thì thân phận của hắn không kém chút nào, có khi lại còn hơn.

Tại sao mình lại ngu như vậy, chộc phải hẳn cơ chứ!

Tài xế taxi nhanh chóng kéo cửa xe quỳ xuống đất, tôi thấy trên hắn đủ rồi, nên nói:

“Cảnh sát giao thông chặn anh lại, không phải vì anh vi phạm luật giao thông, sau này chú ý một chút, đừng làm chuyện như vậy nữa!”

Dù sao tôi với hắn cũng không có thâm cừu đại hận gì, dạy cho hắn một bài học là được rồi.

Tài xế taxi vừa nghe tôi nói như vậy, sao không hiểu cơ chứ. Nếu tôi đã nói như vậy, vậy thì tôi đã tha thứ cho hắn, hẳn rồi rút nói:

“Cám ơn đại ca! Cám ơn đại ca!”

“Được rồi, mau lái xe đi, tôi còn có việc phải làm đấy!”

Tôi vừa nói vừa hôn Triệu Nhan Nghiên một cái.

“Dạ Dạ! Chắc chắn sẽ không làm trễ nải chính sự của đại ca!”

Tài xế quỳ dị cười nói:

“Đi tới khách sạn buổi sáng chứ?”

“Khách sạn cái đầu ấy, đi Hoa Hưng tiểu khu!”

Vừa nói tôi kéo Trần Vi Nhi vào trong lòng.

Dạ được.

Tài xế một chân nhấn ga, cái xe phóng vọt ra ngoài. Hẳn cũng có chút hâm mộ người này mạnh mẽ, đi ra cửa còn mang theo hai người đẹp!

Nhưng mà mình cũng thật may mắn, có được sự tha thứ của hắn, trong lòng thở phào một cái.

“Lão công, chúng ta tới nhà của anh sao?”

Vi Nhi thấy tôi nói với tài xế tới Hoa Hưng tiểu khu, thì không khỏi sửng sốt.

Bình thường mỗi lần 3 người hoan hảo, đều ở trong biệt thự của Triệu Nhan Nghiên, đây là lần đầu tiên tới nhà Lưu Lỗi, Trần Vi Nhi có chút khẩn trương.

Dù sao nàng vẫn chưa chính thức ra mắt cha mẹ Lưu Lỗi, nên trong lòng có chút khẩn trương.

167. Chương 165 :dẫn Hai Lão Bà Về Nhà

“Đúng vậy. Sợ à?” Tôi trêu chọc nói.

“Có một chút, lão công, anh nói xem bác trai, bác gái có đuổi em ra khỏi nhà hay không?”

Trần Vi Nhi có chút bận tâm hỏi.

Mặc dù nàng đã sớm từ trong miệng Triệu Nhan Nghiên biết được, cha mẹ của Lưu Lỗi rất dễ tính, nhưng đây là nói với Triệu Nhan Nghiên như vậy, nhưng mình lại là người thứ ba, có thể khiến cho bọn họ mất hứng.

“Không sao, thật ra cha mẹ anh đã sớm biết em rồi” Tôi an ủi.

“Đã sớm biết em rồi? Lúc nào?”

Trần Vi Nhi sợ hết hồn, nghi hoặc hỏi.

“Em có nhớ buổi sáng hôm nọ hay không? Khi đó em tới nhà của anh đợi anh, sau đó chúng ta hôn nhau một cái, không cẩn thận bị cha mẹ anh phát hiện.”

Tôi nói

“A! Đều tại anh!”

Trần Vi Nhi xấu hổ nói.

Mặc dù tương lai mình cũng phải gọi là bố chồng, mẹ chồng, nhưng nếu như họ coi mình là một người con gái tùy tiện thì phải làm như thế nào đây!

Mới có nói chuyện được mấy câu, xe taxi đã dừng lại ở ngoài cửa Hoa Hưng tiểu khu.

Tôi tiện tay móc từ trong túi ra một tờ tiền giấy, thiếu chút nữa làm cho tài xế sợ hãi tới mức quỳ xuống, vội vàng nói:

“Đại ca, anh ngồi xe em là coi trọng em, em đâu dám lấy tiền!”

Tôi cười một tiếng, người này có chút nhân lực, tôi không nhiều lời với hắn nữa, tôi kéo hai lão bà xuống xe.

Tiếp theo là thời khắc đáng xấu hổ, nhưng mà tôi vẫn phải kiên trì mà thôi.

Mặc dù cha mẹ tôi căn bản đã ngầm đồng ý sự tồn tại của Vi Nhi, nhưng mà dù sao những người ở thế hệ trước đối với chuyện một chồng nhiều vợ vẫn khó có thể chấp nhận, đây cũng chính là nguyên nhân tôi chậm dẫn Vi Nhi về nhà.

Nhưng mà cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, sớm hay muộn cũng phải dẫn về thôi.

Sau khi mở cửa, tôi hít sâu một hơi, chuẩn bị xem nên nói những lời nào, và không nên nói những gì.

“Lưu ca, anh đã trở về.”

Người ra mở cửa chính là Tích Duyên, nha đầu này còn đang khoác một chiếc tạp dề, chắc là chạy từ trong bếp ra mở cửa.

Hà Tích Duyên chợt phát hiện ra ở phía sau tôi còn có hai người con gái xinh đẹp, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức nhận ra hai người này, nhiệt tình nói:

“Chị Vi Nhi, chị Nhan Nghiên, các chị cũng tới chơi!”

Hà Tích Duyên ở trong gia đình tôi, cho nên cũng hiểu rõ chuyện của gia đình, đối với Nhan Nghiên và Vi Nhi cũng chẳng xa lạ gì, nằng rất nhanh chóng thân mật với nhị nữ.

“Tích Duyên, con làm gì đó, mau xuống giúp mẹ nuôi một tay...”

Mẹ tôi thấy Tích Duyên chạy ra mở cửa, nhưng rất lâu sau không trở lại, cho nên cầm theo một con dao thái từ trong bếp đi ra.

Sau khi nhìn thấy sau lưng tôi là 2 người con gái thì sắc mặt lập tức trầm xuống. Mẹ tôi đi tới trước người của Nhan Nghiên nói:

“Nhan Nghiên, có chuyện gì cứ nói với bác, bác gái thay cháu làm chủ!”

“Bác gái, người hiểu lắm rồi!”

Nhan Nghiên sao không hiểu ý của mẹ tôi cơ chứ, nên nằng vội giải thích:

“Bác gái, đây là chị Vi Nhi, là một người chị tốt của cháu.”

“Chị tốt?”

Mẹ tôi kỳ quái lắm bắm một câu như vậy, không biết nói gì nữa, chỉ nhìn Triệu Nhan Nghiên.

Chẳng lẽ cô bé này bao dung tới như vậy? Lại cùng tình địch của mình làm chị em tốt?

Nhưng mà người trong cuộc còn không nói gì, thì mình còn nói cái gì nữa đây.

Huống chi cô gái nhỏ Vi Nhi này cũng là người vô tội, muốn trách thì trách con trai của mình hoa tam, nghĩ tới đây, thì trong lòng không khỏi có chút tức giận, mình và Lao Lưu cả đời làm người khôn phép, tại sao lại sinh ra một người con trai như vậy chứ?

Mẹ tôi tức giận, vung thái đao mắng:

“Thằng nhóc chết tiệt kia, kiếp trước không biết mẹ và cha con làm chuyện xấu gì, tại sao lại sinh ra một người con là Sát Thiên Đạo như vậy chứ! Hôm nay mẹ phải thay trời hành đạo, không thì con lại ra ngoài gây họa cho những cô gái khác!”

Tôi sợ hết hồn, cái thái đao này không phải là thứ đồ chơi đâu, mặc dù tôi có dị năng, đã luyện tới trình độ kim cương bất hoại, nhưng cũng không ngóc tới mức lấy dao làm vật thí nghiệm. Khi nhìn thấy động tác của mẹ tôi, tôi lập tức nhảy sang một bên.

“Bác gái, thật ra chuyện này không liên quan tới chị Vi Nhi đâu, là cháu chủ động tác hợp cho hai người bọn họ ở chung một chỗ”

Triệu Nhan Nghiên sợ mẹ tôi trách Vi Nhi, cũng vội vạng tiến lên giải thích.

“Ai!”

Mẹ tôi thở dài một hơi, sau đó đem thái đao ném xuống đất, nói:

“Già rồi! Chuyện của người trẻ bác không quản được nữa, các cháu tự giải quyết với nhau đi.”

Thật ra thì tổng lòng mẹ tôi đâu có đại gì mà chém con mình, chỉ là muốn trước mặt người ngoài dạy dỗ con mình một chút, chứ không người ta lại nghĩ mình bao che cho đứa con này, mà bây giờ, hai đứa nhóc này lại tự nhậ trách nhiệm về mình, thì mình còn nói cái gì nữa đây?

“Mẹ nuôi, thật ra thì mẹ phải cao hứng mới đúng, chỉ có Lưu Lỗ đại ca ưu tú như vậy, mới xứng đôi với chị gái xinh đẹp này.”

Hà Tích Duyên nhặt thái đao lên, khuyên nhủ mẹ tôi.

“Tại sao ngay cả con cũng nói tốt cho nó?”

Mẹ tôi sững sốt nói.

Hà Tích Duyên mặt ngọc đỏ lên, không nghĩ tới mình lại nói một câu như vậy, thiếu chút nữa bộc lộ tình cảm của mình ra ngoài.

Thông qua một thời gian tiếp xúc, Hà Tích Duyên vốn đã có chút tình cảm朦胧 lung với vị đại ca này.

Nhưng không nghĩ tới Lưu đại ca còn có hai vị hồng nhan tri kỷ, mà thái độ đối với mình chỉ giống như một người em gái, cho nên nàng đành chôn sâu tình cảm ở trong lòng.

Lúc này, cha tôi cũng từ trong nhà đi ra, thấy ngoài cửa đứng một đồng người, lại sớm nghe thấy những chuyện xảy ra, cho nên trong lòng cũng hiểu đại khái, nói:

“Mau vào nhà đi, vừa lúc cơm cũng chín rồi, tất cả vào ăn cơm đi.”

“Cháu chào bác trai.”

Trần Vi Nhi tim đập thình thịch nói.

“A, tốt! Cháu chính là Trần Vi Nhi sao, rất đẹp, mau vào đi.”

Cha tôi với chuyện này sớm đã chấp nhận, cho nên không có xúc động như mẹ tôi.

Loại chuyện này người chiếm tiện nghi là con mình, mình cao hứng còn không kịp, đâu dại gì mà mắng mỗ chứ.

Thần kinh của Trần Vi Nhi căng thẳng như dây đàn, lúc này mới thả lỏng bản thân, sau đó nàng đi một đôi dép, nắm tay Nhan Nghiên đi vào nhà.

Cha tôi kỳ quái nhìn hai nha đầu đều bám với nhau như keo sơn, len lén giơ ngón tay cái với tôi, nói:

“Quả đúng là người dòng họ Lưu nhà chúng ta!”

Tôi lúc này chỉ còn cách cười khổ, trong lòng tôi nói: đó là cha không biết con trai mình ở kiếp trước mà thôi, chẳng những một cô gái cũng không có, ngược lại còn chết trong đám cưới của người yêu mình!

Nghĩ tới đây, trong lòng tôi không khỏi phát lạnh! Cho tới bây giờ tôi còn chưa biết tại sao Triệu Nhan Nghiên lại kết hôn với Từ Khánh Vĩ!

Khi đó mặc dù tôi mỗi ngày đều bận rộn tới mảy mòi, nhưng mà cũng chú ý tới những đối tượng thăm mền nàng, nàng cùng với Khánh Vĩ chỉ có quan hệ đồng nghiệp!

Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu vì, tại sao hai người có thể đi tới hôn nhân, tại sao ngay cả một chút điểm báo cũng không có, làm cho tôi ứng phó không kịp!

Nếu như chuyện phát triển dần dần, thì tôi không bị đả kích trầm trọng tới như vậy!

Đây cũng chính là nguyên nhân tôi bị sốc rệu chết, nếu như sớm biết quan hệ của hai người, thì tim của tôi đâu có phát tác đột ngột tới vậy.

Nhưng mà chuyện gì cũng có mặt tốt, mặt xấu của nó, ở dưới địa ngục tôi gặp được Diêm Vương lão ca có bản lĩnh thông thiên, lão ca để cho tôi quay lại thời điểm năm 1994, chính là năm mà tôi với Nhan Nghiên quen nhau.

Bằng vào kiến thức và thủ đoạn của mình, tôi rất dễ bắt được trái tim của Nhan Nghiên làm tù binh, nhưng tôi lại có cảm giác bản thân mình thật hèn hạ, mặc dù tôi tự giải thích rằng là do tôi thích Nhan Nghiên, cho dù kiếp trước, hay kiếp này, nàng vẫn chỉ là một. Nhưng mà nàng có thể là một hay sao?

Có lẽ trong thế giới bình thường kia, Nhan Nghiên đang sống cùng một nhà với Khánh Vĩ...Nghĩ đến đây, trong lòng tôi đau xót, người con gái mình yêu lại có thể nằm trong lòng ngực của người khác ư.

Có thật là tôi thích Nhan Nghiên hiện tại này hay không? Hay là tôi chỉ coi nàng là thể thân của Nhan Nghiên ở kiếp trước?

Trong lúc nhất thời, tâm sự trong lòng tôi loạn như ma, trong một thời gian dài, tôi vẫn cố gắng lảng tránh vấn đề này. Nhưng mà, không nghĩ tới hôm nay không kim lòng được, nghĩ tới vấn đề đau đầu này.

Mặc dù này có chút tiếc nuối, nhưng như vậy cũng đủ rồi. Cho dù có nói như thế nào đi chăng nữa, sau khi sống lại, tôi vẫn có được Nhan Nghiên làm người yêu, vậy thì tôi còn mong muốn gì nữa đây?

“Lão công, anh nghĩ gì thế?”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi không nói lời nào, cũng không đổi giày, chỉ ngẩn ngơ đứng im một chỗ, kỳ quái hỏi.

“Nhan Nghiên, anh yêu em”

Tôi một tay ôm lấy Triệu Nhan Nghiên, nhẹ nói:

“Nhan Nghiên, tha thứ cho sự hoa tâm của anh...người anh thích nhất, vẫn chỉ có em mà thôi.”

“Lão công, anh sao lại kỳ quái như vậy? Sao tự dưng lại nghĩ tới vấn đề này?”

Triệu Nhan Nghiên bị hành động khác thường của tôi làm cho sợ hết hồn.

“Ha ha.”

Tôi khổ sở cười nói”

“Nhan Nghiên, anh...”

Tôi không biết nói cái gì cho phải nữa, bởi vì sau khi tôi sống lại, tôi đã làm rối loạn cuộc sống bình thường, thậm chí thay đổi cả cuộc đời của nàng.

Một Triệu Nhan Nghiên lãnh ngạo, không để ý bất kì nam nhân nào trong mắt đã bị tôi biến thành một cô vợ nhỏ, hơn nữa còn chịu đựng chua xót khi chia sẻ tình yêu với người con gái khác.

Tôi thậm chí hoài nghi mình sống lại có đúng không nữa, có khi cứ để Nhan Nghiên và Từ Khánh Vi sống chung mới là hạnh phúc.

Nhưng mà tới bước này, Nhan Nghiên không thể nào rời xa tôi được nữa, thậm chí còn không cản trở tôi yêu Trần Vi Nhi, cũng đã có “da thịt chi hôn” với tôi rồi. Tóm lại tất cả cũng chỉ vì cái tính háo sắc của tôi.

“Lão công, anh đừng làm em sợ!”

Triệu Nhan Nghiên thấy vẻ mặt bi ai của tôi, nàng sợ tới mức sắp khóc.

“Nhan Nghiên, anh không sao mà! Chẳng qua anh chỉ cảm thấy có lỗi với em mà thôi”

Tôi nói

“Lão công, anh đừng nói nữa, thật ra thì...”

Nhan Nghiên thiếu chút nữa thốt ra mọi việc, nhưng khi lời tới miệng rồi thì nàng dừng lại.

Nàng không dám khẳng định, những chuyện trong mộng kia có phải là thực không nữa.

168. Chương 166 :đáp Lễ

“Ăn cơm!”

Mẹ tôi là người lên tiếng phá vỡ sự suy nghĩ của hai người Nhan Nghiên và Vi Nhi.

“Đi thôi, đi ăn cơm đi.”

Tôi cười một tiếng, khôi phục bình thường nói.

Tôi đúng là có chút lo xa, vấn đề Nhan Nghiên bây giờ có phức tạp giống như trước kia đâu chứ! Chẳng phải tôi không có chuyện gì hay sao?

Triệu Nhan Nghiên vẫn cứ là Triệu Nhan Nghiên, chẳng qua khi tôi sống lại thì sự việc biến đổi đi rất nhiều mà thôi.

“Được”

Triệu Nhan Nghiên thấy đôi lông mày đang nhíu chặt của tôi giãn ra, cao hứng nói.

Không biết chuyện tiếp theo là cố ý an bài hay là trùng hợp, hai chỗ trống bên cạnh Trần Vi Nhi không có ai ngồi, mà bát đĩa của tôi được bày bên cạnh Vi Nhi, nói cách khác, hai nha đầu Nhan Nghiên và Vi Nhi một trái, một phải ngồi bên cạnh tôi.

Đúng là có một chút cảm giác giống như Hoàng đế dùng bữa, phi tử ngồi bên cạnh bồi tiếp, đúng là phúc của nhân gian!

Mà lúc này Vi Nhi cũng không còn ngại như trước kia nữa, nàng đang nhiệt tình trò chuyện với mẹ của tôi, có thể nhận ra hai người vô cùng hợp ý, đang tích cực trò chuyện về những chủ đề của nữ nhân.

Tôi thấy được tình cảnh này, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Không nghĩ tới nha đầu Vi Nhi này thật đúng là tuyệt vời, chỉ trong một thời gian ngắn đã làm cho mẹ tôi chấp nhận.

Thật ra thì tôi đâu biết rằng, mẹ tôi cũng có toan tính tiếp nhận Trần Vi Nhi từ lâu rồi, mẹ tôi nghĩ dù có như thế nào, thì nha đầu này vẫn là con dâu của mình, nếu như hai người mà căng thẳng, thì chẳng những không nể mặt con mình, mà làm cho quan hệ mẹ chồng nàng dâu sau này không được hòa thuận.

“Vi Nhi, cháu nói năm nay cháu đang học lớp 12 à?” Mẹ tôi kinh ngạc hỏi.

Vốn mẹ tôi tưởng rằng cô gái này là bạn cùng lớp, hóa ra lại hơn tôi hai tuổi!

“Vâng, bác gái.” Vi Nhi gật đầu nói.

“Đã lớp 12 rồi, cũng phải chú ý tới vấn đề học tập, đừng vì truyện này mà trễ nải đó!”

Mẹ tôi lo lắng nói:

“Đến lúc đó cháu nếu như thi không đậu, người nhà cháu tới đây tính sổ thì thật không biết phải làm sao!”

“Bác gái, người yên tâm đi, cháu sẽ không làm trễ nải việc học tập.”

Trần Vi Nhi xấu hổ cười nói

“Đúng vậy, bác gái, chị Vi Nhi xếp thứ 1 của toàn khóa học đấy!”

Triệu Nhan Nghiên phụ họa nói

“A!”

Giờ đến phiên cha mẹ tôi kinh ngạc, hai người không thể nào ngờ tới nha đầu này lại học tốt đến như vậy!

Thật kỳ quái, một cô bé ưu tú như vậy, sao lại có thể chung tình với một sắc lang đây?

Thật ra hai người cũng có chút đề cao người hạ thấp mình, con của bọn họ cũng xếp hạng 1 toàn khóa học! Nhưng mà lúc này, trong đầu bọn họ đều nghĩ tới chuyện này.

Nếu như tôi biết ý nghĩ bọn họ bây giờ, thì tôi đúng là khóc không ra nước mắt.

“Nhưng mà Vi Nhi, một khi cháu thi đại học, chẳng phải là lại rời xa Lưu Lỗi hay sao?”

Mẹ tôi thở dài một hơi nói.

Cũng không biết con mình dùng ma pháp gì, mà có thể câu dẫn được một người con gái như vậy.

“Bác gái, người yên tâm đi, cả đời này cháu chỉ là người của Lưu Lỗi thôi, cả kiếp này cháu chỉ có một lão công.”

Trần Vi Nhi kiên định nói.

Nhưng nàng lại hiểu nhầm ý của mẹ tôi, cho là mẹ tôi đang ám chỉ, nếu như sau này nàng lên đại học, gặp nhiều người ưu tú hơn tôi, mà bỏ rơi tôi theo người đó.

Cha mẹ tôi, tôi và Nhan Nghiên đều sửng sốt, không nghĩ tới Vi Nhi có thể nói ra lời kiên định như vậy, trong lòng tôi vô cùng cảm động, cho nên mới nói ra ý nghĩ của mình: “Cha mẹ, con với Nhan Nghiên cũng quyết định, sẽ thi tốt nghiệp sớm một năm. Như vậy thì có thể sớm ở chung với Vi Nhi một chỗ.”

“Thi tốt nghiệp trước một năm? Con nói cái gì đó? Không phải nói đùa chứ? Con định tham gì thi tốt nghiệp...”

Mẹ tôi đúng là có chút cứng lưỡi không biết nói thế nào.

Trong suy nghĩ của người vẫn còn cho rằng, tôi là một học sinh xấu, bắt học vô thuật thời cấp 2, nhưng lại nhớ lại cuộc thi lần trước, con của mình chỉ kém có 3 điểm là đạt điểm tuyệt đối.

Nếu như dùng lời của cô chủ nhiệm mà nói, thì đúng là không biết nói gì cả!

“Mẹ, con không nói đùa đâu, con đã học xong tất cả chương trình của cấp 3, trong thời gian này con đang giúp Nhan Nghiên học các môn còn lại, đảm bảo trong khi thi tốt nghiệp trung học phổ thông, thì sẽ đỗ thủ khoa!”

Tôi cười nói.

“Hừ, anh nói bừa, thủ khoa là em!”

Trần Vi Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn mắt híp nói.

“Được, của em, là của em.” Tôi dụ dỗ nói.

Cha mẹ tôi bắt đắ dĩ nhìn ba người trẻ tuổi trước mặt, chỉ cần bọn họ vui vẻ là được, người lớn tham gia vào làm cái gì!

“Các con tham gia thi tốt nghiệp trước, cha mẹ không phản đối, nếu như có trượt, thì cũng là một loại thử nghiệm đi.”

Cha tôi nói.

Sau khi dùng cơm với một không khí vui vẻ, hòa thuận.

Nhưng mà chuyện tiếp theo làm cha mẹ tôi trợn mắt há mồm, họ không thể nào tin được, hai cô bé này đồng thời bồi tiếp tôi ngủ, nhưng mà sự thật trước mắt, làm sao có thể không tin được cơ chứ! Bởi vì hai cô bé này sau khi dùng cơm xong, chẳng chút ngưng ngừng sắp xếp chỗ ngủ.

Có một chuyện tương đối phiền toái, chính là phòng của tôi mấy ngày hôm nay tặng cho Tích Duyên, còn mình thì ngủ ở Salon của phòng khách.

Đối với hai người con gái này, thì không thể nào ngủ ở phòng khách rồi.

Lúc này, tôi đang có chút tự hận, căn nhà này quá nhỏ, nếu như mua một căn nhà lớn hơn thì tốt rồi, nhưng làm sao tôi nói với mẹ mình được đây?

Đây đúng là một chuyện nhức đầu, có một số việc giải thích với người khác tương đối dễ dàng, nhưng mà đối với cha mẹ mình, thì lại có chút khó khăn, có lẽ đúng với câu nói: người không biết mình chính là cha mẹ của mình.

Tích Duyên cũng rất thông minh, nhận thấy sự lúng túng của chúng tôi, cho nên chủ động nói:

“Lưu đại ca, anh cùng với hai chị ngủ trong phòng, em ngủ trong phòng khách là được rồi.”

Tôi cảm kích nhìn Hà Tích Duyên một cái, tiểu nha đầu này đúng là có nhãn lực rất tốt, hai ngày nay đúng là tôi không tốt với nàng.

Nhưng mà tôi lại không biết, khi Hà Tích Duyên nói xong câu đó, trong lòng lại có một cảm giác mất mát. Trong hai chị kia, đúng là có quan hệ thân mật với Lưu Lỗi, còn mình chỉ là một em gái mà thôi.

Trước khi ngủ, cha tôi thần thần bí bí kéo tôi xuống phòng bếp, nhỏ giọng nói với tôi:

“Con với Vi Nhi đã từng chưa?”

Tôi thành thực gật đầu, cho dù tôi muốn phủ nhận cũng đâu có người tin!

“Tiểu tử, con thật là!”

Nói xong, cha tôi móc cái hộp bao gừa thai từ trong túi ra, nói :

“Cái này lần trước dùng hết rồi, tiện mua cho con một hộp, nếu không đủ, cha lại tiếp tục mua cho con.”

Hắc hắc.

Tôi cười nhận lấy bao ngừa thai nói :

” Không sao đâu, hôm nay là thời kỳ an toàn của hai nàng. ”

“Thời kỳ an toàn ?” Cha tôi vỗ đánh đập một cái vào vai của tôi nói :

“Tiểu tử, con cũng hiểu không ít chuyện đấy ?”

“Ha ha !”

Tôi cười cười, móc ra một hộp « Durex » siêu mỏng, nói với cha tôi :

“Cái này còn tốt hơn đó, đây là con kính biểu cha, đảm bảo nó sẽ mang lại cảm giác như thật !”

” Thật không ? Có đồ tốt như vậy ư ?”

Cha tôi cầm lấy cái hộp Durex, cẩn thận địa nghiên cứu. Bỗng nhiên giật mình hiểu ra điều gì đó, quát lớn :

“Tiểu tử thôi, con đưa cho cha cái này làm gì ? Đừng có chạy, đứng lại mau !”

169. Chương 167 :trò Chơi Cường Gian

Sau khi đóng cửa lại, Triệu Nhan Nghiên cười hì hì lại nói những lời trêu đùa quen thuộc :

“Chị Vi Nhi, chúng ta gọi lão công là Lưu đại ca nha !”

“Được, Lưu đại ca, anh mau cường gian Vi Nhi đi.”

Lúc này Trần Vi Nhi mặc một bộ đồ ngủ của Triệu Nhan Nghiên, cũng bởi vì Trần Vi Nhi vóc người đầy đặn hơn Nhan Nghiên một chút, cho nên bộ đồ ngủ cứ dính sát vào thân thể, làm cho bộ ngực to của nàng cứ phồng lên, đúng là kích thích dục hỏa mà.

” ”

Trong lúc nhất thời, tôi chẳng còn điều gì để nói nữa, đây đúng là một sự câu dẫn ! Đối mặt với một người mặc quần áo dính sát vào thân thể, lại còn nói anh cường gian em đi. Nếu như ai đó còn bất động, thì đúng là thái giám rồi, đương nhiên trừ nữ nhân ra.

Cho nên, tôi nghiêng người, hung hăng vật Trần Vi Nhi ngã xuống giường, dùng âm thanh độc ác nói :

“Tiểu muội muội lớn lên đúng là không tệ, mau theo đại ca vui đùa một chút ?”

Vừa nói, tôi mạnh mẽ hôn lên môi của Vi Nhi, đồng thời hai tay cũng chụp nên bộ ngực lớn của nàng.

“A... ”

Vi Nhi một tiếng thét chói tai, hô to nói :

“Đừng, có ai không cứu với !”

“Hắc, hắc, Tiểu muội muội, biết điều thì theo đại gia đi ngủ đi, nếu không là bức lão tử phải dùng tới Bá Vương Ngạch Thương Cung rồi !”

Tôi dùng lý lẽ uy hiếp nói.

Vi Nhi ra vẻ hoảng sợ, toàn thân run lên, nhưng dưới sự vuốt ve của tôi vang lên những âm thanh rên rỉ, nhưng nàng vẫn không quên nói :

“Người là đồ lưu manh, đại sắc lang...Mau buông ra. Tôi phải báo cảnh sát !”

“Tốt, em cứ báo đi, cục trưởng cục công an Khương Vĩnh Phú là bạn tốt của tôi, em cứ báo đi...”

Tôi tà ác nói.

Tôi giờ mới phát hiện, thì ra làm chuyện bại hoại lại có cảm giác thích thú tới như vậy !

Vốn tôi không hiểu tại sao xã hội vẫn còn người cưỡng gian, chỉ tốn một chút tiền là có thể giải quyết, thì tại sao phải mạo hiểm đi cưỡng gian cơ chứ, khi cưỡng gian xong lại còn vui mừng cơ chứ.

Bây giờ tôi mới biết được. Đây chính là một cảm giác khác biệt, những người biến thái cưỡng gian không mưu cầu danh lợi gì cả !

“A...Đừng mà !”

Trần Vi Nhi hô lớn :

“Xin người nhẹ tay một chút, tôi còn là một xử nữ đấy...”

“Hắc...được rồi !”

Tôi thấy Trần Vi Nhi đã khuất phục, trong lòng có một cảm giác khoái cảm không nói lên lời.

Nhan Nghiên ở một bên thích thú nhìn chúng tôi diễn trò, nàng đúng là tức cười tới vỡ bụng.

Mặc dù trước kia đã từng nhiều lần ba người hoan hảo ở chung một chỗ. Nhưng mà tôi với Trần Vi Nhi chơi trò này là lần đầu tiên !

Tôi hưng phấn chẳng kịp cởi quần áo của Vi Nhi xuống nữa, mà lập tức xé rách một mảng lớn ở quần con của Trần Vi Nhi, không nói hai lời lập tức công thành đoạt lũy.

Đừng nghĩ Vi Nhi hô to gọi nhỏ, nhưng vườn hoa bên dưới sớm đã đầy mật ngọt chỉ đợi người khác xâm phạm mà thôi.

“A !”

Vi Nhi một tiếng hét chói tai, trong miệng nói những âm thanh không rõ, khê gọi nói :

“Lão công...Mau cưỡng gian chết em đi...”

Đang lúc khẩn yếu quan đầu, cửa phòng đang khóa bỗng rắc một tiếng mở ra, mẹ tôi tức giận hùng hổ đi vào, vừa mới vào đã đập cho tôi một cái chổi, quát to :

“Con dám làm bậy ư, đang ở nhà mà dám khi dễ con gái người khác hay sao ?”

Tôi lúc này đâu có thể né tránh, chỉ kẹp chặt lấy cái chần. Bởi vì tôi với Trần Vi Nhi ở phía dưới còn đang kết hợp một chỗ, nếu như rời ra sẽ bị lộ trước mặt mẹ tôi.

Cho nên tôi chỉ còn cách gục lên người Trần Vi Nhi, che chắn cho nàng.

“Mẹ, mẹ có biết làm như vậy, con rất dễ bị liệt dương hay không...”

Tôi ủy khuất nói.

Trong lòng thì tự nhủ nếu như năng lực thích ứng của tôi không mạnh, bị đập một chổi như vậy thì thật là...

“Các con....đang làm gì đó ?”

Mẹ tôi cũng nhận thấy thật sự không giống như tướng tượng của mình, Trần Vi Nhi đang thẹn thùng nhắm mắt lại, khuôn mặt đỏ bừng, đâu có giống như là bị khi dễ đâu, mà Nhan Nghiên còn đang ở một bên cười hì hì.

“Mẹ , chúng con đang chơi trò chơi !”

Tôi bất đắc dĩ giải thích.

“Chơi trò chơi ?”

Mẹ tôi sững sốt, không nghĩ tới tình huống lại như vậy, nhưng vẫn không cam lòng hỏi :

“Vi Nhi, có phải thật không, không phải tên bại hoại này khi dễ cháu đấy chứ ?”

Vi Nhi lúc này vô cùng xấu hổ, không dám nói chuyện, khuôn mặt đã đỏ như mặt trời.

Mẹ tôi lúng túng nói một tiếng : “Các con tiếp tục.” sau đó vội vàng đóng cửa đi ra ngoài.

Chờ sau khi mẹ tôi đi ra ngoài, Triệu Nhan Nghiên rốt cục không nhịn được nữa cười lên ha ha.

Tôi nhìn thấy tiểu nha đầu này hả hê như vậy, thì nói :

“Em cứ cười đi, lát nữa xem anh thu thập em như thế nào!”

Triệu Nhan Nghiên cười nói :

“Ai sợ ai ! Chỉ sợ anh không được như vậy thôi !”

“Hừ hừ ! Có được hay không thì em lập tức biết liền !”

Vừa nói, bắt đầu nhún nhảy trên người của Vi Nhi.

Vi Nhi vốn đang kinh sợ, bỗng nhiên có một cảm giác tê dại toàn thân, nhịn không được lớn tiếng rên rĩ.

....

Mẹ tôi ở cửa nghe ngóng hồi lâu, sau đó xoay người trở về phòng, lắc đầu tự nhủ :

“Bây giờ bọn trẻ thật không hiểu nổi, chơi cái trò gì không chơi, lại đi chơi cái trò cường gian !”

” Lão bà, nếu không hai người chúng ta cũng thử một chút ?”

Thử cái gì mà thử, đã là vợ chồng già rồi, không sợ mất mặt hay sao !”

” Hắc hắc, việc này không phải do bà nữa, muốn cũng phải thử, không muốn cũng phải thử !”

Cha tôi tàn bạo kéo mẹ tôi ngã bổ nhào xuống giường.

“A ! ông còn thô bạo như vậy ư, cứu mạng !”

Mẹ tôi kêu lên...

“A, lão bà...thật...”

Cha tôi trong lòng cảm kích, đứa nhỏ này hiểu kính thứ đồ thật tốt, hôm nào lại phải lừa gạt nó một lần nữa mới được.

Tôi nằm mơ cũng không nghĩ tới, chỉ vì một trò chơi của tôi với Vi Nhi, mà lại làm cho cha mẹ tôi thêm khoái cảm trong...

....

Trong phòng khách, Hà Tích Duyên đỏ mặt tới tận mang tai, nàng đang ngồi xem ti vi, nhưng từ trong phòng của Lưu Lỗi đại ca vang lên những âm thanh dâm mị, làm sao nàng có thể an tâm ngồi xem ti vi được chứ.

Hà Tích Duyên miệng đắng lưỡi khô khi nghe những âm thanh vừa thống khổ vừa vui vẻ, không khỏi có chút tâm phiền ý loạn.

Mới vừa rồi khi mẹ nuôi đẩy cửa đi vào, nàng cũng len lén nhìn theo, phát hiện Lưu đại ca cả người trần truồng đang nằm trên người của chị Vi Nhi...

Chẳng lẽ đây là chuyện tình lữ phải làm hay sao ? Nhưng mà mẹ nàng nói với nàng, con gái chỉ khi kết hôn mới được làm chuyện đó mà !

Nhưng chị Nhan Nghiên còn đang ở chung phòng với bọn họ kia, Hà Tích Duyên nghĩ vậy thì nghi hoặc, việc này sao có thể đây ? Không cảm thấy khó xử hay sao ?

170. Chương 168 :hạnh Phúc Bị Bỏ Qua

Sau khi Vi Nhi thỏa mãn sau, gục ở trên vai của tôi lẳng lẳng hỏi.

“ Anh nói không phải đâu, em có tin anh không ? Tên kia bị trừng phạt là thích đáng, em có nhìn thấy, sau khi hấn vào bệnh viện, rất nhiều bạn học vui mừng, chỉ kém một nước là đốt pháo ăn mừng ! ”

Tôi nói.

“ Miệng lưỡi trơn tru ! Đâu có ai khoa trương như anh, ném người ta phải nhập viện, lại còn tự cho mình là anh hùng ! ”

Trần Vi Nhi phì cười nói.

“ Đúng là như vậy mà ! Đây là chuyện vì dân trừ hại, làm gì có ai trách cứ anh đâu chứ ! ”

Tôi đặc ý nói :

“ Hơn nữa, anh miệng lưỡi trơn tru từ lúc nào ? Không tin em cứ ném thử đi ! ”

Vừa nói xong, tôi lập tức đưa miệng tới.

“Đáng ghét!”

Trần Vi Nhi đẩy tôi một cái, nói.

Vốn đại hội thể dục thể thao đang hưng phấn nhưng lại bị pha ném đĩa của tôi làm cho rối tinh rối mù, làm cho mọi người bất an, kết quả làm cho Đại hội thể dục thể thao phải ngừng lại giữa chừng.

Quách Tùng Thị cũng vô cùng buồn bực, mình và học sinh kia không thù không oán, thế nhưng lại không hiểu sao hấn ném mình tới bệnh viện, nhưng còn xui xẻo hơn nữa chính là, mình được một tên học sinh nhắc nhở, nhưng đâu có biết cái đĩa bay lại quẹo sang phía mình sớm biết như vậy thì mình cứ đứng yên cho xong!

Sáng sớm ngày thứ hai, khi tôi tỉnh dậy là 7h15, trên đùi mình trái phải là hai cái chân đang quắp vào, tôi tách ra, đi tới phòng bếp, thì phát hiện Hà Tích Duyên đã dậy rất sớm, điểm tâm đã chuẩn bị xong, sau khi nhìn thấy tôi, thì đỏ mặt lên nói:

“Lưu đại ca, anh cùng với hai chị tới ăn sáng đi, em chuẩn bị cả phần ăn nữa đó”

Tôi thấy Hà Tích Duyên đỏ mặt, không giải thích được.

Nhìn lại quần áo của mình một chút, thì thấy quần áo đã đóng cúc đầy đủ, khóa cũng đã kéo lên, nhưng sao nha đầu này lại xấu hổ cơ chứ? Quả thực là quá kỳ quái!

Trở lại phòng mình, Nhan Nghiên và Vi Nhi đã tỉnh dậy, đang mặc quần áo.

Thấy tôi đẩy cửa đi vào thì sợ hết hồn, còn tưởng rằng người nhà của tôi.

“Ăn cơm đi, Tích Duyên đã chuẩn bị xong rồi.”

Tôi đóng kín cửa lại nói.

“Đâu phải anh chưa thấy đâu, hôm qua ai còn mong anh cưỡng gian tới chết đấy!”

Tôi hắc hắc nói

“Ha ha ha!”

Nhan Nghiên vừa nghe tôi nói lại chuyện này, nhất thời lại nghĩ tới cảnh mẹ tôi đột nhiên xông vào, không nhận được cười lớn lên.

“Nha đầu chết tiệt kia, cười cái gì vậy! Em cảm thấy, tối qua còn chưa đủ phải không?”

Tôi cười cười nói.

Nhan Nghiên nghe xong thì lập tức biến sắc, vội vàng lắc đầu.

Tối ngày hôm qua bị người này ấy tới bảy tám lần, thành trì của mình đã bị công phá dữ dội, buổi sáng hôm nay khi tỉnh dậy còn cảm giác chỗ đó vẫn tê dại, khi bước đi còn cảm giác không được thoải mái.

Sau khi ăn điem tâm, trước khi rời nhà, cha tôi gọi tôi lại, nhỏ giọng nói:

“Tiểu tử thôi, đồ hôm qua cho cha còn nữa hay không?”

“Sao vậy, cha dùng hết rồi ư?”

Tôi kinh ngạc nói

Cha tôi cũng quá mạnh đi? ở cái tuổi này, mà một đêm dùng hết tới tận ba cái?

“hắc..hắc..”

Cha tôi gượng cười, nghĩ thầm, còn không phải bị tiểu tử người xúi giục, làm cho dục hỏa tăng mạnh hay sao.

“ ... ”

Tôi không còn lời nào để nói nữa rồi, tôi còn đang nghĩ tại sao tôi háo sắc như vậy, hóa ra là do di truyền!

“Ở phòng con, trong ngăn kéo của cái bàn máy vi tính, có một cái hộp, cha hãy lấy đi, nếu không đủ thì phải tự đi mua thôi.”

“Tuyệt, vậy thì con mau đi học đi!”

Cha tôi chiếm được món đồ mình muốn, lập tức hạ lệnh trục khách, đuổi tôi ra ngoài.

....

“Lưu Lỗi, em đi ra ngoài một chút!”

Khi tôi mới bước chân vào lớp, thì Diệp Tiêu Tiêu đã gọi tên tôi, bảo ra ngoài một chút.

“Chuyện gì vậy, Diệp đại tiểu thư.”

Tôi hỏi.

“Chuyện quen góp tiền, cô đã nói với cha cô, cha cô muốn tìm em nói chuyện tỉ mỉ một chút, ngày mai là cuối tuần, em tới nhà cô một chuyến!”

Diệp Tiêu Tiêu nói.

Ngày mai tới nhà cô? Đi như thế nào?”

Tôi hỏi.

“Sáng mai, 8h cô đợi ở cửa trường, sau đó cô dẫn em tới.”

Diệp Tiêu Tiêu nói.

“Được, em biết rồi.”

Tôi nói. Sau đó trở về phòng học.

“Em đừng có quên đấy!”

Diệp Tiêu Tiêu đứng ở sau lưng tôi kêu lớn.

“Diệp đại tiểu thư muốn mời tôi tới nhà, tôi làm sao có thể quên được chứ!”

Tôi cười nói một tiếng rồi bước vào phòng học.

Sau một lát, Diệp Tiêu Tiêu cũng đi tới, vẻ mặt nghiêm túc, cùng với người mang vẻ mặt như một cô bé lúc này khác hẳn, trông còn tưởng là hai người. Thật ra vẻ mặt con gái biến đổi còn nhanh hơn so với Transformers

Diệp Tiêu tiêu bắt đầu giảng bài, còn tôi lại duỗi lưng một cái, gục ở trên bàn chuẩn bị ngủ bù.

Tối hôm qua “Tiếng ca vang vọng tới nửa đêm” chỉ ngủ được có hơn 2h, cho nên bây giờ cảm thấy mệt mỏi. Diệp Tiêu Tiêu nhìn phía dưới lại thấy người học sinh này, kể từ khi nhập trường cho tới nay, chưa từng nghe một tiết học nào, hơn nữa còn công khai ngủ gục trên bàn, thì không khỏi nhũn mày.

Không biết tại sao, mỗi lần ở chung với hắn một chỗ, mình rất muốn đem ra mắng, nhưng cuối cùng, mình lại ngậm bồ hòn làm ngọt, chẳng lẽ người này là khắc tinh của mình?

Một ngày nhân nhả qua đi, vốn tối hôm nay, tôi còn muốn có thêm một đêm xuân với Nhan Nghiên và Vi Nhi, nhưng mà Nhan Nghiên nói là cuối tuần nàng phải tới nhà của ông nàng.

Mà Vi Nhi thấy Nhan Nghiên nói như vậy, cũng đổi ý, nói mình phải về nhà giúp mẹ trông coi cửa hàng.

“Lưu Lỗi”

Khi tôi cầm chìa khóa xe chuẩn bị mở cửa, thì từ phía sau vang lên một âm thanh không thể nào quen thuộc hơn nữa.

Tôi quay đầu lại, thì phát hiện người đứng sau tôi là bóng đèn nhỏ Hứa Nhược Vân.

“Có chuyện gì vậy?”

Tôi xoay người nói.

Mặc dù tôi không rõ tình cảm tôi đối với nàng là loại gì, nhưng mà tôi dám khẳng định đó không phải là tình yêu, có lẽ đây chỉ là một sự tự ái của đàn ông.

Sự kiện ở quán cafe kia, đúng là đã thương trầm trọng lòng tự ái của tôi, trong ý nghĩ của nàng, nàng chỉ muốn tôi giả mạo làm bạn trai của nàng, nhưng tôi lại ngây ngốc nghĩ rằng mình đã lọt vào mắt xanh của đại mỹ nữ.

“Tớ...”

Hứa Nhược Vân nhất thời cứng họng, không biết nên nói cái gì.

Đúng vậy, mình tìm hắn làm cái gì đây?

Mặc dù trước kia từng tuyên bố rất hùng hồn trước mặt người khác, nhưng mà dù sao mình cũng chỉ là một tiểu cô nương, đối mặt với người mình thích, thì không biết nói như thế nào.

Hai người đứng im lặng, không nói một câu gì. Cuối cùng vẫn là tôi phá vỡ sự im lặng, nói:

“Cái tên Tề Đại Bằng kia có làm phiền cậu nữa không?”

Hứa Nhược Vân đỏ mặt lên, gật đầu, không nói gì.

“Vậy thì tốt, mặc dù hắn có chút ngốc, nhưng cũng là một người chân thành!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, tôi liền hối hận, tại sao tôi lại ngu như vậy! Ở trước mặt người khác khen ngợi tình địch của mình.

“Ừ”

Nhược Vân gật đầu, nhỏ giọng đáp một tiếng.

“Cậu vừa lấy tớ làm bia đỡ đạn, ha hả”

Tôi thuận miệng nói.

Lời vừa ra khỏi miệng, Nhược Vân mặt liền biến sắc, vốn khuôn mặt đang đỏ thì chuyển sang trầm xuống, miễn cưỡng cười nói:

“Ừ, cảm ơn cậu, đã giúp tớ lần này...Tớ không có việc gì nữa, nên tớ đi trước đây!”

Nói xong, nàng xoay người lại chạy đi.

Tôi sững sốt, trong lúc Hứa Nhược Vân xoay người, tôi nhìn thấy trong mắt nàng có một giọt lệ. Chẳng lẽ...

Lần này, tôi mới ý thức được câu nói kia của mình ngu như thế nào, hóa ra mọi chuyện là thực, bóng đèn nhỏ đúng là có tình cảm với tôi.

Có lẽ nàng hôm nay tới tìm tôi, là muốn nói cái gì với tôi, không nghĩ tới câu nói kia của tôi lại làm phá hỏng bầu không khí và dự định của nàng.

Tôi há hốc mồm ngây ngốc, khi tỉnh lại thì phát hiện trước mặt đã không còn ai, chỉ còn lại đèn đường và mấy chiếc là đang rơi...

Có lẽ lúc này tôi chỉ cần chủ động một chút, thì Nhược Vân đã biến thành một trong những lão bà của tôi, nhưng kết quả lại bị câu nói của tôi phá hỏng. Vốn hạnh phúc dễ dàng có được, nhưng phút chốc lại trở nên xa xôi.

Trong nháy mắt tôi cũng hiểu rõ tình cảm của mình, hóa ra tôi cũng quan tâm tới Nhược Vân.

Nhưng mà bây giờ...Tôi không khỏi thở dài một hơi.

Có đôi khi hạnh phúc chỉ trong nháy mắt người ta sẽ bắt được nó, và cũng chỉ trong nháy mắt đã rời xa.

Nếu như tình yêu đã bỏ lỡ rồi, còn có thể tìm lại được hay không? Tôi lắc đầu, mọi việc cứ thuận theo tự nhiên đi. Cũng không thể làm cho Diêm vương lão ca trợ giúp tôi sống lại một lần nữa.

Tôi mở cửa xe, bước lên, thì có một cảnh sát đội mũ ke pi, gõ vào cửa xe hai tiếng “cong cong”

Tôi cho tấm cửa kính trượt xuống, nói:

“Có chuyện gì vậy?”

“Ai cho cậu đỗ xe ở đây? Đây là đoạn đường cấm dừng, cấm đỗ biết không?”

Người đội mũ ke pi nói.

“Cấm dừng cấm đỗ? Đây chính là bãi đỗ xe của ngân hàng, đâu có quan hệ gì tới anh?”

Tôi rõ ràng là đỗ xe ở cửa ngân hàng, thì tại sao cảnh sát giao thông lại sờ gáy cơ chứ!

Hơn nữa, trên xe của tôi còn mang một giấy thông hành của Tỉnh ủy, sao lại có một cảnh sát giao thông không biết chuyện mà sờ vào mình?

“Ngân hàng thì làm sao? Ngân hàng không phải là của Nhà nước? Mà chỉ cần là của nhà nước, thì chính là địa bàn của tôi!”

Người đội mũ ke pi cương từ đoạt lý nói.

“Buồn cười, vậy thì tôi đậu xe trong bãi xe nhà mình cũng là đỗ sai quy định ư?”

Trong lòng tôi vốn tâm tình không tốt, cho nên tôi nói với giọng châm chọc.

Mà tôi cũng chẳng gì phải sợ hắn, tôi đâu có vi phạm luật giao thông, cho dù có không tuân thủ đi nữa, chỉ cần gọi điện thoại cho Khương Vĩnh Phú là xong, nhưng căn bản tôi không muốn phiền toái như vậy.

“Cậu dám nói chuyện với cảnh sát như vậy ư! Tôi thấy đúng là sau này cậu chẳng muốn lái xe nữa rồi? Mau lấy bằng lái xe ra!”

Người đội mũ ke pi dọa tôi, nói:

“Tại sao phải lấy?” Đôi mắt tôi cũng trở nên lạnh lùng.

“Tại sao phải lấy? Vì tôi là cảnh sát!”

Hắn vừa nói, vừa chuẩn bị kéo cửa xe.

Khi hắn cúi người xuống, thì tôi đảo mắt đã nhìn rõ.

Người này chẳng phải cảnh sát gì cả, đồng phục hắn mặc trên người còn nguyên dòng chữ “tiệm may XX”, nhưng do lúc này trời tối nên tôi không thấy rõ, nên tôi mới cho là cảnh sát...

Nhưng khi tới gần như vậy, lại mượn ánh đèn, tôi đã nhìn rõ sự việc. Cảnh phục là đồ đặc chế, tại sao lại có cả tấm biển quảng cáo “tiệm may XX” ở trên quần áo được!

Thì ra là một tên lừa gạt, khó trách hắn không nhận ra cái giấy thông hành ở trước xe!

Trong lòng tôi cười lạnh, nếu là một tên lừa gạt, vậy thì tốt rồi, đừng có trách tôi không khách khí.

171. Chương 169 :sự Kiện Cảnh Sát Giả

Tôi cười lạnh nói.

“Không mang?”

Người đội mũ ke pi sưng sốt, nghĩ thâm lái xe tại sao lại không mang theo Bằng lái xe?

Nhưng mà như vậy cũng tốt, hắn co mang theo thì mình lấy ra cũng đâu có dùng được gì, cho nên nói:

“Đỡ xe không đúng nơi quy định, lái xe không bằng, phạt 200 đồng, nếu không sẽ đem xe về đồn!”

“Tiền phạt? Được, anh lấy biên lai cho tôi.”

Tôi bình thản nói.

“Biên lai?”

Người mũ ke pi lại sưng sốt, hôm nay tại sao lại không được như ý vậy, bình thường phạt tiền đâu có ai cần biên lai. Nhưng mà hắn đột nhiên nghĩ ra một chủ ý:

“Muốn có biên lai thì phạt 400!”

“Bốn trăm? Cũng được, Anh cho tôi một tờ biên lai!”

Tôi mặt không đổi sắc nói.

“Cái gì?”

Người đội mũ ka pi vốn tưởng rằng hù dọa sẽ làm cho hắn không dám đòi biên lai nữa, không nghĩ tới bốn trăm hắn cũng đồng ý? Sớm biết vậy thì nói 4000 cho xong.

“Sao vậy? Không phải anh ngay cả biên lai cũng không có đấy chứ!”

Tôi hỏi.

“Biên lai dùng hết rồi! Lấy 200 đồng ra đây, nếu không đừng nghĩ đi khỏi nơi này!”

Người đội mũ ka pi xoa chân xoa tay, bắt đầu nói cùng.

“Ra vậy, vậy cũng tốt. Tôi không mang theo tiền, vậy anh theo tôi về nhà lấy!”

Tôi gật đầu nói.

Người đội mũ ka pi nghe thấy tôi khuất phục, lập tức mặt mày hớn hờ. Không thèm nói hai lời, kéo cửa xe ngói vào tổng, nói với tôi:

“ Đi thôi! Nhưng mà cậu đừng có nói đùa, nếu không tôi không khách khí đâu!”

“Tôi chỉ là một học sinh thì đùa giỡn kiểu gì!”

Tôi chỉ tay vào chồng sách ở tay lại phụ nói.

Người đội mũ ka pi nhìn thấy như vậy, lập tức vui vẻ. Hóa ra người học sinh, vậy thì tốt.

Cho nên tâm tình lập tức thả lỏng, phát phát tay, ý bảo tôi lái xe đi.

Vốn tôi định trực tiếp dạy dỗ hắn một trận, nhưng hôm nay tâm tình không được tốt, nên tôi trực tiếp lái xe tới đồn công an.

“Nhà cậu ở đâu? Tại sao đi xa như vậy mà còn chưa tới?”

“Đến rồi!”

Tôi chột một chân đạp phanh xe, người đội mũ ke pi ứng phó không kịp, đụng luôn vào kính chắn gió phía trước.

“Mẹ kiếp! Cậu muốn chết à!”

Người đội mũ ke pi bị đập đầu vào kính, đầu óc choáng váng, giận dữ nói.

Tôi xách cổ áo người này như xách một con gà đi ra cửa.

Hắn giãy giụa hai cái, phát hiện thấy không thoát, cho nên kinh hoàng nói:

“Cậu muốn làm gì?”

Chờ một lát nữa anh sẽ biết

Tôi nhắc người đội mũ ke pi vào đồn công an.

Người đội mũ ke pi thấy tôi muốn đem hắn tới đồn công an, lại bình tĩnh, dường như chuẩn bị xem kịch vui.

Tôi cũng không nghĩ nhiều, đi thẳng vào đồn công an, đem người đội mũ ke pi ném trên mặt đất, nói với người cảnh sát trực ban:

Tôi tới báo án, tôi bắt được một cảnh sát giả!

“Cảnh sát giả?”

Người cảnh sát trực ban ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên mặt đất là người đội mũ ke pi nhất thời chau mày.

“Anh rể, cứu em!”

Người này vốn đang bị tôi một chân dẫm lên người, không nhúc nhích được, nhìn thấy người cảnh sát trực ban, lập tức cầu xin tha thứ nói.

Người cảnh sát trực ban trong lòng thầm mắng, thằng này ngu quá, mày gọi ra để chết cả đám à!

Việc này tốt lắm, nếu như đã biết quan hệ, thì việc này tương đối dễ làm, nhưng mà ngoài miệng hắn lại nói:

Người này không phải là cảnh sát giả, mà là cộng tác viên của cục chúng tôi!”

“Cộng tác viên? Cộng tác viên tại sao lại mặc quần áo cảnh sát giao thông!”

Tôi lạnh lùng hỏi. Người cảnh sát trực ban này là anh rể của người này, thì lời nói của hắn tôi làm sao tin tưởng được!

“Mặc quần áo nào do đồn công an chúng tôi quyết định, người ngoài không cần biết!” Có thể thấy người trực ban này không muốn nói nhiều.

“Vậy sao? Vậy cộng tác viên có quyền phạt tiền người khác hay không?!”

Tôi không buồn tha nói.

“Phạt tiền? Tại sao không! Tôi có quyền, thì hắn cũng có!”

Người cảnh sát trực ban này thấy tôi vẫn còn dẫm lên người kia, thì không đành lòng.

“Vậy cộng tác viên có giấy chứng nhận hay không, mang cho tôi xem một chút!”

Tôi có chút nổi giận, thiên vị em vợ mình cũng đừng nhiều tới như vậy!

“Cậu sao nói nhảm nhiều như vậy, mau để cho hắn đứng dậy!”

Người cảnh sát trực ban không nhịn được nữa, đưa tay đẩy tôi.

Tôi đương nhiên không để cho hắn vừa ý, hời hợt đưa tay ra đỡ, hắn lập tức lão đảo bật lại.

“A, phản rồi! Mày dám đánh lén cảnh sát?”

Người cảnh sát trực ban kia tức giận, hai mắt trợn trừng, chỉ vào người của tôi kêu lên.

“Mau hạ cánh tay xuống, đây là thái độ của cảnh sát các anh hay sao?”

Tôi trừng mắt liếc hẳn một cái.

“Thái độ gì? Đối với người tốt đương nhiên phải có thái độ khác, nhưng đối với những người như mày thì phải như vậy!”

Người cảnh sát trực ban thấy tôi không cho hắn mặt mũi, thì tức giận tới mức mất đi lý trí.

“Vậy ý của anh nói tôi là người xấu rồi? Anh nên biết, tôi tới báo án!”

“Báo án? Tao thấy mày tới đây để quấy rối, có ai không, mau bắt thằng này lại!”

Người cảnh sát nhìn vào bên tổng, hô lớn.

“Làm người không nên quá kiêu ngạo, làm việc gì cũng nên để cho mình một đường lui, đừng trách tôi không nhắc nhở anh, nếu chuyện này mà xử không tốt, thì anh sẽ thất nghiệp đó!”

Tôi cố nén phần nộ trong lòng nói.

“Uy hiếp tôi hả? Ha ha! Trương Đại Minh tao chưa bao giờ thấy người nào như vậy! Tao nói cho mày biết, nếu tao thích, tao sẽ bắt giam mày lại.”

Người cảnh sát trực ban nói.

Lúc này, có hai người từ bên trong chạy ra, nói với tên cảnh sát trực ban”

“ Trương ca, có chuyện gì xảy ra vậy!”

“Bắt tiểu tử này cho tôi, phải chiếu cố hẳn cho tốt, hẳn dám đánh lén tôi!”

Trương Đại Minh chỉ vào người của tôi , nói.

“Ai? Trương ca, đây không phải là em vợ anh hay sao?”

Hai người kia kinh ngạc chỉ vào người đội mũ ke pi dưới đất.

“Hừ! Ngay cả em vợ Trương ca cũng dám đánh, tao thấy mày không muốn sống nữa rồi!”

Người này tức giận nói.

Vừa nói, hai người này đồng thời tiến lên, chụp vào người của tôi, tôi đầu để cho họ được như ý, lập tức tránh sang một bên.

“Hóa ra có chút bản lĩnh?”

Hai người cảnh sát kia cũng sửng sốt nói:

“Nhưng mà nếu đã vào chỗ này rồi, thì không dễ ra ngoài như vậy đâu!” Vừa nói, hắn liền cầm lấy một chiếc dùi cui điện, mở chốt, lắc lắc trên không trung.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, tại sao lại dùng đến chiêu này? Đây chính là chiêu thức mà tôi bị Dương Thi Quang sử dụng tra tấn mà?

“Hai người tốt nhá đừng có mà sử dụng thứ vô dụng này, cũng đừng trách tôi không nhắc nhở trước, không thì thu hoạch đầu năm sẽ mất đi đấy!”

Tôi mặt không chút thay đổi nói.

Cái gì, Ha ha ha ha! Chỉ dựa vào mày?

Hai tên này như nghe thấy một chuyện cười, lập tức phá lên cười.

Vừa lúc đó, cửa phòng bị đẩy ra, có một người trung niên tầm hơn 40 tuổi đi vào, nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì sửng sốt, lập tức nghiêm túc hỏi:

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Lý sở, chúng tôi đang bắt một tên tới Đồn công an gây rối!”

Trương Đại Minh vội vàng giải thích.

Tính tình của vị Lý Sở trưởng này thì hẳn biết, nổi danh tích cực, nói một không hai, phá án rất thật tình, nếu như hẳn biết mình vì việc riêng mà thiên vị, thì mình chắc không chịu nổi. Cho nên liếc mắt với hai người kia, nói:

“Trước tiên, cứ dẫn hẳn đi, sau này tôi sẽ thẩm vấn!”

“Đợi một chút, tôi không có hỏi anh!”

Lý sở trưởng trừng mắt liếc nhìn Trương Đại Minh, có phải là đùa không vậy, bảo người này tới đồn công an gây rối, có chết hẳn cũng không tin? Đánh chết hẳn cũng không tin!

Nhưng ngay sau đó hẳn xoay người lại hòa ái nói với tôi:

“Vị tiểu huynh đệ này, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Không thể nào? Cái tên Lý sở trưởng này cũng quá tin tưởng tôi đấy chứ? Chẳng lẽ hẳn biết tôi? Vì vậy, tôi đem chuyện bắt được tên cảnh sát giả nói lại một lần.

Chỉ thấy Lý sở trưởng trợn mắt há mồm, chỉ vào người đội mũ Ke pi trên mặt đất nói:

“Trương Đại Minh, cậu ta nói có phải là thật hay không?”

“Lý sở trưởng, người đừng nghe hẳn nói lung tung...Thật ra thì...”

Trương Đại Minh vội vàng giải thích.

“Không cần nói gì cả, chuyện này tôi có quyết định, hai cậu kia, mau đem tên giả mạo cảnh sát này lại chỗ tôi!”

Lý sở trưởng ra lệnh với hai người cảnh sát kia.

“Anh rể cứu em, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Người đội mũ ke ki hoảng sợ nói.

Trương Đại Minh vừa nghe, thì tức đến nổ phổi! Đúng là rèn sắt không thành thép, mình bao che cho hẳn, giờ lại bị Sở trưởng mắng!

Lúc này hẳn nói như vậy, thì người gốc cũng nhận ra được điều khác thường.

“Hóa ra là thân thích à! Tốt, rất tốt, Trương Đại Minh, tôi thấy cậu không cần làm cảnh sát nữa rồi, phải không? Chúc trách của một cảnh sát cậu đã quên rồi ư ”

Lý sở trưởng cười lạnh nói :

“ Cậu lập tức nộp súng và thẻ ngành, sau đó tạm nghỉ đợi lệnh ! ”

“ Sở trưởng, tôi... ”

Trương Đại Minh lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, nhưng mà vị sở trưởng này tuy cẩn thận, nhưng hôm nay sao lại dị thường tới như vậy ? Vừa mới tới đã kết luận là mình sai ?

“ Không cần nói gì nữa ! ”

Lý sở trưởng khuôn mặt lạnh lùng nói. Hẳn xoay người không thèm nhìn tới nữa, chỉ còn Trương Đại Minh ngồi ủ rũ trong phòng.

“ Tiểu huynh đệ, thật xin lỗi ! Là tôi quản không tốt thủ hạ của mình ! ”

Lý sở trưởng nói với tôi.

“ Không sao đâu, cháu còn phải cảm ơn chú đã tới kịp thời tới đây ! ”

Tôi thấy chuyện đã giải quyết xong xuôi, nên không nói gì nữa.

“ Đúng vậy, đúng vậy ! ”

Lý sở trưởng đưa tôi ra khỏi đồn công an, đồng thời lại còn hứa hẹn, tên giả mạo cảnh sát này sẽ bị nghiêm trị không tha.

Thấy tôi rời đi, Lý sở trưởng rất cục thờ phào nhẹ nhõm, rất may là mình tới kịp thời, nếu không thì chuyện hôm nay mà loang ra, mình lại phải chịu tiếng xấu với người khác.

Hôm trước mình đi cục công an thành phố làm việc, thấy cục trưởng Khương Vĩnh Phú xưng huynh gọi đệ với hần, sau hỏi ra mới biết, người này là cháu rể của Triệu Bí thư !

Một người như vậy, đánh chết hần cũng không tin, là rảnh rỗi tự dưng tới đồn công an quấy rối !

Hơn nữa nhớ lại hành động của Trương Đại Minh, thì rất dễ nhìn ra đúng sai.

Nhưng mà cũng tôi nghiệp cho Trương Đại Minh bị khai trừ không biết vì sao.

172. Chương 170 :tôi Là Cô Giáo Của Hần

Tôi vừa định đáp ứng chợt nhớ tới sáng mai còn phải tới nhà Diệp Tiêu Tiêu, cho nên nói :

“ Cha, cô chủ nhiệm lớp con bảo ngày mai tới nhà cô ấy một chuyện. ”

“ Chủ nhiệm lớp tìm con ? Tìm con làm gì ? Nói, có phải con ở trường học làm chuyện gì không tốt hay không ? ”

Cha tôi nghe nói cô giáo chủ nhiệm lớp tìm tôi, thì liền tưởng ngay tới phương diện không tốt.

“ Cha, bây giờ con là ủy viên học tập đó ! ”

Tôi cả giận nói.

Cha tôi kiểu gì vậy, nói chuyện tới bao giờ thì tươi cười, nhưng nói tới việc chủ nhiệm lớp tìm thì sắc mặt biến đổi, còn nhanh hơn Transformers.

“ Đúng vậy, giờ con của chúng ta là cán bộ lớp rồi, chủ nhiệm lớp tìm nó đương nhiên để thương lượng công việc ! ”

Mẹ tôi nhìn tôi nói :

“ Lão Lưu, sau này phải sửa lại, con của chúng ta đâu có giống với thời điểm cấp 2, ông đừng nên dùng ánh mắt đó đánh giá vấn đề được không ! Con của tôi bây giờ đâu có xếp hạng từ dưới lên, mà là người đứng thứ nhất toàn khóa, ông nói đi, con của chúng ta đã mang lại cho chúng ta bao nhiêu hạnh phúc đây ? ”

Ba tôi nghe mẹ tôi nói như thế, lập tức xin lỗi, nói :

“ Đúng ! Đúng ! Cô giáo tìm con đương nhiên là để thương lượng công việc của lớp, con thấy cha đúng là quá nóng giận rồi ! Nếu như vậy, Tiểu Lỗi, ngày mai con đi tới nhà cô giáo trước, sau đó về thì cùng chúng ta tới Diêm Hòa thôn ! ”

Một đêm yên tĩnh.

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi vội vã rời khỏi giường, ăn mấy miếng cơm, sau đó xuống nhà, do ngày hôm qua đã nói với cha mẹ tôi, nên họ không nói gì cả.

Đi tới bãi đỗ xe của ngân hàng công Thương, khởi động xe đi tới trước cửa trường Tú Trung.

Cách rất xa đã nhìn thấy Diệp Tiêu Tiêu đứng trước cổng trường, thỉnh thoảng còn giơ tay xem đồng hồ.

Hóa ra Diệp Tiêu Tiêu tới sớm hơn tận 20 phút so với thời gian hẹn.

Tôi bấm còi ô tô.

Diệp Tiêu Tiêu liếc mắt một cái, không có để ý.

“ Bíp...Bíp ! ” Tôi lại nhấn thêm 2 tiếng.

Diệp Tiêu Tiêu chán ghét nhìn cái xe Jetta của tôi, còn mang theo chút bực bội.

Cái xe này vô duyên vô cố đứng ngay rìa đường, xung quanh không có xe cộ gì, mà vẫn bấm còi, có đúng là bị thần kinh rồi không !

Tôi thấy Diệp Tiêu Tiêu không phát hiện ra tôi, bất đắc dĩ, chỉ còn đành kéo mở cửa xe, vẫy tay với Diệp Tiêu Tiêu nói :

“ Đại tiểu thư, chẳng nhẽ cô quên đeo kính hay sao ? ”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi đột nhiên từ trên xe bước xuống, giật mình, khi nghe tôi đặt câu hỏi, có chút nghi hoặc nói :

“ Đeo kính ? Đeo kính làm gì ? bình thường cô đâu có đeo kính ! ”

“ Ý của em là, em hai lần bấm còi, tại sao cô lại không nhìn thấy ! Ở đây có 2 loại khả năng, một là mắt cô hỏng rồi, hai là cô coi em như không khí. ”

Tôi vươn tay, quơ quơ trước mặt Diệp Tiêu Tiêu.

“ Đáng ghét, ai biết là cậu, tôi còn tưởng là cái xe nào bị điên, đứng trước cổng trường bấm còi lung tung ! ”

Diệp Tiêu Tiêu nói ngược lại tôi.

“ ”

Tôi toát mồ hôi ! Cô gái này đúng là tới chết vẫn không quên nói lý.

“ Lên xe đi. ” Tôi động tác mời lên xe.

“ Tại sao phải lên xe ? ”

Diệp Tiêu Tiêu trợn mắt nhìn tôi một cái nói.

“ Được rồi, vậy cô nói cho em biết nhà cô ở chỗ nào, sau đó em đi xe, cô chạy bộ. ”

Tôi vừa nói đồng thời mở cửa xe, chuẩn bị lên xe.

“ Đợi một chút. ”

Diệp Tiêu Tiêu liếc tôi một cái, mở tay lái phụ, chui vào.

Tôi bất đắc dĩ cười cười, khởi động xe.

“ Nhà cô ở chỗ nào ? ”

Xe đã khởi động, những vẫn không thấy Diệp Tiêu Tiêu nói gì, tôi đành mở miệng hỏi.

“ Cô vẫn còn chưa ăn sáng. ”

Diệp Tiêu Tiêu không nhìn tôi, nhưng lại nói như vậy.

.....

Tôi vô cùng buồn bực, chưa ăn sáng thì có quan hệ gì tới tôi !

“ Cô vẫn chưa ăn sáng. ”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi không nói lời nào, cho là tôi không nghe thấy, lại dùng âm thanh lớn hơn một chút, nói.

“ A ” Tôi nói.

“ Cô đói. ”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi có phản ứng, nên tiếp tục nói.

“ A. ” Tôi nói nói.

“ Em bị làm sao vậy, điếc à ! ”

Diệp Tiêu Tiêu tức giận quá.

“A, lúc này chưa điếc, bây giờ thì bị hết điếc rồi.”

Tôi vừa nói, vừa ấn lỗ tai.

“Em....Em giỏi thật!”

Diệp Tiêu Tiêu cắn răng một cái cả giận nói. Sau khi nói xong, lại có cảm giác không hiểu, hẳn là một học sinh của mình thì tức giận cái gì, buồn cười nhất là chuyện mình còn kêu đói bụng, nghĩ tới những thứ này, trên mặt Diệp Tiêu Tiêu cảm thấy nóng dần lên.

Tôi nhìn thấy mặt Diệp Tiêu Tiêu như một con hỏa long, đỏ hồng lên, kỳ quái hỏi:

“Cô rất nóng à?”

“Đúng, nóng muốn chết”

Diệp Tiêu Tiêu tức giận nói.

“A, được”

Tôi tiện tay mở ra điều hòa trong xe chuyển sang chế độ lạnh, hơi lạnh từ phía sau, phía trước thổi vào mặt Diệp Tiêu Tiêu.

“Em có bệnh không, mùa đông lại để chế độ lạnh!”

Diệp Tiêu Tiêu bị gió thổi một cái giật mình, hốt hển kêu lên.

“Đại tiểu thư, cô làm sao vậy, cô nói cô nóng, em mở điều hòa cho cô còn gì.”

Tôi cũng có chút tức giận. Diệp Tiêu Tiêu chẳng phải là cố tình gây sự hay sao, nếu như không phải “số tuổi” của nàng lớn hơn tôi, thì tôi đã sớm một cước đuổi nàng xuống xe rồi.

“Đó chỉ là em nói thôi!” Diệp Tiêu Tiêu cãi ngược, nói.

....

Tôi lắc đầu, tắt điều hòa nói:

“Coi như em chưa nói gì.”

Hồi lâu, chúng tôi không ai nói lời nào, tôi cũng lười so đo với một cô bé, mấy ngày hôm nay, nào thì bị Hoàng Hữu Vi quấy rầy, sau đó bỏ lỡ Hứa Nhược Vân, rồi lại bị cảnh sát giả làm phiền!

Sau này có lẽ phải tìm mấy hộ vệ mới được, những chuyện nhỏ nhặt như thế này, giao cho bọn họ làm là tốt rồi.

“Em..”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi không nói gì, cho là tôi tức giận, nhưng vừa mở miệng thì tôi đã phanh gấp tạt xe vào ven đường.

“Xuống xe!”

Tôi lạnh nhạt nhìn Diệp Tiêu Tiêu nói.

“Làm gì?”

Diệp Tiêu Tiêu sửng sốt, thấy tôi muốn đuổi nàng xuống xe, này mới ý thức được việc đã trở nên nghiêm trọng, do dự một chút, điềm đạm đáng yêu nói:

“Thật xin lỗi, lúc này là cô chỉ đùa mà thôi...”

“A...” Tôi gạt đầu.

“Vậy thì em không bắt cô phải xuống xe nữa rồi.”

Diệp Tiêu Tiêu dùng âm thanh như chim hót nói.

“A”

Sắc mặt tôi vẫn không có chút thay đổi.

“Em có chuyện gì vậy, tôi đã xin lỗi và nói như vậy rồi, em còn muốn như thế nào ?

Xuống xe thì xuống xe, có gì đặc biệt hơn người đâu! Hừ!”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi thờ ơ, cả giận nói.

“Đại tiểu thư, cô có đói bụng không?”

Tôi chỉ vào một hiệu ăn ven đường nói:

“Xuống xe, đi ăn sáng.”

Diệp Tiêu Tiêu giương mắt nhìn cái cửa hàng ven đường, lúc này mới kịp phản ứng, hóa ra mình bị chơi xỏ, nhưng chẳng thể làm gì, liếc mắt nhìn tôi một cái.

Diệp Tiêu Tiêu cũng không hiểu, tại sao mỗi lần cùng hấn đấu võ mồm thì người thua trận toàn là mình, chẳng lẽ người này là khắc tinh của mình?

“Hoan nghênh quý khách quang lâm, xin hỏi các vị có mấy người?”

Cô gái tiếp khách nhìn tôi và Diệp Tiêu Tiêu cười rất tươi.

“Cô không biết đếm hay sao!”

Diệp Tiêu Tiêu vốn đang tức giận, lúc này trực tiếp trút lên người cô gái tiếp khách.

Cô gái tiếp khách này thấy Diệp Tiêu Tiêu hung hãn như vậy, thì trong lòng cũng hiểu được, cô này tức giận ở đâu đó rồi mới tới đây phát tiết.

Bình thường, khách hàng như vậy cũng không ít, chỉ đành bất đắc dĩ nở nụ cười nói:

“Hai vị, xin mời sang bên này!”

Tôi cười với cô gái tiếp khách, sau đó móc ra 100 đồng, tiện tay nhét vào tay nàng, coi như tiền trà nước.

Cô gái tiếp khách thấy tôi cười, trong lòng đã bình thường trở lại, thấy tôi cho nàng tiền trà nước, thì vô cùng cao hứng, xoay người dẫn hai người chúng tôi tới một chiếc bàn trống.

“Hai vị dùng gì vậy?”

Sau khi cô gái tiếp khách đi, thì một người bán hàng cầm thực đơn đi tới, hỏi.

“Dem cho cô gái này đi.”

Tôi chỉ tay, bảo người bán hàng đưa thực đơn cho Diệp Tiêu Tiêu.

Diệp Tiêu Tiêu mở thực đơn ra, không khỏi sợ hết hồn, những món ăn bên trong đắt tiền tới dọa người, một cái bánh bao hấp mà tận 50 đồng, một bát cháo thịt lạc pha trứng mà bán tận 30 đồng! Nếu vậy thì bữa ăn này phải hết trọn một tháng lương của mình.

Diệp Tiêu Tiêu lè lưỡi, lông mày nháy lên, nói với tôi:

“Em hôm nay mời khách phải không?”

“Đâu có cô giáo nào bắt học sinh mời?”

Tôi cố ý nói.

“Hai chúng ta là bằng hữu, đây là do em nói!”

Diệp Tiêu Tiêu giảo hoạt nói.

“Nhưng mà bằng hữu thì cũng phải do chị mời khách?”

Tôi chìa tay nói.

Không tính, một người con trai, và một cô bé ăn cơm chung với nhau, thì làm gì có chuyện cô bé đó phải chiều đãi!”

Diệp Tiêu Tiêu không yếu thế, nói.

“Đại tiểu thư, tuổi của cô còn là một cô bé hay sao?”

Tôi cười nói.

“Hừ! Tuổi của tôi thì sao? Tôi tốt nghiệp rồi, mà mọi người vẫn còn nói tôi 18 tuổi!”

Diệp Tiêu Tiêu phản bác nói

“Hmm, thời điểm cô lên cấp 2, có lẽ trông cô chỉ mới 10 tuổi!”

Diệp Tiêu Tiêu này quả thật chẳng có gì khác một cô bé.

“Không tranh cãi với em nữa, dù sao thì em cũng nói mời khách!”

Diệp Tiêu Tiêu trợn mắt nhìn tôi một cái nói.

“Em nói mời khách lúc nào? Em cũng chỉ còn có 200 đồng tiền vé xe nữa mà thôi!” Tôi móc từ trong túi ra 200 đồng.

“Em tại sao lại không nói sớm!”

Diệp Tiêu Tiêu tức giận, chỉ vào những món ở thực đơn, nói với người bán hàng:

“Tôi muốn cái này, cái này và cái này nữa...”

Người bán hàng nhìn đôi “Tiểu tình lữ” đấu võ mồm, không khỏi mỉm cười, khẽ cười nói: “Tiểu thư, ví tiền của bạn trai cô ít như vậy, mấy món này đã vượt qua 200 đồng rồi.”

“Ai...Ai nói hấn là bạn trai của tôi a!”

Diệp Tiêu Tiêu đỏ mặt lên, vội vàng giải thích :

“ Tôi...Tôi là cô giáo của hấn ! ”

“ Cô giáo ? Cô giáo thì làm sao, những năm gần đây thầy trò yêu nhau là chuyện bình thường, bạn trai tôi cũng là một giáo viên phụ đạo cho tôi đấy ! ”

Người bán hàng nói một cách rất tự nhiên.

173. Chương 171 :quan Hệ Kỳ Quái

Tôi nhìn trong danh sách là một thực đơn dài, khi người bán hàng quay đi rồi, thì tôi tàn bạo nói.

“Ai cần em lo! Không ai thèm lấy cô càng thích!”

Diệp Tiêu Tiêu tức giận nói.

“Vốn em có ý tốt lại thành người lòng lang dạ thú.”

Tôi nhỏ giọng cắn môi nói.

“Em nói gì?”

Diệp Tiêu Tiêu nghe xong vội la lên.

“Không có gì”

Tôi nói:

“Thức ăn tới rồi, mau ăn đi.”

Diệp Tiêu Tiêu nhìn bàn thức ăn mê người, nàng muốn ăn thật nhiều, nhưng trong lòng tính toán, mình đúng là quá tham ăn, ăn nhiều quá béo lên, đến lúc đó không ai thèm lấy...

“Diệp Tiêu Tiêu, thật sự là cậu sao!”

Bỗng nhiên có một âm thanh vui mừng truyền tới.

Diệp Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, kinh hô:

“Vương Trí Viễn, tại sao là cậu? Không phải cậu ra nước ngoài rồi sao?”

“Chỉ mới trở về thôi, mấy hôm trước gọi điện thoại cho cậu, nhưng bác trai bác gái bảo cậu không có ở nhà, đang ở trường học!”

Vương Trí Viễn hưng phấn nói.

“Đúng vậy, tớ làm sao có thể sánh với Vương đại công tử được, chẳng qua tớ chỉ là một cô giáo nghèo mà thôi.”

Diệp Tiêu Tiêu chợt nhớ tới cái bảng thực đơn giá cao ngất kia, có chút mất mát nói.

“Đâu phải vậy, Tiêu Tiêu tới được chỗ này ăn uống, thì sao là nghèo được?”

Vương Trí Viễn cười cười nói:

“Nghèo là tớ mới phải, bây giờ còn chưa có công ăn việc làm”

“Đây là do người khác mời tớ.” Diệp Tiêu Tiêu ngược ngược nói.

Lúc này Vương Trí Viễn mới chú ý tới tôi ngồi bên cạnh, trên dưới cẩn thận đánh giá một phen nói:

“Không nghĩ tới Tiêu Tiêu lại chấp nhận lời mời của một người con trai!” Thanh âm của hắn tràn đầy ghen tị.

“Anh là Vương Trí Viễn sao? Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ là học sinh của Diệp Tiêu Tiêu mà thôi!”

Tôi lạnh lùng nói.

Không biết tại sao, mặc dù cử chỉ của Vương Trí Viễn này hào phóng, ôn văn nho nhã, nhưng mà tôi hết sức chán ghét hắn.

Vương Trí Viễn thấy tôi nói thế, sắc mặt trở nên mừng rỡ, giống như một ngôi sao sáng, cao hứng nói:

“Xin chào bạn nhỏ, tôi là bạn học của Diệp Tiêu Tiêu. Tôi họ Vương, có thể gọi tôi là chú Vương là được rồi.

Sau khi nghe mấy câu này, trong lòng tôi sinh ra cảm giác chán ghét hắn vô cùng.

Chưa cần biết người có tư cách làm chú hay không, nhưng chỉ lớn hơn có 4,5 tuổi thì đòi làm chú ư? Nằm mơ đi.

Hơn nữa, lão tử cũng hơn ba mươi tuổi rồi, lại phải gọi một tiểu hài tử như người bằng chú ư?

“Thật xin lỗi, tôi không biết anh, và cũng không muốn biết.” Tôi không thèm nhìn Vương Trí Viễn, chậm rãi nói.

“Việc này...”

Vương Trí Viễn trong lúc nhất thời không biết làm như thế nào cho phải, sững sờ đứng tại chỗ, rất lâu không nói thành lời.

Lúc này hắn còn đang kỳ quái, một học sinh sao có thể mời cô giáo đi ăn sáng đây? Bây giờ người học sinh này khinh thường mình như vậy, mà Diệp Tiêu Tiêu không chút phật lòng.

Trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, nghĩ mãi mà cũng không hiểu vài sao.

“Tiêu Tiêu, nếu không ngại thì tính thêm một người nữa được không, bữa cơm này do tớ trả tiền.”

Không đợi Diệp Tiêu Tiêu tỏ thái độ, tôi đã lạnh lùng nói:

“Nhưng tôi lại để ý, hi vọng anh không quấy rầy tôi dùng cơm!”

Vương Trí Viễn tức muốn nổ phổi, nhưng lại cố nín nhịn, bởi người tới là hắn!

Nhưng hắn lại không nghĩ tới, khi mình mới vào nơi này đã gặp được ngay Diệp Tiêu Tiêu!

Mà Diệp Tiêu Tiêu đang ở trước mặt, mình mà tức giận thì đúng là mất đi phong độ của bậc chí sĩ, nên đành nói:

“Vậy thì thôi Tiêu Tiêu, tớ thấy vị tiểu bằng hữu này rất không hoan nghênh tớ, nên hôm khác chúng ta gặp nhau vậy!”

Trong câu nói của hắn, còn cố ý nhấn mạnh ba chữ “tiểu bằng hữu” coi như tôi là một đứa trẻ con không đáng nói chuyện, mình đại nhân đại lượng, sao phải đi so đo với một đứa trẻ con.

Diệp Tiêu Tiêu cũng nhíu mày, Vương Trí Viễn này mặc dù là một trong những người theo đuổi nàng, nhưng mà ấn tượng của nàng với hắn cũng tốt, có một chút hảo cảm, cũng không phải là người khiến nàng chán ghét.

Mà bây giờ, Diệp Tiêu Tiêu thấy học sinh của mình lạnh nhạt với Vương Trí Viễn, thì chẳng những không có trách cứ, mà trong lòng lại cảm thấy thích thú, vui mừng, chẳng lẽ hắn ghen?

Diệp Tiêu Tiêu nghĩ tới đây, hai má lại nóng rực lên, hắn là học sinh của mình đấy, hắn ghen thì mình cao hứng cái gì!

Nhưng mà lúc này người bán hàng nói hắn là bạn trai mình, trong lòng mình rất ngọt ngào, chẳng nhẽ mình lại biến thái tới mức thích học sinh của mình? Việc này làm sao có thể đây!

Trong lúc bối rối, nàng cũng không biết Vương Trí Viễn nói cái gì, chỉ ứng phó cho qua loa nói:

“Được, cứ như vậy đi!”

Vương Trí Viễn thấy Diệp Tiêu Tiêu đáp ứng hẹn hò với mình thì vô cùng cao hứng. Đây đúng là đãi ngộ chưa từng có!

Nhưng mà trong lòng lại có chút khó chịu, lúc ở Mỹ, mình thích cô bé nào, chỉ cần ngoắc tay là người ta liếc mắt đưa tình, nhưng theo đuổi Diệp Tiêu Tiêu này thì đúng là quá khó khăn, lúc học đại học theo đuổi cả 4 năm, ngay cả tay còn chưa được nắm.

Vương Trí Viễn ở trong lòng âm thầm thề, một ngày nào đó, lão tử sẽ làm cho người phải khuất phục dưới háng! Nhưng ngoài mặt hắn lại không tỏ vẻ gì cả, ra vẻ phong độ thân sĩ nói:

“Vậy không quấy rầy hai vị dùng cơm, hôm khác chúng ta gặp lại, tiểu bằng hữu, gặp lại sau nhé!”

Mặc dù Vương Trí Viễn ngoài mặt cười tươi, nhưng tôi thấy được tổng ánh mắt hắn có một tia âm hàn.

Kể từ khi năng lực của tôi được kích thích, thì tôi đối với người khác xung quanh nhạy cảm vô cùng, có thể dễ dàng đoán được vẻ mặt và ý nghĩ của người khác.

“Hừ, hừ! Như thế nào, có thể mị lực của bản tiểu thư lớn tới mức nào không! Còn nói không ai thèm lấy, có người từ nước ngoài chạy về đấy!”

Diệp Tiêu Tiêu vô cùng đắc ý nói.

“Cái tên Vương Trí Viễn này không phải là người tốt, sau này cách xa hắn một chút!”

Tôi thần nhiên nói.

“Sao vậy, tôi thấy ánh mắt cậu sai lầm rồi!”

Diệp Tiêu Tiêu ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại không biết tại sao, có chút cao hứng.

Diệp Tiêu Tiêu vô cùng kỳ quái trách mình, tối hôm qua đã mất ngủ nghĩ về học sinh này, đối với thân phận của hắn càng ngày càng hiểu kỹ, kết quả nghĩ hưng phấn, nghĩ tới gần sáng mới ngủ được.

“Tùy thôi, em chỉ là hảo tâm nhắc nhở cô, cô tin hay không tùy cô.”

Tôi cảm thấy mình nói thừa, cho nên không nói nữa.

Sau đó tôi vùi đầu ăn bánh bao hấp, nói thật, bánh bao này đúng là nhất tuyệt, tôi với Nhan Nghiên ăn ở đây một lần, tuy mất 200 đồng, nhưng vẫn muốn ăn lại, lúc này khi Diệp Tiêu Tiêu đòi ăn sáng, tôi thuận đường đi ngang qua, rồi vào nơi này.

Nói thật, buổi sáng vì sợ trễ hẹn, tôi không có ăn cơm, lúc xuống ăn sáng chỉ qua loa 2 miếng, đúng là cảm thấy đói bụng.

Sau khi ăn như lang thôn hổ hết cái bánh bao, cầm lấy một chén trà tiểu mạch, thì tôi lúc này mới phát hiện Diệp Tiêu Tiêu đang ngồi thẳng, nhìn chăm chăm vào tôi!

174. Chương 172 :gặp Lại Bác Diệp

Tôi thấy vẻ mặt của Diệp Tiêu Tiêu rất là kỳ quái, nên nghi hoặc hỏi.

“A...”

Diệp Tiêu Tiêu lúc này mới phục hồi lại tinh thần, bối rối nói:

“Không có gì.”

“Cô không phải đói bụng hay sao, tại sao lại không ăn?”

Tôi chỉ vào những thức ăn ở trên bàn, chúng bị tôi tiêu diệt hơn một nửa.

“A.”

Diệp Tiêu Tiêu lúc này mới cầm một cái bánh bao nhỏ, đưa lên miệng, cắn một cái.

Tôi đang muốn ngăn cản, nhưng đã không còn kịp rồi, chỉ thấy Diệp Tiêu Tiêu phù một tiếng, nước từ trong cái bánh bao đã bắn đầy ra quần áo.

Tôi lắc đầu, đúng là không có kinh nghiệm, đâu có ai ăn bánh bao như vậy, loại bánh bao hấp này phải được đặt trên đĩa, sắt nhỏ và ăn.

Tôi cầm một tờ giấy ăn đưa cho Diệp Tiêu Tiêu, nói:

“Lau một chút đi.”

Diệp Tiêu Tiêu nhận lấy giấy ăn, cũng không kịp nói cảm ơn, vội vàng lau những chỗ bị dính, nhưng loại bánh bao này đâu có dễ lau như vậy, càng lau thì lại càng làm cho vết bẩn lớn hơn!

Mà làm cho Diệp Tiêu Tiêu lúng túng chính là, những vết bẩn này thế nào toàn dính vào những chỗ nhạy cảm, nếu nhìn từ xa thì giống như bị dính nước vậy.

Diệp Tiêu Tiêu lau một lúc không thấy hiệu quả, gấp đến độ mặt đỏ lên.

Đương nhiên, những chuyện này đã bị tôi nhìn thấy hết. Vốn tôi định mặc kệ nàng, nhưng nhìn nàng đáng thương như vậy, lại không có chút đành lòng, cho nên nói:

“Cởi áo khoác ngoài ra, quần ở ngang hông.”

Diệp Tiêu Tiêu nghe vậy vui mừng, vội vàng làm theo. Nàng cởi chiếc áo khoác ngoài của mình ra, quần ngang hông, trông giống như một người thích thể thao.

Diệp Tiêu Tiêu bị một lần như vậy, nói kiểu gì nàng cũng không ăn nữa, vốn nàng đâu có biết cách ăn, tôi bắt đấng dĩ đành gọi tính tiền!

“Xin chào tiên sinh, tổng cộng hóa đơn của ngài là 338 đồng, đây là hóa đơn, xin mời xem qua.”

Một người bán hàng đi tới, không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh, nói.

“Chỗ này tôi có hai cái hóa đơn 200 đồng, số còn thừa cho cô.”

Vừa nói tôi liền đưa tiền cho nàng.

”Đúng là không nhận ra em lại có nhiều tiền như vậy, ăn một bữa sáng mà cũng mất hơn 300 đồng!

Như vậy là vượt qua 1 tháng tiền lương của cô rồi!” Sau khi người bán hàng đi, Diệp Tiêu Tiêu liếc cái ví của tôi, nói.

Tôi toát mồ hôi! Cái gì mà có tiền, chỉ có một bàn đồ ăn nhỏ như vậy cũng tính, nhưng ngoài miệng tôi lại nói:

“Còn phải xem mời ai... !”

Diệp Tiêu Tiêu nghe xong vô cùng vui mừng, không nghĩ tới tôi lại tiếp tục nói:

“Nếu là Triệu Nhan Nghiên thì trực tiếp lên Shangri-La để ăn rồi.”

“Em! Hừ!”

Diệp Tiêu Tiêu lãnh đạm, đứng dậy.

Tôi đuổi theo phía sau của Diệp Tiêu Tiêu, nhỏ giọng nói với nàng:

“Phía sau cũng bị ướm.”

Diệp Tiêu Tiêu “A” một tiếng, vội vàng theo bản năng che cái mông lại. Bởi vì cái áo khoác ngoài chỉ có thể che được phía trước, không cách nào che khuất được cả phía sau.

Tôi cười ha ha đi ra ngoài. Diệp Tiêu Tiêu lúc này mới biết mình bị chơi xỏ, làm sao nước có thể bắn được ra cả phía sau cơ chứ.

“Lưu Lỗi, cô muốn giết em!”

Diệp Tiêu Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

...

“Nhà cô ở chỗ nào?”

Tôi khởi động chiếc xe, nhìn thấy Diệp Tiêu Tiêu vẫn còn giận dữ, hơi.

“Khu tập thể cho cán bộ công nhân viên chức.”

Diệp Tiêu Tiêu trợn mắt nhìn tôi một cái, tức giận nói.

“Cái gì? Khu tập thể cho cán bộ công nhân viên chức?”

Tôi nghe vậy thì thở ra một hơi:

“Tại sao cô không nói sớm? Đi nhầm cả hướng rồi!”

Khu tập thể công nhân viên chức cách nhà Triệu Nhan Nghiên không xa, chỉ cách trường Tứ Trung một đoạn, Diệp Tiêu Tiêu biết rõ ràng là đi nhầm, nhưng cũng không nói một tiếng.

“Cô nghĩ em biết đường đi!”

Diệp Tiêu Tiêu tự biết mình đuối lý, nhỏ giọng giải thích.

Tôi biết? Tôi biết mà còn chạy tới đây hay sao.

Cũng may là giao thông năm 1995 rất thoáng, không xảy ra tắc đường. Nếu là mười mấy năm sau, thì đường nào cũng đông nghịt như người.

“Nhà của cô ở tầng bao nhiêu?!”

Tôi vào thang máy nói.

“Nói lại cho đúng một chút, đây là nhà của cha mẹ tôi.”

Diệp Tiêu Tiêu nói.

“Cô sống độc lập rồi hay sao?”

Tôi hỏi.

“Tạm thời thì chưa.”

Diệp Tiêu Tiêu nói.

Tôi gật. Đúng là không hiểu cô nàng này nghĩ như thế nào nữa!

Nhà của Diệp Tiêu Tiêu ở tầng 4, nếu xem xét vị trí độ cao hay phong cảnh thì tương đối tốt, bởi vậy có thể thấy được, cha của Diệp Tiêu Tiêu có chức vị không thấp, ít nhất cũng phải là một trưởng phòng cấp tỉnh, mới có đãi ngộ như vậy.

Diệp Tiêu Tiêu bấm chuông, chỉ một lát sau vang lên âm thanh của một người con gái:

“Ai đó?!”

“Mẹ, là con, mẹ mau mở cửa đi!”

Diệp Tiêu Tiêu nói.

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy ken két một tiếng, cửa lớn đã được mở ra, đứng bên trong là một phụ nữ trung niên, trên mặt hiện lên nhiều nếp nhăn và sự tang thương của năm tháng, nhưng vẫn loáng thoáng có thể thấy được, hồi còn trẻ, người nhất định là một mỹ nhân.

Nhìn người phụ nữ này trông giống với Diệp Tiêu Tiêu.

Nhưng không xinh đẹp bằng Diệp Tiêu Tiêu.

“Mẹ, đây là...”

Diệp Tiêu Tiêu đang muốn giới thiệu tôi ở phía sau, nhưng không đợi nàng nói hết, mẹ nàng đã cắt ngang.

“A! Mẹ biết rồi, đây nhất định là bạn trai của Tiêu Tiêu, đây là lần đầu tiên Tiêu Tiêu mang bạn trai về nhà! Tiểu tử, cậu làm việc ở đâu vậy!”

Diệp mẫu dùng ánh mắt mập mờ đánh giá tôi, mặt mày hớn hờ nói.

“Cái này... Bác gái, bác hiểu lầm rồi, cháu với Diệp Tiêu Tiêu...”

Tôi vội vàng giải thích.

Tôi đổ mồ hôi! Đây là một người mẹ ư, tôi chưa từng gặp người nào mới nhìn thấy người ngoài đã nhận ngay người ta là con rể.

“Ha ha, bác hiểu, bác hiểu, cháu còn trẻ một chút, không thừa nhận cũng không sao. Các người cứ giấu diếm bác là bạn bè, nhưng thật ra đâu có sao, bây giờ là niên đại gì rồi, cái gì cũng phải nhanh chóng! Yêu thanh niên trẻ thì có gì phải che giấu, có lập gia đình cũng không sao!”

Diệp mẫu khoát tay áo nói.

Tôi xoay vòng 360 độ, suýt nữa thì té xỉu, lời này một người mẹ có thể nói được ư, tôi có cảm giác như đang xúi giục người khác phạm tội!

“Mẹ, người hiểu lầm rồi, đây là học sinh của con, cha mời hẳn tới!”

Diệp Tiêu Tiêu gấp đến độ dậm chân tại chỗ.

“Học sinh? Con tưởng mẹ là người hồ đồ không biết suy nghĩ hả? Lúc này hẳn gọi con là Diệp Tiêu Tiêu, làm gì có học sinh nào dám trực tiếp gọi tên cô giáo như vậy không? Định lừa ai vậy?”

Diệp mẫu rung đùi đắc ý, làm như mình đã biết hết mọi chuyện.

Tôi đúng là không còn lời nào để nói nữa rồi! Hoàn toàn là hiểu lầm, bình thường tôi vẫn gọi nàng như vậy, nên lúc này quen miệng nói ra mà thôi.

Diệp Tiêu Tiêu hung hăng liếc tôi một cái, nhưng tôi lại làm như không nhìn thấy, làm như sự việc chẳng có gì liên quan tới mình.

“Tiêu Tiêu, con về rồi à!” Lúc này, có một giọng nam hùng hậu giải vây cho chúng tôi. Một nam tử khoảng hơn 50 tuổi từ trong phòng đi ra.

Sau khi tôi nhìn thấy thì không khỏi sửng sốt, tại sao lại là hắn!

Nam tử này nhìn thấy tôi cũng sửng sờ, hai chúng tôi mặc dù không ai lên tiếng, nhưng trên mặt đều hiện lên một câu hỏi: tại sao lại là bác/cháu!

Tôi nhanh chóng bình tĩnh lại, khẽ cười nói:

“Xin chào bác Diệp!”

Người này chính là bác Diệp, lần trước vẫn đánh cờ với ông của Nhan Nghiên!

“Tiểu Lưu! Chúng ta lại gặp mặt rồi, thế nào, con gái bác có bằng được với cháu gái của lão Triệu không!”

Bác Diệp cười cười, nháy mắt ra hiệu cho tôi.

Không phải chứ, bác này tại sao lại nhớ dai như vậy, lần trước bác từng đẩy con gái mình cho tôi, bây giờ biết tôi là học sinh của Diệp Tiêu Tiêu còn nói giỡn! Cha mẹ cực phẩm như vậy, đúng là ít thấy!

“Cha! Người biết hắn?”

Diệp Tiêu Tiêu nghe thấy cha mình đùa giỡn như vậy, đỏ mặt nói.

“Sao lại không biết, Tiểu Lưu chơi cờ vây rất lợi hại! Lát nữa chúng ta luận bàn một chút!”

Bác Diệp gật đầu nói.

“Lão Diệp, người này có phải bạn trai của Tiêu Tiêu hay không?”

Diệp mẫu giờ mới hiểu được người này đúng là không phải bạn trai của Diệp Tiêu Tiêu.

“Khụ, ... Khụ!”

Bác Diệp háng giọng một cái nói:

“Bây giờ còn chưa phải, nhưng sau này sẽ phải!”

Không đợi lời nói của tôi, bác Diệp đã tiếp tục nói:

“Chuyện này... Tiểu Lưu, nghe Tiêu Tiêu nói, cháu định quyên góp 1000 vạn? Là thật hay giả?”

“Đúng, đây là quyên góp cho sự nghiệp giáo dục!”

Tôi cười nói.

Sớm biết người này là cha của Diệp Tiêu Tiêu, thì tôi sẽ không tới đây, ánh mắt của bác Diệp với Diệp mẫu giống y như nhau, tràn đầy sự mập mờ, giống như con gái này không phải do hai người sinh ra vậy, có khi tôi còn hoài nghi, hai người này thần kinh có vấn đề hay không.

Diệp mẫu sau khi nghe được câu nói 1000 vạn, thì hai mắt sáng rực rỡ, trong mắt bắn ra vô số ngôi sao, trong lòng đã đem tôi thành người con rể vàng rồi.

Trong lòng tôi rét lạnh, ánh mắt của Diệp mẫu làm tôi vô cùng mất tự nhiên, cho nên tôi nói:

“Bác Diệp, hay là chúng ta vào trong nhà nói chuyện đi!”

Bác Diệp nghe tôi nói như vậy, mới kịp phản ứng nói:

“Cháu thấy đấy, bác quên mất, cháu tới chơi mà lại đứng ở cửa nói chuyện!, Tiểu Lưu, cháu đến thư phòng của bác, hai chúng ta vừa đánh cờ vừa nói! Tiêu Tiêu, mang cho cha hai chén trà.”

Tôi đổi dép, đi theo Bác Diệp vào thư phòng, lúc đi, Bác Diệp nhỏ giọng nói:

“Cháu có hứng thú với con gái của bác không? Có cần bác hỗ trợ hay không?”

“Cái này... Bác Diệp, bác hiểu lắm rồi, cháu với Tiêu Tiêu chỉ có quan hệ cô trò thôi.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, tôi đã hối hận.

Trời ạ, miệng của tôi sao vậy, lại gọi nàng là Tiêu Tiêu, thân mật như vậy sao có thể tránh được hiểu lầm đây.

“Đã gọi là Tiêu Tiêu, thân mật như vậy rồi, còn nói không có gì?”

Giọng bác Diệp giống y như Diệp mẫu, đúng là người một nhà có khác.

“Chúng cháu đúng là không có gì mà!”

Tại sao tôi lại có một cảm giác càng giải thích càng hiểu lầm!

Nói thật, tôi không phải là không có ý đồ với Diệp Tiêu Tiêu, bộ ngực lớn của nàng chính là sức hấp dẫn vô cùng với tôi.

175. Chương 173 :ám Chỉ

“A! Bác biết rồi!”

Bác Diệp bỗng nhiên vỗ đầu một cái nói:

“Cháu sợ tiểu nha đầu của Triệu gia kia phát hiện phải không? Điểm này cháu không cần lo lắng, bác với lão Triệu là chiến hữu, từ một chiến hào bỏ ra, quan hệ tương đối thân thiết, Triệu nha đầu nếu như không muốn, bác liền bảo ông nội nàng nói chuyện với nàng!”

Tôi chỉ có cách cười khổ, chuyện này nếu để cho Triệu Nhan Nghiên biết, có khi lại còn ủng hộ tôi cũng lên, cho nên tôi vội vàng nói sang chuyện khác:

“Bác Diệp, chúng ta nên nói chuyện quyên góp tiền trước.”

“Được, được! Nói chính sự! Hóa ra lão đầu tử ta làm việc không đoàn hoàng rồi!”

Bác Diệp cười cười nói:

“Tiểu Lưu, cháu nên suy nghĩ cẩn thận, 1000 vạn có thể đủ cho mấy đời trong một gia đình tiêu xài, cháu phải suy nghĩ cho thật kỹ, ngàn vạn lần đừng hành động theo tình cảm!”

“Bác Diệp, cháu đã suy nghĩ kỹ rồi! Số tiền này với cháu chẳng có nghĩa lý gì, nhưng đối với những hài tử kia không được đi học mà nói, thì chẳng khác nào đem lò sưởi tới trong những ngày tuyết rơi! Quyên số tiền này, cháu không có hành động theo cảm tính đâu. Cho dù không có chuyện Lý Đại Hải, thì cháu vẫn quyên số tiền này!”

Tôi nói.

“1000 vạn còn không có nghĩa lý gì? Tiểu Lưu, bác càng ngày càng hiểu kỳ, không trách được Triệu lão đối với cháu đánh giá cao như vậy, đã chộp vào trong tay thì không buông ra, việc này đúng là bắt được một núi vàng rồi còn gì nữa!”

Bác Diệp kinh ngạc nói.

“Ý của cháu là, một mình cháu không dùng hết được 1000 vạn, để ở chỗ cháu chẳng khác gì giấy vụn cả.”

Tôi chỉ còn cách tiếp tục giải thích, nhưng cũng không dám nói rằng, tập đoàn Ánh Rạng Đông là của tôi, tôi thiếu tiền ư?

“Giấy vụn?”

Bác Diệp nghe vậy thì lầm bầm. Lại càng tin rằng tôi là một núi vàng, chỉ trong lúc nói chuyện mà ném ra 1000 vạn, thì tài sản của tôi phải nhiều hơn nữa.

“Nhưng mà bác Diệp, 1000 vạn này không có nghĩa lý gì với cháu, nhưng cháu cũng không hi vọng nó được đem đặt trên mũi dao! Số tiền kia cháu không hi vọng nó bị tham ô, chiếm dụng. Cháu không dám nói tất cả, nhưng có một số cán bộ ở nông thôn tương đối hủ bại, thường xuyên tham ô công quỹ!”

Tôi nói.

Ít nhất thì người cán bộ Huyện của Hà Tích Duyên nhân phẩm cũng chẳng ra gì.

“Việc này cháu yên tâm, lần xây dựng trường tiểu học này là do Tỉnh ủy chịu trách nhiệm, tiền nào dùng vào việc đó!”

Bác Diệp nói.

“Những chuyện khác thì cháu không nói làm gì, nhưng cháu có một yêu cầu, khi xây dựng trường học xong, phải lấy tên nó là Ánh Rạng Đông!” T

ôi quyền tiền, mục đích cũng chỉ là đề cao danh tiếng của tập đoàn Ánh Rạng Đông.

“Yêu cầu này hoàn toàn có thể đáp ứng, Ánh Rạng Đông biểu tượng cho sự hi vọng. Nhưng mà bác rất kỳ quái, tại sao cháu không dùng tên mình, mà lại lấy tên là Ánh Rạng Đông, Ánh Rạng Đông chẳng phải là công ty của tiểu Triệu hay sao?”

Bác Diệp kỳ quái nói.

“Đúng, vốn 1000 vạn này cũng là do tập đoàn Ánh Rạng Đông cung cấp, hơn nữa tập đoàn của cha vợ cũng chẳng khác gì tập đoàn của cháu cả!”

Tôi không thể nói quá nhiều, chỉ đành giải thích như vậy.

“Ha hã! Bác đã nói mà! Hóa ra quan hệ đã tới mức này, tiểu Triệu có một con gái bảo bối như vậy, tập đoàn tương lai cũng trở thành của hồi môn rồi!”

Bác Diệp quỷ dị cười nói.

Tôi toát mồ hôi! Tập đoàn Ánh Rạng Đông vốn là của tôi, cho nên tôi không biết nói gì khác, chỉ đành cười cười phụ họa.

Tôi móc ra tờ chi phiếu, ký 1 tấm chi phiếu 1000 vạn, vốn chi phiếu của tập đoàn Ánh Rạng Đông phải do Triệu Quân Sinh ký, nhưng nếu huy động vốn tài chính trên 1 tỷ, thì chỉ có chữ ký của tôi mới có hiệu lực.

Tôi ký vào phần tên của mình trong tấm chi phiếu, bởi vì kiếp trước tôi từng làm Tổng giám đốc, nên ký rất nhanh tay.

Sau khi ký xong chi phiếu, thì tôi đưa cho Bác Diệp nói:

“Bác Diệp, cháu còn một yêu cầu hơi quá, mong bác đáp ứng.”

“Ha hã, chi phiếu ở trong tay bác rồi, cháu mới nói yêu cầu, không sợ bác trở mặt hay sao?”

Bác Diệp cười cười nói.

“Đương nhiên không sợ! Cháu tin bác Diệp mà!”

Tôi nịnh nọt nói.

“Tiểu Lưu cháu không cần nịnh bác, cháu vì sự nghiệp giáo dục mà có cống hiến lớn tới như vậy, có một chút yêu cầu cũng đúng, chỉ cần không quá phận, bác đều có thể đáp ứng cháu!”

Bác Diệp nói.

“Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là của tôi quyền tiền chuyện này tận lực ngài đối ngoại trên danh nghĩa đã là Thụ Quang Tập Đoàn quyền a!”

Tôi nói nói.

“Chuyện này a, hoàn toàn không thành vấn đề! Cho tới bây giờ chưa từng thấy như người vậy, mình xài cho người khác kiếm tiền tốt danh tiếng.”

Bác Diệp bất đắc dĩ nói.

“Ha hả, việc khác thì không sợ, nhưng nếu chuyện này mà lộ ra ngoài, thì các công ty tổ chức sẽ suốt ngày tới cổng trường, đòi cháu quyền tiền xây trường mất!”

Tôi nói.

“Tiểu tử, cháu suy nghĩ rất chu toàn.”

Bác Diệp một cười nói:

“Được rồi, Tiểu Lưu, chính sự cũng đã nói xong, giờ đánh với bác một ván cờ đi!”

Vừa nói, bác Diệp liền cầm bàn cờ vây trên giá sách xuống, nói với tôi:

“Tiểu Lưu, bây giờ hai chúng ta đừng ai nhường ai, phải giết cho thống khoái mới được!”

Không ai nhường ai? Lần trước thực lực của bác Diệp rõ ràng là yếu hơn tôi, vậy mà lần này còn nói giết cho thống khoái? Vốn bác ấy là trưởng bối, vậy không phải là làm khó tôi hay sao!

Bác Diệp thấy tôi lộ vẻ khó xử, đoán được suy nghĩ trong lòng tôi, nói:

“Lần trước chỉ là việc ngoài ý muốn, do lão Triệu làm loạn, sau đó cháu vào lại thay đổi cách đánh, cho nên bác mới thua!”

“Vậy cũng tốt, nếu Bác Diệp lần này có nhã hứng, cháu đương nhiên phải bồi tiếp rồi!”

Tôi nói.

Cũng giống như lần trước, tôi cầm quân đen. Đối với cờ vây, người đi trước hay sau có chênh lệch rất lớn, nếu như hai người tài nghệ không chênh lệch nhau nhiều, thì người đi trước, sẽ có cơ hội thắng lớn hơn.

“Tiểu Lưu, cháu đi trước đi!”

Bác Diệp khiêm nhượng nói.

Nhưng mà tôi lại thấy được sự lo lắng trong đôi mắt của bác ấy.

“Bác Diệp, người là trưởng bối, bác nên đi trước đi!”

Tôi nói.

Thấy bộ dáng bác ấy như vậy, không bằng tôi thuận nước giông thuyền.

“Được, vậy thì bác không khách khí!”

Bác Diệp nghe tôi nói như thế, hớn hử tiếp nhận.

Tôi nhìn dáng vẻ của bác ấy, giống như là đã chờ đợi điều này từ lâu. Lão đầu này, chẳng có chút khách khí gì vậy.

Ván cờ này chém giết vô cùng kịch liệt, cho tới 3 tiếng đồng hồ sau, trên bàn cờ đã không còn chỗ để đặt quân nữa rồi. Kết quả ván cờ này là hòa.

Lần này là do tôi nắm thế chủ động ngay từ đầu, cho nên tôi dùng hết trí thông minh của mình, không giả bộ, đặt quân cứ như nước chảy mây trôi. Nhưng mà như vậy, lại dẫn tới sự hoài nghi của bác Diệp.

“Tiểu Lưu, mấy tháng không gặp, thủ pháp của cháu dường như cao minh hơn rất nhiều! Nếu như không phải bác biết rõ thực lực của cháu, thì bác cũng không tin trên thế giới này lại có chuyện trùng hợp tới như vậy!”

Bác Diệp ngưng mắt nhìn bàn cờ nói.

“Đâu có, là bác Diệp quá khen, trong ván cờ này cháu đã cố hết sức rồi!”

Tôi làm như nói lời từ đáy lòng.

“Được rồi, Tiểu Lưu, cháu đừng có gạt lão nhân này nữa! Thực lực của cháu, ngay cả đại kiện tướng quốc tế cũng không bằng! Thế cờ được sắp xếp như vậy, bác hoài nghi đầu cháu có phải là máy tính không nữa.”

Bác Diệp chỉ chỉ vào đầu của tôi nói.

“Thật ra thì đầu óc con người mới là lợi hại nhất, máy tính kia chẳng phải là do con người tạo nên hay sao!”

Tôi thở dài một hơi nói.

Bác Diệp nghe xong ánh mắt sáng lên, bội phục nói:

“Tiểu Lưu, đây là lần đầu tiên bác nghe thấy quan điểm này, nhưng đúng là cũng có đạo lý!”

“Được rồi, lão đầu tử, đã hơn 3 tiếng đồng hồ rồi, ông không ăn cơm nhưng Tiểu Lưu lại phải ăn đấy! Từ hơn 12h đã gọi đi ăn cơm, bây giờ thức ăn phải hâm nóng tới 3 lần!”

Diệp mẫu trừng mắt đứng ở cửa nói:

“Tiểu Lưu cháu đang ở thời kỳ phát triển, lão già này có nhịn ăn vài bữa cũng không vấn đề gì, Tiểu Lưu nếu như vạn nhất đó điều gì không tốt, thì Tiêu Tiêu sẽ hủy luôn cái khớp xương già này đó!”

Có chuyện gì không tốt? Đây chẳng phải là quá khoa trương hay sao, mà không ăn cơm thì có quan hệ gì với Diệp Tiêu Tiêu? Toát mồ hôi! Chẳng lẽ lại bắt đầu liên tưởng rồi ư!

“Ăn cơm, ăn cơm! Đi ăn cơm!”

Bác Diệp cười nói:

“Sao vậy, Tiêu Tiêu có ý kiến rồi ư?”

“Tiêu Tiêu cũng không nói gì, nhưng mà nó một mình ngồi trong phòng, con nhỏ này chắc chắn đang nhớ tới người yêu!” Diệp mẫu nói.

“Vậy hãy để cho Tiểu Lưu đi xem nó một chút!”

Bác Diệp mập mờ nhìn tôi nói.

Hai ông lão, bà lão này một xướng một họa, đúng là làm cho người tôi phát sốt? Tôi đúng là bất đắc dĩ lắc đầu, chưa ở đâu thấy cha mẹ nào như vậy.

“Chuyện này, cháu đúng là có chút đói bụng...”

Tôi chuyển hướng đề tài nói.

“Vậy thì nhanh ăn cơm đi! Lão Diệp, ông gọi Tiêu Tiêu ra dẫn Tiểu Lưu tới phòng ăn!”

Diệp mẫu nói.

Đi tới phòng ăn tôi mới phát hiện, bữa cơm trưa này không phải bình thường, mà là vô cùng thịnh soạn, gà rán, thịt cá, mọi thứ đều có, lại còn có cả hai chai Whiskey!

Tửu lượng kiếp trước của tôi mặc dù vô địch, nhưng chỉ với loại bia và rượu quê nhà, với loại rượu tây này đúng là có chút không hợp.

“Tiểu Lưu, ném thử một chút xem bác gái làm món ăn có hợp với khẩu vị của cháu hay không?!”

Diệp mẫu hỏi.

Tôi nhìn bàn thức ăn này đã tới mức chảy nước, nói:

“Tài nấu nướng của bác gái là đệ nhất, cháu chỉ nhìn đã muốn ăn rồi! Nhìn thấy đã chảy nước miếng, so với đầu bếp ở khách sạn 5 sao còn tốt hơn, Bác Diệp đúng là có lộc ăn rồi!”

“Ha hã! Lão Diệp cũng nói như vậy! Cháu thích ăn thì tốt quá, nhưng mà sau này cháu cũng có thể hưởng thụ loại đãi ngộ này như lão Diệp!”

Diệp mẫu cười cười nói.

“Xin bác chỉ rõ cho cháu?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Bác gái nói cho cháu một bí mật nhé!”

Vừa nói, Diệp mẫu nhìn tôi quý dị nói:

“Tiêu Tiêu có được chân truyền của bác gái, hơn nữa trò còn giỏi hơn thầy!”

Cái gì? Diệp Tiêu Tiêu có được chân truyền? Chuyện này thì có quan hệ gì? Chẳng lẽ ám chỉ tôi với Diệp Tiêu Tiêu sau này...

Nếu như Diệp Tiêu Tiêu bị tôi XXOO, thì tình cảnh còn như thế nào nữa đây?

176. Chương 174 :say Rượu Loạn Tình

“Tiểu Lưu! Bác Diệp mời cháu một chén có được không?”

Bác Diệp gơ chén rượu nói với tôi.

“Bác Diệp... Cháu thật không thể uống nữa...”

Đôi mắt của tôi đã lơ lơ thiếu tỉnh táo, nói.

Dưới sự tận lực mời mọc của bác Diệp, tôi đã uống tới 5, 6 chén Whiskey, giờ đây đúng là không thể nào uống thêm được nữa.

“Tiểu Lưu, nam tử hán đại trượng phu, không uống rượu thì sao được, hai chúng ta cạn thêm một chén nữa!”

Bác Diệp không tha cho tôi, nói.

Tôi bất đắc dĩ cầm chén rượu lên, cái gì mà không biết uống rượu thì không được, nếu như là bia hoặc rượu trắng, tôi dám nói ở thành phố Tân Giang này, không có mấy ai là đối thủ của tôi.

Nhưng mà đây là rượu tây, tôi đối với nó có một cảm giác sợ hãi trời sinh. Kiếp trước của tôi đâu có uống qua hai chén Whiskey bao giờ đâu.

Tôi mới vừa mới đặt cái chén xuống, Diệp mẫu lại cầm chai rượu rót vào một chén, nhìn Diệp Tiêu Tiêu nói nói:

“Tiêu Tiêu, con cùng với Tiểu Lưu uống một chén!”

“Mụ... Con đã uống... rất nhiều, không thể... uống...”

Diệp Tiêu Tiêu dưới sự thúc giục mạnh mẽ của Diệp mẫu đã uống hai chén rồi.

Diệp Tiêu Tiêu vốn không uống được rượu, sau khi uống hai chén Whiskey, thần trí đã không rõ.

...

Không biết qua bao nhiêu lâu, tôi chẳng còn chút tỉnh táo nào nữa, chỉ cảm thấy có người nào đó đỡ tôi lên giường, rồi chẳng biết gì nữa.

Cũng không biết bao lâu sau, tôi chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đầu đau như búa bổ.

Người nào từng uống rượu thì biết, đây chính là di chứng do uống nhiều rượu. Mặc dù thần trí của tôi chưa hoàn toàn tỉnh táo, nhưng mà ở bên cạnh tôi truyền tới một cảm giác vô cùng đặc biệt.

Có một cái gì đó trắng mịn, mềm mại nằm ở cạnh tôi, hóa ra đó là thân thể của nữ nhân.

Tôi cũng không suy nghĩ nhiều nữa, tôi cho đó là Triệu Nhan Nghiên, hai tay tôi không tự chủ được đặt lên bộ ngực căng phồng, tôi sửng sốt, đây tuyệt đối không phải là Triệu Nhan Nghiên, tiểu nha đầu đầu đầu có lớn như vậy, hình như là Trần Vi Nhi.

Nhưng mà tôi đâu có quản được nhiều như vậy, sau khi uống rượu xong, dục tính của nam nhân trở nên vô cùng mãnh liệt.

Tôi tự nhiên bò lên cái thân thể mềm mại này. Dùng sức một cái, tiến vào thân thể của nàng.

Nhưng mà khác hẳn lúc bình thường, khi tiến vào thành trì, tôi có cảm giác rất mất sức, cổ thành đóng quá chặt.

Nhưng tôi cũng không để ý làm gì, bởi vì ... đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên như vậy, trước cũng đã có tiền lệ rồi.

Mỹ nhân ở phía dưới run lên, không tự chủ được kêu lên một tiếng “A” rên rỉ, dường như thống khổ vô cùng.

Nhưng tôi đâu còn suy nghĩ được chuyện khác, dục vọng đã hoàn toàn chiếm cứ thân thể, tôi không kìm lòng được di chuyển qua lại...

Buổi sáng, ánh nắng trong lành.

Khi tôi còn đang ngủ say, thì bị một tiếng thét chói tai, vỡ tim vụn phổi làm tỉnh dậy, nhưng ngay sau đó lại trở nên im lặng. Tôi hốt hoảng mở đôi mắt, thì không khỏi sửng sốt.

Thân thể của Diệp Tiêu Tiêu trần truồng, ngấn ngờ ngồi bên cạnh tôi, nhìn chăm chăm vào một đóa hoa mai đỏ thắm trên giường...

Một ý nghĩ hoảng sợ xẹt qua đầu tôi, Diệp Tiêu Tiêu bị tôi cho xong rồi! Trong đầu của tôi chấn động một cái, mẹ kiếp, chẳng nhẽ đây chính là say rượu loạn tình trong truyền thuyết hay sao?

Đúng vậy, nhưng tôi loạn ai không loạn, lại loạn ngay cô giáo của chính mình!

Mặc dù tôi thừa nhận, tôi không phải là chánh nhân quân tử gì, đúng là có sinh ra một chút suy nghĩ quá phạm với Diệp Tiêu Tiêu, nhưng chuyện chẳng có chút điếm báo nào mà đã xảy ra chuyện như vậy, thì đúng là có chút đột ngột! Tôi đã từng nói, tôi rất háo sắc, nhưng lại có nguyên tắc.

Tôi không muốn cùng người con gái mình không có tình cảm phát sinh quan hệ!

Diệp Tiêu Tiêu ngấn ngờ ngồi đó, không chút nào chú ý tới việc tôi còn đang mê đắm nhìn nụ hoa đào trước ngực của nàng.

Tôi không phải không thừa nhận, Diệp Tiêu Tiêu là người có vóc người tuyệt nhất trong những người tôi thường thấy, ngực tấn công, hông phòng thủ, không một chút nào thừa thãi.

Lúc mới tựu trường, tôi đã từng mơ ước có một chút chuyện gì đó xảy ra giữa tôi với Diệp Tiêu Tiêu, nhưng khi sự thật đã xảy ra, thì đúng rất khó xử lý hậu quả!

Trong đầu Diệp Tiêu Tiêu bây giờ vô cùng hỗn loạn, khi tỉnh lại thì phát hiện, thân thể mình trần truồng, hạ thân có cảm giác đau như bị xé.

Mà bên cạnh của mình, cũng có một nam nhân trần truồng nằm đó! Mặc dù Diệp Tiêu Tiêu không có kinh nghiệm nam nữ, nhưng chuyện đã như vậy, thì có ngu mới không biết chuyện gì đã xảy ra!

Khi nàng nhìn thấy thành trì của mình không còn như trước, lại nhìn thấy mai đỏ trên giường, nàng không nhận được mà hét lên. Mình bị học sinh của mình cưỡng gian!

Ý nghĩ đầu tiên của Diệp Tiêu Tiêu là báo cảnh sát, nhưng lại nhanh chóng loại bỏ ý nghĩ này.

Hai người cùng uống rượu, ai đúng ai sai, không thể nào ba câu mà nói rõ được, hơn nữa mình còn là một đại cô nương, chuyện này mà truyền ra ngoài thì có ảnh hưởng lớn tới danh tiếng của mình.

Mà chuyện cuối cùng là, tại sao hẳn lại ngủ cùng với mình trên một cái giường, hơn nữa còn bị lột sạch quần áo!

Đây chính là điểm hiểm nghi lớn nhất, nhưng nghĩ lại ánh mắt mập mờ của cha mẹ mình hôm qua, thì Diệp Tiêu Tiêu đã hiểu hết, mình và Lưu Lỗi đều là người bị hại.

Có nên cảm kích với những chuyện mà cha mẹ mình bố trí hay không?

Nghĩ tới những chuyện này, Diệp Tiêu Tiêu lại bình tĩnh trở lại! Xảy ra rồi thì sao, cùng lắm mình coi như chưa có gì.

Mình hận Lưu Lỗi hay sao? Dường như không có. Hận cha mẹ của mình? Diệp Tiêu Tiêu lắc đầu, trong lòng lại cảm thấy mừng thầm. Còn về tại sao lại mừng, thì Diệp Tiêu Tiêu cũng không hiểu rõ lắm.

Chẳng lẽ mình thích Lưu Lỗi? Nhưng mà hắn là học sinh của mình! Độ tuổi hai người chênh lệch quá lớn!

“Cô làm sao vậy? Không có chuyện gì chứ?”

Tôi thấy Diệp Tiêu Tiêu ngồi như tượng đá, cho nên mới quan tâm hỏi han, có khi nàng bị kích thích quá độ, biến thành ngu thì hỏng bét!

“Em đã dậy rồi?”

Diệp Tiêu Tiêu xoay người, dùng thanh âm bình tĩnh hỏi.

“Dậy rồi... nhưng cái kia... cô không có vấn đề gì chứ?”

Tôi thấy Diệp Tiêu Tiêu bình tĩnh như vậy, bản thân mình lại mất tự nhiên.

Nếu như nàng mắng tôi, thậm chí đánh tôi một trận thì còn có thể hiểu, nhưng mà nàng như bây giờ, thì tôi lại rất sợ, ai biết sau lưng của nàng là cái gì?

“Có bị làm sao, em không nhìn thấy hay sao?”

Diệp Tiêu Tiêu chỉ vào bông hoa mai đỏ thắm trên giường, nói.

“Cái này... Cố cùng biết, hai chúng ta đều uống rượu say, em không phải cố ý. Em tưởng cô là Triệu Nhan Nghiên...”

Tôi lúng túng nói.

“Bốp!” Diệp Tiêu Tiêu đột nhiên tát tôi một cái, cả giận nói:

“Lưu Lỗi, em còn là một nam nhân không. Em đã làm tôi như vậy, giờ lại còn nói những lời trốn tránh trách nhiệm này hay sao!”

Tôi sững sờ! Đây là Diệp Tiêu Tiêu hay sao? Những lời giận dữ như vậy, nàng cũng có thể nói ra được hay sao.

“Em... em sẽ chịu trách nhiệm!”

Tôi ngẩng đầu nhìn Diệp Tiêu Tiêu nói.

“Em chịu trách nhiệm? Chịu trách nhiệm thế nào? Bỏ Triệu Nhan Nghiên mà cưới cô hay sao?”

Diệp Tiêu Tiêu trợn mắt nhìn tôi một cái nói.

“Em...”

Tôi nhất thời cứng họng.

Nếu như cho nàng biết, tôi còn 1 Trần Vi Nhi nữa, thì không biết nàng sẽ có cảm tưởng gì.

“Em cái gì mà em? Sao không phản đối nữa đi!”

Diệp Tiêu Tiêu hừ lạnh nói.

“Nếu như cô muốn, cả đời em sẽ đối tốt với cô.”

Tôi hít sâu một hơi nói.

“Cô nguyện ý? Vậy thì Triệu Nhan Nghiên làm sao bây giờ? Em đừng có tránh nặng tìm nhẹ, cô hỏi em, Triệu Nhan Nghiên thì làm sao bây giờ!”

Diệp Tiêu Tiêu mặt vẫn không chút thay đổi.

“Còn làm cái gì bây giờ, cái gì nên làm thì làm!”

Tôi đã giận dữ, không nhịn được nói.

Không phải chỉ là thêm nàng thôi sao! Mẹ kiếp, làm sao phải nhiều chuyện như vậy, cùng lắm thì lão tử chịu tội cưỡng gian, rồi vào ngục là được chứ gì!

“Cái gì mà nên làm thì làm? Vậy ý của em có phải là, tôi bị em làm như vậy, chỉ trách tôi xui xẻo thôi hay sao!”

Diệp Tiêu Tiêu nghe thấy tôi nói như vậy, thì không ức chế được tình cảm của mình nữa, khóc rống lên.

Lúc này tôi thấy nàng còn tốt, vậy mà bây giờ lại khóc như hô phong hoán vũ. Vì vậy, tôi mới ý thức được mình nói quá lời!

Người ta là một tiểu cô nương băng thanh ngọc khiết, mà lại bị tôi làm thành như vậy, đổi lại là ai thì cũng cảm thấy ủy khuất, vậy mà tôi còn quát với nàng cơ chứ!

“Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu ngoan, đừng khóc nữa có được hay không, có chuyện gì thì hai chúng ta thương lượng, cô đừng khóc nữa!”

Tôi vội vàng khuyên bảo.

Diệp Tiêu Tiêu chẳng chút nào để ý tới lời nói của tôi, lại tiếp tục ô ô khóc không ngừng.

“Bà cô của em, làm thế nào cô mới ngừng khóc đây!”

Tôi bất đắc dĩ thở dài nói:

“Em sai rồi, là em có tội, được chưa? Em xin cô đừng khóc nữa!”

Diệp Tiêu Tiêu vẫn không để ý tới tôi.

“Có phải muốn em tự thú, rồi ngồi tù cô mới chịu phải không!”

Vừa nói, tôi liền móc ngay điện thoại trong túi quần ra, bấm 110.

“Alo, là Cục công an phải không?”

Sau khi nghe đầu bên kia trả lời, tôi nói:

“Tôi muốn tự thú... Tôi cưỡng...”

Tôi mới chỉ có nói được một nửa, đã bị Diệp Tiêu Tiêu giằng lấy cất dứt, nàng trợn mắt nhìn tôi quát:

“Lưu Lỗi, con mẹ nó, em thật là máu đá!”

“Nếu như em có thể ngồi tù, mà làm cô bình tâm lại, thì em cũng nguyện làm!”

Tôi nói.

Nhìn mỹ nữ trước mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp còn mấy giọt , trong lòng của tôi vô cùng chua xót.

Toàn bộ là do tôi gây nên, nếu như không phải tôi sống lại, thì có lẽ Diệp Tiêu Tiêu vẫn là một tiểu cô nương vui vẻ.

“Em bị bắt rồi thì cô phải làm sao. Đầu em bị lừa đá hay sao?! Bình thường em rất thông minh, tại sao trong chuyện này lại ngu như vậy!”

Diệp Tiêu Tiêu chu cái miệng nhỏ, tức giận nói.

“Vậy cô...”

Tôi vui vẻ nói.

Nếu Diệp Tiêu Tiêu đã nói như vậy, thì chúng tớ nàng đã tha thứ cho tôi rồi!

“Lưu Lỗi...”

Diệp Tiêu Tiêu bỗng nhiên cắn môi, nhỏ giọng nói:

“Em hình như thích anh.”

Mặc dù âm thanh kia chỉ nhỏ như con muỗi, nhưng trong tai tôi nó lại như được nói ra từ loa phóng thanh.

177. Chương 175 :coi Như Không Có Chuyện Gì Phát Sinh

“Lưu Lỗi, em giống như đã thích anh rồi.”

Diệp Tiêu Tiêu cúi đầu, nhỏ giọng nói:

“Mặc dù chuyện này nghe rất hoang đường, nhưng em cũng không hiểu rõ em bây giờ nữa. Em rất loạn! Khi nghe anh nhắc tới Triệu Nhan Nghiên, thì em không nhận được mà tức giận, lúc này anh nhất định cảm thấy em là một cô gái đã man đúng không... Thật ra thì bình thường em không có thô tục... và nóng giận tới như vậy...”

Diệp Tiêu Tiêu không nói nữa, mà đổ mặt ngồi ở trên giường.

Tôi nghĩ nhất định nàng đang xấu hổ về quan hệ của chúng tôi! Thật ra thì cô yêu trò cũng chẳng có gì lạ, vài năm tới đây lại là một hiện tượng phổ biến trong xã hội, nhưng mà ở thập niên 90, đây lại là một điều vô cùng úy kỵ.

Mặc dù nó không tồn tại luân lý đạo đức gì cả, nhưng lại là một vấn đề tương đối khác thường.

Tôi thấy Diệp Tiêu Tiêu đã dụ lại, thì không biết làm gì bây giờ. Nếu như theo lời nàng nói, tôi làm sao có thể bỏ Triệu Nhan Nghiên được cơ chứ?. Nhưng chẳng lẽ tôi lại bỏ nàng? Cũng không có khả năng.

Nếu như nàng đã trở thành nữ nhân của tôi rồi, thì tôi nhất định phải chịu trách nhiệm với nàng.

Chỉ là quan hệ trước mắt giữa hai người chúng tôi, làm cho hai người đều lúng túng.

Nhưng đây cũng không phải chuyện trọng yếu, mà quan trọng nhất chính là tôi còn có lão bà! Không biết Diệp Tiêu Tiêu có thể chấp nhận cùng các nàng sống chung hay không.

Nghĩ tới đây, tôi cắn răng một cái, có một số việc không thể nào dự định trước được. Nếu như Diệp Tiêu Tiêu không chấp nhận được, thì tôi cũng không còn cách nào khác cả, cho nên tôi nói:

“Tiêu Tiêu, nếu như chuyện đã như vậy, thì anh sẽ nói cho em biết một số việc! Tình cảm của anh với Triệu Nhan Nghiên sâu đậm không thể nào tưởng tượng được, những tình tiết khúc chiết có thể dùng từ quỷ khóc thần sầu, kinh hãi thiên địa để hình dung. Cho nên, anh không thể nào bỏ nàng được! Nếu như bỏ nàng cưới em, thì cũng không chắc một ngày nào đó anh cũng làm như vậy, anh cũng có thể bỏ em đi với người khác. Em có hiểu ý anh không?”

Diệp Tiêu Tiêu nghe xong không nói gì cả, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, sâu kín nói:

“Đồ ngốc, chỉ là cô đùa với em thôi, làm sao cô có thể thích một người con trai nhỏ hơn mình được! Em cho em là ai, cho dù em có cướp của tôi lần đầu tiên, vậy thì đã làm sao? Bây giờ là thời đại nào rồi, đừng nghĩ là vì chuyện này bắt buộc cô phải làm nữ nhân của em, em nằm mơ đi! Hừ, nếu như không phải cô thấy em nhỏ tuổi, học tập lại tốt, sợ làm cản trở tiền đồ của em, thì cô đã báo cảnh sát, bắt em vào tù rồi!”

Mặc dù Diệp Tiêu Tiêu nói rất cứng rắn, nhưng vẻ mặt của nàng lại bán đứng nàng, nàng vô cùng đau khổ.

“Tiêu Tiêu, hay nghe anh nói hết lời!”

Tôi cố nén nội tâm đang xao động, nói:

”Anh không thể bỏ Triệu Nhan Nghiên, nhưng cũng không thể nào bỏ em! Em là nữ nhân của Lưu Lỗi, thì cả đời cũng như vậy, tôi sẽ không cho phép em phải chịu ủy khuất!”

Diệp Tiêu Tiêu giống như chết đuối vớ được cọc, đôi mắt sáng lên, nhưng ngay sau lại ảm đảm, nàng không ngăn được nước mắt nữa, nghẹn ngào nói:

“Em coi cô là cái gì? Tình nhân ư? Tiểu lão bà ư? Hay là vợ hai?”

“Nếu như em muốn, em cũng sẽ là lão bà của anh, anh sẽ đối xử với em giống y như Triệu Nhan Nghiên.”

Tôi không chút nào do dự nói.

“Ha ha. Em cho em là ai? Hoàng đế Ả rập, hay là tù trưởng Indian (1)? Có thể cưới hai lão bà ư?”

Diệp Tiêu Tiêu khinh thường nói.

(1): Indian: người da đỏ ở Mỹ

“Thật ra thì... em là người thứ ba đây...”

Tôi đỏ mồm hôi nói.

“Cái gì? ! Người thứ ba?”

Diệp Tiêu Tiêu kinh hãi nói:

“Ngoài Triệu Nhan Nghiên ra, em còn có người khác ư?”

“Trên thực tế là như vậy, anh còn một người bạn gái nữa, cũng học cùng trường, lớp 12, tên là Trần Vi Nhi.”

Tôi giải thích.

“Trần Vi Nhi?” Diệp Tiêu Tiêu sửng sốt nói:

“Em nói chính là cô bé xếp hạng 1 toàn khóa lớp 12 kia à?”

“Đúng vậy, còn ai nữa chứ.”

Tôi nói.

“Cô bé kia rất hiền lành, em có phải...lừa gạt nàng hay không?”

Diệp Tiêu Tiêu cau mày nói.

“Không có. Trên thực tế Triệu Nhan Nghiên cũng biết, hơn nữa quan hệ của hai người tốt vô cùng, giống như là chị em vậy.”

Tôi cười nói.

“...”

Diệp Tiêu Tiêu há to miệng rất lâu không nói được gì, một lát sau mới nói:

“Lưu Lỗi, em có phải coi cô là con cóc không?”

“Không có, nên anh nghĩ, em hãy hòa nhập vào tập thể này đi.”

Tôi tiếp tục nói.

Diệp Tiêu Tiêu đột nhiên lắc đầu, lấy tay lau khô nước mắt trên mặt nói:

“Không thể nào, chuyện này quá hoang đường! Cô...cô không chấp nhận được.”

Tôi nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Diệp Tiêu Tiêu, vừa có chút đau thương, có chút chua xót, lại có cảm giác yêu thương không nói thành lời.

“Cứ coi như không có chuyện gì phát sinh đi, chuyện giữa chúng ta không thể nào đâu. Em cũng không cần áy náy, xảy ra loại chuyện này, cũng không phải là điều mà hai ta mong muốn, cô vẫn là cô, em vẫn là em.”

Diệp Tiêu Tiêu thống khổ cười nói.

“Nhưng...”

Tôi còn muốn nói, nhưng Diệp Tiêu Tiêu đã cắt ngang, nói:

“Đừng nói nữa, cứ coi như một kỉ niệm đẹp đi, em đi đi...”

Tôi thở dài, tôi còn có thể nói cái gì đây. Đứng dậy mặc quần áo tử tế, mở cửa phòng đi ra, sau đó cẩn thận đóng lại.

Diệp Tiêu Tiêu nhìn bóng lưng đang rời xa kia, không còn áp chế được tình cảm của mình nữa, nàng vùi đầu vào trong chăn, nước mắt như mưa.

Thật có thể làm chuyện gì cũng không phát sinh quá sao? Sợ rằng không thể.

Ngày hôm qua, mình còn là tiểu cô nương, vậy mà qua một đêm đã biến thành nữ nhân.

Trình tiết giữ gìn 23 năm trời, coi như hóa thành không. Mình hận hấn ư? Đương nhiên là không, nếu không đã báo cảnh sát rồi.

Diệp Tiêu Tiêu không thể nào ngờ tới, lần đầu tiên của mình cứ như vậy mà mất đi, nàng vẫn còn nghĩ tới cảnh tượng, một bó hoa tươi, rượu ngon, một tối đầy nến.

Diệp Tiêu Tiêu cũng không phải nữ nhân bảo thủ, tuy có ý là muốn để tối đêm tân hôn, nhưng ít nhất cũng phải hiến tặng cho nam nhân yêu mình.

Nhưng nàng đâu có thể ngờ, lần đầu tiên cứ như vậy mà mất, ngay cả cảm giác nó như thế nào cũng không biết.

Nếu như sớm biết sẽ phát sinh những chuyện này, Diệp Tiêu Tiêu tình nguyện tối hôm qua mình tỉnh táo.

Nhưng nếu như tỉnh táo, thì mình còn có thể để cho tên khốn kiếp này đoạt đi trình tiết của mình hay sao? Diệp Tiêu Tiêu cũng không biết.

...

Tôi đi ra khỏi phòng, thì phát hiện bác trai và bác gái đã sớm ngồi ở đó, hai người đang ngồi ở trong phòng khách xem ti vi. Thấy tôi đi ra ngoài, bác gái lúng túng nói:

“Tiểu Lưu, cháu đã dậy rồi ư?”

“Dạ, bác trai, bác gái, nếu như không có chuyện gì, cháu đi về trước đây!”

Tôi không muốn ở lâu cái nơi làm tôi khó xử này nữa, nếu như lát nữa Diệp Tiêu Tiêu đi ra ngoài, tôi sao có thể đối mặt với nàng đây.

“Ngồi chơi một lát, ăn sáng đã!”

Bác trai nói.

“Thôi, cháu không quấy rầy nữa, đêm qua cháu không về nhà, người trong nhà khẳng định đang lo lắng!”

Tôi cười cười rất khó coi.

Dưới tình huống này, vốn tôi không cười nổi.

“Vậy... Được rồi, để bác gái tiễn cháu”.

Bác gái nói.

...

“Con gái chúng ta tại sao vẫn chưa chịu dậy?”

Bác trai lo lắng nói.

“Không biết, có thể là ngày hôm qua uống nhiều rượu quá !”

Bác gái nói.

“Bà nói chúng ta có chủ ý này, Tiểu Lưu có tức giận hay không?!”

Bác trai mất hứng nói.

“Tôi muốn cho chúng có một cảm giác chuyện đã thành sự thật, ai biết sớm như vậy nó đã dậy rồi”

Bác gái nói.

“Bà nói xem, con gái của chúng ta có cùng nó không?”

Bác trai lo lắng hỏi.

Dù sao hai người trẻ tuổi không mặc gì ở chung một chỗ thì rất khó nói.

“Có lẽ không! Ông yên tâm đi! Tiểu Lưu mới còn ít tuổi, hơn nữa, con gái chúng ta nếu như bị như vậy, sớm đã hết to rồi, còn có thể an tâm mà ngủ hay sao?”

Bác gái nói.

“Nếu vậy sao nso còn chưa dậy?”

Bác trai tiếp tục lo lắng nói.

“Con gái hay ngủ nướng, tôi là con gái, đương nhiên tôi biết rõ!”

Bác gái tự tin nói.

Bác trai nghe xong bất đắc dĩ lắc đầu nói:

“Không có chuyện gì phát sinh là tốt nhất, nếu không Tiêu Tiêu sẽ khó xử! Nó là chủ nhiệm lớp của Tiểu Lưu đấy!”

“Chủ nhiệm lớp thì sao, năm đó ông còn là giảng sư của lớp tôi đấy!”

Bác gái trừng mắt liếc bác trai nói.

“Chuyện này không giống, hi vọng Tiêu Tiêu không trách người làm cha mẹ như chúng ta, lớn như vậy rồi mà còn không có bạn trai, bảo chúng ta không lo lắng sao được!”

Bác trai thở dài một hơi nói.

...

Buổi sáng mùa xuân, nhiệt độ rất thấp, gió lạnh thổi vào mặt, làm đầu óc tôi tỉnh táo hơn không ít!

Tôi mở cửa xe, khởi động, khi đi qua cổng, người bảo vệ còn chào tôi một cái. Có thể, người này coi tôi là một lãnh đạo của tỉnh!

Đầu óc của tôi vô cùng hỗn loạn, chuyện đã xảy ra với Diệp Tiêu Tiêu, nếu như lúc này bảo bỏ nàng, thì tôi làm không được. Nhưng mà chuyện tới quá đột ngột, tôi ứng phó không kịp.

Đang lúc tâm phiền ý loạn, thì ầm một tiếng, tôi có cảm giác như đâm vào đuôi một chiếc xe nào đó. Tôi ngẩng đầu lên, thì mới biết, mình đã vượt đèn đỏ.

Nhưng mà nhìn xe trước mặt, tôi có cảm giác cái xe thể thao này có chút quen mắt!

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, đều tại tôi suy nghĩ không tập trung mà ra cả.

Khi đẩy cửa xe xuống, tôi thấy có một cảnh sát giao thông đang chạy tới phía tôi.

“Có chuyện gì vậy?”

Người cảnh sát giao thông này tức giận nói, hẳn đã biết, sự cố này là do tôi toàn bộ gây ra, hơn nữa tôi đụng trúng một chiếc xe thể thao, nên gặp là chất vấn tôi luôn.

Đầu năm nay, người có thể lái loại xe này ở Tùng Giang không phải là nhiều, khẳng định là một nhân vật lớn!

Cho dù chiếc xe Jetta này không có trách nhiệm cũng phải nói là có, hướng chi toàn bộ vụ này lại do tôi gây ra!

178. Chương 176 :tâm Phiền Ý Loạn

Người cảnh sát giao thông này lập tức đổi bộ mặt hòa ái, nói:

“Thật không tốt, tôi cũng chỉ làm theo quy định, xin bỏ qua cho!”

Người cảnh sát giao thông này ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng lại nghĩ tới chuyện làm sao có thể giải vây, đem một chút trách nhiệm đổ lên chiếc xe thể thao.

Nhưng mà khi hắn nhìn thấy giấy phép lái xe của chiếc xe thể thao, thiếu chút nữa thì té xỉu, đây là giấy phép lái xe quân dụng!

Người cảnh sát giao thông này trong lòng âm thầm khỏ gọi, tại sao mình lại xui xẻo như vậy, lại đụng ngay phải chuyện này!

Hai cái xe này mình không đụng nổi, vạn nhất mà xử lý không tốt, thì mục tiêu lại chuyển sang mình!

“A? Lưu Lỗi, tại sao là cậu?”

Một cô gái trẻ đi từ trên xe xuống, vốn đang tức giận, nhưng khi nhìn thấy tôi, thì lại sững sốt, nói.

“...”

Tôi thoáng cái đã nhận ra, đây chính là chị của Ngô mập mập!

“Cậu có phải không vừa mất cái xe của tôi hay không, tại sai lại lần thứ 2 đâm trúng!”

Ngô Huỳnh Huỳnh cố ý làm mặt lạnh nói.

Nhưng mà ai cũng có thể nhận ra, cô gái này vừa nói vừa cười.

“Hmm, hai vị biết nhau ư, vậy thì tốt, hai người giải quyết riêng với nhau, tôi đi trước.”

Người cảnh sát giao thông này khi thấy hai chúng tôi biết nhau, thì như gặp cứu tinh, nói xong chạy thật nhanh.

“Lần trước là cô sai phạm đó, tiểu thư.”

Tôi dang hai tay ra nói.

“VẬY LẦN NÀY CẬU TRẢ THÙ TÔI?”

Ngô Huỳnh Huỳnh liếc tôi một cái nói.

“Ha ha! Tôi vốn không biết là xe của cô! Đúng rồi. Tại sao chiếc xe này lại biến thành màu lam? Còn nữa, tại sao biển số xe cũng đổi luôn rồi?”

Tôi chỉ vào chiếc xe Lamborghini, kỳ quái nói.

“Ai! Đừng nói nữa! Lần trước thiếu chút nữa tôi bị người khác cướp!”

Ngô Huỳnh Huỳnh thở dài nói:

“Cũng tại chủ ý xấu xa của cậu, lại đi cho tôi một cái biển số Cát tường! Người khác còn tưởng tôi là quý bà, cho nên theo dõi tôi mấy ngày, sau đó đợi tôi đi vào một hẻm nhỏ, rồi định cướp! Sau đó tôi liền đem cái biển số quân đội này ra, thì ai dám cướp của tôi nữa!”

“VẬY NÓ ĐÂU CÓ QUAN HỆ GÌ VỚI MÀU CỦA CHIẾC XE? CHẴNG LẼ SƠN LẠI MỘT LẦN NỮA, THÌ NGƯỜI TA KHÔNG BIẾT ĐÂY LÀ XE THỂ THAO HAY SAO?”

Tôi nghi hoặc nói.

“Cậu cho rằng tôi muốn ư?! Xe của tôi bị người khác làm hỏng! Nên mới sơn lại một lần nữa, vốn định sơn lại cái màu cũ, nhưng chưa kịp nói, thì người ta đã phun màu này rồi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh đau lòng nói.

“Sau đó thì sao? Bọn cướp thì thế nào?”

Tôi tiếp tục hỏi.

Chuyện này Ngô Huỳnh Huỳnh đúng là ngốc tới mức đáng yêu, một cái xe quý, lại đi tự tiện đổi màu!

“Còn như thế nào ư? Chỉ bằng bọn họ sao? Dám cướp của tôi, thì đúng là không muốn sống rồi! Những người đó toàn bộ bị tôi đánh cho không làm gì được, đoán chừng bây giờ còn đang nằm viện đấy!”

Ngô Huỳnh Huỳnh đắc ý nói.

Tôi đổ mồ hôi! Ngô Huỳnh Huỳnh đúng là không dã man một cách bình thường, chẳng trách Ngô mập mập bị nàng dọa cho sợ như vậy.

Ngô Huỳnh Huỳnh nhìn thấy vẻ mặt của tôi, đột nhiên ý thức được chuyện gì đó, lập tức thay đổi sắc mặt, ôn nhu nói:

“Tôi... Tôi bình thường rất ôn nhu, chẳng qua lúc đó tôi rất tức giận...”

Mặc dù tôi ở tình cảm phương diện vô cùng chậm hiểu, nhưng mà dù có ngốc, tôi cũng có thể đoán được, nha đầu này có ý với tôi, nhưng tôi đối với nàng cũng không quá thích thú!

Nói tới xinh đẹp, Ngô Huỳnh Huỳnh đúng là rất đẹp, nhưng tôi lại không thích lắm mới hồng.

“A, hóa ra là như vậy! Xem ra tôi lại phải mất tiền rồi!”

Tôi nói xong lời này, thì muốn tát mình một cái, đây chẳng phải là bày cho Ngô Huỳnh Huỳnh cơ hội hay sao, khẳng định cô nàng không thể bỏ qua!

Quả nhiên, Ngô Huỳnh Huỳnh nghe xong lập tức nói:

“Đúng vậy, mấy ngày nữa cậu nhất định phải đền tôi một cái xe mới!”

Trời ạ! Chỉ riêng việc của Diệp Tiêu Tiêu, đã đủ làm cho tôi hỗn loạn rồi. Nếu như thêm Ngô Huỳnh Huỳnh nữa, thì tôi sống sao nổi!

“Ách... Xe của cô dường như không sao, xe thể thao rất bền, cô nhìn xem, xe của tôi mới bị hỏng tới thảm thương!”

Tôi chỉ vào mấy vết xước sơn trên xe của nàng.

“Mặc kệ, cậu đã đáp ứng tôi rồi, có phải cậu rất ghét tôi hay không?”

Ngô Huỳnh Huỳnh mắt hững nói.

Ngất, lại còn có cả chiêu này nữa ư! Chuyện của Diệp Tiêu Tiêu làm cho tôi chưa hết phiền lòng đây, đâu còn hơi sức mà chơi đùa với Tiểu công chúa này nữa, cho nên tôi móc chi phiếu, ký một cái 300 vạn đưa cho Ngô Huỳnh Huỳnh nói:

“Vậy cũng được, tôi đưa tiền cho cô, cô tự mình mua lại một chiếc đi! Cứ như vậy đi, tôi còn có việc, hôm nào gặp lại nhé!”

Nói xong, tôi liền phát phát tay, chui vào trong xe Jetta, khởi động xe, nhấn ga rời đi.

Ngô Huỳnh Huỳnh nghiêng răng nghiêng lợi, phẫn hận nói:

“Chẳng nhẽ tôi lại làm cậu ghét như vậy ư, sớm muộn cũng có ngày tôi làm cậu thích tôi!”

Nói xong, nàng cầm tờ chi phiếu, xé nát bậy, vứt lên không trung. Sau đó nàng chui vào xe của mình, nhấn ga, chiếc xe lao đi như hỏa tiễn.

Chỉ còn lại người cảnh sát giao thông đứng ở sau không hiểu hai người này có chuyện gì, lắc đầu nói:

“Đúng là không hiểu nổi những người trong xã hội thượng lưu, người ta đụng xe thì lại mỉm cười, người ta bồi thường tiền, thì lại tức giận!”

Tuy ở xa, nhưng hành động của Ngô Huỳnh Huỳnh tôi lại biết rõ. Có phải tôi hơi quá đáng hay không?

Trong lòng tôi thở dài, kể từ khi tôi sống lại cho tới nay, thì cái số đào hoa cứ kéo tới không ngừng.

Đầu tiên là Triệu Nhan Nghiên, sau đó là Hạ Nhu, tiếp theo là Trần Vi Nhi, Hứa Nhược Vân, bây giờ lại còn có cả Ngô Huỳnh Huỳnh! Hay là, tôi làm như vậy mới khiến các nàng thích tôi!

Ngô Huỳnh Huỳnh thì không thuộc về tôi, bởi nàng không biết cuộc sống của tôi, tính cách của nàng chắc chắn sẽ không chịu tha thứ cho việc tôi mê thiếp một đồng như thế này.

Cho nên cái phiên toái này, sau này ít động chạm vào thì hơn.

Về phần chiếc xe của tôi, bị đụng thê thảm như thế này, tôi cũng chẳng thèm nhìn nữa. Xem ra cũng nên đổi lại một chiếc khác rồi.

Làm người cũng nên kiêu ngạo một chút, nếu không người ta còn tưởng mình sợ người ta, ngay cả cái đám trâu bò, lưu manh cũng có thể khi dễ trên đầu mình!

Do tâm tình phiền muộn, tôi muốn phát tiết, nên dừng xe lại trước cửa một quán bar.

Nói thật, tôi rất ít tới nơi như thế này, ở bên trong rỗng rần lẫn lộn, có rất nhiều người giang hồ, dễ gây chuyện thị phi.

Nhưng mà tôi còn sợ cái gì nữa, không tính tới một thân công phu, thì còn một nguyên nhân khác, vì đây là địa bàn mà Quách Khánh bảo kê!

179. Chương 177 :gặp Mặt Trong Quán Bar

Nhân viên đưa cho tôi một Menu.

“Cho một chai rượu trắng đi.”

Tôi không nhìn cái danh sách kia, thuận miệng nói.

Nhân viên kia dùng vẻ mặt kì quái nhìn tôi, nghĩ thầm trong quán Bar thì làm gì có rượu trắng!

Mà người nói như vậy, thì chỉ có hai loại người, một là người này lần đầu tiên tới quán Bar, còn một loại khác là người này có chủ tâm tới gây sự.

Đương nhiên không loại trừ một loại người nữa, đó là người bị bệnh thần kinh.

“Tiên sinh, trong quán Bar chúng tôi không có rượu trắng, ngài dùng một chút Whiskey hoặc là bia...”

Do nguyên nhân nghề nghiệp, nên người này vẫn kiên nhẫn mỉm cười giải thích.

“Không có thì cậu không biết đi mua hay sao?”

Tôi tiện tay móc ra mấy tờ 100 đồng, ném lên trên bàn.

Người phục vụ không nhận, mà nói vào ống nghe ở bên cạnh:

“Tiểu Mã ca, anh tới bàn số tám một chút, có chuyện xảy ra.”

Tiểu Mã ca? Đây chẳng phải là nhân vật trong phim Hồng Kông “Bản sắc anh hùng” hay sao ?

Lúc tôi còn đang suy nghĩ xem “Tiểu Mã ca” này là ai, thì có một thanh niên mặc một bộ âu phục đen, ca vát trắng, trong miệng còn ngậm cây tăm bước nhanh tới.

Đúng là người này có chút giống Tiểu Mã ca ở trong phim, nhưng người này trên mặt lại có một vết sẹo to, đúng là có chút làm người khác kinh sợ.

Tiểu Mã ca đi tới trước bàn của tôi, hỏi người phục vụ:

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Người này muốn uống rượu trắng!”

Người phục vụ nói.

“Mày đã giải thích chưa?”

Tiểu Mã ca cau mày hỏi.

“Đã giải thích rồi, nhưng hấn lại rút tiền bảo tôi đi mua.”

Tiểu Mã ca nghe xong, mặt lập tức trầm xuống, đặt móng ngời đối diện với tôi, ngoài cười nhưng trong không cười, nói:

“Vị huynh đệ này, đây là lần đầu tiên cậu tới đây chơi hay sao? Quán Bar cũng có quy định, có rất nhiều loại rượu, nhưng lại không có rượu trắng.”

“Sao vậy? Còn thiếu tiền ư?”

Nói xong, tôi lại móc mấy trăm đồng, ném lên mặt bàn.

“Có tiền thì giỏi lắm hay sao? Lão Tử nói cho mày biết, mày đúng là rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt! Đã tới nơi này phải theo quy của quán Bar! Tao xem mày đúng là tới đây gây chuyện?”

Tiểu Mã ca vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói.

“Anh cho rằng, tôi tới đây gây chuyện, thì anh còn ngồi đây mà nói được hay sao?”

Tôi lạnh lùng nói.

“Mẹ kiếp, mày muốn chết sao! Có tin Lão Tử quảng mày ra ngoài hay không?” Tiểu Mã ca đứng lên, chỉ vào người của tôi quát lớn:

“Người đâu, đem thằng này ném ra ngoài!”

“Tiểu Mã ca, chuyện gì xảy ra vậy? Là hấn sao? Dám ở chỗ này gây chuyện, muốn đi gặp Diêm Vương hay sao!”

Tiểu Mã ca vừa gọi, đã có 4, 5 người chạy tới, người nào cũng nhuộm tóc xanh, đỏ, tím, vàng, đúng là loại lưu manh trong xã hội.

“Lão đại của chúng mày là ai?”

Tôi lạnh lùng quét mắt nhìn một vòng, mấy người này chỉ được cái bề ngoài, sức chiến đấu vô cùng thấp, không thể chịu được nếu tôi động thủ.

Đám người này dọa người thường còn được, chứ gặp phải người có tài, chỉ sợ không qua được 10 chiêu.

“Lão đại của bọn tao? ****, con mẹ nó, mày mù hay điếc, lão đại của chúng tao đương nhiên là Tiểu Mã ca rồi!”

Một tên lưu manh đầu vàng, chỉ vào người của tôi lớn lối nói.

“Đợi một chút!”

Tiểu Mã ca vung tay lên, đi tới, nói với tôi:

“Huynh đệ cũng là người cùng đường hay sao? Chúng tôi đi theo Đức ca!”

Trong giới hắc đạo cũng có một quy củ, đánh nhau phải tự giới thiệu về mình, tránh cho việc người mình đánh người mình.

“Đức ca?”

Tôi sững sờ, tại sao lại mọc ra một Đức ca rồi? Lão đại của bọn hấn không phải là Quách Khánh hay sao?”

Tôi lại tiếp tục hỏi:

“Lão đại Đức ca của các người là ai?”

“Mẹ kiếp, tiểu tử mày đùa tao có phải không? Ngay cả Đức ca còn không biết, thì còn đánh rắm được gì, Lão đại của Đức ca, mày không xứng để hỏi!”

Tiểu Mã ca cả giận nói, hấn cho là tôi bịa chuyện.

“Hừ, mấy thằng chúng mày đúng là không có óc, tao hỏi lại một lần nữa, Lão đại của Đức ca là ai? Nếu như mày không nói rõ, thì hậu quả tự mày gánh chịu!”

Tôi lãnh đạm nói.

Sở dĩ tôi hỏi cặn kẽ tới như vậy, chính là tôi sợ đánh phải thủ hạ của Quách Khánh, với lại mấy người này còn chưa xứng để tôi động thủ.

“Vậy thì tao nói cho mày biết, lão đại của Đức ca là Tam ca! Cũng là một nhân vật nổi tiếng trong giới hắc đạo của thành phố Tân Giang!”

Tiểu Mã ca cố nén giận nói.

“Tam ca? Sao lại là Tam ca?”

Tôi kỳ quái, chẳng lẽ lại có bang phái khác xuất hiện rồi sao? Tại sao tôi không biết ai cả?

“Mày biết Tam ca?”

Tiểu Mã ca thấy vẻ mặt kỳ quái của tôi, liền vội vàng hỏi.

“Không biết.” Tôi nói.

“Con mẹ nó! Mày đúng là muốn chết mà, dám đùa bỡn lão tử? Các huynh đệ, lên cho tao, đuổi tiểu tử này đi ra ngoài... không bỏ ra ngoài!”

Tiểu Mã ca hỗn hển nói.

Nếu đã xác định đám người này không phải là người của Quách Khánh, vậy thì đừng trách tôi không khách khí!

Cho dù đám người này là người của Quách Khánh, tôi cũng muốn xuất thủ thay hấn quản giáo một chút!

Đúng là một đám người không có đại não. Người dám tới nơi này lớn lối, chắc chắn không phải là một người bình thường, vạn nhất đắc tội phải một đại nhân vật, vậy thì hậu quả sẽ không tốt, không những bản thân lo không xong, mà bang hội cũng tan tành!

Tôi đứng dậy, không đợi hấn kịp phản ứng, tát một cái trên mặt của Tiểu Mã ca!

“A... !”

Tiểu Mã ca gào lên một tiếng như heo bị chọc tiết, nửa má bên phải trong nháy mắt sưng lên như cái bánh bao, trên khóe miệng còn mang theo mấy tia máu, lấy tay bưng lấy cằm.

Xem ra cái tát này của tôi cũng không nhẹ.

“Mẹ kiếp, mày dám đánh tao? !”

Tiểu Mã ca thiếu chút nữa bị tôi đánh cho ngất đi! Hấn không nghĩ tới người này lại dám động thủ ở đây, hơn nữa một chút điềm báo cũng không có! Cho đến khi có cảm giác đau, thì hấn mới kịp lấy tay bưng mặt, một tay chỉ vào tôi, nói:

“Còn lo lắng gì nữa, xông lên diệt hấn đi!”

Mấy tiểu lưu manh ở bên cạnh bị hành động của tôi làm cho sửng sốt, không biết phải nói cái gì cả!

Dám tới đây gây chuyện, không để bọn họ trong mắt, lại còn dám chủ động đánh người, đúng là lần đầu tiên bọn họ gặp được!

Chẳng lẽ người này ăn tim gấu gan báo hay sao? Hấn không biết chuyện này sẽ mang lại hậu quả vô cùng nghiêm trọng hay sao? Lúc này nghe thấy Tiểu Mã ca la lên, bọn họ mới hoàn hồn, xông tới.

Bọn tiểu lưu manh này lúc bình thường đánh nhau rất hăng, nên không để tôi vào trong mắt! Coi cái tát của tôi chỉ là sự kiện ngoài ý muốn! Tên đầu vàng tiện tay cầm một chia rượu ở gần đó đi tới.

“Dám đánh lén lão đại của chúng tao, hôm nay tao sẽ đánh cho mày sống đời thực vật!”

Đầu vàng hét lớn lao tới.

Tôi đứng ở đó căn bản không có bất kỳ né tránh gì, chỉ bằng với tốc độ này mà muốn đánh nhau với tôi!

Đợi khi tên tóc vàng lao tới, tôi tiện tay tước luôn chai rượu trên tay hắn, sút cho hắn một cước, Tên tóc vàng bay ra ngoài đập vào một cái bàn, máu chảy lênh láng, lập tức ngất đi.

Chỉ mới vừa giải quyết xong tóc vàng, thì một người tướng mạo lực lưỡng cầm cái ghế đập tới tôi, tôi nhảy tránh sang một bên, tránh thoát cú đập của hắn, thừa dịp hắn còn chưa kịp thu tay về, tôi đâm một đâm vào bụng của hắn.

Chỉ nghe “A” một tiếng hét thảm thiết kêu lên, người này ôm bụng lăn quay ra đất, trên trán những giọt mồ hôi to bằng ngón tay rơi xuống.

Tôi nghĩ lục phủ ngũ tạng của người này bị tôi đâm cho đảo lộn vị trí rồi!

Hai tiểu lưu manh ở bên cạnh thấy tôi hung hãn như vậy, chỉ trong nháy mắt đã giải quyết hai người, thì không khỏi sửng sốt!

Nhưng mà cảnh tượng này, bọn chúng đã thấy nhiều, cho nên chúng không một chút nào nao núng, cũng không biết lấy thiết côn từ đâu, hung hăng đập tới chỗ tôi, mà cái thiết côn lại muốn chào hỏi cái đầu của tôi mới sợ!

Mẹ kiếp, đám người này đúng là muốn giết người à, cầm cái thiết côn như vậy, đập vào đầu thì có nứt toác như quả dưa chứ còn gì nữa? Đánh nhau thì có thể, nhưng đừng có hạ sát thủ!

Tôi vô cùng tức giận, hét lớn một tiếng vọt tới, vươn hai tay ra, mỗi tay nhấc một người cầm thiết côn, sau đó dùng lực quay chúng một vòng, rồi cho chúng đập vào nhau.

Chỉ nghe thấy “Oa oa” hai tiếng kêu thất thanh, thanh âm mới chỉ có lóe lên như vậy, thì đã ngất đi rồi.

Lúc tôi ném hai người này xuống, thì thân thể chúng đã nhũn như bún, nằm ngang một bên!

Tiểu Mã ca kinh hãi nhìn tôi, chỉ vào người của tôi hét lớn:

“Mày chờ đấy, mày chờ đấy, đừng có đi, lão tử hôm nay nhất định phải phé mày!”

Nói xong, hắn nhanh chân chạy ra ngoài.

Tôi cười một tiếng, cũng không để ý, đây chẳng qua là kỹ xảo của bọn tiểu lưu manh đánh nhau mà thôi, trước khi chạy, còn ném ra mấy câu như vậy, là để bảo toàn mặt mũi, chứ không có gì đáng lưu ý cả.

“Phục vụ!”

Tôi gọi cái tên phục vụ đang đứng gần ngõ ở một bên.

“A!” Người phục vụ sửng sốt, hắn sợ hết hồn, vội vàng hấp tấp chạy tới, ăn nói rất cung kính:

“Xin hỏi tiên sinh, ngài cần gì vậy?”

“Mang một chai rượu trắng tới đây, có được hay không?”

Tôi rất tùy ý hỏi.

“Được, được! Tôi lập tức đi mua ngay, tiên sinh ngài chờ một lát!”

Hắn là người chứng kiến toàn bộ quá trình, chứ đâu dám nói không! Lá gan của hắn vốn bị dọa cho sắp vỡ, nên vội vàng nhanh chân chạy đi.

“Huynh đệ, thân thủ của cậu rất tốt!”

Một trung niên nam nhân mặc âu phục đen đi tới, mỉm cười nhìn tôi, nói.

“Cũng vậy mà thôi!”

Tôi nhàn nhạt nói.

Nhìn người này cười nói, nho nha lễ độ, lửa giận trong lòng tôi cũng tiêu tan không ít.

“Cậu không ngại nếu tôi ngồi xuống nói chuyện chứ?”

Người mặc âu phục đen giơ chén rượu trên tay, nói.

“Xin cứ tự nhiên!” Tôi vươn tay làm tư thế xin mời.

“Không biết huynh đệ làm việc ở đâu?”

Sau khi người mặc âu phục đen ngồi xuống, liền đưa cho tôi một chén Hồng tửu.

“Không có việc làm.” Tôi cười cười nói.

“Không có việc làm? Huynh đệ không phải là đang đùa tôi đấy chứ?”

Người mặc âu phục đen kinh ngạc há to miệng nói.

“Rất kì quái hay sao? Xã hội cạnh tranh kịch liệt như vậy, kiếm việc làm đâu có dễ !”

Tôi lắc đầu, trêu chọc nói.

Ở địa phương này, rất ít có người nói thật, ở nơi khác có người chỉ mới quen biết nhau cũng có thể trở thành tri âm, nhưng mà đã ở trong quán Bar, thì đó là nơi không quen người lạ.

“Lấy thân thủ của huynh đệ, chẳng lẽ lại không tìm được một công việc vừa ý?”

Người mặc âu phục đen tiếp tục hỏi.

“Anh nói tôi đi làm hộ vệ hay sao?”

Tôi kỳ quái hỏi, người này không phải là muốn bảo tôi làm cận vệ cho hắn đấy chứ!

Nhìn hành động cử chỉ của hắn, cũng có thể nhận ra hắn là một người trong xã hội thượng lưu!

“Hộ vệ? Ha ha, huynh đệ cậu đã đoán đúng rồi, đúng là hộ vệ! Nhưng lời của tôi lại khác với những loại đi bảo vệ ở quán Bar và bãi gửi xe”.

Người mặc âu phục chậm rãi nói:

“Hộ vệ theo lời tôi nói, chính là bảo vệ, hay nói cách khác chính là hộ vệ tư nhân đấy, cậu có biết không?”

Tôi toát mồ hôi! Người này quả nhiên muốn mời tôi làm hộ vệ! Nhưng mà tôi cũng chẳng có việc gì, cứ tiếp tục đùa hắn cho vui, cho nên tôi nói:

“Giống như những người thường thấy trong phim ảnh hay sao?”

“Huynh đệ quả nhiên thông minh!”

Vừa nói, người mặc âu phục đen, móc từ trong túi ra một cái danh thiếp, nói:

“Kẻ hèn này họ Trần, đây là danh thiếp của tôi. Nếu như huynh đệ chịu tới công ty của chúng tôi làm việc, thì tiền lương ít nhất cũng là hơn một vạn đồng!”

Hơn một vạn đồng? Có nhầm hay không vậy, buôn bán hơn một tháng cũng chỉ kiếm được có hơn 1 vạn đồng, bọn họ là cái công ty gì vậy?

Tôi nhận lấy danh thiếp nhìn xem, thì phía trên có viết: Công ty bảo an Thanh Long, quản lý: Trần Tuấn Đông.

“Công ty bảo an Thanh Long?”

Tôi trầm ngâm một chút.

Tôi lật mặt sau của tấm danh thiếp, thì trên đó có ghi: chuyên cung cấp cận vệ.

Chuyện này cũng tốt, thật ra tôi cũng muốn thuê mấy tên cận vệ! Cho nên tôi dát danh thiếp vào trung túi, sau đó gật đầu mỉm cười với Trần Tuấn Đông, nói:

“Cám ơn ngài, Trần tiên sinh, sau khi trở về tôi sẽ suy nghĩ, sau đó sẽ liên lạc lại với ngài sau!”

“Được vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa.”

Người mặc âu phục gật đầu, đứng dậy rời đi nói:

“Hy vọng có thể gặp lại ngài một lần nữa!”

“Tôi nghĩ sẽ rất nhanh thôi!” Tôi nói.

“Đúng rồi, lúc này cậu chọc phải đám người kia, tôi nghĩ cậu nên nhanh chóng rời khỏi đây! Cái tên Tiểu Mã ca kia nhất định là chạy về gọi cứu binh, thừa dịp hiện giờ chưa tới, cậu mau rời đi, tôi nghĩ không ai dám ngăn cậu đâu.”

Người mặc âu phục đen bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, quay người lại nói.

“Không cần phải lo lắng, tôi không sao đâu.”

Tôi lắc đầu nở nụ cười.

“Người ta nói: song quyền nan địch tứ thủ, cậu hãy cẩn thận một chút! Một thân công phu của cậu, nếu như bị phế đi thì thật đáng tiếc!”

Người mặc âu phục đen thấy tôi không coi chuyện này ra gì, cũng không còn nói gì nữa, xoay người rời đi.

Tôi uống một chén rượu trắng do người phục vụ mang tới, khoan thai tự đắc nhắm mắt dưỡng thần.

Gần đây có một số chuyện phát sinh thật quá hồ đồ! Từ Hứa Vân đến Diệp Tiêu Tiêu rồi lại đến Ngô Huỳnh Huỳnh, lần đầu tiên tôi thấy, trong vấn đề tình cảm, tôi thật ngu ngốc!

Đang lúc tôi suy nghĩ, thì âm thanh hung ác của Tiểu mã ca truyền vào trong tai của tôi:

“Tam ca, chính là thằng này, hấn đánh mấy huynh đệ chúng tôi bị thương, anh nhất định phải làm chủ cho chúng tôi!”

“Mẹ kiếp mày thật ngu và thật vô dụng! Không biết cái thằng nhãi kia làm sao có thể thu thập được đám tiểu đệ của mày, đúng là vô dụng!”

Một âm thanh âm trầm cắt ngang lời của Tiểu mã ca, sau đó tiếp tục nói:

“Bản thân tao cũng muốn nhìn xem ai lớn gan như vậy, dám ở địa bàn của tao giương oai, tao không đánh hấn thì không...”

Bỗng nhiên thanh âm của Tam ca đột nhiên ngừng lại, đôi mắt lóe sáng, chấp tay, dùng âm thanh nịnh hót nói:

“A, Hóa ra là lão tổ tông đại giá quang lâm! Tam hầu tử tham kiến lão tổ tông!”

Tôi ngẩng đầu nhìn kỹ, hóa ra người được gọi là Tam ca này chính là thủ hạ của Quách Khánh, Đinh Bảo Tam!

Tôi thấy hấn gọi tôi là lão tổ tông thì dở khóc dở cười, từ lần bị mấy tiểu đệ của Quách Khánh gọi như vậy, thì một truyền mười, mười truyền một trăm, cho nên cảm dám thủ hạ của Quách Khánh đều gọi “lão đại của lão đại” thành “Lão tổ tông”!

Đinh Bảo Tam cung kính, cúi người nói:

“Lão tổ tông, lúc này thật sự là đắc tội rồi!”

“Tam ca! chính là thằng chết tiệt này đánh bốn huynh đệ của em!”

Tiểu Mã ca vẫn không hiểu, chỉ vào người tôi quát lớn.

“Con mẹ mày!”

Đinh Bảo Tam tức giận, gơ tay tát luôn một cái nói:

“Mau gọi lão tổ tông đi! Đây chính là lão đại của Quách lão đại, mày muốn chết hay sao!”

Tiểu Mã ca mới bị tôi tát cho một cái vào một bên má, nay lại bị Đinh Bảo Tam tát vào bên còn lại, cả hai bên đều sưng phồng lên, trông giống như hai quả cà chua.

Tiểu Mã ca hai tay bụm mặt, hấn chẳng biết làm sao nữa, nơm nớp lo sợ nói với tôi:

“Lão tổ tông!”

“Hừ!” Đinh Bảo Tam hừ lạnh một tiếng, đẩy Tiểu mã ca sang một bên, nói:

“Mày đúng là có mắt như mù, nếu bây giờ mà Quách gia trách tội, tao cũng không đỡ được cho mày đâu!”

Tiểu Mã ca lúc này mới ý thức tính nghiêm trọng của sự việc, mặc dù hấn không biết người trước mặt này làm cái gì, nhưng nghe khẩu khí của Tam ca, thì người này chắc chắn còn mạnh hơn so với Quách lão đại!

Nghĩ đến đây, Tiểu Mã ca chẳng còn chú ý tới mặt mũi gì nữa, hấn chạy tới, cung kính nói với tôi:

“Lão tổ tông, lúc nãy đắc tội, mong ngài rộng lượng tha thứ! Tiểu đệ không hiểu quy củ, xin lão tổ tông trách phạt!”

“Bỏ đi ”

Tôi phát phát tay nói:

“Chuyện này cứ như vậy đi! Tam Hầu Tử, người cũng không cần báo cho Quách Khánh đâu. Nhưng nói với thủ hạ của người một chút, sau này làm việc cần động não, trước khi động thủ phải thăm dò lai lịch của người khác! Hôm nay đụng phải ta là còn tốt, chứ nếu đụng phải loại công tử thế gia, nhị thế tử, thì không biết chuyện này sẽ thế nào!”

Ngôn ngữ của tôi nhu hòa, cũng không phải dạng ép người quá đáng. Dù sao đám người kia vẫn là thủ hạ của Quách Khánh.

“Cám ơn! Cám ơn lão tổ tông!”

Tiểu Mã ca cảm kích nói.

Nếu như tôi đã đáp ứng chuyện này không nói với Quách Khánh, vậy thì cũng thể hiện là tôi đã tha thứ cho hấn, làm sao hấn không cao hứng cơ chứ!

180. Chương 178 :công Ty Bảo An Thanh Long

Công ty này nằm ở ngoại ô của thành phố Tân Giang, người ở rất thưa thớt, nhưng lại rất dễ có thể tìm thấy.

Ngày hôm qua, tôi trở về hỏi thăm Triệu Quân Sinh một chút, thì biết công ty này có danh tiếng rất cao, có rất nhiều doanh nhân và những người nổi tiếng thuê vệ sĩ của công ty này, nghe nói công ty này còn cung cấp vệ sĩ là những bộ đội đặc chủng xuất ngũ, có thực lực ứng biến rất cao.

Ví dụ như trong thời gian trước, khi đại minh tinh Tô Dĩnh Tư tới Tân Giang biểu diễn, cũng do vệ sĩ của họ đảm nhiệm.

Nghĩ đến cô gái nhỏ Tô Dĩnh Tư này, tôi không khỏi cười cười, đôi khi cũng có rất nhiều người không biết minh tinh.

“Tiên sinh, ngài có chuyện gì vậy?”

Cô gái phục vụ chịu trách nhiệm tiếp đãi khách ở đại sảnh, mỉm cười nói.

“Có... Trần quản lý Trần Tuấn Đông của công ty ở nơi này không?”

Tôi hỏi.

“Xin hỏi tiên sinh ngài có hẹn trước không?”

Cô gái tiếp tân vẫn mỉm cười hỏi.

“Là ông ta bảo tôi tới, chỗ này có danh thiếp của ông ta.”

Vừa nói, tôi đem danh thiếp đưa cho cô gái tiếp tân.

Cô gái tiếp tân nhận lấy danh thiếp, nhìn qua một lượt, sau đó trả lại cho tôi, nói:

“Xin ngài chờ một chút, tôi gọi điện thoại cho Trần quản lý.”

Vừa nói, nàng cầm điện thoại lên, bấm một dãy số.

“Alo... Trần quản lý, tôi là Tiểu Trương, có một vị tiên sinh cầm danh thiếp của ngài muốn gặp ngài...”

Sau đó, cô gái này ngẩng đầu lên nhìn tôi, nói:

“Tiên sinh tên của ngài là gì vậy?”

“Cô nói với ông ta, là hôm qua tôi có gặp ông ấy ở trong quán Bar.”

Tôi suy nghĩ một chút nói.

“Trần quản lý, người này nói là đã gặp ông ở trong quán Bar tối hôm qua... Dạ được, tôi biết rồi.”

Cô gái tiếp tân cúp điện thoại, nói với tôi:

“Tiên sinh, Trần quản lý xin mời ngài. Trần quản lý đang ở phòng làm việc ở tầng 2, xin mời tiên sinh đi theo lối này lên trên đó, sau đó rẽ trái, tới phòng thứ hai, đó chính là phòng làm việc.”

“Được, tôi biết rồi. Cám ơn cô.”

Tôi khẽ mỉm cười nói.

“Không cần khách sáo.”

Cô gái tiếp tân rất tự nhiên nói.

Tôi dựa theo lời của Cô gái tiếp tân thì tìm được một phòng, trước cửa có treo tấm biển: “Phòng làm việc của Quản lý”. Tôi gõ cửa, bên trong có tiếng nói vọng ra:

“Mời vào.”

Tôi đẩy cửa ra, thì thấy Trần Tuấn Đông mặc âu phục đen tối hôm qua.

Lúc này hắn đang ngồi trên ghế, nhàn nhã đặc ý nhìn mấy tờ báo, trên bàn còn một chén trà nóng, đang bốc hơi nghi ngút.

“Suy nghĩ thế nào? Có muốn gia nhập công ty của chúng tôi hay không?”

Trần Tuấn Đông thả tờ báo trong tay, hòa ái nói với tôi.

“Gia nhập công ty của anh thì không có khả năng đâu, mục đích tôi tới công ty anh lần này, là lựa chọn mấy vệ sĩ.”

Tôi nhún vai, dang hai tay nói .

“A? Làm vệ sĩ cho cậu hay sao?”

Trần Tuấn Đông sững sốt, cẩn thận đánh giá tôi hồi lâu, sau đó chợt hiểu ra, hóa ra là mình nhầm.

Người trẻ tuổi này mặc dù mặc những quần áo thường ngày, nhưng cũng là hàng hiệu, không ít tiền!

Ngày hôm qua ở quán Bar, do ánh điện lờ mờ, mình không nhìn kỹ, lại tưởng người ta muốn gia nhập công ty của mình!

Người trẻ tuổi này thoát nhìn giống như một tiểu công tử có tiền, hẳn đúng là cảm thấy xấu hổ với những lời mình nói, nên hắn lúng túng nói:

“Thật ngại quá, ngại quá, tôi lại tưởng nhầm là cậu tới tìm việc... Nhưng mà huynh đệ hôm qua chẳng nói, thời buổi này không dễ tìm việc, nên không có việc làm hay sao?... Ai, ngay cả việc này, tôi cũng hiểu lầm!”

“Không sao.”

Tôi cười một tiếng, nói:

“Nhưng mà tôi cũng không nói dối Trần quản lý, đúng là tôi không có công việc, tôi chỉ là một học sinh mà thôi.”

Trần Tuấn Đông âm thầm kinh hãi, nếu mà như vậy, thì người trẻ tuổi này không phú cũng quý, nếu không thì một học sinh tại sao lại có thể thuê vệ sĩ!

Nhưng mà hắn cũng cảm thấy rất kỳ quái, với thân thủ của người này, còn cần tìm vệ sĩ làm gì? Nên hắn hỏi luôn nghi ngờ trong lòng:

“Cậu còn cần vệ sĩ làm gì? Lấy thân thủ của huynh đệ, thì cũng chẳng có mấy ai trong công ty bảo an này là đối thủ của cậu.”

“Ha hã, thân thủ của tôi với việc tôi thuê vệ sĩ là hai chuyện khác nhau! Thật ra thì con người tôi cũng không thích đánh nhau, trừ khi bị bắt đắc dĩ mà thôi, nếu như có vệ sĩ, thì những chuyện nhỏ, như trong quán Bar ngày hôm qua, thì tôi không cần phải động thủ làm gì.”

Tôi lắc đầu giải thích.

“A, hóa ra là như vậy!” Trần Tuấn Đông bùm bùm đại ngộ nói:

“Hiểu rồi, hiểu rồi!”

Trần Tuấn Đông đứng dậy, lấy cho tôi một cái ghế, sau đó dùng cái chén nhựa duy nhất rót cho tôi một chén trà nóng.

“Huynh đệ họ gì?”

Trần Tuấn Đông mở một cuốn sổ ghi lý lịch của khách hàng, hỏi.

“Tôi họ... Lưu, Lưu Lỗi.”

Tôi do dự một chút, sau đó cũng nói ra tên họ thật của mình.

Tôi cũng chẳng gì phải giấu diếm, vì thân phận công khai của tôi vẫn chỉ là một học sinh trung học.

“Hóa ra là Lưu tiên sinh, không biết Lưu tiên sinh muốn thuê vệ sĩ loại nào?”

Trần Tuấn Đông vừa viết vừa hỏi.

“Ở công ty của các anh có những loại cấp bậc vệ sĩ nào?”

Tôi nhấp một ngụm trà, hương vị rất tuyệt, tôi thấy nhìn một hộp trà trên bàn, hộp thứ nhất chính là Tam Hạp Trà Diệp của cửa hàng Đông Thành, nước dùng pha trà tốt nhất là nước suối. Hai hộp còn lại thứ tự là Thiết Quan Âm và Tạp trà.

Tôi nghĩ Trần Tuấn Đông chuẩn bị những thứ này vì thân phận của khách không giống nhau. Nếu như tôi nói là tôi tới tìm việc, thì hắn không chút do dự dùng ngay Tạp trà pha chế.

“Công ty chúng tôi cung cấp vệ sĩ cho hai loại, đó là cho công ty và cho tư nhân, mà loại Lưu Tiên sinh muốn chính là loại vệ sĩ tư nhân. Vệ sĩ của chúng tôi có thể đảm bảo an toàn trong những vụ việc bình thường như cướp bóc, gặp phải tiểu lưu manh... Nhưng mà nếu như đụng phải nhân vật như sát thủ, hoặc lợi hại hơn thì không cách nào chống lại được. Nếu như trong tình huống như vậy, phải dùng tới những vệ sĩ cấp cao của công ty chúng tôi, những người này là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, hoặc là những võ sĩ của Địa Hạ Quyền Đoàn (1), có kinh nghiệm phong phú, năng lực phản ứng tương đối mạnh, nhưng tiền thuê những loại người này vô cùng cao!”

Trần Tuấn Đông giải thích rất chuyên nghiệp.

(1): Địa Hạ Quyền Đoàn: Lôi đài dưới đất.

“A? Vậy thì theo anh nói, những hộ vệ cao cấp kia rất lợi hại phải không?”

Tôi không quá tin tưởng hỏi.

Bởi vì gần đây, trong yến tiệc tư nhân của Tô Đình Tư do tập đoàn Ánh Rạng Đông tổ chức, tôi đã gặp phải loại vệ sĩ như vậy!

“Cái này thì đương nhiên rồi, nếu không thì sẽ có lỗi với giá tiền thuê họ! Tôn chỉ của chúng tôi là, làm cho mọi khách hàng đều cảm thấy đáng giá khi dùng tiền!”

Trần Tuấn Đông khẽ cười nói.

“Trần quản lý, anh giới thiệu một chút về giá tiền đi.”

Tôi nói.

“Vệ sĩ cao cấp giá 10 vạn. Cấp bậc thấp hơn thì dao động trong khoảng một tới 5 vạn đồng, Lưu tiên sinh, cậu có yêu cầu gì không?”

Trần Tuấn Đông đưa cho tôi một bảng báo giá, giới thiệu vắn tắt.

Tôi cầm lấy bảng giá trên mặt bàn, nói:

“Chỉ cần có người nào tiếp được ba chiêu của tôi, thì với giá nào tôi cũng thuê, có bao nhiêu người thuê bấy nhiêu.”

Trần Tuấn Đông nghe xong sững sốt, có chút khó tin nhìn tôi. Trong mắt hắn, công phu của tôi mặc dù không tệ, nhưng đâu tới mức đó!

Cho dù là hắn cũng có thể đánh được, nên người có thể tiếp hắn 3 chiêu trong công ty mình sẽ không ít, không có một trăm cũng có tám mươi, chẳng lẽ theo như lời hắn nói, có bao nhiêu thuê bấy nhiêu hay sao? Vậy thì trong một tháng, cũng phải mất vài trăm vạn đấy!

“Sao vậy, Trần quản lý, anh không có hứng thú với việc giao dịch, hay là hoài nghi năng lực của tôi?”

Tôi nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Trần Tuấn Đông, liền hỏi.

“Vậy thì không phải, chẳng qua yêu cầu của Lưu tiên sinh cũng quá quái dị. Vệ sĩ ưu tú ở công ty của chúng tôi không ít, chẳng lẽ...”

Trần Tuấn Đông chần chờ một chút hỏi.

“Nếu không có gì đáng ngại, tôi nghĩ xin Trần quản lý lập tức an bài, tôi nói lời thì giữ lời, chỉ cần có bao nhiêu người qua được, tôi sẽ thuê bấy nhiêu!”

Tôi không chút do dự nói.

“Nếu như Lưu tiên sinh kiên trì như vậy, vậy thì Trần mỗ cung kính không bằng tuân mệnh, nhưng dựa theo quy củ của công ty chúng tôi, khách hàng phải chi trước 10% tiền đặt cọc.”

Trần Tuấn Đông có chút khó khăn nói.

Dù sao khoản tiền đặt cọc này, đúng là làm không ít khách hàng không vừa lòng, nhưng đã là quy định của công ty, thì bắt buộc phải tuân theo.

“Không sao.”

Tôi khoát tay áo nói:

“Trần quản lý cũng chỉ thay người khác làm việc mà thôi !”

Nói xong tôi rút chi phiếu, kí một tờ 100 vạn đưa sang.

Trần Tuấn Đông thấy tờ chi phiếu của tôi, có chút ngây người. Mấy năm nay đâu có thịnh hành trò ký chi phiếu, nhưng thấy đứa trẻ này có không ít!

Trần Tuấn Đông hôm nay mới thấy được cái gì gọi là còn trẻ tiêu tiền, vốn chỉ có 10% tiền đặt cọc, nhưng hắn lại đưa cho mình tới 50%!

Cùng giao dịch với những người như thế này, Trần Tuấn Đông có cảm giác vô cùng thoải mái, bất tri bất giác, thái độ tốt lên rất nhiều.

“Xin ngài chờ cho một chút, tôi gọi điện thoại phân phó một tiếng.”

Trần Tuấn Đông nói xong, hay tay giờ ra, trên mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ, nói:

“Không có cách nào cả, đây là quy củ của công ty.”

Tôi cười một tiếng, tỏ vẻ hiểu rõ. Đây cũng chẳng có gì đáng trách, Trần Tuấn Đông mặc dù là quản lý một công ty, quyền lực cũng không nhỏ, nhưng mà dù sao cũng chỉ là người làm thuê, không tự chủ quyết định được.

Hơn nữa, người ta làm sao có thể tin tưởng tôi khi mới chỉ gặp mặt có 2 lần? Nói thật, tác phong làm việc của Trần Tuấn Đông tôi rất thích, công và tư rõ ràng, không hấp tấp, hành sự luôn có đạo lý, không để cho người khác chê trách gì, tuyệt đối là hảo thủ trong làm ăn!

Không biết công ty bảo an này dùng bao nhiêu tiền mới mời được hắn về, sau này tôi phải kéo hắn tới tập đoàn Ánh Rạng Đông mới được.

Sau mấy phút, Trần Tuấn Đông được ngân hàng xác nhận chi phiếu là thật, thì cao hứng nói với tôi:

“Lưu tiên sinh, để ngài phải đợi lâu, bây giờ tôi sẽ triệu tập vệ sĩ trong công ty tới Luyện võ trường, tiếp nhận kiểm tra của ngài!”

181. Chương 179 :gặp Lại Tô Dĩnh Tư (thượng)

Nhưng khi Trần Tuấn Đông đem ý tưởng của tôi nói cho mọi người nghe, thì họ chẳng thêm chú ý.

Trong mắt của bọn họ, tôi chỉ là một thư sinh chân yếu tay mềm.

Ngay cả những vệ sĩ bình thường nhất cũng không để tôi vào trong mắt, Trần Tuấn Đông nói mấy câu, cũng không có ai chịu lên đài tỷ thí với tôi.

Bởi vì ... những người này cảm thấy, tỷ thí với tôi quả thực là sự sỉ nhục với họ.

Nhưng chẳng bao lâu sau, đã có người động tâm, bởi vì tiền thuê của tôi là độc nhất vô nhị!

10 vạn tương đương với giá tiền thuê những vệ sĩ cao cấp nhất, ở công ty này, không mấy người có được tiền thuê cao như vậy.

Rốt cuộc cũng có một tên Tiểu cá tử (1) không nhịn được nữa, bước lên đài, liếc nhìn tôi nói:

“Tỷ thí thì có thể, nhưng mà tôi cũng phải nói trước, quyền cước không có mắt, tôi muốn biết, nếu như tôi ngộ thương Lưu tiên sinh thì sẽ thế nào?”

(1): Tiểu cá tử: người có vóc dáng nhỏ nhắn

Sau khi Tiểu cá tử nói xong, thì rất nhiều người cười lên, bởi vì họ nhận thấy, lời nói của Tiểu cá tử rất có thể sẽ thành sự thật.

Tôi cười nhạt một tiếng, đối với chuyện này cũng không để ý gì nhiều, sắc mặt không chút thay đổi nói:

“Nếu như anh đã thương được tôi, tôi sẽ đưa thêm cho anh 10 vạn đồng, đồng thời không truy cứu trách nhiệm.”

“A? Ha ha, vậy nếu như đánh chết thì sao đây?”

Tiểu cá tử được voi đòi tiên nói.

Tôi không nhịn được nữa, lạnh lùng nói:

“Cười đã chưa? Đánh chết tôi thì tôi không có ý kiến, nhưng cảnh sát chưa chắc đã bỏ qua cho anh!”

Đùa giỡn thì có thể được, nhưng quá mức thì sẽ không tốt. May mà tính tình tôi tốt hơn rất nhiều, phải lúc tôi mới sống lại, thì có lẽ người này sẽ không còn lo được cuộc sống của hắn về sau nữa.

Tiểu cá tử vốn định cười nhạo tôi không tự lượng sức, nhưng lại bị câu nói của tôi làm cho mặt hắn xanh lại. Hắn không nói nữa, mà chộp một trảo về phía tôi, thế công vô cùng sắc bén.

Nếu như là người bình thường, thì ứng phó sẽ không dễ dàng. Nhưng mà ở trong mắt của tôi, một chiêu này của hắn có đầy rẫy sơ hở, có cả trăm phương pháp phá giải, hơn năm chục phương pháp đưa hắn vào chỗ chết!

Tôi đứng yên, không né tránh đợi đến khi trảo của hắn sắp chộp vào người của tôi.

Tôi đột nhiên vươn tay phải, cầm lấy cổ tay của Tiểu cá tử, dùng sức vặn một cái, chỉ nghe “răng rắc” một tiếng, cổ tay của Tiểu cá tử đã bị vặn chệch khớp.

Vốn tôi không có ý định đả thương hắn, chỉ trừng phạt hắn về tội miệng thối, nhưng do hắn quá đáng, nên trừng phạt một chút cũng không sao.

“A!”

Tiểu cá tử kêu thảm một tiếng, hắn cầm cổ tay bị bẻ chệch đứng im trên đài. Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến người khác sợ ngây người, ánh mắt của mọi người từ khinh thường chuyển sang kinh ngạc!

Bởi vì nghiêm túc mà nói, tiểu cá tử ngay cả một chiêu cũng không đỡ được, lập tức bị tôi đả thương.

“Để cho tôi thử một chút!”

Một đại hán có vóc người to cao đi ra.

Chỉ căn cứ vào thân hình của hắn thôi cũng có thể đoán được, người này chắc chắn xuất thân từ Địa Hạ quyền đàn.

Tôi chắc rằng đã có rất nhiều người xem phim “A Hồ”, thì mọi người đều biết, tỷ đấu ở Địa Hạ Hắc Quyền khác hoàn toàn so với tỷ đấu chính quy, nó chẳng có quy tắc gì, muốn đánh thế nào cũng được, không có phạm quy, không có tạm dừng, chỉ có một mục tiêu duy nhất là làm thế nào để đánh bại đối phương.

Tỷ lệ tử vong cao nhất trong tỷ đấu là ở đâu? Là tỷ đấu quyền anh hay sao? Hay là những môn vật tự do? Hay là võ thuật tự do? Hay là thể hiện năng lực cực hạn của con người?

Không sai, những môn kia có tỷ lệ tử vong đúng là rất cao, nhưng lại không thể so sánh với Hắc Quyền.

Tỷ lệ tử vong ở Địa Hạ Quyền Đàn gần như là 100%. Cũng có thể nói cách khác là, trong một cuộc tỷ đấu, người thua gần như là chết!

Đây chính là ác mộng trong tỷ đấu – Địa Hạ Quyền Đàn.

Mà người có thể sống sót từ trong các cuộc tỷ đấu này đi ra, thì không phải khoa trương chút, nếu như nhốt một con hổ và 1 võ sĩ địa hạ vào chung một chiếc lồng, thì người chết chắc chắn là con hổ!

Mà đại hán này chính là một người như vậy, từ vết sẹo trên mặt hắn thì có thể thấy được dấu vết của sự thống khổ do thời gian lưu lại!

Có thể nói, vết sẹo này chính là một kết cục không thể nào tốt hơn cho họ! Nếu như làm vệ sĩ cho người khác, đúng là có nguy hiểm thật, nhưng nó lại chẳng đáng để so sánh với những gì đang diễn ra dưới Địa Hạ.

“Hãy thể hiện cho tôi xem, người đi ra từ Địa Hạ Quyền Đàn có gì khác.”

Tôi vươn tay ra, làm một tư thế xin mời. Nói thật, tôi đúng là vô cùng kính nể với những người như thế này.

Đại hán trước mặt vô cùng sửng sốt, bình thường hắn luôn giữ kín thân phận của mình, trong công ty chỉ có mấy người lãnh đạo cao cấp mới được biết, không nghĩ tới đối phương chỉ mới nhìn đã nhận ra thân phận của mình!

Lại liên tưởng đến việc hấn chẳng tốn chút công sức nào giải quyết Tiểu cá tử, đại hán lập tức ý thức được người trước mặt này không phải hạng đầu đường xó chợ, nên hấn tập trung toàn bộ tinh thần.

Nhưng mà tôi lại thất vọng, bởi đại hán này không thể nào tiếp của tôi được một chiêu, bởi vì người này đánh nhau như trẻ con đánh lợn, chẳng có chiêu thức gì cả, trong mắt tôi động tác của hấn sở hử chông chắt.

Từ chỗ đồng tình với hấn, nên tôi không muốn đả thương, chỉ một chưởng đánh hấn rơi khỏi đài.

Những người lên đài ngay sau đó cũng vậy, cũng không có ai chống đỡ được một chiêu của tôi, mặc dù tôi căn bản không có sử xuất toàn lực, chiêu thức cũng rất bình thường. Thế nên tôi chủ yếu là dùng kỹ xảo, đánh đối phương rơi khỏi đài, chứ không đả thương họ.

Những người này thần sắc vô cùng nghiêm túc, từ kinh ngạc biến thành kính sợ, ngay cả Trần Tuấn Đông cũng vô cùng kính ngạc! Bởi vì trong những người so chiêu với tôi, có cả mấy cao thủ có lương 5 vạn đồng.

Trần Tuấn Đông do dự một chút, nhìn mấy người chưa lên đài, nói:

“Tiểu Uy, cậu tới thử một chút.”

Sau khi Trần Tuấn Đông nói lời này, những người dưới đài lập tức nhỏ giọng bàn tán!

Tiểu Uy là một trong những vệ sĩ chủ chốt của công ty Thanh Long, lúc bình thường hấn sẽ không xuất thủ, vậy mà hôm nay Trần quản lý lại cho hấn lên đài!

Tiểu Uy không nhanh không chậm, thần sắc vô cùng ngưng trọng, chậm rãi nói:

“Đông ca, tôi không nhìn được động tác của hấn, tôi chỉ sợ không phải là đối thủ của hấn!”

Một câu nói của Tiểu Uy làm tất cả phải giật mình, Tiểu Uy là một nhân vật nổi tiếng trong giới vệ sĩ, người có cấp bậc cũng khó mời hấn! Do vậy, trong giới vệ sĩ Tiểu Uy chính là một nhân vật được coi như thần thoại!

Nổi tiếng nhất chính là lần, có một giám đốc của công ty mở trong nước, tới Châu phi bàn luận chuyện làm ăn, Tiểu Uy đi theo làm vệ sĩ, nhưng khi tới nơi lại bị bọn vũ trang phản loạn phục kích, Tiểu Uy dưới làn mưa bom bão đạn, bảo vệ an toàn cho vị giám đốc kia.

Sau mặc dù Tiểu Uy thân chịu trọng thương, nhưng danh tiếng vang dội trong giới vệ sĩ. Lâu ngày, Tiểu Uy trở thành một trong những vương bài chủ chốt của công ty Thanh Long!

Mà hôm nay, Tiểu Uy lại nói như vậy, khiến mọi người ở đây đều ngây dại!

Vẫn là Trần Tuấn Đông từng trải việc đời, tương đối chừng chặc, là người phục hồi đầu tiên, dùng sắc mặt ngưng trọng hỏi:

“Tiểu Uy, cậu chắc chắn chứ?”

“Đông ca, anh không có phát hiện gì hay sao? Công phu của người này chưa từng được miêu tả trong bất cứ bộ sách võ thuật nào, hấn vốn dùng một chiêu xuất kỳ bất ý mà giành chiến thắng! Hơn nữa mỗi chiêu đều dùng lực vừa đủ, lại chuẩn xác, hạ thủ lưu tình, nếu không có ít nhất một nửa người trong số này đã phải làm bệnh viện rồi!”

Tiểu Uy lắc đầu nói.

Trần Tuấn Đông gật đầu nói:

“Người này đúng là rất lợi hại! Tối ngày hôm qua ở trong quán rượu, ba bốn tên côn đồ, còn chưa tới gần hấn đã bị đánh gục!”

“Người này thân thủ tốt như vậy, tại sao lại muốn tìm vệ sĩ?”

Tiểu Uy có chút kỳ quái.

“Ha hả, không biết. Nhưng mà người này rất thú vị!”

Trần Tuấn Đông cười cười nói.

Tiểu Uy làm nóng thân thể, sau đó đi tới võ đài.

Trong đại sảnh của công ty bảo an Thanh Long.

“Đây chính là hai vệ sĩ cao cấp nhất của công ty các người hay sao! Chỉ là hai thằng gốc mà thôi. Thời điểm khi xảy ra sự việc, ngay cả một chút cảnh giác cũng không có, con gái của tôi thiếu chút nữa đã gặp phải nguy hiểm!”

Một trung niên nam nhân tức giận nói.

“Thật xin lỗi, Tô tiên sinh, công ty đã trách phạt đối với hai vệ sĩ thất trách.”

Quản lý đại sảnh khuôn mặt tươi cười chịu nhận lỗi.

“Xử phạt? Chuyện đã xảy ra rồi, xử phạt có lợi ích gì! Con gái của tôi nếu mà xảy ra chuyện, thì mọi chuyện có thể cứu vãn được không!”

Người được gọi là Tô tiên sinh quát.

“Cha... bỏ đi, chẳng phải là con không có việc gì hay sao.”

Bên cạnh Tô tiên sinh có một thiếu nữ xinh đẹp làm nũng nói.

“Ai!”

Tô tiên sinh thở dài nói:

“Tiểu Tư, cha chẳng phải là lo lắng cho con hay sao!”

Ngồi ở đại sảnh của công ty Thanh Long chính là chủ tịch tập đoàn Tô Thị Tô Viên Triều và đại minh tinh Tô Đình Tư. Trong thời gian gần đây, Tô Đình Tư luôn nhận được những tin nhắn đe dọa, thậm chí ngay ở cửa biệt thự của mình, có cả những người khả nghi lui tới.

Sở dĩ nói những người này khả nghi, là bởi vì những người này ăn mặc rất kỳ quái, có đủ các tầng lớp trên xã hội, có cả người mặc âu phục đeo caravat, lại còn có cả người giống như khất cái!

Nhưng chỉ có những chuyện này, thì cũng chẳng có vấn đề gì, mấu chốt nhất chính là, Tô Viên Triều từng tận mắt nhìn thấy một người ăn mặc như một tổng giám đốc, nhưng trong chốc lát đã biến thành một công nhân!

Cho nên có thể dễ dàng phán đoán, toàn bộ những người này đều là nguy trang. Hơn nữa khuôn mặt bọn họ rất lạ, Tô Viên Triều chưa từng thấy ở khu vực này.

Tô Viên Triều biết chuyện lần trước vẫn còn chưa kết thúc, cái tên Hoàng Hữu Vi kia vẫn chưa chịu từ bỏ ý đồ!

Thông qua điều tra được biết, Hoàng Hữu Vi xuất thân từ hắc đạo, cũng có một chút thế lực ngầm!

Mà những người bị khả nghi kia, chính là thủ hạ do Hoàng Hữu Vi phái tới.

Tô Viên Triều báo cảnh sát mấy lần, nhưng mà đám người này cứ như chơi trò trốn tìm, cảnh sát tới thì bọn họ đi, cảnh sát đi thì bọn họ trở lại, quả thực giống như đang đánh du kích!

Thật vất vả, cảnh sát mới bắt được một người khả nghi, kết quả chẳng hỏi được áy gì cả. Dù sao người ta cũng không phạm pháp gì cả, pháp luật cũng không cấm người ta đi bộ trước cửa nhà người khác!

Cho nên chẳng còn cách nào khác, khi quá thời gian tạm giam, thì lại phải đem người ta thả ra.

Chuyện này khiến Tô Viên Triều lo tới sút đầu mẻ trán, chẳng còn tâm tình nào mà xử lý chuyện công ty.

Tô Viên Triều mặc dù thể rất mạnh, có quan hệ rộng rãi với vô số người.

Nhưng mà lại chẳng có tác dụng gì với đám xã hội đen này cả, những người xã hội đen không có ra bài như mấy quyển sách võ thuật, chọc phải bọn họ, thì bọn họ suốt ngày quấn chặt lấy người!

Hơn nữa, trong những tin nhắn gần đây, tin tức đe dọa ngày một cụ thể, cảnh báo trong vòng 1 tháng, sẽ khiến cho Tô Đình Tư sống không bằng chết. Báo cảnh sát, thì cảnh sát cũng không tìm ra thủ phạm.

Chỉ có tin đe dọa, cho nên không thể có căn cứ chính xác để nói người đứng sau là Hoàng Hữu Vi, cho nên cảnh sát cũng không thể đi bắt người.

Bất đắc dĩ, Tô Viên Triều chỉ đành ký thác hi vọng vào vệ sĩ một lần nữa, lần này tới công ty Thanh Long, chính là tìm cho Tô Đình Tư mấy vệ sĩ cấp cap nhất.

Đương nhiên, lúc này đúng là Tô Viên Triều có chút nóng giận, lúc bình thường hắn rất hòa ái, nhưng mà trong thời gian này, những phiền toái kia làm hắn lo sút đầu mẻ trán, hơn nữa hắn còn lo lắng cho sự an toàn của con gái, nên không còn khách khí được nữa.

Thấy con gái mình khuyên bảo, lửa giận của hắn mới lắng xuống, nói:

“Thật không tốt, Vương quản lý, lúc này tôi nóng quá.”

“Không sao, không sao! Là công ty của chúng tôi làm không tốt, Tô tiên sinh tức giận là đúng!”

Wương quản lý vội vàng nói.

Tô Viên Triều ở trước mặt thì hắn không thể nào đắc tội được, Tập đoàn Tô Thị là một trong những vị khách cự lớn của công ty Thanh Long, toàn bộ nhân viên an ninh của tập đoàn là do thuê từ công ty mình!

Nếu như làm cho vị thần tài này tức giận, người ta nói một câu, công ty mình tổn thất mấy trăm vạn ngay.

“Wương quản lý, mục đích tới đây của tôi lần này, là tìm cho con gái tôi hai vệ sĩ tốt hơn.”

Tô Viên Triều nói ra mục đích của chuyến đi này.

“Không thành vấn đề! Không biết Tô tiên sinh có yêu cầu gì không?”

Wương quản lý nghe nói như vậy, thì biết công việc làm ăn còn có thể duy trì, nên mở tươi như nở hoa.

“Muốn người tốt nhất! Tôi nghĩ Vương quản lý có thể hiểu ý của tôi, đừng có nhắc tới vấn đề giá tiền với tôi, cần bao nhiêu cứ nói, Tô Viên Triều tôi không quan tâm tới chuyện này.”

Tô Viên Triều chậm rãi nói.

“Người là này...con bài chủ chốt của công ty chúng tôi?”

Wương quản lý cũng không ngu, hỏi dò.

“Không tậ.”

Tô Viên Triều gật đầu nói.

“Nhưng mà...”

Wương quản lý có chút khó nói, người muốn thuê con bài chủ chốt Tiểu Uy của công ty không ít, nhưng mà Tiểu Uy lại không dễ tiếp nhận nhiệm vụ như vậy, theo lời của hắn mà nói, nhiệm vụ không có tính khiêu chiến, không nhận!

Đừng có cười, chuyện này là vô cùng chính xác! Nếu như nói là công ty an bài nhiệm vụ cho nhân viên, chứ chưa từng nghe thấy nhân viên tự chọn nhiệm vụ!

Nhưng mà Tiểu Uy lại khác, Tiểu Uy chính là chiêu bài của Thanh Long, Thanh Long không thể nào bởi vì ... chuyện nhỏ này mà đắc tội với Tiểu Uy, nếu hắn không thích mà bỏ đi công ty khác, thì danh tiếng của công ty sẽ rơi xuống theo.

Cho nên Tiểu Uy không muốn nhận nhiệm vụ, công ty sẽ giúp hắn từ chối, mà phương thức từ chối thường là đưa ra một giá tiền rất ca để hù dọa!

Nhưng mà Tô Viên Triều lần này lại khác, công ty của hắn đã đầu trong quốc nội về hàng điện dân dụng, không thiếu tiền, cho dù giá tiền cao tới đâu, người ta cũng có thể đáp ứng! Cho nên chuyện này đúng là làm khó Vương quản lý.

“Tô tiên sinh, Tiểu Uy là người của công ty chúng tôi thì đúng rồi, nhưng công ty chúng tôi lại không quản lý được hắn, hắn thích tiếp nhận nhiệm vụ gì thì hắn nhận.”

Vương quản lý đúng là có chút khó khăn khi nói những lời này.

“Chuyện này thì tôi hiểu, tôi sẽ tự mình tìm Tiểu Uy để nói chuyện. Nhưng mà phiền phức Vương quản lý dẫn tôi đi gặp hẳn một chút!”

Tô Viên Triều rất tự tin nói.

Trong mắt hắn, mỗi người đều có một giá trị, nhưng điểm mấu chốt chính là ai nhận ra giá trị và trả giá cao hơn giá trị đó, người nào chẳng khuất phục trước tiền tài.

Tuy rằng cách nghĩ này có chút tự đại, nhưng cũng đúng, Tập đoàn Tô Thị có rất nhiều quản lý và nhân viên kỹ thuật là người tài, đều là do Tô Viên Triều dùng phương pháp này lôi kéo từ các công ty khác tới.

Nhưng cách này chỉ có hữu hiệu với những người thiếu tiền, chứ với người nhiều tiền hơn hẳn thì vô hiệu.

“Như vậy thì tốt quá, tôi sẽ đi an bài một chút, Tô tiên sinh, xin ngài vui lòng đợi.”

Vương quản lý gật đầu, nếu chỉ giới thiệu Tiểu Uy nói chuyện với Tô Viên Triều, cho dù kết quả như thế nào, cũng không liên quan tới Vương quản lý, làm như vậy hẳn chẳng đắc tội với ai cả.

Nghĩ tới đây, Vương quản lý không khỏi thở dài một hơi, hắn cảm điện thoại, bấm một dãy số.

“Alô... là quản lý Trần Tuấn Đông có phải không? Tôi là Vương Hữu Lực đây...Ừ, Tô Viên Triều tiên sinh tới, đang ở cạnh tôi... Ngài ấy muốn gặp Tiểu Uy một chút...cái gì, mọi người đều ở Luyện võ trường à? Được, chúng tôi sẽ lập tức tới ngay!”

Vương quản lý cúp điện thoại, nói với Tô Viên Triều:

“Tô tiên sinh, chúng ta cùng đi xem vương bài của Thanh Long.”

182. Chương 180 :gặp Lại Tô Dĩnh Tư (hạ)

Tiểu Uy vừa ra tay, tôi đã thấy kỳ quái. Cảm giác này dường như tôi từng thấy ở đâu đó!

Sau khi tỉ mỉ quan sát võ công của hắn, đây toàn là chiêu thức phổ thông, thế nhưng nó đều mang lại cho tôi một cảm giác quen thuộc không nói lên lời!

Vì vậy tôi cố ý phòng thủ, không tiến công, để cho Tiểu Uy sử dụng qua các chiêu thức.

Những người phía dưới quan sát thì thấy Tiểu Uy chiếm được thượng phong, đánh cho tôi liên tiếp lui về phía sau, tất cả đều cười dài.

Chỉ có Tiểu Uy trong lòng âm thầm kêu khổ, cho dù có đánh như thế nào đi chăng nữa, cũng đâu có đụng vào được một góc áo của người ta!

Tiểu Uy cũng biết đối phương cố tình phòng thủ, thế nhưng Tiểu Uy lại không rõ, vì sao đối phương phải làm như vậy, để giữ thể diện cho mình ư?

Không giống! Nếu như người này đúng là một ông chủ lớn như lời Trần Tuấn Đông, vung tay là 5 vạn đồng, thì hẳn sẽ không cho ai mặt mũi cả!

Không có cách nào khác, Tiểu Uy cắn răng tiếp tục đánh, nhưng một chút hiệu quả cũng không có!

Hắn liên tục buộc đối phương ra chiêu, nhưng đối phương vẫn ung dung tự tại!

Dựa theo quy ước của trận tỷ thí, nếu như ai có thể tiếp được tôi 3 chiêu thì người đó thắng!

Mà tôi đâu có ra chiêu, nên Tiểu Uy chẳng có cách nào khác cả!

...

“Cha, con muốn người kia làm vệ sĩ cho con!”

Tô Dĩnh Tư kích động, chỉ vào giữa đài, hưng phấn kêu lên.

“Ai?”

Tô Viên Triều sững sốt, hấn lần đầu tiên thấy con gái mình kêu to trước công chúng.

“Là người trên đài kia à!”

Khuôn mặt của Tô Dĩnh Tư đỏ ửng, nói như vậy.

“Tô tiểu thư, cô nói Tiểu Uy hay sao?”

Vương quản lý cẩn thận hỏi.

“Không, không phải Tiểu Uy, chính là người đang cùng hấn đánh nhau kia à!”

Tô Dĩnh Tư nói.

Hình ảnh của Tiểu Uy được các công ty quảng cáo dán đầy trên đường lớn, Tô Dĩnh Tư liếc mắt cũng có thể nhận ra, ai là Tiểu Uy đang tỷ thí ở trên đài!

Nhưng lúc này Tô Dĩnh Tư kích động không phải vì thấy Tiểu Uy, mà chính là người đang đánh nhau ở trên đài với Tiểu Uy, chính là người nàng ngày nhớ đêm mong!

Tô Dĩnh Tư ở chỗ này thấy hấn, đương nhiên cho rằng hấn là vệ sĩ của công ty Thanh Long, cho nên mới nói như vậy.

“A?”

Vương quản lý sững sốt, người này hấn chưa từng gặp mặt, chẳng nhẽ lại là người mới?

“Làm sao vậy?”

Tô Dĩnh Tư thấy sắc mặt cổ quái của Vương quản lý, nên nghi hoặc hỏi

“Không có gì.”

Vương quản lý lắc đầu nói.

Cho dù thế nào đi chăng nữa, vấn đề khó khăn đã được giải quyết, Tô Dĩnh Tư chủ động buông tha ý niệm đối với vương bài của họ, đây tuyệt đối là một chuyện tốt!

Mà người ở trên đài kia, cho dù có thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không khó bằng Tiểu Uy, trông mặt của hấn, khẳng định là một người mới, vậy thì dễ ứng phó rồi.

Nghĩ tới đây, đôi lông mày đang nhíu chặt của Vương quản lý giãn ra không ít. Hấn đang đợi người trên đài đi xuống, sẽ mời hấn tới nói chuyện vệ sĩ với tiểu thư Tô Dĩnh Tư.

Về phương diện tiền tài của Tô Viên Triều thì hấn vô cùng hào phóng, kiểu gì mình chẳng được phần trăm qua phi vụ này.

Thế nhưng thời gian lại quá lâu, khiến cho Vương quản lý không hiểu! Người kia đang đấu với Tiểu Uy ở trên đài, mà Tiểu Uy trong một thời gian dài như vậy, vẫn chưa giải quyết được hấn!

Tuy rằng Vương quản lý không biết người kia đang cố ý nhân nhượng, thế nhưng chỉ bằng khả năng tránh thoát những đòn tấn công của Tiểu Uy thì nhất định không phải là loại đầu đường xó chợ!

...

Khi tôi đang quan sát lộ số võ công, cách di chuyển của Tiểu Uy thì nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

Tôi quay đầu lại nhìn, thì nhất thời sững sốt, hóa ra đây là đại minh tinh Tô Dĩnh Tư đã lâu không gặp!

Nhượng mà làm cho tôi đỡ khóc đỡ cười chính là, hình như ý của nàng, là muốn tôi làm vệ sĩ cho nàng!

Trong lúc tôi còn đang sững sốt, thì Tiểu Uy đã nắm lấy cơ hội, nhưng chính trong lúc tôi phân tâm, thì tôi lại vô ý thức tung ra một chưởng, “Phanh” một tiếng trúng vào người của Tiểu Uy làm cho hấn bay xa tới 3, 4 mét, rồi xuống dưới đài.

Sắc mặt của Tiểu Uy trắng bệch, đương nhiên bị thương nặng vì chưởng vừa rồi của tôi, không biết có bị nội thương hay không. Tiểu Uy ngồi dưới đất, hít thở một hồi, sau đó “oa” một tiếng, ộc ra 1 ngụm máu lớn.

“Xin lỗi, vừa rồi là tôi phân tâm.”

Tôi lúng túng nhìn Tiểu Uy xin lỗi.

“Cậu không cần phải xin lỗi, chỉ do tôi tài nghệ không bằng người. Cậu như vậy đã cho tôi mặt mũi rồi, nếu không chỉ vừa mới bước lên đài, cậu đã có thể đánh bại tôi rồi!”

Tiểu Uy lắc đầu nói, không có một chút oán hận nào cả.

Xem ra tiêu chuẩn 3 chiêu của tôi đúng là rất cao rồi? Hiện giờ, thân thể tôi được sự trợ giúp của dị năng, đã được bộc phát tới cực hạn, chỉ cần tôi sử dụng một chút xíu lực lượng, cũng có thể khiến đối thủ bị trọng thương.

Tiểu Uy bị đánh ngã, toàn trường lập tức ồ lên. Không một ai nghĩ tới kết quả lại như vậy, Tiểu Uy trong mắt của mọi người đã trở thành một nhân vật thần thoại, hôm nay lại bị đánh ngã, khiến cho người khác vô cùng giật mình!

Thần sắc của những vệ sĩ này đã chuyển biến, từ việc kinh ngạc sang khâm phục, sùng bái!

Trong mắt của bọn họ, cường giả là tất cả! Chỉ cần người mạnh hơn bọn họ, thì có thể được bọn họ sùng bái như một vị thần!

Trần Tuấn Đông xấu hổ đi tới, cầm chi phiếu trong túi đưa ra, sắc mặt âm đạm nói:

“Lưu tiên sinh, thực sự là xin lỗi, không ai có thể đáp ứng yêu cầu của ngài, công việc làm ăn này chúng tôi không nhận được nữa, mong ngài nhận lại chi phiếu.”

“Không cần, vị Tiểu Uy này cũng không tệ, tôi nhớ hình như cậu ta là vương bài của công ty, trong bảng rộn quảng cáo cũng có hình ảnh của cậu ta, không biết Trần quản lý có chịu cho thuê người không?”

Tôi đem chi phiếu giao lại cho Trần Tuấn Đông.

Trần Tuấn Đông có một chút khó nói:

“Cái này...”

Không đợi Trần Tuấn Đông nói xong, Vương quản lý, Tô Dĩnh Tư và Tô Viên Triều đã đi tới.

“Trần quản lý, vị này có phải là vệ sĩ mới của công ty hay không?”

Wương quản lý chỉ vào người của tôi hỏi.

“Vệ sĩ?”

Trần Tuấn Đông sửng sốt, lập tức hiểu rõ, hóa ra Vương quản lý hiểu nhầm, tưởng tôi là vệ sĩ của công ty, đang muốn mở miệng giải thích, thì thấy tôi nháy mắt cho hắn.

Sau sự kiện lần trước, tôi cũng nghe phong phanh chuyện Hoàng Hữu Vi sắp hạ thủ với Tô Dĩnh Tư, tôi lúc đó rất hối hận, tại sao không đá cho hắn một cái để hắn biến thành người thực vật cho rồi!

Thấy công ty vệ sĩ này cũng không có ai lợi hại, không chừng lại có thể xảy ra chuyện như lần trước.

Tôi vốn không muốn quản những ... chuyện này, thế nhưng khi Tô Dĩnh Tư cho tôi là vệ sĩ, trong lòng tôi lại nghĩ, vệ sĩ cũng là một việc rất tuyệt, điều quan trọng nhất chính là, Tô Dĩnh Tư lần trước đã bị tôi sờ qua, cho nên cũng có hảo cảm với nàng, không bằng thuận tiện trợ giúp nàng.

Tôi cười cười, nói:

“Đúng vậy, tôi mới tới công ty.”

“A, thật tốt quá! Vị này chính là chủ tịch tập đoàn Tô Thị Tô Viên Triều tô tiên sinh! Là một trong những vị khách lớn của công ty chúng tôi, vị này thì không cần phải giới thiệu nữa, đại minh tinh Tô Đình Tư Tô tiểu thư đại danh鼎鼎!”

Vương quản lý thấy tôi nói như vậy, thì vui vẻ nói.

“Xin chào, Tô tiên sinh. Tôi là Lưu Lỗi.”

Tôi vươn tay ra.

Tô Viên Triều nhất thời do dự, nhưng do phép lịch sự tối thiểu, nên cũng miễn cưỡng vươn tay ra. Có thể nhìn thấy được, hẳn rất không tình nguyện.

Nhưng mà tôi cũng không ngại, Tô Viên Triều thân là chủ tịch của một tập đoàn lớn số 1, số 2 của cả nước, thân phận của Tô Viên Triều cực kỳ tôn quý, đương nhiên sẽ không thèm bắt tay với những “tiểu vệ sĩ” như tôi.

Kỳ thực thế gian vốn là như vậy, nếu như anh có tiền, thì người ta sẽ xoay quanh anh, nếu như Tô Viên Triều biết thân phận thực sự của tôi, không chừng hẳn còn chủ động bắt tay của tôi.

Nhưng mà Tô Đình Tư lại chủ động vươn tay ra, nắm tay của tôi.

Bàn tay nhỏ bé trắng mịn của Tô Đình Tư nằm trong tay tôi, làm cho tôi có một cảm giác khác thường, yêu thích không nở buông tay.

Cho tới khi Tô Đình Tư chủ động buông tay, tôi mới ý thức được mình thất thố, vội vàng buông lỏng bàn tay nàng, xấu hổ cười, bịa chuyện giải thích:

“Thật ngại quá, tôi cũng là người mê âm nhạc của Tô Tiểu thư, lần đầu tiên được gần gũi Tô tiểu thư như vậy, thật đúng là vinh hạnh”

Tô Đình Tư đỏ mặt thản nhiên cười, vẻ mặt trông như một bức tranh được đặt một dấu chấm hỏi.

Người này ngay cả một bài hát còn chưa nghe, sao có thể là người mê âm nhạc của mình?! Mà lại nói khoảng cách gần ư, khoảng cách lần trước, chỉ còn một chút nữa là phát sinh quan hệ, vậy mà dám nói là lần đầu tiên ư?

Tô Đình Tư đương nhiên không tin là trên thế giới này sẽ có hai người có tướng mạo giống nhau như đúc, chỉ có một giải thích duy nhất là, người này đang nói dối, không muốn làm rõ quan hệ của hai bên.

“Là như vậy, Tô tiểu thư muốn mời cậu làm vệ sĩ riêng, cậu có đồng ý không?”

Vương quản lý nói với tôi.

“Không vấn đề, tôi chỉ muốn biết, thù lao của chuyện này như thế nào?”

Tôi lắc đầu hỏi.

“Thù lao?”

Vương quản lý rất kỳ quái, người vệ sĩ có hành động như thế này thì lần đầu tiên hẳn gặp phải!

Nhưng mà hẳn thấy tôi ngay cả Tiểu Uy cũng có thể đánh bại, không biết lai lịch của tôi thế nào, mà lại dám tự mình mặc cả.

“Ha hả, phương diện thù lao thì không có vấn đề gì cả, không biết Lư tiên sinh muốn bao nhiêu?”

Tô Viên Triều mặc dù vẫn ôn hòa, nhưng trong mắt lại đầy vẻ khinh bỉ, nhất định hẳn cho tôi là người thấy tiền sáng mắt.

“Mười vạn.”

Tôi nói một cái giá, nói thật, tôi chẳng quan tâm tới số tiền này, một giây đồng hồ tập đoàn Ánh Rạng Đông kiếm còn nhiều hơn, nhưng nếu như giá thấp, thì lại không thể hiện được tài nghệ của tôi.

“Mười vạn? Ha hả!”

Tô Viên Triều cười to một tiếng:

“Một tháng 10 vạn đồng, điều đó thì có đáng giá với Tô Viên Triều tôi chứ !”

“Tô tiên sinh, tôi nói là 1 tuần 10 vạn đồng!”

Tôi lắc đầu nói.

“Một tuần! Hừ! Cậu đùa hả? Chỉ là một vệ sĩ nhỏ nhỏ mà cũng dám đòi như vậy! Một tuần mười vạn? Tôi thấy cậu là người vì tiền mà điên rồi, giá của vệ sĩ cao cấp nhất thế giới cũng không có giá như vậy !”

Tô Viên Triều cả giận nói.

Trần Tuấn Đông thấy Tô Viên Triều nổi giận, thì nháy mắt cho tôi, ý bảo tôi đừng nên đắc tội vị thần tài này. Nhưng mà tôi lại giả vờ như không thấy, tiếp tục nói:

“Có xứng hay không thì tôi tự mình hiểu rõ, tôi nói giá như vậy thì chính là giá như vậy!”

“Cha, 40 vạn thì 40 vạn, chứ có gì đâu!”

Tô Đình Tư xen vào nói.

Trong mắt nàng, 40 vạn tiền thù lao này vẫn còn thấp.

“Hừ! Được rồi, một chút tiền này cũng chẳng thấm tháp gì với Tô Viên Triều ta cả! Nhưng mà tiểu tử, lão phu cũng khuyên cậu một câu, làm người không nên quá tham!”

Tô Viên Triều sắc mặt dần bình tĩnh lại, nói.

“Tôi còn chưa nói hết, nếu thuê tôi thì phải thuê cả trợ thủ của tôi.”

Tôi nói.

“Cái gì! ? Trợ thủ của cậu? Trợ thủ của cậu là ai?”

Tô Viên Triều không nhịn được nói:

“Có chuyện gì thì cậu nên nói hết một lượt, tôi không có thời gian nói nhảm với cậu!”

“Cha!”

Tô Đình Tư cau mày làm nũng nói.

Nếu nàng không phải sợ xấu hổ trước mặt người ngoài, thì đã nói cho cha mình biết, người này chính là người cứu mình ngày đó.

“Trợ thủ của tôi chính là Tiểu Uy, tiền thuê hắn cũng giống như của tôi.”

Sắc mặt tôi không chút thay đổi, tôi thấy Tô Viên Triều thật là đáng ghét, trông như một phú ông mà thôi, nếu không phải vì nể mặt Tô Đình Tư, thì tôi đã không nói chuyện với hắn rồi.

“Cậu nói gì! Tiểu tử, cậu lại dám ở trước mặt của tôi cò kè mặc cả?”

Tô Viên Triều lạnh mặt nói.

Lời này tại sao lại quen như vậy? Giống y như những gì Triệu Quân Sinh nói. Hừ hừ, chờ khi tôi xâm phạm thành trì của con gái hắn, thì chắc chắn hắn sẽ khóc rống lên mà thôi.

Tất cả mọi người ở buồn bực, cả Trần Tuấn Đông cũng nghi hoặc, Tiểu Uy trở thành trợ thủ của hắn từ lúc nào?

Tiểu Uy lúc này đang ngồi ở dưới đất, chậm rãi nói:

“Lưu tiên sinh, tôi biết ngài vì tốt cho tôi, nhưng giá tiền của tôi không cao như vậy! Hơn nữa, Lưu tiên sinh, ngài mạnh hơn tôi nhiều, đi theo làm trợ thủ cho ngài thì tôi cam tâm tình nguyện, không cần phải thù lao gì cả.”

Tiểu Uy vừa mới nói xong, mọi người đều sửng sốt! Đây là Tiểu Uy tâm khí cao ngạo hay sao! Không ai biết, nhưng người luyện võ đều như vậy, đối với người có công phu cao hơn mình, thì đều có cảm giác quy phục, hy vọng có thể cùng cao thủ tỷ thí.

Mà lúc này Tiểu Uy cảm thấy, người trước mắt mình không chỉ mạnh hơn mình 1, 5, 10 lần, mà có khi còn hơn thế, hẳn đã thâm nghĩ, không cần tôi phải mở miệng, nếu như đối phương đã muốn hẳn làm trợ thủ, thì sao hẳn có thể không cao hứng đáp ứng được đây!

“Điều kiện tôi chỉ nói một lần, có được hay không thì ông quyết định đi!”

Tôi mặc kệ Tô Viên Triêu, phối hợp với Tiểu Uy nói.

“Cậu!”

Tô Viên Triêu chán nản, nhìn Vương quản lý, nói:

“Tôi chỉ cần Tiểu Uy, còn người này thì hẳn từ đâu cho về đi đi!”

Wương quản lý còn chưa kịp nói, thì Tiểu Uy đã nói trước:

“Cám ơn Tô tiên sinh để mắt, nhưng kẻ hèn này đã là trợ thủ của Lưu tiên sinh, không thể...tự mình tiếp nhận nhiệm vụ nữa!”

Tô Viên Triêu nghe thấy vậy, thì phổi cũng tức muốn nổ tung! Công ty bảo an này lại có những người như vậy ư?!

Có biết bao nhiêu người có tài, mình còn không mời về nhà, nếu như cần bọn họ, thì đã không cần tới đám người này rồi!

Tô Dĩnh Tư thấy chuyện không ổn, thấy cha mình giận dữ như vậy, vội vàng kề sát vào tai của cha nàng, nhỏ giọng nói:

“Cha nếu như đắc tội người vệ sĩ kia, con gái sẽ chết cho cha xem!”

“Hừ!”

Tô Viên Triêu hừ lạnh một tiếng, sắc mặt hơi có chút hòa hoãn nhìn Vương quản lý nói:

“Ông soạn thảo một bản hợp đồng, tôi sẽ ký!”

Nói xong, liền xoay người ra khỏi Luyện võ trường, Vương quản lý vội vàng theo ở phía sau.

“Thật xin lỗi, cha tôi thường như vậy...”

Tô Dĩnh Tư đỏ mặt nhỏ giọng nói.

Tôi lắc đầu.

Nếu tôi đã giả làm vệ sĩ, thì cũng nên hòa nhập vào cái thân phận này, cũng sẽ không tức giận với người bảo thủ như Tô Viên Triêu.

Tô Dĩnh Tư thấy tôi không có tức giận, mới nhanh chân chạy ra ngoài, đuổi theo cha mình.

“Cậu không có chuyện gì chứ?”

Sau khi bọn họ đi hết, tôi mới nhìn Tiểu Uy đang ngồi dưới đất, hỏi.

Tiểu Uy nghe xong chậm rãi lắc đầu.

Bỗng nhiên tôi ngạc nhiên phát hiện Tiểu Uy đang vận công chữa thương! Phải biết rằng, ở thời hiện đại này, không còn tồn tại phương pháp này nữa!

Những võ lâm bí tịch này đã thất truyền từ lâu rồi, mà lúc này Tiểu Uy đang vận công chữa thương!

Mà đây cũng không phải việc trọng yếu nhất, việc kỳ quái nhất chính là, phương pháp vận công chữa thương của Tiểu Uy, lại giống y như phương pháp mà Cước Nha Tử dạy tôi.

Nhưng mà phương pháp của Tiểu Uy không có dị năng trợ giúp, cho nên chỉ là một phương pháp thô thiển mà thôi.

“Phương pháp chữa thương này cậu học từ đâu?”

Tôi ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Uy sững sốt, lập tức mở mắt. Lúc này mới ý thức được, mình đã bộc lộ bí mật trước mặt mọi người.

Kể từ lần đó, Tiểu Uy chưa bao giờ bị thương, cho nên cũng không dùng phương pháp này, nhưng lần này lại bị thương, vô ý dùng tới nó, khi được tôi nhắc nhở, mới biết mình đã sử dụng bí mật trước mặt mọi người!

Tôi thấy Tiểu Uy có điều khó nói, thì đã đoán được, người truyền công phu này cho hắn, nhất định bảo hắn giữ bí mật!

Nhưng mà trực giác của tôi nói cho tôi biết, người này chắc chắn có liên hệ với Cước Nha Tử!

Nghĩ tới đây, tôi không nói nữa, lập tức để tay lên vai của Tiểu Uy, truyền cho hắn một dòng khí vào trong cơ thể hắn.

Tiểu Uy chỉ cảm thấy cả người ấm áp, có một luồng khí chạy sâu vào trong cơ thể, giống như dòng khí mà mình đang vận công trị thương, chỉ có khác một điều là, dòng khí này mạnh hơn gấp nhiều lần!

Khi Tiểu Uy phục hồi tinh thần từ trong nỗi khiếp sợ, thì tôi đã buông tay ra từ lâu.

“Ngài...ngài làm sao biết?”

Lời nói của Tiểu Uy không còn mạch lạc như trước nữa.

Tôi không nói gì, mà chỉ nhìn hắn mỉm cười gật đầu.

“Không thể nào, điều này không thể xảy ra!”

Sắc mặt của Tiểu Uy không tin, lắc đầu.

Lúc này cả người hắn tràn đầy lực lượng, không còn cảm giác bị thương nữa! Cảm giác như thế này, thì giống y như lần đó!

Nhưng mà người kia đã từng nói với hắn, trên thế giới, người có loại năng lực này chỉ có mình hắn thôi hay sao! Mà lúc này, người trẻ tuổi trước mặt này lại có năng lực như vậy!

“Cậu biết Cước Nha Tử?”

Tôi nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, cau mày hỏi.

“Cước Nha Tử?”

Tiểu Uy sững sốt, sau đó há to miệng, kinh hãi nói:

“Ngài nói Tiêu Nha Tử đạo trưởng? Ngài biết người ấy? Người ấy ở đâu? Có khỏe không?”

“Cậu hỏi tôi nhiều vấn đề như vậy, thì tôi biết trả lời như thế nào? Hơn nữa, cậu cũng nên nói cho tôi biết một chút, tại sao cậu lại biết Cước Nha Tử, phương pháp chữa thương này là do hắn truyền thụ cho cậu hay sao?”

Tôi khoát tay áo hỏi.

Tiểu Uy do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu nói:

“Đúng... Chuyện là như vậy...”

Tiểu Uy nhớ lại ba năm trước đây, khi thực hiện nhiệm vụ ở Châu phi kia...

Tiểu Uy lúc ấy vẫn chưa phải là vương bài của công ty Thanh Long, chỉ là một người mạnh mới nổi, lần ấy hắn chấp hành nhiệm vụ, đi cùng với một chủ tịch của một tập đoàn xuyên quốc gia, tiến hành đàm phán

thương mại, lúc đầu mọi việc vô cùng thuận lợi, chính quyền nơi đó rất hứng thú và vui mừng trước sự hợp tác của hai bên.

Vốn là nhiệm vụ lần này sắp hoàn thành, thì chủ tịch đảng của đảng cầm quyền tự thân tiến vị chủ tịch này ra sân bay, nhưng không nghĩ tới trước khi lên máy bay, thì lại gặp phải phục kích của quân phản loạn, phó chủ tịch của đảng cầm quyền bị gục ngay tại chỗ.

Nhưng mà chuyện này cũng chẳng có quan hệ gì với Tiểu Uy cả, chỉ cần chủ tịch đảng cầm quyền này không có vấn đề gì, thì việc hợp tác buôn bán cũng sẽ không chịu ảnh hưởng.

Nhưng mà không may, chủ tịch tập đoàn với chủ tịch đảng cầm quyền lại ở chung một chỗ, cho nên phải chịu họa lây, ngoài Tiểu Uy ra, thì những người cũng nhận nhiệm vụ, toàn bộ tử vong tại chỗ, chỉ còn lại có Tiểu Uy, kéo chủ tịch tập đoàn chạy ra khỏi sân bay.

Nhưng mà không may là, bởi vì không quen thuộc địa hình của Châu Phi, cho nên khi chạy trốn bị lạc đường, không cẩn thận chạy vào rừng rậm nguyên thủy. Hai người nấp trong rừng một đêm, nhưng không ngờ tới là, ngày thứ hai lại đụng phải dân bản xứ.

Bởi vì không hiểu ngôn ngữ của nhau, cho nên những người kia coi hai người là địch nhân, bắt đầu tiến công.

Tiểu Uy cũng không quên chức trách của hắn, trách nhiệm của người vệ sĩ là chết trước chủ nhân, Tiểu Uy lại là người vô cùng tận tâm, những người kia toàn sử dụng trường mâu có độc, nhưng hắn liều mạng bảo vệ chủ tịch, kết quả khi hắn đánh bại được toàn bộ dân bản xứ, thì cũng chính là lúc hắn bị đâm cho thủng lỗ chỗ, nằm im sắp hấp hối.

Bởi vì trong một thời gian dài phải trải qua nguy hiểm và mệt nhọc, cho nên hắn đã dần chìm vào hôn mê.

Khi Tiểu Uy cảm thấy mình sắp hấp hối, thì cảm thấy toàn thân có một dòng khí đang chảy vào, bất tri bất giác cả người lại khôi phục được lực lượng.

Khi hắn mở mắt ra, thì phát hiện một đạo nhân đang ngồi bên cạnh mình, một tay đặt trên người của hắn.

Dòng khí nóng kia cũng chính từ nơi đó xuất phát, hay nói cách khác, từ bàn tay của đạo nhân này truyền sang!

183. Chương 181 :đồ Tôn Được Lợi

Sau đó, đạo nhân này truyền thụ cho Tiểu Uy một phương pháp chữa thương rồi rời đi.

Tiểu Uy muốn bái ông tôi làm sư phụ, nhưng lại bị ông tôi cự tuyệt, ông tôi nói với Tiểu Uy, sở dĩ ông tôi cứu hắn, là thấy hắn lâm nguy không sợ, mà còn trung thành cứu chủ.

Hơn nữa còn nói cho hắn biết, công pháp chữa thương này gần như đã thất truyền ở nhân gian, cho nên đừng có cho bất kỳ người nào biết.

Tiểu Uy hỏi tên hiệu của lão, thì lão chỉ nói mình là Tiêu Nha Tử rồi vội vã rời đi. Mặc dù Tiêu Nha Tử không thừa nhận Tiểu Uy là đệ tử của hắn, nhưng mà Tiểu Uy quỳ xuống dập đầu 3 cái ở phương hướng mà Tiêu Nha Tử rời đi, trong lòng hắn đã coi Tiêu Nha Tử là sư phụ của mình.

Cho nên khi Tiểu Uy phát hiện người trước mặt lại biết công phu của sư phụ, thì trong lòng kinh hãi vô cùng!

Tiểu Uy vốn đã nhận mình là truyền nhân của Tiêu Nha Tử, cho nên giờ phút hắn có một ý nghĩ chính là, người trước mặt này chắc chắn đã học trộm!

Bởi vì sư phụ lúc ấy đã nói rất rõ ràng, môn công phu này không thể truyền ra ngoài, nhưng người trước mặt này còn trẻ như vậy, mà công phu lại cao hơn mình không biết bao nhiêu lần!

“Ngài rốt cuộc là ai, tại sao lại biết sư phụ của tôi?”

Nghĩ tới đây, Tiểu Uy khấn trương hỏi.

“Sư phụ của cậu? Cước Nha Tử là sư phụ của cậu?”

Tôi kỳ quái hỏi.

Tôi đâu có nghe thấy Cước Nha Tử có đồ đệ nào, nhưng công phu này là thật, nên không giống như hắn đang nói láo.

“Đúng, là sư phụ của tôi! Ngài rốt cuộc là ai, tại sao lại biết công phu của sư phụ?”

Tiểu Uy cảnh giác nói.

“Tôi là ai? Tôi đang muốn tìm một vệ sĩ, giờ thì tìm được cậu làm vệ sĩ.”

Tôi nói.

“Ngài có biết sư phụ của tôi hay không? Ngài mau nói cho tôi biết, sư phụ hiện giờ như thế nào!”

Tiểu Uy kích động nói.

“Khụ khụ! Cậu bình tĩnh một chút có được không, Cước Nha Tử giờ rất tốt!”

Tôi nói.

“Thật sao?”

Tiểu Uy hồ nghi hỏi, đương nhiên hắn không tin lời nói của tôi.

Tôi biết là không thể nào giải thích được nghi ngờ trong lòng của hắn, sau này hắn sẽ đi theo bên cạnh của tôi, nhưng cho dù như vậy tôi làm sao có thể giải thích cho hắn được chứ? Nói tôi là sư thúc của Cước Nha Tử?.

Cho nên tôi nhìn Tiểu Uy nói:

“Cậu đi theo tôi!”

Tiểu Uy mặc dù không biết tôi muốn làm gì, nhưng mà vẫn đi theo sau của tôi, ra khỏi Luyện võ trường, đi tới hành lang phòng cháy.

Tôi nhìn quanh một lượt, khi khẳng định không có người khác, mới thấp giọng nói nhỏ:

“Cước Nha Tử!”

“Sư thúc tìm sư điệt có chuyện gì không?”

Cước Nha Tử trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt của tôi.

“Người này nói hắn là đồ đệ của ngươi, muốn gặp ngươi.”

Tôi chỉ vào Tiểu Uy nói.

“Đồ đệ của sư điệt?”

Cước Nha Tử kỳ quái nhìn Tiểu Uy ở bên cạnh của tôi.

“Sư phụ, con là Tiểu Uy đây! Ở Châu Phi, trong rừng rậm nguyên thủy của nước F, người đã cứu tôi một mạng, còn truyền thụ cho con công pháp chữa thương.”

Tiểu Uy vội vàng giải thích.

“A, hóa ra là cậu!”

Cước Nha Tử cau mày nói:

“Nhưng mà cho tới bây giờ, ta đã đồng ý làm sư phụ của cậu đâu.”

“Chuyện này...”

Tiểu Uy có chút lúng túng.

Nhưng mà hần vẫn vui vẻ vì lần thứ hai gặp được sư phụ. Hơn nữa người trước mặt này hình như có quan hệ rất thân mật với sư phụ, xem ra, mình đã lo lắng thừa chuyện hần học trộm công pháp rồi.

“Có một đồ đệ tốt như vậy tại sao lại không thu nhận? Người không thu là ta thu đó!”

Tôi chỉ vào Tiểu Uy cười nói.

Những câu nói này làm cho Tiểu Uy vô cùng ngạc nhiên, nhìn người trước mặt này, dường như rất quen thuộc với sư phụ, vốn tưởng hần là đệ tử của sư phụ, nhưng mà bây giờ lại không giống, làm gì có đệ tử nào lại bắt sư phụ phải thu đồ đệ!

Đây cũng chính là nguyên nhân Tiểu Uy ngạc nhiên, nhưng lại không dám nói gì.

Nhưng mà câu nói kế tiếp của Cước Nha Tử đã làm cho Tiểu Uy được mở rộng tầm mắt.

“Sư thúc, chuyện này...hay là sư diệt thu vậy.”

Cước Nha Tử lúng túng nói.

“Ha ha, trông người hình như không muốn thu đồ đệ thì phải!”

Tôi đùa cợt nói.

“Cái gì! Sư thúc?!”

Tiểu Uy nghe xong thiếu chút nữa ngã lặn ra đất.

Chuyện trước mắt thật sự là đi ngược lẽ thường, người này rõ ràng chỉ có hơn khoảng mười mấy tuổi, vậy mà lại còn là sư thúc của sư phụ!

“Được rồi, cậu còn không mau đi bái sư!”

Tôi nhìn Tiểu Uy đang kinh ngạc, nói.

Tiểu Uy lúc này mới phục hồi trạng thái, hần vội vàng quỳ gối, hành lễ trước mặt Cước Nha Tử, nói:

“Sư phụ ở trên cao, xin nhận của đồ đệ Tiểu Uy một lạy!”

Nói xong Tiểu Uy bình bình bình, dập đầu 3 cái.

Cước Nha Tử bảo hần đứng lên, sau đó Tiểu Uy lại tới trước mặt của tôi, quỳ xuống nói:

“Đồ tôn Tiểu Uy ra mắt sư thúc tổ, lúc này đắc tội, xin sư thúc tổ tha lỗi! Nếu như Tiểu Uy biết ngài chính là sư thúc tổ, Tiểu Uy có to gan hơn nữa, cũng không dám động thủ với sư thúc tổ!”

Tôi biết đây gọi là quy củ của võ lâm, cũng không ngăn cản hần mà tiếp nhận. Nếu như tôi ngăn hần, thì có khi hần lại cho rằng, tôi không muốn nhận tên đồ tôn này.

Sau khi Tiểu Uy dập đầu ba cái, mới đứng dậy, nở nụ cười, nói với tôi:

“Đa tạ sư thúc tổ thành toàn, đã giúp đồ tôn hoàn thành một tâm nguyện, trong lúc sinh thời có thể gặp lại sư phụ!”

“Được rồi, người cũng đừng khách sáo như vậy nữa! Bây giờ mặc dù người là đồ đệ của Cước Nha Tử, nhưng trên danh nghĩa vẫn là vệ sĩ của ta, hơn nữa Cước Nha Tử cũng rất bận rộn, cho nên sau này người hãy cùng luyện công với ta”.

“Dạ!”

Tiểu Uy vui vẻ nói.

Có thể đi theo sư thúc tổ học công phu, vậy thì chắc chắn phải tốt hơn so với sư phụ.

Trong ý nghĩ của hần, công phu của sư thúc tổ khẳng định sẽ mạnh hơn sư phụ! Chẳng phải là công phu của sư phụ do sư thúc tổ truyền thụ cho hay sao.

“Được rồi, chuyện này cứ như vậy đi! Chúng ta ra ngoài đã lâu, nếu không trở về thì bọn họ sẽ nghi ngờ.”

Tôi nói.

“Đúng rồi... Đồ tôn còn có một chuyện không rõ, tại sao sư thúc tổ lại gọi sư phụ lão nhân gia là Cước Nha Tử...”

Tiểu Uy áp a áp ứng hỏi.

“À, chuyện này sao, tên của hắn là do ta đổi, thấy thế nào cái tên Cước Nha Tử cũng tốt đó chứ! Thuận miệng hơn nhiều so với cái tên Tiêu Nha Tử!”

Tôi quỳ dị cười nói.

“Chuyện này...”

Tiểu Uy nhìn không mặt như ăn phải mướp đắng của sư phụ, trong lòng không biết nói như thế nào để khỏi đắc tội với sư phụ và sư thúc tổ!

Tôi thấy bộ dáng của 2 người này, không khỏi “Ha ha” cười một tiếng nói: “Cước Nha Tử, người về trước đi, có chuyện gì ta sẽ gọi người.”

Sau đó tôi nhìn Tiểu Uy nói:

“Chúng ta cũng đi thôi!”

“Sư thúc tổ, chúng ta phải đi đâu?”

Tiểu Uy cung kính hỏi.

“Đi ký hợp đồng với Tô lão đầu kia!”

Vừa nói, tôi liền đi tới phòng làm việc của Trần Tuấn Đông.

Bỗng nhiên tôi nhớ lại một chuyện mà, vội vàng xoay người nói:

“Tiểu Uy, ở trước mặt người ngoài, người đừng có gọi ta là sư thúc tổ, nếu không người ta tưởng người bị bệnh tâm thần, bắt lại thì đúng là khổ cho cả người và ta.”

“Dạ, sư thúc tổ!” Tiểu Uy gật đầu nói.

“Còn gọi sư thúc tổ?” Tôi cả giận nói.

“Bây giờ đâu có người ngoài...”

Tiểu Uy vẻ mặt ủy khuất, nói.

...

“Bản hợp đồng này, cậu nhìn xem có chỗ nào không ổn hay không?”

Trần Tuấn Đông đưa cho tôi một bản hợp đồng đã được soạn thảo. Bởi vì hắn biết thân phận của tôi, cho nên đối với tôi vô cùng khách khí.

Tôi chỉ đơn giản lướt qua một lượt, không thấy điều gì không ổn, cho nên ký tên.

Tô Viên Triều hừ lạnh một tiếng, cũng ký tên của mình vào, sau đó móc trong túi ra một tờ chi phiếu, viết con số 80 vạn, rồi đưa cho tôi:

“Đây là một tháng tiền thuê!”

Sau đó nhìn Trần Tuấn Đông nói:

“Trần quản lý, số tiền của công ty các ông, sẽ được chuyển vào tài khoản của Vương quản lý!”

Tôi nhận lấy chi phiếu, nhưng không thèm nhìn tới đưa luôn Tiểu Uy nói:

“Cát giữa cần thận, đừng có để mất. Đây là một tháng sinh hoạt phí của hai chúng ta đấy.”

...

Sau khi xử lý ổn thỏa mọi việc, tôi tìm Trần Tuấn Đông nói chuyện.

“Lưu tiên sinh, nếu như tôi không có đoán sai, ngài đã quen biết Tô tiểu thư từ trước?”

Trần Tuấn Đông hỏi.

“Ha hả, Trần quản lý, ông hình như cảm thấy thú vị khi hỏi về đời tư của người khác hay sao?”

Tôi không trả lời, mà cười nói.

“Không, tôi chỉ tò mò mà thôi, chỉ là đại diện cho ý nghĩ của bản thân, chứ không có quan hệ gì tới công ty.”

Trần Tuấn Đông nói.

“Trần quản lý, chuyện ngày hôm nay ông đã thấy rõ, hi vọng ông có thể giúp tôi một việc, có thể làm cho tôi một cái giấy chứng nhận, tôi thuộc công ty bảo an Thanh Long.”

Tôi nói:

“Đương nhiên, cần bao nhiêu chi phí, Trần quản lý cứ nói.”

“Không cần! Không cần!”

Trần Tuấn Đông cười nói:

“Lần này từ Lưu tiên sinh kiếm được một khoản phí tương đối lớn rồi, Tiểu Uy được trả thù lao như vậy, còn phải cảm ơn công lao của Lưu tiên sinh. Khoản phí lần này đã cao hơn mấy lần trước! Cho nên, làm giấy chứng nhận cho Lưu tiên sinh cũng là việc nên làm!”

Điều hắn nói cũng là thật, vì ngoại trừ khoản phí thuê vệ sĩ, người thuê còn phải trích thêm 20% cho công ty. Giao dịch lần này, giúp công ty kiếm được một khoản lớn

“Vậy thì phiền toái Trần quản lý rồi.”

Tôi cười nói.

Những lời khách sáo như thế này, thì không muốn cũng phải nói.

Cùng Trần quản lý nói chuyện, đồng thời tôi cũng nhờ hắn chuyển một lời nhắn tới Tô Viên Triều, đó là phải mấy ngày sau tôi mới nhận nhiệm vụ được.

Nhiệm vụ vệ sĩ của tôi chỉ là trong nhất thời mà thôi, bản thân tôi còn cần nhiều chuyện phải xử lý.

Sau khi xử lý ổn thỏa tất cả mọi việc, tôi mới rời khỏi Công ty bảo an Thanh Long.

Tiểu Uy muốn đi theo tôi, nhưng tôi không đồng ý, nhưng cũng lấy số điện thoại của hắn, nói với hắn là sau khi tôi thu xếp xong công việc, sẽ gọi cho hắn.

...

Vốn chủ nhật tuần này định đi nhà của Hà Tích Duyên một chuyến, nhưng vì chuyện của tôi mà bị trễ nải.

Xem ra chuyện này phải lùi lại, nhưng giải quyết sớm vẫn là tốt nhất. Tôi lần này đi làm vệ sĩ cho Tô Đình Tư, có khi phải mất một thời gian dài.

Lại nghĩ những quái sự phát sinh trong hai ngày nay, đúng là tôi có chút ngạc nhiên. Diệp Tiêu Tiêu, là một vấn đề phiền toái nhất, nàng mặc dù là chủ nhiệm lớp của tôi, mặc dù chuyện cô trò yêu nhau cũng chẳng có gì cả, nhưng một học sinh cấp 3 yêu cô giáo mình thì đúng là người ta sẽ không dễ chấp nhận!

Tôi còn đang lo buồn vì chuyện làm sao ngày mai khi đi học đối mặt được với Diệp Tiêu Tiêu, thì nghe được một tin tức kinh người!

184. Chương 182 :xin Lỗi

Người đi tới không phải là thân ảnh quen thuộc của Diệp Tiêu Tiêu, mà chính là hiệu trưởng của trường, người đã mời tôi gia nhập đội chạy của tỉnh, ở phía sau hắn còn một phụ nữ trung niên chừng hơn 40 tuổi.

Tôi nghi hoặc nhìn hiệu trưởng, phải biết rằng từ khi nhập học cho tới nay, hắn đâu có lần nào tới lớp của chúng tôi, không biết ngọn gió nào hôm nay mang được hắn tới.

Chẳng lẽ bởi vì sự kiện Quách Tùng Thụ hôm trước hay sao? Người phụ nữ trung niên đứng sau hắn là ai, chẳng lẽ lại là người của tổ chức nào đó ?

“Hừ ~ hừ! Các em trật tự.”

Hiệu trưởng đứng ở trên bục giảng nói.

Trong phòng học lập tức im lặng, tất cả mọi người cũng như tôi, nghi hoặc nhìn hiệu trưởng, không biết sáng sớm hắn đã tới nơi này làm cái gì.

“Thầy có một chuyện chuyện trọng yếu, muốn nói cùng các em!”

Hiệu trưởng hăng giọng một cái nói:

“Chủ nhiệm của các em là Diệp Tiêu Tiêu, vì muốn tiếp tục học làm nghiên cứu sinh, cho nên không thể gánh vác trách nhiệm chủ nhiệm lớp của các em được nữa, chủ nhiệm lớp của các em bây giờ là cô giáo Trương Lệ Hà!”

Nói tới đó, hiệu trưởng dùng tay chỉ người phụ nữ trung niên, nói:

“Đây chính là cô giáo Trương Lệ Hà, sau này sẽ chủ nhiệm lớp 11 ban 10, cô giáo Trương là giáo viên cấp quốc gia, là một trong những chủ nhiệm lớp ưu tú của toàn tỉnh, kinh nghiệm dạy học và quản lý phong phú, lớp cô ấy chủ nhiệm 100% học sinh đỗ tốt nghiệp, trong đó người thi đỗ đại học hơn 70%! Cô giáo Trương là một người rất giỏi, các em lên lấy làm vinh hạnh vì điều đó. Hi vọng các em không có điều gì dị nghị, để đến lúc đó người thiệt chính là các em!”

Hiệu trưởng nói câu này cũng không sai, chỉ vì học sinh có mâu thuẫn với giáo viên, sẽ dẫn đến thành tích học tập giảm xuống, hay nói cách khác là đối nghịch với giáo viên, người ta là giáo viên chẳng có chút thiệt hại nào cả, ngược lại thì người thiệt chính là bản thân mình, đạo lý này phải rất lâu sau tôi mới nghiệm được ra.

Sau khi hiệu trưởng nói xong, thì cả lớp tôi ngạc nhiên, ngay cả tôi cũng vậy! Diệp Tiêu Tiêu đi học nghiên cứu sinh? ! Đây là chuyện vô cùng khó hiểu!

Ngày hôm trước còn tốt như vậy, sao mới có hai ngày đã bỏ đi học nghiên cứu sinh rồi? Chẳng lẽ là bởi vì chuyện kia? Nghĩ tới đây, mặt tôi có cảm giác nóng dần lên, hóa ra tôi chính là thủ phạm gây ra sự việc!

Tôi thầm thở dài một hơi, mặc dù tôi không muốn mất đi Diệp Tiêu Tiêu, nhưng dù sao có một số việc không cách nào thay đổi cả, có lẽ lựa chọn rời đi của Diệp Tiêu Tiêu là một lựa chọn tốt.

Nếu như nàng tiếp tục ở lại nơi này làm chủ nhiệm, thì nàng sẽ không có cách nào đối mặt với tôi, tôi cũng không có cách nào đối mặt với nàng.

Cuối cùng, chuyện này là do lỗi của tôi, nàng muốn trốn tôi cả đời, tôi cũng không có cách nào khác.

“Rầm rầm rầm!”

Ba tiếng vang rất mạnh đã kéo tôi về với thực tại, khi ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện Trương Lệ Hà đang dùng thước gỗ mạnh lên cái bảng, khiến cho bụi phấn bay mù mù.

“Rì rầm cái gì! Học sinh mà trông như vậy hay sao?”

Trương Lệ Hà lớn tiếng nói.

Ở phía dưới lập tức yên tĩnh, giống như đang thấy một con cọp cái.

“Đã lớn như vậy rồi, có mỗi chuyện này thôi mà cũng phải bàn tán, thật không biết chủ nhiệm trước dạy các em như thế nào! Không trách được chỉ dạy được có một nửa thời gian là nghỉ, bỏ lại cục diện tan tành này cho tôi, trông như thế này mà là một học sinh hay sao?!”

Trương Lệ hà thao thao bất tuyệt quát lớn trên bục giảng.

Tôi thấy hành động này của người này mà tức giận, trong xã hội này đâu có tồn tại một giáo viên như vậy nữa đâu, mà có như vậy thì chỉ bồi dưỡng ra được loại học sinh nhất gan sợ chết, nhưng chuyện này chẳng có gì, chuyện làm tôi không nhịn được chính là, người này lại dám nói xấu Diệp Tiêu Tiêu!

Mặc dù Diệp Tiêu Tiêu đi rồi, nhưng trong tiềm thức, tôi đã coi Diệp Tiêu Tiêu là nữ nhân của tôi, tôi không cho phép người khác nói xấu nàng!

Tôi tiện tay cầm quyển sách ném tới, chỉ nghe ba một tiếng, nó đập trúng mặt của Trương Lệ Hà, làm mắt kính của người này bay đi.

Trương Lệ hà che mặt, sững sờ hồi lâu, sau đó mới ý thức được là mình bị học sinh đánh, Trương Lệ Hà đã dạy học hơn 10 năm, tới giờ vẫn chỉ có nàng đánh học sinh, chứ đâu có học sinh nào dám động tới nàng, hơn nữa đây chính là ngày đầu tiên lên cái lớp này!

Vốn nàng đã muốn tạo uy, nhưng lúc này thì bản thân mình lại hạ thấp mình! Trương Lệ hà nhất thời nổi trận lôi đình, quát lên như sấm, chỉ xuống phía dưới mảng:

“Ai ném? ! Bây giờ đứng dậy nhận lỗi, viết bản kiểm điểm thì tôi sẽ coi như không có gì, nếu không thì các em sẽ bị xử phạt thích đáng? !”

”Cô đừng có ở đây mà chỉ chó máng mèo, là em ném đấy !”

Tôi lạnh lùng nói:

“Dù thế nào, cô Diệp cũng không cần cô đánh giá, cô lập tức xin lỗi Cô Diệp đi, nếu không sẽ nhận lấy hậu quả đấy.”

“Ui Chao? Em nói lại một lần nữa cho tôi nghe!”

Trương Lệ hà hỗn hển chỉ vào người của tôi mảng:

“Cô Diệp? Đúng là tình xưa nghĩa cũ, không biết Cô Diệp đã cho em ăn bùa mê thuốc lú gì mà em bảo vệ cô ta như vậy?”

Trương Lệ Hà cho là tôi với Diệp Tiêu Tiêu chỉ là quan hệ cô trò bình thường, nhưng lại không nghĩ tới, tôi với Diệp Tiêu Tiêu còn một tầng quan hệ khác.

“Em chỉ nói một lần, có làm hay không là chuyện của cô!”

Sắc mặt của tôi không chút thay đổi nói.

“Hiệu trưởng, tôi muốn đuổi học em này! Hôm nay nếu như không phải em này đi, thì tôi đi! Cho tới bây giờ, tôi chưa thấy một học sinh nào dám đánh tôi, đúng là gan to bằng trời, em không phải muốn bảo vệ cho cô ta hay sao? Vậy thì tốt, em hãy theo cô ta lên đại học mà bảo vệ!”

Trương Lệ hà chỉ vào người của tôi nhìn hiệu trưởng nói.

“Chuyện này...”

Trên mặt của hiệu trưởng đỏ mồ hôi, không biết nên nói gì bây giờ. Hắn ngàn vạn lần không ngờ, người gây chuyện lại là tôi!

Nếu đổi lại là một người khác, có lẽ hắn sẽ làm theo ý của Trương Lệ Hà, trực tiếp đuổi học cho rồi!

Có thể dùng một người mà đe trăm người, cũng là một biện pháp tốt. Nhưng mà tên học sinh này làm hắn vô cùng đau đầu, mới buổi sáng hôm nay, Diệp phó cục trưởng phụ trách giáo dục của tỉnh gọi điện tới, bảo mình chiếu cố người học sinh này nhiều một chút!

Nếu như mình đuổi học người này, thì chẳng phải là cảm công việc của mình ra đùa hay sao!

Mặc dù Diệp phó cục trưởng chỉ là phó, nhưng mà cục trưởng đã về hưu, hiện giờ mọi công việc đều do Diệp phó cục trưởng giải quyết, tám chín phần mười là sẽ được lên làm Cục trưởng.

“Sao vậy, sao còn chưa làm thủ tục cho học sinh này! Dù sao tôi cũng chỉ nói một câu, tôi ở chỗ này thì hẳn phải đi!”

Trương Lệ Hà dùng cái danh hiệu giáo viên ưu tú, cho là trường nhất định phải giữ nàng.

Nếu như đổi lại là lúc bình thời, trường học nhất định sẽ thỏa mãn yêu cầu của nàng, nhưng mà hôm nay thì lại khác, đầu tiên là Trương Lệ Hà chứ bới Diệp Tiêu Tiêu, điều này làm cho hiệu trưởng đã rất tức giận.

Thân phận của Diệp Tiêu Tiêu người khác không biết, nhưng hẳn lại rõ, đây chính là con gái rợ của Diệp phó cục trưởng, chỉ tính riêng chuyện này thôi, đã làm cho hiệu trưởng tức tới nghiến răng nghiến lợi rồi!

Nghĩ tới đây, hiệu trưởng đã quyết định phải thu thập Trương Lệ Hà một chút, để nàng thu bớt cái tính khí kiêu ngạo của nàng!

Chẳng phải chỉ là một giáo viên ưu tú thôi sao, nếu như trường không cho giữ chức chủ nhiệm nữa, thì danh tiếng của cô sau này cũng không còn nữa.

“Vậy thì cô đi đi, vừa lúc tiểu Trịnh cũng muốn tới ban này, cũng nên để người trẻ thử nghiệm một chút!”

Hiệu trưởng bình tĩnh nói.

“Cái gì? ! Ông nói gì? Bảo tôi đi? Nhưng mà tôi là giáo viên ưu tú!”

Trương Lệ Hà không tin vào tai mình nữa, kêu lên.

“Trường Tứ Trung không có lệ thuộc vào cô. Đừng tưởng cô là giáo viên cấp quốc gia thì muốn làm gì cũng được, Trương Lệ Hà, cô hãy hiểu rõ là, trường Tứ trung đã thành toàn cho cô, chứ không phải là cô thành toàn cho Tứ Trung! Một khi cô mà rời khỏi Tứ Trung, thì cô cũng chẳng còn gì!”

Hiệu trưởng liếc mắt nhìn Trương Lệ Hà nói.

“Tôi...”

Trương Lệ Hà lúc này mới kịp phản ứng, mình nhất định đã chạm phải điều gì đó rồi!

Lấy kinh nghiệm lịch duyệt nhiều năm, đã biến nàng thành một người tương đối linh mãnh! Nhìn thái độ của hiệu trưởng bây giờ, nhất định là vì tên học sinh kia! Chẳng lẽ học sinh kia có bối cảnh vô cùng lớn?

Nghĩ tới đây, Trương Lệ Hà mới ý thức được lúc này mình quá kích động, sơ xuất.

Ngay cả hồ sơ học sinh mình cũng không xem, vậy mà đã đòi đuổi học người ta, vạn nhất tên học sinh này là con của một đại quan, thì mình chẳng phải là tự hại mình rồi hay sao!

“Thật xin lỗi bạn học kia, lúc này là cô quá kích động, cô xin lỗi Cô Diệp!”

Trương Lệ Hà đương nhiên là hiểu ý của hiệu trưởng, nếu như trường học không cho nàng làm chủ nhiệm, mà lại bắt nàng đi dạy theo tiết, thì đúng là danh hiệu của nàng cũng bay theo dòng nước!

Người ta nói, thức thời mới là tuấn kiệt, Trương Lệ Hà đương nhiên hiểu cái dụng ý này!

Bây giờ hiệu trưởng rõ ràng đã không đứng ở bên nàng, hơn nữa lại còn muốn nàng phải chịu tội, nếu bây giờ nàng không mềm mỏng, đợi khi nàng bị ướp lạnh, thì người ta cũng quên mất nàng rồi.

“Nhỏ quá, nghe không rõ.”

Tôi lạnh lùng nói.

“Thật xin lỗi. Cô nói là cô xin lỗi Cô Diệp.”

Trương Lệ Hà vội vàng lớn tiếng lập lại một lần.

“Được rồi, cô Trương cũng đã xin lỗi các em rồi! Thầy biết tình cảm của mọi người với cô Diệp, cho nên hành động vừa rồi đúng là có chút kích động, nhưng mà loại chuyện như thế này, về sau không hi vọng sẽ xảy ra nữa!”

Hiệu trưởng thấy chuyện đã không còn căng thẳng nữa, nên đứng ra hòa giải.

Vốn hẳn cũng chỉ tính hù dọa Trương Lệ Hà một chút! Dù sao Tứ Trung mặc dù là một trường có danh tiếng rất tốt, nhưng cũng phải dựa vào danh tiếng của nàng để kiếm tiền, nếu đuổi Trương Lệ Hà sẽ ảnh hưởng tới tâm tình của những giáo viên khác!

Mà chuyện tốt nhất bây giờ, chính là hù dọa Trương Lệ Hà một chút, làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, các giáo viên khác cũng cảm thấy sự nguy hiểm.

Tôi thấy hiệu trưởng đã nói như thế, cũng không nói gì nữa, vốn tôi cũng không muốn làm căng chuyện này, nếu Trương Lệ Hà đã nói lời xin lỗi với Diệp Tiêu Tiêu, thì những chuyện khác cũng chẳng có quan hệ gì tới tôi.

Người này muốn làm gì thì tùy, cho dù có trèo lên cột nhà cũng không liên quan tới tôi.

185. Chương 183 :đã Xảy Ra Chuyện

Triệu Nhan Nghiên nhìn thấy vẻ mặt của tôi không được tốt, nên hỏi.

Tôi đỏ mồ hôi một, nha đầu này cũng quá nhạy cảm đi chứ, tôi lúng túng nói:

“Anh có thể có chuyện gì gạt em đâu chứ, chỉ là nhìn giáo viên mới không vừa mắt mà thôi.”

Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi trừng trừng, vẻ mặt vô cùng hỗn nhiên, làm cho tôi có cảm giác như mình là ác ma đang lừa gạt một cô bé, sau đó từ trong miệng của Triệu Nhan Nghiên nói ra hai chữ:

“Không tin!”

Tôi lúc ấy nghe xong thiếu chút nữa ngất ngay tại chỗ, không tin thì không tin, chứ đâu cần dùng loại vẻ mặt này.

“Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi!”

Tôi không dám nhìn thẳng vào Triệu Nhan Nghiên.

Thực ra đây là chuyện gì cơ chứ, vốn từ sau khi tôi sống lại, Triệu Nhan Nghiên là một mối nhân duyên vô cùng hoàn mỹ, mà lại bị tôi làm cho rối tinh rối mù hết lên, vừa mới thêm Trần Vi Nhi, nay lại chọc thêm Diệp Tiêu Tiêu, làm cho tôi không biết nên làm thế nào cho phải.

Tôi thừa nhận đúng là tôi có chút háo sắc, có đôi khi kìm nén không được mình, nhưng mà cho dù là Triệu Nhan Nghiên, Trần Vi Nhi hay là Diệp Tiêu Tiêu, các là đều là mỹ nhân khó kiếm, chỉ có một trong các nàng cũng đã thỏa mãn rồi, vậy mà tôi còn muốn gia tăng liên tiếp cơ chứ!

Cho dù như thế nào, người mà tôi có cảm giác có lỗi nhất chính là Triệu Nhan Nghiên!

Trần Vi Nhi đi theo tôi, xét theo một khía cạnh khác, đó là nàng đã được bán cho tôi rồi. Mà Triệu Nhan Nghiên nha đầu này lúc đi theo tôi, khi đó tôi còn là một tiểu tử nghèo, với hai bàn tay trắng!

Triệu Nhan Nghiên lại chẳng thèm để ý, cứ thế giao mình cho tôi, điều đó cần một dũng khí vô cùng lớn, đồng thời cũng thể hiện, Triệu Nhan Nghiên yêu tôi vô cùng.

Mặc dù đối với chuyện tình của Trần Vi Nhi, Triệu nha đầu này cũng không để ý. Nhưng tôi biết, làm gì có nữ hài tử nào tình nguyện chấp nhận lao công của mình có hai bạn gái cơ chứ!

Nhưng mà do Triệu Nhan Nghiên yêu tôi quá mức, nên mới dung túng tôi, chỉ cần tôi vui vẻ, nàng cũng vui vẻ, nếu như nói, kiếp trước Triệu Nhan Nghiên thiếu tôi, thì giờ hoàn lại đầy đủ.

Nhưng mà kiếp trước Triệu Nhan Nghiên đâu có nợ tôi cái gì, hoàn toàn là bởi vì tôi hèn kém, nên mới không có được trái tim của nàng, cuối cùng để nàng trở thành vợ của Từ Khánh Vĩ.

Tôi vốn suy nghĩ rất nhiều, sau khi tôi sống lại, lịch sử có thay đổi hay không, bây giờ thì cũng đã có thể khẳng định.

Tập đoàn Ánh Rạng Đông thành lập, Tô minh tinh xuất hiện, giờ lại thay đổi cả chủ nhiệm lớp, chứng tỏ bánh xe lịch sử đã chệch hướng! Cho dù tôi biết lịch sử có sự khác biệt, nhưng tôi đâu có biết những chuyện xảy ra về sau?

Sau khi Lưu Lỗi chết đi, Triệu Nhan Nghiên có hạnh phúc với Từ Khánh Vĩ hay không? Mà Từ Khánh Vĩ có thuận lợi lên được vị trí tổng giám đốc hay không?

Tôi biết tôi nghĩ như vậy là có chút lo sợ chuyển không đâu, bởi hiện tại tôi đã có Triệu Nhan Nghiên, đúng là là lòng tham không đáy mà? !

“Hiểu lầm cái gì? Thư tình cũng viết rồi, mà còn nói là hiểu lầm?”

Triệu Nhan Nghiên giả bộ tức giận nói.

Triệu Nhan Nghiên mặc dù đối với chuyện này rất rộng rãi, nhưng đôi lúc cũng muốn cái thói trêu hoa ghẹo nguyệt của tôi được ức chế xuống.

“Thư tình? Thư tình gì?”

Bây giờ thì đúng là tôi không hiểu, tôi đâu có viết cho ai thư tình đâu chứ! Có phải nha đầu này đã học được tính gạ người rồi hay không?

“Hừ, còn không thừa nhận!”

Triệu Nhan Nghiên móc từ trong túi ra một phong thư màu hồng phấn, đưa tới trước mặt của tôi, nói:

“Buổi sáng khi em dọn dẹp lớp, thấy trong ngăn bàn có, anh tự mình xem đi!”

Tôi đúng là nghi hoặc cầm phong thư lên, phong thư này đúng là thư kiểu tình lữ đang thịnh hành lúc bấy giờ!

Tôi nhớ lại kiếp trước, cũng vào khoảng thời gian này, cái loại phong thư sắc sỡ này rất được giới trẻ ưa chuộng và trở thành một phong trào, rất nhiều cô bé, cậu bé thích viết thư, đương nhiên, đại đa số là để biểu hiện sự thâm mến của mình.

Bên dưới nơi gửi còn nói rõ là lớp của tôi, người gửi có ba chữ “Diệp Tiêu Tiêu”!

Tôi không khỏi cười khở, Diệp Tiêu Tiêu đúng là quá to gan, gửi tới trường học của mình mà còn dám dùng loại giấy viết thư này, không sợ người khác sau khi gặp được đàm tiếu ư, cũng may là Triệu Nhan Nghiên đã cầm về, nếu không bị bà Trương Lệ Hà kia nhìn thấy, không chừng lại có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn! Ai biết nàng có hủy đi bức thư tình của học sinh hay không!

“Thế nào, còn không cãi nữa đi, người ta ngay cả thơ tình còn viết rồi, anh còn gì để nói không?!”

Triệu Nhan Nghiên đắc ý nhìn tôi nói.

“Một bức thư thì có thể nói nên chuyện gì cơ chứ?”

Tôi cố gắng che dấu tội của tôi.

“Vậy tại sao cô ấy không viết thư cho em, không viết cho người khác? Hết lần này tới lần khác lại viết thư cho anh?”

Triệu Nhan Nghiên không buông tha nói.

“Được rồi, được rồi, anh nói thật là được chứ gì!”

Tôi gơ cờ đầu hàng.

Đối với Triệu Nhan Nghiên tôi không có lòng để gạ nàng, đây cũng là một chuyện mà tôi không bao giờ làm được.

“Vậy anh nói đi.” Triệu Nhan Nghiên nói.

Cho nên tôi đem đầu đuôi câu chuyện đã phát sinh, nói lại với Triệu Nhan Nghiên.

Triệu Nhan Nghiên nghe xong hừ một tiếng nói:

“Coi như anh có lương tâm, nói rõ chuyện của nàng với em, nếu như anh cố ý che giấu, thì để xem em thu thập anh thế nào!”

Tôi vốn tưởng rằng, hai tay của Triệu Nhan Nghiên sẽ biến thành một con cua, hung hăng cắn tôi một trận, không nghĩ tới cứ như vậy xong chuyện.

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi còn đang ngẩn ngơ nhìn nàng, thì trợn mắt nhìn tôi một cái, nói:

“Nhìn em làm gì, tôi có cái gì đẹp mắt đâu, anh nhìn suốt ngày không chán ư!”

“Sao có thể như vậy! Nhan Nghiên! Trong lòng em là người rõ rất, em thủy chung là người anh thích nhất!”

Tôi vội vàng nói.

“Ha hả.”

Triệu Nhan Nghiên thản nhiên cười nói:

“Em biết, em chỉ nói giỡn với anh thôi ! Bây giờ cũng nên tính toán đi, chẳng lẽ cứ như thế nào buông tay hay sao?”

“Nếu không thì biết làm thế nào, dù sao Diệp Tiêu Tiêu cũng không chấp nhận được chuyện nàng với học sinh của mình, anh cũng đâu có thể làm gì hơn được!”

Tôi thở dài một hơi nói.

“Em nghĩ, trong lòng nàng nhất định rất đau khổ.”

Triệu Nhan Nghiên sâu kín thở dài một hơi nói:

“Có đôi khi em rất may mắn, em đã gặp được anh, lại có thể trở thành vợ của anh.”

“Nhan Nghiên, em đừng nói như vậy, nói như thế chỉ làm anh có cảm giác, anh có lỗi với em mà thôi!”

Tôi nói:

“Anh là của em, hoàn toàn thuộc về em.”

“Đừng nói nữa, em hiểu mà...”

Triệu Nhan Nghiên lắc đầu, có chút ưu thương nói:

“Anh nhìn anh đi, giờ này còn nói những lời vô nghĩa, nếu như nàng gửi thư cho anh, chứng tỏ trong lòng nàng có anh, anh mau xem trong thư viết cái gì đi chứ!”

Được Triệu Nhan Nghiên nhắc nhở, tôi mới nhớ tới chuyện này, vội đem bóc thư ra, đang muốn mở ra, đột nhiên ở ngoài cửa có người gọi:

“Lưu Lỗi, có ai là Lưu Lỗi hay không? Ra ngoài có chút việc!”

Tôi vội vàng chạy ra bên ngoài phòng học, vừa nhìn mới biết, hóa ra là Lý đại gia phòng trực ban:

“Lý đại gia, em chính là Lưu Lỗi, có chuyện gì không vậy?”

“Em chính là Lưu Lỗi? Em mau tới phòng trực ban nghe điện, nhà em xảy ra chuyện rồi!”

Lý đại gia lo lắng nói, nóng xong xoay người xuống dưới liềm.

Cái gì? ! Nhà tôi xảy ra chuyện rồi? Tôi vội vàng đi theo Lý đại gia, vừa đi vừa hỏi:

“Lý đại gia, nhà em xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tôi cũng không biết, mà người nhà của em cũng không nói! Em chạy nhanh một chút, đi nghe điện đi, tôi lớn tuổi rồi, đi đứng không tốt, không đi nhanh được!”

Lý đại gia nhìn tôi nói.

Tôi nói cảm ơn, sau đó chạy tới phòng trực ban. Nhà tôi xảy ra chuyện? Có thể xảy ra chuyện gì đây?

Tôi vắt hết óc suy nghĩ xem kiếp trước có xảy ra chuyện gì hay không, nhưng đáng tiếc là, tôi chẳng nghĩ ra được chuyện gì hết.

Chẳng lẽ lại có chuyện xảy ra? Theo như suy nghĩ của tôi, lịch sử đã thay đổi, cho nên giờ không thể dùng trí nhớ kiếp trước suy nghĩ được! Nghĩ tới đây, tôi chạy nhanh hơn nữa!

“Alo” Tôi cầm điện thoại lên, nói.

“Tiểu Lỗi phải không? Là mẹ đây!”

Từ đầu bên kia truyền đến tiếng của mẹ tôi.

“Mẹ, trong nhà xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi lo lắng hỏi.

“Tiểu Lỗi, Tích Duyên hôm nay gọi điện thoại về nhà mới biết, cha nàng tới nhà Cổ Đại Quả thu tiền, kết quả là bị mấy tên lưu manh của Cổ Đại Quả đánh gãy chân, phải vào bệnh viện!”

Mẹ tôi vội vã nói:

“Kết quả là sau khi cha con nghe tiếng, nổi giận nói là phải đi đòi lại công đạo! Mẹ với Tích Duyên không cách nào ngăn được!”

“Vậy thì hiện giờ cha ở đâu?”

Tôi nghe vậy thì trong lòng hồi hộp, tính tình của cha tôi thì tôi biết, nếu đã nóng tính, thì 10 con bò cũng không kéo lại được.

Mà đây cũng không phải là vấn đề mấu chốt, vấn đề làm tôi lo lắng chính là, cha tôi cứ đi như vậy, thì tìm được tên Cổ Đại Quả kia có giải quyết được chuyện gì cơ chứ, tên kia vốn là du côn lưu manh, sao hấn lại nói lý đây, cha tôi nóng giận mà đi, chắc chắn là sẽ phải chịu thiệt thòi!

“Cha con vừa mới lái xe đi, mẹ và Tích Duyên muốn theo, nhưng cha con không đồng ý!”

Mẹ tôi mặc dù là người lớn, nhưng chuyện như thế này gặp phải lần đầu tiên, trong lòng nhất thời không có chủ ý, bất đắc dĩ chỉ còn cách gọi điện thoại cho tôi để thương lượng.

“Mẹ, mẹ chờ con, con lập tức về ngay.”

Nói xong, tôi vội vàng cúp điện thoại, chạy trở về lớp học.

Đến lớp học, tôi đem mọi chuyện nói đơn giản với Triệu Nhan Nghiên một chút, Triệu Nhan Nghiên lo lắng hỏi:

“Em gọi điện thoại cho Trương thư ký nhé?”

“Không cần đâu, nếu không trị tên Cổ Đại Quả này một trận, thì cũng khó mà có thể giải mối hận trong lòng! Đôi lúc cũng phải cho hấn nếm một chút thủ đoạn.”

Tôi vỗ về khuôn mặt nhỏ bé của Triệu Nhan Nghiên, nói.

“Lão công, vậy anh cẩn thận một chút nhé!”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Em cứ ngồi đây yên tâm đi, thân thủ của anh em còn không biết ư, hơn nữa, đối phó một người như thế, căn bản còn chưa cần anh động thủ.”

Tôi nói

186. Chương 184 : Mẹ Tôi Hoài Nghi

Tôi khởi động chiếc xe Jetta phóng như bay về nhà, trên đường tôi gọi điện thoại cho Quách Khánh. Quách Khánh từ khi tiếp nhận địa bàn của Vu Văn Phong, thì rất ít đi học, chỉ toàn lẩn lộn bên ngoài.

“Alo, Quách tử phải không?”

Tôi nói.

“Là tôi, ai vậy?”

Ở đầu bên kia vô cùng âm ỉ, hình như là đang ở trong quán Bar.

“Ôi trời, mới hai ngày đã quên tớ! Tìm chỗ nào yên lặng chút nói chuyện có được không!”

Tôi quát vào trong điện thoại.

“A, hóa ra là lão đại! Cậu tìm tớ làm gì?”

Quách Khánh cười nói:

“Cậu chờ một lát, tớ đổi chỗ nào nói chuyện!”

Một lát sau, bên trong đã yên tĩnh đi không ít, chỉ nghe Quách Khánh nói:

“Lão Đại, tớ đang trong phòng WC, có chuyện gì không?”

“Cậu tìm mấy huynh đệ, đợi ở dưới nhà của tớ!” Tôi nói.

“Làm gì? Vào lúc nào?”

Quách Khánh hỏi.

“Đi sang huyện khác, ở Diêm Hòa thông, bây giờ, ngay lập tức, lập tức!”

Tôi nói.

“Diêm Hòa thôn? Đi tới nơi đó làm gì!”

Quách Khánh kỳ quái hỏi.

“Đương nhiên là đi làm việc, chẳng lẽ lại đưa cậu đi du lịch!”

Tôi cả giận nói.

“Có mang theo người không?”

Quách Khánh lập tức hiểu ý.

“Một mình cậu đi là được rồi, cứ như vậy nhé!”

Tôi nói.

Khi tôi về tới Hoa Hưng tiểu khu, thì Quách Khánh đã ở dưới đó chờ, tiểu tử này làm việc rất nhanh, lại còn nhanh hơn so với cả tôi!

“Tốc độ không tệ!” Tôi khen ngợi nói.

“Ôi trời, chuyện của cậu không nhanh sao được!”

Quách Khánh từ trong một chiếc Buick nhảy xuống nhìn tôi nói.

Bên cạnh Quách Khánh là Tam Hầu Tử, sau khi nhìn thấy tôi, thì lúng túng kêu lên: “Lão tổ tông!” có thể vì sự kiện lần trước, nên hắn không được tự nhiên.

“Ta ngất, người có thể đổi lại cách gọi hay không! Cái từ này quá khó nghe, người gọi ta là lão đại còn dễ nghe hơn nhiều!”

Tôi mắng.

“Dạ lão đại gia!” Đinh Bảo Tam vội vàng nói.

Tôi ngất, thiếu chút nữa sút hẳn bay tới tận Nam Thiên Môn! Người này có thông minh hay không vậy!

Tôi đánh giá Quách Khánh một chút, tiểu tử này mới có mấy ngày không gặp, trông ra vẻ hơn không ít, trên người đều là đồ hiệu, xe còn sang hơn cả tôi, xem ra sau khi tiểu tử này tiếp nhận địa bàn của Vu Văn Phong, thì kiếm được không ít tiền.

“Có mang theo người hay không?”

Tôi nhìn trong xe Buick của Quách Khánh, ngoại trừ Đinh Bảo Tam ra, thì làm gì có ai.

“Mang, đương nhiên là mang!”

Quách Khánh chỉ vào ba chiếc xe che bạt xanh ở cách đó không xa, nói:

“Chỉ trừ mấy huynh đệ bị chém trọng thương phải vào bệnh viện, còn lại tớ đem tới hết, cũng có mấy người tớ kéo dây từ trên bụng nữ nhân, hơn 300 người, vậy đã đủ chưa?”

Tôi đổ mồ hôi! Tiểu tử này đúng là kinh khủng rồi, tiểu đệ có tận hơn 300 người! Mang nhiều người như vậy, thì dân làng không sợ chết khiếp mới là lạ! Cho nên tôi nói:

“Mang theo mười mấy người là đủ rồi, mang nhiều như vậy ăn hết cả cơm của dân chúng đó!”

“Không cần phải để ý đến bọn họ, chính hần động thủ tới miếng cơm manh áo của tớ mà.”

Quách Khánh âm hiểm cười nói.

“Ôi trời, các chỗ kia phong thực vẫn thuần phác, không chịu nổi sự hành hạ như vậy! Sau khi chúng ta đi, kinh tế bị bức lùi mấy chục năm, thì tớ thành tội nhân thiên cổ đó!”

Tôi nói.

“Nói cũng phải, vậy thì để lại một xe, Tam Hầu Tử, mày đi nói với bọn chúng tự chuẩn bị cơm nước, còn những người khác đi về!”

Quách Khánh ra lệnh cho Tam Hầu Tử.

Sau khi tôi với Quách Khánh thương lượng xong, bèn lên lầu. Mới bước vào trong nhà, tôi đã thấy mẹ tôi và Tích Duyên ở trong phòng khách lo lắng đi tới đi lui. Nhìn thấy tôi trở lại, mẹ tôi nói:

“Tiểu Lỗi, làm sao bây giờ, chúng ta có nên báo cảnh sát hay không?!”

“Không có chuyện gì đâu, mẹ!”

Tôi an ủi, nói.

Nói thật, tôi cũng rất lo lắng, sợ cha tôi có xung đột với Cổ Đại Quả.

Tôi biết, cho dù báo cảnh sát cũng không làm được việc gì, bây giờ cho dù báo cảnh sát thì họ cũng không tới ngay được, khẳng định sẽ báo công an của Trấn Đông Hương, mà theo lời Tích Duyên nói, đồn công an của nơi đó đã thiên vị tên Cổ Đại Quả này lâu rồi!

“Mẹ, người với Tích Duyên chuẩn bị một chút đi, chúng ta lập tức tới Diêm Hòa thôn!”

Hiện giờ mẹ tôi đã cuống hết cả lên, tôi nói thế nào thì biết thế, chỉ còn cách gạt đầu mà thôi. Mà Hà Tích Duyên thì vô cùng tin tưởng lời nói của tôi.

Bởi vì không phải đi xa nhà, nên hai người cũng chẳng phải mang theo gì nhiều, chẳng qua chỉ mang theo những áo ấm mùa đông, bởi vì ở huyện lạnh hơn so với ở thành thị, đây là kinh nghiệm được truyền lại từ lâu đời.

Ba người chúng tôi ra khỏi nhà, mẹ tôi khẩn trương tới mức ngay cả cửa chống trộm cũng không khóa, được tôi nhắc nhở nên mẹ tôi mới vội vã khóa lại.

Mặc dù lúc bình thường, mẹ tôi oán giận cha tôi vô dụng, kiếm tiền ít, công bố là không thích cha tôi, gả cho hắn coi như là một thất bại, không bằng gả cho Tiểu Triệu, nhưng mà tôi biết, trong lòng mẹ tôi rất yêu cha tôi, đây là một minh chứng tốt nhất.

“Mẹ lên xen đi.”

Tôi mở cửa chiếc xe Jetta, mặc dù trước đây nó đụng phải chiếc Lamborghini của Ngô Huỳnh Huỳnh, đã bị lõm vào một mảng lớn, nhưng vẫn có thể hoạt động tốt, nhưng mà nhìn từ bên ngoài, trông nó giống như một chiếc xe được nhập về từ bãi rác.

“Tiểu Lỗi, xe này... ?”

Mẹ tôi nghi ngờ chỉ vào chiếc Jetta hỏng, hỏi.

Tôi sớm biết mẹ tôi sẽ có câu hỏi như thế, nhưng lúc này cũng chẳng giải thích gì nhiều, chỉ nói:

“Mẹ chuyện này có thời gian thì còn sẽ nói sau!”

Mẹ tôi gật đầu, cũng Hà Tích Duyên ngồi vào trong xe, Hà Tích Duyên ngồi ở ghế phụ, chỉ đường cho tôi, tôi nhìn Quách Khánh cười:

“Đuổi theo tớ, bảo cái xe phía sau kia đi xa xa một chút!”

Tôi làm như vậy là để cho mẹ tôi khỏi nghi ngờ, nếu như mà mẹ tôi nhìn thấy một đám xã hội đen như vậy, không bị hù chết mới là lạ!

Sau khi lên xe, tôi chẳng chút chậm trễ, liên tục nhấn ga tăng tốc độ. Nhưng khi băng qua trạm thu phí thì có chút phiền toái, khi đang đi qua thì gặp chốt kiểm tra.

Đèn tín hiệu phía trước đã lóe lên, chướng ngại vật đã được lôi ra đường.

“Dừng xe!”

Một giao thông cảnh sát dùng loa phóng thanh nói với tôi, tay thì không ngừng ra hiệu dừng xe, tôi chỉ còn cách dừng xe lại.

Cảnh sát giao thông chào tôi, sau đó gõ vào cửa xe:

“Xuống xe!”

Tôi nhú nhú mày, tôi đâu có gì phải sợ, với lại tôi cũng chẳng vi phạm luật giao thông, đây chỉ là kiểm tra cho có lệ mà thôi, nhưng hôm nay tôi đang vội, không có thời gian, cho nên tôi hỏi người cảnh sát giao thông:

“Đồng chí cảnh sát, có chuyện gì không? Tôi còn đang vội.”

Người cảnh sát giao thông kia nhìn tôi một cái, rồi lại nhìn chiếc xe, thấy chiếc xe này đã bị hư tổn, trong bụng có chút nghi ngờ, trông thần sắc của người này có chút bối rối, hình như là gây họa bỏ chạy thì phải? Cho nên lập tức nói vào trong bộ đàm:

“Tổng đài, giúp tôi kiểm tra một chút, ở thành đông có một chiếc xe chạy tốc độ cao... A, biển số A00077, đây là loại biển không cần phải kiểm tra?”

Người cảnh sát giao thông thấy biển số xe thì sợ hết hồn, đây chẳng phải là biển số của tỉnh ủy hay sao? Nhưng tại sao lại bị hư tổn như vậy?

Trong lòng hắn càng thêm hoài nghi, xe của tỉnh ủy nếu bị hỏng, tại sao còn được cho chạy? Nói không chừng... Nghĩ tới đây, cảnh sát giao thông lập tức lạnh giọng hỏi:

“Xe này là của cậu hay sao?”

Tôi bị hỏi như vậy thì sửng sốt, có chút không hiểu hỏi:

“Của tôi, có chuyện gì không?”

“Cậu làm việc ở cơ quan nào? Mang giấy chứng nhận của cơ quan ra cho tôi xem một chút”

Người cảnh sát giao thông nói.

“Cơ quan?”

Tôi kỳ quái nói:

“Tôi làm việc ở cơ quan nào thì có quan hệ với anh hay sao? Anh không nhìn giấy thông hành, còn hỏi làm cái gì?”

Tôi có chút tức giận, vốn là tôi đang vội, lại bị người này gây khó dễ?

“Đừng nói nhảm nhiều như vậy! Nếu như cậu không thể chứng minh xe này là xe của cậu, thì chúng tôi sẽ phải tạm giữ nó!”

Người cảnh sát giao thông nói.

“Tạm giữ? Sao vậy, tôi có vi phạm gì hay sao?”

Tôi chất vấn.

“Vi phạm thì không, nhưng tôi hoài nghi xe của cậu có lai lịch bất chính!”

Người cảnh sát giao thông nói:

“Giấy phép của xe này không phải của tư nhân, mà thuộc về cơ quan nhà nước, nếu như cậu không có căn cứ nào chính xác, vậy thì tôi đành phải xin lỗi, chẳng những tôi sẽ giữ xe, mà cả người tôi cũng phải dẫn đi!”

Nghe hắn nói như thế, tôi mới phát hiện ở vấn đề ở chỗ nào, chiếc xe này thuộc về nhà nước.

Nhưng dù sao thì tập đoàn Ánh Rạng Đông là một ngôi sao sáng của tỉnh, hơn nữa Triệu Quân Sinh lại được bầu làm hội trưởng hội thương nhân toàn tỉnh, đồng thời được bầu làm Ủy viên của hội đồng nhân dân tỉnh. Lại nghe nói, do giải quyết được vấn đề lao động cho công nhân, nên được Cục lao động mời làm cục trưởng danh dự..., cho nên nói xe của tập đoàn Ánh Rạng Đông là xe của nhà nước, cũng chẳng có gì khác nhau!

Lúc bình thường thì chẳng ai dám nói gì, nhưng hiện giờ chiếc xe của tôi đã bị hư hại, cho nên hắn hoài nghi cũng đúng.

Tôi đang muốn giải thích, thì Quách Khánh ở phía sau thấy tôi với cảnh sát giao thông kia có xung đột, nên đã chạy tới.

Chỉ thấy người cảnh sát giao thông kia quát:

“Các anh ở cùng một xe làm gì? Trông các anh không phải người tốt? Mau xuống xe cho tôi!”

“Tôi nói đồng chí cảnh sát, con mắt nào nhìn thấy chúng tôi là người xấu? Trên mặt chúng tôi có khắc hai chữ “người xấu” hay sao, có khi chúng tôi là người tốt đấy?”

Quách Khánh hờ hững nói nói.

“Người tốt? Người tốt mà trên tay lại trạm chỗ như vậy?”

Người cảnh sát khinh thường nói.

“Đó là nghệ thuật! Nghệ thuật hiểu không? Người trong xe chúng tôi là người của nghệ thuật, đang muốn ra ngoài biểu diễn!”

Quách Khánh bịa chuyện nói.

Quách Khánh vốn là người trên xã hội, nên nói dối tim không đập mạnh, sắc mặt không đổi.

“Làm nghệ thuật ? Các người mà làm được nghệ thuật? Làm nghệ thuật gì?”

Người cảnh sát giao thông này hiển nhiên là không tin lời Quách Khánh nói.

“Punk hiểu không?”

Quách Khánh lấy tay làm thành một cái loa, sau đó đột nhiên hát rống lên:

“Về đến Lhasa ~~~ trở lại cung điện Bồ Lạp Đạt! Trở lại Lhasa ~~~~~ về tới nhà của nàng!”

“Được rồi! Người đừng hát nữa!”

Người cảnh sát giao thông kia lỗ tai bị hét cho gần điếc, nói:

“Vậy những thiết côn ở trên xe để làm gì?”

“Thiết côn? Nga ~~~ anh nói cái bộ gõ kia ư !Đây là một loại nhạc khí hạng nặng, chuyên dùng tạo ra âm thanh “Thình thịch, choeng!”

Quách Khánh đột nhiên gõ một tiếng, làm cho người cảnh sát giao thông này sợ hết hồn.

“Được rồi, được rồi, các người đi đi thôi!”

Người cảnh sát giao thông lắc đầu, lẩm bầm nói:

“Mẹ kiếp, loại dân chơi kiểu âm nhạc này đúng là không bình thường, suýt chút nữa làm tai mình bị điếc!”

Lúc Quách Khánh lên xe, tôi liếc mắt bảo hắn là đi trước đi, nếu như đứng chung với tôi, thì sẽ khó giải thích.

Mẹ tôi ngồi ở trong xe, toàn nghe rõ những lời của tôi nói với người cảnh sát giao thông, trong lòng sợ hãi vô cùng!

Vốn lúc này nàng hoài nghi lai lịch của chiếc xe này, giờ lại bị người cảnh sát giao thông kia nói như vậy, thì trong lòng lập tức sợ hãi.

Tôi nhìn người cảnh sát giao thông nói:

“Anh chờ một chút, tôi gọi điện thoại.”

“Gọi điện thoại làm cái gì? Báo cho đồng bọn của cậu hay sao?”

Người cảnh sát giao thông này hoài nghi nói.

“Tôi gọi điện thoại để chứng minh xe của tôi không phải là xe trộm cắp!”

Tôi nói.

“Không được!”

Người cảnh sát giao thông lạnh lùng nói:

“Ai biết cậu có ra ám hiểu gì hay không, có gọi cũng phải theo tôi về trụ sở mới được gọi!”

Tôi vô cùng buồn bực! Người cảnh sát giao thông này đúng là trách nhiệm quá mức!

Nhưng lúc này, từ trong bộ đàm của hắn vang lên mấy âm thanh, hắn vội vàng cầm lên, nói:

“Tôi là người kiểm tra tốc độ ở Thành đông, xin mời nói!”

“Tôi là trung tâm chỉ huy trong thành phố, biển số xe A00077 đã được kiểm tra, không có vi phạm gì!”

Người đầu bên kia nói.

“Đã rõ, cảm ơn!”

Người cảnh sát giao thông nói.

“Không có chuyện gì thì tôi có thể đi chưa?”

Tôi nghe được cái kết quả này, thở phào nhẹ nhõm, nói.

“Không được! Mặc dù không có vi phạm gì, nhưng không thể chứng minh được lai lịch của xe này!”

Người cảnh sát giao thông nói.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, người này thật đúng là cố chấp! Dưới tình thế cấp bách, tôi cầm ví tiền, móc ra một chồng tiền nhét vào tay hắn, nói:

“Phiền toái anh dàn xếp chuyện này...”

Người cảnh sát giao thông kia thấy đồng tiền trong tay, ước chừng cũng khoảng 3000, 4000 đồng, hừ lạnh một tiếng nói:

“Cậu đang hối lộ nhân viên chấp hành pháp luật, tôi sẽ báo cáo lên trên!”

Tôi đúng là không có cách nào khác, đúng là há miệng mắc quai! Vốn nghĩ rằng hắn toan tính gây khó khăn cho tôi, nhưng không nghĩ người này lại công bình chấp pháp!

Mà tôi cũng không có cách khác, người này chỉ đơn thuần làm việc theo pháp luật!

Đang lúc tôi gấp gáp vô cùng, thì chợt nhìn thấy bộ đàm của người này, linh cơ chợt hiện, nói:

“Đồng chí, cái bộ đàm này có thể thông với phòng làm việc của cục trưởng không?”

“Cục trưởng gì?”

Người cảnh sát giao thông nghe xong sửng sốt.

“Chính là khung cục trưởng của các anh đó!”

Tôi giải thích!

“Cậu biết Khương trưởng cục?”

Người cảnh sát giao thông nghe vậy có chút kì quái hỏi.

“Biết! Anh đem điện thoại cho tôi, tôi nói với ông ấy một hai câu là có thể chứng minh thân phận của tôi!”

Tôi nói.

Người cảnh sát giao thông nghe tôi nói như vậy, mặc dù trong lòng còn nghi ngờ, nhưng lại nghĩ tới biển số xe của tôi, không chừng nó là sự thật, cho nên nói:

“Cậu chờ một chút, tôi phải báo lên trung tâm chỉ huy để đổi tần số!”

Người cảnh sát giao thông này nói một hai câu, thì quay lại nói với tôi:

“Được rồi.”

Tôi cầm bộ đàm, thì nghe thấy âm thanh quen thuộc của Khương Vĩnh Phú:

“Alo, tôi là khung Vĩnh Phú.”

“Khương cục trưởng, cháu là Tiểu Lưu.”

Tôi nói vào trong bộ đàm.

“Tiểu Lưu? Tiểu Lỗi nào?”

Khương Vĩnh Phú sửng sốt.

Bởi vì bộ đàm âm thanh rất tốt, cho nên những lời trong bộ đàm, những người bên cạnh có thể nghe thấy, người cảnh sát giao thông kia hiện lên vẻ khinh thường.

“Cháu là Lưu Lỗi!”

Tôi nói lại một lần nữa.

“Ai nha! Là Lưu huynh đệ!”

Thanh âm của Khương Vĩnh Phú lập tức trở nên nhiệt tình nói:

“Mà không đúng, tại sao cậu gọi điện cho tôi bằng tần số nội bộ?”

“Cháu đang muốn tới trấn Đông Hương xử lý chút việc, nhưng ở Đông thành lại bị nhân viên kiểm tra tốc độ đòi giữ xe!”

Tôi nói.

“Đi trấn đông hương? Đi tới nơi heo hút đó làm gì, có cần tôi hỗ trợ hay không?”

Khương Vinh Phú nói.

“Đến lúc đó không chừng cần chú hỗ trợ, nhưng giờ phải giải quyết chuyện trước mắt đã!”

Tôi cười khỏ nói.

“Cậu đem bộ đàm chuyển cho người có trách nhiệm, tôi nói với hắn một câu!”

Khương Vinh Phú nói.

Tôi đưa bộ đàm chuyển cho người cảnh sát giao thông kia, trên mặt hắn đã hiện lên sự lúng túng, bởi vì chuyện giữa tôi và Khương Vinh Phú hắn đều nghe rõ!

Lúc này, hắn đã hiểu đây chẳng phải là xe bị trộm gì cả! Làm gì có tên trộm nào nói chuyện với cả cục trưởng cục công an!

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Khương Vinh Phú lập tức khôi phục giọng quan trên.

“Khương cục trưởng chỉ là hiểu lầm mà thôi! Tôi đã hiểu rõ, lập tức cho đi!”

Người cảnh sát giao thông nói.

Nói xong, hắn chào tôi một cái, nói:

“Thật xin lỗi, tôi sai rồi! Đã mang lại phiền toái cho ngài, xin lỗi!”

“Không sao, anh cũng chỉ chấp pháp mà thôi!”

Tôi nhìn hắn gật đầu, nói không có chuyện gì cả.

Nói thật, tôi đối với người cảnh sát giao thông này rất có hảo cảm, dù sao hắn cũng chỉ có trách nhiệm với công việc mà thôi, so với những người khác thì tốt hơn nhiều!

Lên xe, mẹ tôi dùng một ánh mắt kì quái nhìn tôi! Lúc này, tôi nói chuyện với cục trưởng cục công an, nàng cũng biết, mẹ tôi đúng là đang nghĩ, không biết đây có phải là con mình không.

Tôi thấy mẹ tôi nghi ngờ, nên nói trước:

“Mẹ, con biết mẹ rất nghi ngờ, nhưng những chuyện này để sau hẵng nói! Bây giờ đã có thể chứng minh, con mẹ không làm trái pháp luật, trái xã hội, và có lỗi với nhân dân!”

Mẹ tôi gật đầu, thật ra thì mẹ tôi cũng hiểu rõ, con mình không thể nào làm chuyện trái pháp luật, nếu như làm chuyện trái pháp luật, thì trốn còn không kịp, chứ sao lại dám nói chuyện với Cục trưởng cục công an!

Nghĩ tới đây, mẹ tôi an tâm không ít, xem ra chuyện của Hà Tích Duyên có thể giải quyết dứt điểm một lượt không chừng!

Sau khi đi khoảng mấy trăm mét, tôi đã thấy chiếc xe buick của Quách Khánh đứng ở bên đường, đang chờ tôi. Sau khi tôi vọt lên, ầm còi hai tiếng, Quách Khánh lại theo sau.

187. Chương 185 :nhà Cửa Hà Tích Duyên

Nhưng Quách Khánh ở phía sau lại nhe răng há hồm, Cái chiếc xe Buick này mới lấy được từ trong tay Vu Văn Phong, mới chạy mấy ngàn km, cho nên nó vẫn nó xe mới, nhìn đất vàng bên ngoài bay múa, bám đầy lên xe.

Quách Khánh trong lòng âm thầm kêu khổ, sớm biết lão đại chẳng quan tâm tới mặt mũi như vậy, thì mình đã mang một chiếc xe cũ nát đi rồi.

Khi Quách Khánh còn là lão đại ở chợ bán thức ăn, thì Quách Khánh đã trích ra mấy ngàn mua một chiếc xe màu vàng, nhưng sau khi hắn có chiếc xe buick này, thì chiếc xe kia cho tiểu đệ dùng

Mà chiếc xe tải Liberation ở phía sau thì chẳng nói làm gì, ngay cả đường hầm nó cũng đi chứ đừng nói tới đường đất.

Dưới sự chỉ đường của Hà Tích Duyên, tôi chạy lòng vòng quanh sơn đại. Nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, tôi sẽ không tin tưởng ở gần thành phố Tân Giang phần hoa, lại có một thôn nhỏ tới như vậy!

Phải tới mãi buổi trưa, chúng tôi mới tới được thôn Diêm Hòa. Khi vào thôn đã gây chú ý đối với người trong thôn, ba chiếc xe hơi đồng thời xuất hiện ở thôn nhỏ, đây là lần đầu tiên!

Bọn cũng rất kinh ngạc, hôm nay không biết là ngày gì, đầu tiên có một chiếc xe con, sau đó xuất hiện tới 3 cái.

Sau khi vào thôn, chúng tôi không cách nào tiến lên được, bởi vì trong thôn chỉ toàn là đường nhỏ, hơn nữa lại còn đầy ổ trâu, ổ bò, nên chúng tôi đành phải dừng xe đi bộ vào.

“Di? Đây không phải là nha đầu của lão Hà hay sao?”

Một thôn dân mặc bố y chỉ vào Hà Tích Duyên nói.

“Thì đúng vậy, lúc này người kia cũng hỏi nhà lão Hà, chẳng nhẽ đây là thân thích của hắn?”

Một thôn dân cầm cuốc, nói.

“Có khi là như vậy, xem ra lão Hà được cứu rồi, nhìn mấy chiếc xe này, cho dù đem cả thôn chúng ta bán đi, cũng không mua nổi”.

Một thôn dân, nói.

“Đừng loạn nói! Cẩn thận không thì trưởng thôn lại nghe thấy!”

Thôn dân cầm cuốc nhắc nhở.

Người thôn dân kia nghe vậy, lập tức ngậm miệng, không dám nói thêm gì nữa.

Tôi không để ý tới nhiều chuyện như vậy, mà vội vã theo phương hướng của Hà Tích Duyên chỉ, bước nhanh tới

Nhà của Hà Tích Duyên cũng là loại nhà tranh vách đất, tường nhà được bao bọc bởi những túi nilo, bao tải, trên mái thì lợp rơm, ngay cả ngói cũng không có!

Vừa đến nhà, Hà Tích Duyên đã chạy vào bên trong. Ở trong sân, có một phụ nữ trung niên đang thái rau, khi ngẩng đầu lên nhìn thấy Hà Tích Duyên, lập tức bỏ dở công việc, kích động nói:

“Tiểu Tích, Con đã về rồi ư?”

“Mẹ, chú Lưu có ở đây không?”

Hà Tích Duyên không kịp hàn huyên, lo lắng hỏi.

“Có, có, chú Lưu đang ở trong phòng nói chuyện với cha con, mẹ cũng đang định đi mua mấy món ăn, hai người đã nhiều năm không gặp, cha con cao hứng vô cùng!”

Người phụ nữ trung niên tuy cao hứng, nhưng cũng không che giấu được sự chua xót.

Tôi nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, xem ra cha tôi còn chưa đi tìm Cổ Đại Quả để lý luận! Tôi đánh giá người phụ nữ trung niên này một chút, có thể mơ hồ nhận thấy giống với Hà Tích Duyên, nhưng mà vô cùng tang thương.

Trên mặt hiện đầy nếp nhăn, nếu như căn cứ vào tuổi của Hà Tích Duyên, thì người này chỉ chừng khoảng 40 tuổi, nhưng nhìn với dáng vẻ bây giờ trông cứ như 50 tuổi!

Có thể suy luận, thời gian đã làm cho mẹ của Hà Tích Duyên già đi, cũng bởi vì chuyện vườn cây ăn quả, mà suy sụp không ít!

“Ai nha! Mãi nói chuyện với Tích Duyên mà quên mất phía sau còn khách! Vị này chính là em dâu hay sao!”

Người phụ nữ trung niên thân thiết nhìn mẹ tôi, nói:

“Mau vào trong nhà đi, Tiểu Tích, con rót nước mời khách đi!”

“Không cần khách khí! Chị đã gọi em một tiếng em dâu, thì em gọi chị là chị dâu, người trong một nhà, đâu cần phải khách sáo!”

Mẹ tôi cầm tay người phụ nữ trung niên, hớn hờ nói.

Cùng độ tuổi, nhưng mẹ tôi trông như một thiếu phụ còn trẻ, mà mẹ của Hà Tích Duyên thì thoát nhìn như gấp đôi mẹ tôi vậy!

Thật ra thì kiếp trước, sau khi cha tôi nghỉ việc, thì mẹ tôi phải chịu áp lực nặng nề, gánh nặng gia đình đổ lên vai mẹ tôi, làm người già đi nhanh chóng, tâm lực đều mỗi mệ!

Chỉ trong 1 năm ngắn ngủi, mà mẹ tôi như già đi vài tuổi, nếp nhăn nhiều lên, mà tóc trắng cũng có! Nhưng mà bây giờ thì không giống, bây giờ tôi đã sống lại!

Tôi sẽ không để cho lịch sử tái diễn nữa, sau chuyện này, tôi tính toán nói cho cha mẹ tôi một số chuyện, để cho hai người có cuộc sống thoải mái, như vậy cũng được coi là làm việc hiếu!

Sau khi vào nhà, tôi thấy cha tôi đang ngồi trên giường, cạnh lò sưởi, trên đó còn có một người, hai chân đang bó bột, sau khi nhìn thấy tôi đi vào, đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức khiển trách:

“Sao con lại tới đây? Ai bảo con tới ? Có phải mẹ con nói với con hay không? Mẹ con đâu?”

“Mẹ còn đang ở ngoài tiếp chuyện bác Hà!”

Tôi nói:

“Chúng con đã tới rồi, ngàn vạn lần đừng có lỗ mãng!”

“Cái gì mà lỗ mãng, con bảo mẹ con vào đây, sau đó mang con về, đây là chuyện của người lớn, tiểu hài tử như con thì làm được cái gì!”

Cha tôi tức giận nói.

“Chú, người đừng nóng giận, là cháu mang Lưu đại ca tới!”

Hà Tích Duyên thấy cha tôi tức giận, vội vàng thay tôi giải thích.

“Quên đi, nếu đã tới rồi, thì ở lại đây ăn cơm một bữa, sáng mai con, mẹ con và Tích Duyên về nhà trước, cha và chú Hà tới cơ quan nhà nước tố cáo hắn!”

Cha tôi phát phát tay nói.

“Cha, nếu người có lên huyện thì người ta cũng không tiếp người đâu! Hơn nữa, cái tên Cổ Đại Quả này ở đây cũng có chút bối cảnh, nếu có thể kiện hắn, thì người ta đã kiện lâu rồi!”

Tôi nói.

“Không tiếp ư? Không tiếp cha sẽ nhảy lầu, để xem họ có tiếp hay không!”

Cha tôi cố chấp nói.

“Cha, nếu cha nghĩ là nhảy lầu có thể thay đổi được ư, đến lúc đó sẽ bị coi là người làm mất An ninh trật tự, bị công an bắt giam, cái được không bù nổi cái mất, vốn là cha tới tố cáo, nhưng giờ lại biến thành người uy hiếp cơ quan nhà nước, cho nên sẽ không còn giống như trước nữa”.

“Mất an ninh trật tự? bắt giam cha? Tại sao bọn họ không đi bắt Cổ Đại Quả mà lại bắt giam cha?”

Cha tôi không tin, hỏi.

“Cổ Đại Quả làm gì, thì họ đâu có biết, còn cha tới cơ quan nhà nước nhảy lều, thì lại khiến vạn người chú ý!”

Tôi lắc đầu, cha tôi chỉ tập trung vào phương diện kỹ thuật, còn phương diện xã hội lại biết quá ít

Cha tôi nghe tôi nói như vậy, thì lâm vào trầm tư, chú Hà trên giường nghe vậy, cũng khuyên nhủ:

“Đúng vậy, Lão Lưu! Nếu có thể kiện hắn, thì đã sớm có người kiện rồi! Không nói tới chuyện pháp luật nghiêng về phía chúng ta, nhưng chúng ta đâu có chứng cứ, muốn kiện cũng hắn quả thực là quá khó khăn! Cũng là tại tôi, kiến thức pháp luật quá ít, lại không ký hợp đồng với trưởng thôn!”

“Vậy còn chuyện cái chân bị gãy thì sao? Chẳng nhẽ lại không để cho pháp luật xử lý hay sao?”

Cha tôi tức giận nói.

“Pháp luật xử lý? Tới nơi nào để đòi pháp luật xử lý đây? Người đánh tôi đâu chỉ có một người, mà Cổ Đại Quả kia đâu có xuất hiện! Mặc dù chúng ta đều biết, người là do tên Cổ Đại Quả kia tìm đến, nhưng hắn không nhận, chúng ta có thể làm gì hắn ư?”

Chú Hà lắc đầu nói.

Tôi không khỏi âm thầm gật đầu, chú Hà nói rất đúng, chuyện này không có chứng cứ, hơn nữa ở một thôn nhỏ như vậy, quan lại bao che cho nhau, lấy lòng trưởng thôn còn không kịp, cho dù có báo án, cũng không ai điều tra.

Cho nên đối với những người như Cổ Đại Quả thì không thể nói lý được, phải dùng một số thủ đoạn ngầm ngầm. Đây cũng là nguyên nhân mà tôi đem Quách Khánh tới.

Mặc dù tôi vẫn có thể dùng quan hệ với chính quyền để xử lý hắn, nhưng quá trình điều tra thì lâu dài phức tạp, không bằng giải quyết ngay cho xong.

“Các người làm sao tới được?”

Cha tôi nhớ tới một vấn đề trọng yếu, mình đi xe taxi, tới Diêm Hòa thôn thì taxi không chịu đi vào.

Đang lúc bí, thì gặp một người cùng thôn này, nghe thấy mình nói là bạn của Hà Đại Lực, cho nên mới thuận đường cho về. Nhưng mới tới, thì chúng tôi lại chân trước chân sau theo tới đây, đúng là có chuyện kì quái.

“Cha, là con lái xe mang mọi người tới.”

Tôi thẳng thắn nói.

“Lái xe? Lái xe gì?”

Cha tôi không hiểu ý của tôi.

“Cha, thật xin lỗi.”

Tôi đúng là có chút toát mồ hôi:

“Con trước kia có một số chuyện giấu cha và mẹ, nhưng con không có ác ý, chỉ sợ các người không chịu nổi thôi.”

“Cái gì? Con à, con không phải bị sốt đó chứ?”

Cha tôi nghi hoặc nhìn tôi.

“Cha, thật ra thì nửa năm qua con buôn bán lời không ít tiền, nhưng không dám nói với cha mẹ, con sợ hai người nghe xong sẽ không chịu nổi.”

Tôi giải thích.

“Cái gì mà buôn bán lời rất nhiều tiền? Con thì kiếm được bao nhiêu tiền?”

Cha tôi hỏi.

“Cha, chuyện này không thể nói một lúc xong ngay được, tóm lại bây giờ con rất nhiều tiền, cũng rất có thể lực, chuyện của chú Hà, cứ giao cho con xử lý đi.”

Tôi thấy có người ngoài ở đây, nên không nói gì thêm nữa. Bây giờ nếu tôi nói với người ngoài là tôi có vài tỷ đô, họ không coi tôi là có bệnh thần kinh mới lạ.

“Con à, con không bị bệnh đó chứ? Con có phải xem phim truyền hình nhiều? Chuyện này ngay cả cha và chú Hà là người lớn, còn giải quyết không được, con chỉ là một đứa bé thì có thể làm gì?”

Cha tôi kì quái nhìn tôi nói.

“A, Cha nuôi, Lưu đại ca nói là sự thật đấy!”

Hà Tích Duyên thấy cha tôi không tin tôi, vội vàng nói:

“Lưu đại ca rất lợi hại, ngay cả cục trưởng cục công an anh ấy cũng quen!”

Cha tôi đúng là có chút khó tin nhìn tôi, cả người dường như lặng đi, cho dù tôi ngần ngại, thì Hà Tích Duyên sao có thể ngần ngại theo được, chuyện này tám phần là sự thật, nhưng mà vẫn còn có chút không thể tin, liền hỏi:

“Con à, con còn nhỏ, tại sao lại kiếm được nhiều tiền? Con không phải giống Cổ Đại Quả làm chuyện trái pháp luật đó chứ?”

188. Chương 186 :khó Xử

Tôi đỡ khóc đỡ cười nói.

“Tích Duyên không phải nói con biết Cục trưởng cục công an hay sao?”

Cha tôi không yên lòng hỏi.

“Cũng bởi vì con biết cục trưởng Cục công an, cho nên càng không thể làm chuyện trái pháp luật, nếu không hẳn sẽ là người đầu tiên bắt con lại!”

Tôi nói.

“Chẳng phải con cùng với hần cấu kết hay sao?”

Cha tôi vẫn chưa tin.

“Cha, người có tin con của người hay không vậy?!”

Tôi không còn cách nào khác, chỉ đành phải sử dụng phép kích tướng. Nếu không thì phải giải thích chuyện này tới khi nào.

Quả nhiên sau khi tôi nói câu này, cha tôi trầm mặc, nhìn tôi rất lâu, mới lên tiếng:

“Con đã kiếm được bao nhiêu tiền?”

“Khoảng mười mấy vạn.”

Tôi chỉ nói ra một số, bây giờ mười mấy vạn với mấy trăm triệu trong mắt tôi cũng chẳng có khác gì, mười mấy vạn đủ cho gia đình tôi sống tốt rồi, cho nên tôi không cần báo ra con số làm người khác kinh khủng.

“Mấy... Mười mấy vạn?”

Cha tôi hét lớn.

Ngay cả Chú Hà đang nằm ở trên giường cũng “A” một tiếng, thét lên kinh hãi. Mười mấy vạn, ở vào thời điểm năm 1995 cũng là một con số vô cùng lớn với những gia đình bình thường, ở thành phố Tân Giang, chỉ 2, 3 vạn đồng đã có thể mua một căn nhà ấm cúng rồi!

“Cụ thể bao nhiêu con cũng không biết, hiện số tiền này phải chia theo tỷ lệ làm ăn.”

Tôi nói.

Tôi đúng là phải chặn trước, nếu như sau này tôi mang về nhà số tiền lớn hơn mười mấy vạn, thì cha tôi vẫn nghi ngờ, bây giờ tôi đành phải nói chuyện là có chia theo tỷ lệ làm ăn.

“Chia theo tỷ lệ hợp tác?”

Cha tôi lần đầu tiên nghe thấy phương thức kiếm tiền như vậy, trong mắt cha tôi, chỉ có lao động mới là phương thức kiếm tiền duy nhất.

“Đúng, là con viết một phần mềm máy tính, có một công ty mời con hợp tác, cho nên đây cũng là cách con kiếm tiền!”

Tôi gật đầu nói.

“Được, sau khi về nhà, nhất định phải đem đầu đuôi chuyện này nói cho cha biết!”

Cha tôi thấy tôi nói là dùng công nghệ cao kiếm tiền, xác định tôi không làm chuyện trái pháp luật, nên mới yên tâm.

Tôi thở dài, tư tưởng của cha tôi đúng là quá lạc hậu, vậy mà cũng làm được kỹ thuật, với lại cũng chưa phải là chưa từng thấy tiền, nhưng mười mấy vạn đã dọa cha tôi tới như vậy, nếu như sau này đem toàn bộ sự thật nói cho cha tôi biết, thì cha tôi sẽ kinh ngạc tới cỡ nào

“Được rồi, cha, chuyện của chú Hà cứ giao cho con xử lý đi, đảm bảo Cổ Đại Quả kia sẽ cho mọi người một đáp án.”

Tôi nói.

“Con à, làm việc đừng nên quá kích động!”

Cha tôi lo lắng nói.

“Cha, người yên tâm đi, trong đội ngũ lãnh đạo cao cấp ở Tân giang, con cũng biết một ít, chỉ cần gây áp lực cho trưởng thôn, là chuyện này có thể giải quyết rồi!”

Tôi nói cho có lệ.

Còn về phần kế hoạch thực sự của tôi, tôi không thể nào nói ra được, nói ra thì cha tôi sẽ không chịu nổi.

“Lão Lưu, thấy con của ông còn mạnh hơn ông rồi đó, cái tính cố chấp của ông cũng nên sửa lại rồi! Nhớ năm đó, tôi với ông giống nhau, cũng thẳng tính, không biết mềm mỏng, cho nên mới bị người khác đoạt mất chức trưởng thôn, lúc ấy tôi còn cho là không có gì, sau này mới gặp phải trắc trở, ngay cả vườn cây ăn quả còn bị người ta đoạt mất, bây giờ nghĩ lại, tôi đúng là không cần phải yêu cầu tên Cổ Đại Quả kia làm gì, chỉ cần có một chút tiền vốn tôi sẽ làm lại, vậy mà tôi còn định tố cáo hơn, nói chuyện với lư mạnh vô lại, thì đúng là quá trẻ con! Trẻ con quá!”

Chú Hà thở dài một hơi nói:

“Lão Lưu, con của ông là một nhân tài, nhỏ như vậy mà đã có thể kiếm tiền, trong nửa năm có thể kiếm được mười mấy vạn đồng, vậy mà tôi lại còn đi tranh chấp mấy ngàn đồng! Ai, chúng ta đã già rồi, bây giờ không phải là thời đại của chúng ta!”

“Lão Hà, ông đừng nói như vậy, hần chỉ là một đứa trẻ, ông đừng nghe hần nói lung tung, rốt cuộc kiếm được bao nhiêu tiền, hần còn không biết, nên chuyện này còn chưa biết là thật hay giả đó.”

Cha tôi tới lúc này còn chưa tin tôi buôn bán kiếm được mười mấy vạn, chuyện tôi kiếm tiền thì cha tôi có thể tin, nhưng kiếm được mười mấy vạn, thì đúng là khóác lác rồi.

“Ha hã, từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, chuyện này sẽ không sai đâu! Lão Lưu, ông sinh được một con trai tốt, còn tôi lại sinh con gái, nó còn mang tới phiền toái cho tôi! Còn nhỏ tuổi mà lại chạy đi làm công, nó đâu có hiểu chuyện gì, kết quả là đụng phải người xấu! Tích Duyên đã gọi điện thoại cho tôi, lần đó nếu không phải Lưu Lỗ trượng nghĩa cứu giúp, không chừng Tiểu Tích đã...”

Chú Hà nói.

“Lão Hà, ông nói những thứ này làm gì, ông chẳng phải có một người con trai hay sao! Con gái cũng là con, trông nó khá ái đáng yêu như vậy, tôi với bà nhà tôi rất thích, hâm mộ ông thật đấy!”

Cha tôi khoát tay áo nói.

Chú Hà nhìn tôi, cười nói với cha tôi:

“Lão Lưu, ông đúng là sống trong hạnh phúc còn không biết, con gái sớm muộn gì chẳng phải lấy chồng! Lúc gả ra ngoài còn phải lo của hồi môn...”

Nói tới đây, Chú Hà có chút gì đó muốn nói lại thôi, nhìn tôi mấy lần, sau đó nhìn cha tôi nói:

“Lưu lão đệ, ông còn nhớ ước định dưới gốc cây hòe kia...”

Chú Hà lời nói ra câu đó, Cha tôi đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức nhớ cái ước định một nam một nữ sẽ kết làm vợ chồng!

Nếu như là trước kia, cha tôi có thể không chút do dự đáp ứng. Nhưng mà giờ tôi đã có hai lão bà, chuyện này Tích Duyên cũng biết, nếu như nói là nhớ, chẳng phải là làm vỡ chuyện của cô gái này hay sao!

Cho nên cha tôi lúng túng, muốn nói là phải cũng không được, nói là không cũng không xong.

Chú Hà thấy cha tôi như vậy, thần sắc ảm đạm đi, có chút tự giễu nói:

“Lưu lão đệ, tôi chỉ thuận miệng nhắc tới như vậy, cứ coi như nói đùa đi, ông cũng chớ để ở trong lòng! Tôi cũng biết rõ, hoàn cảnh nhà tôi với nhà ông bây giờ khác nhau một trời một vực, Nếu mà gả Tích Duyên cho Lưu Lão, thì đúng là làm hấn có chút ủy khuất, ai, đều tại tôi không tốt, coi như tôi chưa nói gì cả!”

Hà Tích Duyên nghe vậy thì khiếp sợ! Tôi nghĩ là nàng cũng lần đầu tiên nghe thấy mình có hôn ước như vậy, nhưng sau khi khiếp sợ, thì khuôn mặt lại đỏ lên, ngượng ngùng nói:

“Cha, người nói lung tung gì vậy.”

Nói xong nàng xoay người chạy đi.

“Lão Hà, thật ra thì chuyện không phải như thế, đều tại cái thằng con không tốt của tôi, mới tuổi nhỏ như thế này, đã tìm được hai người bạn gái! Thật là tức chết tôi mà! Mà hai cô bé kia cũng đã thành người của hấn rồi, nếu như mà tôi cứng rắn chia rẽ chúng... Lão Hà, ông đừng có kinh ngạc như vậy, ông không có nghe nhầm đâu, hấn quả thực là có hai người bạn gái! Tiểu tử, còn đứng đó làm gì, cha nói có đúng không!”

Cha tôi đột nhiên vỗ vai tôi một cái.

Tôi chỉ còn cách lúng túng gật đầu, đúng là cha tôi cũng hết cách chỉ còn nước nói thẳng sự thật ra mà thôi!

Chú Hà nghe nói như vậy thì hoàn toàn ngây người, sau đó mới hiểu.

Trên mặt hiện lên thần sắc do dự, trông tôi trẻ tuổi anh tuấn tiêu sái, lại còn có tiền, nghe lão Lưu nói tuy có vẻ oán giận con mình có hai người bạn gái, nhưng trên mặt không có biểu hiện gì là trách cứ cả, rõ ràng là vô cùng hài lòng với hai cô gái kia, lại nghĩ tới hai cô bé kia là người thành phố, gia thế khẳng định cũng kém không!

Mà nhà của mình thì sao, chỉ là bốn bức tường đất, ngay cả tiền thuốc cũng phải mượn người khác, nếu như cố gắng ghép Tiểu Tích vào với tôi, chẳng phải là làm cho người ta gánh thêm một khoản nợ hay sao!

Nếu như người ta thích Tiểu Tích thì đương nhiên sẽ có chuyện khác! Hay là sớm tử bỏ ý định này đi thì tốt hơn!

Nghe ý của Lão Lưu thì không nhắc lại thì tốt hơn, nếu như Lưu Lão đã có hai người bạn gái rồi, làm sao có thể đèo thêm một người nữa! Cho nên nói:

“Lão Lưu, ông yên tâm đi, tôi hiểu!”

Nhìn vẻ mặt chua xót của chú Hà, tôi sao lại không biết suy nghĩ trong lòng chú ấy cơ chứ, nhất định là bị mấy câu nói của cha tôi làm cho tự ái! Tôi vội vàng nói:

“Chú Hà, thật ra thì trước đây cháu căn bản không biết trên người cháu có một hôn ước như vậy! Nhưng mà bây giờ việc đã đến nước này, cháu đã có hai người bạn gái rồi, cháu không thể nào bỏ các nàng mà cưới Tích Duyên, nếu như cháu là người không có trách nhiệm như vậy, thì người cũng không gả Tích Duyên cho cháu đâu!”

Đây cũng là lời nói thật, cho dù tôi đã sống lại, cũng không biết trên người mình có hôn ước, bởi vì ở kiếp trước Hà Tích Duyên đâu có xuất hiện. Tôi nói tới đây, phát hiện thần sắc chú Hà đã dịu hơn rất nhiều, cho nên tiếp tục nói:

“Hơn nữa cháu đã có hai người bạn gái, chuyện này nghe giống như rất hoang đường, nhưng mà cũng là sự thật, cháu nghĩ chú cũng không muốn Tích Duyên phải làm lão bà thứ ba của cháu? Hơn nữa, bây giờ là thời đại nào cơ chứ, cái kiểu chỉ phúc vi hôn như vậy không còn xuất hiện nữa rồi, bây giờ là thời buổi tự do yêu đương, cháu với Tích Duyên không có tình cảm làm trụ cột, chú bảo Tích Duyên theo cháu, đương nhiên là cháu không có ý kiến, có một đại mỹ nữ như vậy, thì quá tiện nghi cho cháu, nhưng nếu làm như vậy sẽ cản trở tình cảm của Tích Duyên!”

Chú Hà nghe xong, trên mặt mới lộ ra vẻ tươi cười, nhưng mà trong lòng lại càng thích đứa trẻ này, nếu như không phải tôi nói cái câu làm cản trở chuyện tình cảm của Tích Duyên, thì đúng là mình sẽ có ý định gả Tích Duyên cho hắn làm lão bà thứ ba.

Nhưng mà nó cũng chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nghĩ xong rồi lại cười, nếu như mình làm như vậy, thì người ta sẽ cho rằng mình là kẻ ham vinh hoa phú quý, gả con gái cho người ta làm vợ hai...à vợ ba!

“Chú Hà, nếu như Tiểu Tích đã nhận cha mẹ cháu làm cha nuôi mẹ nuôi, thì cháu cũng có thể nhận chú và cô làm cha nuôi, mẹ nuôi!”

Tôi thấy tâm tình Chú Hà đã tốt hơn, lập tức thở phào nhẹ nhõm, đưa ra cái ý nghĩ của mình:

“Chú chẳng phải hâm mộ cha cháu có con trai hay sao, từ nay về sau, cháu cũng là con của chú rồi! Mặc dù không được làm con rể của chú, nhưng làm con nuôi cũng vô cùng thân thích rồi!”

189. Chương 187 :đồng Ý Nhận Con Nuôi

Nhưng ngay sau đó cha tôi đã hiểu, lúc này mình làm Lão Hà ở vào trạng thái khó xử, con của mình làm như vậy, chỉ là đền bù những thiệt thòi đó mà thôi! Cho nên cha tôi cao hứng nói:

“Đúng vậy, lão Hà! Lưu Lỗi nói rất đúng, con rể chỉ một nửa là con thôi, mà Lưu Lỗi đã nhận làm con trai của hai người rồi! Tích Duyên đã nhận tôi làm cha nuôi, tôi cũng có ý nghĩ muốn để cho nó làm như vậy, nhưng mà Lưu Lỗi đã nói ra trước rồi, thì cũng như tôi nói vậy!”

Chú Hà thấy tôi đột nhiên muốn kết nghĩa, thì không biết phải làm sao!

Tiểu Tích nhận người ta làm cha, mẹ nuôi thì chẳng làm sao cả, bởi gia đình người ta có điều kiện, sau này có thể chiếu cố cho Tiểu Tích một chút!

Nhưng con của người ta là một nhân tài, nhận người tàn phế như mình làm cha nuôi thì có ý nghĩa gì chứ! Nhưng nếu như không đồng ý, thì người ta lại tưởng là mình kiêu, làm người thanh cao, nhưng nếu đáp ứng, thì người ta lại cho mình là người ham phú quý.

Tôi thấy Chú Hà do dự nên tiếp tục rèn sắt khi còn nóng nói: “Chú Hà chẳng lẽ vì hôn sự của Tiểu Tích nên tức giận hay sao?”

“Đâu có, đâu có, chú cao hứng còn không kịp nữa là! Vô duyên vô cớ, có thêm một người con ưu tú như vậy, làm sao chú không cao hứng được chứ!”

Chú Hà nói.

“Cha nuôi, xin nhận của con một lạy!”

Vừa nói, tôi liền quỳ rạp xuống đất, dập đầu một cái nói.

“Ai nha, làm cái gì vậy! Mau đứng dậy đi, mau đứng dậy đi, trên mặt đất bần lâm! Lão Lưu, nhanh bảo hắn đứng lên đi!”

Chú Hà vội vàng nói.

Tôi đáp ứng, đứng dậy. Không khí vui vẻ hòa thuận, làm cho mấy người lập tức quên mất chuyện không vui.

Sau khi ăn cơm trưa xong, tôi nói chuyện nhận làm con nuôi với cô Hà, Cô Hà mừng rỡ vô cùng, còn nói cha tôi là quý nhân của nhà này, lão Hà mấy năm nay chưa từng vui vẻ như vậy, huống chi lại còn nhận được một người con trai tốt!

Còn đối với hôn sự của tôi và Tích Duyên, chú Hà mặc dù không nói, nhưng nhìn qua mắt mắt của chú ấy, thì tôi có thể cảm nhận được sự tiếc nuối vô hạn, giống như một ánh mắt của người cha vợ nhìn con rể!

Đối mặt với ánh mắt như vậy, tôi cũng chỉ có thể giả bộ làm như không biết gì cả, vùi đầu ăn cơm.

Nói thật, bình thường quen ăn món ăn sơn hào hải vị, giờ ăn những món ăn nông thôn như thế này, thật đúng là có một hương vị khác. Bất tri bất giác, tôi đã ăn nhiều hơn bình thường một bát cơm.

“Đúng rồi, lão Hà, ông chẳng phải còn một người con trai nhỏ hay sao? Nó đâu rồi?” Sau khi rượu quá tam tuần, cha tôi mới phát hiện trong nhà còn thiếu một người!

“Nó còn đang ở trường học, trường cách nhà quá xa, nên ở lại trường cho tiện!”

Chú Hà nói.

“Đúng rồi, cha nuôi, học phí của em có đủ không?”

Tôi chợt nhớ tới một vấn đề rất trọng yếu, Hà Tích Duyên đến thành phố làm việc, chẳng phải là vì học phí cho em trai hay sao!

“Ai! Làm gì có tiền! Ngay cả tiền bệnh cho chú còn phải đi vay!”

Chú Hà nói:

“Thầy giáo của Tiểu Hồ cũng là người tốt, đã nói với trường học, là cứ cho hắn đi học trước, khi nào chúng tôi gom đủ học phí, sẽ đóng lại sau.”

Cha tôi nghe vậy, thì móc luôn ví tiền, nhưng trong túi làm gì có nhiều! Hơn nữa, cha tôi khi đi rất vội, đâu có kịp mang theo tiền, trả tiền xe hơn 50 đồng, thì trong túi chỉ còn lại có hơn trăm đồng.

Cha tôi lúng túng không biết làm sao, đã lấy tiền ra rồi, lại không biết có nên đưa hay sao. Vạn bất đắc dĩ, cha tôi chỉ đành đưa mắt nhìn mẹ tôi cầu viện.

Thật ra thì mẹ tôi từ lúc cha tôi rút ví tiền đã biết là chuyện gì rồi! Nhưng mà mình đi quá vội, ngay cả ví tiền còn không mang theo, nên khi thấy ánh mắt của cha tôi, thì bất đắc dĩ lắc đầu.

Tôi nhìn thấy cha tôi lúng túng, vội vàng móc ví từ trong túi ra, cầm lấy một tập tiền 100 đồng, nhìn Chú Hà nói:

“Cha nuôi, số tiền này cha cứ cầm lấy dùng tạm, buổi sáng con đi vội vàng, không mang theo bao nhiêu tiền mặt! Nếu như vẫn không đủ, thì cha nuôi cứ gọi điện thoại cho con.”

Tại sao tôi không đi ngân hàng lấy tiền, ở cái địa phương này thì làm sao rút được tiền.

“Chuyện này... Như vậy sao được! Con mau cầm trở về đi, tại sao cha lại lấy tiền của con chứ!”

Chú Hà vội vàng khoát tay nói.

“Cha nuôi, tại sao người khách khí tới như vậy, con là con nuôi của người, cũng là đại ca kết nghĩa của Tiểu Hồ, đóng học phí cho em mình thì có gì là không được!”

Lý do của tôi rất chính xác, làm cho Chú Hà không cách nào cự tuyệt.

“Nhưng mà... số tiền này thì quá nhiều...”

Chú Hà thấy tập tiền này ít nhất cũng phải ba tới bốn ngàn đồng.

“Lão Hà, đây là tâm ý của con nuôi, ông định cự tuyệt hay sao?”

Cha tôi khuyên.

Cho tới lúc này, cha tôi mới tin tôi là người có tiền, vung tay một cái đã mấy ngàn đồng.

Chú Hà vừa nghĩ, nếu như Lão Lưu cũng đã nói như vậy, mình cự tuyệt thì không tiện, huống chi trong nhà lại đang thiếu tiền!

Dựa vào quan hệ của mình với Lão Lưu, thì còn thân hơn huynh đệ, ăn một chén cơm, ngủ chung một giường, bây giờ con hắt cho tiền mình, thì cũng chẳng có gì không tốt! Cho nên không nói gì nữa, cất tiền vào trong ngực, nói:

“Số tiền này bằng cả thu nhập trong một năm của vườn cây ăn quả rồi! Sớm biết có thể thu nhận một người con như vậy, thì tôi cũng đâu cần phải đi tìm tên Cổ Đại Quả lý luận làm gì”

Được Chú Hà nhắc nhở, tôi mới đột nhiên nhớ tới, thiếu chút nữa đã quên mục đích tới đây lần này, là tìm Cổ Đại Quả tính sổ, cho nên tôi dùng lý do đi vệ sinh, ra ngoài điện thoại cho Quách Khánh.

“Lão Đại, cậu có chuyện gì vậy, tớ với đám tiểu đệ còn đang ở đây phơi nắng này! Những thôn dân kia coi chúng tớ là xã hội đen, nên tránh chúng tớ rất xa!”

Mới vừa gọi điện thoại, giọng oán thán của Quách Khánh từ bên kia đã vọng tới.

“Hắc hắc, ngại quá, ngại quá!”

Tôi nói nói:

“Ai? Không đúng, tại sao lại gọi các cậu là xã hội đen? Chẳng lẽ các cậu không phải hay sao?”

“Lão Đại, xã hội đen là tội phạm, còn chúng tớ là người của công ty, sắp tới tớ sẽ tuyên bố thành lập công ty!”

Quách Khánh cười nói.

“Ôi trời, không có thời gian nói chuyện phiếm nữa!”

Tôi bắt đầu nói chính sự:

“Cậu đi tìm một người, hắt tên là Cổ Đại Quả, con trai của trưởng thôn, ở nơi này tương đối có bối cảnh, chắc là xã hội đen, cậu tìm hắt cho tớ!”

“Không thành vấn đề!”

Quách Khánh đáp:

“Sau khi tìm được hắt thì sao? Có tiêu diệt hắt luôn không?”

“Tiêu cái đầu cậu, cậu có phải cảm thấy cuộc sống quá thoải mái, nên muốn vào tù thử cảm giác? Cậu mà gây ra đại sự gì, tớ cũng không bảo vệ được cậu đâu”

Tôi khiển trách.

“Không sao, tớ đi tìm đại tẩu!”

Quách Khánh cười gian nói.

“Tùy tiện, vậy cậu nghĩ xem, không có lời nói của tớ, nàng có giúp cậu hay không!”

Tôi nghĩ thâm, ngay cả cha của đại tẩu còn đang làm công cho mình, cậu tìm ai đây!

Nếu như thật sự phạm tội, đi tìm ông của Triệu Nhan Nghiên, với tính cách chính trực như vậy, không bắt cậu vào tù mới lạ!

“Hắc hắc!”

Quách Khánh cười một tiếng nói:

“Tớ biết thế nào là chùng mực, lúc này chỉ đùa một chút mà thôi.”

“Vây cứ như vậy đi, sau khi tìm được hần thì giám thị, tìm một chỗ không người nhốt hần lại, buổi tối tớ đến!”

Tôi phân phó nói.

Sau khi cơm nước xong xuôi, cả nhà chúng tôi ngồi quây quần trò chuyện với nhau, tâm tình của chú Hà hôm nay rất tốt, cũng phá lệ ra ngoài sân phơi nắng.

“Cha nuôi, Cổ Đại Quả thiếu người bao nhiêu tiền?”

Tôi hỏi.

“Ai! Với con thì chẳng coi vào đâu, chỉ có hơn 3000 đồng, nhưng số tiền này đối với gia đình lúc đó còn là một số tiền cứu mạng, tiền học phí của Tiểu Tích và Tiểu Hổ cũng là nó, nhưng hiện giờ thì không cần nữa, không phải vì nó mà liều mạng!”

Chú Hà thở dài nói.

“Yên tâm đi cha nuôi, con nhất định sẽ đòi lại lễ công bằng cho người.”

Tôi trịnh trọng nói nói.

Ba nghìn đồng tiền đối với tôi mà nói thì không đủ ăn một bữa cơm hạng sang, nhưng mà chủ yếu là tên Cổ Đại Quả này đã gây phiền toái cho tôi! Tôi còn đang lo không có chuyện gì làm, thì hần lại tìm tới cửa.

Sau hơn 2h đồng hồ, thì tôi nhận được điện thoại của Quách Khánh. Cha mẹ tôi mặc dù biết tôi có rất tiền, nhưng khi thấy tôi xài thứ công nghệ cao cũng kinh ngạc, hơn nữa cha tôi còn có chút hâm mộ, u oán nói:

“Ngay cả giám đốc nhà máy của cha cũng có 1 cái, nhưng không sang trọng như vậy!”

Tôi nghe xong có chút buồn cười! Thì ra cha tôi cũng thích hư vinh! Tôi còn tưởng người chỉ biết làm kỹ thuật! Tôi cười nói:

“Cha, nếu người thích, con sẽ mua chua người một cái còn sang hơn !”

Bởi vì sau khi tôi sống lại, thì NOKIA cũng sắp ra đời.

Mẹ tôi lập tức trợn mắt nhìn cha tôi một cái nói:

“Con à, đừng có nghe cha con nói. Mua cái thứ này có lợi ích gì đâu, nghe nói nó hơn 1 vạn đồng đấy, đem gửi ngân hàng thì tốt hơn!”

Cha tôi sau khi bị giáo huấn, lập tức lúng túng nói:

“Tôi chỉ thuận miệng nói như vậy thôi, cho dù con nó có mua cho tôi, thì tôi cũng không nhận!”

“Được rồi, cha mẹ, hai người đừng cãi nữa, con mua cho mỗi người một cái là được rồi!”

Đối với tôi mà nói, mua hai cái di động thì không tính là gì.

Cha tôi vừa đang muốn nói, thì mẹ tôi lại nói:

“Không mua! Nếu không như vậy đi, con đem tiền cho mẹ, mẹ tích trữ, tới lúc con cưới vợ thì dùng đến!”

190. Chương 188 : Mục Tiêu Xuất Hiện

“Đúng đúng, như vậy là tốt nhất, như vậy là tốt nhất!”

Lúc cha tôi đối với mặt quyền uy gia đình, thì không có một chút nào phản kháng

Tôi có chút dở khóc dở cười, nhưng mà trong thời đại này, đem tiền gửi trong ngân hàng là ý nghĩ tốt nhất của mọi người!

Tôi đi tới một địa phương không người, nghe điện thoại, nhỏ giọng nói: “Alo, xin chào”

“Lão Đại, sao cậu lâu như vậy mới nghe điện thoại? Tổ còn tưởng cậu không cong ở đây nữa chứ.”

Quách Khánh lớn tiếng oán trách nói, làm cho màng nhĩ của tôi chấn động rung lên bần bật.

“Tìm được người chưa?”

Tôi đi thẳng vào vấn đề hỏi. Tôi phải kết thúc trò chuyện sớm một chút, nếu không cha mẹ tôi lại hoài nghi.

“Tìm được rồi, lão Đại, cậu đoán xem tổ tìm được hắn ở chỗ nào?”

Quách Khánh quỷ dị nói.

“Ôi trời, có gì thì nói đi nhanh lên! Không phải là ở trên người nữ nhân đó chứ?”

Tôi thuận miệng nói.

“Ừ?” Quách Khánh sửng sốt nói:

“Làm sao cậu biết? Cậu đi theo tổ à?”

“Tổ đi theo cậu làm cái gì..a, mà cậu tìm được hắn khi hắn còn đang ở trên người nữ nhân à ?”

Tôi kinh ngạc nói.

“Đúng vậy! người của tổ tìm rất lâu, kết quả mới phát hiện hắn đang ở trong kỹ viện tìm một cô gái! Mẹ kiếp, tìm một nơi như vậy, không sợ lây bệnh qua đường tình dục hay sao! Còn tưởng hắn như thế nào, ngay cả đám tiểu đệ của tôi bình thường cũng không tới địa phương đó.”

Quách Khánh khinh thường nói.

Tôi đổ mồ hôi hột! Kiếp trước Quách Khánh là một bé trai thuần khiết, vậy mà giờ lại thành ra như vậy.

“Vậy các cậu bây giờ ở chỗ nào?”

Tôi hỏi.

“Ở trấn Đông Hương, bên trong một kỹ viện, trong này còn có 3 đại tỷ, một mục chủ quán và hai tên làm thuê, tổ cho người khống chế hết, sợ làm lộ tin tức ra ngoài.”

Quách Khánh nói.

“Phái người tới đầu thôn Diêm Hòa chờ tổ, tổ lập tức đến ngay.”

Tôi nói xong cúp điện thoại, vào trong nhà nói với cha, mẹ tôi, chú Hà:

“Con đi ra ngoài làm chút việc, tối con sẽ trở về ăn cơm!”

“Con đi ra ngoài làm gì?”

Mẹ tôi hoài nghi hỏi:

“Một mình con đi tìm Cổ Đại Quả à?”

“Dạ.”

Tôi cũng không có giấu diếm.

“Không được! Để cha cùng đi với con!”

Mẹ tôi nói.

“Mẹ, con đi làm việc đấy!”

Tôi nói:

“Nếu để cho cha đi thì không tốt, chuyện này càng ít người biết càng tốt!”

“Quên đi, để cho nó đi đi, giờ con trai cũng đã trưởng thành rồi! Tôi tin loại chuyện này nó có thể xử lý tốt, tôi tin tưởng nó!”

Cha tôi khoát tay áo nói.

“Vậy thì Tiểu Lỗi, con đi một mình phải cẩn thận một chút, khoản tiền kia nếu không đòi được cũng cho qua đi!”

Mẹ tôi do dự một chút nói.

“Dạ, con biết rồi.”

Tôi nói.

...

Khi bọn thủ hạ của Quách Khánh tìm tới tất cả những nơi ăn chơi mà Cổ Đại Quả thường lui tới đều không có, đang định vứt bỏ cho xong, thì nghe thấy ở trên đầu trần Đông Hương, có mấy người vào kỹ viện, Quách Khánh vốn cũng không để ý, dù sao cũng đã tìm một vòng lớn rồi, còn một hai địa phương, thì cũng đi xem cho chót, nhưng không nghĩ tới ở đây còn gặp được hắn!

Khi mấy người Quách Khánh chạy tới, thì Cổ Đại Quả còn đang hì hục trên người một cô gái, trông cứ như vận động viên.

Khi Quách Khánh đi vào, lập tức có chủ quán tiến lên, quỵn rũ hỏi:

“Các vị đại ca, ở nơi này chúng tôi còn có hai cô nương, các người thương lượng với nhau một chút, thay phiên nhau tiêu sái?”

“Thay phiên nhau cái rắm!”

Quách Khánh cả giận nói.

“Vậy thì các vị muốn chơi nhiều P à”.

“Cút!”

Quách Khánh một đẩy bà chủ, nói với thủ hạ:

“Đi vào lục soát!”

“làm gì vậy, có ai không, có người đập tiệm của lão nương!”

Bà chủ quán lớn tiếng kêu.

Khi bà chủ kêu như vậy, từ bên trong lập tức có ba người cao to lực lưỡng, đúng là mãnh nam, quát lứn:

” Có chuyện gì xảy ra!”

Kết quả là chưa kịp nhận được câu trả lời, mấy tiểu đệ của Quách Khánh đã đi tới, cho một trận đòn.

“Lão Đại, chúng tôi phát hiện ra Cổ Đại Quả!”

Một tên thủ hạ ở trong một phòng kêu lớn.

Quách Khánh nghe xong, lập tức dẫn người vọt tới, Cổ Đại Quả thấy chuyện không ổn, ngay cả quần áo cũng không mặc, lập tức đẩy cô gái kia ra, định chạy trốn.

“A? Người còn chưa trả tiền!”

Cô gái kia kéo một tay Cổ Đại Quả, trừng mắt nói.

“ĐM con quỷ nhỏ, cút sang một bên cho tao!”

Cổ Đại Quả lập tức tát một cái.

“Nha! Mày dám đánh tao, lão nương liều mạng với mày!”

Cô gái kia như nổi điên, liều mạng xông tới.

Quách Khánh không có để ý cô gái này, một tay tóm tóc Cổ Đại Quả, quăng sang một bên, mấy thủ hạ lập tức xông tới đâm đá dữ dội.

Lúc này cô gái bán dâm kia mới biết chuyện gì đang xảy ra! Hóa ra trong quán có một đám người xông tới, lập tức kêu ầm lên.

Quách Khánh chau mày, một tiểu đệ cơ trí lập tức chạy tới vừa tát cho cô gái này một cái, nói:

“Kêu nữa đi, kêu nữa lập tức lão tử cho mày về châu ông vải”.

Cô gái này bị một cái tát, cũng tỉnh táo lại không ít. Mặc dù sợ hãi, nhưng cũng không dám kêu loạn nữa.

Nhìn tình hình này, đám người này nhất định là tìm tới người nằm trên mặt đất, nếu mình ngoan ngoãn nghe lời, thì họ sẽ không làm gì mình.

Nhưng mà Cổ Đại Quả vừa nghe tới câu “đi gặp ông bà ông vải” thì lập tức giật mình!

Đám người này chuẩn bị giết chết mình hay sao? Hắn toàn thân run rẩy, nói:

“Vị lão Đại này, tìm..tôi có chuyện gì không?”

“Chuyện gì?”

Quách Khánh thật ra thì cũng không biết tìm hắn làm gì, chẳng qua là lão Đại đã phân phó, bảo giáo huấn người này mà thôi. Cho nên hắn nói:

“Mày đắc tội với người nào, mày còn không biết hay sao?”

“Tôi...” Cổ Đại Quả do dự một chút, rồi dò xét: “Là Trương Tam ?”

Thấy Quách Khánh tỏ vẻ gì cả, lại hỏi: “Hay là Lý Tứ?”

Thấy Quách Khánh vẫn không nói gì, tiếp tục chột dạ hỏi: “Chẳng lẽ là Vương Nhị mặt rỗ?”

“Con mẹ nó, mày mới là mặt rỗ!”

Quách Khánh đá cho hắn một cước, không hề nữa để ý đến hắn, lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi điện thoại thông báo tình hình.

Cổ Đại Quả cảm thấy bất an, hắn nói mấy tên nhân vật này đều là những người nổi danh trong trấn, bình thường mình có chút động chạm với họ, nhưng ý cha mình là trưởng thôn, nên bọn họ cũng không dám làm gì mình!

Nhưng mà những người này nếu không phải do bọn họ phái tới, thì chuyện không còn dễ dàng nữa! Cổ Đại Quả suy nghĩ rất lâu, nhưng cũng không biết mình đã đắc tội với những ai.

...

Từ Diêm Hòa thôn tới trấn Đông Hương đi xe chỉ mất chừng 10 phút, khi tôi chạy tới, thì Cổ Đại Quả đang nằm trên mặt đất giả chết.

“Hắn bị hành hạ chết rồi ư?”

Tôi kỳ quái nhìn “Thi thể” trên mặt đất hỏi.

“Là giả đó.”

Quách Khánh nói. Hắn đi tới, dẫm ngay vào “cái rãnh” của Cổ Đại Quả, sau đó đá thẳng lên một cái, Cổ Đại Quả a lên một tiếng, thân thể bật dậy, hắn nhảy phải cao tới nửa thước, khuôn mặt thống khổ, sợ hãi nhìn trước mắt những người này.

Cổ Đại Quả lúc này đã đem mấy tên đại ác bá, lưu manh trong trấn nhắc tới một lượt, nhưng cũng không biết ai có những nhân vật này?

Nhìn tác phong và phương thức làm việc của mấy người này, thì nhất định là người trên giang hồ! Hơn nữa sau khi Cổ Đại Quả quan sát, đám người này có tiền có lui, ít nhất cũng phải là ba, bốn chục người!

Trong trấn làm gì có một đội lưu manh nào như vậy! Chỉ còn một khả năng đám người này là xã hội đen! Rất có thể chúng từ thành phố, đặc biệt tìm đến mình gây phiền toái !

Nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi có chút nổi giận, nếu như quả thật từ trong thành phố tới, bối cảnh nhất định sẽ cao, chỉ dựa vào cái chức trưởng thông của cha mình thì không giữ được mình.

Hướng chi những chuyện bình thường mình làm, cha mình cũng đâu có biết, nếu như bị hấn biết, khẳng định là người đầu tiên đưa mình vào tù!

Cho nên Cổ Đại Quả chọn cách giả chết để qua mặt, không nghĩ tới người này một cước thiếu chút nữa làm cho hấn rụng...!

Tôi nhìn lướt qua cô gái đang ở trên giường chòm chăn run rẩy, nhìn một tên thủ hạ của Quách Khánh, nói: “Trước tiên kéo nàng ra ngoài đã.”

Sau đó tiện tay kéo một cái ghế, ngồi ở trước mặt Cổ Đại Quả, nói:

“Chẳng phải mày bình thường rất hung ác, chuyên đi bắt nạt kẻ yếu hay sao?!”

“Đại ca, anh đừng đùa giỡn em, rốt cuộc là ai phải các anh tới, hấn cho các anh bao nhiêu, em cho các anh gấp đôi, xin các anh bỏ qua cho em đi...”

Cổ Đại Quả thấy người này nói chuyện với mình, lập tức tuôn ra một đồng.

“Xem ra mày rất có tiền. Vậy thì có người thuê 1000 vạn bảo tao lấy đầu mày, mày có thể cho tao 2000 vạn không?”

Tôi cười nói.

“Anh...”

Cổ Đại Quả nhất thời cứng họng, muốn lấy ra mấy vạn đồng, hấn còn có thể, nhưng mấy ngàn vạn thì đúng là nói đùa!

“Sao vậy, mày không tin ư? Nhưng mà cho dù mày có 2000 vạn cũng vô ích, bởi vì người tìm mày là tao!”

Tôi tiếp tục nói:

“Cổ Đại Quả, mày là người thông minh! Mày giờ cũng nên biết, có một số việc mày không làm được, có một số người mày không đắc tội được!”

“Đại ca, anh có phải... nhầm rồi hay không...em căn bản không biết anh?”

Cổ Đại Quả nơm nớp lo sợ nói.

“A, chẳng nhẽ ở nơi này còn có một người khác tên là Cổ Đại Quả?”

Tôi ra vẻ kỳ quái hỏi.

“Chuyện này... Điều này cũng có thể... Thế giới to lớn như vậy, người trùng tên cũng rất nhiều...”

Cổ Đại Quả mặc dù biết ở xung quanh đây căn bản không có ai trùng tên với mình, nhưng vẫn ôm tâm lý hi vọng người này có thể bỏ qua cho mình!

“Cổ Đại Quả, mày biết một người tên là Hà Đại Lực hay không?”

Tôi đột nhiên đứng dậy, nghiêm túc hỏi.

“Hà Đại Lực? Anh là... Không, em không biết ai tên là Hà Đại Lực cả...”

Cổ Đại Quả vừa nghe đến cái tên này, cũng biết tại sao lại như thế này rồi. Nhưng mà hấn đâu có nghe thấy Hà Đại Lực có quan hệ với một gia đình có thế lực nào đâu!

Nếu không thì cũng không phải chờ một thời gian dài như vậy, mới tới đây, cho nên hấn hỏi:

“Huynh đệ, tôi đúng là có va chạm với Hà Đại Lực, nhưng đâu có liên quan gì tới huynh đệ đâu?”

191. Chương 189 :cổ Đại Quả Chịu Thua

Tôi hung hãn nói.

Cổ Đại Quả thấy tình hình không phải tôi nói đùa với hắn, không khỏi có chút chột dạ nói:

“Huynh... Đại ca, vậy anh nói làm sao bây giờ sao...”

“Làm sao bây giờ? Trông mày như vậy, hóa ra mày cũng thông minh, nhưng người thông minh sẽ không che giấu như vậy. Chúng tao đang làm gì, chẳng lẽ mày không biết hay sao?”

Sắc mặt của tôi không chút thay đổi nói.

Những người trước mắt này đang làm gì, Cổ Đại Quả tại sao có thể không biết!

Cho nên hắn vội vàng gật đầu, không dám nhiều lời.

“Nếu mày đã biết, thì tao cũng không nhiều lời nữa, ở đây có một tờ giấy, mày chỉ cần ký vào đây là được...”

Sau đó tôi nhìn đồng hồ một chút, nói với hắn:

“Bây giờ mới ba giờ rưỡi, ngân hàng vẫn chưa đóng cửa, mày gọi điện thoại cho người đem tiền tới vẫn kịp.”

Nói xong tôi đem tờ giấy đã viết từ trước, ném cho hắn.

Cổ Đại Quả bị tôi nói tới mù mịt, tại sao lại có một tờ giấy ở đây? Nhưng mà hắn vẫn cẩn thận đón tờ giấy trong tay của tôi, khi nhìn thấy thì hắn đã giật mình, trên tờ giấy có viết, là hắn phải vô điều kiện trả lại vườn cây cho Hà Đại Lực, hơn nữa bồi thường cho Hà Đại Lực 3 vạn đồng tiền thuốc.

Cổ Đại Quả không chịu, kêu lớn:

“Chuyện này không bao giờ, tôi nói cho các người biết, đừng có ép người quá đáng! Nếu như ép người, thì cả hai cũng xong đời!”

“Ha ha! Cả hai cùng xong đời?”

Quách Khánh ở bên cạnh của tôi phá lên cười, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, nói:

“Mày còn tâm trạng làm bộ như vậy ư?”

“Làm bộ? Hừ! Tao nói cho mày biết, lão đầu tử nhà tao là trưởng thôn của Đông Hương trấn, nếu như mày làm gì tao, thì mày cũng chết!”

Cổ Đại Quả nói tới đây, dường như khôi phục lo lắng, lớn lối gầm hét lên.

“Vậy sao? Vậy thì tao cũng muốn nhìn xem hắn làm thế nào để chúng ta xong đời, 10 phút đồng hồ để hắn ký vào tờ giấy này, có vấn đề gì không?”

Tôi nhìn Quách Khánh nói.

“Có vấn đề.”

Quách Khánh nói. T

ôi vừa định hỏi có vấn đề gì, thì Quách Khánh đã tiếp tục nói:

“Đối với 1 người như hắn, thì 5 phút cũng là quá thừa rồi.”

Tôi gật đầu nói:

“Vậy thì giao lại cho cậu, tớ đi ra ngoài chờ một lát.”

Quách Khánh “Hắc hắc” gật đầu cười.

Tôi vừa mới mở cửa ra, thì trong phòng đã vang lên tiếng gào thét, tiếp theo là một loạt tiếng binh binh, ngay sau đó, cửa phòng đã mở ra, Quách Khánh cầm tờ giấy đi ra nói với tôi:

“Tiểu tử này đúng là không nên người, các huynh đệ còn chưa nóng người, vậy mà hắn đã ký, hiện giờ đang gọi điện thoại cho người nhà cầm tiền tới.”

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay một chút, mới chỉ có 1 phút 20 giây, thì không khỏi lắc đầu, Cổ Đại Quả như vậy mà trở thành ác bá một địa phương, thật là quá buồn cười.

Sau 10 phút đồng hồ, có tiếng gõ cửa, một tiểu đệ của Quách Khánh nói:

“Ai vậy?”

“Đưa tiền !”

Ngoài cửa người đáp.

Tiểu đệ của Quách Khánh cũng không có suy nghĩ nhiều, khi mới mở cửa, đã có một đám tráng đinh cầm gậy gộc xông vào, hét lớn:

“Các người đã bị bao vây! Không muốn chết thì đem Quả ca thả ra, chúng ta sẽ tha chết cho!”

Tôi không khỏi tức cười, cái tên Cổ Đại Quả này đúng là cứng đầu, hắn lại dám gọi tráng đinh tới cứu!

Tôi nhìn mấy người này, trông không giống xã hội đen, mà lại như một số dân công trên công trường.

Nếu như là xã hội đen, hoặc là thủ hạ của Cổ Đại Quả, thì tôi sẽ cho thủ hạ của Quách Khánh đánh tới tàn phế, nhưng mà đám người này lại hoàn toàn vô tội, chỉ vì kế mưu sinh nên phải tới.

Rất có thể là Cổ Đại Quả gọi điện thoại cho quản đốc công trường, bắt bọn họ phải tới.

Cho nên tôi nhìn mọi người, nói:

“Tôi không cần biết là ai phái các người tới, nhưng các người đừng nên hồ đồ, các người chỉ biết dốc sức làm việc, nếu như có chuyện gì không may, thì gia đình sẽ sống sao đây, nói cách khác, hãy nghĩ tới người nhà của mình!”

Tôi nói những lời này, làm cho mấy công nhân hai mặt nhìn nhau, người đầu lĩnh kia suy nghĩ hồi lâu, thấy cũng có đạo lý, nhưng hắn đã nhận tiền bảo những người này ra ngoài đánh địch, cho nên sau khi suy nghĩ vẫn nói:

“Hừ, các người tưởng mình là ai? Chúng tôi có hơn 100 huynh đệ ở đây, chỉ bằng các người có thể dọa được hay sao!”

“Đúng vậy, các người tưởng mình là người đặc biệt, có thể 1 đánh 10 hay sao?”

Một người khác ồn ào nói.

“Đúng vậy, làm gì phải sợ bọn họ...”

Người phía sau cũng phụ họa nói.

Tôi bắt đầu dĩ thử dài, xem ra nếu không cho bọn họ nếm thử, thì họ sẽ không biết lợi hại! Cho nên thừa dịp cái tên đầu lĩnh kia còn chưa chuẩn bị, tôi vọt tới cướp lấy cái thiết côn, sau đó bẻ một cái, lập tức nó gãy làm đôi, cười nói:

“Một đánh 10 ư? Một đánh hai mươi còn được!”

Nói xong tôi trả lại cái thiết côn cho người đầu lĩnh. Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, người đầu lĩnh kia không tin, vội vàng dùng sức để cây thiết côn, nhưng nó đâu có nhúc nhích! Đột nhiên, hắn ném thiết côn “bang” một tiếng trên mặt đất, hét lớn:

“Quái vật! Chạy mau, bọn họ là quái vật”.

Vốn những người khác còn đang kinh hãi, thấy người đầu lĩnh hét như vậy, lập tức không còn suy nghĩ được gì, vút luôn vũ khí, chỉ trong nháy mắt trước cửa quán không còn một bóng người nào.

Tôi buông tay cười nói:

“Hóa ra đám người này lại dễ giải quyết tới vậy.”

Một thủ hạ của Quách Khánh cũng nói:

“Đúng vậy, lão tổ... Lão đại gia, ngài dùng ma thuật biến thành như vậy hay sao? Đúng là quá trâu bò, sau này xin chỉ giáo cho tiểu đệ!”

Vừa nói, hắn đưa tay cầm lấy cái thiết côn trên mặt đất, chuẩn bị nghiền cứu, nhưng lập tức há to miệng, kinh ngạc nói:

“Không thể nào... Cái thiết côn này là thật!”

Ngoại trừ Quách Khánh, thì đám thủ hạ làm gì có ai biết tôi có dị năng, cho nên thấy tên thủ hạ kia nói vậy, lập tức vây quanh lại, sau đó thần sắc tỏ ra sùng bái, đến lúc này bọn họ mới hiểu được, tại sao lão đại của mình phải gọi người này là Lão đại, quả nhiên không phải người thường!

Tôi không để ý tới những người này đang kinh ngạc, xoay người đi vào trong phòng.

Cổ Đại Quả giờ phút này đang đặc ý nghĩ tới cảnh náo nhiệt, đột nhiên thấy tôi đi vào thì sợ hết hồn, trong lòng mắng thầm, cái tên Lý quản đốc này, tại sao hiệu suất lại chậm như vậy, mình thường xuyên giúp hắn tạo quan hệ, nhưng khi mình có chuyện, thì hắn lại bỏ mặc.

Nhưng mà ngoài mặt, hắn vẫn tỏ vẻ bình thản, nói:

“Vị đại ca này, anh có chuyện gì hay sao?”

Tôi cười một tiếng nói:

“Xem dáng điệu bình thản của má, đúng là có cứu viện rồi?”

“Làm sao anh biết...”

Cổ Đại Quả thuận miệng nói.

Nhưng lập tức ý thức được có điều không đúng, nhưng lời đã nói ra rồi, chỉ còn kiên trì nói:

“Đúng thì thế nào! Nếu đã biết thì mau thả tôi ra, nếu như không, các người sẽ đẹp mặt, người tôi tìm tới đều là người lieuf mạng, có hơn 100 người đấy!”

“Cổ Đại Quả, mày thích đùa đấy, tao bảo mày tìm người đưa tiền tới, mà mày lại tìm tới hơn 100 dân công? Đúng là mày không muốn sống rồi?”

Tôi cười lạnh nói.

“Ngươi... Ngươi biết? Vậy.. bọn họ đâu rồi?”

Sắc mặt của Cổ Đại Quả lập tức chuyển sang màu đất.

“Bị dọa chạy rồi!”

Tôi nói:

“Vẫn là câu nói cũ, hôm nay nếu không đưa tiền, mày nhất định phải chết!”

Nói xong, tôi cầm di động của Quách Khánh ném tới trước mặt hắn, nói:

“Mày tự làm đi!”

Cổ Đại Quả bắt đắc dĩ, chỉ đành phải cầm lấy điện thoại, bấm một dãy số, nói:

“Lý quản đốc... Tôi là Cổ Đại Quả...”

Bên trong điện thoại lập tức truyền đến một đại tăng môn: “Cổ ca, thế nào, tôi có đủ nhanh không? Tôi đã làm việc thì anh yên tâm đi, sau này có gì thì nói với tôi”

Cổ Đại Quả nghe xong định phát tác, nhưng lập tức ý thức được tình cảnh của mình, cho nên xanh mặt nói:

“Người của mày đã chạy rồi, mau chuẩn bị 3 vạn đồng tới đây!”

“...” Đầu bên điện thoại kia không trả lời.

” Này..này?”

Cổ Đại Quả vội la lên:

“Nói chuyện đi!”

Điện thoại bị cúp, rồi tắt.

“****, mẹ kiếp, thời điểm cần tới mình thì xưng huynh gọi đệ, nhưng lúc mình cần hẩn thì chạy mất dép!”

Cổ Đại Quả cả giận nói.

Lại bấm liên tiếp mấy số điện thoại, những người ở đầu bên kia đều nói là không có tiền, sau đó cúp điện thoại. Cổ Đại Quả giận tới mức suýt nữa thì nổ phổi.

Trong lòng tôi cười lạnh, nhân duyên của tên Cổ Đại Quả này đúng là không bình thường.

“Tao đã cho mày cơ hội, vậy thì đừng trách tao nữa, Quách Khánh, biết làm thế nào rồi chứ!”

Tôi nhìn Quách Khánh đang đứng ở cửa, nói.

“Đợi một chút... Tôi gọi một cú điện thoại nữa!”

Cổ Đại Quả sợ hết hồn, vội vàng nói.

Cổ Đại Quả thấy người bên kia nhắc điện thoại, âm thanh run rẩy nói:

“Cha... con là đại quả...”

“Tiểu tử thúì, tao không phải cha mày!”

Người ở bên kia chỉ nói một câu như vậy, lập tức cúp điện thoại.

Cổ Đại Quả lúng túng vừa lại bấm số điện thoại cũ, người bên kia nói:

“Mày rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Cha... người đừng cúp điện thoại, con bị người ta bắt cóc, người đem 3 vạn đồng tới đây, nếu không con bị người ta hành hạ tới chết đấy!”

Cổ Đại Quả nói một hơi.

Người bên kia trầm mặc một lúc, nói:

“Mày không phải lại định lừa tiền tao hả? Không có 3 vạn đâu, mày chết đi thì tốt hơn!”

“Cha, con nói sự thật đó, người mau cứu con”

Cổ Đại Quả vội vàng nói:

“Con ở tiệm uốn tóc Tiểu Tình!”

“Nếu mày nói dối, để xem tao thu thập mày thế nào!”

Người ở bên kia nói xong, cúp điện thoại.

Cổ Đại Quả sắc mặt vô cùng lo lắng, lão đầu tử có tới cứu mình hay không còn chưa biết, thôi thì đành theo mệnh trời vậy.

Nhưng mà vận khí của Cổ Đại Quả quả nhiên là không tệ, không bao lâu sau, có tiếng gõ cửa dồn dập, sau khi Quách Khánh ra mở cửa, thì có một đám công an cầm súng xông vào !

192. Chương 190 :ngả Bài

Mấy người công an đầu tàu gương mẫu, dùng súng chỉ vào Quách Khánh nói.

“Đại Quả đâu?”

Một người mặc quần áo vải thô, nhìn như một lão nông dân, nói.

“Ông là trưởng thôn Diêm Hòa, cha của Đại Quả?”

Tôi hỏi.

“Là tôi, các người là ai, mau thả đại quả ra!”

Cổ trưởng thôn nói.

“Vừa đúng lúc, lại có cả cảnh sát cũng tới, ông cứ xem con của ông, sau đó có nên tha cho hắn hay không!”

Tôi đem tờ giấy mà Cổ Đại Quả ký, đưa cho Cổ trưởng thôn.

Lúc này, một người cảnh sát đã tìm được Cổ Đại Quả ở trong phong, đi tới chỗ Cổ trưởng thôn nói:

“Cha, cứu con!”

Cổ trưởng thôn trợn mắt nhìn Cổ Đại Quả một cái, chỉ vào cái tờ giấy xanh mặt nói:

“Những chuyện trên này viết là thật?”

“Cha... Con...”

Cổ Đại Quả định nói bậy, nhưng nghĩ tới thủ đoạn của mấy tên thủ hạ Quách Khánh, không khỏi rùng mình một cái.

“Tao hỏi mày là thật hay giả? !”

Cổ trưởng thôn quát.

“Thật... Thật.”

Cổ Đại Quả cúi đầu nói:

“Con cũng chỉ muốn kiếm thêm chút tiền cho gia đình...”

“Ba” một cái tát đã đánh tới trên mặt Cổ Đại Quả, Cổ trưởng thôn tức giận tới mức phát run, chỉ vào Cổ Đại Quả nói:

“Mày chẳng phải nói là đã ký hợp đồng với Hà Đại Lực hay sao? Mày không phải nói là hắn bị ngã gãy chân? Tao lại tin tưởng đi gọi công an bảo lãnh cho mày! Ha ha! Đúng là buồn cười, tại sao tao lại có một đứa con như mày!”

“Hắn đâu có ký hợp đồng với thôn...”

Cổ Đại Quả cắn môi nói.

”Mày..mày còn nói! Mặt mũi của Trưởng thôn cũng bị mày làm cho mất hết! Mày từ nhỏ đã nghịch ngợm gây sự, nhưng tao không bao giờ nghĩ mày lại thành lưu manh ác bá!

Trước kia người khác nói với tao, tao còn không tin, tao nói mà còn nhỏ, không hiểu chuyện, không nghĩ tới mày lại làm ra những chuyện heo chó không bằng!” Cổ trưởng thôn chỉ vào Cổ Đại Quả nói:

“Mày đã thừa nhận, thì tao cũng không còn gì để nói nữa, Trương sở trưởng, bắt hắn lại cho tôi!”

Trương sở trưởng có chút khó khăn, nhìn Cổ trưởng thôn nói:

“Bắt người nào?”

“Nói nhảm! Đương nhiên là bắt Cổ Đại Quả rồi!”

Cổ trưởng thôn trừng mắt liếc hắn một cái nói.

“Vậy thì còn bọn cướp này?”

Trương sở trưởng cẩn thận hỏi.

“Cái gì mà bọn cướp!”

Cổ trưởng thôn cả giận nói. Sau đó xoay người lại nói với tôi:

“Tôi thân là một trưởng thôn, xin lỗi các vị! Đã sinh ra một con chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng đồ! Cậu yên tâm đi, tôi nhất định sẽ cấp cho Hà Đại Lực một công đạo. Tiền thuốc tôi sẽ bồi thường lại cho các cậu! Chỉ là tôi không có nhiều tiền như vậy, đợi tôi về mượn người cùng thôn, sau đó đưa cho các cậu”

“Quên đi, Cổ trưởng thôn, ngài cũng không có dư dả gì, số tiền thuốc này coi như cho qua đi.”

Tôi nói.

Nhìn bộ dạng Cổ trưởng thôn, nhất định là không biết con mình tác oai tác quái.

“Như vậy sao được! Ngày mai tôi sẽ đem những chứng cứ này cho tòa án, để họ phán quyết, sau đó trả lại cho các người công đạo.”

Cổ trưởng thôn lắc đầu nói.

...

Đúng như tôi nghĩ, Cổ trưởng thôn là một trưởng thôn vô cùng chính trực, lúc bình thường không biết con mình làm việc ác, Cổ Đại Quả dùng danh tiếng của cha mình ra ngoài lừa bịp, những người phía dưới lại giấu diếm giúp hắn. Cho nên mới ngày càng làm cho Cổ Đại Quả vô pháp vô thiên.

Bởi vì vụ án do tự mình Cổ trưởng thôn hối thúc, tòa án rất nhanh thụ lý vụ việc của Cổ Đại Quả, khi thẩm phán tòa án thấy bị cáo là con trai của trưởng thôn, thì giật mình, lập tức gọi điện thoại cho Cổ trưởng thôn, muốn hỏi xem hắn như thế nào, nhưng cổ trưởng thông nói “tội hắn ra sao thì phán như vậy”.

Thẩm phán lại không hiểu nghĩa cái câu “tội ra sao thì phán như vậy” rốt cuộc là có ý gì, lại tiếp tục gọi điện thoại một lần nữa, Cổ trưởng thôn cầm lấy điện thoại hỗn hển quát:

“Tội như thế nào thì phán như vậy, tức là có thể phán tử hình, không trái với pháp luật!”

Cổ Đại Quả bị bắt, cho nên những chuyện trước kia của hắn cũng bung bét ra. Nào là cưỡng gian, cướp bóc, đánh trọng thương ba người, đánh chết 1 người, rồi tham ô tài sản quốc gia, cuối cùng bị phán xử tử hình, lập tức thi hành.

Đối mặt với tội danh của mình, Cổ Đại Quả không cách nào biện bạch được, những người có dính líu tới hắn cũng bị xử luôn một vụ. Vườn trái cây được trả lại cho Hà Đại Lực.

Cổ trưởng thôn vẫn ngồi ở ngồi ở trong tòa án, bên cạnh là chúng tôi, hắn nghe không sót một lời, khi nghe tới thời điểm Cổ Đại Quả bị phán tử hình, thì như già thêm rất nhiều.

Nhưng hắn không nói gì, yên lặng, đi ra khỏi tòa án. Có lẽ hắn không muốn nhìn cái thời điểm con mình bị người ta kéo đi.

Sau đó, Chú Hà đối cảm ơn tôi vô cùng, nhưng tôi lại khoát tay nói:

“Muốn cảm ơn thì cảm ơn Cổ trưởng thôn đi, hắn là một vị quan tốt.”

Sau đó tôi dặn dò chú Hà, nếu như Cổ trưởng thôn đưa tiền tới, thì đừng có nhận, dù sao với tiền lương của hắn, thì số tiền này là một con số lớn.

Trước khi đi, Hà Tích Duyên lưu luyến không rời, tôi nói lời từ biệt với nàng:

“Tích Duyên, học tập cho tốt, đừng nghĩ tới những chuyện khác, nếu như không đủ tiền, thì cứ gọi điện thoại cho Lưu đại ca, Lưu đại ca giúp em đóng tiền học.”

“Lưu đại ca, sau này anh muốn thi đại học gì?”

Hà Tích Duyên suy nghĩ một chút hỏi.

“Đại học Thanh Hoa.”

Tôi nói.

Hà Tích Duyên nói với tôi:

“Lưu đại ca, vậy anh hãy đợi em ở Đại học Thanh Hoa, em nhất định sẽ thi đỗ!”

“Không sao, nếu em với em trai của em thi đỗ, anh càng cao hứng!”

Tôi cười nói.

...

Trên đường trở về thành phố, chúng tôi không ai nói lời nào. Bầu không khí trong xe bị ép tới cực độ, dù sao lúc này cũng chứng kiến một người bị phán án tử hình.

Mặc dù người này đáng tội, nhưng đang sống mà phải tiếp nhận cái chết, thì làm sao người khác có tâm trạng tốt được, nhất là người làm cha làm mẹ.

Sau khi về nhà, tôi đi rửa mặt mũi ra ngoài, thì thấy cha mẹ tôi đã ngồi ở phòng khách, giống y như lần đầu tiên họ thấy cái áo ngực của Triệu Nhan Nghiên. Nhưng mà lần này, sắc mặt của hai người rất bình thản.

Tôi không khỏi thở dài, sau khi tôi sống lại, cuộc sống của tôi biến hóa nghiêng trời lệch đất. Có lẽ cũng nên nói với cha mẹ tôi một số điều.

Kiếp trước, tôi không có năng lực thay đổi cuộc sống, sau khi sống lại, tôi lại có những ưu thế mà người thường không thể có!

Tôi hoàn toàn có năng lực thay đổi cuộc sống bây giờ! Có thể làm cho cha mẹ tôi hưởng thụ cuộc sống! Không cần phải liều mạng bôn ba vì tiền lương!

Để cho hai người không phải làm gì nữa, mà có cuộc sống an nhàn, có thể đi du lịch cũng được, tóm lại là vui về!

Nhưng mấu chốt là mình nói như thế nào mới được, để cha mẹ mình tin tưởng những lời mình nói.

Nếu mình nói mình có mấy tỷ đô la, thì bọn họ sẽ té xỉu. Nếu nói chuyện mình là ông chủ phía sau của tập đoàn Ánh Rạng Đông, tôi nghĩ cha mẹ tôi không chỉ là không tin, mà còn coi tôi như bị bệnh thần kinh. Có khi lại tát có tôi một cái, nói tôi nói dối hai người.

“Cha, mẹ, các người nhất định rất kỳ quái, con của mình từ một học sinh lại biến thành một phú ông phải không?”

Tôi rót một ly nước, ngồi xuống ghế sofa.

Cha mẹ tôi nhìn nhau, đều lắc đầu, chuyện lần này làm cho hai người chấn động quá lớn!

“Cha, mẹ, chuyện này nhất định phải nói từ đầu, hai người còn nhớ từ cuộc thì tranh tài máy tính than thiếu niên toàn quốc hay không?”

Tôi suy nghĩ một chút, mở miệng nói.

“Nhớ, chẳng phải con đoạt giải nhất hay sao?”

Cha tôi gật đầu nói.

Mặc dù cha tôi không biết chuyện này có liên hệ gì với việc kiếm tiền, nhưng vẫn yên lặng lắng nghe.

“Đúng, cũng chính từ lần đó, con phát hiện mình có sở trường về máy tính...”

Tôi tiếp tục nói.

Tôi chỉ có cách giải thích như vậy, nếu mà nói tôi sống lại, hoặc xuyên việt thì cha mẹ tôi nhất định cho tôi đến bệnh viện thăm thân.

“Ừ, chuyện này thì cha mẹ biết, chẳng phải Thầy Hứa ở cung thiếu nhi còn cho con một cái máy tính hay sao!”

Cha tôi bỏ sung nói.

Nhắc tới Thầy Hứa, trong lòng của tôi không khỏi căng thẳng, làm cho tôi nhớ lại Hứa Nhược Vân, bóng đen nhỏ tinh nghịch, bây giờ nhìn thấy tôi như nhìn thấy người xa lạ.

Tôi lắc đầu, sẽ ức chế nếu như suốt ngày cứ nghĩ tới những chuyện không vui.

“Cha, mẹ, hai người cũng xem báo chí, có phát hiện thấy một thời gian trước, có người nói phương pháp đánh máy Ánh Rạng Đông là đạo văn hay không?”

Tôi hỏi.

“Phương pháp đánh máy Ánh Rạng Đông? Cái này cha biết! Ở cơ quan còn mua mấy bộ, cho cha riêng một bộ, con nói tới cha mới nhớ, cái phương pháp này tốt hơn phương pháp Ngũ Bút nhiều, thành quả lao động cũng nhiều hơn ngày thường! Thật bội phục người thiết kế ra phương pháp này, đầu óc của người ta thật kinh khủng! Nghe nói các đại lý bán sản phẩm này còn lời mấy trăm vạn đấy!”

Cha tôi hâm mộ nói:

“Đúng rồi, sau đó trên báo chí còn công khai xin lỗi, nói sản phẩm này không phải sao chép, mà là sản phẩm của dân tộc!”

“Cha, mẹ, hai người tới phòng của con đi.”

Tôi đứng dậy, đi về phòng của mình.

Sau khi chờ cha mẹ vào phòng, tôi bật máy, tìm thư mục lưu trữ tác phẩm thứ nhất của tôi, phương pháp đánh máy Ánh Rạng Đông.

“Cha, mẹ, các người nhìn kỹ, vào cái tên trên màn hình!”

Tôi chỉ vào màn hình Computer nói.

Tôi thấy cha mẹ rất nghi hoặc, nhìn chăm chăm vào nó, nhưng không hiểu cái gì.

“Cha, mẹ, hai người nhìn vào chỗ này! Chỗ này có một từ tiếng anh!”

Tôi chỉ vào góc phải màn hình có một số từ Tiếng anh, nói:

“Hai người nhìn vào chỗ này, có một từ: PROGRAMMEDLIU (1), Lưu Lỗi!”

Đây chỉ là một thói quen kiếp trước, đặt tên mình dưới góc sản phẩm mình làm ra. Mặc dù phương pháp này rất nhiều người sử dụng, nhưng lại có ít người chú ý tới điểm này.

“Lỗi Lưu? Đây là cái gì?”

Mẹ tôi kỳ quái hỏi.

“Tôi biết, đây là tên tiếng Anh, thường để tên trước họ sau, Lỗi Lưu chính là Lưu Lỗi, A, Lưu Lỗi? A? Không thể nào, con trai, sao người này lại trùng tên với con!”

Chuyện đã rõ ràng như vậy rồi, mà cha tôi vẫn không nghĩ tới là con trai của mình làm.

“Cái tên Lưu Lỗi này chính là con, phần mềm này do con viết !”

Tôi bình tĩnh nói.

Cha tôi nghe xong thì sửng sốt, nhưng ngay sau đó nói:

“Điều này sao có thể, cái phần mềm máy tính này được bầu là một trong những tiến bộ Khoa học kỹ thuật của cả nước, tại sao lại là con viết được ?”

Tôi cười một tiếng, tôi đã sớm biết cha mẹ của tôi, sẽ có câu hỏi như thế, cho nên lấy tấm bằng chứng nhận độc quyền từ trong ngăn kéo ra, nói với hai người:

“Cái phần mềm này đương nhiên là con viết, có cả chứng nhận của Cục độc quyền, ha hả. Hai người xem trên mấy văn kiện này đều là con dấu của con.”

Cha mẹ tôi chưa nghe tôi nói hết, hai người ai cũng vươn tay cầm lấy tờ giấy, thấy tay của hai người cùng để trên văn kiện, mẹ tôi liếc mắt nhìn cha tôi nói:

“Đoạt cái gì! Nếu rách thì làm sao bây giờ!”

Cha tôi bị dọa vội vàng buông tay, sau đó lại ghé đầu, nhìn vào mấy tờ văn kiện.

“Tiểu Lỗi, Lưu Lỗi ở trên mấy tờ giấy này thực sự là con hay sao? Cái giấy chứng nhận này là của con?”

Mẹ tôi kinh ngạc nói.

Mặc dù trong lòng không khỏi kinh hãi, nhưng mà lại biết, con mình không thể nào lừa gạt mình, làm sao có thể giả tạo một đồng giấy tờ lớn như vậy.

“Đương nhiên, cha mẹ, trên này còn có cả số CMND, hai người so sánh một chút là biết!”

Tôi cười nói.

“1234567XXXXXXXX, quả nhiên là số CMND của Tiểu Lỗi!”

Cha tôi chỉ vào dãy số nói.

“Kêu cái gì, tôi cũng nhìn thấy!”

Mẹ tôi liếc nhìn cha tôi một cái, nói.

“Cha, mẹ, hai người tin con không làm chuyện xấu chưa?”

Tôi chỉ vào những văn kiện kia nói.

Cha tôi gật đầu, hỏi:

“Tiểu Lỗi, cái phần mềm này con rút cuộc kiếm được bao nhiêu tiền?”

“Để cho con tính xem đã!” Tôi cố ý trang mô tác dạng nói:

“Thời gian đầu phương pháp 1.0 chiếm được 768 vạn, dựa theo hợp đồng con có 50%, sau đó lại là 384 vạn...”

“Ba trăm bốn mươi tám vạn!”

Mẹ tôi không đợi tôi nói xong, đã kinh hô:

“Lão Lưu, hai chúng ta làm việc bao nhiêu năm mới kiếm được 348 vạn đây!”

Cha tôi tức giận nói:

“Ngay cả kiếp sau cũng không đủ, bà không thể nghe con trai nói tiếp à!”

Mẹ tôi lúc này mới phát hiện, là mình đã cắt ngang lời của Tiểu Lỗi, cười nói:

“Tiểu Lỗi con nói tiếp đi.”

“Dạ, những thứ này chỉ là ban đầu, sau khi phương pháp 2.0 ra đời, sau đó ký kết hợp đồng tiêu thụ với các công ty của Mỹ, cho nên lợi nhuận là vô hình, cụ thể bao nhiêu, con cũng không biết, phải chờ tới cuối năm thống kê mới biết được, nhưng mà cũng không ít hơn mấy trăm vạn!”

Tôi nói như vậy chẳng qua là để cho hai người tin tưởng, nhưng vẫn là mấy trăm vạn, nhưng là mấy trăm vạn đó.

“A!”

Cha mẹ tôi đồng thời há to miệng, mặc dù bọn họ biết công nghệ cao kiếm tiền được rất tiền, nhưng lại không nghĩ tới mức này, Vốn tưởng rằng kiếm mười mấy vạn cũng không dễ, không nghĩ tới chốc lát đã có mấy trăm vạn!

Bỗng nhiên mẹ tôi nghĩ tới một vấn đề, vội vàng hỏi:

“Tiểu Lỗi, vậy thì theo lời con nói, cái phần mềm này chẳng phải kiếm lời như các công ty kia có phải không? Bọn họ ngồi mát ăn bát vàng, chẳng phải là chiếm được đại tiện nghi hay sao! Hừ, bọn họ nhất định là thấy con tuổi còn nhỏ, lừa gạt con!”

Tôi nghe xong có chút dở khóc dở cười, năm mươi phần trăm, đây đã là tỷ lệ vô cùng cao rồi! Có thể nói là xưa nay chưa từng có! Cho nên tôi kiên nhẫn giải thích:

“Mẹ, 50% này đã là nhiều lắm rồi, người ta bán được 1 bản là 198 đồng, nhưng trong đó 99 đồng đã là của con, người ta cũng có 99 đồng, nhưng người ta phải dùng nó sản xuất âm bản khác, sau đó lại còn phí quảng cáo, phục vụ, rồi vận chuyển, trả lương cho công nhân, phần còn lại cũng không nhiều lắm!”

Mẹ tôi lúc này mới chợt hiểu ra gặt đầu, nói:

“Hóa ra là như vậy!”

“Đúng vậy, nếu như nhà máy của tôi có thể sản xuất ra một sản phẩm như vậy, thì tại sao phải nợ tiền của công nhân tới bây giờ còn chưa trả!”

Cha tôi không khỏi hậm hộc nói.

“Đúng rồi, Tiểu Lỗi, số tiền kia con cất ở đâu, mau mang cho mẹ giữ cho!”

Mẹ tôi lúc này mới nghĩ đến một vấn đề mấu chốt, đó là tung tích của khoản tiền lớn kia.

“Trừ một số để tiêu, còn lại toàn bộ gửi trong ngân hàng.”

Tôi sớm biết mẹ tôi sẽ có nghi vấn này, cho nên mở ngăn kéo, lấy ra một sổ tiết kiệm hơn 300 vạn. Sau đó nhìn mẹ tôi nói:

“Tiền con đều gửi trong Ngân Hàng Công Thương”.

“Ba trăm vạn? vậy thì còn số dư 49 vạn kia đâu? Nó đi đâu rồi?”

Mẹ tôi nhận lấy sổ tiết kiệm, lập tức khôi phục giọng nói uy nghiêm, như một trưởng bối dạy dỗ con cái.

“49 vạn kia đã bị con tiêu hết rồi.”

Tôi nói.

Không có cách nào khác, tôi chỉ có thể nói như vậy.

Đây là một cái sổ tiết kiệm có giá trị nhỏ nhất của tôi, những cái khác đều hơn trăm triệu, hôm nay ngã bài với cha mẹ, cho nên tôi không chuẩn bị trước cuốn sổ 349 vạn được.

“Tiêu hết?”

Mẹ tôi nghe thấy vậy thì nóng nảy:

“Con tiêu hết 49 vạn, như vậy có lãng phí quá không? Con đúng là một đứa con phá sản. Mẹ với cha con một nhọc kiếm tiền cho con đi học, vậy mà đứa nhỏ này, tại sao lại như vậy chứ? Có tiền bắt đầu học thói xấu, học người ta có vợ hai...”

Nói tới đây, mẹ tôi thấy sắc mặt tôi có chút không tốt, lập tức ngừng lại.

“Bà nói lung tung gì vậy, cái gì mà vợ hai, bà không thấy hai nha đầu Nhan Nghiên và Vi Nhi khả ái như vậy hay sao!”

Cha tôi vội vàng ở bên cạnh khuyên giải nói.

“Cha, mẹ, thật ra số tiền này con không xài lãng phí đâu, con cầm đi để cho cha của Vi Nhi chữa bệnh, cha của nàng chữa bệnh cần tới hơn 20 vạn, sau đó còn lại là mua xe..., thật ra cũng không còn bao nhiêu, trong tay con còn mười mấy vạn.”

Tôi lắc đầu nói.

“A!”

Mẹ tôi gật đầu nói:

“Mẹ chỉ sợ con còn nhỏ tuổi, xài tiền bậy bạ! Nhưng mà cầm đi cho người khác chữa bệnh là đúng, tiêu tiền đúng chỗ! Đúng rồi, Tiểu Lỗi, 300 vạn này mẹ thay con bảo quản, sau này con muốn dùng tới, thì mẹ lại đưa cho, con có ý kiến gì không?”

“Không có đâu mẹ, mẹ cắt là tốt nhất, mà cũng nên đi mua một căn phòng khác cho tốt, mỗi tháng căn nhà này phải trả tiền thuê, mà trên gác cũng không còn tốt nữa rồi.”

Tôi tiếp tục nói:

“Sau đó còn thừa thì mua quần áo mà đồ trang điểm, mua cho cha nữa, à còn mua điện thoại di động...”

“Thấy chưa, vẫn là con trai hiểu tôi, xem này quần áo tôi hỏng hết cả rồi, lại còn...”

Cha tôi nghe tôi nói như vậy, lập tức mặt mày hớn hở.

“Đi, ông dụ dỗ cái gì, có tiền cũng không thể tiêu loạn! Mua cái gì mà mua, tiền này dành cho con trai cưới vợ!”

Mẹ tôi phát phát tay nói.

“Mẹ, con đã có hai người vợ rồi, còn cần cưới thêm nữa ư?”

Tôi cười nói:

“Số tiền này dành cho cha mẹ tiêu vặt, kỳ lợi nhuận thứ hai sắp tới, lúc đó con sẽ có hơn 1000 vạn!” Tôi lại tiếp tục nói.

“A!” Mẹ tôi sửng sốt nói:

“Hơn ba trăm vạn cầm đi tiêu vặt?”

“Đúng, cha, mẹ, hai người vất vả nửa đời người rồi, còn chưa hưởng thụ được cái gì, con không tin các người thấy cuộc sống đại phú hào trong ti vi mà không động tâm!”

Tôi phải tranh thủ rên sất khi còn nóng nói.

“Nếu như Tiểu Lỗi có thể kiếm tiền, thì người làm cha làm mẹ như chúng ta hưởng thụ một chút cũng không sao...”

Quả nhiên, cha tôi có chút tâm động.

“VẬY... Lão Lưu, chúng ta ngày mai đi mua nhà có được không? Người ta nói mua phòng ốc, đầu tư bất động sản có thể lãi vô số!”

Mẹ tôi do dự một chút nói.

“VẬY thì còn đồng hồ đeo tay...”

Cha tôi thử dò xét hỏi.

“Mẹ, hai người cứ yên tâm đi, dựa vào bản lĩnh kiếm tiền của con, thì cái gì mà chẳng mua được, sau này còn có thể kiếm nhiều hơn mấy chục lần nữa!”

Tôi giải thích.

“Được rồi, nói cũng phải. Đồng hồ đeo tay của mẹ từ lúc kết hôn còn chưa thay, cũng nên đổi một cái?”

Mẹ tôi cũng bắt đầu tâm động.

“Cha, mẹ, các người cứ yên tâm đi!”

Tôi cười nói.

Mẹ tôi lúc này mới cao hứng đem sổ tiết kiệm cất đi, sau đó khen tôi là một người con ngoan, cha tôi thì ở bên cạnh nói khoác, nói:

“Nếu như không có tôi, Bà sinh một mình hay sao. Đó còn có công lao của tôi!”

“Ông già rồi mà không đứng đắn, ở trước mặt con mà nói như vậy!”

Mẹ tôi phì cười nói.

“Sợ gì, con của bà cũng hiểu không ít đâu!”

Cha tôi quỷ dị cười nói, sau đó nhỏ giọng nói với tôi:

“Đúng rồi, con ngoan, cái lần trước, con cho cha còn nữa hay không?”

“Cái gì?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Chính là , cái mà con lén đưa cho cha đó!”

Cha tôi liếc mắt nhìn về hướng của mẹ tôi, thấy mẹ tôi đang nghiên cứu sổ tiết kiệm, không chú ý tới hoàn cảnh bên này.

“Cái gì mà lén đưa?”

Thật ra thì tôi đã biết cha tôi nói tới cái gì, nhưng mà tôi lại cố ý làm bộ như không biết.

“Chính là, cái...”

Cha tôi vội la lên.

“A, bao giờ thai, nói sớm một chút có hơn không!”

Tôi cười nói:

“Không biết là cái con để trong ngăn kéo còn không!”

Cha tôi thấy tôi nói ra ba chữ đó thì sợ hết hồn, vội vàng nhìn về phía mẹ tôi, phát hiện mẹ tôi không có chú ý tới, mới lúng túng nói:

“Cái đó...cái đó cũng dùng hết rồi!”

(1): Lập trình viên: Lưu Lỗi

193. Chương 191 :tin Tức Về Diệp Tiêu Tiêu

“Khụ khụ! Con trai, đều là nam nhân, con cũng hiểu Hmm...”

Cha tôi đỏ mặt nói.

“Tiền con đã cho rồi, cha tự đi mua đi, hơn nữa 40 đồng một hộp đấy, cha đừng bóc lột con!”

Tôi cười nói.

“A! Cái này... Tiền ở chỗ mẹ con... cha...”

Cha tôi cố ý không nói hết.

“Quên đi.”

Tôi lắc đầu:

“Ngày mai con mở cho cha một sổ tiết kiệm riêng, trong đó có 10 vạn đồng. Để cho cha mua một số đồ riêng!”

Tôi cũng biết rõ mẹ tôi mặc dù có tiền, nhưng khẳng định cũng sẽ không dung túng cho cha tôi tiêu loạn, nên tôi mới nói như vậy.

“Thật tốt quá! Không hổ là con của cha! Ha ha, ha ha!”

Cha tôi cao hứng cười nói.

“Lão Lưu! Ông nói chuyện gì với con mà vui vẻ như vậy?”

Mẹ tôi đột nhiên hỏi.

“Không có gì, không có gì!”

Cha tôi sợ hết hồn, vội vàng nói.

Sau khi cùng cha mẹ nói xong chuyện về sổ tiết kiệm, còn có một chuyện làm tôi phiền lòng, muốn thoát ra mà không cách nào làm được, mặc dù tôi đã cố gắng nhưng vẫn không tìm được mà nhớ tới.

Tôi trở lại phòng mình, đóng kín cửa. Đột nhiên có một cảm giác mất mát, từ khi Hà Tích Duyên tới phòng của tôi, tôi chỉ ngủ trong đó có 1 lần, cũng chính là lần có Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi.

Tôi lấy phong thư mà Diệp Tiêu Tiêu viết cho tôi ra, yên lặng bóc nó.

Giấy viết thư cũng vẫn là loại giấy thơm, tôi thấy vậy thì có chút buồn cười, trong mắt của tôi, Diệp Tiêu Tiêu đúng là một tiểu cô nương.

Tôi điều chỉnh tâm tình một chút, nhìn vào bức thư, chữ của Diệp Tiêu Tiêu đúng rất đẹp, trên thư còn có cảm vết ẩm ướt, chắc là nước mắt của nàng khi viết thư rơi xuống.

Trên thư viết:

Lưu Lỗi:

Khi anh nhận được thư này, thì em đã lên xe rồi. Em nghĩ chắc anh nhất định sẽ biết chuyện em từ chức chủ nhiệm. Đúng vậy, em không cách nào đối mặt với mối quan hệ của chúng ta, cho nên em phải chọn lựa cách chạy trốn.

Sau đêm đó, em không thể nào ngủ yên được, một mực nghĩ tới chuyện của hai chúng ta, nhưng không cách nào tìm cho mình một đáp án hài lòng. Em có cảm giác như mình đang mơ màng, rồi lại có cảm giác bất lực... Chẳng qua là, anh là một tên khốn kiếp, đã nhiều ngày như vậy, sao anh không gọi điện thoại cho em? Anh chết ở chỗ nào vậy, thật là nên báo cảnh sát bắt anh đi ngồi tù cho rồi! A, không đúng, để lại để lúc nào em cũng có quyền lợi truy cứu trách nhiệm với anh, hừ hừ, như thế nào, sợ chưa, vậy thì cầu nguyện cho em không đổi ý đi, hoặc là tận dụng thời gian trước khi em đổi ý, mau mau chạy trốn, hi hi.

Anh còn nhớ những chuyện bí mật giữa hai chúng ta hay không? Có thể anh đã quên rồi, nếu không phải vì nó, em sẽ không để ý tới những chuyện nhỏ nhất ở quanh anh, khi em nhớ lại nó, thì mới biết chuyện này đã khắc sâu trong lòng mình, vẫn chỉ như ngày hôm qua mà thôi (Bức thư tiếng anh – dịch giả).

Mặc dù trên danh nghĩa em là chủ nhiệm của anh, nhưng em lại có cảm giác, cảm thấy anh không giống một học sinh cấp 3, mà lại giống như anh nói, là một người bạn tốt, có thể cho tới bây giờ, anh vẫn chưa từng coi em là chủ nhiệm lớp, có đôi khi em thấy, anh còn thành thực và chừng chặc hơn so với em...

Còn nhớ cái lần anh đem bao ngừa thai tới trường hay không? Lúc đó em vô cùng tức giận, nhưng lại không hiểu tại sao, mãi cho tới bây giờ, em mới hiểu, em đã ghen, nói ra thì buồn cười, em lại đi ăn dấm của học sinh mình! Mặc dù chuyện này nghe rất hoang đường, nhưng em đã không cần thận thích anh rồi!

Như thế nào? Có một đại mỹ nữ thích, anh có phải rất cao hứng hay không? Nhưng mà anh đã có hai người bạn gái, bốn tiểu thư đâu có đi tranh giành tình nhân với người ta!

Em đã suy nghĩ rất lâu, và em đã quyết định, em phải đi, em lựa chọn cách rời đi, mặc dù là biểu hiện mình trốn tránh thực tế, không chịu trách nhiệm, nhưng mà em không còn lựa chọn nào khác!

Làm ơn đừng đi tìm em, chờ em nghĩ thông suốt sẽ đi tìm anh, anh yên tâm, em sẽ không thích nam nhân khác, huống chi em đã là nữ nhân của anh rồi, mặc dù bị bắt buộc! (phía sau là một cái mặt quỷ)

Đúng rồi, cha mẹ của em không biết chuyện này đã xảy ra, anh cũng đừng trách bọn họ, bọn họ chỉ vô tâm mà thôi, trong mắt của họ, anh chỉ là một đứa trẻ, bọn họ cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như thế này. Em nói dối bọn họ là mình muốn tiếp tục học tập, tiếp tục nghiên cứu.

(Trong lòng tôi nói, tôi đâu dám trách bọn họ, nếu để cho họ biết tôi đã XXOO con gái của họ, không chừng họ còn khen tôi nữa chứ)

Tự chiều cố mình cho tốt, hi vọng trong lúc rảnh rỗi, anh sẽ nhớ tới em, ở phương xa có một người con gái yêu anh.

Diệp Tiêu Tiêu.

Phía dưới còn ghi ngày tháng, tôi nhìn kỹ, thì ra mới chỉ là ngày hôm qua.

Tôi hít sâu một hơi, cái cảm giác này làm tôi không cách nào trở lại bình thường.

Tôi biết, tôi đã thiếu Diệp Tiêu Tiêu một món nợ, Diệp Tiêu Tiêu quyết định như vậy, đúng là không muốn tôi phải chịu trách nhiệm.

Khép phong thư lại, tôi đút nó vào trong bì thư, để vào trong ngăn kéo giữa của cái bàn.

Chỗ này tôi vẫn lưu giữ những văn kiện của tôi, bao gồm của hợp đồng với người nước ngoài, lại còn cả tờ giấy con con mà Triệu nha đầu viết cho tôi.

Mặc dù tạm thời bình ổn, nhưng trong lòng tôi lại giống như đang có một khối đá nặng ngàn cân, làm cho tâm trạng tôi vô cùng buồn bực.

Nhưng mà có một số chuyện khiến tôi không thể không làm, Tô Dĩnh Tư gọi điện thoại tới thúc giục, thái độ của Tô Viên Triệu ban đầu là gay gắt, nhưng sau đó lại đổi thành nghiêm túc.

Bởi vì gần biệt thự của bọn họ liên tục xảy ra các vụ nổ, mặc dù diện tích không lớn, nhưng cũng đủ làm cho cha con Tô thị trong lòng run sợ, đã có 7 vệ sĩ bị vụ nổ làm bị thương, 3, 4 vệ sĩ bị người khác tập kích.

Tô Viên Triệu rất cục cựa cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, đối phương quả thực điên rồi, không những thế còn thuê cả cao thủ!

Vốn tưởng rằng những vệ sĩ của họ đủ ứng phó những người này, nhưng không nghĩ tới họ bị đánh ngã khi chưa tới mười chiêu.

Vạn bất đắc dĩ dưới, Tô Viên Triệu mới nghĩ tới con át chủ bài của công ty Thanh Long, Đỗ Tiểu Uy, còn người lợi hại hơn nữa là Lưu Lỗi.

Nếu như nói Diệp Tiêu Tiêu đang trốn tránh tôi, vậy còn Tô Dĩnh Tư thì sao đây?

Cho dù như thế nào, thì tôi cũng sờ soạng cô gái này rồi, mặc dù không biết trong lòng đại minh tinh nghĩ như thế nào, nhưng mà tôi cũng không thể trở mắt nhìn nàng chịu chết.

Cứ coi như tôi bồi thường cho nàng một chút. Nhưng mà tôi tin chắc rằng một đại minh tinh sẽ không động tâm với một tiểu vệ sĩ như tôi, như vậy thì càng tốt, tôi làm xong chuyện thì có thể an nhàn bỏ đi.

Khi lên lớp, Triệu Nhan Nghiên hỏi nguyên nhân vì sao Diệp Tiêu Tiêu bỏ đi, tôi chẳng chút dấu diếm, đem toàn bộ câu chuyện nói lại với nàng.

“Nói như vậy, cô Diệp là con gái của Bác Diệp?”

Triệu Nhan Nghiên bưng tỉnh đại ngộ nói.

“Đúng vậy, bởi vậy chuyện lần này mới không dễ! Nhan Nghiên, em có tức giận hay không?”

Tôi cẩn thận hỏi.

“Không tức giận thì là một người ngu!”

Triệu Nhan Nghiên liếc tôi một cái, gắt giọng:

“Từ trước tới giờ, em cũng biết tức giận chỉ tổ làm hại mình, nhưng vẫn tiện nghi cho những tiểu hồ ly tinh kia, vậy thì sao em không hào phóng, mà nắm lấy quyền chủ động, để họ gọi em là chị!”

“Cái này... Nhan Nghiên, thật xin lỗi.” Tôi lúng túng nói.

“Không sao!” Triệu Nhan Nghiên cười nói: “Tôi lừa anh đấy, em biết, em cũng không hi vọng người yêu của mình là một nam nhân không chịu trách nhiệm.”

“Cám ơn em, Nhan Nghiên.”

Tôi cảm kích nói.

“Được rồi, đừng có nói những chuyện này, đã là vợ chồng già với nhau rồi!”

Triệu Nhan Nghiên trợn mắt nhìn tôi một cái nói:

“Chuyện của Diệp Tiêu Tiêu, anh tính xử lý ra sao? Chẳng lẽ cứ để nàng đi như vậy hay sao?”

“Vậy thì anh biết làm thế nào, Hạ Nhu, Hứa Nhược Vân cũng đi!”

Tôi buông tay ra nói.

“Hạ Nhu thì không giống, Hứa Nhược Vân thì em sẽ giúp anh, còn Diệp Tiêu Tiêu anh phải tự mình lo liệu, cho dù thế nào thì nàng cũng cùng với anh rồi.”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Ai!”

Tôi thở dài nói:

“Hay là cứ thuận theo tự nhiên đi.”

“Chẳng nhẽ em lại có thêm một người em nữa!”

Triệu Nhan Nghiên cố ý nói lớn chữ em.

Tôi chỉ có cách cười khổ.

“Đúng rồi, giáo viên mới hình như thay đổi tính, anh bỏ học một ngày, mà cô ấy cũng chẳng quan tâm.”

Triệu Nhan Nghiên kỳ quái nói.

“Vậy thì còn gì tốt hơn, anh lần này ra ngoài cũng chẳng cần phải xin phép.”

Tôi nói.

“Hừ, anh chú ý một chút, em cũng không muốn đột nhiên lại có một minh tinh làm chị em, làm đại tỷ như vậy có áp lực rất lớn!”

Triệu Nhan Nghiên dậm chân nói với tôi.

“A!” Tôi sửng sốt.

Chợt hiểu được ý của nàng, giả vờ cả giận nói:

“Hừ, mới có mấy ngày không thu thập em, em đã ngứa da rồi. Để xem gia pháp của Lưu gia thế nào!”

“Đừng mà, Nhan Nghiên rất sợ...”

Triệu Nhan Nghiên ngoài miệng cầu xin tha thứ, nhưng trên mặt lại chẳng thể chút nào. Dáng điệu của nàng làm cho tôi không nhận được mà nghĩ tới Vi Nhi, trong lòng có chút rung động.

“Hừ hừ! Xem cái bộ dạng sắc lạng của anh kia!”

Triệu Nhan Nghiên liếc tôi một cái nói:

“Vốn biết anh thích cái giọng này mà.”

Tôi cười khan, nhưng không phủ nhận.

“Sao vậy, bị em nói trúng rồi đúng không!”

Triệu Nhan Nghiên hỏi. Đột nhiên kể sất vào tai của tôi, nói:

“Lão công, chúng ta lâu rồi không làm như vậy, tối nay tới nhà anh đi.”

Nói xong sắc mặt nàng đỏ bừng, không dám nhìn tôi.

194. Chương 192 :trước Khi Đi

Nhà đó cách nhà của Triệu Nhan Nghiên không xa, nên tôi khuyên mẹ tôi đồng ý. Dưới lời khuyên của tôi, cha mẹ tôi cũng quyết định đồng ý mua căn nhà này.

Nhưng mà mẹ tôi không cam lòng, bắt đầu cò kè mặc cả với người bán .Hơn nữa còn mặc cả rất tốt, cuối cùng giảm được tới mười mấy vạn.

“Bốn mươi vạn, đừng có coi chúng tôi là người tiêu tiền như rác, nhắm mắt mua căn nhà này!”

Mẹ tôi nói.

Thật ra thì mẹ tôi nói cũng đúng, trong năm 1995 mà nói, không có mấy người dám bỏ ra năm mươi mấy vạn để mua nhà.

“Chuyện này... Chị gái à, chúng tôi cũng không quyết định được, chúng tôi chỉ thay mặt chủ nhà giao dịch mà thôi, nhưng mà giá chị chèn như vậy, thì đúng là khó có thể mua bán được.”

Người môi giới của công ty nói.

“Vậy cậu mau liên lạc đi!”

Mẹ tôi nói.

Có tiền trong tay thì đã khác rồi, còn nhớ ngày trước đi thuê phòng phải nhìn sắc mặt của người chủ, bây giờ đã không giống như trước, làm gì có ai dám làm mất lòng người khách có tiền, người bán nhà cũng mất không ít phí với những người môi giới kiểu này.

“Được, chị chờ một chút.”

Người môi giới nói xong, bắt đầu cầm điện thoại, gọi.

Trông mẹ tôi, thì tôi mới biết người cũng là cao thủ trong mua bán, trước kia tôi thường hay tự mãn về trình độ trên thương trường của tôi. Giờ tôi mới biết, năng lực thực ra chênh lệch không lớn, mấu chốt là hoàn cảnh và kỳ ngộ.

Một lát sau, người môi giới đi ra, mặc dù vẫn mỉm cười, nhưng mà kết quả chắc chắn không được như ý, làm gì có người bán nào thoả một cái giảm tới hơn chục vạn!

Nhưng không nghĩ tới người môi giới này lại nói:

“Chủ nhà đồng ý bán với giá 40 vạn, nhưng điều kiện kiên quyết là phải giao tiền ngay, vì chủ nhà có chuyện gấp cần phải rời khỏi thành phố này.”

“A?”

Ngay cả mẹ tôi cũng là sững sờ, lúc đầu mẹ tôi trả giá ác như vậy, chỉ là thói quen hay đi mua quần áo mà thôi, trước tiên cứ chém một cái giá thấp nhất, sau đó từ từ trả giá cao lên.

Nhưng không nghĩ tới lần này trả giá, mà đối phương lại sẵn khoái đáp ứng! Trong lòng mẹ tôi cũng có chút hối hận, biết thế thì trả giá thấp hơn chút nữa.

Nhưng mà cần số tiền thấp như vậy, để bán tổng bán tháo biệt thự đi, làm cho tôi có chút nghi ngờ.

Nhà của Triệu Quân Sinh với căn biệt thự này cũng tương đối giống nhau, lúc đầu khi mới xây nhà trong khu quy hoạch này, Triệu Quân Sinh phải mất hơn trăm vạn mới mua được nhà.

Mà bây giờ giá nhà đang tăng lên, cái căn biệt thự này chào giá 50 vạn đã thấy quá rẻ rồi, nhưng đối phương lại tiếp tục nhượng bộ! Việc này làm sao không khiến người khác hoài nghi đây!

Căn cứ vào kinh nghiệm của tôi kiếp trước, nhà bán với giá rẻ như vậy chắc chắn có vấn đề, hoặc chính chủ nhà cần tiền.

Chất lượng nhà thì không phải suy nghĩ, vì công ty xây dựng khu biệt thự này đều là một.

Nhưng tôi lại nghĩ tới một câu danh ngôn thường lưu truyền trên internet chính là : Nhà có ma! Chuyện nhà có ma, tuy rằng tôi không sợ, Diêm Vương lão ca là đại ca kết nghĩa của tôi, trừ khi có người nào chán sống mới dám gây sự với tôi.

Lúc này nghe người môi giới nói tới chuyện, chủ nhà này có việc gấp cần phải rời khỏi thành phố, căn cứ vào suy nghĩ của tôi, thì đáp án cũng đã dần hiện ra.

Tình hình như thế này chỉ có hai khả năng, thứ nhất là chủ nhà có người thân thích ở bên ngoài xảy ra chuyện, cần tiền để cứu mạng. Còn một loại khả năng khác là căn nhà này có phiền toái, cần bán ngay để cao chạy xa bay.

Nhưng mà các loại khả năng này cũng không sao cả, chỉ cần người này không gạt người khác là được.

Cái điều kiện duy nhất kia mẹ tôi cũng đồng ý, có tiền trong tay thì làm gì phải kỳ kèo. Cho nên sáng khoái đáp ứng yêu cầu, bảo người môi giới gọi chủ nhà tới đây ký hợp đồng.

Nhưng chỉ qua chừng nửa giờ, thì cửa phòng bị đẩy ra, có một trung niên đầu hói dáng vẻ phong trần mệt mỏi, nhưng tại sao tôi trông người này lại có chút quen mắt?

Không đợi tôi nói, cha tôi đã xông lên trước, nói:

“Trương quản đốc, ông tại sao lại tới đây?”

Tôi lập tức phản ứng, người này chính là thủ phạm kiếp trước gây ra thảm họa cho nhà máy đồ điện dân dụng của cha tôi, sau đó cầm tiền cao chạy xa bay, người này tên là Trương Vĩnh Phát.

Sau đó đó tôi nhớ lại thời gian kiếp trước hẩn trốn đi, cũng vào khoảng thời gian này.

Nghĩ tới đây, tất cả mọi chuyện đã thông suốt, nhất định tên Trương Vĩnh Phát này ý thức được mình sắp xảy ra chuyện, cho nên muốn bán tất cả bất động sản, để lúc nào cũng có thể trốn đi.

Bởi vì kiếp trước hẩn bán nhà, nhà tôi đâu có mua nhà, cho nên không biết để hẩn trốn đi mất. Mà bây giờ, tôi nghĩ hẩn chỉ cần bán xong căn nhà này, sẽ lập tức trốn đi.

“Trương tiên sinh, ngài đã tới, vị này chính là Lưu tiên sinh, người muốn mua nhà của ngài!”

Người môi giới không nhận ra mối quan hệ của hai người, cho nên nhiệt tình giới thiệu.

“Lão Lưu, ông tính mua nhà?”

Chuyện đã tới nước này, Trương Vĩnh Phát không còn cần phải giấu diếm gì nữa, làm ra vẻ tự nhiên, nói.

“Đúng vậy, không nghĩ tới căn nhà này lại là nhà của Trương quản đốc.”

Cha tôi chẳng phải hiện được điều gì đáng nghi trong chuyện này.

“Cái này... Thật ra thì tôi bán để giúp cho một người bạn, trong nhà hẩn gần đây xảy ra chuyện, cần phải có tiền gấp, cho nên tôi mới phá giá bán căn nhà này.”

Trương quản đốc giấu đầu hở đuôi nói.

“A, Hóa ra là như vậy.”

Cha tôi là người thẳng tính, cho nên không để ý nhiều, đương nhiên phải tin tưởng lời lãnh đạo nói, cho nên ngượng ngùng, nói:

“Vậy chúng tôi chiếm được tiện nghi rồi.”

Trong lòng mẹ tôi không nghĩ như cha tôi, nhưng cũng không xen ngang. Cho dù nói như thế nào, thì nhà mình cũng là người chiếm tiện nghi lớn.

“Không có gì, không có gì.”

Trương Vĩnh phát sợ cha tôi phát hiện, lên chỉ khách sáo một hai câu, vội vàng nói:

“Có thể bán được bao nhiêu thì bán, chúng tôi cần tiền cứu mạng, nếu không bán nhà thì mất mạng, do đó cần nhà để làm cái gì.”

“VẬY...chúng tôi sẽ không khách sáo.”

Cha tôi tin là thật, người ta làm quan đương nhiên sẽ không nói giỡn, vội vàng đáp ứng.

Cho nên, chuyện tiếp theo vô cùng thuận lợi. Ký hợp đồng, sang tên, làm thủ tục, đã có người môi giới làm, mọi việc trở nên vô cùng đơn giản. Có người môi giới làm, mình cũng bớt phiền toái.

Sau khi cầm giấy chứng nhận trong tay, cha mẹ tôi vô cùng mừng rỡ, mình phần đầu hơn nửa đời người, rốt cục cũng có nhà ở, mà lại là một căn nhà xa hoa cơ chứ!

Tôi cầm điện thoại, trở lại phòng mình, bấm một dãy số điện thoại.

“Khương trưởng cục phải không? Tôi là Tiểu Lưu.”

Tôi nói.

“Lưu huynh đệ, có chuyện gì vậy?”

Tiếng của Khương Vĩnh Phú vang lên.

“Khương đại ca, gần đây đại ca chiếu cố tôi cũng không ít.”

Tôi nói.

“Đâu có, đâu có.”

Khương Vĩnh Phú nói:

“Cũng chỉ là trong phạm vi của tôi, Lưu huynh đệ là người hiểu chuyện, làm việc có chừng mực, đâu có phiền toái nào đâu chứ...”

“Được rồi, không nói lời khách sáo nữa. Khương đại ca, lần này tiểu đệ cũng nên báo đáp lại đại ca một chút, mang lại cho đại ca một đầu mối thăng quan tiến chức. Trương Vĩnh Phát là quản đốc của nhà máy điện tử Hằng Tinh có vấn đề về kinh tế, đại ca mau phải người kiểm tra, nếu chậm là hấn bỏ chạy mất. Người này nhất định có chuyện.”

Tôi nói.

“Chắc chắn như vậy chứ?”

Khương Vĩnh Phú biết chuyện này rất phức tạp, nếu như người ta không có việc gì, tự nhiên điều tra thì là một phiền phức, nhất là quản đốc của một xí nghiệp quốc doanh, đồng thời là một doanh nhân nổi tiếng của thành phố.

“Chắc chắn, người này vừa bán cho tôi một căn nhà hơn 40 vạn, với mức lương là một quản đốc, cả đời hấn có sắm nổi căn nhà như vậy không?”

Tôi nói.

“Hóa ra là như vậy, tôi lập tức phải người quản chế hấn.”

Khương Vĩnh Phú nói.

Tôi cúp điện thoại, nghĩ thầm, kiếp trước để cho cái Lão Hồ Ly này trốn thoát, thì lần này không thể dẫm lên vết xe đổ của lịch sử, cũng nên vì quốc gia cống hiến một chút.

Sau khi mua nhà, là công việc đại tu, nhưng căn nhà này đã được làm vô cùng tốt, chỉ cần qua loa một chút là xong. Cho nên cũng chẳng có gì phiền toái, cha mẹ tôi hưng phấn vô cùng, mỗi ngày đều tới đó dọn dẹp, tối mịt mới về.

Tôi thu xếp một chút hành lý, đợi ngày lên đường, cho tới khi tôi từ Tô Châu trở về, thì nhà có thể đại tu xong.

Tô Viên Triệu điện thoại tới thúc dục tôi quá nhiều lần, tôi nghĩ nếu còn trì hoãn, thì vấn đề an toàn của đại minh tinh sẽ Tô Dĩnh Tư không được đảm bảo.

Trước khi lên đường, tôi tới trường học, định cùng với Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi nói một câu từ biệt, nhưng khi tới cửa lớp học, thì tôi do dự, không biết có nên vào hay không.

Có một số việc một khi bỏ lỡ, thì không dễ dàng lấy lại. Vốn bóng đèn nhỏ trước kia bám dính lấy tôi như một cái đuôi, nay lại coi như người xa lạ.

Ở trước cổng trường, có tấm bảng dán hình của giáo viên trường học, tôi nhìn hình của Diệp Tiêu Tiêu, tâm tình khó có thể bình tĩnh lại được.

Khi tôi mới lên cấp 3, Diệp Tiêu Tiêu rạng rỡ, vui vẻ như ánh mặt trời. Có lẽ lúc đó trong lòng nàng tràn đầy ước mơ về cuộc sống.

Trên thực tế ở trong trí nhớ của tôi, kiếp trước Diệp Tiêu Tiêu đúng là trở thành một danh sư. Nhưng kiếp này vì tôi, mà đã thay đổi cuộc sống bình lặng của nàng.

Tiêu Tiêu, em yên tâm đi, anh nhất định sẽ tới tìm em. Tôi nói thầm ở trong lòng

Sau đó tôi dùng một quyền đâm vỡ cái cửa thủy tinh của tấm bảng, gỡ hình của Diệp Tiêu Tiêu xuống.

“Này, học sinh kia! Em làm cái gì đó?”

Thanh âm của chủ nhiệm Hàn Băng Phong vang lên.

Tôi gỡ mấy tấm thủy tinh đã vỡ, rồi xoay người rời đi.

195. Chương 193 :hai Anh Em Thích Làm Việc Nghĩa

“Đập vỡ cửa kính rồi lại muốn chạy hay sao?”

Tôi không muốn cùng hắn nói nhiều, cho nên nói:

“Thật xin lỗi.”

“Thật xin lỗi? Miếng thủy tinh đã vỡ rồi, xin lỗi còn tác dụng hay sao?”

Hàn Băng Phong lạnh mặt nói.

Không đợi lời nói của tôi, đã có một thanh âm truyền tới:

“Vậy thì thầy cảm thấy nó vô dụng thì vô dụng hay sao?”

Tôi quay đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào Quách Khánh đã đứng ở trước cửa trường học.

Hàn Băng Phong nghe thấy vậy thì sắc mặt biến đổi, nói như thế nào, thì Hàn Băng Phong cũng đã từng trải qua cuộc sống lăn lộn trên giang hồ, cho nên đối với con đường này vô cùng hiểu rõ.

Quách Khánh hiện giờ đại danh đỉnh đỉnh, là nhân vật số 1, số 1 trong giới hắc đạo của thành phố Tân Giang.

“Quách Khánh, em ở bên ngoài như thế nào thì thầy mặc kệ, nhưng ở trong trường tối thiểu cũng phải giống một học sinh!”

Hàn Băng Phong do dự một chút nói.

“Cám ơn Hàn chủ nhiệm nhắc nhở.”

Quách Khánh xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Hàn Băng Phong phất phất tay, kéo tôi ra khỏi cổng trường.

“Lão Đại, nghe nói người muốn đi một thời gian?”

Quách Khánh hỏi.

“A, đúng vậy.”

Tôi gật đầu, cười khổ nói:

“Chuyện này nói ra lại buồn cười, tớ đi làm vệ sĩ cho một minh tinh.”

“Làm vệ sĩ cho một minh tinh? Lão Đại, đừng tưởng không biết cậu nghĩ gì, đến lúc đó tớ lại có nhiều hơn một chị dâu?”

Quách Khánh cười dâm nói.

“Biến đi, sao có thể nói như vậy, lão đại của cậu là người chung thủy nhất.”

Tôi nói.

“Chung thủy nhất? Ôi trời ạ! Đúng rồi, lão Đại, cậu đã trộm được Diệp Tiêu Tiêu rồi hay sao? Cậu sẽ ở cùng các nàng ấy một chỗ chứ? Thật ra tại sao tôi lại không phát hiện, các nàng lớn lên lại đẹp như vậy!”

Quách Khánh có chút tự giễu nói.

Tôi lúc này mới nhớ ra, lúc mới nhập học, Quách Khánh còn cho Diệp Tiêu Tiêu là một lão yêu bà, bây giờ chắc cậu ta nghĩ lại, thì cho quan niệm thẩm mỹ của mình lúc đó đúng là có vấn đề.

“Cái gì mà lão yêu bà, sao khó nghe vậy, thật ra thì nàng cũng là một trong số chị dâu của cậu.”

Tôi không giấu diếm, cho nên thở dài nói.

“Cái gì?”

Quách Khánh mở to hai mắt kinh ngạc nói:

“Lão Đại, cậu đang nói đùa với tớ phải không?”

“Tớ giống như đang nói đùa hay sao? Tim một chỗ, tớ kể lại cho cậu nghe.”

Tôi nói:

“Đúng rồi, đã lâu rồi chúng ta không cùng nhau uống rượu, đi, đến Tự Duyên Tiểu Cật.”

Vẫn là quán cơm nhỏ trước kia, kiếp trước tôi với Quách Khánh thường hay tới đây, ăn lạc rang, cá...và còn có cả hai chai bia.

Tất cả vừa quen thuộc, lại vừa xa xôi. Tình cảnh kiếp trước, có cái diễn ra, có cái không, vậy mà sao bây giờ lại hoài niệm tới như vậy.

“Quách Khánh, nghe nói cậu gần đây có hành động rất lớn, có rất nhiều thế lực ở thành phố Tân Giang gần đây cũng thuộc về cậu?”

Tôi vừa rót bia, vừa nói.

Quách Khánh cầm lấy chai bia từ trong tay của tôi, không khỏi đắc ý nói:

“Lão Đại, tin tức của cậu đúng là khá linh thông!”

“Quách Khánh, cậu nghe tớ khuyên một câu, nước chúng ta sẽ không duy trì cho xã hội đen đâu, hiện giờ cậu chưa làm ra đại sự gì, thì sẽ không có ai sờ đến cậu, nhưng một khi có chuyện xảy ra, thì lại đứng là đại sự! Nói lời không dễ nghe, là nếu đến lúc đó không ai bảo vệ được cậu nữa. Còn nữa, tớ còn biết gần đây cấp trên bắt đầu để ý đến cậu, nên bảo tôi nhắc nhở cậu, không được làm điều gì quá đáng.”

Mấy ngày hôm trước Hòa Khương Vĩnh Phú gọi điện nói chuyện, có nhắc tới chuyện của Quách Khánh, biết Quách Khánh là anh em của tôi, cho nên mới nhắc nhở tôi bảo hắn, đừng nên làm chuyện gì quá đáng.

“Cậu nói là cục công an hay sao? Tớ có mấy người làm nội ứng trong đó, nhưng đâu có nghe được tin tức gì?”

Quách Khánh ngạc nhiên nói.

Tôi cười khở lắc đầu, nội ứng của Quách Khánh chỉ là những tiểu nhân vật, chứ quyết sách của tầng lớp lãnh đạo cấp cao, hẳn làm sao sẽ biết!

“Cậu cũng biết quan hệ giữa tôi với Khương cục trưởng, nói tóm lại biết điều một chút mới có lợi cho cậu. Có thể không bao lâu nữa, sẽ bắt đầu nghiêm khắc với cậu, nhắc nhở thủ hạ của cậu thu liễm một chút.”

Tôi nói:

“Còn nữa, nếu suốt ngày chỉ dựa vào việc thu phí bảo kê,... rồi lại đánh lộn tùm lum, sẽ không làm được cái tích sự gì cả.”

Quách Khánh tự đáy lòng gật gật đầu nói:

“Đúng vậy, vốn tưởng rằng làm lão đại của xã hội đen thì vinh quang cỡ nào, nhưng hóa ra cũng lắm trách nhiệm, bọn tiểu đệ đều dựa vào tôi để sống cả.”

“Theo như những gì tôi biết, mấy năm nữa trên nước mình sẽ xuất hiện một dạng như thế này.”

Tôi nói:

“Đó là, cậu đã bao giờ nghĩ tới lập một giải trí thành, hay là Hộp Đêm chưa?”

“Giải Trí thành? Lập cái đó làm gì?”

Quách Khánh có chút không hiểu nói:

“Lập những thứ này làm cái gì, chẳng phải là phải nộp thuế hay sao, như vậy còn đâu ra lợi nhuận? Còn lại phải trả lương cho nhân viên...”

“Ha ha.”

Tôi thần bí cười nói:

“Những tiểu đệ của cậu đang làm gì? Nếu như không có chuyện gì thì toàn đi làm bảo kê, với đánh nhau thôi hay sao.”

“Thì đúng là như vậy, nhưng lập nó có thể kiếm tiền không? Một số nhà hàng chúng tôi bảo kê cũng phải đóng cửa vì không làm ăn được!”

Quách Khánh nghi ngờ nói.

“Kiếm tiền là tất nhiên, từ khi cải cách mở cửa tới nay, những người giàu mọc lên không ít, kéo theo đó là yêu cầu về hưởng thụ và vui chơi, giải trí là một nghề thích hợp nhất.”

Tôi tiếp tục nói:

“Mấy nhà hàng của cậu bảo kê đóng cửa là vì, diện tích của nó quá nhỏ, làm cho người ta không có cảm giác tương xứng với cấp bậc của mình! Cậu nghĩ xem, nếu như bây giờ mà có chỗ để cho các Lão đại, ông chủ lớn tiêu xài..., đám người này đâu có quan tâm tới tiền, phí càng cao thì bọn họ càng thích! Ngược lại, những hộp đêm quy mô nhỏ, có giám giá cũng không có người đi, bởi vì dân chúng bình thường không thể nào bước tới, mà các ông chủ lớn nhìn đã khinh thường rồi!”

Tôi nói ra kinh nghiệm kiếp trước.

Quách Khánh nghe xong không khỏi gật đầu:

“Hóa ra là như vậy, thảo nào những hộp đêm nhỏ lại dần dần phải đóng cửa!”

“Đúng vậy! Đây chính là quan niệm không giống nhau, nếu như chợ bán thức ăn nào cung sạch sẽ, uy nghiêm như Hoàng cung, thì làm gì có ai dám tới mua nữa.”

Tôi nói.

“Tớ hiểu rồi, chợ bán thức ăn có xa hoa hơn nữa, thì người giàu sẽ không tới đây nhiều, bởi vì bọn họ rất ít khi xuống bếp, mà dân chúng bình thường, sẽ không đến những chỗ cao sang để bán thức ăn!”

Quách Khánh hưng phấn nói.

“Không tệ, đây chính là hai thái cực khác nhau.”

Tôi nói.

Quách Khánh dường như có điều gì suy nghĩ gật gật đầu.

Tôi cũng chỉ có thể nói như vậy, dù sao tôi cũng không thể thay đổi một con người.

Nhưng mà tôi vẫn thiện ý nhắc nhở, tôi không muốn người anh em của tôi phải đi vào vết xe đổ của những lão đại xã hội đen trước kia.

...

Trong khoang hạng nhất đi Tô Châu, tôi còn đang mơ màng, thì nghe thấy tiếng ồn ào

Chỉ nghe một giọng nam lạnh lạnh, nói:

“Đây mà là máy bay ư? Cô quản được chuyện của tôi à!”

“Tiên sinh, thật xin lỗi. Đây là quy định.”

Tôi lại nghe thấy có một giọng con gái thật ôn nhu.

Tôi giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một nam nhân đang cãi nhau với một tiếp viên hàng không vì vấn đề gì đó.

“Quy định? Ai quy định? Cô quy định hay tôi quy định?”

Nam tử lớn tiếng nói.

“Thật xin lỗi, đây là công ty hàng không quy định, hi vọng ngài phối hợp.”

Nữ tiếp viên hàng không kiên nhẫn giải thích.

“Công ty hàng không? Công ty hàng không của các người hay sao? Cô không nên lấy công ty ra dọa tôi, tôi nói cho cô biết, khách hàng là thượng đế, bây giờ tôi chính là thượng đế!”

Nam tử khinh thường nói.

“Tiên sinh, mong ngài phối hợp, nếu không tôi sẽ gọi an ninh.”

Nữ tiếp viên hàng không cau mày bất đắc dĩ nói.

“Mẹ kiếp!”

Nam tử đột nhiên tát nữ tiếp viên hàng không một cái, mắng:

“Đàn bà thú vị, đừng không biết xấu hổ, đối xử mềm mỏng với mày thì mày lại tưởng là tao sợ! An ninh? Tớ đây, người đầu, dám đụng tới tớ một cọng lông! Ngay cả cơ trưởng của các cô cũng không chịu được!”

Một cỗ lửa giận từ trong lòng tôi vọt lên, tôi mặc dù không phải là người thích làm việc nghĩa, nhưng cũng không bao giờ đánh nữ nhân. Loại nam nhân này quả thực không phải là nam nhân.

Thích làm anh hùng, thì có thể đi đập Mercedes-Benz (BMW), thậm chí nhảy lầu tự sát tôi cũng mặc, nhưng mà đánh nữ nhân thì nhân phẩm đúng là có vấn đề.

Tôi vừa mới định tiến lên giáo huấn nam tử kia một chút, thì đã chậm một bước, bị người khác đoạt trước.

Không cần tôi phải đứng ra, có một tiểu tử từ từ đằng sau đã phóng tới, đấm một quyền vào mắt của nam tử này, nhất thời biến mất hẳn thành con mắt của gấu trúc.

Đương nhiên, tiểu tử này không chịu bỏ qua, liên tục đấm, sau một lúc hai mắt hẳn đã cân bằng.

“Lý Hướng Đông, mày đúng là làm mất mặt nam nhân!”

Tiểu tử này lạnh lùng nói.

“Mụ kiếp, Lý Hướng Bắc, mày là một con chó đẻ, mày dám đánh tao!”

Nam tử tên gọi là Lý Hường Đông lớn tiếng mắng.

“Lý Hường Đông, mày nên chú ý một chút, đừng tưởng mày là đại ca thì tao không dám làm gì, mày vũ nhục tao thì được, nhưng đừng có vũ nhục mẫu thân của tao!”

Tiểu tử tên là Lý Hường Bắc lạnh lùng nói.

“Ha ha, chú ý? Tốt, vậy mày có mặt mũi hay không! Hừ! Nếu không phải mẹ người câu dẫn cha ta, sinh ra một tiện chủng như ngươi, thì công ty thiết bị điện Phi Phàm đã là của tao rồi, cần gì phải cùng hưởng với mày chứ!”

Lý Hường Đông đỏ mặt nói.

Trong miệng hắn còn mùi rượu, đương nhiên là uống trước khi lên máy bay.

Lý Hường Bắc lạnh lùng nhìn Lý Hường Đông một cái, nhàn nhạt nói:

“Đại ca, tôi khuyên anh là nên tắt điện thoại đi. Anh có tự sát, tôi không có ý kiến, nhưng mà anh lên nghĩ kỹ, nếu hai chúng ta mà chết, phi phàm là một nửa của tôi, cũng là một nửa của anh.”

Nói xong hắn không ngoái đầu lại, nhanh chóng rời đi.

Lý Hường Đông trên mặt lúc đỏ lúc trắng, âm tình bất định. Cuối cùng vẫn lấy điện thoại di động ra, tắt máy.

Tôi ngồi ở phía sau không khỏi có chút trợn mắt há mồm, hóa ra 2 người này là huynh đệ, dường như là cùng cha khác mẹ, đang tranh đoạt tài sản của cha mình thì phải.

Tôi có chút ít khinh thường, vốn tưởng rằng người xông lên là người thích làm việc nghệ, không nghĩ tới hai anh em là cừu nhân của nhau.

Tôi đối với loại chuyện tranh đoạt tài sản này không có hứng thú, cho nên cũng không để ở trong lòng.

Nhưng không nghĩ tới, khi tới Tô Châu, lại gặp phải hai công tử phú gia này, mà lại trở thành địch nhân lớn nhất của tôi.

196. Chương 194 :đánh Phũ Đầu Để Ra Oai

Gần đây Tô Viên Triều đúng là xoay sở sứt đầu bể trán, chuyện nhà cửa bị đánh bom thì không nói, nhưng chuyện công ty cũng khiến hắn phiền lòng.

Việc nhập khẩu Bộ Mạch điện của nước J đang gặp phải khó khăn lớn, cái công ty độc quyền ở nước J kia dựa vào việc mình là chủ, nên tùy ý nâng cao giá bán!

Mặc dù trong lòng Tô Viên Triều mắng bọn họ là máu chó lên đầu, nhưng vẫn phải tiếp nhận một đơn đặt hàng với số lượng lớn. Từ việc chi phí xuất hàng, tới việc trung bày triển lãm... đến lúc thu về thì không còn lãi được đồng nào cả.

Hơn nữa việc nghiên cứu phát minh trong tập đoàn Tô thị cũng đang bước vào giai đoạn trọng yếu, cần một số lượng lớn tài chính. Nếu như mà bỏ dở hạng mục này, thì số tiền đầu tư vào lúc trước đành phải bỏ phí.

Hiện tại, vốn lưu động của tập đoàn Tô thị không còn lại bao nhiêu, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì tập đoàn rất dễ có nguy hiểm.

Lúc này, chủ tịch tập đoàn Phi Phàm lại một lần nữa tìm Tô Viên Triều.

“Tô tổng, gần đây buôn bán có tốt không?”

Lý Thiết Nam cười nói.

“Lý tổng, ông đang chê cười Tô mỗ hay sao, tô mỗ chỉ là làm ăn buôn bán nhỏ, sao dám sánh với Lý tổng!”

Tô Viên Triều tự giễu nói.

“Tô tổng, không dối ngài, tôi lần này tới đây có hai chuyện. Chuyện thứ nhất chính là hôn sự giữa khuyến tử với thiên kiêu tiểu thư, thành con lớn của tôi nói nếu không phải là Đình Tư thì nó không chịu lập gia đình, cho nên cái lão già này phải tới cầu hôn!”

Lý Thiết Nam nói.

“Lý tổng, chuyện này không nên vội vàng, chuyện của tụi nhỏ thì để chúng tự quyết định đi, chúng ta là những lão già rồi, không nên can dự vào, ha ha.”

Tô Viên Triều thoái thác nói.

“Tại sao lại không vội? Tiểu Tư nhà ông bao nhiêu tuổi rồi, đã 20 chưa? Nếu như con gái 20 tuổi, thì không còn trẻ nữa!”

Lý Thiết Nam cười nói.

“Ha ha, Lý tổng, chuyện này chúng ta sẽ từ từ thương nghị sau, đây không phải là thời đại ép hôn, cho nên bọn trẻ muốn làm gì thì tùy chúng” Tô Viên Triều cười nói.

“Vây cũng tốt, chúng ta làm trưởng bối cũng không nên hại chúng!” Lý Thiết Nam tiếp tục nói: “Tô tổng, mục đích chủ yếu của tôi tới đây lần này, chính là hợp tác giữa chúng ta, hai đứa con trai của tôi tới Tân Giang, thông qua thủ đoạn phi thường lấy được bản thiết kế Bộ mạch điện của tập đoàn Ánh Rạng Đông.”

“Tập đoàn Ánh Rạng Đông?”

Tô Viên Triều sửng sốt, nhưng ngay sau đó mừng rỡ nói:

“Thật không?”

Phải biết rằng, sau các buổi giới thiệu sản phẩm, thì sản phẩm của tập đoàn Ánh Rạng Đông, đều thuộc về đẳng cấp thế giới, loại thiết bị này, thì nhà sản xuất nào cũng mơ ước.

Nhưng mà điều làm cho Tô Viên Triều cảm thấy kỳ quái chính là, thực lực của công ty Thiết bị Điện vô cùng hùng hậu, nếu quả thật chiếm tài liệu kỹ thuật này, thì đâu cần cùng với người ngoài hợp tác, hoàn toàn có thể tự mình sản xuất. Cho nên hẳn kỳ quái hỏi:

“Lý tổng, chúng ta là người sáng mắt, không làm chuyện mờ ám, lấy thực lực của tập đoàn Phi Phạm, chẳng nhẽ lại cần phải có sự hợp tác hay sao?”

“Ha ha, có hợp tác hay không thì phải xem thành ý của Tô tiên sinh, có phải không, ông thông gia?”

Lý Thiết Nam cười nói.

Đối phương đã nói tới mức này, thì Tô Viên Triều cũng hiểu ý! Lý Thiết Nam muốn dùng hôn sự của con gái mình để làm điều kiện hợp tác!

Nếu là lúc bình thường, Tô Viên Triều có thể đã mở miệng cự tuyệt! nhưng mà bây giờ tập đoàn Tô thị đang ở trong thời kỳ khó khăn, mặc dù Tô Viên Triều đã đáp ứng con gái mình không nhắc tới chuyện này nữa.

Nhưng giờ phút này, mỗi quyết định của hắn, đều có thể định đoạt vận mệnh của tập đoàn Tô Thị, cho nên hắn không khỏi lâm vào trầm tư.

Loại thông gia buôn bán này, rất nhiều lãnh đạo của các tập đoàn đều làm, nhưng kết quả của chúng đều là rất đau lòng. Tô Viên Triều giờ phút này đang tiến thoái lưỡng nan.

Con trai lớn của Lý Thiết Nam là Lý Hướng Đông cũng đã gặp mặt mình mấy lần, đối với hắn ẩn tượng cũng không tệ lắm, nhưng mà con gái lại không thích hắn, cho nên hắn cũng không ép!

Dù sao nó cũng là đứa con ruột thịt của mình, nhưng tập đoàn Tô Thị cũng là đứa con của mình, chứ có gì khác nhau đâu!

Lý Thiết Nam thấy Tô Viên Triều trầm tư, cũng không thúc giục, chỉ nói:

“Tô tổng, chuyện hợp tác ngài cứ suy nghĩ cẩn thận, chỉ có lợi mà không có hại! Đến lúc đó chúng ta đã là thông gia, chỉ còn mỗi nước là kiếm tiền mà thôi!”

Tô Viên Triều do dự một chút, loại hấp dẫn này đúng là quá lớn! Tô Viên Triều trong lòng không khỏi có chút dao động, nhưng mà chuyện này hẳn cũng không cách nào làm chủ được, cho nên nói:

“Được rồi, để tôi suy nghĩ một chút!”

“Vậy thì sẽ không quấy rầy nữa, lát nữa tôi còn một hội nghị trọng yếu, Tô tổng, ông cứ suy nghĩ kỹ đi nha!”

Lý Thiết Nam nói xong, nhìn đồng hồ trên tay một chút nói:

“Đã đến giờ rồi, Tô tổng, ông không cần tiễn.”

“Được. Lý tổng đi thong thả!”

Tô Viên Triều đứng dậy nói.

...

“Tiểu Tư, cha cùng con thương lượng một chuyện.”

Lúc ăn cơm tối, Tô Viên Triều ở trong bữa ăn nói với Tô Dĩnh Tư.

“Chuyện gì vậy, cha?”

Tô Dĩnh Tư gấp một món ăn đặt ở trong miệng, tâm tình nàng hôm nay rất tốt, người vệ sĩ kia hôm nay sẽ tới đây, nhưng mà tại sao lại bắt mình đợi lâu như vậy, hừ hừ, tới đây mình sẽ giáo huấn hắn.

“Tiểu Tư, hôm nay chủ tịch tập đoàn Phi Phàm là Lý Thiết Nam, cùng với Lý Hướng Đông..”

...” Tô Viên Triều còn chưa nói hết, đã bị Tô Dĩnh Tư cắt ngang.

“Chuyện này có quan hệ gì với con!”

Tô Dĩnh Tư không cao hứng nói.

“Tiểu Tư, ý của Lý Thiết Nam là muốn chúng ta kết thành thông gia...”

Tô Viên Triều lúng túng nói.

“Không nghe, không nghe, con không nghe! Dù sao chắc chắn một điều là con không gả cho hắn !”

Tâm tình của Tô Dĩnh Tư vốn tốt một chút, nhưng giờ lại bị phủ đen.

“Tiểu Tư! Con cứ nghe cha nói hết lời đã!”

Tô Viên Triều cau mày nói.

“Vậy người nói đi.”

Tô Dĩnh Tư cúi đầu, đem chiếc đũa đặt lên bàn nói.

“Tiểu Tư, Tô thị lúc này trong mắt người ngoài, là tập đoàn đứng thứ hai cả nước về thiết bị điện, nhưng trong công ty đã xuất hiện vấn đề nghiêm trọng về tài chính! Có khả năng sẽ không gượng nổi, hợp tác với tập đoàn Phi Phàm là lựa chọn tốt nhất, theo Lý Thiết Nam nói, bọn họ đã nắm giữ được tài liệu chế tạo bộ vi xử lý thiết bị điện, nếu như hai nhà cùng nhau nghiên cứu, rất có khả năng sẽ trở thành đầu lĩnh, sẽ thoát khỏi tình cảnh bị nước J khống chế!”

Tô Viên Triều nói.

Tô Dĩnh Tư trầm mặc, nàng cũng biết tập đoàn Tô thị đối với cha mình rất trọng yếu, nhưng mà lấy hạnh phúc cả đời của mình đem ra trao đổi, thì nàng lại không muốn.

Không khí trên bàn cơm nhất thời trở nên u ám. Tô Dĩnh Tư nhìn sự già nua của cha mình, thì không khỏi có chút động lòng. Tập đoàn Tô thị là tính mạng của cha. Nếu như bị mất đi, thì cha mình sẽ điên mất.

“Cha...”

Tô Dĩnh Tư có chút do dự, cuối cùng cắn môi nói:

“Nếu không con đáp ứng với cha, là sẽ gặp mặt hần, nhưng khẳng định trước 25 tuổi sẽ không kết hôn.”

“Thật không?”

Tô Viên Triều mừng rỡ nói:

“Con đồng ý? Con không bị miễn cưỡng chứ?”

“Con chỉ nói là gặp mặt hần, chứ không phải là gả cho hần!”

Tô Dĩnh Tư nghĩ thầm, đây chẳng qua là kế hoãn binh, mình đâu có đáp ứng gả cho Lý Hướng Đông đâu, trước vì tập đoàn Tô thị, cứ gặp Lý Hướng Đông rồi nói sau!

“Được được, cha sẽ lập tức gọi điện cho Lý Thiết Nam!”

Tô Viên Triều cao hứng nói.

Nói xong, cơm cũng không kịp ăn, vui vẻ chạy đi gọi điện thoại.

Tô Dĩnh Tư bất đắc dĩ thở dài một hơi. Bản thân mình lừa gạt Lý gia, sớm muộn thì cũng bị Lý gia nhìn rõ, chỉ có thể cầu nguyện cho Tô thị nhanh chóng thoát khỏi khốn cảnh mà thôi.

...

Buổi tối tám giờ, tôi cùng với Đỗ Tiểu Uy tới sân bay Tô Châu. Theo địa chỉ mà Tô Viên Triều cho từ trước, chúng tôi bắt xe tới khu biệt thự trong khu công nghiệp của Tô Châu.

Nhìn những biệt thự sáng long lanh, ngay cả tôi trải qua hai kiếp người cũng phải chặc lưỡi!

Biệt thự trong thành phố Tân giang với nơi đây đúng là hai cấp bậc! Không hổ là trung tâm của thiết bị điện dân dụng, người có tiền đúng là có khác!

Đỗ Tiểu Uy ở bên cạnh của tôi thì làm như không quan tâm, lấy kinh nghiệm làm vệ sĩ của hần, thì những nhà giàu có ở đây có không ít. Kiếp trước mặt dù tôi ở thủ đô, nhưng nơi đó nhiều người ít đất, không có khả năng có được một biệt thự sang trọng như thế này.

Đi tới địa chỉ trên giấy viết, trông nó còn sang trọng lộng lẫy hơn các biệt thự bên cạnh nhiều, đúng là nhà của Tô Viên Triều có khác!

Ta tiến lên ấn chuông. Một lát sau, từ bên trong truyền đến một thanh âm già nua:

“Ai vậy?”

“Xin chào, chúng tôi là vệ sĩ mà Tô tiên sinh mời tới.”

Tôi nói.

“Các người chờ một chút.”

Sau khoảng 10 phút đồng hồ, thì lại có một thanh âm vang lên:

“Các người vào đi.”

Tôi biết biệt thự như vậy khẳng định có camera, nên việc bọn họ có thể nhanh chóng nhận ra thân phận của chúng tôi cũng là điều bình thường.

Khi cánh cổng biệt thự mở ra, tôi đánh giá chung quanh một chút, mặc dù ở cổng và xung quanh không có ai đứng gác, nhưng trong bóng tối có mai phục 4, 5 cao thủ!

Đây chính là năng lực từ khi tôi kích hoạt dị năng, có thể cảm nhận được hơi thở ở xung quanh.

Mặc dù những người này đều là có một chút thành tựu, nhưng cũng chỉ có thể đối phó chính diện với côn đồ, lưu manh mà thôi, đối với những người có võ công chân chính, hoặc là đánh lên sau lưng, thì không làm được gì.

Khi đưa ra được kết luận này, tôi với Đỗ Tiểu Uy nhìn nhau cười một tiếng, công phu mà hần luyện kém tôi không biết bao nhiêu lần, nhưng trong mắt thường nhân đã là vô địch rồi. Tôi nghĩ, hẳn có thể đoán trước trong bóng tối có người mai phục.

Tôi cùng với Đỗ Tiểu Uy ngênh ngang đi tới biệt thự, mới đi chưa được hai bước, thì từ trong những đồng cỏ khô nhảy ra bốn hắc y nhân.

Thật ra thì tôi đã biết họ từ trước, nhưng vẫn muốn xem động tác tiếp theo của họ là như thế nào.

“Ai vậy, dám tự tiện xông vào trọng địa của chủ nhà, nếu không rời đi, chúng ta sẽ không khách khí!”

Hắc y nhân cầm đầu quát lớn.

Chuyện tới nước này, tôi cũng biết là trò đùa mà thôi! Tô Viên Triều đối với năng lực của tôi và Đỗ Tiểu Uy vẫn không yên lòng, cho nên dò xét một chút, đồng thời hạ uy phong của chúng tôi.

197. Chương 195 : Xuất Thủ Đả Thương Người

“Chúng tôi là vệ sĩ do Tô tiên sinh mời tới, các người mau tránh ra.”

“Vệ sĩ? Tôi làm sao biết các người có phải là thật hay không, có thể do cừu nhân giả mạo phái tới cũng nên!”

Hắc y nhân cầm đầu khiêu khích nói.

Chuyện đã tới nước này, thì ra cũng có thể hiểu, người này là cố tình gây chuyện. Nhưng mà với thân phận của tôi bây giờ cũng không tiện động thủ, và cũng không muốn mang tới nhiều phiền toái:

“Các người tìm Tô tiên sinh để hỏi, chẳng phải là sẽ rõ ràng hay sao.”

“Hỏi? Người muốn hỏi là có thể hỏi hay sao? Tô tiên sinh mỗi ngày bận rộn như vậy, nếu như mỗi lần có người tới tự xưng là vệ sĩ, đều tới hỏi, vậy thì Tô tiên sinh đâu cần làm những việc khác nữa!”

Hắc y nhân nghiêm mặt nói.

“Vậy người nói làm sao bây giờ!”

Tôi hỏi.

“Các huynh đệ, lên, bắt hai người có hành động mờ ám này lại!”

Hắc y nhân quát lên.

Tôi thấy tình hình trước mắt có nói nhiều cũng vô ích, không bằng giáo huấn mấy tên tự cho mình là siêu phàm này một chút!

Đám người này khẳng định có địch ý với hai người chúng tôi, tưởng chúng tôi tới đoạt chén cơm của họ, cho dù Tô Viên Triều không phân phó, bọn họ cũng sẽ tìm thời cơ thích hợp để giáo huấn, mà bây giờ là lúc thích hợp nhất.

Thấy vậy, tôi nói:

“Tiểu Uy, giao cho người. Có thể đối phó được không?”

“Yên tâm đi, sư thúc tổ!”

Tiểu Uy đáp.

Tôi ngắt, đã nhắc nhở hẳn nhiều lần là ở trước mặt người khác không được gọi tôi là Sư thúc tổ! Chẳng phải là muốn người ta coi tôi là có bệnh thần kinh hay sao!

Tôi trừng mắt liếc hẳn một cái, sau đó lại cười nhạt một tiếng. Với cái tính không suy nghĩ khi nói của hẳn, tôi dần dần cũng quen đi.

Nhưng mà cũng may là bốn hắc y nhân kia không chú ý tới chúng tôi nói gì. Chỉ đang nóng lòng muốn công kích chúng tôi mà thôi.

“Tùng người lên một, hay là cùng tiến lên?”

Tiểu Uy nhìn bốn hắc y nhân nói.

Bốn hắc y nhân thấy Tiểu Uy ra vẻ khinh miệt như vậy, thì lửa giận bốc cao nghi ngút! Nhưng mà bọn họ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, cho nên cũng kiềm chế được kích động.

“Cùng lên đi, cho bớt việc. Nếu như thời gian bị chậm trễ, Tô tiên sinh trách tội xuống, lại khấu trừ tiền lương của chúng tôi!”

Tiểu Uy khoát tay áo cười nói.

Công phu của Tiểu Uy mặc dù không bằng tôi, nhưng đối phó với mấy người này cũng dư thừa.

“Hừ! Người là ai, mà lại dám lớn lối như vậy, trước cứ tiếp mấy chiêu của ta đã!”

Có một Hắc y nhân vóc người cực kỳ mãnh mẽ, hét lớn.

“Được, đến đây, xin chỉ giáo.”

Tiểu Uy nói.

Hắc y nhân cầm đầu mặc dù trách thủ hạ mình vọng động, nhưng hắn cũng ngầm đồng ý với tên đại hán này, gật đầu nói:

“Được rồi, Lý Toàn, người cùng hắn luận bàn một chút!”

Khi hắn nói tới hai chữ luận bàn, thì đã biết mình lỡ lời, luận bàn chính là đã nói rõ, họ không phải địch nhân!

Nhưng mà tôi cũng không có vạch trần, tôi cũng biết mục đích của những người này, cho nên bọn họ sẽ không thừa nhân! Nhưng hắc y nhân cầm đầu không biết tôi đã nhận ra sơ hở, nên tự cười giễu.

Lý Toàn được cho phép, lập tức hùng hổ tiến lên, hai tay đâm vào nhau chan chát.

“Ra tay đi!”

Tiểu Uy không nhịn được nói.

Lý Toàn nghe xong giống như bị chích thuốc kích thích, xông tới phía Tiểu Uy. Tốc độ vô cùng uy mãnh, đương nhiên là một hảo thủ.

Nếu như đối thủ không phải là Tiểu Uy, mà là nhân vật bình thường, một quyền này của hắn đâm tới, rất có thể sẽ làm cho người ta tàn phế!

Tiểu Uy dường như biết cái tên Lý Toàn này cũng chẳng có dự định luận bàn, hắn vừa lên đã dùng toàn lực, hạ thủ tàn nhẫn!

Tiểu Uy nhẹ nhàng tránh qua quyền thứ nhất, lại nhường hắn 2 chiêu, muốn hắn thua nhưng cũng có chút mặt mũi, nhưng mà tới lúc này Tiểu Uy đã hoàn toàn không nghĩ như vậy, hắn lập tức vọt tới sau lưng của Lý Toàn.

Bởi vì vóc người của Lý Toàn khổng lồ, đương nhiên không phản ứng linh hoạt sau lưng, lúc biết thì đã bị đánh trúng, ngay cả một câu cũng không hét lên được, ngã trên mặt đất.

Hắc y nhân cầm đầu sắc mặt có chút khó coi, cho dù như thế nào thì cũng là người mình.

Tối quan hắn đã giao cho Lý Toàn nhiệm vụ hạ sát thủ, nhưng rõ ràng lực lượng của người ta mạnh hơn không chỉ một lần. Chẳng lẽ lại dùng xa luân chiến, nhưng đối phương chỉ có một người xuất thủ!

Nếu mình tiếp tục xa luân chiến, không tính tới việc bị Tô tiên sinh trách tội, có khi mình cũng không biết được người ta. Cho nên sắc mặt hắn có chút khó coi nói:

“Tại sao lại xuất thủ đả thương người?”

“Các người coi chúng tôi là địch nhân, tôi đánh ngất hắn là may lắm rồi, nếu là người bình thường thì đã tàn phế rồi!”

Tiểu Uy nói

“...”

Hắc y nhân cầm đầu có chút cứng lưỡi, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhưng may mắn là lúc này có người đi ra, giải vây cho họ:

“Được rồi, Trương Mạnh Quân, các người đều dừng tay đi, hai người kia là vệ sĩ do lão gia mời tới, không phải là địch nhân.”

“Dạ, Vương quản gia.”

Hắc y nhân cầm đầu nghe xong, cung kính đứng ở một bên.

“Lưu tiên sinh và Đỗ tiên sinh có phải không, tôi là quản gia ở đây, họ Vương, lúc này vệ sĩ không biết, cho nên xảy ra hiểu lầm, mong các vị tha lỗi!”

Wương quản gia nói.

Trong lòng tôi hừ lạnh, không biết mới là lạ. phần lớn là do ông chủ mutu, nhưng ngoài miệng lại nói:

“Không sao đâu, là chúng tôi mạo muội, xuất thủ đã thương người.”

Wương quản gia nghe xong vẻ mặt có chút mất tự nhiên, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục bình thường, bình tĩnh nói:

“Xin mời hai vị vào, Tô tiên sinh đang ở trong phòng khách chờ.”

Tôi không nói gì, đi theo Vương quản gia vào trong nhà, vừa vào cửa đã nhìn thấy Tô Viên Triều đang ngồi ở trên ghế sa *** trong đại sảnh, trên bàn còn có một cái máy tính, quay lại cảnh chúng tôi đang đánh nhau.

“Công phu của hai vị thật tốt, là Tô mỗ mạo muội rồi.”

Tô Viên Triều ngồi ở trên ghế sa *** mỉm cười nói, hẳn không đứng lên, cũng không có ý đãi khách.

Tôi trong lòng có chút chán ghét, thản nhiên nói:

“Nếu như Tô tiên sinh không tin nhiệm chúng tôi, thì chúng tôi trả lại tiền đặt cọc là được.”

Tô Viên Triều biến sắc, nói:

“Lưu tiên sinh đừng để ý, Tô mỗ cũng là...”

“Cha! Nếu người mời người ta tới, tại sao không tin nhiệm người ta chứ!”

Trong lúc đang nói chuyện, thì trên cầu thang truyền xuống một giọng nói ngọt ngào, chủ nhân của nó chính là Tô Dĩnh Tư.

Tiếng bước chân vang lên, trong nháy mắt Tô Dĩnh Tư đã xuất hiện trong đại sảnh. Tô Dĩnh Tư không trang điểm hay hóa trang làm cho hai mắt tôi tỏa sáng, hai lần gặp trước đã qua hóa trang, mà bây giờ, Tô Dĩnh Tư chỉ mặc bộ quần áo thể thao ở nhà, mái tóc có một cái trâm cài đằng sau, làm cho người ta có cảm giác mới mẻ vô cùng.

“Ha hả, là cha không đúng.”

Tô Viên Triều nhìn thấy con gái tới giải vây cho mình, nên cười nói.

Tôi và Đỗ Tiểu Uy được an bài ở trong phòng khách tầng dưới, Tô gia cũng coi trọng chúng tôi, an bài cho mỗi người một phòng riêng.

Buổi tối tôi gọi điện thoại cho Triệu Nhan Nghiên, hỏi thăm tình hình học tập của nàng.

“Có tin tức của nàng không?”

Tôi trầm mặc một hồi hồi.

“Không có, hôm nọ bác Diệp tới nhà em đánh cờ, em đã thử dò hỏi qua, hình như là bác ấy không biết chuyện này, chỉ biết là Diệp Tiêu Tiêu đột nhiên quyết định muốn đi học nghiên cứu sinh.”

Triệu Nhan Nghiên thở dài nói.

“Quên đi, một ngày nào đó sẽ gặp lại, anh không tin cả đời này nàng không về nhà.”

Tôi nói.

“Đâu có ai như anh, tại sao anh không chủ động đi tìm nàng?”

Triệu Nhan Nghiên chất vấn.

“Tìm nàng? Tìm thế nào?”

Tôi cười khổ nói, chẳng lẽ lại đi tới nhà Bác Diệp hỏi thăm? Bọn họ không sinh nghi mới lạ, nếu như bọn họ biết tôi cưỡng gian con gái bảo bối của họ, không đánh chết tôi mới lạ!

“Ha hả, vậy thì xem anh có muốn tìm hay không mà thôi!”

Triệu Nhan Nghiên thần bí nói.

“Chẳng lẽ em có cách?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Đương nhiên là có rồi, phải xem lão bà của anh là ai chứ, là một người vợ cả, em đương nhiên phải biết những việc của tiểu lão bà.”

Triệu Nhan Nghiên đắc ý nói.

“Nhan Nghiên, mau nói cho anh biết, nàng hiện giờ đang ở đâu?”

Tôi có chút ít kích động hỏi. Dù sao trong khoảng thời gian này chuyện đó vẫn như một khối đá lớn đặt ở trong lòng của tôi.

“Ha hả, thấy anh vội vã như vậy, có phải nàng rất trọng yếu với anh hay không?”

Triệu Nhan Nghiên có chút u oán nói.

“Đúng...”

Tôi mới nói được như vậy, thì đã ý thức được chuyện có gì đó không đúng, cho nên vội vàng bổ sung nói:

“Đương nhiên, mỗi người phụ nữ đối với anh đều rất trọng yếu, nhưng em là người trọng yếu nhất.”

“Hừ hừ, coi như anh có tấm lòng.”

Triệu Nhan Nghiên nghe xong hài lòng nói:

“Bây giờ, em sẽ đọc cho anh số di động của nàng, cầm bút mà ghi lại, số là 139XXXXXXX, có bao nhiêu số, anh lặp lại một lần xem nào.”

“139XXXXXXX, được rồi, anh đã nhớ.”

Thật ra thì tôi không cần thiết phải ghi lại, bởi vì trí nhớ của tôi rất kinh người, nó là một loại năng lực đặc thù mà tôi cũng không biết.

“Nhưng mà làm sao em biết được?”

Tôi có chút kỳ quái.

“Em nói chuyện với bác Diệp, nói em rất quý Cô Diệp, nên muốn cùng nàng nói chuyện.”

Triệu Nhan Nghiên khúc khích cười nói.

Tôi ngạc nhiên, như vậy cũng được ư, xem ra cô bé này đúng là người làm việc rất tốt.

Chúng tôi còn nói một số chuyện yêu đương thăm thiết, sau đó tôi cúp điện thoại.

198. Chương 196 :phiền Toái Tới (1)

Lúc ấy tôi chỉ có cảm giác mình đang ở nhà, ngủ quên, nên dậy muộn, bị mẹ tôi đánh thức!

Cho nên tôi mơ màng, lảo đảo đi tới bên cửa, sau khi mở cửa phòng, tôi nói: “mẹ, để cho con ngủ một lát nữa thôi...”

Vừa nói, tôi vừa xoay người mơ màng đi về phía giường của mình.

“Mẹ ?”

Một giọng nói ngọt ngào mang theo thanh âm kinh ngạc truyền vào trong tai của tôi, tôi giật mình, cơn buồn ngủ cũng bị đẩy bay.

Đây không phải là tôi mẹ! Tôi đột nhiên nhớ tới, bây giờ tôi là vệ sĩ của đại minh tinh!

Tôi lúng túng xoay người lại, nhưng lập tức nghĩ tới một vấn đề tương đối nghiêm trọng!

Chính là lúc này tôi chỉ mặc có một cái quần con! Nghĩ tới đây, tôi vội vàng vọt tới bên giường, cầm lấy cái chăn quần ngang hông, động tác liền mạch, nhanh chóng vô cùng.

Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, thì tôi thấy Tô Dĩnh Tư mặt đỏ hây hây, đang ở cửa cười cười.

“Chuyện này...chuyện này, tôi còn đang tưởng mình ở nhà.”

Tôi lúng túng nói.

“Thật không nhận ra, anh lớn như vậy rồi, mà vẫn còn ở chung nhà với mẹ.”

Tô Dĩnh Tư nói đùa.

Cái gì mà ở chung nhà với mẹ? Hiện tại tôi mới là học sinh cấp 3? Mà cô cũng đang ở cùng nhà với cha cô hay sao!

Nhưng mà tôi đoán nàng không biết tôi là học sinh cấp 3, giả làm vệ sĩ của nàng, bởi vậy tôi nói:

“Tiểu thư, chúng tôi là người nghèo, làm gì có tiền mua nhà, cho nên mới phải đi làm vệ sĩ cho cô!”

“Anh...!”

Tô Dĩnh Tư không nghĩ tới tôi lại dám phản bác nàng.

Nên biết rằng hiện giờ thân phận của tôi là vệ sĩ của nàng, nói cách khác nàng là bà chủ của tôi. Nhưng nàng lại thấy, tôi chẳng có chút cung kính nào như những vệ sĩ kia!

“Anh cái gì mà anh, tôi còn chưa mặc quần áo, chẳng lẽ cô cứ như vậy đứng ở trong phòng của tôi hay sao? Bản thân tôi thì không sao, nhưng nếu để cho giới truyền thông biết, đại minh tinh băng thanh ngọc khiết đứng chung phòng với một nam nhân mặc quần con, không biết họ sẽ viết những gì nữa!”

Tôi nhảy nhót tới giường, nói.

“A ——!”

Tô Dĩnh Tư lập tức hét lên một tiếng, đỏ mặt bỏ chạy.

Tôi cười hắc hắc, đại minh tinh cái gì, chỉ như một cô gái nhỏ, bị tôi lừa gạt mà thôi. Nhưng mà nếu tôi biết, Tô Dĩnh Tư đang nói cái gì, thì chắc chắn tôi sẽ giận sôi lên.

Tô Dĩnh Tư chạy ra khỏi phòng, nhưng trong miệng nhỏ giọng nói:

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người chú! Tôi còn chưa được thấy, mà anh đã thấy của tôi rồi, cho nên phải để tôi xem lại mới công bình? !!”

Đương nhiên, lời nói này tôi không thể nghe thấy, lúc này tôi còn đang ngắm nghía bộ quần áo âu phục màu đen mà Vương quản gia mang tới cho tôi ngày hôm qua.

Tôi đoán nó được dựa theo vóc người của tôi để làm, sau khi mặc vào thì vô cùng thoải mái, sợ cacbon tổng hợp có khác.

Sau khi mặc xong, tôi xoay người ngắm mình trong gương, trời ạ, sao lại giống như một lão đại của xã hội đen vậy!

Thật không biết Tô gia này nghĩ gì, mà lại may đồ chường mắt như vậy, đúng là thiếu suy nghĩ, mặc như thế này, chưa ra khỏi cửa, người ta đã phát hiện ra mục tiêu rồi!

Tôi cởi quần áo xuống, ném qua một bên, sau đó mặc bộ quần áo của tôi vào. Khi xoay người ra cửa phòng, chưa bước được hai bước, đã thấy Tô Dĩnh Tư ở phía xa xa đứng đợi

” Tô tiểu thư, cô tìm tôi có chuyện gì phải không?”

Tôi bất đắc dĩ nói.

Mới sáng sớm đã chạy tới, khẳng định là có chuyện không tốt.

Quả nhiên, Tô Dĩnh Tư cười tươi như hoa, nói:

“Lưu Lỗi, một tuần lễ rồi tôi không đi ra ngoài dạo phố, hôm nay anh cùng tôi đi ra ngoài!”

Tôi ngất, có làm không vậy? Tôi tới nơi này làm vệ sĩ, chứ không có trách nhiệm đi theo người ! Tôi giờ tay nói:

“Thật xin lỗi, Tô tiểu thư, tôi không biết chuyện cô không đi dạo một tuần lễ có quan hệ gì với tôi.”

“Đương nhiên là có quan hệ, gần đây người nhằm vào tôi rất nhiều, tôi không dám một mình ra cửa, bây giờ anh là vệ sĩ của tôi, tôi đi đâu thì anh phải có trách nhiệm đi theo bảo vệ tôi.”

Tô Dĩnh Tư lời nói rất hùng hồn.

Dường như nàng nói rất có lý, nhưng mà tôi lại hiểu là, làm vệ sĩ chỉ trong một số trường hợp như biểu diễn..., không nghĩ tới ngay cả đi dạo phố cũng phải bắt tôi đi hay sao.

Nhưng mà tôi cũng không có cách nào khác, dù sao người ta cũng nói có tình có lý, mà có khi ngay cả đi WC, người ta cũng bắt tôi đi theo?

Hắc hắc, tôi cười dâm. Nhưng mà đây cũng chỉ là nghĩ thôi, chứ chuyện xấu như vậy tôi không bao giờ làm. Nếu không lần đó tôi đã công thành đại minh tinh này rồi.

“Được, dù sao cô cũng là bà chủ của tôi.”

Tôi lười biếng nói.

“Hừ, có chuyện gì sao? Ra vẻ, có bao nhiêu người muốn hẹn bốn tiểu thư đi dạo phố, đi cùng với anh là vinh hạnh cho anh đó!”

Tô Dĩnh Tư trợn mắt nhìn tôi một cái nói.

“Được, được, tôi hạnh phúc tới chết, được chưa?”

Sắc mặt của tôi không đổi, nói.

“Sao anh lại nói hạnh phúc tới chết? Cứ làm như tôi thiếu tiền anh không bằng.”

Tô Dĩnh Tư không cao hứng nói.

“Vậy cô muốn tôi như thế nào, chẳng nhẽ nhe răng cười ha ha hay sao? Vậy cũng tốt, Vậy thì tôi sẽ cao hứng cho cô xem: ”Wow ha ha ha!”

“Thật đáng ghét!”

Tô Dĩnh Tư cả giận nói:

“Còn cười nữa là tôi khấu trừ tiền lương của anh.”

Cô gái nhỏ này thật đáng yêu, nói thật, tôi còn chưa để chút tiền ấy vào trong mắt, nhưng cũng ngậm miệng lại.

“Tự mình chuẩn bị một chút, sau đó 10 phút nữa đợi tôi ở bãi đậu xe sau biệt thự!”

Tô Đình Tư ra lệnh, nói xong xoay người rời đi.

Chuẩn bị một chút? Nàng muốn tôi chuẩn bị cái gì, tôi đâu còn phải là cô bé, ra cửa đâu cần hình tượng gì.

Nhìn đồng hồ trên tay một chút, mới chỉ hơn 7h, chắc là Tiểu Uy vẫn chưa dậy, tôi thuận tiện gõ cửa phòng hán một chút, nhưng chỉ ngay sau đó, cửa phòng đã mở ra, Tiểu Uy ăn mặc chỉnh tề đứng ở trong phòng! Trên người hán chính là một âu phục màu đen!

“Chào buổi sáng, sư thúc tổ!”

Tiểu Uy hưng phấn nói.

“Không phải đã bảo người không được gọi ta là sư thúc tổ nữa hay sao?”

Tôi nhướng mắt nói.

Cái từ xưng hô này đúng là tôn kính, nhưng người khác lại tưởng tôi bị tâm thần.

“Ở đây đâu có người ngoài.”

Tiểu Uy giảo hoạt nói.

“Không có cũng không được, nếu gọi nữa là ta không dạy công phu cho!”

Tôi uy hiếp nói.

“Đừng...đừng... Lưu ca, là tôi sai rồi! Tôi không dám nữa”.

“Ha hả, tốt lắm, mau đi theo ta, Tô tiểu thư muốn đi dạo phố.”

Tôi cười mắng.

“Dạ, được.”

Tiểu Uy gật đầu nói.

Tôi quan sát sắc mặt của Tiểu Uy một chút, thấy hán rất tự nhiên, xem ra việc đi dạo phố với chủ nhân, hán cũng làm không ít rồi

Khi tôi với Tiểu Uy tới bãi đỗ xe, thì Tô Đình Tư đã ở bên cạnh một chiếc Ferrari màu đỏ chống nạnh chờ chực.

“Tại sao lại chậm như vậy, còn chậm hơn cả so với ốc sên.”

Tô Đình Tư không nhịn được nói.

Tôi ngất, chuyện này cũng không đoán ra hay sao. Tôi và Tiểu Uy mới tới nơi này, đâu có biết bãi đỗ xe ở nơi nào đâu, đang kiếm người hỏi, thì thấy một chiếc xe vệ sinh đi tới, chắc chắn là nó phải đi tới bãi đỗ xe, nên đi theo.

Sau khi tôi đi theo sau cái xe này, nhưng nó chỉ đi tới sau hòn gổ sơn thì dừng lại, từ trên xe nhảy xuống 1 nam 1 nữ, mặc quần áo lao động, bắt đầu ôm nhau, gặm nhấm.

Thật không ngờ đây là một cuộc dã chiến vụng trộm ! Nhưng chuyện này sao có thể nói với Tô Đình Tư được cơ chứ!

Tô Đình Tư thấy tôi không nói lời nào, còn tưởng rằng tôi đuối lý, tiếp tục dạy dỗ:

“Hừ, cẩn thận một chút, nếu không tôi sẽ khiển trách tới công ty của anh.”

“Tô tiểu thư, nếu cố không hài lòng, thì lúc nào cũng có thể xa thải tôi.”

Tôi có chút mất hứng nói.

Ngay cả người làm trong nhà còn không quản lý tốt, lại còn ở đây khua tay múa chân.

“Anh...”

Tô Dĩnh Tư vừa định tức giận, bỗng nhiên chớp mắt một cái, có chút giảo hoạt nói:

“Buổi sáng hôm nay, có người gọi tôi là...”

“Khụ —— khụ ——! Được rồi, lần sau chúng tôi sẽ chú ý.”

Tôi vội vàng nói.

Tô Dĩnh Tư giống như đã tóm được tóc của tôi, hưng phấn vô cùng. Chỉ vào chiếc Ferrari nói:

“Có biết lái xe không, anh làm tài xế cho tôi.”

“Tôi sao?”

Tôi chỉ vào chính mình hỏi.

“Nói nhảm, chẳng nhẽ tôi nói chuyện với không khí!”

Tô Dĩnh Tư nói.

Không phải chứ? Tôi là một đại nam nhân mà lại đi lái Ferrari màu đỏ? Người khác không coi tôi là tiểu bạch kiểm mới là lạ.

“Vậy hẳn làm sao bây giờ?”

Tôi chỉ vào Đỗ Tiểu Uy hỏi, do chiếc xe này chỉ có hai chỗ.

“Nếu anh muốn ôm hẳn cùng đi, thì tôi cũng không có ý kiến.”

Tô Dĩnh Tư cười hì hì nói.

“Huynh đệ, xin lỗi, cậu chạy theo xe vậy.”

Tôi vỗ vỗ bả vai Đỗ Tiểu Uy nói.

“A? Là tôi sao?”

Đỗ Tiểu Uy kinh ngạc nhìn tôi.

“Không sai, chẳng lẽ tôi nói chuyện với không khí?”

Tôi cười xấu xa nói.

Ha ha, xem ra cảm giác chinh người thật là thoải mái a.

Đỗ Tiểu Uy tỏ vẻ vô tội, sắp khóc. Muốn phản bác, nhưng mà thân phận của tôi còn cao hơn sư phụ hẳn một bậc, nên đành phải nhẫn nhịn.

Tôi nhìn bộ dạng Đỗ Tiểu Uy như vậy, cười nói:

“Ở bên kia còn có một chiếc xe Bullet, có nhìn thấy không có? Ngày hôm qua Trương Mạnh Quân ngồi ở trong đó? Một lát nữa bọn họ sẽ khăng định bám theo, cậu ngồi xe đó cũng được.”

Tiểu Uy nghe nói không phải chạy, liên tục không ngừng gật đầu.

“Lên xe đi.”

Tô Dĩnh Tư liếc tôi một cái nói:

“Tại sao anh không mặc quần áo đã phát cho anh?”

“Àu phục? Tôi xin! Mặc vào trông như một tên xã hội đen, như vậy mà cũng đòi cùng đi dạo phố hay sao?..”

Tôi cười nói.

“Cũng không nhất định phải như vậy...”

Tô Dĩnh Tư biết tôi nói rất đúng nhưng vẫn không nhận được phản bác.

“Ha hả, đúng, cũng có rất nhiều người coi tôi là xã hội đen, cho nên sẽ không dám tới gần.”

Tôi nói.

“Hừ! Trở về sẽ khấu trừ tiền lương của anh.”

Tô Dĩnh Tư uy hiếp nói.

Tôi cười khan hai tiếng, kéo cửa xe ra, ngồi vào.

“Uy, anh tại sao lại vậy chứ? Chẳng nhẽ không hiểu cái gì là phong độ thân sĩ hay sao? ! Tại sao lại không biết mở cửa cho nữ giới!”

Tô Dĩnh Tư tức giận nói.

Tôi bắt đắc dĩ đưa tay đẩy cửa bên phụ lái ra, nói:

“Lên đây đi!”

Tô Dĩnh Tư dậm chân, tức giận nói:

“Làm gì có ai có thái độ như vậy, tôi quyết định khấu trừ tiền lương của anh!”

“Cô có lên không? Không lên là tôi về đó.”

Vừa nói, tôi làm bộ như sắp đứng dậy.

Tô Dĩnh Tư hừ lạnh một tiếng, phẫn nộ lên xe. Sau khi đóng cửa xe lại, vẫn không quên trừng mắt nhìn tôi một cái.

Chuyện này đúng là buồn cười, tôi lại đi so đo với cả một cô bé, từ sau khi sống lại tới nay, thì đây có lẽ là lần đầu tiên?

Không đúng, còn có một Diệp Tiêu Tiêu nữa, nàng cũng rất thích cãi nhau với tôi.

Nghĩ đến Diệp Tiêu Tiêu, trong lòng của tôi không khỏi run lên, trong đầu lại hiện ra số điện thoại mà Nhan Nghiên đưa cho tôi.

Có nên gọi điện thoại cho nàng hay không đây? Nhưng trước khi đi nàng viết thư để lại, chứ không gọi điện thoại cho tôi, tôi nghĩ là nàng còn chưa dám đối mặt. Cứ chờ một thời gian nữa rồi gọi cũng được. Nghĩ tới đây, tôi thầm thở dài một hơi.

“Sao vậy, tức giận ư? Hẹp hòi như vậy, tôi không khấu trừ tiền lương của anh nữa, trông bộ dáng than thở của anh kìa! Không sao đấy chứ?”

Tô Dĩnh Tư nhìn tôi kỳ quái nói.

“Không có chuyện gì...”

Tôi lắc đầu nói:

“Đi đâu bây giờ?”

“Chúng ta đến phố buôn bán đi.”

Tô Dĩnh Tư suy nghĩ một chút nói.

“Phố buôn bán? Nó ở chỗ nào?”

Tôi lần đầu tiên tới Tô Châu, nên chẳng biết cái phố buôn bán ở chỗ nào, mặc dù có xem bản đồ, nhưng mà phố buôn bán rất nhiều, ai biết cái phố đó là cái nào.

“Ngốc không chịu được, đương nhiên ở Huyện Diêu Quan rồi!”

Tô Dĩnh Tư nói.

Huyền Diệu Quan? Chỗ này đương nhiên là tôi biết, nhưng đây chẳng phải là khu di tích danh lam thắng cảnh hay sao, nhưng tôi cũng không hỏi nhiều, găt đầu khởi động xe.

Ferrari quả nhiên là mạnh hơn chiếc Jetta của tôi nhiều, có lẽ sau khi trở về, tôi phải mua 1 chiếc xe tốt.

“Này, anh có biết lái xe không đấy!”

Tô Dĩnh Tư hờn dỗi nói.

Tôi vốn quen lái chiếc Jetta của tôi, cho nên khi khởi động phóng rất nhanh, nhưng đây lại là chiếc Ferrari, động cơ rất mạnh, cho nên phải phanh gấp lại, làm cho Tô Dĩnh Tư hờn rồi.

“Đúng là nhiều thói xấu!”

Tôi nhỏ giọng cắn môi nói.

“Anh nói gì?”

Tô Dĩnh Tư tai thính, lập tức nghe được tôi đang nói cái gì.

“Không có gì...”

Tôi không muốn cùng nàng cãi nhau.

“Không có gì là sao, tôi rõ ràng nghe thấy được.”

Tô Dĩnh Tư không buông tha nói.

“Không có gì chính là không có gì!”

Tôi nói.

“Không thể nào, anh nhất định phải nói.”

Tô Dĩnh Tư nói.

“Tôi nói cô nhiều lông (1), được hay chưa!”

Tôi đột nhiên có ý nghĩ muốn đùa nàng.

(1): Thói xấu, cũng có nghĩa khác là mao : lông

“Nhiều lông? Cái gì nhiều lông?”

Lúc này đến phiên Tô Dĩnh Tư nghi hoặc, lúc này nàng mới chỉ nghe loáng thoáng, nhưng có lẽ chính là câu nói này.

“Hỏi nhiều như vậy làm gì!”

Tôi nói.

“Không được, anh nhất định phải nói!”

Tô Dĩnh Tư muốn truy rõ nguồn gốc vấn đề.

“Chính là phía dưới của cô nhiều lông!”

Tôi cười xấu xa nói:

“Hài lòng chưa?”

“Cái gì... A? Anh đáng ghét!”

Mặt của Tô Dĩnh Tư lập tức đỏ lên như quả táo, nàng đang nhớ lại tình cảnh lúc trước ở khách sạn Tân Giang, hẳn đã nhìn thấy mình hay chưa?

“Lưu manh!”

Tô Dĩnh Tư thiếu chút nữa nổ phổi, nàng vung quả đấm nhỏ lên, đấm vào người của tôi.

Đúng lúc lại nện vào cánh tay tôi, mà xe Ferrari lại vô cùng nhạy cảm, nó đột nhiên quẹo tay lái, đâm thẳng vào chiếc xe tải đi ngược chiều.

“A ——!”

Tô Dĩnh Tư bị dọa cho sợ hãi hét to lên.

Bây giờ có dầm phanh cũng không còn ý nghĩa gì nữa, chiếc xe tải kia tốc độ không chậm, không thể nào phanh lại kịp.

Tôi vươn tay, đẩy cửa xe, nhưng nó lại không động đậy. Lúc này tôi mới nhớ tới, loại xe như Ferrari khi xe chạy đều tự động khóa cửa xe.

Nhưng mà tình huống như vậy, đối với tôi chẳng có chút nguy hiểm nào cả, kể từ sau khi tôi sống lại, có một năng lực đặc thù đó là làm cho mọi vật chậm lại.

Sau khi tập trung tinh thần lực, mọi vật bên cạnh đã chậm lại, tốc độ như y một con rùa bò.

Tôi một cước đá văng cửa xe Ferrari, mặc dù tôi hoàn toàn có thời gian mở cửa, nhưng cái xe này đâu phải của tôi, cho dù có hỏng, tôi cũng không đau lòng.

Tôi một tay kéo Tô Dĩnh Tư từ trên xe xuống, nằm sấp xuống bên đường. Máy động tác liên tiếp này, đối với người khác có lẽ bằng tốc độ ánh sáng, nhưng đối với tôi thì lại như bình thường.

Sau khi kéo Tô Dĩnh Tư thoát khỏi nguy hiểm, thì mọi vật lại phục hồi như cũ, chỉ nghe một tiếng ầm, chắc chắn là chiếc xe Ferrari đã hỏng rồi.

Tôi quay đầu lại nhìn, quả nhiên chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ đã biến thành đồng sắt vụn, thân trước hoàn toàn biến dạng. Vậy mà chiếc xe tải lại chẳng có hư tổn gì.

Giờ phút này, Tô Dĩnh Tư còn đang kinh hồn, thở hổn hển, nhưng không ý thức được tư thế mập mờ giữa hai chúng tôi, giống như tư thế nữ trên nam dưới trong truyền thuyết.

Tôi cũng thích thú hưởng thụ, tiện nghi cho không, ai lại không chiếm, tôi cảm thấy hai nữ phong mềm mại. Không phải chứ, cô gái này mới nhìn thì có ai bảo ngược lớn, nhưng tại sao lại đây độn như vậy, thật đúng là không thể nhìn bề ngoài!

“Wow ta ngất, đã hỏng rồi!”

Lúc này, phía trước truyền tới một âm thanh vô cùng hưng phấn.

Tô Dĩnh Tư nghe thấy có người nói chuyện, lập tức tỉnh táo lại, nhìn thấy nàng đang nằm dưới thân thể của tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên, hơi chút giãy giụa, nhưng đâu có nhúc nhích được tý nào đâu.

Tôi thấy Tô Dĩnh Tư đã phục hồi tinh thần lại, vội vàng bò dậy từ trên người của Tô Dĩnh Tư dậy, nhìn thấy hai tài xế phía sau đang soi mói chiếc Ferrari của Tô Dĩnh Tư.

“Mẹ kiếp, chạy xe mà lại ngu như vậy, còn dám chạy ngược chiều, lão tử đừng chết mà!”

Một tài xế xe tải mắng.

“Cũng may là bọn họ cơ trí, chạy kịp, chứ không thì cũng biến thành một đồng bầy nhảy như chiếc xe này!”

Một tài xế khác gian trá cười nói.

Tô Dĩnh Tư nghe thấy thì nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không dám phát tác.

Mình là một đại minh tinh, mọi hành động đều khiến người khác chú ý, lần này ra ngoài cho dù đã đeo kính râm, nhưng nếu cũng hai tài xế này cãi nhau, thì sẽ khó mà thoát được khứu giác linh mẫn của đám ký giả

Tôi có chút hả hê nhìn Tô Dĩnh Tư, dù sao xe cũng không phải là của tôi, đụng hỏng thì cũng chẳng sao, chuyện vốn là nàng không đúng, đổ tại ai được cơ chứ.

Tô Dĩnh Tư thấy tôi không giúp nàng, ngược lại còn ở một bên vụng trộm cười, giận đến mức phổi cũng muốn nổ tung, khuôn mặt xanh mét, đi tới trước mặt của tôi, nhưng không dám lớn tiếng nói:

“Anh là vệ sĩ do tôi dùng tiền thuê về, tại sao khi xảy ra chuyện không giúp tôi, mà lại đứng ở đây cười?”

“Tôi tiểu thư, chuyện này là chúng ta phạm luật, tôi làm sao giúp chò được!”

Tôi thành thật nói.

Nói thật ra, hai tài xế này cũng đáng giận, có thể thấy được là bọn họ cố ý dâm vào, nếu là lúc bình thường, tôi đã sớm ném hai người này tới tận Thái Bình Dương.

Nhưng mà chuyện hôm nay đâu có liên quan gì tới mình, tôi đang muốn dùng chuyện này, giáo huấn Tô Dĩnh Tư không có đạo lý một chút.

Tô Dĩnh Tư cắn cắn đôi môi, lời nói của tôi nàng không cách nào phản bác được, nhưng lại càng làm cho nàng thêm tức giận, không đợi tôi kịp phản ứng, Tô Dĩnh Tư đã giơ chân lên, dẫm luôn vào chân của tôi.

Sau đó nàng đắc ý vô cùng, ý nói đây chính là hậu quả của việc chọc giận boss tiểu thư!

Tô Dĩnh Tư dẫm một cước này, tuy có dùng sức, nhưng có làm thương tổn gì tôi đâu, tôi đã luyện tập những công pháp do Cước Nha Tử dạy tôi, làm cho thân thể trở nên cứng rắn, dùng lời nói của Cước Nha Tử, thì ngoại trừ bom nguyên tử, chứ chẳng còn thứ nào khác làm thương tổn được tôi.

Nhưng mà lúc này tôi lại giả bộ rất đau, để cho Tô Dĩnh Tư khoái chí một chút, cho nên tôi lại càng biểu diễn, làm cho khuôn mặt ngày càng trở nên thống khổ.

Tô Dĩnh Tư thấy sự trừng phạt của mình có hiệu quả, nở nụ cười rất tươi.

Nhưng mà hai tài xế kia lại cho là chúng tôi sợ họ, cho nên càng nói nhiều hơn, thậm chí làm sự tình càng nghiêm trọng hơn.

“Hừ, đúng là người có tiền, xe bị đụng nát rồi mà vẫn không quên nói chuyện yêu đương!”

Một tài xế xe tải nói.

“Đúng vậy, lão tử nếu có tiền, thì lão tử cũng vui đùa với mấy cô bé một chút! Ai? Lão Dương, nhìn cô gái kia giống như một minh tinh đã đóng phim...tên là gì nhỉ?”

Một tài xế xe tải khác nói.

“Ừ đúng vậy, lão La, hình như tên là...tên là gì nhỉ, con của tôi còn dán đầy tranh ảnh ở trong phòng, có một lần tôi bắt gặp con tôi dùng hình này để tự sướng, tôi hỏi nó, nó nói là...”

Tài xế xe tải tên là Lão Dương nói.

199. Chương 197 :phiền Toái Tới (2)

Lão Dương chợt nhớ ra, vỗ đầu mình một cái, nói.

“Tô Dĩnh Tư? Đây chẳng phải là đại minh tinh đang nổi tiếng hay sao! Ha hả, nói ra sợ ông chê cười chứ, có hôm tôi còn mơ được lên giường với nàng!”

Lão La cười dâm nói:

“Nhưng mà nghe nói, kể từ khi cô nàng này xuất hiện tới nay, cũng chưa có chuyện xấu gì, thật là lợi hại!”

“Quên đi, có khi đã được một đại phú hào nào đó bao trọn, nếu như có một người như vậy làm tình nhân, thì làm gì có tòa soạn nào dám đăng tin vớ vẩn chứ!”

Lão Dương khoát tay nói.

“Điều này cũng đúng! Chờ Lão Tử khi lão tử có tiền rồi, cũng bao nàng!”

Lão La nói.

“A? Ông xem người này có phải là Tô Dĩnh Tư không, tại sao tôi lại thấy không giống?”

Lão Dương nhìn chằm chằm vào Tô Dĩnh Tư ở bên cạnh tôi, mê đắm nói.

“A? Không phải hay sao, để tôi!”

Lão La vừa nói, vừa đi tới chỗ chúng tôi.

Tô Đình Tư đứng bên cạnh tôi, bị mấy lời ô uế của hai người này làm cho tức giận tới run người, thấy hai người này đúng là được đằng chân lân đằng đầu, thì nàng sợ hãi, vội nép vào phía sau tôi, dùng ánh mắt cầu xin.

Tôi bắt đắc dĩ thở dài, xem ra tôi không ra mặt thì không được rồi.

Tôi trừng mắt liếc lão La đang muốn đến gần, lạnh lùng nói:

“Nếu không muốn chết, thì mồm miệng sạch sẽ một chút.”

Lão La sững sốt, không nghĩ tới một người vóc như thư sinh lại lên tiếng, nhưng cho dù vậy thì hắn cũng khinh thường!

Hắn và lão Dương suốt ngày đều vận chuyển hàng hóa. Thân hình cao lớn vạm vỡ, giờ phút này thấy tôi dám công khai khiêu khích, đương nhiên cảm thấy mất mặt, cho nên lớn tiếng nói:

“! Thằng nhãi kia, mày là thằng nào? Tại sao dám nói Lão Tử như vậy! Lão Tử sẽ cho người ném thử cảm giác chết... Không đúng, là sống không bằng chết!”

Lão Dương thấy chúng tôi xảy ra xung đột, cũng đã chạy tới tham gia náo nhiệt, giờ quả đắm lên thị uy, nói với tôi:

“Tiểu tử. Mày có tiền thì ở nhà mà nuôi tình nhân, đừng có lái xe ra ngoài được làm bộ kiêu ngạo, hừ hừ, Lão tử sẽ cho mày ném thử cái gì mới là kiêu ngạo đó!”

Tôi khinh miệt nhìn hai người La, Dương, đánh ngã họ, tôi không cần tới 1 giây đồng hồ! Nhưng mà tôi khinh thường không thêm cũng bọn họ động thủ. Tôi chỉ lặng lặng nhìn bọn họ một lượt, rồi nói:

“Tốt nhất là nên báo cảnh sát.”

Nói xong tôi liền đi tới cỗ xe Ferrari. Lúc này điện thoại di động, giấy tờ vẫn ở trong xe không kịp mang ra ngoài.

Hai người La, Dương thấy tôi muốn báo cảnh sát thì cho là tôi sợ, càng thêm không chút kiêng kỵ cười như điên, nói:

“Ha ha, báo cảnh sát? Người có tiền cũng muốn tìm cảnh sát ư? Ha ha ha! Được, chờ cảnh sát tới đây, lão tử xem trách nhiệm thuộc về ai! Lão Tử còn muốn chúng mày sửa xe cho tao đấy!”

Tôi không để ý tới hắn, đi thẳng tới bên cạnh chiếc Ferrari, cửa xe đã bị biến hình nghiêm trọng, tay lái bị xoắn lại, mà đồng giấy tờ, điện thoại lại để bên trong, theo lý thuyết thì không cách nào lấy ra được.

Hai người La, Dương thấy kiệt tác của mình thì càng hả hê, cười như điên nói:

“Có lấy được ra không? Có cần tao kéo xe ra giúp hay không?”

“Không cần.”

Tôi không quay đầu lại nói.

Tôi hít sâu một hơi, hai tay dùng sức cầm vào cửa xe. Tôi nhẹ nhàng kéo một cái, cửa xe đã trở lại bình thường, sau đó tôi đưa tay lấy đồng giấy tờ, xoay người lại, đắc ý nhìn hai người La, Dương nói:

“Đúng rồi, các người muốn cho tôi sống không bằng chết hay sao? Nói thật, tôi cũng đang muốn biết cảm giác đó là gì.”

Hai người La, Dương há to miệng, không biết nói gì nhìn cái cánh cửa xe, mà người được gọi là Lão Dương kia còn chưa tin, hắn chạy tới cửa xe, dùng sức kéo, nhưng bất hạnh thay là cửa xe không động đậy.

Tôi cười cười đi tới chỗ Lão Dương, nói:

“Sao vậy, sao còn chưa bắt đầu? Tôi đang muốn biết cảm giác sống không bằng chết thế nào đấy?”

“Mày..mày muốn làm gì?”

Lão Dương hoảng sợ nhìn nhìn tôi, nhanh chóng lùi lại phía sau, run rẩy nói:

“Mày...mày đừng có tới đây...”

“Sao vậy, mau bắt đầu đi?”

Tôi làm như chẳng biết gì, cười cười, nói.

“Lão... Lão La, mau tới giúp tôi...”

Phía sau lão Dương là chiếc xe Ferrari, mắt thấy không còn đường lui, thì bắt đắ dĩ phải cầu viện.

Nhưng mà lão La làm sao dám tới đây giúp hấn cơ chứ! Lúc này hấn trốn còn không kịp, vốn tưởng rằng người trước mắt này chỉ là một công tử dễ bắt nạt, nhưng lại bất hạnh gặp phải nhân vật ẩn nhẫn!

Thử nghĩ xem, cái cánh cửa sắt cứng như vậy còn bị hấn uốn cong, thì nếu như là mình, chẳng phải mình là bánh thịt vụn rồi hay sao!

Lão Dương thấy lão La không dám tới, chỉ đành nói:

“Mày...mày dám tiến thêm một bước, tao...tao sẽ báo cảnh sát!”

Tôi cười một tiếng nói:

“Được, tôi càng phải đỡ mất tiền điện thoại!”

Nói xong tôi không để ý tới hấn nữa, xoay người trở về bên Tô Dĩnh Tư.

Nhưng một điều bất hạnh là trên mặt Tô Dĩnh Tư lúc này hiện đầy ngôi sao, dùng vẻ mặt sùng bái nhìn nhìn tôi.

Tôi vươn tay, hươ hươ trước mặt nàng:

“Sao vậy? Bị dọa tới phát ngốc rồi hay sao?”

“Không có... Không có! Wow! Lưu Lỗi, anh quá phong độ, lúc nãy tôi còn tưởng anh đang diễn? Và tôi còn tưởng mình đang ở xưởng phim!”

Tô Dĩnh Tư khôi phục bình thường, hưng phấn nói.

“Tiểu thư, cô đừng có nằm mơ giữa ban ngày được không? Lúc nãy thiếu chút nữa cô đã chết đấy?”

Tôi trợn mắt nhìn nàng một cái nói.

“A!”

Tô Dĩnh Tư lúc này mới sợ hãi vỗ vỗ ngực nói:

“Nói như vậy thì lúc nãy là anh cứu tôi?”

“...”

Tôi ngất, nàng không phải là bị hù dọa đến ngốc rồi hay sao? Tôi tức giận nói:

“Tiểu thư, lúc nãy tại cô làm loạn, cho nên mới phát sinh tai nạn giao thông, mặc dù bảo vệ cô là trách nhiệm của tôi, nhưng cô cũng không nên đem tính mạng mình đi đùa như vậy chứ?”

“Hừ! Ai nói, chức trách của người vệ sĩ như các anh chẳng phải là vĩnh viễn chết trước chủ nhân hay sao?”

Tô Dĩnh Tư hừ một tiếng phẫn bác nói.

“Tôi xin, cô có phải là đóng phim nhiều quá hay không? Đó chỉ là trên phim tôi, trên thực tế lại có chuyện đó ư? Cô cho rằng cô là lãnh đạo cấp cao, hay tôi là quân nhân chuyên nghiệp?”

Tôi nhú nhú mày nói.

Tô Dĩnh Tư nhìn tôi một cái, đương nhiên là nàng không phản bác được, nhưng cũng không đồng ý với quan điểm của tôi, cho nên chỉ xem như tôi chưa từng nói gì.

“Tiểu thư, cô không có chuyện gì chứ?”

Bỗng nhiên, đội trưởng đội vệ sĩ Trương Mạnh Quân hét lớn.

Quả nhiên đã thấy chiếc xe Bullet đỗ lại gần ven đường, Trương Mạnh Quân mang theo đám người Lý Toàn chạy tới, phía sau hẳn là Đỗ Tiểu Uy.

“Tiểu thư, cô có bị làm sao không?!”

Trương Mạnh Quân chạy tới, đầu đầy mồ hôi nói.

“Tại sao lại không có chuyện gì, anh không thấy xe của tôi bị vỡ vụn như vậy ư!” Tô Dĩnh Tư chỉ vào chiếc Ferrari giống như sắt vụn, khiển trách:

“Lúc này các người ở đâu, tại sao lại tới chậm như vậy?!”

Tô Dĩnh Tư có thái độ không tốt với những vệ sĩ này cũng có nguyên nhân, gần đây Tô gia bị người ta tập kích, mà những vệ sĩ này lại chẳng có tác dụng uy hiếp gì cả, đám người tập kích kia muốn gì được nấy, thì làm sao Tô Dĩnh Tư không tức giận được cơ chứ!

Trương Mạnh Quân lúng túng nhìn chiếc xe Ferrari bị hỏng nặng, thì ý niệm đầu tiên của hẳn là, tài xế xe tải kia chắc chắn là do cừu gia phái tới!

Cho nên hẳn phát tay với Lý Toàn, hai người xông lên, lao thẳng về phía hai người La, Dương.

Trương Mạnh Quân đâm thẳng một quyền vào mặt của lão Dương, nhất thời làm lão Dương máu văng tung tóe.

Lão La bên kia cũng không tốt hơn, bị Lý Toàn tóm được, đâm thẳng vào một bả vai, hẳn đau quá kêu la oai oái.

Tôi không lên tiếng ngăn cản, hai người này lúc này đúng là có chút quá đáng, miệng đầy ô ngôn uế ngữ, vốn tôi khinh thường không thèm động thủ với họ, nhưng để hai người này trị cũng được.

“Người... Các người muốn làm gì?”

Lão Dương nhổ một bãi nước miếng mang theo đầy máu, hoảng sợ nhìn nhìn Trương Mạnh Quân. Nhưng bởi vì mặt hẳn đầy máu của lão Dương bắn lên, trông lại càng dữ tợn.

“Làm gì? Trong lòng mày còn không rõ hay sao? Nói đi, là ai phái các người tới?”

Trương Mạnh Quân chẳng chút nào nương tay, tát một cái vào mặt lão Dương, chát vắn.

“A... Hảo hán tha mạng! Không có ai phái chúng tôi đi... Là chúng tôi sai rồi, không nên đụng xe của hai người kia... Đại hán bỏ qua cho chúng tôi đi...”

Lão Dương ấp a ấp úng nói.

“Không có ai? Mày cho tao là kẻ ngu hay sao? Nhìn cái xe kia, thì biết là các người cố ý, các người không phanh xe, lại còn tăng tốc, chẳng phải là có dự mưu thì là gì!”

Trương Mạnh Quân đâu có tin lời lão dương nói, vừa thấy hẳn sống chết không thừa nhận, lại càng thêm tức giận, sút thẳng vào cái mũi của lão Dương, thiếu chút nữa làm hẳn bay lên không trung.

“Tôi... nói...”

Lão Dương đau đến cả người run lên, rất lâu sau mới nói được một câu:

“Tôi thấy bọn họ đi xe thể thao ngược chiều, cho nên tức giận, nghĩ thâm dù gì thì bọn chúng cũng phạm luật, cho nên tôi cố tình đâm...”

“Mẹ kiếp, mày còn không thừa nhận!”

Trương Mạnh Quân cho là hẳn đang kêu mình, tức giận gầm.

Lão Dương thiếu chút nữa quỵ xuống đất, trong lòng thầm mắng mình tại sao lại còn kiêu ngạo với những người có tiền, bây giờ thì tốt rồi, vệ sĩ của người ta coi mình bị cừu gia của hắn phải tới.

“Tôi không phải do người nào phải tới...”

Lão Dương dùng vẻ mặt đau khổ nói.

Trương Mạnh Quân còn đang muốn nói, thì còi cảnh sát đã vang lên, đây chính là việc Lão Dương báo cảnh sát lúc này.

Trương Mạnh Quân thấy cảnh sát tới, mặc dù không muốn, nhưng vẫn thả lão Dương ra.

“Là ai báo cảnh sát?”

Hai cảnh sát từ cảnh trên xe nhảy xuống, hỏi.

“Tôi... Tôi báo...” Lão Dương liền lẩn một vòng trên đất, rồi bò dậy.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Người cảnh sát này thấy trên mặt Lão Dương đầy máu, nhíu mày hỏi:

“Tại sao trên người anh toàn máu?”

“Tôi...”

Lão Dương vừa định nói là bị hai vệ sĩ kia đánh, nhưng là nhưng lại thấy ánh mắt giết người của Trương Mạnh Quân, thì lập tức nuốt ngược trở vào, ấp úng nói:

“Tôi... bị đụng xe.”

“A.”

Cảnh sát kia gật đầu, cũng không có tra cứu, hỏi:

“Có nặng lắm không? Có cần đi bệnh viện trước hay không?”

“Không cần, không cần!”

Lão Dương vội vàng nói.

“Nếu như vậy, theo chúng tôi về đội cảnh sát giao thông để xử lý đi!”

Người này nói với một người cảnh sát khác: ”

Tiểu Lý, Cậu đi chụp hình đi!”

Trương Mạnh Quân đi tới, rỉ tai với cảnh sát kia mấy câu. Người cảnh sát này ban đầu không tỏ vẻ gì, nhưng sau đó là kinh ngạc, rồi nhìn về phía phương hướng của tôi và Tô Đình Tư, nhưng sau đó vẫn đi tới, cung kính nói:

“Cô là... Tô Đình Tư tiểu thư?”

Tô Đình Tư sững sốt, nhưng chợt hiểu ra, Trương Mạnh Quân đã mang thân phận của mình nói với cảnh sát, đó là bởi vì mình là người của công chúng, nên không tiện tới cục cảnh sát. Nếu đã như vậy, thì cũng không cần thiết phải phủ nhận, mỉm cười gật đầu.

“Xin cô cho tôi xin một chữ ký, con gái tôi là fan của cô...”

Người cảnh sát kia móc ra một cuốn sổ ghi chép, nói

Tô Đình Tư nhận lấy cái bút, hơi chút chần chờ một chút, nhưng vẫn ký tên của mình vào.

Lúc này, người cảnh sát tên là Tiểu Lý đang chụp hình, thấy tình huống bên này, thì kích động hét to một tiếng, nói:

“Lão Trương, ở chỗ này không bắt người ta ký tên được...”

Nhưng mà lời còn chưa nói hết, Tiểu Lý cũng đã phát hiện, cô gái trước mặt là thần tượng của mình Tô Dĩnh Tư!

“Cô...cô...cô là Tô Dĩnh Tư!”

Tiểu Lý kích động vịn vào ngón tay, không biết nói gì cho phải, hẳn dù sao cũng mới chỉ 20 tuổi, thấy thần tượng của mình, thì sao không kích động cho được chứ!

Tô Dĩnh Tư thấy người này hét như vậy, cũng biết chuyện tình không tốt, quả nhiên thấy rất nhiều xe đều dừng lại bên đường nhìn sang bên này, dường như tò mò không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nếu như cứ tiếp tục như vậy, số lượng người tới đây xem đông hơn, thân phận bị bại lộ, thì rất khó có thể thoát thân!

Hai tài xế kia thấy Tiểu Lý hô to tên Tô Dĩnh Tư, thì trong lòng đã cảm thấy có chút không ổn! Lúc này còn chửi bới danh tiếng của người ta, bây giờ quả báo đã tới!

Nhìn thấy mấy vệ sĩ hung thần ác sát, thì trong lòng cầu nguyện, Tô Dĩnh Tư ngàn vạn lần đừng có nói chuyện này ra ngoài, nếu không thì bọn họ gặp tai ương rồi.

Tôi nhú mày, nhiệm vụ của tôi chính là bảo vệ sự an toàn của Tô Dĩnh Tư, mà tình huống bây giờ, thì có thể đưa lại tình thế không tốt, cho nên tôi tiến tới kê tai Tô Dĩnh Tư, nhỏ giọng nói:

“Trước hết đuổi vị cảnh sát này đi, sau đó rời khỏi chỗ này”

Tô Dĩnh Tư thấy tôi thân mật cùng nàng nói chuyện, trên mặt cứng nóng lên, trông lòng lại nghĩ tới cảnh ở trong khách sạn Tân Giang. Nghĩ tới đây, mặt của Tô Dĩnh Tư còn đỏ hơn.

Nhưng mà bây giờ không phải lúc suy nghĩ những điều này, Tô Dĩnh Tư hơi ngẩn người một chút, sau đó khôi phục dáng vẻ bình thường, nói với Tiểu Lý:

“Thật xin lỗi, vị này cảnh quan, tôi còn có việc phải đi trước một bước, lát nữa anh có thể nhận được album có chữ ký của tôi từ tay những vệ sĩ. Bọn họ sẽ phối hợp với đội cảnh sát giao thông các anh xử lý mọi chuyện sau tai nạn.”

Tiểu Lý vốn nghe thấy Tô Dĩnh Tư nói là muốn đi, trong lòng tràn ngập thất vọng, nhưng sau đó lại nghe có thể nhận được album có chữ ký của nàng, thì vui mừng

Nơi này thị phi không nên ở lâu, tôi vội kéo Tô Dĩnh Tư tới chiếc xe Bullet, nhưng lại không biết ai ở bên đường hô to một tiếng:

“Tô Dĩnh Tư! Người kia hình như là Tô Dĩnh Tư!”

Khi nghe thấy hẳn hô như vậy, tất cả những người bên đường đều nhìn lại hướng của tôi và Tô Dĩnh Tư, sau đó có một người lấy máy ảnh, điện thoại và sau đó là đồng loạt.

Khi chúng tôi chạy tới được cỗ xe Bullet, thì đã bị vây tới mức một giọt nước cũng không lọt. Chúng tôi lên xe, Đỗ Tiểu Uy đóng cửa

Nhưng làm sao có thể ngăn được những fans điên cuồng kia, rất nhiều người xông lên, vỗ vào cửa xe, trong miệng kêu to:

“Tô Dĩnh Tư! Tô Dĩnh Tư!”

Điều này đúng là làm tôi không cách nào dự đoán được, nếu lúc này lái xe, thì sẽ trở thành tội phạm giết người mất. Nhưng lúc này xuống xe thì lại càng không thể, có trời mới biết những fans điên cuồng này sẽ làm ra được việc gì.

“Chúng ta làm sao bây giờ?”

Tô Dĩnh Tư có chút bối rối hỏi.

“Làm sao bây giờ? Cô hỏi tôi, tôi biết hỏi ai ?”

Tôi hỏi ngược lại.

Làm sao tôi biết, kiếp trước tôi cũng là người của công chúng, nhưng tôi đâu có tới mức độ này.

“Tôi cũng chưa gặp tình huống này bao giờ!”

Tô Dĩnh Tư nhướng mày nói:

“Tôi không nghĩ tới sẽ phát sinh tình huống này, Trương Mạnh Quân nếu không đem thân phận của tôi nói ra, thì họ sẽ không phát hiện được.”

“Tiểu Uy, đưa bộ đàm cho tôi!”

Tôi nói.

“Bộ đàm gì?”

Tiểu Uy không hiểu.

“Thì chính là cái bộ đàm để liên lạc với bọn Trương Mạnh Quân ấy!”

Tôi giải thích.

“A, Lưu ca, anh nói là cái này ư!”

Tiểu Uy cầm chiếc bộ đàm ở bên hông, rồi đưa cho tôi.

Tôi nhận lấy bộ đàm, ấn phím 1 là gọi cho Trương Mạnh Quân, sau khi chờ một lát thì có âm thanh của Trương Mạnh Quân vang lên:

“Tôi là Trương Mạnh Quân, có chuyện gì xin mời nói.”

“Trương Mạnh Quân, tôi là Lưu Lỗi, tình trạng của chúng tôi ở bên này không ổn, Tô Dĩnh Tư đang bị các fan vây kín...”

Tôi nhìn bốn phía nói.

“Tôi cũng thấy rồi, nhưng cũng không có cách nào cả, nhân thủ không đủ, tôi đã xin chỉ thị của lão gia, xin người phái thêm một số nhân thủ tới đây.”

Trương Mạnh Quân nói.

“Không cần phải như vậy, cứ làm như lời tôi nói...”

Tôi cứ như vậy phân phó xuống.

200. Chương 198 :phiền Toái Tới (3) (chương 204 Theo Vd)

Người cảnh sát được Tô Dĩnh Tư ký tên do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu. Sau đó họ đi tới đám fans cuồng nhiệt, chỉ nghe Tiểu Lý lớn tiếng quát lớn:

“Người phía trước tránh ra, không nên cản trở cảnh sát phá án!”

“Phá án? Phá án gì! Chúng tôi muốn gặp Tô Dĩnh Tư!”

Có rất nhiều người nghi hoặc kêu lên.

“Chúng tôi hoài nghi người trên xe này giả mạo đại minh tinh Tô Dĩnh Tư! Cho nên xin mọi người tránh ra, chúng tôi muốn thi hành công vụ!”

Một người cảnh sát khác nói.

“Giả mạo ? Không thể nào, tại sao có thể giả mạo ! Nếu là giả mạo thì tại sao phải trốn chúng tôi?”

Có người lập tức phản bác.

“Bọn họ giả mạo, thì đương nhiên phải trốn tránh! Lúc này chúng tôi đã liên lạc với người đại diện của tiểu thư Tô Dĩnh Tư, Tô Dĩnh Tư tiểu thư bây giờ đang đóng phim, không thể nào xuất hiện ở chỗ này!”

Tiểu Lý vô cùng nghiêm túc nói.

“A? Là giả ư?”

Một người vây quanh bán tín bán nghi nói.

“Ôi trời, hóa ra là giả mạo, làm lão tử phải đợi lâu như vậy!”

Có một người u oán nói.

“Tôi đã sớm nhận ra, người này đâu phải là Tô Dĩnh Tư gì, nói mà các người không tin! Giờ thì sao, chẳng phải là hay ho rồi ư?”

Có một người đồng dạng nói, chẳng cần để ý tới hần lúc này cũng là một trong những người vui mừng nhất.

“Ai, đúng là phí sức, không bằng về nhà ngắm lão bà...”

Có một nam nhân lớn tuổi, nói.

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Chỉ cần có một người dẫn đầu, thì người khác cũng tự tản ra.

Tô Dĩnh Tư kinh ngạc nhìn cảnh tượng ở ngoài cửa xe, nghi ngờ nói:

“Như vậy cũng được hay sao?”

“Có gì mà không được, có nghe qua câu: ba người thành Hồ hay chưa! Những người này, lòng hiếu kỳ mạnh, nếu như phá vỡ lòng hiếu kỳ của họ, đương nhiên sẽ không còn hứng thú nữa! Huống chi bọn họ còn nghe được cảnh sát nói, trên xe là một người giả mạo, vậy thì bọn họ sẽ không muốn có quan hệ với người trong xe, ai mà chẳng sợ, tới lúc nào đó đột nhiên mình bị bắt!”

Tôi giải thích.

“Thật không nghĩ tới, anh lại thông minh như vậy, tôi vốn tưởng rằng, anh chỉ có công phu tay chân là tốt thôi!”

Tô Dĩnh Tư tán dương nói.

Nhưng mà khi nghe câu này, tôi lại cảm thấy không được tự nhiên? Chẳng lẽ hình tượng ban đầu của tôi trong mắt nàng, chính là loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển hay sao?

Tôi nghi hoặc, nói:

“Ai nói với cô là người có công phu tốt, thì đầu óc kém phát triển?”

“Tôi chỉ cảm thấy như vậy thôi!”

Tô Dĩnh Tư nói dối.

“Cô đã nghe nói tới câu, người lớn thì có đại trí tuệ chưa?”

Tôi nói.

“Cái gì? Cái gì người lớn? Đại trí tuệ?”

Tô Dĩnh Tư không hiểu, hỏi lại.

“...”

Tôi giờ mới nhớ tới, bây giờ bộ phim này còn chưa xuất hiện.

Bỗng nhiên, một ý niệm xẹt qua trong đầu của tôi, đúng vậy, kiếp trước tôi xem phim từng nhớ không biết bao nhiêu bộ phim kinh điển, từng nghe bao nhiêu ca khúc kinh điển!

Nếu như tôi đem những thứ này viết ra, không chừng sẽ làm xuất hiện vô số đại minh tinh!

Như vậy chẳng phải tôi sẽ trở thành người đạo văn hay sao? Nhưng cũng chẳng sao, kể từ khi sống lại, tôi đã sao chép không ít, ví dụ như những kỹ thuật phần cứng, hoặc là CHIP của intel, nhưng thời gian đã bị

đảo ngược, cho nên những chuyện này vẫn chưa có diễn ra, vì vậy tôi cũng chẳng lo lắng mình bị người khác cho là đạo văn.

“Này, anh vừa nói gì thế? Đang mơ hay sao?”

Tô Dĩnh Tư thấy tôi bỗng nhiên ngẩn ngơ, thỉnh thoảng lại cười cười, nghi hoặc hỏi.

“Cô mới nằm mơ thì có, tôi đang suy nghĩ cách làm thế nào có thể kiếm tiền!”

Tôi nói.

“Kiếm tiền? Cần thận tôi khấu trừ tiền lương của anh!”

Tô Dĩnh Tư trợn mắt nhìn tôi một cái, uy hiếp nói.

Tôi nghĩ thầm, tôi đâu thèm quan tâm tới số tiền đó, nếu như không phải vì bảo vệ cô, tôi đâu có tới đây, cô này tưởng dọa được, đã quen mồm mắt rồi! Nhưng dù như vậy, tôi cũng không nói gì.

Lúc này, bọn Trương Mạnh Quân và Lý Toàn cũng đi tới, không biết họ trình bày những gì với hai cảnh sát giao thông, nhưng hai tài xế đã bị mang đi, nhưng bọn Trương Mạnh Quân không đi theo.

Tôi cũng không lấy làm kỳ lạ, với thế lực của Tô gia bây giờ, căn bản không cần phải đi cục cảnh sát, chỉ cần tìm luật sư là được, còn bao nhiêu là có công ty bảo hiểm bồi thường.

Trương Mạnh Quân và Lý Toàn không lên xe, họ chỉ tới đây nói là cảnh sát giao thông đã mang cái xe hỏng kia đi rồi, xe Bullet mặc dù rộng rãi, nhưng mà cũng không chứa được nhiều người như vậy.

Lúc này, nhiệm vụ vinh quang là lái xe thì được chuyển giao cho hắn, tôi và Tô Dĩnh Tư ngồi ở phía sau.

Tô Dĩnh Tư thấy tôi không nói lời nào, cũng không để ý, mà giận dữ quay đầu đi. Một lát sau, lại thấy tôi vẫn không nói, nàng định chủ động nói chuyện, nhưng lại cố nhịn.

Tôi có chút buồn cười, cô nàng này mặc dù đã là đại minh tinh, nhưng vẫn còn non lắm, chưa trải qua thăng trầm của cuộc đời, cho nên chưa xuất thần nhập hóa trong giải quyết công chuyện!

Quả nhiên, khi tôi đang triển khai thế trận lạnh lùng, thì Tô Dĩnh Tư đầu hàng.

“Ai! Anh không hẹp hòi như vậy chứ? Mỗi lần nói muốn trừ tiền lương, thì bộ mặt như quả mướp đắng!”

Tô Dĩnh Tư làm như chỉ nói một cách băng quơ, nhưng ánh mắt lại chú ý lên người của tôi, muốn xem tôi phản ứng ra sao.

“Cô là một đại tiểu tư có tiền, đâu có biết giá cả của củi, muối, gạo, dầu thế nào đâu!”

Tôi lạnh lùng nói.

“Hừ! Tham tiền, quỷ hẹp hòi! Trông anh thật đáng ghét, cùng lắm thì tôi nói với cha tôi, tăng tiền lương cho anh là được chứ gì!”

Tô Dĩnh Tư nói.

“Không cần.”

Tôi nói.

“Này, anh...anh có chuyện gì vậy?!”

Tô Dĩnh Tư nghe thấy tôi nói như vậy, tức giận tới mức thở phì phì!

Nghĩ thầm, người này tại sao lại không phân biệt được tốt xấu gì vậy! Người ta hảo tâm tăng tiền lương cho hắn, vậy mà hắn còn nói không cần! lại còn làm ra vẻ thù mặt với mình, định không để ý tới mình ư!

Bình thường có biết bao nhiêu công tử tìm cách lấy lòng mình! Hắn thì lại quát mắng, rõ ràng có cơ hội đoạt lấy mình, nhưng hắn lại dùng thủ pháp độc môn ép xuân được ra ngoài.

Mà dưới tình huống như thế, có xảy ra chuyện gì, mình cũng đâu có trách hắn cơ chứ!

Tô Dĩnh Tư nghĩ tới đây, trên mặt nóng lên, nàng không tự chủ được, mà nghĩ tới chuyện kia!

Lần này, hắn không nói chuyện với mình, mình lại phải chủ động bắt chuyện với hắn! Tô Dĩnh Tư càng nghĩ càng tức giận, vung nắm đấm đánh tới.

Tôi đang nghĩ cách lập công ty giải trí kiếm tiền, thì có một nắm đấm lao tới. Với tốc độ này thì tôi có thể né tránh, hoặc phản kích, nhưng nhìn cô nàng kia đang tức giận tới phì hơi, lòng tôi mềm nhũn, cứ để mặc như vậy.

Lại nói tới Tô Dĩnh Tư, thấy tôi không tránh né, nàng cũng không nghĩ nhiều nữa, bụm một cái đấm thẳng vào ngực của tôi, nhưng lại cảm thấy như đấm vào sắt thép, nàng đau tới thấu xương, hét lớn:

“Ai nha, anh là người sắt à?”

“Người sắt?”

Tôi sửng sốt, nhưng mà tôi lập tức hiểu ngay, mấy tháng nay tôi theo Cước Nha Tử học tập công pháp, chẳng những dị năng càng thêm mạnh, mà thân thể cũng tăng lên nhiều, nếu như theo lời nói của hắn, thì chỉ có bom nguyên tử mới có thể uy hiếp được tôi!

“Người sắt là Vương Tiến Hỉ! Anh hùng dân tộc, cô chẳng nhẽ hồi tiểu học chưa học hay sao, nếu tôi là người sắt thì quá là tốt rồi!”

Tôi phản bác nói.

“...”

Tô Dĩnh Tư im lặng, không ngừng xoa tay của mình.

Khi lái xe tới phố buôn bán Huyện Diệu Quan, Tô Dĩnh Tư nhìn thấy những cửa hàng trang phục kia, lo lắng vút hết, cao hứng mở cửa xe chạy xuống, đương nhiên, nàng vẫn không quên đeo kính râm.

Đi được hai bước, phát hiện tôi còn ở trên xe, Tô Dĩnh Tư quay đầu lại kêu lên:

“Lưu Lỗi! Xuống xe! Cùng tôi đi dạo phố!”

Tôi chỉ còn cách bước xuống, bản lĩnh dạo phố của nữ nhân tôi đã lĩnh giáo qua! Nếu như không đi dạo qua tất cả các cửa hàng, thì không bao giờ bỏ qua!

“Anh nhìn xem, bộ y phục này có đẹp hay không?”

Đi học con đường, phải tới hơn 10 lần Tô Dĩnh Tư hỏi tôi câu này.

“Đẹp.”

Lại một câu trả lời giống như những lần trước.

“Rất cuộc là có đẹp mắt thật hay không... Đây, anh có nhìn tôi không đấy!”

Tô Dĩnh Tư nhìn thấy tôi nhắm mắt dưỡng thần, thì tức giận nói.

“Đương nhiên là thật!”

Tôi đương nhiên là nói theo nàng, chỉ mong nàng mua xong rồi mau chóng đi về! Trong tay của tôi đã có hơn mười cái túi!

Trong lòng tôi tức giận, mấy tên tiểu tử Trương Mạnh Quân chỉ đi có xa xa, không tới đây hỗ trợ!

“Tiểu Tư!”

Đang nói chuyện thì có một thanh âm truyền tới.

“Lý Hướng Đông? Anh tại sao lại ở chỗ này?”

Tô Dĩnh Tư nhíu mày nói.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, tôi ngất! Thế giới này thật đúng là quá nhỏ! Người này chẳng phải là người tranh đoạt tài sản với em trai trên máy bay hay sao. Tại sao hắn quen Tô Dĩnh Tư? Phải biết rằng Tô Dĩnh Tư ăn mặc như thế này, không phải là người rất quen, thì không nhận ra.

“Tiểu Tư, bác Tô đã nói chuyện của hai ta với anh...”

Lý Hường Đông cao hứng nói.

“A.”

Tô Dĩnh Tư không mặn không nhạt nói.

Trong lòng có chút tức giận, tốc độ của cha mình đúng là quá nhanh, hôm qua mới đồng ý, mà hôm nay gã này đã nhận được tin tức rồi.

“Tiểu Tư, em mua quần áo hay sao? Có cần đãi thọ không? Cứ mua nhiều một chút, anh trả tiền cho!”

Nói xong hất rút ví tiền, và đưa cái túi đựng âu phục mới mua cho tôi, nói:

“Giúp tôi cầm một lát!”

Trong lòng tôi thầm mắng, mẹ kiếp, tao trở thành cái thùng hàng cho mày à! Tôi lạnh lùng nói:

“Tôi không biết anh!”

“Mày!”

Một câu nói của tôi làm cho Lý Hường Đông kinh ngạc vô cùng, đưa thì không được, thu về cũng không xong, chỉ đành dừng lại giữa không trung.

“Tiểu Tư! Tên đây tớ này tại sao lại không có phép tắc như vậy, em đuổi hắn đi!”

Lý Hường Đông vô cùng phẫn nộ chỉ vào người của tôi gầm hét lên.

Ngay lập tức mọi người đang mua đồ trong cửa hàng cũng nhìn quay lại.

Tô Dĩnh Tư ở trong lòng lại hạ thấp Lý Hường Đông thêm một bậc. Người này cũng được giáo dục, nhưng tại sao lại ở trước mặt đông người la hét như vậy! Thật không biết tại sao cha mình thích hắn!

“Đây là vệ sĩ của tôi, không phải là người giúp việc!”

Tô Dĩnh Tư bình thản nói.

“Vệ sĩ? Hừ! Vệ sĩ mà có thể kiêu ngạo như vậy ư? Tiểu Tư, em xa thải nó đi, ngày mai anh làm vệ sĩ cho em! Nhìn hắn gầy yếu, trắng trẻo, Ngưu Lang (1) như vậy là đủ biết rồi!”

Lý Hường Đông khinh thường nói.

(1): : Ngưu Lang: có ba nghĩa: 1, ngạo mạn, ngang bướng, 2, sao Ngưu Lang – một trong Nhị Thập Bát Tú, 3, Ngưu Lang trong truyền thuyết Ngưu Lang Chức Nữ.

Khi Lý Hường Đông nói tới hai chữ Ngưu Lang, thì Tô Dĩnh Tư không biết tại sao, lại đỏ mặt, những lời nói tiếp theo chẳng nghe được gì nữa.

Lý Hường Đông thấy Tô Dĩnh Tư không nói lời nào, cho hắn ngấm ngấm đồng ý với lời nói của hắn, nên chỉ vào người của tôi, nói:

“Tiểu tử! Mày bị mất việc!”

Nói xong, hắn còn giơ quả đấm lên thị uy với tôi, nói:

“Tao là võ sĩ karatedo Cửu đẳng!”

Tôi nghe vậy thì hơi khẽ cau mày đầu. Karatedo có cái gì tốt mà khoe khoang, nói trắng ra đây chỉ là công phu mà Quốc đảo học trộm chúng ta mà thôi! Sau đó thì thay tên đổi họ, nói là công phu của bọn họ!

“Như thế nào, Tiểu Tư, anh có tư cách làm vệ sĩ cho em không?”

Lý Hường Đông thấy tôi không nói lời nào, cho là tôi đang bị kinh ngạc, nên càng thêm đắc ý.

Lúc bình thường hẳn rất đặc ý với công phu của mình, trong xã đoàn karatedo, đối thủ của hẳn vô cùng ít, chỉ trừ mấy huấn luyện viên từ Quốc đảo tới, thì Lý Hường Đông có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Nhưng hẳn đâu có biết, người ta sợ hẳn là đại thiếu gia của Lý gia, nên không muốn đắc tội hẳn, cố ý nhường hẳn mà thôi. Vậy mà hẳn tưởng công phu của mình cao cường.

“Không cần, Lý Đại thiếu gia chính là tuấn kiệt trên thương trường, tiểu nữ tử sao có thể mời được cơ chứ.”

Tô Dĩnh Tư ần ý trả lời .

“Tại sao lại không mời được? Làm vệ sĩ cho Tiểu Tư, là vinh hạnh của Lý mỗ, cho dù không trả tiền lương, thì anh cũng nguyện ý.”

Lý Hường Đông hưng phấn nói.

“Sao tôi lại không biết xấu hổ như vậy được, Lý công tử thật biết nói đùa.”

Tô Dĩnh Tư cười nói.

Thật ra thì trong lòng nàng đang phiền não vô cùng, tại sao Lý Hường Đông này lại dai như đĩa thế!

“Ha hả, nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói là làm! Tiểu Tư, anh không nói đùa với em đâu, cứ quyết định như vậy đi, bắt đầu từ hôm nay, cứ để cho anh làm hộ hoa sứ giả đi!”

Lý Hường Đông ra vẻ tiêu sái nói.

Tô Dĩnh Tư bất đắc dĩ, không ngờ người này mặt lại dày tới như vậy! Nhưng mà sợ ảnh hưởng tới quan hệ của cha mình, không tiện ra mặt cự tuyệt, nên vô cùng buồn bực.

Có một cái đuôi đi theo, Tô Dĩnh Tư đâu còn hứng thú mua đồ gì nữa, chỉ chọn có mấy bộ quần áo, thì đã kêu mệt mỏi.

Lý Hường Đông ân cần chạy theo, móc từ trong ví ra một tấm thẻ vàng, khoe khoang đưa cho cô gái thu ngân. Nhưng lại nghe được câu nói:

“Thật xin lỗi tiên sinh, bổn điểm buôn bán nhỏ, không sử dụng thẻ tín dụng.”

Lý Hường Đông sửng sốt, khuôn mặt hẳn đỏ bừng, hỏn hển mắng:

“Cửa hàng các người là loại đều gì vậy, tại sao lại không sử dụng thẻ tín dụng!”

Cô gái thu ngân kia tố chất cũng rất tốt, không so đo với Lý Hường Đông, mà kiên nhẫn nói:

“Những cửa hàng có quy mô như chúng tôi, cũng không sử dụng thẻ.”

Lý Hường Đông trong lòng mắng thầm, hẳn bình thường chỉ tới những cửa hàng đồ hiệu sầm đô, chỉ là hôm nay đi ngang qua, nhìn thấy Tô Dĩnh Tư ở bên trong, thì chạy tới.

Nếu hỏi tại sao Lý Hường Đông biết Tô Dĩnh Tư ở đây, thì đáp án rất đơn giản, người này bình thường cực kỳ háo sắc, có một sở thích là đi ngắm mỹ nữ.

Lý Hường Đông đi mua quần áo đều chọn những khu thương mại quy mô, rất ít khi tới những nơi như thế này, mặc dù những bộ quần áo do Tô Dĩnh Tư chọn chẳng phải đắt gì, nhưng cũng mấy ngàn đồng, với lượng tiền trong ví Lý Hường Đông thì làm sao đủ được.

Thấy bộ dáng hẳn như vậy, trong lòng tôi cười ngất, đi tới nói:

“Sao vậy, Lý thiếu gia, không đủ tiền hay sao?”

Lý Hường Đông hừ lạnh một tiếng, không trả lời. Móc một chiếc điện thoại di động ra, nói:

“Tôi đang ở cửa hàng bán quần áo XX, các anh mau đem tiền mặt tới đây! Phải nhanh, một phút đồng hồ!”

Nói xong, hẳn cúp điện thoại.

Nhưng việc này đối với thủ hạ của Lý Hường Đông thì lại quá sức, một phút đồng hồ, cho dù chỉ ra ngân hàng rút tiền, cũng phải hơn 10 phút đồng hồ rồi.

Quả nhiên, đợi đại khái hơn mười phút đồng hồ, người của Lý Hường Đông còn chưa tới. Lý Hường Đông có chút nóng nảy, móc trong túi ra một bao thuốc, mới chỉ đưa một điếu lên miệng, thì người bán hàng đã nói:

“Tiên sinh, ở đây chúng tôi không cho phép sử dụng các vật phẩm có thể gây cháy, xin tiên sinh đừng hút thuốc.”

“Mẹ kiếp.”

Lý Hường Đông văng tục một câu, phần nộ ném điếu thuốc lá đi.

Tô Dĩnh Tư không chờ được nữa, nên nói với Lý Hường Đông:

“Thôi, tôi tựa mình trả tiền vậy.”

“Sao lại như vậy, đã bảo anh trả tiền mà!” Lý Hường Đông vội vàng ngăn cản nói.

“Chỗ này cũng không nhiều tiền, Lý công tử, tôi mệt...”

Tô Dĩnh Tư nói.

Ở trong lòng của Lý Hường Đông đã mắng tới mười tám đời tổ tông của những tên thuộc hạ, chỉ có một chút tiền sao chậm như vậy!

Đúng lúc này, có một người hỗn hển chạy từ ngoài vào, nói:

“Thiếu... Thiếu gia, tiền... đã có rồi!”

“Tại sao lại chậm như vậy, mày là ô quy à!”

Lý Hường Đông chẳng những không an ủi được câu nào, mà còn lớn tiếng khiển trách.

“Dạ... Dạ, thiếu gia. Thật xin lỗi.”

Thủ hạ của Lý Hường Đông thản nhiên nói.

Lý Hường Đông cầm một chồng tiền loại 100 đồng trên tay thủ hạ, đưa cho cô gái thu ngân, nói:

“Không cần trả lại!”

“Đi thôi, Tiểu Tư, anh mời em ăn cơm!”

Lý Hường Đông ném tiền xong, thì tiêu sái quay người lại, không để ý tới thủ hạ của mình.

“Không cần, thời gian cũng không còn sớm, tôi còn những chuyện khác phải làm.”

Tô Dĩnh Tư nói.

“Người là sắt, cơm là thép, nhịn một bữa cũng không sao!”

Lý Hường Đông ra vẻ hài hước nói:

“Đợi tới lúc ăn cơm, chúng ta cùng đi ăn vậy.”

“Vậy... Được rồi.”

Tô Dĩnh Tư thấy Lý Hường Đông kiên trì như thế, cũng đồng ý. Dù sao mình cũng đã đáp ứng cha mình, gặp mặt hấn trước một lần.

“Ngồi xe của anh chứ!”

Ra cửa, Lý Hường Đông chỉ vào chiếc xe Mercedes của mình nói.

“Không cần, chúng tôi có xe.”

Lấy gia thế của Tô Dĩnh Tư, thì chiếc xe kia chẳng có chút giá trị gì cả.

Lý HướnĐông cũnĐ biết, người này không phải là loại tiểu minh tinh bình thường, người ta là thiên kim tiểu thư, trước mặt người ta khoe sự giàu sang, thì chẳng có chút tác dụng nào cả.

Đoàn người đi tới một nhà hàng xa hoa, thì dừng lại.

“Lý công tử, ngài đã tới!”

Phục vụ sinh tiếp khách ở cửa cung kính nói.

Lý HướnĐông có chút đắc ý gật đầu, lời nói của phục vụ sinh làm cho hắn cảm thấy có chút tự hào.

Khi vào đại sảnh, thì người quản lý đại sảnh rất nhanh chạy ra đón, nhìn Lý HướnĐông nói:

“Đây không phải là Lý công tử hay sao!! Lý công tử, lần này Vân tỷ cũng ở đây, lại còn mấy em non tơ nữa, vẫn còn là học sinh, ngài có muốn hay không...”

Lời của quản lý đại sảnh chưa hết, sắc mặt Lý HướnĐông đã xanh mét, hắn há cái miệng rộng, mắnĐ:

“Ông nói lung tung gì vậy, Bỏn thiếu gia nghe không hiểu! Có tin tôi tìm người niêm phong cửa hàng này hay không?”

Lời của quản lý đại sảnh mọi người đều hiểu rõ, ngay cả Tô Đĩnh Tư cũng hiểu. Mà Lý HướnĐông lại nói hắn không hiểu, thì chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi hay sao!

Tô Đĩnh Tư không nhịn được che miệng cười một tiếng. Trong lòng nàng, vốn chẳng nghĩ tới chuyện sẽ làm bạn gái Lý HướnĐông, cho nên chỉ coi đây là một tình huống hài ược.

Quản lý đại sảnh bị mắnĐ như vậy, thấy sau Lý HướnĐông là một cô gái, thì lập tức biết mình sai ở đâu, cho nên vội vàng nói xin lỗi nói:

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Lý công tử, là tôi nhớ lầm rồi, tôi nhầm ngài với Trương công tử!”

“Ừ, sau này ông cẩn thận một chút!”

Lý HướnĐông nói.

Nhưng mà người ngu cũng nhận ra, hai người này đang diễn trò! Ánh mắt của quản lý đại sảnh rất độc đáo, sao có thể nhận nhầm người được! Bọn họ dựa vào nó để phát tài, thì làm sao có thể nhận nhầm được chứ!

“Tìm cho tôi một gian phong đi!”

Lý HướnĐông nói.

Quản lý đại sảnh vội vàng gật đầu đáp ứng, tự mình đi trước dẫn đường, sau khi tới một gian phòng trong tầng 2, tự mình mang thực đơn tới, nói:

“Lý công tử, đã có thể chọn món ăn chưa?”

“Ừ... Mang cho vị nữ sĩ này.”

Lý HướnĐông nhìn về phía Tô Đĩnh Tư, nói.

“Được.”

Quản lý đại sảnh gật đầu, cung kính đem thực đơn đưa cho Tô Đĩnh Tư:

“Xin mời nữ sĩ, trên đây đều là món ăn đặc biệt của nhà hàng...”

Tô Đĩnh Tư tùy tiện lật nhìn một chút, chọn một hai món ăn ưa thích, đối với sự cung kính của quản lý không có chút biểu hiện gì cả.

Sau khi Tô Đĩnh Tư chọn xong, hắn lại đem thực đơn trả lại cho Lý HướnĐông, sau khi Lý HướnĐông cầm, không nhìn mà thuận miệng nói mấy món ăn, đương nhiên hắn đã quen thuộc nơi này.

Sau khi quản lý đại sảnh nghe xong, thì lui xuống.

Lý HướnĐông nhìn thấy tôi ở bên cạnh, thì bất mãn nói:

“Tiểu Tư, bảo vệ sĩ của em ra ngoài đi.”

“Đây là vệ sĩ do cha tôi tìm, không có lệnh của cha tôi, hắn sẽ không rời khỏi tôi nửa bước.”

Tô Dĩnh Tư cười cười nói.

Lý Hường Đông rất không thoải mái, đứng dậy đi tới bên cạnh tôi, rút ra mấy tờ, ước chừng khoảng mấy trăm đồng, nhìn tôi, nói:

“Đã đủ chưa?”

Tôi chẳng thèm liếc mắt.

“Sao vậy? Chê ít?”

Lý Hường Đông móc một xấp tiền trong ví, nói:

“Đã đủ chưa?”

Tôi cũng không biểu hiện gì.

Lý Hường Đông thấy dứt lót không có kết quả, tức giận cắn môi nói:

“Hừ, làm vệ sĩ thì có thể kiếm bao nhiêu tiền? Thấy tiền trước mắt mà không lấy, người như mày sớm muộn cũng bị loại thôi.”

201. Chương 205: Phiên Toái Tới (7)

Chỉ chốc lát sau, món ăn đã được mang lên, có thể là quản lý đại sảnh đã cố ý phân phó, cho nên thức ăn được mang tới vô cùng nhanh. Cho dù như vậy, Lý Hường Đông vẫn còn bất mãn nhìn người phục vụ nói:

“Tại sao lại chậm như vậy, chẳng phải nhà hàng của các người có tới 40 đầu bếp ư?”

Người phục vụ nghĩ thầm, đây đã là tốc độ nhanh nhất rồi, chẳng lẽ người gọi một cái thì bụng lên được hay sao? !

Nhưng mà hắn đã được quản lý đại sảnh nói chuyện về người khách trong gian phòng này, bản thân mình ngàn vạn lần cũng không đắc tội nổi, cho nên ngoài miệng nói xin lỗi liên tục.

Lý Hường Đông thấy tất cả mọi người đối với mình vô cùng cung kính, lòng tự ái của hắn đã được lấp đầy, nhìn Tô Dĩnh Tư nói:

“Tiểu Tư, em ném thử món thịt lừa kho tàu này đi!”

Tô Dĩnh Tư đâu có dám ăn thịt lừa! Cô bé này gan nhỏ, đối với mấy món ăn này không có hứng thú.

Hơn nữa từ nhỏ Tô Dĩnh Tư đã lớn lên ở phương Nam, mà phương Nam thì đâu có lừa, nên nàng không hiểu nó là thứ gì, cho nên nàng không dám ăn.

Lý Hường Đông lại không thấy sự việc không ổn, vẫn còn tiếp tục, nói:

“Tiểu Tư, em chưa nghe nói, trên trời có thịt rồng, dưới đất có thịt lừa hay sao! Lừa là con vật tốt, mọi người đều coi nó là bảo vật, nó còn được gọi là Tiên Nhi Nhục (1), mỗi khi ăn xong làm cho người tôi cảm thấy cường tráng...”

Nói tới đây, Lý Hường Đông chợt vỗ đầu của mình, trong lòng kêu to không tốt, chính mình nhất thời cao hứng, lại đem những lời nói trong lúc bần bệ đùa bỡn nhau nói ra.

(1): Tiên Nhi Nhục: lỗ thịt, có ai không hiểu không? Không hiểu tự suy diễn nhé.

” Tiên Nhi Nhục? Tiên Nhi Nhục là gì?”

Tô Dĩnh Tư tò mò hỏi.

“Không có gì... Không có gì!”

Lý Hường Đông sợ đến đầu đầy mồ hôi, nghĩ thầm, rất may là Tô Dĩnh Tư không hiểu, nếu không thì mình hôm nay đúng là khó xử rồi!

Nhưng mà khi Lý Hường Đông còn đang ự an ủi, thì có một âm thanh khác vang lên:

” Tiễn Nhi Nhục là lỗ thịt của con lừa!”

Tô Dĩnh Tư sinh ra ở phương Nam, cho nên không biết mấy câu nói loại này. Nhưng đối với một người lớn lên ở phương Bắc như tôi mà nói, thì những câu nói như vậy không lạ gì, mặc dù tôi không ăn thịt này, nhưng kiếp trước đã được tai nghe mắt thấy, nên không còn lạ lẫm.

Cái roi của con lừa sứt dĩa được gọi là Tiễn Nhi Nhục, là bởi vì, sau khi sắt thịt lừa ra thành lát mỏng, sẽ khoét ở giữa nó có một cái lỗ, người đời thường gọi là “Tiễn Nhi Nhục “” .

“A!”

Tô Dĩnh Tư nghe tôi nói như vậy, khuôn mặt lập tức đỏ lên, không dám nhìn món ăn trên bàn một chút nào

Lý Hường Đông hận tới mức muốn giết tôi, nhưng mà hắn cũng không phải là quá ngu, biết làm như vậy Tô Dĩnh Tư sẽ càng thêm khinh bỉ hắn. Cho nên hắn chỉ giả bộ, nói:

“Ha ha, Tiểu Tư, em thấy đấy anh là nam nhân! Nên ăn chút đồ bổ cũng là bình thường!”

Nói xong hắn liền cho một miếng Tiễn Nhi Nhục vào trong mồm ngai ngấu ngiến.

Tô Dĩnh Tư đương nhiên chẳng cần biết Lý Hường Đông ăn gì, cho dù hắn ăn... cũng chẳng có liên quan gì tới nàng cả.

Vốn là Tô Dĩnh Tư cũng có chút đói bụng, nhưng đã bị Lưu Lỗi phá hỏng, giờ nàng chẳng muốn ăn gì cả.

Lý Hường Đông ăn mấy miếng, thấy Tô Dĩnh Tư không động đũa, nên kỳ quái hỏi:

“Tiểu Tư, tại sao em không ăn?”

Tô Dĩnh Tư trong lòng tự nhủ, còn không phải là người làm hại hay sao! Nhưng mà ngoài mặt không hiểu hiện gì cả, chỉ nói:

“Tôi ăn không ngon, gần đây tôi mệt mỏi quá!”

Lý Hường Đông cũng biết Tô gia gần đây phát sinh một loạt chuyện tình, có một công ty ở phương Bắc luôn nhắm vào Tô gia, cho nên tức giận nói:

“Tiểu Tư em yên tâm, cái công ty Bất động sản Hoàng thị kia, anh sẽ biến nó thành vàng, để nó đúng nghĩa với từ mảnh đất vàng!”

Lý Hường Đông thấy Tô Dĩnh Tư không ăn, cũng không còn hứng thú tiếp tục ăn uống, vội vã gọi người phục vụ tới, xoay người rời đi.

Sau khi ăn cơm, Lý Hường Đông cũng không lấy cớ tiếp tục dây dưa, tiêu sái nói:

“Tiểu Tư, em về trước đi, anh cũng muốn về công ty, hôm khác gặp lại.”

Tô Dĩnh Tư ước gì hắn mau chóng biến mất, thấy hắn nói như vậy, thì vội vàng đáp ứng.

“Bây giờ về nhà chứ?”

Sau khi lên xe, tôi hỏi.

“Về cái gì mà về, anh không thấy bốn tiểu thư còn chưa ăn cơm hay sao? Đương nhiên là tìm một chỗ ăn cơm rồi.”

Tô Dĩnh Tư liếc tôi một cái nói.

“Sao lúc này có nhiều món ăn như vậy, cô không ăn?”

Tôi hỏi.

“Hừ, còn không phải tại anh, nói cái gì mà lỗ... cái từ ác tâm như vậy mà anh còn nói ra miệng được.”

Tô Dĩnh Tư hừ nói.

“Là cô tự mình hỏi, đâu có quan hệ gì tới tôi!”

Tôi cười nói.

“Anh còn nói!”

Tô Dĩnh Tư gặp phải Lý Hướng Đông, vốn đã tức giận đầy bụng, giờ đây có người cãi nằng, thì nằng tức giận, nói.

“Tôi muốn đi ăn, anh mời khách!”

Tô Dĩnh Tư chỉ vào người của tôi nói.

“Tôi mời khách? Tôi xin, cô có thấy vệ sĩ đi mời cơm cô chút mình bao giờ chưa?”

Tôi nói.

“Thấy rồi, nếu anh chưa thấy, vậy thì bây giờ thấy !”

Tô Dĩnh Tư cũng là thành thực.

“Được rồi! Nhưng mà nếu tôi mời cơm thì cô phải nghe tôi, tôi chọn chỗ nào, cô cũng phải ăn!”

Tôi nói.

“Hừ, nghe lời anh thì nghe lời, ai sợ ai a!”

Tô Dĩnh Tư nói.

Khi tới Tô Châu, tôi đã từng rẽ qua một số tuyến phố ăn vặt, giống như chợ bán thức ăn của Tân Giang.

Tôi đã sớm thèm thuồng từ lâu rồi, mà vẫn không có thời gian đi thưởng thức, nay cơ hội ngàn năm có một đã tới, tại sao lại bỏ qua cơ chứ!

Vốn tôi bảo Tiểu Uy cùng đi, nhưng tiểu tử này chết sống cũng không chịu, còn mập mờ nói:

“Lưu ca, em sẽ không quấy rầy thế giới riêng của hai người.”

“Ôi trời, tôi đâu có xấu xa như vậy, cái gì mà thế giới riêng của hai người? Cậu mau nói cho rõ ràng!”

Tôi cười mắng.

“Lưu ca, anh chẳng lẽ không nhận ra? Cô gái này có ý với anh hay sao?!”

Tiểu Uy thành thực nói.

“... Nói thật...”

Tôi dừng lại nói:

“Tôi không nhận ra.”

Tiểu Uy nghe xong thiếu chút nữa máu chảy ngược, vỗ vỗ bờ vai của tôi, nói:

“Lưu ca, anh là người trong cuộc, thì đừng có giả vờ không biết!”

Nói xong quỳ dị cười cười, xoay người rời đi.

Nói là chưa nhận ra, nhưng tôi lại không nhận ra hay sao! Tôi giờ đâu phải là tay mơ trong tình cảm giống như kiếp trước nữa, dù sao cũng là một trong những lão thủ vùi hoa, chuyện này không còn là lần một lần hai nữa rồi.

Kể từ khi ở công ty bảo an Thanh Long gặp Tô Dĩnh Tư, tôi đã cảm thấy chuyện tình có chút không ổn, ánh mắt của cô nàng này nhìn tôi căn bản không giống như nhìn vệ sĩ của mình, mà giống như tôi nợ nàng mấy ngàn vạn đồng vậy.

Nữ nhân mà xuất hiện loại ánh mắt này, thì chỉ có hai loại khả năng, loại thứ nhất là thực sự tội nợ nàng mấy ngàn vạn đồng, đương nhiên điều này thì không có khả năng. Loại thứ hai thì phiền toái rồi, đây là biểu tình của những đôi tình nhân thể hiện với nhau, nhất là khi giận hờn.

Nhưng mà tôi cũng không nghĩ nhiều, hiện giờ nghĩ lại những việc với Tô Đình Tư, còn chưa đủ ít hay sao!

Tôi không khỏi sợ run cả người. Trong đầu luôn có một âm thanh tự khuyến cáo mình, Lưu Lỗi, mà đã có hai lão bà rồi, chuyện của Diệp Tiêu Tiêu còn chưa làm xong, thì không nên nợ phong lưu nữa!

“Lưu Lỗi, anh làm gì đó, sao lại lè mề như vậy!”

Tiếng gọi của Tô Đình Tư, đã kéo tôi từ trong suy nghĩ trở lại.

Nhưng mà nghĩ chỉ là nghĩ, làm vẫn phải làm, có mỹ nữ làm bạn thì vô cùng vui sướng. C

ó đôi khi cuộc sống rất kỳ diệu, tôi nằm mơ cũng không nghĩ tới, sau khi tôi trọng sinh, tôi lại thành lập được tập đoàn Ánh Rạng Đông, có được tình yêu của Triệu Nhan Nghiên, rồi giờ phút này lại được ăn cơm với đại minh tinh!

Tôi đang muốn khởi động xe, thì có tiếng điện thoại vang lên. Lúc này, ở trong nước đã có khả năng hiển thị tên người gọi, tôi nhìn thì biết là Khương Vĩnh Phú.

“Alo, Khương đại ca, tìm đệ có chuyện gì không?”

Tôi nhấn điện thoại, nói.

“Lưu lão đệ, cậu ở chỗ nào đây? Ra ngoài đi, đại ca mời cậu đi ăn cơm!”

Thanh âm của Khương Vĩnh Phú rất cao hứng.

“A? Ra ngoài? Đệ hiện giờ đang ở Tô Châu, có chuyện gì không?”

Tôi hỏi.

“Lưu lão đệ, đầu mỗi lần trước cậu cung cấp cho đại ca vô cùng hữu dụng, trải qua sự giám sát điều tra của đại ca, cái tên Trương Vĩnh Phát quả nhiên có vấn đề, trước khi hất bay đi Canada thì đã tóm được hắn.”

Khương Vĩnh Phú nói.

“Ha ha, đây là việc đệ phải làm, là cảnh dân hợp tác!”

Tôi cười nói.

“Hắc hắc, đây cũng là vụ đại án trong kinh tế, tỉnh ủy sẽ khen thưởng tôi, cộng thêm tôi vận động hành lang, ước chừng cuối năm có thể lên chức.”

Khương Vĩnh Phú cao hứng nói.

“Vậy thì chúc mừng đại ca rồi!”

Tôi nói.

“Đúng rồi, Lưu lão đệ, đại ca muốn nói với cậu một chút, cậu có thể tìm Triệu Bí thư nói một vài câu hay không...”

Khương Vĩnh Phú do dự rồi cũng nói.

“Chuyện này... Khương đại ca, đại ca cũng biết, ông rất chính trực, đi cửa sau sẽ không qua được đâu. Hơn nữa với thành tích của đại ca hiện lên, việc lên chức không thành vấn đề, dù sao vẫn còn một số vụ án chưa phá.”

Tôi nói.

” Đại ca cũng không muốn đi cửa sau, nhưng mà Lưu lão đệ, cậu cũng biết, trước kia đại ca với Dương Thụ Quang từng có một chút chuyện, chỉ sợ Triệu Bí thư sẽ...”

“Cái tên Dương Thụ Quang kia chẳng phải là bị tạm thời cách chức hay sao! Khương đại ca, chuyện này đại ca yên tâm, người nào ra người đó, ông luôn công tư rõ ràng.”

Tôi nói.

“Như vậy cũng tốt, đại ca yên tâm rồi. Chỉ cần Triệu thư ký không phản đối đại ca là được.”

Khương Vĩnh Phú thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, công khoản mà Khương Vĩnh Phú tham ô có kịp lấy lại không?”

Tôi hỏi.

Lần này phát hiện này tương đối kịp thời, nên sẽ không có tổn thất nghiêm trọng như kiếp trước. Mặc dù cha tôi thảo nào cũng nghỉ việc, không thể làm những việc hao tổn sức lao động như vậy nữa, nhưng mà chuyện nhà máy bây giờ, cũng là chuyện mà cha tôi nghĩ nhiều nhất.

“Ai! Làm sao có thể lấy lại, người này đã khai, hấn đi Macao đánh bạc mấy lần, đã thua hết rồi! Đại ca đoán, nhà máy điện tử kia không đóng cửa không được rồi! Cũng chỉ khổ cho công nhân mà thôi!”

Khương Vĩnh Phú thở dài nói:

“Nhưng mà những chuyện này thì cục trưởng cục công an không cần biết, cứ giao cho Chính quyền lo đi! Nếu như có công ty lớn nào có thể thua mua là tốt nhất, nhưng làm gì có ai chịu mua một cái xác, nợ hơn trăm triệu!”

Sau khi Khương Vĩnh Phú nói lời này, tôi đã quyết định chủ ý.

Chẳng phải chỉ là hơn một trăm triệu thôi ư, có thể mua được nụ cười của cha tôi, thì cũng đáng giá.

202. Chương 206: Phiên Toái Tới (8)

Mới vừa cúp điện thoại, thì chuông điện thoại lại vang lên. Tôi nhìn điện thoại, hóa ra là cha tôi gọi tới, có thể cha tôi cũng biết tin tức rồi.

“Alo, cha à, có chuyện gì vậy?”

Tôi hỏi.

“Lỗi Lỗi, Trương quản đốc bị bắt rồi, con đã biết chưa?”

Cha tôi hỏi.

Thông qua sự kiện Hà Tích Duyên kia, cha tôi cũng biết, hiện giờ ở tỉnh Tân Giang, tôi có quen biết rất nhiều quan chức.

“Con biết rồi, Khương cục trưởng cục công an vừa điện thoại cho con, nói Trương Vĩnh Phát đem tiền chạy trốn.”

Tôi nói.

“Lỗi Lỗi, khi cha và mẹ con biết chuyện này, đều rất sợ hãi...”

Cha tôi có chút do dự nói.

“Cha, người không cầm tiền nhà máy, thì có gì phải sợ!”

Tôi cười nói.

“Lỗi Lỗi, hai hôm trước chúng ta không phải là mới mua biệt thự của Trương quản đốc hay sao? Con nói xem cục công an có thể thu hồi hay không?”

Cha tôi cuối cùng cũng đem chuyện lo lắng nói ra.

“Thu hồi? Tại sao phải thu hồi? Nhà của chúng ta là thông quan công ty môi giới mua được, sổ đỏ đã cầm, giấy trắng mực đen, dấu đỏ đã đóng trên tờ giấy mua nhà, nên cha không cần phải lo lắng nữa.”

Trong lòng tôi buồn cười, lai lịch của căn nhà này rất rõ ràng, cho dù có vấn đề gì, thì Khương Vĩnh Phú có thể phái người tới thu nhà của tôi hay sao?

“Nhưng mà... Lỗi Lỗi, cha nghe người khác nói, cục công an phải thu hồi tang vật...”

Cha tôi vẫn còn có chút lo lắng.

“Yên tâm đi, cha! Chúng ta có đủ thủ tục giấy tờ thì sợ cái gì, nếu cha vẫn chưa yên tâm, thì con gọi điện cho Khương cục trưởng, nói căn nhà này là của chúng ta.”

Tôi an ủi.

“A... Vậy thì tốt rồi, con cũng nên gọi điện thoại nhắc người ta một chút...”

Cha tôi vội vàng nói.

Tôi thấy buồn cười, đúng là cha tôi vẫn có tâm lý của Thị dân (1).

(1): Thị dân: dân thành thị, mức sống trung bình, lo cả những chuyện vặt vãnh.

“Đúng rồi, Lỗi Lỗi, còn có một việc nữa, cha muốn cùng con thương lượng một chút, cha với mẹ con mỗi người một ý, con giờ đã trưởng thành rồi, theo con thì làm sao bây giờ!”

Cha tôi tiếp tục nói:

“Chuyện là như vậy, nhà máy điện tử của cha thua lỗ hàng năm, Trương quản đốc lại bị công an bắt, bây giờ trong nhà máy không còn ai là người lãnh đạo, mà ở bên trong nhà máy, cha cũng là người có uy tín, có hơn 30 công nhân đề cử cha làm lãnh đạo, muốn tìm đường mưu sinh cho nhà máy...”

Tôi vừa nghe đã hiểu, Trương quản đốc bị bắt, nhà máy không có người lãnh đạo, nếu như vậy thì sẽ phải đóng cửa! Nhưng mà nhà máy đã tới mức này, thì cho dù có người thu mua, hoặc bơm tiền, cũng khó có thể thay đổi hiện trạng!

Bây giờ người lãnh đạo cũng chỉ có thể có lòng mà không có sức, trên thì liên lạc với chính quyền, dưới thì trấn an công nhân, chuẩn bị lo cho bản thân!

Nhưng mà tôi thấy cha tôi đối với chuyện này rất cao hứng, dù sao tất cả mọi người đều tín nhiệm cha tôi, cho nên nói:

“Cha, chuyện này đã biểu hiện, mọi người tín nhiệm cha, nhưng cũng đem gánh nặng đặt lên vai của cha.”

“Cha cũng nghĩ như vậy! Nhưng mà cha cũng sợ không đảm đương nổi!”

Cha tôi có chút lo lắng nói:

“Tình cảnh của nhà máy hiện giờ không lạc quan, hôm nay có người tới kiểm tra, phát hiện nhà máy nợ 130 triệu!”

Xem ra cha tôi cũng không phải là người nông nổi, chuyện này cũng đã có suy nghĩ kỹ trước rồi.

130 triệu? Tôi nhớ số tiền nợ của nhà máy này ở kiếp trước, vẫn chưa tới 100 triệu? Tại sao lại có cả 300 triệu nữa?

Nhưng mà khi đó tình hình thế nào tôi cũng không nắm cụ thể, Trương Vĩnh Phát đúng là to gan, dám cầm hơn 100 triệu đi đánh bạc!

“Cha, nếu cho người làm lãnh đạo nhà máy này, thì người tính sao?”

Tôi thấy cha tôi có ý nghĩ này, cho nên cũng muốn cho chuyện không thể xảy ra ở kiếp trước đến với cha tôi.

“Lỗi Lỗi, nói thật, cha vô cùng có tình cảm với nhà máy này...”

Cha tôi nói.

Tôi nghe xong đã xác định, lý tưởng của cha tôi vẫn không thay đổi, đúng là cha tôi vẫn kỳ vọng vào nhà máy này, nếu không cha tôi cũng không nói với tôi những lời này!

“Cha, người muốn con giúp người không?”

Tôi hỏi.

“Lỗi Lỗi, Con chẳng phải nói con quen biết rất nhiều quan chức ở thành phố Tân Giang hay sao? Có thể nói với bọn họ một chút, là rút tiền cho nhà máy được hay không...”

Cha tôi hỏi.

Tôi nghĩ đây mới là mục đích thực sự của cha tôi, còn việc tìm tôi thương lượng chỉ là lấy cớ mà thôi, hiện tại bây giờ ở trong lòng cha tôi, chắc chắn đã quyết định tiếp tục duy trì nhà máy.

Tuy cái nhà máy quốc doanh này là của quốc gia, nhưng đừng nghĩ tới chuyện rút tiền, hơn nữa cái khoản tiền hơn 100 triệu kia có thể kiếm lại hay không còn là một vấn đề!

Dù sao mấy chuyện này thật sự là quá lớn! Chính quyền không thể nào ném tiền cho một nhà máy nửa sống nửa chết! Cho dù tôi quen biết ông, nhưng đâu chỉ là việc, nói một tiếng là xong!

“Cha, khả năng mà chính quyền rút tiền là không lớn, theo con thấy, nhà máy hiện giờ đã là một cái động không đáy, nếu tiếp tục ném tiền vào cũng sẽ trôi theo dòng nước mà thôi.”

Tôi nói.

Hơn nữa theo kinh nghiệm kiếp trước của tôi, nhà máy của cha tôi lúc mới đầu náo loạn, cha tôi cùng với những người khác cũng hùng tâm tráng trí, kéo nhau quyên góp tiền, nhưng mà vẫn chỉ là uống phí công phu.

“Chuyện này cha cũng hiểu, nhưng mà nhà máy không có tiền, thì khẳng định sẽ xong...”

Cha tôi nói.

“Cha, thật ra biện pháp thì có rất nhiều, ví dụ như mua toàn bộ nhà máy!”

Tôi nói.

“Thu mua? Có công ty nào lại đi mua nhà máy chỉ còn một cái xác?”

Cha tôi không giải thích được hỏi.

Cái vấn đề này cha tôi đã sớm suy nghĩ qua, bản thân cũng đã đi tìm một số công ty hành nghề điện tử, nhưng nghe nói nhà máy nợ hơn 100 triệu, thì đã bị dọa chạy.

“Ha hã, cha, người không nhớ còn có con hay sao!”

Tôi nói.

“Con? Con mặc dù có một chút tiền, nhưng mà chỉ là muối bỏ biển so với khoản nợ của nhà máy mà thôi!”

Cha tôi thở dài nói.

Cha tôi nói thật ra cũng đúng, nhưng phải ngược lại là khoản nợ này chỉ là muối bỏ biển so với số tiền mà tôi có mà thôi.

“Cha, cha của Nhan Nghiên cũng mở một công ty điện tử, trước khi cũng định mua một nhà máy, nhưng chưa thực hiện được, hay để con hỏi giúp người một chút?”

Tôi cũng chỉ có thể nói như vậy.

Dù sao nếu tôi nói đây là công ty của mình, thì đúng là có chút kinh hãi thế tục rồi! Chuyện này cứ từ từ mà thăm thấu, thì lại tốt hơn nhiều.

“Vậy sao? Vậy thì tốt quá, vậy con mau gọi điện thoại hỏi một chút...”

Cha tôi cao hứng nói. Nhưng ngay sau đó lại có chút bận tâm:

“Lỗi Lỗi, cái nhà máy này mặc nợ nhiều như vậy, người ta có để ý tới không? Nếu như không được thì ngàn vạn lần đừng có cưỡng ép, làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của con với Nhan Nghiên đấy!”

“Cha, người yên tâm đi, con tự có chừng mực.”

Nhưng trong lòng tôi lại nói, Triệu Quân Sinh thu mua nhà máy, chẳng phải là thu mua cho tôi hay sao. Đừng nói là mắc nợ 100 triệu, cho dù là mắc nợ 1 tỷ, chỉ cần cha tôi cao hứng, tôi cũng chẳng chớp mắt mà ném tiền xuống.

“Tốt, tốt! Vậy thì cha đợi tin tức tốt của con!”

Cha tôi có chút kích động nói.

Cái chuyện phiền não của mình đã được bỏ xuống, thì làm sao không cao hứng được cơ chứ!

“Dạ được, cha con cúp máy đây, có tin tức tốt con gọi điện cho cha.”

Tôi nói.

Sau khi tôi cúp điện thoại, thì thấy Tô Dĩnh Tư đang đứng ở một nơi không xa, nhìn chăm chăm vào tôi không chớp mắt, vẻ mặt đúng là muốn giết người. Nhưng mà cũng khó trách, nếu như tôi chờ người khác nghe điện thoại tới nửa giờ, cũng tức đến nổ phổi.

Tôi nhìn nàng, rồi đưa tay ra làm hiệu, bảo nàng đợi tôi gọi một cuộc điện thoại nữa. Tô Dĩnh Tư nhượng mắt nhìn tôi, giống như mắt một con cá vậy.

Tôi xin lỗi cười một tiếng. Sau đó bấm điện thoại cho Triệu Quân Sinh.

“Alo, Chú Triệu, cháu là Tiểu Lưu.”

Tôi nói.

”Tiểu Lưu, trong khoảng thời gian này cháu đi làm gì vậy! Cháu không gọi điện thoại cho chú, chú muốn gặp cháu, thì Nhan Nghiên lại bảo là cháu bận, còn không cho cả chú gọi điện cho cháu!

Tập đoàn Ánh Rạng Đông chúng ta một tháng sau phải toàn diện tiến công vào thị trường điện dân dụng, nếu như muốn tìm một nhà máy quy mô lớn để sản xuất thiết bị điện không mấy trọng yếu thì không thành vấn đề, nhưng dù sao số tiền này cũng quá lớn, chú muốn thương lượng với cháu một chút, trong tay chú có một danh sách, các công ty thiết bị điện ở trong nước có ý đồ hợp tác, muốn cho chúng ta cho chế tạo thiết bị ở nhà máy của họ.

Trong đó hai tập đoàn Tô thị và Phi phạm vốn nổi danh trong lĩnh vực này cũng có ý định hợp tác, Tổng giám đốc tập đoàn còn cố ý phái hai người con hấn tới tập đoàn chúng ta khảo sát...”

Triệu Quân Sinh nói một hơi.

“Ngừng! Ngừng! Ngừng! Chú Triệu, cái vấn đề này đợi lát nữa rồi hãy nói... A? Chú nói gì? Chú muốn tìm một nhà máy quy mô lớn để sản xuất thiết bị điện không mấy trọng yếu?”

Tôi hỏi.

“Đúng vậy, nếu như chúng ta đầu tư nhà xưởng, thì phải mất một thời gian tương đối dài, không bằng trực tiếp tìm một công ty nào đó, dù sao những thiết bị điện đó cũng không phải là trọng yếu, không sợ bọn họ tiết lộ cơ mật!”

Triệu Quân Sinh nói.

Sao lại trùng hợp như vậy chứ? Hiện giờ có thể lợi dụng cái nhà máy cũ nát kia còn gì!

“Chú Triệu, tìm công ty khác để sản xuất thì không cần, thành phố Tân Giang chúng ta không phải cũng có nhà máy điện tử là gì?!”

Tôi nói.

“Nhà máy điện tử Tân Giang? Cháu nói cái nhà máy quốc doanh sắp đóng cửa kia chứ gì? Nhà máy có quản đốc bỏ chạy đúng không?”

Triệu Quân Sinh hỏi.

“Đúng, ngày mai chú phải người mua nó lại.”

Tôi nói.

“Thu mua nhà máy này?”

Triệu Quân Sinh kinh ngạc nói:

“Tiểu Lưu, cháu có sốt không?”

“Chú Triệu, cháu rất khỏe, chú cũng không nghe nhầm! Chúng ta thu mua toàn bộ nhà máy kia, chẳng những có thể sử dụng toàn bộ vật tư, đồng thời phụ trách luôn khoản nợ bên này!”

Tôi nói.

“Tiểu Lưu, tuy nói những khoản nợ kia đối với tập đoàn Ánh Rạng Đông chúng ta mà nói thì không coi vào đâu, hơn nữa tập đoàn Ánh Rạng Đông cũng là của cháu, theo lý thuyết Chú Triệu không nên nói những thứ này, chỉ là Tiểu Lưu, chúng ta làm như vậy thì rất lỗ! Cho dù chúng ta đầu tư xây mới một nhà máy, cũng không mất nhiều tiền như vậy!”

Triệu Quân Sinh nghi hoặc hỏi.

“Chú Triệu, thật ra thì thu mua nhà máy này cũng có nguyên nhân của nó, cho dù chúng ta không ở trong hoàn cảnh phải tìm công ty điện tử khác để hợp tác sản xuất, thì cháu cũng muốn thu mua thêm một số công ty điện tử nữa, hơn nữa, lần này cháu gọi cho chú, cũng là muốn chú giúp cháu, thu mua nhà máy điện tử này!”

Tôi nói.

203. Chương 207: Phiền Toái Tới (9)

“Chú Triệu, không dối chú làm gì, thật ra cha cháu là một công nhân lâu năm của nhà máy điện tử Tân Giang, đối với nhà máy này có tình cảm không bình thường. Lần này nhà máy xảy ra chuyện, những công nhân kia nhất trí đề cử cha cháu làm người lãnh đạo, có thể thấy, cha cháu đối với chuyện này vẫn thích thú. Có câu nói có tiền cũng khó mà mua được vui vẻ, đừng nói nhà máy này chỉ mắc nợ hơn 100 triệu, cho dù là 1 tỷ, 10 tỷ, nếu lão nhân gia cao hứng, cháu nhất định sẽ mua.”

Tôi nói thẳng ra nguyên nhân.

“A? Cha cháu vẫn chưa rời bỏ cái nhà máy điện tử kia?”

Triệu Quân Sinh thuận miệng hỏi.

“Rời đi ư? Dạ chưa, cha cháu vẫn ở đó làm việc!”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Ách... Không có chuyện gì, chú chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi.”

Triệu Quân Sinh cũng ý thức được mình thất thố, vội vàng lấp liếm, rất may là tôi không truy cứu nữa.

“Nhớ kỹ, nhất định phải thu mua toàn bộ, chuyện bên chính quyền, một mình chú có làm xong được không!”

Tôi giao nhiệm vụ, nói.

“Chuyện này thì dễ làm, bên chính quyền cũng đang lo không có ai dang tay thu xếp cục diện rối rắm này, bởi đồng loạt có tới mấy trăm công nhân nghỉ việc một lúc, chuyện như vậy thì không dễ thu xếp!”

Triệu Quân Sinh cười nói.

“Dạ, được, những chuyện khác thì chú cứ tự quyết định, cần rút tiền thì rút tiền, cần mở rộng sản xuất thì mở rộng. Sau này chú trực tiếp tìm cha cháu nói chuyện là được, nhưng đừng tiết lộ chuyện này do cháu làm.”

Tôi dặn dò:

“Đúng rồi, cha cháu tên là Lưu Nhân Sơn.”

Triệu Quân Sinh trong lòng tự nhủ, đương nhiên chú biết cha cháu là Lưu Nhân Sơn! Hơn nữa quan hệ còn “Không tầm thường” đấy! Nhưng mà ngoài miệng vẫn nói:

“Yên tâm đi, chuyện này để chú lo.”

“Cái tên Lý Bác Lượng kia gần đây thế nào?”

Tôi chợt nhớ tới ở Tân Giang còn có một bại hoại.

“Kế hoạch đã bắt đầu tiến hành, tất cả đều thuận lợi. Chú nghĩ là tới lúc đó, bọn họ có khóc cũng không kịp.”

Triệu Quân Sinh âm hiểm cười nói.

... ..

Triệu Quân Sinh cúp điện thoại, thở thật dài dài một hơi. Nhiều năm không gặp “Lão đối thủ” như vậy, nhưng lại phải gặp nhau trong tình huống này, mặc dù nói mình xuất hiện với tư cách là chúa cứu thế, nhưng làm sao mà cao hứng được khi mà những thứ này đều là của con người ta.

Nhưng chuyện tình đã qua đi được nhiều năm rồi, tuổi tác lớn dần, thì phần tình cảm đó dần dần nhạt bớt. Sau khi tâm tình bình tĩnh lại một chút, Triệu Quân Sinh bắt đầu bắt tay vào xử lý công việc.

Trước tiên gọi thư ký của mình tới, bảo hắn liên hệ với cái nhà máy tư nhân kia một chút, đối phương nghe nói tập đoàn Ánh Rạng Đông muốn mua nhà máy, thì lập tức nhiệt tình hẹn thời gian hai bên gặp mặt.

Cái nhà máy quốc doanh này vốn đang rầu rĩ về chuyện của mình, lúc này nghe nói tập đoàn Ánh Rạng Đông muốn mua thì vô cùng mừng rỡ, hơn nữa tập đoàn Ánh Rạng Đông là một trong những điển hình của tỉnh, ngay cả chính quyền cũng sẵn sàng giao nhà máy điện tử này cho tập đoàn này, điều này cũng thể hiện sự nhìn xa trông rộng.

Triệu Quân Sinh vô cùng thuận lợi lấy được các văn kiện tài liệu, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng là đàm phán với công nhân nhà máy mà thôi.

“Cốc cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa cắt ngang sự suy nghĩ của Triệu Quân Sinh.

“Mời vào!”

Triệu Quân Sinh nói.

“Triệu tổng, ngài Hậu Đằng Tam Hùng (Hậu Đằng Tam Hùng) tiên sinh là đại diện cho công ty Á Châu tới, đang chờ ở phòng tiếp khách.”

Thư ký của Triệu Quân Sinh tiến vào nói.

“A, bọn họ tới rồi ư? Tốt, tôi lập tức qua đó.”

Triệu Quân Sinh gật đầu nói.

Sau khi người thư ký của mình rời đi, Triệu Quân Sinh mới cầm điện thoại ở trên bàn, bấm một loạt các số điện thoại:

“Alo, Vương cục trưởng phải không... Đúng, tôi là Triệu Quân Sinh... Xin chào, xin chào, lần trước tôi mang cái Walkman tới kiểm tra đo lường, kết quả ra sao rồi? ... A? Quả nhiên là như vậy! Tốt, tôi biết rồi... Đến lúc đó tôi sẽ gọi điện thoại cho ngài.”

Cúp điện thoại, Triệu Quân Sinh sắp xếp lại các loại tài liệu trên bàn, sau đó cất 1 tờ văn kiện loại cơ mật, rồi mới đi ra khỏi phòng.

Trong phòng khách của tập đoàn Ánh Rạng Đông, Hậu Đằng Tam Hùng với Lý Bác Lượng còn đang mơ một giấc xuân thu đại mộng. Thấy Triệu Quân Sinh đi vào, nhiệt tình nghênh đón, nói: “Thật không ngờ,

Triệu tiên sinh bận rộn như vậy, mà cũng thời gian dành tiếp chúng tôi, làm cho chúng tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh!”

“Đâu có, đâu có, Hậu Đằng tiên sinh là đại diện cho công ty Á Châu, một tổng giám đốc nho nhỏ như tôi muốn gặp còn không được!”

Triệu Quân Sinh cười nói.

Quả nhiên, chỉ mới có vuốt đuôi một cái, vậy mà Hậu Đằng Tam Hùng đã lằng lằng, tự cho mình là đại diện của công ty Á Châu, hàn huyên nói: “Triệu tổng quá khen!”

“Được rồi, không nói lời khách sáo nữa, chúng ta bắt đầu nói chuyện công việc đi. Tiểu Trương, cậu đi thay trà một chút, nguội hết cả rồi.”

Triệu Quân Sinh ngồi ở trên ghế salon nói.

“Không cần phiền phức như vậy, Triệu tổng, việc làm ăn quan trọng hơn!”

Những lời này cũng chính là tâm tư của Hậu Đằng Tam Hùng, hẳn muốn nhanh chóng đẩy cái đồ Walkman sang tay chúng tôi.

“Hậu Đằng Tam Hùng tiên sinh, hàng mẫu mà ngài cung cấp cho chúng tôi, chất lượng tương đối tốt.”

Triệu Quân Sinh nói.

“Đó là đương nhiên nhiên! Chất lượng của Walkman đã được chúng tôi kiểm tra rất kỹ, đã đạt tiêu chuẩn!”

Trong lòng Hậu Đằng Tam Hùng thì tự nhủ, bây giờ thì người chưa nhận ra thôi, nhưng chỉ khoảng nửa năm, nhiều lắm là một năm, thì cái Walkman này phải báo hỏng! Bởi vì trong lòng hẳn rất rõ ràng, nhóm Walkman này là hàng thấp kém, chất lượng không đáng tin cậy.

“Nhưng mà, chính sách sau bán hàng đối với nhóm Walkman này thì thế nào?”

Triệu Quân Sinh thuận miệng hỏi.

“Chính sách sau bán hàng?”

Hậu Đằng Tam Hùng sửng sốt, nhưng mà hẳn lập tức trả lời:

“Công ty của chúng tôi có mạng lưới phục vụ sau bán hàng, nên có gì thì ngài có thể tìm tới trung tâm!”

Triệu Quân Sinh nghĩ thầm, năng lực ứng biến của tiểu tử này đúng là rất nhanh! Hẳn cũng không dám dò xét nữa, sợ đánh rắn động cỏ:

Nhưng mà tập đoàn chúng tôi đối với những thiết bị điện này vô cùng nghiêm túc, phải có nhân viên kiểm tra chất lượng tiến hành đo lường.”

“Chuyện này Triệu tổng yên tâm đi, công ty chúng tôi là một công ty có danh tiếng, tại sao có thể bán hàng có vấn đề được chứ!”

Hậu Đằng Tam Hùng nghĩ thầm, mấy nhân viên kỹ thuật của các người có nhìn ra cái rắm! Không có các thiết bị kiểm tra hiện đại, thì làm sao có thể phát hiện ra những sơ hở của thiết bị này cơ chứ.

“Được rồi, tiểu Trương, cậu gọi trưởng phòng thị trường, Ngô trưởng phòng tới đây.”

Triệu Quân Sinh nói xong, nhìn Hậu Đằng Tam Hùng nói:

“Hậu Đằng tiên sinh, cụ thể thế nào chúng ta tới phòng thị trường thương lượng!”

“Được, được”.

Hậu Đằng Tam Hùng thấy việc buôn bán sẽ được tiến hành ngay, nên trong lòng vô cùng cao hứng. Cái này có lợi nhuận hơn ngàn vạn cơ đấy!

Vì để có hợp đồng lần này, Hậu Đằng Tam Hùng đã vơ vét toàn bộ tài sản để đổ lên nhóm Walkman này, mắt thấy chỉ trong nháy mắt nữa thôi, tiền có thể được thu về, thì trong lòng vui sướng vô cùng.

Sau khi tới phòng của Ngô trưởng phòng, Hậu Đằng Tam Hùng chỉ chú ý tới lúc nào nhận tiền, còn những cái khác thì không cần chú ý vội vã ký hợp đồng, chỉ sợ bên Ánh Rạng Đông đổi ý.

Khi thấy Ngô trưởng phòng ký tên, đóng dấu, Hậu Đằng Tam Hùng thì tảng đá trong lòng Hậu Đằng Tam Hùng mới được buông bỏ.

Sau khi hợp đồng được ký kết, thì cả hai bên đều cười, Hậu Đằng Tam Hùng rời đi, còn Ngô trưởng phòng theo Triệu Quân Sinh tới phòng làm việc.

“Triệu tổng, Hậu Đằng Tam Hùng không nghiên cứu kỹ hợp đồng mà vội vàng ký ngay, giống như sợ chúng ta đổi ý.”

Ngô trưởng phòng nói.

“Chuyện này làm rất tốt, chuyện tiếp theo không cần tôi phải phân phó nữa, tôi đã gọi điện thoại cho Vương cục trưởng của Cục kiểm định chất lượng, anh tự gọi điện cho ông ấy đi!”

Triệu Quân Sinh gật đầu nói.

“Dạ, Triệu tổng! Tôi biết nên làm như thế nào.”

Ngô trưởng phòng, nói.

Mà lúc này, khi Hậu Đằng Tam Hùng và Lý Bác Lượng rời khỏi tập đoàn Ánh Rạng Đông, thì đang cười ha hả.

“Hậu Đằng đại ca, lần này chúng ta chơi tập đoàn Ánh Rạng Đông một vỏ thật đậm!”

Lý Bác Lượng cười mờ ám nói.

“Lý lão đệ, cái tên Ngô trưởng phòng này đúng là ngu ngốc, ngay cả thân phận của chúng ta cũng không điều tra, mà cái giấy phép kinh doanh giả chúng ta mang theo cũng không dùng tới! Nhưng mà đám người này nếu thông minh, thì huynh đệ chúng ta làm sao có thể kiếm tiền được chứ!”

Hậu Đằng Tam Hùng hết sức cao hứng nói.

“Đúng vậy, vẫn là Hậu Đằng đại ca lợi hại! Công ty trên hợp đồng là giả, cái tên ký hợp đồng cũng là giả, cho dù sau này có xảy ra vấn đề gì, thì họ cũng chẳng có đủ điều kiện để khởi kiện chúng ta!”

Lý Bác Lượng tán dương nói.

“Hừ hừ, chuyện này chẳng phải là vì tập đoàn này bắt nạt đệ hay sao, đệ yên tâm đi, lần tốt nhất này toàn bộ là do tên Lưu Lỗi kia gây lên, đệ cứ để ý mà xem, cái tập đoàn Ánh Rạng Đông kia còn che chở cho hắn nữa hay không! Tiểu nha đầu họ Hứa kia sớm muộn cũng rúc vào trong ngực của lão đệ!” Hậu Đằng Tam Hùng nói.

“Đúng vậy, vậy thì phải đa tạ Hậu Đằng đại ca rồi!” Lý Bác Lượng nghe xong cao hứng vô cùng. Có thể làm cho Hứa Nhược Vân trở thành bạn gái của mình, phải làm gì thì Lý Bác Lượng cũng nguyện ý.

“Ha ha ha! Đệ mà đi theo đại ca, tiền cũng có, mà nữ nhân cũng có!” Hậu Đằng Tam Hùng đắc ý vênh váo nói: “Đi, chúng ta tìm chỗ nào đó uống mấy chén, ăn mừng một chút!”

... ..

Sau khi bố trí xong tất cả, tôi mới nhớ tới có mỹ nữ đang chờ tôi cùng đi ăn cơm.

“Thật ngại quá, phải gọi mấy cuộc điện thoại cho người thân.”

Tôi thành thật xin lỗi Tô Dĩnh Tư, nói.

“Hừ, công việc bận rộn ghê, có phải lại đi lừa gạt cô gái nào hay không?”

Tô Dĩnh Tư hừ lạnh một tiếng hỏi.

“Cái gì mà bận rộn? Sao lại lừa gạt cô gái nào chứ?”

Tôi ngạc nhiên nói.

“Có hay không cũng đâu có quan hệ gì tới tôi!”

Tô Dĩnh Tư nói.

Nếu như không có quan hệ gì tới cô, vậy thì hỏi làm gì? Trong lòng tôi nói thầm.

204. Chương 208: Phiền Toái Tôi (10)

“Tại sao anh lại mang tôi tới chỗ này?”

Tô Dĩnh Tư cau mày nhìn khu phố ăn vặt mà giống như một cái chợ bán thức ăn.

“Là cô tự nói, nếu như tôi mời khách, thì tất cả phải nghe lời tôi, đương nhiên tôi mang cô tới nơi nào, thì cô phải tới nơi đó!” Tôi nói.

“Đồ ăn ở nơi này có thể ăn hay sao?” Tô Dĩnh Tư chỉ vào một sạp bán hàng ở đầu đường, nói.

“Tại sao lại không thể ăn? Công không thấy ở bên trong đó có rất nhiều người ăn à!”

Tôi nói xong, thì nhìn một người bán thịt dê xiên ở bên cạnh, nói:

“Ông chủ, cho tôi mười xiên.”

Sau đó quay đầu nhìn Tô Dĩnh Tư nói:

“Cô muốn mấy xiên?”

Tô Dĩnh Tư nhìn đôi tay của ông chủ bán thịt dê xiên vô cùng bẩn, thì kinh khủng lắc đầu, nhỏ giọng nói:

“Tôi...hay là thôi đi, tôi không ăn.”

“Đây chính là thịt dê nướng chính cống từ Mông cổ, tiểu thư, cô ném thử một chút đi?”

Ông chủ bán thịt dê xiên, mời nói.

Tô Dĩnh Tư nghe xong vội vàng khoát tay nói:

“Không cần, hiện tại tôi đang giảm cân.”

“Không biết các cô gái bây giờ nghĩ như thế nào, đã thon thả như vậy, mà còn muốn giảm cân.”

Ông chủ bán thịt dê xiên không hiểu, thở dài nói.

“Xong rồi, tiên sinh, mười xiên nướng đây”.

Một lát sau, ông chủ bán thịt dê xiên mang lên cho tôi mười xiên.

Tôi thừa dịp chúng còn nóng, bắt đầu ăn, mùi vị quả nhiên ngon vô cùng. Nếu như so sánh với các quán ăn vặt ở Tân Giang thì ngon hơn nhiều.

Tô Dĩnh Tư thấy tôi ăn như vậy, giống như là rất ngon, không nhịn được hỏi:

“Ngon như vậy ư?”

“Nói nhảm, không ngon thì tại sao tôi lại ăn nhanh như vậy chứ?”

Trong lúc nói chuyện, tôi đã ăn xong một xiên, vỗ vỗ cái bụng nói.

“Vậy thì..vậy thì, cho tôi ném thử một chút đi.”

Tô Dĩnh Tư thấy tôi ăn như vậy, nước miếng cũng chảy ra, nhịn không được, nói.

Nhưng cái chuối cuối cùng đã trôi vào trong bụng của tôi, tôi lại xoa cái bụng nói:

“Thật ngại quá, đã hết rồi.”

“Hừ! Ăn nhanh như một con quỳ chết đói!”

Tô Dĩnh Tư tức giận nói.

Lúc này nàng phải vất vả nắm, mới quyết định ăn thử một chút, vậy mà gã này chưa gì đã ăn hết rồi.

“Ha ha, gạt cô thôi, vẫn còn một xiên này, tôi sớm biết cô sẽ đổi ý mà!”

Vừa nói, tôi cầm một xiên từ trong cái lò nướng ở bên cạnh, đưa cho Tô Dĩnh Tư, nói:

“Vẫn còn nóng đó.”

“Tôi không ăn nữa!”

Tô Dĩnh Tư tuy nói như vậy, nhưng lại nhanh tay giật lấy.

“Wow! Cay chết mắt, cay chết mắt, ”

Tô Dĩnh Tư ăn một miếng, thì thấy quá cay, sau đó dùng bàn tay còn lại quạt quạt.

Nhưng mà cho dù có cay như vậy, nhưng Tô Dĩnh Tư vẫn ăn hết một xiên, ăn xong vẫn còn thòm thèm, nói:

“Thật đúng là không nghĩ tới, đồ ăn trên vỉa hè lại ngon như vậy, không biết có vệ sinh hay không nữa.”

“Nếu chê không sạch sẽ, có bệnh, thì cô đừng có ăn nữa!”

Tôi phản bác nói.

“Ai nói tôi không ăn! Tôi còn muốn ăn nữa, dù sao nếu đau bụng thì cũng có thể giảm cân!”

Tô Dĩnh Tư chu Scái miệng nhỏ nhắn nói.

“Ông chủ, cho thêm mười xiên...a không, 5 xiên, a... không 3 xiên thôi!”

Tô Dĩnh Tư vung tay lên nói.

Ông chủ thật dề lắc đầu, lấy ra 3 xiên đặt trên lò nướng ở bên cạnh.

Nhìn thấy sạp hàng Ma Lạt Thăng ở bên cạnh, trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh Trần Vi Nhi mặc áo đen hiền lành.

Không biết cái cửa hàng cơm của nhà Trần Vi Nhi giờ thế nào rồi, có lẽ phải quan tâm hơn một chút! Khi mình trở về sẽ rót thêm một chút tài chính, để mở rộng kinh doanh.

“Có ăn Ma Lạt Thăng không?”

Tôi hỏi Tô Dĩnh Tư.

“Ăn!”

Lúc này Tô Dĩnh Tư không chút do dự đáp.

Nhưng mà cô bé vẫn chỉ là cô bé, khi tôi còn chưa ăn hết một bát, thì Tô Dĩnh Tư đã kêu lên no quá, không còn cách nào khác, tôi chỉ đành gói một ít mang về.

Khi tôi chuẩn bị đưa xe về biệt thự của Tô gia, thì phát hiện bị người ta theo dõi. Mặc dù người theo dõi có thủ pháp rất lão luyện, thỉnh thoảng còn vượt lên trước chúng tôi.

Nhưng hần đã bộc lộ một sơ hở trí mạng, đó chính là mỗi lần chờ đèn tín hiệu, hần vẫn cố tình duy trì tốc độ không nhanh không chậm, đồng cùng một tốp với tôi.

Vốn là tôi chuẩn bị trở về biệt thự, nhưng nếu đã có người theo dõi, thì tôi không thể trở về như vậy được.

Vì để biết rõ thân phận người theo dõi, tôi cố ý lái xe tới đường cao tốc, quả nhiên chiếc xe theo dõi chúng tôi cũng đi tới, nhưng lúc này lại duy trì khoảng cách một trước một sau!

Có thể người theo dõi cũng biết tôi đã phát hiện ra bọn họ, cho nên hần cũng không giấu diếm, trực tiếp đi theo chúng tôi cách khoảng 10 mét. Bởi vì trên xe có gắn kính phản quang, nên tôi không thể nhìn ra người trong xe là ai.

Chuyện đã tới nước này, tôi cũng chẳng còn điều gì để nói nữa rồi, tôi tìm một khu vực có ít người qua lại, sau đó ngừng xe.

Mà chiếc xe theo dõi chúng tôi vẫn theo sát, sau đó dừng lại. Trong lòng tôi dâng lên một dự cảm xấu, người này đúng là không bình thường.

Không biết có phải do tác dụng của tâm lý hay không, mà tôi có cảm giác người này rất mạnh, hơn nữa, người theo dõi chúng tôi cũng không có ý tốt.

Sau khi dừng xe, tôi cũng không bước xuống, do chưa biết người theo dõi tôi là ai, nên ngồi trong xe vẫn an toàn hơn cả.

Hơn nữa chiếc xe Bullet của Tô gia này hoàn toàn dựa theo chiếc xe chở tiền của ngân hàng chế tạo, trước sau đều có kính chống đạn, hơn nữa lại còn cả một tấm thép, cho dù có bắn cũng không thủng.

Một lát sau, cửa của chiếc xe phía sau mở ra, nhưng điều khiến tôi và Tô Dĩnh Tư mở rộng tầm mắt chính là, người bước ra lại là người chúng tôi gặp buổi sáng, Lý Hường Đông!

Tô Dĩnh Tư thấy không có gì nguy hiểm, cũng kéo cửa xe mở ra, tức giận nhìn Lý Hường Đông nói:

“Lý Hường Đông! Anh cố ý phải không, tại sao lại theo dõi chúng tôi?”

“Anh...anh chỉ lo lắng cho an toàn của em mà thôi, Tiểu Tư.”

Lý Hường Đông lúng túng giải thích.

Theo dõi người khác đúng là một chuyện rất xấu, nhưng mà Lý Hường Đông vì theo đuổi Tô Dĩnh Tư, cũng chỉ còn cách làm vậy. Vốn là sau khi chia tay Tô Dĩnh Tư buổi sáng, Lý Hường Đông muốn nhìn xem Tô Dĩnh Tư lại đi đâu, để có thể nhân cơ hội tốt, chiếm lấy tình cảm của nàng.

Nhưng mà không nghĩ tới, Tô Dĩnh Tư lại đi theo một nam nhân cười cười nói nói tới một quán ăn ven đường! Hắn tức giận vô cùng! Đây là ý gì?

Mình mời nàng ăn cơm, nàng nói nàng không đói, vậy mà lại chạy tới quán ven đường ăn với một nam nhân khác, bảo sao hắn không tức giận cho được!

Lúc ấy do cách quá xa, Lý Hường Đông không thấy rõ nam nhân kia là ai, nhưng sau khi lên xe, Lý Hường Đông mới thấy rõ, nam nhân kia chính là vệ sĩ của Tô Dĩnh Tư.

Sau đó hắn nhớ lại lời nói của nàng với vệ sĩ kia, rồi lại liên tưởng tới sắc thái của nàng, thì quả nhiên cảm thấy có điều gì không đúng!

Những ý niệm không tốt liên tiếp nổi lên trong đầu, hắn muốn xem xem hai người kia kế tiếp sẽ đi đâu. Nhưng lại không ngờ tới, mình bị phát hiện.

Tuy nói Lý Hường Đông lúc ấy rất căm phẫn, nhưng sau khi suy nghĩ lại, thì lại nghĩ khác, Tô Dĩnh Tư sao có thể coi trọng một vệ sĩ được? Đây căn bản không phù hợp Logic!

Trong mắt hắn, vệ sĩ với Tô Dĩnh Tư không cùng một loại người, cho nên hắn cũng yên lòng. Mà giờ Tô Dĩnh Tư ra mặt trách cứ hắn, làm cho hắn cảm thấy lúng túng.

“Tôi đã nói với anh rồi, vệ sĩ do cha tôi tìm rất lợi hại!”

Tô Dĩnh Tư nói.

Không biết tại sao, sau khi Lý Hường Đông nghe được câu này, thì trong lòng lại có cảm giác bị ăn dấm, mắng thâm, Lão Tử làm vệ sĩ cho người thì người lại khô

ng muốn, giờ lại đi cùng với một tiểu tử, bảo sao lão tử không lo lắng được!

“Tiểu Tư. Anh chẳng phải đã nói với em, có anh ở đây, em chẳng cần vệ sĩ nào cả! Anh có thể bảo vệ tốt sự an toàn cho em!”

Lý Hường Đông chưa từ bỏ ý định nói.

“Cám ơn nhiều, Lý Hường Đông. Nhưng mà đại thiếu gia của tập đoàn Phi Phàm, sao có thể suốt ngày ở bên cạnh của một tiểu nữ như tôi được.”

Tô Dĩnh Tư khách khí nói.

“Không sao đâu, anh sẽ về nói với cha anh một tiếng, bảo ông ấy thả cho anh một đoạn thời gian là được rồi! Anh nghĩ lão nhân gia nhất định sẽ ủng hộ, dù sao thì lão nhân gia cũng muốn được ôm cháu!”

Lý Hường Đông vô liêm sỉ nói.

Tô Dĩnh Tư hơi có chút cau mày, tại sao người này lại mặt dày tới vậy, cứ làm như mình được gả cho hắn không bằng!

Cho dù không nói tới chuyện mình đồng ý gặp mặt hắn, cho dù có chính thức gặp mặt rồi, thì kết hôn vẫn là chuyện sàu này, mình là một đại minh tinh, kết hôn sớm sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp.

Lý Hường Đông thấy Tô Dĩnh Tư không nói lời nào, còn tưởng rằng Tô Dĩnh Tư chấp nhận lời của hắn, càng thêm đắc ý, nói:

“Tiểu Tư, em yên tâm đi, tối nay anh sẽ nói với cha anh, anh nghĩ rằng từ mai, chúng ta sẽ được ở chung một chỗ!”

“Được rồi, Lý Hường Đông, mặc dù tôi đáp ứng cha tôi gặp mặt anh, nhưng bây giờ hai bên chẳng có tình cảm gì, với lại chúng ta còn không biết...”

Tô Dĩnh Tư nói.

“Tiểu Tư, những chuyện này chỉ là vấn đề nhỏ, anh phát hiện anh không kìm chế được tình cảm của mình mà yêu em! Chỉ cần em có thể tin tưởng vào tình yêu của anh là được rồi, tình cảm thì chúng ta có thể từ từ bồi dưỡng!”

Lý Hường Đông thâm tình nói.

“Thật xin lỗi, Lý Hường Đông, tôi chỉ hi vọng anh đừng có nóng vội, tôi giờ rất mệt mỏi, hi vọng anh đừng bắt tôi phải suy nghĩ tới chuyện này.”

Tô Dĩnh Tư muốn dùng câu này để nói rõ.

“A..vậy thì... vậy thì tiểu Tư, em trở về suy nghĩ một chút. Hai chúng ta môn đăng hộ đối, tin tưởng anh, anh nhất định sẽ mang tới cho em hạnh phúc!”

Lý Hường Đông thấy Tô Dĩnh Tư nói như vậy, thì không còn cách nào nữa. Nếu như sự việc tiến triển nhanh, thì sẽ xuất hiện tâm lý ngược lại, điều này hắn cũng hiểu.

Nhưng mà một kế hoạch nham hiểm đã nảy sinh trong óc của hắn.

205. Chương 209: Phiền Toái Tới (11)

“Đại Khôi, cậu làm giúp tôi một chuyện!”

Khi trở lại xe của mình, Lý Hường Đông nói với người tài xế kiêm luôn người hầu.

“Đại thiếu gia phân phó, tôi đương nhiên sẽ làm hết sức.”

Đại Khôi nói.

“Ừ!”

Lý Hường Đông hài lòng gật đầu, nói:

“Người lái xe cho Tiểu Tư lúc này, cậu có nhìn thấy không?”

“Thấy, Đại thiếu gia.” Đại Khôi nói.

“Tìm mấy huynh đệ thu thập hắn một trận.”

Lý Hường Đông nói.

“Tới mức nào?”

Đại Khôi hỏi.

Đại Khôi đối với loại yêu cầu này của Đại thiếu gia, làm mãi cũng thành tập quán.

“Nằm viện mấy tháng là được rồi!”

Lý Hường Đông âm hiểm cười nói.

Nghĩ thầm, Tô Dĩnh Tư, nếu như vệ sĩ của cô bị nhập viện, xem cô có đồng ý yêu cầu của tôi hay không!

Hắn làm như vậy, thì có hai chỗ tốt, thứ nhất, khi vệ sĩ của nàng bị tập kích, thì hắn có thể xuất thủ cứu giúp, diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân! Thứ hai, khi vệ sĩ của Tô Dĩnh Tư nhập viện, thì mình có thể thuận lý thành chương được ở bên cạnh của nàng!

Nghĩ tới đây, Lý Hường Đông phân phó nói:

“Đến lúc đó, khi các cậu đánh tiểu tử kia tới tàn phế, thì không nên lập tức rời đi, mà đợi tôi ra, sau đó các cậu giả vờ bỏ chạy!”

“Yên tâm đi, Đại thiếu gia, sẽ khiến ngài hài lòng!”

Đại Khôi không hổ là tâm phúc của Lý Hường Đông, những chuyện tổn đức hại lý thế này hắn đã làm không ít lần.

... ..

Tôi vẫn chưa biết phiền toái đang đến. Tôi đã trở thành cái đinh và đối tượng trong mắt người khác dày xéo, mà lúc này vẫn thích thú gọi điện thoại.

“Cha, con đã lo xong rồi, tới lúc đó cha của Nhan Nghiên sẽ tới nhà máy thương lượng chuyện thu mua!” Tôi nói.

“Vậy à, vậy thì tốt quá, nhưng gặp người ta thì cha có cảm giác thế nào ấy..”

Cha tôi có chút hưng phấn, cũng có chút do dự! Dù sao người này cũng là thông gia của mình.

“Không sao đâu, chú Triệu rất hiền!”

Tôi nói.

Trong lòng tôi nghĩ thầm, tôi là ông trùm giấu mặt, cha mỗi ngày đều gặp mặt, vậy mà có cảm giác gì đâu.

“Nhưng mà... Ai! Nói thật, cha đúng là có chút xấu hổ, nhìn điều kiện của gia đình mình, rồi lại nhìn hoàn cảnh gia đình của Nhan Nghiên!”

Cha tôi thở dài nói.

“Cha, con của cha là một tiểu phú ông, sao có thể kém người ta được chứ!”

Tôi an ủi cha tôi nói.

“Số tiền của con thì chẳng thấm vào đâu so với người ta! Lỗi Lỗi, cha cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn, nếu không con bớt chút thời gian về đây một chuyến? Cha lo lắng tới lúc đó, sự việc không tốt, thì lại ảnh hưởng tới quan hệ của con với Nhan Nghiên.”

Cha tôi lo lắng nói.

“Cha, con đã nói rồi, chú Triệu là một người tốt, hơn nữa công ty của chú ấy cũng đang cần thu mua một nhà máy điện tử, cha cứ yên tâm đi!”

Tôi nghĩ thầm, cho dù cha có đặt điều kiện lên trời, thì Triệu Quân Sinh vẫn đáp ứng. Bởi vì ... vòng tới vòng lui, tất cả đều là chuyện của nhà mình, người cầm tiền vẫn là tôi mà thôi.

“Lỗi Lỗi, con cũng nên trở về một chuyến, cha và mẹ của con cũng rất nhớ con!”

Cha tôi nói.

“Được rồi, đến lúc đó cha gọi điện thoại cho con, con sẽ cố hết sức trở về!”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra cha tôi vẫn không yên lòng ! Tôi cũng không có cách nào chân chính nói sự thật cho cha tôi biết, xem ra tôi đúng là nên trở về một chuyến rồi.

Sau khi cúp điện thoại, tôi bỗng nhiên phát hiện ra có một tờ giấy trắng ở trên bàn, trên đó có ghi một số điện thoại. Đó là số của Diệp Tiêu Tiêu, sau khi Triệu Nhan Nghiên nói cho tôi biết, tôi tiện tay ghi ở trên đó.

Tôi dài thở dài, có chút buồn bã. Có lẽ đây là một thất bại lớn nhất kể từ khi tôi sống lại! Nhưng có nói thế nào đi chăng nữa, thì Diệp Tiêu Tiêu cũng đã trở thành nữ nhân của tôi, cho dù có như thế nào chăng nữa, thì sự thật vẫn là sự thật, không cách nào thay đổi!

Không thể phủ nhận, đúng là tôi vô cùng thích Diệp Tiêu Tiêu, nếu không thì tại sao mỗi khi tôi nhìn thấy nàng, đều có ý niệm xấu xa như vậy!

Điều tiếc nuối duy nhất ở kiếp trước của tôi mà nói, đó là không được Triệu Nhan Nghiên yêu, mà cả đời này, tôi sẽ không để cho mình phải mang một tiếc nuối nào nữa!

Nghĩ tới đây, tôi dùng hết dũng khí trên người, cầm lấy điện thoại bấm số. Sợ cái gì, cùng lắm mà bị mắng một trận!

Nghe rồi, điện thoại đã được nhận. Tâm tình của tôi thoáng cái đã bị kích động lên tới cực điểm!

“Alo, xin chào, ai vậy?”

Từ bên trong điện thoại truyền đến thanh âm của Diệp Tiêu Tiêu. Dường như nàng có chút uể oải, hình như đã đi ngủ.

“Tiêu Tiêu... Là anh.”

Đây là lần đầu tiên tôi gọi nàng như vậy, nhưng mà nó tự đáy lòng phát ra. Tôi biết, nàng nhất định sẽ nhận ra âm thanh của tôi.

“...”

Bên kia trầm mặc, sau một lúc mới đáp lại:

“Tại sao lại là anh?”

“Tại sao không thể là anh?”

Tôi hỏi ngược lại:

“Tiêu Tiêu, em bây giờ đang ở đâu? Có khỏe không?”

“...”

Bên kia không trả lời.

Lại qua một lúc lâu, thanh âm Diệp Tiêu Tiêu có chút nức nở nói:

“Anh để cho em bình tĩnh lại, sau một thời gian, em sẽ liên lạc lại với anh.”

Nói xong, nàng cúp điện thoại.

Tôi gọi lại một lần nữa, nhưng nàng ngắt điện thoại. Tôi bất đắc dĩ thở dài. Diệp Tiêu Tiêu còn chưa tiếp nhận được sự thực, trong mắt nàng, chuyện phát sinh giữa tôi với nàng xã hội sẽ không chấp nhận!

Nhưng mà ở kiếp trước, ở tương lai 10 năm tới, chuyện thầy trò yêu nhau rất bình thường! Chuyện ghê gớm hơn là đồng tính luyến ái, già yêu trẻ còn đây ra đây!

... ..

Mấy ngày tiếp theo, tôi với Tô Đình Tư vẫn bình yên vô sự, trừ thỉnh thoảng có mấy lúc cãi nhau, thì nàng hoàn toàn vui đầu vào trong công việc.

Mấy ngày trước đó, bị đe dọa bởi tập kích, nên Tô Đình Tư bắt buộc phải dừng công việc lại, cho nên bây giờ phải tận dụng thời gian, hoàn thành chỉ tiêu của năm.

Không phải đám người nguy hiểm kia dừng hành động lại, mà là chúng đã thất bại quá nhiều lần.

Trong khoảng thời gian này, Tiểu Uy đã gỡ được hai quả bom tự chế ở nhà xe và cổng lớn, trong lúc Tô Dĩnh Tư ghi âm, thì có một gã chạy tới phóng hỏa, sau khi bắt được đã giao cho đội vệ sĩ dùng cực hình thẩm vấn.

Hôm nay, cũng giống như thường lệ, tôi lái xe đưa Tô Dĩnh Tư tới công ty. Khi xe chạy tới một ngã tư, thì bỗng nhiên có một chiếc xe tải vượt lên, chắn trước mặt xe của tôi.

Khi chiếc xe tải dừng lại, thì trên xe nhảy xuống 4 đại hán cao to vạm vỡ, trên người mỗi người đều mặc loại áo may ô Rambo, trên tay là một cây thiết côn. Nếu như không biết rõ tình cảnh của mình, thì tôi còn tưởng mình đang đóng phim.

Có một đại hán chạy tới, đập một côn mà cửa xe của tôi, tuy cửa xe là loại kính chống đạn, nhưng cũng bị đập rạn thành hình mạng nhện.

“Xuống xe!”

Đại hán này quát lên, sau đó dùng thiết côn đập vào sườn xe, các đại hán khác thấy vậy cũng lao vào.

Tôi biết nếu như tôi vẫn còn ngồi ở trong xe, thì cái xe này có chắc, cũng bị họ đập hỏng.

“Cô ở trong xe chờ tôi một lát!”

Tôi nhìn Tô Dĩnh Tư nói.

“Anh...anh muốn xuống xe hay sao?”

Tô Dĩnh Tư nhìn những đại hán cầm thiết côn ở trước xe, sợ hãi hỏi.

“Ừ.”

Tôi gật đầu nói:

“Cô cứ ngồi yên đấy, không nên lộn xộn!”

“Bỏ đi, Lưu Lỗi, chúng ta gọi điện thoại báo cảnh sát đi! Tôi thấy những người này có chuẩn bị, chiếc xe này vẫn còn thể kiên trì thêm chút nữa.”

Tô Dĩnh Tư nghe xong lập tức lắc đầu nói.

“Ha hả, yên tâm đi! Mấy người này tôi còn không để vào trong mắt!”

Tôi cười nói:

“Nếu như cứ xảy ra chuyện lại gọi cảnh sát, thì còn thuê tôi làm vệ sĩ làm gì!”

“Lúc này là lúc nào rồi, vậy mà anh còn nói giỡn như vậy!”

Tô Dĩnh Tư tức giận nói.

“Tôi không nói đùa, cùng lắm là dùng tiền thay mạng!”

Tôi nói. Nói xong, tôi nhảy xuống xe, đóng cửa xe lại.

Giờ phút này Tô Dĩnh Tư thiếu chút nữa tức giận không thở được, tới mức này mà còn kiêu ngạo! Không nhìn thấy đối phương có bốn người đó sao! Có thích làm anh hùng, cũng không nên đem tính mạng của bản thân ra nói giỡn!

Mặc dù Tô Dĩnh Tư biết người này có thể đánh đấm rất tốt, nhưng mà song quyền nan địch tứ thủ, huống chi đối phương còn là bốn đại hán vạm vỡ! Chẳng lẽ não hấn bị hỏng rồi?

Đâu có giống, lần trước giải quyết chuyện các fans tốt như vậy, sao lần này lại như vậy cơ chứ? Nhưng chuyện phát sinh tiếp theo, đã làm cho nàng mở rộng tâm mắt, cứ như đang đóng phim vậy!

Sau khi tôi xuống xe, thì 4 người này quả nhiên ngừng việc đập phá, có một đại hán tiến lên nói với tôi:

“Tiểu tử, mày biết mày đã đắc tội với người nào hay không?”

Tôi đắc tội với người nào? Một câu nói của người này đã làm cho tôi cảm giác như ở trong mơ! Tôi đắc tội rất nhiều người, Lưu Khoa Sinh, Dương Thụ Quang, Lưu Chấn Hải, Lý Bác Lượng, Hoàng Vĩ Thành, đâu biết hẳn nói tới ai cơ chứ?

“Tiểu tử, mày đã đắc tội người không nên đắc tội, người kia nhờ tao nhấn tới mày một câu, đừng có xen vào chuyện của người khác! Bây giờ rất nhiều người tử vong ngoài ý muốn, nếu tiếp tục, chúng tao cũng không dám chắc, mày có là một thành viên trong đó hay không!”

Đại hán nói.

Tôi tưởng những người này tìm Tô Dĩnh Tư, nhưng hóa ra lại tìm tôi! Đám người này cảnh cáo tôi đắc tội người không nên đắc tội, nhưng ở Tô Châu này, tôi có đắc tội với ai đâu?

“Là ai phái chúng mày tới?”

Tôi nhìn lướt qua mấy người này, hỏi.

Những người này rõ ràng đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, điều đó cũng chứng tỏ, chủ nhân của người này thân phận nhất định không đơn giản!

“Điều đó thì mày không cần biết, sau này khi ra viện, thì nhớ nên rời khỏi Tô Châu!”

Đại hán vung tay lên hô:

“Các huynh đệ, lên đi, nhưng đừng thăm hỏi nơi yếu hại của hẳn!”

Nói xong, đại hán này đầu tàu gương mẫu lao đến. Tôi chỉ nhìn thoáng qua, không tự chủ lắc đầu.

Phương pháp đánh nhau của đại hán này chẳng có chiêu thức gì, hoàn toàn là dùng sức đánh bậy!

Nhưng số này đối với tôi chỉ như trứng chọi đá, trình độ loại này, Trương Mạnh Quân cũng có thể dễ dàng giải quyết!

206. Chương 210: Tái Ngộ

Đại hán kia hoàn toàn không hiểu, người này một mình đối mặt với bốn người bọn họ mà vẫn dám xuống xe đi tới!

Thế chẳng phải là không muốn sống sao? Nhưng mà hẳn cũng không nghĩ ngợi làm gì, dù sao mình bên người đông thế mạnh, tại sao phải sợ một mình hẳn! Cho nên chẳng để ý gì, liền vung nắm đấm lên đánh.

Tất nhiên tốc độ vung nắm đấm của người này đối với tôi mà nói thì chẳng vào đâu cả, chỉ là... Không hiểu sao, tôi cảm thấy mặt người này rất quen?

“Đợi một chút...”

Tôi nói.

“Làm... Làm gì?”

Đại hán kia đột ngột thu lại nắm đấm, ngạc nhiên hỏi:

“Mày còn có chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là tôi thấy anh rất quen mắt, chỉ sợ đánh lầm người!”

Tôi nói.

“Đừng có thấy sang bắt quàng làm họ! Đừng tưởng như vậy tao sẽ không đánh mày!”.

Đại hán kia hiển nhiên không quan tâm tới lời nói của tôi mà cố chấp hét lên.

“Đợi chút...”

Một đại hán gầy gò, chạy từ phía sau tới, chắn trước mặt người này rồi nói:

“Đại ca, em cũng cảm thấy hần rất quen...”.

“Mẹ kiếp, mà cứ nhìn gà hóa cuốc, thấy ai cũng quen mắt? Tao đã từng này tuổi đầu, chẳng lẽ lại không biết đây là một kẻ có tiền hay sao?”.

Đại hán mắng.

“Cũng đúng!”

Người gầy nói:

“Nhưng chuyện này quả thật rất kỳ lạ!”

Tôi nghe người gầy nói, thì không còn nghi ngờ gì nữa, hai người này tôi chắc chắn có quen biết! Đây chẳng phải là một người béo và người gầy, trong cái đêm tôi cứu Hạ Nhu hay sao?

“Hai người không phải là người Tân Giang ?”

Tôi hỏi.

“A? Sao mà biết?”

Người gầy nghi ngờ nói.

“Im mồm! Mà cứ nói linh tinh với hần!”

Người béo này chính là Sáu đầu đà trước kia, cắt ngang lời nói của người gầy, nhìn tôi nói:

“Hai người chúng tao có phải là người Tân Giang hay không, thì có liên quan gì tới mà?”

Lúc này, tâm tình tôi trở nên phần chấn, trời ạ, câu trả lời này giống y như trước kia! Tôi tiếp tục nói:

“Trời đất! Tao không nói chuyện với 2 thằng ngốc chúng mày. Chẳng phải trước kia chúng mày ở Tân Giang bị tao đánh cho hôm mê còn gì. Nhưng tao đúng là phúc súc sống của chúng mày, bị đánh tới như vậy, mà hiện giờ vẫn sinh long hoạt hổ!”

“A!”

Người gầy đột nhiên kêu lên:

“Đại... Đại ca, người này chính là người mà khi ở thành phố Tân Giang chúng ta đã gặp!”

Người béo giờ phút này cũng hiểu lời người gầy nói, chân tay run rẩy nói: “Đại ca! Không, Đại gia! Huynh đệ chúng tôi có mắt như mù, tôi thật không biết người mà Lý Hưởng Đông giao trừng trị chính là lão nhân gia! Nếu mà tôi biết, gan của chúng tôi có lớn gấp 10 cũng không dám!”

Nói xong, người này quay ra nói với hai tên còn lại:

“Hai người chúng bay còn lo lắng cái gì, còn không mau đến nhận lỗi với đại gia!”

Hai tên kia không biết tại sao đại ca của mình lại sợ người có gương mặt trẻ tuổi này, nhưng đại ca đã sợ người kia như vậy, thì bọn họ tất nhiên là không chọc nổi, nên rối rít chạy tới cúi đầu nói:

“Đại gia, thật xin lỗi! Chúng tôi sai rồi!”

Người béo thấy tôi không nói gì, liền vội hỏi:

“Đại... Đại gia, chúng tôi có thể đi chứ?”

“Ừ...”

Tôi suy nghĩ một chút.

Người béo nghe xong cho là tôi đã ngầm đồng ý, đang định rời đi, thì lại nghe tôi nói:

“Đợi một chút!”

Người béo bị dọa cho sợ đến nổi vội vàng đứng lại, thận trọng hỏi:

“Đại gia, còn có chuyện gì ạ?”

“Anh vừa mới nói là Lý Hường Đông phái các anh tới ?”

Tôi hỏi.

“Dạ! Chính là chỗ này... hấn cho huynh đệ chúng tôi năm vạn đồng, ép chúng tôi đánh ngài... đánh đến nỗi phải vào bệnh viện...”

Nói tới đây, người béo dừng lại một chút, nhìn tôi không có phản ứng gì, mới dám tiếp tục nói:

“Lúc trước chúng tôi thật sự không biết là ngài... cho nên...”

“Nói thẳng ra đi!”

Tôi cắt lời hấn nói.

“Dạ, dạ!”

Người béo vội vàng gật đầu nói:

“Lý Hường Đông xếp đặt cho chúng tôi đến đánh đại gia bị thương trước, sau đó hấn xông ra và tạo trò “anh hùng cứu mỹ nhân” thật là hoàn hảo!”

Tôi gật đầu, cái này Lý Hường Đông tính toán tốt nhỉ!

“Lý Hường Đông đang ở gần đây?”

Tôi hỏi.

Người béo gật đầu nói:

“Vâng, đang ở cách đây không xa, bên trong một chiếc xe và nhìn về chỗ này!”

“Vậy chẳng phải các anh không hoàn thành nhiệm vụ được giao hay sao?”

Tôi có chút thương hại cho người béo này, tại sao hai lần thực thành nhiệm vụ đều gặp phải tôi!

“Hừ! Hấn là một con ruồi! Lão tử sẽ đem tiền trả lại cho hấn! Hấn cũng không có gan đối đầu với Tân Long Bang đâu!”

Người béo khinh thường nói.

” Tân Long Bang? Tân Long Bang là tổ chức gì?”

Tôi hỏi.

” Bang Tân Long là một thế lực ngầm ở Tô Châu, mấy người chúng tôi đều là người của bang Tân Long!”

Người béo có chút tự hào nói.

Xem ra bang Tân Long tại Tô Châu có thực lực không kém!

“Tại sao mà lại chạy tới Tô Châu?”

Tôi hỏi. Theo tôi được biết hai người này đều xuất thân từ nông dân.

“Đừng nói nữa! Là hai chúng tôi chạy trốn tới đây! Đều bởi vì cái thằng Lôi công tử! Mẹ kiếp, hấn muốn giết anh em chúng tôi để diệt khẩu, nếu không chạy nhanh thì thiếu chút nữa chúng tôi thì đã thành cô hồn dã quỷ rồi! Hai anh em chúng tôi tới Tô Châu, gặp được bang chủ Tân Long, người rất coi trọng chúng tôi, còn cho chúng tôi con đường làm ăn...”

Người béo đắc ý nói.

“Được rồi, được rồi!”

Tôi phát phát tay.

“Chúng tôi có thể đi sao?”

Người béo vội vàng hỏi.

“Đi thôi, đi thôi!”

Tôi phát tay, bỗng nhiên tôi nghĩ tới một chuyện, cho nên nói:

“Chờ một chút!”

Người béo bị giật mình, sợ tới mức thiếu chút nữa thì đi tụt sất. Nhưng tụt sất thì không dám, mà thủ đoạn của tôi thì hẳn cũng đã được linh giáo rồi.

“Còn có chuyện gì sao ạ?”

Người béo bắt đầu quay người lại hỏi.

“Tôi hỏi anh một chuyện, gần đây những người trong bang phái của anh có trợ giúp người bên thành phố Tân Giang đối phó với Tô gia hay không?”

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến việc Tô gia đang bị quấy rối, rất có thể là do bang phái tại nơi này làm!

Vì Hoàng Hữu Vi ở xa Tân Giang, không thể nào phái nhiều người như vậy, mà Hắc bang ở các nơi đều có sự liên hệ, cho nên Hoàng Hữu Vi rất có thể sẽ tìm xã hội đen giúp đỡ!

“Tô gia? Là Tô thị tập đoàn sao? Chuyện này tôi không nghe nói tới, nhưng lão đại của Hắc Hổ bang có giao tình với lão đại của Tân Long bang! Cách đây không lâu, vị lão đại kia tới Tô Châu, đưa thiệp mời, gửi tới tất cả các lão đại của hắc bang ở Tô Châu nhưng mà bang Tân Long chúng tôi không tham gia.”

Người béo nói.

Thật thế sao! Xem ra năng lực của Hoàng Hữu Vi cũng không nhỏ! Nhưng chuyện này có vẻ không tốt lắm, tuy tôi có thực lực lớn, nhưng xử lý cả một hắc bang thì lại không phải là chuyện đùa! Nếu chuẩn bị không tốt thì sẽ mang lại phiền toái.

“Đây là số di động của tôi, anh giúp tôi chú ý một chút tới Hắc Hổ bang và cái vị lão đại kia, có tin tức gì lập tức cho tôi biết.”

Tôi cho người béo tờ danh thiệp có ghi số điện thoại của tôi.

“Được! Chắc chắn rồi, lão nhân gia ngài cứ yên tâm đi! Chuyện này cứ để cho tôi gánh vác!”

Người béo liền nhận lấy danh thiệp và đáp.

... ..

Lý Hường Đông ngồi ở trong xe đã có chút sốt ruột, bởi vì qua hôm nay, hẳn sẽ trở thành vệ sĩ riêng của Tô Đình Tư! Cái tên đáng ghét kia sắp đi đời rồi!

Tiền đúng là thứ tốt! Lý Hường Đông đắc ý nghĩ. Mình chỉ tốn mười vạn đồng mà có thể nhờ bang Tân Long đích thân làm việc này thay mình!

Lý Hường Đông hút một điếu thuốc, gác hai chân lên, lẳng lặng chờ đợi động tĩnh và thời khắc quyết định sẽ phát sinh.

Nhưng chỉ một lát sau, Lý Hường Đông cảm thấy dường như sự việc có chút gì đó không được bình thường, lẽ ra phải thấy người Hắc Hổ Bang đánh nhau với thằng vệ sĩ kia, nhưng người của Hắc Hổ Bang đột nhiên dừng lại, hơn nữa bộ dáng lại có vẻ như sợ hãi!

Lý Hường Đông rất buồn bực, chẳng lẽ thằng vệ sĩ kia là quý hay sao? Bốn người cao lớn lại không đánh nổi một mình hắn ư?

Lý Hường Đông càng nhìn càng cau mày, điều này cũng có thể xảy ra hay sao? Lý Hường Đông trước đó đã điều tra kỹ, cái tên vệ sĩ mới của Tô Đình Tư này, là người của nơi khác tới, chứ không phải là người nơi này...

Việc tiếp theo là, mấy người của bang Tân Long cũng kéo đi!

Lý Hường Đông lửa giận bốc cao chín trượng! Cơ hội tốt như vậy mà lại bị đám người này làm hỏng chuyện! Lần này không thành công, thì sau này sẽ không còn cơ hội nào nữa!

Lý Hường Đông cầm lấy điện thoại, khi bên kia mới nhắc điện thoại, thì hắn đã quát:

“Bọn mày có chuyện gì vậy? Bỏ thiếu gia cho tụi mày 10 vạn đồng, mà bọn mày làm ăn như vậy hay sao?”

Ở đầu điện thoại bên kia, ban đầu im lặng một chút, sau đó lập tức quát mắng:

“Thằng chó chết này, mày dám quát Lão tử, Lão Tử đốt cả nhà mày! Lão Tử cảnh cáo mày, đừng có chủ ý với người kia nữa. Nếu không chết lúc nào mày cũng không biết đâu, 10 vạn lão tử sẽ trả mày!”

Nói xong, người đó cúp điện thoại.

Chỉ còn Lý Hường Đông ngây ngốc cầm điện thoại di động, không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Hừ! Chỉ là một thằng ngoại lai tới Tô Châu mà dám uy hiếp bỏ thiếu gia! Mày cứ chờ đấy!”

Rất lâu sau, Lý Hường Đông mới hoàn hồn trở lại, hỗn hển kêu lên.

Về những lời của người béo, thì Lý Hường Đông chỉ coi như gió thoảng bên tai. Vốn là Đại thiếu gia của một tập đoàn lớn, Lý Hường Đông sợ quái người nào!

Người này hôm nay đã đắc tội với hắn, Lý Hường Đông nếu không trả thù thì không phù hợp với tính cách của hắn!

... ..

Về phần Tô Dĩnh Tư cũng cảm thấy rất kỳ lạ, thấy tôi chỉ nói mấy câu mà bọn đầu gấu to lớn hung hăng kia đã bị đuổi đi, hơn nữa nhìn thần sắc của bọn họ còn có vẻ cung kính vô cùng.

“Anh và bọn họ nói cái gì vậy?”

Tôi vừa lên xe, Tô Dĩnh Tư đã vội vàng hỏi.

Bởi vì chiếc xe này cách âm tương đối tốt, cho nên nàng không nghe được cuộc đối thoại của chúng tôi ở bên ngoài.

“À, bọn họ vốn là người ở thành phố Tân Giang, đã từng bị tôi giáo huấn một lần, lần này bọn họ đương nhiên không dám làm gây chuyện gì cả!”

Tôi nói một cách đơn giản.

Tô Dĩnh Tư gật đầu và cũng không hỏi nhiều, thời gian này người tìm đến rất nhiều, cho nên Tô Dĩnh Tư cũng không cảm thấy quá kỳ quái.

207. Chương 211: Lại Gặp Mặt

Lý Hường Đông quả nhiên thuộc về loại người thiếu kiên nhẫn, ngay chiều hôm đó, hắn lại tới tìm tôi. Nhưng mà ngoài dự liệu của tôi chính là, người này lại dùng khuôn mặt tươi cười!

“Tiểu Tư, tối nay tập đoàn phi phạm tổ chức một yến hội tư nhân ở trung tâm thương mại Long Điện, anh cũng được mời tham gia, hi vọng em có thể làm bạn giá của anh.” Lý Hường Đông ôn nhu vắn vắn, nhìn Tô Dĩnh Tư nói.

Nếu như không phải tôi biết rõ người này, thì còn tưởng hắn là một thân sĩ.

“Chuyện này...”

Tô Dĩnh Tư do dự một chút, nhưng nghĩ tới, việc tham dự yến hội ở trung tâm thương mại Long Điện, có thể mang tới những chỗ tốt cho cha mình, nên gật đầu đáp ứng:

“Được rồi. Nhưng mà có thể muộn một chút, vì chuyện bên này còn chưa xử lý xong.”

“Không sao, buổi tối anh tới đón em.”

Lý Hường Đông thấy Tô Dĩnh Tư đáp ứng, cao hứng nói. Nhưng mà ngoài dự liệu của tôi chính là, hẳn xoay người nói với tôi:

“Lưu tiên sinh đúng không, tối nay mời anh cũng đi, tin tưởng rằng tối nay anh sẽ thích nơi đó!”

Lời của Lý Hường Đông làm cho tôi sửng sốt! Chẳng lẽ người này đổi tính rồi? Bình thường đuổi tôi đi còn không kịp, nhưng tại sao lần này lại như vậy. Âm mưu, nhất định là có âm mưu!

Nhìn người này cười một cách dối trá như vậy, nhất định đang thi triển quỷ kế? Nhưng mà hẳn không mời tôi, tôi cũng đi! Cho nên tôi thân thiện nói: “Nhất định, nhất định!”

Lý Hường Đông nghĩ thầm, may đáp ứng là tốt rồi, chỉ sợ may không đi thôi. Hừ, tới lúc đó, không đùa mà tới chết được ư? Xem may còn có thể làm vướng tay, vướng chân tao nữa không!

Buổi tối hôm đó, Lý Hường Đông tới đón đúng lúc Tô Dĩnh Tư đi ra cửa, thấy tôi với Tô Dĩnh Tư cùng ra ngoài, hẳn tiến lên đón.

“Tiểu Tư, tại sao em không mặc lễ phục?”

Lý Hường Đông nhìn Tô Dĩnh Tư chỉ mặc quần áo bình thường, thì kỳ quái hỏi.

Nên biết rằng yến hội tối nay chỉ mang tính chất cá nhân, nhưng người tham gia đều là tinh anh trong giới thương nhân, tất cả đều là người có uy tín danh dự trên xã hội, không thể nào ăn mặc tùy tiện như vậy! Trên người của Lý Hường Đông hiện giờ, là một bộ âu phục.

“A... Tôi chưa kịp về nhà thay quần áo, sao vậy, bộ quần áo này không được ư? Hay là anh cảm thấy mất thể diện?”

Tô Dĩnh Tư cười nói.

“Sao có thể như vậy, đương nhiên là không!”

Lý Hường Đông vội vàng khoát tay nói:

“Khi đi qua cửa hàng quần áo, anh mua cho em một bộ lễ phục!”

“Quên đi, thời gian không còn nhiều nữa, chắc không kịp đâu.” Tô Dĩnh Tư lắc đầu.

Lý Hường Đông nhìn Tô Dĩnh Tư hồi lâu không nói lời nào, cuối cùng cắn răng, chậm rãi cởi cúc áo của mình.

Tôi còn tưởng người này giả thối lưu manh đùa giỡn, nhưng không ngờ hẳn lại cởi âu phục, vứt vào trong xe, lấy một bộ quần áo bình thường mặc vào, nói: “Lúc này hai ta giống nhau!”

Nếu như Tô Dĩnh Tư không biết những hành động lúc bình thường của Lý Hường Đông, thì nhất định sẽ bị cảm động! Nhưng bây giờ nàng lại thấy, người này giả tạo vô cùng!

“Thời gian cũng tới rồi, chúng ta lên xe đi!”

Lý Hường Đông có chút đắc ý gờ chiếc chìa khóa xe Mercedes trong không khí, nói.

Tôi nhìn thoáng qua chiếc xe của Lý Hường Đông, thì mới biết chiếc xe Mercedes này là đời mới, xuất hiện trên thị trường còn không lâu.

“Xe này không tệ lắm!” Tôi thuận miệng nói.

Lý Hường Đông thấy tôi khen ngợi như thế, lập tức vui mừng nhướn mày, đắc ý nói: “Điều đó là đương nhiên, đây là loại mới nhất trên thế giới! trong nước còn chưa bán, tôi phải đặt từ tổng công ty xe, mới xuống thuyền không lâu!”

Tôi từ chối cho ý kiến cười cười, xe này lúc nào tôi cũng có thể mua mấy ngàn chiếc. Xem ra sau khi trở về Tân Giang, phải tìm một chiếc kha khá ngồi lái mới được.

Tô Dĩnh Tư lại đổi với sự khoe khoang của Lý Hường Đông chẳng thêm ngó tới, tập đoàn Tô thị đang trong tình cảnh khó khăn, nhưng xe xịn có không ít, Tô Dĩnh Tư chẳng có hứng thú gì với lời nói của Lý Hường Đông, chỉ là nhàn nhạt nói:

“Tập đoàn Phi Phàm rất nhiều tiền!”

Nhưng ngụ ý trong lời nói của nàng là, Lý Hướng Đông chỉ là một đại thiếu gia tiêu tiền của gia đình mà thôi.

Không nghĩ tới Lý Hướng Đông không hiểu dụng ý châm chọc của Tô Dĩnh Tư, gật đầu nói:

“Đúng vậy, kinh tế của Tập đoàn Phi Phàm không ngừng tăng trưởng, trong năm nay có thể trở thành tập đoàn đứng đầu cả nước!”

Trong lòng tôi cười to, người này sao ngu ngốc tới vậy? Đầu óc không có vấn đề gì chứ? Vậy mà hắn lại muốn tán một cô gái thông minh?

Nằm mơ đi, hiện tại tập đoàn Tô Thị đang đứng đầu, mà lại đứng trước mặt thiên kim tiểu thư của tập đoàn này nói khoác, tôi thật không hiểu nổi động cơ của người này, đúng là kỳ tài!

Quả nhiên, Tô Dĩnh Tư thấy vậy thì khẽ nhíu nhíu mày. Nhưng nghĩ tới tình cảnh của Tô gia, thì không còn cách nào khác phải nhẫn nhịn vậy.

Năng lực quan sát thực hư của Lý Hướng Đông đúng là hơi kém, căn bản không phát hiện ra vẻ mặt bất mãn của Tô Dĩnh Tư, tiếp tục khoác lác nói:

“Lần này tập đoàn Tô thị của em hợp tác với Tập đoàn Phi Phàm thật rất đúng, ha ha! Tiểu Tư, em còn không biết hay sao? Tập đoàn Phi Phàm nắm giữ được một loại kỹ thuật đi trước thời đại, tập đoàn Tô Thị của các em chỉ đi nhờ xe thôi, để có được chuyện này, anh phải nhắc rất nhiều lần trước mặt cha anh, thì ông ấy mới đồng ý!”

Lý Hướng Đông khoác lác như thế, dụng ý là muốn làm cho Tô Dĩnh Tư cảm thấy hắn vĩ đại vô cùng, nhưng hắn có biết đâu, Tô Dĩnh Tư lại càng thêm chán ghét hắn.

“A.”

Tô Dĩnh Tư gật đầu, thuận miệng hỏi:

“Tập đoàn Phi Phàm của các anh sáng chế ra loại kỹ thuật mới nào? Tại sao tôi không thấy giới thiệu ở buổi ra mắt sản phẩm?”

“Ha ha! Loại chuyện này chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời! Nhưng mà Tiểu Tư, nếu em đã muốn biết, thì anh nói cho em biết cũng không sao, dù sao thì hai tập đoàn cũng chuẩn bị bắt tay hợp tác!”

Lý Hướng Đông, nói

“Nếu là cơ mật kinh doanh thì đừng nói!”

Tô Dĩnh Tư rất ghét thái độ không coi người khác ra gì của Lý Hướng Đông.

“Ha hử, ở trước mặt Tiểu Tư thì làm gì có cơ mật kinh doanh gì chứ? Đừng nói là không có, cho dù có, cũng có thể nói cho em biết!”

Lý Hướng Đông nịnh hót nói.

“Không cần! Cám ơn ý tốt của Lý công tử, vạn nhất tiểu nữ không cẩn thận nói ra ngoài, tiết lộ cơ mật kinh doanh thì lại thành tội nhân thiên cổ rồi!”

Tô Dĩnh Tư lắc đầu nói.

Thật ra nàng không quan tâm gì mấy tới việc kinh doanh của mấy tập đoàn này, lúc này chỉ là thuận miệng hỏi một chút, chứ không nhất định phải biết.

Mà Lý Hướng Đông hiện giờ vô cùng gấp gáp, thậm chí mình không tốt. Phải vất vả lắm mới có cơ hội khoe khoang trước mặt Tô Dĩnh Tư, giờ lại bị mất đi rồi!

“Tiểu Tư, chuyện tập đoàn Ánh Rạng Đông sắp tung ra lò vi sóng, em đã biết chưa?”

Lý Hướng Đông tiếp tục nói về đề tài cũ.

“Rồi.”

Tô Dĩnh Tư gật đầu, nghĩ thầm, đều do cái tập đoàn Ánh Rạng Đông không tốt kia, không có chuyện gì hay sao mà lại chạy tới can thiệp vào thị trường thiết bị điện! Nếu không thì làm sao bọn tiểu thư phải tiếp đón cái tên công tử ngu ngốc này chứ!

“Tiểu Tư, em không biết chứ, thật ra thì mấy hôm trước bọn anh đi Tân Giang chẳng phải là để hợp tác kinh doanh gì cả, anh với em trai anh đi Tân Giang để mua thiết kế Development của một nhân viên phụ trách thiết kế! Mặc dù hần cấp bậc không cao lắm, nhưng mà bọn anh có được từ trong tay hần không ít tài liệu, tham số về thiết kế lò vi sóng! Hắc hắc, Tập đoàn Phi Phàm có tài liệu này, nên chỉ số tiêu thụ lò vi sóng mới tăng mạnh!”

Lý Hướng Đông kiêu ngạo tự bộc lộ tin tức!

“Cái gì? !”

Tô Dĩnh Tư kinh hô:

“Các người...đây là chuyện phạm pháp đấy?”

Tô Dĩnh Tư mặc dù đối với tập đoàn Ánh Rạng Đông không có ấn tượng gì tốt, nhưng dù sao người ta cũng là đơn vị tổ chức chương trình âm nhạc cho mình, hơn nữa lại vô cùng tận tâm sức, không có chút ngạo khí nào của một tập đoàn lớn!

Hơn nữa, cho dù có bắt buộc mình phải làm bạn cái tên Lý Hướng Đông này, thì cũng không thể trách tập đoàn Ánh Rạng Đông! Cạnh tranh trên thương trường vô cùng khốc liệt, nhưng thủ đoạn của Lý Hướng Đông thì đúng là quá hèn hạ!

“Phạm pháp? Ha ha! Chúng có đâu Tiểu Tư, em còn quá đơn thuần, cái thế giới này là vậy, thắng làm vua, thua làm giặc! Ai có thể chứng minh kỹ thuật này do tập đoàn Ánh Rạng Đông sản xuất ra? Anh nói bọn họ sao chép của anh thì có sao đâu!”

Lý Hướng Đông đồng dục nói.

Tô Dĩnh Tư trong lòng tự nhủ, hừ, tôi đơn thuần, cho nên mới chán ghét lại người hèn hạ vô sỉ như anh.

Tôi đứng ở bên cạnh nghe thấy vậy thì sửng sốt. Mẹ kiếp, đây là chuyện gì vậy? Làm như người đứng sau không chế tập đoàn Ánh Rạng Đông như không tồn tại vậy?

Nghe những lời của người này nói, thì hần đã có không ít tài liệu mới của tập đoàn Ánh Rạng Đông chúng tôi!

Nhưng mà cách nói của Lý Hướng Đông thì tôi tương đối đồng ý, ai có thể chứng minh hần sao chép? Mà chính bản thân tôi vẫn sao chép kỹ thuật của tương lai đó thôi! Nhưng mà hiện giờ những thứ này chưa có, đồng ý thì đồng ý, nhưng ai dám ăn trộm kỹ thuật của tôi, thì tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hần!

Tôi ngoài mặt thì làm như không việc gì liên quan tới mình, Lý Hướng Đông cũng chẳng coi tôi ra gì cả, mà tiếp tục phối hợp nói:

“Tiểu Tư, em cứ nói với bác trai là yên tâm đi, hợp tác với Tập đoàn Phi Phàm là một lựa chọn rất đúng đắn, người đó còn nói cho anh biết, hần sẽ tiếp tục tiết lộ tin tức với bọn anh!”

Tô Dĩnh Tư không trả lời, trong lòng hần cũng không đồng ý với cách làm của Lý Hướng Đông, mặc dù hành động mua tin tình báo trong kinh doanh không có gì đáng trách, thậm chí trong các loại nghề nghiệp cũng chẳng có gì là bí mật nữa!

Ngay cả khi ở kiếp trước, tôi còn tìm cách liên lạc với một cơ quan gián điệp, để thu thập tin tức!

Lý Hướng Đông thấy Tô Dĩnh Tư không nói lời nào, cũng ngậm miệng lại. Hần cũng không biết mình nói sai cái gì.

... ..

Trung tâm thương mại Long Điện tọa lạc ngay trên tòa nhà của Tập đoàn Phi Phàm, mà lần cử hành yến hội này, lại ở ngay trong một nhà hàng lớn trong khuôn viên của tập đoàn, đây chính là một trong những công ty con của Tập đoàn Phi Phàm.

Hiện tại, có rất nhiều tập đoàn, công ty lớn đã nhìn ra lợi ích từ việc kinh doanh ăn uống, từ lúc cải cách mở ra cho tới nay, và tới tận năm 1995 này, cuộc sống đã được đề cao, đối với việc ăn, mặc, ở đi, lại cũng cao lên, ăn cơm ở nhà hàng đã trở thành một việc bình thường đối với rất nhiều gia đình.

Nhất là kinh doanh ăn uống lại cần một số vốn ít hơn các ngành nghề khác, cho nên rất nhiều công ty, tập đoàn, đều mở nhà hàng, tửu điểm, cũng muốn chia chén canh trong lĩnh vực này.

Tập đoàn Phi Phàm cũng là một trong số đó, cũng phải thừa nhận rằng, cha của Lý Hường Đông rất tinh mắt.

208. Chương 212: Côn Đồ Hung Hãn

Đúng lúc chúng tôi chuẩn bị vào nhà hàng, thì lại chạm mặt ba tên côn đồ, lưu manh. Thấy Tô Dĩnh Tư, chúng giống như phát hiện được một đại lục mới, thét lên một tiếng chói tai:

“Các huynh đệ, cô gái này trông rất tuyệt!”

“Đúng vậy, Lão Tử sống từng tuổi này rồi, mà chưa thấy con bé nào đẹp như vậy!”

Một người cơ tay, cơ chân cuộn cuộn, đỉnh đạc nói.

“Cô em, theo mấy người tụi anh đi vui vẻ, thế nào?”

Một tên côn đồ hung hãn, không coi Lý Hường Đông vào đâu, đi tới Tô Dĩnh Tư trước mặt, nói.

“Các người...muốn làm gì?”

Lý Hường Đông khiển trách.

Tôi nghe vậy thì trong lòng buồn cười, không thể nào, người này sau một lần thất bại, lại còn tiếp tục câu nói này hay sao! Coi người khác là kẻ ngu mà hù dọa hay sao? Tôi đứng im không nói, né sang một bên, nhìn cuộc vui.

“Làm gì? Con mẹ mày không mở to mắt ra mà nhìn tao đang làm gì à? Không thấy mấy người bọn anh đang tán gái hay sao?”

Tên côn đồ hung hãn, nói.

“Nơi này là chỗ đông người, các người còn không mau rời đi! Nếu như làm lớn chuyện lên, thì không có lợi cho ai cả!”

Lý Hường Đông trầm giọng nói.

Người này thật biết diễn trò, tôi tưởng hắn sẽ xông tới đánh luôn, không nghĩ ra hắn còn nghĩ ra một số câu nói như vậy, có lẽ hắn đang tưởng mình đóng phim!

“Lớn chuyện? Lớn chuyện thì thế nào? Mẹ kiếp! Tiểu bạch kiểm, đã không có tiểu đệ lại còn không biết xấu hổ, không muốn chết thì đứng qua một bên đi, đừng có can thiệp vào chuyện của lão tử!”

Tên côn đồ hung hãn chỉ vào Lý Hường Đông mắng.

“Hừ! Các người có biết tôi là ai không?!”

Lý Hường Đông đoạt trước một bước, nói.

“Mày là ai?”

Tên côn đồ hung hãn hỏi.

Lý Hường Đông không nghĩ tới tên côn đồ này lại trả lời như vậy, nhất thời không biết trả lời ra sao, chẳng nhẽ lại nói cho bọn họ biết mình là Lý Hường Đông hay sao, mà có nói, thì bọn họ cũng không biết.

Nhưng nếu không nói cho hắn biết, thì chẳng phải chứng minh là mình yếu thế hay sao? Dưới tình huống cấp bách, hắn hét lớn:

“Tôi là đại thiếu gia của Tập đoàn Phi Phàm!”

“Tập đoàn Phi Phàm? Hình như rất nhiều tiền!”

Tên côn đồ hung hãn kia thềm nói.

“Biết là tốt rồi, các người không chọc nổi đâu!”

Lý Hường Đông thấy tên côn đồ hung hãn kia do dự một chút, cho là bọn họ sợ chính mình.

“Đại ca, đừng nói nhảm với hắn, trước tiên cứ giết hắn đi rồi nói!”

Một tên buộc tóc đuôi sam, đi tới nói với tên côn đồ hung hãn.

“Đợi một chút!”

Tên côn đồ hung hãn kia khoát tay chặn lại nói:

“Tiểu tử này nói hắn là đại thiếu gia của Tập đoàn Phi Phàm, nếu như bắt hắn, thì nhất định có được không ít tiền!”

“Đúng vậy! Vẫn là lão đại suy nghĩ chu đáo!”

Tên buộc tóc đuôi sam, giơ ngón tay cái nói.

Lý Hường Đông thấy mấy người này không để ý tới câu nói của mình, lại còn không để mình vào trong mắt, không khỏi giận tím mặt, nói:

“Tiểu tử, mày nói cái gì đó, thức thời thì rút nhanh lên, nếu không tao không khách khí đâu!”

“Ha ha! Tốt, vậy thì người không khách khí đi! Đây cũng là câu nói buồn cười nhất mà tao được nghe, hắn nói không khách khí. Ha ha!”

Tên côn đồ hung hãn chỉ vào Lý Hường Đông cười to nói.

Lý Hường Đông tức giận tới mức thở phì phò, hắn vốn chẳng phải là thiện nam tín nữ gì, nhìn thấy tên côn đồ hung hãn này khiêu khích như vậy, thì tiến lên, muốn tóm cổ áo tên côn đồ hung hãn, sau đó tát cho hắn một cái.

Tên côn đồ hung hãn bị đánh thì cảm giác như mình đang mơ, hắn không nghĩ tới, lại có người dám động thủ trước!

Lúc bình thường hắn chỉ đánh người, nay bị người khác đánh, thì sao có thể không tức giận. Oa oa kêu lên mấy tiếng, sau đó phát tay, đánh tới Lý Hường Đông!

Lý Hường Đông mặc dù biết Karatedo, nhưng mà đại trắng cừu đoạn chỉ là để cho đẹp mắt mà thôi, người ta nhìn thấy hắn là Lý gia thiếu gia, nên cố ý nhường cho hắn.

Lý Hường Đông còn tưởng mình là vô địch thiên hạ, lúc này đánh lén thành công, nên lại định đánh tới tên côn đồ hung hãn.

Tên côn đồ hung hãn kia mặc dù không biết chiêu thức gì cả, nhưng kinh nghiệm “lâm trận” phong phú, hắn suốt ngày đánh lộn, thì sao không phong phú cho được.

Mà Lý Hường Đông thì lại không được như vậy, hắn mặc dù có luyện qua công phu, nhưng đại đa số là những động tác võ thuật đẹp mắt, hơn nữa lúc bình thường tỷ thí với người khác, các chiêu thức chỉ là cố định, không có tính tùy cơ ứng biến cao.

Không được mấy chiêu, Lý Hường Đông đã bị tên côn đồ hung hãn đánh cho hắn tui bụi.

Giờ phút này Lý Hường Đông trong lòng không ngừng kêu khổ, không nghĩ tới mình học karatedo lại chẳng có chút hữu dụng nào với mấy người này, không đợi mình chuẩn bị tư thế, đã bị người ta đâm cho một cái nổ đom đóm mắt.

Nhìn thấy vệ sĩ của Tô Dĩnh Tư đứng cách đó không xa, lại thấy người này đang cười hì hì, trong lòng tức giận, nhưng lại không dám mở miệng xin viện trợ, đành phải miễn cưỡng ứng phó .

Mà hai người còn lại, thấy Lão đại của mình dễ dàng đối phó với tên tiểu tử này, thì đứng ngoài hò hét thị uy.

“Lưu Lỗi, anh đi giúp hắn một chút đi.”

Tô Dĩnh Tư thấy Lý Hướng Đông bị hai tên lưu manh hung hãn đánh cho túi bụi, trong lòng có chút lo lắng nói.

Mặc dù Tô Dĩnh Tư rất chán ghét Lý Hướng Đông, nhưng dù sao hắn cũng ra mặt cho mình, nếu như Lý Hướng Đông có chuyện gì xảy ra, thì đúng là có chút quan hệ tới mình!

“Không sao cả”.

Tôi cười nói:

“Có bị đánh cũng không chết.”

“Lưu Lỗi, sao anh lại như vậy, Tôi biết anh cũng ghét hắn, nhưng cũng không thể cứ để như vậy.”

Tô Dĩnh Tư vội la lên.

“Yên tâm đi, hắn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, lúc đầu giả yếu thế, sau đó mới bộc phát lực lượng!”

Tôi nói.

“Cái gì? Anh đừng có nói nhảm, nhìn Lý Hướng Đông bị đánh cho chảy máu mũi rồi kìa!”

Tô Dĩnh Tư cau mày không tin nói.

“Cô suốt ngày đóng phim, mà lại không phân biệt được thật giả hay sao. Cái đó là giả.”

Tôi nói.

Mặc dù miệng tôi nói như vậy, nhưng mà tôi cũng rất bội phục Lý Hướng Đông, hắn đúng là quá chuyên nghiệp, bị đánh cho sưng hết cả mặt mũi.

“Lưu Lỗi, tôi thấy...hình như là thật, bọn họ không giống như đang giả bộ...”

Tô Dĩnh Tư nhìn tôi nói.

Quên đi, giúp thì giúp chứ có sao, nếu như hắn có giở trò, thì giờ phút này, anh hùng cứu mỹ nhân chính là tôi!

Cho nên tôi chậm rãi đi ra phía trước. Lúc này Lý Hướng Đông đã bị đẩy ngã trên mặt đất, bị mấy tên côn đồ hung hãn điên cuồng đá, dẫm.

“Được rồi, mấy vị lão huynh đừng đá nữa, đá nữa thì không lấy được tiền!”

Tôi tiến lên vỗ vỗ bả vai của tên côn đồ hung hãn nói.

“Đúng vậy!”

Tên côn đồ hung hãn kia vỗ đầu một cái nói:

“Đúng là cao kiến!”

Tôi còn tưởng tôi đã đoán đúng, vốn tưởng rằng người này là do Lý Hướng Đông thuê tới diễn trò, nhưng hắn lại nói tiếp:

“Nếu như đánh hắn chết, thì tôi làm sao có thể lấy tiền từ trong tay cha hắn được, vị tiểu huynh đệ này nói rất đúng, cần phải bắt hắn lại!”

“Được rồi, trò chơi kết thúc! Các ngươi là người của bang phái nào?”

Tôi hỏi, ở chỗ này, do chưa quen thuộc cuộc sống nơi đây, thì cũng nên hỏi cho rõ ràng.

“Mày là ai, a?”

Tên côn đồ hung hãn lúc này mới biết, người tới nói chuyện là cùng phe với Lý Hường Đông.

“Tôi là ai anh không cần biết!”

Tôi cười nói.

Tôi lười nói, lập tức ném hấn xuống đất, cái đầu của hấn va chạm với nền đất cách một cái, lập tức ngất đi.

Trong lúc tôi đang nói chuyện, thì không ngờ hai tên côn đồ đứng sau tôi lại mưu chuyện bí mật...

Qua hồi lâu, Lý Hường Đông mới miễn cưỡng từ trên mặt đất bò dậy, cái đầu đã biến thành đầu heo, ngay cả cha mẹ hấn có khi cũng không nhận ra.

“Mày...mày...vừa rồi tại sao lại không giúp tao?”

Lý Hường Đông đứng dậy, có chút phẫn hận nhìn tôi nói.

“Lão Đại, bản thân mình muốn diễn trò anh hùng cứu mỹ nhân, lại muốn tôi xuất thủ hay sao?”

Lúc này, tôi vẫn coi Lý Hường Đông đang diễn trò.

“Cái gì mà diễn trò?”

Lý Hường Đông nghi hoặc hỏi.

“Chúng ta là người sáng mắt không nói tiếng lóng, mày muốn diễn trò trước mặt Tô Đình Tư, tao không vạch trần, thì đã là không tệ rồi, mày lại còn muốn thế nào!”

Tôi không nhịn được nói.

Lý Hường Đông nhìn tôi một chút, không hề giải thích nữa, hừ một tiếng nói: “Không tin thì thôi.”

Nói xong hấn xoay người sang chỗ khác, nói:

“Tiểu Tư, thật ngại quá...A? Tiểu Tư đâu?”

Lý Hường Đông đột nhiên kêu lên.

Tôi cũng theo ánh mắt hấn nhìn lại, không biết Tô Đình Tư đã biến mất từ lúc nào, mà hai tên côn đồ hung hãn kia cũng không thấy đâu!

“Tiểu Tư đâu?”

Lý Hường Đông có chút gấp gáp nhìn tôi hỏi.

“Lão huynh, người là do người tìm đến, tại sao lại hỏi tôi?” Tôi thấy Lý Hường Đông vẫn đang giả bộ, có chút không vui.

“Người nào do tôi tìm đến, Tôi thừa nhận, chuyện lúc sáng là do tôi làm, nhưng đám người này tôi không biết!”

Lý Hường Đông nói.

“Cái gì? Người nói người không nhận ra đám người này? Bọn họ không phải do người tìm đến diễn trò anh hùng cứu mỹ nhân hay sao?”

Tôi mơ hồ cảm giác chuyện này có gì không đúng, bởi vì Lý Hường Đông không giống như đang nói láo.

“Diễn cái rắm! Tôi là thật sự không biết! Nếu như quen biết, thì có thể bị đánh tới như vậy hay sao!”

Lý Hường Đông u oán nói.

Tôi nghe Lý Hường Đông nói như vậy thì sững sờ, nếu như nói ba tên tiểu lưu manh kia không phải do Lý Hường Đông tìm đến, thì chuyện này không tốt rồi, hai tên côn đồ hung hãn kia biến mất cùng Tô Đình Tư, thì có chuyện rồi?

“Mẹ kiếp, không xong! Xảy ra chuyện rồi!”

Tôi vỗ đùi nói:

“Tô Đình Tư nhất định là bị hai tên côn đồ kia bắt đi rồi!”

Lý Hường Đông vẻ mặt cũng biến sắc, vội la lên:

“Vậy chúng ta mau đi tìm đi!”

“Người bảo đi chỗ nào tìm!”

Tôi dừng lại Lý Hường Đông nói.

“Chẳng lẽ ở chỗ này chờ bọn họ trở lại?”

Lý Hường Đông tức giận nói.

Thật không biết người này rốt cuộc có thông minh hay không. Tôi chỉ tên côn đồ hung hãn trên mặt đất, nói:

“Cứu tình hãn thì chẳng phải là biết hay sao!”

209. Chương 213: Người Đã Bắt Được

Dù thế nào đi chăng nữa, Lý Hường Đông vẫn là đại thiếu gia của Tập đoàn Phi Phàm, rất nhanh hãn tìm được một phòng trống dưới đất của nhà hàng, lôi tên côn đồ hung hãn vào trong đó.

Sau khi bị dội một chậu nước lạnh, tên côn đồ hung hãn nhất thời tỉnh táo lại, kêu lên:

“Mẹ kiếp, muốn chết à! Lại dám hắt nước vào người của lão tử!”

Nhưng mà hãn cũng rất nhanh phát hiện tình cảnh thực tại, tay chân của hãn đã bị người tôi trói cả lại rồi.

Tôi thấy tên côn đồ hung hãn này đã tỉnh lại, liền hỏi:

“Mày là người của bang phái nào?”

“Tại sao phải nói cho mày biết?” Tên côn đồ hung hãn kia làm ra vẻ heo chết không sợ nước sôi.

“Mẹ kiếp, mày có nói hay không?”

Lý Hường Đông nóng nảy, đi tới nắm cho tên này một quyền.

“Không biết.”

Tên côn đồ hung hãn tức giận nhìn Lý Hường Đông một cái nói.

Tôi biết với loại người như hãn, nếu không cho hãn biết một chút lợi hại, thì hãn sẽ không chịu nói thật. Cho nên tôi nhìn xung quanh một chút, phát hiện trên cửa sổ có một thanh thép, liền đi tới gỡ xuống.

“Mày...mày muốn làm gì?”

Quả nhiên, tên côn đồ hung hãn này có chút hơi sợ.

“Một cơ hội cuối cùng, mày có nói hay là không?!”

Tôi với hãn chẳng có gì để nói, nếu như lúc này mà vẫn còn trì hoãn, thì có lẽ Tô Đình Tư đã bị cưỡng gian rồi!

“Tao...”

Tên côn đồ hung hãn này do dự, bình thường hãn rất ngang ngược, nhưng chưa bị thẩm vấn lần nào, cho nên nếu lúc này hãn biểu hiện hèn yếu, thì đối phương lại cho rằng hãn không có bản lĩnh!

“Ba” một âm thanh thanh thúy vang lên, thanh thép trong tay tôi rơi xuống, hai chân của tên côn đồ hung hãn đã bị gãy! Khi hành động như vậy, trong lòng tôi có chút bút rứt!

Kiếp trước, chỉ do mềm lòng, nên mới khiến cho cả chó và mèo khi dễ trên đầu của tôi! Mặc dù đã từng nặng tay với những tên đầu sỏ, nhưng đối với loại tép riu này thì là lần đầu tiên!

Tên côn đồ hung hãn kia kêu la thảm thiết, ngay cả Lý Hường Đông tim đập thành thịch, hẳn đã muốn giáo huấn tên côn đồ này một trận, nhưng không nghĩ tới chỉ trong nháy mắt, tên côn đồ này đã bị gãy chân, hơn nữa còn cả hai chân!

Tôi không để ý tới tên côn đồ này kêu la, một lần nữa giơ thanh thép lên, nói:

“Đừng tưởng rằng tao không dám đánh chết mày, loại côn đồ như mày có đánh chết một đám, thì cảnh sát cũng không hỏi tới đâu!”

Chuyện tôi nói cũng là thật, các hắc bang sống mái với nhau hàng ngày, hơn nữa đều có người chết!

Nhưng mỗi nơi đều có một quy tắc hành nghề! Hắc đạo cũng giống như vậy, cũng có quy tắc ngầm! Người chết thì giải quyết nội bộ, chứ chưa bao giờ nghe thấy chuyện đi báo cảnh sát cả!

Mà cảnh sát cũng vui vẻ vì được thanh nhàn, loại hắc đạo này chết một thì bớt một, ngoại trừ dân thường thì họ sẽ không hỏi tới!

Người hoạt động trong giới hắc đạo đều biết, không sớm thì muộn cũng có ngày, cho nên khi nhìn thấy có một tên nào đó chết yếu đầu đường, thì cũng chẳng cần quan tâm.

Nhưng cái tên côn đồ này đã đau đớn vô cùng, sau khi do dự một lúc, rốt cục cũng phun ra toàn bộ:

“Đại ca, xin anh...đừng có giết em, em nói toàn bộ... em nói toàn bộ là được! Đây cũng chẳng phải là đại sự gì, chẳng qua chỉ là đùa giỡn một nữ nhân, cảnh sát cũng chỉ tạm giam vài ngày, sau đó lại thả ra...”

Tên côn đồ này u oán nói.

“Mày cố tình trì hoãn thời gian với tao phải không? Tao nói cho mày biết, nếu bạn tao tổn thương một sợi lông, tóc, thì mày có chết, cũng không được dễ dàng đâu!”

Tôi tàn bạo nói.

Tên côn đồ kia dùng mình, tiếp tục nói:

“Đại ca, em nói... em chỉ là một tiểu đầu mục của Hắc Hồ Bang, mấy người kia là thủ hạ, nhìn thấy cô gái này... chính là bạn của anh, chỉ muốn làm một chút, không ngờ anh lại cứng rắn như vậy...”

“Hắc Hồ bang?”

Trời ạ, đây chẳng phải là hắc bang là Hoàng Hữu Vi tìm để đối phó Tô gia hay sao?

Nhìn bộ dáng người này mà chỉ là một tiểu đầu mục trong bang phái, cho nên không biết người họ bắt là thiên kim tiểu thư...

Nhưng mà, không tốt! Nếu như mấy người kia đem Tô Đình Tư về tổng bộ, thì sẽ có người biết Tô Đình Tư, lúc đó thì phiền toái rồi!

“Tổng bộ của mày ở đâu?” Nghĩ tới những thứ này, tôi vội vàng hỏi.

“Tổng bộ của ...” Tên côn đồ này do dự một chút, sau đó nhìn thanh thép trong tay tôi một chút, rồi nói:

“Tổng bộ chúng tôi ở trong khu sửa chữa lắp ráp đồ cũ!”

“Tìm người trông hẩn!”

Tôi nhìn Lý Hường Đông nói:

“Chỗ hẩn nói, người có biết không?”

Lý Hường Đông gật đầu, đem địa chỉ nói cho tôi biết. Đương nhiên, tôi không đi cùng hẩn, bởi nơi đó cách chỗ này khá xa, ngồi xe cũng phải mất một thời gian dài, nếu như tôi sử dụng Thuấn Di, thì có thể tiết kiệm nhiều thời gian, cho dù mấy tên kia kéo Tô Đình Tư đi trước, thì cũng không kém bao nhiêu.

Lý Hường Đông cũng không muốn đi với tôi, loại cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân như thế này, hẳn thiết tha mơ ước đã lâu, nay làm sao có thể từ bỏ, hẳn lập tức gọi điện thoại cho vệ sĩ của mình!

Nhưng mà tôi cũng chẳng nói nhiều, không muốn đi thì thôi, khi Lý Hường Đông chuẩn bị đủ nhân mã, thì tôi đã tới được khu sửa chữa lắp ráp đồ cũ.

... ..

Lại nói tới hai bên côn đồ kia, thấy lão đại của mình bị đánh, đương nhiên hai người bọn họ cũng không phải đối thủ, chẳng thừa dịp cơ hội này, trong 36 kế, tẩu vi thượng sách!

Hơn nữa trước khi đi còn nhân lúc Tô Dĩnh Tư không cẩn thận, chụp luôn cái khăn thuốc mê vào miệng nàng, Tô Dĩnh Tư không kịp kêu cứu, thì đã hôn mê.

Lúc này, hai tên côn đồ này chỉ nghĩ, bắt được một người đẹp như vậy, nếu như dâng tặng cho lão đại của Hắc Hổ bang, thì tiền đồ của bọn họ sẽ vô cùng tươi sáng, lão đại của Hắc Hổ bang là Trương Đại Hổ vô cùng háo sắc, đây là một bí mật mà mọi người trong giới hắc đạo đều biết!

Nếu như có một tiểu lâu la nào muốn có địa vị, chỉ cần dâng cho Trương Đại Hổ nữ nhân, với điều kiện phải là mỹ nữ! Thì tên lâu la đó, rất nhanh sẽ trở thành một lão đại!

Cho nên hai tên côn đồ này không kịp nghĩ nhiều, lập tức đón xe taxi chạy tới tổng bộ. Tài xế thấy hai nam nhân lôi kéo một cô gái dường như đang ngủ say, vốn định hỏi thăm, nhưng khi hai tên côn đồ này nói muốn đi khu sửa chữa lắp ráp đồ cũ thì lập tức ngậm miệng!

Khu sửa chữa lắp ráp là địa phương nào? Thì mọi người đều biết, đây chính là tổng bộ của Hắc Hổ bang! Mà nhìn tướng mạo của hai tên côn đồ này, đều là dạng hung thần ác sát, một người trên cổ còn có một hình xăm!

Tài xế taxi biết hai người này là xã hội đen, đâu có dám dây dưa, chỉ muốn đưa hai người này tới càng nhanh càng tốt!

Quân sư của Hắc Hổ bang nghe nói có tiểu lâu la bắt được một mỹ nữ, thì cười hì hì, chạy đi báo cho lão Đại. Tất cả mọi người đều hâm mộ vỗ vỗ bả vai của hai người, nói:

“Hai người chắc chắn phát đạt rồi! Trương lão đại của chúng tôi hai ngày nay còn chưa đụng hàng mới, nếu làm cho Trương lão đại nhất thời cao hứng, không chừng sẽ thưởng vô cùng hậu hĩ, đến lúc đó đừng quên chúng tôi nhé!”

Hai tên côn đồ lúc này tươi cười rạng rỡ, gạt đầu đồng ý. Nếu như Trương lão đại thưởng hậu, thì nhất định bọn họ sẽ là chức lão địa rồi!

Qua không bao lâu, Trương Đại Hổ chỉ đi ra. Trương Đại Hổ giờ phút này đang ngủ, thấy quân sư gọi mình dậy, vốn có chút mất hứng, nhưng nghe thấy có mỹ nữ, thì nhất thời cao hứng.

“Hổ ca, anh xem cô nàng này, có hợp pháp nhân không?”

Một trong hai tên côn đồ cung kính nói.

Trương Đại Hổ nhìn kỹ, thì sợ hết hồn! Cô nàng nằm trên mặt đất này lại là Tô Dĩnh Tư!

Cũng không phải là Trương Đại Hổ xem phim hoặc album mà hẳn cũng giống như các thành viên xã hội đen khác, không chú ý đến những chuyện của tiểu minh tinh, nhưng cô nàng Tô Dĩnh Tư này lại khác!

Người này chính là lão đại bên kia hợp tác với hẳn muốn đối phó, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Tô thị!

Đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, được người lại chẳng tốn chút công phu. Trương Đại Hổ đã từng phái người đi bắt thiên kim tiểu thư của Tô gia, nhưng mà bất đắc dĩ là, bên người Tô Dĩnh Tư đều có vệ sĩ, rất khó lòng mà hạ thủ.

Nhưng hôm nay lại bị thủ hạ của mình bắt được, thật đúng là một tin tức tốt! Hẳn, Trương Đại Hổ mặc dù háo sắc, nhưng lại yêu tiền hơn, Hoàng Hữu Vi đáp ứng hẳn, nếu như hỗ trợ làm xong lần này, thì sẽ cho hẳn 100 vạn!

Tô Dĩnh Tư giờ phút này trong mắt hấn đã biến thành một núi vàng, dục hỏa đã sớm bị hấn đập tan rồi!

Trương Đại Hổ hai mắt sáng lên nói:

“Các người làm sao bắt được cô gái này?”

Hai tên côn đồ thấy Hổ ca có vẻ mặt quý dị, có chút nghi hoặc, giờ phút này lại nghe thấy Hổ ca hỏi như thế, cho là mình gây họa, bắt phải một nữ nhân có quan hệ với lão đại, thì sợ hết hồn, vội vàng nói:

“Hổ ca... chúng tôi không biết cô gái này...là ai!”

“Tốt! Tốt!” Trương Đại Hổ bỗng nhiên hưng phấn nói:

“Thật tốt quá! Cho dù như thế nào đi chăng nữa, hai người các người đã lập công lớn cho Hắc Hổ bang! Người đầu thưởng cho hai tên này 1 vạn đồng, còn nữa, sau này thăng hai người này lên làm quản lý quán Bar!”

Hai tên côn đồ không hiểu, hạnh phúc tới với hấn đúng là quá nhanh? Vốn tưởng rằng Hổ ca nhiều nhất chỉ cho bọn họ chịu trách nhiệm thu phí ở chợ bán thức ăn, thì đã tốt hơn nhiều so với suốt ngày đánh nhau ở ngoài được, mà giờ đây lại thưởng cho hấn chức quản lý quán Bar, lại có hơn 1 vạn đồng!

Bọn họ không biết, hai vạn đồng này, so với hơn 100 vạn của Hoàng Hữu Vi thì chỉ là số nhỏ. Mà ngay cả Trương Đại Hổ cũng không biết, có phải là 100 vạn, hay là lớn hơn nữa!

Nhưng mà Trương Đại Hổ đã coi 100 vạn này nằm ở trong túi của mình, gọi người nhốt Tô Dĩnh Tư xong, thì nói với quân sư của mình:

“Mau gọi điện thoại cho Hoàng Hữu Vi, nói với hấn, người đã bắt được!”

210. Chương 214: Hắc Hổ Bang Không Còn Tồn Tại

Hoàng Hữu Vi nghe nói Trương Đại Hổ đã bắt được Tô Dĩnh Tư, trong lòng hết sức cao hứng!

Rốt cục cũng có thể thay con của mình báo thù rửa hận rồi! Hấn sẽ tận dụng cơ hội này, buộc Tô Dĩnh Tư kia phải sửa đổi lại lời khai, để con mình được thả ra, nếu không đồng ý, thì hấn sẽ làm hỏng nàng!

Đương nhiên đây chỉ là tính toán của Hoàng Hữu Vi, khi hấn tới tổng bộ của Hắc Hổ bang, còn chưa kịp ngồi ấm mông, thì đã có một tiểu đệ vọt vào.

“Mẹ kiếp, không thấy tao có khách quan trọng hay sao!”

Trương Đại Hổ quát: “Cút ra ngoài cho tao!”

“Nhưng mà... Hổ ca...”

Tên tiểu đệ kia còn chưa nói xong thì Trương Đại Hổ đã quơ lấy một quyển lịch trên bàn ném tới, cái tên tiểu đệ này sợ quá vọt sang một bên, không dám nói tiếp, nhưng cũng không dám ra ngoài, chuyện tình bây giờ vô cùng khẩn cấp, phải đợi lão đại giải quyết!

“Tại sao còn chưa cút ra ngoài, chẳng lẽ mày muốn tạo phản? !” Trương Đại Hổ thấy tiểu đệ của mình ở trước mặt người ngoài, lại dám không nghe lời của mình, thì hỗn hển đứng lên.

“Hổ ca, xảy ra chuyện rồi!” Tên tiểu đệ kia không nhìn được nữa, vội vàng nói.

“Xảy ra chuyện rồi? Xảy ra chuyện gì?” T

ương Đại Hổ nhíu nhíu mày, trong mắt hấn, chỉ đơn giản là việc tiểu đệ của mình đánh nhau với Tân Long bang, hoặc bị cảnh sát bắt, nhưng chuyện này đâu phải đại sự gì!

Bây giờ đang có khách, mà thủ hạ của mình lại nói những chuyện này, bảo sao hấn không tức giận cho được, cho nên quát:

“Quân sư không phải ở bên ngoài hay sao? Có chuyện gì tìm hấn thương lượng là được rồi!”

Nhưng mà câu nói kế tiếp của tên tiểu đệ, suýt chút nữa làm cho Trương Đại Hổ ngã xuống đất!

“Hổ ca, có người xông vào trong tổng bộ, quân sư bị hấn dùng thanh thép đập trúng đầu, sống chết hiện giờ còn chưa rõ!”

Tiểu đệ kia nói.

“Mẹ kiếp. Mấy người?”

Trương Đại Hổ hỏi.

“Một người!”

Tiểu đệ nói.

“Các người là lũ phé vật? Một người mà không đối phó được ư? Giết hấn là được, hừ dám tới tổng bộ của Hắc Hổ bang gây chuyện, đây chẳng phải là chán sống rồi ư?”

Trương Đại Hổ làm nghe nói đối phương chỉ có một người, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, giọng nói cũng lớn lối. Trong Hắc Hổ bang, quân sư là người không biết đánh nhau, ngã xuống cũng là chuyện bình thường.

“Hổ ca, nhưng mà đã có hơn 10 người bị hấn đập ngã! Hấn nói, hấn muốn gặp lão đại của Hắc Hổ bang, nếu không hấn sẽ xóa sổ Hắc Hổ bang!”

Tiểu đệ kia khấn trương nói.

Trương Đại Hổ càng nghe càng thì hiểu đã có chuyện gì không đúng, tại sao đối phương chỉ có 1 người, mà hơn trăm tiểu đệ cũng không đối phó được, mà lại bị hấn đập ngã hơn 10 người?

Vậy thì Hắc Hổ bang đâu còn mặt mũi nào nữa, sẽ làm trò cười cho Hoàng Hữu Vi, có khi còn làm hỏng chuyện lớn của hấn!

Cho nên hấn tức giận nói:

“Các người là một lũ phé vật, để tao đi xem một chút, ai mà gan lớn như vậy, chẳng nhẽ là Tân Long bang?”

Trương Đại Hổ cho rằng, người tới gây chuyện là Tân Long bang, kẻ thù không đội trời chung với bang của hấn.

Nhưng mà cũng khó trách, ở Tô Châu này, chỉ có Tân Long bang mới có thể chống lại Hắc Hổ bang, đương nhiên còn có cảnh sát, nhưng cảnh sát sẽ chẳng bao giờ phá một người tới tổng bộ của Hắc Hổ bang đập phá, cho nên hấn cho rằng, người tới nhất định là một hảo thủ của Tân Long bang.

Hoàng Hữu Vi cũng xuất thân từ giang hồ, nên đối với loại chuyện này tự nhiên không xa lạ gì, cũng không sợ hãi. Cho nên khi Trương Đại Hổ đứng dậy đi ra ngoài, Hoàng Hữu Vi cũng đi theo phía sau hấn.

... ..

Hắc Hổ bang đúng là không xứng với trình độ của tôi, tung hoành ngang dọc như không đối thủ.

Khi tôi ném thanh thép trong tay xuống, thì phát hiện trong xưởng lắp ráp sửa chữa không còn một ai đứng! Không thể nào?

Chỉ trong một lát, Hắc Hổ bang đã bị diệt, tốc độ này đúng là chẳng biết nói gì, tôi không khỏi cười khổ, xem ra một bang phái hắc đạo ở Tô Châu đã bị xóa sổ, một trận mưa gió máu tanh sẽ được dấy lên!

“Là ai kiêu ngạo dám tới địa bàn của Hắc Hổ bang gây chuyện, không phải là muốn...”

Câu tiếp theo của Trương Đại Hổ còn chưa nói ra miệng, thì đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ ngây người!

Chỉ thấy trong sân còn có một người đứng, những người khác nằm ngổn ngang, nhưng những người nằm, đều là thủ hạ của mình!

Trương Đại Hổ thiếu chút nữa cười lớn! Đây còn là người hay sao? Một chọi một trăm, nhưng lại chẳng có chuyện gì!

Cho dù Trương Đại Hổ trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, nhưng không thể tiếp thu được sự thực này! Chỉ trong nháy mắt, Trương Đại Hổ ngẩn ngơ, cơ nghiệp do mình khổ cực gây dựng, đã biến mất!

“Mày...mày là ai?” Trương Đại Hổ hoảng sợ nói. Trong mắt hắn, người trong sân là một quái vật! Bởi vì một người có thể đánh một trăm người thì cũng có thể có, nhưng hắn lại không có chuyện gì, mà những người kia sống chết đều không rõ!

“Lưu Lỗi! Tại sao là mày!” Hoàng Hữu Vi đứng phía sau Trương Đại Hổ kêu lên: Mày không phải ở thành phố Tân Giang, tại sao lại chạy tới Tô Châu này làm gì?”

“Ha hã, tao còn tưởng là ai, hóa ra là lão bằng hữu, tao chẳng nói chuyện với mày, đừng có nên gây sự, nếu không thì mày không chịu nổi đâu! Xem ra mày đúng là lớn tuổi chóng quên rồi?”

Tôi cười lạnh nói.

“Không... Không phải là tôi...”

Hoàng Hữu Vi thấy tôi như thấy quỷ, một màn trong khách sạn Tân Giang đã làm hắn vô cùng e ngại, mà hôm nay lại thấy hơn trăm người nằm trên đất, tinh thần sớm đã sụp đổ rồi.

“Hoàng Hữu Vi! Mày không thể phủ nhận chuyện mày nhờ tao bắt người được!” Bây giờ thì Trương Đại Hổ đã hiểu rõ, khi thuộc hạ của mình bắt được cô gái kia, thì cũng làm cho sát tinh nổi giận !

Đều tự trách mình quá tham tài, thu được của Hoàng Hữu Vi một trăm vạn, nhưng lại mang tới tai họa ngập đầu.

Giờ phút này, Hoàng Hữu Vi đã hiểu, thực lực quyết định tất cả, nhìn những tiểu đệ của mình nằm trên mặt đất, Trương Đại Hổ vẫn phải kiên cường đứng vững.

Bây giờ lại nghe thấy Hoàng Hữu Vi muốn chối đẩy tất cả trách nhiệm, thì cả giận nói: “Hoàng Hữu Vi, con mẹ nó, mày có ý gì, Lão Tử chẳng phải bị người đầu độc, nên mới dẫn tới cái tai họa ngập đầu này hay sao?!”

“Trương Đại Hổ, con mẹ nó, mày nói cái gì đó? Lúc tao đưa cho mày 100 vạn, tại sao mày không nói những lời này!” Hoàng Hữu Vi mắng.

“Mày”

Trương Đại Hổ nghe vậy thì muốn xông tới đánh Hoàng Hữu Vi, Hoàng Hữu Vi cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, lập tức hai người xoắn lại với nhau, đấm đá kịch liệt.

“Được rồi hai vị, nếu như lúc đầu không có chủ ý, thì làm sao lại có kết quả như bây giờ, chuyện mình làm thì cũng nên tự mình chịu trách nhiệm. Vậy mà cũng là một lão đại, thật đúng là không có phong độ!”

Tôi bình thản nói.

“Tao liều mạng với mày!” Quả nhiên, lời của tôi đã có hiệu quả nhất định. Trương Đại Hổ không tiếp tục dây dưa với Hoàng Hữu Vi, mà lại cắn răng lao về phía tôi.

“Đúng! Liều mạng!” Hoàng Hữu Vi cũng hiểu, hôm nay hắn sẽ không có kết cục tốt, không bằng liều mạng cho xong.

Tôi lắc đầu. Cho dù tôi không sử dụng dị năng cũng có thể giải quyết gọn nhẹ. Liều mạng của hai người có thực lực kém, chẳng khác gì đi tự sát cả.

Lúc này, tôi chẳng hạ thủ lưu tình gì cả, diệt cỏ phải diệt tận gốc, tránh cho gió xuân thổi tới, mầm non lại nảy lên!

Cái tên Hoàng Hữu Vi này chính là phiền toái trong lúc mềm lòng tôi đã tha cho hắn, nếu như ngày đó quyết đoán, thì đâu có phức tạp như bây giờ! Mặc dù tôi không sợ hắn gây phiền toái cho tôi, nhưng mà hắn đi tìm người bên cạnh tôi gây phiền toái, vạn nhất có điều gì sơ xuất thì đúng là phiền toái rồi!

Giết người, mặc dù không phải là tôi không dám, nhưng mà tôi cũng không muốn làm như vậy! Tôi không muốn rước lấy phiền toái không cần thiết! Mặc dù tôi biết, cảnh sát không có chứng cứ thì không thể làm gì tôi, dù sao thân phận của tôi vẫn còn.

Tôi do dự một chút, đem hai cỗ tinh thần lực, xuyên vào trong đầu có Trương Đại Hổ và Hoàng Hữu Vi. Hai người này lập tức ngã trên mặt đất. Tôi dùng tinh thần lực phá hủy trung khu thần kinh của họ, mặc dù không phải là trí mạng, nhưng họ chẳng khác gì chết cả.

Loại trạng thái này của bọn họ có một tên khoa học, gọi là người sống đời thực vật. Tôi lắc đầu, tự gây nghiệt, thì không thể sống.

Tôi nghĩ, cho dù sau khi tiểu đệ của Hắc Hổ bang tỉnh lại, thì thấy Hắc Hổ bang không còn, chim bay, người giải tán, sau đó lại thấy lão đại của mình như vậy thì đúng không tan không được

Lúc trước, từ miệng của tên quân sư, tôi đã biết được phòng giam của Tô Dĩnh Tư, nên bước nhanh về phía đó.

“Thả tôi ra!”

Khi tôi đẩy cửa đi vào, thì nghe thấy một âm thanh quật cường của Tô Dĩnh Tư.

“Tôi tới để thả cô mà.”

Tôi cười nói.

Tô Dĩnh Tư bỗng nhiên nghe được cái thanh âm quen thuộc này, mừng vui ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy tôi cười trêu chọc, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, vội vàng cúi đầu.

Khi Tô Dĩnh Tư tỉnh lại, thấy mình bị trói trong một căn phòng xa lạ, thì mới biết mình bị bắt cóc, lúc này nghe thấy tiếng mở cửa, còn tưởng cho rằng là người xấu. Không nghĩ tới là hắn!

Tô Dĩnh Tư không hiểu được tình cảm trong lòng mình là loại gì nữa, người này không chỉ cứu mình một lần, hơn nữa trong thời khắc mấu chốt đều có thể biến nguy thành an!

Mà mình là một cô gái, chẳng phải cần người bảo vệ mình hay sao! Chẳng lẽ hắn là Bạch mã vương tử trong lòng mình?

Nghĩ tới đây, Tô Dĩnh Tư không khỏi thở dài, thầm nghĩ, hắn chỉ là một vệ sĩ vô danh, khi nói chuyện này, thì cha mình có thể đồng ý hay sao chứ?

211. Chương 215: Vệ Sĩ Suốt Đời

Tôi tiến lên cởi dây trói trên người của Tô Dĩnh Tư, nhìn Tô Dĩnh Tư còn đang ngẩn ngơ nói:

“Nghĩ gì thế, thừa dịp cái đuôi Lý Hướng Đông còn chưa chạy tới, mau rời khỏi nơi này đi!”

Tô Dĩnh Tư cho là tôi khám phá ra tâm tư của nàng, mặt trở nên đỏ hơn, có chút nhẩn nhơ đứng dậy. Không dám trực tiếp va chạm với ánh mắt của tôi.

Tôi kỳ quái, cô nàng này tại sao khuôn mặt tự nhiên lại đỏ như vậy, không hề bị sốt hay sao?

Nếu như tôi biết ý nghĩa của nàng bây giờ, sợ rằng sẽ lập tức cười ngất, thân phận của tôi với nàng quả thật khác nhau quá xa, giá trị con người tôi ít nhất giờ cũng vào tỷ đô la, trong khi đó tập đoàn Tô thị lại còn đang nợ bên ngoài!

“Cô không bị người khác cho uống xuân dược đấy chứ?”

Tôi nhìn Tô Dĩnh Tư tự nhiên đỏ mặt, kỳ quái hỏi.

“Không có!”

Tô Dĩnh Tư phì cười, nói:

“Anh thật là xấu, sao lại nói tới chuyện này, sợ người khác không biết anh đã sờ qua tôi hay sao!”

Tôi lập tức nhúc đầu, cô nàng này sao lại có thể mập mờ, làm nũng với tôi như vậy chứ! Cái gì gọi là tôi sờ qua nàng? Rõ ràng là tôi có ý tốt cứu nàng, nếu như không sờ, thì chỉ sợ đã công phá thành trì của nàng rồi!

“Ồ đây không có người ngoài chứ?!”

Tôi chỉ còn cách nói sang chuyện khác.

“Tôi mặc kệ, anh đang trêu tôi!”

Tô Dĩnh Tư thấy mình đã được cứu viện, lập tức khôi phục tính cách bốc đồng của nàng.

“Được, là tôi trêu đùa cô, hừ hừ, toàn thân cô đã bị tôi sờ qua, vậy thì bây giờ tôi lại muốn tiếp tục sờ!” Nói xong, tôi làm bộ vươn ra hay tay ra, chộp tới Tô Dĩnh Tư.

“A!”

Tô Dĩnh Tư cả kinh kêu lên, vội vàng chạy đi.

Tôi lắc đầu thả tay xuống, nữ nhân có bao giờ sợ hù dọa đâu, nên nói:

“Hừ, muốn sờ thì tôi đã sớm sờ rồi, cần gì phải cởi dây trói trên người của cô chứ!”

Tô Dĩnh Tư “A” một tiếng, thấy tôi dừng lại động tác mới không chạy nữa, thở phào nhẹ nhõm, nhưng dường như lại có sự thất vọng.

Nữ nhân đúng là loài động vật kỳ quái nhất, nhưng tôi lại làm bộ như không phát hiện ra:

“Chúng ta hay là đi mau đi, nếu khôn tên khốn Lý Hường Đông kia tìm cảnh sát tới, thì vô cùng phiền toái!”

Tô Dĩnh Tư gật đầu, đi theo tôi ra khỏi gian phòng. Chỉ mới ra khỏi phòng, Tô Dĩnh Tư đã thét lên một tiếng chói tai, hoảng sợ chỉ những “thi thể” trên mặt đất, nói:

“Lưu Lỗi, anh giết bọn họ?”

“Ừ.”

Tôi hù dọa Tô Dĩnh Tư nói.

“Cái gì? Bọn họ... đều chết hết? Lưu Lỗi, anh làm như vậy là phạm pháp, cảnh sát sẽ bắt anh lại ! Không được, phải làm sao bây giờ ! Chúng ta mau rời khỏi nơi này, sau đó sẽ xin cha tôi nghĩ biện pháp, để xem chuyện này có thể dàn xếp hay không... Ai nha, đoán chừng là không được...”

Tô Dĩnh Tư có chút gấp gáp nói.

“Ha hã, cô bé ngốc! Tôi không có giết bọn hắn, chỉ đánh bọn họ ngất đi mà thôi, chỉ ước chừng một thời gian nữa họ sẽ tỉnh lại, nhưng cho dù có giết bọn họ, thì cũng không có ai truy cứu, trong xã hội đen có một quy tắc ngầm, chỉ cần không gây ra động tĩnh lớn, thì sẽ không có ai truy cứu.”

Tôi nói.

Tôi thấy đến Tô Dĩnh Tư sốt ruột như vậy, trong lòng cũng cảm động, nhưng lại có chút nhúc đầu, cô nàng này chẳng lẽ lại thích tôi hay sao? Mị lực của tôi tại sao lại lớn như vậy đây? Trước khi tôi sống lại, thì làm gì có đái ngộ như vậy!

Khi chúng tôi rời đi không lâu, thì Lý Hường Đông cũng chạy tới, nhìn những người nằm trên mặt đất thì sợ hết hồn, nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, có thể là do vệ sĩ của Tô gia làm. Hắn không cách nào tưởng tượng được, đây lại là do một người làm.

Lý Hường Đông vì mình đến chậm một bước cảm thấy rất buồn chán, mình vất vả triệu tập hơn trăm vệ sĩ, kết quả lại bị người khác nâng tay trên, cơ hội thể hiện cứ như vậy mà mất đi! Lý Hường Đông dùng một mắt như đưa đám quay về, mấy tên hùng hổ kia cũng kéo đi theo.

... ..

“Tô tiểu thư...”

Lúc lái xe, sau khi suy nghĩ, tôi quyết định nói ra mấy sự việc.

“Cứ gọi tôi là Tiểu Tư đi, gọi là Tô tiểu thư quá xa lạ!”

Tô Dĩnh Tư có chút không vui nói.

“Sao lại không gọi là Tô tiểu thư, chẳng phải là cô không thích người khác gọi là Tiểu Tư hay sao?”

Tôi nói.

“Đó là tôi không thích Lý Hường Đông gọi như vậy!”

Tô Dĩnh Tư gắt giọng:

“Người nhà của tôi cũng gọi tôi là Tiểu Tư...”

Trong lòng tôi rùng mình, nha đầu này nói như vậy là có ý gì, chẳng lẽ... ? Nhưng tôi trấn định lại tâm hồn, tiếp tục nói:

“Được rồi, Tiểu Tư, vấn đề Hoàng Hữu Vi tôi đã giúp cô giải quyết, cho nên chức trách vệ sĩ của tôi đã hết, nay tôi định kết thúc hợp đồng với Tô tiên sinh.”

“A!” Tô Dĩnh Tư cả kinh nói:

“Đang tốt như vậy, tại sao lại muốn thôi việc? Chẳng lẽ cha tôi không muốn anh? Không được, tôi trở về nói với người, sẽ tiếp tục để anh làm vệ sĩ cho tôi!”

“Không phải, tiểu Tư...”

Tôi cười khỏ nói:

“Tô tiên sinh dùng một khoản tiền lớn để mời tôi, chủ yếu là giải quyết vấn đề Hoàng Hữu Vi, bây giờ phiên toái đã được giải quyết, đương nhiên sẽ không tốn tiền nuôi một người không có tác dụng như tôi! Những nhân vật nhỏ bé, thì Trương Mạnh Quân đủ khả năng giải quyết!”

“Người nào dám nói anh là người không có tác dụng. Tôi mặc kệ, nhất định tôi sẽ không cho anh đi!”

Tô Dĩnh Tư chu miệng nói.

“Nhưng mà...”

“Nhưng nhị cái gì, anh phải bảo vệ tôi...bảo vệ tôi không bị tên Đại phiêu đản Lý Hường Đông kia quấy rầy!”

Tô Dĩnh Tư suy nghĩ một chút nói.

“Lý Hường Đông không phải là vị hôn phu của cô hay sao? Tại sao lúc này lại biến thành đại phiêu đản rồi?”

Tôi cười nói.

“Ai nói hần là vị hôn phu của tôi, nếu không phải đôi đáp ứng cha tôi, thì ngay cả một người bạn bình thường cũng không đồng ý!”

Tô Dĩnh Tư bĩu môi nói.

Không khí trở nên trầm mặc. Tôi không biết nên nói gì. Đề tài tự nhiên chuyển tới vấn đề nhạy cảm, khi tôi nói : “Lý Hường Đông không phải là vị hôn phu của cô hay sao?, thì trong lòng có chút tê tái!

Mặc dù tôi biết rõ Tô Dĩnh Tư không thể nào ở chung một chỗ với Lý Hường Đông, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác đó dâng lên!

Khi tôi nghe thấy Tô Dĩnh Tư phủ định đáp án, thì trong lòng lại có cảm giác nhẹ nhõm! Tôi không dám nữa nghĩ tiếp, tôi biết, trong lúc vô tình, tôi đã có tình cảm với nàng!

Dung mạo của Tô Dĩnh Tư đủ làm động tâm bất cứ nam nhân nào, tôi cũng không thể ngoại lệ, nhưng đó chỉ là động tâm, tôi phát hiện, tôi đã có tình cảm với nàng ở sâu trong tâm hồn!

“Tiểu Tư... Chúng ta...”

Tôi cảm thấy nên thẳng thắn nói vấn đề này thì tốt hơn, bản thân tôi thì chẳng có vấn đề gì cả, nhưng mà Tô Dĩnh Tư lại là một đại minh tinh vạn người chú mục, hơn nữa tôi đã có 2 lão bà, Diệp Tiêu Tiêu là một người sắp thành lão bà, nếu như tôi và Tô Dĩnh Tư có chuyện gì đó, mà những ký giả kia biết được, thì sẽ nói Tô Dĩnh Tư là tiểu thiếp của tôi, điều này có ảnh hưởng tới sự nghiệp của nàng!

“Lưu Lỗi, tôi hiểu, không cần phải nói gì cả...”

Tô Dĩnh Tư cắt ngang lời của tôi nói:

“Có những chuyện để ở trong lòng thì chẳng phải là tốt hơn sao?”

Tôi ngất, chuyện là thế nào? Nàng hiểu cái gì? Dương như nàng hiểu lầm là tôi muốn thổ lộ với nàng? Trời ạ.

“Lưu Lỗi...Nếu như tôi không lấy chồng, anh có thể làm vệ sĩ suốt đời của tôi được không?”

Tô Dĩnh Tư cắn môi có chút nhăn nhó nói.

Cái này có được coi là biểu lộ không? Nhưng cách thức này quả thật có chút mới mẻ, làm vệ sĩ suốt đời? Thật không hiểu nổi nàng đang nghĩ gì! Tôi nào biết đâu rằng, Tô Dĩnh Tư sợ cha nàng sẽ phản đối thân phận của nàng!

“Chỉ là vệ sĩ thôi sao?”

Tôi cười xấu xa hỏi, nếu nư nàng đã nói tới mức này, thì tôi sao lại không hiểu cơ chứ, nhưng mà tôi vẫn có ý trêu nàng một chút.

“Anh thật đáng ghét! Biết rõ còn cố hỏi! Người ta là con gái đấy!”

Tô Dĩnh Tư đỏ mặt, xoay qua chỗ khác nói.

Lúc này, tôi đột nhiên có ý nghĩ, Tô Dĩnh Tư thân là một Đại minh tinh, không muốn để người ngoài biết được chuyện xấu gì, nên mới bảo tôi làm vệ sĩ của nàng, nếu như tôi biết được nguyên nhân thực sự thì có lẽ khóc cười không ra nước mắt, đương nhiên ngoại trừ tình huống sau này.

Nếu như lúc này Tô Dĩnh Tư đã nói như vậy, tôi cũng chẳng cần thể hiện giống như bình thường nữa. Tôi tiện tay kéo cái eo nhỏ nhắn của Tô Dĩnh Tư, để nàng dựa vào người tôi.

“A! Đáng ghét... mau buông ra, người này làm sao vệ, đây là đạo lý của vệ sĩ đó ư!”

Tô Dĩnh Tư mặc dù nói như vậy, nhưng lại không có một chút ý tứ chán ghét nào:

“Làm gì có ai lái xe như anh không, mau buông ra!”

Tôi buông nàng ra, nhưng lại cầm tay nàng, cười nói:

“Vậy theo ý của em là, không phải là lúc lái xe thì được chứ gì?”

“Không phải!”

Tô Dĩnh Tư xấu hổ đỏ mặt nói, trông nàng chẳng có chút nào giống một đại minh tinh.

Chỉ mấy câu nói vô tâm đã kéo gần quan hệ của tôi với Tô Dĩnh Tư.

Đây đúng là một bất ngờ. Theo diễn biến thì sẽ không nhanh như vậy, nhưng nếu như Tô Dĩnh Tư đã thành nữ nhân của tôi rồi, thì tôi có mấy lời nhất định phải nói:

“Tiểu Tư, em tìm một cơ hội nào đó rút khỏi giới văn nghệ đi, ở trong đó rất phức tạp, anh có chút không yên lòng!”

“Mới như thế này, mà đã bắt đầu quản em. Đúng là chủ nghĩa đại nam tử!”

Tô Dĩnh Tư bĩu môi nói:

“Đồ ngốc, nếu em không làm minh tinh nữa, thì anh sao ở bên cạnh em được?”

“Em nếu như không làm minh tinh nữa thì tốt, ở nhà yên tâm làm lão bà của anh!”

Tôi nghi hoặc nói.

“Anh cho anh là người có tiền hay sao. Anh cho rằng cha em sẽ gả em cho anh à?”

Tô Dĩnh Tư thở dài nói.

Lúc này tôi mới hiểu Tô Dĩnh Tư bần khoản điều gì. Hóa ra là sợ Tô Viên Triều phản đối! Mặc dù tôi không phải có nhiều tiền, nhưng đối với hắn cũng hơn mấy ngàn lần, tán con gái của hắn, hắn dám phản đối ư?

“Vậy chúng ta gạo nấu thành cơm, cho mộ tiểu Lưu Lỗi ra đời, vậy thì cha em sẽ không còn cách nào phản đối rồi!”

Tôi cười nói.

Nếu như đã biết nguyên nhân, thì tôi không còn gì phải lo lắng, tiếp tục trêu nàng.

“Anh nghĩ hay thật, người ta còn chưa chấp nhận ra, vậy mà anh lại muốn người ta sinh... Đàn ông các anh không có một ai tốt cả, tư tưởng thật đen tối, không biết là đang nghĩ những gì nữa!”

Tô Dĩnh Tư hừ nói.

Nhưng trong lòng nàng còn đang suy nghĩ, liệu khả năng này có được hay không?

212. Chương 216: Chúng Ta Đi Thuê Phòng

“Chúng ta đi thuê phòng đi!”

Tô Dĩnh Tư đột nhiên nói.

“Em nói gì?”

Tôi sợ hết hồn, vội vàng đạp phanh xe lại.

“Chúng ta đi thuê phòng đi!”

Tô Dĩnh Tư bình tĩnh nói.

“Em nói gì? Em không có chuyện gì đó chứ?”

Tôi há to miệng, theo bản năng sờ sờ cái trán của Tô Dĩnh Tư, nha đầu này có phải lại bị xuân dược phát tác hay không? Nhưng mà trông đầu có giống?

“Em không sao mà, lúc nãy em đã suy nghĩ, có lẽ biện pháp của anh là biện pháp tốt nhất! Cũng chỉ có như vậy mới có thể làm cho cha của em thỏa hiệp!”

Tô Dĩnh Tư nghiêm túc nói.

“Không phải đâu... Như vậy quá vội vã... Em suy nghĩ kỹ chưa?”

Mặc dù chuyện này đối với tôi là một chuyện tốt, nhưng mà nó lạ đến quá đột ngột.

“Em giống như đang nói đùa hay sao. Lưu Lỗi, anh là một nam nhân, tại sao lại lè mề như vậy!”

Tô Dĩnh Tư trợn mắt nhìn tôi một cái nói.

Tô Dĩnh Tư lúc nãy cũng đã nghĩ rất kỹ, lúc tôi nói biện pháp này chỉ là nói đùa, hơn nữa cũng không phải là một biện pháp tốt! Vốn tưởng rằng sơn cùng thủy tận không có lối thoát, ai ngờ lại phát hiện một sơn môn!

Tô Dĩnh Tư từng tuổi này chưa thích một ai, chỉ có một nam nhân duy nhất khiến nàng động lòng xuân chính là người trước mặt này! Người có thể đem lại hạnh phúc cho người khác suốt đời thì không có mấy, nếu như bỏ lỡ thì mất đi vĩnh viễn!

Ở trong thế giới giải trí, Tô Dĩnh Tư biết rõ điều này, những câu như thế này xuất hiện rất nhiều trong kịch bản, Tô Dĩnh Tư không muốn nó phát sinh trên người mình, cho nên nàng dùng hết dũng khí, làm ra một quyết định trọng yếu.

Buồn cười, tôi sợ cái gì. Tôi nhanh chóng quay đầu xe, đi tới một khách sạn 5 sao.

Nói thật, lần hứng thú nhất chính là lần đầu tiên cùng Triệu Nhan Nghiên ở khách sạn, nhưng thời khắc thần thánh này lại diễn ra ở khách sạn, thì đúng là cũng có chút tiếc nuối! Xem ra sau này để tránh cho chuyện lại lặp lại, tôi sẽ mua một tòa nhà ở mỗi thành thị, đề phòng có trường hợp dùng gấp.

Khi xuống xe, Tô Dĩnh Tư đeo chiếc kính dâm lên. Nếu như bị ký giả chụp được hình ảnh, Tô Dĩnh Tư cùng với một nam nhân xa lạ, vào cùng khách sạn, thì đúng là một tin tức động trời!

“Tiên sinh, ngài có cần phục vụ gì không ạ?”

Nhân viên tiếp tân thấy tôi dẫn Tô Dĩnh Tư đi tới, không nhận được cười một tiếng. Trong thời gian này, khách đến thuê phòng không mang hành lý, thì tới cái đầu ngón chân cũng biết là tới để làm gì.

“Cho tôi thuê một gian phòng...à, mà gian phòng tốt nhất ở chỗ các cô là loại gì?”

Tôi hỏi.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên của Tô Dĩnh Tư, nếu như không thể ở nhà của mình, thì cũng nên dùng phòng tốt nhất.

“Tiên sinh, gian phòng tốt nhất của chúng tôi là loại phòng “dành cho tổng thống” tiên sinh thuê theo giờ, hay theo ngày?”

Nhân viên phục vụ rất có năng lực nghề nghiệp hỏi.

“Trước tiên cứ thuê một ngày đi!”

Tôi nói:

“Có thể dùng thẻ không?”

“Có thể!”

Nhân viên tiếp tân nhận lấy thẻ của tôi, rồi lễ phép nói:

“Tiên sinh xin chờ một chút, tôi giúp ngài làm thủ tục thuê phòng.”

Nhân viên tiếp tân nghĩ thầm, đây đúng là một người có tiền, ngay cả giá phòng cũng không hỏi, cái phòng dành cho tổng thống này mỗi ngày 1800 đồng đấy! Nhưng mà nàng vẫn xử lý công việc rất nhanh, sau đó đưa chìa khóa phòng cho tôi, nói:

“Tiên sinh, chìa khóa phòng của ngài, giá thuê phòng mỗi ngày là 1800 đồng, ngài phải ứng trước 500 đồng, sau khi ngài trả phòng, hệ thống sẽ không trả lại vào thẻ, mà chúng tôi sẽ trả ngài bằng tiền mặt!”

“Không sao, 500 đồng kia coi như tiền trà nước, không cần phải trả lại!”

Tôi nói.

Sau khi cầm chìa khóa phòng, tôi và Tô Dĩnh Tư cùng nhau đi vào trong thang máy.

“Anh có nhiều tiền lắm ư, mà lại cho người khác tiền trà nước!”

Tô Dĩnh Tư tức giận nói:

“Anh làm vệ sĩ cho em được bao nhiêu tiền, sau này lại tính làm vệ sĩ cho người khác nữa ư? Nếu em rút lui ra khỏi giới giải trí, thì lấy gì nuôi gia đình?”

“Ha hã, đã bắt đầu quản vấn đề tài chính trong gia đình nhanh như vậy ư?!”

Tôi cười nói.

“Em không nói đùa với anh đâu. Em nói nghiêm chỉnh đấy, anh định để em và con hít không khí mà sống hay sao?”

Tô Dĩnh Tư liếc tôi một cái nói:

“Thật không hiểu làm sao em lại yêu anh cơ chứ, ai!”

“Em yên tâm đi, nếu như có như vậy, anh sẽ đi làm thuê kiếm tiền nuôi em!”

Tôi cười nói.

“Với thân thể của anh, mà cũng đòi đi làm thuê!”

Tô Dĩnh Tư trợn mắt nhìn tôi một cái nói.

“Thân thể của anh làm sao, năng lực của lão công em mạnh lắm, lát nữa em sẽ biết!”

Tôi cười gian nói.

“Hừ! Lại bắt đầu nói nhảm rồi!”

Tô Dĩnh Tư thở dài nói:

“Quên đi, những ngày trong giới giải trí em cũng tích cóp được một ít, chừng mấy trăm vạn, nếu như chi tiêu tiết kiệm một chút, thì cũng có thể sống được cả đời!”

Nghe thấy Tô Dĩnh Tư nói như vậy, trong lòng tôi cảm động vô cùng. Cô bé này... Ai! Quên đi, nể mặt nàng, tôi sẽ cho cha vợ tôi một chút lợi ích, hôm nào bảo Triệu Quân Sinh đồng ý với yêu cầu hợp tác của Tô Viên Triều là được.

... ..

Khi Tô Dĩnh Tư trần như nhộng từ trong phòng tắm đi ra ngoài, tôi ngây dại! Đây là tôi lần thứ hai nhìn thấy thân thể Tô Dĩnh Tư, đương nhiên, lần đầu tiên là nàng có mặc quần áo con, nhưng lần này, làn da nàng trắng như ngọc, vóc người hoàn mỹ, làm cho dục vọng của tôi bành trướng tới cực điểm!

Tôi nhẹ nhàng ôm nàng lên giường, vuốt ve da thịt bóng loáng kia, nhẹ nhẹ hôn xuống đôi môi đỏ thắm.

“Lưu Lỗi... Anh yêu em đi...”

Không bao lâu, Tô Dĩnh Tư đã bắt đầu không kiềm chế được, tự nhiên rên rỉ.

“Yên tâm đi, anh sẽ làm vệ sĩ của em cả đời.”

Tôi nhẹ giọng nói.

... ..

Khi cao trào qua đi, Tô Dĩnh Tư quấn chặt lấy tôi, có chút ngẩn ngơ, nói:

“Lần đầu tiên... hóa ra đây là lần đầu tiên của một cô gái... Lưu Lỗi, anh sẽ cả đời yêu em phải không?”

“Yên tâm đi, tiểu bảo bối, anh sẽ lập tức cầu hôn với cha em!”

Tôi nhìn người ngọc trong ngực, cười nói.

“Anh có cảm thấy em lẳng lơ hay không... Kể từ khi quan hệ giữa chúng ta hình thành, tới lúc lên giường, còn chưa tới một ngày...”

Tô Dĩnh Tư do dự một chút nói:

“Em không phải là loại minh tinh gặp ai cũng tùy tiện lên giường...”

“Anh đương nhiên là biết điều đó, nếu không sao trên giường lại có hoa hồng đỏ thắm!”

Tôi vỗ vỗ lưng Tô Dĩnh Tư nói.

“Đáng ghét!”

Tô Dĩnh Tư dùng chân đắp kín đầu, nhưng sau đó lại nhanh chóng bò ra, cẩn thận hỏi:

“Đúng rồi, Lưu Lỗi, anh...anh...anh còn chưa cao trào, như vậy thì em có mang thai được hay không?”

Tôi cũng không rõ tại sao năng lực ở phương diện này của tôi lại mạnh tới như vậy, bởi vì đây là lần đầu tiên của Tô Dĩnh Tư, nên tôi không muốn dùng thời gian quá dài, chỉ đợi cho tiểu nha đầu này cao trào là kết thúc.

“Nếu không, em sẽ cho anh công phạt một lần nữa...nghe nói nếu như nam nhân không chiếm được thành, thì sẽ rất khó chịu!”

Tô Dĩnh Tư đỏ mặt nói.

“Anh thấy em đang muốn thì có.”

Tôi cười trêu nàng nói.

“Đáng ghét, còn không phải tại anh biến em thành sắc nữ, ai bảo... Ai bảo anh làm cho em có cảm giác tốt như vậy...”

Tô Dĩnh Tư làm nũng nói.

Không có cách nào khác, đối mặt với một cô gái như thế này làm nũng, tôi chỉ còn cách xách thương ra trận.

Sau hơn một giờ chinh chiến, Tô Dĩnh Tư mới thỏa mãn gục ở trên người của tôi, đôi mắt nhắm chặt, thở hổn hển, một lúc sau mới nói: “Mau khai thực cho em biết, tại sao anh lại thành thạo tới như vậy, có phải ngoài em ra, thì anh còn nữ nhân khác hay không?”

“Không có đâu!”

Tôi nói cho có lệ.

Lúc này không phải là lúc nói vấn đề này, sau lần đầu tiên, tâm tình của cô gái rất hay xúc động, cho nên tôi nói dối cũng là có thiện ý.

“Gạt người!”

Tô Dĩnh Tư ngoài miệng nói như vậy, nhưng lại rất cao hứng, chẳng cần biết tôi có gạt người hay không.

Khi tôi tắm rửa sạch sẽ từ trong phòng tắm đi ra, thì Tô Dĩnh Tư cũng đã mặc quần áo chính tề, mà đóa hoa hồng đỏ thắm trên giường cũng biến mất.

Đã có tiền lệ của Triệu Nhan Nghiên, tôi biết nha đầu Tô Dĩnh Tư này đã cất giấu rồi. Cái loại phòng dành cho tổng thống này chỉ dùng một lần, sau khi khách nhân đi rồi, thì cũng thay mới lại.

Sau khi trả phòng, nhân viên tiếp tân có chút kỳ quái, người này mới chỉ dùng có mấy giờ, đã trả tiền phòng một ngày, hơn nữa còn cho mình 500 đồng tiền trà nước, nàng không khỏi thở dài cảm thán, đúng là người có tiền có khác!

“Lưu Lỗi... em có chút sợ hãi, nếu như cha em kiên quyết không cho anh em mình ở chung một chỗ, vậy thì làm sao bây giờ?”

Trên đường, Tô Dĩnh Tư nằm ở trong lòng của tôi, nói. Nàng chẳng cần biết tôi có lái xe được hay không, mà từ lúc ra khỏi khách sạn, là bám chặt lấy tôi.

“Không đâu, có lão công của em ra tay, thì sẽ nhanh chóng làm xong việc mà thôi!”

Tôi đương nhiên là cảm thấy dễ dàng rồi, Nếu như Tô Viên Triều mà biết thân phận của tôi, nhất định sẽ vui mừng nhận tôi làm con rể. Tập đoàn Ánh Rạng Đông so với Tập đoàn Phi Phàm thì còn có sức nặng hơn nhiều!

213. Chương 217: Không Bằng Bán Cho Tôi Đi

“Tiểu Tư... các người...”

Tô Viên Triều từ trên ghế salon đứng dậy, có chút khó tin nhìn hai chúng tôi.

“Cha, hôm nay chúng con nói thật với người một chuyện !”

Tô Dĩnh Tư đã hạ quyết tâm, cho nên hết sức bình tĩnh, không do dự gì nói.

“Nói thật? Nói thật cái gì?”

Tô Viên Triều cũng ý thức được chuyện tình có chút không đúng, khẩn trương hỏi.

“Cha, thật ra thì con với Lưu Lỗi đã sớm ở...chung một chỗ!”

Tô Dĩnh Tư nói.

“Tiểu Tư, con nói gì? Con cùng hắn ở chung một chỗ? Không được, cha kiên quyết không đồng ý!”

Tô Viên Triều cả giận nói:

“Tiểu tử thú vị, thuê mày tới làm vệ sĩ của con gái tao, vậy mà mày lại tới tán gái, lá gan của mày cũng không nhỏ đấy!”

“Cha, chúng con thật lòng, người thành toàn cho chúng con đi!”

Tô Dĩnh Tư nói.

“Cái gì là thật lòng với giả tâm, tiểu Tư, tiểu tử này đã cho con uống bùa mê thuốc lú gì mà con như vậy! Thật là tức chết cha rồi!” Tô Viên Triều hét lớn.

“Tô tiên sinh, ngài cũng không cần tức giận, tôi cũng thật lòng với Tiểu Tư, sau này tôi sẽ đối tốt với nàng!” Tôi đứng ra nói đến.

“Mày đối tốt với nó? Mày tại sao phải đối tốt với nó, mày cút đi, lập tức cút đi! Mày đã bị đuổi việc!” Tô Viên Triều lớn tiếng quát lớn: “Mày chỉ là một vệ sĩ, lại có tư cách nói những lời này ư! Mày không biết sự chênh lệch giữa mày với Tiểu Tư sao? Mày có thể nuôi nàng tốt hay không?”

“Cha, con không quan tâm!”

Tô Dĩnh Tư nói.

“Hừ! Tiểu Tư, con còn quá nhỏ, không biết được tầm quan trọng của đồng tiền! Nếu như con ở cùng với hắn một chỗ, thì sẽ hít không khí để sống hay sao?!”

Tô Viên Triều quát.

“Cha, bản thân con cũng dành dụm được mấy trăm vạn. Cho dù con và đứa nhỏ trong bụng có phải hít không khí để sống, con cũng chấp nhận!”

Tô Dĩnh Tư bất đắc dĩ, nàng không còn cách nào khác, là phải dùng đòn sát thủ.

“Con nói gì? Đứa nhỏ?”

Tô Viên Triều giận tím mặt. Nhưng mà sau khi nhìn thân thể của Tô Dĩnh Tư một chút, rồi bình tĩnh lại, phân phó:

“Vương quản gia, đi tìm đại phu tới bắt mạch cho tiểu thư!”

Giờ phút này Tô Dĩnh Tư khẩn trương vô cùng, có chút bất an nhìn tôi. Tôi mỉm cười, ý bảo nàng yên tâm.

Không bao lâu sau, có một bác sĩ mặc áo blue trắng đi tới.

“Tô tiên sinh, ngài có gì cần dặn dò hay sao?”

Người bác sĩ cung kính nói.

“Bắt mạch cho tiểu thư, xem có dị tượng gì hay không?”

Tô Viên Triều nói.

Sau khi người bác sĩ nhận mệnh, hết bắt tay trái rồi lại tay phải, không thấy có gì dị thường, cho nên nói:

“Tô tiên sinh, mạch tượng của tiểu thư không có gì dị thường cả!”

“Người kiểm tra cẩn thận hay chưa?”

Tô Viên Triều hỏi.

Bác sỹ kia cẩn thận kiểm tra lại một lượt, cộng thêm với kinh nghiệm hàng năm bắt mạch cho bao nhiêu người, phán đoán kết quả cuối cùng vẫn bình thường, cho nên nói:

“Tô tiên sinh, Tô tiểu thư hoàn toàn bình thường!”

Tô Viên Triều phất phất tay nói:

“Được rồi, người đi xuống đi.”

“Hừ! Không phải là có đứa nhỏ hay sao? Đứa nhỏ đâu? Các người lại dám dùng thủ đoạn nham hiểm để gạt tôi hay sao?”

Tô Viên Triều lạnh giọng nói.

“Sẽ có ngay thôi...”

Tô Dĩnh Tư thầm nói.

” Sẽ có ngay thôi? Tốt, rất tốt, tiểu tử thú, mày cút ra ngoài cho tao, để xem các người làm sao có được!”

Tô Viên Triều chỉ vào người của tôi mắng.

“Lúc này chúng con mới...bây giờ kiểm tra, thì làm sao mà biết ngay được...”

Tô Dĩnh Tư nhỏ giọng nói.

“Con nói gì? Hừ, đúng là một đứa con gái không tốt, sao có thể hạ tiện tới mức này được!”

Tô Viên Triều giận quá, định giơ tay lên tát, thì bị tôi cản lại giữa không trung.

“Thật xin lỗi Tô tiên sinh, hiện giờ tôi vẫn là vệ sĩ của Tô tiểu thư, nếu như không có lời của Tô tiểu thư, mà ông dám động thủ, thì tôi sẽ không khách khí !”

Tôi nói.

“Các người tạo phản rồi phải không? Tiểu tử, mày có gan, thì đi theo tao!”

Tô Viên Triều cố gắng ổn định tâm tình, nhìn tôi nói.

Đây chính là điều tôi cần còn không được, tôi đang muốn tìm một chỗ không người, thương lượng với Tô Viên Triều một chút về chuyện hợp tác, nên đi theo phía sau của Tô Viên Triều lên lầu. Đi qua bên cạnh Tô Dĩnh Tư, tôi nhìn nàng an ủi, có thể thấy được, cô gái nhỏ này tương đối khẩn trương.

Sau khi đi tới một phòng của tầng hai, Tô Viên Triều gõ một cái ghế, nói:

“Ngồi đi!”

Nói xong, hắn hút một điếu thuốc.

Tôi cũng không khách khí, trực tiếp ngồi ở cái ghế salon trước bàn làm việc của Tô Viên Triều, im lặng nhìn hắn.

“Lưu Lỗi, tôi không biết mục đích của cậu khi câu dẫn con gái của tôi là gì, nhưng nếu như cậu nói cho tôi biết, thì tôi sẽ cho cậu được như ý! Nói đi, cậu rốt cuộc là muốn gì?”

Tô Viên Triều hít một hơi thuốc, nói.

“Tôi đã nói rồi, là chúng tôi thật lòng yêu nhau !”

Tôi chậm rãi nói.

Tô Viên Triều thở dài, gần giọng nói:

“Một trăm vạn! Rời khỏi Tiểu Tư!”

Tôi nghe Tô Viên Triều nói câu này, chẳng giận mà cười, nói:

“Chẳng lẽ con gái của tập đoàn Tô thị chỉ đáng giá 100 vạn thôi sao?”

Tô Viên Triều trợn mắt nhìn tôi một cái, một lát sau, nói:

“Như vậy đi, ba trăm vạn! Đây là giới hạn của tôi, cậu ở ngoài cũng có thể lập nghiệp, tôi có thể nói cho cậu biết, cho dù cậu với Tiểu Tư ở cùng một chỗ, thì tôi chẳng cho cậu một đồng nào đâu! Thời gian này Tiểu Tư làm minh tinh, cũng tích góp chỉ được khoảng 300 vạn, cậu ở cùng với nó cũng chỉ được cần đó mà thôi!”

“Ha hả!”

Tôi cười nói:

“Tô tiên sinh, ông quá để mắt đến tôi rồi! Nhưng mà cho dù ông cho tôi 100 triệu, tôi cũng không bán Tiểu Tư ! Lưu Lỗi tôi đâu có nghèo tới mức bán nữ nhân của mình! Đừng nói tôi bây giờ, cho dù nghèo tới mức khổ rách áo ôm, tôi cũng không bán !”

“Khẩu khí thật lớn! Người trẻ tuổi, kiêu ngạo là tốt, nhưng cũng phải nhìn lại xem mình có lai lịch gì!”

Tô Viên Triều dập điếu thuốc là vào cái gạt tàn, chậm rãi nói.

“Lai lịch? Vậy theo ý Tô tiên sinh, muốn lấy Tiểu Tư cần phải có lai lịch gì?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Tối thiểu cũng phải có một sự nghiệp thành công như Lý Hường Đông của Tập đoàn Phi Phàm!”

Tô Viên Triều nói.

“Lý Hường Đông có sự nghiệp thành công? Ngài đừng có đùa, hần giờ còn đánh nhau lộn bậy với em trai của hần là Lý Hường Bắc! Hơn nữa, hần mới chỉ là đại thiếu gia của một tập đoàn, vậy mà Tô tiên sinh lại coi Tiểu Tư như một món hàng, đem bán nàng hay sao?”

“ ... ”

Tôi lời nói này đã chạm đến điểm yếu của Tô Viên Triều, hần ép con gái mình phải gặp mặt người mình không thích, quả thật là không đúng.

“Không phản đối nữa ư? Lý Hường Đông có thể cho tập đoàn của ông bao nhiêu chỗ tốt? Mà ông đem Tiểu Tư bán cho hần? Tôi thấy ông cản trở tôi và Tiểu Tư chỉ vì không tìm được chỗ tốt gì trên người của tôi mà thôi?”

Tôi một câu vạch thẳng suy nghĩ trong lòng của Tô Viên Triều, không lưu lại cho hần một con đường sống nào.

Tô Viên Triều bị tôi nói tới mức mặt lúc trắng lúc xanh, nhưng lại không dám phản bác, chỉ qua quýt nói:

“Tôi cũng chỉ muốn tốt cho Tiểu Tư, tình yêu cũng phải có chỗ dựa vật chất vững chắc làm trụ cột!”

“Trụ cột vật chất? Tôi thấy ông đem bán Tiểu Tư cho Tập đoàn Phi Phàm để làm điều kiện hợp tác, có đúng không?”

Tôi nói không chút lưu tình. Nếu người thương nhân hám lợi này không phải là cha ruột của Tiểu Tư thì tôi đã sớm bỏ mặc hần rồi.

“Tập đoàn Phi Phàm có thể cho ông cái gì? Tài chính? Tài liệu kỹ thuật? Tôi nói cho ông biết, nhưng thù này chẳng phải chỉ là hứa hẹn trên đầu môi chót lưỡi hay sao?”

Tôi tiếp tục nói.

Tô Viên Triều không nói lời nào, tôi đã nói đúng sự thật, Tập đoàn Phi Phàm của Lý Hường Đông cũng không ngu, trước khi chuyện của Lý Hường Đông với Tô Đình Tư còn chưa xong, thì sẽ không mang chỗ tốt lại đây.

“Dù sao cũng là bán, vậy thì tốt hơn hết là đem Tiểu Tư bán cho tôi! Muốn tiền hay là muốn kỹ thuật, ông cứ nói đi! Lý Hường Đông không phải chỉ ăn cắp được một chút kỹ thuật tài liệu cấp thấp của Tập đoàn Ánh Rạng Đông thôi hay sao, vậy mà đã khiến ông có thể bán Tiểu Tư rồi? Kiểu gì thì cũng là đem kỹ thuật sản xuất ra đổi mà thôi?”

Tôi bắt đầu rắc cỏ câu ngựa.

“Cậu nói gì? Bán cho cậu? Cậu có tiền? Cậu có kỹ thuật?”

Tô Viên Triều nghi hoặc tôi, nói:

“Tiểu tử, cậu không bịa chuyện đó chứ?”

“Tôi không bịa, cũng không nói giỡn, cơ hội chỉ có một lần, để xem ông có nắm giữa được hay không!”

Tôi chậm chạp nói.

“Tốt, 100 triệu. Nếu như cậu có số tiền này, tôi đem Tiểu Tư cho cậu!”

Tô Viên Triều nói câu này, chủ yếu là muốn gây khó khăn cho người trước mặt, bởi giá trị của cả tập đoàn Tô thị hiện giờ cũng không tới mức này.

“100 triệu sao ? 100 triệu mà ông đem bán con gái mình, đối với tôi Tiểu Tư giá trị hơn nhiều lắm.”

Tôi khinh thường nói:

“Như vậy đi, tôi không những cho tập đoàn Tô thị 100 triệu, mà còn cho cả phương pháp chế tạo lò vi sóng!”

“Phương pháp chế tạo? Cậu rút cuộc là ai?”

Tô Viên Triều giờ phút này không khỏi có chút động lòng, hẳn thấy sắc mặt của tôi không thay đổi, căn bản không giống như nói đùa. Hơn nữa, đây mới chỉ là năm 1995, người ngoài nghề căn bản sẽ không biết những thuật ngữ chuyên dụng được.

Tôi cười một tiếng, cầm điện thoại trên bàn Tô Viên Triều, bấm 1 dãy số.

“Alo, Chú Triệu phải không? Cháu là Tiểu Lưu!”

Tôi nói.

“Chủ tịch, bao giờ thì cậu trở về, chuyện tình thu mua nhà máy điện tử có liên quan tới cha của cậu, do đó tôi quyết định không tiện, cậu mau trở về quyết định đi!”

Triệu Quân Sinh nghe điện thoại, thấy người đó là tôi thì lại bắt đầu tỏ khổ.

“Cháu biết rồi, sau khi xử lý xong chuyện bên này cháu sẽ trở về. Đúng rồi chú Triệu, chú bảo nhân viên lập một kế hoạch đền bù cho tập đoàn Tô thị ở Tô Châu 100 triệu... Đúng, 100 triệu USD đi, sau đó chuyên giao tài liệu sáng chế lò vi sóng cho hắn, dù sao chúng ta cũng không định làm lâu dài trên lĩnh vực này”

Tôi phân phó nói.

“Được.”

Triệu Quân Sinh nói.

Triệu Quân Sinh luôn thi hành những nhiệm vụ mà tôi giao không có bất kỳ một dị nghị nào.

“Ông cầm điện thoại đi!”

Tôi nhìn Tô Viên Triều nói. Giờ phút này Tô Viên Triều mặc dù không biết tôi gọi điện thoại cho ai, nhưng với ngữ khí của tôi, làm cho hắn trợn mắt há mồm!

214. Chương 218: Sớm Có Cháu Ngoại Bê

Tô Viên Triều mặc dù nghi ngờ, nhưng mà vẫn cầm điện thoại, nói:

“Alo, xin chào, tôi là Tô Viên Triều, chủ tịch của tập đoàn Tô thị!”

Tô Viên Triều khiêm nhường tự báo danh tính, hẳn có cảm giác, đối phương nhất định là một lão đại trên thương trường!

“Xin chào, tôi Triệu Quân Sinh của Tập đoàn Ánh Rạng Đông!”

Triệu Quân Sinh nói:

“Về phần kế hoạch đầu tư, tôi sẽ bảo nhân viên làm, sẽ nhanh chóng chuyển qua bên đó!”

Chỉ một câu nói của miệng của Triệu Quân Sinh, đã thiếu chút nữa dọa cho Tô Viên Triều mắc bệnh tim! Tổng giám đốc Tập đoàn Ánh Rạng Đông muốn đầu tư vào tập đoàn Tô thị!

Tô Viên Triều trong nháy mắt ngây người, hẳn nằm mơ cũng không tin người trước mắt mình lại có năng lực lớn tới như vậy, chỉ một cuộc điện thoại, đã ra lệnh cho tổng giám đốc của Tập đoàn Ánh Rạng Đông đầu tư vào tập đoàn khác, hơn nữa số tiền lại là hơn 100 triệu USD!

Cho tới lúc Triệu Quân Sinh ở đầu dây bên kia Alo mấy lần, thì Tô Viên Triều mới từ trong khiếp sợ bình tĩnh lại, có chút được yêu mà sợ, nói:

“Triệu tổng giám đốc, tập đoàn chúng tôi vô cùng vinh hạnh khi được ngài coi trọng! Cảm ơn ngài ưu ái!”

“Tôi không nhìn trúng tập đoàn của anh, cho nên chẳng có gì ưu ái, hơn nữa tư liệu của tôi về tập đoàn của anh còn ít, tôi cũng chỉ là đi làm việc cho người khác, nên anh không cần phải cảm ơn tôi!” Triệu Quân Sinh cũng là Lão Hồ Ly trên thương trường, làm sao không biết tôi đang muốn lập uy, cho nên dứt khoát nói thẳng sự việc.

“A?”

Tô Viên Triều sửng sốt, không nghĩ tới người ta lại nói trắng ra như vậy.

Nhưng mà hẳn lập tức bình thường trở lại, người ta là một đại nhân vật Triệu tổng giám đốc, đâu có cần gì phải nể mình! Nhưng mà ngay sau đó, Tô Viên Triều nghĩ tới một vấn đề còn nghiêm trọng hơn, đó chính là, Triệu Quân Sinh nói hẳn còn đi làm việc cho người khác!

Vậy thì người thanh niên ở trước mặt mình đây có thân phận gì? Nhưng bây giờ mình trông hẳn thuận mắt hơn nhiều, trong lòng còn mong hẳn làm con rể của mình.

“Lưu tiên sinh, quan hệ của ngài với Tập đoàn Ánh Rạng Đông...”

Tô Viên Triều tìm đập thành thịch nói, chẳng còn chút khí thế kiêu ngạo lúc trước nào nữa, xưng hô với tôi cũng từ “Tiểu tử thúy” biến thành “Lưu tiên sinh”.

“Ông muốn biết, thì tôi cũng nói cho ông biết, Tập đoàn Ánh Rạng Đông là do tôi thành lập! Triệu Quân Sinh cũng là một trong những cha vợ của tôi, con gái của ông ta là vợ cả, nếu như ông cảm thấy Tiểu Tư đi theo tôi có gì ủy khuất, thì cứ nói thẳng ra!”

Tôi lười biếng nằm trên ghế salon nói.

Tô Viên Triều mặc dù cũng nghĩ đến thân phận của tôi không đơn giản, nhưng hẳn không ngờ lại như thế này! Chuyện khiếp sợ hôm nay khiến cả đời hẳn cộng lại cũng không đủ, nghe tôi nói như thế, trong lòng không khỏi âm thầm hối hận, suýt nữa thì đắc tội với vị thần tài này!

“Không ủy khuất, ủy khuất cái gì, có khi Tiểu Tư nhà tôi lại với cao rồi!”

Tô Viên Triều không hổ xuất thân là thương nhân, phản ứng cực nhanh, lập tức nói:

“Tôi cũng là nam nhân, cho nên tôi hiểu! Hơn nữa những nam nhân làm đại sự như chúng ta, ai mà không tam thê tứ thiếp, tôi ở bên ngoài còn có mấy người!”

Tôi ngất, lời này còn có thể nói ra được. Đúng là tôi có chút bội phục hấn rồi!

“Được rồi, thân phận của tôi, ông cũng biết rồi, tôi không muốn để người khác biết! Nếu để cho tôi phát hiện ông đem thân phận của tôi tiết lộ đi ra ngoài, hậu quả thì tự mình ông nghĩ đi!”

Tôi cảnh cáo nói.

“Lưu tiên sinh, ngài yên tâm đi! Tôi sẽ không nói, ngay cả Tiểu Tư tôi cũng không nói cho nó biết! Đúng rồi, chuyện Tiểu Tư vừa rồi nói có thật hay không vậy, cậu nhìn xem, tuổi tôi cũng không còn trẻ nữa, rất hi vọng sớm cho cháu ngoại bé, nếu như chuyện không phải là thật, thì các người phải phấn đấu mạnh lên!”

Tô Viên Triều nịnh hót nói.

Tôi đúng là không còn lời nào để nói, người cha như thế này thì đúng là cực phẩm!

“Chuyện của tôi không cần ông quan tâm!”

Tôi lạnh lùng nói.

“Đúng đúng, chuyện của những người trẻ tuổi, thì những người trẻ tuổi tự quyết định đi!”

Tô Viên Triều thấy tôi mất hứng, lập tức im miệng.

... ..

Tô Dĩnh Tư ở trong đại sảnh giống như đang sống một ngày dài bằng một năm, trong lòng khẩn trương vô cùng, không biết Lưu Lỗi và cha mình đàm phán những gì, nếu như mà kết quả không thành, thì mình phải lựa chọn cái gì đây!

Không bao lâu sau, Tô Dĩnh Tư nghe thấy một thanh âm dưới lầu, khi nàng quay đầu nhìn lại, thì không khỏi cũng là sửng sờ!

Tôi giờ phút này đang cùng Tô Viên Triều vừa nói vừa cười từ trên lầu đi xuống, mặc dù bản kế hoạch còn chưa tới, nhưng 100 triệu USD đã được chuyển tới tài khoản của tập đoàn Tô thị, Tô Viên Triều chẳng cần nói cũng rất hưng phấn!

Thấy con gái mình tìm được một người con rể cực phẩm bảo bối, càng nghĩ lại càng cao hứng! Xem ra mình lúc này hoa mắt, một tiểu tử như thế này, mà mình còn định đuổi hấn rời khỏi Tiểu Tư!

Đương nhiên, mặc dù không không phải thích Tô Viên Triều, nhưng ở trước mặt Tiểu Tư tôi vẫn cố tỏ ra, quan hệ của hai người vô cùng tốt.

Tô Dĩnh Tư thấy hai người chúng tôi vừa nói vừa cười, cuối cùng cũng bỏ được tảng đá lớn trong lòng. Nàng biết, hai người bọn họ đã hòa đàm xong, nên chạy tới, kéo cánh tay của Tô Viên Triều, làm nũng nói:

“Cha! Cha đồng ý?”

“Đồng ý, đồng ý! Tại sao cha lại không đồng ý cơ chứ!”

Tô Viên Triều đồng dạng nói, hấn dường như đã quên mất, lúc này hấn còn ra sức phản đối.

“Lưu Lỗi, anh vừa nói gì với cha em, tại sao người lại hưng phấn như vậy?”

Tô Dĩnh Tư kỳ quái, cho dù cha của mình đồng ý, thì đâu có lý do gì hưng phấn tới vậy? Cái miệng cười tới mức không ngậm lại được.

Trong lòng tôi thầm nói, lão tử cho hấn 100 triệu USD và phương pháp sản xuất nên hấn mới cao hứng như vậy, có kẻ ngu mới mất hứng! Nhưng mà ngoài miệng tôi lại nói:

“Tiểu Tư, bác Tô nghe chuyện của anh, cảm thấy anh rất có tiền đồ, cho nên đem em cho anh!”

Tôi đương nhiên là có tiền đồ rồi, là “Tiền” đồ.

Tô Dĩnh Tư bĩu môi một cái, hiển nhiên là không tin lời nói của tôi, nhưng mà nàng cũng không nghĩ ra lý do gì để phản bác, cho nên liếc nhìn tôi một cái ý nói “lát nữa tiếp tục thẩm vấn anh”.

Sau khi làm xong mọi chuyện, cha mẹ tôi liên tục gọi điện thúc giục tôi về nhà. Không có cách nào khác, tôi đành phải cáo biệt cha con Tô Đình Tư.

Khi tôi nói chuyện với Tô Đình Tư, thì cô nàng này nói trước tiên không rút lui khỏi giới văn nghệ vội, nhưng mà tôi cũng không ép nàng, dù sao chuyện gì cũng phải cần một quá trình. Nhưng mà nàng đã đáp ứng tôi là sẽ sớm xử lý xong mọi chuyện, để tìm cơ hội rút lui.

Giống như trước, tôi nói chuyện với Tô Viên Triều một lần nữa, tôi chỉ thị cho hắn là phải mau chóng thôn tính Tập đoàn Phi Phàm, nếu như cần tiền thì lúc nào cũng có thể liên lạc với tôi.

Tô Viên Triều gật đầu đáp ứng, hắn đã sớm không vừa mắt Tập đoàn Phi Phàm của Lý gia, bây giờ có một cơ hội tốt như vậy, thì hắn làm sao không vui lòng được nhé.

Mấy ngày này, tập đoàn Tô thị đã bắt đầu lấy lại danh tiếng trong giới sản xuất thiết bị điện, chỉ riêng chuyện Tập đoàn Ánh Rạng Đông cho không tài liệu sản xuất lò vi sóng, đã đủ cho giới truyền thông xào nấu, mà lại còn chuyện bơm cho hắn 100 triệu USD nữa chứ!

Không ai biết được, tại sao tập đoàn Tô thị lại bám vào được con thuyền lớn Tập đoàn Ánh Rạng Đông, ngay cả những người trong nội bộ tập đoàn cũng không biết, điều này làm cho nhân viên của họ cao hứng vô cùng!

Mà tin Hắc Hồ bang bị diệt, đúng như tôi dự đoán, báo chí nói ầm trời, đến nỗi ai là dân trong thành phố Tô Châu đều biết!

Mà khi địa bàn của Hắc Hồ bang còn đang bỏ trống, thì tôi lại có ý nghĩ khác. Thế lực của Quách Khánh đang phát triển rất nhanh, hiện giờ đã bao trùm cả tỉnh Tùng Giang, nhưng mà điều đáng giận nhất chính là hắn lại đặt tên cho bang phái của hắn là “Lỗi gia bang” !

Hơn nữa còn tuyên bố với các tiểu đệ trong bang, người lãnh đạo cao nhất trong bang là “Lão đại gia” tên là Lưu Lỗi ! Nếu như người nào không biết, chắc chắn sẽ nghĩ tôi tầm 70, 80 tuổi! Những người không có văn hóa này thực là, tôi nghĩ tám phần mười cái tên bang là này là tên Đinh Bảo Tam nghĩ ra.

Sau đó tôi mạnh mẽ yêu cầu phải đổi tên bang, thì hắn mới đổi “Lỗi gia bang” thành “Tam Thạch bang”, chính là từ chữ Lỗi tách ra, nghe cũng được, người mới nghe thì không cách nào nghĩ tới tôi được.

Sau khi tôi đem giới hắc đạo của Tô Châu nói với Quách Khánh xong, tiểu tử này hưng phấn vô cùng, nói là ngay trong đêm nay sẽ mang các huynh đệ tới tiếp thu địa bàn, tôi không nói gì, mặc bọn họ muốn làm gì thì làm. Dù sao thì phù sa không chảy ruộng người ngoài, để cho Tân Long bang tiếp thu thì không bằng cho người mình tiếp nhận.

Còn về các vấn đề khác của thành phố Tô Châu, tôi bảo Quách Khánh trực tiếp đi tìm Tô Viên Triều, dù sao Tô Viên Triều rất có căn cơ ở thành phố này, hơn nữa quen biết rộng, có lợi cho sự phát triển của Quách Khánh.

Mấy hôm nay tôi cũng gọi điện thoại tới n lần cho Diệp Tiêu Tiêu, mãi sau nàng mới nhận điện thoại, nhưng chỉ nghe tới thanh âm của tôi là cúp điện, sau đó thì không nghe, trực tiếp bỏ qua, sau đó là tắt máy! Tôi nghĩ nàng nhất định đã thay đổi số điện thoại rồi, bởi vì sau khi tôi gọi thì nghe được thông báo:

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi hiện không tồn tại...”.

Sau khi lưu luyến chia tay với Tô Đình Tư, tôi lại bắt đầu lên đường về Tân Giang. Cô gái nhỏ này giống như một thê tử mới kết hôn, không cách nào rời khỏi tôi được, sau khi đưa tôi đến sân bay, không để ý tới sự nguy hiểm khi bị ký giả chụp ảnh, trong phòng chia tay, trao cho tôi một nụ hôn nóng bỏng.

May mà cô nàng này đeo kính râm, nếu không bị ký giả chụp được thì xong đời rồi. Không phải là nàng xong đời, mà là tôi xong đời! Nếu như hình của tôi bị cho lên mặt báo, thì các Fans của Tô Đình Tư không xé xác tôi mới lạ!

Tô Viên Triều đứng ở một bên, giả bộ như không có chuyện gì. Đối với tình cảnh trước mắt này, hắn chẳng quan tâm, xoay người sang chỗ khác.

Xem ra mị lực của đồng tiền đúng là quá kinh khủng, nếu như tôi không phải là chủ tịch của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, thì hẳn không bao giờ đối với tôi như thế này.

Sau khi sắp vào máy bay, tôi xoay người vẫy vẫy tay cho Tô Dĩnh Tư, cô gái nhỏ này mới lưu luyến cùng cha nàng rời đi.

“Cha, Tập đoàn Ánh Rạng Đông tại sao lại đột nhiên tìm tập đoàn Tô thị chúng ta hợp tác? Hơn nữa lại không kèm theo điều kiện gì cả, vậy chẳng phải là lừa gạt chúng ta hay sao?”

Ngay cả một người không kinh doanh như Tô Dĩnh Tư, còn nhận ra trong chuyện này có cái gì đó không đúng, hơn nữa còn vô cùng không đúng!

215. Chương 219: Cái Giường Quá Lớn

Tô Viên Triều nói.

“Cha, con nghe nói trong kinh doanh lừa dối rất nhiều, nay Tập đoàn Ánh Rạng Đông đột nhiên tìm tới hợp tác, ngay cả con cũng có thể nhìn ra, đây chỉ là một kiểu giúp đỡ, những chỗ tốt đều nhường cho tập đoàn Tô thị của chúng ta, nhưng tại sao Tập đoàn Ánh Rạng Đông lại đầu tư cho chúng ta?”

Tô Dĩnh Tư nghi ngờ nói.

“Tiểu Tư, con đừng lo lắng, cứ yên tâm làm vợ của Lưu tiên sinh đi, còn chuyện kinh doanh để cho cha lo!”

Tô Viên Triều nói:

“Hơn nữa, 100 triệu USD cũng đã chuyển tới, tài liệu thì đang trên đường, làm gì có lừa dối cơ chứ?”

Tô Dĩnh Tư thấy cha mình đột nhiên chuyển sang chuyện của mình với Lưu Lỗi, thì khuôn mặt nhỏ đỏ lên.

Mặc dù nàng không biết tại sao cha mình lại chẳng phản đối gì chuyện của mình với Lưu Lỗi, ngược lại còn trở nên vô cùng nhiệt tình ủng hộ.

Nhưng nàng nghĩ, có lẽ là chuyện Tập đoàn Ánh Rạng Đông hợp tác với tập đoàn Tô thị đã làm chuyển biến tâm tư của cha mình.

“Cũng bởi vì cho chúng ta chiếm chỗ tốt quá nhiều, nên mới khiến người ta hoài nghi! Cha, người phụ trách Tập đoàn Ánh Rạng Đông có phải bị bệnh không, tại sao đầu tư lại chẳng có chỗ tốt gì?!”

Tô Dĩnh Tư lắc đầu nói.

Tô Viên Triều trong lòng tự nhủ, con đang chửi lão công của mình đấy! Số tiền và kỹ thuật này, chẳng phải dùng con để đổi hay sao? Nhưng mà Tô Viên Triều làm sao có thể nói toạc ra được.

... ..

Trở lại Tân Giang, trở lại thành phố đã lâu không gặp. Khi đi trên đường phố quen thuộc, cảnh tượng lúc này của tôi giống y như lúc mới sống lại, nhưng tâm tình thì lại hoàn toàn khác.

Khi tới Tô Châu, công việc ở đó làm cho tôi trưởng thành hơn rất nhiều, làm cho tôi dũ bỏ hoàn toàn sự mềm yếu, nương tay với địch nhân là tàn nhẫn với chính mình! Xem ra những lời này không phải là không có đạo lý!

Triệu Nhan Nghiên cùng Trần Vi Nhi đã sớm biết tin tôi trở lại Tân Giang, ngay cả Trần Vi Nhi phải đi học thêm lớp 12, cũng bỏ học tới nhà của tôi chờ đợi.

Chủ nhân của biệt thự này trước kia là Trương Vinh Phát, cha mẹ tôi vẫn còn lo lắng một chút, sau đó nghe tôi nói không có chuyện gì thì mới yên lòng. Mà tổng chỉ huy đại án kinh tế lần này là Khương Vinh Phú, cũng được lãnh đạo thành phố coi trọng, được điều lên thị ủy nhậm chức Cục trưởng cục văn hóa thông tin và truyền thông.

Cũng chính là cái chức mà cha của Lưu Khoa Sinh đang bỏ trống. Nhưng mà phương diện làm người của Khương Vĩnh Phú thì lại biết điều hơn nhiều, nên ước thúc người nhà của mình, dặn dò không được làm chuyện gì quá đáng, nên danh tiếng của hắn vốn tốt, lần điều động này vô cùng thuận lợi.

Lúc này, hắn lại mời tôi dùng cơm, nói là để cảm ơn, vì phá án lần này tôi là đầu mối qua trọng. Nhưng chẳng có cách nào khác, tôi nói cho hắn biết là gần đây tôi quá bận, nếu như muốn mời tôi ăn cơm thì phải đợi.

Khương Vĩnh Phú cũng chẳng để bụng, hắn cũng biết, quan hệ giữa tôi và hắn không phải do một, hai bữa cơm mà tạo thành được, nên cũng không sốt ruột.

... ..

“Lão công, anh đi với em xem một chút, phòng ngủ của anh là do em với chị Vi Nhi thiết kế !”

Vừa mới về tới nhà, Triệu Nhan Nghiên đã cầm tay của tôi, dẫn đi loạn trong căn biệt thự mới mua.

Căn nhà mới này đẹp đẽ sáng ngời, tôi cũng biết nha đầu Nhan Nghiên này bỏ không ít công sức!

Cha mẹ tôi cho tới bây giờ vẫn chưa ở trong căn nhà lớn thế này, cho nên không biết việc đại tu như thế nào, mà căn nhà cũ của tôi trước kia, chỉ sơn vẽ cho qua loa, nên công việc lần này chủ yếu do nha đầu này thiết kế.

“Cái gì, Nhan Nghiên, chị không đi đâu, em bày ra như vậy, nên khiến người khác không biết thế nào!”

Trần Vi Nhi nghe Triệu Nhan Nghiên nói vậy, thì khuôn mặt nhỏ đỏ hồng lên.

Trong lòng tôi buồn bực, đi xem phòng ngủ là một chuyện tốt, tại sao Vi Nhi lại không thích ! Cho nên tôi nói:

“Vi Nhi, em không thích phòng ngủ mới của anh hay sao?”

“Không phải đâu, Nhan Nghiên rất đáng ghét, biến nó thành như vậy, làm người ta ngại không dám tiến vào!”

Trần Vi Nhi xấu hổ nói.

“Chuyện gì vậy? Nhan Nghiên?”

Tôi kỳ quái hỏi.

Bởi vì lúc tôi đi, biệt thự còn đang sửa chữa, nên tôi chỉ chọn một căn phòng tương đối rộng rãi ở tầng 2 làm phòng ngủ của mình, còn về phần sau khi sửa chữa có hình dáng như thế nào, thì tôi vẫn chưa biết! Chẳng lẽ các nàng lại biến phòng của tôi thành một căn phòng chứa quỷ?

“Hi hi, lão công, anh đi nhìn một chút thì biết, đảm bảo anh sẽ thích!”

Triệu Nhan Nghiên cười hi hi nói.

“Bảo đảm anh sẽ thích? Tại sao em biết là anh sẽ thích?”

Tôi có nghi hoặc, nói:

“Vi Nhi còn không thích, chẳng nhẽ anh lại thích? Nha đầu này cứ thần thần bí bí, làm cho anh cũng muốn nhìn xem, căn phòng như thế nào!”

Không có cách nào khác, bị Triệu nha đầu nhõng nhẽo, từ khi bước về tới nhà cho tới nay, còn chưa đặt móng ngồi xuống salon, thì đã bị kéo lên tầng 2, khi đi ngang qua cha tôi, tôi thấy người mỉm cười thần bí!

Tôi ngất, tôi có cảm giác, ai trong gia đình cũng kỳ quái? Chẳng lẽ có liên quan tới nha đầu này? Hay là tôi quá nhạy cảm?

Nhưng khi tôi mở cửa phòng ra, thì tôi đã biết tại sao Trần Vi Nhi và cha tôi lại có vẻ mặt như vậy! Phải một người vô cùng hiểu tôi như Nhan Nghiên, thì mới nghĩ ra cách bài trí như thế này!

Trong phòng ngủ của tôi ngoại trừ tủ, giá sách, bàn máy tính..., mà hấp dẫn sự chú ý nhất chính là cái giường vô cùng lớn ở giữa! Nó rộng khoảng 4m, tầm 5, 6 người ngủ vẫn còn thừa thãi!

“Trời ạ, lớn tới như vậy ư?”

Ngay cả tôi cũng giật mình, nha đầu Nhan Nghiên này đúng là rất hiểu tôi!

“Thế nào, sắc lang lão công, có thích không?”

Triệu Nhan Nghiên chỉ vào kiệt tác của mình đắc ý nói.

“Thích...”

Tôi sờ sờ mũi, có chút cười khở nói.

Tại sao tôi lại cảm thấy Triệu Nhan Nghiên ôn nhu, lãnh đạm, cao ngạo với Triệu Nhan Nghiên bây giờ không phải là một người vậy? Với lại hình như tôi rất có mị lực, cũng đang thay đổi như Triệu Nhan Nghiên hay sao?

“Ha ha! Nếu như giường lớn đã có rồi, Nhan Nghiên, Vi Nhi tối nay hai em đừng về nữa, cùng với anh ngủ ở đây đi! Vốn cái giường nhỏ của anh lúc trước, anh còn sợ nó sập!”

Tôi cười hắc hắc nói.

“Đáng ghét, Nhan Nghiên đúng là bị anh làm hư rồi, suốt ngày nghĩ tới những chuyện sắc tình này!”

Trần Vi Nhi liếc tôi một cái nói.

“Cái gì gọi là sắc tình, mà phải gọi là sắc tính...”

Tôi nói:

“Không bằng như vậy đi, thừa dịp trước khi ăn cơm chúng ta trước vận động một chút...”

“A? Anh muốn làm gì... Cường gian à... Nhan Nghiên, mau đi báo cảnh sát đi!”

Trần Vi Nhi cả kinh kêu lên:

“Lúc này Khương đại ca của anh đã bị điều đi rồi, xem anh dựa vào ai, cảnh sát sẽ tới bắt anh giam vào ngục đấy!”

Có câu nói, tiểu biệt thắng tân hôn, lại ở trong cái giường lớn, nhà mới, đúng là sắc xuân vô cùng.

... ..

Sáng sớm hôm sau, tôi an bài chuyện thu mua nhà máy điện tử cho Triệu Quân Sinh. Còn về phần thu mua cụ thể thế nào, thì trong hợp đồng đã nói rõ. Thời gian đàm phán là 9h30 sáng hôm nay, trong phòng họp của nhà máy điện tử.

Cha tôi được mọi người đề cử toàn quyền quyết định trong lần đàm phán này, có rất nhiều công nhân lúc đầu chọn cha tôi, cũng chỉ là ngựa sắp chết thì vớ lấy nắm cỏ mà thôi, chứ chẳng có bao nhiêu hi vọng.

Mà giờ nhìn thấy cha tôi lợi hại tới mức, đàm phán được cả với tập đoàn đứng đầu cả nước, nên mọi người vô cùng hưng phấn, khen cha tôi là một người tài ba! Nhà máy coi như có hi vọng rồi!

Chiếc xe Jetta của tôi sau khi được sửa chữa, thì đã chuyển giao cho cha tôi, mới sau một thời gian không gặp, cha tôi đã có bằng lái xe, hơn nữa lái rất thuần thục!

Điều này làm cho tôi vô cùng kinh ngạc, tôi đâu có làm việc này, thậm chí tôi cũng không biết! Nói cách khác là cha tôi hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của mình để thi lấy bằng lái xe!

Trước khi trở lại Tân Giang, tôi đã nhờ Quách Khánh kiếm một chiếc xe Mercedes-Benz loại S sang trọng. Nhưng mà khi trở lại Tân Giang, tôi còn chưa kịp đi lấy xe.

Khương Vĩnh Phú đã sớm chuẩn bị cho tôi một biển số A88888, tôi biết đây là biển số mà nhà nước định đem ra đấu giá. Tôi cũng không muốn làm khó Khương Vĩnh Phú, đấu giá tượng trưng 50 vạn đồng.

Mặc dù tôi có thể không mất tiền, nhưng thứ nhất là tôi không quan tâm tới số tiền này, thứ hai tôi cũng không muốn mượn có này, nói là cháu rể của Bí Thư tỉnh ủy, lợi dụng quan hệ lấy biển số đẹp.

Khương Vĩnh Phú đương nhiên là rất cảm kích, nếu không đây cũng có thể đây là một điểm yếu của hắn, sẽ bị người khác nói ra nói vào, không tốt cho công việc của mình.

Bởi vì tôi không có xe, cho nên đi nhờ xe Jetta của cha tôi tới nhà máy.

“Con à, cha đúng là có chút nóng ruột, lát nữa khi gặp nhà thông gia, cha nên nói cái gì đây?”

Cha tôi vừa lái xe vừa hỏi.

“Cha, người cứ như bình thường là được! Chú Triệu là người rất tốt, hơn nữa trước đó con đã nói hết với chú ấy rồi, chuyện thu mua là máy đã là sự thật, hôm nay chỉ thảo luận, bàn bạc một số vấn đề mà thôi!”

Tôi nói.

“Con à, cha hiện giờ nghèo như vậy, mà nhà máy lại như thế này, có thể ảnh hưởng tới hình tượng trong mắt ông thông gia hay không?”

Cha tôi vẫn còn có chút lo lắng.

“Cha, cái nhà máy này đâu có quan hệ gì với người, người cũng đâu có nghèo?”

Tôi hỏi ngược lại.

Cha tôi gật đầu, nói:

“Vậy lát nữa cha có nói gì sai, thì con ở bên cạnh nhắc cha nhé!”

216. Chương 220: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt Thông Gia (thượng)

Làm giám đốc của nhà máy điện tử, thì cha tôi đương nhiên phải tới sớm một chút, để an bài mọi chuyện cho tốt. Sau đó đến cửa nghênh đón trước thời gian.

Hôm nay, cùng tham gia lần đàm phán lần này, ngoài cha tôi thì còn có phó quản đốc, cha tôi xuất thân từ công nhân kỹ thuật, đối với việc quản lý thì e dè mình không làm tốt, cho nên tìm một trợ thủ trước thời hạn.

Không bao lâu sau, có âm thanh từ ngoài cửa nhà máy vọng tới. Triệu Quân Sinh từ trong chiếc xe Red Banner đi ra, thì có vô số chiếc xe Fillin lao tới. Ánh sáng lập tức chớp lên liên tục, các ký giả thấy Triệu Quân Sinh tới thì lập tức lao lên chụp ảnh.

Tập đoàn Ánh Rạng Đông muốn thu mua nhà máy điện tử, đây là một chuyện vô cùng tốt, giới truyền thông đương nhiên là phải chú ý.

“Triệu tiên sinh, xin hỏi tập đoàn Ánh Rạng Đông tại sao lại muốn thu mua nhà máy điện tử của thành phố?”

“Triệu tiên sinh, theo tôi được biết, nhà máy điện tử nợ hơn 100 triệu, tập đoàn Ánh Rạng Đông tại sao lại thu mua một nhà máy như vậy?”

“Triệu tiên sinh, ngài có thể tiết lộ chút tin tức về chuyện này không?”

“Đúng vậy, Triệu tiên sinh, có phải có chuyện gì đằng sau không? Vì số tiền để trả nợ, cũng đủ để xây dựng một nhà máy khác rồi!”

“Được rồi, được rồi!”

Triệu Quân Sinh phất phất tay nói:

“Mọi người trước tiên cứ trật tự, tôi sẽ trả lời từng vấn đề!”

Ký giả nghe thấy Triệu Quân Sinh chuẩn bị trả lời phóng vấn, lập tức đem microphone tới trước mặt.

”Các vị! Tôi lần này thu mua nhà máy điện tử, chẳng qua chỉ là tiến thêm một bước trong kinh doanh! Sở dĩ tập đoàn Ánh Rạng Đông chúng tôi thu mua một nhà máy thiếu nợ hơn 100 triệu, lại sắp trong tình trạng đóng cửa, mọi người cũng đã suy đoán nhiều, thực ra thì không có gì cả!

Chúng tôi muốn thu mua nhà máy này chỉ vì trước giờ tập đoàn Ánh Rạng Đông là một doanh nghiệp điển hình, nhưng lại chỉ đại diện cho tư nhân, vẫn lấy nguyên tắc dân sự mà chấp hành, mà thành phố Tân Giang cũng chính là căn cứ của tập đoàn Ánh Rạng Đông, chuyện của thành phố Tân Giang cũng chính là của tập đoàn Ánh Rạng Đông!

Trợ giúp thành phố Tân Giang giải quyết vấn đề nhà máy điện tử, đó cũng là trách nhiệm của tập đoàn Ánh Rạng Đông! Là một chuyện nghĩa mà chúng tôi không thể nào từ bỏ được!”

Triệu Quân Sinh chân thành nói.

“Chú Triệu, chú rất uy phong đó, thế là một tập đoàn làm từ thiện ra đời!”

Ở rất xa, tôi đã nghe thấy thanh âm của Triệu Quân Sinh, cho nên ra nghênh đón.

“Ha ha, uy phong sao cháu không làm đi?”

Triệu Quân Sinh khoát tay áo nói.

Tôi thấy Triệu Quân Sinh nói như vậy, vội vàng đánh mắt cho hắn.

“Tiểu Triệu!”

Cha tôi bỗng nhiên kinh hô:

“Tại sao ông lại ở đây?”

Triệu Quân Sinh nhìn một chút tôi, thở dài nói:

“Lão Lưu à!”

“Tiểu Triệu, ông là tổng giám đốc của tập đoàn Ánh Rạng Đông có phải không?”

Cha tôi kinh ngạc nói.

“Không phải là tôi thì là ai? Ông thông gia, ông có thằng con trai rất lợi hại!”

Triệu Quân Sinh cười khổ nói.

Gặp lại trong tình cảnh này, hắn cũng có chút lúng túng.

“Tiểu Triệu, tôi thật không ngờ tới, ông lại có thành tựu như vậy! Ai, nhớ ngày đó, còn cả mẹ của Lưu Lỗi nữa, 3 chúng ta đều ở trong nhà máy làm việc! Chỉ thoáng cái đã hơn 10 năm rồi, đúng là quá nhanh!”

Cha tôi thở dài nói.

Cha tôi lúc này tâm tình rất phức tạp, người thu mua nhà máy lại là tình địch! Nghĩ tới lúc đầu mình là một kỹ sư, Tiểu Triệu mới chỉ là một người học việc, hôm nay người ta có thành tựu lớn như vậy rồi, trong khi mình lại ở trong hoàn cảnh này!

Chính mình ban đầu còn luôn miệng nói với mẹ của Lưu Lỗi, Tiểu Triệu là một người không có tiền đồ. Vậy mà bây giờ, người ta đã có một tập đoàn xuyên quốc gia, kinh doanh rất lớn, đến cả phương diện điện tử người ta cũng giúp mình!

Cha tôi càng nghĩ càng thấy chua xót, nhưng người đâu có biết rằng, những điều người nhìn thấy, toàn bộ là của con trai mình.

“Lão Lưu, ông đừng nói vậy. Tôi thì làm gì có thành tựu gì. Lại nhớ tới năm đó, tôi chẳng phải bại trong tay ông hay sao!”

Triệu Quân Sinh khoát tay áo nói.

“Tiểu Triệu, ông đừng nói như vậy! Ai!”

Cha tôi có chút chua xót nói.

Tôi sống sờ tại chỗ, cha tôi lại quen biết với chú Triệu từ trước, hơn nữa chính là “Tiểu Triệu” mà mẹ tôi luôn miệng nhắc tới ! Trên thế giới tại sao có thể có nhiều chuyện trùng hợp tới như vậy, Triệu Quân Sinh năm đó chính là một trong những người theo đuổi mẹ tôi! Nhưng mà cũng khó trách, mẹ tôi giờ vẫn còn rất đẹp, thời trẻ chắc là vô cùng.

“Cha, người quen chú Triệu?”

Tôi hỏi.

“Quen! Lưu Lỗi, cha và chú Triệu quen biết đã lâu! Hôm nay lại phải dựa vào chú Triệu cứu nhà máy này!”

Cha tôi cảm khái nói.

“Lão Lưu, lời này của ông không đúng rồi, cái gì cứu hay không cứu, nhà máy điện tử này chính là nơi làm việc đầu tiên khi tôi xuất ngũ, nó cũng có rất nhiều tình cảm với tôi, hôm nay gặp nạn, tôi sao có thể khoanh tay ngồi nhìn được cơ chứ!”

Triệu Quân Sinh nói.

“Nói thật, Lão Lưu, năm đó tôi bại bởi ông, giờ vẫn bại bởi ông!”

Triệu Quân Sinh thở dài tiếp tục nói:

“Ông có một đứa con trai tốt, nó không đơn giản chút nào đâu!”

“Đâu có, Tiểu Triệu!”

Cha tôi bây giờ kiêu ngạo nhất là tôi, cho nên thấy người khác khen con trai mình, còn cao hứng hơn khen bản thân:

“Nó chỉ mới võ vẽ làm vậy, sao có thể sánh với một tập đoàn lớn như vậy!”

Cha tôi ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng lại vô cùng tự hào. Mặc dù đời này mình không làm lên chuyện gì lớn, nhưng con mình lại khác.

Người ta chỉ làm ra hơn trăm vạn, đã kiêu ngạo rồi! Nhưng nếu như cha tôi biết tôi làm ra hơn trăm tỷ, thì không biết người có cảm nhận gì.

“Được rồi, hai ta đừng đứng đây ôn chuyện cũ nữa, hôm nào tôi đành tới nhà quấy rầy vậy, nghe nha đầu Nhan Nghiên kia nói ông cũng chuyển nhà tới khu quy hoạch rồi, nhà chúng ta rất gần nhau! Hắc hắc, tiểu nha đầu này lúc nào cũng chỉ muốn sang đó! Con gái lớn thì hưởng ngoại, tôi năm đó bại bởi ông, hiện giờ có mỗi một con gái bảo bối cũng chạy sang nhà ông mất, ông nói tôi không thất bại thì là cái gì! Lão Lưu, người đáng buồn là tôi mới đúng!”

Triệu Quân Sinh vỗ vỗ bả vai cha tôi nói:

“Hôm nay chúng ta cứ nói chuyện chính sự đã, tối nay ông làm chủ, ông nói với chị dâu một tiếng, tôi gọi Nhan Nghiên và mẹ của nó tới, chúng ta cùng nhau ăn cơm một bữa!”

“Đúng, cứ nói chuyện chính sự trước, nói chuyện chính sự trước!”

Cha tôi gật đầu nói.

Trong lòng mừng như nở hoa, nghĩ thầm, Tiểu Triệu à, ông đừng tưởng tôi lẫn lộn nửa đời người vẫn chỉ là một kỹ sư, nhưng mà con tôi lại làm cho nha đầu của ông si mê tới mức thân hồn điên đảo!

Bởi vì đều là người quen, hơn nữa ý định thu mua đã được nói trước, hai bên gặp mặt chỉ là vấn đề hình thức, nói một số chi tiết, cho nên trong quá trình thương lượng, không khí vô cùng hòa hợp.

Nhân viên nhà máy mặc dù không biết cha tôi có quan hệ với Triệu Quân Sinh, nhưng khi bọn họ thấy cha tôi với Triệu tổng giám đốc vừa nói vừa cười, đều hết sức cao hứng, ngậm miệng, tiền đồ của nhà máy điện tử vô cùng xán lạn!

Nhà máy điện tử là một xí nghiệp nhà nước, giờ chuyển sang thành công ty tư nhân, tên cũng đổi thành Công ty TNHH thiết bị điện tử Ánh Rạng Đông, trực thuộc tập đoàn Ánh Rạng Đông.

Cha tôi là Tổng giám đốc Công ty TNHH thiết bị điện tử Ánh Rạng Đông, có 25% cổ phần công ty, còn lại do tập đoàn Ánh Rạng Đông khống chế. Chuyện này cũng là do tôi sắp đặt, dù sao tất cả cũng đều là của tôi.

Cơ cấu của nhà máy cũng được tổ chức lại, Triệu Quân Sinh điều một số nhân tài bên Công ty điện tử Ánh Rạng Đông sang hiệp trợ cha tôi quản lý.

Vốn thu mua xí nghiệp nhà nước là một việc chuyện rất phiền phức, nhưng tập đoàn Ánh Rạng Đông thu mua lại vô cùng thuận lợi, loại hành động này lại được giới truyền thông ca ngợi hết lời, nói là một tấm gương sáng cho các xí nghiệp nhà nước học tập.

Vốn công ty này tôi định chuyển kỹ thuật chế tạo lò vi sóng cho, nhưng mà kỹ thuật này tôi đã cho Tô Viên Triều, cho nên công ty này đồng thời sản xuất các thiết bị máy tính với tập đoàn.

Dù sao trong tay tôi còn có rất nhiều kỹ thuật tài liệu, như máy ghi âm, USB, thẻ flash, máy ảnh kỹ thuật số, thậm chí là kỹ thuật LCD, chỉ cần tôi có thể nhớ được, sẽ viết ra vào giao cho Triệu Quân Sinh, sau đó cho hắn chuyển giao cho cha tôi. Nếu như tôi trực tiếp đem chúng cho cha tôi, thì không dọa chết cha tôi mới là lạ.

” Chủ tịch Tiểu Lưu, những thứ kỹ thuật vượt quá trình độ hiện nay, cháu lấy ở đâu đó? Theo chú được biết, loại máy ảnh kỹ thuật số phóng đại được 800 vạn lần này, ngay cả nước R có nền công nghiệp hiện đại, cũng không thể nghiên cứu ra! Còn có cái USB này, cháu làm sao nghĩ ra được, đây là một thứ tốt, công nghệ đã vượt qua kỹ thuật của Microsoft rồi!”

Triệu Quân Sinh cầm những tài liệu kỹ thuật mà tôi đưa cho, kinh ngạc nói.

“Chú còn hỏi từ đâu ư? Chú có một con rể là mỏ vàng, vậy mà còn hỏi từ đâu ư?”

Tôi tức giận nói.

“Hắc hắc!”

Triệu Quân Sinh cười nói:

“Chú có lúc hoài nghi cháu không phải là người thời đại này, vì chuyện gì cũng làm cho người ta không thể tin được! Nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, thì có chết chú cũng không tin tưởng, một học sinh cấp 3, mới mười mấy tuổi, lại có thể sáng tạo ra được những sản phẩm công nghệ cao tới như vậy!”

“Đúng rồi, những thứ kỹ thuật độc quyền này phải bảo mật cho kỹ, trong nước hay quốc tế nó đều có thể chiếm lĩnh, nó là tiền của chúng ta đấy!”

Tôi nói.

Bởi vì tôi nghĩ tới một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, đó chính là kỹ thuật độc quyền, tôi nhớ lại kiếp trước, kỹ thuật USB thì do nước ngoài nắm giữ, còn VCD thì nước R khống chế.

Nghĩ đến kỹ thuật VCD, trong mắt tôi sáng ngời! Đây tuyệt đối là một thứ phát tài, rồi lại nghĩ tới trong nước nhà nào cũng phải có VCD, nên tôi rất mong muốn chế tạo ra nó, rồi bán ra khắp thế giới! Kỹ thuật độc quyền chẳng khác nào một nghề lũng đoạn thị trường!

Nghĩ tới đây, tôi nhanh chóng tìm mấy tờ giấy trắng, đem những kỹ thuật VCD viết ra, Triệu Quân Sinh cũng là xuất thân trong lĩnh vực máy tính, đối với những gì tôi viết cũng hiểu đôi chút.

Khi tôi đem ý tưởng nói cho Triệu Quân Sinh, Triệu Quân Sinh kinh ngạc thiếu chút nữa con mắt lồi ra, sau rất lâu mới nói:

“Không thể nào! Từ ý tưởng tới viết ra, chỉ trong khoảng 1 giờ? Tiểu Lưu, cháu còn là người hay sao? Trời ạ, chú phục rồi! Không biết làm sao Nhan Nghiên tìm được một thiên tài như vậy! Quá kinh khủng!”

Tôi chỉ cười khan, giờ tôi viết ra kỹ thuật này, thì chỉ trong vòng nửa năm là bán đầy đường rồi.

Đương nhiên, nếu có người khác đăng ký độc quyền trước tôi thì lại là chuyện khác.

217. Chương 221: Lân Đầu Tiên Gặp Mặt Thông Gia (trung)

Buổi tối, Triệu Quân Sinh bước ra từ trong chiếc xe Red Banner 100 đỗ ngay trước cửa biệt thự của tôi.

Mặc dù tôi chưa nói cho hắn biết địa chỉ cụ thể nhà của tôi, nhưng mà có Triệu Nhan Nghiên dẫn đường, nên việc tới đây chẳng có chút khó khăn nào.

Lúc chiều, tôi có dịp liên hệ với Quách Khánh một chút, biết được chiếc xe Mercedes tôi mua đã có mặt ở đại lý xe, chỉ cần tôi nói một tiếng là có.

Bên kia, việc của Quách Khánh tiến triển cũng rất thuận lợi, Tân Long bang cũng không hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì việc toàn bộ Hắc Hồ bang bị tiêu diệt, dường như khiến chúng có chút sợ hãi.

Hắc Hồ bang đang là một thế lực mạnh tại thành phố, Tân Long bang yếu thế hơn không thể so sánh với bang này được, nếu như đối phương muốn tiêu diệt hoàn toàn Tân Long bang, thì có thể khẳng định là dễ như trở bàn tay!

Lão Đại của Tân Long bang là Dương Tân Long cũng không phải người ngu, Hắc Hồ bang trong nháy mắt bị xong đời, và sau này những tên còn lại của Hắc Hồ Bang cũng được Tam Thạch Bang thu nạp!

Còn phải nói gì nữa? Việc Tam Thạch bang có mặt ở đây tuyệt đối không phải tình cờ, sau khi Hắc Hồ bang bị tiêu diệt, thì Tam Thạch bang lập tức xuất hiện! Nếu quả thật là như vậy, Tam Thạch bang kia có thế lực thật đúng là không hề nhỏ!

Lão Đại của Tân Long bang là Dương Tân Long vội vàng phái người đi dò thăm lai lịch của Tam Thạch bang, sau khi nghe ngóng, tuy không có gì quá kinh khủng, nhưng tin tức thu được cũng đủ làm cho Dương Tân Long giật mình!

Tam Thạch bang chính là bang phái lớn nhất tại tỉnh Tùng Giang, mặc dù thành phố Tô Châu không thuộc tỉnh Tùng Giang, nhưng nói thế nào cũng là tỉnh lỵ cận, xem ra giới xã hội đen tại thành phố Tô Châu cần phải cải tổ rồi.

Chiều tối, tôi gọi điện thoại đến đại lý xe để lấy xe. Sau đó, có một chiếc xe chạy thẳng tới.

“Tiên sinh, đây là toàn bộ thủ tục của chiếc xe này, xin hỏi ngài có cần chúng tôi làm thủ tục lấy biển số xe luôn không ạ? Đại lý xe chúng tôi rất quen với cơ quan đăng ký, mặc dù chi phí hơi cao một chút, nhưng mà có thể chọn được biển số không tệ!”

Cô gái phục vụ đem giấy tờ đưa cho tôi rồi nói.

“Không cần, ha... ha.... Cảm ơn cô.”

Tôi cầm lấy giấy tờ, nhìn một chút và nói.

“Tiên sinh, ngài không còn lo lắng gì nữa chứ? Chiếc xe Mercedes-Benz S600 là chiếc xe sang trọng bậc nhất rồi, biển số chính là tâm điểm của nó. Vì vậy tôi nghĩ, ngài nên chuẩn bị một biển số Cát Tường, như vậy mới xứng đôi với chiếc xe của ngài! Vả lại chi phí chọn biển số xe cũng không phải quá đắt tiền.”

Cô gái phục vụ tiếp tục nói.

“Ha ha..., cảm ơn cô.”

Tôi cười cười nói:

“Nhưng tôi đã có biển số rồi, à, đúng rồi, đã làm phiền cô lái xe tới. Đây là tiền trà nước cho cô, cảm ơn cô đã phục vụ nhiệt tình.”

Tôi vừa nói vừa lấy ra mấy tờ 100 đồng mặt nhét vào tay cô gái phục vụ.

“Cảm ơn tiên sinh!”

Cô gái phục vụ kia vội vàng cảm ơn, tự cảm thấy mình nói đúng là không có phí lời! Bởi vì người này tuy không làm biển số, thì mình có tổn thất một chút %, nhưng mình lại có được nhiều tiền trà nước như vậy, so với số phần trăm trích ra còn nhiều hơn rất nhiều, thật là cao hứng.

“À, tôi có biển số xe ở đây”

Tôi lấy biển số xe mà Khương Vĩnh Phú đã giúp tôi chọn, đưa cho cô gái phục vụ.

“A!” Cô gái phục vụ kia cầm lấy biển số xe thì kinh hãi vô cùng!

Lúc mới đầu nghe người này nói cho biển số rồi, cô gái phục vụ cũng không suy nghĩ gì nhiều, giờ mới hiểu ra là hẳn có tấm biển này! “A88888” có biển số xe này rồi thì cần gì phải chọn nữa!

Mặc dù cô gái phục vụ cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng vì chiếc xe Mercedes-Benz S600 này của cửa hàng đã được tiêu thụ, tuy bình thường đã làm nhiều, nhưng cô vẫn vội vàng tìm một công nhân, bảo hẳn cẩn thận lắp biển số xe. Mình cầm của người ta mấy trăm đồng tiền trà nước thì nhất định phải phục vụ chu đáo!

Tôi ngồi trên ghế salon ở đại lý xe, tiện tay lật ra xem một quyển tạp chí xe hơi, chờ bọn họ lắp biển xe.

“Xin chào Lưu tiên sinh, Tôi có thể nói chuyện cùng ngài một chút không?”

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên trước mặt tôi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, trước mắt tôi là một cô gái chừng hai mươi tuổi, cực kỳ xinh đẹp, có một cảm giác cao quý vô cùng, khuôn mặt thanh lệ với hai má lún đồng tiền rất duyên, đúng là một người đẹp điển hình của phương Đông, mười phân vẹn mười.

Tôi âm thầm cảm thấy buồn bực, trước khi tôi sống lại, tại sao không gặp được nhiều mỹ nữ như thế này? Nếu như khi đó gặp được rồi, nói không chừng tôi đã sớm đứng núi này trông núi nọ! Ha... ha..., tất nhiên là phải nở nụ cười mỹ mãn!

Trong lòng tôi cảm thấy có chút kỳ quái, tôi không nhận ra người vừa tới là ai, nhưng nàng ấy biết tôi họ Lưu! Xem ra mỹ nữ này hẳn không phải là một bình hoa, nhất định là có chuyện gì đó.

“Tiểu thư, chúng ta biết nhau sao?”

Tôi có chút kỳ lạ, hỏi.

Trí nhớ của tôi còn không kém đến nỗi quên mất một mỹ nữ đẹp như vậy, cho nên tôi dám khẳng định, tôi tuyệt đối không quen biết nàng.

“Ha... ha..., Lưu tiên sinh, đương nhiên chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt... a, chẳng lẽ ngài không mời tôi ngồi xuống hay sao? Điều này không phù hợp với phong độ của một trí thức đâu nhé!”

Tiểu mỹ nữ nói.

“Đương nhiên, mời ngồi!..”

Tôi mời một cách hơi bất đắc dĩ.

Tiểu mỹ nữ cũng không khách khí, trực tiếp ngồi ở ghế salon đối diện tôi.

“Sao vậy? Ngài chưa từng thấy mỹ nữ sao?”

Tiểu mỹ nữ đột nhiên nói.

Tôi sửng sốt phát hiện ra tôi lại có thể nhìn nàng đến mức ngây người ra như vậy! Tôi không thể không thừa nhận rằng, trên người tiểu nha đầu này tỏa ra một khí chất đặc biệt!

“Chỉ là tôi đang cố gắng nhớ lại, tôi đã từng gặp tiểu thư ở đâu hay chưa? Chứ tôi đâu vô duyên tới mức đó”.

Tôi là người thế nào, nếu về tâm lý thì đã hơn 30 rồi, ứng phó dễ như trở bàn tay!

“Lưu tiên sinh, tôi xin tự giới thiệu một chút về mình, tôi tên là Lưu Duyệt, là giám đốc của đại lý xe này”

Tiểu mỹ nữ mỉm cười nói.

“Cô? Là bà chủ của đại lý xe này?”

Tôi có chút khó tin khi nhìn tiểu mỹ nữ trước mặt, không thể nào, sao có thể còn trẻ như vậy. Chẳng lẽ nàng cũng sống lại?

“Ha...ha..., có thể nói như vậy.”

Tiểu mỹ nữ gật đầu nói:

“Đại lý xe này chính là do tôi mở.”

Tôi có chút bất ngờ choáng váng, cái đại lý xe này không có mấy ngàn vạn đồng thì không mở được, thật không thể nhìn ra, người trước mắt mình là một tiểu phú bà.

“Lưu tiên sinh sẽ không trách tiểu nữ mạo muội chứ? Nhưng chúng ta đều họ Lưu, nói không chừng mấy trăm năm trước còn là người một nhà đấy!” Lúc Lưu Duyệt nói đến mấy trăm năm trước còn là người một nhà, không khỏi có chút đỏ mặt.

Nếu như nàng chính là giám đốc đại lý xe này, thì biết tên tôi cũng chẳng có gì lạ, bởi vì tư liệu của chủ xe, thì nàng tất nhiên phải có. Nhưng nếu nàng là giám đốc của đại lý xe thì tìm tôi để làm gì?

“Không biết Lưu tiểu thư tìm tôi có chuyện gì sao?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Là thế này, Lưu tiên sinh, không biết tôi có thể mạo muội hỏi một câu được hay không, ngài kinh doanh cái gì vậy?”

Lưu Duyệt do dự một chút hỏi.

“Tôi sao? Ha... ha..., tôi không có việc làm!”

Tôi nói đúng sự thật, hiện tại tôi đúng là không việc làm.

“Lưu tiên sinh nói đùa rồi, có thể mua được một chiếc xe Mercedes-Benz S600 lại là người không có việc làm ư, nếu vậy thì chiếc xe này lại giống như xe taxi rồi.”

Lưu Duyệt nói.

“Ha... ha..., Lưu giám đốc, tôi nghĩ không phải là chỉ có mỗi cửa hàng cô có bán chiếc xe này, tại sao cô lại muốn hỏi người mua là đang làm gì?”

Tôi cười nói.

“Vâng... Thật không phải! Nếu như vậy, Lưu tiên sinh, tôi nói thẳng nhé. Từ biển số xe của Lưu tiên sinh là có thể nhìn ra, ngài ở thành phố Tân Giang nhất định là một người rất lợi hại! Cái biển số xe này có năm số giống nhau này, đừng nói là năm số 8, ngay cả năm số 4 cũng rất khó có được.”

Lưu Duyệt nói.

Trong lòng tôi thầm khen ngợi nàng này thông minh, từ một chi tiết nhỏ như vậy đã có thể nghĩ ra nhiều điều, xem ra trước đó nàng nhất định đã cẩn thận quan sát tôi từ lâu!

“Chuyện này có thể nói lên điều gì chứ? Chẳng qua chỉ là dùng nhiều tiền hay ít tiền thôi.”

Tôi thần nhiên nói.

“Lưu tiên sinh, thật ra thì mục đích lần này của tôi là muốn chọn một người bạn hợp tác kinh doanh, không biết Lưu tiên sinh có hứng thú đầu tư vào lĩnh vực xe hơi một chuyến không?”

Lưu Duyệt hé miệng cười một cái, không có chút gì là làm bộ, nói.

“À? Bạn hợp tác kinh doanh? Tại sao cô lại chọn tôi? Cô và tôi chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, cô không sợ tôi là một tên lừa đảo hay sao?”

Tôi ra vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Ha ha, Lưu tiên sinh lại đang nói giỡn rồi. Có thể mua được một chiếc xe Mercedes S600 thì nhất định phải là người có tiền! Mà Lưu tiên sinh mua bán hào phóng như vậy, tiện tay cho tiền trà nước tới năm trăm đồng, đã nói lên rằng Lưu tiên sinh chẳng những là người có tiền mà, hơn nữa còn là vô cùng nhiều tiền!”

Nhưng không phải vì những thứ này mà tôi lựa chọn người hợp tác, mấu chốt chính là ở biển số xe của Lưu tiên sinh, biển số xe này không phải là có tiền là có thể mua được? Cái này tôi và ngài đều hiểu rất rõ, Lưu tiên sinh, cái này cho thấy ngài chẳng những có tiền, mà còn có thân phận hoàn toàn không đơn giản! Mà loại người vừa có tiền, lại có quan hệ xã hội, mới là người, tôi muốn hợp tác.”

Lưu Duyệt chân thành nói.

Ánh mắt của cô nàng này đúng là rất tốt, tôi càng ngày càng cảm thấy có hứng thú.

“Như thế nào, Lưu tiên sinh, tôi nói không sai chứ?”

Lưu Duyệt cười cười nói.

“Sai thì không sai, nhưng làm sao cô biết tôi sẽ cùng cô hợp tác?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Bởi vì tôi là mỹ nữ mà, ngài sẽ không phải cự tuyệt yêu cầu của một mỹ nữ chứ?”

Lưu Duyệt có chút làm nũng nói.

Cô nàng này có tự đánh giá quá cao mình không? Nhưng tôi lại rất thích!

“Được rồi, để tôi suy nghĩ một chút. Một lát tôi còn có việc, như vậy đi, chiều tối mai cô gọi điện thoại cho tôi.”

Tôi đem số điện thoại để lại cho Lưu Duyệt.

Sau khi tôi đi khỏi, bên trong phòng làm việc của giám đốc đại lý xe, có một cô gái khác đang đứng bên cạnh Lưu Duyệt.

“Tiểu thư, tại sao cô muốn chọn người này hợp tác ạ? Hắn có thể tin được không?”

Cô gái hỏi.

“Tôi nhìn hắn cũng không tới nỗi nào. Nhưng tuổi của hắn cũng chừng tuổi của tôi, tại sao lại có nhiều tiền như vậy chứ? Tôi cũng chưa từng nghe nói qua, có một thế gia công tử nào tên là Lưu Lỗi. Nhưng mà người này lại không giống như người có tiền...”

Lưu Duyệt lắc đầu nói.

“Tiểu thư, nếu không thì để tôi đi điều tra một chút xem sao, người này hẳn là một tên lừa đảo”

Cô gái đề nghị, nói.

“Tên lừa đảo? Không thể nào là tên lừa đảo được, nhưng điều tra một chút cũng tốt.”

Lưu Duyệt gật đầu nói.

218. Chương 222: Làn Đầu Tiên Gặp Mặt Thông Gia (hạ)

“Mới mua xe à?”

Triệu Quân Sinh chỉ chiếc siêu xe Mercedes-Benz của tôi, hỏi.

“Đúng vậy, chiều tối cháu vừa nói rồi mà, thế nào, Tổng giám đốc Triệu, dù gì chú cũng là người quản lý của một tập đoàn xuyên quốc gia, tại sao lại không đổi lấy chiếc xe giống như thế này mà dùng?”

Tôi nói.

“Ủng hộ nền công nghiệp của dân tộc phát triển mà thôi!”

Triệu Quân Sinh chỉ vào chiếc Red Banner của mình cười khan nói, thật ra thì vào năm 1995 có một chiếc xe Red Banner 100 đã là nhất rồi.

“Nghe nói Red Banner có một mẫu xe tốt hơn, có 3 chỗ, dù sao chú cũng là Tổng Giám đốc của Tập đoàn Ánh Rạng Đông!”

Tôi ghé vào tai Triệu Quân Sinh, nói nhỏ:

“Đi ra trước cửa công ty, cháu đưa cho chú tiền!”

“Được, ngày mai chú sẽ đi đặt xe!”

Triệu Quân Sinh nghe thấy mình không cần phải bỏ tiền, lập tức thay đổi thái độ nói:

“Chú đổi chiếc BMW có được không?”

Tôi ngán ngẩm, nói:

“Được, ngay cả mua một chiếc Red Baner nhiều chỗ để chở khách cũng được, chỉ là một chiếc BMW thôi mà!”

“Đây chính là cháu nói đấy nhé!”

Triệu Quân Sinh ra vẻ đắc ý giống như mưu kế của mình đã được thực hiện.

Tôi lắc đầu, lẽ ra ban đầu không nên cho hắn cổ phần, tính toán theo giá hiện tại của tập đoàn, thì ông ta cũng được tới ba trăm năm mươi vạn.

Đoàn xe đi tới một khách sạn lớn của thành phố Tân Giang. Quên không nói, kể từ khi Hoàng Hữu Vi sụp đổ, Trương Quốc Bình hoảng sợ không duy trì nổi, hơn nữa tiểu đệ Quách Khánh cứ ba ngày lại đi quấy rối, làm cho Trương Quốc Bình sợ đến mức phải đem bán khách sạn với giá thấp cho Tam Thạch bang, lấy tiền đi chuyển đi nơi khác.

Cha mẹ tôi không nghĩ, lại có thể gặp mặt lại Triệu Quân Sinh.

“Ha... ha..., Lưu đại ca, chị dâu, mọi người đã tới!”

Vừa mới bước vào phòng thì Triệu Quân Sinh đã nhiệt tình đứng lên nói:

“Đây là vợ tôi - Vương Huệ!”

“Ái chà, Tiểu Triệu, quả nhiên là ông, Lão Lưu nhà chúng tôi về nhà nói với tôi, vậy mà tôi còn không tin!”

Mẹ tôi nói.

“Ha... ha, đúng vậy, bà nhìn xem, hai chúng ta năm đó không thể nên duyên vợ chồng, nhưng bây giờ bọn trẻ lại biến hai chúng ta thành thông gia, rõ ràng chúng ta vẫn còn có duyên!”

Triệu Quân Sinh cười nói.

“Ái!, Tiểu Huệ, sao bà véo tôi, đó chẳng phải là khiến tôi bị mất mặt trước thông gia sao?”

Triệu Quân Sinh nhe răng nhếch miệng nói.

“Hai đứa trẻ đều ở đây, ông nói bậy bạ gì đó, lớn tuổi rồi mà còn như vậy!”

Wương Huệ chính là mẹ của Triệu Nhan Nghiên cả giận nói.

“Được, được! Tôi không nói nữa!”

Triệu Quân Sinh lắc đầu nói:

“Lưu đại ca, làm ông phải chê cười, vợ tôi quả nghiêm không, ha ha...”

“Đâu có... đâu có, hai chúng ta giống nhau mà, ông đừng tưởng chị dâu ông năm đó ôn nhu hiền lành, hiện tại thì... Ôi! Tôi đây chỉ có địa vị thấp thôi!”

Cha tôi thở dài nói.

“Sao?”

Triệu Quân Sinh sững sốt, lập tức cười nói:

“Ha ha, tôi còn tưởng rằng... Hóa ra hai chúng ta đều giống nhau, lát nữa hai anh em ta phải uống một trận thật say mới được!”

“Không được uống rượu!”

Mẹ tôi cùng Vương Huệ đồng thanh cùng nói.

Triệu Quân Sinh và cha tôi chỉ đành hai mặt nhìn nhau và cười khỏ.

“Tiểu Triệu à, Lỗi Lỗi nhà tôi đã làm cho ông không ít phiền phức, ông hãy chiếu cố nhiều cho nó!”

Lúc ăn cơm, cha tôi nói.

“Đâu có, quả là tôi đỡ lo lắng hơn về tiểu nha đầu này, nhưng suốt ngày nó tới chỗ nhà ông bà, chẳng phải làm cho mọi người thêm phiền toái sao!”

Triệu Quân Sinh nói.

“Không phiền toái, không phiền toái! Tôi thích còn không hết nữa đây!”

Mẹ tôi nói:

“Đúng rồi, nghe Lỗi Lỗi nói sau khi nó tốt nghiệp sẽ muốn đi làm ở công ty của ông, ông lại phải hao tâm tổn trí rồi!”

“Nhất định, nhất định rồi!”

Triệu Quân Sinh trong lòng tự nhủ. Tôi tới chỗ ông ta làm công ư? Tôi cho hắn đi làm thuê mới đúng.

Trong bữa tiệc, Triệu Nhan Nghiên không ngừng gấp thức ăn cho tôi, khiến cho cha tôi và Triệu Quân Sinh phát thèm, Triệu Quân Sinh tự nhủ: đều là nam nhân, tại sao lại có sự bất công lớn như vậy!

... ..

Lý Bác Lượng cùng với Hậu Đằng Tam Hùng đang làm ăn phát tài phát lộc, không ngờ tới lúc giao hàng, một nhóm cảnh sát cùng mấy người mặc đồng phục chuyên viên về kỹ thuật chạy nhanh tới, trực tiếp giữ hàng.

Hậu Đằng Tam Hùng vội la lên:

“Các anh muốn làm gì? Đây chính là hàng hóa của công ty Á Châu tại nước R, chúng tôi là đại lý thương nhân ở Trung Quốc, là thương nhân hợp pháp, các anh tại sao lại muốn giữ hàng của chúng tôi?”

“Thương nhân hợp pháp?” Một cảnh sát tiến lên móc còng tay ra, khinh thường nói:

“Anh nghĩ rằng chúng tôi không biết gì sao? Nói thật cho anh biết, chúng tôi có nhân viên chuyên môn giám sát kỹ thuật đi cùng, đã giúp chúng tôi nắm giữ đầy đủ chứng cứ! Lúc trước chúng tôi đã liên lạc với công ty ở nước R, bọn họ nói về cơ bản là không nhận ra anh!”

“Hơn nữa qua việc nhân viên của chúng tôi thực hiện giám định kỹ thuật, thì cho thấy hàng hóa mà các người sắp sửa tiêu thụ có vấn đề nghiêm trọng về chất lượng, cho nên theo quy định của pháp luật chúng tôi tiến hành xử phạt.”

Một chuyên viên kỹ thuật tiếp tục nói.

Hậu Đằng Tam Hùng lập tức choáng váng, trong lòng hiểu rõ sự chẳng lành! Hắn lòi tổ tông mười tám đời của ông chủ công ty Á Châu ra chửi mắng, chuyện này rõ ràng do hắn cùng ông ta hợp tác, vậy mà khi có chuyện xảy ra ông ta lại thất hứa!

Nhưng Hậu Đằng Tam Hùng cũng không muốn hy vọng, ông chủ công ty Á Châu cũng không phải người ngu, làm gì có ai lại đi thừa nhận chuyện này có liên quan tới mình? Dù sao tiền đã tới tay rồi, nếu xảy ra chuyện, thì cứ để cho Hậu Đằng Tam Hùng một người gánh chịu trách nhiệm đi.

” Đồng chí cảnh sát, chuyện này và tôi không có liên quan, đều là do hấn, đều là do người này lừa gạt tôi, trước đó tôi không hề biết gì về những chuyện này. Về vấn đề chất lượng, là do hấn lừa gạt tôi để khiến tôi cùng hợp tác với hấn!”

Lý Bác Lượng thấy có chuyện liền lập tức luống cuống, vội vàng đổ trách nhiệm lên Hậu Đằng Tam Hùng.

“Lý Bác Lượng, mày nói vậy là có ý gì! Lúc đầu khi có tiền thì mày hết lòng tích cực, hiện tại xảy ra chuyện thì liền đùn đẩy toàn bộ trách nhiệm?” Hậu Đằng Tam Hùng giận tím mặt.

“Được rồi, hai người đừng tranh cãi lẫn nhau nữa, chuyện tình rất cuộc là như thế nào, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng, nếu quả thật không liên quan, chúng tôi cũng sẽ không để các người bị oan uổng! Đi theo chúng tôi!”

Đội trưởng đội cảnh sát nói.

... ..

Chiều hôm sau, tôi nhận được điện thoại của Lưu Duyệt, hẹn tôi đến quán café gần đại lý xe.

“Tiểu thư, đây là tư liệu về người đó”

Cô gái bên cạnh Lưu Duyệt đưa cho Lưu Duyệt một số giấy tờ, nói:

“Hấn cũng là học sinh, còn cùng một trường với tiểu thư!”

Lưu Duyệt cầm lấy những tài liệu đó, lẳng lặng lật xem.

“Người này rất bình thường, không thấy có cái gì đặc biệt, chỉ là học sinh lớp mười, cha mẹ đều là công nhân, tại sao hấn có thể có nhiều tiền như vậy?” Lưu Duyệt kỳ quái nói.

“Tiểu thư, tôi cũng cảm thấy thật kỳ lạ, bởi vì thân phận người này quá bình thường nên có điều không bình thường, cô xem, trên tài liệu cho thấy, từ tiểu học đến cấp 2, Lưu Lỗi về cơ bản là một học sinh kém, nhưng sau khi đến học ở Tứ Trung, đột nhiên thành tích trở nên tốt một cách dị thường, lại có thể đứng thứ nhất tất cả các năm học, tôi cảm thấy như vậy có cái gì không hợp lý?”

Cô gái nói.

“Ừ ”

Lưu Duyệt gật đầu, nói:

“Đúng là rất kỳ lạ!”

“Đúng rồi, tiểu thư. Nghe nói Lưu Lỗi với một trong tứ đại hoa khôi của trường chúng ta là Triệu Nhan Nghiên vô cùng gần gũi!” Cô gái nhắc nhở.

“Triệu Nhan Nghiên? Thiên kim tiểu thư của Tổng giám đốc Tập đoàn Ánh Rạng Đông, Triệu Quân Sinh?”

Lưu Duyệt gật đầu:

“Khó trách hấn có nhiều tiền như vậy... Không đúng, hấn mới bấy nhiêu tuổi, cho dù hấn là bạn trai của Triệu Nhan Nghiên thì Triệu Quân Sinh cũng không thể cho hấn nhiều tiền như vậy! Huống chi tôi nghe nói Triệu Quân Sinh cũng là đi làm thuê cho người khác, cũng không phải là người sở hữu Tập Đoàn Ánh Rạng Đông, hơn nữa ngay bản thân ông ta cũng chỉ có chiếc xe Red Banner, ông ta làm sao có thể mua cho Lưu Lỗi một chiếc Mercedes-Benz S600? Không đúng... Cái này khẳng định chúng ta mới chỉ điều tra một mặt về Lưu Lỗi!”

“Tiểu thư, tôi thấy tên Lưu Lỗi này cực kỳ thông minh, chúng ta vẫn còn muốn hợp tác với hấn hay sao? ”

Cô gái đề nghị nói.

“Không được, thật vất vả mới tìm được một đối tác làm ăn như vậy, tại sao tôi có thể dễ dàng buông tay được? Huống chi thời gian của tôi không còn nhiều lắm, bỏ lỡ lần này, tôi rất có thể không có cơ hội nữa! Cô cũng không muốn tôi bị gả cho tên nhị thế tổ của Tư Đồ gia kia chứ?”

Lưu Duyệt lắc đầu nói.

“Tiểu thư, Lão thái gia bình thường cưng chiều cô nhất, nếu cô không muốn bị gả thì ai có thể ép cô được chứ? ”

Cô gái nói.

”Tiểu Trân, cô không biết tính tình của ông ta. Lưu gia chúng ta trong mắt người khác là một thế gia giỏi giang, có tiền có thế, nhưng đó chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài, những năm gần đây, Lưu gia đang trên đà suy sụp, mặc dù rất nhiều xí nghiệp trên cả nước là của Lưu gia chúng ta, nhưng đó lại chỉ là danh nghĩa mà thôi, bị thua lỗ rất nhiều!

Nhất là khi Lưu gia đến thế hệ của tôi, chỉ có mình tôi là cháu gái, không có bất kỳ đàn ông nào, tình thế như vậy đối với một thế gia mà nói là nhược điểm chí mạng! Không có đàn ông, cũng có nghĩa không có người đời sau kế thừa gia tộc, dưới tình huống này chỉ có hai biện pháp, thứ nhất chính là sinh thêm một đứa con trai, nhưng biện pháp này theo thời gian trước đã chứng minh là không thể nào.

Thứ hai, đó chính là hôn nhân! Thông qua việc thông gia với một thế gia khác, tới việc tiếp nhận sức mạnh bên ngoài, để đạt tới mục đích chấn hưng gia tộc! Tất nhiên, người thông gia nhất định không phải là người thừa kế duy nhất của thế gia đó. Bởi vì nếu như vậy gia tộc của chúng ta chẳng những không thể có được sự chấn hưng, mà còn có thể bị trực tiếp tiêu diệt!

Cho nên nếu muốn thông gia, nhất định phải tìm một người có chỗ dựa sau lưng vững chắc, không phải con cháu thừa kế của thế gia thông gia, như vậy mới có thể đạt được mục đích chấn hưng!”

Lưu Duyệt chậm rãi nói.

“Ồ rồi...?”

Cô gái Tiểu Trân kêu lên.

“Có thể nói như vậy. Đó là lý do mà giữa lợi ích trước mắt của gia tộc và lợi ích cá nhân, ông nội sẽ bỏ rơi lợi ích cá nhân. Và đến tôi là vật hy sinh cho cuộc hôn nhân mang tính chính trị.”

Lưu Duyệt thở dài một hơi nói.

“Cho nên tôi mới cùng ông nội giao hẹn, trước khi tốt nghiệp trung học, phải kiếm được nhiều tiền nhất! Để chứng minh năng lực của tôi, chứng minh Lưu Duyệt tôi mặc dù chỉ là một cô gái, nhưng lại có thể đảm đương trọng trách chấn hưng gia tộc!”

Lưu Duyệt tiếp tục nói.

“Nhiều tiền nhất, đây quả thực là không thể nào!”

Tiểu Trân kêu lên.

“Đúng là rất khó khăn, cho nên tôi mới không thể không tăng nhanh tốc độ! Ha... ha, thời gian không nhiều!”

Lưu Duyệt cười khổ nói.

“Còn có cách nào khác không? Nhị công tử của Tư Đồ đúng là rất đáng ghét, lại còn rất háo sắc!”

Tiểu Trân hỏi.

“Ừ... Còn có một biện pháp, chính là tôi có thể tìm được một người trong sạch, không có bất kỳ thế lực nào, nhưng nam nhân đó phải có năng lực, sau đó gả cho hắn. Cứ như vậy, gia tộc chúng ta cho dù không được các thế gia khác ủng hộ, nhưng chỉ cần người đó có đầy đủ năng lực là cũng có thể quản lý và đưa gia tộc đi lên!”

Lưu Duyệt đỏ mặt nói.

219. Chương 223: Cô Có Phải Là Hoa Khôi Học Đường Hay Không?

“Sao? ”A, tiểu thư, tôi biết rồi, cô có phải muốn biến Lưu tiên sinh thành...”

Tiểu Trân bỗng nhiên hiểu ra nói.

“Tiểu Trân, cô đừng nói lung tung! Bạn gái của Lưu Lỗi là thiên kim tiểu thư của Triệu Quân Sinh!”

Lưu Duyệt vội vàng nói.

“Tiểu thư, vậy cô đổ mặt làm cái gì, cô cũng là một trong Tứ Đại Hoa Khôi của trường Tứ Trung, đâu có kém gì Triệu Nhan Nghiên, nếu như tiểu thư không kiếm được 100 triệu như lời hứa với Lão thái gia, thì...”

Tiểu Trân nói.

“Tiểu Trân, cô mà còn nói lung tung, thì tôi sẽ đánh cô!”

Lưu Duyệt vừa nói, giơ tay lên, làm bộ như muốn đánh xuống.

Mà cô gái tên là Tiểu Trân kia thấy vậy thì chạy biến! Nếu như lúc này mà có người ngoài ở đây, thì nhất định sẽ kinh ngạc kêu lên, hình như là ở đây đang đóng phim, bởi vì cô gái tên là Tiểu Trân kia dùng khinh công trong truyền thuyết!

... ..

“Lưu tiểu thư, đợi lâu chưa.”

Khi tôi tới quán café thì Lưu Duyệt đã đến.

“Ha hả, Lưu tiên sinh, anh để mỹ nữ chờ anh như vậy là không đúng đâu nha!”

Lưu Duyệt gắt giọng.

“Tôi bị kẹt xe, như vậy đi, để biểu hiện thành ý của tôi, tôi mời cô uống café.”

Tôi kéo ra cái ghế, ngồi ở vị trí đối diện với Lưu Duyệt.

“Vậy thì được!”

Lưu Duyệt nói:

“Phục vụ sinh! Mang Menu cho chúng tôi.”

Lưu Duyệt vẫy tay với phục vụ sinh đứng ở phía xa xa.

“Xin chào nữ sĩ, cô có cần gì không?”

Phục vụ sinh nói.

“Một chén Lam Sơn.”

Lưu Duyệt khôi phục lại dáng vẻ cao quý thanh khiết, cái bộ dáng cô bé đã bị ném bỏ hoàn toàn.

“Còn ngài, tiên sinh?”

Phục vụ sinh hỏi.

“Cũng như vậy đi.”

Tôi nói.

“Dạ được, hai chén Lam Sơn.”

Phục vụ sinh gật đầu nói.

“Lưu tiểu thư rất biết hưởng thụ đấy!”

Tôi chỉ vào giá tiền của chén Lam Sơn, nói:

“150 đồng một chén, đúng là không tầm thường a!”

“Ha hả!”

Lưu Duyệt xấu hổ cười nói:

“Tôi chỉ là thích mùi vị của Lam Sơn mà thôi, sao vậy, Lưu tiên sinh đau lòng à?”

“Mùi vị của Lam sơn, có gì đặc biệt?”

Tôi đối với café không phải là dân trong nghề, nếu như kiếp trước không phải hay tới quán café giao dịch với khách hàng, thì có lẽ chẳng biết Lam Sơn là cái gì!

“À... Nói như thế nào đây, cafe có vị đắng, nhưng Lam Sơn lại không phải vậy. Bản thân nó có một vị không diễn tả được, cay, chua, ngọt ngào dung hợp lại với nhau... Tôi rất thích loại vị này, khi còn bé, mỗi khi tôi buồn, thì thường uống một chén Lam Sơn... Thật xin lỗi, Lưu tiên sinh, tôi có chút ít chìm đắm rồi...”

Vừa nói, Lưu Duyệt tự giễu cười cười.

“Không sao đâu, tôi cũng không ngại, xem ra tuổi thơ của Lưu tiểu thư cũng không được vui vẻ gì nhiều.”

Tôi nói.

Lưu Duyệt không tiếp tục nói nữa, chính nàng cũng rất kỳ quái, hôm nay làm sao vậy? Tại sao lại cùng một người không quen biết nói nhiều chuyện như vậy!

Thật ra thì Lưu Duyệt cũng không nói gì quan trọng, nhưng cũng nhiều hơn lúc bình thường rồi. Khi ở trước mặt người ngoài, nàng rất ít khi nhắc tới chuyện của mình.

Sau khi café Lam Sơn mang lên, tôi khuấy nhẹ, mặc dù trong quán cũng có đường và sữa, nhưng tôi lại thích uống nguyên vị của chén cafe.

Lưu Duyệt cũng rất kỳ quái, người trước mặt này tại sao lại có sở thích giống mình, khi uống café thì thường không cho đường!

“Là thật?”

Tôi uống một hớp cafe, bật thốt lên.

“Cái gì là thật?”

Lưu Duyệt sững sốt, không biết tôi đang nói cái gì.

“Tôi nói chén café Lam Sơn này là hàng thật!”

Tôi có chút ít kinh ngạc nói.

Mặc dù tôi không yêu thích gì café, nhưng kiếp trước cũng có nếm qua nhiều loại, trong nước có rất ít café Lam Sơn, phần lớn đều là giả. Không nghĩ tới chỉ một quán bình thường thế này, cũng bán hàng chính phần!

Café Lam Sơn được trồng ở Jamaica, mà Jamaica là một quốc gia có sản lượng café tương đối ít, trên thế giới đã công nhận, Jamaica chỉ trồng khoảng 6000 thước cafe, hàng năm sản xuất cũng chỉ có chừng 4 tấn. Khu vực trồng café này là Lam Sơn, cao hơn mặt nước biển là 1800 mét, lên nó mới có tên gọi là cafe Lam Sơn.

Mà hàng năm 85%—90% sản lượng café Lam Sơn đều bán cho nước R, còn lại 10%—15% thì mới phân bố cho một số quốc gia khác. Cho đến bây giờ, vẫn tồn tại như vậy, bởi vậy các nước Châu Á rất ít cơ hội được nếm thử café Lam Sơn chính hiệu.

“Anh cũng có thể nhận ra sự khác biệt này?”

Lưu Duyệt có chút mừng rỡ nói! Phải biết rằng ngàn vàng dễ kiếm, tri kỷ khó cầu!

Lưu Duyệt đã cùng nhiều bạn tới đây thưởng thức café Lam Sơn, nhưng khi nàng hỏi tới café ở đây có gì khác với quán khác không, thì đại đa số mọi người đều lắc đầu, đáng giận nhất chính là còn có người nói café ở đây khó uống! Nàng không nghĩ tới, người con trai trước mặt mình lại có thể nhận ra điều này!

Tôi gật đầu, nói:

“Mặc dù đã rất tinh khiết rồi, nhưng mà còn pha thêm một chút café Cao Sơn, nhưng mà phẩm chất như thế này ở trong nước cũng đã rất khó kiếm rồi!”

“Pha thêm Cao Sơn?”

Lưu Duyệt bỗng nhiên nói:

“Không trách được! Hóa ra là như vậy, tôi còn đang tự hỏi tại sao nó lại có sự khác biệt với khi uống ở trong nhà!”

Trong nhà? Nhà nàng lại có cafe Lam Sơn thuần khiết, xem ra thân phận của Lưu Duyệt cũng đơn giản chút nào.

Nước mình hiện tại không cho nhập cafe Lam Sơn, nên sản lượng tiêu thụ rất ít!

“Lưu Lỗi, tại sao anh có thể nhận ra?”

Lưu Duyệt kinh ngạc cũng không gọi tôi là Lưu tiên sinh nữa, mà trực tiếp gọi tên của tôi.

Trong ý nghĩa của nàng, bản thân nàng đã là cao thủ trong nghề cafe, vậy mà người kia lại còn lợi hại hơn!

“Cái này chỉ là một loại cảm giác, rất khó nói cho rõ ràng.”

Tôi cười nói.

Thật ra thì mùi vị của Lam sơn không khác nhiều so với Cao sơn, nhưng khi uống nhiều, thì tự nhiên có thể nhận ra.

“A!”

Lưu Duyệt gật đầu, có chút thất vọng nói:

“Tôi cũng muốn học tập một chút!”

“Ha hã, cô chẳng qua chỉ là chưa uống cafe Cao Sơn mà thôi, chẳng phải cô đã nhận thấy nó có sự khác nhau hay sao? Tôi chỉ lợi hại hơn cô ở chỗ, tôi đã uống cafe Cao Sơn rồi mà thôi!”

Tôi an ủi nàng nói.

“Lưu tiên sinh, anh hình như biết rất nhiều điều, xin hỏi với thân phận đối tác tương lai của tôi, có thể biết thân phận của anh hay không?” Lưu Duyệt hỏi vấn đề này rất khéo, nếu tôi mà cự tuyệt lời nàng, thì hóa ra tôi không có thành ý.

Cũng may tôi chẳng có bí mật gì để giấu diếm, cho nên nói:

“Thật ra thì, tôi chỉ là một học sinh, còn tại sao tôi có nhiều tiền như vậy, là do tôi viết một phần mềm máy tính, có tên là phương pháp Ánh Rạng Đông, không biết Lưu tiểu thư đã nghe tới chưa?”

Lưu Duyệt gật đầu, những lời tôi nói giống như ở trên tài liệu, nhưng Lưu Lỗi này còn có điều gì không đúng, đúng là viết phần mềm thì có thể mua xe Mercedes-Benz, còn cái biển số kia thì có thể thông qua Triệu Quân Sinh để có!

Nhưng hiện giờ Lưu Duyệt còn hoài nghi một điều, tại sao người này lại hiểu cafe Lam Sơn! Điều này không phải là không có cơ sở, một người chỉ xuất thân là thế gia hoặc là trong xã hội thượng lưu mới có thưởng thức sâu sắc về cafe như vậy.

Chuyện này giống như một loại khí chất, không phải ngày một, ngày hai là có thể hình thành, một người nghèo, phải mất khoảng 10 năm, hoặc lâu hơn nữa, mới có thể dung nhập vào cuộc sống quý tộc!

Theo như tài liệu nói, cha mẹ của Lưu Lỗi chỉ là công nhân, cho dù hẳn có biết Triệu Quân Sinh, thì cũng không thể trong một thời gian ngắn như vậy, hiểu được nhiều về cafe tới mức độ này.

Nhưng nàng đâu có biết, sau khi tôi sống lại, trong người tôi đã có hơn 20 năm kinh nghiệm làm người!

“Được rồi, nói chính sự một chút đi, Lưu tiểu thư, cô tính hợp tác như thế nào đây? Cô cũng biết tôi không có nhiều tiền, nếu như cô bảo góp nhiều, thì thật sự là tôi kiếm không ra!”

Tôi cười nói.

“Ừ... Hiện tại tôi chỉ mới đầu tư vào đại lý xe khoảng 10 vạn, anh đừng kinh ngạc, thực ra xe trong hãng đều là cái nhà sản xuất mang tới, chỉ khi nào bán được xe, thì mới có lãi xuất %!”

Lưu Duyệt nói:

“Tôi nghĩ mình làm đại lý thương nhân, thì lợi nhuận sẽ nhiều hơn một chút, nhưng bây giờ muốn làm đại lý thương nhân cấp 2, thì ít nhất cần tài chính khoảng 50 vạn, mà trong khi tôi chỉ có 10 vạn là cố định, còn có thể lấy ra được 10 vạn nữa, Lưu tiên sinh chỉ cần góp thêm khoảng 30 vạn, không biết Lưu tiên sinh có thể lấy ra được con số này không?”

“Vấn đề lợi nhuận sau khi hợp tác thì chia thế nào đây?” Tôi không trả lời vấn đề của Lưu Duyệt, mà cười hỏi lại.

“Ha hả, phân chia 5:5 như thế nào? Dù sao phương diện kinh doanh tôi chịu trách nhiệm, Lưu tiên sinh chỉ cần ngồi nhận tiền là được!”

Lưu Duyệt vô cùng thông minh, nghe tôi nói như vậy thì cũng biết tôi nhất định là có thể lấy ra số tiền này, nếu không tôi cũng không quan tâm tới vấn đề lợi nhuận.

“Nghe thì có vẻ công bằng, nhưng tôi đầu tư hơn 70%, hình như có chút thiếu?”

Tôi uống một hớp cafe nói.

“Vậy...Lưu tiên sinh cho thế nào mới là công bình?”

Lưu Duyệt trầm nghĩ, anh còn thiếu cái gì, chỉ có mỗi việc bỏ tiền, còn tôi phải chịu trách nhiệm toàn bộ, nhưng mà nàng cũng không nói được, ai bảo chuyện này có liên quan tới hạnh phúc tương lai của nàng đây!

“Chẳng phải tôi đã nói sao, cô nói thì nghe giống như rất công bằng!”

Tôi nói.

“Anh”

Lưu Duyệt tức giận nói:

“Anh rốt cuộc có hợp tác hay không?!”

“Hợp tác, tại sao không hợp tác.”

Tôi nói:

“Chỉ là Lưu tiểu thư, tôi bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, tôi có thể hỏi cô một số việc riêng hay không?”

“Việc riêng?”

Lưu Duyệt sững sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ hiện màu hồng, nghĩ thầm không phải người này muốn làm bạn trai của mình đó chứ...hừ, Còn tưởng rằng hẳn khác với nam nhân khác, hóa ra cũng giống nhau mà thôi.

Lúc trước, Lưu Duyệt cũng tìm một số người hợp tác, nhưng khi họ nhìn thấy nhan sắc của Lưu Duyệt, hợp tác thì có thể, nhưng Lưu Duyệt phải làm tình nhân hoặc vợ bé của hẳn! Lưu Duyệt giận tới mức tát ngay hẳn một cái, rồi rời đi.

Nhưng mà Lưu Duyệt vẫn gật đầu, nói:

“Anh hỏi đi.”

Tôi do dự một chút nói:

“Lưu tiểu thư, cô có phải là một trong những Hoa khôi học đường của trường chúng ta hay không? !”

220. Chương 224: Thiếu Chút Nữa Là 3 Rồi!

“Anh...anh nhận ra tôi?”

Lưu Duyệt sững sốt một chút, nói lắp bắp.

“Không thể nào! Thật sự là cô sao, hoa khôi trong truyền thuyết của trường học!”

Tôi cũng sợ hết hồn.

Tôi mơ hồ nhớ lại, hình như trước kia Quách Khánh có nói với tôi, lớp 11 của trường có một hoa khôi tên là Lưu Duyệt, chỉ là chưa có cơ hội nhìn thấy. Tứ đại hoa khôi của trường thì đã có hai biến thành lão bà của tôi rồi, còn một người thì vẫn chưa rõ ràng, chỉ còn lại có mỗi Lưu Duyệt, bảo sao tôi không chú ý được cơ chứ!

Lúc này tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, dù sao người trùng tên trên thế giới này rất nhiều, nhưng tôi không dè nén được sự tò mò trong lòng, không nghĩ tới thực sự là nàng! Như vậy xem ra, nàng cũng là một nhân vật rất lợi hại, mới chỉ lớp 11 mà đã mở một đại lý xe lớn tới như vậy!

“Được lắm, anh gạt tôi!”

Lưu Duyệt cau mày nói.

“Cái gì mà gạt hay không, chỉ là cô có tạt giạt mình mà thôi! Đây chẳng phải là chuyện to tát gì, tại sao cô không nói với tôi từ trước?”

Tôi nói.

“Tôi... Tôi tưởng là anh đã biết... ? Người ta sao không biết xấu hổ nói cho anh biết được chứ... Người ta là. Là hoa khôi của trường!”

Lưu Duyệt ngượng ngùng nói.

Tôi ngất, tiểu mỹ nữ này mà không thông minh, thì còn ai thông minh nữa cơ chứ, nhưng sao giờ lại ngốc tới vậy! Ý của tôi là, tại sao nàng không nói cho tôi biết, nàng ở cùng trường với tôi, nhưng mà chuyện không ngờ tới nhất chính là, nàng là hoa khôi của trường!

Nhưng mà tôi cũng không tiếp tục chọc nữa, nha đầu này đang ngượng ngùng vô cùng, nếu tôi châm chọc nàng chút nữa, có khi nàng kiếm một cái khe mà chui xuống mất!

Sau khi Lưu Duyệt bị tôi đoán được thân phận, thì cũng không giấu diếm làm gì nữa, nhún vai nói: “Ha hả, anh có phải là đang rất kỳ quái, tại sao là học sinh mà tôi phải ra ngoài kiếm tiền không?”

Tôi lắc đầu, nói:

“Cô nhất định có lý do của mình, không cần phải giải thích với tôi.”

Lưu Duyệt hừ một tiếng, hiển nhiên đối sự thờ ơ của tôi có chút bất mãn, nhưng mà hấn quả nhiên khác với người khác, không quần lấy mình để hỏi thân phận!

“Ừ, nhưng tại sao anh không muốn biết?”

Lưu Duyệt cũng không biết tại sao, bỗng nhiên có một loại cảm giác muốn nói toàn bộ cho người này biết.

Từ nhỏ, Lưu Duyệt đã bị đền nén trong hoàn cảnh, ở nơi đó không có chuyện sống vì mình, mà phải vì lợi ích của gia tộc! Lưu Duyệt không muốn tham dự vào trong đó, nhưng lại không thoát khỏi sự quấy rầy của người khác, nàng muốn mở một con đường riêng, nhưng lại có trách nhiệm gánh vác gia tộc.

Bao gồm cả lần đánh cuộc này cũng vì lợi ích của gia tộc! Lưu Duyệt có đôi khi rất muốn khóc, nàng không có những niềm vui của bạn cùng lứa, mà chỉ có sự thành thực và tang thương!

Có đôi khi nàng nhìn thấy những bạn học không buồn không lo của mình, Lưu Duyệt rất hâm mộ bọn họ. Bọn họ có thể dùng tuổi thanh xuân của mình để làm điều mình muốn, để vui đùa! Lại còn có người dùng nó để tạo lên một tình yêu oanh oanh liệt liệt! Nhưng mà Lưu Duyệt cũng hiểu, mình không còn là mình nữa rồi!

Nàng không có thời gian vui đùa, càng không khả năng đi nói chuyện yêu thương, bởi vì chồng của nàng phải là người do gia tộc quyết định! Cho dù Lưu Duyệt liều mạng phản kháng, cũng chỉ có điều kiện là kiếm được 100 triệu, hoặc là một người có năng lực cực mạnh, lại yêu mình và mình cũng yêu hắn, nhưng tìm được một nam nhân như vậy, dễ lắm hay sao!

Hơn nữa cách thời gian ước định chỉ có một năm nữa, mình mới chỉ kiếm được có 10 vạn, nếu dựa vào đại lý xe bây giờ, thì lợi nhuận một năm khoảng vài vạn đã là kinh rồi, không còn cách nào tăng thêm cả. Đây cũng chính là nguyên nhân mà nàng phải vội vàng mở rộng kinh doanh!

Tôi cười nói: “Nếu như cô chịu nói, tôi đương nhiên là rửa tai lắng nghe!”

Lưu Duyệt nghe xong, không nói gì. Dù sao bí mật gia tộc không phải điều bình thường, nỗi niềm chua xót của mình không thể nào chia sẻ với hắn được!

Tôi thấy nàng không nói lời nào, cũng không tiếp tục dây dưa ở vấn đề này nữa.

Ở trên thế giới này, ai cũng có bí mật riêng của mình!

“Ai nha? Đây không phải là Lưu Duyệt Đại tiểu thư hay sao? Sao vậy, chê tôi ít tiền lên tới đây câu dẫn người khác à?”

Có một thanh âm truyền tới.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là một lão nam nhân chừng hơn 40 tuổi, khuôn mặt dữ tợn, mỗi khi nói chuyện nó lại rung lên một cái. Nhưng quan trọng nhất là, người này tôi nhìn quen mắt, nhưng không nhận ra là ai.

“Vu tổng, xin ông tôn trọng một chút, nếu như ông không muốn cùng đại lý xe của tôi hợp tác, thì xin mời đi ra chỗ khác!”

Lưu Duyệt tức giận tới nổi sắc mặt xanh mét!

Những người mà nàng tìm tới để hợp tác, thì nam nhân tên là Vu tổng này bì ổi nhất, hắn mặc dù đồng ý dùng 30 vạn để đầu tư, nhưng dùng công phu sư tử ngoạm lấy 60% lợi nhuận, đồng thời bảo Lưu Duyệt làm tình nhân của hắn 3 năm!

“Tôi không muốn hợp tác? Tôi rất có thành ý nghĩ hợp tác, chỉ là Lưu Duyệt tiểu thư không để cho tôi cơ hội này! Nếu không hai chúng ta tiếp tục thương lượng lại?”

Ánh mắt của Vu tổng nhìn chằm chằm vào bộ ngực của Lưu Duyệt.

“Thật xin lỗi, Vu tổng, tôi không phải là loại người như ông nghĩ!”

Lưu Duyệt cố nén tức giận nói.

“Hừ! Cô không phải? Tôi thấy cô nói chuyện với tên Tiểu bạch kiểm này rất vui mừng! Có phải cô nhìn thấy gia đình người ta có thể lực lên mới tìm tới?”

Vu tổng cười lạnh nói.

“Ông! Tôi làm cái gì, không cần ông quan tâm!”

Lưu Duyệt tức giận nói.

“30 vạn, cô suy nghĩ cho kỹ, ở thành phố Tân Giang này, có ai có thể lấy ra nhiều tiền như vậy? Điều kiện của tôi đã rất ưu đãi rồi!”

Vu tổng trừng mắt nói.

“Tiền bản của ông, tôi không thèm!”

Lưu Duyệt nói.

“Mẹ kiếp, con đàn bà thú vị, đừng làm mặt không biết xấu hổ! 30 vạn, lão tử có thể mua 1 vạn xử nữ rồi! Hừ. Chúng ta cứ xem xem!”

Vu tổng dứt tay vào trong áo, rời đi.

Tôi nghe Vu tổng nói tới câu sau cùng, thì đã biết thằng ngốc này là ai rồi! Mẹ kiếp, cái thằng này dám ở trước mặt tôi quát mắng, lại muốn đi hay không?

Tôi đứng dậy, chọt vỗ một cái vào bả vai của Vu tổng nói:

“Đợi một chút, đã ai cho mày đi?”

Hành động của tôi làm cho Lưu Duyệt sợ hết hồn, trong mắt nàng, chuyện này làm gì có liên quan tới tôi, tại sao tôi lại ra mặt giúp nàng? Thật ra thì nàng đâu có biết rằng, cái thằng ngốc này đã có ân oán với tôi!

Vu tổng quay đầu lại, nhìn tôi, khinh thường nói:

“Con mẹ nó, mày là thằng nào?”

“Cái con gà ngốc này, tao không tìm được mày thì thôi, vậy mà mày dám ở trước mặt tao sủa bậy!”

Tôi chậm rãi nói.

Ngay cả Lưu Duyệt, khi nghe thấy tôi mắng hấn là con gà ngốc, cũng không khỏi mỉm cười, bởi vì cái đầu bóng của Vu tổng, thật giống như cái đặc thù của nam nhân!

“Mày...mày biết tao?”

Vu tổng thấy tôi mặt lộ vẻ hung ác, cũng có chút sợ hãi, mặc dù hấn có ưu thế về thân hình, nhưng dù sao trông người này dường như có thâm cừu đại hận với mình, vạn nhất người này muốn xông tới liều mạng... Hay là cứ chuẩn bị trước thì tốt hơn!

“Mày có quen Vu Cương không?”

Tôi cười lạnh nói.

“Vu... Vu Cương?”

Vu tổng cả kinh nói:

“Mày quen Vu Cương?”

“Không ngờ mày lại có một thằng con giống như chó, lại dám dùng 8 vạn đồng để đòi lão bà của tao của ngủ, bây giờ mày lại dám dùng 30 vạn để mua bằng hữu của tao? Tao thật không ngờ, con mày bị tàn tật mà mày không tiếp thu được bài học đó!”

Tôi bay lên đá một cước vào cái bụng mập mạp của Vu tổng, trong nhất thời hấn như một bị thịt bị ném nạy ra ngoài.

“Trong vòng ba ngày, mày lập tức rút khỏi thành phố Tân Giang cho tao, nếu không hậu quả tự chịu!”

Tôi nhìn thoáng qua Vu tổng nằm trên mặt đất nói.

“Được lắm! Hảo tiểu tử! Chúng ta cứ xem xem!”

Vu tổng đương nhiên không coi lời uy hiếp của tôi là gì, hấn còn định lấy lại danh dự, nhưng lại không ngờ tới một chuyện, cả hấn và công ty của hấn đều biến mất.

“Tiên sinh... Ngài lúc nãy...làm hỏng một cái bàn...”

Phục vụ sinh áp úng nhìn tôi nói.

Tôi thấy hấn dường như sợ tôi lại bay lên đá hấn một cước! Nhưng mà hấn để người khác làm hỏng đồ, ông chủ mà trách tội, thì lại trừ lương của hấn.

Tôi nhìn thoáng qua cái bàn bị cha của Vu Cương đập đổ trên mặt đất, thật ra thì cũng chẳng có chuyện gì to tát, chỉ là một số bát đĩa bị đổ vỡ trên mặt đất. Tôi lấy 1000 đồng từ trong túi, đưa cho hấn, nói: “Đủ chưa?”

“Đủ rồi, đủ rồi! Cảm ơn tiên sinh!”

Phục vụ sinh cầm lấy tiền số tiền cao hứng đi ra ngoài.

“Lưu Lỗi, Anh quen Vu tổng?”

Chờ sau khi phục vụ sinh đi, Lưu Duyệt mới mở miệng hỏi. Sau khi biết chúng tôi cùng học một trường, nàng không gọi tôi là Lưu tiên sinh nữa, mà gọi thẳng tên của tôi.

“Quen.”

Tôi gật đầu.

“Hắn đắc tội anh?”

Lưu Duyệt có chút ngạc nhiên hỏi.

“Không có, đắc tội tôi là con của hắn, nhưng không ngờ hắn cũng bì ỏi như vậy! Nếu không, tôi đã không đắch hắn.”

Tôi nói.

“Con của hắn? Bì ỏi như nhau?”

Lưu Duyệt hỏi.

“Hắn đòi bao cô bằng 300 vạn, chẳng nhẽ lại không bì ỏi?”

Tôi một cười nói.

“A? Tại sao anh biết, hắn muốn...muốn cái đó của tôi?”

Lưu Duyệt kinh ngạc nói.

“Ha hả, người này ngoài trừ chuyện đó ra còn có thể yêu cầu ở cô cái gì nữa?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Đúng rồi, con của hắn tại sao lại chọc tới anh?”

Lưu Duyệt đỏ mặt, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Bởi vì con của hắn dám dùng 8 vạn đồng, đòi lão bà của tôi ngủ với hắn!”

Tôi nói:

“Hắn giống y như con của hắn, đá một cước còn nhẹ đó.”

“A? Anh nói Triệu Nhan Nghiê?”

Lưu Duyệt ngạc nhiên nói.

Nhưng mà lập tức lấy tay che miệng, biết mình lỡ lời.

“Bạn học hoa khôi à, cô biết cũng nhiều đó chứ? Còn biết cả Triệu Nhan Nghiê?”

Tôi cười mà như không phải cười nhìn nàng, cái này chắc chắn nàng đã đi điều tra tôi.

“Người ta cũng chỉ là vì vấn đề an toàn, dù sao trong kinh doanh, cũng phải tránh những tên lừa đảo!”

Lưu Duyệt nói dối.

“Ha hả, vậy cô điều tra được cái gì rồi?”

Tôi hỏi.

Lưu Duyệt lắc đầu nói:

“Không điều tra ra cái gì cả. Đúng rồi, Triệu Nhan Nghiê chẳng phải là có rất nhiều tiền hay sao, tại sao con của Vu tổng lại có thể làm chuyện đó, lại nói, ông của Triệu Nhan Nghiê là.. đây chẳng phải là muốn chết hay sao?”

“Không phải là Triệu Nhan Nghiê. Tôi nói tới một lão bà khác, tên là Trần Vi Nhi, cũng là người ở cùng trường với chúng ta, học lớp 12 !”

Tôi nói.

“Trần Vi Nhi? Vậy thì chẳng phải là một trong tứ đại hoa khôi của trường hay sao? Thiệt hay giả đó?”

Lưu Duyệt lắc đầu nói:

“Tổng cộng bốn hoa khôi của trường, một mình anh đã chiếm 2 rồi?”

“Thiếu chút nữa thì thành ba rồi!”

Tôi cười khỏ nói.

Lưu Duyệt nghe tôi nói tới chữ ba, thì mặt lại là đỏ lên! Tôi biết nha đầu này tám phần là hiểu lầm, vội vàng nói:

“Tôi đang nói tới Hứa Nhược Vân, cô đừng hiểu lầm!”

“Hừ! Thật không nghĩ tới, hóa ra anh háo sắc như vậy, có phải là đang nghĩ thêm tôi là đủ không? Giờ tôi mới hiểu tại sao anh lúc nãy lại hỏi tôi có phải là hoa khôi của trường không, hóa ra anh có mưu đồ bắt chính với tôi từ lâu rồi?”

Lưu Duyệt hỏ hển nói.

221. Chương 225: Vu Tổng Liên Tiếp Gặp Xui Xẻo

“Cô nghĩ rằng tôi muốn vậy sao? Nhiều nữ nhân quá, tôi còn ngại phiền toái đây!”

Tôi cắn môi nói.

Đây là tôi nói những lời thật lòng, có mỗi một Diệp Tiêu Tiêu mà còn không đối phó xong, hơn nữa Hạ Nhu đang chờ tôi, tôi còn có lòng dạ nào thanh thoi đi với nữ nhân khác!

“Làm sao? Ý của anh là những người đó đều thi nhau giành giật anh à?”

Lưu Duyệt bĩ môi nói.

“Gần đúng như vậy!”

Tôi gật đầu.

“Cái gì! Hừ! Những lời vô sỉ như vậy mà anh cũng có thể nói được? Giành giật anh? Tài giỏi thật đấy! Nhìn bộ dáng anh có vẻ là người giàu sang... Nhưng thật ra mà nói, nhất định là anh dùng lời ngon ngọt để lừa gạt các nàng!”

Lưu Duyệt hừ nói.

Tôi phát phát tay nói:

“Tôi nói với Lưu tiểu thư, cô muốn hợp tác với tôi ư, vậy mà còn điều tra chuyện riêng của tôi? Nếu như cô có hứng thú với những chuyện tình cảm rắc rối này thì nên sớm đem đóng cửa đại lý xe mà mở một tòa soạn báo, đảm bảo kiếm được nhiều tiền!”

“Đừng có nói vậy! Ai muốn biết những chuyện tình yêu của anh chứ!”

Lưu Duyệt trợn mắt nhìn tôi một cái nói:

“Được rồi, chúng ta tiếp tục thương lượng về chuyện hợp tác đại lý xe, đang nói thì bị anh ngắt lời! Nếu như vậy, thì anh đồng ý cung cấp 3500 vạn?”

Tôi gật đầu, nói:

“Nhưng mà tôi muốn biết, khoản đầu tư này dự trừ lãi hàng năm là bao nhiêu, cô cũng biết, số tiền này không nhỏ, nếu như lãi ít, thì chẳng bằng tôi đem tiền gửi ngân hàng cho an toàn!”

“Ừ... Là như vậy, phương diện lợi nhuận tôi đã tính toán qua, trừ những chi tiêu bên ngoài, một năm đại khái được khoảng 3000 vạn lãi ròng, nói cách khác, nếu như vận hành tốt, thì lợi nhuận sẽ gấp bội số lần đầu tư!”

Lưu Duyệt háng há nói.

“Xem ra cô đã sớm có dự tính rồi, nghe cũng không tệ lắm, nhưng mà lợi nhuận vẫn còn ít một chút!”

Tôi lắc đầu nói.

Mỗi năm chỉ được có 3000 vạn, không bằng số lẻ mỗi ngày do các hạng mục của Tập đoàn Ánh Rạng Đông làm ra.

“200% lợi nhuận, vậy mà còn ít hay sao?”

Lưu Duyệt kinh ngạc nói.

“Nghe thì nhiều, nhưng cô đừng quên số tiền của chúng ta là 5000 vạn! Một năm mới có lợi nhuận 3000 vạn, nếu như cô chỉ đầu tư khoảng 500 vạn, thì lãi 300 là rất nhiều, nhưng một khi đã đầu tư tài chính với mức cao, thì cô không cảm thấy mức 3000 vạn này có chút ít hay sao?”

Tôi cười nói.

“A...” Lưu Duyệt thấy tôi nói thì lâm vào trầm tư! Thật ra thì chính xác là như vậy. Nếu như đem 5000 vạn đầu tư vào bất động sản, ẩm thực, hoặc công nghệ cao, lợi nhuận một năm khẳng định sẽ vượt qua 3000 vạn!

“Nhưng mà... Anh cũng biết đó. Không trong nghề thì không biết nghề đó, hiện giờ tôi đã quen thuộc với ngành xe hơi, nếu như đổi nghề khác, không những không thể kiếm lời, mà còn thua lỗ!”

Lưu Duyệt trầm ngâm một chút nói.

“Ừ, như vậy cũng đúng.”

Tôi gật đầu nói:

“Nhưng mà Lưu tiểu thư, cô hình như không phải là người có tiền, hơn nữa từ hành động của cô có thể thấy, điều kiện của gia đình cô tương đối tốt, tại sao cô phải ra ngoài kiếm tiền?”

“Chuyện này là ước định giữa tôi và một người!”

Lưu Duyệt ngẩng đầu, kiên định nói.

“Ước định?”

Tôi hỏi.

“Đúng, thời gian của tôi không còn nhiều lắm, nên phải nắm chắc thời gian kiếm tiền.”

Lưu Duyệt nói.

“Thời gian không còn nhiều lắm? Lưu tiểu thư, nghe lời nói của cô, thì hình như cô bị bệnh nan y à?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Lưu Lỗi! Anh có ý gì vậy, anh mới bị bệnh nan y đấy! Ý của tôi là thời gian tới ngày ước định ngày càng gần, mà tôi vẫn chưa làm được chuyện ước định kia!”

Lưu Duyệt không biết tại sao mình lại gần như đem bí mật nói ra.

“Chỉ đùa một chút thôi!”

Tôi nói:

“Được rồi, tôi đem tiền cho cô, có làm được việc ước định kia hay không, vậy phải phụ thuộc về cô rồi!”

“Anh không muốn biết nó là chuyện gì hay sao?”

Lưu Duyệt nhìn thấy người trước mặt này luôn bình thản, giống như mọi chuyện chẳng có liên quan gì tới hắn vậy.

“Mỗi người đều có bí mật riêng của mình, có phải không?”

Tôi cười nói.

Lưu Duyệt điềm nhiên cười nói:

“Ha hả, cho dù như thế nào, thì cũng cảm ơn anh.”

“Chẳng có gì mà cảm ơn hay không, có mỹ nữ thỉnh cầu, tôi nghĩ bất kỳ một nam nhân nào cũng không thể cự tuyệt được !”

Tôi buông tay ra nói.

“Nhưng cái tên Vu tổng kia không nghĩ như vậy.”

Lưu Duyệt có chút giảo hoạt nói.

“Hắn là nam nhân, nhưng mà sẽ rất nhanh không phải nữa.”

Tôi có chút trầm giọng nói.

“Hừ, hóa ra anh còn rất hư !”

Lưu Duyệt nói.

Lưu Duyệt từ nhỏ cũng xuất thân ở thế gia, cho nên đối với phương thức làm việc của tôi cũng không ghét. Nếu không phải ông thường nói với nàng, Lưu gia nay không bằng xưa, làm việc bên ngoài phải cẩn thận, khiêm tốn, thì nàng đã sớm giáo huấn cái tên sắc heo kia rồi!

... ..

Vu tổng tên là Vu Kiên, mới nghe thì giống như một chiếc cần câu. Tôi thậm chí còn hoài nghi gia đình họ xuất thân từ nghề này, Cha thì gọi là Ngư Can (cần câu), con thì gọi là Ngư Hang (hồ cá), không chừng cháu họ ra đời sẽ có tên là Ngư vông Ngư (lưới đánh cá)...? !

Chuyện của cần câu vốn tôi không cần bận tâm tới, muốn đùa chết loại tiểu nhân như thế này, thì căn bản không cần tôi phải đi động thủ. Công ty của cần câu là một công ty kiến trúc xây dựng, loại công ty này mọi người đều rõ, trong công ty thảo nào cũng có một số vấn đề, chỉ là mọi người có muốn kiểm tra, và có rảnh rỗi để kiểm tra hay không mà thôi.

Tôi gọi điện thoại cho Cục trưởng Cục Công Thương và Cục Thuế Vụ, lập tức có mấy nhân viên của cục công thương và thuế vụ tới công ty của cần câu kiểm tra sổ sách.

Cần câu tưởng rằng lần này cũng như lần trước, chỉ cần thêm tiền là không có chuyện gì. Dù sao một số chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng cũng không ghi chép vào trong sổ! Nhưng mà kiểm tra chưa tới hai ngày, cần câu đã đổ mồ hôi, những người này kiểm tra sổ, và hỏi những vấn đề nghi vấn!

Cần câu biết, chuyện nếu như cứ tiếp tục như vậy, thì thảo nào cũng bại lộ, không còn cách nào khác, hắn bắt đầu vận dụng những quan hệ xã hội mà hắn có, đã chuẩn bị lễ vật để tặng, nhưng mấy người kiểm tra sổ sách, lại không ngấm dầu muối, hắn đưa tiền thì người ta không lấy, mời cơm thì không đi, làm sao mà cần câu không gấp gáp cho được?

Chuyện tốt cũng xong, mà chuyện xấu cũng xong rồi! Có thể nói tai họa lần này là họa vô đơn chí, tóm lại vận khí của cần câu lúc này là rơi tự do, không có cách nào kìm lại được!

Người kiểm tra sổ sách còn chưa xong, người của Cục công an đã tới, không biết những người này lật hồ sơ vụ án từ bao giờ, mà lại nói cần câu là kẻ khả nghi đập phá tài sản rồi ép người đi nơi khác, vi phạm quy định lao động!

Cần câu nhìn hồ sơ vụ án, có chút dở khóc dở cười, hóa ra đó là hồ sơ của những năm trước! Hơn nữa lại đúng là do công ty hắn làm, khi đó cần câu nhận làm một công trình, trong đó có mấy hộ gia đình phải cưỡng chế, cần câu buộc phải sử dụng biện pháp cứng rắn, ngay cả việc cưỡng bức đe dọa cũng phải dùng tới.

Vốn điều này cũng chẳng phải đại sự gì, nhưng nếu đã lộ ra thì cũng không coi là nhỏ! Theo lý thuyết chuyện của những năm trước, thì năm nay không truy cứu, nhưng mà trong vụ án lại không nói tới thời hiệu, cho nên cái vụ án kia vẫn còn hiệu lực!

Đang lúc Cần câu sứt đầu mẻ trán, thì người của Ủy ban kiểm tra kỷ luật và Viện kiểm sát cũng tới, nói hẳn có liên quan tới tội phạm kinh tế, trước kia từng là bí thư thị ủy Lưu Sạn, mà nghi án là đưa hối lộ! Cần câu nhớ lại, mình đúng là có đưa cho tên kia 10 vạn đồng!

Cần câu có cảm giác phát điên, công ty thì bị cục thuế vụ niêm phong, tài khoản cũng bị phong tỏa, thì bản thân hẳn lại nhận được thông báo, hẳn giờ là bị cáo, không thể rời khỏi Tân Giang.

Đang lúc cần câu cùng đường thì phiên toái lại tới nữa! Có một người bị cần câu phụ tình tìm tới tận cửa, kiện cần câu cưỡng gian nàg! Cần câu lúc này hoàn toàn bất đắc dĩ rồi, nhiều chuyện xui xẻo xảy ra cùng một lúc như vậy, có ngốc hẳn cũng biết, mình không cần thận đắc tội với ai đó!

Không còn cách nào khác, cần câu lo sợ những người tiếp theo có khi lại tới tận cửa tìm mình, hẳn cả đêm thu thập hành lý, mang theo những thứ đáng giá chạy trốn. Tiền của công ty thì không lấy được, nhưng mà tiền của hẳn phần đầu nửa đời người thì vẫn còn nhiều.

Nhưng mà cần câu lại quên mất một chuyện, vẫn còn Tam Thạch Bang đang đợi hẳn tới!

Cần câu không dám đi máy bay, cũng không dám đi xe lửa. Mà ở gần bến xe lửa, mất 500 đồng mua một vé xe khách đi thành phố Y.

Những người bán vé lậu này, khẳng định sẽ có chút quan hệ với các Hắc bang! Đây là điều đương nhiên, không có người làm chỗ dựa, người có thể ở chỗ này bán vé hay sao? Đây cũng là một miếng thịt mỡ lớn, nếu như không có người bảo kê, thì sớm đã đánh nhau loạn lên rồi!

Mà bến xe lửa, hay nơi bán xe khách, đều thuộc quyền quản lý của Tam Thạch Bang, Tam Thạch bang là cái gì? Mà một tổ chức xã hội đen lớn nhất tỉnh Tùng Giang, các tiểu bang phái khác, nếu không muốn sống nữa, thì cứ động thủ trên đầu thái tuế đi.

Hai ngày nay, Tam Thạch Bang nhận được một tin tức, phải tìm bắt một người tên là Cần câu, để đề phòng người này đường chạy trốn, đã cho những người bán vé xe khách một bức ảnh của hẳn!

Khi tên bán vé xe lậu này nhìn thấy cần câu, thì vui mừng phát điên! Đây quả thực là tự dâng cho mình cơ hội! Cái tên cần câu này là người mà Quách lão đại tự mình muốn bắt, nếu như bắt được hẳn thì là một công lớn! Đừng nói là thưởng tiền, ngay cả chức vị cũng có thể!

Những tên cò vé này thấy tiền đồ đang mở rộng trước mắt, nhưng lại không biểu hiện gì cả, chỉ vì cần câu mà hai hôm nay giới cò vé, bán vé lậu ở thành phố Tân Giang đã tương đối khẩn trương, người đó nói là hết vé, bảo cần câu đi theo hẳn để mua vé.

Cần câu cũng là người làm ăn, hẳn biết những người này dẫn mình đi mua vé là những người trung gian kiếm lợi, nhưng mà cần câu không quan tâm tới số tiền đó, có thể kiếm được vé là tốt rồi.

Nhưng mà cần câu rất nhanh phát hiện ra điều không bình thường, những người cò vé này dẫn hẳn quẹo trái, quẹo phải, rồi đi vào một ngõ hẻm.

“Các anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?”

Cần câu cảnh giác hỏi.

“Đương nhiên là dẫn anh đi tìm vé, tổ chức của chúng tôi phải ở một nơi bí mật, nếu không thì cảnh sát đã tìm tới tận cửa rồi?”

Cò vé lậu giải thích.

Cần câu nghe xong cũng cho là có đạo lý, không nghi ngờ gì cả, đi theo.

222. Chương 226: Trong Nhà Giam Là An Toàn Nhất

Đi chưa được hai bước, cần đã cảm thấy có cái gì đó không đúng! Cái hẻm nhỏ này rõ ràng là một công trường bỏ hoang! Lại liên tưởng tới nghề nghiệp của mình, hẳn biết bên cạnh bến xe lửa hiện tại là một khu nhà bỏ hoang, nói cách khác là bị phá bỏ dang dở, mà ở đây cũng có bàn tớiiy của công ty mình!

Nơi này hiện nay không có một căn phòng hoàn chỉnh nào, thì sao có thể có người ở được cơ chứ? Cho dù đám cò vé lậu này trốn tránh cảnh sát, thì cũng không tới mức ở nhà lộ thiên đó chứ?

Đang trong lúc suy nghĩ, thì có mấy người từ sau lưng hấn đi ra, cần câu hoảng sợ kêu lên:

“Các người... Các người muốn làm gì?”

“Làm gì? Làm gì mà không biết hay sao?”

Cò vé lậu xoay người lại nói.

“Các người có phải muốn tiền không? Tôi... Tôi cho các người!”

Cần câu bình thường rất ngang ngược, nhưng bây giờ là thời kỳ phi thường, cần câu không muốn làm mọi chuyện thêm phức tạp, cho nên muốn mau chóng đuổi đám người này đi.

“Tiền? Chúng tao không lấy tiền!”

Cò vé lậu nói:

“Các huynh đệ, trối hấn lại, chúng ta lập công lớn rồi!”

Kể từ khi cò vé lậu nhìn thấy cần câu, thì đã biết cơ hội thăng chức của mình đã tới rồi! Cho nên hấn lập tức gọi điện thoại cho đám huynh đệ, đương nhiên là dùng ám ngữ, cần câu còn tưởng hấn đang liên lạc lấy vé, nên không chút hoài nghi.

Sau đó, cần câu bị đẩy lên một chiếc xe nhỏ, chạy tới tổng bộ của Tam Thạch Bang.

Cò buôn vé lậu là một trong những tiểu đệ của Đinh Bảo Tam. Mặc dù ở bên ngoài, nhưng cũng có thể liên lạc được với bên trong. Đinh Bảo Tam vừa nghe đã bắt được cần câu, thì cao hứng vô cùng!

Người khác không biết, nhưng Đinh Bảo Tam là một nguyên lão của Tam Thạch Bang thì không thể không biết, lần bắt cần câu này, là chỉ thị của người cao nhất trong Tam Thạch Bang! Chỉ thị của người cao nhất là gì? Đây chính là lão đại của lão đại ra lệnh.

Lúc này trên mặt của Đinh Bảo Tam như được dát vàng, Tam Thạch Bang có nhiều người như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác, lại do tiểu đệ của Đinh Bảo Tam bắt được!

Sau khi tới tổng bộ của Tam Thạch Bang, thì cần câu bị dọa cho sợ tới mức không dám thở mạnh, nhìn những đại hán hung thần ác sát này, thiếu chút nữa thì tè ra quần!

Cần câu hiểu mình đã bị xã hội đen bắt lại, những lúc bình thường, cần câu chỉ coi xã hội đen chỉ là loại đánh đấm lộn bậy. Nhưng hôm nay lại thấy được cảnh tượng như trong phim, bảo sao hấn không sợ cho được.

“Đại ca... Các người bắt tôi tới... Có chuyện gì không?”

Cần câu ấp úng hỏi.

Đinh Bảo Tam nhìn tướng mạo của cần câu, thì đi tới đập cho hai đập, nói:

“Mẹ kiếp, tiểu tử này tại sao đầu lại giống như con gà vậy?”

Cần câu giờ phút này nà đâu dám phản kháng! Hấn lập tức gật đầu nói:

“Đúng là tôi giống, mà không là như vậy, các vị lão đại, xin hãy thả tôi đi!”

“Thả mà? Mà tới bây giờ còn chưa biết mà đắc tội với ai à?”

Đinh Bảo Tam đi tới lại đập thêm một cước, nhưng mà lần này dùng sức tương đối mạnh, nhất thời một bên má hấn sưng lên như cái bánh bao.

Cần câu trong lòng cũng buồn bực, điều này cũng quá là đen đủi? Tại sao xã hội đen lại tới tìm mình, mình có đắc tội với vị lão đại nào đâu?

Vốn mấy ngày trước hấn cũng đắc tội một người. Nhưng cần câu đã có người điều tra qua, những người của tiểu tử kia toàn là ở thế lực bạch đạo. Nhưng tại sao giờ này lại có xã hội đen xuất hiện.

Nhưng mà sau khi tôi xuất hiện, hấn nhanh chóng tuyệt vọng. Từ vẻ mặt sợ hãi và cung kính của Đinh Bảo Tam, cần câu hiểu, người này chính là người không nên đắc tội! Hấn hiện tại có chút hối hận, không có việc gì, lại đi nói mấy lời đê tiện, trêu chọc cái cô gái tên là Lưu Duyệt kia!

“Mày không phải nói là chúng ta cứ chờ xem hay sao?”

Tôi cười lạnh nói.

“Tôi... Đại ca... Tôi sai rồi...”

Nhưng mà không đợi cần câu nói xong, Đinh Bảo Tam đã tiến lên đạp cho hấn một đạp, mắng:

“Đại ca là để cho người gọi ư? Mẹ nó, chúng tao đều phải gọi Lỗ gia là đại gia, mày dám chơi trội. Có phải là mày to hơn tao không?”

Cần câu vội vàng sửa lời nói:

“Đại gia, tôi sai rồi...”

Nhưng mà vẫn nhận lấy một cước, Đinh Bảo Tam mắng:

“Mẹ nó, tao với mày ngang hàng phải không?”

Cần câu vội vàng vừa sửa lời nói:

“Ông... Không, tổ tông, xin ngài đại nhân đại lượng, tha cho tôi đi, ngài chỉ coi tôi như một cái rắm, mà thả tôi ra đi!”

Cần câu lúc này mới hiểu được, con của mình tại sao lại có kết cục thảm như vậy, hóa ra là bị người này đánh cho tàn tật! Cần câu trước kia cũng thử hỏi thăm mấy huynh đệ là ai làm chuyện này, kết quả người được nhờ nói cho hấn biết, nếu mình không muốn trở thành như con mình thì đừng có hỏi nữa!

“Thả mày? Tao có nói không thả hay sao? Mày lúc nào cũng có thể rời đi!”

Tôi nói.

“A?”

Cần câu sửng sốt, hấn không tin sẽ có chuyện tốt như vậy, đã bắt hấn mà lại có thể dễ dàng thả hấn đi hay sao?

Cần câu vội vàng dập đầu, vội vàng nói:

“Cám ơn, cám ơn!”

“Đúng rồi, nếu mày đã nói như vậy, thì tao cũng coi như cho mày một cái nhân tình, nhưng huynh đệ của Tam Thạch Bang có bỏ qua hay không thì tao không biết được.”

Tôi nói:

“Tao bỏ qua cho mày, nhưng huynh đệ Tam Thạch Bang tao không quản được, tao không phải là lão đại của bọn hấn, nên bọn họ làm chuyện gì tao quản không nổi! Nếu mày xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì cũng đừng trách tao không nhắc nhở trước?”

Tôi làm bộ như mình đang có lòng tốt và vô hại nói.

Cần câu lập tức buồn bã! Đây chẳng phải là đùa giỡn mình hay sao! Nghe ý của hấn, nếu mình chạy ra khỏi cửa, thì rất có khả năng vĩnh biệt cõi đời! Đầu năm nay, sự cố giao thông ngoài ý muốn nhiều như vậy, ai biết có phải do hấn cố ý hay không?.

“Ngài đừng đùa tôi nữa...tôi...tôi...tôi phải làm như thế nào ngài mới chịu bỏ qua cho tôi?”

Cần câu lắp bắp nói.

“Tao đâu có bảo là không tha, người có thể đi!”

Tôi nói.

“Tôi... Xin ngài chỉ cho tôi một con đường sáng...”

Cần câu tâm tình đang dần sụp đổ.

“Đường sáng? A, mà sợ bọn họ đến tìm mà gây phiền toái đúng không? Chuyện này rất đơn giản, mà tìm một chỗ an toàn mà trốn, tao thật hoài nghi, mà có phải là nã heo hay không nữa!”

Tôi nói.

Cần câu trong lòng mắng thầm, nói nhảm, việc này tao cũng biết rõ, còn cần mà nói hay sao? Nhưng mà trốn đi nơi nào đây? Nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng vẫn cung kính nói:

“Tôi dần, tôi là heo, ngài nói cho tôi biết, nơi nào là an toàn nhất.”

“A... Đợi tao suy nghĩ!”

Tôi cố ý dừng lại một chút, rất chân thành nói:

“Như vậy đi, mà vào nhà giam đi, ở đó còn có cảnh sát trông coi, rất an toàn !”

Nhà giam? Cần câu sững sốt, lập tức hiểu ra. Thở dài nói:

“Tôi biết rồi, tôi đi tự thú.” Điều này vẫn còn tốt hơn so với bị đánh mà mất mạng!

“Mày đi vào rồi, thì tốt nhất đừng đi ra, bên ngoài rất nguy hiểm.”

Tôi cười nói

223. Chương 227: Phí Bảo Vệ

Số tiền 3500 vạn để đầu tư vào đại lý xe Hoa Hạ rất nhanh được chuyển tới tài khoản của Lưu Duyệt.

Mặc dù tôi không quan tâm số tiền này, nhưng vẫn ký kết một hợp đồng với Lưu Duyệt, sau đó đi làm công chứng. Nói như thế nào đi chăng nữa, đây là một phần đầu tư của tôi, sau này tôi có phá sản, thì vẫn còn chỗ mà bầu vú

Ngày đại lý xe khai trương, tôi là một người bỏ vốn, nên cũng tham gia cắt băng khánh thành. Đương nhiên, lần này quy mô nhỏ, không thể nào so sánh được với Tập đoàn Ánh Rạng Đông khi khai trương, tôi cũng không nói với Chú Triệu và những người khác. Tất cả đều do Lưu Duyệt sắp xếp.

Có thể thấy, tâm tình của cô gái nhỏ này vô cùng tốt, mặc dù bận tới mất tới mũi, mặc dù hôm nay tới tham gia cắt băng khánh thành không có nhân vật trọng yếu gì, nhưng lại có rất nhiều đại diện của các hãng xe hơi, bởi vì là một đại lý lớn, nên các hãng xe cũng tới tham dự nhiều, cho nên dùng ngày hôm nay để đặt mối quan hệ tốt với Lưu Duyệt.

Khi việc cắt băng khánh thành tiến hành được một nửa, thì đại sảnh truyền tới âm thanh nhốn nháo, có một nhân viên đại lý xe hốt hoảng chạy tới trước mặt Lưu Duyệt, nói:

“Lưu Tổng, ngoài cửa có mấy người nói là tới thu phí bảo vệ, muốn gặp Lưu Tổng!”

Cách gọi Lưu tổng này rất không được tự nhiên! Bởi vì tôi hiện giờ cũng là một trong những người đầu tư, có tới 50% cổ phần, theo lý mà nói, đại lý xe này cũng là của tôi, mà mấu chốt nhất chính là, tôi cũng họ Lưu! Nhưng mà tôi cũng biết, người nhân viên này muốn tìm Lưu Duyệt, dù sao nàng mới là người chịu trách nhiệm.

Lưu Duyệt chau mày nói:

“Không phải đã nộp rồi hay sao, tại sao lần này lại đòi nộp nữa? Ai vậy?”

“Chính là những người lần trước, cầm đầu là Nhị Lại Tử.”

Nhân viên làm việc nói.

“Được rồi, mang tôi ra ngoài xem một chút!”

Lưu Duyệt xin lỗi những người khác nói:

“Thật xin lỗi, các vị, tôi xử lý một chút chuyện, sau sẽ trở lại ngay!”

Mọi người mỉm cười tỏ vẻ hiểu ý, ở đây có rất nhiều người cũng làm đại lý xe đương nhiên cũng gặp phải tình huống này. Cho nên cũng chẳng có gì lạ.

“Tôi ra ngoài với cô.”

Tôi đứng dậy nhìn Lưu Duyệt nói.

“Được rồi, lát nữa đừng vọng động, những người này không phải là Vu Kiên, bọn họ đều là xã hội đen, chúng ta chọc không nổi.”

Lưu Duyệt gật đầu nói.

Ở cửa đại lý xe, có 3 tên lưu manh tóc vàng. Thấy Lưu Duyệt đi ra, há mồm cười nói:

“Lưu Tổng buôn bán càng ngày càng phát đạt! Chúc mừng, chúc mừng!”

“Tôi nghĩ 3 vị đến chẳng phải chúc mừng cho tôi đâu, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi!”

Lưu Duyệt sắc mặt không vui nói.

“Hắc hắc, Lưu Tổng quả nhiên là người sáng khoái! Tốt, vậy huynh đệ tôi cũng nói thẳng, huynh đệ chúng tôi tới thu phí bảo vệ!”

Một tên mập mạp tóc vàng nói.

“Nhị ca, đại lý xe của chúng tôi năm nay đã nộp phí bảo vệ rồi, tại sao còn phải nộp nữa?”

Lưu Duyệt tận lực duy trì giọng nói bình ổn nói.

“Tiền nộp này thuộc về cái đại lý trước kia, hiện giờ Lưu tổng buôn bán phát đạt, đã mở thêm hai cửa hiệu ở bên cạnh, thì phí bảo vệ phải được đề cao!”

Người được gọi là Nhị ca trong 3 người này, chính là Nhị Lại Tử .

“Nhị ca, các người làm vậy hình như không hợp quy củ?”

Lưu Duyệt hỏi ngược lại.

“Con kỹ nữ thối, cho mày mặt mũi mày lại không muốn! Có một ngày nào đó, mày mở rộng kinh doanh ra cả con đường này, chẳng nhẽ huynh đệ chúng tao không thu phí? Vậy chẳng phải là tao chết đói hay sao. Ít nói nhảm đi, một câu thôi, có nộp hay không!”

Một người cao gầy đứng sau Nhị Lại Tử, há mồm mắng.

“Chúng tôi không giao! Hơn nữa tôi còn nói cho các người biết, sau này sẽ không nộp nữa!” Không đợi Lưu Duyệt nói chuyện, tôi đã tiến lên nói.

“Tiểu tử mày từ chỗ nào chui ra vậy? Chúng tao đang cùng Lưu tổng nói chuyện, mày có tư cách gì mà xen mồm vào?”

Nhị Lại Tử khinh thường nhìn tôi một cái, dùng lỗ mũi hừ nói.

“A, quên tự giới thiệu, tôi nắm giữ một nửa cổ phần của đại lý xe, đương nhiên tôi phải là người quyết định sau cùng!”

Tôi nói.

“A? đại lý xe đổi ông chủ rồi hay sao? Nhưng mà như vậy cũng tốt, hôm nay nói chuyện cho mày biết! Nhìn mày hình như mới tới? Không biết quy củ làm ăn? Tao nói cho mày biết, phí bảo vệ nộp hay không, thì không phải do mày quyết định! Như vậy đi, mỗi tháng các người nộp 10 vạn, hôm nay tới cuối năm còn 5 tháng, các người nộp 50 vạn”

Nhị Lại Tử nói.

“Năm mươi vạn!”

Lưu Duyệt kinh hô, đây là số tiền ít ư.

“Đừng nói năm mươi vạn, năm đồng cũng không có!”

Tôi chau mày, đám người này từ chỗ nào tới vậy?

Tôi nhớ tôi đã nói với Quách Khánh, một thế lực hắc bang muốn tồn tại lâu dài, không bị tiêu diệt, thì phải nhất thiết nhớ hai điều, thứ nhất, không đối nghịch với quốc gia, thứ hai, không cùng nhân dân tranh giành lợi ích. Chỉ có như vậy, một thế lực Hắc bang mới có thể tồn tại và không ngừng lớn mạnh.

“Mẹ kiếp! Mày cho rằng mày là ai? Tao nói cho mày biết, ngay ngày hôm nay...không! Ngay bây giờ nếu mày không mang 50 vạn ra đây, nếu không đừng trách các huynh đệ không khách khí, đập nát cái đại lý xe của mày!”

Nhị Lại Tử chỉ vào người của tôi lớn lối nói.

“Vậy thì tao xem mày đập đại lý xe của tao thế nào!”

Tôi lạnh lùng nói.

“Các huynh đệ, động thủ!”

Nhị Lại Tử vung tay lên nói.

“Hmm!”

Người gầy kia thấy đại ca của mình ra lệnh, lập tức giơ nắm đấm, khua tay múa chân!

Gần đây hắn rất ít khi được động võ, nghe thấy có thể động thủ, thì hưng phấn tới mức đấm hai tay vào nhau, bộ dạng kích động vô cùng.

“Ôi trời, cái thằng ngu này!”

Nhị Lại Tử nhìn thấy người gầy như vậy, thì mắng:

“Mày cho rằng mày là quyền vương Tyson à!”

Người gầy kia đang bạo phát, nghe thấy Nhị Lại Tử mắng, lập tức muốn chứng minh bản thân mình, vung nắm tay đấm về phía tôi. Hắn còn đang nghĩ mình là quyền vương, vung nắm tay như ánh chớp.

Tôi tiện tay tóm được quả đấm, tiện tay vặn một cái, chỉ nghe rắc một tiếng, ý nghĩ đầu tiên của tôi là, nắm tay của tiểu tử này xong rồi, cả đời này đừng nghĩ mình là Tyson nữa.

Người gầy kia còn đang hưng phấn, bỗng nhiên thấy nắm tay của mình đau nhức, giống như không phải của mình nữa. Lập tức hắn chết lặng, sau đó là kêu to, ngồi trên mặt đất, trên trán đầy mồ hôi.

Nhị Lại Tử thấy tôi xuất thủ, trong lòng kinh hãi! Nhưng mà hắn cũng không suy nghĩ nhiều, cho là tôi ngẫu nhiên, chứ hắn đâu có biết rằng, xương tay của người gầy đã gãy!

Nhị Lại Tử thân là lão đại của người gầy, đương nhiên phải có trách nhiệm báo thù, hắn nhìn một người mập mập, nói: “Cùng tiến lên!”

Người mập này được ra lệnh, thì lập tức móc ra một thanh chủy thủy, lao đến chỗ tôi.

224. Chương 228: Hắn Cũng Là Người Cùng Trường Với Chúng Ta

“A!”

Lưu Duyệt cả kinh kêu lên.

Bởi vì tên gia hỏa cầm chủy thủy này, từ phía sau xông tới chỗ chúng tôi, mà con người thì đầu có mắt ở sau lưng, nên nàng rất sợ hãi. Nhưng ở sau lưng của tôi mặc dù không có mắt, nhưng khi người này xông lên, thì tinh thần lực của tôi đã báo động rồi!

Tôi nghe thấy Lưu Duyệt hô lên, lại cho rằng nàng xảy ra chuyện, vốn là tôi có thể dễ dàng né tránh, nhưng đã chậm một bước. Tôi thấy người cầm chủy thủ này sắp đâm vào người tôi, không có cách nào khác, dưới tình huống cấp bách, tôi chỉ còn cách dùng tay tóm lấy chủy thủ!

Lấy tay tóm chủy thủ! Trong mắt những người ở đây, chẳng phải là muốn chết hay sao! Người này nghĩ thâm, mà chẳng phải muốn tóm chủy thủ hay sao! Vậy thì đừng trách tao không khách khí, hai tay hấn tăng cường dùng lực, tăng tốc đâm chủy thủ tới.

Tên cầm chủy thủ vẫn mong đợi cảnh tượng máu tươi từ trong tay tôi chảy ra, nhưng đợi rất lâu, mà không có tí máu nào, hấn kinh ngạc vạn phần, vội vàng rút thanh chủy thủ ra, thì hai mắt thiếu chút nữa nổ tung, bởi thanh chủy thủ đã biến thành một sợi mì!

Nhị Lại Tử rốt cục cũng biết người này không dễ chọc, hấn không phải là người, mà là quái vật! Vội vàng nói:

“Đôi phương có chút cứng rắn, mau rút lui!”

“Chúng mày chờ đã! Tam Thạch Bang của chúng tao sẽ không bỏ qua cho tụi mày đâu!”

Nhị Lại Tử vừa chạy, vừa hung hãn nói.

Trước khi bỏ chạy, thường nói vài câu, đó chính là đặc điểm của hắc bang, muốn giữ thể diện cho chính mình.

Tôi thấy họ đi rồi thì thôi, nhưng thấy tên gia hỏa này là người của Tam Thạch Bang thì lập tức thay đổi chủ ý.

“Đợi một chút!”

Tôi vung tay lên nói:

“Các người là người của Tam Thạch Bang ?”

Nhị Lại Tử cho là tôi nghe được cái tên Tam Thạch Bang, đặc ý dừng bước lại, nói:

“Không sai! Hừ hừ! Như thế nào, sợ chưa, ở thành phố Tân Giang này vẫn chưa có ai dám đối nghịch với Tam Thạch Bang đâu !”

“Lão đại của mày là ai?”

Tôi hỏi.

Nhị Lại Tử cũng không ngu. Biết người trước mặt này có thể hỏi như thế, khẳng định là có quen biết những người trong xã hội đen, cho nên đáp:

“Tao đi theo Sài Ca !”

“Sài ca?”

Tôi lắc đầu nói:

“Chưa nghe nói qua!”

Những tiểu đầu mục của Tam Thạch Bang thực sự là rất nhiều, tôi không cách nào biết hết được, đoán chừng ngay cả Quách Khánh cũng không nhớ hết.

“Mẹ kiếp, mày không nhận ra thì mau đưa tiền đi! Tam Thạch Bang của chúng tao không phải dễ chọc đâu!”

Nhị Lại Tử nói.

Lúc này hấn cũng không lo lắng nữa, người này biết Tam Thạch Bang, thì cũng biết Tam Thạch Bang không dễ chọc!

“Đinh Bảo Tam mày có biết không?”

Tôi hỏi.

“Đình Bảo Tam là ai?”

Nhị Lại Tử hỏi ngược lại nói.

Tôi sững sốt, ở trong Tam Thạch Bang lại có người không biết Đình Bảo Tam? Nhưng mà lập tức tôi nghĩ tới một chuyện, người trong xã hội đen rất ít khi dùng tên, chỉ dùng ngoại hiệu.

Tôi không trả lời hắn, mà gọi điện thoại.

Nhị Lại Tử nghĩ thầm, mày gọi đi, cho dù mày tìm người, nhưng Tam Thạch Bang sợ ư. Nhưng hắn không nghĩ tới, tôi vừa lên tiếng đã nói:

“Quách Khánh tiểu tử, cậu ở đâu vậy?”

Quách Khánh là ai, là lão đại của Tam Thạch Bang! Tên người khác thì hắn không biết, nhưng tên Quách Khánh thì Nhị Lại Tử không thể không biết! Nhưng mà có thể chỉ là một người trùng tên mà thôi.

“Lão Đại. Tôi mới xử lý xong chuyện ở Tô châu, sáng hôm nay mới trở lại Tân Giang, sao vậy, có chuyện gì à?”

Quách Khánh hỏi.

“Tớ đã nói với cậu bao nhiêu lần, đừng có thu phí bảo vệ! Tại sao cậu vẫn còn thu?”

Tôi không vui nói.

Dù sao hắn cũng là bạn của tôi, tôi không muốn qua hệ của hai bên có chuyện gì.

“Phí bảo vệ? Đâu có? Lúc đầu tôi cũng có thu phí bảo vệ ở một số địa bàn, nhưng nghe lời cậu, mở ra mấy sòng bạc. Tiền của bang hội chủ yếu dùng những thứ này để kinh doanh, với lại một chút tiền phí bảo vệ, tớ còn không để trong mắt.” Quách Khánh nói.

“Tớ với bạn tớ mở một đại lý xe. Hôm nay vừa mới khai trương, đã có 3 người của Tam Thạch Bang tới thu phí bảo vệ, mới há mồm đã là 50 vạn, cậu nói với bọn họ một chút?”

Tôi nhìn Nhị Lại Tử một cái nói.

“Cái gì? Mẹ kiếp, cái bọn tôm tép này, đúng là không muốn sống, cậu đem điện thoại cho đầu lĩnh của bọn chúng một chút!”

Quách Khánh cả giận nói.

Tôi ném điện thoại cho Nhị Lại Tử, đồng tình nhìn hắn một cái. Tiểu tử này xem chừng xong rồi, quy củ trong xã hội đen là nghiêm khắc nhất! Quy củ trong quân đội có nghiêm không? Có nghiêm, nhưng không tới mức chết người? Nhưng trong xã hội đen thì lại khác, phạm vào bang quy, cho dù không chết, cũng bị lột da!

Nhị Lại Tử nghi ngờ nhận lấy điện thoại, hắn vẫn còn rất kiêu ngạo, nói:

“Mày là thằng nào?”

Nhưng khi thanh âm trong điện thoại vang lên, thì Nhị Lại Tử mặt lập tức tái đi!

“À, Tao là Quách Khánh!”

Quách Khánh chỉ nói có một câu, Nhị Lại Tử thiếu chút nữa không đứng vững được nữa!

Mặc dù không gặp người, nhưng thanh âm của Quách Khánh thì Nhị Lại Tử làm sao không biết? Đại hội của Tam Thạch Bang vừa qua, Quách Khánh liên tục xuất hiện trên đài chủ tịch nói chuyện!

“Báo... Báo cáo lão Đại! Em là người đi theo Sài ca!”

Nhị Lại Tử lập tức đổi vẻ mặt cung kính nói.

“Sài ca là thằng nào?”

Quách Khánh quả nhiên cũng không biết người có danh hiệu là Sài ca. Nhưng mà hắn không cần biết, trực tiếp hỏi:

“Ai bảo chúng mày tới thu phí bảo vệ? Tao chẳng phải nói, không cho phép thu phí bảo vệ nữa rồi mà!”

“Lão Đại, chuyện này...là do Sài ca phân phó, bọn em là tiểu đệ, nên không dám hỏi!”

Nhị Lại Tử buồn bã nói.

“Được rồi, tao sẽ điều tra chuyện này, phí bảo vệ không được thu nữa, hiện giờ mày tới tổng bộ, vào phòng làm việc gặp tao!”

Quách Khánh nói xong cúp điện thoại.

Cái tên Nhị Lại Tử này chết lặng, Quách Khánh lão đại tức giận, thì xem ra mình lạnh ít dữ nhiều rồi! Nhị Lại Tử không khỏi than thở, làm tiểu đệ đúng là khổ, toàn chịu tiếng xấu cho người khác !

Tôi thấy hắn buồn bã như vậy, có chút đáng thương, dù sao hắn cũng chỉ là thi hành mệnh lệnh của Sài ca, thu phí bảo vệ không phải là chủ ý của hắn, cho nên nói:

“Không sao đâu, gặp Quách Khánh thì cứ nói thật cho hắn biết, tin tưởng hắn cũng không đổ trách nhiệm lên đầu của mày! Nếu như tới mức cuối cùng, thì cứ bảo tao nói một tiếng là được!”

Nhị Lại Tử cũng nghe được cuộc nói chuyện giữa tôi và Quách Khánh, biết tôi cùng với Quách Khánh có quan hệ không tầm thường, nghe tôi nói như vậy, thì lập tức cao hứng, nói cảm ơn:

“Dạ Dạ! Cảm ơn ngài, mới vừa rồi đắc tội, xin ngài đừng có tìm Quách lão đại nói chuyện, xin ngài thông cảm!”

Nói xong, hắn mang theo hai thủ hạ rời đi.

“Đúng là không biết, anh còn quen biết xã hội đen?”

Lưu Duyệt nhìn tôi nói.

“Ha ha, lão đại của bọn hắn thật ra thì cũng là người cùng trường của chúng ta !”

Tôi cười nói.

“A?”

Lưu Duyệt kinh hô. Nghĩ thầm, cái trường Tứ Trung này đúng là đậm rồng hang hổ, tại sao mình trước kia không phát hiện ra cơ chứ?

225. Chương 229: Phát Triển

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt đã đến tháng bảy! Học sinh cả nước gọi tháng này là Tháng Bảy Đen Tối! Trần Vi Nhi cũng là một trong số đông học sinh đó, lúc này tâm tình nàng không được tốt lắm, bởi vì sắp phải tới thời gian chia tay.

Với thành tích của Trần Vi Nhi bây giờ, đậu một trường đại học nào đó trong cả nước thì không thành vấn đề, nhưng vẫn nghe ý kiến của tôi, nộp đơn dự thi vào trường đại học Thanh Hoa, nơi trước tôi với Triệu Nhan Nghiên từng học.

Mà yêu cầu thi tốt nghiệp trước thời hạn của tôi đã bị chủ nhiệm lớp của tôi bác bỏ, có thể nàng coi tôi không vừa mắt, mặc dù tôi có thể dùng mối quan hệ của mình thông qua cửa ải này, nhưng mà tôi không có làm như vậy.

Tôi đã nghĩ thông suốt, việc này trong đời chỉ có một lần, thì tại sao lại không hưởng thụ cho tốt! Cuộc sống của học sinh cấp 3, cả đời chỉ có 1 lần, thì tại sao tôi phải lãng phí!

Tập đoàn Ánh Rạng Đông phát triển rất tốt, thông qua các chiêu bài thu mua nhà máy cũ, đã gom được hơn 400 nhà máy, tất cả đều hành nghề công nghệ cao, đang hướng tới phương diện công nghiệp nặng thẳng

tiền, bởi vì có quan hệ với ông của Triệu Nhan Nghiên, nên cái giấy phép sản xuất công nghiệp nặng rất dễ dàng tới tay của chúng tôi!

Nhưng mà điều này cũng không thể coi là cửa sau, với thực lực của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, mới chỉ có 1 năm đã thành một tập đoàn xuyên quốc gia, nhà nước giúp đỡ còn không kịp, đương nhiên phải bật đèn xanh rồi!

Cuối tháng 9, Tập đoàn Ánh Rạng Đông vươn ra thị trường Hồng Kông, tháng 2 năm sau, vươn ra thị trường Mỹ. Tháng 6 thì mở cửa thị trường ở Thâm Quyển.

Hiện giờ Tập đoàn Ánh Rạng Đông đang liên quan tới các phương diện như: điện tử, chế tạo máy móc cơ giới, thực phẩm, trang phục, bất động sản.... Chân chính trở thành một tập đoàn đa quốc gia. Vốn cố định lên tới hơn 100 tỷ USD.

Sau trong hai năm, tôi không lần nào bỏ học, luôn đi bên cạnh của Triệu Nhan Nghiên, đi học, rồi lại tan giờ học. Đây là cô gái mà tôi thích nhất trong cuộc đời. Tôi luôn chú tâm hưởng thụ cuộc sống yên lặng, không đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt nữa.

Tam Thạch Bang của Quách Khánh, có sự ủng hộ cường đại của tôi, thế lực nhanh chóng phát triển, đã phát triển ra khắp nước Trung Hoa, thậm chí sắp tiến quân vào Nam Kinh và Bắc Kinh. Quách Khánh nghe ý kiến của tôi. Dem thế lực của mình ẩn giấu đi, nhìn bề ngoài Quách Khánh chỉ là một ông chủ của công ty giải trí.

Ở trong trường học, thỉnh thoảng tôi nhìn thấy nha đầu Hứa Nhược Vân, nhưng mà tiểu nha đầu này lại coi tôi là không khí, trực tiếp bỏ qua tôi. Mỗi lần gặp, tôi cũng chỉ có cách cười khổ. Nhưng mà thành tích của nha đầu này đột nhiên tăng mạnh, từ học nghệ trung bình, đột nhiên vươn lên trong TOP 5, đây cũng là chỗ tôi bất ngờ.

Trong khoảng thời gian này, Ngô Huỳnh Huỳnh có tìm tôi, bảo tôi đi dạo ở đại lý xe với nàng, nhưng bị tôi thoái thác.

Việc kinh doanh đại lý xe của Lưu Duyệt rất tốt. Rất nhanh sáng tạo lên một dây chuyền đại lý xe, bởi vì Lưu Duyệt cũng muốn tới học ở Đại Học Thanh Hoa. Cho nên rời tổng bộ của đại lý xe tới thành phố B. Chúng tôi chỉ có gặp mặt một lần, còn lại là toàn dùng điện thoại liên lạc.

Trong khoảng thời gian này, tin tức của Diệp Tiêu Tiêu hoàn toàn bật vô âm tín. Nhưng tôi lại không thể đi tìm nàng, tôi biết, nàng đã cố ý trốn tránh tôi, cho dù tôi có tìm được nàng rồi, thì nàng cũng sẽ tiếp tục nghĩ biện pháp trốn đi.

Ở bên kia thành phố Tô Châu, cha vợ của tôi cũng chẳng phải là người lương thiện gì. Có được sự ủng hộ cả về tài chính lẫn kỹ thuật của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, Tập đoàn Phi Phạm rất nhanh trở thành vật trong túi của tập đoàn Tô Thị.

Những nội gian của Tập đoàn Ánh Rạng Đông cũng bị Triệu Quân Sinh tìm ra. Trực tiếp dùng tội danh tiết lộ bí mật kinh doanh đem tới cơ quan công an, vốn là Triệu Quân Sinh muốn dùng chuyện này để giết gà dọa khỉ, nhưng tên kia đúng là bất hạnh, tòa án phán quyết hấn tới tận 20 năm.

Sự nghiệp của Tô Đình Tư không ngừng phát triển, lúc này mà tôi bắt nàng rút lui khỏi giới giải trí thì đúng là có chút không có đạo lý, nhưng mà tôi nghĩ tới chuyện, nữ nhân của tôi suốt ngày bị nam nhân có dâm ý, trong lòng tôi có chút không thoải mái, có trời mới biết, họ dùng tấm ảnh quảng cáo của Tô Đình Tư để làm gì.

Cho nên tôi định ra mục tiêu cho Tô Đình Tư, trong vòng 3 năm phải rút lui, như vậy cũng coi là công thành danh toại

Còn về phần cô dâu trong chỉ phúc vi hôn của tôi, thì sau lần chúng tôi tới nhà nàng, liên lạc với Hà Tích Duyên hoàn toàn bị cắt đứt. Sau đó cha tôi phải người về Diêm Hòa thôn thì mới biết, cả nhà của Hà Tích Duyên đã chuyển đi!

Có lẽ nhà bọn họ không muốn mang tới cho gia đình tôi thêm phiền toái, và cũng có thể bọn họ muốn rời bỏ cái nơi thương tâm này.

Cha tôi rất buồn, bởi ông đã mất đi một người huynh đệ kết nghĩa.

Đỗ Tiểu Uy kể từ khi tiếp nhận nhiệm vụ lần đó, thì toàn đi bên cạnh tôi, tôi có muốn đuổi, hắn cũng không đi. Nhưng mà người này vô cùng biết điều, chưa bao giờ quấy rầy cuộc sống bình thường của tôi, sau đó biến thành tài xế của tôi.

Tôi cũng mừng rỡ, có một thuộc hạ như vậy cũng rất tốt. Có đôi khi tâm tình tốt, tôi dạy hắn một hai chiêu, tiểu tử này kích động vô cùng.

Cuộc sống bình yên, trong cuộc sống tĩnh lặng ấy, người ta sẽ dễ dàng liên tưởng tới một số chuyện. Trừ mấy lão bà của tôi, người tôi nghĩ nhiều nhất chính là tiểu nha đầu Hạ Nhu. Trong nháy mắt đã 3 năm rồi, tiểu nha đầu này không xuất hiện trước mặt của tôi.

Nhưng trong đầu của tôi, luôn xuất hiện cảnh tượng chuyển động đêm đó... Tiểu nha đầu này không tới tìm tôi, nhưng tôi biết, nàng rất kiên định. Tôi không biết tại sao tôi lại nhớ mãi không quên nha đầu này, có lẽ tôi thực sự thích nàng rồi hay sao?

Nghĩ tới những thứ này, tôi không khỏi có chút cười khổ. Có lẽ là tôi quá đa tình, sao lại tạo nên nhiều khoản nợ phong lưu như vậy chứ. Nhược Vân, Diệp Tiêu Tiêu, lại còn một Hạ Nhu nữa, đây là những chuyện chưa thể trả xong!

Rồi lại nghĩ, sau khi sống lại, có đủ các loại chuyện phát sinh, làm cho tôi có cảm giác mình như đang nằm mơ. Những thứ kiếp trước không có, thì kiếp này lại có toàn bộ. Chẳng những có được tình yêu của Triệu Nhan Nghiên, mà lại có cả một tập đoàn lớn nhất địa cầu.

Cuộc sống như vậy, thì cũng có thể coi như không còn điều gì tiếc nuối nữa rồi. Mặc dù còn có một chút phiền não chưa được giải quyết, nhưng toàn bộ chẳng phải là rất tốt hay sao! Cuộc sống còn dài, có lẽ vào 1 năm nào đó, sẽ không còn phiền toái nữa.

Nghĩ tới những thứ này, tôi cười cười, có lẽ cuộc sống của tôi chỉ mới bắt đầu

226. Quyển 3 Chương 1: Sinh Viên Mới Của Đại Học Thanh Hoa

“Đại học Thanh Hoa, tôi đã trở lại!”

Lưu Lỗi.

Đại học Thanh Hoa là một trong những trường đại học nổi danh nhất Trung Hoa, được thành lập từ năm 1911, sau đó nổi danh toàn thế giới.

Ở điểm báo danh của Đại học Thanh Hoa có một thiếu niên tuấn mỹ, đang cầm tay một cô gái xinh đẹp rạng ngời, đứng trong đám sinh viên mới nhập học.

“Không thể nào? Mới ngày thứ nhất tới báo danh mà đã tìm được đối tượng, tốc độ thật kinh khủng?”

Trong đám người, có một sinh viên chỉ vào đôi Kim Đồng Ngọc Nữ kêu lên.

“Hắc... Chuyện này có cái gì kỳ quái, ông nhìn tướng mạo và khí chất của họ mà xem, chỉ có những người như vậy, mới có thể ở bên nhau!”

Một người khác có chút hâm mộ nói.

“Không thể nào... Một cô gái xinh đẹp như vậy, mà đã là danh hoa đã có chủ rồi ư!”

Một thiếu niên chỉ vào đôi nam nữ đang hạnh phúc ghen tỵ nói.

“Ôi trời, không nhìn tướng mạo của người ta ư, cho dù người ta không có có bạn trai, chú cũng không cơ hội, cho dù nam nhân trên cõi đời này đều chết hết, cũng chẳng có cơ hội cho chú!”

Một nam tử cũng hết sức tuấn mỹ nói.

Nhưng mà người này không phải là nam tử tuấn mỹ bên cạnh cô gái đẹp rạng ngời kia.

“Phong ca, anh trong lòng biết là được rồi, đừng có nói ra như vậy, anh không biết nó rất đã kích lòng tự trọng hay sao! Đâu có ai nói tiểu đệ mình như vậy, dù gì thì em cũng là người gần anh tuấn bằng anh ở thành phố C mà!”

Người nam tử tự ti nhìn thiếu niên công tử nói.

“Câm miệng lại!”

Thiếu niên được gọi là Phong ca vỗ đầu của nam tử kia, nói:

“Vương Tiến. Đại học Thanh Hoa này đúng là đầm rồng hang hổ, người ngọc trước mắt này rất có thể sẽ là Hoa Khôi của Đại học Thanh Hoa đó!”

“Phong ca, anh mới là đẹp trai nhất !”

Nam tử được gọi là Vương Tiến nói.

Phong ca cười một tiếng nói:

“Không nên nói lung tung, Đinh Văn Phong ta chẳng có tài gì, nhưng biết rõ mình thì lại có! Lục đại thế gia Tư Đồ gia, Nam Cung gia, Âu Dương gia, Lưu gia và đệ tử Mạnh gia các người ở Đại học Thanh Hoa này, thì làm gì có vị trí của ta!”

“Phong ca, anh chẳng phải là người thừa kế của Đinh gia trong Lục đại thế gia hay sao, đâu có kém gì họ!”

Vương Tiến lắc đầu nói:

“Em thì có là gì, chỉ là một người bên ngoài của Mạnh gia, người khác họ thì không bao giờ là trọng yếu trong gia tộc.”

“Vương Tiến, chú cũng đừng nản chí! Tôi rất coi trọng chú, Lục đại thế gia thì sao? Đâu có ai dám không nói rằng, Vương Tiến sẽ làm ra một thế gia thứ 7 đâu!”

Đinh Văn Phong vỗ vỗ bả vai Vương Tiến nói.

Lúc này, ở trong đám người khác, cũng có 2 thiếu niên. Nhưng mà nhìn họ thì trông chẳng có gì tốt, người cầm đầu mặc dù là một người mi thanh mục tú, nhưng lại trông có vẻ như người khéo nịnh nọt, bên cạnh hắn là một người tóc lòa loét, đúng là một điển nhân vốc người vạm vỡ.

“Lão Đại, anh nhìn xem con bé kia đúng là tươi ngon mọng nước, không biết nếu so sánh với vị hôn thê của anh thì thế nào?”

Điểu nhân dâm đang nói.

“Vị hôn thê của tao? Mẹ kiếp, đừng nói nữa, nhắc tới thì tức giận. Nó lại còn giả dạng thanh cao với lão tử, làm bộ lãnh đạm. Nếu không phải Lão Tử nhìn trúng gia nghiệp Lưu gia của nàng, thì có điên mới đi trên trọc nàng. Làm gì có ai thích đi cưới một người lãnh đạm về làm vợ!”

Công tử mặt tròn, nói.

“Nói cũng đúng, nhưng mà lão đại nhìn xem, con bé kia đúng là xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là Cực phẩm! Chỉ tiếc là đã làm cho người khác nhanh chân trước rồi!”

Điểu nhân chỉ vào một nam một nữ trong đám người nói.

“Hừ, cùng lắm thì cứ để cho thằng kia đắc ý vài ngày, Tư Đồ Lượng ta đã coi trọng nữ nhân nào, thì người đó sao có thể thoát khỏi bàn tay của ta được!”

Công tử mặt tròn hừ nói.

“Đúng vậy, Tư Đồ công tử anh tuấn tiêu sái. Võ công cái thế, hơn nữa lại còn trẻ tuổi, con bé kia làm sao có thể kháng cự lại được sự hấp dẫn này!”

Điểu nhân khen ngợi nói.

“Ha ha ha ha ha! Mà thật là hiểu tao!”

Tư Đồ Lượng đắc ý cười.

“Thật ngu ngốc~!”

Đình Văn Phong hai tên điều nhân cách đó không xa, mắng.

“Đây không phải là Tư Đồ gia Nhị công tử hay sao, hần cũng tới!”

Vương Tiến nhìn theo ánh mắt của Đình Văn Phong nói.

“Thật là một con chim ngu ngốc, không biết tại sao Tư Đồ gia lại sinh ra một bại hoại như vậy, suốt ngày chỉ sống trong đám nữ nhân, nhưng mà tại sao tiểu tử này có thể đến được Đại học Thanh Hoa? Hóa ra tin tức kia nhắc tới người của Tư Đồ gia lại là hần!”

Đình Văn Phong thở dài nói.

Những năm gần đây, lục đại thế gia đã có nhà suy yếu, chỉ có Đình gia và Mạnh gia hai nhà vẫn cường đại.

Tư Đồ Lượng ở bên kia cũng nhìn thấy Đình Văn Phong, hần trừng mắt liếc Đình Văn Phong, sau đó dẫn theo tên tiểu đệ điều nhân của mình rời đi.

Vương Tiến đang muốn phát tác, thì bị Đình Văn Phong kéo lại, nói:

“Có cần phải chấp nhặt với hần hay không?”

“Chớ cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng! Con mẹ nó, chẳng qua là người thuận vị thừa kế thứ hai, kiêu ngạo cái lỗi gì!”

Vương Tiến mắng.

“Mặt mũi của đệ tử thế gia đã bị đám người này làm cho mất hết, cũng chính bởi vì như vậy mà người ngoài như chúng tôi mới nói đám Nhị thế tổ không có ai tốt cả!” Đình Văn Phong có chút chán ghét nói:

“Đúng rồi, Vương Tiến, thế hệ này của gia tộc các người chẳng phải toàn là con gái hay sao! Tộc trưởng của Mạnh gia có quyết định sau cùng như thế nào? Thu nạp nhân tài qua thông gia, hay là lựa chọn những người ưu tú trong số những người bên họ ngoại?”

“Đoán chừng là thông gia, lựa chọn người thừa kế bên ngoại có khả năng rất nhỏ, em cũng không trông cậy vào khả năng này!”

Vương Tiến cười khổ nói.

Đình Văn Phong gật đầu thở dài nói:

“Thật ra thì cũng không có gì, như vậy là tốt nhất. Gánh vác trách nhiệm của toàn bộ gia tộc cũng không phải là chuyện tốt! Nó phải chịu rất nhiều áp lực!”

... ..

“Tên họ!” Trần Vi Nhi ngồi ở sau cái bàn, nơi báo danh sinh viên mới, tề nhạ nhìn những bảng phiếu kê khai. Trong lòng oán trách, xem ra làm cán bộ của hội sinh viên cũng không dễ, mới nhập trường đã bị bắt đi làm cu li miễn phí, lại còn phải nhẫn nại nói chuyện cho những người khóa sau!

Chuyện này chẳng coi vào đâu cả, mấu chốt là những ánh mắt của những em khóa sau này nhìn mình có chút vấn đề, ai! Xem ra làm hoa khôi Đại học Thanh Hoa cũng chẳng phải an nhàn gì, mỗi ngày đều phải cự tuyệt vô số nam sinh theo đuổi, rồi lại còn phải nghĩ cách đối phó với các công tử thế gia.

Chỉ nghĩ thôi cũng đủ mệt rồi, Trần Vi Nhi trong lòng oán trách, nha đầu Triệu Nhan Nghiên kia tại sao lại không tới chia sẻ giúp mình một chút cơ chứ? Nhưng mà trong hai năm nay, có một cô gái khóa dưới chuyển tới Đại học Thanh Hoa được làm hoa khôi, Trần Vi Nhi khôn khéo chuyển sự chú ý của mọi người lên đối tượng này.

“Mỹ nữ lão bà, tối nay cùng nhau ăn cơm có được không?”

Có một giọng của người con trai vang lên bên tai của Trần Vi Nhi.

Trần Vi Nhi nghe vậy thì chán ghét, suýt chút nữa nổi giận ngay tại chỗ. Tư cách của người này có vấn đề hay sao, tại sao mở miệng là gọi người khác là lão bà!

227. Chương 2: Người Kiêu Ngạo

Những sinh viên khóa trên đang bận rộn với công tác tiếp nhận báo danh, nghe có người gọi Trần Vi Nhi là mỹ nữ lão bà, thì không khỏi kinh ngạc, người này đúng là rất to gan! Sinh viên tới báo danh ngày thứ nhất, đã đùa giỡn chị gái khóa trên, không biết người này có hồ đồ hay không?

Khi ngẩng đầu lên họ lại càng kinh ngạc, chỉ thấy người gọi Trần Vi Nhi là mỹ nữ lão bà vẫn còn cầm tay một mỹ nữ! Nghĩ thầm, người này đúng là quá kiêu ngạo? Ở trước mặt bạn gái, mà còn dám cua cô gái khác? Nhìn lại người bạn gái kia, họ cười dài, cho rằng người này thảo nào cũng ăn đòn

Nhưng chuyện này chẳng coi vào đâu, chuyện làm cho mọi người kinh ngạc vẫn còn ở phía sau. Chỉ thấy đệ nhất mỹ nhân trong Hoa khôi bảng của trường, nàng vốn lãnh đạm, không nói không cười, nay lại nhào vào trong lòng ngực của người này!

Lúc này, Trần Vi Nhi vốn định tức giận, nghĩ thầm da mặt của người này đúng là quá dày? Mới mở miệng đã gọi người khác là lão bà, nhưng khi nghe kỹ lại, thì nhất thời tâm trạng vui mừng, quả nhiên là hần!

Trần Vi Nhi mừng tới mức không kiềm chế được nữa, lao vào lòng của nam nhân này, nũng nịu kêu lên:

“Lão công ~!”

Lại nghe người mới tới, ôn nhu nói:

“Tiểu lão bà, lão công đúng là có lỗi với em rồi!”

Mọi người ở xung quanh lập tức cười ngất, đệ nhất mỹ nhân, đệ nhất hoa khôi bảng của Đại học Thanh Hoa lại là tiểu lão bà của hần? Mà Đại học Thanh Hoa vốn là đầm rồng hang hổ, người kiêu ngạo thì rất nhiều, nhưng chưa từng thấy ai kiêu ngạo như hần!

Đương nhiên, đọc tới đây, các độc giả có thể hình dung ra được, người kiêu ngạo này chính là tôi! Nếu như đột nhiên xuất hiện thêm một nhân vật kiêu ngạo như tôi, thì bộ sách còn viết tiếp làm cái rắm gì!

Tôi không phản ứng gì với những lời chế giễu này, nhưng cô gái nhỏ trong lòng của tôi nước mắt đã như mưa.

Tôi ôm Trần Vi Nhi nói:

“Em ngoan, được rồi, được rồi...anh chẳng phải đã tới rồi hay sao... Em sao lại phải khóc chứ... Ai! Được rồi, khóc rất khó coi... Lại khóc... Nếu tiếp tục, anh sẽ cưỡng gian em!”

Quả nhiên Trần Vi Nhi nghe những lời này, nín khóc mỉm cười nói:

“Gi vậy, mới thấy mặt người ta đã có tư tưởng xấu! Người ta không để ý tới anh nữa!”

Mặc dù ngoài miệng nàng nói như vậy, nhưng hai tay vẫn ôm chặt lấy tôi không buông.

“Được rồi, mau buông ra đi. Em không thấy toàn bộ ánh mắt của nam, nữ sinh đều đang nhìn chúng ta hay sao. Em muốn cho lão công của mình trở thành công địch của toàn dân ư?”

Tôi véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Vi Nhi nói.

“Nữ sinh? Việc đó thì có quan hệ gì?”

Trần Vi Nhi ngạc nhiên nói.

“Ai nói không có quan hệ? Các nàng thấy lão công của em là danh hoa đã có chủ, không còn theo đuổi được nữa, trong lòng sẽ tức giận, lập tức chuyển yêu thành hận!”

Tôi cười nói.

“Anh nói lung tung gì vậy?!”

Trần Vi Nhi chép miệng nói.

“Ha hả, Lưu Lỗi mấy năm nay chẳng có gì tiến bộ, nhưng miệng lưỡi thì trơn tru hơn rất nhiều. Cái miệng lúc nào cũng dẻo kẹo!”

Triệu Nhan Nghiên cười hì hì nhìn Trần Vi Nhi nói.

“Miệng lưỡi trơn tru? Lúc nãy anh đâu có bôi mỡ? Anh biết rồi, Nhan Nghiên, nhất định là em bôi mỡ!”

Tôi làm bộ như hiểu ra điều gì đó, nói.

“Em? Chuyện này có quan hệ gì với em!”

Triệu Nhan Nghiên không hiểu, nghi hoặc hỏi.

“Đương nhiên là có quan hệ, em nghĩ xem, buổi sáng nay anh không ăn sáng, mà em lại hôn anh, vậy thì chẳng phải dầu của em là gì?”

Tôi nghiêm túc nói.

“Anh..đáng ghét!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Nhan Nghiên ửng đỏ nói.

Trần Vi Nhi ở một bên thì che miệng cười trộm nói:

“Quả nhiên nếu so sánh với trước kia thì dẻo hơn nhiều... Nhưng mà...như vậy cũng không tốt!”

“Tại sao lại không tốt?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Anh gây họa còn chưa đủ hay sao, nếu như thế này, chẳng phải là đánh cắp trái tim của nhiều cô bé khác ư?”

Trần Vi Nhi nói.

Tôi chỉ còn cách cười khổ... Với lại, tôi đâu có cách gì phản bác đâu!

... ..

Lúc này, Tư Đồ Lượng đứng cách chúng tôi không xa, đang có dâm ý với hai vị lão bà của tôi. Chỉ nghe người này nói:

“Tiểu tử này có lai lịch địa vị gì vậy? Vừa mới tới đã càn rỡ như vậy rồi!”

“Hừ, đoán chừng chẳng phải là nhân vật nào cả. Nếu như là người có lai lịch, thì em đã sớm nhận được tin tức rồi! Hiện tại ở Đại học Thanh Hoa có một người duy nhất có thể chống lại đại ca, chính là tên tiểu tử của Đinh gia kia, nhưng mà chờ ngài làm xong tiểu nha đầu của Lưu gia, thế lực của hai đại gia tộc hợp lại, thì thiếu gia đã trở thành thiên hạ vô địch rồi!”

Điều nhân nịnh hót nói.

“Wow ha ha ha ha! Nói thật hay! Ta là vô địch thiên hạ !”

Tư Đồ Lượng cuồng vọng cười nói:

“Tìm cơ hội làm cho tên tiểu tử kia nhục nhã một trận, nói cho hắn biết, ở bên trong Đại học Thanh Hoa, mà tán gái thì không phải là đơn giản như vậy đâu!”

“Lão Đại, ngài yên tâm đi. Căn cứ vào hình dáng bề ngoài mà suy đoán, thì hắn là loại nghèo rớt mồng tơi. Em đoán chỉ cần cho hắn một chút tiền, thì hắn sẽ rời bỏ hai cô gái kia!”

Điều nhân bày mưu tính kế nói.

“Ý kiến hay! Chuyện này cứ làm như thế đi! Con mẹ nó, hắn có thể so sánh với sự đẹp trai của bốn thiếu gia, nhưng hắn có tiền như bốn thiếu gia hay không? Có võ công cao cường như bốn thiếu gia hay không?!”

Tư Đồ Lượng nói.

“Đương nhiên là không, lão đại ngài võ công cái thế, thiên hạ vô song, ngay cả Đông Phương Bất Bại cũng không phải là đối thủ của ngài!”

Điều nhân ca ngợi nói.

“Ừ!”

Tư Đồ Lượng gật đầu, hơi hơi trầm ngâm, nói:

“Đông Phương Bất Bại không phải là công tử của Đông Phương gia tộc hay sao?! Nếu hấn mà kiêu ngạo, ta dùng 5 thành nội lực là có thể làm chết hấn!”

Điều nhân nghe vậy thì cười ngất, trong lòng mắng thầm, tại sao mình lại đi theo một lão đại ngu như vậy, Đông Phương Bất Bại đã chết mấy trăm năm rồi, đừng nói người này chỉ có ở trong truyện, nhưng mà dù hấn có thực, thì chỉ cần 1 roi là người chết rồi? Nhưng mà ngoài miệng lại nói:

“Đúng vậy, lão Đại. Trong thiên hạ không có ai là đối thủ của ngài, trong đại hội võ thuật của Đại học Thanh Hoa tới đây, mình chủ võ lâm còn ai ngoài lão đại, đến lúc đó ngài hiệu lệnh võ lâm, thì đừng có quên tại hạ!”

“Mày yên tâm đi, Trương Điều, tao làm minh chủ, mày làm phó minh chủ. Hai chúng ta cùng nhau hiệu lệnh thiên hạ!”

Tư Đồ Lượng đồng ý nói.

Hóa ra tên điều nhân này gọi là Trương Điều! Không trách được các nhà khoa học đã nghiên cứu ra việc, tên của một số người có quan hệ với tướng mạo, ví dụ như người này, người cũng như tên.

“Wow ha ha ha ha ha!”

Tư Đồ Lượng cùng Trương Điều đồng thời cất tiếng cười vang. Nhưng có sự khác biệt là, Tư Đồ Lượng thì cười thật, còn Trương Điều chỉ cười theo mà thôi.

“Ai! Hiện giờ học tập có lẽ đã xuống dốc, ngay cả Bộ môn Khoa Học tự nhiên thần thánh của Đại học Thanh Hoa, mà người điên cũng có thể vào được!”

Một sinh viên Giáp ở bên cạnh nói.

“Này, đừng có nói lung tung, nhìn quần áo của hai người kia, thì biết họ là những công tử có tiền, không phải là loại sinh viên viêm màng túi như chúng ta có thể đắc tội.”

Một sinh viên Ất nói.

“Ai! Nếu như có tiền, thì chó nhỏ, mèo nhỏ cũng có thể vào đây học được hay sao?”

Sinh viên Giáp u oán nói.

Lời này có chút quá đáng, đương nhiên người có tiền, thì có thể đi học ! Dù sao, trường học cũng là do tiền xây dựng lên!

228. Chương 3: Tiền Giả

Bởi vì Trần Vi Nhi còn có công việc phải làm, tôi với Triệu Nhan Nghiên còn phải đi tới nơi nộp học phí cho sinh viên mới nhập học, vì vậy chúng tôi tạm biệt Trần Vi Nhi, hẹn tối nay đi ăn cơm.

Cùng với Triệu Nhan Nghiên đi tới phòng làm việc nộp học phí, thì thấy nơi này ngay cả giọt nước cũng không chui qua được! Vốn nơi nộp học phí không phải là nhiều người!

Nhưng những người này, không phải là tới nộp học phí, mà là đang xem náo nhiệt! Bởi vì ở giữa đám người có thể nghe thấy âm thanh cãi vã, và có người nức nở.

Đánh nhau? Tôi sửng sốt, đây là phòng làm việc của đại học, sao có thể xuất hiện tình huống như vậy? Con người của tôi vốn không muốn tham gia náo nhiệt, nhưng bởi vì nơi nộp học phí chính là chỗ này, nên không còn cách nào khác, tôi đành phải nhìn vào giữa đám người này. Mặc dù thấy không rõ tình huống bên trong, nhưng cũng hiểu được đại khái.

“Thầy ơi, xin thầy, đây là tiền thật không phải là tiền giả... Đây là do các hương thân gom được...”

Một giọng con gái ôn nhu, sợ hãi nói.

“Tôi nói tiền này là giả, thì là giả !”

Một người có giọng thô quát.

“Thầy ơi, tiền này là của các hương thân lấy từ trong ngân hàng ra, nó là tiền thật!”

Giọng nữ nói.

“Em mau lấy tờ tiền khác ra đi, nếu không thì đừng có nộp nữa. Còn rất nhiều người đang chờ đấy, người kế tiếp!”

Người có giọng thô không nhịn được nói.

“Thầy ơi, em không còn tiền, số tiền này phải vất vả lắm em mới có đủ, thầy kiểm tra lại một lần nữa đi!”

Giọng nữ cầu khẩn nói.

“Không có thời gian!”

Người có giọng thô quát lớn:

“Nơi này là trường học. Không phải là ngân hàng!”

Chỉ nhìn tới đây, tôi đại khái cũng có thể hiểu rõ. Nhất định là cô gái này tới nộp học phí, sau đó bị giáo viên có âm thanh thô này, (tạm thời gọi là giáo viên, bởi vì trong trường đại học giống loại người ăn không ngồi rồi, làm như chuyện lật vật như hấn rất nhiều).

Giáo viên có giọng thô này vì thấy cô gái này có tiền giả, nên cự tuyệt thu nhận.

“Lão công, anh giúp nàng một chút đi!”

Triệu Nhan Nghiên nhìn cô gái kia vô cùng lo lắng, có chút không đành lòng nói.

Cho dù lão bà không nói, chuyện này tôi cũng muốn xen vào. Tôi tiến lên một bước, nhìn cái người mập mạp như heo, có âm thanh thô rè, nói.

“Tại sao thầy biết đây là tiền giả?”

Tôi cười hì hì đi ra phía trước hỏi.

“Tôi làm kế toán nhiều năm như vậy rồi, tiền thật hay giả còn không phân biệt được hay sao?”

Người có âm thanh thô rè thuận miệng đáp.

Trả lời xong hấn mới phát hiện ra có gì đó không đúng, khi ngẩng đầu lên, thì phát hiện người nói là sinh viên, nhất thời cả giận nói:

“Em là sinh viên, thì đừng nên xen vào chuyện của người khác!”

Tôi tiến lên cầm tờ 100 đồng vào trong tay, vừa mới cầm vào, thì trong lòng tôi đã biết, tờ tiền này đúng là tiền giả! Hơn nữa còn giả tới mức không thể giả được nữa!

“Vị bạn học này, tiền của bạn đúng là lấy ra từ trong ngân hàng hay sao?”

Tôi hỏi.

“Đúng vậy, đây là các hương thân tới tận tận dụng xã rút !”

Cô bé gật đầu nói:

“Bạn ơi, phiền bạn xem giúp tớ một chút, xem nó là tiền thật hay giả?”

Tiền thì là tiền giả không thể nghi ngờ. Hơn nữa nhìn cô gái này đúng là thành thực, không phải là loại người lừa gạt. Kể từ tinh thần lực của tôi được khai phá. Có năng lực phán đoán vô cùng nhạy cảm, có thể biết được người này có nói dối hay không. Căn cứ vào ngôn ngữ và hành động của người này có thể phán đoán ra được, người này đang nói thực.

Nhưng mà làm tôi kỳ quái chính là, số tiền mà cô gái này cầm trong tay toàn là loại cũ, chỉ có này một tờ tiền giả này lại mới tinh, khiến nó trở nên bắt mắt? Cho dù dùng để đánh lừa người khác, thì cũng không ngu tới vậy chứ.

“Tờ tiền này là của bạn hay sao?”

Tôi suy nghĩ một chút, trong lòng đã có định đoạt.

“Chuyện này... Tớ cũng không biết.. Tớ đưa tiền cho thầy giáo, khi kiểm tra xong, thì nói với tớ là có một tờ tiền giả...”

Cô bé nói:

“Chắc là của tớ cũng nên...”

“Em kia có ý gì vậy? Ý của em có phải là tờ tiền giả này là của tôi?”

Người có âm thanh thô rề thấy cô gái trả lời như vậy, lập tức hốt hển nói.

“Thầy kích động cái gì?”

Tôi cười cười nhìn vào người có âm thanh thô rề:

“Chẳng lẽ thầy có tật giật mình?”

“Tôi... Tôi giật mình cái gì! Sinh viên này, cậu không lên quấy rối. Cần thận tôi báo trường học khai trừ cậu!”

Người này uy hiếp nói.

Tôi liếc mắt nhìn người có âm thanh thô rề này, lập tức trong lòng hiểu ra chân tướng sự việc

“Wow? Đây là cái gì? Là một chồng tiền!”

Tôi chỉ vào dưới chân của người có âm thanh thô rề, nói:

“Thầy ơi, tiền của thầy rơi kia!”

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía người có âm thanh thô rề, người này vội vàng cúi đầu nhìn, quả nhiên dưới chân có một chồng 100 đồng! Người này trong lòng buồn bực, mình đã đút trong túi quần rồi, tại sao lại có thể rơi xuống đất được?

Nghĩ tới đây, hấn nhất thời có chút đổ mồ hôi. Nhưng mà hấn lại nói, phải bình tĩnh, không nên bối rối, phải làm như mình không biết, không thể khẩn trương...

“Thầy ơi, em giúp thầy nhặt lên nhé!”

Tôi cúi người xuống nhanh chóng nhặt chồng tiền ở dưới chân hấn.

Người này vốn định làm bộ dáng chậm rãi, không liên quan tới mình, nhưng không ngờ lại bị người khác nhặt trước.

“Mau đưa cho thầy, đây là tiền của tôi!”

Người có âm thanh thô rề vội vàng đứng dậy, giật lấy tập tiền từ trong tay của tôi.

“Wow? Tiền này giống y như tờ tiền của bạn học kia, không phải là tiền giả đó chứ?”

Tôi giờ tập tiền nói:

“A? bạn học này, tờ tiền giả của bạn tại sao lại có cùng số seri với tập tiền này? Chẳng lẽ bạn nhặt dưới chân thầy giáo này?”

Sinh viên có thể thi đậu Đại học Thanh Hoa thì đâu phải là người kém thông minh! Tôi mới nói như vậy, thì phần lớn mọi người đã hiểu chuyện gì xảy ra, không còn giữ im lặng nữa, mà kêu lên:

“Đây là loại giáo viên gì vậy, lại dùng tiền giả đổi lấy tiền thật của sinh viên, đúng là quá vô sỉ rồi!”

“Đúng vậy, nhìn xem tập tiền của hắn chỉ còn có một nửa, không biết hắn đã lừa bao nhiêu người rồi!”

“A? Vốn tôi còn không hiểu tại sao tiền của tôi lại biến thành tiền giả, hóa ra là do tên đáng chết này!”

Lúc này có một người nhanh chóng nhảy tới, những sinh viên khác cũng chỉ là mở miệng chỉ trích, nhưng không ngờ người này lại nhảy tới đánh.

Hắn định đá một cước, thì có một giọng nói vang lên:

“Lão Đại, ngài anh minh thần võ, đâu có thể dùng võ công cao cường đánh heo đây, hãy để cho em lên đi!”
Nói xong, hắn đi tới đá một cước vào tên mập mạp.

229. Chương 4: Vừa Lúc Thì Muốn Chuyển Trường

Trong phòng làm việc của chủ nhiệm phòng quản lý sinh viên của Đại học Thanh Hoa, Trần phó chủ nhiệm đang nhìn một nam nhân với khuôn mặt vẫn còn đầy máu điên cuồng hét lên:

“Con mẹ nó, mày nghèo lắm ư, mà cầm tiền giả đi đổi tiền thật với sinh viên!”

“Cậu, cháu...”

Nam nhân có khuôn mặt đầy máu này chính là người có âm thanh thô rồ chịu trách nhiệm thu tiền học phí, bị người ta đá.

“Cháu, cháu cái gì!”

Trần phó chủ nhiệm tức giận nói:

“Tao tại sao lại có một thằng cháu ngoại như mày, nếu không phải chị xin tao, thì mày có công việc ở Đại học Thanh Hoa ư! Hừ!”

“Cậu, cháu... Đây chẳng phải là do cái khoản nợ do đánh bạc kia hay sao, cháu nghĩ chuyện này cũng không có gì to tát, sinh viên cũng không dám nói ra, nhưng không ngờ trong này có nhiều sinh viên trâu bò tới như vậy!”

Người có âm thanh thô rồ nói:

“Cậu, cậu nhất định phải đuổi tên sinh viên đánh cháu, chuyện này thật quá vô lý!”

“Khai trừ? Khai trừ cái đầu mày! Mày có biết người đánh mày là ai không?”

Trần phó chủ nhiệm chỉ vào người có âm thanh thô rồ quát.

“Ai vậy? Chẳng phải chỉ là một sinh viên thôi hay sao, cậu là chủ nhiệm phòng quản lý sinh viên của Đại học Thanh Hoa, chẳng nhẽ cậu không có quyền lực này hay sao?”

Người có âm thanh thô rồ nói.

“Đừng nói tao chỉ là phó chủ nhiệm, cho dù là chủ nhiệm, hiệu trưởng cũng không thể khai trừ người ta! Mày có biết người ta có bối cảnh như thế nào không? Tư Đồ thế gia! Một trong Lục đại thế gia, Đồ Thư Quán của Đại học Thanh Hoa chúng ta chính là do người ta bỏ tiền dựng lên! Cái loại thần tài này, mày đắc tội được ư?”

Trần phó chủ nhiệm nhìn đứa cháu ngoại không ra gì này, nói:

“Đừng nói người ta chỉ đá mày có một cước, cho dù đánh mày tới tàn phế, cũng là đáng đời!”

“A?”

Người có âm thanh thô rề há to miệng.

Sao mình lại có thể trêu chọc một nhân vật trâu bò tới vậy cơ chứ?!

“Được rồi, ai. Mà đánh bạc nợ bao nhiêu tiền?”

Trần phó chủ nhiệm hỏi.

“Sáu... Sáu mươi vạn!”

Người có âm thanh thô rề ấp úng nói.

“Cái gì? Sáu mươi vạn! Tiểu tử mà được lắm! Lần trước mới mười vạn, lần này đã lên đến sáu mươi vạn rồi? Mà giới lắm! Mẹ mà bị bệnh, vậy mà mà còn đi đốt tiền, ai!”

Trần phó chủ nhiệm mắng.

Nhưng mà mắng thì mắng, nhưng hắn vẫn là cháu ngoại của mình, không thể không quản, cho nên nói:

“Nợ ai?”

“Là... Là sòng bạc mới mở của Đại Hưng bang...”

Người có âm thanh thô rề nói.

“Đại Hưng bang? Là xã hội đen à! Loại người này mà cũng dám nợ, đúng là tức chết tao rồi!”

Trần phó chủ nhiệm quát lên như sấm.

“Đúng vậy... Cậu... Cháu bắt đắc dĩ cần tiền mới dùng tới phương thức này! Đám người kia nói, nếu trong vòng 1 tháng không có đủ tiền, thì sẽ chém chết cháu!”

Người có âm thanh thô rề nói.

“Chém chết mà! Chém chết mà thì tốt quá! Tao cũng bớt lo, mà mẹ mà cũng được giải thoát!”

Trần phó chủ nhiệm nói:

“Quên đi, mà trước đem tiền đi trả đi, sau này không được đánh bạc như vậy nữa!”

Nói xong, hắn móc từ trong túi ra một tập chi phiếu, ký một tờ có giá trị 60 vạn đưa cho người có âm thanh thô rề.

“Cám ơn cậu! Cám ơn cậu!”

Người có âm thanh thô rề vội vàng nói nói cám ơn.

“Ai! Mau đi trả nợ đi. Sau này con gái tao, cũng chính là em mà lấy chồng, ngay cả hồi môn cũng không có!”

Trần phó chủ nhiệm lắc đầu.

Mặc dù mình là một người có chức vụ cao ở Đại học Thanh Hoa, tiền lương rất cao, lúc bình thường lại có thêm kinh phí nghiên cứu. Thỉnh thoảng còn lợi dụng chất xám của một, hai sinh viên, nhưng thu nhập một năm cũng chỉ khoảng 100 vạn, nếu cứ căn cứ theo tốc độ tiêu xài của thằng cháu này, thì không đủ!

Người có âm thanh thô rề trong lòng tức nghẹn, mẹ kiếp, cái tên Tư Đồ Lượng thì tao chọc không nổi, nhưng cái tên sinh viên đã vạch mặt mình, chẳng nhẽ mình cũng lại chọc không nổi? Nếu không phải hắn xen vào việc của mình, thì làm sao mình có thể bị phát hiện! Đúng rồi, mình vẫn nhớ tên của hắn là Lưu Lỗi, để lần này xem tao chính mà thế nào!

... ..

“Bạn học, cậu có chuyện gì không?”

Tôi nhân cơ hội đánh giá cô gái ở trước mặt.

Cô gái còn làn da trắng nõn, trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp có khảm một đôi mắt to, mái tóc tuy không được làm theo các kiểu hiện hành, nhưng được chăm sóc cẩn thận. Quần áo thì giản dị, có vài nơi giặt nhiều quá đã bạc trắng, nhưng không thể nào che giấu được vẻ đẹp nội tâm của nàng, nàng là một tiểu mỹ nữ.

Tôi lắc đầu, người có âm thanh thô rề kia cũng thật là không có nhân tính. Một tiểu cô nương đáng yêu như mà vậy cũng muốn hãm hại, thì đúng là không phải là người mà.

“Tớ không sao.”

Cô gái lắc đầu nói:

“Bạn à, cảm ơn bạn... Nếu không... Nếu không tớ không có cách nào đi học được cả!”

“Ha hã, không có gì, chỉ là trong khả năng thôi, tớ tin là bất cứ một nam sinh nào biết chuyện cũng sẽ để ý tới!”

Tôi nói.

“Đâu có, trước khi cậu tới, tớ với giáo viên kia đã tranh chấp lâu rồi!”

Cô gái nói.

“Cái gì?” Tôi nghe vậy thì thiếu chút nữa tức chết, mẹ kiếp, hóa ra đây chính là anh hùng cứu mỹ nhân! Nhìn Triệu Nhan Nghiên đang cười hì hì với ánh mắt mập mờ, trong lòng tôi sợ hãi vô cùng.

“Đúng rồi, lúc nãy tớ thấy giáo viên kia cố ý ghi tên của cậu lại, có lẽ hẳn định trả thù...”

Cô gái bỗng nhiên nghĩ tới người có âm thanh thô rề kia, trước khi đi còn nhìn thoáng qua nam sinh này mấy lần, có chút lo lắng nói.

“A... rất có khả năng!”

Tôi thuận miệng đáp.

“A? Vậy làm sao bây giờ? Đều tại tớ làm liên lụy tới cậu, nếu hẳn dùng trường học xử lý cậu thì làm sao bây giờ?”

Cô gái nghe vậy, lập tức lo lắng nói.

“Vậy sao? Vậy thì tốt quá, vừa lúc tớ đang muốn chuyển trường.”

Tôi nói.

Thi đậu Đại học Thanh Hoa, chỉ là một giấc mộng kiếp trước, nay Triệu Nhan Nghiên đã là lão bà của tôi, thì tôi còn sống ở nơi này làm gì cho đau đầu? ! Mà bây giờ thấy Đại học Thanh Hoa còn dùng nhân viên có tâm địa kém tới như vậy để làm việc, làm cho ấn tượng của tôi lại giảm thêm một ít, mặc dù đây chỉ là số ít trong một tập thể, nhưng cái kiểu một con sâu làm rầu nồi canh lại càng ghê tởm.

Sau khi thi tốt nghiệp trung học, có rất nhiều trường đại học trong cả nước vươn cành ô-liu tới tôi và Triệu Nhan Nghiên, đại học B, Z vân vân, dù sao trong kỳ thi tốt nghiệp, những người xếp trong bảng luôn là đối tượng được chú ý(1).

(1): Trung quốc không có kỳ thi đại học, khi thi tốt nghiệp xong, các trường đại học sẽ ra một số điểm làm tiêu chuẩn, ai đủ điểm thì có thể vào, vì vậy sự chọn trường của học sinh là rất lớn, không bị gò bó.

“A!” Cô gái sửng sốt, nàng không ngờ rằng lại có người đang học ở đại học Thanh Hoa mà lại muốn chuyển trường, phải biết rằng, làm thủ tục trong lúc đại học rất khó, không những phải báo cáo bên sở giáo dục, mà còn phải đợi các trường khác nhận mới được, nếu như chuyển trường, thì các trường khá một chút rất ít khi tiếp nhận.

“Ha hã, hẳn đùa với bạn đấy, cho dù hẳn muốn chuyển, hiệu trưởng cũng không cho hẳn đi!”

Triệu Nhan Nghiên thấy cô gái lo lắng không nhận được nữa, cho nên nói.

“Không cho hẳn đi? Tại sao vậy?”

Cô gái ngạc nhiên nói.

“Trạng nguyên của kỳ thi tốt nghiệp trung học cả nước, làm gì có ai muốn cho hắn đi cơ chứ!”

Triệu Nhan Nghiên một câu nói toạc Thiên Cơ.

230. Chương 5: Cô Gái Này Rất Tốt

“A! Cậu là Lưu Lỗi!”

Cô gái chỉ vào người của tôi kinh ngạc nói.

“Sao vậy? Cậu quen tớ à?”

Tôi hỏi ngược lại, chẳng nhẽ tôi lại nổi danh như vậy ư?

Lúc ấy mặc dù thi đỗ làm trạng nguyên của bộ môn Khoa học tự nhiên, nhưng mà tôi đã cự tuyệt toàn bộ bổng vấn của giới truyền thông rồi còn gì.

Cuối cùng, có một đài truyền hình cấp quốc gia, thiên tâm vạn khổ mới lấy được một tấm hình từ trong hồ sơ của tôi đưa lên TV. Nhưng mà tấm hình đó là trước cả thời điểm tôi sống lại, tóc như gà bới, khuôn mặt gầy gò tái nhợt, cho dù ai nhìn vào cũng bảo, người này nhất định là một con mọt sách! Cho dù Triệu Nhan Nghiên đã nghiên cứu tấm hình kia rất lâu, sau đó kết luận:

“Đây là lão công của em hay sao? Nếu như anh vẫn có hình dáng như vậy, thì em tuyệt đối không thích anh!”

“Đúng vậy! Tớ và một số bạn học thi đỗ đại học B, cũng đều biết cậu, thi tốt nghiệp mà được 745 điểm, quả thực là quái vật!”

Cô gái nói.

“Quái vật?”

Không thể nào, tôi sờ sờ mũi cười khổ nói, đây là ngoại hiệu gì vậy.

“Ha hả, thật xin lỗi, thành tích của cậu làm cho người ta không biết phải nói gì...” C

ô gái ngượng ngùng nói.

“Không sao cả.”

Tôi lắc đầu:

“Tớ thành quái vật thì có gì đâu, cậu cũng thi đỗ Đại học Thanh Hoa thì chứng minh điểm của cậu cũng không thấp!” Tôi nói.

Cô gái quả nhiên không có phủ nhận, chỉ cười cười có chút tự giễu nói:

“Học giỏi thì có ích lợi gì. Những gì đánh tiền trong nhà đều đã đem đi cầm, số tiền này phải do các hương thân góp lại, sau này không biết phải làm sao bây giờ.”

Tôi biết cô gái này không nói dối, nhìn cách ăn mặc của nàng là biết gia đình nàng không khá giả gì cho lắm, thậm chí có thể nói là vô cùng tệ, nhưng dù sao tôi với nàng chỉ mới gặp mặt lần đầu, biết nói cái gì đây.

Nếu như tôi có tâm trợ giúp nàng, nhưng Đại học Thanh Hoa rất lớn, chắc chắn có rất nhiều người có hoàn cảnh như vậy. Dù sao cơ hội làm việc khi học đại học là rất nhiều, làm thêm ngoài giờ cũng kích thích ý chí của họ.

Triệu Nhan Nghiên cùng cô gái này đi tới trước cửa ký túc xá nữa, thì nói lời tạm biệt.

“Tớ tên là Hứa Tuyết Quân, khoa quản lý ! Cảm ơn cậu.”

Cô gái lúc gần đi nhìn tôi nói:

“Chờ tôi kiểm tiền, nhất định mời cậu ăn cơm!”

“Ha hả! Tốt, tớ chờ đấy!”

Tôi nói:

“Đúng rồi, tên tớ là gì cậu đã biết rồi, không cần phải giới thiệu nữa!”

Hứa Tuyết Quân nhìn tôi gật đầu, phất phất tay sau đó vào trong ký túc xá.

“Sắc lang lão công, anh nhìn gì vậy, người ta đã đi rồi!”

Triệu Nhan Nghiên cúi tôi một cái, nói.

“Cái gì mà sắc lang lão công?”

Tôi phục hồi tinh thần lại, lúc này suy nghĩ vấn đề gia đình của Hứa Tuyết Quân nên có chút thất thần.

“Anh nhìn chăm chăm Hứa Tuyết Quân như vậy, không phải sắc lang lão công thì là gì?!”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Anh...”

Tôi thật sự là không cách nào giải thích, đúng là tôi có nhìn, nhưng mới chỉ ngậy người mà thôi!

“Sắc lang lão công, anh có phải là lại thích một người hay không? Hai năm qua, anh chán em rồi, nên muốn tìm một người mới?”

Triệu Nhan Nghiên cười nói.

“Có trời đất chứng giám. Nhan Nghiên, anh sao có thể chán em được! Có chán hay không, em còn không biết ư?!” Tôi cười xấu xa nói. Trong hai năm qua, khi nhà của tôi chuyển tới gần nhà nàng, thì tiểu nha đầu này mỗi khi tối trời lại mò lên giường của tôi, hằng đêm đều cất tiếng ca.

“Hừ! Biết người anh thích nhất là em, nên em mới để anh phóng túng như vậy! Nếu không anh cho rằng, anh có thể tìm người khác hay sao?!”

Triệu Nhan Nghiên liếc tôi một cái nói:

“Nhưng mà cô gái này rất tốt, nhưng tương lai sẽ không tranh giành tình cảm với em, không giống như con hồ ly Tô Dĩnh Tư kia, nói chuyện ôn à ôn ỉn, thấy mà tức!”

Tô Dĩnh Tư đâu có ôn à ôn ỉn bao giờ? Người ta dù gì thì cũng là lão bà của tôi, suốt ngày bận rộn bên ngoài, nửa năm mới gặp một lần, thường xuyên gọi điện thoại cho tôi làm nũng chẳng lẽ còn không được hay sao?

“Xin em, em chẳng phải là fan của nàng hay sao, tại sao lại nói nàng như vậy?!”

Tôi cười khổ nói.

Triệu Nhan Nghiên vẫn canh cánh trong lòng tiểu tình nhân của tôi ở Tô Châu, luôn coi nàng là một địch nhân. Nhưng mà cũng khó trách. Cho dù là một nữ nhân nào khác cũng có áp lực như vậy, người ta là một đại minh tinh được vạn người ngắm nhìn mà.

“Em thích nàng, là fan của nàng thì lại là một chuyện khác! Nhưng nếu nàng muốn đoạt lão công của em, thì em tuyệt đối sẽ không đồng ý.” Triệu Nhan Nghiên giờ giờ quả đấm, tức giận nói.

“Được rồi, chờ nàng tới thành phố B, rồi gặp mặt hoàng hậu trong hậu cung như em, thật ra thì tiểu Tư cũng rất tốt.”

Tôi nói.

“Phải xem biểu hiện của nàng như thế nào!”

Triệu Nhan Nghiên nói:

“Đúng rồi, em nhiều đồ như vậy, thì làm sao bây giờ? Em không xách được!” Triệu Nhan Nghiên chỉ vào một đồng lớn hành lý còn đang ở trên vai của tôi, nói.

Khi con gái ra khỏi nhà là vô cùng phiền toái, Triệu Nhan Nghiên là một thiên kim tiểu thư. Khi đi ngoài mang rất nhiều quần áo thì không nói tới, đáng nói là bao nhiêu mỹ phẩm, trang sức...

Tôi bắt đầu dĩ, chỉ đành phải tiếp tục vác một đồng lớn hành lý tới ký túc xá của nữ sinh.

“Nghe nói ký túc xá của nữ sinh không cho nam nhân vào đấy?”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Thực tế và nghe nói đều khác nhau.”

Tôi cười nói. Khi tới cửa, quả nhiên có một giọng lão bà gác cổng, nói:

“Này, bạn nam kia, đây là ký túc xá nữ, nam sinh không thể đi vào.”

“Bác gái, bạn gái cháu có nhiều đồ như vậy, một mình nàng sao có thể cầm được!”

Tôi nhìn hai bao hành lý phía sau nói.

“Vậy cũng không được, có thể chuyên làm mấy lần, hoặc tìm người khác hỗ trợ.”

Bác gái khoát tay áo nói.

“Bác xem...có thể thu xếp một chút hay không!”

Vừa nói, tôi móc ra 100 đồng, nhét vào tay bác gái này

Bác gái sờ sờ hai cái, vội vàng thu vào nói:

“Được rồi, đưa đồ xong lập tức xuống đây.”

“Cám ơn bác ạ!”

Tôi nói xong kéo Triệu Nhan Nghiên đi lên lầu.

Thấy vậy Triệu Nhan Nghiên lắc đầu, nhìn tôi nói:

“Lưu Lỗi, tại sao em càng thấy anh giống như một công tử ca có tiền? Bắt đầu không coi tiền ra gì rồi phải không?”

“Đúng vậy, kể từ khi cha anh làm giám đốc, thì anh đã biến thành công tử ca rồi!”

Tôi cười nói.

“Anh đi chết đi, không đứng đắn, không biết là anh phát tài trước, hay là chú Lưu!”

Triệu Nhan Nghiên trợn mắt nhìn tôi một cái nói.

“Lão bà à, anh phải nói với em, tiền của lão công em kiếp này tiêu không hết, cho dù mấy đời sau nữa thì cũng không dùng hết được! Em thấy không, 100 đồng với anh thì chẳng là gì, nhưng với bác gái kia thì lại là một khoản lớn! Bác ấy có thể mua cho cháu mình đồ ăn ngon, hoặc là quần áo đẹp...”

Tôi nói.

“Được rồi, anh đừng nói nữa, dù sao anh cũng không coi trọng nó mà!”

Triệu Nhan Nghiên cắt ngang lời của tôi nói.

... ..

Bác gái nhìn theo bóng lưng của người cho mình 100 đồng, tự nhủ:

“Tiểu tử tại sao mới lên đại học đã có bạn gái rồi? Ai, dù gì thì hắn cũng là người có tiền, vung tay đã là 100 đồng, hi vọng hắn tới lần sau, là mình có thể dẫn cháu mình đi ăn KFC rồi!”

231. Chương 6: Lý Tưởng Của Cậu Cũng Thật Quá Trâu Bò

Về phương diện chuyên môn, tôi vẫn lựa chọn khoa kỹ thuật máy tính và ứng dụng của kiếp trước, thật ra không vì cái gì khác, mà là vì tôi có cảm giác nhớ lại thời xa xưa.

Đại học Thanh Hoa từng là nơi tôi học 4 năm, từng lá cây ngọn cỏ, từng con đường nhỏ đều làm cho tôi có cảm giác quen thuộc. Cho nên tôi rất dễ dàng có thể tìm được ký túc xá nam.

Nhìn vào trong tờ giấy, phòng số 301, vậy là khác với phòng của tôi ở kiếp trước rồi.

Nhưng mà chuyện này cũng là rất bình thường, trường học dựa theo điểm tốt nghiệp để phân chia lớp cho sinh viên, sinh viên trong những lớp này, thì được phân phòng khác nhau, mà theo thành tích của tôi bây giờ, đương nhiên là phải được phân tới lớp học chất lượng cao.

Thành tích kiếp trước của tôi mặc dù có tốt, nhưng không được như hiện nay.

Những bạn cùng phòng kiếp trước không gây cho tôi ấn tượng gì sâu đậm, bởi vì lúc đó, tôi ở trong mắt của mọi người là một người không hòa đồng, là người học Khoa học tự nhiên điên cuồng, và cũng là người hoạt động điên cuồng.

Trong khi mọi người bận rộn tìm đối tượng, thì tôi vẫn còn một thân một mình. Thậm chí có rất nhiều người ở sau lưng nghị luận nói tôi để mắt tới đối tượng không bình thường, hoặc có ham mê đặc thù. Nhưng tôi chỉ cười trừ, vì lúc đó chỉ có mỗi tôi biết rõ ý nghĩ trong lòng mình, tôi chỉ tìm cách làm thế nào rút ngắn khoảng cách giữa tôi với Triệu Nhan Nghiên.

Nghĩ lại, tôi thấy mình thật ngốc, nếu như miệng lưỡi tôi trơn tru được một nửa như bây giờ, thì đã sớm có được trái tim của Triệu Nhan Nghiên. Nhưng mà tôi giờ chẳng có gì hối hận cả, thứ là của tôi, trước sau vẫn ở trong tay tôi mà thôi.

Tôi bước lên lầu, tìm tới vị trí phòng 301 ở kiếp trước. Nhìn những túi hành lý được chất đống ngoài hành lang. Tôi lắc đầu, những người này đúng là quá lo xa, chỉ có 4 năm học, chứ không phải là tới định cư, vậy mà cứ làm như dọn nhà không bằng. Mà tôi chỉ mang một túi hành lý nhẹ nhàng.

Khi đẩy cửa ra, bay vào mặt tôi là một làn khói thuốc lá, kiểu này tôi bỏ được thuốc, nhưng kiếp trước, thì tôi luôn bị chìm trong làn sương mù của nó, nên cũng chẳng có cảm giác gì khó chịu cả.

Tôi nhìn lại một chút, trong phòng có 4 người thì có 3 người đã tới trước, đang ngồi trên giường phun mây thổi sương, nhìn 3 vị này, chắc chắn là những con nghiện.

“Hmm! Huynh đệ cuối cùng rất cục cựa cũng đã tới!” Một tiểu tử vóc người cao lớn, tóc húi cua, nói.

Người này trong trí nhớ kiếp trước của tôi tên gọi là Âu Dương Thiên Tề. Lúc ấy tôi rất tò mò, nên thường chú ý tới hắn. Bởi vì họ kéo ở nước Trung hoa này rất ít, chủ yếu là ở trong các thế gia cổ lão từ xa xưa. Nhưng lúc đó tôi cũng chẳng có chút ấn tượng gì với hắn, chỉ mang máng là hắn làm lớp trưởng ban 1.

“Wow! Không nghĩ tới Lão tứ trong phòng của chúng ta lại đẹp trai tới vậy!”

Một nam sinh gày gò khác kêu lên.

Lão Tứ? Tôi sững sốt, tại sao tôi lại trở thành lão tứ? Nhưng mà chắc chắn là bọn họ tới chỗ này trước, tôi thì tới sau cũng, cho nên biến tôi thành tiểu đệ.

“Xin chào mọi người, tôi tên là Lưu Lỗi, sau này tất cả mọi người trong phòng đều là huynh đệ, cùng chiếu cố lẫn nhau!”

Tôi cười nói:

“Đúng rồi. Tôi hỏi một chút, tại sao tôi lại là Lão tứ?”

“Ha ha ha ha!”

Âu Dương Thiên Tề cười nói:

“Đừng nghe hấn. Tiểu tử Sở Cao này nói đùa đấy! Đúng rồi, tôi cũng tự giới thiệu một chút, tôi tên là Âu Dương Thiên Tề, đến từ Giang Nam!”

Giang Nam? Tô Châu chẳng phải cũng như vậy ư? Xem ra hấn cũng là một nửa đồng hương với Tô Đình Tư!

“Xin chào, tôi chính là Sở Cao!”

Nam sinh cao như cây trúc nói:

“Ha hã, lúc này chỉ là đùa một chút thôi, chúng tôi trong lúc rảnh rỗi, chuẩn bị bầu lão đại trong phòng!”

“Còn có, người có tướng mạo...làm thất vọng kia chính là Hoàng Văn Tĩnh! Cùng học cấp 3 với tôi!”

Âu Dương Thiên Tề chỉ vào một người có khuôn mặt nở hoa (rõ) nói.

“Ôi trời, Âu Dương, cậu đừng có làm tổn hại thanh danh của tôi như vậy chứ? Dù gì thì tôi cũng là sinh viên tài cao, chỉ là nội tiết bị mất cân bằng mà thôi!”

Nam sinh tên Hoàng Văn Tĩnh có chút không đành lòng, nói.

“Cái gì? Hoàng ...Văn...Tĩnh?”

Tôi trợn mắt nhìn nam sinh mặt rõ, tại sao tôi lại chẳng thấy ở người này có chút nho nhã vậy?

“Ha ha, đúng vậy, hấn lớn lên trong một gia đình toàn cô nương, cho nên tên gọi cũng nho nhã như vậy!”

Âu Dương Thiên Tề cười nói.

“Tên là do cha mẹ đặt cho, tôi cũng chẳng có cách nào khác! Bản thân tôi muốn đổi, nhưng mà cục công an không đồng ý, nói tuổi của tôi lớn rồi! Nếu như khi còn bé thì không có vấn đề gì!”

Hoàng Văn Tĩnh thở dài, dùng vẻ mặt đưa đám nói.

“Ha ha ha ha ha!”

Tôi cũng nhin không được nữa, phá lên cười, có lẽ cha mẹ hấn cũng định trêu đùa hấn.

“Cười đi, cười đi, hai chúng tôi khi nghe tới tên của hấn, cũng cười rất lâu!”

Sở Cao nói.

Người tên Hoàng Văn Tĩnh này, thì kiếp trước tôi chưa từng gặp, bởi vì ... một cái tên khô hài như vậy, thì tại sao tôi lại không có ấn tượng cho được, cho nên điều này đã chứng minh, lịch sử đã có sự thay đổi. Nhưng mà điều này cũng chẳng có quan hệ gì, bởi những sự kiện chính yếu vẫn như cũ.

“Tốt lắm, không cười nữa, tôi giới thiệu lại một lần nữa, vị này chính là..Hoàng...Văn Tĩnh, cậu cũng đừng xem thường hấn, hấn là trạng nguyên Khoa học tự nhiên của Giang Nam chúng tôi đó!”

Âu Dương Thiên Tề nói.

” Là Trạng nguyên thi tốt nghiệp trung học!”

Tôi sửng sốt, trạng nguyên trong kì thi tốt nghiệp trung học chẳng phải là tôi hay sao?

Nhưng mà ngay sau đó tôi chợt hiểu ra, mỗi tỉnh đều có một trạng nguyên cho riêng mình.

“Hạnh ngộ, hạnh ngộ (1)! Bạn học Hoàng Văn Tĩnh, rất hân hạnh được biết bạn! Sau này trong học tập có gì khó khăn, mong bạn chỉ giáo!”

Tôi khách khí vươn tay phải ra nói.

(1): Hạnh Ngộ: May mắn

“Không dám, không dám!”

Hoàng Văn Tĩnh cũng đưa tay ra cầm tay tôi, tiếp tục nói:

“Chúng ta giúp đỡ nhau cùng tiến bộ! Thật ra thì tôi chẳng ra sao cả, mới được có 718 điểm, tôi nghe nói ở ban máy tính có một tên gia hỏa là trạng nguyên Khoa học tự nhiên của cả nước, hẳn đúng là một tên quái vật!”

A? Tôi thiếu chút thì té xỉu, lại một người gọi tôi là quái vật.

“A, đúng rồi, nghe nói hẳn tên là Lưu Lỗi ở tỉnh Tùng Giang, có cơ hội nhất định phải làm quen với hẳn... A! Đúng rồi, người mới tới, cậu tên là gì?”

Hoàng Văn Tĩnh bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, vội vàng hỏi.

“Tôi tên là Lưu Lỗi.”

Tôi khẽ cười nói.

“Ôi trời, quái vật kia là lão huynh hay sao?”

Hoàng Văn Tĩnh nhìn tôi, kinh ngạc nói.

“Thật ngại quá, chính là tôi, nhưng tôi không phải là quái vật! Cậu thấy tôi có 3 đầu, 6 tay, 12 con mắt hay sao?” T

ôi cười khổ nói.

“A! Ha ha, tôi nói đùa thôi, ý của tôi là lão huynh quá kinh khủng! Tôi còn tưởng cái tên Lưu Lỗi kia là một tên một sách, không ngờ lại như thế này, đúng là Mãnh nhân!”

Hoàng Văn Tĩnh liên tục nói.

Con một sách? Mãnh nhân? Những từ này chắc là tiếng lóng của Hoàng Văn Tĩnh.

“Thật không ngờ, hai trạng nguyên tốt nghiệp THPT đều ở trong phòng chúng ta!”

Âu Dương Thiên Tề cười nói:

“Phòng chúng ta đúng là có thể kiêu ngạo một phen rồi!”

“Bỏ đi, Âu Dương, tớ thì là trạng nguyên cái lỗi gì, Lưu Lỗi người ta mới là trạng nguyên!”

Hoàng Văn Tĩnh lắc đầu nói.

“Hoàng Văn Tĩnh, cậu đừng có xem thường bản thân, có thể đứng đầu một tỉnh lớn, đã không dễ dàng gì rồi, tôi chỉ là làm trúng mấy đề giống như vậy trong khi ôn thi, nói không chừng, cậu còn mạnh hơn tôi nhiều!”

Tôi an ủi.

“Lưu Lỗi. cậu không nói tôi cũng biết, bằng dày ba thước, không phải do một ngày lạnh mà tạo thành! Ha hả, nhưng mà tôi cũng không nản trí, đó là thành tích hồi THPT thôi, ở trên đại học chúng ta học máy tính là chủ yếu! Tôi là một cao thủ máy tính, chúng ta ai là thứ nhất vẫn còn chưa biết đâu, wow ha ha ha ha!”

Hoàng Văn Tĩnh cười nói.

Tôi cười một tiếng, người này rất có tự tin.!

“Chuyện này tôi có thể chứng minh, tiểu tử Hoàng Văn Tĩnh này trời sinh có thiên phú về máy tính, mà hẳn cũng không phải là một sách đâu. Trong khi học lớp 11, hẳn đại diện cho Giang Nam đi thi đoạt giải nhất cuộc thi tranh tài máy tính thanh thiếu niên toàn quốc!”

Âu Dương Thiên Tề nói.

Cuộc tranh tài máy tính của thanh thiếu niên toàn quốc? Lớp mười một? Đây chẳng phải là sau tôi một kỳ hay sao, xem ra Hoàng Văn Tĩnh này đúng là không đơn giản!

“Thế nào, điểm này thì cậu kém tôi rồi!”

Hoàng Văn Tĩnh kiêu ngạo nói:

“Tôi hơn các người 3 năm trụ cột đó!”

“Ha hả. Không nghĩ tới phòng của chúng ta thật đúng là đầm rồng hang hổ!”

Tôi thật lòng nói.

Tôi dù sao cũng là người sống lại, cho nên vô địch cuộc thi kia cũng chẳng có gì đáng nói, nhưng mà tên Hoàng Văn Tĩnh này thì lại khác, hẳn hoàn toàn dựa vào thực lực của mình, cho nên bản lĩnh của hắn cũng rất kinh khủng !

“Nhưng mà tôi vẫn có chút may mắn, nếu như tôi tham gia ở kỳ trước, thì chắc chắn không thể nào đoạt giải nhất! Tôi thấy được tác phẩm của người đoạt giải nhất lần trước, so với hắn vẫn còn kém một bậc !”

Hoàng Văn Tĩnh lắc đầu nói:

“Cho tới bây giờ, tôi tự nhận mình không cách nào có thể lập trình một cách hoàn mỹ như vậy!”

“Ha hả! Hoàng Văn Tĩnh của chúng ta còn có chỗ thua người!” Âu Dương Thiên Tề nói:

“Tiểu tử này, sau khi kết thúc cuộc thi tranh tài trở về, hắn đã mượn lấy tác phẩm kia nghiên cứu, tôi còn tưởng hắn là đã thích cô bé trong ảnh rồi cơ chứ!”

Tôi đỏ mặt hời! Đây không phải là Triệu Nhan Nghiên hay sao. Trong trí nhớ kiếp trước của tôi, Triệu Nhan Nghiên đã vô cùng đẹp rồi, nhưng ở kiếp này, có hương vị tình yêu làm cho nàng càng ôn nhu mềm mại hơn. Người này không biết có trở thành tình địch của tôi không nữa?

“Quên đi, tôi tự biết, một cô gái đẹp như vậy, sao có thể coi trọng tôi? Với hình dáng của tôi đúng là có chút xin lỗi xã hội!”

Hoàng Văn Tĩnh cười khan nói:

“Nhưng mà người lập trình nên tác phẩm này, đúng là mãnh nhân!”

Lại là mãnh nhân? Tôi ngất xem ra cái từ này đã gắn liền với tôi rồi.

“Tiểu tử này, có một lý tưởng tốt, đó là sau khi tốt nghiệp, nộp đơn xin vào Tập đoàn Ánh Rạng Đông!”

Âu Dương Thiên Tề chỉ chỉ Hoàng Văn Tĩnh rồi nhìn mọi người nói.

“Làm gì có ai không muốn tới Tập đoàn Ánh Rạng Đông làm việc cơ chứ!”

Sở Cao nói:

“Những người học máy tính như chúng ta, sau khi tốt nghiệp, chẳng phải thi triển quyền cước để tới những nơi như vậy hay sao! Tập đoàn Ánh Rạng Đông là lão đại trong nghề này, nếu được làm ở nơi đó thì tiền đồ vô lượng, nhưng tôi thấy tiểu tử Hoàng Văn Tĩnh này đúng là có hi vọng!”

Những năm gần đây, Tập đoàn Ánh Rạng Đông trở thành một nơi lý tưởng cho những sinh viên mới tốt nghiệp mơ ước. Không chỉ có tiền lương cao, đãi ngộ tốt. mà quan trọng nhất, ở nơi này, mọi người có thể hiện thực hóa lý tưởng của mình.

Nhưng mà do số nhân viên đã đủ, với lại công việc hàng năm của Tập đoàn Ánh Rạng Đông không có đối tác, cho nên thu nhận cũng ít. Muốn vào Tập đoàn Ánh Rạng Đông làm việc, đương nhiên phải là người ưu tú trong ưu tú.

“Ai, mọi người cùng nhau cố gắng lên!”

Hoàng Văn Tĩnh nói.

Mặc dù nói như vậy, nhưng là trong lòng hắn cũng rất là kiêu ngạo, bởi vì là trình độ của hắn không phải là thấp.

“Đúng vậy, không phải chỉ là một Tập đoàn Ánh Rạng Đông thôi hay sao, bốn huynh đệ chúng ta sáng lập ra Tập đoàn Ánh Rạng Đông thứ hai!”

Tôi ủng hộ nói.

Tôi nói xong một lúc lâu, thì phát hiện tất cả mọi người đều yên lặng nhìn tôi. Tôi vừa nghĩ thì đã hiểu, bọn họ cho rằng người có giấc mộng lập Tập đoàn Ánh Rạng Đông thứ hai quả thực đang nói mơ!

“Mãnh nhân! Tuyệt đối mãnh nhân!”

Hoàng Văn Tĩnh rất lâu sau mới lên tiếng:

“Huynh đệ, lý tưởng của ngươi đúng là quá trâu bò đi!”

“Ha ha!”

Tôi vội vàng cười ha ha nói:

“Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền!”

“Ừ! Không tệ! Lưu Lỗi nói đúng! Thật ra thì không có chuyện gì không làm được, chỉ xem anh có quyết tâm hay không!”

Âu Dương Thiên Tề gật đầu nói:

“Vậy thì 4 huynh đệ chúng ta cùng nhau cố gắng!”

“Được” Sở Cao cũng kiên định nói.

Thật ra thì trong lòng Âu Dương Thiên Tề cũng có chút tính toán, gia tộc của mình hiện đang xuống dốc, nhân tài điêu linh, với tình trạng hiện nay thì không thể chống đỡ lâu được nữa, mà trong phòng này toàn là nhân tài, nhất là tên Lưu Lỗi này, rất có quyết đoán!

Âu Dương Thiên Tề có chút vui mừng, cảm thán ông trời đúng là có chút chiều cố tới hắn, nếu như gia tộc mình có thể mượn sức người này, thì có hi vọng rồi! Nghĩ tới đây, Âu Dương Thiên Tề hưng phấn nói:

“Sau này bốn huynh đệ chúng ta tựa như anh em, cùng nhau xây dựng sự nghiệp!”

232. Chương 7: Uống Rượu

Một phòng 4 người chúng tôi, dựa theo độ tuổi mà phân thứ tự, Âu Dương Thiên Tề lớn nhất, bởi vì khi còn bé buổi đi học trễ một năm, cho nên trở thành đại ca trong đám thanh niên chúng tôi. Hoàng Văn Tĩnh mười chín tuổi, địa vị lão Nhị hoàn toàn xứng đáng.

Nhưng người này đối với danh hiệu “Lão Nhị” tương đối bất mãn, bởi vì nó làm người ta không tự chủ được liên tưởng tới vật đặc thù của nam giới, nhưng kháng nghị không có hiệu quả, Âu Dương Thiên Tề cười nói:

“Chuyện này không thể trách người khác được, ai bảo cậu không sinh sớm, hay sinh muộn một năm!”

Tôi lớn hơn Sở Cao một tháng, cho nên đứng hàng thứ 3! Tiểu tử Sở Cao này gấp gáp gọi tôi là lão tứ, hóa ra hắn nhỏ tuổi nhất phòng! Nhưng giấy CMND đã ghi rõ, nên chỉ còn cách tự nhận mình xui xẻo mà thôi!

“Được rồi Sở Cao, chú là người trẻ nhất, sẽ được mọi người chiều cố nhiều nhất!”

Âu Dương Thiên Tề nói:

“Như vậy đi, đại ca ta cũng không phải chỉ là có cái danh hời, buổi tối nay chúng ta tìm một quán cơm nào đó, đại ca ta làm chủ, chúng ta mừng lần đầu bốn huynh đệ gặp mặt!”

“Hay!”

Sở Cao vừa nghe có ăn ngon, lập tức cao hứng trở lại, tỏ vẻ đồng ý.

Mà Hoàng Văn Tĩnh vốn đã quen với Âu Dương Thiên Tề, cho nên không có tỏ thái độ. Tôi đương nhiên là không có ý kiến, nhân cơ hội này làm quen với các huynh đệ trong phòng, dù sao tôi cũng sống ở đây 4 năm.

Kiếp trước tôi không thể cùng các huynh đệ cùng phòng hòa đồng, đúng là có chút hối hận. Nhưng mà tôi đã đáp ứng với Trần Vi Nhi là đi ăn cơm, chỉ đành ủy khuất nha đầu này vậy.

Cho nên, chuyện đã quyết định như vậy, tôi gọi điện cho Trần Vi Nhi nói cho nàng biết tình hình, Trần Vi Nhi cũng rất hiểu tôi, không có gì không vui. Bởi vì tối nay ban cán bộ cũng tổ chức liên hoan.

... ..

Gần Đại học Thanh Hoa có rất nhiều nhà hàng có kích thước không lớn, nhưng lợi ích thu vào lại không nhỏ, điều này khi còn ở kiếp trước tôi đã hiểu rất rõ. Căng tin trong trường bao giờ cũng thua kém ở đây về độ ngon miệng, tôi nghĩ ai cũng biết điều này.

“Phụ vụ cho cúng tôi 10 chai rượu!”

Âu Dương Thiên Tề sau khi gọi món ăn, thì nói với người phục vụ.

“VẬY mà còn nói các người không biết uống rượu, đầu năm nay, sinh viên nào cũng thấy uống cả !” Cờ sau khi người phục vụ đi, Âu Dương Thiên Tề nhìn chúng tôi, nói.

“Hắc! Đại ca, chỉ là anh không biết thôi, chúng tôi cũng muốn uống một trận thật say!”

Sở Cao nói:

“Bàn về tửu lượng, anh đừng thấy tôi gầy, có khi lại còn tốt hơn các người đó!”

“VẬY sao ? VẬY thì lát nữa xem ai gục trước!”

Hoàng Văn Tĩnh cũng không cam chịu tụt lại ở phía sau nói. Người này hiển nhiên cũng là tửu quỷ.

“Nếu tất cả mọi người có thể uống, như vậy thì...phục vụ, mang cho chúng tôi một cái can tới đây!”

Tôi phát phát tay nói:

“Huỳnh đệ chúng tôi dùng can để uống!”

“A?”

Ba người nhìn tôi trợn mắt hốc mồm, qua một lúc lâu, Âu Dương Thiên Tề mới lên tiếng:

“Hoàng Văn Tĩnh, chú nói không sai, tiểu tử này tuyệt đối là một mãnh nhân! Ta là đại ca cũng cam phải hạ phong, sau này tôn hấn làm lão đại, mẹ nó, giờ mới biết, ta đã trâu bò, hấn còn trâu bò hơn!”

“Nào. Mọi người cạn chén!”

Nói xong, Âu Dương Thiên Tề nhắc chén, dù sao cũng là người mời khách, cho nên chén đầu tiên là của hấn.

“Được! Cạn chén!”

Tôi cũng cầm chén rượu lên, cùng với sv, Hoàng Văn Tĩnh cụng ly một cái.

Mọi người thay nhau nâng chén, cái can rượu trong nháy mắt chỉ còn có một nửa! Xem ra mấy tên gia hỏa này cũng có thực lực!

“Âu Dương đại ca! Chúng tôi nghe nói Đại học Thanh Hoa là nơi của mỹ nữ, so với Đại học Bắc Thần còn nhiều hơn! Có đúng không ?”

Sau khi uống rượu, Sở Cao đã không ổn, bắt đầu nói nhảm.

“Ừ... Lúc báo danh ta cũng thấy, nhưng không biết đã có chủ hay chưa!”

Đàm luận mỹ nữ. Là chủ đề vĩnh hằng của nam nhân. Cho nên Âu Dương Thiên Tề cũng vô cùng vẻ, thảo luận vấn đề này.

“Ha ha! Đại ca, anh chừng nào giới thiệu chị dâu, làm tấm gương sáng cho chúng tôi!”

Hoàng Văn Tĩnh cũng nói.

“Ai! Đừng nói nữa, Âu Dương đại ca của người là người thô kệch, sớm đã không được các cô gái thích thú, hiện tại các cô gái đều thích người anh tuấn, có đầu óc... Đúng rồi, giống như lão tam vậy !”

Âu Dương Thiên Tề chỉ vào người của tôi nói.

“Ha ha, Âu Dương đại ca, anh có thể thi đậu Đại học Thanh Hoa, thì là người không có đầu óc ư?, hơn nữa, cao lớn uy mãnh mới có mang lại cho người ta cảm giác an toàn!”

Tôi cười nói.

“Hmm! Ta cũng cho là như vậy !”

Âu Dương Thiên Tề thấy tôi nói như vậy, cũng thật cao hứng, ai mà chẳng thích mình được người khác khen.

“Âu Dương đại ca, anh nói một chút cô gái trong mơ của anh đi?”

Sở Cao lại rút một chén, mơ mơ màng màng nói.

“Ta ư, cô gái trong mơ của ta không cần phải đẹp, nhưng mà nhất định phải ôn nhu, không cần quá diễm lệ, con gái như vậy, lão ca chịu không nổi! Khéo léo một chút là tốt nhất!”

Âu Dương Thiên Tề cũng có chút say, bắt đầu nói không che giấu nữa.

“Hóa ra anh thích những cô gái là con gái rượu!”

Tôi nói.

Thật không ngờ tới, trông Âu Dương Thiên Tề uy mãnh mà lại thích những cô gái loại như vậy.

“Hắc hắc, có thể nói như vậy!”

Âu Dương Thiên Tề gật đầu nói.

Dù sao tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi, nói đến chủ đề nhạy cảm đều rất hăng hái, tôi chỉ nói cho có lệ. Ba người này cũng đều là xử nam, chốc lát đã chuyển tới chủ đề nữ nhân ân ái.

“Âu Dương đại ca, anh trước kia có bạn gái chưa?”

Sở Cao hỏi.

“Chưa có, trong nhà quá nhiều. Nói thật, ta đến yêu còn chưa, thật là đáng buồn!”

Âu Dương Thiên Tề nói.

“Hmm, tôi còn tưởng rằng ở đây chỉ còn tôi một mình là xử nam!”

Sở Cao nghe xong cười nói.

“Còn thêm một người là tôi nữa!”

Hoàng Văn Tĩnh nói:

“Mẹ kiếp, cũng nên kiếm một tình yêu oanh oanh liệt liệt thời đại học, để kết thúc cái thời kỳ xử nam của mình!”

“Đúng rồi, lão Tam, còn chú thì sao?”

Âu Dương Thiên Tề nhớ tới tôi chưa nói chuyện gì về mặt này.

“Em ư...cái này...em đang tính chuyện tìm bạn gái trong khi học đại học...”

Tôi cười nói.

“Tốt, không bằng chúng ta xem ai có bạn gái trước... Đúng rồi, không bằng chúng ta kết quan hệ hữu nghị với một nữ sinh trong kỹ túc xá nữ đi?”

Hoàng Văn Tĩnh bày mưu tính kế nói.

233. Chương 8: Gặp Gỡ Đại Hưng Bang

“Đại ca, em đi WC trước!”

Sở Cao miệng lèm nhèm nói, người này chắc đã uống nhiều, chuẩn bị đi ra ngoài phóng thích sau đó trở lại chiến đấu tiếp.

“Ừ, cẩn thận một chút, có cần tôi đỡ cậu không?”

Âu Dương Thiên Tề vẫn còn tỉnh táo, nói.

“Không cần, cảm ơn lòng thành của đại ca!”

Sở Cao nói. Rồi liền đi ra khỏi cửa phòng.

Ai cũng không có toan tính gì, mấy người lại tiếp tục uống rượu.

“Tiểu tử Sở Cao này đi làm gì rồi? Không phải là ngã trong nhà WC rồi chứ?”

Hoàng Văn Tĩnh nhìn đồng hồ đeo tay kỳ quái nói:

“Đã 20’ rồi, có là giải quyết cũng không mất nhiều thời gian như vậy!”

“Đúng vậy!”

Âu Dương Thiên Tề nói:

“Hoàng Văn Tĩnh, cậu đi xem một chút, tiểu tử này uống nhiều rồi, không chừng đã xảy ra chuyện gì!”

Hoàng Văn Tĩnh gật đầu, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Không lâu sau, Hoàng Văn Tĩnh trở lại, bối rối nói:

“Đại ca, không xong rồi! Sở Cao gây sự với một nhóm người, đang giằng co ở phòng WC ấy!”

“Cái gì?”

Âu Dương Thiên Tề vừa nghe liền cảm thấy không ổn, tiểu tử Sở Cao này nhất định là uống say, có thể là đã hành động lỗ mãng, cho nên nói:

“Đi, Hoàng Văn Tĩnh, hai ta đi xem một chút! Lão Tam, cậu ở chỗ này chờ chúng tôi!”

“Đánh nhau thì đương nhiên phải gọi em chứ!”

Vừa nói, tôi cũng đứng lên.

Âu Dương Thiên Tề sững sốt, sau đó cùng tôi nhìn nhau cười nói:

“Không nghĩ tới lão Tam cũng là phần tử hiếu chiến! Còn tưởng rằng chú chỉ ở phương diện học tập mới lợi hại!”

“Anh cùng Hoàng Văn Tĩnh đều đi, em có thể không đi sao!”

Tôi nói.

” Tiểu tử Hoàng Văn Tĩnh này, chú đừng nghĩ hấn tên là Hoàng Văn Tĩnh, trên thực tế tiểu tử này cấp 2 đã bắt đầu cùng ta cùng ra ngoài đánh nhau rồi!”

Âu Dương Thiên Tề cười nói.

Mấy người chúng tôi vừa tới cửa phòng WC, thì quả nhiên thấy Sở Cao bị mấy thanh niên tóc vàng hoe vây lấy.

“Mẹ kiếp, tiểu tử mày muốn chết hay sao, dám tranh đi tiểu trước với Khôn ca, con tin tao ném mày vào trong bồn cầu không!”

Một người nhuộm tóc màu tím chỉ vào Sở Cao mắng.

“Các người đi vệ sinh không biết xếp hàng hay sao? Chẳng lẽ cứ đầu nhuộm tóc, thì không cần phải xếp hàng hay sao?!”

Sở Cao ngẩng cao đầu, khí thế hùng hồn nói.

“Tiểu tử, đúng là mày không muốn sống rồi, ở cái mảnh đất này chưa có ai dám nói với tao như vậy! Cho dù có, thì hần cũng biến mất rồi!”

Lúc này, một tên mập mập, cắt đầu kiểu tây, vừa kéo quần, vừa đi từ trong WC ra nói.

“Khôn ca!”

Mấy tên đầu hoa sói, cung kính nói.

“Ha ha! Tao nói như vậy thì đã sao?”

Sở Cao mượn rượu lấy sức, đĩnh đạc nói.

“Tiểu tử, mày có biết chữ Chết viết thế nào không? Tao nói cho mày biết, Khôn ca chính là lão đại ở đây, ngay cả đồn trưởng đồn công an cũng phải gọi anh ấy là Khôn ca!”

Tên nhuộm đầu tím nói khoác, thật ra hần có biết đồn trưởng đồn công an là ai đâu.

“Mày có giỏi thì chính chết tao đi, ở đó sửa gâu gâu meo meo làm gì!”

Sở Cao không nhịn được nói.

“Thằng nhãi con, tao nói cho mày biết, giết mày tao chỉ cần dùng một đầu ngón tay thôi!”

Khôn ca nói:

“Nhưng mà nếu mày ở đây đập đầu 3 cái, sau đó bỏ 1000 đồng ra cho chúng ta uống rượu, chuyện này sẽ bỏ qua, nếu không tao làm mày biến mất trên địa cầu!”

“Ôi trời, mày cho rằng đây là thời kỳ Star Wars hay sao? Lại còn biến mất nữa chứ!”

Sở Cao xem thường nói.

“Tốt, nếu như vậy, cũng đừng trách các huynh đệ tao không khách khí! XXX! Mày luyện quyền với hần đi!”

Khôn ca chỉ về tên tóc tím nói. (XXX, là ngoại hiệu của tên tóc tím, thực ra hần chỉ là một tên chạy cờ mà thôi)

“Dạ!”

Tên tóc tím đáp ứng, sau đó đi tới chỗ Sở Cao.

“Tiểu tử, nếu mày rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, vậy thì đừng trách tao không khách khí! Mày bây giờ hối hận vẫn còn kịp, nếu không tao mà ra tay thì không còn kịp nữa rồi, quyền ra là phải thấy máu, nếu sợ thì mau bỏ tiền ra, chuyện cũ bỏ qua...”

Tên tóc tím còn đang thao thao bất tuyệt, hăng say nói thì chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Sở Cao thấy tên này cứ gâu gâu meo meo mãi, không nhịn được nữa, vung tay tát tới, nhất thời trên mặt tên tóc tím xuất hiện 5 ngón tay dấm máu!

Tên tóc tím còn đang nói chuyện, bỗng dưng bị ăn đánh, thì lập tức phát ngốc, rất lâu sau mới kịp phản ứng, chỉ vào Sở Cao hỗn hển nói:

“Mày dám đánh tao, tao chính chết mày!”

Nói xong hần vọt tới, giơ chân đá ra.

Sở Cao mặc dù uống rượu say, nhưng mà vẫn còn rất linh mãnh, thấy tên tóc tím đá tới, vội vàng né sang một bên, lại vung tay đâm ra, đập trúng luôn mũi của tên tóc tím, chỉ nghe rắc một tiếng, máu mũi của hần đã chảy ra.

“Ha ha, tao mới là xuất quyền thấy máu!”

Sở Cao cười nói.

“Mọi người cùng nhau tiến lên, hôm nay phải đánh chết tiểu tử này! Xảy ra chuyện gì tao chịu trách nhiệm!”

Khôn ca thấy thấy tên tóc tím bị đánh, cũng nổi giận.

Bọn đầu hoa hòe hoa sói sớm đã không nhận được, thấy Khôn ca ra lệnh, lập tức xông tới

Bàn về đơn đả độc đấu, Sở Cao vốn đã học qua 2 năm Tấn Thủ, lại thêm 3 năm làm đội trưởng đội bóng đá, hàng ngày rèn luyện, thì không sợ bọn họ, bọn này mặc dù trông thì cao lớn hung mãnh, như không được huấn luyện chính quy, nên chỉ dựa vào vẻ tàn nhẫn để dọa người mà thôi.

Tuy chúng đánh không lại Sở Cao, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, đông người tất nhiên Sở Cao đánh không lại.

“Có dũng khí thì đơn đấu!”

Sở Cao quát.

“Đơn đấu? Tao không nghe lầm chứ?”

Khôn ca nói:

“Con mẹ nó đầu óc mày bị bệnh à? Còn đơn đấu? Đơn đấu thì chúng ta sao gọi là xã hội đen, chúng tao thích quần đấu, nhiều người khi dễ ít người, ha ha!”

“Vô sỉ!”

Sở Cao chỉ vào Khôn ca mắng:

“Nếu là đơn đấu, thì một mình tao đánh hai người chúng mày!”

“Mày có thể đánh ba người chúng tao không? Đừng nói nhảm nữa, mọi người cùng nhau tiến lên, đánh hấn thành người ngoài hành tinh!”

Khôn ca quát lên!

Quả nhiên, bị mấy tên côn đồ vây công, Sở Cao dần cảm thấy không ổn, chỉ trong chốc lát đã rơi xuống hạ phong, sau đó bị ăn mấy đá, đấm.

“Chúng ta lên đi!”

Âu Dương Thiên Tề thấy Sở Cao ứng phó không được, lập tức nhìn chúng tôi nói.

Âu Dương Thiên Tề đương nhiên là không phải loại thiện lương gì, hấn tóm lấy cổ áo một tên côn đồ, đấm luôn một cái vào đầu, tên này nhất thời thấy sao, nằm luôn trên mặt đất.

Hoàng Văn Tĩnh cũng không cam chịu yếu thế, hấn thúc khủy tay vào hậu tâm một tên côn đồ, tên này lập tức rên hừ hừ hai tiếng, sau đó ngã xuống.

Tôi nhìn thấy tất cả mọi người đều đã động thủ, cho nên cũng xông tới, vừa hay nhìn thấy tên mập mập Khôn ca kia còn đang khua tay múa chân, trực tiếp đá hấn một cái, tôi cũng không muốn làm chuyện kinh hãi thế tục, nên đã không chế lực lượng ở mức nhỏ nhất, nhưng hấn vẫn bay đi.

Chỉ thấy cái tên Khôn ca kia giống như hỏa tiễn bay đi, “Sư” một tiếng, đụng luôn vào trần nhà, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, trước khi hôn mê hấn còn ôm lấy hạ bộ của mình, hình như gặp chuyện ngoài ý muốn.

“Mãnh nhân a!” Hoàng Văn Tĩnh kinh ngạc nhìn tôi nói.

Âu Dương Thiên Tề cũng có vẻ mặt kinh hãi, nghĩ thầm, người này cước lực cũng quá lớn đi? Đây là còn người sao, cho dù ngay cả bản thân mình đã luyện qua võ công, cũng không thể nào có lực lượng mạnh tới như vậy.

Ngay cả Sở Cao ở bên kia cũng dừng tay lại, nhìn sang bên này.

Bản thân tôi cũng sợ hết hồn, mẹ nó, tôi đã dùng lực lượng nhỏ nhất, tại sao vẫn có thể đá bay người khác được? Tôi không dùng tinh thần lực, cũng chưa dùng tới 1 thành lực lượng.

“Ha hả, đừng nhìn tôi như vậy, tôi còn tưởng là đá bóng, nên bắt chiếc, cước lực hơi lớn!”

Tôi gương cười tùy tiện thêu dệt một lý do.

Đám người Âu Dương Thiên Tề nghe xong, cũng có chút bình thường trở lại, dù sao giải thích của tôi cũng vô cùng hợp lý! Người đá bóng cước lực rất lớn, nếu là cầu thủ chuyên nghiệp, một chân có thể đập gãy một tấm gỗ.

Mấy tên côn đồ kia chỉ âm thầm kêu khổ, không nghĩ tới người của đối phương lại lợi hại như thế, bây giờ thấy lão đại của mình mà cũng bị đối phương 1 cước đá bay, thì lại càng thêm kinh hãi, chẳng quan tâm tới sự sống chết của lão đại nữa, kéo nhau chạy trốn.

“Đợi một chút! Tao đã cho bọn mày đi chưa?”

Tôi quát to.

Tên tóc tím bị dọa tới mức đứng im không dám cử động, dù sao người trước mắt này cũng quá kinh khủng, một cước có thể đá bay người, nếu hần hỏi thăm mình, thì mình thành cái bị thịt rồi!

“Còn... Còn cái... Chuyện gì sao?”

Tên tóc tím ấp úng nói.

“Mày nói tới là tới, muốn đi là đi, không có giấy thông hành hay sao?” Tôi nhàn nhạt nói:

“Như vậy đi, tao cũng không làm khó dễ bọn mày, tất cả chúng mày còn năng lực hoạt động, vậy thì quỳ xuống khấu đầu 10 cái, sau đó để lại 1000 đồng cho huynh đệ chúng tao uống rượu, chuyện này coi như bỏ qua!”

“ĐM nó, mày đừng khinh người quá đáng!”

Tên tóc tím lập tức cả giận nói:

“Chẳng phải mày đánh nhau giỏi hay sao? Vậy thì thế nào, tao nói cho mày biết, chúng tao là người của Đại Hưng bang!”

“Đại Hưng bang là cái gì?”

Tôi ngạc nhiên nói.

“Mày muốn chết ư, Đại Hưng bang là bang phái lớn nhất thành phố B, tiểu tử, vừa nhìn là biết mày là người từ nơi khác tới, tao cho mày biết, đối nghịch với chúng tao sẽ không có lợi!”

Tên tóc tím lại bắt đầu nói.

“ĐM!”

Âu Dương Thiên Tề cũng không nhịn nổi nữa, thấy tên tóc tím cứ sủa gâu gâu, meo meo, thì đi tới đá hần một cước, nói:

“Mày rốt cuộc có đập đầu hay không?”

Tên tóc tím thấy đám người này chỉ là người từ nơi khác tới, nên không dám hành động lỗ mãng, không có cách nào khác, chỉ còn cách chịu thiệt trước mắt. Hần đâu có biết rằng, adtt chỉ cần tìm một vài gia đình trong nhà, cũng đủ diệt cả Đại Hưng bang.

Tên tóc tím không còn cách nào khác, đành phải cùng cách huynh đệ đập đầu 10 cái, sau đó móc ra một tập tiền, ném ở trước mặt chúng tôi, sau đó dùng ánh mắt độc ác, nói:

“Chúng ta cứ đợi xem!”

234. Chương 9: Xúc Động Trong Lòng

Sau khi tỉnh rượu, Sở Cao lại bắt đầu thấy sợ hãi. Ba người chúng tôi đều là từ nơi khác đến, cho nên về cơ bản không biết Đại Hưng bang là cái gì, Sở Cao là người địa phương nên không thể không biết, do ngày

hôm qua không biết những người này là người của Đại Hưng bang, vì say rượu mà lại xảy ra xung đột với bọn họ.

Nhưng sau khi nghe tên tóc tím nói bọn họ là người của Đại Hưng bang, thì lập tức tỉnh rượu một nửa! Đại Hưng bang là bang phái xã hội đen lớn nhất ở thành phố B, nghe nói sau lưng còn có một thế gia hậu thuẫn về tài chính, thế lực vô cùng lớn.

“Đại ca, anh nói bọn họ có trả thù chúng ta hay không?”

Vừa về tới ký túc xá, sau khi tỉnh rượu Sở Cao đã bắt đầu lo sợ.

“Trả thù? Nếu trả thù thì đã trả thù rồi!”

Âu Dương Thiên Tề xem thường nói.

“Đại ca, Đại Hưng bang là một bang phái ở đây, rất có thế lực!”

Sở Cao lo lắng nói.

“Sợ cái chim ấy! Dừng khí của chú lúc này biến đâu hết rồi!”

Âu Dương Thiên Tề nói.

“Vừa rồi... Không phải chỉ là do uống rượu thôi hay sao!”

Sở Cao ngại ngùng nói.

“Không có chuyện gì đâu, bọn họ tìm tới cũng tốt, cùng lắm thì chúng ta lại làm một trận nữa với chúng!”
H

oàng Văn Tĩnh nói.

“Ngay cả khi... chúng là xã hội đen.”

Tôi cũng nói.

“...”

Sở Cao nhìn ba người bạn cùng phòng đều coi như không có chuyện gì xảy ra, thật không biết nên nói gì.

Cũng không biết bọn họ có sức mạnh gì mà không sợ hãi, nhưng về căn bản có thể họ không biết Đại Hưng bang ở nơi này lợi hại như thế nào.

Sở Cao được mọi người an ủi nên cũng dần dần an tâm, nghĩ thầm mình là sinh viên, bình thường cũng không ra bước ra khỏi cửa trường, Đại Hưng bang tìm được mình cũng không phải dễ, cho nên phải tính toán trong một thời gian dài vậy.

Mà Đại Hưng bang cũng quyết không bỏ qua chuyện này, ở bệnh viện Đường chủ của phân đường Bạch Long - Lý Đại Long quát lên như sấm, khi nhìn thấy Khôn ca nửa sống nửa chết, tức giận nói:

“Đã điều tra xong chưa, bọn chúng là ai?”

“Chưa rõ ạ, mặt bọn chúng đều lạ hoắc, hình như trong bọn họ có hai người có giọng nói giống người địa phương!”

Tên tóc tím nói.

“Hừm? Người nơi khác? Còn những người khác đều là người địa phương?”

Lý Đại Long hỏi.

“Hình như vậy ạ!”

Tên tóc tím gật đầu.

Bởi vì kiếp trước tôi có thời gian dài làm việc ở thành phố B, cho nên đến bây giờ, giọng nói tự nhiên của tôi có chút giống giọng của người địa phương nơi đây.

“Trước tiên đi tìm người đã! Tìm được rồi thì không nên hành động thiếu suy nghĩ, điều tra một chút hoàn cảnh của những người này!”

Lý Đại Long căn dặn nói.

Có thể lên làm Đường chủ của một cái bang phái, Lý Đại Long đương nhiên là người có chút đầu óc, biết tại thành phố B, vàng thau lẫn lộn, rồng rắn ở chung, nếu như không may đụng phải người có bối cảnh lớn, thì bọn họ không chịu nổi. Người nơi khác thì không sợ, nhưng sợ nhất chính là người địa phương.

Lý Đại Long trong lòng lo lắng, bởi vì Đại Hưng bang đã có tiếng xấu ở thành phố B, biết bọn họ là người của Đại Hưng bang vậy mà vẫn dám động thủ, thì nhất định họ có sự hậu thuẫn lớn nên không hề sợ hãi.

Những năm gần đây, Đại Hưng bang vẫn dựa vào sự ủng hộ tài chính của Tư Đồ thế gia ở thành phố B để đứng ở thế thượng phong trong giới xã hội đen, thôn tính không ít các bang hội nhỏ khác, có thể nói là một bang hội lớn. Cứ tiếp tục như vậy sẽ bị các thế gia khác để ý, Lý Đại Long cũng sợ những người hôm nay có liên hệ với những thế gia khác.

Những người này rất có khả năng đều là công tử thế gia, hoặc con cháu quan lớn, nhưng bọn họ đều có vệ sĩ đi theo, nên không hành động ở bên ngoài được.

....

Giờ phút này tôi còn đang ngủ ngon nên không biết rằng đã có người đang bắt đầu điều tra về chúng tôi.

Sáng sớm đầu thu, gió nhẹ khe lùa, thật là mát mẻ. Không biết từ khi nào tôi có thói quen dậy sớm. Mặc dù trước mắt, tôi không cần rèn luyện thân thể, nhưng mỗi ngày tôi vẫn kiên trì đi ra ngoài chạy bộ vài vòng. Đôi khi, người ta cần một sở thích nào đó, giống như một thói quen. Mà mỗi ngày chạy bộ vào sáng sớm cũng đã trở thành thói quen của tôi trước khi sống lại từ hồi học đại học.

“Lão Tam!”

Một giọng nói từ phía sau truyền đến, tôi quay đầu lại nhìn, hóa ra là đại ca Âu Dương Thiên Tề.

“Âu Dương huynh? Anh cũng có thói quen luyện công buổi sáng à?”

Tôi dừng bước lại, chờ Âu Dương Thiên Tề từ phía sau chạy tới.

“Ha ha, đúng vậy, cũng rất nhiều năm rồi! Từ nhỏ mọi người trong nhà đã bắt tôi đi chạy bộ sáng sớm, tuổi còn nhỏ nên khi vừa mới bắt đầu còn không muốn, nhưng về sau lại thành thói quen, hiện tại một ngày không chạy thì cả người còn cảm thấy có chút khó chịu!”

Âu Dương Thiên Tề nói.

Âu Dương Thiên Tề cũng không nghĩ rằng chạy bộ sáng sẽ lại gặp được bạn cùng phòng, lúc dậy không thấy hần trên giường lại tưởng hần đi WC, không nghĩ tới hần đã đi ra ngoài chạy bộ buổi sáng rồi. Thấy hần và mình có thói quen giống nhau, Âu Dương Thiên Tề rất hứng thú, dễ dàng mượn cơ hội này để thân thiết nhau hơn.

“Cùng đi ăn chút gì cho bữa sáng chứ?”

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay một chút, hôm nay là ngày đầu tiên tựu trường, học sinh mới sẽ được huấn luyện, nên nói với Âu Dương Thiên Tề.

“Được!” Âu Dương Thiên Tề đồng ý, rồi cùng tôi đi tới phòng ăn.

“Lão Tam, thân thể của cậu có tố chất rất tốt! Chạy thời gian dài như vậy mà không đổ mồ hôi!”

Âu Dương Thiên Tề nhìn trán tôi một chút, có chút khen ngợi nói.

“Ha ha, không phải em đã nói rồi sao, em vốn từng thi đấu bóng đá, hơn nữa còn đá tiền đạo, cho nên thân thể tự nhiên đã được rèn luyện rồi, anh cũng vậy, cũng không kém đâu!”

Tôi cười nói.

“Tôi thấy, lão Tam, tôi cũng không dối cậu, thật ra thì trong gia đình của tôi, những người như tôi từ nhỏ đã bị trưởng bối buộc phải luyện võ rồi... Ha ha, cậu nghe có thể không tin, nhưng gia đình chúng tôi đúng là một thế gia lâu đời. Ai nấy đều được tổ tông truyền võ thuật, mặc dù không phải là loại võ nghệ cao cường vẫn diễn trên ti vi, nhưng nó lại có thể giúp cho thân thể cường tráng.”

Âu Dương Thiên Tề nghĩ thầm, nếu bản thân đã có ý định chiêu dụ người này vào gia tộc mình, thì không cần phải giấu diếm, cho nên đem thân thế của mình nói ra, dù sao đây cũng không phải là chuyện trọng yếu cơ mật gì, sớm muộn người ta cũng biết. Hoàng Văn Tĩnh cũng đã sớm biết rồi.

“Lục đại thế gia?”

Tôi sững sốt, bật thốt lên!

Tôi nhớ trước kia khi chọc tới tên Lưu Chấn Hải, thì Khương Vĩnh Phú đã nói với tôi, Lưu gia chính là một trong lục đại thế gia của Trung Quốc. Chẳng lẽ gia tộc của Âu Dương Thiên Tề cũng là một trong lục đại thế gia sao?

“Cậu... Biết chúng tôi là một trong lục đại thế gia sao?”

Âu Dương Thiên Tề khi nghe tôi nói ra bốn chữ liền sững sờ, bởi vì bình thường rất ít người Trung Quốc biết về lục đại thế gia.

“Ừ, em biết một chút.”

Tôi nói:

“Em ở Tân Giang, có một chút mâu thuẫn với Lưu gia, nên biết rõ”.

“Tùng Giang Lưu gia?”

Âu Dương Thiên Tề kinh ngạc nói:

“Cậu đã có mâu thuẫn với bọn họ sao?”

“Chuyện này cũng không đâu vào đâu, chỉ là cháu ngoại của hấn chọc vào em, bị em đánh cho thành tàn tật, sau đó lão đầu Lưu gia kia tìm đến em để phân xử, đánh em không lại liền đem súng ra, thiếu chút nữa nếu em không phản ứng nhanh, chạy mất, thì không chừng đã chết chắc rồi.”

Tôi nói.

Âu Dương Thiên Tề tỏ vẻ mặt cảm phục, vậy mà còn nói không coi chuyện này vào đâu? Hấn đánh cho cháu ngoại của họ bị tàn phế! Nhưng Âu Dương Thiên Tề cũng rất kỳ lạ, mấy năm nay tuy Lưu gia này suy yếu, hay cứ coi như đã suy tàn, thì cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho người chọc tới bọn họ như vậy!

Hơn nữa đối mặt với súng đạn mà còn có thể chạy trốn, thì người này có bao nhiêu dũng khí và trí khôn! Xem ra người bạn cùng phòng của mình có thể khẳng định là không hề đơn giản! Âu Dương Thiên Tề hạ quyết tâm hơn muốn đưa người này về, sau này làm trợ thủ cho sự nghiệp của mình.

“Mặc dù chuyện này đã qua, nhưng cậu nên cẩn thận một chút, Đại học Thanh Hoa cũng có người của Lưu gia học ở chỗ này!”

Âu Dương Thiên Tề dặn dò.

“Ha ha, không quan hệ gì, xem chừng gia tộc bọn họ đã quên em rồi!”

Tôi không có toan tính gì, nói.

Âu Dương Thiên Tề cũng không nói gì nữa, một lát sau, mới hơi do dự hỏi:

“Lão Tam, mọi người trong nhà của cậu làm gì?”

Đây mới là điều mà Âu Dương Thiên Tề muốn biết nhất, hấn cảm giác người bạn cùng phòng này của mình rất giống như ở trong một gia đình có điều kiện tốt, hơn nữa lời nói cử chỉ đều tỏa ra khí khái phi phàm! Nếu như nhà hấn thực sự rất có thể lực, thì đối với tương lai của gia tộc mình, lại càng thêm lợi!

“À, cha của em mở một nhà máy điện tử, mẹ em cũng làm trong nhà máy đó”

Tôi bình thản nói.

Âu Dương Thiên Tề nghe xong gật đầu, gia đình mở được một nhà máy thì nhất định là có chút tiền, nhưng có chút thất vọng, xem ra trong nhà hẳn không có thể lực gì quá lớn.

Nhưng Âu Dương Thiên Tề ngay sau đó cũng thấy thoải mái, nếu như trong nhà hẳn rất có thực lực, thì làm sao có thể để ý đến gia tộc của mình đây! Chỉ khi không có sức mạnh gì thì mới có thể bị gia tộc mình lôi kéo.

Hai người nhân tiện nói chuyện một chút về trường học, đến cửa cổng tin của Đại học Thanh Hoa rồi, đối với nơi này, tôi đã quá quen thuộc rồi, kiếp trước lúc còn nghèo khó, hầu như bữa nào tôi cũng ăn ở cổng tin!

“Đúng rồi, anh có thể ăn chứ?”

Tôi tự nhiên hỏi.

Ngày hôm qua bị thu phí nhiều quá, tôi quên mất không mang thẻ ăn, đi tới cửa phòng ăn mới nhớ ra.

“Có! Cậu không có sao? Trước hết dùng thẻ của tôi cũng được mà!”

Âu Dương Thiên Tề lấy trong túi quần ra một thẻ ăn của đại học Hoa Hạ nói.

Tôi nhìn thẻ ăn trong tay Âu Dương Thiên Tề một chút, nhớ lại cái ngày ở đại học trước kia, có chút tự ti! Tôi đã không dám nhìn Triệu Nhan Nghiên biểu lộ.

Lại nghĩ tới thời tôi học cấp 2, nó còn là nguyên nhân tạo cho tôi có tâm lý tự ti kia...

Tôi lắc đầu, nhớ lại những chuyện xa xôi ngày xưa, điều mà tôi chôn dấu nơi sâu nhất trong lòng. Tôi đã từng cố ý quên nó đi, nhưng kết quả là ký ức vẫn còn như mới.

“Tư Đồ đại ca, không nên như vậy...”

Trong lúc tôi đang trầm tư, một âm thanh tưởng như đã chìm sâu trong ký ức tôi lại vang lên.

Cả người tôi run lên! Trong đầu nhất thời trống rỗng!

Điều này có thể sao! Không thể nào! Kiếp trước tôi cũng đã học 4 năm tại Đại học Thanh Hoa, người này đâu có xuất hiện ở nơi này!

Kể từ khi tôi sống lại, sự trùng hợp không ngừng phát sinh bên cạnh tôi!

... ..

Trong địa ngục, Diêm vương đang ngồi trước một màn hình lớn, uống chút rượu, cười híp mắt nhìn vị huynh đệ kết nghĩa của mình đang ở dương gian với tất cả những chuyện này.

“Báo cáo diêm Vương đại nhân, chuyện do ngài dặn dò, đã được sắp xếp xong rồi ạ!”

Một tên tiểu quỷ nói.

“Ừ, ta biết rồi! Người đi xuống đi!”

Diêm vương phất phất tay nói:

“Ha ha! Một đoạn nhân duyên đẹp như vậy mà bỏ lỡ thì thật là đáng tiếc!”

235. Chương 10: Hồi Ức Thời Cấp 2 (1)

Một giọng nam nói.

“Nhưng mà từ trước tới nay, em đều coi anh là Thành đại ca ca!”

Giọng nữ nói.

“Tiểu Đình, em biết anh từ trước giờ đều thích em mà !”

Giọng nam nói.

Là nàng! Thật sự là nàng! Trong lòng tôi điên cuồng kêu lên... Vốn tưởng rằng tôi đã quên đi, nhưng không ngờ mọi chuyện lại còn xuất hiện, những cảnh tượng trước kia đều hiện lên rõ ràng.

Tôi quay đầu đi, có chút thất thần nhìn một cô gái có dung nhan tuyệt thế ngày xưa, càng lớn nàng lại càng thanh nhã.

Mà nàng rõ ràng nhìn thấy tôi, thân thể nàng run lên, có chút mất tự nhiên, đứng cách một khoảng so với nam sinh kia.

“Tiểu Đình, em làm sao vậy?”

Nam sinh đứng bên cạnh cô gái có chút không hiểu, nhìn cô gái đang thất thố.

Nhưng mà cô gái không có để ý đến hắn, chỉ nhìn tôi một cách ưu thương.

“Cậu có khỏe không...”

Dù sao tính cách của tôi cũng đã thay đổi rất nhiều, nhanh chóng phục hồi lại từ trong trạng thái ngẩn ngơ, đau đớn hỏi.

Cô gái nhìn tôi, không nói gì, nàng thở dài một hơi, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tiểu Đình, người này là ai vậy? Tại sao anh lại không biết?”

Nam sinh thấy cô gái không để ý tới mình, có chút tức giận hỏi.

“Tư Đồ đại ca, hắn là bạn học cấp 2 của em.”

Cô gái có chút thất thần nói:

“Anh đi ăn cơm trước đi.”

Nam sinh được gọi là Tư Đồ đại ca nhìn quét tôi một cái, thấy tôi đứng cạnh Âu Dương Thiên Tề, thì hừ lạnh một tiếng, nói:

“Tiểu Đình, đừng có tiếp xúc với hai người kia, bọn họ không có gì tốt đâu!”

“Tư Đồ đại ca, anh đừng nói như vậy! Hắn là bạn học của em!”

Cô gái không vui cau mày nói.

Không đợi tôi lên tiếng, Âu Dương Thiên Tề đứng bên cạnh tôi đã không nhịn được, chỉ vào người kia mắng:

“Tư Đồ Lượng, mày nói cái gì đó? Tao chọc gì tới mày hay sao?”

Tư Đồ Lượng cũng chính là nam sinh kia, khinh thường nhìn nhìn Âu Dương Thiên Tề nói:

“Mày kêu ầm ĩ cái gì, tao có nói sai hay sao? Chỉ là người thừa kế một cái gia tộc đang xuống dốc mà thôi, hừ hừ!”

“Mày!”

Âu Dương Thiên Tề bị chọc tức, nếu không phải người trong nhà cố ý dận dò hắn, không nên cùng những gia tộc khác người phát sinh xung đột, Âu Dương Thiên Tề đã sớm xông lên, đánh cho Tư Đồ Lượng tan tành xác pháo rồi.

“Tiểu Đình, chúng ta mau rời khỏi chỗ này!”

Tư Đồ Lượng đắc ý nhìn chúng tôi một cái nói.

“Tư Đồ đại ca, hắn thực sự là bạn nhiều năm không gặp của em!”

Cô gái vội la lên.

“Tiểu Đình, em không nghe lời của anh hay sao, bác trai phó thác em cho anh, bảo em nghe lời của anh!”

Tư Đồ Lượng sử dụng đòn sát thủ.

“Nhưng mà...”

Cô gái còn muốn nói điều gì, nhưng lại bị Tư Đồ Lượng mạnh mẽ kéo đi

Cô gái cau mày tránh thoát khỏi tay Tư Đồ Lượng, nói:

“Em đi với anh là được!”

Nói xong, thừa dịp Tư Đồ Lượng chưa chuẩn bị, nhanh chóng đi tới bên cạnh tôi, ghé vào tai của tôi nói:

“Số điện thoại của tớ là 135XXXX1234 ”

Khi tôi còn đang ngây người, thì cô gái đã đi xa.

“Lão Tam! Lão Tam!”

Âu Dương Thiên Tề gọi ở bên cạnh tôi nhiều lần, tôi mức phục hồi lại được tinh thần, nhìn theo hướng của hai bóng người đã đi xa.

“Sao vậy lão tam? Chú ..cùng với nàng... ?”

Âu Dương Thiên Tề kỳ quái nhìn tôi hỏi.

“Không có gì... Chỉ là bạn học lâu năm không gặp mà thôi.”

Tôi lắc đầu, thần sắc khôi phục lại bình thường, bình thản nói.

“Bạn học?”

Âu Dương Thiên Tề rất kỳ quái, nghĩ thầm, chỉ đơn giản là bạn học như vậy hay sao.

Nhưng mà hẳn cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao đây cũng là chuyện riêng của người ta, mình không cần phải biết quá nhiều. Hai người không ai nói gì nữa, cùng nhau đi ăn cơm.

Âu Dương Thiên Tề ăn rất tốt, đã gọi một bát cháo rồi, lại còn kêu thêm 5 cái bánh bao. Vốn tôi cũng là người như vậy, nhưng hôm nay tâm tình của tôi rất, tôi không biết tại sao mình lại như vậy.

Tôi vốn cho rằng người này chỉ là một người lướt qua cuộc đời của tôi, thậm chí khi ở thời khắc sinh tử ở kiếp trước, tôi cũng không nhớ tới nàng, nhưng khi gặp lại, trong lòng tôi có sự rung động khác thường.

... ..

Khi tôi còn là một học sinh cấp 2, nhà tôi lúc đã rất nghèo, mới chuyển tới một căn nhà gần trường.

Lúc đó, tôi còn là một học sinh hướng nội, tính cách thiếu thân thiện, không có bạn tốt, cũng chẳng có bằng hữu tốt. Tóm lại, có tôi người ta cũng không thấy nhiều lên, mà thiếu tôi người ta cũng không thấy ít đi!

Khi đó, ngồi trước bàn của tôi là một cô gái vô cùng xinh đẹp, hơn nữa nàng còn là một Tiểu công chúa có tiền, người theo đuổi nàng rất nhiều, mặc dù tôi đối với nàng cũng có sự ái mộ, nhưng vì tôi quá bình thường, bình thường như một giọt nước trong biển rộng!

Cho nên tôi cũng không ôm ảo tưởng gì với nàng cả.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác, không biết tại sao mọi việc lại có sự trùng hợp, làm cho chúng tôi có sự liên hệ với nhau!

Tên của nàng là Vu Đình, cũng chính là cô gái mà tôi gặp ở căng tin kia!

Nhớ lại thừa xưa, có một ngày tan học, tôi cũng giống như bình thường, chuẩn bị cặp xách đi về. Nhưng mà khi ra tới cửa lớp, lại bị giáo viên gọi lại nhắc nhở! Nội dung cụ thể thì tôi không nhớ rõ, nhưng đại khái là vì thành tích của tôi.

Câu chuyện kéo dài gần nửa giờ, cho tới khi tôi được ra ngoài, thì cả trường đã không còn mấy ai.

Đang lúc tôi vội vã chuẩn bị về nhà, thì trong một con hẻm ở gần trường có tiếng quát vọng ra:

“Hôm nay người nhà của cậu không tới. Xem còn ai nữa không!”

“Trương Quốc Đống rớt cuộc cậu muốn làm gì!”

Một cô gái khẽ nói, chẳng có chút sợ sệt gì cả.

Tôi cẩn thận lắng nghe, hóa ra cô gái này lại là Vu Đình! Mặc dù tính cách của tôi lúc đó chẳng phải là người thích chọc vào chuyện của người khác, nhưng mà đối với cô gái mình hâm mộ, thì luôn có chút tò mò!

Cho nên quý thần xui khiến thế nào tôi lại đi tới hẻm nhỏ, thì nhìn thấy một thân hình cao lớn, đầu húi cua, có lẽ đã bỏ học từ lâu.

Mà trường trung học tôi học này nổi danh là trường học lưu manh, ở bên trong trường có đủ loại người, từ đánh nhau, hút thuốc, đánh bạc, cưỡng gian, chỉ còn thiếu giết người! Mà nam sinh trước mặt của tôi này chính là loại lưu manh trong lưu manh!

“Tớ làm gì? Vu Đình, tớ theo đuổi cậu trong một thời gian dài như vậy, thư tình cũng viết trên trăm bức, cậu chẳng nhẽ là thạch nữ, không động tâm hay sao?”

Trương Quốc Đống nói.

“Thật xin lỗi, người nhà của tớ không cho phép tớ nói chuyện yêu đương!”

Vu Đình nói.

“Không cho phép? Hừ! Chỉ sợ là lấy cớ thôi! Bây giờ học sinh yêu nhau còn cần người nhà phải cho phép nữa ư?!”

Trương Quốc Đống hừ nói.

“Không sai, tớ lấy cớ đấy, nguyên nhân là tớ không thích cậu.”

Vu Đình nói.

“Mẹ kiếp!”

Trương Quốc Đống sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng khó coi, nhưng mà cuối cùng hắn vẫn là cố nén lửa giận nói:

“Vu Đình, cậu suy nghĩ lại một chút, tớ là lão đại ở Nhất Trung, cũng chính là lão đại của tất cả trường học ở Tân Giang, cậu đi theo tớ, sẽ có nhiều uy phong!”

“Tớ thấy bây giờ tớ rất tốt, cảm ơn ý tốt của cậu!”

Vu Đình dùng ánh mắt lạnh lùng nói, thậm chí trong giọng nói còn có chút khinh thường!

Vu Đình có phản ứng như thế, trong mắt của tôi rất là bình thường! Điều kiện của gia đình Vu Đình rất tốt! Cho nên những thứ mà Trương Quốc Đống nói chẳng là cái gì cả! Hơn nữa quan trọng nhất là, có người đã nói với tôi, cha của Vu Đình là Vu Thụy Trung! Vu Thụy Trung là ai? Là một trong những thế lực ngầm cực lớn ở Tân Giang.

Quả nhiên, Trương Quốc Đống nghe xong thì sắc mặt trở nên âm trầm:

“Vu Đình, đừng có tưởng mình cao giá, Trương Quốc Đống ta còn chưa ăn nhả nhận trước mặt nữ nhân bao giờ, cậu là người thứ nhất đấy!”

Vu Đình thấy Trương Quốc Đống thật sự tức giận, cũng có chút bối rối! Dù sao nàng cũng là một cô gái, cho dù trong nhà có thế lực lớn, nhưng hiện giờ nàng chỉ có một thân một mình, nàng nhìn quanh trong ngõ nhỏ, thấy không còn một ai khác!

“Cậu muốn thế nào...”

Thanh âm của Vu Đình đã nhỏ đi rất nhiều.

“Như thế nào? Ha ha! Tớ cho cậu biết, hôm nay cậu đáp ứng cũng vậy, không đáp ứng cũng phải đáp ứng!”

Trương Quốc Đống đôi mắt trở nên, quát:

“Hôm nay tớ biến cậu thành nữ nhân của tớ, đến lúc đó, còn sợ cậu từ chối hay sao!”

Nói xong, Trương Quốc Đống vọt tới!

Vu Đình kinh hãi, nàng đầu có nghĩ đến Trương Quốc Đống đột nhiên nổi lên thú tính, nên hoảng sợ kêu lên:

“Cậu muốn làm gì!”

“Làm gì? Cậu lập tức sẽ biết ngay thôi!”

Vừa nói, hắn liền hướng Vu Đình nhào tới!

Tôi thấy tình cảnh như vậy, thì trong lòng cũng vô cùng gấp gáp! Tôi nghĩ, nếu như một người đàn ông mà để cho nữ nhân mình thích bị lăng nhục, thì vô cùng không thoải mái!

Báo cảnh sát? Tôi rất nhanh từ bỏ cái ý nghĩ này! Chờ tôi chạy tới đồn công an, hoặc gọi xong điện thoại, thì Vu Đình đã bị tên Trương Quốc Đống này khi dễ rồi!

Xông đi làm anh hùng cứu mỹ nhân? Sợ rằng mỹ còn chưa cứu được, thì mình đã thành cẩu hùng rồi!

“Cha tớ là Vu Thụy Trung!”

Dưới tình huống bất đắc dĩ, Vu Đình đành phải nói ra thân thế của mình.

Trương Quốc Đống nghe được ba chữ “Vu Thụy Trung” thì đột nhiên sửng sốt! Nhưng mà hắn đã bị tình trùng thượng não, thú tính nổi lên nói:

“Ha ha! Tốt, vậy thì còn tốt hơn! Tớ trước làm cậu, trở thành con rể của lão đại, như vậy thì mọi chuyện sẽ dễ dàng giải quyết hơn!”

Có sắc đẹp, lại có tiền tài, thế lực hấp dẫn, Trương Quốc Đống càng thêm điên cuồng!

“Không nên! Cha của tớ nhất định sẽ giết cậu!”

Vu Đình kêu lên.

“Giết tớ? Hừ hừ, chờ khi cậu trở thành người của tớ rồi, cha cậu làm sao giết tớ được đây!”

Trương Quốc Đống cười dâm nói.

236. Chương 11: Hồi Ức Thời Cấp 2 (2)

Tôi biết, nếu như tôi cứ thế này mà xông lên, thì nhất định sẽ không làm được gì, ngược lại còn bị Trương Quốc Đống trị cho một trận! Nhưng nếu tôi không tiến lên, thì lại không cam lòng!

Ngay khi cánh tay tội ác của Trương Quốc Đống gần chạm tới người Vu Đình, thì tôi đã hạ quyết tâm. Tôi cầm một hòn gạch ở bên cạnh, chạy vọt tới.

Vu Đình thấy có người đến, lập tức vui mừng. Nhưng nàng lại dùng ánh mắt dò xét nhìn về phía tên Trương Quốc Đống, tiểu tử này cũng không phải là người ngu ngốc, hắn làm chuyện xấu, thì đương nhiên phải có sự cảnh giác.

Trương Quốc Đống nhìn thấy ánh mắt của Vu Đình như vậy, thì quay đầu lại, đúng lúc tôi đang cầm hòn gạch xông tới.

Lúc này tôi muốn dừng lại cũng không còn kịp nữa, tôi đã vọt tới. Không có cách nào khác, tôi chỉ có thể kiên trì tiếp tục tiến lên. Rất may là, Trương Quốc Đống nhìn thấy ở phía sau mình đột nhiên có một người cầm gạch xông tới thì sửng sốt, chỉ trong chớp mắt, hòn gạch của tôi đã đập vào đỉnh đầu của hắn.

Chỉ nghe “Đụp” một tiếng, đầu của Trương Quốc Đống đã chảy máu.

Tôi cũng sửng sốt! Đây là lần đầu tiên tôi động thủ đánh người khác, hơn nữa lại là lần đầu tiên tôi làm đối phương chảy máu, khó tránh khỏi có chút sợ hãi.

Vu Đình thấy tôi còn đang ngần ngại vì làm tên Trương Quốc Đống bị thương, thì hô lên:

“Đứng đó làm cái gì, chạy mau đi!”

Lúc này tôi mới kịp phản ứng, ném hòn gạch trong tay đi, định chạy trốn. Nhưng lại không ngờ, cái tên Trương Quốc Đống bị tôi đập gạch vào đầu tới chảy máu, lại túm lấy cổ áo của tôi, quát lớn:

“Thằng nhãi này, mày dám đánh tao, mày muốn chết sao!”

Tôi vốn tưởng rằng, Trương Quốc Đống bị tôi đập sẽ phải ngất đi, hoặc ít nhất phải là ôm đầu kêu la, nhưng mà hắn lại chẳng có việc gì. Không hổ là cao thủ đánh lộn, đầu đầy máu mà vẫn còn có thể hung dữ tới thế này.

Tôi thấy, Trương Quốc Đống càng chảy nhiều máu thì lại càng dữ tợn, lập tức thấy có chút sợ hãi, mẹ kiếp, hắn quả là dũng mãnh. Tôi biết lúc này tôi không chạy được nữa, thay vì lãng phí sức lực bỏ chạy, không bằng liều mạng với hắn một phen.

Không có cách nào khác, ngoài cách tiếp tục tiến lên! Tình cảnh đã phát triển tới mức này, cái tên Trương Quốc Đống này bị tôi đánh cho chảy máu, đang tức giận thở hổn hển, tôi không kháng cự, hắn cũng sẽ đánh tôi tới tàn phế.

“Mày là... Trương Quốc Đống đúng không?”

Tôi ra vẻ điềm tĩnh nói:

“Tao đã báo cảnh sát rồi...”

,

“Báo con mẹ mày ý, mày cho là trẻ con mà dọa nạt à?”

Trương Quốc Đống đương nhiên không tin lời của tôi, hắn cho rằng tôi sợ hãi, nên phải tìm cách bắt chuyện.

Lúc đó, tôi còn quá non nớt. Nếu mà tôi cầm hòn gạch đập thêm cho hắn hai cái nữa, thì hoàn toàn có thể chạy thoát! Bởi vì ra khỏi cái hẻm nhỏ này chính là ngã tư đường, ở đó có một đồng chí cảnh sát giao thông.

Tuy là cảnh sát giao thông, nhưng cũng là cảnh sát! Tôi không tin cái tên Trương Quốc Đống này hung dữ tới mức, đánh tôi ngay trước mặt cảnh sát được!

Nhưng lúc đó, tôi đâu có nghĩ được nhiều như vậy!

Thấy Trương Quốc Đống dùng tay đánh tới, tôi cũng không cam chịu yếu thế! Mẹ kiếp, đánh nhau tôi không có kinh nghiệm, nhưng mà liều mạng thì có!

Lúc ấy tôi có nghe người ta đồn đãi, về một học sinh trung học lòng dạ độc ác, giết người như góe! Nên tôi nghĩ, hôm nay tôi không chết cũng bị trọng thương!

Tôi không thèm để ý tới cái tát của Trương Quốc Đống, trực tiếp chịu đòn, rồi dùng một quyền hết sức đâm tới!

Trương Quốc Đống đã đánh vô số người. Nhưng lại chưa thấy một người nào lại đứng lỳ cho hắn đánh! Trương Quốc Đống đang cao hứng, định bụng thẳng tay tát một cái, nhưng đột nhiên cái bụng mình đau đốn, thiếu chút nữa thì hộc máu!

“Tao...mày”!

Kể từ khi hắn xuất đạo cho tới nay, chưa từng bị người khác đánh, chỉ có hắn đánh người khác mà thôi!

Trương Quốc Đống tức giận vô cùng, chẳng quan tâm tới bụng mình đang đau đốn, vung nắm tay lia lịa đâm vào tôi, hắn đánh tôi tới mức cả người thân tàn ma dại. Lúc này, tôi chẳng còn nghĩ được nhiều như vậy, cùng lắm là bị hắn đánh chết, đánh không chết lão tử cũng liều mạng hơn hắn, dù sao mình có chết, cũng kéo theo được một người!

Có thể chết trước người con gái mình thích, thì có phải là một sự vinh quang hay không? Lúc ấy tôi còn đang ngẩn ngơ, nếu như tôi chết Vu Đình có nhớ tới tôi không, có thương tôi suốt đời không, nàng có thể không lấy chồng hay không...

Trương Quốc Đống cũng nóng nảy, hấn chưa gặp người nào như tôi, mình đánh đối phương, đối phương cũng không thèm để ý, lại còn cố sức liều mạng mà xông lên, đánh cho mình tới mức luống cuống, nhất thời cũng dính phải mấy đòn đau!

Trương Quốc Đống cũng tức giận, đánh với loại đám loạn như thế này, đâu có phiền phức như hôm nay cơ chứ!

Nhưng khi hấn nóng vội, thì đối phương lại càng mạnh mẽ, cố dùng hết sức liều mạng với hấn!

Mà một người đánh nhau như cơm bữa như Trương Quốc Đống cũng cảm thấy sợ hãi! Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn là lưỡng bại câu thương! Chuyện này giống như võ lâm cao thủ so chiêu trên tivi, sau một hồi biến thành tỷ đấu nội lực, chiêu thức nhiều cũng không dùng được!

Nếu như Trương Quốc Đống là một cao thủ võ lâm, thì đối với một người liều mạng như tôi, đối phó sẽ tương đối dễ dàng, nhưng mà bất hạnh là, Trương Quốc Đống không phải!

Hấn chỉ có kinh nghiệm đánh nhau phong phú hơn so với các bạn cùng lứa mà thôi, nếu luận về thể lực thì cũng không hơn so với người khác bao nhiêu, cho nên bây giờ tạo thành cục diện ngọc đá cùng tan!

Trương Quốc Đống dưới tình thế cấp bách, hấn nhin đau hạ sát thủ, lúc đầu hấn còn bận tâm, là làm như vậy thì đối phương sẽ toi mất!

Nếu quả thật làm đối phương toi mạng, thì phải làm sao? Có lẽ chỉ còn một cách như người ta nói, đó là đánh xong bỏ chạy!

Chạy? Người ta biết mình tên là gì, học trường nào, trốn đi đâu?

Đánh nhau cũng lắm là phạt tiền, nếu như làm người ta toi mạng thì có sao không? Bồi thường tiền ư, chắc không được? Có lẽ là ngồi tù!

Trương Quốc Đống mặc dù chưa được thử nghiệm qua, nhưng hấn có một người bạn đã từng biết, nơi đó là nơi ai trâu bò hơn thì sống, đánh đấm loạn tùm lum, nhưng vào đó có sao không? Bên trong đó có những ai? Toàn là người xã hội, là lão đại, là côn đồ, lưu manh! Người mới vào trong đó không chết cũng bị lột da!

Nhưng mà hiện tại, Trương Quốc Đống không tàn nhẫn không được, vì đối phương thực sự đã liều mạng với mình!

Trương Quốc Đống thừa dịp tôi không chú ý, hấn tận dụng một cơ hội, dùng chân đá về phía tôi!

237. Chương 12: Hồi Ức Thời Cấp 2 (3)

cước này rất âm độc, vì bộ vị của nó là dưới háng!

Tôi nhất thời cảm thấy một trận đau nhức, che hạ thân ngồi xổm xuống! Mồ hôi to như hạt đầu nhỏ từ trên trán xuống!

Trương Quốc Đống cũng ý thức được chính mình đã gây ra tai họa! Hấn đứng ngẩn ngơ nhìn tôi ngồi dưới đất không biết làm gì cho phải, mặc dù biết rõ nếu xảy ra chuyện gì, thì hấn có chạy cũng không thoát, nhưng đang ở tuổi thiếu niên, hấn vẫn lựa chọn chạy trốn!

“Lưu Lỗi, cậu có chuyện gì không?”

Vu Đình thấy Trương Quốc Đống đã đi, vội vàng đi tới bên cạnh tôi, lo lắng hỏi.

“Tớ...”

Tôi khó khăn há mồm ra, nhưng chỉ nói được có một chữ, tôi thở hổn hển, cảm thấy đau nhức vô cùng!

“Có phải đi bệnh viện hay không?!”

Vu Đình cũng có chút không biết làm sao, dù sao tuổi của nàng cũng như tôi, chỉ là học sinh cấp 2, đối mặt với tình huống này thì không biết làm sao cả

“Không... cần!”

Một lát sau, tôi mới chậm rãi nói.

Hạ thể tôi không còn đau nhức như trước nữa, may là tên Trương Quốc Đống kia đã trượt, chứ không thì tôi mất toi cuộc sống hạnh phúc sau này.

Giờ phút này trên mặt của tôi cũng đầy máu. Nhưng mà tôi biết, chẳng có gì đáng lo cả, bởi vì nó toàn là máu mũi! Không giống như Trương Quốc Đống, máu của hắn là do tôi cầm gạch đập vào đầu.

Sau khi tôi cảm thấy ổn, tôi mới từ từ đứng dậy, Vu Đình vội vàng đỡ lấy một bên tay tôi! Điều này làm cho lòng tôi cảm thấy ấm áp, đúng là không phí công phu mình bỏ ra!

Hai chúng tôi không ai nói gì cả, Vu Đình thấy tôi đau nên không dám hỏi. Tôi tựa vào người nàng, đi ra khỏi hẻm nhỏ.

Vu Đình vẫy một chiếc xe taxi, trước tiên đỡ tôi vào, sau đó ngồi ở bên cạnh của tôi, nói với tài xế địa chỉ “Đi tới đâu vậy?”

Tôi hỏi.

“Đi tới nhà của tớ!”

Vu Đình nói:

“Cậu bị thương nhiều như vậy mà không chịu tới bệnh viện, tới nhà của tớ, tớ giúp cậu bôi thuốc!”

Trong lòng tôi vui mừng, đây chẳng phải là điều tôi mong đợi hay sao! Nghĩ vậy, tôi không nói gì nữa, mà nhắm hai mắt lại. Tôi thật sự quá mệt mỏi, hơn nữa, lúc đâm đá với Trương Quốc Đống thì không thấy đau, giờ mới thấy đau nhức toàn thân!

Lúc cả tôi vừa mệt mỏi vừa đau, trong khi nhắm mắt thì mơ màng ngủ thiếp đi

Khi tôi tỉnh lại, thì tôi lại thấy tôi gục vào vai của Vu Đình! Nàng đang công tôi lên cầu thang.

Tôi mặc dù không phải là rất nặng. Nhưng mà ước chừng cũng gấp đôi nàng, không ngờ một cô bé như vậy, mà lại có sức chịu đựng tốt đến thế

Trên thực tế Vu Đình cũng mệt đến ngất ngây, vừa đi vừa thở dốc, sau đó lại cắn răng leo tiếp.

Tôi thấy Vu Đình như vậy, thì trong lòng vô cùng cảm động! Tôi cử động thân mình, chậm rãi nói: ”

Thả tớ xuống, tớ tự đi được!”

Vu Đình cũng không kiên trì được nữa, thấy tôi đã tỉnh nên thả tôi xuống.

Mặc dù tôi còn rất yếu. Nhưng mà việc leo cầu thang cũng tốn không ít sức, may mà cái cầu thang không cao lắm, sau một hồi mệt nhọc cũng leo tới nơi. Tôi với Vu Đình đi tới một cánh cửa, nàng tìm chìa khóa.

“Đợi một chút, trong nhà của cậu có ai không?”

Tôi có chút chột dạ hỏi, tôi có chút sợ hãi phụ huynh của nàng, bởi một nam học sinh tự nhiên tới nhà của một nữ học sinh, thì sẽ không tránh khỏi bị người khác chất vấn.

Vu Đình lắc đầu, có chút tự giễu nói:

“Có người ở nhà thì tốt... Hơn một tuần nay tớ không nhìn thấy cha tớ.”

Tôi thấy Vu Đình có chút thương cảm, cũng không hỏi tiếp, nghĩ thâm cha của Vu Đình quá bận, không có thời gian về nhà.

Căn nhà của Vu Đình rất lớn, ở trong những năm 90, người nào mà có nhà hai tầng khoảng hơn trăm mét vuông đã là một người có thực lực rồi.

Xem ra lời đồn mà tôi nghe được, cũng không phải là chuyện sai sự thật, bởi không có lửa thì làm sao có khói, điều kiện của gia đình Vu Đình tốt tới mức tôi không tưởng tượng nổi!

Căn nhà rất lộng lẫy, có đầy đủ tiện nghi, làm cho tôi hoa cả mắt! Nếu là lúc bình thường, thì tôi rất hứng thú đánh giá những món đồ này, nhưng bây giờ tôi đã kiệt sức mất rồi! Mặc dù tôi đã ngủ ở trên xe một lúc, nhưng nó không giải quyết được vấn đề gì cả, mà chỉ càng thêm mệt mỏi!

Trong lúc mệt nhọc, cho dù thời gian ngắn ngủi, cũng phải tranh thủ nghỉ ngơi, đây là một đạo lý mà ai cũng biết.

Giờ phút này, chuyện tôi muốn làm nhất đó là ngủ, cái gì mà bôi thuốc, thay quần áo, vớt cho quý hết đi! Tôi mệt muốn chết đi được!

Không đợi Vu Đình hướng dẫn, tôi đã lảo đảo chạy vào trong phòng, nằm vật lên cái giường, và chẳng còn biết gì nữa.

Và tôi cũng chẳng biết, tôi đã lỡ mãng xông vào khuê phòng của Vu Đình!

Đương nhiên, cho dù tôi biết, tôi cũng xông vào, mẹ kiếp, lúc này còn quan tâm cái gì nữa! Vu Đình cũng chẳng quan tâm tới điều này, tôi cũng không nghĩ rằng vì chuyện này mà nàng yêu tôi! Thời điểm trước tôi rất ít nói, nên hai chúng tôi chẳng có tí tình cảm nào làm trụ cột cả!

Có lẽ qua ngày hôm nay, tôi sẽ không còn được hưởng thụ loại đái ngộ này nữa!

Từ lúc chào đời cho tới nay, tôi chưa bao giờ mệt mỏi như vậy, cả người đau nhức vô cùng, ngay cả nắm tay cũng đau buốt. Đây chính là phản lực, đánh người khác, thì mình cũng sẽ đau! Mà tôi cũng không biết Thiết Quyền hoặc là Thiết Sa Chưởng, hơn nữa đây là lần đầu tiên tôi liều mạng đánh nhau, nên tôi có cảm giác cánh tay tôi sắp bị phế rồi!

... ..

Trong lúc mơ màng, tôi cảm giác có người cởi áo của tôi, nhưng tôi cũng không để ý.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy hạ thân của mình lạnh lạnh, tôi giật mình tỉnh lại, có người cởi quần của tôi!

238. Chương 13: Hồi Ưc Thời Cấp 2 (4)

Bỗng nhiên tôi cảm thấy hạ thân của mình lạnh lạnh, tôi giật mình tỉnh lại, có người cởi quần của tôi!

Tôi ngay lập tức mở mắt, đập vào mặt của tôi chính là Vu Đình, người có dung nhan tuyệt thế!

Điều kỳ quái nhất chính là, tại sao nha đầu này lại hay tay cầm quần của tôi mặt thì đỏ bừng... Sau đó lại nhìn nơi đó của tôi!

“Khụ...”

Tôi không biết làm thế nào, đành ho khan một cái, chuyện gì vậy, nha đầu này không phải là định sắc tình đó chứ.

Vu Đình thấy tôi tỉnh lại, thì giật mình, hai tay vẫn còn đang nắm cái quần đang cởi dang dở, không biết nên buông hay tiếp tục.

Cái áo của tôi đã được cởi ra, hơn nữa tôi còn có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, vừa nghĩ là biết, nha đầu này đã giúp tôi lau mình bôi thuốc! Chỉ là tôi không rõ, tại sao nha đầu này lại còn định cởi quần của tôi?

Mặc dù tôi còn là một bé trai, nhưng đứng trước một người con gái, nhìn chăm chăm vào tiểu JJ, thì nó cũng kích động làm tôi vô cùng xấu hổ!

“Cậu...cậu muốn làm gì...”

Tôi có chút lúng túng hỏi.

“Tớ...”

Vu Đình thấy tôi nói vậy, thì khuôn mặt đỏ bừng, giờ phút này nàng có lẽ đã ý thức được làm như vậy có chút không ổn, nhưng làm thì làm rồi, nên nàng chỉ đành kiên trì giải thích:

“Tớ thấy Trương Quốc Đống đá vào chỗ này của cậu một cước... tớ chỉ muốn lau qua một chút rồi bôi thuốc... Không nghĩ... Không nghĩ tới cậu đã tỉnh rồi...”

Tôi giật mình, phát hiện bên dưới của mình đúng là có cảm giác đau, mặc dù không đáng ngại, nhưng chắc chắn có sưng lên. Cho nên tôi nói:

“Tớ tự mình làm là được.”

Nói xong tôi định bò dậy, nhưng làm gì có chút sức lực nào! Cả người đau nhức làm tôi không nhúc nhích được chút nào! Tôi vùng vẫy hai cái, sau đó liền buông xuôi, bởi vì tôi căn bản không chế được thân thể của tôi, nó dường như đã chết.

“Tớ... làm cho... Yên tâm... Tớ không có ý gì khác đâu...”

Vu Đình thấy tôi không có cách nào đứng dậy, thì đỏ mặt nói đến.

Tôi nghĩ là nàng cũng không nghĩ được nhiều, chỉ biết là nàng muốn bôi thuốc cho tôi, nhưng khi cởi quần ra, mới sực nhớ ra là nam nữ khác nhau!

Trên thực tế Vu Đình quả thật cũng nghĩ như vậy. Nhưng sau này nàng mới nói cho tôi biết.

Tôi không còn cách nào khác, mặc dù rất ngại, nhưng chỉ đành gật đầu. Trong đầu tôi cố gắng trấn tĩnh, cứ coi nàng là một bác sĩ đi!

Nhưng khi tôi đang cố gắng, thì bàn tay nhỏ bé của Vu Đình chạm vào nó, nó lại phản ứng!

Trong lòng tôi thảm máng mình, nhưng cũng chẳng làm gì được! Một xử nam đang trong thời kỳ phát dục, bị một cô gái sờ tiểu JJ, không có phản ứng mới là lạ!

Mà Vu Đình thì sợ hết hồn, cuống quýt buông tay ra, có chút sợ hãi nói:

“Sao lại như vậy... Tại sao nó lại sưng to vậy, tớ chỉ mới nhẹ nhàng chạm vào nó thôi mà... Lưu Lỗi, cậu đừng lo, chúng ta tới bệnh viện!”

Tôi lập tức hôn mê! Nha đầu này thật đúng là thuần khiết quá mức! Trông nàng không giống giả bộ, nhưng tôi phải giải thích với nàng thế nào đây? Chẳng lẽ nói bởi vì tôi hưng phấn, nên nó mới sưng lên?

Nếu nói như vậy thì có khác gì lưu manh đâu, nên tôi chỉ còn cách nói:

“Không sao đâu, cậu cứ tiếp tục đi.”

“A!” Vu Đình thấy nét mặt của tôi không có gì là thống khổ thì cũng yên tâm, cẩn thận dùng khăn lông nhẹ nhàng lau chỗ đó...

Tôi ghé mắt nhìn lại. Vu Đình lúc này đang cầm một cái khăn tay có nhân vật phim hoạt hình cẩn thận lau nơi đó, trên cái khăn tay còn tỏa ra mùi hương thơm ngát... Đây không phải là cái khăn tay Vu Đình thường dùng đó chứ... Nghĩ vậy lại càng làm cho tiểu JJ của tôi bức xúc hơn, kiên quyết đứng thẳng.

Vu Đình thấy vậy nhú nhú mày, nàng tưởng rằng mình dùng sức quá mạnh, vội vàng giảm lực, nhẹ nhàng vuốt ve nơi đó... Nhưng động tác của Vu Đình càng nhẹ, thì tôi lại càng thêm hưng phấn mãnh liệt!

Lúc này, tôi cũng chẳng biết cái khoái cảm này là gì nữa, nhưng mà tôi biết, tôi thích cái cảm giác này kéo dài mãi mãi!

Tôi hi vọng nó không dừng lại, cả đời hưởng thụ như vậy! Nhưng mà tôi biết, tôi không thể nào được như vậy, và cũng không cách nào che giấu sự rung động trong lòng!

Lúc này Vu Đình đã lau xong, đặt chiếc khăn tay ở một bên nàng Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại có chút không muốn!

Vu Đình đem rượu thuốc bôi loạn lên nó, sau đó ngại ngừng cởi hết cái quần của tôi! Sau đó đắp một cái chăn lên, nói: “Mau nghỉ ngơi đi, tớ tắt đèn!”

Nói xong nàng xoay người rời đi, tắt đèn phòng, chỉ để một cái đèn nhỏ ở đầu giường.

Sau khi Vu Đình rời đi, tôi mới thở phào một hơi, chuyện này là sao vậy?!

....

Nhìn đồng hồ ở đầu giường, giờ đã là hơn 12h đêm, vậy là tôi đã ngủ một lúc mấy tiếng! Hiện giờ chưa thể cử động, nhưng mà mệt mỏi đã giảm đi không ít!

Bây giờ vấn đề lo lắng nhất của tôi là gọi điện thoại về nhà, chắc là mọi người đã lo lắng gần chết! Rất may là trong mỗi phòng của nhà Vu Đình đều có một cái điện thoại, tôi vớ lấy nó, bấm số nhà tôi.

“Alo, có phải là Lưu Lỗi không?”

Thanh âm lo lắng của mẹ tôi truyền tới, quả nhiên cha mẹ không ngủ, mà đang sốt ruột đợi tôi!

“Mẹ, là con!”

Tôi cố giả bộ làm như không có chuyện gì, nói.

“Lỗi Lỗi! Thật sự là con, thật tốt quá, con đang ở đâu vậy, mẹ và cha con lo lắng gần chết đây này!”

Mẹ tôi kích động nói:

“Mẹ đã bảo cha con đến trường học tìm con, nhưng mà đã tan học rồi...ai, con ở đâu, cha mẹ tới đón con!”

Nói đùa, với tình hình này, tôi sao có thể về nhà được đây! Hơn nữa việc quan trọng nhất chính là, phải vất vả nắm mới có cơ hội tiếp cận Vu Đình, nếu cứ bỏ qua như vậy, thì đúng là quá ngu.

“Mẹ, mẹ đừng có lo lắng, hãy nghe con nói! Con không sao, con rất khỏe, con đã nói với mẹ rằng, con có một bạn tốt... Dạ, đúng, chính là Trương Thụy! Sau khi tan học con tới nhà hắn, nhưng mơ mơ màng màng lại thiếp đi, tỉnh dậy thì đã là bây giờ, con vội gọi điện cho mẹ!”

Tôi nói.

“Ai nha! Lỗi Lỗi, con thật là, làm cho cha mẹ lo chết đi được, nhà bạn ấy ở đâu, để cha mẹ tới đón con!”

Mẹ tôi nói.

“Không cần!”

Tôi vội vàng nói:

“Đều đã trẻ thế này, con ở chỗ này ngủ cũng được, nhà bạn ấy có phòng trống...”

“Ừ?”

Mẹ tôi nghe vậy, thì có chút hoài nghi nói:

“Lỗi Lỗi, hay là cha mẹ cứ qua đó!”

“Mẹ, không cần đâu, nhà người ta ngủ hết rồi, nếu tới thì lại quấy rầy họ nghỉ ngơi! Nếu không thì con gọi Trương Thụy dậy, sau đó bảo bạn ấy nói chuyện với mẹ!”

Tôi nói.

“Chuyện này...”

Mẹ tôi nghe tôi nói như vậy, thì không nói gì, dù sao người ta cũng ngủ rồi, quấy rầy người ta là hành động không lịch sự, cho nên nói:

“Ai! Vậy cũng tốt! Con mau ngủ đi, tối mai lại về nhà!”

239. Chương 14: Hồi Ức Thời Cấp 2 (5)

Trong căn phòng dán đầy ảnh của các minh tinh, phim hoạt hình, các món đồ chơi bày đầy trong phòng, lúc này tôi mới biết, hóa ra đây là khuê phòng của Vu Đình!

Lúc tôi lảo đảo chạy vào, ai ngờ lại trúng luôn khuê phòng của Vu Đình, hơn nữa còn nằm ở trên giường của nàng, quan trọng nhất là tôi bây giờ không mặc gì cả!

Vu Đình đối với hành động lỗ mãng của tôi, thì lại không có bất kỳ sự bất mãn nào, ngược lại nàng còn giúp tôi cởi quần, bôi thuốc... Chuyện này chứng minh điều gì?!

Tôi cũng không phải là người ngu, mặc dù tôi biết, sở dĩ Vu Đình đối với tôi như vậy, phần lớn là do tôi cứu nàng! Nhưng mà ít nhất thì Vu Đình cũng không ghét tôi!

Nếu không phải là ân nhân của mình, thì làm gì có ai cho phép một người trần như nhộng nằm trên giường của mình!

Trong lòng của tôi cảm thấy mừng thầm, mặc dù tôi chưa từng nghĩ tới việc có một người bạn gái, nhưng cái cảm giác kích động này chưa từng có từ trước tới nay!

Trên cái tủ nhỏ đầu giường, có một tấm ảnh gia đình của nàng, Vu Đình lúc ấy còn rất nhỏ, có một người mặc quân trong cao lớn bế nàng, có một mỹ phụ đứng ở bên, nam nhân này chắc chắn là cha của Vu Đình, còn mỹ phụ chắc là mẹ của Vu Đình, nhìn ba người họ hạnh phúc vô cùng, cười rất vui vẻ.

Điều làm tôi không hiểu chính là, tại sao cha của Vu Đình là một quân nhân, mà lại biến thành một xã hội đen? Còn mẹ của Vu Đình hiện giờ ở đâu?

Đương nhiên, chuyện này tôi có suy nghĩ cũng chẳng ăn thua gì.

Trong lúc miên man suy nghĩ, tôi lại ngủ thiếp đi.

... ..

Sáng sớm ngày thứ hai, cái cảm giác muốn đi WC làm tôi tỉnh lại.

Tôi bò xuống giường, tiện tay lục tìm y phục, nhưng kết quả lại không tìm được! Lúc này tôi mới nhớ tới, đây là ở trong nhà của Vu Đình, hôm qua nàng cởi quần áo của tôi, hiện giờ không biết ném ở chỗ nào rồi.

Lúc này còn là sáng sớm, Vu Đình đã dậy chưa? Tôi nghĩ thầm.

Cho nên tôi nhẹ nhàng như mèo, đi tới cửa phòng của Vu Đình.

Mặc dù trong nhà của Vu Đình rất lớn, nhưng vị trí WC lại rất dễ có thể nhận ra.

Khi tôi đang chạy tới WC, vừa mới tới cửa, đã thấy tiếng nước chảy ở bên trong. Lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều, WC nào mà chẳng có âm thanh!

Tôi không chút do dự đẩy cửa đi vào. Nhưng cảnh bên trong lại làm tôi ngẩn ngơ!

Vì tôi thấy Vu Đình đang mặc đồ ngủ, ngồi trên bồn cầu!

“A!”

Vu Đình kêu lên sợ hãi, chỉ vào người của tôi nói:

“Lưu Lỗi... cậu...sao lại...”

Lúc này tôi vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, đầu óc còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, quên luôn chuyện tôi không mặc gì, thấy Vu Đình kinh ngạc, còn tưởng là nàng cho rằng tôi đột ngột xông vào, cho tôi nên nói:

“Tớ chỉ muốn đi WC... Không nghĩ tới...”

“...” Vu Đình đỏ mặt không biết nên nói gì, ngày hôm qua cởi quần bôi thuốc cho hắn đã xấu hổ muốn chết rồi, nhưng không nghĩ tới, hôm nay hắn lại không mặc gì vào đây! Chẳng nhẽ hắn không biết nam nữ khác nhau hay sao? Nhưng nghĩ lại thì mới biết, chính mình cởi quần áo của hắn mà, càng nghĩ, mặt nàng càng đỏ.

Tôi còn chưa hiểu chuyện gì, thấy mặt Vu Đình đỏ lừ, tưởng là nàng tức giận nên vội vàng xin lỗi nói:

“Thật xin lỗi... Thật xin lỗi, tớ không phải cố ý...”

Vu Đình thấy tôi như thế, rốt cục không nhịn được “Xì” một tiếng bật cười, nói:

“Cậu còn đứng ở đây tới lúc nào, tớ muốn kéo quần!”

Tôi nghe vậy vội vàng lúng túng xoay người chạy ra ngoài.

Qua một lúc lâu, Vu Đình mới từ trong phòng vệ sinh đi ra ngoài, trên mặt vẫn đỏ ửng, nhìn tôi, nói:

“Lưu Lỗi! Tại sao cậu không mặc quần áo, cậu thích cởi truồng à?! ! !”

Tôi kinh hãi, lúc này mới ý thức được chuyện mình không mặc gì! Sở dĩ tôi quên chuyện này là vì, thứ nhất tôi tưởng đây là nhà mình, vì khi ở nhà, tôi vẫn ngủ trần! Thứ hai, lúc này khi còn ở trong WC, Vu Đình đâu có nói chuyện này, có khi nàng chưa kịp nói thì tôi đã chạy ra ngoài!

Quan trọng nhất chính là, tôi còn đang chờ ở cửa phòng WC, để giải quyết, đâu có tâm tình lo nghĩ nhiều như vậy!

“Tớ không biết y phục ở chỗ nào...”

Tôi cũng nói thật, chỗ Vu Đình để quần áo tôi không biết, thì làm sao mà mặc được.

Vu Đình nghe vậy, thì đã hiểu mọi chuyện, nhưng vẫn giả vờ tức giận, gắt giọng, nói:

“Tại sao cậu không chết đi chứ!”

Nói xong, nàng chạy tới ban công, lấy quần áo ném cho tôi, rồi vội vã chạy trở về phòng.

Tôi nhận lấy quần áo, thấy còn có mùi thơm thoang thoảng, nhưng cũng không nghĩ nhiều được nữa, tôi vội vàng mặc quần áo, rồi chạy vào phòng vệ sinh.

Nhìn tiểu JJ của mình có chút sưng đỏ, sưng chút nữa khiến lão tử tuyệt tử tuyệt tôn, tới giờ lão tử vẫn còn chưa dùng qua đây, nếu như mà phé đi thì đúng là uất ức vô cùng lớn!

Nhưng mà lại nghĩ tới sự ôn nhu tối hôm qua của Vu Đình, tôi lại lập tức vui vẻ! Nếu như không có một cước kia của Trương Quốc Đống, thì sao tôi với Vu Đình có thể thân mật tới như vậy!

Ra khỏi phòng vệ sinh, thì Vu Đình đã thay bộ quần áo ngủ bằng một bộ đồ thể thao.

Sau khi nhìn thấy tôi, trên mặt nàng lại đỏ, nhưng ngay lập tức khôi phục bình tĩnh nói: “Tớ muốn ra ngoài chạy bộ, cậu có đi cùng không? Lưu Lỗi?”

Chạy bộ? Tôi sững sốt, nha đầu này còn có thói quen tập thể dục buổi sáng? Không trách được tuổi nàng còn nhỏ mà đã trở mã như vậy! Vấn đề tôi đâu có tập thể dục buổi sáng, nếu có tập thì đâu bị Trương Quốc Đống đánh cho thảm hại tới như vậy! Nhưng tôi vẫn thuận miệng đáp:

“Được, đợi tớ đi rửa mặt, sau đó cùng đi với cậu!”

Vu Đình thấy tôi đồng ý cùng nàng đi tập thể dục buổi sáng, thì rất vui vẻ nói:

“Được, chạy xong thì sẽ đi ăn sáng, dưới nhà của tớ có một quán đậu hủ rất ngon, sáng nào tớ cũng ăn ở đó!”

Khi xuống dưới nhà, tôi mới biết được, hóa ra nhà của Vu Đình ở trong trong một tiểu khu rất nổi tiếng: Thế Kỷ Gia Viên, trong tiểu khu có đầy đủ các loại dụng cụ tập thể dục, có mấy người trẻ tuổi đang lên xà đơn, có mấy cụ già đang luyện quyền, múa kiếm.

“Chúng ta trước chạy bộ, sau đó chạy vòng quanh tiểu khu, chừng 2000m, có được không?”

Vu Đình hỏi.

Hai nghìn mét! Không phải chứ, với thể trạng của tôi bây giờ có chạy 1000m còn không nổi, mà giờ lại bảo tôi chạy 2000m! Nhưng mà mọi người thường nói câu, trong tình yêu ai cũng ngu cả, lời này quả thực không sai. Tôi chẳng có suy nghĩ nhiều, lập tức đáp ứng.

Cũng may Vu Đình chạy tương đối chậm, hơn nữa khi chúng tôi còn vừa nói vừa cười, có mỹ nữ đồng hành, bất tri bất giác tôi đã chạy được 1 vòng quanh tiểu khu! Hơn nữa dường như không có mệt mỏi là mấy! Quả nhiên sức mạnh của tình yêu thực là vĩ đại! Chẳng bao giờ tôi nghĩ, tôi có thể chịu đựng được việc chạy bộ nhiều như thế này!

Vu Đình cũng rất kinh ngạc, thấy mặt tôi không đỏ, tim không đập nhanh, nói:

“Lưu Lỗi, sức khỏe của cậu tốt như vậy tại sao lúc bình thường tớ không biết, cậu nên đi tham gia Đại hội thể dục thể thao mới phải!”

“Tớ cũng vậy nghì, nhưng khi chạy ở đại hội thể dục thể thao không có mỹ nữ ở bên!”

Không biết tại sao, con người tôi vốn đoàng hoàng, lại có thể nói một câu như vậy!

Vu Đình nghe xong cắn cắn đôi môi, có chút xấu hổ nói:

“Tại sao cậu không đi chết đi!”

“A?”

Tôi cười khở.

Hai người đi tới quán ăn sáng, gọi hai bát đậu hủ, hai cái quẩy, sau khi ăn xong, tôi chuẩn bị trả tiền, thì Vu Đình lại nói:

“Không cần, đến cuối tháng tớ mới tính tiền với bác Trương !”

Tôi chỉ còn cách thu cái ví lại.

Vừa mới ăn xong, thì có một chiếc Mercedes dừng ở cửa, khi thấy chúng tôi đi ra ngoài, thì cửa chiếc Mercedes đã mở ra, có một nam nhân chừng hơn 30 tuổi đi ra, chính là cha của Vu Đình mà tôi đã nhìn thấy ở trong tấm ảnh!

“Tiểu Đình! Con có chuyện gì không? Đều do cha không tốt, lại bảo chú Vương đi cùng cha, cho nên mới để cho kẻ xấu lợi dụng”

Nam nhân chạy tới nói.

Vu Đình có chút lãnh đạm nhìn người trước mắt, nhàn nhạt nói: “Con không sao, cha bận thì cứ đi làm chuyện của cha đi!”

“Chuyện này...”

Nam nhân có chút lúng túng, nhưng thấy tôi ở bên thì không tiện nói gì, đành nói:

“Tiểu Đình, cha còn có chuyện phải làm!”

“Vậy à, vậy à, cũng vì cha suốt ngày bận rộn, không thì mẹ cũng không chết!”

Vu Đình có chút kích động nói.

“Tiểu Đình!”

Vẻ mặt của nam nhân trong nháy mắt có chút thống khổ, qua hồi lâu mới lên tiếng:

“Tiểu Đình! Mấy năm nay cha đang tìm cơ hội báo thù cho mẹ con!”

“Báo thù? Không phải là gia nhập xã hội đen hay sao? Chẳng lẽ không thể dùng cách khác giải quyết hay sao?!”

Vu Đình càng nói càng kích động!

“Tiểu Đình, con còn nhỏ! Con không hiểu! Những người đó không phải là người bình thường! Dùng thủ đoạn khác ư? Ha ha! Có tác dụng ư! Khi đó cha chỉ là một sĩ quan cao cấp! Nhưng hung thủ tìm được kia, chỉ là một người chết thay mà thôi! Dùng thủ đoạn bình thường, không thể lôi được kẻ đứng sau màn ra!”

Vẻ mặt Nam nhân cũng trở nên kích động không còn chú ý tới ở đây còn có người ngoài, nhìn Vu Đình nói.

Quả nhiên, khi nghe nam nhân nói như vậy, Vu Đình cũng không nói gì nữa, chỉ nhỏ giọng nói:

“Cha! Con không hi vọng người phạm pháp...”

Người nam nhân này cũng là cha của Vu Đình, thở dài một hơi nói:

“Có một số việc khi con làm, là thân bất do kỉ! Tiểu Đình, khi lớn lên con sẽ hiểu!”

Nói xong hần ngại ngừng nhìn tôi nói:

“Tiểu tử, để cho cháu phải chê cười rồi, cha con chúng tôi vốn là như vậy! Ha ha!”

Nhìn bộ dạng hiền hoà của Vu Thụy Trung, thì rất khó có thể tưởng tượng, hần chính là người hô phong hoán vũ một thời ở Tân Giang.

“Không sao đâu!”

Tôi nói.

“Nghe Tiểu Đình nói là cháu cứu nàng, cảm ơn cháu, tiểu tử!”

Vu Thụy Trung nói:

“Cháu cũng đừng lo lắng, cái tên Trương Quốc Đống kia không bao giờ dám tìm cháu trả thù đâu!”

Trương Quốc Đống! Đúng vậy, thật sự tôi cũng sợ hãi chuyện hần tìm tôi để trả thù, phải biết rằng ngày hôm qua tôi liều mạng mới có thể miễn cưỡng chống đỡ, hơn nữa, tôi cũng đánh hần tương đối thâm, chắc chắn hần không bỏ qua cho tôi!

Nghe Vu Thụy Trung nói như thế, có ngọc tôi cũng hiểu, người muốn cưỡng gian con gái của lão đại xã hội đen, khẳng định không có kết quả tốt!

“Cảm ơn chú Vu!”

Tôi nói.

“Không cần cảm ơn chú, cũng là chú phải cảm ơn cháu đấy!”

Vu Thụy Trung cười nói:

“Tiểu tử, sau này nếu gặp phải việc gì khó khăn, cứ mở miệng! Chú thiếu cháu một cái nhân tình!”

Tôi chỉ cười một tiếng, cũng không cho là thật.

240. Chương 15 Người Yêu Của Mỗi Tình Đầu

Quả nhiên không ngoài sở liệu của tôi, Trương Quốc Đống đã xảy ra chuyện!

Trong trường tin tức truyền đi rất nhanh! Chưa tới mấy ngày, toàn bộ học sinh ở các trường cấp 2 trong thành phố Tân Giang đều biết, Trương Quốc Đống một lão đại ở trường cấp 2 số 1 bị người ta đánh cho sống đời thực vật, hơn nữa tứ chi đều bị gãy nát.

Nếu nói một câu không dễ nghe chính là sống không bằng chết!

Nhưng mà lại chẳng có ai thương hại, bao gồm cả những thủ hạ của hần, Trương Quốc Đống bạo người xảy ra chuyện, bọn họ mừng còn không hết nữa là!

Mà quan hệ của tôi với Vu Đình cũng trở lên vi diệu! Mặc dù cả hai không nói gì, nhưng kể từ sau buổi chiều ngày hôm đó, Vu Đình rõ ràng thích ở chung một chỗ với tôi, lại còn thường xuyên dỗ mặt!

Tôi không biết chuyện này có thể tính là mối tình đầu hay không, tôi biết Vu Đình đã bắt đầu thích tôi, mà tôi cũng thích nàng! Nhưng mà hai chúng tôi không ai làm rõ quan hệ cả!

Quãng thời gian hạnh phúc trôi đi thật ngắn ngủi!

Có một ngày, khi đang đi học, chủ nhiệm lớp đột nhiên gọi Vũ Đình ra ngoài, nói là có điện thoại!

Sau khi Vũ Đình quay lại, nàng chỉ kịp nói với tôi: “Lưu Lỗi, nhà của tớ xảy ra chuyện, phải rời khỏi đây một thời gian...”

Tôi nghe xong sửng sốt! Trong nhà xảy ra chuyện? Vì vậy tôi vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

Vu Đình lắc đầu nói: “Bây giờ thời gian không cho phép, sau này sẽ nói với cậu, cha tớ đang chờ ở cửa trường học...”

Vu Đình ngừng trong chốc lát, mới nhỏ giọng nói: “Lưu Lỗi...Không được phép quên tớ đây!”

Nói xong nàng đỏ mặt, rồi lại suy nghĩ một chút, sau đó lấy một tấm hình của nàng trong ví tiền đặt lên bàn!

Quên! Tôi sửng sốt! Tại sao tự dưng lại nói như vậy đây? Chẳng lẽ là...Nàng phải rời khỏi đây trong một thời gian rất dài?

Nghĩ tới đây, trong lòng tôi thầm kêu không tốt! Muốn hỏi thêm, nhưng trong lúc tôi đang ngây người, Vu Đình đã cầm lấy đồ rời đi!

Trong tích tắc khi bước ra khỏi cửa lớp, Vu Đình quay đầu lại, nhìn tôi, ánh mắt nàng nói, nàng không muốn rời xa tôi...

Vu Đình đi rồi! Đúng vậy, đi rồi! Trong một thời gian dài tiếp theo, mỗi ngày tôi đều ngóng lên cái chỗ mà chủ nhân nó vẫn ngồi, đợi nàng xuất hiện! Nhưng mà Vu Đình như một làn hơi nước, đi rồi không quay lại!

Cho đến có một ngày, trên báo chí đăng tin lệnh truy nã Vu Thụy Trung! Lúc này tôi mới biết, Vu Thụy Trung là kẻ tình nghi giết người! Mà người hấn giết là một người nổi tiếng ở TaanGiang, một doanh nhân thành đạt, một đại biểu hội đồng nhân dân!

Tôi biết, Vu Đình sẽ không bao giờ quay trở lại nữa!

Tôi tuyệt vọng! Tôi chán chường, cam chịu! Thành tích của tôi cũng xuống dốc không phanh, tôi không còn lý tưởng, nhưng ai ngờ, tôi lại có thể vượt qua 4 năm cấp 2!

Cho đến khi sau này gặp Triệu Nhan NGHIên! Một lần nữa tôi mới vực dậy được tinh thần!

Từ khi đó, tôi không còn gặp lại Vu Đình!

Có thể nói, cộng thêm thời gian ở kiếp trước, tôi với Vu Đình đã hơn 30 năm không gặp mặt! Tôi đã quên mất nàng rồi ư...

Nhưng hôm nay, chỉ mới gặp thoáng qua, trí nhớ bị niêm phong như một cuộn phim, từ từ hiện lại!

Nàng đỗ đại học Thanh Hoa!

Mặc dù đối với tôi là hơn 30 năm không gặp nàng, nhưng đối với nàng mà nói, chỉ có mấy năm mà thôi!

.....

“Lão tam!”

Âu Dương THIên Tề vỗ vỗ bờ vai của tôi nói:

“Ngẩn ngơ gì vậy!”

Từ trong ký ức, tôi bắt đầu tỉnh táo lại, lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là đang nhớ lại một chút chuyện cũ!”

“Bạn gái lúc nãy à?”

Âu Dương THIên Tề hỏi.

“ ... ”

Tôi không biết trả lời như thế nào. Vu Đình là bạn gái của tôi hay sao? Hình như là vậy, mà trông lại giống như không phải, nhưng tôi vẫn gật đầu.

“Còn thích nàng không?”

Âu Dương THIên Tề cười hỏi.

“Không biết! Chúng em ...đã có một thời gian không gặp rồi, nhưng trong lòng em cảm thấy rất kỳ quái!”

Tôi khổ sở nói.

“Lão tam! Anh ủng hộ chú, là nam nhân thì nên hành động, đừng có ở đó sửa bữa! Cái tên Tư Đồ Lượng kia không phải người tốt, chú phải cẩn thận!”

Ấu Dương Thiên Tề nói: “Hắn là nhị công tử của Tư Đồ gia, một trong Lục đại thế gia! Hắn không có bản lĩnh, chỉ dựa vào thế lực của gia đình hoành hành ngang ngược, đúng là đồ ăn hại!”

Tôi nghe vậy, nhưng trên mặt lại chẳng có biểu hiện gì, Nhị công tử của Tư Đồ gia? Đúng thì thế nào, không đúng thì thế nào?

Trong giây lát, tôi nghĩ tới tấm hình mà Vu Đình cho tôi.

Tôi vội vàng lấy ví tiền, mở ra!

Từ trước đây, tôi chưa bao giờ đổi ví tiền! mặc dù con người của tôi ưa cái mới, nhưng lại không ghét cái cũ, có rất nhiều thứ được tôi dung mãi thành quen, không cách nào bỏ được!

Trong ví tiền có một tấm ảnh gia đình! Tôi nhớ lúc đó sợ người trong nhà phát hiện ra ảnh của Vu Đình, nên có ý nhét vào sau tấm ảnh gia đình!

Mà sau khi sống lại, tôi chưa bao giờ nhớ tới chuyện này! Cái ví tiền vẫn còn nguyên!

Lúc này thì khác, khi ký ức được khôi phục, thì tôi nhớ tới một tấm hình!

Tôi run rẩy rút tấm ảnh gia đình ra, quả nhiên! Phía sau nó là một tấm hình! Vu Đình mặc đồng phục cấp 2, tươi cười đứng trên thảm cỏ!

Nhưng góc cạnh của tấm hình còn vài nếp nhăn, bởi vì khi đó tôi nhớ ai, nên mang nó ra ngắm trong đêm cho đỡ dài!

Nhưng mà khi còn trr, đã qua một thời gian lâu như vậy rồi, cái thói quen đó biến mất từ khi nào khi nào?

Tôi nhẹ nhàng thở dài. Xem ra hôm nay lại có một đề mắt ngủ ngoài ý muốn.

Ấn vội vàng một chút thức ăn, nhìn lại đồng hồ, thời gian cũng tới rồi, hôm nay là ngày huấn luyện quân sự, mặc dù tôi không coi trọng nó.

Bởi vì nhiều người cũng biết, khóa huấn luyện này rất đơn giản, ngoài những động tác đi nghiêm, đi đều, sẽ dạy thêm một bộ Quân Thể quyền, không bao giờ dạy những bản lĩnh chân chính trong quân đội....!

Nhưng mà quy định của trường cũng nên tuân thủ, tôi với Ấu Dương Thiên Tề nhanh chóng chạy tới sân thể dục của trường.

Số sinh viên khóa mới của Đại học Thanh Hoa năm nay chừng 2000 người, đứng thứ 1 thứ 2 cả nước! Cả cái sân thể dục bị sinh viên đứng chật như nêm, mỗi lớp có một giáo viên đứng đầu, tạm gọi là điều hành.

Tôi cùng với Ấu Dương Thiên Tề tìm được một tấm biển có viết tên Ban máy tính, Sở Cao cùng Hoàng Văn Tĩnh đã tới trước, nhìn thấy chúng tôi vội vàng nói:

“Đại ca, lão Tam, hai người đi đâu vậy? CHÚNG TÔI còn tưởng rằng hai người đã mất tích tập thể!”

Ha hả! Tôi cùng lão Tam lên chạy bộ buổi sáng, sau đó ăn một suất cơm!”

Ấu Dương Thiên Tề giải thích.

“Trâu bò!”

Hoàng Văn Tĩnh bội phục nói:” Đệ đã nói lão tam không phải bình thường mà, lực đạo ngày hôm qua lớn như vậy, hóa ra là kiên trì luyện tập!”

Tôi cười một tiếng không trả lời, tôi nhìn thấy Nhan Nghiên đang đứng ở đội ngũ sinh viên nữ cách đó không xa, cười với tôi, tôi đáp lại bằng một nụ cười mập mờ. Triệu Nhan Nghiên không biết tại sao, lại có chút đỏ mặt, khẽ cúi đầu. Lúc này, Sở Cao bỗng nhiên kêu lên:

“An hem, mau nhìn, ban chúng ta có mỹ nữ, lúc này còn mỉm cười với tôi!”

Tôi giờ mới hiểu được tại sao Nhan Nghiên lại đỏ mặt, hóa ra có người hiểu lầm!

“Ở đâu?”

Hoàng Văn Tình cũng không phải là đèn đã cạn dầu, vừa nghe đến có mỹ nữ, thì chạy tới, đem con mắt thăm dò xung quanh. Khi thấy Nhan Nghiên, đầu tiên là cả kinh, sau đó lập tức hét lớn:

“Ông trời của tôi, đúng là vị thần tiên tỷ tỷ đã chiếu cố tôi, để tôi cùng một cô gái xinh đẹp như vậy học chung một ban! Tôi dám đánh cược, hoa hậu của Đại học Thanh Hoa không phải là nàng thì còn là của ai nữa!”

Ngay cả Âu Dương Thiên Tề cũng ngẩn ngơ, âm thầm nghĩ: “Nàng còn đẹp hơn và có khí chất hơn cả cô gái kia!”

“Ai!”

Hoàng Văn Tình thở dài nói:

“Quên đi, cô gái này không phải là người tôi có thể của được! Lão Đại, Lão Tam, tôi thấy hai người đúng là có hy vọng đấy....!”

Sở Cao cũng nói.

“Đúng vậy, đúng vậy! Ai, tôi thì cũng không được rồi, là con trai, đẹp trai hay không cũng không quan trọng, quan trọng là phải có tiền và thế lực! Một cô gái đẹp như vậy, nếu cha tôi là tổng giám đốc Tập đoàn Ánh Rạng Đông thì tốt!”

Trong lòng tôi thầm buồn cười, hẳn muốn làm con tôi sao! Nhưng mà tổng giám đốc của Tập đoàn Ánh Rạng Động là Triệu Quân Sinh, hẳn không có con trai, chỉ có duy nhất một người con gái kia mà thôi!

“Ai? Các huynh đệ, thừa dịp bây giờ còn có một chút thời gian, chúng ta chơi một trò chơi như thế nào?”

Hoàng Văn Tình sợ thiên hạ không loạn, bắt đầu có chủ ý.

“Cái trò chơi gì?”

Sở Cao nhàm chán, nghe nói có trò chơi, vội vàng tham gia cho náo nhiệt.

“Như thế nào, mỗi người chúng ta nói một câu, ai có thể khiến cho cô gái đẹp kia chú ý, thì người đó thắng!”

Hoàng Văn Tình nói.

“A? Nghe thì cũng thú vị đấy!”

Âu Dương Thiên Tề mặc dù xuất thân từ trong thế gia, nhưng dù sao cũng là thiếu niên, cũng rất có hứng thú với mỹ nữ, cho nên cũng tán thành nói.

“Lão Tam, ý kiến của chú thế nào đây?”

Hoàng Văn Tình thấy hai người khác đều không phải đối, nhìn tôi nói.

“Đợi một chút!”

Tôi vung tay lên nói.

“Sao vậy? Lão Tam, chú không phải là nhát gan không dám chơi đấy chứ?”

Hoàng Văn Tình nói khích:

“Thấy chú ngày hôm qua đánh nhau uy mãnh như vậy, không giống như một người nhát gan?”

“Đâu có, em đâu có nói là không chơi!”

Tôi lắc đầu nói:

“Ý của em là, chúng ta chơi như vậy không có ý nghĩa, phải là tặng ca thêm tiền!”

“Tặng ca thêm tiền?”

Sở Cao lặp lại nói:

“Được, em cũng nghĩ như vậy, không có tiền thì không kích thích! Anh nói đi, tăng ca thêm tiền là như thế nào?”

241. Chương 16 Đánh Cuộc Tất Thắng

“Cái gì mà tăng ca thêm tiền, nói ra nghe một chút”

Hoàng Văn Tĩnh nói

“Ừ..”

Tôi cố ý trầm ngâm một chút nói:

“Như vậy đi, người thắng thì không cần làm bất cứ việc gì trong phòng, ba người thua còn lại phải chịu trách nhiệm trực nhật và giặt quần áo!”

“Hay!”

Hoàng Văn Tĩnh không hề nghĩ ngợi đáp ứng, dù sao bốn người có một người thắng, thì vẫn còn hai người khác cùng mình, hơn nữa, bàn về tương mạo thì chính mình không bằng đại ca và lão tam, nhưng bàn về khoản khua môi múa mép, thì ai bằng được hắn? Đến lúc đó cá chết vào tay ai còn chưa biết”

“Được rồi, Âu Dương Thiên Tề, cậu thân là đại ca của phòng, vậy thì cậu phải mở màn trước đúng không?”

Hoàng Văn Tĩnh cười gian nói

Bất cứ chuyện gì, người đi đầu tiên làm thì cơ hội thành công cũng không cao, có khi lại trúng vào người thứ hai! Bởi vì là người đầu tiên có thể không thành công, nhưng cũng là người đi đầu, chuyện đã dễ dàng hơn một nửa, người thứ hai chỉ cần đi vào là xong luôn phần còn lại!

Nếu nhìn từ góc độ xác suất thành công của người thứ hai là vô cùng lớn!

Mà tỷ lệ thành công của người thứ ba cũng rất lớn, bởi vì nếu như hắn tiếp tục, người trong cuộc nhất định sẽ bị dao động! Cho dù có làm gì đi nữa, thì người này cũng hấp dẫn được sự chú ý!

Mà người thứ tư thì lại tương đối khó khăn, bởi vì nếu như ba người trước có làm không được thì người còn lại có làm cũng không nghĩ tới đâu! Nếu người trong cuộc đã nhấn mặt, thì người này có làm cũng không ăn thua!

Mà Hoàng Văn Tĩnh đứng hàng lão nhị, nói cách khác trên lý luận mà nói, tỷ lệ thành công của hắn cao nhất, không trách được hắn lại cao hứng như vậy!

Âu Dương Thiên Tề cũng không ngu, đương nhiên người thứ nhất đi ra chỉ là bước đệm mà thôi, nhưng mà không còn cách nào khác, ai bảo mình là đại ca cơ chứ!

Cho nên hắn suy nghĩ một chút, đột nhiên hét lớn:

“A? Lãnh đạo trường học tới!”

Chiều này của Âu Dương Thiên Tề có thể nói là rất tinh diệu, có thể bắt được tâm lý của đại đa số học sinh, vốn đang đông tây nam bắc nói chuyện, nghe được có lãnh đạo tới, lập tức yên tĩnh lại, rồi rít nhìn sang chỗ chúng tôi!

Nhưng mà Nhan Nghiên lại chẳng có tác động gì, cứ đứng im ở nơi đó!

Trong lòng tôi cười thầm, làm vậy cũng quá coi thường Triệu Nhan Nghiên rồi, nha đầu này mấy năm nay cùng tôi ở chung một chỗ, đã sớm luyện được bản lãnh không nghe, không thấy, không sợ.

Không thấy lãnh đạo tới, mọi người sững sốt rồi khinh bỉ nhìn nhìn Âu Dương Thiên Tề.

Lúc này đến phiên Hoàng Văn Tĩnh, người này suy nghĩ, như thế nào mới có thể một kích chiến thắng đêy? Nghĩ nửa ngày, hắn lại nghĩ tới gì có thể hấp dẫn mỹ nữ nhất đây? Kim tiền? Nhìn cách ăn mặc của vị mỹ nữ kia, thì có thể biết nàng là Tiểu công chúa! Xem ra cách dung kim tiền không được rồi! Nhưng mà nên

dung thứ gì khác đây? Đẹp trai! Đúng rồi, cho dù bất cứ cô gái nào cũng không kháng cự nổi hấp dẫn của Bạch Mã Vương Tử!

“Anh chàng đẹp trai này, xin hỏi bạn tìm ai?”

Hoàng Văn Tĩnh kinh cơ chợt lóe, kêu lên.

Quả nhiên, có rất nhiều nữ sinh đều ngưng cuộc nói chuyện để tìm kiếm người đẹp trai!

Nhưng mà Triệu Nhan Nghiên đâu phải là một nữ sinh bình thường! Tôi nghĩ ngoài tôi ra, nàng chẳng còn hứng thú với ai khác.

Hoàng Văn Tĩnh mắt thấy mình thất bại, thở dài. Mà những nữ sinh kia đều bị kêu của hoàng Văn Tĩnh hấp dẫn, chuyển ánh mắt sang người của tôi và Âu Dương thiên Tề!

Hoàng Văn Tĩnh thấy thế xin lỗi cười nói:

“Đại ca, lão Tam, đừng trách tôi, ha ha! Nhưng mà hai người nhân cơ hội này tìm bạn gái cũng rất tốt!”

Tôi cùng Âu Dương Thiên Tề đấm cho hắn một cái, gọi là thu thập, xong đầu đó, các ánh mắt lập tức thu hồi lại.

Đến phiên tôi ra sân, nhưng lại bị tiểu tử Sở Cao đoạt trước một bước, nói:

“Tam ca, để cho em thử một chút xem sao!”

Xem ra Sở Cao cũng không ngu, biết người cuối cùng ra sân là người yếu nhất thế, cho nên tiên hạ thủ vi cường!

Tôi thì chẳng sao cả, dù sao kết quả vẫn là bọn họ thua cuộc!

Tiểu tử Sở cao này cũng muốn nổi bật, không hổ là người lớn lên tử thủ đồ, nên hắn hét lớn: Thật xin lỗi, tôi không thích nam nhân!”

Những lời của tiểu tử Sở Cao này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều bị hấp dẫn, nhưng mà Nhan Nghiên vẫn đứng bất động, không nghe không thấy.

Thật ra thì đối với tính cách của Nhan Nghiên tôi hiểu rất rõ! Nếu như không gặp tôi ,thì nha đầu này sẽ y như kiếp trước, lãnh đạm với nam sinh!

Mọi người thấy vẻ mặt của Sở cao, đều cảm thấy lạnh cả sống lưng, tiểu tử này lớn tới như vậy rồi hóa ra lại có đậm mê đặc thù!

Ba người đều thất bại! Hy vọng duy nhất chỉ còn lại một mình tôi! Ba người dung vẻ mặt mập mờ nhìn tôi, dường như nhìn thấy một người biết trước thất bại!

“Ha ha, hình như chỉ còn một mình tôi thì phải!”

Tôi đỉnh đạc nói.

“Em không tin , ba người đều làm không được, mà anh lại làm được!”

“Đúng vậy, lão Tam đừng tự đắc nữa, không khéo lại mất mặt!”

Âu Dương Thiên Tề nói.

“Hắc! Ta không tin! Lão Tam, nếu chú có thể thành công, đừng nói là trực nhật, mỗi sang mua ăn sang cho chú cũng được!” Hoàng Văn Tĩnh thấy tôi mặt mũi không chút thay đổi, cho là tôi đang tính chuyện lùi bước, nên tiếp tục nói khích.

“A? Thật sao?”

Tôi cố ý hỏi.

“Có đại ca cùng lão Tứ làm chứng!”

Hoàng Văn Tĩnh nói

“Được, vậy thì em thử một chút!”

Trong lòng tôi cười gian! Wow ha ha ha ha ha! Đại học bốn năm có ăn sang miễn phí rồi!

Tôi háng giọng một cái kêu lên:

“Lão....bà!”

Tôi vừa mới nói dứt lời, Âu Dương Thiên Tề, Hoàng Văn Tĩnh còn có Sở Cao ba người tròn mắt nhìn tôi! Nhưng chuyện phát sinh tiếp theo lại làm cho bọn họ cảm thấy ngẩn ngơ hơn!

Chỉ thấy mỹ nhân kia cũng chính là Nhan Nghiên lại có thể xoay người lại, nhìn tôi ôn nhu nói:

“Lão công, có chuyện gì hay sao?”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì!”

Tôi lắc đầu nói.

Triệu Nhan Nghiên lại xoay người sang chỗ khác. Rất may, thanh âm của tôi tương đối nhỏ, chỉ có 3 người kia nghe tiếng, nếu không những người khác đều nghe được, chắc chết không còn chỗ chôn!

Rất lâu sau, Âu Dương Thiên Tề mới kịp phản ứng, nói:

“Không phải chứ...Lão Tam, nàng là...?”

“Đúng vậy, nàng là lão bà của em”

Tôi vẻ mặt vô tội nói.

“Tôi ngất! lão Tam, con mẹ nó, chú hãm hại anh!”

Sở Cao cũng không phục nói:

“Tam ca, anh ăn gian!”

“Ăn gian? Đâu có? Quy tắc trò chơi là do các người đặt ra, hơn nữa, các người đâu có hỏi tôi có biết nàng hay không!”

Tôi vuốt nói.

“Bữa ăn sang của tôi!”

Hoàng Văn Tĩnh buồn bực nói.

“Đúng vậy, lão Tam chú có suy nghĩ nên giới thiệu cho mọi người khi có một ban gái xinh đẹp như vậy không?!”

Âu Dương Thiên Tề phụ họa nói.

“Tôi ngất, Lão Tam là một mãnh nhân! Sau này Hoàng Văn Tĩnh ta theo chú lăn lộn, gọi chú là lão Đại”

“Tôi thoái vị !”

Âu Dương Thiên Tề nói:

“Sau này phòng 310 chúng ta do Lưu Lỗi làm lão đại!”

“Em tán thành!”

Sở Cao nói.

Cho nên, tân nhậm lão Đại 310 cứ như vậy ra đời. Cũng từ lúc này bắt đầu, tôi trở thành người trọng yếu trong 4 huynh đệ, 3 người dưới sự lãnh đạo của tôi, dần dần trở thành công thần dưới tay tôi.

.....

Sinh viên của các lớp căn bản đã tới đủ, trên đài chủ tịch, có một lão giả đang tiến đến, người này kiếp trước tôi cũng biết, chính là hiệu trưởng của Đại học Thanh Hoa, đồng thời là một viện sĩ của Viện Khoa học Trung ương, trong giới học thuật rất nổi danh, cũng là người lãnh đạo đầu ngành.

Sau khi lão giả lên đài, thì trong nháy mắt sân thể dục yên tĩnh lại, do chỉ số thông minh của sinh viên Đại Học Thanh Hoa không thấp, phán đoán được lão giả trên đài nhất định là lãnh đạo! Không ai ngu tới mức, ngay ngày đầu tiên tựu trường đã chọn cho lãnh đạo, dù sao, mới nhập học mà đã bị phạt, thì không ai muốn cả.

Lão giả thấy mọi người đã yên lặng, cho nên gật đầu, rất hài lòng với tình huống như thế này. Dù sao lão giả này xuất thân là Khoa học gia, giỏi khiển trách người khác, nếu như có học sinh biểu hiện quá kém, thì lão cũng chẳng còn cách nào khác.

“Các em sinh viên, xin chào mừng các em tới Đại Học Thanh Hoa!” Lão giả chậm rãi nói.

Các sinh viên phía dưới lập tức ngẩng đầu lên nhìn lão giả này, đúng là suy đoán của bọn họ không sai, đây đúng là một trong những lãnh đạo trọng yếu của trường học.

Nhưng đại đa số mọi người đều miễn cưỡng và bất đắc dĩ, bởi vì từ tiểu học đến trung học rồi đến trung học phổ thông, mỗi lần tựu trường, hiệu trưởng toàn phát biểu những lời vô ý nghĩa, cứ thao thao bất tuyệt, thậm chí có người còn nói ca buổi sang, ở đây toàn là tinh anh, làm sao chịu được cảnh như vậy.

Nhưng mà, cũng chẳng có cách nào khác cả!

“Tôi tên là Từ Chính Lôi, là hiệu trưởng của các em!”

Lão giả tiếp tục nói.

Quả nhiên lão giả nói câu này, sinh viên phía dưới đã có rất nhiều bắt đầu than thở, có lẽ một màn nói hươu nói vượn lại bắt đầu! Nhưng không ai nghĩ tới, Từ Chính Lôi lại nói:

“Con người của tôi có một thói quen, đó chính là không thích nói nhảm! các em cũng biết, một tháng tiếp theo chính là kỳ tập huấn quân sự tập thể, đây chỉ là một buổi động viên, nhưng mà điều tôi muốn nói là: Không có cái gì để nói! Nói một đồng lời vô ý nghĩa, chính là nói nhảm. Động viên cái gì? Chó má! Chẳng lẽ không động viên sinh viên không tập quân sự hay sao? Hoặc nếu động viên thì các em sẽ đi tập quân sự tốt hơn hay sao? Được rồi, các em đều là sinh viên tài cao, đã biết ý tôi! Tóm lại tôi hi vọng mọi người thật tâm trong lần tập quân sự này, có lẽ tương lai các em sau bao nhiêu năm mới trở lại đây, lại nghĩ về một kỳ tập quân sự tốt đẹp!”

Nói xong lão giả đi xuống đài chủ tịch.

Ngay sau đó, có một người tự xưng là chủ nhiệm bộ môn thể dục lên đài, hấn bắt đầu thao thao bất tuyệt, thấy các sinh viên phía dưới rối rít nghị luận nói:

“Đây chính là sự khác biệt giữa người với người, tại sao người ta làm hiệu trưởng, còn anh chỉ làm chủ nhiệm!”

Đối với tôi, thì chuyện này chẳng có chút phiền não nào, bởi vì kiếp trước của tôi đã trải qua một lần như thế này rồi, lúc đó tôi cũng giống như đại đa số mọi người, coi người này đang nói nhảm. Nhưng bây giờ nghe lại, nó lại biến thành đang ôn kỷ niệm xưa.

“Thấy ơi! Có người té xỉu!”

242. Chương 17 Có Người Té Xỉu

“Thầy ơi! Có người té xỉu!”

Bỗng nhiên trong một đám sinh viên phía dưới xôn xao hấn lên.

Chủ nhiệm bộ môn thể dục đang nói với khí thế ngất trời đây, đột nhiên nghe thấy phía dưới có người té xỉu, lập tức sự hết hồn! Đây là một đại sự, nếu như có người xảy ra chuyện ở kỳ tập huấn quân sự lần này, thì hấn với tư cách là chủ nhiệm bộ môn thể dục sẽ không cách nào thoát khỏi trách nhiệm!

Nên hẳn vội vàng dừng cuộc nói chuyện, chỉ huy mấy giáo viên chạy tới hiện trường.

“Tiểu Đình, em làm sao vậy?”

Mặc dù cách tôi rất xa, nhưng tôi vẫn có thể nghe rõ. Một câu “Tiểu Đình” đã hấp dẫn sự chú ý của tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn lại, thì thấy một tình cảnh làm tôi căng thẳng, chỉ thấy Vu Đình nằm ngất xỉu ở sân thể dục, sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt. Người tên là Tư Đồ Lượng đang ngồi xổm một bên, không ngừng lay Vu Đình

Trong lòng tôi mắng to: mẹ kiếp! Thành ngực này XXX!!! Mà bị bệnh tim hay sao, mà muốn lay chết người khác? Cái gì mà người thừa kế của Lục đại thế gia, ngay cả những kiến thức cơ bản nhất cũng không biết!

Nhưng hận hơn nữa chính là, những giáo viên chạy tới kia cũng lay nàng giống như Tư Đồ Lượng!

Tôi vội vàng lấy thật nhanh tốc độ chạy tới, một cước đá lặn Tư Đồ Lượng trên mặt đất, chỉ vào hắn mắng: “Đầu mày bị lừa đá hả? Mày lác như vậy sẽ khiến người ta chết đó!”

Lúc này. Mới có mấy người phụ họa nói:

“Đúng vậy, tại sao ngay cả những kiến thức thông thường cũng không biết, người bị xỉu không được dao động mạnh!”

Rất nhiều người thấy tôi hùng hổ lao tới, sợ tôi gây chuyện với bọn họ, lập tức lùi lại phía sau.

Chỉ có số ít biết thân phận Tư Đồ Lượng, nên vì tôi mà âm thầm thở dài. Thấy tôi lại dám đá Tư Đồ Lượng, trong mắt bọn họ, quả thực là tôi muốn chết rồi.

“Mày là ai?”

Tư Đồ Lượng từ trên mặt đất bò dậy, chỉ vào người tôi chất vấn.

Hắn cũng không ngu, thấy tôi cường tráng như vậy tới đây, khẳng định không phải là người bình thường. Khi Tư Đồ Lượng tới Đại học Thanh Hoa, người nhà đã dặn dò, đến Thanh Hoa thì nhất định phải biết điều, bởi chỗ này là nơi tập trung của công tử con quan, phú thương giàu sụ, rồi những thiên kim tiểu thư được ưu ái như những tiểu công chúa.

Trong khi còn chưa rõ lai lịch của người khác, thì đừng vội kết thù, mặc dù lấy Tư Đồ gia thực lực cũng không e ngại gì, nhưng thêm một người bạn vẫn tốt hơn có một địch nhân.

Cho nên lúc này Tư Đồ Lượng không nắm chắc lai lịch của tôi, lại cảm thấy tôi hơi quen mắt. Cho nên hẳn nghĩ tôi là một nhân vật trọng yếu.

“A? Mày chẳng những đầu bị lừa đá, mà trí nhớ còn kém như vậy?”

Tôi cười nhạo nói:

“Tư Đồ công tử, chẳng phải chúng ta mới gặp nhau trước cửa cangtin vào buổi sang hay sao?”

“Mày...A, hóa ra là mày! Là bạn học của Tiểu Đình!”

Tư Đồ Lượng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tư Đồ Lượng nghĩ thầm. Không trách mình cảm thấy quen mắt, hóa ra là hắn! Nghe Tiểu Đình nói chuyện, người này có quan hệ không tầm thường với Tiểu Đình, nhưng mà hắn đã thăm dò Tiểu Đình, người này chỉ là một học sinh bình thường ở thành phố Tân Giang, trong nhà cũng không có thực lực gì, muốn giết hắn, có lẽ chẳng tốn công sức!

Thật ra thì tin tình báo của Tư Đồ Lượng có được cũng không sai. Nhưng đó lại là chuyện trước khi tôi sống lại!

Hiện tại Tư Đồ Lượng cố nén lửa giận không phát tác. Hắn dù sao cũng là cao thủ võ thuật, mới vừa rồi không để ý mới bị đá cho ngã chống vó! Sở dĩ Tư Đồ Lượng nén lửa giận, thứ nhất là vì lãnh đạo nhà trường đang ở đây, nếu mình ở đây đánh hắn một trận thì cũng không tốt! Chuyện thứ hai mới là trọng yếu, Vu Đình té xỉu, phải mau chóng đưa đi bệnh viện!

Cho nên Tư Đồ Lượng âm hiểm nhìn tôi cười một chút, nói:

“Hôm nào tao làm chủ, hai chúng ta nói chuyện!”

Tư Đồ Luowogj cố ý đem hai chữ “nói chuyện” này to hơn bình thường. Mọi người nghe đến điều biết là chuyện không tốt! Tìm tôi nói chuyện? Sợ rằng hắn định giáo huấn tôi một chút mà thôi?

“Không thành vấn đề!”

Tôi nói. Buồn cười, tôi còn sợ hắn sao!

Tư Đồ Lượng không nghĩ tới tôi sẽ nói như vậy, hắn vốn tưởng rằng tôi sẽ lui bước, như vậy thì có thể làm nhục tôi một phen, nhưng tôi trả lời như vậy, làm cho những lời hắn khổ công chuẩn bị không có chỗ dung.

Trước kia Tư Đồ Lượng tán gái thường xuyên dùng chiêu này đối phó với tình địch của mình, những tiểu tử này đều không dám đi phó ước, chỉ có một tên ngốc mò tới, kết quả là bị Tư Đồ Lượng đá gãy ba cái xương sườn! Trông người trước mắt này như hổ dữ, nhưng hắn chẳng phải là Hung Cẩm hay sao?

Nghĩ tới đây Tư Đồ Lượng cũng cảm thấy buồn cười! một sinh viên từ nơi khác tới, có chỗ dựa gì chứ? Hơn nữa, nghe Vu Đình nói, tiểu tử này gia thế rất trong sạch...A, đúng rồi, hắn nhất định là nghe không hiểu ý mình, cho rằng mình mời hắn ăn cơm!

Nghĩ tới đây Tư Đồ Lượng lập tức bình thường trở lại, nghĩ thầm, bây giờ nhiều người không tiện, chờ mấy ngày nữa từ từ thu thập người!

Bệnh viện ở thủ đô có hiệu suất làm việc rất cao, sau khi gọi điện thoại được mười phút đồng hồ xe cứu thương đã tới.

Từ trên xe cứu thương có 3 người mặc áo trắng, cầm đầu là một bác sĩ chạy tới, khám sơ qua cho Vu Đình, sau đó nói:

“Bệnh nhân không có việc gì cả, chỉ bị tụt huyết áp, có thể là do đứng một thời gian dài, sức khỏe không chịu được, nên mới té xỉu.”

Người ở chỗ này nghe xong đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Tư Đồ Lượng nghe vậy thì nói:

“Anh là ai? Anh nói không có chuyện thì là không có chuyện hay sao? Anh đã cẩn thận kiểm tra chưa? Tôi nói cho anh biết, nếu mà thật xảy ra chuyện gì thì ah chịu không nổi đâu!”

Sau khi ba người bác sĩ nghe thấy Tư Đồ Lượng nói như vậy, thì sắc mặt trầm xuống, có chút không dễ nhìn, nhưng mà bản lĩnh nghề nghiệp của họ tương đối tốt, bác sĩ cầm đầu ho khan một tiếng nói:

“Tôi là bác sĩ ở trung tâm cấp cứu của bệnh viện thành phố, tôi đã kiểm tra rồi, ít nhất bây giờ bệnh nhân không có gì nguy hiểm tới tính mạng, tình hình cụ thể thế nào, thì đợi vào bệnh viện kiểm tra cận kề mới biết được!”

“Bệnh viện thành phố đúng không? Hừ! Chẳng qua chỉ là một bác sỹ nhỏ nhoi! Tôi quen viện trưởng của các anh, các anh nói với hắn, Tôi là Tư Đồ Lượng, an bài chuyện này thật tốt cho tôi!”

Tư Đồ Lượng kiêu ngạo nói.

Mặc dù bản lĩnh nghề nghiệp của mấy bác sĩ kia cũng khá, nhưng cũng không khỏi có chút tức giận! Bản thân tận tâm tận lực tới làm việc, không khen ngợi, mà lại lấy viện trưởng ra dọa mình, đối lại là ai cũng tức giận!

Trong lòng tôi thầm mắng, cái tên Tư Đồ Lượng này thật là quá ngu, không tin bác sĩ, thì sao không tự khám bệnh cho Vu Đình đi?

243. Chương 18 Phiền Não Về Tập Đoàn Ánh Rạng Đông (thượng)

Thấy Vu Đình không có chuyện gì nữa, tôi trở về hang ngũ của lớp. Thế nhưng cái cuộc mít tinh động viên này không thể nào tiếp tục được nữa, nhà trường đành phải tuyên bố giải tán.

“Lão Tam...Không, Lão Đại, anh vừa mới đi làm gì vậy?”

Hoàng Văn Tĩnh thấy tôi đột nhiên rời đi, kỳ lạ hỏi. Vì mọi người đã giao ước, từ nay gọi tôi là lão Đại cho nên khi Hoàng Văn Tĩnh thuận miệng kêu lên “Lão Tam” thì sau đó lập tức đổi cách xưng hô.

“Không có chuyện gì, có một nữ sinh bị té xỉu, là bạn học cấp 2 của tôi.” Tôi nói.

“Ồi trời? Lão Đại, buổi sang tại căng tin, em rất đồng tình với anh, vì khi đó nghĩ người này là người yêu của anh, nhưng bây giờ anh đã có lão bà, hơn nữa lại là một hoa khôi của trường, thì tại sao lại còn mơ mộng tới nữ sinh khác?”

Ngay cả Âu Dương Thiên Tề cũng gọi tôi là lão Đại.

Ôm ảo tưởng đối với nữ sinh khác ư? Chuyện tình cảm? Trước khi tôi sống lại, có thể tôi sẽ khẳng định: Đúng vậy, tôi chỉ có tình cảm duy nhất đối với một người!

Nhưng mà bây giờ...Ngay cả bản thân tôi cũng không tin nổi lời này nữa rồi.

Triệu Nhan Nghiên, Trần Vi Nhi, Tô Đình Tư, Diệp Tiêu Tiêu, ngay cả Hạ Nhu tôi vẫn nhớ mãi không quên, hôm nay lại thêm một nàng Vu Đình.

Tôi không rõ tại sao tôi lại biến thành như vậy, có lẽ bởi vì tôi chết qua một lần, đối với chuyện này hay bất cứ vấn đề nào khác...tóm lại, tôi cũng không thể nào vô tư nói tôi chỉ có tình cảm duy nhất với một người.

“Ồi trời ơi, hai người các anh nói linh tinh cái gì vậy? Lão Đại là người anh minh thần võ, sao có thể chỉ có một bạn gái, nếu là hai thì càng tốt chứ sao, cũng không uổng chúng ta sung bái lão Đại như vậy!”

Sở Cao thấy sắc mặt tôi có chút lúng túng vội vàng nói.

Âu Dương Thiên Tề nghĩ thấy cũng đúng, nam tử nào làm đại sự mà không có tam thê tứ thiếp chứ! Mặc dù xã hội bây giờ là chế độ một vợ một chồng, nhưng đây chẳng qua chỉ là phương châm đối với người bình thường mà thôi! Đàn ông có tiền, có địa vị từ trước tới nay chưa có ai mà không như vậy!

Mọi người cũng đừng có phân biệt nước Trung Quốc hay nước ngoài, cũng đừng nói cái gì mà nam nữ bình đẳng, mọi người không thể không thừa nhận rằng 90% những nhân vật lớn trên thế giới này đều là đàn ông! Nói cách khác, nam giới mới là người lãnh đạo xã hội. Ngay cả cha của mình là Âu Dương Hải, cũng có ba bà vợ, mình chính là con bà hai, mình phải gọi hai bà mẹ còn lại là mẹ cả và mẹ ba!

Nghĩ tới những thứ này, Âu Dương Thiên Tề cũng thấy bình thường trở lại, hẳn đã sớm nhìn ra Lưu Lỗi không phải người bình thường, nếu như sau này kéo hẳn về phía mình chắc chắn cũng sẽ trở thành người một nhà trong gia tộc mình, do vậy về cơ bản không cần bận tâm những quy tắc đời thường kia, cho nên nói:

“ Không sai, Sở Cao nói đúng, lão Đại, nếu anh thích thì cứ theo đuổi đi, huynh đệ chúng ta sẽ giúp anh giấu kín với đại tẩu!”

Âu Dương Thiên Tề vỗ ngực bảo đảm nói.

Tôi nghe xong, không kìm được cười, giấu diếm Triệu Nhan Nghiên? Chỉ sợ sau này khi nàng biết lại không hề phản đối! mấu chốt vấn đề là, Vu Đình còn có tình cảm với tôi không? Tình cảm hiện tại của tôi đối với Vu Đình là loại tình cảm gì?

Bởi từ năm xưa, tôi thậm chí đã quên mất mình có một mối tình đầu như vậy, nhưng không hiểu tại sao khi tôi gặp nàng, trong lòng tôi vẫn không thể tránh khỏi nổi lên sự rung động mạnh mẽ! Đúng vậy, bất luận là ai đối với mối tình đầu của mình, cũng sẽ không khống chế được cảm xúc! Tôi cũng không phải là ngoại lệ.

Nhưng mà tình huống bây giờ, Vu Đình trong trí nhớ tôi là một cô bé ba mươi mấy năm về trước, mặc dù lúc đó tôi không nói thực với nàng tình cảm của mình, nhưng hiện tại ngay cả chính bản thân tôi cũng không rõ tình cảm này là như thế nào!

Điều duy nhất đáng mừng chính là, sau khi sống lại ba năm nay, tôi đã hoàn toàn thích ứng với độ tuổi của mình, cho dù là tâm lý hay tư tưởng, tôi đã từ từ đón nhận rằng tuổi thực của tôi bây giờ là mười chín tuổi.

Cho nên khi tôi nhớ lại Vu Đình lúc đó, tôi biết, tôi đang sống với chỗ sâu kín trong nội tâm của mình, còn giữ lại một chút tình cảm tốt đẹp với nàng! Chuyện phát sinh ở cái tuổi đó, tôi không biết rõ đó có phải là tình yêu hay không!

Ít nhất tôi biết khi đó nàng thích tôi, và tôi cũng thích nàng! Nhưng chúng tôi không người nào chịu nói ra cả! Có thể đây chính là điều mà mọi người thường nói về sự mông lung của mối tình đầu hay sao!

Tôi lắc đầu, ngượng cười một cái. Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể đi một bước, tính một bước.

Tôi lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn cho cả Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi, hẹn các nàng buổi trưa gặp mặt ở cổng trường học, cùng nhau ăn cơm trưa. Rồi cùng bọn Âu Dương Thiên Tề đi về phòng.

“Lão Đại, ở cổng trường của chúng ta có một quán internet, mới mở, chúng ta đi chơi chứ?”

Hoàng Văn Tĩnh đề nghị.

Tôi sửng sốt, quán Internet? Đúng vậy, ở kiếp trước Internet có từ năm 97-98 nhưng nó vẫn chưa thông dụng, mãi từ năm 99 trở đi, mới mọc lên như mưa ở đại học Thanh Hoa.

Mặc dù mấy năm nay ở Tân Giang tôi đã sớm tiếp xúc với Internet rồi, sau đó Tập đoàn Ánh Rạng Động cũng được hỗ trợ Internet một cách toàn diện, nhưng mà cái thời này, sinh viên đại học cũng rất ít người biết đến cái này. Tiểu tử Hoàng Văn Tĩnh này lại còn biết Internet, xem ra hẳn cũng là một người có khiếu về nghiên cứu máy tính.

Không ngoài dự đoán của tôi, Âu Dương Thiên Tề lập tức tỏ vẻ đồng ý:

“Vừa lúc tôi cũng có thời gian lên mạng, đi kiểm tra mấy cái Mail”

Sở Cao lại nói:

“Em cũng đã lâu không có chơi trò Stars rồi, đúng rồi, lão Đại, anh có chơi Stars không?”

Tôi gật đầu, không hổ là khoa máy tính, ngay cả Stars đều chơi giỏi.

Chỉ có điều Stars...Kiếp trước, lúc đó tôi đi học, trò Stars hiện lên trong đầu như có một dòng điện chạy trong lên não vậy.

“Biết một chút!”

Tôi nói.

“Thật tốt quá, lão Đại, em đang lo không có ai đấu với em, hai ta tỷ thí một chút nhé!”

Sở Cao vui vẻ nói.

Chúng tôi đi tới cổng trường, cách đó không xa thì Hoàng Văn Tĩnh nhìn rõ và đọc to mấy chữ đặc biệt “Quán Internet Phi Ngư”.

Nếu như tôi nhớ không lầm, cửa hàng Internet Phi Ngư trong mấy năm về sau càng ngày càng lớn, trở thành đầu lĩnh về internet của cả thủ đô.

Nếu như bây giờ tôi lựa chọn lĩnh vực để gây dựng sự nghiệp, thì Internet cũng là một lựa chọn không tệ. Cái nghề này có thể nói là mang tới một món lời kékéchù, giá một giờ là năm đồng, chưa tới nửa năm là có thể thu hồi được số tiền đầu tư.

Bốn người chúng tôi nộp tiền giờ chơi, chọn mấy cái máy tính, rồi ngồi xuống. Vốn tôi muốn bỏ tiền trả nhưng Sở Cao đã đoạt trước, xem ra trong phòng tôi ai cũng là người có tiền. Sở Cao vừa lấy ví tiền ra thì tôi thấy trong đó có ít nhất là hơn ba ngàn đồng tiền mặt.

“Sở Cao, hmm, mày lại tới nữa à?”

Lúc này, một thanh niên có vóc dáng nhỏ nhắn đi tới, nói.

“Trương Thiên Dương, mày tới thì tao không thể tới sao?”

Sở Cao tức giận nói.

“Ha ha, mày có thể tới, đương nhiên là có thể tới, tao chỉ nghĩ mày đúng là không biết xấu hổ lại dám tới đây! Chỉ là bại tướng dưới tay tao mà thôi!”

Trương Thiên Dương cố ý đem bốn chữ “bại tướng dưới tay” nói nhấn mạnh.

Sở Cao nghe xong sắc mặt xanh mét nói:

“Đơn đầu!”

“Đơn đầu một trăm lần mày cũng thua!”

“Lão Đại, anh chơi trước đi, em cùng hấn chơi một ván!”

Sở Cao nói với tôi.

Vừa lúc tôi cũng muốn cùng với Triệu Quân Sinh nói chuyện online về việc xác định những vấn đề quan trọng trong sự phát triển của tập đoàn Ánh Rạng Đông, cho nên nói:

“Được! Chú mà thua, anh giúp chú đánh thắng hấn!”

Tôi không nghĩ rằng câu nói vừa rồi lại chọc giận Trương Thiên Dương, hấn tức giận nói:

“mày biết tao là ai không?”

“Mày không phải là Trương Thiên Dương sao?”

Tôi không hiểu sao lại thấy buồn cười, nói.

“Nếu biết tao là Trương Thiên Dương sao còn dám nói như vậy?”

Trương Thiên Dương không hiểu nói.

“Đợi một chút!”

Tôi cắt lời hấn, tôi hiểu người này có ý gì, ý của hấn là tôi không hiểu ý nghĩa tên của hấn, cho nên mới dám nói với hấn như vậy.

“Tao biết mày là Trương Thiên Dương, chẳng qua là do Sở Cao nói, trước đây tao không biết mày!”

Tôi nói rõ ràng.

Tôi vừa nói xong, Trương Thiên Dương mặt đã đỏ bừng, không biết là vì tức giận hay vì xấu hổ. Một lát sau, Trương Thiên Dương mới lên tiếng:

“Tao xin tự giới thiệu một chút, tao tên là Trương Thiên Dương, là vua Stars. Nếu như mày không phục có thể khiêu chiến bất cứ lúc nào.”

Tôi thấy hấn trịnh trọng như vậy, cũng chỉ nói:

“Tao tên là Lưu Lỗi, bạn cùng phòng với Sở Cao.”

Sở Cao không nhịn được nữa, nhìn Trương Thiên Dương, nói.

“Mày nói hết chưa, có chơi hay không?”

Trương Thiên Dương liếc Sở Cao một cái, cắn môi nói:

“tao còn chưa từng thấy mày như vậy, gấp gấp như thế chỉ tìm thất bại thôi.”

“Hãy bớt nói nhảm đi nhanh lên, tao lập mạng chủ mày vào đi”

Tôi đang nói chuyện online với Triệu Quân Sinh về việc tiến hành thành lập Ánh Rạng Đông Messenger

Tôi đem ý nghĩ sản xuất một game online đơn giản nói cho Triệu Quân Sinh, tôi nhớ kỹ trước lúc tôi sống lại, thì chính vào thời gian này, trò chơi tú-lô-khơ và các loại trò chơi khác trên Internet bắt đầu lưu hành, nếu mà bây giờ tập đoàn Ánh Rạng Đông thành lập được Ánh Rạng Đông Messenger thì sẽ có hàng loạt người chơi, như vậy sẽ rất dễ dàng chiếm lĩnh thị trường game online.

Trong mấy năm nay, Tập đoàn Ánh Rạng Đông dựa vào những ý tưởng của tôi mới trở thành tập đoàn lớn nhất thế giới, cho nên đối với ý kiến đề xuất của tôi Triệu Quân Sinh đều chấp hành, lần này cũng không ngoại lệ, khi nghe tôi nói xong, lập tức tổ chức ngay một hội nghị để nghiên cứu vấn đề này.

Chúng tôi hàn huyên nói chuyện phiếm một chút. Triệu Quân Sinh có nói đến việc mỗi lần cha tôi nhìn thấy hắn thì đều cung kính gọi hắn là Triệu Chủ tịch, làm hắn cảm thấy có chút không thoải mái, bảo tôi có thể khuyên nhủ cha tôi thay đổi cách xưng hô, nếu không gọi là thông gia thì gọi là Tiểu Triệu cũng được!

Cho tới khi tôi nói là sẽ đồng ý nói với cha tôi thì hắn mới buông tha.

Tiếp đó, có một chuyện phiến não xuất hiện trong đầu tôi. Những năm gần đây, Tập đoàn Ánh Rạng Đông càng ngày càng lớn mạnh, hoàn toàn đúng với câu nói: “Gà sinh trứng, trứng lại sinh gà”, cả tập đoàn giống như những quả cầu tuyết, khổng lồ dị thường, liên quan đến nhiều lĩnh vực rộng lớn, ngay cả tôi cũng không thể nào tưởng tượng nổi.

Thậm chí một chi nhánh của công ty ở một quốc gia Châu Phi sản xuất công nghiệp nặng đã được Chính phủ nước sở tại có văn bản đồng ý cho chi nhánh này sản xuất khí giới. Triệu Quân Sinh đã làm cho thứ trong trí nhớ của tôi trở thành hiện thực.

244. Chương 19 Phiến Não Về Tập Đoàn Ánh Rạng Đông (hạ)

Tập đoàn Ánh Rạng Đông phát triển, lẽ ra tôi phải vui mừng mới đúng! Nhưng chính vì Tập đoàn quá lớn, đến mức tôi không thể tưởng tượng được, nếu như một ngày nào đó, tôi lên giữ cương vị Chủ tịch Tập đoàn thì cha mẹ tôi không biết có chấp nhận được sự thực này không, dù gì thì nó cũng quá kinh khủng!

Tôi thậm chí còn có chút hối hận, không bằng ba năm trước đây không trực tiếp nói cho cha mẹ tôi, thì cha mẹ tôi không còn cách nào khác phải đón nhận, nhưng mà hiện tại, tôi sợ rằng khi nói ra chân tướng sự thật, cha mẹ tôi không biết có chịu nổi hay không! Dù sao khả năng chấp nhận của con người cũng có giới hạn!

Điều này cũng giống như một người nghèo, nếu như mỗi ngày cứ kiếm được tiền đều đều, thì cuối cùng cũng có thể trở thành một tỉ phú, như vậy hắn và người thân của hắn có thể dễ dàng chấp nhận. Nhưng mà nếu hắn mua vé số, chỉ trong một đêm giàu đột ngột thì tinh thần có thể kích động tới mức đột tử!

Nói cách khác, chuyện gì cũng phải tiến hành từ từ! Nhưng mà...tôi nên nói như thế nào với cha mẹ tôi? Hiện nay Tập đoàn có một quá trình phát triển rồi. Biện pháp duy nhất chính là sau này chú Triệu đem Nhan Nghiên gả cho tôi, rồi đem Tập đoàn chuyển giao sang tay tôi!

Nhưng chú Triệu đã không dưới một lần tuyên bố với bên ngoài là chủ tịch Tập đoàn là người khác, nếu như vậy, Triệu Quân Sinh cũng không có quyền đem tập đoàn giao cho tôi rồi!

Tôi bỗng nhiên chợt lóe lên ý nghĩ, đúng rồi, hãy làm một cách tuần tự!

Nếu như tôi bắt đầu gây dựng sự nghiệp từ bây giờ, sau đó sang lập một công ty bên cạnh Tập đoàn Ánh Rạng Đông cùng tiến hành kinh doanh lớn, đến lúc đó tôi tuyên bố tôi chính là Ông Trùm giấu mặt của tập đoàn Ánh Rạng Đông thì chắc chắn rằng cha mẹ tôi cũng rất dễ dàng chấp nhận được.

Vì khi họ tận mắt nhìn thấy quá trình tôi gây dựng sự nghiệp, đến lúc đó bọn họ đã có sự chuẩn bị tâm lý, nên sẽ không cảm thấy quá đột ngột.

Nghĩ tới đây, tôi chợt thấy vui vẻ trở lại. Không tệ! Đây thật là sáng kiến hay.

Cho tới nay, Tập đoàn Ánh Rạng Đông đều do Triệu Quân Sinh tiến hành kinh doanh, có thể nói tôi chỉ cung cấp một chút tài liệu về kỹ thuật cùng với ý tưởng mà thôi!

Cho nên không thể nói tôi là người sáng lập công ty! Mà chính tôi cũng muốn tự mình lập nên sự nghiệp, đây không phải là một cơ hội sao.

Nghĩ tới những điều này, tôi nhất thời cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

.....

“Thế nào, Sở Cao, phục chưa?”

Trương Thiên Dương đắc ý nói.

“Tao ngất, mày có phải Hack hay không, tại sao tốc độ của mày so với tao lại nhanh hơn nhiều vậy!”

Sở Cao phàn nàn nói.

“Hack ư! Thua rồi nên tìm lý do à”

Trương Thiên Dương nói.

Tôi nghe vậy cũng biết Sở Cao lại thua rồi. Cho nên nói:

“Sở Cao , thật ra thì Star chú trọng chiến thuật...”

Tôi đem chút ít chiến thuật Star học được từ kiếp trước nói cho Sở Cao, nghe xong chắc hẳn không thể nào tin được, vì dù sao thì ở niên đại này cũng không có những chiến thuật này.

Tôi vốn muốn báo thù thay cho Sở Cao, nhưng mà tôi nhìn đồng hồ thì đã mười một giờ rưỡi rồi, tôi đã hẹn các nàng Triệu Nhan Nghiên chờ tôi ở cổng trường lúc mười hai giờ, vì thời gian không còn kịp nữa, nên tôi hẹn Trương Thiên Dương hôm nào tái chiến, đối với lần này, người này cũng không có để ở trong lòng.

Tôi chuẩn bị tính tiền, nhưng lúc này lại vô tình nghe tiếng Trương Thiên Dương đang gọi điện thoại. Đầu năm nay, rất ít học sinh có điện thoại di động, vì nó chưa thông dụng, chỉ một ít gia đình vô cùng giàu có mới dùng điện thoại di động. Nếu không cho dù có thể mua được điện thoại di động thì cước tháng là 50 đồng cũng quá sức với họ!

Để thuận tiện liên lạc, tôi đều cho Nhan Nghiên và Vi Nhi dùng điện thoại di động, hai nàng biết tôi có tiền, nên cũng không từ chối. Hơn nữa cho đơn giản vấn đề, tôi hạn định cho các nàng mỗi người là 1 vạn đồng một tháng.

“Alo...Trần Vi Nhi à? Tôi là Trương Thiên Dương đây....Buổi trưa có rảnh rồi không, chúng ta cùng ăn một bữa...sao...Cái gì? Có chuyện gì? Tại sao mỗi lần tôi hẹn, em đều có việc vậy?...Vi Nhi, tôi đã theo đuổi em ba năm rồi, em không thể cho tôi một cơ hội dù chỉ là một lần sao? Không phải là em chưa có bạn trai hay sao?...Cái gì? Đã có bạn trai rồi ư? Em đừng gạt tôi, hai chúng ta là bạn học 3 năm, em làm sao có thể giấu tôi được....Hả? Như vậy đi...cũng được, vậy ngày mai tôi lại gọi điện cho em!”

Nói xong, Trương Thiên Dương liền cúp điện thoại.

Trần Vi Nhi? Trùng tên ư? Không thể trùng hợp như thế được? Nhưng căn cứ vào dung mạo của Vi Nhi thì số người theo đuổi cũng không ít.

Trong số người theo đuổi chắc không thiếu tên Trương Thiên Dương này được, chỉ là phương pháp hắn theo đuổi đối phương có chút vô lại, với tính cách của Vi Nhi thì cho dù không có sự xuất hiện của tôi, cũng không thể có khả năng chấp nhận Trương Thiên Dương.

Vì buổi trưa tôi có chuyện nên tạm biệt mấy huynh đệ về trước, những người này còn chưa chơi đủ, nên tôi tranh thủ đi trước. Lúc tôi tính tiền thì Sở Cao sống chết không đồng ý, nói rằng một lát nữa tính một lượt, không còn cách nào khác, tôi chỉ biết thu tiền lại.

Cũng chỉ có một chút tiền, nếu cứ giằng co thì có thể làm mất hòa khí. Mà Trương Thiên Dương hẹn hò không có kết quả, trong khi còn đang khó chịu, không biết gọi điện thoại cho hắn, mà hắn vội vã đi ra khỏi cửa hang internet.

Còn chưa tới cổng trường, từ xa tôi đã thấy Nhan Nghiên với Vi Nhi đứng ở đó. Vi Nhi chính là hoa khôi của trường đại học Thanh Hoa, mà Triệu Nhan Nghiên cũng xinh đẹp vô cùng, mọi người truyền miệng rằng nàng có thể đứng đầu bảng hoa khôi mới của trường.

Nơi hai nàng đứng, có rất nhiều nam sinh đi qua đều nhìn hai nàng.

Xem ra lúc này tôi cứ như vậy đi qua, thì sẽ tạo thành sự hỗn loạn, không có cách nào khác, tôi đánh bắt một chiếc taxi, sau đó gọi điện thoại cho Nhan Nghiên.

Không lâu sau, Nhan Nghiên và Vi Nhi cùng nhau lên xe taxi. Tôi tự nghĩ có nên gọi điện cho Lưu Duyệt hay không, mau lấy một chiếc xe, nếu không thì khi đi lại sẽ có chút không tiện.

Từ ngày Lưu Duyệt đem tổng bộ rời đi cũng đã hơn 1 năm rồi, nghe nói kinh doanh cũng không tệ lắm. Lợi nhuận hàng năm mặc dù vẫn chảy vào trong tài khoản của tôi, nhưng tôi không nhìn đến nó, nên không biết là bao nhiêu.

“Lão công!”

Sau khi Nhan Nghiên và Vi Nhi lên xe, đồng thanh kêu lên.

Trong trường học có rất nhiều người, nên phải kiêng kỵ, nhưng lúc này không có người lạ, nên chần chừ kiêng kị gì cả.

Nhưng thật ra, người tai xế nghe xong kinh ngạc không hiểu, há to miệng nghĩ thầm, đúng là quá đáng rồi. Có được một trong hai mỹ nữ này, cũng phải tu nhân tích đức 3 đời, vậy mà tên tiểu tử này lại có thể có được cả hai nàng!

Ngay lập tức hẩn nghĩ đến bà vợ đã già của mình thì thấy đời thật bất công, thấy tiểu tử này lớn lên cũng chỉ có chút đẹp trai, vậy thì có gì tốt. Quần áo trên người cũng không phải là hàng hiệu!

Hẩn nào có biết rằng, y phục tôi đang mặc trên người mặc dù không phải là hàng hiệu, nhưng lại có giá trị! Vì tập đoàn Ánh Rạng Đông nổi tiếng toàn cầu, cho nên có rất nhiều đại cổ đông đều là thành viên của hoàng thất, vì muốn lấy lòng Tập đoàn Ánh Rạng Đông mà hàng năm đều đưa tới cho Triệu Quân Sinh không ít y phục, hoặc là đồng hồ đeo tay, vật dụng hàng ngày chính hiệu.

Mà tôi chính là chủ tịch tập đoàn Ánh Rạng Đông, Triệu Quân Sinh là người làm công, nên có một số sản phẩm đều làm theo yêu cầu của tôi. Mặc dù những đại cổ đông kia không rõ những vật này là làm cho ai, nhưng bọn họ cũng không cần thiết phải hỏi, hợp tác vui vẻ thì cần gì biết người quản lý nó là ai.

Tuy trong lòng người tài xế có chút bực tức, nhưng cũng không dám thể hiện ra, dù sao đây là trung tâm của thành phố Bắc Kinh, là nơi tập trung nhiều quan lớn, phú thương, ai biết tiểu tử này có phải là công tử của một trong những đại nhân vật kia hay không?!

Lần trước, một người bạn của hẩn cũng chở khách ở trước cửa Đại học Thanh Hoa, thấy một tiểu tử đi với hai cô gái, chỉ vì nhiều lời mà kết quả là làm cho tiểu tử kia tức giận, một cú điện thoại liền gọi đến một đám người, chẳng những đánh cho vào bệnh viện mà xe cũng bị đập hỏng!

Hẩn định báo cảnh sát, nhưng sau khi nghe ngóng mới biết được, tên tiểu tử này chính là nhị công tử của Đại Hưng bang! Hẩn bị dọa cho sợ, còn dám báo ai. Hẩn cũng biết rõ báo án thì cũng vô dụng, nhiều nhất cũng chỉ có thể kiện hẩn đánh người, thế nhưng những người này tùy tởi, có thể làm hẩn biến mất trên cõi đời này.

Tôi thấy trên mặt tài xế kia âm tình bất định, biết là đang suy nghĩ gì. Có chút buồn cười nói:

“Sao vậy, hâm mộ tôi à?”

Tài xế kia nghe xong liền ý thức được mình thất thố, vội vàng nói:

“Không hâm mộ, không hâm mộ! Mấy vị muốn đi chỗ nào?”

“Em muốn ăn gì?”

Tôi hỏi Triệu Nhan Nghiên.

“Em cũng không biết, hãy để cho chị Vi Nhi quyết định đi, chị ấy đã ở thành phố Bắc Kinh hai năm rồi.”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Vi Nhi, em nói xem chung quanh đây có gì ngon?”

Tôi quay đầu hỏi Vi Nhi.

“Em...em bình thường cũng không đi ra ngoài ăn, em đều ăn ở căng tin...”

Tôi biết tính cách Trần Vi Nhi, hết sức tiết kiệm, mặc dù tôi để trong thẻ cho nàng rất nhiều tiền tiêu vặt, nhưng cô nàng này nghĩ đến cũng không dùng.

Tôi lắc đầu, bỗng nhiên chợt lóe lên một ý nghĩ nói:

“Nhan Nghiên, lần trước chúng ta tới Bắc Kinh, anh dẫn em đi ăn Tôm Hùm, em thấy thế nào?”

“Ngon, đã rất lâu rồi! Chị có thể ăn cay, nên chắc chắn sẽ thích.”

Triệu Nhan Nghiên nói.

Thật ra Nhan Nghiên cũng rèn luyện nhiều, nhà Vi Nhi mở quán cơm Tứ Xuyên chúng tôi thường xuyên tới ăn, khẩu vị cũng từ từ thích ứng.

Nên tôi nói với tài xế địa chỉ, tài xế kia nghĩ thầm, chẳng phải chỉ là có tiền dẫn đi ăn thôi sao, không hiểu tại sao 2 cô bé này cùng thích hẳn! Nhưng lúc xuống xe, ý nghĩ của hắn lập tức thay đổi.

Tôi tiện tay ném cho hắn 100 đồng nói:

“không cần trả lại”

Tài xế kia vui vẻ nhận lấy tiền, thầm nghĩ:

“Hóa ra là chân nhân bất lộ tướng a!”

Tìm được nhà hàng cũ, ông chủ ở đây vẫn là người năm xưa. Từ sau khi sống lại, trí nhớ vẫn giữ nguyên nên tôi rất dễ dàng tìm tới nơi này.

Ông chủ kia thấy ba người chúng tôi đi tới, mặt mày hớn hở nói:

“Ôi! Mấy vị lại tới nữa, hôm nay ăn chút gì vậy?”

245. Chương 20 Lão Công Là Họ Hàng? (thượng)

Triệu Nhan Nghiên sững sốt, nói với tôi:

“Sao trí nhớ ông chủ này tốt vậy, vẫn có thể nhớ 3 năm trước chúng ta đã từng tới đây?”

Tôi cười một tiếng nói:

“Đừng nghe ông ấy nói lung tung, ông ấy làm sao nhớ kỹ những chuyện như thế này, đây có thể là lời mời mà thôi! Cho dù chúng ta chưa từng tới đây, ông ta cũng sẽ nói như vậy!”

“Mấy vị ăn chút gì chứ?”

Ông lão cầm thực đơn đi tới, nói.

“Trước hết cho hai con tôm hùm đã!”

Tôi nói.

“Vị tiểu ca này vừa nhìn đã biết là người sành ăn, tôi không phải khoe khoang, tôm hùm ở đây chính là tuyệt nhất thành phố Bắc Kinh này đây!”

Ông chủ nói.

Triệu Nhan Nghiên vừa nghe thấy những lời này, lập tức phì cười ra tiếng! Quả nhiên lời này của ông chủ giống hệt ba năm trước đây!

“Cô gái này cười gì vậy? Cô không tin tôi sao, tôi không phải thổi phồng lên đâu nhé, lãnh đạo trung ương vừa ăn xong ở đây, cũng khen hết lời đây!”

Ông chủ giơ ngón tay cái lên nói.

Tôi nghe người này nói càng thối phồng sự thật, không chừng một lát nữa thì Tổng thống Mỹ cũng là thượng khách ở đây mất! Tôi vội vàng phát tay bảo ông ta đi chuẩn bị.

Tôm hùm còn chưa mang đến, đã nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ, ở cửa quày có một nhóm người vừa mới đi vào. Tôi vừa nhìn thì một người trong số đó chính là Trương Thiên Dương!

Bởi vì đại đa số khách hàng đều đứng đợi ở phía ngoài cửa quày, trong nhà không có mấy người, cho nên bàn chúng tôi là nhìn thấy rõ ràng nhất, Trương Thiên Dương hiển nhiên cũng nhìn thấy chúng tôi, khi hắn nhìn thấy Vi Nhi cũng ngồi ở chỗ này, sắc mặt có chút thay đổi. Hắn nói nhỏ mấy câu với người bên cạnh rồi liền đi tới.

“Vi Nhi, em không phải nói hôm nay có việc sao? Tại sao lại tới nơi này ăn cơm?”

Vi Nhi cũng không nghĩ tới Trương Thiên Dương lại có thể đến nơi đây ăn cơm trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào.

Vốn là Vi Nhi cũng không có ý lừa gạt hắn, chính xác là có việc! Nhưng nghe Trương Thiên Dương nói như thế thì có cảm giác như chính mình cố ý lừa gạt hắn vậy.

“không sai! Vi Nhi đúng là có việc mà, nàng đồng ý lời mời cùng tôi ăn cơm!”

Tôi thay Trần Vi Nhi nói.

“Cái gì? Mẹ kiếp, tên tiểu tử này là củ hành tây, Vi Nhi là tên này có thể gọi sao! Chờ một chút, tao nhớ ra rồi, vừa rồi Sở Cao có dẫn tới một tên tiểu tử có phải chính là này hay không? Tên này là gì?”

Trương Thiên Dương thấy tôi hẹn với Vi Nhi ra ngoài ăn cơm, đã chọc tức tới hắn, chính mình đã theo đuổi Vi Nhi ba năm rồi, hoa cũng đã tặng, thư tình cũng đã viết, một năm 365 ngày, chỉ cần là lúc ở trường học thì mỗi ngày đều gọi điện thoại đều đặn, tại sao có thể nhường tên tiểu tử này đi sau tới trước được chứ?

Nhưng vừa nhìn, bên cạnh tiểu tử này còn có một mỹ nữ nữa, nhìn bộ dạng có vẻ rất thân mật với hắn, chẳng lẽ có gì không đúng, lẽ nào hắn và Vi Nhi không có quan hệ gì? Hay là bọn họ là họ hàng?

Đúng rồi! Nhất định là vậy, nghe Sở Cao nói tiểu tử này là bạn học của hắn, nhất định là một sinh viên mới, mà Vi Nhi đã học 3 năm rồi, bọn họ nếu như không phải là quen biết từ trước thì làm sao vừa mới tựu trường đã cùng nhau ăn cơm, huống chi chắc chắn tuổi của Vi Nhi lớn hơn hắn, mà nữ sinh kia chắc chắn là bạn gái của hắn, vì vậy Vi Nhi và hắn không thể có quan hệ gì, cho nên nói:

“Mày là họ hàng của Vi Nhi hay sao?”

“Tên tao là Lưu Lỗi!”

Tôi nói :

“Cứ coi là như vậy đi”

Tôi có chút mập mờ nói.

Nghĩ thầm lão công có phải họ hàng không nhỉ ? Nói xong, tôi cố ý nhìn Vi Nhi một cái, quả nhiên nha đầu này cũng hiểu rõ ý của tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Trương Thiên Dương thấy vậy còn tưởng Vi Nhi ghen thùng, trong lòng vui mừng, cho nên nói :

“Nếu là người nhà của Vi Nhi thì cũng là bằng hữu của tôi rồi, bữa cơm này tôi mời, tất cả mọi người đừng khách sáo nhé !”

Nói xong tìm lấy một cái ghế ngồi bên cạnh. Vẫy tay nói :

“Ông chủ, thêm vài món thức ăn nữa !”

Sau đó nói :

“Vi Nhi, em chừng nào mới chịu tiếp nhận tôi, tôi muốn nói, em làm gì phải chịu khổ như thế, tôi biết rõ hoàn cảnh gia đình em không tốt lắm, học đại học 3 năm rồi đều đi ở nhờ họ hàng, quần áo đẹp cũng không

chịu mua lấy 1 cái, nếu sau này em chịu đi theo tôi, em muốn mua gì cũng được, em muốn ăn gì cũng được !”

Tôi nghĩ thầm, nếu như hần sớm nói những lời này, thì anh trai của Vi Nhi là Trần Dũng không chừng đã động lòng đem Vi Nhi bán cho hần, nhưng hiện tại thì không thể nào.

Bởi vì lúc ban đầu, Vi Nhi bắt đắ dĩ vì tiền mà bị bán cho tôi ,nhưng chuyện này đã thành nỗi đau sâu kín trong lòng Vi Nhi, nàng cũng không muốn người khác nghĩ rằng nàng vì tiền mà ở chung một chỗ với tôi, lúc này vừa nghe Trương Thiên Dương nói những lời này, không khỏi tức giận, lạnh lùng nói :

“Ai nói tôi không có tiền !”

“Tôi...” Trương Thiên Dương nghe xong thì cứng họng, không biết nên nói gì, chẳng lẽ lại nói : anh thấy quần áo em mặc không phải là hàng hiệu, ra cửa không có xe đón xe đưa ?

“Được lắm, Trương Thiên Dương, ý tốt của anh, tôi xin nhận, tiền cơm chúng tôi sẽ tự trả, bạn của anh còn đang đợi ở bên kia, anh nên sang bên đó nhanh đi !”

Trương Thiên Dương bị nhục cũng không phải là lần một, lần hai rồi, càng cảm thấy hứng thú, chỉ là hôm nay nhìn Vi Nhi cùng người khác...ở chung một chỗ, trong lòng âm ức. Mà Trương Thiên Dương bị mấy người bạn kia châm chọc, lại càng thêm tức giận.

Chờ sau khi Trương Thiên Dương đi khỏi, Trần Vi Nhi mới nhỏ giọng nói :

“Người này rất đáng ghét, quần lấy em ba năm rồi, mỗi ngày đều mời em ăn cơm.”

“Anh biết, hần gọi điện thoại hẹn em lúc anh ở bên cạnh hần.”

Tôi nói.

“Lão công, anh đừng nóng giận, thật ra thì ban chất của Trương Thiên Dương không phải là xấu, có thể hôm nay nhìn thấy hai chúng ta thân mật như vậy nên có chút tức giận..”

Vi Nhi biết tính cách tôi, những kẻ từng theo đuổi nàng, cũng là động tới nữ nhân của tôi, chắc chắn sẽ có kết quả không tốt, cho nên nàng sợ tôi làm gì bất lợi đối với Trương Thiên Dương.

“Ha ha, em yên tâm đi, lão công của em cũng không hẹp hòi như vậy, chỉ cần hần không làm cái gì quá đáng, hần theo đuổi em thì cứ để hần theo đuổi em đi, anh không làm gì hần, cũng là để thử thách em một chút.”

Tôi cười nói.

“Hừ ! Thử thách cái gì, người theo đuổi em ba năm nay thì vô số, nhưng trong lòng em lại chỉ thích mình anh ! Tại sao lại có thể nói với em như vậy !”

Trần Vi Nhi giả vờ giận dỗi nói.

“Được rồi, được rồi, anh nói giỡn với em thôi, một lát nữa cơm nước xong chúng ta tìm lấy một phòng trong khách sạn, lão công bồi thường em một chút.”

Tôi cười nói.

Vóc dáng Trần Vi Nhi so với 3 năm trước đây càng thêm đầy đặn, bộ ngực vươn ra như Diệp Tiêu Tiêu, mỗi lần đều làm cho tôi yêu thích không nỡ rời tay. Nói thật, tôi đã hơn một tháng không chạm tới Trần Vi Nhi rồi, thật là có chút thèm muốn. Bởi vì nha đầu này ở hội sinh viên, không muốn bị nghỉ nhiều ngày, nên phải trở về trường.

“Thuê phòng làm gì ?”

Vi Nhi nghe xong có chút không hiểu, cũng khó trách nàng không nghĩ tới, hồi ở thành phố Tân Giang, mấy người chúng tôi XXOO đều ở nhà tôi hoặc là nhà của Nhan Nghiên, đến bây giờ thì phải qua khách sạn thuê phòng.

“Đương nhiên là để ba người chúng ta có thể chơi trò chơi chứ !”

“Chơi trò chơi ?”

Vi Nhi vẫn chưa hiểu rõ, thật ra thì nếu nàng liên tưởng một chút thì sẽ hiểu ngay, nhưng nàng không chịu nghĩ theo hướng khác.

“Chị Vi Nhi, chị đừng nghe anh ấy nói hươu nói vượn, lão công muốn cùng chị chơi trò chơi cưỡng gian rồi !”

Triệu Nhan Nghiên cười giải thích.

“Khụ khụ”

Vi Nhi đang ăn tôm hùm, nghe Nhan Nghiên nói liền xấu hổ, vừa lúc bị sặc do ăn phải miếng ớt, cay đến chảy nước mắt. Ho khan một lúc rồi nói :

“Nhan Nghiên, sao em và anh ấy càng lúc càng giống nhau thế, sao lại đem chuyện tình như vậy nói trong lúc ăn cơm”

“Em nào có, cái trò này là chị Vi Nhi phát minh ra đấy chứ ! Chị còn không biết, những lúc chị không có ở nhà, lão công còn bắt em và anh ấy cùng chơi cái trò “chế phục hấp dẫn”, anh ấy nhiễm thói hư tật xấu đều do chị bồi dưỡng đấy !”

Nhan Nghiên trợn mắt nhìn tôi một cái, nói.

“Khụ khụ !”

Tôi nghe Nhan Nghiên nói như thế, không thở nổi, làm cho một miếng tôm hùm cay xè mắc trong cổ họng, tôi vội vàng uống nước, nói :

“Nhan Nghiên, những thứ này ta để trở về khách sạn rồi nói sau.”

“Cái gì gọi là chế phục hấp dẫn ?”

Vi Nhi không hiểu được.

“Một lát nữa em sẽ biết !”

Tôi nói cho có lệ.

Mùa hè là thời điểm ham muốn của tôi dâng trào, lên mạng online lấy về mấy bộ phim sex, thấy trong đó có đóng giả đồng phục học sinh, còn có cả giả bộ giáo viên, khiến cho tôi nhiệt huyết sôi trào, đang là thập niên 90, internet còn chưa phát triển rộng khắp, cái từ “chế phục hấp dẫn” này còn rất ít thanh thiếu niên biết đến, cho nên Vi Nhi không biết ra rất bình thường.

Sau khi xem xong tôi cứ để cho Nhan Nghiên mặc bộ đồng phục học sinh, kết quả bà bị nha đầu này bắt được nhược điểm, không phải là nói tôi bị Vi Nhi làm cho hư hỏng, mà là đòi chơi cái trò cưỡng gian, đúng là được voi đòi tiên.

Tôi lại nghĩ tới Diệp Tiêu Tiêu rồi, nếu có thể ở trường học hoặc ở trong phòng làm việc cùng nàng....hắc hắc. Nhưng cũng không biết nàng gần đây thế nào, tôi cũng sai người thăm mấy lần, nhưng đều không có tin tức gì, không biết nàng có suy nghĩ thông suốt hay không.

Nhưng tôi cũng không có ý định chờ đợi, cho dù nàng không nghĩ thông suốt, tôi cũng muốn tìm nàng, dù sao cộng thêm việc Tô Đình Tư, và một Vu Đình với tình cảm chưa rõ ràng, thì hậu cung của lão tử cũng quá đồ sộ rồi, trước hết cứ đón về, đến lúc đó từ từ sẽ giải quyết sau.

Nhan Nghiên ngả vào tai của Vi Nhi nói gì đó, nhất thời Trần nha đầu mặt đỏ lên, một lúc sau mới dịu dàng nói với tôi:

“Lão công, lần sau em với anh cùng chơi, đừng bắt Nhan Nghiên muội muội phải ầm ức!”

“Hmm! Còn nói em à, chị Vi Nhi, chị so với em còn đẹp hơn!”

Nhan Nghiên nói.

“Được rồi, được rồi, ai nói không thích Nhan Nghiên nữa, em so với anh còn hưng phấn hơn nhiều lắm đấy!”

Tôi nói

“Tốt...,wow!Lưu Lỗi, anh còn dám nói!”

Nói xong, tay của Nhan Nghiên giống như con cua cái cặp lấy phần em của tôi.

Mặc dù thân thể của tôi hiện tại được cải thiện, một chút đau đớn này đối với tôi mà nói là không thấm vào đâu, nhưng mà tôi làm bộ dạng nhe răng nhếch miệng, vì nữ nhan thường thích hư vinh, trong lòng muốn được thỏa mãn, nếu không nàng cảm thấy chiêu này đối với tôi sau này không có hiệu quả, không chừng còn có thể nghĩ ra chiêu thuật gì quái dị hơn.

246. Chương 21 Lão Công Là Họ Hàng? (hạ)

Trương Thiên Dương thấy Vi Nhi và tôi có quan hệ không rõ ràng, giống như đang liếc mắt đưa tình, chứ nhìn thế nào cũng không giống là họ hàng, nên cuối cùng không kìm nén được, đứng dậy đi tới, nói với Vi Nhi:

“Vi Nhi, em và tiểu tử này rốt cuộc có quan hệ như thế nào?”

Vi Nhi đang cùng chúng tôi nói chuyện vui vẻ, thấy Trương Thiên Dương đột nhiên đi tới với câu nói đầu tiên như thế thì sững sốt, sau đó lạnh lùng nói:

“Có quan hệ thế nào thì cũng quan hệ gì tới anh, nếu anh muốn biết thì tôi sẽ nói cho anh biết, anh ấy chính là bạn trai của tôi!”

“Bạn....bạn trai?”

Trương Thiên Dương không tin, nói:

“Em nhiều tuổi hơn hẳn mà. Hơn nữa, tiểu tử kia không phải nói hai người là họ hàng hay sao? À, anh biết rồi, Vi Nhi, em đang nói dối anh mà, nhất định là như vậy rồi!”

“Ồi giờ ơi, con mẹ nó, mày phiền phức quá, chúng tao không phải là họ hàng, nhưng lão công thì cũng coi như là họ hàng có sao đâu!”

Tôi không nhịn được nói.

“Vi Nhi, em đừng bị tiểu tử này lừa gạt, em thấy hắn là một tên Tiểu Bạch Kiếm mà, cái loại này chỉ biết câu dẫn các nữ sinh thôi, vừa rồi anh nhìn thấy tiểu tử này sàm sỡ nữ sinh bên cạnh hắn đấy.”

Trương Thiên Dương chỉ vào tôi hét lớn.

“Chuyện của tôi không cần anh quan tâm”

Vi Nhi coi như không nghe thấy gì cả. Nói nhảm, tôi và Nhan Nghiên quan hệ như thế nào thì nàng biết rõ quá đi chứ, ba người thường xuyên cùng ngủ chung chăn, sờ chạm vào thì đã là cái gì.

“Vi Nhi, em nhất định là bị những lời hoa ngôn xảo ngữ của hắn làm cho mê hoặc rồi, em bây giờ còn nhỏ, còn không hiểu, em nhìn tiểu tử này nghèo rớt vạ mà còn bắt cá hai tay, hắn cho hắn là ai? Hắn tưởng hắn là con của Tổng giám đốc tập đoàn Ánh Rạng Đông chắc, không có tiền còn học đòi đi tìm hai lão bà, em và hắn mà ở chung một chỗ với nhau thì tương lai sẽ không hạnh phúc.”

Trương Thiên Dương dưới tình thế cấp bách, không quản tới việc ở trước mặt đông người, hét lên.

Hắc, thật đúng là bị hắn nói đúng rồi, tôi mặc dù không phải là Tổng giám đốc Tập đoàn Ánh Rạng Đông, nhưng Tập đoàn Ánh Rạng Đông lại là của tôi. Tại sao những người này luôn luôn chỉ coi con của Triệu chủ tịch mới xứng đáng làm đối thủ chứ?

Lời này của hắn ngay cả Nhan Nghiên nghe được cũng buồn cười, Vi Nhi tự nhiên cũng biết tiềm lực kinh tế của tôi, cho nên cố nén cười nói:

“Chẳng lẽ tôi chỉ đi theo anh thì mới hạnh phúc sao?”

“Chuyện này...So sánh với tiểu tử này thì tốt hơn! Vi Nhi, anh có gì kém so với hắn đâu, đại học Thanh Hoa tụ trung những tinh anh của cả nước, mỗi ngành đều có người nổi bật, trong khoa tin học của chúng ta, nah

là học sinh hàng đầu, nếu bàn về điều kiện gia đình, gia đình anh mặc dù kém hơn so với ông chủ của các tập đoàn lớn, nhưng cũng dẫn đầu về xe hơi, bất động sản! Mặc dù tướng mạo anh có thể không bằng tiểu tử này về độ đẹp trai, nhưng mà nam tử hán đại trượng phu, từ xưa đến nay thì trai tài, gái sắc, chứ không phải là chọn “mỹ nam” làm trai bao, nếu khi trưởng thành mà chỉ có đẹp trai thì không thể kiếm cơm ăn”

Trương Thiên Dương đặc ý nói.

Hắn cho là, với điều kiện của hắn, trừ tướng mạo có kém tiểu tử này ra, còn những thứ khác về căn bản không thành vấn đề. Trên người mình đều là trang phục Adidas như thế nào cugn đáng hơn ba ngàn, nhìn tiểu tử này áo sờ mi rách không có gắn mác hàng hiệu, đoán chừng là thợ may đầu đường may cho.

Hơn nữa là mời cô bé tới nơi tiện nghi đẳng cấp như thế này, vừa tiếp xúc thì biết ngay đây là loại nghèo dốt mừng tới, lại không biết suy nghĩ! Nghĩ đến những thứ này, Trương Thiên Dương bỗng nhiên thấy tin tưởng mười phần.

“Thật xin lỗi, đối với anh, tôi không có bất kỳ hứng thú gì để nói về những thứ này. Trương Thiên Dương, ban đầu tôi còn tưởng rằng anh là một người chính trực, không coi trọng sang hèn, không ngờ anh cũng không phải là ngoại lệ, cho là có tiền thì có thể chiếm được trái tim người con gái sao? Tôi thật là nhìn lầm anh, vốn là tôi còn coi anh là bạn bè, hiện tại chúng ta ngay cả bạn bè bình thường cũng không được rồi, mong anh sau này không nên tới làm phiền tôi.”

Vi Nhi nói như thế, chẳng khác nào nói lời đoạn tuyệt, khiến cho Trương Thiên Dương hoàn toàn mất hết hy vọng.

“Anh...! Vi Nhi, anh chỉ muốn tốt cho em thôi, em bây giờ chưa ra trường, em không rõ những chuyện này, một khi ra khỏi cánh cổng trường đại học, các người chưa quen cuộc sống nơi đây, lại vừa không có cơ sở kinh tế, vậy mà em định đi theo tên tiểu tử này để chịu cảnh khổ cực sao!”

Trương Thiên Dương nói.

“Nếu như anh nói thì, sau khi tốt nghiệp, sống ở thành phố Bắc Kinh này thì chúng tôi chỉ có cách hít không khí mà sống chắc?”

Tôi nghe xong chậm chạp nói.

“Tao không có nói như vậy, nhưng mà người như mày chỉ biết hoa ngôn xảo ngữ lừa những cô gái để lấy vui, đúng không!”

Trương Thiên Dương bất mãn, cắt ngang lời tôi, trong lòng sục sôi muốn quay sang khuyên nhủ Vi Nhi.

“Cho mày 10 giây, mày lập tức biến đi, tao không muốn nhìn thấy mày!”

Tôi khinh thường những người nói nhảm nhí như hắn, dù sao đang ở đại học, theo đuổi một cô gái cũng là quyền của hắn, tôi cũng không thể can thiệp vào tự do của hắn, nhưng mà tôi ghét nhất loại người tự cho mình có tiền mà đi đâu cũng ra sức bắt nạt người khác, nếu hắn muốn nhắm vào tôi, tôi cũng không khách khí với hắn làm gì.

“Ái chà? Xem ra mày ngang bướng nhỉ?”

Trương Thiên Dương không ngờ thẳng sinh viên năm nhất trước mặt hắn dám khiêu khích mình, mình nói như thế nào cũng là Hội trưởng hội Stars của Đại học Thanh Hoa, là nhân vật nổi tiếng của Khoa tin học, chưa bị mất mặt như thế này bao giờ, liền tức giận chỉ vào mặt tôi quát:

“Tiểu tử, đừng có mà không biết xấu hổ, mày có muốn sau này trở thành học sinh kém nhất trong khoa tin học không, chớ ở trước mặt tao mà giả trang B! Tao nói cho mày biết, Khoa tin học và tao có quan hệ rất mật thiết, tao chỉ cần một câu nói có thể làm cho mày xuống cuối bảng! Đừng có tưởng đâu trường Thanh Hoa, thì sau khi tốt nghiệp không bao giờ chết đói, vừa rồi tao nghĩ không ra, mày đi hộp đêm làm trai bao hắn là rất được hoan nghênh đấy?”

“Còn ba giây nữa”

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay nói:

“hai giây, một giây”

Sau đó tôi ngẩng đầu, mặt đối mặt với Trương Thiên Dương, nói:

“Đã đến giờ rồi, mà vẫn còn đang trong phạm vi tầm mắt của tao”

Nói xong tôi giơ chân phải lên đập nhẹ một cái, thân thể Trương Thiên Dương phóng đi như đại bác, bay vèo ra ngoài, bay qua cả cánh cửa lớn, văng thẳng người xuống dưới viên gạch hình chữ L đối diện.

Tôi dùng khí lực rất nhỏ, vì theo tôi người này cũng không có mối thù hận lớn gì, không cần thiết dồn hẳn vào chỗ chết. Ai bảo thành phố Bắc Kinh không phải Tân Giang, nơi này không phải địa bàn của tôi và tôi cũng không có bất kỳ lực lượng gì, nhưng tôi cũng không phải sợ cái gì, quan trọng là không nên chọc gã này nóng giận, giữ thủ đoạn đối với mình, vậy thì chỉ có lợi bất cập hại.

Mấy người đi cùng Trương Thiên Dương đang đứng ở quầy còn đang nói chuyện vui đùa, bỗng nhiên nhìn thấy Trương Thiên Dương bay ra ngoài, liền sợ hết hồn, một lúc sau mới kịp phản ứng, một người trong số đó đứng lên quát to:

“Này, tại sao mà đánh người?”

“Tao không đánh hẳn, tao chỉ giáo huấn cho hẳn một chút mà thôi”

Tôi thản nhiên nói.

“mày! Hừ, mày cũng học ở đại học Thanh Hoa à, mày học chuyên ngành gì, lớp nào?”

Một người đeo kính học sinh hỏi.

“Tôi biết, buổi trưa tôi cùng Trương Thiên Dương đến quán Internet Phi Ngư thì thấy hẳn, tiểu tử này học cùng lớp với Sở Cao, hình như tên là Lưu Lỗi, Lý chủ tịch, anh trở về nhất định phải đem chuyện này phản ánh với nhà trường, không thể để cho tiểu tử này tiếp tục vô pháp vô thiên như vậy!”

Người đứng đầu tiên giành lời nói trước.

“Đúng vậy! Dám đánh học sinh thiên tài của khoa tin học chúng ta, tôi thấy hẳn 8 phần không muốn học đại học Thanh Hoa nữa, tôi là Chủ tịch Hội sinh viên khoa tin học, nhất định sẽ đem chuyện này phản ánh!”

Người học sinh đeo kính gật đầu nói.

“Lý chủ tịch, chúng ta đừng nhiều lời với tiểu tử này, mau đi xem Trương Thiên Dương thế nào, nếu biết tiểu tử này tên gọi là gì, tại sao phải sợ hẳn chạy mất, chúng ta trở về sẽ từ từ huấn luyện hẳn!”

Một người học sinh khác nói.

“Hừ, hừ! Rất tốt, thằng Lưu Lỗi kia, mà hãy nghe kỹ, mà cứ chờ bọn tao xử phạt!”

Học sinh đeo kính chính là Lý chủ tịch nói xong, liền quay người đi ra khỏi cửa hàng.

Tôi thấy Lý chủ tịch này có bộ dạng vênh váo tự đắc, biết không phải là người tốt gì, chính xác là cùng hội với Trương Thiên Dương, ý vào mình có chút chức vụ ở trường học mà hoành hành ngang ngược, mặc dù không có trình độ đánh nhau, nhưng bình thường đám người này lại vô cùng kiêu ngạo.

Không phải chỉ là chủ tịch Hội sinh viên hay sao, vậy mà không biết phân biệt tốt xấu, không hỏi rõ nguyên nhân tình huống, liền chỉ nghiêng về một phía, hơn nữa còn nói những lời cuồng ngôn cảnh báo sẽ xử phạt đối phương.

Tôi thấy nói với những người này cũng vô ích, nên nói:

“Chúng mà muốn làm gì thì tùy, tao sẽ đợi”

Bỗng nhiên tôi vừa nghĩ tới một điều, giơ tay lên nói:

“Lý chủ tịch, mà chờ một chút!”

Lý chủ tịch thấy tôi gọi hẳn, cho là tôi suy nghĩ thông suốt rồi, tưởng tôi chịu thua cho nên tỏ ra rất kiêu cách, quay người lại nói với tôi:

“Còn có chuyện gì?”

“Anh nói cho tên Trương Thiên Dương kia, tôi sẽ giữ lời nói, nếu như hắn còn để tôi nhìn thấy mặt hắn một lần nữa, nếu tiếp tục coi lời nói của tôi không giá trị thì tôi sẽ còn đánh hắn nữa!”

Tôi bình thản nói.

“Mày! Mày...”

Lý chủ tịch há mồm đã nghĩ đến việc mắng chửi người, nhưng vừa nghĩ mình thế nào cũng là chủ tịch Hội sinh viên, không thể để cho người ta bắt được nhược điểm của mình, cho nên vội vàng ngậm miệng, sau đó nói:

“Tao sẽ nói cho hắn biết, nhưng mà chỉ sợ mày không có cơ hội tiếp tục học tập tại Đại học Thanh Hoa nữa thôi! Đại học Thanh Hoa chúng tao không hoan nghênh loại người như mày, đồ con lừa!”

Tôi khẽ mỉm cười, không nói gì.

Tôi nghĩ cho dù tôi xin nghỉ học, không chừng nhà trường cũng sẽ không đồng ý! Tôi đây xếp loại thành tích NB khi thi tốt nghiệp trung học, kể từ 7,8 năm khi khôi phục thi tốt nghiệp trung học tới nay, cho tới bây giờ không có xuất hiện một người như vậy.

Tôi nghĩ nếu hôm nay tôi chân trước bước ra khỏi Đại học Thanh Hoa, thì chân sau sẽ có rất nhiều trường đại học khác tranh giành mời tôi nhập học, cứ như vậy cái tên Đại học Thanh Hoa danh tiếng cũng không chừng bị đả kích rất lớn.

Chờ mấy người này sau khi đi khỏi, Vi Nhi ngạc nhiên nói:

“Lão công, tại sao tính khí của anh tốt lên rất nhiều!”

Mấy năm nay Vi Nhi học ở thành phố Bắc Kinh, mặc dù mỗi ngày nghỉ đều trở về Tân Giang, nhưng dù sao không phải là mỗi ngày đều ở chung một chỗ, cũng không phát sinh chuyện tình gì đặc biệt, cho nên thấy tính tình hiện tại của tôi thay đổi thì rất là kinh ngạc.

Triệu Nhan Nghiên lại lơ đãng, chỉ nhìn tôi cười.

“Ừ” Tôi không có ý kiến gì chỉ gật đầu.

Ban đầu vừa sống lại, trở lại trung học phổ thông, lúc nào cũng muốn tìm cơ hội để phóng thích những áp lực kìm nén ở kiếp trước, cho nên thường xuyên làm những điều mà kiếp trước không dám làm.

Theo thời gian trôi đi, tính tình đã dần dần ổn định.

247. Chương 22 Ông Chủ Lưu

Tôi nhìn Vi Nhi gật đầu nói:

“Lão công của em cũng phải trưởng thành chứ! Sao vậy, không thích anh như thế này hay sao?”

“Không phải, đương nhiên là thích rồi!”

Trần Vi Nhi vội vàng khoát tay nói:

“Cho dù lão công có như thế nào đi nữa, em vẫn thích”

“Đúng vậy, chị em chúng em kiếp này không rời xa anh được, chỉ cần anh đừng vứt bỏ tụi em là được rồi!”

Triệu Nhan Nghiên ở một bên trên gheo nói.

Tôi nghe vậy mừng rỡ. Vốn là tôi lo lắng Nhan Nghiên khi yêu tôi còn quá nhỏ, sau khi lên Đại học thì lại cho rằng mỗi tình đầu không phải là chính chắn, xem ra nàng đã sớm coi tôi là người đồng sinh cộng tử rồi.

Ăn xong Tôm Hùm, tôi gọi điện cho Lưu Duyệt, nói một lát nữa sẽ tới chỗ của nàng mua một chiếc xe. Đúng lúc Lưu Duyệt cũng rảnh rỗi, chiều cũng ở Đại lý xe, cho nên, tôi cùng Trần, Triệu nhị nữ gọi một chiếc taxi, chạy thẳng tới đại lý xe của Lưu Duyệt.

“Tiểu tử, cậu muốn đi mua xe à?”

Tài xế taxi theo miệng hỏi.

“Đúng, đi xem một chút”

Tôi nói.

“Đại lý xe Lưu thị là đại lý xe lớn nhất thành phố Bắc Kinh này đó, trong đại lý có bán rất nhiều xe hơi hạng sang của các nước, chẳng những thái độ phục vụ tốt, mà quan trọng nhất là dịch vụ sau bán hàng, tôi có một người bạn là kẻ có tiền, mua một chiếc Audi, kết quả là khi trong thời gian bảo hành bị hỏng, người ta không nói hai lời, đổi ngay cho một chiếc mới.”

Tài xế ta xi nói:

“Hiện tại, nếu người của thành phố bắc Kinh muốn mua xe, ngay cả nhân viên chính phủ cũng tới đây mua!”

Tôi nghe được thấy cái tên Lưu thị đại lý xe thì không khỏi cười khở, vốn Lưu Duyệt nói với tôi là: Tôi là người có cổ phần lớn nhất, đáng lẽ phải lấy tên của tôi!

Nhưng mà vấn đề mấu chốt là tôi và nàng đều mang họ Lưu!

Điểm này tôi không phải là không thừa nhận, Lưu Duyệt chẳng những là người kinh doanh giỏi mà là một cô gái thông minh.

“Đại lý xe Lưu Thị? Lão công, đại lý xe này không phải là do anh thành lập đó chứ? Sau khi Nhan Nghiên nghe được hai từ Lưu thị thì đặc biệt nhạy cảm, nếu không phải do tôi mở thì tại sao lại lấy tên là Lưu thị!”

“Đại khái là vậy” Tôi nói. Lúc đầu tôi cũng không coi đây là đại sự gì, nên không nói cho các nàng biết, nếu bây giờ đã hỏi tới, thì tôi cũng nói thật cho các nàng biết.

Tài xế Taxi kia nghe thấy vậy thì không thềm để ý, tưởng là tôi nói đùa. Đầu năm nay, người nói khoác rất nhiều, cho dù là người ta nói người ta là ông chủ của nhà ga, đường sắt, thậm chí là Hàng không mẫu hạm cũng chẳng sao.

Ngay cả Nhan Nghiên cũng không làm sao tin tưởng được, dù sao chuyện tình cũng quá quái dị, nàng không hiểu từ lúc nào tôi đã tới thành phố Bắc Kinh này rồi

Năm 1998 thành phố Bắc Kinh tuy chưa xây dựng nhiều cầu vượt, nhưng mà đầu năm nay, xe tư cũng ít nên giao thông không có gì đông đúc lắm, không bao lâu đã tới cửa lớn của đại lý xe Lưu thị.

Đây là lần đầu tiên tôi tới nơi này, ha hả, tôi là một đại cổ đông lại chẳng quan tâm chút nào, nhưng mà cũng chẳng có cách nào, ai bảo tôi muốn trợ giúp Lưu đại mỹ nữ đây.

Nhìn từ bên ngoài, đại lý xe cũng tương đối hoành tráng, cái bãi đậu xe có một không hai ở Bắc Kinh. Sau khi xuống xe, tôi trực tiếp dẫn hai cô gái đi tới.

“Hoan nghênh các tiểu thư, tiên sinh tôi quý giáng lâm, các ngài cần chúng tôi phục vụ những gì?”

Mới vào cửa đã có một cô gái mặc đồng phục mỉm cười tiến lên đón.

Điều này làm cho tôi cảm thấy hài lòng, không khỏi than thở nha đầu Lưu Duyệt này đúng là biết cách làm ăn buôn bán.

Nhìn tuổi của ba người chúng tôi, trông không giống người tới mua xe, nhưng cô gái này lại không chậm chễ chút này, tiếng lên nghênh đón, làm cho người khác cảm thấy hài lòng.

Tôi nhìn bên trong đại lý xe một chút, người tới nơi này mua xe rất nhiều, đa số nhân viên phục vụ đều đnag bận rộn giải thích, giới thiệu, xem ra số tiền đầu tư của tôi cũng không có lãng phí, chỗ này mặc dù không kiếm được rất nhiều tiền, nhưng cũng là một nơi kiếm tiền không tệ.

“Tiên sinh, ngài có muốn xem xe không?”

Cô gái phục vụ hỏi thăm cũng vô cùng chuyên nghiệp.

Nàng hỏi khách hàng là có muốn xem xe hay không chứ không phải là có muốn “mua” xe hay không, hỏi như vậy, sẽ khiến cho khách hàng tránh được nhiều lúng túng.

“Ừ”

Tôi gật đầu nói:

“Nhan Nghiên, hiện giờ chúng ta lên mua loại xe gì, anh thấy cái xe Mercedes – Benz khi còn ở Tân Giang dùng không tiện.”

“Em cũng thấy vậy, Mercedes – Benz dành cho trung niên thì hợp hơn, em thấy chúng ta lên mua một chiếc SUV”

Nhan Nghiên nói.

“Đúng vậy, lão công, em cũng thấy vậy, nếu không mua một chiếc xe thể thao cũng được”

Trần Vi Nhi nói.

Cô gái phục vụ nghe ba người chúng tôi nói chuyện thì sửng sốt, trời ạ, ba người này đang làm gì vậy, ngay cả Mercedes – Benz còn cho là không tiện, lại định mua xe thể thao, không phải nói đùa đấy chứ.

Nhưng mà xuất phát từ tinh thần nghề nghiệp, vẫn nói:

“Đối với loại xe SUV sa hoa, chúng tôi có Land Ronver, Hummer, còn loại phổ thông thường dùng trong nước thì có BJ Jeep, Great Wall Jeep.”

“Có Liberty Electric không?”

Tôi thuận miệng hỏi.

“Thật xin lỗi, tiên sinh, đại lý xe Lưu thị không tiên thụ loại xe hơi của nước R.”

Cô gái lắc đầu nói.

Ha hả, không tệ! Xem ra Lưu Duyệt vẫn còn rất yêu nước, phải biết rằng Liberty Electric Suv rất nổi danh, vậy mà nàng lại bỏ qua, đứng trên phương diện thương nhân mà nói, đây cũng là quyết định khó khăn.

“Vậy thì xem Land Rover”

tôi nói

“Được, xin mời tiên sinh qua bên này”

Phục vụ tiểu thư nói.

Tôi cùng hai cô gái đi dạo một vòng, cô gái phục vụ kiên nhẫn giải thích, nhưng mà tôi là người hiện đại sống lại, nên nhìn những kiểu dáng cũ này, có chút không được thích cho lắm.

Nhưng Nhan Nghiên và Vi Nhi lại thấy vô cùng hứng thú, lúc thì chỉ cái này, lúc lại chỉ cái khác, cô gái phục vụ kiên nhẫn giải thích, nhưng hai nàng lại chẳng chọn được cái nào.

“A? Lão công, anh xem chiếc xe kia, em thật thích!”

Bỗng nhiên Vi Nhi chỉ vào một cái xe hơi trưng bày ở giữa kê lên.

Trần Vi Nhi rất ít cho tôi ý kiến, tôi thấy nàng lần này thật thích, sao lại không đáp ứng cơ chứ, cho nên hỏi Nhan Nghiên: “Nhan Nghiên, em cảm thấy thế nào?”

“Em cũng thấy rất đẹp mắt, vậy thì theo chị Vi Nhi đi”

Nhan Nghiên cũng biết tôi rất yêu nàng, nên không có tranh giành tình cảm với Vi Nhi làm gì.

Tôi gật đầu, cẩn thận xem xét chiếc Land Rover, nếu như tôi nhớ không lầm, đây là một loại xe SUV hạn chế phát hành, không biết Lưu Duyệt làm cách nào có thể đem nó về.

“Chiếc xe này bao nhiêu tiền?”

Tôi chỉ vào chiếc Land Rover hạn chế phát hành kia, hỏi.

“A!”

Cô gái phục vụ sững sốt nói:

“Thật xin lỗi, tiên sinh, chiếc Land Rover là loại hạn chế phát hành, đại lý xe chỉ có 1 chiếc, để trưng bày chứ không bán.”

“A...Vậy sao!”

Vi Nhi có chút thất vọng nói.

Tôi thấy Vi Nhi thất vọng, thì không đánh lòng. Phải biết rằng Vi Nhi rất ít khi yêu cầu tôi cái gì, tôi chẳng nề lại không đáp ứng nàng.

Tôi cười một tiếng nhìn cô gái phục vụ nói:

“Phiền cô gọi giám đốc của mình tới đây, tôi cùng cô ấy thương lượng một chút.”

Cô gái phục vụ nghi hoặc nhìn tôi, trông tôi cũng không giống người có tiền, nên có khi không đủ tiền mua chiếc Land Rover này, cho dù có thể mua được thì giám đốc cũng không bán.

Hai ngày trước có một phú thương XG đưa ra một cái giá trên trời, giám đốc cũng không bán. Nhưng mà tôn chỉ của đại lý xe Lưu thị là thỏa mãn mọi yêu cầu của khách hàng, làm cho khách hàng hài lòng. Nên cô gái phục vụ lập tức đi tìm giám đốc của mình.

“Lão công, hay là chúng ta không mua nữa, ra chọn một chiếc xe khác cũng được!”

Vi Nhi thấy chuyện tình có chút khó khăn, thì nhìn tôi nói.

Tôi khoát tay áo nói:

“ha hả, thứ mà Vi Nhi thích, sao anh không mua cho em được đây! Nhưng mà, Vi Nhi, chúng ta đánh cuộc, em thấy giám đốc đại lý xe này có bán cho anh không?”

“Được...Em đoán là không! Người ta chỉ có một chiếc đem ra trưng bày, sao lại bán cho anh được chứ!”

Vi Nhi nói.

“Không! Nhất định sẽ bán cho anh, không tin em cứ xem mà xem!”

Tôi cười nói.

“Dừng, cái gì mà nhất định, anh tưởng anh là ông chủ của đại lý xe này à!”

Triệu Nhan Nghiên liếc tôi một cái nói:

“Nếu anh làm cho chị Vi Nhi thất vọng, em sẽ không để ý tới anh!”

Đang lúc nói chuyện, cô gái phục vụ đã trở lại, đi theo sau còn có một cô gái tuyệt đẹp, nhìn thấy tôi ở chỗ này, nhẹ nhàng “A” một tiếng, bước nhanh tới, giọng nói có chút bất mãn:

“Tôi còn tưởng là ai muốn mua chiếc Land Rover hạn chế phát hành này, hóa ra là ông chủ Lưu, ông cứ trực tiếp lái đi là được rồi, còn hỏi ý kiến tôi làm gì!”

248. Chương 23 Triệu Nhan Nghiên Cảm Thấy Nguy Hiểm

nghe khẩu khí nói chuyện của Lưu Duyệt thì đúng là đang giận tôi. Vốn là tôi hẹn với nàng là gặp mặt ở đại lý xe, nhưng tới đến lại không thông báo cho nàng, làm nàng tức giận. Nhưng mà có cần chua ngoa như vậy không! Lưu Duyệt mà tôi biết rất là tâm kế, chừng chạc, sao lại phạm sai lầm như vậy.

Mà kỳ quái hơn nữa chính là hai người Nhan Nghiên và Vi Nhi, hai nàng thấy có một cô gái có dung nhan không kém mình đi ra đã ngạc nhiên rồi, nhưng đáng ngạc nhiên hơn chính là nàng lại còn quen biết tôi!

Nhan Nghiên liếc tôi một cái, nhỏ giọng nói:

“Người này là ai vậy? Tại sao em chưa gặp, có phải là do anh ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt không?”

“A! sao có thể vậy, hơn nữa, nếu anh muốn tìm tiểu lão bà cũng phải nói cho hai em biết trước chứ!”

Tôi vội vàng nói.

“Cứ như vậy đi, nhưng mà về nhà phải giải thích rõ ràng, nếu không em không cho anh lên giường!”

Nhan Nghiên nói xong quay đầu nhìn Vi Nhi nói:

“Có phải hay không, chị Vi Nhi!”

Vi Nhi thấy chúng tôi nói chuyện rất nhỏ, nàng không nghe được, nhưng vì để phối hợp với Nhan Nghiên nên vẫn gật đầu.

Tôi âm thầm kêu khổ, tôi phải vất vả lắm mới chờ được cơ hội cùng Vi Nhi XXXOOO nhưng giờ lại đòi không cho tôi lên giường mới chết chứ!

“Vậy thì trên giường giải thích có được không?”

Tôi nói.

Không ngxi tới Nhan Nghiên vẫn đang chăm chú quan sát Lưu Duyệt, bỗng nhiên có thái độ khác thường, thu khuôn mặt cười lại, nói:

“Anh cứ nằm mơ đi!”

“Triệu Nhan Nghiên, đã lâu không gặp rồi!”

Lưu Duyệt cười cười, vươn tay ra nói.

Nhan Nghiên cau mày, mấp máy miệng, do dự một chút cũng đưa tay ra nói:

“Đúng vậy, đã lâu không gặp rồi!”

Hai người bắt tay tượng trưng một chút, rồi lập tức buông ra.

Tôi nghi hoặc nhìn hai người, chuyện này là sao? Chẳng lẽ các nàng quen biết từ trước? Nhìn tình cảnh trước mặt, hình như còn có quan hệ sâu xa nữa là đằng khác.

Lưu Duyệt mặc dù sớm biết Nhan Nghiên là bạn gái của Lưu Lỗi. Vốn nàng cho mình khi đó tính khí trẻ con, khi trưởng thành sẽ phai nhạt dần. Nhưng mà giờ phút này thấy, thì không biết tại sao, trong lòng lại sinh ra một cảm giác ghen tỵ, như là Nhan Nghiên đoạt đi một cái gì đó của mình!

Nhan Nghiên cũng rất kỳ quái, theo lý thuyết bây giờ đã rất hạnh phúc không cần người khác tính toán cái gì cả! Nhưng khi thấy Lưu Lỗi có quan hệ mập mờ với nàng, thì Trong lòng rất kỳquais, mình sao có thể tha thứ cho hắn ở cùng với nữ nhân khác một chỗ được cơ chứ, hơn nữa chính là Lưu Duyệt, cho dù thế nào mình cũng không thể chấp nhận!

Nhan Nghiên nhìn Lưu Duyệt không chớp mắt, Lưu Duyệt cũng vậy, hai cô gái nhìn nhau tóe lửa, đầy mùi thuốc súng.

Nhan Nghiên theo bản năng nhích gần tôi, bàn tay cầm chặt áo của tôi, lúc này giống như một tiểu hài tử cầm được món đồ mình thích, không chịu rời tay.

“Cầm chặt như vậy làm gì, ai tranh cơ chứ!”

Lưu Duyệt thốt lên nói.

Lời này vừa ra khỏi miệng. Lưu Duyệt đã cảm thấy không đúng, người ta lôi kéo bạn trai của người ta, thì có quan hệ gì với mình cơ chứ...

Nhưng lời nói này của Lưu Duyệt lại càng làm cho Nhan Nghiên cảnh giác, trực giác của nữ nhân cho biết, Lưu Duyệt chắc chắn sẽ trở thành một đối thủ cực mạnh của nàng!

Mặc dù Nhan Nghiên không biết cảm giác này có đúng hay không, nhưng mà không thể bỏ qua được! Từ khi ở chung với Lưu Lỗi, đây là lần đầu tiên Nhan Nghiên cảm thấy nguy hiểm.

“Lão công. Chúng ta đi thôi, không mua xe ở đại lý của cô gái này!”

Triệu Nhan Nghiên khẩn trương nói.

Nói xong cầm tay tôi, trong mắt tràn đầy sự chờ đợi.

“A...Được...”

“Tiệm của tôi?Ha hả, bạn học Nhan Nghiên, cô còn không biết hay sao? Đại lý xe này là do lão công của cô đầu tư cho tôi, sao vậy, anh ấy không nói với cô hay sao?”

Lưu Duyệt yêu kiều cười nói.

Nói xong Lưu Duyệt đã chửi thầm trong lòng, Lưu Duyệt ơi Lưu Duyệt! Người hôm nay làm sao vậy, sự chững chạc lúc bình thường đâu mất rồi, sao lại nói những lời mập mờ thế này cơ chứ! Loại khẩu khí này, loại tư thế này, giống như mình là tình nhân bên ngoài của hắn, đang thị uy với phu nhân của người ta...

“Cái gì! Lưu Lỗi! Anh...Cái đại lý xe này là anh mở cho nàng!”

Nhan Nghiên run rẩy nói, bàn tay nhỏ bé buông ra, lão đảo thiếu chút nữa ngồi dưới đất, Vi Nhi nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng.

Nhan Nghiên tiếp tục nói:

“Hóa ra là như vậy...Đại lý xe Lưu thị, tại sao em lại cảm thấy quen quen, ha ha, Lưu Lỗi, Lưu Duyệt, cái tên Lưu thị này thật là tốt!”

Nói xong, những giọt nước mắt của nàng đã thánh thót rơi xuống.

Đây là lần đầu tiên thất thố của Nhan Nghiên kể từ khi ở chúng với tôi, mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng biết chuyện này nhất định có liên quan với Lưu Duyệt. Nên tôi đánh mắt cho Lưu Duyệt vài cái ý bảo nàng nói ít đi một chút.

Nhưng Lưu Duyệt lại trợn mắt nhìn tôi một cái, nói:

“Anh thiếu bản thân tôi một cái nhân tình!”

Tôi ngất! Rõ ràng chuyện này do nàng gây ra, giờ lại bảo tôi thiếu nàng một cái nhân tình! Nhưng mà lúc này tôi không có cách nào khác, trước tiên cứ trấn an Nhan Nghiên đã rồi nói!

Tôi vội vàng đi qua đỡ lấy Nhan Nghiên, ôn nhu nói:

“Nhan Nghiên, bên trong đại lý xe đúng là có tiền của anh. Nhưng không như em nghĩ đâu, bọn anh chỉ quan hệ hợp tác thôi!”

“Anh gạt người!”

Triệu Nhan Nghiên ghen ngào nói:

“Anh tìm những nữ nhân khác em không phản đối, nhưng mà không được tìm cô ta!”

“Anh...Nhan Nghiên, thực sự là không có gì với nàng!”

Tôi vội la lên.

“Em không tin người!”

Nhan Nghiên vừa nói, vừa tránh bàn tay của tôi, khóc chạy ra ngoài.

Trong lòng Nhan Nghiên giờ này cũng không tin lời Lưu Duyệt, dù sao hắn cũng hoa tâm, nhưng mà không bao giờ nói dối mình, đúng vậy, nhưng mà trong lòng Nhan Nghiên vẫn rất ủy khuất!

Lưu Duyệt nhìn Nhan Nghiên thương tâm, không biết tại sao, trong lòng không còn cảm giác đối địch, ngược lại có chút không đành lòng!

Cho nên nàng nói:

“Lưu Lỗi, anh còn ngần ngại làm gì, mau đuổi theo đi!”

tôi sững sốt một chút, vội vàng đuổi theo.

Nhưng mà khi chạy tới cửa đại lý xe, thì nghe thấy âm thanh phanh xe, rồi một tiếng va chạm...

249. Chương 24 Triệu Nhan Nghiên Cũng Trọng Sinh

Trong lòng tôi hoảng sợ, có chút cảm giác không tốt xông lên đầu.

Tôi ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài đại lý xe, chỉ thấy Triệu Nhan Nghiên nằm ngã cách đại lý xe không xa, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng chảy máu, cách nàng không xa là một chiếc Mercedes, bên cạnh là một tiểu tử miệng ngậm thuốc lá, cau mày nhìn Nhan Nghiên ở dưới đất.

“Nhan Nghiên!” Tôi kêu to chạy tới, thoáng cái té ngã trên đất! Giờ phút này đầu óc của tôi trống rỗng! Kiếp trước tôi chết đi là vì ai, tôi sống lại là vì ai?! Tất cả đều là bởi vì Nhan Nghiên, có thể nói rằng nàng là tất cả của tôi, nếu như lúc này nàng chết đi, cuộc sống với tôi còn ý nghĩa gì nữa cơ chứ!

“Nhan Nghiên, em làm sao vậy, em đừng làm anh sợ!”

Tôi ôm cổ Nhan Nghiên, thanh âm run run nói.

Lịch sử thay đổi, hoàn toàn thay đổi! Nó không còn phát triển như cũ nữa! Tôi không còn tiên đoán được những việc xảy ra sau này nữa!

Lúc này Vi Nhi và Lưu Duyệt cũng chạy tới đây, thấy Nhan Nghiên như vậy thì sợ hết hồn, nước mắt của Lưu Duyệt lập tức rơi xuống, quỳ gối bên cạnh người Nhan Nghiên, nghẹn ngào nói:

“Triệu Nhan Nghiên, thật xin lỗi! Đều là tại tôi không tốt...Cô đừng hiểu lầm, Lưu Lỗi và tôi không có gì cả...Chỉ là tôi...tranh cường hào thắng với cô mà thôi...Tôi sai rồi...xin cô, đừng làm cho chungs tôi sợ!”

Trần Vi Nhi vẫn trấn định, vội vàng lấy điện thoại di động báo cảnh sát, rồi lại gọi xe cứu thương.

“Tôi...tôi không trách cô!” Triệu Nhan Nghiên cố gắng mở hai mắt, miễn cưỡng nhìn Lưu Duyệt nói: “Cô...các người rời đi trước một chút, tôi...Tôi có mấy câu muốn nói với Lưu Lỗi...”

Lưu Duyệt và Vi Nhi nghe vậy thì nhìn nhau, đến tìm cái tên tài xế gây chuyện kia.

Nhan Nghiên thấy hai người đi xa, quay đầu lại, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn tôi, nàng vươn tay, cố gắng muốn sờ khuôn mặt của tôi, nhưng lại không đủ sức, tôi vội vàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Nhan Nghiên, đặt trên mặt của tôi nói:

“Nhan Nghiên, em đừng nói gì nữa, em phải kiên trì, xe cứu thương sẽ lập tức tới ngay, chúng ta có thể đi bệnh viện!”

“Không...Em muốn nói! Em sợ, nếu như không nói...thì sẽ không có cơ hội nữa!”

Triệu Nhan Nghiên ôn nhu nói:

“Có câu này...em vẫn cũng muốn nói cho anh biết, đó là trước khi anh mất...Lưu tổng, ngày đó trong bệnh viện em đã nói, em sẽ bắt chấp tất cả để gả cho anh...”

Sau khi nghe thấy lời nói của Triệu Nhan Nghiên, tôi cảm thấy như bị Ngũ Lô Oanh Đỉnh, cả người lập tức cứng đờ! Tôi mất, Lưu Tổng, bệnh viện?

Nhưng chuyện này vô cùng quen thuộc với tôi, vì đó là trước khi tôi sống lại, nhưng Triệu Nhan Nghiên làm sao có thể biết cơ chứ?

“Nhan nghiên, em nói gì? Những chuyện này làm sao em biết?”

Tôi kinh ngạc nói.

“Lưu Lỗi...Có phải là anh trọng sinh, sống lại hay không?”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Cái gì!”

Tôi kinh ngạc tột đỉnh..bí mật lớn nhất của tôi, đã bị Triệu Nhan Nghiên biết!

“Anh...không cần kinh ngạc, chuyện của anh em cũng biết, thật ra thì em cũng ...gạt anh, em cũng là người trọng sinh, sống lại...”

Nói xong Triệu Nhan Nghiên liền nhắm mắt lại..

Tôi cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Nhan Nghiên buông lỏng, lập tức rơi xuống một bên.

“Nhan Nghiên!”

Tôi hét lên một tiếng vỡ phổi!

Giờ phút này đầu óc tôi vô cùng hỗn loạn, tại sao lại như vậy? Triệu Nhan Nghiên cũng trọng sinh? Triệu Nhan Nghiên là Triệu Nhan Nghiên kiếp trước của tôi?

Lúc này tôi không muốn suy nghĩ nhiều! Chuyện tôi lo lắng nhất là an nguy của Nhan Nghiên! Nhan Nghiên có phải trọng sinh hay không đối với tôi mà nói cũng không còn trọng yếu nữa rồi, cho dù là Triệu Nhan Nghiên nào, cũng là người tôi thích nhất, tôi không cho phép nàng có gì không may!

Trong giây lát, tôi chợt nhớ tới Đỗ Tiểu Uy từng làm nhiệm vụ bị thương, gần như tử vong, mà sư điệt Tiêu Nha Tử đã dùng dị năng cứu hắn! Dị năng trên người tôi là cùng một kiểu với hắn, hơn nữa còn mạnh mẽ hơn hắn, vậy thì tôi có thể dùng phương pháp như vậy cứu Triệu Nhan Nghiên!

Mặc dù tôi không xác định được phương pháp của tôi có hữu hiệu trăm phần trăm hay không, nhưng thử một chút cũng không sao cả, nếu như dị năng của tôi không tác dụng, thì các phương pháp thông thường còn tác dụng gì chứ!

Tôi cầm tay Triệu Nhan Nghiên, đưa từ tử chân khí vào trong cơ thể nàng, Chân khí lập hòa nhập với cơ thể Nhan Nghiên, sau đó tôi dùng dị năng chữa trị thương thể cho nàng.

Dưới tác dụng của chân khí, các vết thương của Nhan Nghiên cũng dần hồi phục, hô hấp cũng trở nên bình thường.

Nhưng vậy cũng đủ làm Nhan Nghiên chờ được tới khi xe cấp cứu tới. Tôi nhẹ nhàng đặt Nhan Nghiên xuống, nhìn Vi Nhi nói: “Vi Nhi, em trông Nhan Nghiên một chút.”

Sau đó đứng dậy, dùng đôi mắt đỏ vằn, đi tới tên gây chuyện.

Vi Nhi thấy tôi tức giận, cũng không dám nói gì, đi tới ngồi bên cạnh Nhan Nghiên.

“Có chuyện gì vậy!”

Tôi lạnh lùng hỏi.

Tôi liếc mắt nhìn chiếc xe gây tai nạn, đó là chiếc xe Mercedes – Benz S600 còn mới tinh, phía trên còn dán nhãn của đại lý xe Lưu thị.

“Tôi...Thật xin lỗi, Lưu tổng, là trách nhiệm của tôi...”

Một lái xe lo sợ nhìn Lưu Duyệt nói.

Lúc này Lưu Duyệt đang khóc sụt sướt, vô cùng tự trách, sự cố do người của đại lý xe gây ra, thì lại còn đau lòng hơn.

“Còn có chuyện gì nữa? Chẳng phải chỉ đụng trúng một người thôi sao!”

Lúc này, thanh niên ngậm thuốc là đứng một bên lên tiếng, lớn lối vút điếu thuốc xuống đất, lấy chân dẫm dẫm, tiếp tục nói:

“Người là do tôi đâm, nói đi, muốn bao nhiêu tiền?”

Tôi nghe vậy thì tức giận muốn giết người, Long còn có nghịch lần, mà Triệu Nhan Nghiên lại là Nghịch lần của tôi.

Tôi nhìn thanh niên kia, lạnh lùng nói:

“Tao sẽ không bỏ qua cho mày!”

“Mày là ai? Người trên mặt đất là người nhà máy sao? Vậy thì thật là tốt, mày muốn bao nhiêu tiền, nói ra một cái giá, cho dù có ngoạm của lão tử một miếng, lão tử cũng nhận!”

Thanh niên kia lớn lối nói.

Tôi không nói gì, đưa tay cầm lấy thanh sắt ngay cạnh bãi đỗ xe.

“Mày...Mày muốn gì?”

Thanh niên lớn lối có chút sợ hãi nói.

“Mày sẽ biết ngay thôi”

Tôi cầm thanh sắt trong tay.

Thanh niên lớn lối sửng sốt, chưa kịp phản ứng, thanh sắt đã đập vào đùi của hắn, chỉ nghe rộp một tiếng, xương đùi của hắn đã bị gãy, kèm theo đó là một tiếng tru lên, thanh niên này nằm luôn trên mặt đất.

Tôi ném thanh sắt đi, bình thản nói:

“Gào cái gì, không phải chỉ là gãy chân thôi sao, nói đi, muốn bao nhiêu tiền.”

“Mày...mày...”

Thanh niên lớn lối đau đến mức không nói ra lời, hắn từ nhỏ đã được nuông chiều, có bao giờ bị đau như thế này.

“mày cái gì mà mày. Được rồi, xe cứu thương tới rồi, mày có đi bệnh viện hay sao? Không đi tao đem lão bà của tao đi!”

Tôi cười lạnh nói.

“Đợi...chút! Tao đi! Mang tao đi!”

Người này dù có chút lớn lối, nhưng vẫn phải ủy khuất cầu toàn, dù sao mạng người là tối trọng yếu, trước tiên cứ giữ mạng, sau đó tính!

Sau khi Nhan Nghiên được đưa vào bệnh viện, thì lập tức được đưa tới phòng giải phẫu.

Ở bên ngoài, tôi đợi một ngày như một năm, Vi Nhi ở một bên không ngừng an ủi tôi, trong lòng tôi mặc dù biết Nhan Nghiên đã không có gì đáng ngại, nhưng mà không thấy Nhan Nghiên đi ra ngoài, thì sẽ không yên lòng được.

“Ai là người nhà bệnh nhân?”

Một bác sĩ mặc áo trắng từ trong phòng giải phẫu đi ra.

Tôi vội vàng đứng dậy, nhìn bác sĩ nói:

“Là tôi!”

“Anh có quan hệ gì với bệnh nhân?”

Bác sĩ nhìn tôi một cái hỏi.

“Tôi là chồng cô ấy!”

tôi nói

“A!”

Bác sĩ gật đầu nói:

“Đầu bệnh nhân bị thương nặng, bên trọng bị tụ máu, nhất định phải mở hộp sọ, đây là bản cam kết, nếu như anh đồng ý, thì ký vào, chúng tôi lập tức giải phẫu!”

“Có nguy hiểm không...Tỷ lệ thành công là bao nhiêu, có tác dụng phụ không?”

Tôi hỏi.

“Chuyện này...Dựa theo kinh nghiệm của chúng tôi, tỷ lệ thành công là 95%, bởi vì máu tụ tương đối rõ, sau khi giải phẫu xong sẽ để lại vết sẹo, nhưng các người là vợ chồng, thì cũng không có gì đáng ngại!”

Bác sĩ nói.

Tôi thở dài, nếu bác sĩ đã nói là trên 95% thì khẳng định không có vấn đề gì, dù sao đây cũng là y học, có ai dám nói 100% đâu.

Về phần lưu vết sẹo, tôi cũng không phải sợ, tinh thần lực của tôi có thể dễ dàng chữa trị thương tổn của nàng.

Tôi ký vào cam kết, bác sĩ lại quy trở lại phòng phẫu thuật.

Tôi vừa mới ngồi xuống, đang định nghỉ ngơi, thì có mấy cảnh sát xông vào, nhìn tôi nói:

“Anh bị khả nghi cố ý đả thương người, xin theo chúng tôi về cục công an để điều tra!”

Tôi nhìn mấy người một cái, trong lòng lập tức hiểu, xem ra người tôi đánh nhất định là có bối cảnh, nếu không cảnh sát cũng không tới nhanh như vậy.

“Là tiểu tử gãy chân bảo các người tới?”

Tôi bình thản nói:

“không sai, là tôi đánh hắn.”

250. Chương 25 Nàng Chính Là Triệu Nhan Nghiên

“A? Nếu cậu thừa nhận, vậy thì theo chúng tôi! Tiểu Trương, cậu dẫn hắn đi!”

Người cảnh sát dẫn đầu phân phó nói.

“Đợi một chút!”

Tôi nói:

“bạn gái của tôi bị xe đâm phải, đang làm giải phẫu!”

“Cậu! Tôi cho cậu biết, cậu nhất định phải đi theo chúng tôi! Tôi đang thi hành nhiệm vụ!”

Người được gọi là Tiểu Trương cảnh sát nói.

“Vậy các người trước tiên bắt người gây tai nạn lại đã”

Tôi lạnh lùng nói.

“Cậu! Cậu có biết cậu đánh ai hay không?”

Tiểu Trương trừng mắt nói.

“Được rồi, Tiểu Trương, vậy chúng ta đợi đến khi giải phẫu xong rồi hãy nói!”

Người cảnh sát dẫn đầu vung tay, nhìn Tiểu Trương nói:

“Đánh ai thì có quan hệ gì, đánh người là phạm pháp, chúng tôi sẽ xử lý công bằng!”

“Nhưng mà, Lý sở, cục công an thành phố nói, Trần công tử là thương nhân Hồng Kông tới nội địa khảo sát đầu tư, chúng ta cần phải chiếu cố...”

Tiểu Trương nhỏ giọng nói thầm.

“Cậu cảm miệng cho tôi! Hiệu tại cậu là sở trưởng hay tôi là sở trưởng? Cục công an thành phố? Cậu định vượt cấp hả?”

Lý sở trưởng bất mãn nói.

Sau đó hắn quay đầu nhìn tôi nói:

“Chúng tôi chỉ đang tiến hành điều tra, do có tình huống đặc thù, trước tiên ở chỗ này hỏi cậu một chút!”

Tôi thấy Lý sở trưởng này cũng coi là người chính trực, không giống như những quan viên hưởng ngoại, trong lòng cũng vui giận đi 7,8 phần, nói:

“Được rồi, các người muốn hỏi gì?”

“Theo như người bị hại nói, lúc đó cậu cầm thanh sắt đập gãy xương đùi của hắn, lúc ấy còn có rất nhiều nhân chứng, có thể nói là bằng chứng như núi, cậu có giải thích gì không?”

Lý sở trưởng hỏi.

Lúc này tôi đem mọi chuyện kể lại một lần.

“Chuyện này ai nghe cũng tức giận, về tình thì có thể chấp nhận, nhưng phải theo pháp luật xử lý, cậu hành động phạm pháp như vậy là không được!”

Lý sở trưởng nghe xong bất đắc dĩ nói:

“Thật ra thì chuyện này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu như hai bên đều là dân chúng bình thường thì hòa giải coi như xử lý việc riêng là được rồi, nhưng mà đối phương là thương nhân Hồng Kông, năm ngoái mới về nước, chính sách trong nước hiện giờ coi hắn là đối tượng bảo vệ trọng điểm! mà người cậu hành hung là Trần công tử, là thiếu chủ nhân của tập đoàn Trần thị XG, lần này là tới nội địa khảo sát đầu tư, nếu như hợp tác thành công, sẽ mang lại cho nội địa một chỗ tốt nhất định cho nền kinh tế, cho nên người ta rất coi trọng chuyện này. Hôm nay Trần công tử xảy ra chuyện, phía trên lập tức ám chỉ cho chúng tôi, phải xử lý thật nghiêm khắc...”

Lý sở trưởng nói.

“Thương nhân Hồng Kông? Hắn tới đầu tư?”

Tôi suy nghĩ một chút hỏi.

Sau năm 1997, có rất nhiều thương nhân Hồng Kông tới nội địa phát triển, đây không phải là hiện tượng phổ biến, tôi nhớ là trước kia ở Tân giang cũng có một thương nhân Hồng Kông tới đầu tư, chính quyền thành phố còn coi hắn như một vị thần tài.

Lý sở trưởng gật đầu nói:

“Hình như là hợp tác sửa chữa cầu đường gì đó, cụ thể tôi cũng không nhớ rõ lắm, tóm lại, tiểu tử, lần này cậu gặp phiền phức lớn rồi”

Tôi nghe xong gật đầu, cũng yên lòng. Tôi còn tưởng rằng là đại nhân vật nào cơ chứ, nhưng mà chỉ là một thiếu chủ nhân của tập đoàn, ỷ có tiền chạy tới Bắc Kinh kiêu ngạo.

Hắn chẳng phải kiêu ngạo hay sao, đánh gãy chân thiếu chủ nhân một tập đoàn ở Hồng Kông đã làm loạn lên như vậy rồi, nhưng đâm trúng thiên kim tiểu thư của tập đoàn lớn nhất toàn cầu thì sẽ sao đây?

Tôi gọi điện cho Triệu Quân Sinh, nói cho hắn biết tin tức Triệu Nhan Nghiên bị xe đâm, chú Triệu lúc đó ngẩn ngơ, nhưng tôi nói không có chuyện gì, thì mới yên tâm, bảo là tới ngay lập tức.

Đại khái qua mấy giờ, bác sĩ mặc áo trắng lúc nãy lại đi ra, nhìn thấy tôi nói:

“giải phẫu vô cùng thành công, bệnh nhân đã ổn định lại, nhưng muốn xem có nguy hiểm gì không, thì phải quan sát một thời gian”

Tôi vội vàng cảm ơn, nếu như giải phẫu thành công thì không còn vấn đề gì đáng lo nữa rồi, bởi vì những chuyện khác có thể dùng chân khí của tôi để chữa trị.

“Chúng ta có thể đi chưa?”

Lý sở trưởng hỏi.

Tôi gật đầu nói.

“Nhưng mà có mang người gây họa kia đi không?”

“Chuyện này..”

Lý sở trưởng có chút khó khăn nói:

“Theo lý thuyết là cần phải mang đi, hấn không có hộ chiếu, cũng không có bằng lái, thì phải chịu trách nhiệm hình sự, nhưng mà...thân phận của hấn tương đối đặc thù, có mấy người ở phía trên nói đỡ cho hấn...”

Tôi nghe xong có chút suy nghĩ, đúng vậy, nếu như Trần công tử này tới đầu tư, nếu như bởi vì sự kiện này bắt hấn phải ra tòa, thì chuyện đầu tư sẽ bị ngấm nước, vậy thì khẳng định chính quyền sẽ ra mặt can thiệp vào chuyện này.

Tôi lấy điện thoại di động, gọi một cú điện thoại, nói:

“Chu luật sư, tôi là Lưu Lỗi, tôi có chút chuyện, ông tới đồn công an đường XG”

Chu luật sư là một người phụ trách chi nhánh tập đoàn Ánh Rạng Đông ở Bắc Kinh, biết quan hệ của tôi với chú Triệu, cho nên đối với tôi vô cùng khách khí.

“Ai! Tiểu tử, tôi biết cậu bất bình, nhưng mà cậu tìm luật sư tới cũng không có tác dụng gì cả, cậu muốn kiện người ta ư, người ta không kiện cậu là may rồi! Tôi thấy cậu cũng không tồi, lại là sinh viên Đại học Thanh Hoa, tôi sẽ nghĩ biện pháp lo cho cậu một chút, cố hết sức không để lưu án, nếu không sẽ ảnh hưởng tới công việc của cậu sau này!”

Lý sở trưởng thở dài nói.

Tôi không khỏi có chút cảm động, Lý sở trưởng thật là một người tốt! luôn suy nghĩ cho tôi.

Trên thực tế Lý sở trưởng cũng nghĩ vậy, hấn làm quan nhiều năm, biết được tính nghiêm trọng trong chuyện này, một khi đã lập án, sẽ có án tích, hấn không đành lòng nhìn một sinh viên của trường đại học có danh tiếng vì chuyện này mà tiền đồ bị hủy.

“Một lát nữa nhất định có người tìm cậu nói chuyện, cậu chỉ cần nhận sai một chút, không nên truy cứu trách nhiệm của đối phương làm gì cả! tôi thấy cậu nên nhường Trần công tử một chút là được!”

Lý sở trưởng nói.

Đang suy nghĩ, điện thoại của Lý sở trưởng vang lên, Lý sở trưởng cầm điện thoại nói: “Alo, tôi là Lý Đại Hải...Cái gì? Nhiệm vụ khẩn cấp của Bộ? Ai? Con gái của Triệu Quân Sinh bị xe đâm? Người gây họa là một người không có bằng lái? Triệu Quân Sinh là ai?...Cái gì? Là tổng giám đốc của Tập đoàn Ánh Rạng Đông!!...Đang ở bệnh viện XX? Tôi đang chấp hành nhiệm vụ của Lý cục trưởng, cũng ở bệnh viện XX! Dạ, dạ, tôi biết rồi, tôi lập tức tìm người an bài...Được được, tôi hiểu rồi, tôi tự mình đi làm!”

“Sở trưởng, xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiểu Trương thấy Lý sở trưởng toát mồ hôi, có chút kỳ quái hỏi.

“Trước tiên tạm dừng nhiệm vụ cầu cục, làm nhiệm vụ của Bộ, Thiên kim tiểu thư của Tập đoàn Ánh Rạng Đông bị xe đâm, đang nằm tại bệnh viện XX này!”

Lý sở trưởng nói.

“A? Chính là tập đoàn lớn nhất toàn cầu hay sao? Tại sao con gái của phú hào lại chạy tới thành phố chúng ta?”

Tiểu Trương kinh ngạc nói.

“Tôi làm sao biết! Ai, những chuyện thế này, mặc dù không có liên quan tới chúng ta, nhưng nếu xử lý không tốt, thì cái mũ sẽ không cánh mà bay!”

Lý sở trưởng cười khỏ nói.

“Hơn nữa, đây chẳng phải là chuyện của đội cảnh sát giao thông hay sao? Đâu có quan hệ với chúng ta?”

Tiểu Trương nói.

“Đây chẳng phải là địa bàn của chúng ta hay sao? Cục trưởng cục công an thành phố gọi điện thoại tới bảo tôi tới bệnh viện bảo vệ an toàn cho Triệu tiểu thư! Cục thành phố lập tức cử người tới! Ai, không nói nữa, giờ chúng ta lập tức đi hỏi xem Triệu tiểu thư ở phòng nào!”

Lý sở trưởng nói.

“Ai? Bác sĩ ơi, cho hỏi chút, Triệu Nhan Nghiên ở phòng nào?”

Lý sở trưởng hỏi.

“các người tìm có chuyên gì không?”

Bác sĩ kia kỳ quái hỏi.

“Là như thế này, chúng tôi là cảnh sát, chúng tôi có căn cứ chính xác...”

Lý sở trưởng nói.

“Tôi không biết các người có phải là cảnh sát hay không, bệnh nhân của tôi đang trong thời kỳ nguy hiểm, đợi ổn định rồi tới sau”

Bác sĩ này không đợi Lý sở trưởng nói hết, đã từ chối thẳng thừng.

“Không phải đâu, bác sĩ hiểu lầm, chúng tôi nhận được chỉ thị của cấp trên, phụng mệnh tới bảo vệ Triệu tiểu thư!”

Lý sở trưởng vội vàng giải thích.

“PHụng mệnh bảo vệ?” Bác sĩ kia có chút kỳ quái nhìn tôi một cái , nói:

“Nếu như vậy, các người hỏi ý kiến người nhà bệnh nhân đã, nếu như hắn không đồng ý, bệnh viện của chúng tôi không quyết định được, trừ khi các người mang giấy giới thiệu ra.”

“Người nhà? Người nhà của Triệu tiểu thư ở đâu? Phiền bác sĩ dẫn đường cho chúng tôi được không?”

Lý sở trưởng nói.

“Dẫn đường? Dẫn đường làm gì? Chẳng phải các người vừa nói chuyện với nhau hay sao?”

Bác sĩ này nghi hoặc nói.

“Với nhau? Cái gì với nhau?”

“Các người không quen nhau?”

Bác sĩ hỏi ngược lại.

“Chúng tôi quen nhau bao giờ? Chúng tôi chỉ nói chuyện với tiểu tử này, làm gì có ai bên cạnh đâu”

Lý sở trưởng hỏi ngược lại.

“Tôi nói chính là hắn đấy!”

Bác sĩ chỉ vào người tôi nói.

“Cái gì?”

Lý sở trưởng mở to hai mắt nhìn, chỉ vào người tôi nói:

“Cậu là...”

“Tôi là bạn trai của Triệu Nhan Nghiên”

Tôi cười nói.

Xem ra chú Triệu đã gọi điện cho tầng lớp lãnh đạo cấp cao rồi.

“Người bị đụng xe chính là...”

Lý sở trưởng kinh ngạc mở to miệng.

“Nàng chính là Triệu Nhan Nghiên.”

Tôi nói.

“Cái gì! Cô ấy là Triệu Nhan Nghiên? Là thiên kim tiểu thư của Triệu tổng giám đốc!”

Lý sở trưởng cả kinh kêu lên:

“Tiểu Trương, cậu mau tới phòng bệnh của Trần công tử, trông coi thật kỹ, đừng cho hắn chạy!”

251. Chương 26 Trần Gia Làm Khó Dễ

Mặc dù đại diện thành phố đã ra mặt nói chuyện với mình, là đối với chuyện Trần công tử đâm xe nên xử lý ở mức độ thấp một chút, dù sao cũng không có tai nạn chết người, mọi người cứ từ từ nói, rồi chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Nhưng mà khi Lý sở trưởng biết, người bị đâm là Thiên kim tiểu thư của Tổng giám đốc Tập đoàn Ánh Rạng Đông, thì chỉ trong chốc lát, hắn đã biết mình nên đứng về bên nào!

Dù sao những vụ án liên quan tới những nhân vật nổi tiếng xã hội này, chỉ cần không chú ý một chút, là có thể hủy đi tiền đồ chính trị của mình.

Huống chi Trần công tử không có Bằng lái, là vi phạm pháp luật rồi, bản thân mình tìm người trông coi hắn, cũng là chuyện bình thường, cho dù lãnh đạo có biết, thì cũng không nói gì được mình.

“Tiểu huynh đệ, hóa ra bạn gái cậu có bối cảnh lớn như vậy!”

Lý sở trưởng nhìn tôi nói:

“Mới vừa rồi tôi lo lắng cho cậu! Tôi sợ cho dù tôi có xử lý chuyện của cậu nhẹ một chút, thì Trần gia nhất định sẽ không bỏ qua cho tôi, bây giờ xem ra là tôi lo lắng thừa rồi!”

“Lý sở trưởng, nếu như ông không chê, tôi xin gọi ông một tiếng Lý đại ca, tôi còn rất cảm kích ông, bởi vì ông đúng là thực tình suy nghĩ cho tôi!” Tôi nói.

“Tốt! Vậy thì đại ca gọi cậu là Lưu lão đệ vậy! Lý đại ca nói thật với đệ, thật ra thì ta không thích mấy tên phú hào Hương Cảng, Đài Loan, Hồng Kông, ý vào chính mình có tiền, mượn danh nghĩa tới nội địa đầu tư, gây chuyện sinh sự khắp nơi, mà đại ca lại không làm gì được, bởi vì pháp luật của người ta khác mình, đôi khi muốn dẫn người tới gông chúng lại!”

Lý sở trưởng nói.

“Ha ha! nhưng mà dù sao người ta cũng góp 1 viên gạch vào quá trình xây dựng đất nước! “ Tôi gật đầu, cười nói. Đối với quan điểm của Lý đại ca cũng đồng ý.

“Cái rắc! nếu như hắn thực sự cầm tiền tới, thì chúng ta nhận, nhưng có rất nhiều công tử, thiếu gia của các tập đoàn mượn danh nghĩa tới khảo sát đầu tư, nhưng thực chất là đi du lịch! Chờ chúng ta nhiệt tình khoản đãi xong, là cấp mông rồi đi, hơn nữa còn mmang cái danh đẹp là về nghiên cứu một chút!”

Lý sở trưởng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Không có cách nào cả, có chỗ trống thì người cứ chui thôi!”

Tôi nói:

“Đệ thấy cái tên Trần công tử này tới tám phần là tới chơi, chứ không phải đầu tư gì cả đâu!”

Lý sở trưởng gật đầu nói.

“Nhưng mà những chuyện này không thuộc quyền quản lý của cảnh sát!”

Đang nói chuyện, thì thấy âm thanh huyền ảo, lúc này có một trung niên đeo kính râm, tay mang kẹp công văn, ở trong vòng vây của một đám người đi tới. Trong đó có một người mang dáng dấp của lãnh đạo, nhìn thấy Lý sở trưởng, vội vàng chạy tới hỏi:

“Lý sở trưởng, Trần công tử thế nào!”

“Vương chủ nhiệm....”

“Vương chủ nhiệm, sao hiệu suất làm việc trong nước của các người chậm như vậy, hung thủ đánh thiếu gia chúng ta đã bắt được hay chưa?”

Trung niên đeo kính râm bên cạnh Vương chủ nhiệm nói.

“Lý sở trưởng, tôi đã nói chuyện với Lý cục trưởng cục công an thành phố . Tôi nghĩ hẳn cũng đã nói chuyện với ông rồi, thế nào, hung thủ đã bắt được rồi?”

Vương chủ nhiệm hỏi.

Lý sở trưởng nhìn tôi một cái nói.

“Vương chủ nhiệm, người ở chỗ này!”

“ở chỗ này? Vậy thì còn chờ gì nữa, mau bắt lại cho tôi!”

Vương chủ nhiệm chỉ vào người của tôi quát to.

“Vương chủ nhiệm, bắt người hay không hình như phòng Chiêu thương các ông không có quyền hỏi đến, có đúng không?”

Lý sở trưởng thản nhiên nói.

“Lý sở trưởng, lời này của ông có ý gì? Tôi đã nói với Lý cục trưởng là phải làm nghiêm chuyện này!”

Vương chủ nhiệm lớn tiếng nói.

“Xử lý nghiêm khắc? Ông giống như có quyền ra lệnh cho cục công an chúng tôi hay sao?”

Lý sở trưởng tiếp tục nói.

“ông...! Ông có ý gì! Ông tưởng là một đồn trưởng đồn công an mà dám đối nghịch với tôi ư? Tôi cho ông biết, tôi đại diện cho lãnh đạo thành phố!”

Vương chủ nhiệm cả giận nói:

“Thế à? Ông muốn che chở cho người này? Hẳn là gì của ông? Đã cho ông những chỗ tốt gì rồi?”

“Vương chủ nhiệm, nói cũng không thể nói loạn! Thái độ làm người của Lý Chính Bình tôi thế nào, thì mọi người đều biết. Nếu như tôi nhận được lợi gì, thì toàn bộ giới cảnh sát cũng không tin đâu!”

Lý sở trưởng nói.

“Vương chủ nhiệm, có chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ bộ máy chính trị của ông đều cãi cạ với nhau như vậy ư. Tôi cho ông biết, nếu như xử lý chuyện này không làm cho thiếu gia nhà tôi hài lòng. Thì hạng mục đầu tư lần này sẽ hủy bỏ!”

Nam nhân đeo kính không nhịn được xen vào nói.

“Trần thư ký, thật xin lỗi, làm ngài chề cười, ngài yên tâm, tôi nhất định khiến cho ngài hài lòng!”

Vương chủ nhiệm vội vàng cười nói, sau đó xoay người lại, sắc mặt lập tức thay đổi, so sánh với Transformers còn nhanh hơn. Hẳn nhìn về phía Lý sở trưởng hét lớn:

“Ông bị làm sao vậy? Chẳng lẽ lệnh của Lý sở trưởng ông cũng không nghe hay sao?”

“Lệnh của Lý cục trưởng thì đương nhiên tôi nghe, nhưng Lý cục trưởng chỉ bảo tôi điều cha nghiêm chuyện này. Ai trái ai phải còn chưa rõ, tại sao có thể bắt người đây, hiện tại bay giờ thấy, Trần công tử lái xe không có bằng lái, gây hậu quả nghiêm trọng!”

Lý sở trưởng chậm rãi nói.

“Hừ! Người đeo kính râm nghe vậy thì không hài lòng, nói:

“Vương chủ nhiệm, tôi thấy các người không có thành ý hợp tác đầu tư, chuyện này coi như thôi đi! Chính quyền địa phương các người ngay cả an toàn cho thương nhân chúng tôi cũng không bảo đảm được, vậy thì còn ai dám tới nơi này đầu tư nói!”

Hắn nói xong, nhìn một thủ hạ bên cạnh nói:

“Cậu lập tức đặt vé máy bay về Hương Cảng nhanh càng tốt, sau đó thủ tục xuất viện cho thiếu gia!”

Người kia lĩnh mệnh, nhìn bác sĩ bên cạnh, nói:

“Thiếu gia nhà chúng tôi muốn xuất viện!”

Không đợi bác sĩ kia nói chuyện, Lý sở trưởng đã vươn tay cản nói:

“Ai nói Trần Trạch Long có thể xuất viện? Hắn chính là kẻ tình nghi lái xe không bằng gây hậu quả nghiêm trọng, cảnh sát chúng tôi phải tạm giữ hắn ở nơi này!”

“Ông! Ông là cái thá gì? Dám tạm giữ thiếu gia nhà chúng tôi? Ông có biết thiếu gia nhà chúng tôi là ai hay không?”

Người đeo kính râm nghe Lý sở trưởng muốn tạm giữ thiếu gia của mình, sao có thể đồng ý, lập tức phát hỏa!

“Tôi cũng không phải là cái thá gì cả, tôi là cảnh sát, tạm giữ Trần Trạch Long là nghĩa vụ của chúng tôi. Hơn nữa, tôi đương nhiên biết hắn là ai, chẳng phải chỉ là Trần Trạch Long thôi hay sao!”

Lý sở trưởng nói.

“Hừ! chúng tôi là công dân XG, ông không có quyền giữ tạm !”

Trần thư ký đeo kính râm nói.

“Tôi sai ư? XG đã về nước, đồng thời phạm tội trong quốc gia của chúng tôi, thì phải xử lý theo luật pháp của chúng tôi!”

Lý sở trưởng nói.

“Hừ, hừ! Lý sở trưởng ông nên biết, Trần gia tại XG là một đại gia tộc, có quan hệ rất nhiều với các đại tập đoàn trên thế giới, nếu như chúng tôi dừng tất cả các khoản đầu tư trong nội địa, vậy tổn thất của ông sẽ là rất lớn!”

Trần thư ký uy hiếp nói.

“Chuyện này...”

Vương chủ nhiệm nhìn chằm chằm Lý sở trưởng nói:

“Lý sở trưởng, Ông có nghe thấy lời của Trần thư ký hay không, chẳng lẽ ông không để ý tới lợi ích của quốc gia hay sao?”

“Nếu tôi cứ như vậy để Trần Trạch Long đi, thì mới chính là không nghĩ cho lợi ích quốc gia! Trần Trạch Long đã thương người, sẽ do pháp luật xử lý, ông cũng không có quyền can thiệp vào đâu!”

Lý sở trưởng nói.

“Tốt, tốt lắm! Vương chủ nhiệm, sao trong các người lại có một người như vậy, được, chúng ta chờ xem sao!”

Nói xong hần bỏ mặc Vương chủ nhiệm, đi ra khỏi bệnh viện.

252. Chương 27 Trần Gia Làm Khó Dễ (2)

“Lý Chính Bình! Ông không muốn làm việc nữa phải không?!”

Vương chủ nhiệm thấy Trần bí thư bỏ đi, bất chấp hình tượng, chỉ vào Lý Chính Bình giận dữ nói.

Lý Chính Bình chưa kịp nói chuyện, thì ngoài cửa có mấy người lục tục kéo vào, tất cả bác sĩ, y tá cũng rất kỳ quái, tại sao hôm nay các vị lãnh đạo trong thành phố đều chạy tới bệnh viện?

Tất cả đều rối rít suy đoán có lẽ có một Lãnh đạo nào đó nhập viện, nhưng hôm nay chỉ có một người bị tai nạn, một người bị gãy chân, thì làm gì còn ai khác đâu? Chẳng lẽ một trong hai người kia là công tử hoặc thiên kim tiểu thư?

Vương chủ nhiệm cũng thấy mấy người tiến vào, đầu tiên là sưng sốt, sau đó vội vàng nghênh đón nói:

“Trương phó bí thư, sao ngài lại tới đây? Có phải là vị chuyện của tập đoàn Trần thị hay không?”

Người tới chính là phó Bí thư của thành phố Bắc Kinh.

“Tập đoàn Trần thị nào?”

“Chính là tập đoàn Trần thị muốn hợp tác với quốc gia chúng ta trong lĩnh vực tu sửa cầu đường. Nhị thiếu gia của tập đoàn này bị người ta đánh gãy chân!”

Vương chủ nhiệm nói.

“Sửa cầu đường? A, tôi biết rồi, chuyện này cứ để đó, tôi còn có việc gấp phải xử lý.”

Trương phó bí thư nói.

“Trương phó bí thư, chuyện này không để được, lúc này tên hỗn đản Lý Chính Bình...Lý sở trưởng đã đuổi Trần thư ký của tập đoàn Trần Thị đi rồi, người ta đang muốn rút hết tất cả các hạng mục đầu tư về.”

Vương chủ nhiệm vội vàng giải thích.

“A?”

Trương phó bí thư nhíu mày, nhìn Lý Chính Bình một cái hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Bởi vậy, Lý Chính Bình đem chuyện Trần Trạch Long lái xe không bằng, gay tai nạn kể lại một lần, Trương phó bí thư nói:

“Lý sở trưởng, chuyện này ông làm rất đúng! Quốc gia chúng ta là nước XHCN khoa học, pháp luật cũng là xã hội, người có tiền phạm pháp, chúng ta cũng phải xử lý! Chuyện này ở các nước Tư bản chủ nghĩa không thực hiện được!”

Nói xong còn trợn mắt nhìn Vương chủ nhiệm một cái nói:

“Vương chủ nhiệm, ông làm như vậy là không đúng, vì để thu hút đầu tư, gia tang nhanh thành tích cho ông, ông có thể làm việc vi phạm pháp luật hay sao? Nếu như nói, Trần Trạch Long này đụng phải con gái của một đại phú hào, ông có xử lý như vậy không? Tôi thấy ông chỉ nghĩ cho lợi ích của bản thân ông! Như vậy đi, chuyện đầu tư này ông không cần lo nữa, giao lại cho cấp phó của mình, về nhà tự viết kiểm điểm, tự cảnh tỉnh mình một chút!”

“Dạ biết, Trương phó bí thư”

Vương chủ nhiệm ủ rũ cúi đầu nói.

“Ông xem....Bị làm thành như vậy, quên mất cả chính sự của tôi!”

Trương phó bí thư dậm chân nói

“Cũng đúng lúc, Vương chủ nhiệm, ông ở bệnh viện đã lâu, có nhìn thấy một cô gái bị xe đâm trúng nhập viện hay không?”

“Cô gái bị xe đâm? Hình như không có...Đúng rồi, Trương phó bí thư, Trần Trạch Long đâm phải một cô gái!”

Vương chủ nhiệm bỗng nhiên nói.

“A? Ông xác định chứ? Nàng tên là gì?”

“Hình như là Triệu cái gì Yêu cái gì Nghệ đó, tôi không có chú ý!”

Vương chủ nhiệm mơ hồ nói.

“Cái gì mà yêu nghệ với chả chơi nghệ, tôi thấy ông hồ đồ rồi đó!”

“Có phải tên là Triệu Nhan Nghiên không?”

“Hình như là vậy...không đúng...”

Vương chủ nhiệm thấy Trương phó bí thư đột nhiên tức giận, có chút không biết làm sao.

“Đúng vậy, Trương phó bí thư, người bị thương đúng là Triệu Nhan Nghiên.”

Lý Chính Bình gật đầu nói.

“tốt, Vương chủ nhiệm, ông thật lợi hại, trong mắt ông, biết tên Trần Trạch Long kia có tiền, chọc không nổi, nhưng ông có biết Triệu Nhan Nghiên này là ai không?”

Trong lòng Trương phó bí thư tức giận, cái tên Vương chủ nhiệm này nhàn rồi, không có chuyện gì làm chạy tới chọc phá lung tung.

“Là ai...Chẳng lẽ nàng còn có thể lợi hại hơn so với Tập đoàn Trần thị của Trần Trạch Long hay sao...”

Vương chủ nhiệm nhỏ giọng thầm nói.

Nhưng mà cho dù nhỏ giọng, nhưng cũng bị Trương phó bí thư nghe rõ rang, Trương phó bí thư nói: Triệu Nhan Nghiên là cháu gái của lão Thủ trưởng Triệu Lợi Dân trước kia của tôi, hiện giờ chức Bí thư Tỉnh ủy tỉnh Tùng Giang, Cha của nàng càng thêm khó lường, hiện giờ là Tổng giám đốc của Tập đoàn Ánh Rạng Đông đệ nhất toàn cầu Triệu Quân Sinh!”

“Cái gì?”

Vương chủ nhiệm nghe vậy thì ngẩn ngờ, sau đó mới nơm nớp lo sợ nói:

“Trương phó bí thư, ngài nói là sự thật?”

“Tôi lừa ông làm gì! Tôi cho ông biết, Vương chủ nhiệm, nếu như ông bởi vì sự kiện này mà đắc tội với Triệu Quân Sinh, thì không đơn giản là tu sửa cầu đường nữa đâu. Cô gái đó có bị làm sao không?”

Trương phó bí thư hỏi

“Không có...Cô gái này bị đâm, sau đó ngất đi, được đưa tới phòng giải phẫu!”

Vương chủ nhiệm nói.

“Vương chủ nhiệm, ông còn muốn tôi nói tốt cho ông thế nào nữa đây!”

Trương phó bí thư giọng căm hận nói.

“Trương phó bí thư, tôi...tôi cũng không biết a, nếu tôi biết trước như vậy, thì tôi đã không giúp đỡ Trần Trạch Long rồi.”

Vương chủ nhiệm nói.

“Cái gì! Tôi thấy ông tính xấu khó đổi thì có? Cái gì mà biết trước chuyện này? Đúng vậy, những tập đoàn này có cống hiến cho quốc gia, thì chúng ta phải bảo vệ an toàn của bọn họ, nhưng mà không có nghĩa là chúng ta trở thành cái ô che chở cho bọn họ! Tôi thấy ông không còn tấm lòng công chính rồi!”

Trương phó bí thư nói.

“Tôi...”

Vương chủ nhiệm cho tới bây giờ, trong lòng còn đang mắng cái tên Trần Trạch Long kia, mắng hắn không có mắt, sao lại có thể đâm trúng thiên kim tiểu thư của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, làm hại hắn mất đi con đường làm quan.

“Tôi cái gì mà tôi! Như vậy đi, ông về trước chuyển giao công tác cho cấp phó, sau đó thì tạm nghỉ một thời gian, để tôi xem ông còn thích hợp với cương vị này hơn nữa hay không.”

Trương phó bí thư thấy Vương chủ nhiệm cho tới bây giờ vẫn không ý thức được tư tưởng của hắn có vấn đề, nên quyết định cho hắn xuống đài.

“Lý sở trưởng, Triệu Nhan Nghiên hiện giờ ở chỗ nào, giải phẫu rồi hay sao?”

Trương phó bí thư không hề để ý đến Vương chủ nhiệm nữa, xoay người nhìn Lý Chính Bình hỏi.

“Giải phẫu vô cùng thành công. Nhưng mà còn đang trong giai đoạn nguy hiểm, bệnh viện muốn quan sát thêm một thời gian nữa!”

Lý Chính Bình nói.

“A! Giải phẫu thành công là tốt rồi!”

Trương bí thư thở phào nhẹ nhõm nói.

“Nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, thì tôi cũng không biết ăn nói sao với Lão thủ trưởng, huống chi cha nàng còn là người kiệt xuất có cống hiến lớn lao với quốc gia, nếu như chúng ta không bảo vệ được con gái của bọn họ, thì họ làm sao có thể yên tâm cống hiến cho quốc gia đây! Như vậy đi, chúng ta đi xem nàng thế nào?”

“Chuyện này...Thật xin lỗi, Trương phó bí thư, mặc dù ngày cũng là lãnh đạo của tôi, nhưng trước đây, tôi đã nhận được công lệnh của Bộ công an, nói tôi dẫn người bảo vệ an toàn cho Triệu tiểu thư, không cho phép bắt luận kẻ nào quấy rầy...Ngài xem...”

“A, như vậy ư! Đúng vậy, là tôi lỡ mắng, quên mất bệnh nhân còn đang trong thời kỳ nguy hiểm...”

Trương phó bí thư ngưng ngưng nói.

Lý Chính Bình thấy Trương phó bí thư nói như vậy, cũng cười cười nói:

“Đúng rồi, Trương phó bí thư, tôi giới thiệu cho ngài một chút, vị này là bạn trai của Triệu Nhan Nghiên tiểu thư, Lưu Lỗi, cũng là sinh viên đại học Thanh Hoa!”

“Trương phó bí thư, xin chào!”

Tôi đứng dậy, nhìn Trương phó bí thư mỉm cười nói.

Thông qua chuyện vừa rồi, tôi đã hiểu rõ, người này là thuộc hạ cũ của ông, với lại khi nghe tin Nhan Nghiên bị nhập viện, đích thân chạy tới nơi này.

“A? Hóa ra là bạn trai của Triệu Nhan Nghiên, Nhan Nghiên còn nhỏ thường gọi tôi là chú Trương, vậy thì cậu cũng gọi tôi là chú Trương đi! Tôi với cha của Nhan Nghiên ngang hàng”

Trương phó bí thư nhìn tôi nói.

“Dạ được, vậy thì cháu gọi chú là chú Trương!”

Tôi nói.

“Đúng rồi, Trương phó bí thư, còn có một việc nữa, ngài xem...chân của cái tên Trần Trạch Long kia là do Lưu Lỗi đánh gãy...”

Lý Chính Bình nói.

“Như vậy ư...”

Trong lúc nói chuyện, tôi đã biết chú Trương này là người vô cùng chính trực, nên tôi cũng không làm khó hắn.

Cho nên tôi nói:

“Chuyện này chú cứ để cháu tự mình xử lý đi, cháu nghĩ Trần gia kia cũng không khởi tố cháu đâu, họ còn quan tâm tới danh dự của mình.”

“Ừ, không tệ!”

Lý Chính Bình cũng nói:

“Nhưng mà đồng chí Tiểu Lưu, cậu cũng nên cẩn thận, Trần gia này không phải là hạng lượng thiện gì! Cho dù cha vợ cậu là tổng giám đốc Tập đoàn Ánh Rạng Đông, nhưng lại không phải là cậu, đại ca sợ Trần gia sẽ gây bất lợi cho cậu.”

“Lý Sở Trưởng nói không sai, chú thấy cháu nên cẩn thận!”

Trương phó bí thư cũng nhắc nhở .

Tôi gật đầu nói:

“Yên tâm đi, cháu có thể ứng phó!”

.....

Theo như chẩn đoán ban đầu của bệnh viện, Triệu Nhan Nghiên đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, tiến vào trong giai đoạn hôn mê, lúc này chỉ còn cách đợi nàng tỉnh lại.

Tôi vuốt ve gò má tái nhợt của Triệu Nhan Nghiên trong lòng thống khổ tự trách.

Nhìn lại thấy, tôi với Nhan Nghiên đã sống chung được 3 năm, như vậy cũng được coi là hạnh phúc. Nhưng tôi lại không biết đủ, luôn ở bên ngoài trên hoa gheo nguyệt. Triệu Nhan Nghiên cũng không nói gì, lại còn ủng hộ tôi, nhưng tôi lại không bảo vệ nàng được tốt, để nàng phải bị thương tổn.

“Lão công, anh đừng thương tâm nữa, em nghĩ Nhan Nghiên sẽ không có chuyện gì!”

Trần Vi Nhi an ủi tôi nói.

Đúng vậy! nếu như đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, thì tôi còn bị thương cái nỗi gì! Quan trọng nhất là, Triệu Nhan Nghiên trọng sinh mà vẫn giữ được trí nhớ của kiếp trước!

Tôi vốn tiếc nuối vì không đem được nàng trở lại, nhưng giờ đây cuộc sống của tôi đã không còn tiếc nuối rồi.

Tôi thở dài xoay người nói:

“Vi Nhi, em đi về trước đi, anh muốn ở một mình với Nhan Nghiên.”

Trần Vi Nhi nghe lời gật đầu, xoay người ra khỏi phòng bệnh.

253. Chương 28 Trần Gia Làm Khó Dễ (3)

Trần Trạch Long bị đưa ra tòa án, nhưng mà với luật pháp hiện tại cũng không làm gì được hắn, dù sao hắn chỉ là lái xe không bằng lái, bị phán xử tạm giam 15 ngày, nhưng hắn là công dân XG, nên rất nhanh được nộp tiền bảo lãnh và ra ngoài.

Tập đoàn Trần Thị hủy bỏ tất cả các hạng mục hợp tác với thành phố Bắc Kinh, nhưng hiện giờ Triệu Quân Sinh đã tới thành phố Bắc Kinh, tôi bảo Triệu Quân Sinh trực tiếp đi tìm chính quyền thành phố Bắc Kinh, nói là Tập đoàn Ánh Rạng Đông tiếp nhận hạng mục xây, sửa công trình. Chính quyền thành phố vui mừng, đúng là nhân họa đắc phúc, được Tập đoàn Ánh Rạng Đông đầu tư.

Triệu Quân Sinh biết được Triệu Nhan Nghiên không có đáng ngại sau này, cũng yên lòng, hẳn tập trung chỉ đạo chuyện tiếp nhận các hạng mục xây, sửa.

Công ty kiến trúc của Tập đoàn Ánh Rạng Đông có tên gọi là Công ty kiến trúc Tân Quang, ngoài mặt thì không có liên hệ gì cả, nhưng thực chất lại bị Tập đoàn Ánh Rạng Đông khống chế.

Đây cũng là dựa theo ý quyết định của tôi, bởi vì Tập đoàn Ánh Rạng Đông cũng là tập đoàn công nghệ cao, nếu phát triển sang lĩnh vực khác, sẽ dễ ảnh hưởng tới danh tiếng, cho nên có mấy công ty phụ trách các ngành nghề khác đều được tách riêng.

.....

Tại XG

“Trần thư ký, các người đang làm chuyện gì vậy, không phải nói bên mình rút lui, thì bên kia phải thỏa hiệp sao? Tại sao con trai của tôi vẫn bị phán quyết? Mặc dù không bị vào tù, nhưng chuyện này đã truyền khắp giới doanh thương rồi! Tôi có nuốt nổi chuyện này hay không, anh nói đi? Nói Trần Thiên Lô tôi có thể chịu nhục được hay không?!”

“Trần tiên sinh....Tôi cũng không biết tại sao....lại có một công ty khác nhanh như chớp nhận toàn bộ công trình, hơn nữa nghe nói giá tiền của bọn họ tốt hơn chúng ta, nên bên chính quyền đương nhiên là ký hợp đồng!”

Trần thư ký nhỏ giọng nói.

“Hừ! Chuyện này tôi tuyệt đối không bỏ qua dễ dàng như vậy! Chẳng những làm mất tiền, mà lại còn đánh gãy chân con trai của tôi! Trần thư ký, ah đi điều tra bối cảnh về người đánh con tôi, và cả cái công ty kiến trúc Tân Quang kia nữa, mẹ kiếp, dám cướp tiền của tôi, tôi làm chết hẳn!”

Trần Thiên Lô vỗ bàn quát.

“Dạ! Trần tiên sinh.”

Trần thư ký vội vàng đáp ứng.

Thật ra thì, chính quyền thành phố Bắc Kinh nói tập đoàn Trần thị thiếu sự hợp tác nên không cần biết nhiều như vậy. Mà đúng lúc Trần thư ký lại sơ xuất, cho nên mang tới cho Tập đoàn Trần thị tai họa ngập đầu.

Mà cái công ty kiến trúc Tân Quang này, ngay cả những người trong nội bộ Tập đoàn Ánh Rạng Đông đều không có mấy ai biết nó lại là công ty trực thuộc. Chỉ có chú Triệu và mấy người lãnh đạo cấp cao biết mà thôi.

Mà lần này, chú Triệu được chính quyền địa phương trực tiếp giao cho xây, sửa các công trình, nói với bên chính quyền rằng đây là một công ty bạn.

Mặc dù công ty kiến trúc Tân Quang thành lập chưa tới hai năm, nhưng mà trong lĩnh vực kiến trúc rõ ràng đã trở thành công ty hàng đầu cả nước. Đã có công ty nhận lấy trách nhiệm này, chính quyền thành phố đương nhiên là đồng ý, hưởng chi công ty này cũng có uy tín, lại thêm sự đảm bảo của Triệu Quân Sinh, thì không cần phải lo lắng gì nhiều.

Mà làm cho Trần Thiên Lô không ngờ tới chính là, khi hẳn hạ thủ với Công ty kiến trúc Tân Quang, cũng là lúc hẳn gặp tai họa ngập đầu.

Mặc dù trước mắt Triệu Nhan Nghiên đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, đang trong quá trình phục hồi, nhưng mà sự trừng phạt đối với Trần Thạch Long quả thực là rất nhỏ! Luật pháp không thể xử hắn, nhưng tôi sao lại bỏ qua được, phải cho hắn một giáo huấn khó quên!

Nếu như hẳn sau khi đụng người, trực tiếp xin lỗi, rồi phối hợp với cảnh sát giải quyết vấn đề, thì tôi có thể tha thứ cho hẳn, dù sao loại chuyện này cũng không phải cố ý, mà chỉ là do vô tình! Nhưng hẳn đã sai, lại còn cật mạnh, không nói đạo lý, thì không thể nào tha thứ được!

Tôi lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Quách Khánh.

Rất nhanh, có âm thanh của Quách Khánh truyền tới:

“Lão Đại, sao lại là cậu. Thế nào, ở Bắc Kinh với hai đại tẩu có phải là không thoải mái hay không?”

“...”Tôi trầm mặc.

Cũng không trách Quách Khánh nói câu này, dù sao thì xa nhau một thời gian dài, hẳn lại ở xa, nên tưởng chúng tôi hạnh phúc. Nhưng lần này lại lòi ra chuyện như vậy, đúng là làm tôi buồn lòng.

“Quách Khánh, Triệu Nhan Nghiên bị xe đâm, phải vào bệnh viện.”

Tôi hít một hơi nói.

“Cái gì! Sao đại tẩu bị người ta đụng phải? Cái thằng Vương bát đản nào làm như vậy, nói cho tớ biết, Lão Tử chính chết hẳn! Quách Khánh vừa nghe lập tức nổi giận.

“Chỉnh hẳn tới chết thì không cần, nhưng giáo huấn một chút thì có thể được!”

Tôi nói.

“Được, lão Đại, cậu muốn chỉnh hẳn ra sao!”

Quách Khánh nói.

“Cậu đang ở đâu?”

Tôi hỏi.

“Tớ đang ở XG, mấy ngày nay còn đang đàm phán với đệ nhất đại bang là Thanh bang!”

Quách Khánh nói.

“Đàm phán? Sao cậu lại chạy tới XG?”

Trong lòng tôi nói thầm, xem ra cái tên Trần Trạch Long kia xui xẻo rồi.

“Đầu năm ngoái tớ chẳng nói tớ sẽ tới nơi này phát triển thế lực hay sao, hiện tại đã khống chế được một phần ba địa bàn, mấy hôm trước có xung đột với đệ nhất đại bang ở đây, sống mái với nhau nhiều lần, kết quả Lão đại cậu cũng biết, mấy tiểu đệ của tớ đều luyện theo bí tịch cậu cho, đối phó với bộ đội đặc chủng còn được, huống chi...đám ô hợp này! Thanh bang tổn thất thảm trọng, còn không nói tới chuyện mất hết phần lớn địa bàn, bây giờ còn đang đề xuất thỏa hiệp, muốn giảng hòa, tớ đương nhiên nhân cơ hội này làm thịt hẳn một bữa!”

Quách Khánh đắc ý nói.

Giờ tôi mới nhớ, năm ngoái Quách Khánh có tới tìm tôi, hẳn nói tổ chất đám tiểu đệ quá kém, phải dựa vào hung tàn để rèn luyện, muốn tôi nghĩ giúp hẳn biện pháp. Lúc đó tôi bèn dạy mấy chiêu đơn giản dễ luyện cho Quách Khánh, bảo hẳn trở về, huấn luyện cho huynh đệ của hẳn.

“Cậu làm không tệ!”

Tôi đối với Quách Khánh nói:

“Chờ sau khi những chuyện này kết thúc tớ sẽ nói với cậu một ý tưởng khác. Giờ phải làm giúp tớ một chuyện, đi điều tra toàn bộ bối cảnh của Tập đoàn Trần thị!”

“Được, lão Đại! Ở XG giờ tớ không có chuyện gì là không làm được, chỉ cần cậu nói một câu, tớ sẽ cho nổ tung cả Tập đoàn Trần thị.”

Quách Khánh đảm bảo nói.

“Nổ thì hỏng, tớ không muốn cậu biến thành Bin Laden thứ hai!”

Tôi nói

“Bin Laden là ai?”

Quách Khánh không hiểu được nói.

Lúc này tôi mới chợt nhớ tới, hiện tại mới là năm 1998, Bin Laden còn chưa xuất hiện, tôi nói:

“Không có gì, chỉ là một lão đại rất kinh khủng trong phim kinh dị!”

“A” Quách KHánh cũng không để ý.

“Vậy được rồi, trước hết như vậy đi, cậu có được tin tức cũng đừng hành động, báo cho tớ biết, để tớ quyết định!”

Tôi nói.

Tối bảo nhân viên bệnh viện mang tới cho tôi một chậu nước nóng, tôi định lau qua thân thể cho Nhan Nghiên một chút. Mấy ngày qua, trừ lúc tôi bàn chuyện với chú Triệu, thời gian còn lại đều ở bên cạnh Nhan Nghiên.

Tôi vừa mới lau xong thân thể cho Nhan Nghiên, thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Tôi đi tới, mở cửa, hóa ra là Lưu Duyệt, trong tay còn cầm 1 hộp cơm, mấy ngày qua cơm nước tôi đều do Lưu Duyệt mang tới.

“Sao vậy? Lại đến thời gian ăn cơm rồi?”

Tôi tự nhủ.

“Ai!” Lưu Duyệt thở dài nói:

“Anh nhìn lại anh đi, bác sỹ đã nói là Nhan Nghiên không có chuyện gì hay sao! Sao ngày nào anh cứ ăn cơm không nhớ tới giờ ăn vậy! Mỗi lần mang cơm cho anh đều nói là mình không đói! Anh nếu tiếp tục như vậy, thì Nhan Nghiên tỉnh lại sẽ đau lòng! Huống chi chị Vi Nhi cũng sẽ đau lòng! Còn có tôi nữa...”

Nói tới đây Lưu Duyệt dừng lại, thấy tôi không chú ý, nằng làm bộ như mình chưa nói gì.

Thật sự của tôi cũng không chú ý. Tôi vừa nghĩ, Lưu Duyệt nói cũng đúng! Nếu như Nhan Nghiên đã không có chuyện gì, thì tôi làm sao phải như vậy, tôi cười nói:

“Đúng vậy, chúng ta ăn cơm đi, tôi thật có một chút đói bụng!”

Lưu Duyệt xấu hổ cười, đem cơm hộp lấy ra, đặt trước mặt tôi.

Mấy ngày hôm trước lúc ăn cơm, tôi chỉ ăn cho qua loa, không chú ý tới trong hộp cơm có những gì, nhưng hôm nay vừa nhìn, thật đúng là vô cùng thịnh soạn, các món ăn đều đầy đủ hết. Nói thật ra, mấy ngày qua tôi ăn không được bao nhiêu cơm, giờ này thấy đói, ăn như hùm như báo hết sạch.

Khi tôi đặt đĩa xuống, mới phát hiện Lưu Duyệt không ăn. Tôi lúc này mới hiểu, hóa ra tôi ăn hết cả phần của Lưu Duyệt!

“Thật ngại quá, đồ cơm ngon quá, nên tôi ăn hết rồi!”

Tôi ngại ngùng nói.

“Không sao đâu, mỗi ngày tôi đều làm cho 2 người ăn, hôm nay do anh quá đói bụng, ở nhà tôi còn nữa, lát nữa về ăn cũng được!”

Lưu Duyệt cười nói.

“Cái gì! Do tự tay cô làm?”

Tôi kinh ngạc.

Tôi còn tưởng rằng mỗi ngày nàng đều mua cơm ngoài quán cho tôi, không nghĩ tới lại là nàng tự mình làm! Xem ra tôi lại thiếu nàng một nhân tình rồi.

254. Chương 29 Triệu Nhan Nghiên Và Lưu Duyệt

Lưu Duyệt nói.

Trong lúc này tôi cũng chẳng biết nên nói gì cả, với tôi cảm thấy chuyện có cái gì đó kỳ quặc.

Theo lý thuyết thì Nha Nghiên đối với việc trắng hoa của tôi thường một mắt nhắm, một mắt mở, thậm chí còn rất ủng hộ cách làm của tôi.

Trong khoảng thời gian này, do tôi lo lắng nên không để ý tới, hi vọng cô có thể cho tôi biết chi tiết”

Lưu Duyệt thông minh bực nào, vừa nghe tôi mở miệng, đã biết tôi muốn hỏi gì, cho nên thở dài nói:

“Lưu Lỗi, tôi biết anh sẽ hỏi tôi, vốn tôi nên nói sớm cho anh biết, nhưng mà trong khoảng thời gian này anh vẫn sa sút, người khác nói với anh 3 câu, anh mới đáp lại một câu, hơn nữa câu trả lời lại là: co vừa mới hỏi cái gì? Nên tôi không nói gì cả, hôm nay tôi nói cho anh biết tất cả là xong!”

“Được, tôi đoán cô nhất định có quen Nhan Nghiên từ trước, có đúng không?”

“Đúng vậy, tôi với Nhan Nghiên hồi tiểu học học chung một lớp!”

Lưu Duyệt ngại ngùng nói:

Thật ra thì bây giờ nói tới cũng không có gì, cũng chỉ là chuyện giữa trẻ con với nhau mà thôi! Lúc ấy tôi là lớp trưởng, mà Nhan Nghiên là ủy viên học tập, đáng nhẽ hai người chúng tôi phải rất thân nhau mới đúng, nhưng mà anh cũng biết, trẻ con có lòng đố kỵ rất mạnh

Nhất là những người ưu tú, bọn họ đều hi vọng mình ưu tú hơn người khác xung quanh, nhìn thấy người khác đẹp, học giỏi thì lại muốn vượt qua, mà tôi với Nhan Nghiên lại thuộc về trường hợp này.

Từ nhỏ...đều là Tiểu công chúa trong nhà, điều kiện gia đình ưu việt, hơn nữa thành tích học tập không phân cao thấp, mỗi lần không phải là nàng đứng thứ nhất thì là tôi đứng thứ nhất. Hơn nữa anh cũng biết, con gái xinh đẹp thường được người khác chú ý, hơn nữa tôi với nàng là tiêu điểm trong trường...

Có thể khi đó quá nhỏ sao, húng tôi không biết tại sao, lại luôn muốn vượt qua đối phương...Cuối cùng là coi nhau như thù địch...Tôi thừa nhận mặc dù khi đó không hiểu chuyện, nhưng mà không biết tại sao, khi đó đối mặt với Nhan Nghiên, tôi lập tức coi nàng là đối thủ...Cho nên tôi nghĩ lúc ấy Nhan Nghiên cũng có ý nghĩ như tôi. Nhưng mà, thật là ấu trĩ, Lưu Lỗi, anh có thể tha thứ cho tôi không?”

Tôi hít sâu một hơi, điều này thì có là gì, vốn tưởng rằng các nàng có thâm cừu đại hận có chứ! Tôi ngất, đúng là quá mức khoa trương! Tôi khoát tay áo nói:

”Chuyện này không trách cô được, cô cũng đừng để trong lòng. Bây giờ Nhan Nghiên còn đang trong thời kỳ khôi phục, hi vọng đợi nàng tỉnh lại, các cô...!”

Lời này tôi thật là có một chút nói không nên lời, tôi muốn bảo Lưu Duyệt và Nhan Nghiên xin lỗi nhau, nhưng mà chuyện này là chuyện của hai người bọn họ, cũng do bọn họ chịu trách nhiệm!

“Tôi biết rồi, ha ha, tôi sẽ xin lỗi cô ấy!”

Lưu Duyệt cười một tiếng, liền đoán được ý đồ của tôi, sau đó tiếp tục nói:

“Yên tâm đi, tôi sẽ không làm khó anh!”

Sẽ không làm khó tôi? Tôi có chút không giải thích được, đây là ý tứ gì vậy! Nhưng tôi cũng không suy nghĩ, tò mò hỏi:

“Đúng rồi, Lưu Duyệt, theo như cô nói, đáng nhẽ cô với chúng tôi học cùng, sao lại trước một lớp vậy?”

“Ha ha, thời điểm tôi học cấp 2, chỉ học có 3 năm, nên đương nhiên tốt nghiệp sớm hơn anh một năm rồi! Lúc ấy hiệu trưởng đó là bạn của ông tôi, với lại căn cứ vào lực học của tôi, nên thời gian học cấp hai chỉ còn có 3 năm!”

Lưu Duyệt giải thích.

Tôi gật đầu, ở hồi tiểu học đa phần là biên chế 5 năm, một số nơi là 6 năm, cái lớp cấp 2 có 4 năm.

“Vậy chúng ta bằng tuổi nhau còn gì?”

Tôi hỏi.

“ha ha, đúng vậy, tôi sinh vào tháng 10!”

Lưu Duyệt nói.

“A? Tôi sinh tháng tám, nói như vậy cô phải gọi tôi là anh trai rồi!”

“Ai làm em gái anh, không có lợi gì cả!”

Lưu Duyệt hừ nói.

Tôi cười một tiếng, cũng không tiếp tục dây dưa vấn đề này, bởi vì trong tiềm thức của tôi, cũng không hy vọng Lưu Duyệt làm em gái, bản thân tôi vẫn có 1 cảm giác khó nói lên lời với Lưu Duyệt.

Lúc ban đầu Lưu Duyệt cho tôi ấn tượng nàng rất cơ trí, rất thông minh, cũng rất thành thực, nhưng mà khi tiếp xúc trong một thời gian dài, lại phát hiện nàng có lúc thật rất ngốc, giống y như một cô bé. Bất giác làm cho tôi có hảo cảm với nàng, nhưng coi nàng là bạn giá thì chưa.

Thật ra do tôi không biết, lúc bình thường Lưu Duyệt là một con người hoàn toàn khác, là một cô gái vô cùng mạnh mẽ, chỉ khi ở chung với tôi mới trở thành một cô gái ôn nhu tới như vậy.

”Đúng rồi, anh thích chiếc Land Rover kia, tôi đã làm thủ tục xong rồi, lúc này anh cũng có thể mang đi. Ha ha, nhưng mà nơi đây là thành phố Bắc Kinh, nếu anh không cẩn thận sẽ bị người ta chụp ảnh đăng báo đó.

Lưu Duyệt nói. “KHÔNG sao đâu, tôi cũng không muốn làm giấy phép, vạn nhất bị đánh cắp thì sao!”

Tôi cười nói.

Lưu Duyệt hiển nhiên không tin tôi, thế lực của tôi nàng rất rõ ràng, hơn nữa nàng cũng biết tôi có quan hệ mật thiết với Tam Thạch Bang, một hắc bang đứng thứ 3 ở Châu Á.

“Ừ, vậy nếu anh rảnh thì đến lấy xe nhé.”

Lưu Duyệt nói.

“Ha hã, thật ngại quá, cái xe cô làm hàng trưng bày, vậy mà lại bị tôi lấy ra đi!”

Tôi nói.

“Không có gì, giữa chúng ta còn phân ra rõ ràng như vậy làm gì...”

Nói tới đây, Lưu Duyệt đỏ mặt lên, dường như ý thức được lời nói mình có chút không ổn, vội vàng sửa lời nói:

“Đại lý xe này cũng có cổ phần của anh, nên anh đừng so do!”

Tôi gật đầu, cũng không chú ý về mặt của Lưu Duyệt, đúng lúc này, điện thoại của tôi vang lên.

Tôi lấy điện thoại, vừa nhìn là Quách Khánh gọi tới, tiểu tử này xử lý chuyện hiệu suất không tệ, xem ra nhất định là có kết quả.

“Sao vậy, có kết quả chưa?”

Tôi hỏi.

”Có rồi, lão Đại! Tôi đã điều tra rõ ràng, Tập đoàn Trần thị lấy sự nghiệp bất động sản làm trụ cột, trước mắt có vốn là 6 tỷ 300 triệu đô là Hồng Kong, nhưng đây đều là tài sản cố định, vốn lưu động đại khái chỉ hơn một tỷ!

Quách Khánh không thèm quan tâm nói.

Phải biết rằng, nếu như một người bình thường nghe nói mấy cái chữ này, chắc chắn là sợ hết hồn, nhưng đối với Quách Khánh thì không

“A, cái Tập đoàn Trần thị này hình như rất nhiều tiền!”

Tôi nói!

“A?”

Quách KHánh sững sốt , nói:

“Lão Đại, cậu chẳng nhẽ số tiền này lại không có hay sao? Tài chính lúc đầu khởi công là cậu cấp cho tớ đó!”

Tôi cười khỏ nói.

“Quách KHánh, cậu hiểu lầm ý của tớ rồi, tớ so sánh hẳn với công ty khác, chứ so với tớ hẳn không đáng kể chút nào!”

“làm tôi sợ muốn chết, lão Đại! Tôi còn tưởng rằng cậu phá sản rồi cơ!”

Quách Khánh nói.

Quách Khánh mặc dù không biết cụ thể tôi buôn bán gì, nhưng mà lại biết tôi vô cùng có tiền.

“Ha ha, còn những chuyện khác không?”

Tôi hỏi.

“Ừ, còn nữa! cái Tập đoàn Trần thị quan hệ rất thân cận với Thanh bang ở đây, nghe nói Thanh bang chính là tổ chức được Tập đoàn Trần thị đứng sau ủng hộ!”

Quách Khánh nói.

“A? Nói như vậy, cái tập đoàn Trần Thị này cũng rất có bối cảnh đấy chứ?”

Tôi nói

“Có thể nói như vậy, nhưng đó là trước khi thôi, giờ Tam Thạch Bang đã là đệ nhất đại bang ở XG, cái tên lão đại Thanh bang kia còn phải xem sắc mặt của tôi! Ha ha, nói đến thì buồn cười, hẳn là một lão đầu hơn 40 tuổi, mà còn gọi tôi là Quách ca!”

Quách Khánh cười nói.

Tôi không nói gì, tôi biết Quách Khánh ở thế lực ngầm, không lớn tuổi cho lắm, nhưng người có thực lực, chỉ cần 10 tuổi có thể làm lão đại, không có thực lực, thì dù 80 tuổi vẫn chỉ làm tốt đen. Một cường giả trong xã hội, chỉ có cấp bậc, chứ không tính tuổi tác.

“Nói như vậy, chúng ta giờ muốn động vào Tập đoàn Trần thị thì Thanh bang có nhúng tay vào hay không?”

Tôi hỏi.

“Chuyện này...Khó mà nói trước được! Dù sao tập đoàn Trần thị cũng là nơi cung cấp kinh tế cho Thanh bang, chớ cùng dứt giậu! Tôi sợ vạn nhất nếu ép họ...nhưng mà chẳng có gì, lấy một chút kinh tế của Thanh bang, thì cho dù Trần Thị có đổ thì cũng không quan hệ tới họ nhiều lắm, chỉ coi như mất một ngọn núi để dựa vào mà thôi!”

Quách Khánh nói.

“Vậy cũng tốt! Chuyện cứ như vậy đi, mấy ngày nữa tớ sẽ sang XG một chuyến!”

Tôi nói.

Lão Đại, cậu muốn đích thân tới ư?”

Quách Khánh kinh ngạc nói.

“Ừ, đúng vậy! Tôi muốn để cho Trần gia bọn họ biết, thương tổn lão bà của tớ có hậu quả như thế nào!”

Tôi nói.

“Được, lão Đại! Vừa lúc chúng ta đã lâu không gặp nhau, nhất định phải uống một trận cho say!”

Quách Khánh hưng phấn nói.

“Tiểu tử, cậu vẫn là như vậy! Sao lại chẳng có dáng dấp của Lão đại chút nào!”

“Ồ trước mặt lão Đại, tớ vẫn chỉ là tiểu đệ, ha ha!”

Quách Khánh cũng cười nói.

“Được rồi, cứ như vậy, tôi trước khi đi sẽ điện thoại cho cậu!”

Tôi nói

255. Chương 30: Triệu Nhan Nghiên Và Lưu Duyệt (hạ)

Sau khi cúp điện thoại, Lưu Duyệt hỏi: ”

Anh muốn đích thân đi XG sao?”

“Đúng vậy! Tôi chuẩn bị sẽ làm cho tên Trần Trạch Long này thua một cách tâm phục khẩu phục, cho hắn biết, hắn trêu chọc ai chứ không bao giờ được phép trêu chọc người của tôi!”

Tôi đứng dậy, đi tới bên cạnh Triệu Nhan Nghiên, nhìn chăm chú nàng đang ngủ say, nói.

Lưu Duyệt nghe xong lè lưỡi nói:

“Bộ dạng vừa rồi của anh thật đáng sợ, giống như là... Ừ... Thật giống như muốn giết người theo kiểu của hoàng đế thời cổ đại vậy!”

“Ha ha, tôi nào có đáng sợ như vậy! Chỉ là tên tiểu tử Trần Trạch Long này cần phải bị ăn đòn thôi, loại người này mà xuất hiện thì sẽ bị đánh liền!”

Tôi nói.

“Ha ha! Sao anh có thể nói như vậy, nhưng Trần Trạch Long quả thật rất vô sỉ!”

Lưu Duyệt nói.

Lúc tôi trở về trường học, bước vào phòng ngủ, mấy anh em cùng phòng đều chạy tới hỏi han ân cần:

“Lão Đại, anh chạy đi đâu vậy? Anh có biết không, huấn luyện viên của chúng ta tức giận rồi, ngày đầu tiên huấn luyện đã qua, anh có biết không, tiếp là đợt huấn luyện cuối cùng để kiểm tra, nếu như không qua sẽ ảnh hưởng đến học phần!”

(Từ sau chuyện lần trước, bọn họ đều nhất loạt gọi tôi là Lão Đại, ngay cả Âu Dương Thiên Tề cũng không ngoại lệ)

Tôi giờ mới nhớ ra, mấy ngày qua bận rộn với chuyện tình của Triệu Nhan Nghiên, đã ba ngày không trở về trường học, những ngày bị huấn luyện của sinh viên đại học năm nhất đã bắt đầu rồi.

“Các huynh đệ, người khác không biết chứ các cậu còn không biết sao, với tố chất thân thể của tôi, huấn luyện chỉ là chuyện nhỏ?”

Tôi nói.

“Nói cũng phải! Nhưng, lão Đại, em thấy huấn luyện viên của chúng ta không dễ ứng phó đâu, kiểm tra rất nghiêm ngặt, em sợ hẳn gây khó khăn cho anh!”

Hoàng Văn Tình lo lắng nói.

Quả nhiên đúng như hần đoán, không ra hần đoán, vào ngày thứ hai tham gia huấn luyện, tôi gặp vị huấn luyện viên kia. Hần điểm danh đến lúc đến tên tôi thì nói:

“Lưu Lỗi, là cậu có phải không?”

Tôi vội vàng đáp:

“Là em!”

Huấn luyện viên kia liếc tôi một cái, nói:

“Câu đầu tiên khi nói chuyện phải là báo cáo huấn luyện viên! Tại sao mấy ngày vừa qua em vắng mặt?”

“Báo cáo huấn luyện viên, nhà của em có chuyện!”

Tôi nói.

“Trong nhà có chuyện? Chuyện gì mà quan trọng như vậy, có thể quan trọng hơn huấn luyện sao? Em có xin phép nghỉ không?”

Huấn luyện viên bắt mồm nói.

Tôi càng nghe càng tức giận, cái gì mà có thể quan trọng hơn huấn luyện? Triệu Nhan Nghiên trong suy nghĩ của tôi là đặc biệt quan trọng, là bất kỳ cái gì cũng không thể thay thế địa vị như tồn tại siêu nhiên của nàng.

Đây là tôi còn nghĩ cho huấn luyện viên này còn chút mặt mũi, dù sao tôi bây giờ cũng là một sinh viên của trường Thanh Hoa, nhưng giờ phút này hần cứ hết lần này đến lần khác đụng vào chỗ yếu của tôi, cho nên tôi lạnh lùng nói:

“Huấn luyện trong mắt của em thì nó là việc quan trọng, không thể đánh đồng chuyện của em với cái quân huấn được!”

“Em nói gì? Em nói huấn luyện là không bằng sao?”

Huấn luyện viên kia vốn là một Phó Đại đội trưởng trong quân đội, nên đã quen tính cố chấp, sai khiến, đâu chịu được cảnh bị người khác phản bác, lập tức giận đến mặt xanh mét, nói:

“Ý của cậu là sao? Theo ý cậu, sinh viên đại học đều không cần huấn luyện sao, vậy sau này ai bảo vệ tổ quốc của chúng ta?”

“Có rất nhiều cách để bảo vệ quốc gia, nhập ngũ đương nhiên cũng chỉ là một trong số đó, còn có rất nhiều cách khác, không phải cứ là đi mang gươm vác súng đánh giặc mới là cứu quốc, phát triển khoa học kỹ thuật, phát triển kinh tế cũng là một cách bảo vệ tổ quốc, hơn nữa, loại phương pháp này trong thời bình còn quan trọng hơn!”

Tôi không khách khí chút nào, nói.

“Em! Em nói cái gì! Hừ, em xem thường những người làm lính như chúng tôi có phải không?”

Huấn luyện viên giận đến mức không thềm nói đạo lý nữa.

“Em không xem thường những người lính, ngược lại em còn vô cùng kính trọng những quân nhân, nhưng không phải loại quân nhân ngang ngược, chuyên chế!”

Tôi bình tĩnh nói.

Huấn luyện viên kia thấy tôi đối chọi gay gắt, trong đầu cũng bình tĩnh hơn nhiều, hẳn không phải không thừa nhận cách nhìn nhận của tôi là đúng, nhưng vì là một quân nhân cố chấp, hẳn lại không muốn mình bị mất mặt.

Hiện tại hẳn cũng có chút sợ trong lòng, đại học Thanh Hoa ở đâu? Các công tử cùng thiên kim tiểu thư của các chính khách và các nhân vật nổi tiếng trong giới thượng nhân trên cả nước đều tập trung về nơi này, người nào có thể bảo đảm... trong đám người này người nào không phải là người kế vị lãnh đạo hoặc là con cháu của đại gia có sức ảnh hưởng cả nước?

Đối với những người này không phải một tên Đại đội trưởng như hẳn có thể trêu chọc được. Nhưng hẳn nhìn thấy trên người của tôi cũng không có gì để cho là con cái gia đình quân nhân, dù sao nếu như không phải là đời sau kế tiếp của lãnh đạo quân đội là tốt rồi, những vị quan ở địa phương hay là những nhân vật nổi tiếng trong xã hội dù có sức mạnh như thế nào thì cũng không thể bất lịch sự với những người trong quân đội như hẳn, nghĩ tới đây, hẳn cũng yên lòng, đầy lo lắng nói:

“Tôi không biết sao em có thể vào đại học Thanh Hoa, nhìn em thì chắc chắn điều kiện gia đình không phải là kém, nhưng bất kể gia đình em làm gì, thì em đi tới đây là để học, tham gia huấn luyện thì phải nghe theo mệnh lệnh của tôi! Đây là quy định của huấn luyện, cũng là quy định trong quân đội!”

Mấy anh em cùng phòng với tôi nghe huấn luyện viên nói vậy thì suýt nữa cười ra tiếng, những bạn học khác của tôi cũng phì cười! Tôi làm sao vào được trường Thanh Hoa? Những người này đều biết tôi là người đứng đầu điểm Khoa học tự nhiên của cả nước!

Tôi cười nói:

“Nếu như trong lòng huấn luyện viên còn có nghi vấn đối với em, thì em xin nói cho huấn luyện viên biết. Thứ nhất, em thi tốt nghiệp trung học đạt thành tích tổng điểm là 745 cho nên thi vào đại học Thanh Hoa, thứ hai, cha mẹ em đều là công nhân viên chức bình thường của một nhà máy, cho nên suy đoán của huấn luyện viên như vậy là sai rồi!”

Huấn luyện viên kia vốn tưởng rằng tôi là con cái của cán bộ cao cấp, không nghĩ tới sự thật lại có thể như vậy! Nhưng nghe qua giải thích của tôi, trong lòng hẳn càng thêm tức giận, ai bảo tôi dám làm mất mặt của hẳn?

Hẳn vừa nghĩ tới thành tích kinh khủng của tôi, càng thêm giận dữ, năm đó chỉ vì hẳn không thi được lên đại học nên mới phải đi lính, nên trong lòng hoặc nhiều hoặc ít đều không có thiện cảm đối với những người học giỏi, cho nên nghĩ thầm cách gây khó khăn cho tôi, hẳn nói:

“Nếu là như vậy, tôi cũng không nói thêm gì nữa, nhưng nếu em tới đây để tham gia huấn luyện thì phải dựa theo quy định của tôi để làm, em hai ngày không tham gia huấn luyện, cho nên tôi phạt em chạy 5 vòng quanh thao trường!”

Phải biết rằng chúng tôi được huấn luyện tại một đại thao trường, một vòng là một vạn thước, bắt một người sinh viên bình thường chạy năm vạn thước quả thực là nhiệm vụ không thể hoàn thành, cứ coi như là mới binh sĩ nhập ngũ cũng có rất nhiều người chạy không nổi! Huấn luyện viên cười lạnh trong lòng: ai bảo mày dám ép tao, tao cho mày chết mệt!

Tôi lạnh lùng nhìn huấn luyện viên một cái, nói: ” Huấn luyện viên không cảm thấy mình rất quá đáng sao?”

Tôi rất rõ thực lực của mình, bắt tôi chạy năm vạn thước, đừng nói là năm vạn thước mà là một trăm vạn thước tôi cũng dễ như chơi, nếu như lại dùng Thượng Thuấn Di, thì chỉ cần vài giây đồng hồ, còn nếu như dùng Dị năng “tạm ngừng thời gian” thì chắc chắn rằng độ nhanh có thể so sánh với tốc độ ánh sáng.

Nhưng điều làm cho tôi tức giận chính là huấn luyện viên này lại có thể gây khó khăn cho tôi như thế, bản thân tôi thì không sao, nếu như đối lại là những sinh viên đại học khác thì chẳng phải là làm cho hẳn mệt đến chết à?

“Quá đáng?”

Huấn luyện viên cười lạnh, trong lòng hẳn cũng cho là tôi không thể nào chạy được, cho nên cũng cố chấp nói:

“Nếu như em chạy không hết, kết quả huấn luyện cũng trở thành vô nghĩa!”

“Nếu như em chạy được hết thì sao?”

Tôi khiêu khích nói.

“Chạy hết?”

Huấn luyện viên không tin tưởng tôi có thể chạy hết năm vạn thước, cho nên thuận miệng nói:

“Em mà chạy hết được thì sau này em muốn thể nào thì được thể đó, thành tích huấn luyện tôi sẽ cho em là loại ưu tú!”

“Tốt, một lời đã định!”

Tôi nói.

Tôi còn muốn lập tức đi XG xử lý Trần gia, cho nên tôi không tốn quá nhiều thời gian cho việc huấn luyện, điều tôi muốn chính là một câu nói kia của hắn!

Với ánh mắt kinh thường, tôi chạy ra ngoài. Bạn cùng lớp cũng bắt đầu lo lắng cho tôi liền đứng lên, dù sao có thể thi đỗ đại học Thanh Hoa, phần nhiều đều là con một sách, thân thể tổ chất đều rất kém cỏi. Huấn luyện viên kia cũng không huấn luyện nữa, ngồi đợi đến lúc nhìn tôi mà chê cười.

Lúc này chỉ có Âu Dương Thiên Tề và những anh em cùng phòng với tôi là không có bất kỳ lo lắng gì, bọn họ đều biết rõ tổ chất thân thể của tôi, năm vạn thước mặc dù rất dài, nhưng nghĩ đến cùng thì cũng không thể làm khó được tôi!

Tôi đương nhiên sẽ không để cho bọn họ thất vọng, tôi cố ý chưa dùng tới bất kỳ dị năng nào, chỉ là thuần túy dựa vào thể lực để chạy, nhưng cho dù là như vậy, tốc độ của tôi cũng là khác thường, tôi phải làm chậm tốc độ lại, bởi vì tôi không muốn làm mọi người kinh hãi rồi xem tôi như vô địch Thế vận hội Olympic tương lai! Nhưng đúng là khó chịu, rõ ràng có thể chạy nhanh hơn, mà lại phải làm bộ chạy chậm một chút.

Nhưng mà cho dù tôi chạy rất chậm thì cũng làm cho những người ở chỗ này cảm thấy không thể tin được, lúc đầu còn không có gì, dù sao có thể chạy một vạn thước thì có khối học sinh có thể làm được, nhưng mà vòng thứ hai, vòng thứ ba, lại làm cho tôi do dự chỉ muốn chạy cho xong, nhưng cái này cũng chưa là gì, vì điều làm cho mọi người cảm thấy kinh hãi chính là tôi vẫn duy trì một tốc độ không thay đổi, nói cách khác, tôi đang chuyển động đều!

Trong đám sinh viên này, trừ Âu Dương Thiên Tề từ nhỏ đã phải tiếp nhận sự rèn luyện võ thuật nghiêm khắc, còn những người khác thì không có gì đặc biệt, nhưng huấn luyện viên thì khác, bọn họ khi ở trong quân đội đều phải huấn luyện bằng cách chạy bộ thường xuyên, đều đặn hàng ngày, nắm rõ sự thay đổi của tốc độ chạy, một người chạy bộ không dễ dàng khống chế tốc độ như vậy, hơn nữa về sau thể lực bị tiêu hao, thường không thể nào giữ vững người được!

Sau khi tôi dễ dàng chạy xong năm vòng, tất cả bạn học cùng lớp cùng hoan hô vui sướng, không theo quy tắc huấn luyện, làm cho tôi cảm thấy rất vui mừng và khiêu ngạo! Xem ra bọn họ hai ngày nay cũng bị huấn luyện viên này làm khổ không ít!

Huấn luyện viên thấy mọi người ủng hộ tôi, sắc mặt lập tức lạnh xuống, biết rõ tôi chắc chắn không đơn giản như vậy, nhưng vì lòng tự ái dâng cao, không nhịn được nên hét lớn:

“Reo hò cái gì! Có phải các người cũng muốn chạy đúng không?”

Tôi phát phát tay ý bảo các bạn học yên tĩnh một chút, bởi vì thân thể của bọn họ không giống tổ chất của tôi, tôi không thể để cho bọn họ bởi vì tôi đi tự mình chuốc lấy cực khổ.

Tôi xoay người về phía huấn luyện viên nói:

“Như thế nào ạ, đồng chí huấn luyện viên, đồng chí có nên thực hiện lời hứa của mình vừa rồi không ạ?”

256. Chương 31: Tỷ Võ Với Huấn Luyện Viên.

Tôi lời này vừa nói ra, huấn luyện viên sững sốt một chút, nhưng lời lúc nãy đều là nói khi tức giận, hẳn cũng dứt khoát không tin tôi có thể chạy được 5 vạn thước, đúng là không phải là người, nhất thời hẳn cứng lưỡi, khuôn mặt đỏ bừng.

Hắn chỉ là một phó Đại đội trưởng, lần này linh mệnh của cấp trên tới huấn luyện quân huấn, chứ đâu có quyền quyết định một người có được tham gia quân huấn hay không! Chuyện này nếu để cho Đại đội trưởng biết, thì sẽ mắng hắn thậm tệ!

Cho nên hắn nói:

“Được rồi, bạn học Lưu Lỗi, bạn đi về nghiêm chỉnh tham gia quân huấn đi, chuyện lần này tôi bỏ qua”

Tôi cười lạnh nhìn huấn luyện viên, người này định nuốt lời đây mà!

“Đồng chí huấn luyện viên, bây giờ không phải là chuyện có bỏ qua hay không, mà là chuyện đồng chí tuyên bố trước mặt nhiều người như vậy, định nuốt lời hay sao?”

Tôi nói.

Huấn luyện viên trong lòng tức giận tới mức phát hỏa, hắn không nghĩ đến tên học sinh này lại dám ở trước mặt mọi người làm mất mặt hắn, vốn tưởng rằng, hắn cho người học sinh này một lối thoát, thì hai bên sẽ bỏ qua, không nghĩ tới học sinh này lại còn làm cao! Cho nên hắn giận dữ nói:

“Tôi là huấn luyện viên, tôi nói xong là xong, đừng tưởng cậu có thể chạy được 5 vạn mét thì kiêu ngạo, tôi nói cho cậu biết, cậu so với tôi thì chẳng là cái gì cả!”

“Vậy thì chúng ta thử xem, xem ai là người thua cuộc.”

Tôi nhìn thẳng huấn luyện viên nói.

“Hừ, bản thân tôi là phó Đại đội trưởng, nếu như tỷ thí với cậu thì người khác bảo tôi ăn hiếp, như vậy đi, tỷ thí gì tùy cậu chọn!”

Huấn luyện viên rất kiêu ngạo nói.

“Được rồi, chúng ta không cần so tài cái khác, chỉ cần so Tán thủ là được rồi!”

Tôi nói. Nên nhớ rằng, trước khi học đệ năng, tôi là vô địch Tán thủ!

Huấn luyện viên nghe xong, trong lòng không khỏi cười to, cùng quân nhân tỷ thí Tán thủ? Đây chẳng phải là muốn chết hay sao? Các chiến sỹ trong quân đội thường xuyên tỷ thí với nhau về môn này!

Hắn biết đây là cơ hội duy nhất lật ngược tình thế của hắn, nếu không hôm nay rất có thể thua trong tay người học sinh này. Mà bây giờ thì hắn đã hoàn toàn nắm chắc, vì trong quân đội hắn có danh hiệu là “Tán thủ vương”, trong toàn bộ Liên đại đội hắn không có địch thủ.

Cho nên hắn sáng khoái đáp ứng nói:

“Cũng được, chúng ta tỷ thí Tán thủ!”

Giờ phút này hắn cũng chẳng chú ý cái gì kỷ luật với không kỷ luật, bởi nếu thua người học sinh này, thì mặt mũi của hắn mất hết.

Lúc này, ngay cả những huynh đệ trong phòng của tôi cũng lo lắng cho tôi, bởi vì bọn họ biết trong đánh nhau thì tôi có lợi hại, nhưng đối thủ chỉ là những tên côn đồ lưu manh, còn đây lại là quân nhân chuyên nghiệp!

Âu Dương Thiên Tề cũng là âm thầm sốt ruột, hắn biết thực lực của mấy người trong quân đội, họ cũng không phải là nói giỡn, cũng chỉ có những người được huấn luyện Cổ võ thuật từ nhỏ một cách nghiêm khắc mới có thể đánh được bọn họ. Âu Dương Thiên Tề không nghĩ tới tôi lại chọn phương thức này, liên tục đánh mất cho tôi, tôi gật đầu nhìn hắn để trấn an hắn.

“Được rồi, đây là do cậu tự chọn, nếu như cậu thua thì hãy chấp nhận nghiêm chỉnh tiến hành quân huấn!”

Huấn luyện viên nói:

“Như vậy đi, tôi nhường cậu 3 chiêu, trong 3 chiêu cậu hãy sử dụng toàn bộ lực lượng, nếu như không thể đánh ngã tôi, thì sau 3 chiêu tôi sẽ không khách khí!”

Tôi sử dụng toàn lực? Trong lòng tôi cười thầm, nếu như tôi sử dụng toàn lực, hẳn chỉ còn lại một thi thể, không, ngay cả thi thể cũng biến mất.

Nhưng mà hiện tại tôi đã là sinh viên Đại học Thanh Hoa, không thể biểu hiện năng lực quá mức kinh hãi thế tục, nếu không bị người ta coi trọng, bắt tham gia thể vận hội Olympic thì phiền toái! Bởi vậy, tôi sử dụng chiêu thức Tấn thủ, mời huấn luyện viên

Tôi đâm một quyền tới ngực hắn, một quyền này trông bình thường như không có gì lạ, giống như học sinh mới tập quyền, nhưng mà huấn luyện viên lại âm thầm kinh hãi, quyền này hẳn không thể né tránh, bởi vì tốc độ quá nhanh!

Kết quả quyền của tôi đâm trúng ngực của hắn, mặc dù tôi sử dụng không tới một thành lực lượng, nhưng cho dù như vậy, huấn luyện viên lại âm thầm kêu khổ, một quyền này giống như thiết chùy đập vào trên người hắn. Hẳn chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, nhưng mà cố gắng chịu đựng, không để máu phun ra.

Người ở bên ngoài thì chỉ thấy như huấn luyện viên cố ý để tôi đâm trúng một quyền!

Một quyền này của tôi đã chọc tức huấn luyện viên, hẳn cũng chẳng còn để ý tới việc ước định 3 chiêu, mà giờ chân đá tới tôi.

Trong lòng tôi khinh thường, người này cũng chẳng giữ chữ tín gì cả, nhưng mà tôi dễ dàng tránh né một cước của hắn, sau đó nhảy về phía sau lưng người này, đập nhẹ một quyền lên cổ, nhưng không sử dụng lực.

“Nếu như ở trên chiến trường, anh đã chết.”

Tôi mặt không chút thay đổi nói.

Huấn luyện viên trong lòng hoảng hốt! Lực lượng của tôi hẳn đã lĩnh giáo, nếu như tôi vẫn dùng lực đạo như cũ, thì tính mạng hẳn đã không còn!

Huấn luyện viên sắc mặt xanh mét, nhưng mà lại không thể không thừa nhận, người học sinh này tuyệt không tầm thường, với lại hắn còn chưa sử dụng toàn lực, chỉ giả vờ một vài động tác mà thôi!

Tôi đang muốn nói chuyện, thì nghe thấy một tiếng quát uy nghiêm.

“Hai người đang làm cái gì đó!”

Lý Cường chính là tên của người huấn luyện viên, chỉ thấy sau khi hắn nghe được tiếng quát, lập tức xoay người, chào nói:

“Trưởng Đại đội trưởng!”

Hóa ra người tới chính là tổng huấn luyện viên của đợt quân huấn này, Đại đội trưởng Trương Thành Mạn.

“Lý Cường, cậu đang làm cái gì vậy? Tại sao lại cùng học sinh đánh nhau?”

Trương Thành Mạn tức giận hỏi.

“Báo cáo Đại đội trưởng, tôi...”

Lý Cường giờ phút này không biết giải thích ra sao, hắn làm như vậy đúng là không tuân theo kỷ luật của quân đội, hơn nữa còn bại trong tay người học sinh này, hẳn làm sao có thể nói ra miệng được chứ!

Nhưng mà hắn không nói thì người khác không thể nói, trông bộ dạng hắn như vậy, tôi lập tức đem đầu đuôi câu chuyện kể lại một lượt.

“Lý Cường, những lời của học sinh này đều là sự thực?”

Trương Thành Mạn sắc mặt không tốt hỏi.

“Đại đội trưởng, chuyện này...”

Lý Cường quanh co nói.

“Có phải hay không?!”

Trương Thành Mạn thấy Lý Cường như vậy, trong lòng biết là đúng tới tám chính phần rồi.

“Đúng... !”

Lý Cường đáp.

“Hừ! Chờ khi về sẽ tính sổ với cậu, hiện giờ có một vị Đoàn trưởng trong quân khu muốn tới kiểm tra công việc, các cậu chuẩn bị sẵn sàng đi!”

Trương Thành Mạn nói.

“Đợi một chút, Trương Đại đội trưởng!”

Tôi thấy Trương Thành Mạn xoay người muốn đi, vội vàng gọi hắn lại, vấn đề của tôi còn chưa giải quyết, tại sao tôi có thể cho hắn đi được cơ chứ.

“Có chuyện gì gì không?”

Trương Thành Mạn hỏi.

“Như vậy tôi có thể không cần tham gia quân huấn không?”

Tôi hỏi.

“Đồng chí... Không được!”

Trương Thành Mạn mặc dù rất khó khăn, nhưng dù sao trong quân đội mọi người rất bao che khuyết điểm cho nhau, thủ hạ phạm sai lầm, mình có thể giáo huấn, nhưng yêu cầu không tham gia quân huấn, hắn không thể đáp ứng.

“Hóa ra Trương đại đội trưởng cũng giống như thủ hạ không giữ lời hứa, được thôi, không phải là Đoàn trưởng tới thị sát hay sao, tôi nói trực tiếp với hắn là được!”

Tôi lạnh lời nói.

Trương Thành Mạn nghe được lời của tôi trong lòng rùng mình, nhưng ngay sau đó lại trấn định, nghĩ tôi làm sao có thể nói chuyện với Đoàn trưởng được đây, hắn vững tin nói:

“Xin cứ tự nhiên!” Nói xong hắn xoay người rời đi, vốn thủ hạ của mình thua, hắn đã đủ mất mặt rồi, sao có thể đáp ứng yêu cầu của một học sinh cơ chứ.

Tôi đang định nói chuyện với mấy huynh đệ trong phòng một chút, thì thấy có tiếng xe ô tô vang lên, tôi nghĩ vị Đoàn trưởng kia chắc chắn là tới rồi!

Một chiếc xe quân đội tiến vào, tất cả các Đại đội trưởng, bao gồm và Trương Thành Mạn cũng trong đó, vội vàng an bài cho học sinh ở chỗ nghỉ ngơi, sau đó bước nhanh tới, đứng một hàng dài cạnh chiếc xe.

Lúc này, từ trên xe bước xuống là một thanh niên mặc quân trang tương đối mập mạp,... Tôi nhìn thấy, thì thiếu chút nữa cho rằng thị lực của mình có vấn đề! Tôi ngất, hóa ra lại là Ngô mập mạp!

Hắn cũng tới Bắc Kinh, lại còn được thăng lên làm Đoàn trưởng? Tôi đang định đứng lên đi gặp, kể từ sau khi có mâu thuẫn với Ngô Huỳnh Huỳnh, tôi cũng chưa gặp lại hắn, bởi vì, thứ nhất là tôi quả thật là không có thời gian, thứ hai là tôi cũng ngại khi tới nhà bọn họ.

Lúc này nhìn thấy hắn, trong lòng tôi vô cùng kích động, dù sao người này cũng là tiểu đệ của tôi, không biết giờ phút này hắn có nhận hay không, nhưng tôi đúng là vô cùng cao hứng.

“Ngô mập mạp!”

Tôi kêu to chạy tới.

Ngô mập mạp thấy có người gọi ngoại hiệu của mình, thì cũng sững sốt, kể từ khi tới Bắc Kinh nhận chức Đoàn trưởng, thì hắn luôn tỏ ra nghiêm túc trước mặt thủ hạ, chưa ai dám gọi trực tiếp ngoại hiệu của hắn cả.

Ngô mập mạp nhìn về hướng tiếng kêu, khi thấy tôi thì sắc mặt trở nên vui mừng.

Mà đại đội trưởng Trương Thành Mạn kia thấy tôi gọi Ngô mập mạp thì không biết là tôi gọi ai, nhưng hắn thấy tôi chạy tới, tưởng là tới tố cáo hắn, trong lòng sốt ruột vô cùng, nghĩ thầm, người này đúng là quá điên cuồng!

Khi kinh sợ qua đi, Trương Thành Mạn vội vàng ra lệnh cho Lý Cường nói:

“Lý Cường, tại sao cậu không quản tốt sinh viên của mình, mau mang hắn đi cho tôi!”

Nói xong, hắn liền tục nháy mắt với Lý Cường!

257. Chương 32: Gặp Tiểu Đệ Nơi Đất Khách

Nhưng mà giờ phút này hắn đã quên, thủ hạ Lý Cường của hắn là thủ hạ bại tướng dưới tay tôi, cho dù có xông lên ngăn cản, thì làm sao có thể cản được!

Trương Thành Mạn quên, nhưng Lý Cường không quên! Trong lúc tỷ võ, người ta chỉ tóm lấy cái cổ mình trong tích tắc, cái loại cảm giác tử vong tới gần, làm sao hắn có thể quên được! Hắn vẫn chưa chân chính trải qua chiến trường, cảm giác này khó quên trong lòng hắn!

Lý Cường hiện tại chỉ còn cách kiên trì đi tới, trong lòng cầu nguyện, tiểu tử này ngàn vạn lần đừng động thủ với hắn, nếu không thì hắn tiêu rồi!

“Các người đang làm cái gì vậy, mau để cho hắn tới đây!”

Ngô Thiên nhìn thấy thủ hạ của mình ngăn lối đại của mình tiến lên, vội vàng lên tiếng ra lệnh.

Lúc này, Lý Cường nghe được lời của Ngô Thiên, quả thực cao hứng vạn phần, hắn không muốn chọc giận tên gia hỏa nguy hiểm này nữa, không biết một thân công quỹ dì của hắn làm sao mà luyện thành được cơ chứ!

“Lão Đại... Ách —— Lão Lưu, tại sao anh lại ở chỗ này!”

Ngô mập mạp bật thốt lên kêu một tiếng “Lão Đại”, nhưng bỗng nhiên ý thức được thân phận mình bây giờ không giống như trước kia, bên cạnh hắn còn một đồng thủ hạ, gọi là Lão đại có phần giống xã hội đen, nên hắn vội vàng sửa lời.

Tôi nghe thấy Ngô mập mạp lại có thể gọi tôi là Lão Đại, trong lòng cũng rất cao hứng, xem ra tiểu đệ này thu nhận đúng là không uổng:

“Ngô mập mạp, cậu gọi tôi là Lão Lưu, trông tôi già như vậy hay sao?”

“Ha ha, nhầm, chỉ là nhầm!”

Ngô mập mạp cười nói:

“Lưu Lỗi, tại sao anh lại tới nơi này?”

“Anh? Tham gia quân huấn, hiện giờ anh là sinh viên của Đại học Thanh Hoa!”

Tôi nói.

“A... Cũng đã hai năm chúng ta không gặp mặt rồi, quả nhiên đã thành sinh viên rồi, đúng rồi, Triệu Nhan Nghiền có ở đây không? Cô ấy đâu rồi? Chúng ta đã lâu không gặp rồi, tôi nay em rảnh, mời anh cùng chị dâu...các chị dâu ăn cơm.”

Ngô Thiên nói một nửa, thì chợt nhớ tới tôi không chỉ có một cái lão bà, cho nên khi nói tới chị dâu vội vàng thêm từ “các” vào .

Nghe thấy Ngô mập mập nhắc tới Triệu Nhan Nghiê, sắc mặt của tôi trầm xuống.

Ngô mập mập nhìn thấy nét mặt của tôi, rất là kỳ quái, vội vàng hỏi:

“Lưu Lỗi, anh làm sao vậy?”

“Ngô Thiên, Triệu Nhan Nghiê bị tai nạn xe cộ rồi!”

Tôi thở dài nói:

“Hiện tại mặc dù đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, nhưng mà không biết tại sao, vẫn chưa tỉnh lại...”

“Cái gì!”

Ngô Thiên kích động nói:

“Anh nói gì, Triệu Nhan Nghiê bị tai nạn xe cộ rồi! Chuyện xảy ra khi nào? Hiện tại thế nào?”

“Xảy ra từ mấy hôm trước, hiện đang ở bệnh viện, bác sỹ bảo là không sao cả, tỉnh lại chỉ là vấn đề thời gian.”

Tôi nói.

“Rất cuộc có chuyện gì xảy ra? Cô ấy đang tốt như vậy, tại sao lại có thể bị tai nạn được chứ!”

Ngô mập mập sốt ruột nói.

Hắn mặc dù đã đoạn tuyệt cái ý nghĩ Triệu Nhan Nghiê sẽ làm bạn gái hắn, nhưng vẫn còn vô cùng quan tâm nàng, nên lúc này hắn vô cùng kích động.

Bởi vậy, tôi đem chuyện Trần Trạch Long lái xe đụng nàng, cặn kẽ kể lại cho hắn một lần, Ngô mập mập nghe xong, lửa giận bốc cao chín trượng, giận tím mặt nói:

“Cái con chó đẻ này, Lão Tử dẫn người tới cho nổ tung Tập đoàn Trần thị của nó!”

“Anh đã quyết định đáp lễ lại hắn, hai ngày sau anh đi XG!”

Tôi nói:

“Thôi, hôm nay cũng định xin đại thủ trưởng một lời, mấy hôm sau anh không thể tham gia quân huấn được!”

“Chuyện này không có vấn đề gì, em nói với bọn họ một tiếng!”

Ngô mập mập ngay sau đó nhìn Trương Thành Mạn nói:

“Trương Đại đội trưởng, trong nhà sinh viên này có chuyện, hắn sẽ nghỉ mấy hôm quân huấn, anh yên tâm, quân huấn hắn đã luyện tập qua rồi!”

Trương Thành Mạn thấy Đoàn trưởng đã lên tiếng, thì không đồng ý được hay sao! Bây giờ hắn đang sốt ruột chuyện, tôi ngàn vạn lần đừng nói chuyện hồi nãy ra, nếu hắn nhất định chịu không nổi!

Nhìn bộ dáng của tôi, nhất định là lão bằng hữu với Ngô đoàn trưởng, Trương Thành Mạn trong lòng âm thầm hối hận, tại sao lúc này không mắng Lý Cường một trận, rồi đồng ý cho hắn xin nghỉ, thì cũng có thể nói một hai câu trước mặt đoàn trưởng, mà bây giờ... Ai!

“Dạ, đoàn trưởng!”

Trương Thành Mạn vội vàng nói.

Ngô mập mập gật đầu, hắn không nói gì nữa.

“Đúng rồi, Ngô mập mập, tại sao mới hai năm không gặp, mà chú đã leo lên chức Đoàn trưởng rồi? Kiểu này nhảy quá nhanh đi? Hay vì cha của chú?”

Tôi nhớ tới cha của Ngô mập mập là Tư lệnh của quân đoàn Tùng Giang.

“Trời! Anh nghĩ gì thế, trong bộ đội tuy nói có thể đi cửa sau, nhưng dù gì thì em cũng không thể từ một tên lính quèn lên làm Đoàn trưởng được!”

Ngô mập mạp lắc đầu cười nói:

“Cha em dù có thể làm, nhưng cũng sẽ không an bài cho em, với lại còn an bài tới Bắc Kinh này làm gì”.

Tôi vừa nghĩ cũng đúng, trong quân đội làm sao có thể đi cửa sau làm đại quan được, không thì có biết bao nhiêu công tử của Tư lệnh, làm sao an bài hết được!

“Cha em cấp cho em một chiếc trực thăng, sau đó thì đi lái máy bay, trong một lần thi hành nhiệm vụ ở biên giới, không biết thân xui quý khiến thế nào, em lại bắt được mấy phần tử đang định vượt biên sang Nga, mấy người này lại là người của Cục an toàn quốc gia. Vì vậy mà em lập công lớn, hơn nữa có cha em lo chu toàn, thoáng cái tăng em lên hai cấp, nếu tiểu đệ của anh mà không làm đoàn trưởng, thì lại khiến anh mất mặt rồi?”

Ngô mập mạp đắc ý nói.

Tôi gật đầu, thì ra là như vậy, xem ra hẳn tự mình dựng lên sự nghiệp trong giới quân sự, đồng thời cha hẳn cũng là một người có thực lực, hi vọng sẽ làm được một chức quan tốt.

“Đúng rồi, anh đã đặt vé máy bay và làm hộ chiếu đi XG chưa? Nếu không em tìm một chiếc máy bay quân sự đưa anh đi?”

Ngô mập mạp nói.

“Không cần, anh đã thu xếp xong xuôi rồi.”

Tôi nói.

“Vậy thì tốt, như vậy em an tâm rồi, nếu như chính quyền thủ đô không làm gì được chuyện này, thì em cũng không thể giúp gì được.”

Ngô mập mạp cười nói:

“Thế nào, không nghĩ tới chuyện này nữa, tối nay em làm chủ, mời anh nhậu một bữa?”

“Được rồi, lát nữa anh điện thoại cho Vi Nhi, bảo nàng cùng đi, nói thật, lần trước chú cứu hai chúng tôi ra, anh còn chưa cảm ơn chú!”

Tôi nói:

“Buổi tối chú đừng uống nhiều quá, làm hại anh phải tính tiền đó nhé!”

“Ha ha, không đâu, với tửu lượng của em bây giờ, làm sao có thể dễ dàng gục xuống được!”

Ngô mập mạp cười nói.

Có một câu nói của Ngô mập mạp, Lý Cường và Trương Thành Mạn không dám làm khó tôi nữa, hiện giờ bọn họ còn đang cảm ơn tôi vì không kiện họ. Lý Cường bây giờ hối hận vạn phần, biết thế đáp ứng yêu cầu của tôi cho xong.

Nhưng tôi chưa ra khỏi sân trường thì đã có người tới tìm tôi, thật đúng như một câu hát, trong sân trường tin tức truyền rất nhanh.

“Bạn ơi, chờ một chút!”

Có một người học sinh chạy tới nói với tôi nói. Nhìn bộ dáng của hắn thì chắc chắn không phải là sinh viên năm thứ nhất, vì năm nhất đều mặc quân phục, còn hắn mặc quần áo bình thường.

“Có chuyện gì sao?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Là như vậy, tôi là hội trưởng hội võ thuật của Đại học Thanh Hoa, tôi tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Đinh Văn Phong, là sinh viên năm hai, khoa pháp luật. Tôi có chuyện đi ngang qua nơi này, thấy được

trận tỷ võ giữa bạn và huấn luyện viên kia, cảm thấy bạn nhân tài luyện võ, nên tôi chân thành với bạn gia nhập hội!”

Sinh viên mặc trang phục bình thường giới thiệu.

Chuyện này...dường như gia nhập thì cũng chẳng mất gì, với lại tôi còn có cơ hội trải qua những cảm giác khi còn đi học đại học, cho nên sẵn khoái đáp ứng:

“Đương nhiên có thể, nhưng mà tôi còn có chuyện của mình, nên không thường xuyên tham gia hội được!”

“Chuyện này không sao, hội võ thuật của chúng tôi là nơi nói chuyện thực lực, thực lực của bạn đương nhiên không cần tham gia huấn luyện bình thường, chỉ cần đại diện cho trường học đi dự thi là được rồi, một năm cũng chẳng có mấy lần đâu!”

Đinh Văn Phong nói.

“Tham gia thi đấu...”

Nói thật, tôi không muốn xuất đầu lộ diện, nhưng kiếp trước tôi cũng tham gia thi đấu rất nhiều, cũng không có mấy người nhận ra, nên tôi đáp ứng nói:

“Được rồi!”

Đinh Văn Phong thấy tôi đáp ứng vào xã đoàn (hội), cũng thật cao hứng, hấn đưa tay phải ra nói:

“Hoan nghênh bạn gia nhập xã đoàn chúng tôi, bạn có thể tự giới thiệu một chút không!”

Tôi cùng với hấn bắt tay, đang muốn giới thiệu, thì nghe thấy một thanh âm cười nhạo từ phía sau tôi truyền tới:

“Ha ha, Đinh hội trưởng, xã đoàn của cậu thật lợi hại, tuyển không được người thì hạ thủ với cả sinh viên mới, mà cậu cũng thật là, loại mặt hàng này cũng có thể luyện võ sao?”

Đinh Văn Phong nghe xong không khỏi nhú mày, ngay cả tôi cũng có chút tức giận!

Cái gì mà lại là mặt hàng không thể luyện võ?

Tôi mặc dù không biết chiêu thức võ công cụ thể gì, nhưng tinh thần lực của tôi cũng chính là nội lực mà mọi người vẫn gọi võ cùng hùng hậu!

258. Chương 33: Hội Võ Thuật Thanh Hoa.

Tôi quay đầu lại, phát hiện một người trên mặt không khác gì bị người ta đánh vỡ, trên đầu còn ghim bằng vải — không đúng, phải là buộc bằng lên đầu, giống như người Nhật Bản thường dùng mũ nôi buộc vải cái bằng lên đầu, không biết vị nhân huynh khiếm tấu (người bị đánh vỡ mặt) này luyện công phu của nước nào.

“Dương Uy, xã đoàn Karatedo các người từ khi nào đã nhúng mũi vào chuyện của hội võ thuật Thanh Hoa rồi?”

Đinh Văn Phong coi như có rên luyện hàng ngày, không lập tức phát tác, nếu không lại có ẩu đả xảy ra rồi.

“Tôi thật lấy làm buồn, trong xã đoàn võ thuật của Đại học Thanh Hoa các người, có lẽ hủy đi được rồi đấy, số kinh phí hàng năm đó, chuyển sang cho xã đoàn karatedo chúng tôi được rồi đó, như vậy thì trong cuộc tranh tài cả nước, chúng tôi có thể tăng thêm mấy hạng!” Dương Uy nói.

“Hội võ thuật Thanh Hoa chúng tôi sẽ giành giải thưởng !”

Đinh Văn Phong trầm ngâm một chút nói.

Thật ra thì lấy chính công phu của hấn thi đấu trong toàn quốc sẽ giành giải thưởng dễ dàng, nhưng mà vấn đề mấu chốt là hấn từ nhỏ đã luyện tập võ thuật cổ truyền, các chiêu thức đều là chiêu thức cổ, các chiêu thức Tán thủ hấn chưa từng học qua, cho dù muốn học, với tuổi tác hiện giờ cũng không được rồi, với lại nếu hấn tham gia thi đấu, trong lúc sơ ý lộ ra mấy chiêu võ thuật cổ truyền, thì sẽ làm xã hội kinh sợ.

Nhưng mà khổ nỗi, sinh viên thời nay không quan tâm tới võ thuật cổ truyền, mà lại đi học cái gì là Judo Karatedo Taekwondo... Coi võ thuật cổ truyền chỉ là trò tốn thời gian.

Mặc dù võ thuật cổ truyền xuống dốc, nhưng vẫn có một môn công phu được vinh danh, đó là Tán thủ. Tán thủ có rất nhiều lai lịch trong võ thuật cổ xưa Trung Hoa, như Tương bác, Thủ bác, Bạch đả, Đối sách, Kỹ kích đặng. Bởi vì nó chuyên dùng hình thức là tỷ đấu trên lôi đài, cho nên dân gian còn có câu gọi là “Đả Lôi Thai” (Đấu võ đài). Song, hiện giờ Tán thủ khác xa với Tán thủ truyền thống.

Hiện giờ Tán thủ phải theo những quy tắc nhất định, như đá trung đặng, đánh, ngã, và phương pháp phòng thủ, tiến hành đồ thủ, đối kháng, và hạng mục thi đấu thể thao, nói chung nó là những bộ phận quan trọng của võ thuật cổ truyền. Võ thuật cổ truyền có hai hình thức, một là biểu diễn quyền thuật và hai là thi đấu đối kháng. Tán thủ là một trong những hình thức thi đấu đối kháng.

Hiện nay Tán thủ với phương pháp đọ sức của Mỹ có phần tương tự, thậm chí có thể tranh tài với nhau. Đương nhiên, vì võ thuật cổ truyền là hình thức có từ xa xưa, cho nên trong thi đấu toàn chiếm thượng phong!

“Hmm! Chỉ bằng tên tiểu tử mới này hay sao?” Mặc dù Dương Uy đưa mắt cười nhạo hội võ thuật Thanh Hoa, nhưng mà lại không dám nhằm thẳng vào Đinh Văn Phong, bởi vì hắn đã nghe loáng thoáng ở đâu đó, công phu của Đinh Văn Phong không kém, chỉ là không dễ xuất thủ.

Mặc dù đây chỉ là lời đồn đại, nhưng mà Dương Uy từ trước đến giờ lá gan rất nhỏ, không bao giờ trêu chọc những người hắn không chọc được.

Đây cũng giống như cái tính cách được giáo dục từ nhỏ, vì hắn là một người bên ngoài của Lưu gia, cha của hắn từ nhỏ đã dạy hắn, thân phận là một người ở rể, Dương Uy chỉ là một nhánh huyết mạch của Lưu gia, mà cô gái họ Lưu gia trước giờ không được gia chủ coi trọng.

Nhưng mà giờ cơ hội đã tới rồi, vì đồng lứa với Dương Uy trong Lưu gia không có một ai là đàn ông, có lẽ đây chính là cơ hội trở thành gia chủ của Dương Uy.

Nhưng mà đây chỉ là ý nghĩ của hắn, gia chủ của Lưu gia hiện giờ chưa bao giờ có ý nghĩ, sẽ giao chức gia chủ vào tay một người khác họ. Nếu không những thế gia khác biết, sẽ cười vào mặt mũi của Lưu gia hay sao?

Chính là bởi vì như vậy, cha của Dương Uy từ nhỏ đã dạy Dương Uy, làm người đầu tiên là phải hiểu rõ chính mình! Dương gia mặc dù chỉ là dân chúng bình thường, nhưng cũng có chút kiêu ngạo, cha của Dương Uy là Dương Thụ Nhung cũng là giám đốc của một nhà máy, thật ra thì cái nhà máy này cũng là sản nghiệp của Lưu gia, hắn chỉ thay thế xử lý công việc mà thôi. Nhưng cho dù như vậy, cũng đã đem lại cho mặt mũi cho Dương gia trước mặt nhiều người.

Mới đầu, những lời giáo huấn của cha hắn dạy hắn, hắn không để trong lòng. Nhưng sau này khi anh trai họ của Dương Uy xảy ra chuyện, thì hắn cũng thu liễm đi rất nhiều.

Dương Thụ Nhung và anh trai của hắn đều ở rể Lưu gia, Dương Uy cùng anh trai họ của hắn có thể nói là thân càng thêm thân, nhưng mà một lần ngoài ý muốn, anh trai của hắn không biết trêu chọc cái loại người gì, bị người ta đánh cho tàn phế, hơn nữa bác hắn làm ở Cục công an cũng bị dính líu.

Cho nên quan điểm làm người của Dương Uy bây giờ là không trêu chọc những người không thể trêu chọc. Đinh Văn Phong là người thừa kế Đinh gia một trong Lục đại thế gia cũng là người hắn không thể trêu chọc.

Nhưng mà đối với một sinh viên mới như người trước mắt này thì hắn không ngại, cho nên chuyển đề tài sang tôi.

Tôi nhìn cái khuôn mặt vô sỉ trước mắt mình, không biết tại sao, tôi lại có cảm giác rất quen mắt? Chẳng lẽ trước kia tôi từng đánh hắn?

Vốn là giờ tôi muốn chủ động giáo huấn hắn một trận, kể từ khi Triệu Nhan Nghiên xảy ra chuyện, tâm tình yên tĩnh của tôi đã bị khuấy động, nếu không thì tôi cũng không đi tỷ võ với Huấn luyện viên kia.

Tôi nhìn Dương Uy hồi lâu, nhưng vẫn cố nín nhịn. Nhưng Dương Uy thì lại không biết, hẳn tưởng tôi sợ, càng thêm đắc ý.

Mặc dù hẳn không dám khi dễ những Nhị thế tử của Lục đại thế gia, nhưng trước mặt sinh viên trường này hẳn vẫn rất tỏ ra kiêu ngạo, cho hẳn nên nói:

“Như thế nào, tiểu tử, sợ chưa? Tao cho mày biết, tốt nhất là mày đừng có gia nhập hội võ thuật Thanh Hoa làm gì, nếu không khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn lại hối hận.”

Đây đúng là đang uy hiếp tôi! Nhưng mà tôi là người như thế nào? Kể từ khi tôi Trọng sinh cho tới nay, người uy hiếp tôi nhiều, nhưng tôi vẫn sống tốt, nhưng những người uy hiếp tôi lại không có gì thoải mái.

Tôi nhìn Dương Uy một chút nói:

“Tao đã quyết định gia nhập hội võ thuật Thanh Hoa rồi, mày nếu làm được gì thì làm cho tao xem đi, hoặc là tổ chức thi đấu hữu nghị, bên tao mấy người, bên này mấy người, chúng ta đánh cuộc xem bên nào lợi hại hơn.”

Tôi nói xong câu này, không riêng Dương Uy sững sờ mà ngay cả Đinh Văn Phong ở một bên cũng sững sờ.

Thực lực của hội võ thuật Hoa Hạ như thế nào thì Đinh Văn Phong rất rõ, trừ mình ra thì làm gì còn ai có thể đấu, chẳng qua là tham gia cho vui. Người có thực lực chân chính thì chưa xuất hiện, hiện giờ mọi người chỉ coi đây là nơi rèn luyện thân thể mà thôi.

Mà chuyện làm Dương Uy buồn bực nhất chính là, tôi là một sinh viên mới lại khiêu khích hắn, vốn hẳn định bắt nạt sinh viên mới như tôi, nhưng đối phương lại không chút nào sợ hãi, lại còn khiêu chiến ngược lại, chuyện này nhất định có cái gì đó không đúng.

Hắn phải thận trọng suy nghĩ một chút, cái tên sinh viên mới này có chỗ dựa nào không, nếu không cho hẳn lá gan, hẳn cũng không dám nói như vậy!

Nhưng mà Dương Uy suy đi nghĩ lại, cũng không nghĩ ra cái gì cả! Dương Uy là người làm việc rất cẩn thận, đã sớm điều tra các sinh viên mới ai có thể lực, sau đó ghi lại, nhưng trong danh sách kia làm gì có người này!

Nhưng mà ngay sau đó, hẳn đã nghĩ thông suốt, người này nhất định là một Lăng Đầu Thanh (người ngang ngược, thích thể hiện), ghé mới sinh thì không sợ cọp, người trẻ tuổi nhiệt huyết dễ hành động lỗ mãng, chỉ một chút là kích động, nên hẳn yên tâm, nói:

“Tốt, tao cũng đang có ý đó, chỉ không biết là Đinh đại hội trưởng có ý như thế nào?”

Đinh Văn Phong thấy việc đã đến nước này, nếu như mình không đáp ứng, rõ ràng biểu hiện là mình sợ Dương Uy rồi! Chỉ còn cách đành phải chấp nhận, hẳn ở trong lòng thở dài một hơi, ngoài mặt lại giả vờ như chẳng có chuyện gì, nói:

“Tỷ thí với nhau đó là đương nhiên, tôi cũng sớm đợi ngày này rồi!” Nhưng mà trong lòng lại nghĩ, nếu tới lúc đó không ổn, thì một mình hẳn lên đài!

Dương Uy hắc hắc cười lạnh hai tiếng, xoay người rời đi. Sau khi hẳn đi, Đinh Văn Phong dùng vẻ mặt đau khổ nói:

“Lão đệ ơi, cậu hại tôi lắm rồi! Cậu chỉ thuận miệng nói, nhưng hội võ thuật lại phải làm, mặc dù tôi không sợ Dương Uy, nhưng thực lực của xã đoàn chúng ta thì...”

Tôi thấy hẳn nói như vậy, trong lòng cũng cân nhắc một phen, xem ra võ học cổ truyền không được hoan nghênh cho lắm, không chừng hẳn là người duy nhất tỏa sáng trong hội võ thuật cổ truyền!

Tôi vỗ vỗ bả vai Đinh Văn Phong nói:

“Không có chuyện gì, không phải là có tôi hay sao, hơn nữa tôi còn kéo thêm mấy người nữa vào, toàn là hảo thủ cả!”

Đang nói tới đây, bọn Âu Dương Thiên Tề đi tới, nhìn thấy tôi thì nói:

“Lão Đại, sao anh còn chưa đi?”

Đình Văn Phong đang cùng tôi nói chuyện, bỗng nhiên thấy Âu Dương Thiên Tề gọi tôi là lão đại thì sợ hết hồn. Phải biết rằng, Lục đại thế gia bọn họ đều hiểu biết lẫn nhau, hôm nay có người thừa kế một đại gia tộc lại gọi người khác là Lão đại thì quả thực là chuyện động trời!

Tôi đương nhiên không biết Âu Dương Thiên Tề và Đình Văn Phong có quen biết, thấy bọn họ chạy tới, vội vàng giới thiệu nói:

“Đình hội trưởng, đây là các anh em trong phòng của tôi, người tôi nói cũng chính là bọn họ, thân thủ cũng không tệ, tôi bảo bọn họ gia nhập hội võ thuật của chúng ta!”

“Ai? Văn Phong, ông sao lại ở chỗ này, mà sao lại còn đứng chung với lão đại của chúng tôi?”

Âu Dương Thiên Tề nhìn thấy Đình Văn Phong cũng rất buồn bực hỏi.

“Cái gì? ! Hắn là... Lão đại của các người?”

Đình Văn Phong hỏi.

“Ha hả, đây là người được đề cử trong phòng của chúng tôi, có vấn đề gì sao?”

Âu Dương Thiên Tề cười nói.

“Không có...”

Đình Văn Phong lắc đầu nói.

“Các người quen biết nhau?”

Tôi thấy bọn họ hàn huyên vui vẻ, cũng rất là kỳ quái.

“Đúng vậy, từ nhỏ chúng tôi đã quen biết nhau, có thể gọi là thế giao (quen biết nhiều đời!)”

Âu Dương Thiên Tề gật đầu nói.

“Cái này dạng thì : liền : chỉ tốt hơn, Thiên Tề, tôi đã gia nhập Đình đại ca võ thuật học hội, các người cũng tới sao!”

Tôi nói.

“Đó là đương nhiên rồi, 4 huynh đệ trong phòng của chúng tôi sẽ không tách ra!”

Không đợi Âu Dương Thiên Tề nói chuyện, Hoàng Văn Tĩnh liền nói trước.

Âu Dương Thiên Tề cũng cười gật đầu nói:

“Hoàng Văn Tĩnh nói rất đúng, lão đại nếu đã gia nhập, chúng tôi đương nhiên là nghĩa bất dung từ rồi, huống chi Đình huynh còn là hội trưởng của xã đoàn, chúng tôi đương nhiên phải ủng hộ một chút!”

Đình Văn Phong nghe vậy mừng rỡ, có Âu Dương Thiên Tề gia nhập, thực lực của hội võ thuật tăng lên nhiều, không cần phải e ngại xã đoàn Karatedo nữa!

259. Chương 34: Đại Hưng Bang Lý Đại Long.

Bởi vì tôi buổi tối còn hẹn Ngô mập mập ăn cơm, nên chỉ hàn huyên với mấy người này trong chốc lát rồi đứng dậy cáo từ.

Tôi gọi điện thoại cho Trần Vi Nhi, sau đó giới thiệu Ngô mập mập cho nàng biết một chút, nàng nghe xong cũng thật cao hứng, dù sao Ngô mập mập cũng là ân nhân cứu mạng của hai người chúng tôi, Trần Vi Nhi nói cũng nên cảm ơn hắn một chút.

Tôi đi chiếc Land Rover tới trước bệnh viện nhìn Triệu Nhan Nghiên một chút, Lưu Duyệt vẫn ở bên cạnh của nàng. Sau khi nói chuyện với nàng mấy câu, thì Trần Vi Nhi đã gọi điện thoại nói nàng đã chuẩn bị

xong rồi, tôi muốn tới đón nàng nhưng Trần Vi Nhi nói là nàng sẽ bắt xe tới, tiện thể cũng muốn xem Triệu Nhan Nghiên như thế nào một chút.

Trường học cách bệnh viện cũng không phải là quá xa, tôi cũng đồng ý.

Sau không bao lâu, Trần Vi Nhi đã tới, trong tay còn cầm một bó hoa tươi. Tôi lắc đầu, nhận lấy bó hoa tươi, thay thế cho mấy bông hoa đã khô héo, sau đó nói:

“Vi Nhi, bình thường em tiết kiệm như vậy, sao giờ lại mua mấy thứ này.”

Trần Vi Nhi cười một tiếng nói:

“Em chỉ hi vọng Nhan Nghiên sớm tỉnh lại.”

Tôi biết tâm ý của nàng, cho nên nhẹ nhàng kéo tay của nàng.

Tôi rất may mắn, nữ nhân của tôi đều không có tâm lý ghen tỵ, điều này làm cho tôi rất là thỏa mãn. Nếu như đổi lại là cuộc sống phi tử thời cổ đại, thì người nọ hi vọng cho người kia sớm chết đi là tốt nhất.

Trần Vi Nhi cũng biết Lưu Duyệt ngày đó cũng không phải là cố ý, hơn nữa sau khi sự việc xảy ra đều ở trong bệnh viện, nên rất dễ bắt chuyện làm quen, rồi trở nên thân thiết.

Khoảng hơn 4h, Ngô mập mập gọi điện thoại tới, nói đã sắp xếp xong xuôi, đã đặt một phòng ở khách sạn của quân khu, bảo chúng tôi trực tiếp đi tới là được.

Cúp điện thoại, tôi suy nghĩ một chút, quyết định mang theo Lưu Duyệt cùng đi, cô nàng này ở trong bệnh viện sẽ không có đồ ăn. Cho nên tôi nhìn nàng nói:

“Lưu Duyệt, lát nữa có một lão bằng hữu hẹn tôi ra ngoài ăn cơm, cô cùng đi nhé!”

Lưu Duyệt do dự một chút nói:

“Việc này không tốt lắm đâu, người ta vừa rồi không có mời tôi.”

Trần Vi Nhi nghe rồi nói ra:

“Lưu Duyệt, em cùng đi đi, người cùng ăn cơm với chúng ta là một tiểu đệ của Lưu Lỗi, chúng ta là người quen, không sao cả đâu!”

Lưu Duyệt nghe xong nhìn một chút tôi, tôi mỉm cười gật đầu, Lưu Duyệt mới đáp ứng.

Tôi chở Lưu Duyệt và Trần Vi Nhi tới khách sạn mà Ngô mập mập đặt trước. Khách sạn này sang trọng không chỉ gấp đôi so với khách sạn ở Tân Giang, mặc dù lần trước tôi cùng với Triệu Nhan Nghiên đi thi máy tính toàn quốc, cũng ở trong khách sạn của thành phố, nhưng đó là do thị ủy an bài, nên không có sang trọng như thế này.

An ninh ở bên ngoài khách sạn cũng không phải là người bình thường, bọn họ đã tiếp xúc với rất nhiều hạng người, đương nhiên là có nhãn lực, thấy chiếc xe Land Rover hạn chế phát hành của tôi, lập tức cung kính chạy tới chỉ dẫn đưa xe vào bãi đậu.

Khi hần nhìn thấy tôi ở trong xe, không khỏi hơi bị sửng sốt, hần không nghĩ tới người ngồi trong xe lại trẻ tuổi như vậy, nhưng mà ngay sau đó đã khôi phục nụ cười như bình thường. Bởi vì trong lòng hần đã phỏng đoán, đây nhất định là đại thiếu gia của một tập đoàn nào đó!

Ngô mập mập đã sớm ở trong đại sảnh chờ đợi, bên cạnh hần còn có một thanh niên khoảng hơn 20 tuổi, nhìn thấy tôi thì lập tức chạy ra đón.

“Mập mập, lần này làm cho chú tổn rồi, nhìn cái quày rượu này, thì cũng biết tiểu tử này sẽ ói ra máu!”

Tôi tiến lên vỗ vỗ bả vai Bàn Tử nói giỡn nói.

“Hắc hắc, chuyện này anh không biết đâu? Rượu này do khách sạn sản xuất, đều do em quản cả!”

Ngô mập mập đắc ý nói.

“Anh thấy đây hai chúng ta mãi hàn huyên, quên mất giới thiệu với anh một người!”

Ngô mập mập vừa nói đồng thời chỉ chỉ vào người bên cạnh nói:

“Lão Đại, giới thiệu với anh một chút, vị này là Chung Dương, cũng là một trong những chiến hữu của em, hiện giờ đã chuyển ngành, đang công tác ở Cục công an thành phố, bây giờ là đội trưởng đội cảnh sát hình sự. Nhưng mà cha hấn ở quân khu cũng là người có quyền lực địa vị, là cấp trên của em, đại thủ trưởng đó!”

“Hóa ra là công tử của thủ trưởng, hạnh ngộ hạnh ngộ! Chắc là anh đã biết tên của tôi rồi, ha ha!”

Tôi vươn tay bắt tay với Chung Dương.

Nếu là bằng hữu của Ngô mập mập, thì cũng đáng kết giao, hơn nữa hấn cũng không có vẻ gì là một tên Nhị thế tổ.

“Ai nha, Tiểu Lưu, cái gì mà công tử của Thủ trưởng, cha tôi là cha tôi, tôi có dựa vào ổng để lên làm đội trưởng đội hình sự đâu!” C

hung Dương cười khỏ nói.

“Ha hả, lão Đại, Chung Dương nói rất đúng, hấn thực sự là dựa vào năng lực của mình đi lên, điều này hỏi mọi người trong cục là biết ngay. Có lúc cha hấn đề bạt hấn làm đội trưởng, còn bị hấn trả đũa sau lưng, cố ý gọi điện thoại cho Cục trưởng, nói hấn tuổi quá nhỏ, không thích hợp đảm đương trọng trách!”

Ngô mập mập cười nói:

“Tiểu tử này làm đội trưởng đã một năm rồi, mà chữ “quyền” còn chưa bỏ!”

“Mập mập, cậu đúng là không tốt, tại sao mới gặp người đã vạch chỗ xấu của tôi rồi, chuyện đó chỉ là do cha tôi cố ý đối nghịch với tôi! Phía trên cũng đã đồng ý, lại bị ổng biết được, nên sai người nói là tới phải khảo sát một lần, trong vòng 1 năm rồi, chuyện này vẫn còn chưa xong!” Chung Dương lắc đầu nói.

Lúc này, tôi cũng đúng là bội phục tên Chung Dương này, hấn đúng như lời Ngô mập mập nói, là người có năng lực, nếu không không thể nào mới chỉ hơn 20 tuổi đã làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự.

Nhưng mà cũng có những quân nhân cả đời họ chỉ biết đánh trận, vì quốc gia cống hiến, khi họ có chức vụ cao, thì lại chính trực, có quyền thế nhưng không muốn đi cửa sau, đồng thời lại muốn tôi luyện con cái trong gia đình mình.

“Anh lớn hơn tôi, tôi gọi anh một tiếng là Chung Dương đại ca!”

Tôi nói.

“Không cần, đại ca với đại ca gì chứ, Ngô mập mập hấn gọi tôi là Dương tử, cậu cũng gọi vậy đi, nếu không tôi có chút không quen!”

Chung Dương lập tức ngăn cản nói.

“Được, vậy thì tôi không khách khí!”

Tôi gật đầu nói.

Chung Dương có xuất thân là quân nhân, tính cách đương nhiên hào sảng, tôi cũng không so đo cái tên để xưng hô này.

Mặc dù Ngô mập mập đã biết Trần Vi Nhi, nhưng mà Chung Dương lại là lần đầu tiên gặp mặt, hơn nữa lại còn cả Lưu Duyệt mới tới, cho nên tôi đem cả hai người giới thiệu lại một lần cho cả Ngô mập mập và Chung Dương biết.

Chung Dương nhìn thấy Trần Vi Nhi và Lưu Duyệt thì choáng váng, bình thường hấn cũng đã từng gặp qua nhiều mỹ nữ, nhưng mà xuất thế như thế này thì lại chưa được gặp. Nhưng chuyện này chỉ trong chớp mắt, sau đó thì lập tức trở lại bình thường, có chút hâm mộ nói:

“Tiểu Lưu thật là phúc khí tốt, lại có thể tìm được lão bà xinh đẹp như vậy!”

Nhưng ngay sau đó hắn kéo tôi sang một bên, nhỏ giọng nói: “Cô gái đi cùng cậu đã có chủ chưa? Có thể giới thiệu cho lão ca một chút được không? Cậu nhìn tôi đã hơn 20 rồi đấy, vậy mà giờ vẫn chưa có đối tượng, tôi...”

Mặc dù tôi với Lưu Duyệt không có gì, nhưng mà đối với nàng có 1 cảm giác không nói nên lời, nên đứng nhiên tôi sẽ không nhường nàng cho người ngoài! Bởi vậy, không đợi hắn nói xong, tôi đã cắt ngang lời hắn, nói:

“Dương tử, thật ra thì tôi...”

Chung Dương ở Bắc Kinh đã lâu, biết những tên Nhị thế tổ thường dắt theo mấy cô gái, nên cười hiểu ý, vỗ vỗ bờ vai của tôi nói: “Cậu yên tâm, bao vợ hai cũng không phạm pháp đâu !”

Tôi nghe xong có chút dở khóc dở cười, đây là bệnh nghề nghiệp mà! Nhưng mà tôi cũng không phản bác, hiểu lầm thì hiểu lầm chứ sao. Dù sao đây cũng là kết quả mà tôi muốn?

“Đúng rồi, lão Đại, chúng ta chọn món ăn trước đi!”

Ngô mập mập nói.

Tôi gật đầu, ba người chúng tôi phân công nhau tới khu hàng mẫu ở đại sảnh để chọn thức ăn. Tôi mang theo hai nàng, cùng đi với Ngô mập mập và Chung Dương.

“Vi Nhi, em muốn ăn cái gì?”

Tôi nhìn những món ăn rực rỡ muốn màu hỏi.

Trần Vi Nhi nhìn giá tiền trên món ăn một chút, khẽ nhíu mày, tôi biết cô nàng này từ trước đến giờ luôn tiết kiệm, cho nên cười nói:

“Vi Nhi, lão công của em có rất nhiều tiền, em không cần phải tiết kiệm nữa, tuy nói tiết kiệm là một chuyện tốt, nhưng mà con người cũng nên hưởng thụ, nếu không kiếm nhiều tiền để làm gì!”

“Nhưng mà... Lão công, sau này anh còn phải nuôi sống một gia đình lớn, em làm sao dám lãng phí, chúng ta cần phải tính toán trước!”

Trần Vi Nhi vẽ mặt chân thành nói.

Tôi thấy vậy có chút cảm động, Vi Nhi là thật tâm thay tôi suy nghĩ, mà tài sản của tôi hôm nay đã phủ đầy thế giới, vậy mà tôi còn gặt nàng, như vậy cũng không nên chút nào, hôm nào có cơ hội phải nói với nàng một chút mới được!

“Vi Nhi, em không cần phải lo lắng, đừng nói cho dù có em với Nhan Nghiên hai người, cho dù có 18 người, anh cũng nuôi được mà!”

Tôi cười nói.

“Anh chỉ ba hoa, anh tìm nhiều như vậy, thì Nhan Nghiên sẽ không tha cho anh đâu !”

Trần Vi Nhi gắt giọng.

Lưu Duyệt ở bên cạnh nghe vậy thì há hốc miệng, nàng không nghĩ tới tôi lại có thể nói những lời như thế ở trước mặt Trần Vi Nhi, mà Trần Vi Nhi lại giống như chẳng có chút gì tức giận.

Thật ra thì nàng cũng không biết quá trình chúng tôi quen biết, nếu như nghiêm khắc mà nói, Trần Vi Nhi mới là người thứ ba, nàng đương nhiên sẽ không phản đối tôi tìm những cô gái khác, nếu không nàng cũng không ở chung với tôi.

“Hơn nữa, Ngô mập mập mời khách, rượu này là do khách sạn của quân đội chế ra, chúng ta còn lo lắng cái gì nữa!”

Tôi nắm tay Trần Vi Nhi nói.

Cho dù như vậy, Trần Vi Nhi vẫn còn có chút không được phóng khoáng, chỉ tùy tiện chỉ mấy món ăn, những thứ như hải sản lại không gọi. Nhưng như vậy đã làm nàng âm thầm chất lười, nhỏ giọng nói với tôi nói:

“Lão công, ở đây món ăn thật sự là quá đắt, giá một món ăn cũng có thể ăn ở nhà hàng của mẹ em một bữa rồi!”

Tôi nghe Trần Vi Nhi vừa nói như thế không khỏi chợt lóe một ý nghĩa, đúng vậy, Bắc Kinh là nơi tiêu tiền số 1, số 2 cả nước, tại sao không để cho nhà của Trần Vi Nhi tới Bắc Kinh mở một nhà hàng như vậy đây, nếu như so sánh với Tân Giang thì thu nhập sẽ khá hơn nhiều. Nhưng mà đây chỉ là một ý nghĩ, chuyện cụ thể phải tìm Trần mẫu thương lượng mới được.

“Đúng là oan gia ngõ hẹp!” Bỗng nhiên có một thanh âm thô lỗ cắt đứt sự suy nghĩ của tôi, tôi ngẩng đầu lên, thì thấy chính là tên Khôn ca bị 4 huynh đệ trong phòng chúng tôi tấn cho một trận!

“Lão Đại, chính là hần, chính là tiểu tử này lần trước đánh mấy huynh đệ bọn em!”

Khôn ca chỉ vào người của tôi, rồi nhìn một trung niên nam tử đứng bên cạnh, nói.

“A khôn!”

Tên lão đại đứng bên cạnh Không ca kia ý bảo hần đợi một chút, đừng sốt ruột.

Lúc này Trần Vi Nhi đã bị dọa cho sợ, núp ở đằng sau tôi, mà Lưu Duyệt thì lại không nhúc nhích chút nào, vẫn đứng ở bên cạnh tôi, nhìn chăm chú vào cái tên Lão đại và Khôn ca kia.

“Tại hạ Lý Đại Long, Đường chủ Bạch Long đường của Đại Hưng bang, xin hỏi tiểu huynh đệ là ai?”

Lý Đại Long ung dung tiêu sái nhìn tôi nói.

“Tôi sao, ha hả, tôi chỉ là một sinh viên Đại học Thanh Hoa mà thôi.”

Tôi thoải mái trả lời.

“A?” Lý Đại Long hơi sững sờ, hần vốn tưởng rằng tôi là một công tử có quyền lực nào cơ, không nghĩ tới tôi lại trả lời như vậy, nên tiếp tục hỏi:

“Xin hỏi lệnh tôn là?”

“Ha hả, cha mẹ tôi đều là công nhân mà thôi.”

Tôi biết Lý Đại Long muốn làm gì, hần đơn giản là muốn tìm hiểu bối cảnh của tôi, xem có trêu chọc vào được không.

Lý Đại Long nghe tôi nói như vậy, cũng biết nhà của tôi khẳng định không phải là nhân vật trong giới thương nhân, hần nghĩ thâm, chỉ là một gia đình công nhân nho nhỏ thì làm được tích sự gì, cùng lắm chỉ là loại nhà giàu mới nổi mà thôi.

Trong lòng hần đã quyết định chủ ý, muốn giáo huấn tôi một trận, để lấy lại thể diện cho các huynh đệ!

Lý Đại Long lần này mang theo một đám tiểu đệ ra tới, chỉ tính nhân số không thì đã chiếm ưu thế rất lớn, huống chi hần thấy tôi chỉ có một người, càng cảm thấy đây là một cơ hội khó được! Cho nên lập tức chuyển sang bộ mặt lạnh lùng, nhìn tôi nói:

“Tiểu tử, nghe nói mày rất ngang ngược, lần trước 4 người đánh đám tiểu đệ của tao, hai đứa giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện, món nợ này mày tính thế nào đây?”

Tôi nghe xong không khỏi “phì” cười ra tiếng:

“Ha ha, buồn cười, các người làm sai bị chỉnh, thì lại tới hỏi tôi làm sao bây giờ? Tưởng chỉ đầu tiểu đệ mày mới có bệnh, ai dè đầu mày cũng vậy?”

Lý Đại Long sắc mặt xanh mét, thoạt nhìn thì chỉ muốn lập tức phát tác, nhưng mà hần vẫn nhịn được, nhìn tôi lớn tiếng nói:

“Tiểu tử, mà có biết chúng tao làm gì hay không? Có biết Đại Hưng bang ở thành phố này làm gì hay không?”

“Các người? Không phải là xã hội đen hay sao?”

Tôi hỏi ngược lại:

“Mày thật là ngu, ngay cả bản thân làm gì cũng không biết, hỏi ngược lại tao làm gì?”

Tôi mới nói xong, đã làm cho Lý Đại Long giận sôi lên, giận dữ nói:

“Mày biết tao là xã hội đen, vậy mà còn dám nói với tao như vậy ư?”

“Đúng vậy, mày hình như không biết quy củ trong giới xã hội đen thì phải, cái thằng Khôn tiểu đệ của mày bị người ta đánh, đáng nhẽ mày phải chửi hửi một trận mới đúng chứ!”

Tôi nói.

“Hừ! Việc của tao không tới phiên mày quản. Người đâu, bắt thằng nhãi này và 2 con bé kia cùng về!”

Lý Đại Long vung tay lên, đám tiểu đệ vù vù xông tới.

“Dừng tay!”

Chung Dương và Ngô mập mập đang ở bên kia gọi thức ăn, chợt thấy ở chỗ chúng tôi tụ tập một đám người, dường như xảy ra tranh chấp nào đó, bản lĩnh nghề nghiệp làm cho hắn có sự nhạy cảm, hắn vội vàng cùng Ngô mập mập chạy tới, vừa nhìn lại là Đại Hưng bang Lý Đại Long, cho nên vội vàng lên tiếng chặn lại nói:

“Lý Đại Long, mày muốn làm gì!”

Lý Đại Long quay đầu nhìn lại, lại là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, hắn nhướng mày, nhưng lại không chút nào e ngại, dùng bộ mặt cợt nhả nói:

“Hóa ra là Chung Dương đội trưởng đại giá quang lâm, nhưng mà chuyện của Đại Hưng bang chúng tôi, không mượn chung đội trưởng xen vào!”

Chung Dương thấy Lý Đại Long không chút nào cho mình mặt mũi, không khỏi có chút tức giận, nhưng mà hắn cũng không làm thế nào được. Sau lưng Đại Hưng bang có thể lực khổng lồ ủng hộ, hắn mấy lần nghĩ biện pháp cho nhân viên tới đả kích một chút, nhưng mà không đợi hắn hành động, thì đã sớm có người chạy tới khuyên can, mà cho dù có im lặng triển khai, thì bên kia cũng đã sớm thu dọn chiến trường, không để lại dấu vết nào cả.

“Lý Đại Long, mày cũng nên biết thân biết phận, tao không tin, hôm nay mày dám ở trước mặt đội trưởng đội cảnh sát hình sự đánh người!”

Chung Dương lớn tiếng nói.

Nhưng mà hắn cũng không có cách nào cả, chuyện Đại Hưng bang hắn đã từng cùng với cục trưởng nghiên cứu qua, cục trưởng cũng rất khó khăn.

Sau lưng Đại Hưng bang là Tư Đồ thế gia, bối cảnh vô cùng sâu, không phải một cục cảnh sát như bọn hắn có thể nhỏ tận gốc.

Muốn động đến Đại Hưng bang, tất nhiên sẽ liên lụy đến Tư Đồ thế gia, mà Tư Đồ thế gia cho dù ở thương giới hay chính g

ới. Nếu như liên hợp 2 giới này lại, thì sẽ có ảnh hưởng vô cùng lớn, Cục trưởng cũng phải suy nghĩ lại cho cẩn thận, trước khi nắm giữ chứng cứ vô cùng xác thực, thì không cách nào đem Đại Hưng bang ra xử.

Dù sao người ta cũng là công ty chình quy, lấy chiêu bài TNHH ra dọa, cũng đóng thuế cho quốc gia, làm cảnh sát cũng chẳng làm gì được!

Những năm gần đây, khi Chung Dương về cục công an đã chú ý tới Đại Hưng bang này rất nhiều, từng điều tra căn cứ về nó, thì thấy nó là một trong những thế lực hắc đạo hoành hành ngang ngược nhất. Là một cảnh sát Chung Dương cũng biết, xã hội đen cho dù có quét thế nào cũng không hết.

Cái nhiệm vụ xóa sạch xã hội đen không cách nào hoàn thành được, là một cảnh sát, thì phải đánh đổ những thế lực đi ngược lại lợi ích nhân dân, đi ngược lại với lợi ích tổ quốc.

Cho nên những bang phái khác không quá mức lộng hành, thì Chung Dương cũng một mắt nhắm một mắt mở, dù sao dân không có ý kiến thì quan không truy xét, nhưng với một Đại Hưng bang như vậy, thì hẳn nhất định phải đập đổ.

Nghe được Chung Dương nói như thế, Lý Đại Long cũng ý thức được có chút phiền phức, mặc dù có Tư Đồ gia hậu thuẫn, nhưng nếu trực tiếp đối đầu với cảnh sát thì hẳn không dám, cẩn thận không lại đưa chính mình vào vòng lao lý.

260. Chương 35: Điện Báo Kỳ Quái.

Nhưng mà cứ như vậy rút lui, thì đúng là quá mất mặt, nên hẳn phải tìm một lối thoát, nói:

“Nếu như Chung đội trưởng đã nói như vậy, Lý Đại Long sao không biết thức thời? Tiểu tử, hôm nay coi như mày mạng lớn, lần sau... Hừ hừ! Chúng tôi đi!”

Lý Đại Long định ly khai, Ngô mập mập lên tiếng:

“Mày cho rằng đây là địa phương nào? Mày muốn đi thì đi à?” Hắn kiêu ngạo nói xong câu này, lại nói nhỏ với cảnh vệ ở bên ngoài mấy câu.

Chung Dương nhìn thấy Ngô mập mập nói như thế, sắc mặt cũng biến đổi, nhưng mà lại không nói gì.

Lý Đại Long thấy một người mập mập ở bên cạnh Chung Dương lên tiếng, cũng chắc là mập mập này có lai lịch gì đó, nhưng ở cục công an đâu có ai như hắn đâu? Hắn cũng không để ý, chỉ coi mập mập là một người bạn của Chung Dương, hẳn đồng dạ nói:

“Hắc hắc, mày chớ mồm vào làm gì, có thực lực thì cứ tỏa sáng, Chung đội trưởng còn không nói gì, thì mày...”

Nhưng mà lời còn chưa nói hết, hắn đã không thể nói được nữa, lúc này ở ngoài cửa có hai hàng quân nhân đi vào, đem bọn người Lý Đại Long bao vây vào giữa, xem ra đây là quân nhân súng thật đạn thật !

“Bắt hắn cho tôi, giam lại, rồi sau mới nói!”

Ngô mập mập nhìn đám kia binh lính nói.

“Mày...mày là người của quân đội?”

Lý Đại Long có chút kinh hoảng chỉ vào Ngô mập mập nói.

“Mày hiện tại biết tao là ai rồi đó, ha ha, đã muộn rồi!”

Ngô mập mập nói.

“Mày...quân đội không có quyền bắt tao?”

Lý Đại Long lúc này thật có chút sợ, đám binh lính này chẳng cần biết mình có phải là xã hội đen hay không, động tới cái lông của họ, là họ trực tiếp tiêu diệt mình! Hơn nữa mình không có gì cả, muốn đối nghịch với quân đội, quả là đi tìm chết.

“Vị Lưu tiên sinh này là khách nhân trọng yếu của quân đội chúng tôi, giờ tao tôi hoài nghi anh có sự uy hiếp với người này, bởi vậy, tôi hoài nghi anh có mục đích thăm dò bí mật quân sự, tôi sẽ bắt giam anh lại, sau đó chuyển tới tòa án quân sự, đương nhiên, nếu như anh muốn có thể khởi kiện tôi ra tòa!”

Ngô mập mập thật ra cũng chỉ hù dọa Lý Đại Long mà thôi, chuyện tình chưa nghiêm trọng tới mức phải ra tòa án quân sự.

Nhưng mà Lý Đại Long đâu có hiểu nhiều như vậy, hắn ở trên ti vi đã biết hành động của quân đội, biết tội danh thăm dò bí mật quân sự là một tội nặng, nhưng mà hắn đâu có biết bí mật quân sự là gì, hôm nay

nghe Ngô mập mập nói như vậy, lập tức bị dọa sợ, mặt xám như đất, phải biết rằng nếu như cái này tội danh thật sự thành lập, vậy thì cả đời hẳn phải ngồi trong ngục rồi!

Đám tiểu đệ kia thấy Lý Đại Long thất kinh, thì nhất thời cũng không có chủ ý gì cả, bọn họ vốn chính là xã hội đen, nếu như phải đến tòa án quân sự, thì đúng là chết không có chỗ chôn, chỉ còn cách đứng im.

Chung Dương thấy Lý Đại Long bị dọa sợ tới mức này, trong lòng cũng có chút buồn cười, cho nên nhỏ giọng nhìn Ngô mập mập nói:

”Mập mập, dọa họ một chút là được rồi, cậu muốn bắt họ thật hay sao! Nếu để cho lão đầu tử nhà của tôi biết cậu chọc tới phiền toái lớn như vậy, thì sẽ gọi điện thoại cho lão đầu tử nhà cậu kiện đấy.

Ngô mập mập thật ra thì cũng không muốn đem Lý Đại Long giam lại, chỉ hù dọa bọn họ mà thôi, dù sao quân đội cũng không thể tùy tiện bắt người. Cho nên vung tay lên nói:

“Được, nể mặt Chung Dương, lần này coi như xong, dù sao ở trước mặt đội trưởng đội cảnh sát hình sự bắt người cũng không được tốt lắm, nhưng nếu lần sau còn như vậy, thì sẽ không tha”

Lý Đại Long vừa nghe Ngô mập mập muốn thả hẳn, lập tức cảm thấy mình như đang từ địa ngục lên tới thiên đường, hẳn cảm thấy mình mới từ Quỷ Môn Quan trở về, lập tức cảm ơn Ngô mập mập rồi dẫn người rời đi.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, tôi nhìn Ngô mập mập cười nói:

“Mập mập, chú giờ kiêu ngạo rồi nha, ngay cả xã hội đen cũng không sợ!”

“Khụ! Em từ lúc nào sợ hẳn, đám người này bình thường chỉ khi dễ dân chúng mà thôi!”

Ngô mập mập nói.

Chung Dương lúc này cũng cười nói:

” Lão Ngô, vốn tôi định ngăn cậu lại, nhưng nhìn tên Lý Đại Long bị dọa thành hình con ba ba, thì cũng không nhịn được cười.”

Ba người chúng tôi cười nói, vừa gọi vài món ăn, sau đó lên phòng. Cảnh vừa rồi có nhiều người coi đó là huấn luyện quân sự, nên cũng không có để ý.

“Tiểu Lưu, cậu sao lại chọc tới Lý Đại Long, nhìn bộ dạng của hẳn giống như có cừu oán vậy!”

Chung Dương hỏi.

Tôi đành nói lại chuyện ngày đó cùng đi ăn cơm với Sở Cao, vô tình chọc phải Khôn ca nói lại một lần.

“Hóa ra là như vậy!”

Chung Dương gật đầu nói:

“Cái Đại Hưng bang này, làm nhiều việc ác, nếu như không phải cục trưởng mấy lần khuyên tôi phải thận trọng, tôi đã sớm bắt hết bọn họ rồi!”

“Chung ca, em nghe nói sau lưng Đại Hưng bang này có Tư Đồ gia ủng hộ ?”

Tôi hỏi.

“Đúng, đây cũng chính là nguyên nhân mà bên cảnh sát chúng tôi chậm chễ trong việc bắt hẳn! Mặc dù bọn họ chỉ là một cái tổ chức bên ngoài của Tư Đồ thế gia, nhưng quan hệ sau lưng bọn họ thì rắc rối phức tạp! Nếu như động thủ với bọn họ, thì sẽ là cái đích để người Tư Đồ gia ở chính giới và Thương giới đả kích, tôi nghĩ Tư Đồ thế gia chắc chắn sẽ không ngồi yên không hành động đâu, đến lúc đó những người này đều gây áp lực với cảnh sát chúng tôi, thì sợ rằng...”

Chung Dương thở dài nói.

“Vậy thì tùy ý để bọn họ tiếp tục như vậy sao?”

Mặc dù sau lưng tôi cũng có một Tam Thạch Bang khổng lồ, nhưng dù sao cũng cảm thấy chán ghét hành vi của Đại Hưng bang.

Bởi vì Quách Khánh lãnh đạo Tam Thạch bang mặc dù trên danh nghĩa là xã hội đen, nhưng mà chưa bao giờ làm chuyện ép người lấy tiền và CallGirl, buôn bán ma túy, cướp bóc..đại khái là những chuyện nguy hại cho xã hội sẽ không làm.

“Hiện tại chúng tôi đang..., đang đợi một cái cơ hội. Một mặt thu thập chúng có phạm tội của Đại Hưng bang, một mặt đang đợi Tư Đồ thế gia, nếu như Tư Đồ thế gia xuất hiện đối thủ cạnh tranh, chúng tôi có thể thừa dịp thời điểm Tư Đồ thế gia bận rộn ứng phó với đối thủ, nhân cơ hội quăng một mẻ lưới bắt hết Đại Hưng bang!”

Chung Dương nói.

Tôi gật đầu, tôi biết hẳn cũng có chỗ khó xử, dù sao cơ hội này cũng sẽ có mà thôi, cho dù không có cơ hội, thì không sáng tạo ra hay sao! Ngày đó trước cửa cangtin hẳn dám lôi kéo người yêu trong mối tình đầu của tôi, cùng tôi đoạt nữ nhân, Đại Hưng bang lại động tới đầu tôi, tôi không làm hẳn chết mới là lạ!

Chung Dương thấy tôi cười âm hiểm, hỏi:

” Lưu Lỗi, người cậu không phải là muốn đối phó với Tư Đồ thế gia đó chứ?”

“Đang có ý đó!”

Tôi gật đầu nói.

“Tiểu Lưu, tình huống của cậu bây giờ tôi cũng hiểu đại khái một chút, nếu như cậu đã là bằng hữu của tôi, tôi cũng không nói lời khách sáo nữa! Tiểu Lưu, tôi biết cậu có tiền, nhưng so với Tư Đồ gia chỉ là cái lông trâu! Tư Đồ thế gia tài lực lớn tới mức nào, cậu không thể tưởng tượng được đâu ! Bảng xếp hạng những người giàu cậu có biết không! Bọn họ là cổ thế gia lâu đời, tài lực vô cùng !”

Chung Dương khuyên.

Tôi nghe xong cũng không có nói gì, có lẽ Tư Đồ gia thật sự có nhiều tài phú như vậy, nhưng mà vậy thì thế nào đây! Nhiều tiền có so được với lợi nhuận 1 năm của Tập đoàn Ánh Rạng Đông không!

Nhưng mà phải chờ tôi xử lý xong chuyện Trần Trạch Long mới có thể tính chuyện này được.

Đề tài bắt đầu chuyển sang quân đội, Chung Dương nói:

“Đúng rồi, lão Ngô, hai ngày trước, các cậu bắt được một loại tín hiệu, không biết chuyện gì xảy ra?”

“Cục an ninh cùng các chuyên gia quân đội đang phiên dịch rồi, bọn họ hoài nghi đây là hành động quấy phá của quốc gia thù địch, nhưng mà hiện tại trên thế giới chưa có loại mật mã tổ hợp như thế này. Tôi thấy đây không phải là quấy nhiễu, mà là người ngoài hành tinh chuẩn bị đổ bộ!”

Trí tưởng tượng của Ngô mập mập đúng là rất phong phú.

Vừa nhắc tới người ngoài hành tinh, tôi lập tức có hứng thú! Bởi vì khi còn ở kiếp trước, nước M thường phá giải rất nhiều sóng điện từ, công hiến không hề cho sức mạnh quân sự của nước M. Mà chỗ tôi có một người chuyên phá sóng điện từ, nên hỏi:

“Sóng điện từ gì, có thể cho tôi xem một chút không!”

“Đúng rồi, em quên mất, lão Đại là thiên tài máy tính! Em lấy ra cho anh xem!”

Nói xong hẳn từ trong cặp công văn, móc ra một đồng giấy tờ đầy dấu.

“Việc này sợ rằng không tốt lắm đâu, đây là cơ mật quân sự...”

Tôi nói.

“Khụ! Cơ mật quân sự cái gì, những thứ này các chuyên gia đã giám định xong, nhưng không có khả năng phiên dịch, nên không có giá trị gì với quân sự cả, hiện tại chỉ là một đồng giấy vụn mà thôi, em chỉ tò mò, nó có phải là của người ngoài hành tinh hay không, nên mới giữ lại!”

Ngô mập mạp giải thích.

Tôi vừa nghe Ngô mập mạp nói như thế, thì thở phào nhẹ nhõm, nếu đây là cơ mật quốc gia, rồi lại bị bên an ninh điều tra, hơn nữa cũng sẽ liên lụy đến Ngô mập mạp. Mà Ngô mập mạp nói như vậy, thì những thứ này đã thành vô dụng rồi.

Tôi nhận lấy tờ giấy kia, sắc mặt không khỏi khê biến! Ngô mập mạp đã đoán đúng rồi, đây là một trong những tín hiệu điện báo cầu cứu của người ngoài hành tinh!

Mà hiện nay với trình độ mật mã của nhân loại không thể vào phá giải được! Mà ở thời đại kiếp trước của tôi, đây là một loại mật mã thông dụng của vũ trụ, có tên là mật mã Ma Ti!

261. Chương 36: Người Ngoài Hành Tinh Anamis.

Tôi hít sâu một hơi, mới bình phục được tâm tình đang khẩn trương, tiếp tục đọc, thì mới biết được nội dung của đối phương, đối phương đến từ tinh hệ Animas, là một hành tinh có sinh mệnh, trong lúc làm nhiệm vụ thám hiểm vũ trụ, tiến hành Không Gian Khiêu Dạo (bước nhảy không gian) thất bại.

Trong lúc vô tình tiến một không gian thứ nguyên khác của vũ trụ, tiếp cận địa cầu. Bởi vì nhiên liệu trên thuyền đã tiêu hao hết, không cách nào tiếp tục hành trình.

Với lại thực phẩm trên phi thuyền cũng không còn nhiều, chỉ đủ duy trì hai người dùng trong một tháng, nên phát tín hiệu cầu cứu, hi vọng người trên tinh cầu này có thể biết được. Tôi nhìn thoáng qua ký hiệu trên điện báo, thì là Châu Nam Cực! Không trách được không có ai phát hiện ra bọn họ...

“Sao vậy, lão đại, anh phát hiện ra chuyện gì à?”

Ngô mập mạp thấy tôi chăm chú nhìn tờ giấy, vội vàng tò mò hỏi.

“Không có. Anh chỉ cảm thấy cái này giống như phù chú của đạo sĩ mà thôi...”

Ở vì sự việc tương đối trọng đại, nên tôi không nói ra chân tướng.

Bởi vì lấy thành tựu khoa học kỹ thuật trước mắt của địa cầu, một khi biết người ngoài hành tinh đến, nhất định sẽ rối loạn, những quốc gia Phương tây đang làm bá chủ quân sự, nhất định sẽ bắt hai người này đi nghiên cứu! Hai người này đúng là có sức uy hiếp lớn với địa cầu!

Tôi nhớ kỹ tọa tiêu, sau đó đem tờ giấy trả lại cho Ngô mập mạp. Ngô mập mạp cũng không để ý, tiện tay ném trở về trong cặp, xem ra hẳn không còn ôm bất cứ hi vọng nào với loại mật mã không thể phiên dịch này!

Trong khi ăn cơm, mặc dù tôi vẫn vui vẻ cười, nhưng trong lòng đang lo lắng cho tính mạng của hai người ngoài hành tinh, nói chuyện với Ngô mập mạp cũng chỉ là có lệ, đến nửa chừng tôi xin phép đi rửa tay. Hành trình tới XG thì không vội, nhưng chuyện của hai người ngoài hành tinh thì không thể bỏ được!

Tôi gọi điện thoại cho chú Triệu, nói hành trình đi XG sẽ hoãn lại mấy ngày, chú Triệu cũng không hỏi lý do, hẳn biết nhất định tôi có chuyện quan trọng.

Từ trong toilet đi ra ngoài, tôi phát hiện Lưu Duyệt đang đứng ở trước cửa nhìn tôi.

“Sao cô lại đứng đây?”

Tôi cười khan nói, giống như bị người ta nhìn thấu bí mật.

“Tôi cảm thấy anh hôm nay thật kỳ quái, nên tới hỏi thăm một chút, xem có chuyện gì xảy ra hay không!”

Lưu Duyệt nói.

“Không có, chỉ là bị chuyện Đại Hưng bang làm cho có chút không thoải mái mà thôi!”

Chuyện ngoài hành tinh là cơ mật, không thể nói cho người khác biết.

Lưu Duyệt nghi ngờ nhìn tôi một cái, dường như không tin tưởng lắm vào câu trả lời của tôi.

Nhưng không tiếp tục hỏi, nàng là một cô gái thông minh, biết cái gì nên hỏi, không nên hỏi.

... ..

Ban đêm, tôi cùng Trần Vi Nhi ôm nhau mà ngủ. Chuyện của Triệu Nhan Nghiên chưa xong, tôi không có hứng thú làm việc khác, Trần Vi Nhi cũng hiểu rõ, chỉ cuộn tròn người lại, rúc vào trong ngực của tôi.

Đây là giấc ngủ ngon nhất của tôi kể từ sau mấy ngày hôm nay, ngày mai tôi phải đi Nam cực, sau đó có thể trực tiếp đến XG, một, Vi Nhi vẫn còn tiếc nuối, kể từ khi tôi tới Bắc Kinh, đây là lần đầu tiên chúng tôi thân cận.

“Lão công, anh yên tâm đi, em sẽ chiều cố tốt cho em Nhan Nghiên.”

Trần Vi Nhi không biết chuyện tôi muốn đi Nam Cực, chỉ là cho là tôi muốn đi XG đối phó Trần gia.

“Ừ.”

Tôi gật đầu nói:

“Trong khoảng thời gian này làm em phải cực khổ rồi!”

“Lão công, Vi Nhi đâu có cực khổ cái gì, đây là chuyện mà Vi Nhi phải làm mà !Tình cảm của em với Nhan Nghiên, giống như chị em ruột thịt, chiều cố em gái mình, là trách nhiệm đương nhiên!”

Trần Vi Nhi ôn nhu nhìn tôi nói:

“Hơn nữa, Lưu Duyệt cũng sẽ hỗ trợ, ai! Cũng không biết Nghiên Nhan có thể tha thứ cho nàng hay không, em cảm thấy bản chất của Lưu Duyệt nàng là một cô gái vô cùng tốt, ngày đó chỉ là nhất thời kích động mà thôi...”

Vừa nhắc tới Lưu Duyệt, trong lòng của tôi trầm xuống. Tôi đang không biết đối mặt thế nào với cô gái này, bỏ đi không nên suy nghĩ, hết thủy đợi đến sau khi Triệu Nhan Nghiên tỉnh lại rồi nói sau!

Trần Vi Nhi thấy tôi không nói lời nào, cũng đoán được suy nghĩ trong lòng tôi, cho nên cũng không nói nữa chuyện này.

“Lão công, anh đến XG làm em lo lắng, ngày trước anh tới cứu em ở nhà Lưu Chấn Hải, suýt chút nữa thì không về được!” Trần Vi Nhi lo lắng nói.

“Ha hả! Lão công em giờ mạnh hơn lúc đó gấp đôi rồi, với lại Quách Khánh cũng ở đó, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu !” Tôi vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Vi Nhi nói.

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi bảo Đỗ Tiểu Uy chuẩn bị đồ dùng thám hiểm, mặc dù tôi tự tin năng lực và năng lực của bản thân, nhưng cũng không nên lỗ mãng hành động.

Lấy tình hình giao thông trước mắt, thì không thể nào bay thẳng tới Nam cực được. Tôi tìm một địa phương không người, trực tiếp vận khởi dị năng, tiến vào trạng thái siêu năng, sau đó sử dụng Thuấn Di, ngay sau đó đa xuất hiện ở gần tọa độ trên châu Nam cực.

Bởi vì nơi này đều là băng cốc do sông băng tạo thành, nên muốn tìm thấy phi thuyền của người ngoài hành tinh không dễ dàng gì, tôi bèn dùng Tinh thần lực phát ra một tín hiệu, giống y như tín hiệu đã nhận được.

Không bao lâu sau, tôi nhận được một tín hiệu truyền tới, hóa ra ở các phía trước của tôi không tới 1000m có một Tiểu băng cốc.

Bởi vì nơi này không có người, cho nên tôi trực tiếp sử dụng thuấn di, khi tới nơi thì thấy một chiếc phi thuyền.

Chiếc phi thuyền này trông cũng tương tự như UFO, hình dáng như một cái mâm, nhưng cũng không quá lớn, chỉ lớn hơn máy bay trực thăng một chút mà thôi.

Khi tôi tới gần, thì từ trên thân máy bay có một cánh cửa nhỏ mở ra, ngay sau đó, từ bên trong đi ra một người giống như một lão giả trên địa cầu. Nhưng mà hắn nói làm cho tôi có cảm giác mình được nghe âm thanh như trên đài vậy.

“Xin chào, người chính là sinh mệnh trên tinh cầu này hay sao!”

Trong đầu tôi nhận được một loại tín hiệu.

“Đúng, tôi nhận được tín hiệu cầu cứu của các người, nên mới đến nơi này!”

Tôi đáp lại nói.

Trên mặt lão giả cảm thấy kinh ngạc, nhưng ngay sau đó nhìn tôi nói:

“Không nghĩ tới người trên tinh cầu của các người, tinh thần lực lại cường đại tới vậy, không cần thiết bị phụ trợ, có thể trực tiếp phát sóng tinh thần lực nói chuyện!”

“Nhưng mà khoa học kỹ thuật hình như ở dưới chúng tôi, chúng tôi chẳng thấy bất kỳ cơ giới máy móc nào ở đây cả?”

Lão giả ngoài hành tinh kỳ quái hỏi.

Tôi nghe xong có chút dở khóc, dở cười, đây là Nam cực, thì lấy đâu ra khoa học kỹ thuật, nhưng dù vậy tôi vẫn không nói gì cả.

“Thật xin lỗi, tôi không có ý xem thường các người! Mỗi tinh cầu đều có mặt mạnh riêng, trên tinh cầu của tôi không làm sao có tinh thần lực mạnh như các người!”

Lão giả ngoài hành tinh thấy mặt tôi lộ vẻ xấu hổ, vội vàng nhìn tôi giải thích.

“Ha hã! Không sao đâu, nơi này đúng là có trình độ Khoa học kỹ thuật kém các người.”

Tôi thẳng thắn nói.

“Không sao đâu, chỉ cần trợ giúp chúng tôi, người tinh hệ Animis chúng tôi hiểu được thế nào là Tri ân đồ báo (nhận được ân nghĩa, phải báo đáp), chúng tôi sẽ đem nền công nghệ cao truyền thụ lại cho các người!”

Ngoài hành tinh lão giả khẽ cười nói.

Tôi nghe vậy thì hưng phấn, dù sao tôi cũng chỉ nắm giữ thành tựu khoảng hơn 10 năm, nếu như có khoa học kỹ thuật của người nơi này, thì đúng là chuyện nằm mơ ở trên trời rồi!

“Tôi phải thế nào mới trợ giúp được các người?”

Tôi bình tĩnh một chút hỏi.

“Trước hết tôi tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Rails, trên phi thuyền kia là vị công trình sư tên là Crete, xin tha thứ hã không ra ngoài nghênh đón người, người này tính tình rất cổ quái, ha hã! Hiện tại phi thuyền của chúng tôi đã tiêu hao hết nhiên liệu, giờ chỉ đủ dùng cho việc truyền sóng điện từ.”

Lão giả ngoài hành tinh nói.

“Tôi tên là Lưu Lỗi, phi thuyền của các người dùng nhiên liệu gì, có phải dầu hỏa không?”

Tôi hỏi.

262. Chương 37: Công Nghệ Cao Ngoài Hành Tinh

“Dầu hỏa? Đương nhiên là không phải, loại năng lượng này sinh ra khí thải, chúng tôi đã bỏ từ mấy ngàn năm trước!”

Rails nói:

“Nguyên liệu của chúng tôi bây giờ là nước ngọt, nhưng ở đây toàn sông băng, năng lượng của chúng tôi không đủ để hòa tan!”

Tôi ngất! Tôi còn tưởng rằng rất khó khăn mới kiếm được nhiên liệu cho bọn họ, nhưng không ngờ lại có thể đơn giản như vậy! Sông băng ở Nam cực đều là nước ngọt, chỉ cần tôi nghĩ biện pháp hòa tan là được rồi!

“Trước đây, mỗi khi chúng tôi hết nhiên liệu, chỉ cần tìm nước ngọt là đủ, mà hiện giờ, chúng tôi không cách nào đun chảy được nó, các người chỉ cần chuẩn bị cho chúng tôi 5 khối (1) nước ngọt là đủ rồi!”

Rails tiếp tục nói.

(1): Khối: gam (đơn vị trọng lượng Quốc tế, tiếng Pháp: gramme); khối; (đơn vị dung lượng của dân tộc Tạng ở Trung Quốc, một khối cỡ 25 ki-lô-gam ta).

“Hóa ra là như vậy, còn thức ăn của các người thì sao?”

Tôi hỏi.

“Ha hả! Chuyện này người không cần lo lắng, với thành tựu khoa học tiên tiến của chúng tôi, chỉ cần chuyển đổi các loại nguyên tố trong không khí, là có thể biến chúng thành thức ăn! Mặc dù không bằng mỹ vị thiên nhiên, nhưng lại vô cùng thực dụng đối với những người như chúng tôi ! Hơn nữa còn có thể tránh việc hấp thu những nhân tố không có lợi từ bên ngoài!”

Rails giải thích:

“Chỉ cần có nhiên liệu, chúng tôi có thể thực hiện được bất cứ chuyện gì!”

Tôi gật, công nghệ của nước này quả thực quá khủng, chỉ cần tôi có được sẽ mở một công ty thực phẩm... Đây tuyệt đối là thực phẩm tinh khiết không ô nhiễm! Cái này đúng là máy in tiền của tôi còn gì!

Tôi gật đầu, muốn nước thì dễ rồi, 5 khối nước có thể đổi lấy một đồng lớn công nghệ và sự cảm kích của người tinh hệ Anamis, đây quả thực là phần thưởng trên trời, đúng là nhân phẩm tốt sẽ được báo đáp!

Tôi đi tới một khối băng cách đó không xa, trực tiếp vận khởi dị năng, nhiệt độ của khối băng tăng lên, không mấy chốc đã được hòa tan.

Rails trợn mắt há mồm, hần đang suy nghĩ, người trên tinh cầu này quá mạnh mẽ, nếu như để bàn tay kia áp vào người, thì sẽ hóa thành không khí mất!

Cho đến khi trên sông băng xuất hiện một vũng nước to, Rails mới thét lớn:

“Hay quá, hay quá! Đủ rồi, nếu làm thêm nữa chúng tôi sẽ chìm xuống đáy biển mất!”

Rails vui sướng chạy về phi thuyền, lúc này từ trên phi thuyền có một thanh niên nam từ đi ra, tôi nghĩ hẳn chính là Crete trong miệng của Rails rồi! Crete thấy tôi hòa tan nước, hưng phấn vội vàng chạy tới, bắt đầu dùng thứ như máy bơm, hút hết nước lên, chỉ trong một chốc, cái vũng đã cạn sạch.

Lúc này đến phiên tôi trợn mắt há mồm! Tôi chỉ vào cái máy hút nước chỉ bằng cái hộp thức ăn nhanh, kinh ngạc nói:

“Đồ nhỏ như vậy, tại sao lại chứa được nhiều nước thế !”

Crete cười nói:

“Đây có gì là kỳ quái, nó là một cái không gian thứ nguyên, bên trong nó vô cùng lớn.”

Không gian thứ nguyên, tại sao tôi lại thấy nó có chút giống Bách bảo nang hoặc Giới chỉ trừ vật trong tiểu thuyết vậy!

“Tiểu tử, người trợ giúp cho chúng tôi rất lớn, tôi cũng sẽ không nuốt lời, lát nữa tôi sẽ đem văn minh của tinh hệ Anamis truyền thụ cho người, không gian thứ nguyên chỉ là một trong những kỹ thuật thấp nhất của chúng tôi mà thôi!”

Rails nói.

Lần này đúng là phát tài rồi, nó là cực phẩm bảo bối, sau này mang các lão bà đi du ngoạn, có thể đem theo cả nhà cửa, mà chỉ phải mang một cái hộp nhỏ mà thôi!

“Được rồi, tiểu tử, mau theo chúng tôi lên phi thuyền đi!”

Rails nói.

Không gian trong phi thuyền rất lớn, hơn nữa lại gọn gàng, từng dãy màn hình lớn được bố trí, ngay cả tôi cũng không hiểu, bọn họ dùng nguyên liệu gì để chế tạo thành, sau khi bật màn hình lên, thì có thể thấy cảnh vật như thực.

Rails đi tới trước một chiếc máy tính, nhập vài câu lệnh vào trong đó, khoảng chừng 5 phút, từ trong máy có 1 chiếc đĩa CD chạy ra, sau đó nhìn Crete nói:

“Crete, cậu chịu trách nhiệm phiên dịch nó sang ngôn ngữ của tinh cầu này.”

Crete lập tức gạt đầu, nhận lấy đĩa bắt đầu làm việc.

“Các người còn có thể phiên dịch thành văn tự của quốc gia chúng tôi?”

Tôi kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên, chúng tôi có vệ tinh, chỉ trong nháy mắt có thể hiểu rõ được lịch sử, văn minh, trình độ của tinh cầu này!”

Rails

“Vậy ngài cảm thấy trình độ khoa học kỹ thuật của chúng tôi như thế nào?”

Tôi tò mò hỏi.

“Ha ha, thật xin lỗi, tôi cảm thấy... chẳng là cái gì cả...giống như tinh cầu của chúng tôi ở 3000 năm trước!”

Rails xin lỗi cười nói.

Tôi bất đắc dĩ giang tay tỏ vẻ hiểu. Crete rất nhanh từ phòng làm việc đi ra, đem đĩa từ đưa cho tôi nói:

“Được rồi, cái đĩa này tôi đã xử lý, có thể cắm vào máy tính của các người, ngôn ngữ là ngôn ngữ của Hoa hạ các người!”

Tôi nhận lấy đĩa từ, vội vàng nói tiếng cảm ơn. Đây là bảo bối a!

Crete lại khoát tay áo nói:

“Đây là thứ mà người đáng có, ngược lại chúng tôi phải cảm ơn người! Người không biết, Rails vốn... thân phận của hắn vô cùng trọng yếu ở tinh cầu chúng tôi !”

Tôi nghe hắn nói như vậy không khỏi nhìn về Rails, chẳng lẽ lão đầu này là một nhân vật trọng yếu ở tinh cầu bọn họ? Nhưng nhìn đâu có giống!

Bất quá đây cũng không phải vấn đề mà tôi quan tâm!

“Tóm lại, tiểu tử, nếu như, tôi nói là nếu như người có cơ hội tới thăm tinh cầu Anamis chúng tôi, chúng tôi sẽ dùng lễ nghi cấp cao nhất để tiếp đãi!”

Rails gạt đầu trịnh trọng nói:

“Được rồi, đã tới lúc chúng tôi phải trở về, chúng tôi rời đi đã 26 ngày, nếu không trở về sẽ có chút phiền toái!”

Khi tôi còn đang phát tay, thì chiếc phi thuyền tỏa ra quang mang chói mắt, không có ba động gì cả, trực tiếp biến mất ở đường chân trời.

Tôi lắc đầu, đây quả thực giống như là nằm mơ! Tôi nhìn lại cái đĩa từ trên tay, mới biết đây là sự thực.

Tôi cất nó vào một nơi an toàn trên người, sau đó thuận di, trong nháy mắt đã xuất hiện ở Hương cảng đệ nhất đại cảng trên XG.

Mặc dù tôi không có hộ chiếu nhập cảnh, nhưng Quách Khánh đã chuẩn bị xong CMND cho tôi. Cho dù không có những thứ này, lấy địa vị của Quách Khánh ở XG, thì không ai dám tới quấy rầy chúng tôi.

Thấy tôi, Quách Khánh lao lên thân mật ôm tôi một cái, nói:“Lão Đại, cậu làm tôi nhớ muốn chết!” Quách Khánh vừa cười vừa nói.

“Thủ lĩnh tới!”

Quách Khánh chỉ vào một đám mặc âu phục đen ở phía sau, chúng lập tức tiến lên hành lễ với tôi.

“Thủ lĩnh?”

Tôi có chút không hiểu nói.

“Lão Đại, thủ lĩnh chính là cậu đó! Tôi cảm thấy cái từ Lão tổ tông... không hợp lắm, vừa vặn là các hắc bang trên quốc tế đều gọi là thủ lĩnh, tôi cũng bảo bọn họ gọi cậu như vậy!”

Quách Khánh cười nói.

“Khụ khụ!”

Tôi thiếu chút nữa sặc chết. Nhưng mà thủ lĩnh thì thủ lĩnh chứ sao, vẫn còn tốt hơn nhiều so với cái từ Lão tổ tông...

“Thủ lĩnh mời lên xe.”

Lúc này, có một chiếc Red Banner dừng ở bên cạnh tôi. Tôi nhìn phía sau chiếc xe này, có hơn mười chiếc giống như vậy.

“Không tệ, rất biết hưởng thụ đó!”

Tôi nhìn loại xa hoa này rất là cao hứng.

Mắt đường người luôn tập trung quan sát, không biết là chủ tịch tập đoàn nào tới XG khảo sát.

Nhưng mà tôi cũng đúng như vậy còn gì!

Tôi cùng với Quách Khánh lên chiếc Red Banner thứ nhất mang biển số là “Tam thạch tập 00”, đây là những loại biển số đặc thù (biển số xe riêng của Tam Thạch Bang đánh số từ 00 trở đi).

Đoàn xe chậm rãi khởi động, đi dọc con đường đều dùng một loại tốc độ, ngay cả khi có đèn đỏ, vẫn tiếp tục đi qua.

“Trời ạ, lão Trương, cậu thấy có đèn đỏ kia, mau cản đoàn xe kia lại!”

Một cảnh sát cơ động ở bên đường nhìn thấy đoàn xe vượt đèn đỏ, lập tức giận dữ nói.

“Lão Ngô, cậu tỉnh lại đi, tôi thấy cậu đúng là nên đi mua mắt kính rồi, cậu có thấy biển số xe không, cản cái lỗi gì!”

Lão Trương đứng bên cạnh cười khổ, nói.

“Tôi chẳng cần biết là biển số gì, cha tôi là phó vụ trưởng vụ cảnh sát ở XG này, vậy thì tôi còn phải sợ ai!”

Lão Ngô nói.

“Hừ, đây là biển số xe của Tam Thạch tập, hơn nữa lại là loại biển số riêng, người ngồi trên đó là ai, cậu cứ thử nghĩ đi!”

Lão Trương lắc đầu nói.

“Cái gì! Tam Thạch tập!”

Lão Ngô lập lập tức im bặt.

Tam Thạch Bang là gì, bọn họ đều hiểu, ngay cả Thanh bang ở XG còn đâu không lại, thì bọn họ làm sao có thể dây dưa đây.

263. Chương 38: Buổi Đấu Giá.

Sau khi tới khách sạn, Quách Khánh nhìn tôi nói.

“A? Vậy ngày mai chúng ta tham gia buổi đấu giá, đoạt lấy 3 miếng đất này.”

Tôi nghe xong lập tức nói.

“Được, vị trí của hai miếng đất này cũng không tệ, sau khi mau xong thì tuyệt đối có thể đẻ ra tiền”

Quách Khánh nói:

“Nhưng mà một trong hai miếng đất có chút vấn đề...”

“Vấn đề gì?”

Tôi bỗng nhiên ý thức được, đây có lẽ là một cơ hội tốt giáo huấn Tập đoàn Trần thị.

“Một miếng đất trong đó do có nguyên nhân lịch sử, nên không được phép xây cao hơn 3 tầng!”

Quách Khánh giải thích.

“Nếu như vậy, Trần gia tại sao lại muốn mua mảnh đất này? Chẳng lẽ hẳn không biết hay sao? Chuyện này thì không có khả năng!”

Tôi hỏi.

“Đúng vậy, những chuyện này thì Trần gia đã biết, nhưng vị trí của miếng đất này lại quá tốt, nếu như mua rồi xây cao ốc để buôn bán thì sẽ rất thuận lợi!”

Quách Khánh nói.

“Nhưng miếng đất có vấn đề, thì vị trí có tốt hơn nữa, cũng có tác dụng gì?!”

Tôi hỏi.

“Nơi này và trong nội địa không giống nhau, có thể xây cao tầng hay không, còn tùy thuộc vào những người quy hoạch, tớ nghĩ Trần gia trước đó đã sớm đặt quan hệ với những người có liên qua, chỉ cần đất vừa đến tay, thì điều khoản quy hoạch sẽ bị sửa đổi!”

Quách Khánh nói.

“Bộ máy chính trị ở đây có trong sạch không?”

Tôi nhớ lại trên ti vi thường nói, việc làm trong sạch bộ máy ở XG rất lợi hại.

“Ha ha, loại chuyện này bình thường làm rất bí ẩn, cũng không có chứng cứ gì. Trước mắt Trần gia đang có thể lực ở XG, không có mấy người dám chủ động đắc tội với bọn họ!”

Quách Khánh nói:

“Trong đợt về nước vừa qua, hẳn vẫn còn mang tác phong của thị trường tư bản chủ nghĩa.”

Tôi gật đầu, sau đó suy tư trong chốc lát hỏi:

“Tin tức Trần gia vay 2 tỷ cho chính xác không?”

“Chính xác, ngân hàng mà họ vay đúng là trong phạm vi của Tam Thạch Bang, mặc dù trong ngân hàng này đều là người của Trần gia, nhưng chuyện mà Tam Thạch Bang muốn biết, hẳn không có gan dám giấu diếm! Với lạ bọn họ cũng không biết Trần Trạch Long đã chọn tới chúng ta.”

Quách Khánh nói.

“Vậy thì tốt, ngày mai chúng ta cũng tham gia cái buổi đấu giá này! Làm cho hẳn gà bay trứng vỡ, dùng giỏ trúc múc nước, thành công dã tràng.”

Tôi nói.

“Được, lão đại, tới sẽ điều 5 tỷ đồng, đùa chơi chết bọn họ.”

Quách Khánh nói.

Tôi khoát tay áo nói:

“Quách tử, phát triển Tam Thạch Bang cũng cần tiền, về phương diện tài chính thì để tử lo, chỗ này của tôi có.”

“Lão Đại, tiền nào mà chẳng là của cậu!”

Quách Khánh nói.

Trong lòng tôi cảm động, người này chính là hảo huynh đệ của tôi từ sau khi tôi trọng sinh.

“Ha hả, ý của tử là, lần này chúng ta phải dựa vào gia tài phá sản, 5 tỷ đồng sao đủ!”

Tôi cười nói.

“A! Lão Đại... Vốn lưu động của Tam Thạch Bang cũng chỉ lấy ra được cần này, tối đa cũng chỉ được 5 tỷ 500 triệu thôi!”

Quách Khánh có khó khăn, nói.

“Cho nên tử mới nói cậu là giữ tiền lại để dùng các công việc trong bang, chỗ tiền này tử lo!”

Tôi vỗ vỗ bả vai Quách Khánh nói.

“Vậy cũng tốt!”

Quách Khánh biết tính tình của tôi, không tiếp tục tranh chấp nữa, cho nên nói:

“Vậy thì tử đi bảo thủ hạ chuẩn bị mấy tấm vé vào cửa!”

Buổi tối, tôi cùng Quách Khánh nghiên cứu kế hoạch ngày mai...

Quách Khánh, trong mấy tháng này đã trở thành một thương nhân trong thương giới của XG, mà đồng thời những ai là xã hội đen ở đây cũng biết Quách Khánh! Anh có thể không nhận ra đại minh tinh, nhưng không thể không biết Quách Khánh, nếu không thì chính là nói đùa với tiền đồ của mình, nói đùa với tính mạng của bản thân.

Cho nên khi Quách Khánh xuất hiện ở cái buổi đấu giá này, làm cho mọi người cuống quýt đứng dậy, không biết Quách Khánh đến đây là có ý gì.

Khi được biết Quách Khánh là chủ tịch của công ty Tam thạch điền sản mới thành lập, tới tham dự buổi đấu giá, thì có mấy thương nhân muốn đấu giá trực tiếp bỏ ra ngoài.

Những người còn lại đều ôm lấy tâm lý may mắn, cho là Quách Khánh chỉ tới tham gia náo nhiệt, cho nên tiếp tục lưu lại nơi này, dù sao hai miếng đất này có sự hấp dẫn rất lớn!

“Trần thư ký, ông nói Tam Thạch Bang thành lập công ty điền sản là có ý gì?”

Cách đó không xa, có một thanh nhiên hỏi. Mà người này, rõ ràng chính là Trần Trạch Long!

“Thiếu gia, điền sản mang lại món lợi nhuận rất lớn, tôi nghĩ nếu không phải nguyên nhân là vì gia tộc chúng ta, tôi nghĩ Thanh bang có lẽ cũng sớm tiếp xúc với điền sản rồi!”

Trần thư ký nói.

“Mẹ kiếp, cái Thanh bang này, hàng năm lão tử cho chúng nhiều tiền như vậy, kết quả ngay cả một bang hội mới tới cũng không làm xong!”

Trần Trạch Long có chút tức giận mắng.

“Nhỏ giọng một chút, thiếu gia, nếu để cho người của Tam Thạch bang nghe thấy được, chúng ta có thể không thoải mái lắm!”

Trần thư ký cẩn thận nhắc nhở.

“Sợ cọng lông! Lão Tử có tiền, cùng lắm là lấy 100 triệu ra đè chết bọn họ!”

Trần Trạch Long kiêu ngạo nói.

Trần thư ký lắc đầu cũng không nói gì, hần vốn còn muốn khuyên Trần Trạch Long, nhưng mà lại nghĩ, Trần Trạch Long nói cũng đúng, cùng lắm thì cũng dùng tiền mà thu phục Tam Thạch Bang giống như đã làm với Thanh bang.

Bọn họ nghĩ, xã hội đen thì làm gì có nhiều tiền, sao có thể so sánh với sản nghiệp của Trần gia được! Nhưng mà ý nghĩ này của bọn họ hoàn toàn sai lầm rồi.

... ..

“Miếng đất thứ nhất là miếng đất nằm ngoài mặt đường, mọi người có thể xem tin tức của nó ở trên sổ tay bán đấu giá, giá khởi điểm là 230 triệu...”

Đấu giá sư nói.

Thật ra thì miếng đất này không tốt như miếng thứ hai, diện tích không phải là lớn, nhưng lại ở gần biển, nếu xây dựng biệt thự thì quả thực là vô cùng lý tưởng.

“Tôi...”

Đấu giá sư vừa dứt lời, thì một mập mạp đứng dậy định nói giá, nhưng mà không đợi hần nói dứt lời, Quách Khánh đã đứng dậy, chọt ho khan một tiếng.

“Khụ! Tôi ra giá 240 triệu!”

Quách Khánh chậm rãi nói.

Mập mạp kia bị dọa cho sợ đến mức vội vàng đem tấm bảng thu trở lại, thiếu chút nữa bệnh tim phát tác, thậm kê may mắn, may là mình phản ứng nhanh, nếu không thì bị tiền mang tới phiên toái, đến lúc đó cũng chẳng hiểu làm sao lại biến mất trên tinh cầu này.

Một số còn lại có ý định đấu giá, khi thấy Quách Khánh đứng ra, thì lập tức bỏ ngay ý định.

“Mẹ kiếp, hần tại sao lại có nhiều tiền như vậy!”

Trần Trạch Long giận dữ nói.

“...”

Trần thư ký cũng không hiểu, cái Tam Thạch Bang này tại sao lại có nhiều tiền như vậy chứ, phải biết rằng lợi nhuận hàng năm của Thanh bang cũng chỉ trên dưới mấy trăm vạn mà thôi!

“Trần thư ký, chúng ta có ra giá không?”

Trần Trạch Long mặc dù ngang ngược kiêu ngạo, nhưng mà hần lại sợ chết, trước mắt Tam Thạch Bang này không có giao tình gì với Tập đoàn Trần thị, sợ rằng sẽ có phiên toái tới với hần.

“Thôi đi, mảnh đất này tặng cho hần, chúng ta dồn hết tinh lực vào một miếng đất là được!”

Trần thư ký nói.

... ..

Cứ như vậy, miếng thứ nhất thuận lợi vào trong tay của Quách Khánh, điều này giống y như kế hoạch mà chúng tôi đã chuẩn bị ngày hôm qua.

Miếng thứ hai tuy rằng diện tích lớn hơn, vị trí tốt hơn, nhưng lại có một vấn đề, cho nên giá khởi điểm còn thấp hơn giá của miếng thứ nhất, nhưng mà người ở chỗ này đều rất rõ ràng, vị trí mảnh đất này nằm trong khu buôn bán, khi mua được, sẽ tạo ra một giá trị lợi nhuận bất ngờ!

Khi đấu giá sư tuyên bố giá khởi điểm mảnh đất thứ hai, tất cả mọi người đều yên tĩnh, len lén đánh giá Quách Khánh, ai cũng không dám báo giá trước, mà Quách Khánh lại giống như không có chuyện gì, hần còn đang thương lượng, cười cười với đám tiểu đệ ở bên cạnh.

Mà tôi ngồi cách Quách Khánh không xa, lúc này gờ tấm biển lên, hô:

“500 triệu!”

Mảnh đất này giá quy định là 140 triệu, nhưng tôi lại độn giá của nó lên 500 triệu. Lúc này tôi đại diện cho một công ty bất động với Quách Khánh, chính là một công ty bất động sản mới thành lập ở trong đại lục.

Người ở chỗ này kỳ quái nhìn tôi một cái, khi thấy tôi giơ tấm biển công ty, đều bình thường trở lại, nghĩ thầm, hóa ra người này mới từ đại lục tới, không trách dám ra giá!

Bọn họ vốn tưởng rằng Quách Khánh sẽ tiếp tục ra giá hoặc là trực tiếp làm khó dễ, không nghĩ tới đợi hồi lâu, cũng không thấy động tĩnh gì, lúc này đấu giá sư đã gõ tiếng búa thứ nhất. Đấu giá sư cũng rất kỳ quái, Quách Khánh thì hẳn sao không biết, nên đã dự định là không có ai dám trả giá rồi, nhưng cái người mua miếng thứ hai kia mình cũng chưa từng gặp.

Khi giới đấu giá biết Quách Khánh không có hứng thú với mảnh đất thứ hai, thì lập tức sôi nổi hẳn lên.

“1 tỷ!”

Trần Trạch Long không mua được miếng thứ nhất, lúc này đang tức giận, thấy miếng thứ hai Quách Khánh không để ý, thì lập tức hùng hổ ra giá.

Nhưng mà những thương nhân điền sản khác cũng không phải là ngồi không, ai cũng biết giá trị của mảnh đất kia, Trần Trạch Long mặc dù ra giá 1 tỷ, nhưng cái tên mập mạp ra giá lần thứ nhất kia đã giơ biển hồ lớn:

“1 tỷ 100 triệu!”

“1 tỷ 200 triệu!”

Trần Trạch Long không chút do dự báo giá, trong lòng mắng: mập mạp chết bầm, bình thường cùng tao xưng huynh gọi đệ, bây giờ lại chính thức cướp đoạt đây!

“1 tỷ 300 triệu!”

Mập mạp lau mồ hôi một cái cắn răng nói.

“1 tỷ 500 triệu!”

Trần Trạch Long đã mất đi miếng thứ nhất, giờ lâm vào tình thế bất buộc

Mập mạp kia suy nghĩ liễu hồi lâu, rốt cục buông xuống tấm bảng xuống, dù có lợi nhuận cao, nhưng mập mạp này không có nhiều tiền tới như vậy.

“1 tỷ 600 triệu!”

Tôi giơ tấm bảng lên nói.

264. Chương 39: Giao Dịch Đen Tối.

Lúc này, Trần Trạch Long mới chú ý tới tôi, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Trần thư ký nói:

“Hóa ra là tiểu tử này! Tôi còn đang nghĩ tại sao nhìn hắn lại có chút quen mắt!”

“Thiếu gia, người này hình như rất có thể lực, và lại giỏi che giấu.”

Trần thư ký nhắc nhở.

“Hừ, ông đừng nói nữa, ở trong XG hắn có thể làm được cái gì chứ!”

Trần Trạch Long giơ tấm bảng hô:

“1 tỷ 800 triệu!”

“Thiếu gia, lần này ngài tăng thêm 200 triệu, hình như không được tốt lắm...”

Trần thư ký có chút đau lòng nói.

“Sợ cái gì, không nhẫn tâm thì không thành đại sự, nếu không hù dọa được tiểu tử này, thì hắn còn coi Tập đoàn Trần thị chúng ta ra gì nữa, chúng ta còn có thể đứng vững trên mảnh đất này hay sao?!”

Trần Trạch Long nói:

“Yên tâm đi, mảnh đất này có thể mang đến giá trị đại khái chừng 3 tỷ, nếu như tăng thêm 200 triệu mà có được nó, thì cũng vẫn lợi!”

“1 tỷ 950 triệu!”

Tôi tiếp tục báo giá nói.

Bởi vì có tin tình báo của Quách Khánh, Trần Trạch Long chỉ có khoảng 2 tỷ, nên tôi không thể báo giá cao hơn họ được.

“Ha ha ha!”

Trần Trạch Long nghe xong không khỏi cười ầm lên, nhìn Trần thư ký nói:

“1 tỷ 950 triệu, tôi thấy hẵn đã hết tiền rồi, ha ha, tôi còn nhiều hơn hẵn tận 50 triệu, thật là trời cũng giúp tôi!”

“Đợi một chút... Thiếu gia, tôi cảm thấy có cái gì không đúng, hình như người ta cố ý nâng giá!”

Trần thư ký nói.

“Chờ cái gì nữa, đợi thêm là hỏng việc 1 tỷ 950 triệu là cực hạn của hẵn rồi, hẵn không có tiền, ông không nhìn ra sao, chúng ta cứ trực tiếp báo giá 2 tỷ là được rồi!”

Trần Trạch Long vội la lên, sau đó vội vàng giơ tấm bảng nói:

“2 tỷ, tôi ra giá 2 tỷ!”

“Hai tỷ lần đầu tiên... Hai tỷ lần thứ hai... Hai tỷ lần thứ ba... Đồng ý! Chúc mừng tập đoàn Trần thị có được miếng đất này!”

“Ha ha, ông có thấy không, 1 tỷ 950 triệu là cực hạn của hẵn, hẵn không còn tiền nữa đâu!”

Trần Trạch Long đắc ý nói.

“Dạ dạ, thiếu gia anh minh!”

Trần thư ký nói.

Nếu như đã có thể mua được, Trần thư ký cũng không nghĩ nhiều tới việc khác làm gì.

Nói thật, lúc này đúng là tôi có chút khẩn trương, sợ Quách Khánh đưa tin tình báo sai, tôi không quan tâm tới 2 tỷ, mà là sợ không hại được Trần gia mà thôi.

Quách Khánh và tôi nhìn nhau cười một tiếng, gật đầu bước ra ngoài.

Những thương nhân khác thì thở dài, bọn họ cũng muốn mua nhưng tài lực đều không bằng người. Nhưng còn có một người khác, đó là Trần Trạch Long, lúc ra cửa, hẵn còn khinh miệt nhìn tôi một cái, tỏ vẻ đắc ý

Tôi cố ý làm bộ như không thấy, nghĩ thầm, may sẽ có ngày chết như thế nào còn chưa biết đâu, cứ đắc ý thêm 2 ngày nữa đi

Tôi cùng Quách Khánh trước sau lên một chiếc xe Red Banner ở ngoài cửa, nhưng mà chuyện này Trần Trạch Long không có cơ hội nhìn thấy.

Tôi dùng một tia tinh thần lực, lưu lại ấn ký trên người Trần Trạch Long, như vậy hẵn có ở đâu tôi cũng tìm được, nhưng mà phương pháp này dùng không được lâu dài, một thời gian sẽ mất tác dụng.

Sau khoảng 10 phút đồng hồ, tôi bảo lái xe chuyển hướng bám theo Trần Trạch Long.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Trần Trạch Long cũng không lập tức trở về công ty, mà đi ô tô vào một biệt thự trên bờ biển.

Tôi không phải là trực tiếp theo dõi, nên Trần Trạch Long không thấy.

Tôi bảo lái xe dừng cách biệt thự của Trần Trạch Long một chút, rồi nhìn Quách Khánh, nói: “Dựa theo kế hoạch hành động.”

Quách Khánh gật đầu, mở laptop mang bên người ra.

Tôi nhanh chóng xuống xe, đến một nơi không có ai thì triển ản thân thuật.

Đương nhiên chuyện này Quách Khánh cũng không biết, nếu không hẳn sẽ bị dọa cho sợ hãi.

Tôi sử dụng thuật di trực tiếp tới cửa biệt thự của Trần Trạch Long.

Bên ngoài biệt thự có gắn camera, lại còn có mấy nhân viên bảo vệ đang đi qua đi lại, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng tới tôi.

Tôi nhẹ bay qua tường rào bên ngoài biệt thự, tiến vào sân biệt thự, nơi này được bảo vệ nghiêm mật như vậy, chắc chắn những người ở bên trong đều là người có tiền, vô hình chung họ đã tin tưởng vào điều này.

Bởi vì thời tiết ở XG vô cùng nóng, cũng do nguyên nhân này mà chủ nhà không khóa cửa, điều này làm cho tôi đỡ phải leo cửa sổ.

Lúc này Trần Trạch Long đang ở trong một gian phòng của tầng 2, nhìn về phía biển xanh, hắn nằm trên một cái ghế gấp, cầm điện thoại nói chuyện:

“Đức ca, mảnh đất Cửu Long kia em đã lấy được rồi... A... Đúng... Cái gì? Dễ dàng? Mẹ kiếp, hôm nay không biết ăn phải cái gì, mà lại đụng phải cừu gian bên đại lục, trong buổi đấu giá còn làm em tức chết... Hắc hắc, nếu không phải vì hắn không có tiền, thì thật sự là em không biết làm sao... Được được, anh tới đây? Em ở trong biệt thự ngoài bãi biển chờ anh... Cái gì? Không phải là quan hệ của chúng ta còn tốt hay sao? Tại sao giờ đã thay đổi... Được, em đồng ý với anh”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Trạch Long mới thôi nụ cười, ném luôn điện thoại lên trên tường, oán hận nói:

“Lão bất tử, lại dám cháy nhà hôi cửa, nhiều hơn 3000 vạn ư!”

Chiếc điện thoại kia bay tới chỗ tôi, làm cho tôi giật mình né sang một bên, điện thoại di động nện ở trên tường, “Phanh” một tiếng bốc khói, bắn ra những tia lửa.

“Trần thư ký!”

Trần Trạch Long hét lớn.

“Thiếu gia, có chuyện gì gì không?”

Trần thư ký từ bên ngoài chạy chạy nhanh vào, hỏi.

“Ông chuẩn bị một tấm ngân phiếu 3000 vạn của Ngân hàng Thụy Sĩ!”

Trần Trạch Long nghiêm mặt nói.

“3000 vạn Thiếu gia, tiền tiết kiệm của công ty không còn lại bao nhiêu nữa!”

Trần thư ký lo lắng nói.

“Ông tưởng tôi muốn sao?, cái lão hồ ly Hoắc Đức này, lại có thể tạm thời đổi quẻ, bảo tôi đưa hắn thêm 3000 vạn, nói là không có tiền mở tiệc ăn mừng con dâu hắn sinh cháu, hắn là đại gia ư, mở tiệc cần gì tới 3000 vạn? !”

Trần Trạch Long chửi ầm lên nói.

“Ai! Bọn họ đều đã hủ bại hết rồi, nếu mà ngày nào đó Liêm Chính công sờ tới, thì không chết cũng bị lột da.”

Trần thư ký nói.

“Nhưng mà yên tâm đi, mảnh đất này vẫn còn lợi nhuận, chỉ cần mảnh đất này có thể xây được cao ốc buôn bán, một khi tin tức này truyền ra, thì có thể dùng nó để vay thêm tiền của ngân hàng!” Trần Trạch Long gật đầu nói:

“Đúng rồi, ông mua cho tôi một cái điện thoại di động khác tới đây!” Trần Trạch Long chỉ vào cái điện thoại hỏng ở góc tường nói.

“Thiếu gia, lần trước tôi lần trước tôi mua cho người 2 cái, hiện giờ vẫn còn 1 cái, người đợi chút, tôi sẽ mang tới ngay!”

Trần thư ký nói.

Hắn biết tính tình người thiếu gia này, khi tức giận chắc chắn sẽ ném điện thoại, cho nên hắn đã mua dự phòng.

Hắc hắc, lúc này Trần Trạch Long không ngờ tới, hắn sắp chết tới nơi, còn đợi được tới ngày uống rượu mừng cháu của Hoắc Đức hay sao!

Tôi bắt đầu gấn thiết bị nghe lén của công ty sản xuất vũ khí bên Châu phi vào trong phòng hắn.

Qua đại khái hơn mười phút đồng hồ thời gian, Trần thư ký gọi điện thoại thông báo cho Trần Trạch Long, Hoắc Đức đã đến, hơn nữa ngân phiếu cũng đã chuẩn bị thỏa đáng.

Trần Trạch Long bảo Trần thư ký trực tiếp đưa người vào trong phòng. Một lát sau, có một lão đầu khuôn mặt nhăn như Hồ Ly đi tới, Trần Trạch Long lập tức cười nghênh đón bắt tay hắn, nói:

“Đức ca, ngài đã tới!”

Hoắc Đức gật đầu nói:

“Trần tổng, ngân phiếu chuẩn xong chưa!”

Trần Trạch Long trong lòng mắng thầm, cái lão này vừa tới đã đòi tiền, Nhưng mà hắn vẫn nén giận, khẽ cười nói:

“Xong rồi, tôi đã sai người chuẩn bị xong, hơn nữa cái khoảng 100.000 đô kia tôi đã gửi tới tài khoản của phu nhân ngài ở nước ngoài rồi!”

“Tốt, thật sáng khoái! Tôi đây cũng không nhiều lời, chậm nhất là cuối tuần này, công văn phê chuẩn tôi sẽ làm xong cho cậu!”

Hoắc Đức gật đầu nói.

“Cám ơn ngài, Đức ca! Trần thư ký!”

Trần Trạch Long liếc mắt cho Trần thư ký, Trần thư ký lập tức đem ngân phiếu của ngân hàng chuyển vào trong tay của Hoắc Đức:

“Hoắc tiên sinh, đây là ngân phiếu của ngân hàng Thụy sỹ, lúc nào cũng có thể đổi sang tiền mặt.”

Hoắc Đức nhận lấy ngân phiếu, nhìn kỹ một chút, nhếch miệng cười một tiếng, đút vào trong túi áo, thở dài nói:

“Trần tổng, cậu cũng đừng trách con người của tôi tráo trở, dù sao chuyện này cũng không phải là chuyện đùa, tôi phải chuẩn bị đủ vốn! Hơn nữa, cậu cũng đang cản công văn phê chuẩn cho mảnh đất Cửu Long kia, chuyện này tôi cũng không muốn mạo hiểm!”

“Tôi hiểu, Đức ca, phiền người hộ trợ nhiều!”

Trần Trạch Long trong lòng mắng thầm, con mẹ nó mà thì đủ vốn, còn tao thì thâm hụt nhiều!

“Vậy cũng tốt, Trần tổng, trong nhà còn có chuyện, tôi đi trước!”

Hoắc Đức đứng dậy cáo từ nói:

“Cậu cứ đợi tin tức tốt đi!”

Trần Trạch Long cũng đứng dậy, gật đầu nói:

“Vậy tôi cũng không giữ người lại, sau khi chuyện thành công, tôi sẽ mở một tiệc rượu!”

“Ha ha, tiệc rượu thì thôi đi, thân phận của tôi không thích hợp xuất hiện trên bàn tiệc của thương nhân!”

Hoắc Đức khoát tay áo nói.

Trần Trạch Long cũng chỉ khách khí một chút, hẳn còn đang ước lão già này không đi, thì sẽ tiết kiệm được một khoản tiền, vì vậy hẳn nhìn Trần thư ký nói:

“Trần thư ký, tiền Đức ca về!”

265. Chương 40: Phản Công. (1)

Cảnh mới diễn ra vừa rồi, đã được máy quay ghi lại toàn bộ, đến khi tôi trở về xe, Quách Khánh giơ ngón tay cái lên nói: “Lão Đại, cậu thực quá trâu bò, chọn vị trí cứ như là đang đóng phim trong Hollywood, thật lợi hại!”

Tôi hàm hồ ứng phó một chút nói:

“Được rồi, chúng ta trở về đi thôi, ngày mai tớ muốn nhìn thấy trên báo chí đăng kể khả nghi giao dịch ngầm với Tập đoàn Trần thị!”

“Hắc hắc, lão Đại anh minh!”

Quách Khánh ca ngợi nói.

“Tiểu tử, thân là một lão đại của một đại bang, mà còn như vậy thì ra cái rắm gì!”

Tôi cười mắng.

“Ồ trước mặt lão đại, tớ đâu phải là đại ca!”

Quách Khánh cũng cười nói.

Tôi thở dài, mới chỉ mấy năm trôi qua, mà giờ chúng tôi đã trưởng thành, chuyện khi mới sống lại cứ hiện ra trước mắt, cùng Lưu Khoa Sinh lục đục với nhau, cùng Quách Khánh chung hoạn nạn...

Cùng Diệp Tiêu Tiêu đấu võ mồm, nghĩ đến nàng trong lòng tôi đau xót, không biết tại sao, sự nhớ nhung với nàng của tôi ngày càng tăng. Lại còn Hạ Nhu nha đầu nữa chứ, tôi vẫn nhớ như in lời thề ban đầu...

Còn nha đầu Hứa Nhược Vân kia nữa, có quên mất tôi rồi hay không, hay là đã đi tìm hạnh phúc của nàng rồi...

Còn Ngô Huỳnh Huỳnh nữa, nàng còn nhớ một đại đối nghịch như tôi không, một đại phôi đản hay đụng xe của nàng...

Cuối cùng là Tiểu Tư, sự nghiệp của nàng đang phát triển không ngừng, nhưng mà chúng tôi đã hơn một năm không gặp mặt, mặc dù vẫn gọi điện thoại không ngừng, nhưng không cách nào bù đắp được nỗi nhớ nhung của tôi với nàng...

Tôi không biết có phải thời gian trôi đi, làm cho tôi càng nhớ nhung những năm tháng trước kia hay không, mà nó không cách nào quên đi được, có phải kiếp trước có quá nhiều tiếc nuối, nên kiếp này phải gom cho đầy hay không đây?

Nhưng mà mong muốn lớn nhất của tôi bây giờ là Triệu Nhan Nghiên mau chóng tỉnh lại.

... ..

Đêm khuya, một phần trong những bức ảnh nặc danh được tán phát cho các báo và tạp chí... Đây là bước đầu tiên trong kế hoạch của tôi.

Tin tức về giới truyền thông XG tôi đã biết rõ, chỉ cần tin đủ rung động, là họ sẽ sẵn sàng đăng tải!

“Chủ biên, tôi nhận được mấy bức ảnh nặc danh!”

Một biên tập đeo kính chạy tới phòng làm việc của chủ biên.

“Có chuyện gì vậy, Tiểu Vương, bức ảnh nặc danh gì?”

Chủ biên hỏi.

“Là Tập đoàn Trần thị hối lộ quan viên cao cấp !”

Tiểu Vương kích động nói.

“Nhanh cầm cho tôi xem một chút!”

Chủ biên vừa nghe lập tức hưng phấn nói.

“A? Ngay cả nội dung nói chuyện với nhau cũng có?”

Chủ biên cầm lấy những bức ảnh mà biên tập viên kia mới đưa, kinh ngạc nói:

“Thật là chi tiết a! Tốt, Tiểu Vương, cậu lập tức an bài, tin này phải đăng lên trang nhất vào ngày mai, hủy bỏ những bài khác!”

“Nhưng mà, chủ biên, những bức ảnh này không biết là thiệt hay giả, vạn nhất...”

Tiểu Vương do dự nói.

“Sợ cái gì, là giả thì thế nào chứ, từ đầu năm tới giờ, không chỉ có một mình hãng chúng ta đăng tin giả!”

Chủ biên chậm rãi nói.

“Chuyện này có thể được không?”

Tiểu Vương xem ra mới làm việc được ít thời gian, hần vẫn chưa yên tâm.

“Cậu thật lôi thôi, do dự cái gì, ai cũng giống như cậu thì tòa soạn báo chúng ta đến đóng cửa mất thôi!”

Chủ biên không nhịn được nói.

“Được, tôi lập tức đi làm!”

Tiểu Vương không dám trái ý, vội vàng nói.

Mấy tòa soạn, tạp chí đều nhận được những bức ảnh này trong một thời gian gần như giống nhau, chuyện tiếp theo đó là, ai nấy đều tranh nhau đăng lên trang đầu...

Sáng sớm ngày thứ hai, tin tức này giống như một quả bom nổ tung ở XG, những người trong nghề bắt đầu nghị luận...

“Mẹ kiếp, Trần thư ký, ông mau nói cho tôi biết, có chuyện gì đang xảy ra! Tại sao những tờ báo này đăng không sót một chữ trong cuộc nói chuyện của chúng ta?”

Trần Trạch Long cầm lấy một tờ báo buổi sáng, sắc mặt tím đen nói.

“Thiếu gia, tôi cũng không biết!”

Trần thư ký cũng không hiểu.

“Hừ, lúc ấy chỗ chúng ta chỉ có 3 người, ngoài ra không còn ai khác, Trần thư ký?”

Trần Trạch Long hỏi ngược lại.

“Thiếu gia, ý của ngài là nói là tôi tiết lộ ra ngoài ? Điều này sao có thể! Điều này có lợi ích gì cho tôi, tôi đi theo ngài 5 năm, ngài không hiểu rõ tôi ư! Hơn nữa, nếu tôi đem tin tức này bán cho toàn soạn, thì nó đáng giá bao nhiêu tiền? Không bằng tiền tiêu vặt mỗi tháng thiếu gia đưa cho tôi...”

Trần thư ký vội vàng giải thích.

Trần Trạch Long nghe xong, sắc mặt hòa hoãn đi mấy phần, Trần thư ký nói rất đúng, chuyện này nếu công bố ra ngoài đối với hần không có chỗ tốt nào. Hần rơi đài, thì Trần thư ký cũng phải thất nghiệp, với lại mình đối với hần không tệ, nên hần không có lý do nào làm như vậy.

Chẳng lẽ là lão gia hỏa Hoắc Đức kia? Việc này lại càng không thể nào, hần đâu dại gì mà định sống nửa đời còn lại trong ngục? Trừ phi đầu hần có vấn đề!

Tất cả các khả năng đều đã được loại bỏ, thì chỉ còn lại có mình hần, nhưng hần trừ khi mộng du, thì mới làm như vậy, nhưng hần cũng đâu có cái tật này!

Nhưng chẳng lẽ lại có quỷ? Trần Trạch Long mặc dù bình thường là Đại thiếu gia tập đương nhiên cũng không phải là người ngu, hần cũng không tin vào khả năng này.

“Thiếu gia, rất có khả năng là có người đặt máy nghe trộm trong phòng...?”

Trần thư ký hỏi.

“Không thể nào, chúng ta nói chuyện ngày đó, tôi đã dùng chó điện tử đã kiểm tra rồi, trong phòng rất an toàn!”

Trần Trạch Long tự tin nói. Hần nào đâu biết rằng, sản phẩm của Tập đoàn Ánh Rạng Đông thì ngay cả phần mềm gián điệp cũng không phát hiện ra !

“Đó mới là lạ, chẳng lẽ ngày đó khi nói chuyện, có người nghe lén?”

Trần thư ký tiếp tục nói.

“Có khả năng này, chúng ta thì có thể tin được, nhưng những người bên dưới thì lại không, mặc dù bọn họ làm bảo vệ, nhưng cũng chưa chắc đã không vì lợi ích của bản thân!”

Trần Trạch Long gật đầu nói:

“Được rồi, chuyện này giao cho ông điều tra đi, nếu không ra, thì đổi toàn bộ số người làm này!”

“Được, thiếu gia!”

Trần thư ký đáp:

“Nhưng mà chuyện này chúng ta làm sao đi xử lý đây?”

“Xử lý cái gì? Căn bản không cần để ý tới, những tin tức lè đường như thế này, hàng năm ở XG cho dù không có một vạn cũng có mấy ngàn, mấy ngày nữa cũng chẳng còn ai nhớ rõ chuyện này nữa đâu! Trên báo đăng cũng không có chứng cứ thực tế gì cả, đoán chừng là bọn họ bịa đặt, trong giới truyền thông, nếu có chứng cứ xác thực, thì họ đã công bố ra rồi, còn phải đợi chúng ta làm gì!”

Trần Trạch Long lắc đầu nói.

...

“Ha ha, lão Đại, cậu thật lợi hại, chúng ta cứ từng bước đưa Trần Trạch Long vào thế bị động!”

Quách Khánh tán thành nói.

“Chúng ta muốn đúng là hiệu quả này, muốn mọi người hiểu rằng Tập đoàn Trần thị chỉ là một tập đoàn lừa dối người!”

Tôi âm hiểm cười nói.

Ngày thứ hai, một bức hình lớn trong đó là cảnh Trần Trạch Long và Hoắc Đức nắm tay nhau, bên dưới có một tiêu đề rất bắt mắt: Trần Trạch Long nói không biết Hoắc Đức? Vậy thì Tập đoàn Trần thị đang che giấu cái gì đây!

Trong phòng làm việc Trần Trạch Long cầm lấy tờ báo, quát lên như sấm, nhìn Trần thư ký hét lớn:

“Cho dù ông làm cách nào đi chăng nữa, cũng phải tìm cho ra người này, tức chết tôi rồi!”

“Thiếu gia, ngài đừng nóng giận, chúng ta phải thương lượng xem xử lý chuyện này như thế nào đã, ở ngoài kia, ký giả đã bao vây cao ốc của chúng ta rồi!”

Trần thư ký lau mồ hôi nói.

“Mẹ nó, sợ cái chim ấy, nếu dám làm gì thiếu gia ta, ta bảo Thanh bang tới, đuổi hết bọn họ đi!”

Trần Trạch Long một vỗ bàn nói.

Trần thư ký không dám nói gì, đi theo phía sau Trần Trạch Long vào thang máy, trong lòng thầm than, Trần Trạch Long này quá thiếu kiên nhẫn. Hắn không ngờ lại có chủ ý dùng xã hội đen giải quyết chuyện này, nhưng mà nghĩ chỉ là nghĩ, hắn không dám nói trước mặt của Trần Trạch Long.

“Trần tổng, trong buổi họp báo lần trước, ngài đã khẳng định ngài không biết Hoắc Đức cơ mà, vậy xin ngài giải thích một chút, tại sao lại có tấm hình này?” Các ký giả thấy Trần Trạch Long đi ra, vội vàng chen chúc nhau tiến lên hỏi.

“Chuyện này không cần phải giải thích, một tấm hình chứng minh được điều gì. Chẳng lẽ chụp cũng người khác một tấm hình, thì nhất định phải biết nhau hay sao?”

Trần Trạch Long gương ép giải thích.

“Trần tổng, ngài giải thích như vậy, không thấy có chút không hợp lý hay sao?”

Một ký giả khác lập tức phản bác nói.

“Không hợp lý? Tại sao không hợp lý? Có khi đây bức ảnh ghép, bởi vì công nghệ giờ phát triển vô cùng... Có biết Tập đoàn Ánh Rạng Đông không, chỉ cần bọn họ làm là được!”

Trần Trạch Long giải thích.

“Vậy ý của Trần tổng là có người cố ý ghép tấm hình này?”

Một ký giả của Tập đoàn Trần thị cố ý đánh lạc phương hướng.

“Đúng, không sai!” Trần Trạch Long đang bể đầu sút trán, chợt nghe có người tới giải vây cho mình, lập tức hiểu ý nói:

“Tôi hoài nghi có bàn tay đen nào đó đứng sau chuyện này, người này chính là đối thủ cạnh tranh của tập đoàn Trần thị chúng tôi, mọi người nghĩ xem, tấm hình này nếu như là thật, vậy thì tại sao hắn không công bố luôn với mấy bức hình ngày trước? Tại sao phải sau một ngày mới tung ra? Còn phải nhìn dụng ý của hắn hay sao!”

Trần Trạch Long lau mồ hôi trên trán.

Mà ký giả của Tập đoàn Trần thị cũng thuận thế nói:

“Hóa ra là như vậy, xem ra chúng tôi hiểu lầm Trần tổng rồi, vậy sẽ không quấy rầy ngài nữa!” Nói xong hắn xoay người muốn rời đi.

Mấy ký giả khác thấy tình hình như vậy, cũng không tiếp tục kiên trì, rời rời đi.

Trần Trạch Long chó ngáp phải ruồi, hóa giải một hồi đại nạn.

Nhưng mà chuyện sẽ kết thúc ở đây hay sao?

... ..

266. Chương 41: Phản Công. (2)

Trần Trạch Long mấy ngày hôm nay rất tiêu dao, nhưng tin tức bất lợi đã bị hóa giải, liên tiếp mấy ngày cũng không tái xuất hiện nhưng tin tức bất lợi mới, làm cho Trần Trạch Long có chút đắc ý.

“Như thế nào, Trần thư ký, tôi ngày đó có lợi hại không? Chỉ có nói lung tung vài câu đã giải quyết xong đám ký giả kia rồi!”

Trần Trạch Long nằm trên ghế ông chủ ở phòng làm việc, rung đùi đắc ý nói.

“Đúng, thiếu gia, ngài thật là lợi hại, Tập đoàn Trần thị lần này chẳng những hóa giải được nguy cơ, mà lại còn đề cao tên tuổi không ít, có rất nhiều người đều biết chúng ta đang xây cao ốc trên khu đất Cửu Long, rồi rít gọi điện thoại tới hỏi thăm!”

Trần thư ký nói.

“Ha ha, mặc dù không biết những chuyện này là do thế lực đối đầu nào bày ra, nhưng hẳn nhất định không ngờ tới là hẳn đã làm quảng cáo miễn phí cho chúng ta, nếu biết hẳn nhất định sẽ bị tức chết !”

Trần Trạch Long vừa nói, tiện tay mở TV ra.

“Đây là đài truyền hình XX, đây là bản tin thời sự buổi trưa, sáng sớm hôm nay, nhân viên làm việc của bốn đài nhận được một bọc bưu kiện nặc danh, trong cái bọc có một đĩa VCD CD-ROM, nội dung CD-ROM làm cho chúng tôi rất kinh ngạc, chính là...”

Kế tiếp, trên TV đã chiếu đi đoạn phim giao dịch giữa Trần Trạch Long và Hoắc Đức!

Trần Trạch Long thấy vậy hai mắt bốc lửa, trên đầu cũng bốc hơi nước, hẳn đứng lên đá một cái vào màn hình tivi, làm cho cái tivi LCD màn hình lớn bỗng nhiên biến thành đồ hỏng, nhưng mà cái giày mới mua của Trần Trạch Long cũng hỏng theo.

“Mẹ nó, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng phải là chấm dứt rồi hay sao!”

Trần Trạch Long nổi giận đùng đùng quát.

“Thiếu gia... Ngài trước tiên đừng nóng giận, chuyện lần này sẽ rất khó giải quyết... Chúng ta không còn biện pháp nào che giấu nữa rồi...”

Trần thư ký dùng bộ mặt như đưa đám nói.

Tên tivi đã công chiếu đoạn phim, sự thực trước mắt, thì làm sao có thể chối cãi!

Trần Trạch Long cũng ý thức được chuyện này dường như không còn cách nào cứu vãn cả, hẳn giống như bị nổi điên, đập phá một lúc mới ngồi xuống ghế được.

Một âm thanh điện thoại vang lên, Trần Trạch Long chán chường cầm lấy điện thoại.

“A Long, con làm sao vậy? Tại sao loại chuyện như thế này lại bị người khác quay phim được chứ?”

Đầu bên kia điện thoại vang lên một thanh âm uy nghiêm, trong giọng nói có phần tức giận.

“Cha, con... con cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa, trước đó con đã dò xét kiểm tra, đảm bảo là không có thiết bị nghe lén, hoặc quay trộm gì cả!”

Trần Trạch Long có chút oan uổng nói.

“Được rồi, đừng nói nữa, chuyện này mặc dù không trách con, nhưng cũng vì con gây lên, trong khoảng thời gian này con nên nghỉ ngơi, bình tĩnh lại một chút, những chuyện khác giao cho cha đi.”

Cha của Trần Trạch Long là Trần Thiên Lôỉ thở dài nói.

Cúp điện thoại, Trần Thiên Lôỉ hít sâu một hơi, tuổi hẳn đã cao, quản lý Tập đoàn Trần thị quả thực là có chút lực bất tòng tâm, mà con trai lớn là Trần Trạch Tiến lại đối với làm ăn một chút hứng thú không có, muốn lập chí làm một họa sĩ, nên chạy ra nước ngoài phiêu lưu, làm cho Trần Thiên Lôỉ giận dữ vô cùng!

Mà con thứ của mình là Trần Trạch Long mặc dù không thông minh như người con đầu, nhưng lại có hứng thú với buôn bán cho gia tộc, chia sẻ cho hẳn một chút gánh nặng, nên hẳn rất nuông chiều người con trai này.

Lại nói chuyện mảnh đất Cửu Long lần này, vốn là Trần Thiên Lôỉ định không muốn làm, nhưng mà Trần Trạch Long lại khẳng định là nơi này sẽ kiếm được nhiều tiền, nên Trần Thiên Lôỉ mới âm thầm vay ngân hàng một khoản tiền, sau khi Trần Thiên Lôỉ biết tin này, cũng chỉ dặn con mình cẩn thận, chứ không có trách cứ gì cả.

Thật ra thì trong lòng Trần Thiên Lôì vẫn không tán thành cách làm của Trần Trạch Long, dù sao XG đã không còn giống như trước kia, pháp luật đã kiện toàn, không còn thuận lợi cho các việc đi cửa sau như thế này.

Trần Thiên Lôì cũng chẳng phải là con người tuân thủ pháp luật gì cả, những người giàu lên từ XG ở năm xưa, có mấy ai là người thanh bạch? Có mấy người chưa từng làm chuyện trái pháp luật? Chỉ là giờ đây, thời đại không còn như xưa nữa mà thôi.

“Trần thư ký, ông tới đây một chuyến!”

Trần Thiên Lôì cầm lấy điện thoại nội bộ, nói với Trần thư ký.

Qua ba hai phút, Trần thư ký đã tới. Từ phòng làm việc của tổng giám đốc Trần Trạch Long tới phòng chủ tịch Trần Thiên Lôì chỉ cách có một tầng lầu, nên thời gian cũng không mất bao nhiêu.

“Đây là chi phiếu 2 tỷ, lát nữa ông cầm tới cho Trần Trạch Long, bảo hắn đi tới bộ tài chính thanh toán khoản nợ ngân hàng đi!”

Trần Thiên Lôì chỉ vào một tờ chi phiếu có chữ ký của hắn, nói.

“Trần tiên sinh, khoản vay ngân hàng có cần trả gấp như vậy không?”

Trần thư ký kỳ quái, chuyện công ty nợ tiền ngân hàng, chỉ bao giờ ngân hàng tới cửa đòi mới trả, chứ có bao giờ tự động đi trả tiền đâu!

“Không cần phải trả gấp? Tin tức buổi trưa phát đi, thì ngân hàng nhất định tới đòi nợ, mà có khi họ đang đi trên đường rồi đó!”

Trần Thiên Lôì nói:

“Ai! 2 tỷ này đã bị A Long làm cho tiêu tan, vốn lưu động hiện giờ của tập đoàn không còn bao nhiêu nữa cả”

Trần thư ký lắc đầu không nói gì, yên lặng cầm chi phiếu ra ngoài, hắn rất tiếc hận thay cho Trần Thiên Lôì, Trần Trạch Long mặc dù có hứng thú với làm ăn, nhưng lại dùng tính khí của Đại thiếu gia, hết sức tự đại, luôn tự cho mình là đúng

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Thiên Lôì, không đợi Trần thư ký đi trở về phòng làm việc Trần Trạch Long, thì từ xa xa đã có mấy người đi tới, họ chính là người của ngân hàng!

Trần thư ký vội vàng nghênh đón, hắn nghĩ trước tiên phải thông báo cho mấy người này một chút, tránh cho Trần Trạch Long tâm tình không tốt, ảnh hưởng tới công việc.

“Trần tiên sinh, ngài tới công ty của chúng tôi có chuyện gì vậy?”

Trần thư ký nói.

“Trần thư ký, tin tưởng tin tức các ông cũng biết rồi, chuyện xây Cao ốc ở khu đất Cửu Long chắc chắn sẽ không được nữa, ông thấy cũng đã đến lúc đem tiền trả lại cho chúng tôi rồi đúng không, để chúng tôi tiện cho việc khai báo lên trên!”

Trần tiên sinh nói.

Trần thư ký trong lòng thầm mắng, người này đúng là cơ hội, lúc Tập đoàn Trần thị còn thịnh vượng, thì tìm tới bắt quan hệ.

Lúc này Trần thị gặp nạn, hắn lại còn làm hành động này! Nhưng mà hắn chỉ là một thư ký, không có quyền nói gì cả, chỉ đành cười nói:

“Trần tiên sinh, tiền chúng tôi đương nhiên sẽ trả, một chút tiền này Tập đoàn Trần thị chúng tôi không quan tâm, nếu quý ngân hàng thiếu tiền như vậy, vậy sau này chúng tôi sẽ vay ở ngân hàng khác vậy!”

Trần tiên sinh nghe Trần thư ký nói vậy, đầu tiên là sửng sốt, nghĩ thầm, Trần Trạch Long không phải là đã đem 2 tỷ ném vào mảnh đất kia hay sao? Nghe khẩu khí của Trần thư ký, thì hình như Tập đoàn Trần thị vẫn còn tiền thì phải?

Nhưng mà ngay sau đó hần lại nghĩ, không đúng, đây là cố ý lừa dối hần! Cho nên hần nói:

“Các người có thể trả tiền ngay bây giờ cho chúng tôi ư?”

“Đương nhiên, nếu như ngài muốn, chúng tôi sẽ lập tức trả ngay.”

Trần thư ký nói xong, đưa tay rút tấm chi phiếu 2 tỷ đưa cho Trần tiên sinh, sau đó nói:

“Khoản tiền này định làm vốn để mua vật tư xây dựng, nhưng nếu như Trần tiên sinh định đòi, thì chúng tôi trả vậy.”

Trần tiên sinh nhìn thoáng qua chi phiếu, thật sự không phải đồ giả! Hần làm việc ở ngân hàng nhiều năm, đương nhiên biết chi phiếu nào thực, đâu là giả!

Nhưng mà trong nội tâm của hần bắt đầu kinh hãi, hóa ra cái Tập đoàn Trần thị này vẫn còn tiền, chỉ một người thư ký còn đưa được 2 tỷ cho mình, xem ra bọn họ chắc chắn sẽ còn nhiều hơn 2 tỷ.

Trần tiên sinh ở trong lòng bắt đầu tính toán... Hành động của hần hôm nay chính là đại diện cho việc, ngân hàng mình và Tập đoàn Trần thị cả đời sẽ không liên hệ với nhau nữa, không được, nếu như tập đoàn Trần thị còn nhiều tiền như vậy, thì chẳng phải mình đem trụ cột của ngân hàng phá hỏng hay sao!

Trần tiên sinh do dự một chút nói:

“Ha hã, Trần thư ký, ông xem, tôi chỉ nói đùa với ông mà thôi, tại sao tôi có thể đòi lại gấp như vậy được chứ, ngân hàng của chúng tôi còn chưa quan tâm tới 2 tỷ này, mục đích thực của chúng tôi lần này, chỉ là hỏi Trần tổng một chút, có cần vay ngân hàng tôi nữa không, chúng tôi sẽ ưu đãi cho quý vị!”

Nói xong hần đem chi phiếu đưa trả lại cho Trần thư ký.

“Cám ơn ngài, bây giờ thì không cần, trước kia vay ngài, chỉ là chủ trương của thiếu gia mà thôi, hiện giờ lão gia đã biết và đã làm chủ mọi việc, cho nên trước mắt chúng tôi cũng không cần vay!”

Trần thư ký nói.

Trần tiên sinh trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên Tập đoàn Trần thị này không thiếu tiền, nếu không thì người tới cửa cho vay, mà hần lại không thêm vay! Hần trong lòng thầm tự đắc, coi cách làm của mình là anh minh.

Trần thư ký đứng ở trong hành lang, thở dài thở một hơi, lau mồ hôi trên trán, xoay người đi tới phòng làm việc của chủ tịch.

“Trần thư ký, sao ông lại quay lại rồi?”

Trần Thiên Lô nhìn thấy Trần thư ký trở lại kỳ quái hỏi.

“Trần tiên sinh, bên ngân hàng đã đáp ứng với chúng ta, 2 tỷ này không cần trả lại gấp!”

Trần thư ký đem chi phiếu đưa lại cho Trần Thiên Lô.

“Không cần lập tức trả? Vì sao?”

Trần Thiên Lô có chút không tin ngân hàng kia lại có thể không đòi lại ngay lập tức.

Do vậy, Trần thư ký mới đem toàn bộ chuyện vừa rồi nói lại một lần, Trần Thiên Lô nghe xong, đôi mắt tỏ ra tán dương, nhìn Trần thư ký nói:

“Ông làm rất tốt, hiện tại chúng ta đang trong thời kỳ phi thường, 2 tỷ này còn phát huy được tác dụng rất tốt!”

Sau khi Trần thư ký đi, Trần Thiên Lô thầm than, may là có Trần thư ký này, nếu như Trần Trạch Long có một nửa sự thông minh như hần, thì Tập đoàn Trần thị đâu tới nỗi nào.

... ..

267. Chương 42: Biến Đất Hoang Thành Nơi Trù Phú

Trần thư ký cho là mình nghe lầm, vội vàng hỏi.

“Không sai, đúng năm nghìn vạn! Hiện tại mảnh đất này mà có người mua với giá năm nghìn vạn thì cũng tốt rồi!”

Trần Thiên Lô nói:

“Nếu có thể xây cao ốc, thì hai tỷ cũng sẽ có người đến giành lấy, nếu không xây được cao ốc, thì năm ngàn vạn cũng là quá nhiều! Hôm nay xảy ra chuyện này, những người trong nghề cũng đều biết mảnh đất trống này không thể làm gì được nữa rồi, để trong tay không bằng mau chóng vứt đi! Mặc dù ngân hàng bên kia không vội đòi nợ, nhưng mà một khi bên chúng ta làm cho mọi người biết rõ lai lịch rồi thì bọn họ nhất định sẽ là người tới gõ cửa trước tiên!”

“Tôi biết rồi Trần tiên sinh, một lát nữa tôi sẽ cùng người đầu giá nói chuyện!”

Trần thư ký gật đầu nói.

“Được rồi, ông đi xuống đi!”

Trần Thiên Lô mệt mỏi phát phát tay.

Chuyện này đúng là đã cho Trần Trạch Long một bài học, nhưng cái giá phải trả thực sự quá lớn, trong nháy mắt đã bị thua lỗ mất 1 tỷ 950 triệu tỷ! Cái này còn chưa tính tiền hối lộ cho Hoắc Đức!

Trần Thiên Lô thở dài, nhớ lại năm đó mình nhập cư trái phép đến XG, gia sản cũng có mấy tỷ, không biết lão gia và các huynh đệ của mình còn ở đó hay không, tính đến nay cũng hơn ba mươi năm chưa trở về rồi.

Hôm nay hẳn còn một người con trai không chịu tranh giành, nhưng hẳn không có biện pháp gì. Hiện tại hẳn vẫn còn chưa biết những chuyện do người con trai bảo bối còn lại của hắn làm, không biết khi đã biết, thì hẳn sẽ có cảm tưởng gì!

“Lão Đại, Trần thị chuẩn bị đem mảnh đất Cửu Long bán đi, vào thứ bảy tuần này!”

Quách Khánh nói với tôi.

“Hả? Phải không, bao nhiêu tiền?”

Tôi hỏi.

“Giá quy định là năm nghìn vạn, nhưng tớ đoán với giá này thì cũng rất khó bán!”

Quách Khánh nói cụ thể.

“Được rồi, đến lúc đó chúng ta mua được là được!”

Tôi thần nhiên nói.

“Cái gì? Lão Đại, mảnh đất này mặc dù tiện nghi nhưng không có một tác dụng gì cả, hiện tại chúng ta ở XG mặc dù có thể lực nhưng cũng không biết chính quyền ở đây sẽ làm như thế nào!”

Quách Khánh suy nghĩ, nói:

“Mảnh đất này nếu mua được cũng không biết dùng vào mục đích gì!”

“Yên tâm đi, mảnh đất này sẽ có giá trị, việc nên làm gì thì cứ làm đi!”

Tôi cười nói.

Cứ như vậy, tại buổi đấu giá vào thứ bảy, chẳng có tình huống gì ngoài dự kiến, chúng tôi dùng 5000 vạn mua được mảnh đất này. Tại đây, có rất nhiều thương nhân kinh doanh bất động sản nói xấu sau lưng tôi rằng “Lão nhà quê coi tiền như rác”, không hiểu chính sách của XG, lại còn mua loại đất vô dụng này.

Trần Trạch Long nghe nói tôi mua đất, hẳn liền cao hứng vô cùng, ít ra cũng có thể làm cho tôi mất đi ít máu!

Nhưng sự tình thường lại nằm ngoài dự liệu của rất nhiều người!

Không bao lâu sau khi tôi mua mảnh đất này, thì tổng bộ của Tập đoàn Ánh Rạng Đông phái ra một người tới hiệp đàm với chính quyền XG!

Vì chuyện này bất luận như thế nào thì đối với XG thì cũng là trăm lợi mà không có cái hại nào, cho nên lãnh đạo cũng như chính quyền XG đều vô cùng chú ý tới chuyện này, chỉ đạo các bộ, ngành, do vậy sự việc tiến triển rất tốt.

Tất cả mọi việc đều được tiến hành rất thuận lợi, có thể nhìn ra được, lần này Tập đoàn Ánh Rạng Đông cũng mong muốn thúc đẩy việc này, điều kiện của chính quyền XG cũng rất ưu đãi, dù sao người ta cũng làm phần vinh cho nền kinh tế của mình, đồng thời có thể giải quyết việc làm cho rất nhiều người.

Nhưng đứng trên phương diện của tập đoàn, thì cả Tập đoàn Ánh Rạng Đông chỉ có tôi nhìn trúng mảnh đất này.

Mà bên chính quyền XG rất khó thể hiện thái độ, mảnh đất này đã thông qua đấu giá bán cho người khác, chính quyền có thể rất ưu đãi trong việc bán những thứ khác, riêng đối với đất thì không thể bán đi.

Đại diện Tập đoàn Ánh Rạng Đông lại tỏ vẻ, mảnh đất này ở vị trí khu buôn bán, nếu như thành lập chi nhánh công ty tại đây, thì sẽ là nơi phát lộc!

Chính quyền XG cũng không có cách nào khác, dù sao hiện còn đang ở chế độ tư bản chủ nghĩa, đất bán đi thì đương nhiên không còn thuộc chính quyền nữa rồi, cho nên bọn họ cũng thật khó khăn, chỉ là bất đắc dĩ, nếu như Tập đoàn Ánh Rạng Đông thật sự muốn thành lập chi nhánh công ty ở chỗ này, thì chỉ có thể tự mình trao đổi, chứ chính quyền không giúp được gì trong chuyện này.

Đại diện của Tập đoàn Ánh Rạng Đông thể hiện là đã hiểu, và sẽ tìm chủ nhân của mảnh đất này để thương lượng.

Mà chủ nhân của mảnh đất này lại chính là tôi, chủ nhân chính thức của Tập đoàn Ánh Rạng Đông cũng chính là tôi, cho nên căn bản là không cần thương lượng gì cả.

Nhưng mà bề ngoài thì vẫn phải làm, nên giới bên ngoài nhìn vào tưởng là đàm phán vô cùng khẩn trương, nhưng trong phòng họp lại là một uống trà nói chuyện!

Cũng không biết chúng tôi rốt cuộc thương lượng cái gì. Chỉ là cuối cùng tôi lấy một mức giá cao ngất trời là 5 tỷ để bán cho Tập đoàn Ánh Rạng Đông! Đây là do tôi cố ý làm vậy, vì để làm cho tên Trần Trạch Long tức chết.

Mà những vấn đề khác của mảnh đất này về căn bản cũng không có vấn đề gì, chính quyền đã danh chính ngôn thuận ra công văn phê chuẩn cho Tập đoàn Ánh Rạng Đông xây dựng không hạn chế trên mảnh đất này!

... ..

Ở trong phòng làm việc của Chủ tịch Tập đoàn Trần Thị.

Trần Trạch Long giận đến mức nghiến răng nghiến lợi nói với Trần Thiên Lô:

“Cha... cha! Tại sao chúng phải bán mảnh đất này đi, bây giờ làm lợi cho tên tiểu tử kia rồi, nhất không được năm tỷ!”

Trần Thiên Lô ngó bản tin trên TV, như có điều suy nghĩ. Qua một lúc lâu mới nói:

“A Long, con cho rằng chuyện này thực sự đơn giản như con nghĩ sao? Con nghĩ rằng nếu chúng ta không đem bán mảnh đất này cho cái tên Lưu Lỗi kia thì Tập đoàn Ánh Rạng Đông sẽ đến mua từ chúng ta mảnh đất kia sao?”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Trần Trạch Long sững sốt nói.

Trần Thiên Lô lắc đầu, nói:

“Nếu như chúng ta không bán, thì mảnh đất này một phen tiền cũng không đáng!”

“Tại sao?”

Trần Trạch Long kỳ quái hỏi.

“Hừ, đây là thủ đoạn của tên Lưu Lỗi này, nếu như cha đoán không sai, hần và đoàn đại biểu của Tập đoàn Ánh Rạng Đông chỉ là một người! Cho dù không phải là một người, thì bọn họ chắc chắn cũng đã có một thỏa thuận nào đó! Nếu không chuyện này làm sao có thể trùng hợp như thế, đất vừa bán cho hần, Tập đoàn Ánh Rạng Đông liền mua luôn mảnh đất này?”

Trần Thiên Lôi hừ lạnh nói:

“A Long, lần này người ta rõ ràng đã hướng về phía chúng ta, cha hoài nghi rằng người chủ sự phía sau màn kịch này chính là Lưu Lỗi! Mà con đã coi thường hần, nên bị hần cho sập bẫy, bỏ số tiền lớn hai tỷ để mua một mảnh đất hoang!”

“Cái gì! Điều này sao có thể!”

Trần Trạch Long cả kinh nói.

“A Long, con thẳng thắn nói cho cha biết, con có đắc tội với người này không!”

Vẻ mặt Trần Thiên Lôi trở nên nghiêm túc, nói.

“Con...”

Trần Trạch Long do dự một chút rồi nói ra sự thật, bao gồm chuyện người mà hần đắm vào khi ở thành phố Bắc Kinh, người đem đưa hần ra tòa án chính là tên Lưu Lỗi này!

Trần Thiên Lôi thở dài nói:

“Cha vốn nghĩ rằng con chỉ trêu chọc phải một tên địa đầu xà, không nghĩ đến tên Lưu Lỗi này lại có lai lịch như vậy, xem ra bối cảnh của hần không đơn giản, ngay cả Tập đoàn Ánh Rạng Đông cũng có quan hệ với hần!”

“Cha...cha, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Trần Trạch Long vừa nghe Trần Thiên Lôi nói như vậy, trong lòng có chút bất an, đứng dậy nói.

“Làm sao bây giờ, hừ, tại XG... Sẽ không làm gì nữa cả, chỉ cần hần có hành động gì, Trần thị chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hần! Nghe nói công ty của hần chẳng qua là công ty nhỏ vừa mới thành lập mà thôi, cho dù có chút quan hệ với Tập đoàn Ánh Rạng Đông, thì cũng không có gì!”

Ngay cả Trần Thiên Lôi cũng biết, lần này do khinh địch lên mới phải chịu quả đắng như vậy.

Liên tiếp những tin tức xấu làm cho giá trị cổ phiếu của Trần thị trên thị trường chứng khoán giảm xuống không chừng. Đầu tiên là hối lộ cán bộ cao cấp của chính quyền, kế tiếp là sai lầm trong việc bán đất Cửu Long làm cho tập đoàn bị tổn thất năm tỷ! Nhà đầu tư đều mất lòng tin đối với Trần thị, trong lúc nhất thời, đồng loạt bán ra.

“Lão Đại, cậu muốn thu mua Trần thị hay sao?”

Quách Khánh nhìn thấy tôi mấy ngày đều dán mắt vào máy tính xem thị trường cổ phiếu, kỳ quái hỏi.

“Ha ha, tớ muốn cái tập đoàn rác rưởi này làm gì, chẳng qua chỉ muốn chơi họ một lần mà thôi.”

Tôi đứng dậy chậm rãi nói:

“Đúng rồi, chuyện tớ nhờ cậu đã làm xong chưa?”

“Đã làm xong rồi, tớ đã cho bọn tiểu đệ toàn bộ mở tài khoản trong thị trường chứng khoán, hiện tại tất cả bọn họ đều đang đợi chỉ thị của lão Đại đây!”

Quách Khánh nói.

“Trời ạ, cậu cho mấy người đi là được rồi, không cần nhiều như vậy!”

Tôi bảo Quách Khánh cho mấy người đi mở tài khoản, phòng ngừa trên thị trường xuất hiện biến động, bị ảnh hưởng theo. Nhưng cũng không cần thiết mở nhiều như vậy!

“Không sao! Dù sao thì mở tài khoản cũng không mất tiền!”

Quách Khánh im lặng hồi lâu nói.

“Ha ha! Cậu đang châm trích tớ à!”

Tôi nghe xong cười to nói. Đây đúng là Logic quá đi mất!

Quách Khánh cũng cười theo. Làm cho tôi không khỏi nhớ về thời học sinh cấp 3, chúng tôi cũng thường xuyên như vậy, không buồn không lo, chỉ cười, nghĩ tới kiếp trước của chúng tôi... Với hôm nay đã hoàn toàn khác biệt.

“Đúng rồi, Diệp Tiêu Tiêu thế nào?”

Quách Khánh hỏi.

“Lâu rồi không có liên lạc...”

Bộ mặt tôi cứng đờ, có chút mất tự nhiên, nói.

Ngày đó, tôi rời trường học đi đến thành phố Tô Châu, Quách Khánh đã nhận ra sự kỳ lạ của tôi, lúc ấy hẳn thấy tôi đánh vỡ tan cửa sổ bằng thủy tinh tại trường học, để lấy ảnh của Diệp Tiêu Tiêu.

Bỗng nhiên hôm nay nói đến, tôi có chút không thoải mái. Bởi vì Quách Khánh rất ít cùng tôi đàm luận về chuyện tình cảm.

Quách Khánh không nghĩ tôi sẽ như vậy, ở trong mắt của hắn, không có chuyện gì có thể làm khó tôi, tưởng rằng có thể dễ dàng đổi chủ đề, không ngờ tự nhiên lại nói một chủ đề khó nói như vậy.

268. Chương 43: Kế Sách.

“Được rồi, đừng nói chuyện của tớ nữa, nói chuyện của cậu một chút, cậu có bạn gái chưa?”

Tôi hỏi.

“Vẫn chưa có, ở trường học còn không tìm được người nào, bây giờ đấu đá như vậy thì chọn làm sao được, lão Đại cũng biết đấy, hiện tại ở vào vị trí của tớ, muốn nữ nhân thì chỉ cần vẫy tay một cái là tới một đống, nhưng mà... Tớ nói ra cậu đừng chê cười, tớ cũng muốn tìm một người có tình cảm thực sự như lão đại!”

Quách Khánh nói.

Tôi gật đầu, Quách Khánh nói rất đúng, người một khi có tiền, có địa vị, thì tình yêu sẽ trở nên không còn thuần khiết nữa, trong đó sẽ pha trộn thêm nhiều lợi ích, đó cũng là lý do vì sao tôi không thích bộc lộ thế lực của mình

Tôi thấy đề tài này không nên nói nữa, vội vàng nói sang chuyện khác:

“Gần đây hoạt động của bang phái còn thuận lợi chứ?”

“Rất tốt, vẫn làm theo lời lão Đại nói, không gây phiền nhiễu cho dân, không làm nguy hại quần chúng, không đối nghịch lại với lợi ích của quốc gia...”

Quách Khánh nói.

“Được rồi, được rồi, cậu là thanh niên thời đại mới, tại sao nói chuyện này lại không được tự nhiên?”

Tôi khoát tay nói.

“Đúng vậy.”

Quách Khánh giữ nguyên bộ dạng nói.

Trong lúc hai chúng tôi đang nói chuyện, thì trong một khu nhà cao cấp tại XG, có mấy người đang bàn mưu tính kế gì đó rất sôi nổi. Mặc dù mấy người này tướng mạo xấu xí, nhưng thân phận lại không tầm thường, đều thuộc đẳng cấp số một tại XG.

“Hình lão, ngài lớn tuổi nhất, cũng nên nói một câu đi!”

Một người đàn ông cao lớn đứng dậy, vẻ mặt có chút không vui, nói.

“Ừ, Lý lão đại, trước hết ông đừng nóng giận, chuyện này dù sao chúng ta vẫn có thể thương lượng giải quyết được mà! Nếu lão đầu tôi là Chủ tịch Hắc Minh, tôi cũng không thể giương mắt nhìn Hắc đạo tại XG bị người ta chèn ép như vậy!” C

ái này đúng là điển hình cho thơ ca của Lão Hồ Ly, không nói ra cụ thể phương pháp, chỉ dùng từ ngữ mập mờ.

“Chính là vậy đó Hình lão, tiểu đệ của chúng tôi chỉ bán Bạch phiến để giải trí, bị tiểu đệ của Tam Thạch Bang bắt được, người của tôi bị đánh cho gần chết, lại còn nói lời cảnh cáo tôi, nếu chúng ta mà còn bán ma túy trên địa bàn của họ, thì họ sẽ tiêu diệt Phủ Đầu bang chúng tôi”

Lão Đại Phủ Đầu bang Lê Chung nói.

“Tiểu Lê à, chuyện này nhắc tới thì các người sai trước đây, chúng ta đi ra giang hồ, hận nhất người khác giẫm qua ranh giới của mình, ông cũng không muốn Tam Thạch Bang chiếm mất địa bàn chứ?”

Lão Hình nhìn một cái nói.

“Chuyện này...”

Lê Chung cũng biết mình đuối lý trong chuyện này, cũng không nói gì nữa.

” Hình lão, không riêng gì Phủ Đầu bang, ngay cả bang Hồng Nhật Bang của chúng tôi cũng bị Tam Thạch Bang khi dễ, thủ hạ của tôi đi giật túi xách của người đi đường, kết quả là bị bọn tiểu đệ của Tam Thạch bang nhìn thấy, lấy hẳn xe tải đuổi theo tiểu đệ của tôi, tiểu đệ của tôi chạy ra khỏi địa bàn của Tam Thạch bang, kết quả là bọn họ đuổi sát không thôi, hiện tại mấy thủ hạ kia của tôi còn nằm trong bệnh viện, tay chân đều bị gãy!”

Lão Trương của Hồng Nhật bang cũng tức giận nói.

“Đúng vậy, cái Tam Thạch Bang kia đâu phải là xã hội đen, mà còn hơn cả Cảnh sát, chuyên môn đối nghịch với chúng ta!” Người vừa lên tiếng chính là Lý lão đại, nói:

“Lúc trước, chúng tôi lừa gạt mấy con bé đến hộp đêm làm, kết quả là bị người của Tam Thạch bang phát hiện, mẹ kiếp, chúng phái người tới đập Tam Thạch Bang của chúng ta, sau đó là đem người đi! Sau này chúng tôi nghe ngóng, Tam Thạch Bang không những tiễn họ về nhà, mà còn cho gia đình họ mỗi nhà 1 vạn đồng!”

“Được rồi.”

Hình lão khoát tay áo nói:

“Cũng vừa lúc đại hội Hắc đạo cũng sắp tới, mọi người có chuyện gì thì nói trên đại hội đi!”

Cứ như vậy, một thiệp mời được đưa đến, đặt trên bàn làm việc của Quách Khánh.

“Lão Đại, người của Hắc Minh vừa mang thiệp mời tới, nói rằng cuối tuần sẽ tiến hành đại hội hắc đạo, mời chúng ta tham gia, cậu nói có nên đi hay không?”

Quách Khánh cầm lấy thiệp mời hỏi tôi.

“Hắc Minh này làm gì?”

Tôi nhìn thoáng qua thiệp mời hỏi.

“À, là thế này! Hắc Minh là một liên minh của các tiểu bang phái ở XG, với mục đích là đề phòng một bang phái lớn là Thanh bang, không có quan hệ gì với Tam Thạch bang của chúng ta!”

Quách Khánh nói.

“A, Thanh bang kia có đi không?”

Tôi hỏi.

“Chắc là đi, dù sao chuyện này cũng là thể diện của Thanh bang bọn họ!”

Quách Khánh nói:

“Lão Đại, ý của cậu thế nào?”

“Đi, tại sao lại không đi! Tớ đang lo không có việc gì làm đây, hai chúng ta cùng đi!”

Tôi hưng phấn nói, thật lâu không gặp phải những chuyện thú vị như vậy rồi!

Nếu tôi quyết định đi đến đó, nghĩa là cũng muốn bắt đầu xuất đầu lộ diện rồi.

“Lão Đại, kiểu gặp mặt như thế này rất nguy hiểm, cậu...”

Quách Khánh có chút do dự nói.

“Ha ha, sợ cái gì, có cái gì mà hai chúng ta chưa từng trải qua, đến nhà của Lưu Chấn Hải cũng có thể chạy ra ngoài được, thì còn sợ loại nhân vật nhỏ này sao!”

Tôi cười nói.

Quách Khánh cũng nghĩ vậy, lão đại là người thế nào chứ, thế giới này người có thể đánh thắng lão đại đúng là không tồn tại!

Mấy ngày sau, tôi bố trí mấy người bắt đầu mua cổ phiếu của Tập đoàn Trần thị đang mất giá, bởi vì tin tức xấu về Trần thị không ngừng lan ra thời gian gần đây, nên trên thị trường chứng khoán bị tổn thất tương đối lớn, tôi mua một số lượng lớn cổ phiếu để đẩy giá cổ phiếu lên cao. Tính tổng lại, tôi đã mua tới 80% lượng cổ phiếu lưu thông trên thị trường của Tập đoàn Trần thị.

Còn lại 20% đều là cổ phiếu của người dân còn ôm lấy ảo tưởng đối với tập đoàn Trần thị, những người này chỉ đợi đến lúc có lợi ích cao thì bọn họ mới đem bán ra.

Tôi nắm giữ trong tay 80 phần trăm cổ phiếu lưu thông trên thị trường rồi, cũng đạt được mục đích khổng lồ, cho nên tôi lập tức cho thủ hạ lập tức bán ra một số lượng lớn, kéo giá cổ phiếu hạ xuống.

Bởi vì thị trường chứng khoán XG lên cao hay xuống thấp đều có giới hạn, nên giá cổ phiếu của tập đoàn Trần thị trong nháy mắt bị kéo sụt xuống tới mức giới hạn.

Sau đó sau đó tôi lại cho nó tăng từ từ, nhưng mà tất nhiên tôi sẽ không cho nó lên tới mức giới hạn, để cho những người dân kia tin rằng, bán đi là một biện pháp có lợi nhất!

Nếu như tôi đơn thuần muốn kiếm tiền, tôi hoàn toàn có thể bán ra tất cả số cổ phiếu có trong tay, nhưng tôi không làm như vậy, bởi vì tôi còn có một kế hoạch sau đó...

Quả nhiên, sau một ngày một đêm, những người dân kia lần lượt bán ra cổ phiếu, thì sau đó, tôi lập tức tung tiền mua cổ phiếu, làm tăng sức hút của cổ phiếu Tập đoàn Trần thị!

Giá cổ phiếu của Trần thị một lần nữa được đẩy lên cao, trong vòng một ngày lại có thể đột phá đạt đến mức cao nhất trong lịch sử...

Một canh giờ trước, trong phòng làm việc của Chủ tịch tập đoàn Trần thị.

“Trần tiên sinh, giá cổ phiếu Trần thị mấy ngày qua biến động rất không bình thường!”

Trần thư ký hồi báo, nói.

“Ừ, tôi cũng chú ý tới, giống như là có người thừa dịp lúc Trần thị sụt giá thì bắt đầu mua vào với số lượng lớn. Cũng không biết rốt cuộc người này muốn gì, là muốn làm chủ Trần thị hay là muốn mượn cơ hội này để kiếm một khoản tiền, nếu như ở tình huống thứ hai thì được, nhưng ở tình huống thứ nhất thì không dễ!”

Trần Thiên Lô cau mày, ngó lên màn hình máy tính, nói.

“Trần tiên sinh, tôi chỉ sợ là tình huống thứ nhất... Lời này nói ra tuy không dễ nghe, nhưng người này đã mua vào 60 -70% cổ phiếu rồi, nếu chỉ là muốn kéo cao giá cổ phiếu để kiếm tiền thì như vậy mục đích của hắn đã đạt được rồi, hiện tại hắn có thể nói là nắm trong tay số lượng rất lớn, tại sao còn không ngừng mua cổ phiếu?”

Trần thư ký phân tích nói.

“Đây cũng là điều tôi lo lắng nhất, nhưng cũng may là trước mắt chúng ta có 51 phần trăm cổ phần Trần thị, cho dù hắn mua tất cả cổ phiếu trên thị trường thì cũng không làm được vị trí Chủ tịch tập đoàn!”

Trần Thiên Lô gật đầu nói.

... ..

Trong một hộp đêm xa hoa, Trần Trạch Long đang buồn bực uống rượu, nhận thấy mình đã sai lầm, làm cho cha mình nghi ngờ năng lực của mình, tạm thời thu hồi quyền lực trong tay, bảo mình về nhà suy nghĩ cho tỉnh lại.

Trần Trạch Long càng nghĩ càng uất ức, nếu không phải cha mình cố ý đem mảnh đất kia bán đi, người kiếm được vài tỷ không chừng chính là mình! Hắn đến giờ vẫn là chưa tin lời giải thích của cha, không tin tên Lưu Lỗi kia có khả năng lớn như vậy, có cả quan hệ với Tập Đoàn Ánh Rạng Đông.

Hắn từ đầu đến cuối cho rằng, sở dĩ Tập đoàn Ánh Rạng Đông bỏ ra 5 tỷ mua mảnh đất kia là vì mảnh đất đó có vị trí rất đẹp! Điều này cũng làm cho Trần Trạch Long càng thêm kiên định rằng bản thân mình là đúng, chẳng qua là do phụ thân phán đoán sai lầm!

“Ai chà Đây không phải là Trần thiếu gia sao? Sao vậy, phát tài nên mới tới nơi này ăn mừng ư?”

Một giọng nói vang lên phía sau Trần Trạch Long.

“Anh... Anh là ai?”

Trần Trạch Long say khướt ngược mắt lên nhìn người kia, hỏi.

“Ai chà, tôi là Cương Tử! Chúng ta đã từng cùng đi tìm gái, ngài quên à, lần đó ngài chơi một lúc ba con bé, thật là dũng mãnh!”

Cương Tử nói.

“À? Thật không?”

Trần Trạch Long thường xuyên ra vào hộp đêm, cùng chơi đùa với rất nhiều bạn bè, mặc dù không có ấn tượng gì đối với người trước mặt, nhưng nghe hắn khen ngợi mình, cũng vui vẻ nói:

“Ha ha, vậy đã coi là gì, lần dũng mãnh nhất của tôi là một đêm bảy nàng đấy!”

“Đúng vậy, chúng tôi cũng biết Trần thiếu gia là mãnh nhân mà!” Cương Tử vỗ vỗ vào bả vai Trần Trạch Long, nói:

“Đúng rồi, Trần thiếu gia, hỏi ngài chuyện này, nghe nói cổ phiếu Trần thị của các ngài gần đây biến động rất lớn, sau lưng có Trang gia đang kéo giá cổ phiếu lên cao, ngài biết chuyện này chứ?”

“Kéo giá cổ phiếu lên cao? Cái gì, thiệt hay giả?”

Gần đây Trần Trạch Long cũng không đến công ty, suốt ngày ăn chơi đàn đúm, cũng không chú ý, vừa nghe Cương Tử nói lập tức tỉnh rượu một nửa rồi.

“Không sai, hiện tại giá cổ phiếu Trần thị đã tăng trở lại vị trí ban đầu rồi, nghe nói còn tăng lên nữa cơ đấy!”

Cương Tử nói.

“Thật sao? Có chuyện này ư?”

Trần Trạch Long đột nhiên cảm thấy đó là một cơ hội, không chừng có thể làm cho hắn lật mình thoát khốn, đồng thời có thể kiếm được một số tiền lớn!

“Sao vậy, Trần thiếu gia, ngài không biết sao?”

Cương Tử nghi ngờ hỏi.

“Đâu có, giá cổ phiếu lên xuống là chuyện bình thường, làm gì có Trang gia nào cơ chứ!”

Trần Trạch Long vội vàng phủ nhận nói, giờ phút này hắn nghĩ duy nhất một chuyện là phải vội vàng về nhà, sau đó chớp lấy cơ hội lần này!

Sau khi Trần Trạch Long đi, Cương Tử âm thầm mỉm cười! Đương nhiên, Cương Tử chỉ là nữ danh, còn tên thật của hắn chính là Mã Cường, thủ hạ của Đinh Bảo Tam.

Hắn còn được gọi là Tiểu Mã ca, đã từng một lần phát sinh xung đột với tôi, nhưng người này bằng đầu óc linh hoạt, đã được Quách Khánh nhanh chóng ủy thác trọng trách, phái đến XG để quản lý mấy hộp đêm.

Mà Trần Trạch Long đến hộp đêm này, lại chính là sản nghiệp của Tam Thạch bang.

269. Chương 44: Trần Thị Đổi Chủ.

Sau khi Trần Trạch Long trở về, chuyện đầu tiên hắn làm là mở máy tính, nhìn qua sổ của cổ phiếu Trần thị, thì thấy nó đang giảm xuống!

Mặc dù Trần Trạch Long không hiểu gì về thị trường chứng khoán, nhưng mà một số biểu hiện đơn giản hắn có thể hiểu, hiện giờ Trang gia kia đang chiếm giữ một số lượng lớn cổ phiếu, việc này đồng nghĩa với chuyện số lượng của Trần thị sẽ giảm.

Trần Trạch Long trầm tư một chút, sao đó hắn làm ra một quyết định mạo hiểm! Hắn quyết định tung ra toàn bộ cổ phiếu của tập đoàn trong tay mình, sau đó đợi Trang gia kia mua về, chỉ cần thành công, thì sẽ không những bị thiệt hại 2 tỷ, mà còn bị thiệt hại hơn nữa!

Đương nhiên, chuyện này không thể cho cha hắn là Trần Thiên Lôi biết được, trên tay hắn có 25% cổ phiếu của tập đoàn Trần thị, mà Trần Thiên Lôi chỉ có 26%, nếu như cả hai đồng thời có cổ phiếu, thì mới có thể nắm vững Tập đoàn Trần thị.

Một khi một bên ném ra cổ phiếu, nếu như có người nào đó thu mua được toàn bộ, thì sẽ mang lại cho Tập đoàn Trần thị tai hoa ngập đầu!

Nếu như chuyện này để cho Trần Thiên Lôi biết, thì chắc chắn Trần Thiên Lôi sẽ không cho hắn làm, bởi làm như vậy, thì có khác gì Tập đoàn Trần thị tự đâm đầu vào chỗ chết.

Thị trường chứng khoán ở XG có sự khác nhau so với ở trong lục địa, cổ đông đưa cổ phiếu ra thị trường, không cần phải xác minh gì cả, mà nó lập tức được lưu thông.

Tôi nghe Mã Cường báo lại, nhìn Quách Khánh cùng cười, quả nhiên Trần Trạch Long đã bị lừa!

Tôi không đợi thêm làm gì cho lâu nữa, lập tức phân phó thủ hạ kết thúc quá trình, đem tất cả cổ phiếu của Tập đoàn Trần thị mua vào. Ba ngày sau này, giá cổ phiếu của Tập đoàn Trần thị tăng 300%!

Số tiền này đã tương đối đủ, nhưng tôi còn phải bòn rút nữa, làm sao cho Trần Trạch Long tung hết số cổ phiếu trong tay hắn, để đạt 2 tỷ đồng lợi nhuận!

Mấy ngày tiếp theo, tôi lại lệnh cho thủ hạ tung cổ phiếu ra, làm cho giá cổ phiếu sụt xuống.

Quả nhiên Trần Trạch Long không còn nhẫn nại được nữa, vốn hắn tham tiền định găm hàng, nhưng không nghĩ tới cái Trang gia kia đã bắt đầu tung cổ phiếu ra.

Nhưng mà như vậy vẫn có lợi, Trần Trạch Long quyết định thật nhanh, mau chóng đem toàn bộ cổ phiếu trong tay ném ra ngoài! Trần Trạch Long có chút vừa lòng, số cổ phiếu này đem lại cho hắn lợi nhuận không nhỏ!

Đang lúc Trần Trạch Long còn ảo tưởng về cổ phần của mình tung ra, hấn nghĩ cổ phiếu của Trần thị sẽ giảm mạnh, vì số cổ phần trong tay hấn tung ra bằng cả ½ số lượng trên thị trường!

Nhưng mà ngoài dự kiến của Trần Trạch Long chính là, cổ phần trong tay hấn vừa mới tung ra, thì thị trường lại đảo lộn, mua toàn bộ cổ phần của hấn, giống như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Sau khi nghe thủ hạ báo lại, con số thu mua cổ phiếu của Trần thị đạt mắt gần 30 tỷ tài chính, nhưng cũng không so gì với tôi cả. Tôi với Quách Khánh nâng ly chúc mừng.

Lúc đầu, Trần Trạch Long còn hi vọng, Trang gia kia chỉ có hành động tham lời mà thôi. Nhưng mà khi hấn thấy cổ phiếu Trần thị tăng cao tới mấy ngày sau, thì làm cho hấn thừ người!

Bất đắc dĩ, hấn chỉ còn cách bắt đầu ném số tiền mới bán cổ phiếu vào, bắt đầu mua ngược lại, nhưng giá của Trần thị đang tăng cao, hơn nữa số lượng lưu thông cũng không phải nhiều.

Trần Trạch Long dùng 3 ngày thời gian, hao tổn một số nửa tài chính, chỉ mua lại được có 2%, đây còn là tôi cố ý nhường cho hấn.

Trần Trạch Long không còn cách nào khác, một mặt thu mua, một mặt cầu xin ông nội, bà ngoại, quan thế âm bồ tát cho giá của cổ phiếu Trần thị giảm xuống!

“Lão Đại, trong tay chúng ta hiện giờ có 36% cổ phần của Trần thị, bước tiếp theo chúng ta phải làm gì?” Quách Khánh ngần ngừ hỏi.

“Tham gia đại hội cổ đông, sau đó tiếp nhận Trần thị!”

Tôi nói.

“Lão Đại, cậu không phải muốn tiếp nhận Tập đoàn Trần thị đó chứ?”

Quách Khánh ngạc nhiên nói.

“Ách... Tớ nghĩ mình đã đầu tư hơn 30 tỷ, đó là một số tiền lớn, chẳng lẽ cậu coi tớ là người nhiều tiền như nước hay sao!”

Tôi nói:

“Sau khi kiểm lại được số tiền bỏ ra thu gom Trần thị rồi hãy nói!”

... ..

Trong phòng họp của Tập đoàn Trần thị, mọi người đều rối rít bàn tán.

“Lão Triệu, có chuyện gì xảy ra vậy, mới sáng sớm đã có người gọi điện thoại tới, bảo là triệu tập đại hội cổ đông, còn chưa đợi tôi hỏi có chuyện gì, thì bên kia đã đập máy!”

Một cổ đông nói.

“Lão Trương, tôi cũng không rõ ràng lắm, tôi với ông cũng giống nhau, sáng sớm nhận được điện thoại, bên kia cũng nói như vậy!”

Lão Triệu nói.

Đang lúc mọi người nghị luận sôi nổi, thì cửa phòng họp bị đẩy ra, có một người trẻ tuổi tiến vào, nhìn chung quanh bốn phía, trực tiếp ngồi trên ghế chủ tịch. Người này đương nhiên là tôi!

“Người này là ai vậy? Tại sao lại ngồi vào vị trí của Trần tiên sinh?”

“Nhìn hấn còn trẻ như vậy, có khi là thư ký của Trần tiên sinh? Hấn đúng là không hiểu quy củ rồi!”

“Đúng vậy, có lẽ chỉ mới gia nhập tập đoàn?”

Cái lão Trương kia không nhận được nữa, nhìn tôi trách mắng:

“Tiểu tử kia, cậu đang làm gì! Cậu có biết hay không, vị trí mà cậu đang ngồi là của Trần tiên sinh !”

Tôi khẽ mỉm cười nói:

“Mọi người đừng nên nóng vội, chờ chút nữa sẽ rõ mọi chuyện!”

Câu nói vừa rồi của tôi làm cho các cổ đông không hiểu! Nhưng mà bọn họ cũng không biết tôi định làm gì, nên cũng im lặng không nói.

Lại một lát sau, Trần Thiên Lô đẩy cửa phòng họp vào, nhìn thấy bên trong có nhiều người như vậy, thì rất là kinh ngạc, kỳ quái hỏi: “Tại sao tất cả mọi người lại ở đây?”

“Trần tiên sinh, không phải là ngài triệu tập đại hội cổ đông hay sao?”

“Đúng vậy, Trần tiên sinh, ngài đã tới, thì nói cho chúng tôi biết, chuyện này là sao vậy?!”

Mọi người rồi rít hỏi.

Trần Thiên Lô cũng không hiểu, nói:

“Tôi không có báo cho mọi người!”

“Được rồi, mọi người không nên suy đoán nữa, là tôi báo cho mọi người! Nếu mọi người đã đến đông đủ, thì chúng ta cũng nên bắt đầu đi!”

Lời nói của tôi vang lên khắp phòng họp, mặc dù âm thanh của tôi không lớn, nhưng mà mọi người lại có thể nghe rõ ràng.

Lúc này, Trần Thiên Lô mới phát hiện, vị trí của mình lại bị một người trẻ tuổi ngồi, việc này đúng là không chấp nhận được.

Cho dù Trần Thiên Lô tính tình có tốt hơn nữa, thì giờ phút này cũng phải tức giận! Hấn giận đỏ mặt, nhìn tôi nói:

“Cậu là ai! Tới tập đoàn Trần thị chúng tôi làm gì? Nơi này không hoan nghênh cậu, mời cậu lập tức rời đi, nếu không đừng trách tôi không khách khí! Đừng ở đây mà làm loạn!”

“A? Nếu như chuyện tiếp nhận Tập đoàn Trần thị mà là chuyện làm loạn, vậy thì xin hỏi, trong mắt Trần tiên sinh, đâu mới là đại sự? Chẳng lẽ là chuyện, cậu con trai bảo bối của ông thua mất mấy tỷ vào mảnh đất kia hay sao?”

Tôi lên tiếng châm chọc nói.

“Cậu, cậu... rốt cuộc là ai? Tại sao cậu biết những chuyện này!”

Trần Thiên Lô khiếp sợ chỉ vào người của tôi nói.

“Tôi là ai sao, ông khẳng định không xa lạ gì, tôi tên là Lưu Lỗi.”

Tôi thản nhiên nói.

“Cái gì, cậu chính là Lưu Lỗi! Tốt lắm, rất tốt! Còn nhỏ tuổi, mà đã lợi hại như thế này! Nhưng mà...chuyện lần trước tôi còn chưa truy cứu, mà lần này cậu lại dám tới Tập đoàn Trần thị của chúng tôi quấy rối!”

Trần Thiên Lô nghe nói người trước mặt này chính là người làm cho Tập đoàn Trần thị chao đảo, trong bụng không khỏi chấn động, hẳn thật sự không dám tưởng tượng người trước mặt này thoát nhìn còn nhỏ tuổi hơn Trần Trạch Long một chút, vậy mà lại làm cho Tập đoàn Trần thị tổn thất hơn 2 tỷ! Không khỏi thâm than, A Long đúng là không bằng một phần vạn của hắn! Nhưng mà tán thưởng thì tán thưởng, người này vẫn là đại địch.

“Tôi chẳng phải nói rồi hay sao, tôi tới là tiếp nhận tập đoàn Trần thị, nếu như ông cho rằng là quấy rối, tôi cũng không có cách nào khác, Trần chủ tịch, a, là Chủ tịch tiền nhiệm mới đúng!”

Tôi trêu chọc nói.

“Tiếp nhận? Cậu có ý gì... Tôi biết rồi, người tập kích cổ phiếu của Tập đoàn Trần thị là cậu!”

Trần Thiên Lô chỉ vào người của tôi hét lớn.

“Không sai, chính là chính là tại hạ, thật ngại quá.”

Tôi buông tay ra nói.

Trần Thiên Lôì giờ phút này trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, trầm ồm nói:

“Cho dù cậu có thua mua tất cả cổ phiếu trên thị trường, cũng chỉ được có 40%, mà Trần gia chúng tôi chiếm 51% cổ phần, còn hơn 9% nằm trong tay của các cổ đông ngồi đây, cậu cũng chỉ là một cổ đông mà thôi, còn chúng tôi là đại cổ đông. Mà Tập đoàn Trần thị có quy định, mọi chuyện do chủ tịch quyết định, cổ đông không quyền lên tiếng, chỉ có quyền được chia lợi nhuận hoa hồng mà thôi!”

“A, vậy thì tốt, sau này chỉ có một mình tôi nói, đỡ cho người khác phải làm loạn!”

Tôi cười nói.

“Tiểu tử, cậu không nghe rõ hay sao, Trần gia chúng tôi có 51% cổ phần, dù thế nào đi chăng nữa, cậu cũng không thể khống chế Tập đoàn Trần thị được!” Trần Thiên Lôì nhìn tôi nói. Nhưng mà trong lòng hẳn đúng là có chút bối rối.

“Trước kia có thể là như vậy, bây giờ như thế nào, chưa chắc đã nói như vậy được?”

Tôi tiện tay lấy một tờ giấy ra nói.

“Lời này của cậu là có ý gì!”

Trần Thiên Lôì trầm giọng nói.

“Ông gọi điện thoại cho con trai bảo bối của mình thì biết?”

Tôi cười lạnh nói.

Trần Thiên Lôì địa sắc mặt biến đổi, lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Trần Trạch Long, nhưng chưa nói được hai câu thì sắc mặt đã kịch liệt. Cúp điện thoại, Trần Thiên Lôì ôm ngực thở dốc ở trên ghế.

“Trần tiên sinh, ngài làm sao vậy?”

Đám cổ đông vội vàng vây quanh Trần Thiên Lôì.

Người tôi nhằm vào chính là Trần Trạch Long. Trần Thiên Lôì mặc dù là cha của hắn, nhưng mà cũng không có thâm cừu đại hận gì tới tôi cả. Hẳn như thế nào cũng là người hơn 60 tuổi rồi, tôi không muốn có chuyện gì xảy ra với hắn, nên tôi chủ động đi về phía hắn

“Cậu muốn làm gì!”

Cổ đông cửa thấy tôi tới đây, rồi rít đươg tại : đang phía trước tôi.

“Các người không muốn ông ta có chuyện thì mau tránh ra!” Tôi không chút nào để ý tới bọn họ, trực tiếp đẩy đám người ra đi tới bên cạnh Trần Thiên Lôì.

Tôi biết Trần Thiên Lôì cũng không có bệnh nặng gì, chỉ là lửa giận công tâm, nhưng nếu như chậm trễ hóa giải, cũng có thể nguy hiểm tới tính mạng.

Tôi giơ tay lên, đặt ở trên bộ ngực của Trần Thiên Lôì, âm thầm vận tinh thần lực, làm cho hắn trở nên thoải mái.

Trần Thiên Lôì sắc mặt dần trở nên bình thường, thở dài một cái nhìn tôi nói:

“Cám ơn cậu trẻ tuổi! Không nghĩ tới cậu còn biết khí công”.

Một lát sau, Trần Thiên Lôì mới chậm rãi nói:

“Tôi thua! Sau này Trần thị sẽ là của cậu rồi! Đi thôi, người trẻ tuổi, cùng đi tới phòng làm việc của tôi, chuyển giao đồ đạc một chút! Ai, tôi già rồi, con trai lại không thành tài, cơ nghiệp này sớm muộn cũng rơi vào tay người khác, bây giờ thì cũng bớt lo rồi! Lão đầu tử tôi có thể yên ổn mà làm một cổ đông!”

Trần Thiên Lôì chỉ trong nháy mắt mà đã già hơn rất nhiều, dù sao không ai có thể bình tĩnh trong tình huống này.

Tôi thở dài, không có nói gì cả, sự đời vốn là như vậy.

Theo lý thuyết, chuyện thay đổi chủ tịch của một tập đoàn, nhanh thì mấy ngày, chậm thì một tháng, nhưng Trần Thiên Lô đã không còn mặt mũi nào cả nên thúc giục chuyển giao thật nhanh.

Trần Thiên Lô nhìn vào cái ghế mình đã ngồi mấy chục năm, trong lòng cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần, chậm rãi đi tới trước két bảo hiểm, run rẩy mở khóa an toàn, lấy ra mấy tập văn kiện, cùng một cái laptop, nhìn tôi nói:

“Đây là những giấy tờ trọng yếu, tôi với cậu ký tên là được rồi, những thứ khác giao cho luật sư trong công ty làm đi. Trong cái laptop này, là tài sản của Trần thị, cũng có các thông tin khác, tôi cũng chuyển giao cho cậu, hi vọng Tập đoàn Trần thị trong tay cậu không xuống dốc...”

Tôi nhìn cảnh trước mắt này, bỗng nhiên có chút không đành lòng. Ý của tôi là sau khi có được Tập đoàn Trần thị, sẽ tách nó ra rồi bán lẻ, nên bán tháo thì bán tháo, chỉ mong thu lại được 30 tỷ lúc đầu. Nhưng không ngờ làm cho Trần Thiên Lô phải suy nghĩ nhiều như vậy!

Nhìn lão nhân trước mắt này, lại làm tôi do dự.

Trần Thiên Lô kinh ngạc nhìn tôi hồi lâu, sau đó mới nói:

“Lấy số lượng tài chính trong tay cậu, tôi có thể đoán được, trong nội địa, cậu nhất định có thể lực không bình thường, có lẽ cậu không quan tâm tới tập đoàn, chỉ tới đây với mục đích báo thù cho hôn thê mà thôi, quên đi, Tập đoàn Trần thị đã trong tay của cậu, thì cậu muốn làm gì thì làm!” Trần Thiên Lô dường như đã nhìn thấu tâm tư của tôi, nói.

Nói xong, Trần Thiên Lô bắt đầu thu dọn đồ đạc, còn tôi thì lâm vào trầm tư.

Bỗng nhiên, tôi đưa ánh mắt nhìn tới một bức ảnh trên bàn làm việc của Trần Thiên Lô!

270. Chương 45: Quan Hệ Rắc Rối Phức Tạp.

“Trần tiên sinh, tấm hình này...”

Tôi có chút ít kinh ngạc chỉ vào tấm hình kia nói.

Bởi vì hình ảnh trong tấm hình kia chính là con hẻm nhỏ ở gần chợ bán thức ăn của Tân Giang, mà nhà của Trần Vi Nhi ở gần con hẻm này, tôi với Trần Vi Nhi ôm nhau ở đây, nên tôi vô cùng quen thuộc!

Trần Thiên Lô nghe được câu hỏi của tôi, lẳng lặng cầm cái khung lên, lau chùi một hồi, hít sâu một hơi, có chút hoài niệm nói:

“Tấm hình này là thời trẻ của tôi, đây là em trai tôi trong gia tộc mình!”

Trần Thiên Lô trước kia thân là chủ tịch tập đoàn, nên không có cách nào nhớ lại cả, hôm nay, trên mình đã nhàn nhã, cho nên tiếp tục nói:

“Năm đó nhà của tôi nghèo lắm, không đủ sức nuôi hai người con, nên tôi cáo biệt quên hương, cùng bạn bè nhập cư trái phép tới XG. Sau đó đi làm công trường cho người khác, có chút ít tiền, thì tổ chức ra công ty của mình, không nghĩ tới đã mấy chục năm rồi, với lại cũng thành sự nghiệp như thế này... Chỉ là không biết cha tôi còn sống hay không, mấy chục năm bận rộn, tôi cũng muốn về một chút, cũng không có thời gian, hôm nay đã không còn chuyện gì cả, nhân thời gian rảnh rỗi, tôi cũng về lại xem! Từ người của cậu có thể đoán, kinh tế của cậu ở nội địa vô cùng tốt, không biết em trai tôi giờ thế nào, đã lấy vợ hay chưa...”

“Tôi... cũng là người Tân Giang...”

Tôi đột nhiên cảm giác được có cái gì đó không đúng, một ý niệm trong đầu tôi lóe lên, nhưng lại bay mất, không nắm giữ được nó.

“A!” Trần Thiên Lô sửng sốt, có chút vui mừng nhìn tôi, kích động nói:

“Cậu là người ở Tân Giang ? Xem ra quê mình giàu rồi, vậy thì tôi cũng đỡ lo!”

Tôi chỉ cười khổ, người nghèo ở đâu mà chẳng có, tôi có tiền không có nghĩa là họ có tiền, nhưng mà cuộc sống của người dân đúng là được đề cao không ít!

“Đúng rồi, cậu có quen Trần Thiên Vũ không?”

Trần Thiên Lôì đột nhiên hỏi.

Trần Thiên Vũ! Trong lòng tôi cả kinh, đã mơ hồ đoán được quan hệ trong chuyện này, xem ra chuyện lần này đúng là không dễ giải quyết rồi!

Bởi vì, Trần Thiên Vũ là một trong những nhạc phụ của tôi, là cha của Trần Vi Nhi!

Mặc dù tôi hi vọng chỉ là trùng tên, nhưng chuyện này lại là sự thật! Nhà của Trần Vi Nhi cũng ở ngõ hẻm kia, mà cha của Trần Vi Nhi cũng nhắc tới, có một người anh đi XG từ lâu rồi!

Việc đã đến nước này, tôi cũng không giấu diếm, nói:

“Tôi biết một người 38 tuổi, ở gần chợ bán thức ăn, có phải người ông muốn tìm hay không?”

“Đúng vậy, hần 38 tuổi, nhà ở gần chợ bán thức ăn ! Cậu...cậu quen em trai của tôi!”

Trần Thiên Lôì kinh ngạc nói:

“Hần còn khỏe chứ!”

“Chú ấy rất tốt, mấy năm trước mới giải phẫu thay thận xong, vô cùng thành công, hiện giờ cùng với thím mở nhà hàng ăn, buôn bán rất tốt, đã hình thành một dây chuyền, vươn ra cả tỉnh Tùng Giang rồi!”

Tôi nói.

“Cái gì, hần bị bệnh? Nhưng mà khỏe lại là tốt rồi, không hổ là em trai tôi, đúng là có tiền đồ!”

Trần Thiên Lôì cao hứng nói, tâm tình lo lắng vừa rồi đã bị đánh bay.

“Không đúng... Tại sao cậu biết rõ ràng như thế, cậu...cậu và hần có quan hệ như thế nào!”

Trần Thiên Lôì vừa rồi cao hứng, nên bỏ qua một chi tiết trọng yếu, người ở thành phố đâu có biết nhau rõ như vậy? Lúc này nhớ tới, sắc mặt có chút cổ quái nói.

“Trần Thiên Vũ là cha vợ của tôi.”

Tôi cũng không có dấu diếm hần.

“Cái gì! Hần là cha vợ của cậu! Vậy thì...A Long lái xe đâm phải em gái hần!”

Trần Thiên Lôì vẻ mặt càng thêm cổ quái. Dù sao chuyện trùng hợp như vậy, thì đúng là có chút khó tin.

“Không phải... Đó chỉ là một trong những lão bà của tôi...”

Tôi giải thích.

“A!”

Trần Thiên Lôì bưng tỉnh đại ngộ, lấy địa vị của hần, thì chuyện tôi có mấy lão bà cũng không có gì kỳ quái, chỉ càng thêm hoài nghi thân phận của tôi.

Trần Thiên Lôì biết, làm nhà hàng và bất động sản sẽ kiếm được món lời kếch xù, theo lý thuyết Trần Thiên Vũ khẳng định vô cùng giàu có. Chỉ cần căn cứ vào người con rể này thì đủ biết, bỏ vài chục tỷ ra làm chuyện này thì không tâm thường chút nào.

“Ai! Đều bởi vì tiểu tử thúí A Long này, lúc này chúng ta cũng coi như là thân thích... à quên, tôi thua chính là thua, được rồi, lão đầu tử tôi không có lăm cẩm như vậy, thừa dịp này tôi về Tân Giang một chút, sau đó gặp cháu gái của tôi.”

Trần Thiên Lôì nói.

Đây là một kết quả mà tôi không muốn, vốn tôi định làm cho long trời lở đất, nhưng giờ phút này không cách nào tiếp tục nữa rồi. Cho dù thế nào đi nữa, cũng phải nể mặt Trần Vi Nhi một chút. Nhìn bóng lưng Trần Thiên Lôi rời đi, tôi bỗng nhiên có chút khó hiểu.

.....

Trần gia.

Trần Thiên Lôi gọi Trần Trạch Long vào trong thư phòng, Trần Trạch Long buồn nản cúi đầu.

“A Long, Trần gia chúng ta thất bại, bây giờ Tập đoàn Trần thị đã nằm trong tay người khác rồi!”

Trần Thiên Lôi lần này cũng thật lòng muốn giáo huấn đứa con trai này một chút

“Cha, con biết sai rồi...”

Trần Trạch Long lẩm bẩm nói:

“Cha, chúng ta chẳng phải vẫn còn tiền hay sao, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa!”

“Không có, không có gì cả! Cổ phiếu trong tay cha còn phải đem trả nợ ngân hàng!”

Trần Thiên Lôi nói.

“Cái gì! Chúng ta không còn gì cả?”

Trần Trạch Long có chút không tin nói.

“Đúng, không còn gì cả, ngay cả cái biệt thự này cũng không còn, ngày mai chúng ta phải rời đi rồi!”

Trần Thiên Lôi nói.

Trần Trạch Long nghe xong, lập tức ngẩn ngơ, hẳn không ngờ sự thất bại của hẳn lại mang tới cho Trần gia tai họa như vậy! Cho tới lúc này, Trần Trạch Long mới chính thức giác ngộ, mới hiểu được sự chênh lệch giữa hẳn với người khác.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Thiên Lôi cùng Trần Trạch Long mua vé máy bay, bay trở về Tân Giang, tôi liên tục suy nghĩ, quyết định để cho Trần Thiên Lôi tiếp tục xử lý Trần thị, nhưng mà bị Trần Thiên Lôi nhẹ nhàng cự tuyệt, Trần Thiên Lôi cười nói:

“Lão nhân như tôi phải vất vả lắm mới có một ngày như thế này, hơn nữa cũng nên để cho Trần Trạch Long có một bài học!”

Tôi cũng không còn cách nào khác, chỉ đành đem Trần thị tạm thời giao cho Quách Khánh xử lý, đừng nhìn Quách Khánh là xã hội đen, nhưng sản nghiệp của hẳn cũng có không ít, bản lĩnh quản lý cũng tương đối tốt.

Tôi không nghĩ tới chính là, kế hoạch báo thù của tôi lại khiến cho Trần Trạch Long hối cả, thời gian sau này, với trước đây, hẳn đúng là hai con người khác nhau hoàn toàn!

Sau mấy ngày nữa, trong lúc rảnh rỗi, tôi tự mình ra ngoài đi dạo, dùng hẳn một tuần lễ ngắm cảnh ở XG. Tôi cự tuyệt yêu cầu cùng đi của Quách Khánh, lý do rất đơn giản, trông hẳn to cao như vậy, định cản trở công việc tán gái của tôi hay sao!

Lúc này tôi mới chính thức lãnh hội lời của Quách Khánh nói: “Hắc bang mới chính là yêu đảng, yêu nước, yêu dân” là như thế nào, bởi thủ hạ của Quách Khánh khi nhàn rỗi đều làm việc trợ giúp người khác, thấy vậy tôi hoàn toàn ngẩn ngơ!

Tôi ngất, không ngờ Quách Khánh lại thành lập được một tổ chức phúc lợi xã hội... Không biết những tổ chức xã hội đen khác thấy sẽ có cảm tưởng như thế nào! Tôi không biết chính là, vì chuyện này mà họ không hài lòng, định hợp nhau lại, tổng công kích Tam Thạch Bang.

Tôi đi vài vòng, sau đó đi tới một chi nhánh tuyển mộ của Tập đoàn Ánh Rạng Đông. Danh tiếng của tập đoàn đã nổi tiếng thế giới, nên người tới tuyển mộ đúng là vô cùng đông đảo.

Tôi rất mất sức mới chen được tới bàn tuyển mộ, nhưng tôi chưa kịp nói, đã có mấy người bắt mắt nói: “Cậu này làm gì vậy?! Không biết xếp hàng sao!”

Tôi chỉ còn cách cười khổ, bọn họ tưởng tôi tới nộp đơn! Nhưng mà cũng khó trách, Tập đoàn Ánh Rạng Đông tuyển mộ lần này là những giao dịch viên, nhân viên chăm sóc khách hàng...nhân viên kỹ thuật thì do tổng bộ phái tới, nên mới đông khùng khiếp như vậy.

Đúng lúc tôi đang lúng túng, thì sau lưng tôi có một âm thanh vang lên:

“Tiểu Lưu, sao cậu lại tới đây?”

Tôi quay đầu lại nhìn, thì hóa ra là tổng giám đốc chi nhánh ở XG là Trương Giang, người này trước kia là thư ký của chú Triệu, đương nhiên là biết tôi. Mặc dù hẳn không biết thân phận thực sự của tôi, nhưng nhìn quan hệ của chú Triệu với tôi không bình thường, thì đối với tôi rất là khách khí.

Lúc này, những người bên cạnh tôi đã tự động tránh ra, bởi vì Trương Giang mặc trang phục của tập đoàn, hơn nữa trước ngực còn đeo thẻ, chắc chắn là người này tới để chọn người rồi!

Lúc này, những người lúc nãy mắng tôi lập tức cúi đầu, họ nghĩ tôi có thể nói chuyện với người phụ trách cao nhất của chi nhánh tập đoàn ở đây, đương nhiên cũng là tầng lớp lãnh đạo cấp cao.

“Sao vậy, Trương ca, anh là giám đốc một chi nhánh, sao phải tự mình chọn người, những chuyện này chẳng phải do nhân viên tổng bộ làm hay sao?”

Tôi thuận miệng hỏi.

“Đúng vậy, vốn anh đang cùng với mấy kỹ sư nghiên cứu phưng án xây dựng trụ sở, nhưng mấy người ở đây nói là không có anh thì không xong, nên anh đành phải tới.”

Trương Giang nhún vai nói.

271. Chương 46: Quái Nhân Khoa Học.

Tôi gật đầu, lãnh đạo của Tập đoàn Ánh Rạng Đông luôn phải chăm chỉ làm việc, và quán xuyên công việc đặt ra, đây chính là quy củ đã được đặt thành điều lệ của công ty.

Lúc này, có một trung niên nam nhân, đầu tóc rối tung lên, râu mọc lồm chồm, đang đứng ở trước bàn không ngừng nói gì đó. Tôi tiến lên, chỉ nghe người nam nhân kia nói:

“Tập đoàn Ánh Rạng Đông của các người không phải tự xưng là tập đoàn có kỹ thuật tiên tiến nhất thế giới hay sao, kỹ thuật này của tôi có thể so sánh với các người không?!”

Nhân viên làm việc giải thích:

“Thật xin lỗi tiên sinh, chúng tôi bây giờ tuyển mộ chỉ là nhân viên kinh doanh và quảng cáo, nhân viên nghiên cứu là do tổng bộ trực tiếp phái tới, chúng tôi không quyền can thiệp!”

“Tôi muốn gặp người phụ trách cao nhất của các người!”

Trung niên nam nhân nói.

“Tiên sinh, chúng tôi đã báo cho giám đốc của chi nhánh, chắc ông ấy đang tới đây!”

Nhân viên làm việc vẫn giữ chừng mực, nói.

Đối với thái độ của người này tôi rất là hài lòng, nếu như người của tập đoàn khác thì sẽ ra oai với người trung niên này!

Trương Giang cũng nhìn thấy tình huống ở hiện trường, đi tới cùng với tôi.

“Ai!”

Trương Giang thở dài nói:

“Ồ tổng bộ cũng như vậy, ai cũng nói rằng mình nắm giữ những kỹ thuật tiên tiến, để tiến vào làm việc trong Tập đoàn Ánh Rạng Đông, nhưng thực ra chỉ là lừa bịp!”

Tôi gật đầu, tình huống như thế quả thật tồn tại. Tập đoàn Trần thị hiện nay đã tung ra rất nhiều kỹ thuật trọng yếu, những kỹ thuật này đều đã vượt mức kỹ thuật của khoa học hiện nay.

Điều làm cho tôi vui mừng nhất chính là, những phát minh này đều hoàn toàn do nhân viên nghiên cứu của tổng bộ phát minh ra.... Nói tóm lại Tập đoàn Trần thị có thể dẫn đầu trong mấy trăm năm tiếp theo.

“Xin chào ngài, tôi chính là giám đốc của chi nhánh tại XG Trương Giang, xin hỏi tiên sinh có chuyện gì không?”

Trương Giang lễ phép hỏi.

“Nga? Cậu là Tổng kinh lý, vậy thì tốt quá, tôi tìm cậu! Cậu có thể xem nó được không?”

Trung niên nam nhân thấy giám đốc tới, thì hưng phấn nói.

“Vậy thì ngài muốn tôi xem cái gì, tôi mặc dù là giám đốc, nhưng trên tôi vẫn còn lãnh đạo cấp cao hơn.”

Trương Giang giải thích.

“Tôi nói cùng với cậu đã, tôi đang nghiên cứu một loại nhiên liệu mới, nếu như thành công có thể thay thế được dầu mỏ, nhưng hiện giờ đang thiếu hụt tiền và kinh nghiệm!”

Trung niên nam nhân lấy ra một xấp tài liệu nói.

“Cái này... Tiên sinh, Tập đoàn Ánh Rạng Đông chúng tôi chưa có lĩnh vực nghiên cứu về nhiên liệu...”

Trương Giang nói.

“Hừ, các người cho tôi là tên lừa gạt hay sao? Tôi cho cậu biết, tôi tên là Tôn Tứ Khổng, viện sĩ học viện G của nước X, đây là giấy chứng nhận công tác của tôi!”

Vừa nói trung niên nam nhân đồng thời móc từ trong túi ra một cái giấy chứng nhận, ném lên trên bàn nói:

“Tôi hiện tại cần chính là tài chính, hơn nữa còn cần một số lượng lớn kinh phí để nghiên cứu, hơn nữa thành quả nghiên cứu của tôi cũng do các người độc quyền, tôi chỉ muốn có đầy đủ kinh phí và một phòng thí nghiệm tiện nghi!”

“Cái này...”

Trương Giang cũng không cách nào làm chủ, nhưng tập đoàn hiện tại đúng là đang tuyển lựa nhân tài như thế này.

Tôi nhìn người trước mặt, bỗng nhiên nghĩ tới kỹ thuật ban đầu bán cho microsoft, đây đúng là một ý tưởng vĩ đại của loài người! Tôi đưa tay ngăn trở Trương Giang đang muốn lên tiếng, nhìn Tôn Tứ Khổng nói:

“Xin đưa tài liệu cho tôi xem một chút!”

“Cậu là ai? Cậu nói xem thì có thể xem hay sao?”

Tôn Tứ Khổng hỏi ngược lại.

“Nếu nghiên cứu của anh có giá trị, tôi đương nhiên có thể bảo Tập đoàn Ánh Rạng Đông cung cấp những điều kiện của anh!”

Tôi khẽ cười nói.

Tôn Tứ Khổng nghe xong sững sốt, nghi ngờ nhìn Trương Giang một cái, giám đốc một chi nhánh của Tập đoàn Ánh Rạng Đông còn không thể đáp ứng, người này có thể hay sao?

Trương Giang thấy tôi lên tiếng, lại thấy Tôn Tứ Khổng đang nhìn về phía hắn, cho nên gật đầu, ý nói lời của tôi là thực. Trương Giang đương nhiên rõ ràng năng lực của tôi, bởi vì hắn biết quan hệ của tôi với chú Triệu không bình thường

Tôn Tứ Khổng có được khẳng định của Trương Giang, thì lập tức chuyển mục tiêu sang tôi, cầm tài liệu trên bàn cuống quýt đưa lên.

Tôi mở ra vừa nhìn, thì sợ hết hồn, Tôn Tứ Khổng nghiên cứu lại là loại dùng nước làm nhiên liệu! Nếu như những người khác thấy được, nhất định sẽ cho hắn là kẻ điên hoặc là kẻ ngu, nhưng mà mấy hôm trước tôi đã chứng kiến nhiên liệu dành cho phi thuyền của người Anamis, phát hiện này làm tôi vô cùng khiếp sợ!

Sự nghiên cứu của Tôn Tứ Khổng này đúng là vượt mức khoa học hiện thời! Tôi lại tiếp tục xem, thì thấy lý luận của Tôn Tứ Khổng cũng tương tự như của người Anamis, nói cách khác, Tôn Tứ Khổng đã dần tiếp cận được vấn đề! Chỉ là những vấn đề cụ thể thì lại chưa thể thực hiện được!

Tôi cân nhắc một chút, tài liệu của Tôn Tứ Khổng nghiên cứu quả là kinh hải thế tục, nếu như đem những thứ này công bố ra, tất sẽ tạo thành sự hỗn loạn cho xã hội! Cho nên tôi nhìn Tôn Tứ Khổng nói:

“Tôi có thể cung cấp tài chính, cũng có thể lập phòng thí nghiệm như anh nói, nhưng anh không thể gia nhập Tập đoàn Ánh Rạng Đông, đây chỉ là sự ủng hộ của cá nhân tôi.”

Tôn Tứ Khổng vừa nghe có người chịu xuất tiền cho hắn nghiên cứu, đâu còn quan tâm tới gì khác! Bản thân hắn chính là quái nhân khoa học, lấy nghiên cứu khoa học làm sự vui thú của cuộc đời, căn bản không quan tâm tới gì khác, cho nên lập tức đáp ứng nói:

“Không thành vấn đề, cậu chỉ cần cho tôi cung cấp kinh phí nghiên cứu, tôi cũng chẳng cần biết cậu dùng thành quả nghiên cứu làm gì, cho dù bán cũng được!”

“Tốt, ở đây nhiều người, anh đi theo tôi, chúng ta thương lượng cụ thể một chút!”

Tôi nhìn Tôn Tứ Khổng nói.

Trương Giang nhìn thấy tôi lại có thể cảm thấy hứng thú với những thứ này, cho là tôi nhất thời cao hứng, cũng không hỏi nhiều, dù sao tôi cũng là người có tiền, nên Trương Giang sẽ không quan tâm nhiều.

Tôi vậy một chiếc xe taxi, bảo tài xế đi về biệt thự của Quách Khánh. Xuống xe, tôi dẫn hắn trực tiếp đi vào phòng của tôi.

“Hạng mục nghiên cứu của anh rất tốt, không biết anh đã có thành quả nghiên cứu hay chưa?”

Tôi rót chén nước cho Tôn Tứ Khổng nói.

“Có! Nhưng mà...”

Tôn Tứ Khổng do dự nói:

“Những thứ này rất tốn tiền, một hạng mục động cơ chạy thử nhiên liệu phải mất tầm 500 triệu...”

“Ha ha, phương diện tài chính anh đừng có lo lắng, tôi nếu đã đáp ứng anh, thì anh có thể thoải mái làm thí nghiệm nghiên cứu!”

Tôi cho Tôn Tứ Khổng ăn một viên Định Tâm hoàn.

Tôn Tứ Khổng nghe xong hai mắt sáng lên, vội vàng lấy những hạng mục nghiên cứu còn lại trong cặp sách ra, đưa cho tôi, nói:

“Lão Tôn tôi không bốc phét, chỉ cần có tiền, cái gì tôi cũng có thể làm được, cậu xem đi, đây là dự án cung cấp nước cho sa mạc, đây là dự án chuyển nước biển thành nước ngọt, còn có cái này, đây là lý luận bước đầu nghiên cứu tàu con thoi, nếu như để nghiên cứu, có thể trở thành UFO trong truyền thuyết, nhưng mà đây chỉ là phương diện lý luận của tôi mà thôi...”

Tôn Tứ Khổng thao thao bất tuyệt giới thiệu cho tôi, nghe thấy vậy thì tôi trợn mắt há mồm, người trước mắt này chính là một quái nhân khoa học. Trời ạ, sao người này có thể để tôi gặp được cơ chứ, có phải là nhân phẩm tốt hay không?.

Mặc dù rất nhiều hạng mục vẫn chỉ là mô hình lý luận, nhưng như thế đã là rất giỏi rồi, đây chính là dựa vào năng lực của hắn để nghiên cứu ra!

Tôn Tứ Khổng thấy bộ dáng khiếp sợ của tôi, rất là đắc ý.

Tôi thấy Tôn Tứ Khổng đặc ý, thì trong lòng tính toán đã kích hấn một chút! Giờ phút này tôi đã có ý nghĩ thu dụng Tôn Tứ Khổng, cho nên nếu như muốn cho hấn thành thật làm việc cho tôi, thì biện pháp tốt nhất là chứng minh tôi mạnh hơn so với hấn. Tôi vẫn phải trông vào hấn để làm một chút việc mà!

Cho nên tôi nhàn nhai cười nói:

“Hóa ra chỉ là một chút mô hình lý luận! Không gạt anh, tôi cũng là một người nghiệp dư yêu thích khoa học, tôi tìm anh, cũng chính là vì tôi đang nghiên cứu nước làm nhiên liệu!”

“Cái gì?” Tôn Tứ Khổng nghe tôi nói như vậy, lập tức tỏ ra vô cùng tức giận, nhìn tôi quát: “Cậu xóc ý gì, xem thường tôi sao? Nếu như cậu không đầu tư, thì nói một câu, đừng có nói những lời này!”

Tôn Tứ Khổng đương nhiên không tin lời của tôi.

Tôi nhìn Tôn Tứ Khổng tức giận, bình thần tìm một bản báo cáo về nhiên liệu, vớt lên trên bàn, tôi bắt đầu nói về nội dung này.

Tôn Tứ Khổng lúc đầu thì tức giận, nhưng sau đó biến thành kinh ngạc, cuối cùng là hưng phấn vô cùng.

Bởi vì những điều tôi nói ra, còn hoàn thiện hơn nhiều so với lý luận của hấn, hơn nữa còn bổ sung cho quan niệm của hấn! Đương nhiên đây chỉ là đại khái, tôi không thể nói rõ tư liệu mà người Anamis đưa cho tôi được!

“Thật tốt quá! Thật tốt quá! Rất cảm tạ ngài! Ngài cùng với tôi nghiên cứu, làm trợ thủ của tôi đi... Không, tôi làm trợ thủ cho ngài! Đây quả thực là quá vĩ đại rồi!”

Tôn Tứ Khổng hưng phấn ghi chép lại nhưng quan điểm mà tôi nói.

272. Chương 47: Đại Hội Hắc Đạo.

Tôi thấy bộ dạng của Tôn Tứ Khổng thì cười khổ nói:

“Tôn viện sĩ, tôi đã nói rồi, tôi chỉ là hứng thú nghiệp dư! Nghiên cứu là do anh hoàn thành, đương nhiên tôi sẽ cung cấp tài liệu cho anh!”

“Được rồi, có những thứ này, nghiên cứu của tôi sẽ thành công không xa!”

Tôn Tứ Khổng thấy tôi không đáp ứng chuyện hấn làm trợ thủ cho tôi, mặc dù có chút thất vọng, nhưng thấy tôi đáp ứng trợ giúp hấn nghiên cứu, vẫn rất cao hứng !

Chuyện tiếp theo là chuyện lập phòng thí nghiệm, tôi bảo Đổ Tiểu Uy mua giúp tôi một hòn đảo trên biển, theo công pháp quốc tế, thì nơi này chính là hòn đảo tư nhân, không có chủ nhân cho phép, thì không thể tùy ý lên đảo ! Mặc dù giá tiền rất cao, nhưng mà tôi không để ý.

Về phần phương diện an toàn, tôi bảo Đổ Tiểu Uy phái một đội đệ tử trung thành tới bảo vệ Tôn Tứ Khổng và chống đánh cướp tài liệu! Kể từ khi tôi đem công phu của mình dạy cho Đổ Tiểu Uy, hấn đã lập ra một đội lính đánh thuê, dĩ nhiên, những võ thuật cơ mật giống như dị năng, thì hấn sẽ không truyền cho những đệ tử này.

Đừng nói tôi làm nghiêm mật mà những nghiên cứu này có ảnh hưởng tới cả nhân loại, mặc dù ở thời đại này không có hải tặc, nhưng tổ chức đặc vụ thì rất nhiều ! Tôi cũng không hy vọng những thứ này truyền lưu quá sớm ra ngoài.

Mà những quân đội tư nhân chịu trách nhiệm kia, phải là tuyệt đối trung thành, Đổ Tiểu Uy khi truyền công phu cho họ, cũng để lại một tinh thần ấn ký trong đầu họ, nội dung ấn ký là phải tuyệt đối trung thành với Lưu Lỗi và Đổ Tiểu Uy, nếu như mệnh lệnh hai người có mâu thuẫn, thì lấy lệnh của Lưu Lỗi mà thực thi.

Điều này làm cho tôi rất là cảm động, xem ra Đổ Tiểu Uy đối với một sư thúc tử như tôi rất là tôn kính.

Về phần xây dựng phòng thí nghiệm, tôi tham khảo thêm tài liệu của những người Anamis, cùng với những thiết kế của Tôn Tứ Khổng để hoàn thành. Rất nhiều dụng cụ thí nghiệm được Tập đoàn Ánh Rạng Đông

sản xuất, tôi trực tiếp bảo Triệu Quân Sinh lệnh cho nhân viên sản xuất những dụng cụ nghiên cứu đặc thù. Những thứ khác do Tôn Tứ Khổng yêu cầu.

Tôn Tứ Khổng nhìn thấy tôi chuẩn bị cho hắn hoàn thiện như thế, cao hứng vô cùng, về phần cái đảo không người này, thì hắn không để ý chút nào, chỉ cần nghiên cứu, là không thể chết.

Tôi giao một chút tin tức trong tư liệu của người Anamis cho Tôn Tứ Khổng, Tôn Tứ Khổng giống như chiếm được bảo tàng, cầm trong tay không nỡ đặt xuống!

Tôi dặn Đỗ Tiểu Uy, chỉ cần Tôn Tứ Khổng có yêu cầu gì, thì tận lực thỏa mãn hắn là được, cũng đem một tấm thẻ trị giá 5 tỷ USD tiền mặt cho hắn, đồng thời đưa cả số điện thoại của Tôn Tứ Khổng nữa.

Sau khi bận rộn kết thúc, thì đại hội hắc đạo cũng bắt đầu. Đương nhiên, tôi cũng phải có một chuyện trọng yếu muốn làm...

Người của Hắc Minh (liên minh hắc đạo) sợ Tam Thạch Bang không đi, nên cố ý phái người tới đưa thiệp mời. Lúc đó tôi còn buồn bực, sao Hắc Minh này lại cố tình chăm sóc tôi như vậy chứ? !

Đừng tưởng rằng tất cả các cuộc hội đàm của Hắc đạo đều là ban đêm, đó chỉ là chuyện trên tiểu thuyết hoặc ti vi. Lần đại hội Hắc bang này làm rầm rộ như họp quốc hội, 9h sáng, trong một phòng họp của đại khách sạn Thiên Thần. Cái Đại khách sạn Thiên Thần này không thuộc bất kỳ một Hắc bang nào, từ trước tới giờ luôn giữ thái độ trung lập.

Sáng sớm, khi tôi ăn xong điểm tâm, thì cùng Quách Khánh lên chiếc Red Banner, tài xế là Mã Cường. Chúng tôi không có mang mang theo đám tiểu đệ đi, trong tình huống này nhiều người cũng vô ích!

Mới bước vào đại khách sạn, thì thấy có một đám người mặc đồ đen đứng đợi, bộ dáng trông như không coi ai ra gì. Xã hội đen ở XG rất kiêu ngạo và công khai, không giống như trong nội địa.

Những người này thấy chúng tôi đi tới, lập tức giơ tay ngăn cản nói: “Nơi này đã được chúng tôi bao hết, hôm nay không kinh doanh!”

“ĐM thẳng hỗn đản này, mày mù à!”

Mã Cường thấy có người dám ngăn cản thủ lĩnh của lão đại, lập tức đập cho hắn một cái, tiện tay vứt cái thiệp mời xuống đất.

Người mặc áo đen kia định phát tác, thấy thiệp mời là của Tam Thạch Bang thì sợ hãi, hắn biết, Tam Thạch Bang đối với dân chúng thì rất gần gũi, nhưng lại không lưu tình với xã hội đen!

Những người mặc áo đen khác vội cung kính nói:

“Hóa ra là Quách lão đại cùng Mã ca đại giá quang lâm, xin lỗi xin lỗi, mời vào!”

Thân phận của tôi họ không biết, chỉ cho là tiểu đệ đi theo mà thôi.

Khi chúng tôi tới phòng họp, thì phát hiện đã có hơn 20 người ngồi đó, họ nhìn chăm chăm vào chúng tôi, giống như ăn tươi nuốt sống một con cừu vậy? Nhưng mà tôi lại là sói đội lột cừu...

“Ai nha, Quách lão đại, anh làm cho chúng tôi chờ mỏi mắt, có phải Tam Thạch Bang không để những tiểu đệ như chúng tôi vào trong mắt hay không?”

Lúc tôi mới vào cửa, thì có một mập mạp đứng dậy, dùng giọng âm dương quái khí (thái giám, bán nam bán nữ) nói .

“Đúng, không sai, tao đúng là coi mày không ra gì.”

Quách Khánh nhìn thoáng qua mập mạp kia, thản nhiên nói.

Mập mạp kia vốn tưởng rằng có thể ngang hàng đối mặt với Quách Khánh mấy câu, không ngờ lại bị nói như vậy.

Mã Cường không có để ý tới những người khác, tìm hai cái ghế, mời tôi và Quách Khánh ngồi xuống, sau đó chấp tay đứng sau.

Hành động này của Mã Cường làm cho người khác phải âm thầm suy đoán thân phận của tôi. Mã Cường này cũng là lão đại một phương ở XG, hẳn tôn kính Quách Khánh là đúng rồi, nhưng còn tôi là ai?

Sau khi chúng tôi ngồi xuống, thì lão giả nho nhã ngồi ở ghế chủ tịch ho khan hai tiếng, nói:

“Được rồi, nếu lão đại của các bang phái đã tới đủ, vậy thì chúng ta bắt đầu họp đi! Mọi người ở nơi này chắc cũng biết nhau rồi, nhưng tôi cũng xin giới thiệu một chút, tôi là hội trưởng của Hắc Minh, tên là Hình Thúc!”

“Ai, nhớ ngày đó chúng ta một đao một thương chiếm được địa bàn, nhưng giờ đã già rồi!”

Một lão đại khác tiếp lời nói.

Quách Khánh không nhìn người này tới một lần, nói:

“Đúng vậy, giờ đã là thời đại hòa bình rồi, nên thủ hạ và tiểu đệ của Diêu lão đại cũng thiếu rèn luyện, lần trước hơn một trăm người, bị mười mấy tiểu đệ của tôi đánh cho phải nhập viện, mấy tiểu đệ của tôi còn chưa nóng người.”

“Mày!”

Diêu lão đại nhất thời cứng họng, vừa nghĩ tới Quách Khánh nói cũng là sự thực, nhưng làm hắn tức không chịu nổi, lập tức nổi trận lôi đình, một võ bàn, đứng lên, chỉ vào Quách Khánh nói:

“Thằng nhãi con Tiểu B, tao nói cho mày biết, mày không nên đắc ý vênh váo...”

Không đợi hắn nói cho hết lời, một cái chén trà đã bay tới, đập gãy hai cái răng cửa của hắn, Diêu lão đại mồm đầy máu, những câu khác còn chưa nói ra đã ngậm lại.

Chén trà này là do Quách Khánh ném, hắn nói:

“Thật xin lỗi, thời điểm tôi còn đi học, lão sư của tôi cũng có thói quen khi tức giận sẽ ném đồ, nay không cẩn thận bị nhiễm rồi! Như vậy đi, lát nữa hội nghị kết thúc, tôi tìm cho ông mấy cái răng vàng nhé?”

Tôi cố nén cười thầm nghĩ, Quách Khánh tiểu tử này thật đúng là giỏi bịa chuyện, nếu lúc hắn còn đi học, dám làm thế này với Diệp Tiêu Tiêu, thì tôi sẽ không bỏ qua cho hắn đâu.

“Khụ khụ! Được rồi, mọi người không nên tranh luận, Đại hội hắc đạo là một hội nghị hòa bình, các người công kích nhau như vậy, không bằng để cho đám tiểu đệ ra ngoài sống mái với nhau thì hơn!”

Hình Thúc khoát tay áo, cả hai bên hắn đều không muốn đắc tội.

Diêu lão đại lúc này mới tức giận bất bình trở về chỗ ngồi, trong mắt còn hiện lên hung quang.

“Được rồi, mọi người đừng tranh cãi, có gì muốn nói thì cứ nói ra, không nên động thủ! Lần đại hội hắc đạo này có mục đích chủ yếu chính là phân chia địa bàn...”

Hình lão nói.

“Các người định phân chia thế nào, có phải định rút lui khỏi XG, đem địa bàn nhường lại cho Tam Thạch Bang chúng tôi?”

Quách Khánh nghe vậy, thì lập tức hiểu, đám người này thêm thuồng địa bàn lớn của mình, muốn chia một chén canh.

Đám người kia thấy Quách Khánh lớn lối như thế, giận tới tức nghiến răng ken két, tức tối đưa ánh mắt nhìn về phía Thanh bang, trong mắt bọn họ nếu có người dám lớn lối trước mặt Thanh bang như vậy, thì Thanh bang sẽ tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, lão đại của Thanh bang là Chu Phong giống như chưa từng nghe thấy, vẫn thản nhiên ngồi im.

Đám người kia nghĩ lại, có lẽ là bởi vì Tam Thạch bang gần đây thế lực rất lớn, Thanh bang cũng không có một kẻ địch như vậy, nhưng mà cũng không cần vội, bên mình có nhiều người như vậy, Tam Thạch Bang có thể không theo hay sao?

Nếu như bên mình khai hỏa với Tam Thạch Bang, thì Thanh bang chắc chắn không ngồi yên đứng nhìn!

“Có chuyện thì trực tiếp nói đi”

Một lão Đại đứng lên nói.

“Đúng vậy, tiểu đệ của chúng tôi trên địa bàn của mình bắt hai con bé định đùa vui, kết quả lại bị một đám người của một bang hội khác đột nhiên xông vào biến chúng thành thái giám!”

Một lão đại khác đột nhiên đứng dậy nói.

“Trần lão đại, các người đứng là vui đùa quá mức, chúng ta kiêng kỵ nhất chính là cưỡng gian, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chuyện này phải do cảnh sát xử lý, tại sao lại có một bang hội khác xuất hiện là sao? Có phải là đội viên đội bảo vệ không?”

Một lão Đại khác nói.

“... ..”

Nghe bọn họ bầy mồm tám lưỡi, tôi hứng thú nhìn vào vở kịch này, rất hiển nhiên, bọn họ đã thương lượng trước rồi!

Họ muốn có chủ ý vào Tam Thạch Bang của chúng tôi, ý vào nhiều người, muốn Quách Khánh ở trên đại hội có một sự nhượng bộ, nhưng mà họ đã nhầm rồi.

273. Chương 48: Tin Tức Tốt, Tin Tức Xấu ?

“Xin hỏi các người đang ám chỉ Tam Thạch Bang chúng tôi hay sao? Dường như các lão đại đều đang rất bức tức!”

Quách Khánh nhìn những người này cười lạnh nói.

“Đúng! Không sai, chính là Tam Thạch bang các người!”

Lúc này ngoại trừ Hình Thúc, ai cũng trầm miêng nói.

“A? Như vậy sao, Tam Thạch Bang chúng tôi hình như rất ngại quẩn chuyện của người khác... Nếu như vậy, để tôi xem...”

Quách Khánh bỗng nhiên dừng lại một chút, rồi nói:

“Các vị sau này cũng đừng hòng lăn lộn ở XG nữa!”

“Cái gì? Mà có ý gì? Ý của mà có phải là coi toàn bộ bọn tao là địch rồi hay không?”

Các bang chủ, lão Đại nghe thấy Quách Khánh nói như thế, lập tức giận dữ, rồi rít đứng dậy, chỉ trích Quách Khánh.

“Tùy tiện, chẳng lẽ trước kia chúng ta không phải là địch nhân hay sao?”

Quách Khánh không thèm quan tâm nói.

“Mẹ nó! Các huynh đệ, giết tên gia hỏa này!”

Lý lão đại tính khí nóng nảy, hét lớn.

Lập tức, có một đám người cầm súng từ ngoài cửa xông vào, nhưng mà mục tiêu của đám người này không phải là chúng tôi, mà là đám lão đại đang chỉ trích kia!

“Đứng im, người nào động đậy người đó chết!”

Đại hán áo đen cầm đầu lạnh lùng nói.

“Người... Các người là ai? Những người mà chúng tôi mai phục ở gần tổng bộ Tam Thạch Bang, tại sao lại không có tin tức gì?”

Hình lão coi như trấn định, nhìn mấy người này hỏi. Lúc trước hắn đã phái người đến tổng bộ Tam Thạch bang cùng mai phục.

Một khi Tam Thạch bang có động tác gì, thì ít ra có sự chuẩn bị cũng sẽ không bị động, nhưng mà lúc này hoàn toàn không còn tin tức nào cả.

Vào vào lúc này, lão đại của Thanh bang là Chu Phong vốn im lặng, lại đứng dậy, trực tiếp đi tới trước mặt của tôi, nói:

“Lưu Tống, tiếp theo lên làm gì bây giờ?”

“Nên làm thì làm đi.”

Tôi thản nhiên nói, có đôi khi đối phó với những người này không thể mềm lòng, hơn nữa, giữ họ lại cũng là tai họa.

“Động thủ!”

Chu Phong vung tay lên, nhất thời tiếng súng nổ lên bốn phía, những lão đại vốn đang tức giận bất bình lập tức biến thành một đồng tử thi. Chỉ còn Hình Thúc trợn mắt ngồi ở chính giữa gian phòng.

“Sao vậy, rất kỳ quái sao? Có phải đang nghi hoặc, một tháng trước tôi với Tam Thạch Bang vẫn còn là tử địch, sao giờ lại đứng một bên rồi hay không?” Chu Phong cười nhìn Hình lão nói.

Hình lão gật đầu.

“Nguyên nhân rất đơn giản, lão bản của tôi và Tam Thạch Bang đều là một người!” Chu Phong nói xong, nhìn tiểu đệ bên cạnh, nói:

“Đưa hắn lên đường đi, hắn đã biết quá nhiều rồi!”

Lại một tiếng súng vang lên, Hình lão ngã xuống đất.

Tôi nhìn những xác chết đầy phòng này, không nói gì. Dù sao luật pháp ở XG khác với nội địa, chuyện mà Hắc bang sống chết với nhau, cảnh sát sẽ không quản. Huống chi đám người kia đều là bại hoại, chết một người thì bớt một người.

Chuyện sau này tôi giao cho Quách Khánh và Chu Phong xử lý, trong vòng một đêm, hắc đạo ở XG tiến hành đại thanh tủy, tất cả đều thuộc về Tam Thạch Bang.

Về phần Thanh bang tại sao lại đứng bên tôi. Nguyên nhân rất đơn giản, tập đoàn Trần thị là cổ đông lớn nhất của Thanh bang. Hiện giờ Tập đoàn Trần thị đã vào trong tay tôi, Chu Phong đương nhiên cũng sẽ theo về!

Khi hắn biết tôi là ông chủ giấu mặt của Tam Thạch Bang thì Chu Phong kinh hãi trong một thời gian rất lâu, hắn tự nhận là không cách nào chống lại được với Tam Thạch Bang, nếu như hôm nay người ta đã là ông chủ của mình, thì không bằng giải hòa. Tôi cũng nói với Quách Khánh, không cần truy cứu chuyện Thanh bang nữa.

Giải quyết xong mọi chuyện ở đây, tôi cũng nên trở về trường học, cũng đã hơn một tháng qua đi, quân huấn đã kết thúc, chính thức bước vào thời gian học tập.

Khi máy bay mới hạ cánh xuống Bắc Kinh, thì điện thoại của tôi lại vang lên, hóa ra người gọi là Lưu Duyệt.

“Lưu Lỗi, anh trở về chưa?”

Thanh âm của Lưu Duyệt vang lên trong điện thoại.

“Ừ, tôi vừa mới xuống máy bay, mới cầm đến điện thoại, thì cô đã gọi.”

Tôi nói.

“Có một tin tức tốt, cũng có một tin tức xấu...”

Lưu Duyệt do dự một chút nói.

“Là chuyện của Nhan Nghiên phải không?”

Trong lòng tôi căng thẳng, tôi biết Lưu Duyệt lúc này gọi điện thoại cho tôi, tám phần là về Triệu Nhan Nghiên, bởi vì Lưu Duyệt là một cô gái độc lập, trong một thời gian dài kinh doanh như vậy, đâu có cần sự trợ giúp của tôi.

“Đúng... Triệu Nhan Nghiên đã tỉnh, nhưng mà nàng...”

Lưu Duyệt dừng lại một chút.

“Sao vậy? Cô nói nhanh đi!”

Tôi gấp gáp hỏi.

Thanh âm cũng không tự chủ được đề cao gấp mấy lần, làm cho người xung quanh tôi đều nhìn vào tôi.

“Nhưng mà nàng không nhớ anh!”

Lưu Duyệt thở dài nói.

“Không nhớ tôi? Có ý gì vậy!”

Tôi dồn dập hỏi.

“Khi tôi nhắc tới anh, thì nàng không nhớ, nhưng khi nhắc tới người khác thì lại nhớ rõ... Bác sĩ nói là bị mất trí nhớ cục bộ...”

Lưu Duyệt giải thích.

Tôi đồng thời nhận được hai tin tức, một tin tức tốt, một tin tức xấu.

Tôi không biết giờ phút này tôi cần phải cao hứng, hay cần phải bi ai.

Nhưng mà Triệu Nhan Nghiên đã tỉnh lại, thì là an ủi lớn nhất của tôi. Dù thế nào, cứ về bệnh viện đã rồi tính!

Mặc dù Lưu Duyệt nói muốn đánh xe tới sân bay đón tôi, nhưng tôi đợi không kịp nữa rồi, lập tức bắt taxi về bệnh viện.

Mới vừa đi tới cửa phòng bệnh, thì từ bên trong truyền ra một tiếng cười rất vui, không phải là Triệu Nhan Nghiên thì là ai!

Tôi vốn đang trầm muộn, lập tức cao hứng trở lại, không biết tại sao, giờ phút này tôi rất thoải mái, đúng là tâm tình của một người đang yêu.

Tôi gõ cửa, đi vào phòng bệnh, nhìn Triệu Nhan Nghiên đang tươi cười nói chuyện với Lưu Duyệt, tôi đúng là rất muốn tiến lên ôm nàng vào trong lòng ngực, nhưng mà phải khó khăn kiềm chế lại.

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi đi vào, cau mày nhìn tôi, nàng cảm giác người trước mặt này dường như vô cùng quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra được ai. Lưu Duyệt thấy vậy vội nói:

“Lưu Lỗi, anh đã trở lại!”

“A! Hóa ra anh là Lưu Lỗi, Lưu Duyệt mấy ngày qua đều nhắc tới anh, chắc chắn anh là bạn trai của Lưu Duyệt rồi?”

Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi cười nói.

Tôi ngất... Nàng không nhận ra tôi...

Lưu Duyệt nghe thấy Triệu Nhan Nghiên nói nàng mấy ngày qua luôn nhắc tới Lưu Lỗi, trên mặt không khỏi có chút nóng rần lên, mà khi Triệu Nhan Nghiên nói tôi là bạn trai nàng, thì mặt lập tức đỏ ửng.

Ngay cả nàng cũng không biết tại sao, rõ ràng có cái gì đó không đúng, nhưng lại không nhìn kiểm chế được.

Tôi thấy Lưu Duyệt đỏ mặt, không khỏi thảm than. Nhưng mà tôi đâu còn tâm tư lo chuyện khác nữa chứ.

Nhìn Triệu Nhan Nghiên đang tỏ ra không có chuyện gì, tôi cố nén sự kích động trong lòng, không nói những chuyện trước kia, tôi biết, cho dù có nói ra, thì nàng cũng sẽ không tiếp nhận nổi.

Nhưng mà lúc này tôi phải vạch rõ giới hạn với Lưu Duyệt, nếu không thì Triệu Nhan Nghiên sẽ rất khó tiếp nhận tôi, nên tôi cười nói:

“Ha ha, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường.”

Tôi vừa nói lời này ra, sắc mặt Lưu Duyệt tối sầm lại nhưng mà chỉ trong chốc lát đã khôi phục bình thường.

Triệu Nhan Nghiên không phát hiện, nhưng cảm giác của tôi vô cùng linh mãnh, nên cảm thấy biến hóa của Lưu Duyệt, nhưng lúc này tôi còn biết làm gì khác chứ?

274. Chương 49: Kế Hoạch Tán Gái.

“Chuyện này... Tôi ra đi mua chút đồ, Nhan Nghiên còn chưa ăn điểm tâm...”

Lưu Duyệt cũng cảm nhận được không khí giờ phút này có chút lúng túng, nên tìm lấy một cái cớ rời phòng bệnh.

“Nhan Nghiên...”

Tôi thấy Lưu Duyệt đi, không còn cách nào ức chế được tình cảm của mình nữa, ngồi xuống cạnh nàng, thâm tình nói.

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi xưng hô với nàng như vậy, nhú nhú mày có chút không vui nói:

“Tôi không biết anh, tại sao anh lại gọi tôi là Nhan Nghiên, tôi với anh rất quen ư?...”

“Tôi... Em thực sự là không nhớ rõ anh hay sao?”

Tôi có chút không cam lòng hỏi.

“Anh có chuyện gì vậy, từ trước tới giờ, tôi chưa từng nhìn thấy anh!”

Triệu Nhan Nghiên mặc dù vừa mới tỉnh lại, có chút mơ hồ, nhưng trong trí nhớ của nàng quả thật sự là không tồn tại một người như tôi.

Trong mắt nàng, người này đang định làm quen, lại còn thân mật gọi nàng là “Nhan Nghiên” !

“Nhan Nghiên, em nếu như không nhớ anh, thì em có biết ai cùng học với em ở 3 năm cấp 3 hay không?”

Tôi tiếp tục cố gắng tranh thủ .

Ba năm cấp 3? Triệu Nhan Nghiên cố gắng nhớ lại hồi lâu, nhưng lại không nhớ được gì, chỉ là một số chuyện vặt vãnh, nhưng giống như có chuyện trọng yếu gì đó không nhớ được.

Nhưng mà nàng cho đây là chuyện bình thường, bác sĩ đã nói với nàng như vậy, cho nên cũng không để ý, nàng cho tới bây giờ chưa biết được, nàng đã quên mất một người.

“Xin anh đừng nói nữa? Tôi vừa mới tỉnh lại, Bác sĩ bảo tôi không nên suy nghĩ quá nhiều, nhưng tôi nói cho anh biết, tôi không biết một người như anh!”

Triệu Nhan Nghiên không khách khí nói.

“Nhan Nghiên, thật ra thì... Thật ra thì chúng ta là một đôi tình lữ!”

Tôi không cách nào khống chế được tâm tình của mình, rốt cục cũng đem sự thực nói ra, tôi tiếp tục nói:

“Nhan Nghiên, em quên rồi hay sao, cấp 3 chúng ta cùng ngồi một bàn, cùng nhau học máy tính ở cung thiếu nhi. Lần đầu tiên em nói dối người nhà cùng anh đi xem chiếu phim, lần đó chúng ta ôn nhau, ở trong khách sạn của cuộc thi máy tính, chúng ta đã...”

“Đủ rồi, ha ha!”

Triệu Nhan Nghiên cắt đứt lời của tôi, cười lạnh nói:

“Bạn học Lưu Lỗi, anh không cảm thấy chuyện này quá mức buồn cười hay sao? Anh đã lớn như vậy, mà lại còn dùng phương pháp này theo đuổi một cô gái!”

“Bạn học Lưu Lỗi”, bốn chữ này làm lòng tôi lạnh xuống, biểu hiện là nàng đã vạch rõ giới tuyến với tôi, nàng cho tôi đang thi triển thủ đoạn theo đuổi nàng! Nhưng mà ngay cả tôi cũng cảm thấy nó đúng là giống như kịch bản phim truyền hình!

Tôi biết, nếu lúc này tiếp tục, thì cũng không có tác dụng gì, chỉ đành im lặng.

Lúc này Lưu Duyệt trở lại, thấy tôi cùng với Triệu Nhan Nghiên thì lúng túng vô cùng, nói:

“Tôi mua thức ăn cho ba người, cùng nhau ăn đi!”

Tôi vừa mới xuống máy bay, cũng có chút đói bụng, cầm đôi đũa bắt đầu ăn. Thấy vậy Triệu Nhan Nghiên cau mày, nhìn tôi nói:

“Anh sao da mặt dày như vậy, sao không ra ngoài mà ăn!”

Lời này vừa nói ra, không riêng gì tôi, ngay cả Lưu Duyệt cũng có chút buồn cười! Nhưng mà Lưu Duyệt cũng không nói gì, chuyện này nàng không giúp được gì.

Khi tôi chưa ăn xong, chú Triệu đẩy cửa đi vào thấy tôi, cao hứng nói:

“Tiểu Lưu, cháu cũng ở đây à? Chuyện bên XG giải quyết xong chưa.”

“Xong rồi, chú Triệu, cháu giao lại cho Trương Giang ở bên kia xử lý.”

Tôi nói.

“Cha, người này là ai vậy?”

Bỗng nhiên Triệu Nhan Nghiên cắt ngang cuộc nói chuyện của tôi và chú Triệu, chỉ vào người của tôi hỏi.

Dường như nàng thấy tôi quen thuộc với Triệu Quân Sinh thì bắt mắt nói.

“Nhan Nghiên, con...”

Triệu Quân Sinh kinh ngạc con gái bảo bối của mình, không giải thích được nói:

“Con nói gì?”

Vì để cho không khí khỏi lúng túng, tôi đưa mắt nhìn Lưu Duyệt, bảo nàng trông chừng Triệu Nhan Nghiên, sau đó kéo chú Triệu ra ngoài, nói lại tình hình một lần cho Chú Triệu biết.

“Không thể nào, Tiểu Lưu, tại sao lại như vậy. Ai, chuyện này chú cũng không giúp được cháu!”

Triệu Quân Sinh tôi tổ khổ, không biết làm gì nói.

“Cháu cũng đang nghĩ biện pháp, nhưng Nhan Nghiên căn bản là không tin lời cháu nói!”

Tôi lắc đầu nói.

“Cái này dễ lắm!”

Triệu Quân Sinh đột nhiên nói.

“Sao vậy, chú Triệu, chú có biện pháp ư?”

Tôi nghe Triệu Quân Sinh nói như vậy, vội vàng hỏi.

“Ừ. Ý của chú là cháu có thể tán nó một lần nữa!”

Triệu Quân Sinh ho khan hai tiếng nói.

“Ôi trời!”

Tôi còn tưởng là biện pháp gì tốt, hóa ra lại là theo đuổi Triệu Nhan Nghiên một lần nữa! Nhưng mà đây đúng là một phương pháp tốt, nhưng tôi có thể thực hiện được hay sao?

“Cháu đã theo đuổi một lần rồi, có kinh nghiệm, khẳng định sẽ dễ dàng!”

Triệu Quân Sinh quạt gió thổi lửa nói.

“Dễ cái gì mà dễ, khi đó nàng còn nhỏ, thì dễ hạ thủ, giờ nàng lớn như vậy, lại có sự đề phòng với cháu mạnh như vậy, thì hạ thủ làm sao được nữa!”

Tôi u oán nói.

“Khụ khụ! Hóa ra cháu thừa nhận lừa gạt con gái chú, giờ thì cũng thừa nhận rồi nhé!”

Triệu Quân Sinh âm hiểm cười nói.

“Ách... Chúng ta không nói cái này, bàn làm sao theo đuổi đi! Chú Triệu, chú có nghĩ Nhan Nghiên sẽ có bạn trai khác hay không?!”

Tôi vội vàng nói sang chuyện khác.

“Chú đương nhiên là không hi vọng, cháu là ông chủ của chú, chú đương nhiên muốn đem con gái gả cho cháu!”

Triệu Quân Sinh nói.

“Chú Triệu, tại sao chú càng già càng không đứng đắn vậy, có thể nói chuyện có tác dụng một chút được không. Hiện giờ tập đoàn trên danh nghĩa là của chú, nếu như Triệu Nhan Nghiên không ở với cháu, thì chú càng có lợi?”

Tôi buông tay ra nói.

“Cái này... Chú chỉ đùa một chút cho không khí thoải mái thôi!” Triệu Quân Sinh tự giễu nói:

“Nhưng mà chú dạy cháu một tuyệt chiêu, theo đuổi con gái phải mặt dày, cứ quần lấy nàng, nhất định sẽ thành công!”

“Mặt dày? Quần lấy? Rốt cuộc có được hay không vậy?”

Nói thật tôi đối với loại chú ý này thực sự là không thích.

“Tại sao không được! Đây là kinh nghiệm thực tế! cháu thấy mẹ của Nhan Nghiên có đẹp không? Ban đầu thì rất kiều ngạo, nhưng kể từ khi theo đuổi mẹ cháu thất bại, thì đã tổng kết ra một kinh nghiệm như vậy, áp dụng đã thành công!”

Triệu Quân Sinh đắc ý nói nói.

“Vậy sao?”

“Đương nhiên!”

“Chú chắc chắn chứ?”

“Vô cùng chắc chắn!”

“Vậy thì cháu thử một chút!”

“Chúc cháu thành công, chú vẫn chờ ôm cháu ngoại!”

“... ..”

275. Chương 50: Chẳng Lẽ Thần Kinh Anh Không Bình Thường?

Mà thái độ của Triệu Nhan Nghiên đối với tôi cũng từ chán ghét biến thành...vô cùng chán ghét! Tôi thậm chí hoài nghi chủ ý của Triệu Quân Sinh có tác dụng hay không nữa, nếu như tôi không biết tôi là ông trùm giấu mặt, thì tôi đã sớm cho là mình bị lừa bịp rồi!

Tôi cuối cùng không nhận được bấm điện thoại gọi cho Triệu Quân Sinh

“Chú Triệu, phương pháp chú dạy không làm được!”

“Thái độ của Nhan Nghiên bây giờ đối với cháu thế nào?”

“Vô cùng chán ghét!”

“Vậy là được rồi”

“Đúng rồi? Chán ghét là đúng rồi?”

“Cháu không hiểu đâu, lòng con gái như mò kim đáy biển! nàng càng chán ghét cháu, đã nói lên trong lòng nàng đã bắt đầu có cháu, nếu như mà ôn hòa thì lại càng không dễ làm!”

“Vậy sao? Vậy thì cháu sẽ thử lại một lần nữa!”

“ừ, đợi đến khi nàng không chán ghét nữa, thì gọi điện thoại cho chú, chú nói cho cháu biết phải làm như thế nào!”

“Tốt! Cháu biết rồi!”

Tôi cúp điện thoại, không nhận được cười, cha vợ lập kế hoạch cho mình tán gái, cạc cạc!

Bởi vì Triệu Nhan Nghiên từ lúc nhập học đã xin nghỉ vì tai nạn xe cô, nên các bạn không có ai nhớ rõ nàng. Mặc dù tướng mạo Triệu Nhan Nghiên vô cùng xinh đẹp, nhưng vì trong dịp quân huấn, ai cũng mặt quân phục, đội mũ lụp xụp nên không ai nhận ra.

Khi Triệu Nhan Nghiên trở lại Đại học Thanh Hoa, thì ngay lập tức nơi này chấn động! Thậm chí cả năm 2, năm 3 cũng chạy tới ban máy tính, hi vọng có thể của được hoa khôi của trường.

Mà bên người cô gái này lại xuất hiện một gia hỏa mặt dày, cho dù là đi ăn cơm cũng quần lấy nàng. Khi mới đầu, sinh viên trong Đại học Thanh Hoa lòng đầy căm phẫn, muốn dạy dỗ tên này một chút, nhưng lại bị đánh cho răng rơi đầy đất, dần dà, không ai dám lỗ mãng, nhưng trong lòng vô cùng khinh bỉ người này.

Dĩ nhiên, gã này nhất định là tôi! Tôi sao có thể cho người khác có cơ hội xuất hiện bên cạnh Triệu Nhan Nghiên được!

Vừa mới bắt đầu, Triệu Nhan Nghiên chẳng quan tâm, nhưng mà trong một thời gian dài, nàng đã bắt đầu không chịu được nữa.

“Anh muốn làm gì, tại sao cứ đi theo tôi!”

Triệu Nhan Nghiên rất cục nạnh không được, mở miệng nói chuyện

“Đương nhiên là muốn tán tỉnh em rồi.”

Tôi thẳng thắn nói

Mục đích của tôi vô cùng rõ ràng, quanh co không đẹp.

“Anh...”

Triệu Nhan Nghiên cũng không nghĩ tới tôi trực tiếp nói như vậy, làm nàng nhất thời nói không ra lời.

“Tôi cái gì, anh nói thật đó, chẳng lẽ anh lại nói thuận đường với em? Nói như vậy em cũng không tin”

Tôi nhún vai nói.

Tôi hiểu rất rõ Triệu Nhan Nghiên, biết nàng đang nghĩ gì.

“....”Triệu Nhan Nghiên hoàn toàn hết chỗ nói:

“Vậy sao anh...”

Buổi trưa mỗi ngày, tôi giành đi mua cơm cho Nhan Nghiên, lúc đầu nàng sống chết không đồng ý, sau đó thì bảo là trả tiền cho tôi, nhưng tôi cũng không quan tâm!

Sau đó, Nhan Nghiên dứt khoát không tranh luận nữa, buổi trưa mỗi ngày đều cùng tôi đi học, đợi tôi mua cơm về.

Trong lòng tôi âm thầm mừng rỡ, chẳng lẽ cách của tôi đã có chút thành công? Ít nhất hiện tại Nhan Nghiênn cũng không chán ghét tôi như lúc đầu. Nhưng mà tôi biết, tới lúc Nhan Nghiênn thích tôi còn rất xa.

Nàng vô cùng bất đắc dĩ, cái cảm giác theo đuổi nàng là rất khác lạ. Triệu Nhan Nghiênn thấy tôi mỗi giờ học đều đi trước mở đường cho nàng, nàng có một cảm giác không nói lên lời, có gì đó quen thuộc, nhưng nàng không nghĩ nhiều.

Mà lúc này, trong lớp tôi đều ngồi bên cạnh Nhan Nghiênn, trước kia , tôi rất lười nhác tới trường, giờ thì hoàn toàn khác hẳn!

Cho nên tôi không quấy rầy Triệu Nhan Nghiênn nghe giảng, cứ lên lớp là lại bắt đầu ngủ. Điều này làm cho tôi nhớ lại lúc mới vào cấp 3, khi đó cũng giống như thế này, Triệu Nhan Nghiênn ở một bên nghe giảng, mà tôi ở một bên đánh cờ với Chu công.

Triệu Nhan Nghiênn đã hoàn toàn bất đắc dĩ, nàng nghĩ, người này sao lạ vậy, cứ lên lớp là ngủ, mà lại còn ngủ bên cạnh mình! Mặc dù mình cùng hần không có quan hệ gì, nhưng mà các giáo sư sẽ không cho là như vậy! Nhìn ánh mắt mập mờ của vị giáo sư kia, nhất định cho hần là bạn trai của mình! Ai, thật mất mặt, sao ngủ như vậy chứ!

Một hôm tôi đang ngủ ngon, thì bị người khác vỗ tỉnh. Tôi mở mắt, thì thấy một người ăn mặc âu phục cao lớn, đứng trước mặt tôi.

“Này, bạn học, cậu tới chỗ khác ngủ đi?”

Nam sinh này tỏ vẻ lãnh khốc nói.

Mẹ kiếp tôi lúc này đã phát hỏa? Tôi đang ngủ ngon thì xuất hiện một con kỳ đà cản mũi? Cho nên lạnh lùng nói:

“Tại sao tôi phải đi?”

Nam sinh kia rõ ràng sưng sốt, sau đó kiêu ngạo nhìn tôi nói:

“Cậu không biết tôi là ai hay sao?”

“Mày là ai thì sao? Đầu mày có phải là bị lừa đá hay không?”

Nam sinh kia nghe xong, sắc mặt lập tức tái đi. Hần ở Đại học Thanh hoa luôn tự coi mình là nhân vật số một. Nhưng mà hần suy nghĩ một chút, người này chỉ là sinh viên đại học năm nhất, không biết mình cũng là rất bình thường, cho nên nói:

“Tôi tên là Trương Giai Minh, năm 2 hệ quản lý!”

Trương Giai Minh? Chưa nghe nói qua, tôi nhớ lại kiếp trước, cũng đâu có người này, xem ra quá khứ đã không còn giống nhau nữa rồi.

Một người bên cạnh Trương Giai Minh thấy tôi như vậy, cho nên vội vàng ở một bên giải thích: “Đây là chương môn nhân đầu tư của Thanh Hoa “

Đầu tư Thanh Hoa? A, tôi nhớ ra rồi, người này chính là người khích lệ các sinh viên Đại học Thanh Hoa đầu tư kinh doanh, tự sáng lập một công ty, có phần giống với công ty bảo hiểm, nhưng chỉ tập trung giới sinh viên.

Người bên cạnh Trương Giai Minh thấy tôi gật đầu, lại tiếp tục nói:

“Như thế nào, mau chuyển đi chỗ khác đi, Trương tổng của chúng tôi muốn tán gái! Tôi cho cậu biết, nếu cậu quan hệ tốt với Trương tổng của chúng tôi, thì có thể nhận được tài chính hàng vạn!”

“Thật xin lỗi, tôi đối với đầu tư của các người không có hứng thú.Được rồi, đừng có quấy rầy tôi ngủ...A, còn nữa, các người mà có chủ ý với bạn gái của tôi, thì lập tức ra ngoài đi!” Tôi lạnh lùng nói.

“Tiểu tử, đừng có không biết nhìn đời! Tôi cho cậu biết, cậu đắc tội với Trương tổng sẽ không có chỗ gì tốt, ở Đại học Thanh Hoa sẽ rất khó làm việc đó! Trương tổng coi nàng là bạn gái, thì đã là phúc khí của nàng, có biết bao nhiêu người liếc mắt đưa tình, Trương tổng còn không thèm để ý đấy!”

Người bên cạnh Trương Giai Minh chỉ vào tôi, nói.

“Nga? Vậy thì thử một chút xem sao!”

Tôi đưa tay xách hấn như xách một con gà.

“Người...người muốn làm gì!”

Người kia đương nhiên không nghĩ tới, tôi lại động võ.

“Làm gì? Mà quấy rầy tao ngủ, có biết hậu quả nghiêm trọng tới mức nào không?”

Tôi một tay giơ hấn lên, thản nhiên nói.

“Được rồi, bạn học này, cậu đừng nổi giận!”

Trương Giai Minh thấy tôi không phải loại người lương thiện gì cả, nên lập tức hòa giải. Sau đó nhìn người kia quát lớn.

“Vương Bằng, anh chỉ toàn gây phiền toái cho tôi!” Vừa nói vừa liếc mắt cho hấn.

“Ách...A, ha hả, thật xin lỗi, Trương tổng!” Vương Bằng lập tức hiểu ý nói.

“Xin lỗi tôi có lợi ích gì, mau xin lỗi bạn học này!”

Trương Giai Minh nói.

“A, vị bạn học này, thật ngại quá!”

Vương Bằng nói.

“Hừ!” Tôi hừ lạnh một tiếng đem Vương Bằng ném sang một bên. Hai người này đang diễn trò, sao tôi không biết chớ chứ.

“Được, vậy không quấy rầy nữa!”

Trương Giai Minh nhìn Triệu Nhan Nghiên với ánh mắt mê đắm, còn nhìn tôi với ánh mắt thù hận, tưởng tôi không biết hay sao!

Chỉ là tôi đang bận rộn chuyện theo đuổi Triệu Nhan Nghiên, không rảnh mà để ý tới đám người này. Dù sao mỗi ngày tôi ngoại trừ ngủ, đều đi theo bên cạnh Triệu Nhan Nghiên, không sợ người khác làm tổn thương nàng.

“Tại sao lúc nãy anh hung dữ như vậy!”

Chờ sau khi Trương Giai Minh đi, Nhan Nghiên đỏ mặt nhìn tôi hỏi.

Hiển nhiên là bởi vì lúc nãy tôi gọi nàng là bạn gái.

“Cái tên Trương Giai Minh kia không có ý tốt gì cả, hấn đang muốn tán tỉnh em, cái tên Vương Bằng kia đã nói rõ rồi mà em không biết hay sao!” Tôi nói.

“Chẳng lẽ anh thì có ý tốt hay sao? Chẳng phải anh cũng muốn....tôi hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên mở trừng mắt, cười cười nhìn tôi.

276. Chương 51: Anh Không Đáng Ghét Như Bọn Họ

Mấy ngày nay tôi ngủ nhiều, với lại đang đầy tâm sự, nên buổi tối toàn ra ngoài thuê phòng với Vi Nhi, làm cho cô gái nhỏ này kiệt sức, mỗi ngày đều cầu nguyện Nhan Nghiên mau chóng bình phục, nếu không mình nàng bị tôi làm chết mất.

Nhan Nghiên thấy tôi không ngủ được, mà lại đang ngẩn ngơ nhìn nàng, thì đem quyển sách chắn ở giữa nói:

“Chúng ta xem sách đi, anh cũng nên xem qua nó một chút, nếu không đến kỳ thi thì phải làm sao bây giờ! Đừng hy vọng tôi sẽ truyền đáp án cho anh!”

Tôi nghe nói, trong lòng mừng rỡ, việc này đã nói Nhan Nghiên đã bắt đầu quan tâm tới tôi! Đúng là khổ tận cam lai. Tôi đang cao hứng, chợt nghe có người gọi tên của tôi: “Lưu Lỗi, em trả lời vấn đề này cho tôi!”

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thì thấy một giáo sư đang nhìn tôi.

Trời a, đây chẳng phải là chơi tôi hay sao, đột nhiên sao lại hỏi vấn đề này.

Đang lúc tôi đang bất ngờ, Nhan Nghiên đá tôi một chút nhỏ giọng nói:

“Thứ 69, đếm ngược từ dưới lên!”

Tôi vội vàng cầm lấy sách, lật nhanh tới trang đó, nói:

“Nhà xuất bản Đại học Thanh Hoa, định giá 2938 đồng...”

Trời a, trong lòng tôi đang nghĩ chuyện nha đầu Nhan Nghiên này đã nói cho tôi đáp án, nên giả nhằm tới trang 96!

Nhất thời trên lớp học truyền đến một trận cười vang, Nhan Nghiên giận đến mức dậm chân, nghĩ thầm đúng là rèn sắt không thành thép!

“Khụ khụ! Lưu Lỗi, tôi biết cậu mỗi khi lên lớp đều ngủ, hiếm khi không ngủ, nhưng lại không chuyên tâm nghe giảng, thái độ học tập như cậu, thực là không đúng...”

Giáo sư thao thao bất tuyệt giáo huấn tôi.

Sau đó lại nói: “Được rồi, chúng ta tiếp tục nói về chương trình này, nó cần phải làm như thế nào...”

Nói xong, hần viết lên bảng, dường như quên mất tôi, không cho tôi ngồi xuống.

Chuyện này không phải cố ý chơi tôi hay sao! Nhưng mà giáo sư không lên tiếng, tôi cũng không ngồi xuống, dù sao ở trường học cũng phải tôn sư trọng đạo một chút .

Nhưng mà...Hắc hắc, nếu như chơi tôi như vậy, thì oan aon luôn tương báo? Tôi bắt đầu nhìn chương trình mà hần viết lên bảng.

“Cái chương trình này có thể làm như vậy...”

Giáo sư vừa viết vừa giảng nói:

“Xong rồi, mọi người có vấn đề gì nữa không?”

“Giáo sư, chương trình này thấy viết quá mức phức tạp, tuy rằng kết quả thì đúng, nhưng cũng nên tinh giản một chút!”

Tôi nói.

Các bạn trong lớp, ngay cả Nhan Nghiên cũn dùng vẻ mặt quái dị nhìn tôi, bọn họ không rõ một người không bao giờ nghe giảng như tôi, lại nói như vậy, hay là cố ý phá rối?

Giáo sư lấy tay nâng kính nhìn tôi nói:

“A? Vậy theo ý bạn, thì nên tinh giản ra sao?”

Tôi đi về phía bục giảng, cầm lấy phấn, vốn cái chương trình kia cần viết tới hơn 100 con số, nay chỉ còn hơn 50

Khi tôi viết xong trở về chỗ ngồi, giáo sư dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn tôi. Bỗng nhiên có chút bình tĩnh đại ngộ gặt đầu, lúc này đến lượt tôi nghi hoặc.

Tôi thuận thể ngồi xuống, hắc hắc, tư vị này thật khó tả!

“Bạn Lưu Lỗi tinh giản chương trình tốt vô cùng, chẳng những ưu hóa số liệu, mà còn tăng thêm hiệu suất....”

Giáo sư bắt đầu giảng giải chương trình mà tôi viết lên bảng.

Chỉ thấy Nhan Nghiên dùng vẻ mặt bội phục nhìn tôi, bất quá ngoài miệng lại nói:

“Có khi là mơ ngủ!”

Những lời này làm cho tôi nhớ lại khi vừa mới lên trung học phổ thông, Triệu Nhan Nghiên cũng nói y như vậy.

“Anh không phải là không chịu học tập trên lớp hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên kỳ quái hỏi.

“Ai...ai nói tôi không học, chỉ là thời gian ban ngày đều dùng để tán em, không rảnh học tập, nên ban đêm mới thắp đèn dã chiến...”

Cạc cạc, thật sự đúng là thắp đèn dã chiến, nhưng mà dã chiến với Vi Nhi.

“Dừng...không để ý tới anh nữa!”

Nhan Nghiên đỏ mặt xoay người

Hắc, hắc, tôi cũng không tin, em còn thoát khỏi tay tôi hay sao!

“Lưu Lỗi, em tới phòng làm việc của tôi một chút!”

Khi tan học giáo sư nhìn tôi nói

Gọi tôi đến phòng làm việc? Không thể nào, chẳng lẽ lại tiếp tục giáo huấn tôi?

Tôi đi theo giáo sư...A? Phòng làm việc của chủ nhiệm Khoa? Lão đầu này thật là chủ nhiệm Khoa? Vậy thì xui xẻo rồi! Còn tưởng hần là một giáo sư bình thường cơ chứ.

“Lưu Lỗi, em có nhớ tôi không? “ Giáo sư đóng cửa lại, rót cho tôi chén nước, sau đó ngồi trên ghế salon nói.

“Thầy...”

Tôi nhìn lướt qua bảng tên trên bàn làm việc: Đồng Dục Thần, không có ấn tượng gì, tại sao hần lại hỏi tôi vấn đề này? Chẳng lẽ người này cũng trọng sinh?

“Đồng giáo sư, chúng ta quen nhau hay sao?”

Tôi thử hỏi.

“Đúng vậy, chẳng những đã gặp mặt, mà tôi còn trao giải cho cậu!”

Vừa nói Đồng Giáo sư liền mở máy tính trên bàn làm việc.

Trao giải? Tôi càng ngày càng hồ đồ, lúc này tôi được trao giải? Chỉ có thể là năm đó đi thi với Nhan Nghiên mà thôi?

Tôi nhớ lại một chút, người trao giải cho tôi đúng là có chút giống hần, nhưng kiểu tóc đã thay đổi, cho nên tôi nói:

“Đồng giáo sư, thầy nói tới cuộc thi máy tính thanh thiếu niên toàn quốc?”

“Đúng vậy! Cậu nhớ rồi ư?”

Đồng giáo sư gật đầu nói.

“Đó là cuộc thi máy tính toàn quốc lần thứ nhất, tôi là ban giám khảo, cho nên tôi có ấn tượng vô cùng sâu sắc với cậu! Tác phẩm năm đó của cậu tôi còn giữ! “ Nói xong, hần lấy ra một tấm hình, đó chính là bức hình Triệu Nhan Nghiên mặc quần áo trắng, đứng trước cửa trường Đại học Thanh Hoa.

Bỗng nhiên giáo sư như có điều suy nghĩ chỉ vào màn hình máy tính, nói với tôi:

“Cô gái này chính là người ngồi bên cạnh cậu?”

Tôi gật đầu

“Không trách được, ngày đầu tiên tôi đã có chút quen mắt, không ngờ cậu còn dự liệu nàng ta vào được đại học Thanh Hoa?”

Đồng giáo sư hỏi.

“Ách...Đây chính là mục tiêu phấn đấu của chúng tôi! Ha hả.”

Tôi thuận miệng nói

“Hóa ra là như vậy! Xem ra nguyện vọng cũng không bình thường, nhưng tại sao gương mặt lại giống như cô gái kia bây giờ? Tác phẩm này của cậu...”

Đồng giáo sư rất cuộc hỏi vấn đề trí mạng của tôi.

“A!”

Tôi sửng sốt, không ngờ hẳn lại có thể nói như vậy, tôi nghĩ phải mau chuyển đề tài khác, vì vậy tôi ứng phó nói:

“Đây chỉ là em tưởng tượng tới sau này khi nàng trưởng thành, không nghĩ tới lại giống như vậy, ha ha..”

Đồng giáo sư gật đầu không nói tiếp, mà nói vào chuyện chính:

“Nếu như hôm nay cậu ngủ, tôi thật không cách nào phát hiện ra tôi có một học trò là thiên tài như vậy!”

“Ha hả”

Tôi cười khan nói.

“Đúng rồi, mấy ngày qua còn đang buồn phiền vì chuyện nhân tài, vốn là trường định thành lập một công ty phần mềm máy tính, chủ khai phá vào lĩnh vực chữ Hán! Hạng mục này do tôi làm chủ, Lưu Lỗi, cậu hỗ trợ tôi chứ!”

Đồng giáo sư noi.

“Được”

Tôi suy nghĩ một chút nói:

“Nhưng mà hạng mục này cần kinh phí rất nhiều, chúng ta có đủ tiền không? Theo em được biết phần mềm OCR này chẳng những phải tương thích với máy tính, hơn nữa còn cần phần cứng trợ giúp!”

“Ha hả, tài chính thì hiệu trưởng đã phê chuẩn rồi, có thể vận dụng tài chính từ công ty đầu tư!”

Đồng giáo sư nói:

“Lưu Lỗi, tôi đúng là không nhìn nhầm người, OCR em cũng hiểu, xem ra em rất rõ về phương diện phân biệt hệ thống!

Công ty đầu tư Thanh Hoa? Đây chẳng phải là công ty do Trương Giai Minh làm chủ hay sao, xem ra Vương Bằng nói cũng không sai, tài chính của Trương Giai Minh này thực không nhỏ.

“Em cũng chỉ biết trên website của nước ngoài thôi” Tôi khiêm tốn nói. Ha hả, cái hệ thống OCR này đem lại lợi nhuận rất lớn, nên tôi đã bảo chú triệu đầu tư vào nghiên cứu từ lâu rồi.

“Tốt, cứ quyết định như vậy đi, tôi còn phải tìm mấy bạn học kahcs cùng nhau nghiên cứu, cậu cứ chờ tới khi nào tôi gọi!”

Đồng giáo sư nói.

“Được!”

Tôi đem số di động của mình để lại cho Đổng giáo sư, sau khi ra khỏi phòng của chủ nhiệm Khoa, tôi sung sướng cười, như vậy là sau này trốn học không phải xin phép rồi?

Trở lại phòng học, phát hiện Trương Giai Minh đang ngồi chỗ của tôi, nói chuyện với Nhan Nghiên, Nhan Nghiên thì chán ghét vô cùng, thấy tôi đi vào vội nói:

“Lưu Lỗi, mới vừa rồi Đổng giáo sư tìm anh làm cái gì?”

Tôi tiêu sái trở về chỗ ngồi của mình nhìn Trương Giai Minh nói:

“ngại quá, bạn gái của tôi tìm tôi, xin tránh ra”

Trương giai Minh rất không thoải mái đứng dậy, trước khi đi còn nhìn Triệu Nhan Nghiên nói:

“Triệu Nhan Nghiên, cậu suy nghĩ một chút đi nhé!”

Nhan Nghiên không thèm nhìn hắn một cái, Trương Giai Minh chỉ đánh trợn mắt nhìn tôi một cái, ầm ứ không vui rời đi.

“Sao, cầu cứu anh sớm như vậy, không phải là em ghét anh lắm hay sao?”

Tôi cười nói

“Đúng vậy, nhưng mà không đáng ghét như bọn họ, mang anh ra làm bia đỡ đạn thì được!”

Triệu Nhan Nghiên giảo hoạt nói.

277. Chương 52 Chẳng Hạn Như Mua Hoa Tặng Tôi

Tôi biết trong lòng nàng đã có chuyển biến đối với tôi, nhưng tôi cũng không nói ra, chỉ nói:

“Đổng giáo sư muốn thành lập một công ty phần mềm máy tính, bảo anh qua hỗ trợ!”

“Anh? Đúng rồi, anh vẫn chưa nói, trước kia anh có học máy tính hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên nhìn kiến thức kinh người của tôi hôm nay, rất là nghi ngờ.

“Đương nhiên, em không nhớ à? Hai chúng ta đã đại diện cho Tân Giang đi tham gia cuộc thi máy tính thanh thiếu niên toàn quốc.”

Tôi nói.

“Dừng, lại nói nữa! Sao anh chẳng có chút sáng tạo nào cả, bốn tiểu thư cũng không phải người ngu, anh không biết đổi sang phương pháp khác hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên bĩu môi nói.

“Cái gì gọi là sáng tạo?”

Tôi ngắt, Triệu Nhan Nghiên lại tưởng rằng tôi thêu dệt chuyện xưa để lừa nàng.

“Chẳng hạn như đưa tôi ra ngoài chơi, tặng hoa...”

Triệu Nhan Nghiên thuận miệng nói.

“Vậy ý của em là đồng ý hẹn hò với anh?”

Tôi nghe Triệu Nhan Nghiên nói như thế, cũng biết quan hệ của chúng tôi đã tiến thêm một bước.

Nhưng mà Triệu Nhan Nghiên đã ý thức được lời nói của mình có chút vấn đề, mắc cỡ đỏ mặt giải thích:

“Chỉ là Trương Giai Minh kia hẹn tôi ra ngoài, tôi mới thuận miệng nói, anh không nên hiểu lầm đấy!”

“không hiểu lầm, không hiểu lầm, ha ha!”

Hiện tại tôi muốn cười thật to! Tôi chẳng kịp đi từ cửa ra ngoài nữa, nhanh chóng nhảy từ cửa sổ lớp xuống.

Thấy vậy Triệu Nhan Nghiên nghĩ thầm, người này có bị ngã chết hay không, nàng vội vàng chạy đến cửa sổ nhìn, chỉ thấy bóng lưng tôi đã đi xa. Bỗng nhiên Triệu Nhan Nghiên trong lòng ngọt ngào, tự cười một tiếng, không hiểu sao lại cao hứng tới vậy?

Tôi chạy nhanh tới cửa trường, vọt vào một tiệm bán hoa.

“A, cậu muốn mua gì hay sao?”

Một lão đầu mập mạp nhìn tôi hỏi.

“Đúng vậy, ông chủ!”

Tôi thở hổn hển nói.

“Ha hả, tặng bạn gái hay sao?”

“Đúng...Xem như thế đi”

Tôi cũng không hiểu quan hệ giữa tôi với Triệu Nhan Nghiên là gì nữa.

“A, vậy là vẫn chưa thành công hay sao?”

Mập lão đầu cười nói.

“Vậy thì mua hoa hồng đi, có thể mua bó hoa, 1 bó hoa là 99 đóa hồng, đương nhiên phải xem năng lực kinh tế của cậu, nhưng cái này hiệu quả vô cùng tốt”

Ha hả, lão đầu này thật là biết nhìn người, thảo nào buôn bán của hắn tốt như vậy!

Cho nên tôi cười nói:

“Vậy thì mua 99 bông đi, ông giúp tôi gói lại một chút!”

“Không thành vấn đề.”

Mập lão đầu lấy 99 đóa hồng ra, thuần thực gói lại...cho thêm cả trang sức lên trên, xong nhìn tôi hỏi:

“Có muốn viết gì lên trên không?”

“Không cần, cảm ơn ngài chú mập. Bao nhiêu tiền?”

Tôi nhận lấy hoa hài lòng hỏi.

“99 đồng”

Mập lão bản nói.

Tôi đưa cho hắn một tờ một trăm, vốn định nói không cần trả lại. Nhưng làm như vậy thì giống như là bố thí, chú mập này nhân phẩm cũng không tệ.

Ông chủ mập đưa cho tôi một đồng xu, tôi tiện tay bỏ nó vào cái hòm quyên góp cho người nghèo.

Tôi chẳng cần biết có phải giờ học hay không, cầm lấy hoa trực tiếp xông vào lớp, phát hiện vẫn còn là giờ của Đồng giáo sư, tôi nhất thời thở phào nhẹ nhõm, chào hắn một tiếng rồi trở lại chỗ ngồi.

Các bạn học thấy tôi mang theo một bó hoa đi vào, thì không khỏi thổn thức, nhưng mà hành động của tôi vốn cũng chẳng để ý tới ai, giáo sư còn không có ý kiến, thì họ có ý kiến gì chứ.

Nhưng mà Triệu Nhan Nghiên lại có chút nóng sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, còn đỏ hơn so với cà chua.

“Tặng em”

Tôi đưa bó hoa cho Triệu Nhan Nghiên.

Thật là mắc cỡ muốn chết mà, Triệu Nhan Nghiên nghĩ thầm. Vốn nàng không nhận lấy, nhưng nếu như mình không nhận, thì hắn vẫn cứ đưa, nên chắc chắn mình lại càng xấu hổ! cho nên vội vàng giật lấy bó hoa, để lên mặt bàn, tức giận nói:

“Làm gì có ai bảo anh đi mua hoa!”

“Chính là em”

Tôi cười nói.

“....Tôi đâu có bảo anh đi, thật là bị anh hại chết rồi!”

Triệu Nhan Nghiên cúi đầu thẹn thùng nói.

“không sao, dù sao tất cả mọi người đều hiểu quan hệ giữa em và anh...”

Tôi cười hắc hắc nói.

“Ai có quan hệ gì với anh”

Triệu Nhan Nghiên quay đầu đi, không hề để ý đến tôi, nàng cầm sách giáo khoa nhìn chăm chú vào đó.

Tôi nhìn Triệu Nhan Nghiên như vậy trong lòng cao hứng vô cùng, hắc hắc, đừng cho là tôi không biết, em chăm chú đọc sách, nhưng lại đang nghĩ đến tôi.

Cuộc sống hạnh phúc vừa mới bắt đầu, nhưng mà lại có chuyện xảy ra, buộc tôi phải rời xa Triệu Nhan Nghiên một thời gian.

Chuyện tình là như vậy, khi tan học, tôi đang hộ tống Triệu Nhan Nghiên về ký túc xá nữ, thì điện thoại lại vang lên, tôi nhận điện thoại.

“Vi Nhi, sao vậy?”

Tôi hỏi.

“Lão công, nhà của em xảy ra chuyện rồi, mẹ em mới gọi điện thoại, nói cha em bị người ta bắt đi!”

Trần Vi Nhi lo lắng nói.

“bắt đi? Ai bắt?”

Phản ứng đầu tiên của tôi là bị bắt cóc tống tiền? Bởi vì nhà của Vi Nhi kinh doanh cũng khá lên, ước chừng cũng có tầm ngàn vạn.

“là cảnh sát ở đồn công an”

Tôi nghe xong thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải bọn cướp thì được rồi, vì vậy tôi hỏi:

“cảnh sát bắt cha của em làm gì?”

“Mẹ em cũng không nói rõ, đại khái chính là cha em đánh người...Làm sao bây giờ!”

“Em đừng vội, em đang ở đâu, anh sẽ qua đón em, nếu như không được, anh với em trở về một chuyến.”

Tôi nói.

“Em đang ở cửa trường học!”

Vi Nhi nói

Được rồi, em đợi đó, anh lập tức qua ngay.

Tôi nói.

Sau đó tôi nhìn Nhan Nghiên vội vã giải thích một chút, nói tôi có việc gấp phải rời đi.

Tôi gọi điện cho Khương Vĩnh Phú, mẹ nó, lại không bắt máy!

Nhìn thấy Vi Nhi, hỏi nàng hồi lâu, nàng cũng không nói rõ được có chuyện gì xảy ra. Mà Triệu Quân Sinh thì đang ở Bắc Kinh, tôi vội đặt 2 vé máy bay, ngay trong đêm bay về Tân Giang...

278. Chương 53 Gặp Lại Trần Thiên Lôì

Máy bay hạ cánh, tôi lái xe chạy thẳng tới nhà của Vi Nhi

Nhà của Vi Nhi mặc dù có tiền, nhưng vẫn chưa mua nhà mới, vẫn ở chỗ cũ. Vào phòng, đã nhìn thấy Trần mẫu gặp đến độ ở trong phòng đi tới đi lui.

Mà khiến tôi kinh ngạc chính là, Trần Thiên Lôì cũng đang cau mày ngồi trên ghế salon hút thuốc. Thấy tôi tới, hần vội vã nói: “Lưu Lỗi, mau giúp tôi nghĩ biện pháp, tôi ở bên XG thì không sao, chứ đứa nhỏ A Long này tính tình nóng vội, không chừng bị đánh trong đồn công an!”

“Trần Trạch Long cũng vào đồn công an rồi? “ Tôi kỳ quái hỏi.

Cho nên Trần mẫu đem chuyện đã xảy ra nói cho tôi, hóa ra từ khi tập đoàn Trần thị mất, Trần Thiên Lôì nói dối Trần Trạch Long là mình phá sản, sau đó dẫn hần tới Tân Giang, tìm cha của Vi Nhi, cũng chính là em trai hần Trần thiên Vũ.

Mà Trần Thiên Vũ thuê một phòng trọ 3000 đồng cho hai cha con hần ở, Trần Trạch Long cũng hiểu chuyện rất nhiều, bắt đầu tự lực cách sinh, nhưng công việc trong nội địa khó tìm, tốt nghiệp đại học cũng chẳng dễ kiếm, hưởng chi Trần Trạch Long lại là một đại thiếu gia chẳng biết gì, cũng may tổ chất thân thể của Trần Trạch Long cũng không tệ, tìm được một công trường kiến trúc, đi làm lao động nặng nhọc.

Nhưng mà khi xây dựng xong, ông chủ lại không trả tiền, còn gọi một đám xã hội đen tới, vây đánh Trần Trạch Long và đám công nhân, cũng uy hiếp nói, nếu như còn dám tới đòi tiền công thì sẽ làm cho mọi người biến mất khỏi thế giới này.

Trần Trạch Long sao có thể chịu được loại ủy khuất này, tính đại thiếu gia nổi lên, tối hôm đó chặn ông chủ kia lại, cầm gạch đập luôn. Kết quả tối hôm đó, Trần Trạch Long đã bị đồn công an bắt đi. Trần Thiên Lôì chưa quen cuộc sống ở chỗ này, cũng không hiểu luật pháp đại lục, cho nên vội vã chạy tới nhà Trần Thiên Vũ để nhờ giúp đỡ.

Trần Thiên Vũ nghe thấy chuyện Trần Trạch Long bị đánh, lập tức chạy tới ngân hàng rút tiền, nhưng không nghĩ tới đồn công an không cho bảo lãnh hậu thẩm, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng không cho gặp, kết quả là Trần Thiên Vũ nổi giận, đánh nhau với người của đồn công an.

Tôi cảm thấy rất kỳ quái, tại sao lại không cho bảo lãnh hậu thẩm, đây cũng không phải là chuyện đánh chết người, chỉ đơn giản là bồi thường tiền là được, sao lại ngay cả mặt mũi cũng không cho gặp?

“Cái đồn công an nào?” tôi hỏi.

“Chính là đồn công an ở trước cửa chợ bán thức ăn.”

Trần mẫu nói.

“Tiểu Lưu ,cháu nghĩ cách đi, chuyện này nhờ cháu vậy, lần trước chuyện của Trần Dũng chẳng phải do cháu hỗ trợ hay sao?”

Tôi gật đầu nói:

“Mọi người tiếp xúc với người bị hại chưa?”

“Vẫn chưa, cô và đại ca tới đồn công an, người ta không nói cho cô biết địa chỉ và phương thức liên lạc với ông chủ kia!”

Trần mẫu lắc đầu nói.

“Được rồi, mọi người chờ cháu, cháu trước đi xem một chút, xem đã xảy ra chuyện gì!”

Tôi nói.

“Vậy thì cháu cẩn thận đấy!” Trần mẫu dặn dò tôi nói.

Tôi đáp ứng, sau đó chạy thẳng xe về nhà mình, sau đó sẽ gọi điện thoại tới nhà của Khương Vĩnh Phú. Vấn là tôi muốn tìm Ông của Triệu Nhan Nghiên, nhưng loại chuyện này tôi không muốn phiền người ta, đêm hôm phải thức dậy giải quyết chuyện tình.

Về đến nhà, tôi nói đơn giản một chút, cha tôi đòi đi với tôi, tôi không có đồng ý, nhìn cha tôi nói:

“Cha, người yên tâm đi, năng lực của con thế nào, cha còn không biết hay sao, khẳng định không có vấn đề gì! Chuyện này Trần Trạch Long đúng là sai, nhưng ông chủ kia cũng đáng đánh, cha yên tâm đi, con sẽ xử lý tốt!”

Cha tôi gật đầu, cũng biết cách hành xử của con mình, nên không nói gì nữa.

Tôi tìm được số điện thoại của Khương Vĩnh Phú, vội vàng bấm máy, rất may là có liên lạc được.

“Xin chào, tôi tìm Khương vụ trưởng”

Tôi nhớ Khương Vĩnh Phú đã lên làm tới vụ trưởng vụ tuyên truyền của tỉnh ủy.

“A? Cậu là ai vậy?”

Bên kia truyền tới một thanh âm nữ nhân:

“Khương lão gia nhà chúng tôi đang nghỉ ngơi, có chuyện gì thì ngày mai hãy gọi đi”

“Tôi là Lưu Lỗi, phiền toái cô hỗ trợ một chút, tôi có việc gấp mà!”

Tôi nói.

Lúc này, nghe thấy thanh âm của Khương Vĩnh Phú vang lên:

“là ai gọi điện thoại tới đây?”

Nữ nhân kia nói:

“Không biết, hình như có người tên Lưu Lỗi, còn gọi ông là vụ trưởng, khẳng định là người quen, có lẽ biết ông thăng quan, tám phần là tìm tới nhờ vả...”

Nữ nhân kia còn chưa kịp nói hết, Khương Vĩnh Phú đã ngắt lời nói:

“Bà thì biết cái gì, đừng thấy tôi làm quan lớn mà kiêu ngạo, mau đem điện thoại tới đây để tôi nói chuyện!”

Nữ nhân kia lẩm bẩm một câu, tôi nghe thấy Khương Vĩnh Phú thanh âm:

“Lưu lão đệ, tại sao lại muộn như thế này còn gọi điện cho lão ca?”

“Sao vậy, lão ca lại thăng quan nữa à?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Ha hã, quan lớn thì nhiều chuyện, không tự do như hồi còn làm cục trưởng. Bây giờ chẳng còn thời gian rồi mà đánh mặt chược nữa.”

Khương Vĩnh Phú u oán nói.

“Mấy ngày hôm trước mới được lên, lão thủ trưởng cũ chuẩn bị về hưu, lên tôi được điều lên làm phó quản lý công việc”

“Ha hã, chúc mừng Khương vụ trưởng!”

Tôi nói.

“Chúc mừng cái gì, mà tìm tôi có chuyện gì thế ?”

Khương Vĩnh Phú nói.

“Là như vậy...”

cho nên tôi đem chuyện tình của Trần Trạch Long nói lại một lần.

“A? Lão đệ ở đồn công an chợ bán thức ăn chờ tôi, tôi qua đó xem có chuyện gì”

Khương Vinh Phú nói.

“lão ca hiện tại là quan lớn, mà đi xử lý công việc nhỏ như thế này thì không tốt lắm đâu?”

Tôi hỏi.

“Việc này thì có cái gì, hơn nữa giám sát phá án là chuyện của lão ca mà”

Khương Vinh Phú nói.

Tôi xuống lầu lái chiếc Mercedes – Benz S600. Khi vừa mới tới cửa đồn công an, thì có tiếng còi xe phía sau, tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy có một chiếc xe thể thao Ferrari màu trắng, từ trong xe vươn một cái đầu quần đầy băng nhìn tôi quát:

“Mẹ kiếp, mau lái xe ra chỗ khác, chiếm chỗ đỗ của tôi!”

Tôi nghe vậy thì thấy khô hài, người này sao không tìm chỗ đỗ, mà lại bảo tôi nhường chỗ.

“Anh không có bệnh đấy chứ?”

Tôi hỏi:

“Chỗ này là nhà của anh hay sao?”

“Mày có nhường chỗ hay không? Mày có biết tao là ai không?”

Người quần băng đầy đầu từ trên xe nhảy xuống.

Ha hả! Hôm nay thật thú vị, buổi sáng thì Trương Giai Minh ở trường học hỏi tôi có biết hắn là ai không, buổi tối lại có người này.

“Mày hình như là xác ướp ai cập, có phải bị người ta đánh mất trí nhớ, nên không nhớ ra mình là ai?”

Tôi chế nhạo nói.

“Mẹ kiếp, mày không nhìn thấy biển số xe của tao hay sao? Ở Tân Giang không có ai dám tranh chỗ đỗ xe với tao!”

Người quần băng đầy đầu chỉ vào biển số xe của mình quát.

Trong lòng tôi buồn bực, chẳng lẽ mấy tháng nay tôi không có ở Tân Giang, thì nơi này đã mọc ra một lão đại rồi? Nếu không thì tại sao có thể kiêu ngạo như vậy chứ!

Tôi cúi đầu nhìn, biển số xe hắn là A66666, đúng là rất kiêu ngạo, nhưng mà vẫn kém tôi một chút. Tôi cũng không rảnh cùng thằng này nói chuyện, dù sao tôi vẫn có chuyện phải làm, tôi nhớ biển số xe của hắn, sau này bảo tiểu đệ của Quách Khánh nện hắn một trận.

Tôi chỉ vào tấm biển A88888 nói:

“Mày có nhận ra biển số xe của tao hay không?”

Sau đó cũng không xem phản ứng của hắn như thế nào, xoay người đi vào đồn công an.

Không nghĩ tới, tôi vừa đi vào đồn công an, thì người đeo băng trên đầu cũng tiến vào, nhìn thấy tôi hắn sững sốt, nhưng sau đó nhìn sang một cảnh sát, rút từ trong túi ra một tờ giấy nói:

“Trương sở trưởng, đây là giấy khám nghiệm của tôi, ông xem, sọ bên trái bị chấn thương nặng, não bộ bị chấn động, tương lai có thể trở thành người thực vật! cho nên hung thủ lần này nhất định phải nghiêm trị, nhất định phải cho hắn ngồi tù 10 đến 20 năm, để cho hắn biết, chọc phải tôi chỉ có con đường chết!”

Trương sở trưởng kia tiếp nhận tờ giấy, lúng túng nhìn một lát, sau đó nói:

“Nghiêm tổng, ngài đừng kích động, chúng tôi đã cho bắt hết những người hiềm nghi, đồng thời cũng không cho người nhà họ được bảo lãnh, nhưng ngài xem, cái giấy này có đúng hay không...”

“Sao vậy? ông không tin có phải không? Tôi gỡ băng cho ông xem nhé? Có bỏ xuống ông cũng không biết được đâu, phải có máy X quang của bệnh viện mới được! Não bộ chấn động! Tôi cho ông biết, mau xử lý cái tên chết tiệt kia đi, nếu không tôi sẽ gây áp lực cho người khác!”

Người đeo băng gạc nghiêm trang nói.

Tôi vừa nhìn, thật là trùng hợp, hóa ra người này lại chính là ông chủ của công trường tôi tiến lên nói:

“Vị này là Trương sở trưởng sao? Tôi là người nhà của Trần Trạch Long và Trần Thiên Vũ, ông có thấy vị Nghiêm tổng này bị chấn động não bộ không?”

“Chuyện này...”

Trương sở trưởng không nghĩ tới người nhà của Trần Trạch Long lại đứng ở một bên, giờ phút này lúng túng vô cùng, nhưng Nghiêm tổng lại không buông tha cho, nên hắn chưa biết làm thế nào.

“Mày là người nhà của Trần Trạch Long ?”

Trong lòng Nghiêm tổng lúc này có chút bồn chồn, bởi vì hắn nhìn kỹ biển số xe ở ngoài cửa, nên sợ hãi.

Cái biển số A88888 này chính là lão đại của Tùng Giang Quách Khánh, nhưng sau đó nó biến mất một thời gian, nay lại xuất hiện làm cho hắn sợ hết hồn.

Nhưng mà Nghiêm tổng cũng chưa từng nghe nói ở Tùng Giang, Trần Trạch Long có một thân thích lợi hại như vậy, thân thích của lão đại Tùng Giang phải đi làm công nhân?

Nghĩ như vậy, hắn lập tức chuyển hướng, có thể tên Quách Khánh đã bán chiếc xe này đi, mà người trước mặt này mua lại, có khả năng hắn là một ông chủ lớn có rất nhiều tiền.

279. Chương 54 Xin Lỗi

“Não bị chấn động thì mày có thể nhìn thấy hay sao? Chuyện vừa rồi tao còn chưa tìm mày tính sổ, nói cho mày biết, mày cẩn thận một chút đấy!”

“Mày đang uy hiếp tao sao?”

Tôi thần nhiên nói:

“Nếu như mày không muốn não chấn động thật, thì nên đàn hoàng một chút!”

“Trương sở trưởng, tiểu tử này đe dọa tôi”

Nghiêm Nhất Đồng chớp mắt nhìn Trương sở trưởng nói.

“Vị....Tiên sinh này, xin chú ý dùng từ, câu nói của ngài đã mang tính chất đe dọa người khác...”

Trương sở trưởng nhìn tôi nói.

“ha hả, tôi đang đe dọa sao, vậy thì lúc trước hắn nói tôi là cẩn thận một chút, vậy thì có tính là đe dọa không?”

Tôi cười nói.

“chuyện này...”

Trương sở trưởng có chút cứng họng.

“tao nói cho mày biết, tao dám đe dọa mày, bởi vì ở Tân Giang chưa có ai dám động tới tao!”

Nghiêm Nhất Đồng chỉ vào người của tôi nói.

“Không ai dám động ư?”

Đúng lúc này, có một thanh âm truyền từ cửa vào, chính là Khương Vĩnh Phú.

“Khương vụ trưởng”

Trương sở trưởng vội vàng đón tới nói:

“Đã trễ thế này, ngài tới đây làm gì?”

Cũng không có đại sự gì cả, chỉ là người bạn tôi nói thân thích của người đó bị bắt, mà lại không cho người ta bảo lãnh, nên tôi đến xem có chuyện gì xảy ra! Trương sở trưởng những văn kiện giấy tờ về việc này, tôi đã bảo cục công an thành phố chuyển xuống, ông nhận được chưa? Hiện tại phòng làm việc ở trên tỉnh thành lập các tiểu tổ, tiến hành kiểm tra các vụ việc như: xử lý có đúng pháp luật hay không, có hiện tượng gì làm trái pháp luật hay không, tôi không hy vọng thấy b ộ hạ cũ của mình bị cách chức!”

Sau khi Khương Vĩnh Phú lên làm lãnh đạo, nói chuyện đúng là có chút kiêu ngạo.

“Khương vụ trưởng, chungs tôi đúng là không có cách nào cả, thân nhân người bị hại không tầm thường, là người nổi danh ở thành phố chúng ta, là đại biểu nhân dân thành phố, cho nên chúng tôi mới không cho người nhà tới bảo lãnh...”

Trương sở trưởng nhìn Nghiêm Nhất Đồng một cái nói.

“Khương vụ trưởng đúng không, xin chào, tôi chính là người bị hại Nghiêm Nhất Đồng, ngài nhất định phải làm chủ cho tôi.”

Nghiêm Nhất Đồng vừa nói vừa bắt tay Khương Vĩnh Phú, đồng thời móc một tờ danh thiếp ra.

Khương Vĩnh Phú cũng không để ý đến hấn đang gơ tay ra bắt, tay trái thì nhận tấm danh thiếp: Chủ tịch công ty TNHH bất động sản Hoàng hà, đại biểu nhân dân toàn quốc thành phố Tân Giang, Nghiêm Nhất Đồng.

Khương Vĩnh Phú cười lạnh nói;

“Hóa ra là Nghiêm tổng, tôi thấy cũng không có chuyện gì, tại sao lại mang giấy tờ giả đến báo cáo thương tích?”

“Tôi đâu dám lừa dối! Khương vụ trưởng, đây chính là báo cáo khám nghiệm thương tích xin ngài xem qua!”

Nghiêm Nhất Đồng cầm báo cáo trong tay đưa cho Khương Vĩnh Phú.

“Đây là bệnh viện nào, có cần tôi tìm đến bệnh viện công an tỉnh Tùng Giang khám nghiệm lại không? Nghiêm Nhất Đồng tôi cho anh biết, đừng tưởng rằng anh làm gì thì chúng tôi không biết, đơn tố cáo anh chúng tôi nhận được không chỉ một, hai cái, anh đừng tưởng rằng, anh đại diện cho nhân dân toàn quốc thì chúng tôi không dám làm gì anh, nếu anh phạm pháp, chúng tôi sẽ hạ lệnh cho Cục công an thành phố bắt anh!”

Khương Vĩnh Phú tiện tay đem giấy khám nghiệm ném lên trên mặt bàn.

“Tất cả mọi người đều là người biết chuyện, Nghiêm Nhất Đồng, anh định xử lý chuyện này như thế nào!”

Khương Vĩnh Phú chỉ vào tờ giấy khám nghiệm trên bàn, nói:

“Chỉ bằng tờ giấy khám nghiệm này, đã đủ tạo thành chứng cứ buộc tội anh rồi!”

“Khương vụ trưởng...ngài nói như thế nào thì như thế đi!”

Nghiêm Nhất Đồng cân nhắc thiệt hơn một chút, cắn răng nói.

Trương sở trưởng cũng là người biết chuyện, thấy Nghiêm Nhất Đồng tỏ thái độ, vội vàng hòa giải nói:

“Tôi thấy Nghiêm tổng cũng không coi đây là chuyện gì lớn, chỉ là tội phạm gây rối trật tự công cộng, phạt tiền, bồi thường thuốc men là được rồi!”

“Trương sở trưởng, đây là lão đệ của tôi, sau này có chuyện gì thì chiếu cố nhau một chút! Lưu lão đệ, Trương sở trưởng đây không tệ, năng lực nghiệp vụ cũng rất mạnh, nếu có cơ hội thì chiếu cố một chút nhé!”

Khương Vĩnh Phú nói.

Khương Vĩnh Phú thấy vẻ mặt của Trương sở trưởng nghi hoặc thì thấp giọng nói:

“Đây là cháu rể của Triệu bí thư, là con rể của tổng giám đốc Tập đoàn Ánh Rạng Đông! Xe cảnh sát của tỉnh đều do tập đoàn Ánh Rạng Đông mua cho đó!”

Trương sở trưởng bưng tỉnh đại ngộ, vội vàng bắt tay tôi nói:

“Thất kính, ha ha, nếu sau này có chuyện gì, không cần làm phiền đến Khương vụ trưởng, cứ tới tìm tôi là được rồi!”

Mà Nghiêm Nhất Đồng giờ phút này cũng choáng váng, hẳn không nghĩ tới tôi lại thân thuộc với Khương vụ trưởng như vậy, lúc này mình lại còn dám uy hiếp hắn cẩn thận một chút. Nghiêm Nhất Đồng có kiêu ngạo mấy, cũng không dám đối nghịch với cảnh sát.

Chỉ chốc lát sau, Trương sở trưởng đã dẫn Trần Trạch Long và Trần Thiên Vũ ra ngoài. Sau đó phân công thủ hạ viết giấy phạt.

Tôi nhìn Trần Trạch Long và Trần Thiên Vũ, thấy hai người cũng không bị sao cả, xem ra vị Trương sở trưởng này cũng không quá mạnh tay, chỉ do Nghiêm Nhất Đồng là đại biểu nhân dân toàn quốc nên mới không cho bảo lãnh mà thôi.

Trần Trạch Long nhìn thấy tôi, ngại ngần cúi đầu, mà Trần Thiên Vũ lại cao hứng nói:

“Tiểu Lưu, cháu đã đến rồi!”

Tôi gật đầu nói

“Bác trai, bác không bị ủy khuất gì chứ?”

Trần Thiên Vũ lắc đầu nói:

“Không có, những cảnh sát ở đây đối với bác còn rất tốt, chỉ tiến hành phê bình giáo dục bác mà thôi”

Tôi nhìn lướt qua Nghiêm Nhất Đồng, đột nhiên nói:

“Trần Trạch Long vị này chính là Khương vụ trưởng ở tỉnh ủy, có ủy khuất gì cứ nói với ông ấy là được rồi!”

Khương Vĩnh Phú đi tới: “Tiểu tử, tên gọi là gì? Có chuyện gì cứ nói với tôi một chút, xem tôi có thể thay cậu chủ trì công đạo hay không?”

“Khương vụ trưởng, Trương sở trưởng, tôi có việc phải đi trước, công ty của tôi còn có việc phải xử lý”

Nghiêm Nhất Đồng thấy tình hình có chút không ổn, muốn chuồn đi.

Nhưng mà tôi sao có thể để cho hắn được như ý, đưa tay ngăn cản nói:

“Không được. Nghiêm tổng, người ta đánh anh thành xác ướp, lát nữa chúng tôi còn muốn thương lượng tiền thuốc thang, anh vội cái gì!”

“Chuyện này...Tiền thuốc thang coi như bỏ qua đi! Cũng không hết bao nhiêu tiền!”

Nghiêm Nhất Đồng khoát tay nói.

“Nghiêm Nhất Đồng, anh đứng lại cho tôi! Nếu không dừng trách tôi không khách khí!”

Khương Vĩnh Phú lạnh lùng nói.

Nghiêm Nhất Đồng không còn cách nào khác, chỉ đành tìm một cái ghế ngồi xuống.

“Chuyện này...Xin chào Khương vụ trưởng, tôi tên là Trần Trạch Long....Tôi là...Lưu Lỗi...”

Trần Trạch Long nói tới đây bỗng nhiên dừng lại một chút.

“ha hã, Khương vụ trưởng, đây là cậu cả, là anh trai họ của Trần Vi Nhi!”

Tôi cười giải thích.

Trần Trạch Long thấy tôi không tính tới hiềm khích lúc trước, cảm kích nhìn tôi một cái, tiếp tục nói:

“Khương vụ trưởng, chuyện tình là như vậy...” cho nên hắn đem chuyện Nghiêm Nhất Đồng khát nợ tiền công, lại còn phải xã hội đen tới đánh công nhân nói lại một lần.

“Nghiêm Nhất Đồng, hắn nói sự thật phải không?” Khương Vĩnh Phú nghe xong nhìn chằm chằm vào Nghiêm Nhất Đồng hỏi.

“Chuyện này...Chuyện không kịp phát tiền công nhân tôi nhận, nhưng chuyện đánh người thì không có! Khương vụ trưởng cũng biết, công trường xây dựng thường có cơn đồ quấy rối, không phải tôi phải đi đâu!”

Đôi mắt Nghiêm Nhất Đồng chuyển động nói

Khương Vĩnh Phú hừ lạnh một tiếng, không có cách nào bắt bẻ, dù sao chuyện này cũng không có chứng cứ gì.

“Công nhân làm việc vất vả, anh mau chóng phát tiền cho họ, còn chuyện đánh người, tôi sẽ phái người điều tra!”

Khương Vĩnh Phú nói

“Được, được! Cho dù tôi không còn tiền ăn uống, cũng phải phát tiền cho công nhân!”

Nghiêm Nhất Đồng nói.

“ nếu không có việc gì, thì tôi đi trước, công ty của tôi đúng là có việc thực!”

“Anh còn muốn đi? Nếu như đi thì coi như anh bỏ qua quyền lợi truy cứu trách nhiệm đối với Trần Trạch Long?”

Trương sở trưởng mượn cơ hội này nhìn Nghiêm Nhất Đồng nói.

“Ai nha, tôi đã nói rồi, tiền thuốc thang không đáng bao nhiêu. Cứ như vậy đi, tôi đi trước!”

Nói xong, vội vã rời khỏi đồn công an.

“ha ha!” mấy người chúng tôi nhìn nhau cười! Nghiêm Nhất Đồng mà cũng có thời điểm chạy trốn chết.

“Nhưng mà Khương đại ca, chuyện Nghiêm Nhất Đồng phái người tới đánh, cứ như vậy mà bỏ qua hay sao?”

Tôi hỏi.

“Chuyện này không dễ làm, thứ nhất Nghiêm Nhất Đồng có thân phận, muốn lập án điều tra, nhất định sẽ khó khăn trùng điệp. Thứ hai, cũng là chuyện tối trọng yếu, người tố cáo thì nhiều, nhưng chứng cứ xác thực lại không có”

Khương Vĩnh Phú cau mày nói.

Trương sở trưởng gật đầu nói.

“Nhưng mà Nghiêm Nhất Đồng gần đây ở thành phố Tân Giang quả thật rất lớn lối, có thể khẳng định, hành vi của hắn gần đây mang tính chất xã hội đen!”

Tôi nghe xong nói.

“Chuyện này cứ như vậy bỏ qua đi, cảm ơn Khương đại ca, còn có Trương sở trưởng nữa!” Tôi không muốn làm khó Khương Vĩnh Phú, bởi vì ở vào vị trí của hắn chỉ cần phạm một sai lầm nhỏ, thì sự nghiệp chính trị cũng tiêu tan.

Cái tên Nghiêm Nhất Đồng chính là một mầm họa ở Tân Giang, nếu như pháp luật không trị được hắn, thì tôi chẳng lẽ không trị được hắn hay sao. Hắn không phải là xã hội đen ư? Tôi xem hắn đen hơn hay tôi đen hơn!

Đọc theo đường đi, Trần Trạch Long thủy chung cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào tôi. Tôi nghĩ Trần Thiên Lôi nhất định đã nói quan hệ của chúng tôi, nên hắn vô cùng lúng túng.

Rất cục khi về đến nhà, Trần Trạch Long dùng hết dũng khí, nói:

“Lưu Lỗi, thật xin lỗi!”

280. Chương 55 Thành Lập Công Ty Điện Ảnh Và Truyền Hình

Tôi cười nói.

“Chuyện này thì không có gì cả, cha của tôi đã lớn tuổi rồi, sao còn bắt cha ra ngoài làm việc được, mà tôi thì lại rảnh rỗi, cho nên...”

Trần Trạch Long nói tới đây, ngại ngừng cười :

“Sau khi tới Tân Giang, tôi đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện. Mặc dù tôi và cha tôi chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng giờ chúng tôi rất là vui vẻ.”

“Anh có thể hiểu đạo lý này là tốt! Quý trọng hiện tại mới là trọng yếu nhất!”

Tôi nói.

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi lái xe đi tới tổng bộ của Tam Thạch Bang. Trông cái đại bản doanh của một bang phái xã hội đen, mà lại giống như một đại công ty.

Nhân viên bảo vệ rất lễ phép giúp tôi cất xe, sau đó hướng dẫn tôi đi vào trong đại sảnh.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài đến đây vì việc gì?”

Cô gái tiếp tân hỏi.

“Tôi muốn tìm phó tổng Đinh Bảo Tam, hắn còn ở đây không?”

Tôi trực tiếp báo ra đại danh của Tam Hầu Tử, nếu không thì cô gái tiếp tân sẽ chẳng biết tôi tìm ai.

“A, ngài đến tìm Đinh phó tổng, xin hỏi ngài có hẹn trước không?”

Cô gái tiếp tân hỏi.

“Không có, tôi muốn tìm hắn có chút chuyện”

Tôi nói.

“Vậy thì tôi chỉ có thể thông báo cho ngài một chút, không biết Đinh phó tổng có rảnh không, xin hỏi tiên sinh xưng hô như thế nào?” Cô gái nói.

“Tôi lên Lưu Lỗi” Sau khi nói xong, cô gái dùng ánh mắt quái dị nhìn tôi, rồi mới cầm điện thoại.

“Có vấn đề gì sao?” Tôi kỳ quái hỏi.

“A, không có gì. Ha hả, chỉ là tiên sinh trùng tên với chủ tịch tập đoàn của chúng tôi...”

Nói xong nàng chỉ tay lên tấm danh sách có tên lãnh đạo của tập đoàn, lại nói tiếp:

“Thật ngại quá, tôi giúp ngài hỏi một chút vậy!”

Ôi trời ạ, tôi XXX Quách Khánh này đang làm cái gì vậy, sao hắn lại viết tên của tôi lên danh sách vậy!

Hắn sợ người khác không biết tôi là ông chủ sau màn của Tam Thạch Bang hay sao? Cũng may chỉ có tên, không có hình, nếu không thì người ta nhận ra tôi rồi!

Điện thoại mới gọi không lâu, Đinh Bảo Tam chạy tới, hắn thấy tôi lập tức cười tiến lên đón.

Thấy vậy, cô gái tiếp tân sững sốt, mình ở đây hơn một năm rồi, mà chưa có ai khiến Đinh phó tổng phải tự mình xuống đón! Người này dường như tuổi tác không lớn, không biết có chuyện gì đây?

“Thủ lĩnh....A, không Lưu đồng, ngài đã tới!”

Tam Hầu Tử mới nói 2 chữ “thủ lĩnh” thì đã có cái gì đó không đúng, hiện giờ đang ở công ty, mà ở công ty toàn là người trí thức, khác hẳn với trong giới hắc đạo, nên hắn vội vàng sửa đổi lời nói.

“Tam Hầu Tử, tiểu tử này ăn mặc thế này, đầu lại nhuộm đen, đúng là có chút ra dáng!”

Tôi cười, đấm cho hắn một quyền nói.

“Lưu đồng, đây đang ở công ty, ngài cho tôi chút mặt mũi đi!”

Tam Hầu Tử cười khở nhỏ giọng nói.

“Ha ha! Đi thôi, chúng ta tới phòng làm việc thương lượng!”

Tôi cười nói.

Sau khi chúng tôi đi, cô gái kia kinh ngạc nhìn nhân viên bảo vệ, nói:

“Wow! Hóa ra hắn chính là Lưu chủ tịch thần bí của công ty chúng ta! Rất đẹp trai! Lại trẻ tuổi, tôi nếu có thể gả cho hắn...Không, chỉ làm tình nhân của hắn thôi cũng thỏa mãn rồi!”

“Cô thật háo sắc, Lưu đồng sao có thể coi trọng cô! Khi tôi giúp hắn đỗ xe, tôi đã thấy thân phận của hắn không bình thường, Cô có thấy hắn đi chiếc Mercedes – Benz không, đó là do Quách tổng mua đó!”

Nhân viên bảo vệ nói:

“Dám đi xe Quách tổng, thì chỉ có nhân vật lợi hại hơn mà thôi!”

“Từ miệng anh thì thấy, Quách tổng rất dọa người!”

Cô gái tiếp tân liếc hắn một cái nói:

“Quách tổng mỗi lần nhìn thấy tôi đều cười gật đầu, trông rất hiền hòa!”

“Đó là do cô không biết, trước đây Quách tổng làm gì mà thôi? Người chính là...ở tỉnh Tùng giang chúng ta!”

nói xong hắn giơ ngón tay cái lên.

“Có ý gì?”

Cô gái tiếp tân không hiểu nói.

“Lão đại hắc đạo”

Nhân viên bảo vệ nói

“Tôi cũng tốt nghiệp Tứ trung, cùng Quách tổng học chung một trường học, chỉ là nhỏ hơn người một chút mà thôi, nghe nói từ thời cấp 3, Quách tổng đã quét ngang cả hắc đạo toàn tỉnh!”

“A, Dững mãnh vậy sao!”

Cô gái tiếp tân trên mặt tràn đầy hưng phấn nói.

“Được rồi, cô không nghĩ lại thân phận của mình đi, định bao giờ đáp ứng lời mời của tôi!”

Nhân viên bảo vệ cười nhạo nói.

“Anh? Hừ, chờ anh được làm trưởng phòng bảo vệ thì nói sau!”

Cô gái tiếp tân hừ nói.

.....

“Thủ lĩnh, ngài tìm thuộc hạ có chuyện gì không?”

Lên tới phòng họp, Tam Hầu Tử mời tôi ngồi vào ghế, hắn thì cung kính đứng ở một bên.

Bởi vì năm đó, tôi biểu hiện ra thực lực mạnh mẽ hơn họ. Với lại võ công mà Quách Khánh mang về, đều do tôi viết ra, cho nên bọn họ tâm phục khẩu phục, cung kính đối với tôi.

“Nghiêm Nhất Đồng, có nghe qua tên người này chưa?”

Tôi đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Nghiêm Nhất Đồng? Người này tôi biết, gần đây hắn rất tự đắc ở Tân Giang, nhưng chẳng qua thì làm ông chủ một công ty bảo hiểm mà thôi”

Hắn một chút nói:

“Người này mấy ngày hôm trước còn đưa tới một chi phiếu một trăm vạn, muốn mượn hơi Tam Thạch bang chúng ta, để làm chỗ dựa cho hắn, tôi thấy vậy bèn bảo thuộc hạ đuổi hắn đi”

“Tôi không muốn nhìn thấy hắn nữa!”

Tôi thản nhiên nói.

“Hiểu”

Tam Hầu Tử cũng không hỏi tại sao, trả lời ngay.

“Sao chú mày không hỏi tại sao?”

Tôi kỳ quái nói.

“Thủ lĩnh đương nhiên có tính toán, chúng tôi chỉ dựa theo mệnh lệnh mà thi hành!”

Tam Hầu Tử nói:

“Hơn nữa tên Nghiêm Nhất Đồng này chúng tôi cũng thấy gai mắt, hiện giờ toàn bộ hắc đạo đều nghe lời hiệu triệu của lão đại, an dân thanh bình, các bang phái hắc đạo khác cũng yên ổn, vậy mà hắn lại làm những chuyện hại nước, hại dân!”

“như vậy đi, tôi nghe Khương Vĩnh Phú nói phong phanh, gần đây sẽ siết chặt quản lý, chú tìm người giáo huấn hắn một chút là được, đừng cho hắn chết, nhưng phải cảnh cho hắn không thể tự lo liệu cuộc sống. Sau đó chuẩn bị một chút chứng cứ, cho hắn vào tù 8 năm, 10 năm, chuyển cho bên tòa án, cảnh sát!”

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói:

“Thật sự tìm không được chứng cứ thì cứ cảnh cho hắn, thủ đoạn gì thì các người tự biết rồi đấy.”

“ha ha, không thành vấn đề, Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Tam Hầu Tử nói xong, bắt đầu gọi điện thoại phân phó thủ hạ làm việc.

“Đúng rồi, hiệu quả và lợi ích của Tam thạch thế nào rồi?”

Tôi thấy tập đoàn Tam Thạch đã có cao ốc làm việc, hơn nữa trang thiết bị cũng tiện nghi, nên nghĩ chắc chắn hắn rất hiệu quả.

“Hiện tại tất cả ỉnh thành trên cả nước đều có chi nhánh của chúng ta, ngay cả hộp đêm, khách sạn....Quách tổng đều giao cho Trần phó tổng làm, Trần phó tổng hiện tại đang ở phương Nam, không có ở tổng bộ!”

Tam Hầu Tử nói.

“Trần phó tổng? Trần Dũng sao, không nghĩ tới tiểu tử này có bản lĩnh lên làm phó tổng!”

Tôi cười nói, lúc đầu tôi chỉ muốn cho hắn theo Quách Khánh học tập, không ngờ hắn lại trở thành một viên đại tướng!~

“Đúng, lợi nhuận của tập đoàn năm ngoái đạt 1,2 tỷ, trong đó bất động sản chiếm 3/5 những thứ khác đại đa phần đều thuộc về giải trí.”

Tam Hầu Tử nói.

Tôi gật đầu nói:

“Không tệ, không nghĩ tới nghề giải trí có thể kiếm được nhiều tiền như thế!”

“Đó là do thủ lĩnh lãnh đạo tốt, chúng tôi chỉ dựa hơi mà làm thôi, nếu còn lăn lộn giang hồ, có khi đã toi mạng rồi!”

Tam Hầu Tử tự đáy lòng nói.

“Tốt, các người phát triển ngành nghề tới cực hạn, không có tài chính thì cứ bảo tôi!”

Tôi nói.

“Tôi biết rồi, đúng rồi, thủ lĩnh, gần đây tôi tìm cách suy nghĩ thành lập công ty điện ảnh và truyền hình, nhưng mà trong giới điện ảnh quá sâu, khó không chế!”

Tam Hầu Tử nói.

“A? các người không làm được chuyện này hay sao?”

Tôi cười nói.

“vậy cũng không phải, công việc chuẩn bị thì có thể làm xong, nhưng chỉ sợ kịch bản và diễn viên không tốt, còn nữa, đạo diễn cũng phải rất chú trọng, mà những chuyện này tôi lại không hiểu?”

Tam Hầu Tử nói.

“ừ, như vậy đi, các người cứ chuẩn bị đi, tôi có quen một người tương đối nổi danh trong nghề, tôi sẽ bảo nàng hỗ trợ!”

Tôi nghĩ tới Tô Đình Tư có thể làm ở công ty thì chúng tôi có thể dễ dàng gặp mặt, lại còn Vi Nhi nữa chứ, nếu như không ổn thì có thể bảo nàng diễn thử, cạc cạc! hơn nữa tập đoàn Trần Thị ở XG còn có một công ty con làm về điện ảnh.

Nghiêm Nhất Đồng cũng tuân thủ quy củ, ngày thứ hai phát tiền lương. Trần Trạch Long cầm lấy tiền lương thì rất là cao hứng, la hét muốn mời tôi cùng Vi Nhi ăn cơm.

Cho nên hẳn, tôi với Vi Nhi đi tới nhà hàng của Trần mẫu ăn cơm, đương nhiên bữa cơm là miễn phí.

Lúc gần đi, tôi nhìn Trần Trạch Long nói:

“Anh đã biết sai, thì đừng có làm công việc lao động cực nhọc nữa, như vậy đi, tập đoàn Tam Thạch ở Tân Giang cũng là sản nghiệp của tôi, nếu được anh tới đó làm việc đi”

“Tập đoàn Tam Thạch, đây chẳng phải là đệ nhất đại bang trong nội địa hay sao...Em rể, chẳng lẽ cậu là...”

Trần Trạch Long nghe nói tập đoàn Tam Thạch cũng là của tôi, kinh ngạc vô cùng.

“Đúng, ngày mai anh đi tìm Đình phó tổng, Quách Khánh còn đang ở XG

Tôi cũng không dấu diếm hẳn, bởi vì khi hẳn làm việc sẽ biết tên của tôi được viết trong đại sảnh.

“Không trách được! Giờ thì tôi đã hiểu tại sao mình thua thảm hại như vậy!”

Trần Trạch Long cười khổ nói:

“Nhưng mà em rể, chú cũng biết, tôi quản lý công ty không có kinh nghiệm, lúc đó làm ăn thua lỗ thì làm sao?”

“Đúng lúc họ đang chuẩn bị thành lập một công ty điện ảnh và truyền hình, nghe nói ở XG anh cũng từng có kinh nghiệm về vấn đề này??”

Tôi hỏi.

“Em rể, chú chẳng hề không biết, tôi đâu có động gì vào nó, chỉ lừa gạt mấy cô tiểu minh tinh lên giường mà thôi!”

Trần Trạch Long ngượng ngùng nói.

“Anh khoan nói đã, làm điện ảnh và truyền hình sẽ kiếm được rất nhiều tiền đó!”

Tôi cười nói.

“vậy sao?”

Trần Trạch Long nghe nói thế thì cao hứng

“Yên tâm đi , em rể! tôi nhất định sẽ làm hết sức.”

281. Chương 56 Triệu Nhan Nghiên U Oán

Mà những công nhân kia cũng rất cao hứng, cảm thấy lựa chọn cha tôi là một quyết định đúng đắn và sáng suốt.

Bởi vì toàn bộ thiết bị điện tử sản xuất ra đều được bán cho Tập đoàn Ánh Rạng Đông, nên không sợ tồn hàng, các công nhân đều dùng mười phần sức lực để làm.

Mà trong hai ngày nay, Trần Vi Nhi luôn ở nhà của tôi, mẹ tôi thấy Nhan Nghiên không ở đây, cho nên kỳ quái hỏi: “Còn một cô con dâu khác của mẹ đâu?”

Tôi ngất, điều này làm cho tôi không biết nói như thế nào, chỉ đành thối thác nói:

“Mẹ, hiện giờ mới nhập học, ở trường còn có nhiều việc bận rộn, nàng không thể thao con trở về được!”

“Thật sao? Không phải là tiểu tử con làm chuyện gì có lỗi với nó đấy chứ?”

Mẹ tôi hoài nghi nói:

“Sao có thể chứ! Mẹ không tin con thì hỏi Vi Nhi đi, chúng con rất tốt!”

Tôi trả lời một cách qua loa.

“A, vậy cũng tốt, Mẹ nói cho con biết, nếu như con làm chuyện gì có lỗi với người ta, thì mẹ sẽ đánh chết con!”

Mẹ tôi gật đầu nói:

“Đúng rồi, mẹ cũng rất nhớ Nhan Nghiên, tết năm nay con phải mang nó trở về nha!”

“Đó là đương nhiên, cô dâu nào trong năm mới chẳng phải về nhà chồng!”

Miệng thì tôi ứng phó như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ thầm, phải gia tăng tốc độ, nếu không thì không kịp thời gian!

Hai ngày sau, Tam Hầu Tử có tin tức, Nghiêm Nhất Đồng đã phải chịu tội, nhưng mà chúng cố không được tốt cho lắm, nên không còn cách nào khác, đành phải ủy khuất Nghiêm Nhất Đồng rồi, nên hẳn hoàn toàn biến thành xác ướp. Lúc hẳn bị công an bắt, chính là lúc trên người bó đầy băng.

Dần dần, Triệu Nhan Nghiên cũng quen bên cạnh có người quấy rầy cuộc sống của mình. Có lúc, nếu như tôi đến muộn, nàng còn cố ý để quên quyển sách bên cạnh để chiếm chỗ.

Nhưng mà mấy ngày qua, Triệu Nhan Nghiên có chút tâm phiền ý loạn.

Lúc mới đầu, nàng còn bảo tôi, về là tốt, làm cho nàng được yên lặng!

Nhưng mà sự thật lại không như thế, mỗi khi Triệu Nhan Nghiên đọc sách một mội, lại theo bản năng ngẩng đầu lên xem tôi có nhìn lên nàng không.

Mỗi ngày lúc ăn cơm buổi trưa, Triệu Nhan Nghiên cũng theo thói quen tới căng tin chiếm chỗ trước, nhưng sau khi chiếm chỗ xong thì mới nhớ tới hiện giờ chỉ có một mình, nên lại đi mua cơm.

Mỗi ngày tôi làm bạn bên cạnh nàng đã thành tập quán, giờ không có thì làm nàng cảm thấy rất khó chịu.

Gã này đi đâu rồi? Sao lại mất nhiều ngày như vậy? Triệu Nhan Nghiên trong lòng u oán trách. Ngày hôm trước thì tặng hoa mình, nhưng ngày hôm sau thì biến mất!

Chẳng lẽ là bởi vì mình thật lâu không tỏ thái độ, nên người này chán ghét mình rồi? Hay là vì có cô bé nào khác xinh đẹp nên không để ý tới mình nữa? Hừ, nhất định là như vậy, nhìn ánh mắt mê đắm của hắn, thì khi hắn về mình phải tra hỏi một lần cho rõ ràng.!

“Triệu Nhan Nghiên, em trả lời vấn đề này....Triệu Nhan Nghiên?” Đổng giáo sư nghi hoặc nhìn cô gái bình thường rất chăm chú nghe giảng này.

“A! Đồng giáo sư, có chuyện gì vậy?”

Triệu Nhan Nghiên lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy hỏi.

“Thôi, em ngồi xuống đi, tập trung nghe tôi giảng bài!”

Đồng giáo sư bất đắc dĩ phát tay nói.

“A” Triệu Nhan Nghiên gật đầu, sau khi ngồi xuống, dùng sức đá cái ghế bên cạnh, nhỏ giọng u oán nói:

“Đều tại người, gia hỏa chết tiệt, người chết ở đâu vậy?”

“Chú mập, bán cho cháu một bó hoa hồng!”

Tôi đi vào tiệm bán hoa ở cửa trường học.

“Này, tiểu tử, lâu rồi không thấy tới. Thời gian gần đây thế nào, đã tán được bạn gái chưa?” Mập lão đầu cười híp mắt nhìn tôi nói.

“Ai! Đừng nói nữa, trong nhà có chút ít chuyện, cháu phải trở về một chuyến, hôm nay mới lên đây. Lúc đi cháu không nói rõ là đi trong bao lâu, sợ nàng giờ đang giận cháu!”

Tôi cười khổ nói.

“Hmm, tiểu tử, cháu vậy là không hiểu rồi?”

Mập lão đầu cười nói.

“Không hiểu? Có ý gì vậy? Chẳng lẽ chú mập có cao kiến gì hay sao?”

tôi kỳ quái hỏi.

“Đó là đương nhiên, tiểu tử, cháu nghe câu nói: tái ông mất ngựa chưa biết là phúc hay họa sao! Có lẽ lần này là cơ hội tốt không chừng còn chiếm được trái tim nàng đó nhà”

Mập lão đầu vừa nói vừa lấy hoa trong thùng ra.

“Cơ hội? Chú mập, chú đừng thừa nước đục thả câu, chú nói rõ xem có chuyện gì đi?”

Tôi buồn bực nói.

“Cháu hiểu câu: Dục cầm cố túng không? Bình thường cháu ở bên cạnh nàng thì nàng sẽ không cảm thấy cháu trọng yếu, nhưng khi mất đi nàng mới nhận ra, con người thường là như vậy, chỉ có sau khi mất đi mới nhận ra được cái gì đáng quý. Cháu cũng nên hiểu đạo lý đó, nếu như vậy, thì đã chứng minh, cháu cách sự thành công không còn xa nữa đâu!”

Mập lão đầu vừa bó hoa vừa nói.

“Thật sao?”

Tôi cũng cảm thấy bất ngờ.

Mập lão đầu gật đầu nói:

“Đương nhiên, chú là người từng trải, sao có thể lừa cháu được cơ chứ! Hơn nữa nếu cháu rời xa nàng, còn ai ủng hộ nàng nữa đây? Cháu có muốn buộc mấy cái nợ vào đây không?”

“Ha ha, vậy thì cảm ơn chú mập!”

nói xong tôi lấy ra một trăm đồng đưa trả.

“A...Không có tiền lẻ, thiếu cháu 1 đồng được không?”

Mập lão đầu tìm trong ngăn kéo một lúc nói.

“Không sao đâu, nếu có thừa thì cháu cũng bỏ vào thùng quyên góp thôi!”

Tôi nói

“Tốt, ha hả”

Mập lão đầu cười nói.

Trên đường tôi không yên tâm, nên gọi điện thoại cho chú Triệu, kết quả chú Triệu cũng nói gần như lão Mập kia, còn thở dài nói, lần này thì lợi cho tiểu tử ngươi rồi! Nếu như không có chuyện lần này, thì bảo tôi cũng phải mượn cớ biến mất một thời gian.

Chẳng lẽ tôi là người không hiểu tâm tư con gái như vậy ư? Tôi lắc đầu.

Vừa mới đi vào trong trường, thì đúng lúc tan học, tội chạm mặt Đồng giáo sư, nhìn thấy tôi, hắn nói:

“Lưu Lỗi, mau đi xem bạn gái của cậu một chút, giống như tâm trạng rất bồn chồn”

“Tâm thần bồn chồn? Sao vậy?”

Tôi hỏi.

“Ha hả, mấy ngày qua cậu không ở bên nàng, nàng đứng ngồi không yên, không có cả tâm hồn để nghe giảng, cậu nên đi xem nàng một chút đi!”

Đồng giáo sư cười nói.

Chẳng lẽ đúng như lời của chú Triệu và Mập lão đầu nói? Triệu Nhan Nghiên bắt đầu quan tâm tới tôi?

Nghĩ tới đây, tôi âm thầm bước nhanh tới phòng học.

Giờ phút này Triệu Nhan Nghiên đang cau mày, ở chỗ ngồi gần người, tôi thấy bộ dạng của Triệu Nhan Nghiên giống như là thời cấp 3 vậy.

Tôi thừa dịp hỗn loạn, nhón chân nhẹ nhàng tới bên cạnh Nhan Nghiên, định ngồi xuống.

Chỉ thấy Nhan Nghiên nói mà không ngẩng đầu lên:

“Thật xin lỗi, chỗ này có người ngồi rồi”

“Có người? Không thể nào? Anh mới đi có mấy ngày, mà đã có người ngồi rồi ư?”

Tôi ra vẻ nghi ngờ hỏi.

Nhan Nghiên nghe thấy thanh âm của tôi, thân thể run lên bần bật, có chút kích động ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào tôi, trong ánh mắt bao hàm sự u oán, nói:

“Anh là tên gia hỏa chết tiệt, anh chết ở đâu vậy? Tôi còn tưởng rằng...”

“Thật xin lỗi, Nhan Nghiên. Trong nhà anh có chút việc lên phải về gấp mấy ngày, đã làm em lo lắng rồi!”
tôi cầm bó hoa, đưa cho nàng, nói: “tặng em”

“Làm gì có ai lo lắng cho anh, còn đang mong anh chết đi đấy”

Nhan Nghiên có chút ai oán nói, nhưng một tay nhanh chóng cầm bó hoa lại: “Anh ngốc hay sao, cứ giờ hoa cao thế, để người khác chế giễu à!”

“Đúng vậy, ha hả, hai chúng ta mà cứ nói ra ngoài là bị người khác chế giễu đấy!”

Tôi cười nói.

“Ai thành hai chúng ta với anh. Tôi còn chưa đáp ứng anh đâu!”

Nhan Nghiên trợn mắt nhìn tôi một cái nói.

Tôi giờ phút này cảm nhận được lời của mập lão đầu nói là đúng, không thể tưởng tượng được, Triệu Nhan Nghiên đã bắt đầu quan tâm tới tôi.

Mà tôi cũng hiểu ý của Nhan Nghiên, nên thỉnh thoảng cứ giơ ngón tay khều khuê tay nàng.

Khuôn mặt Nhan Nghiên lập tức đỏ hồng lên như một quả cà chua.

“Đừng như vậy, chúng ta còn chưa có gì...”

Thanh âm Nhan Nghiên có chút run rẩy nhìn tôi nói, nhưng bàn tay vẫn để yên.

“Nhan Nghiên, em có thể làm bạn gái của anh không?” Tôi nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Nhan nghiên, thâm tình nói.

“Tôi...” Nhan Nghiên không nghĩ tới tôi lại có thể to gan tới mức tỏ tình ngay ở trên lớp, làm cho nàng không biết nên làm thế nào, thấy ánh mắt thâm tình của tôi, nàng có chút không dám nhìn thẳng, vội vàng cúi đầu, một lát sau mới lên tiếng:

“Chúng ta...có phải tiến triển quá nhanh không...”

Quá nhanh? Tôi ngất, nếu cộng thêm hai kiếp, có lẽ tình tôi với nàng đã có hơn 20 năm rồi?

Nhưng mà đương nhiên tôi không thể nói như vậy, tôi chỉ có thể kiên nhẫn nói:

“Nhan Nghiên, chẳng lẽ em không thích anh chút nào hay sao?”

“Tôi...Tôi cũng không biết tôi có cảm giác gì với anh...”

Nhan Nghiên thẹn thùng quanh co nói.

“Thích một người, thì khi hắn không có ở bên cạnh, em sẽ nhớ hắn, quan tâm tới hắn...”

Tôi tiếp tục giải thích nói.

“Tôi...tôi...tôi còn cảm thấy quá nhanh...Thật xin lỗi, Lưu Lỗi, tôi không thể đáp ứng anh...”

Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi nói.

282. Chương 57 Đồng Ý Hẹn Hò Cùng Anh

Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi nói.

Tôi sửng sốt, tại sao có thể như vậy! Chẳng lẽ cố gắng của tôi còn chưa đủ? Tất cả đều thuận lợi, nhưng tại sao kết quả lại như vậy chứ?

Trong lúc tôi hồi hận, thất vọng như đưa đám, chỉ nghe Triệu Nhan Nghiên cười hì hì nói:

“... Nhưng mà tôi có thể đồng ý cùng anh hẹn hò!”

Trời ạ, hóa ra nàng đùa giỡn tôi, tôi thoáng chột bay từ địa ngục lên thiên đường.

Tôi kích động cầm hai tay của Triệu Nhan Nghiên đặt trong lòng của mình, Triệu Nhan Nghiên cắn nhẹ môi, thẹn thùng nhìn tôi, khuôn mặt kiều diễm như trời chiều

“Bây giờ còn phải học... Tan lớp được chứ...”

Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng hát tay tôi ra nói.

Tôi đương nhiên không thể để cho nàng được như ý, càng thêm gấp gáp, nhìn nàng ôn nhu nói:

“Anh chỉ muốn vĩnh viễn cầm tay em như vậy, không muốn buông ra...”

“Ai nha... Tôi phải bút ký!”

Triệu Nhan Nghiên trợn mắt nhìn tôi một cái, cười nói.

Lúc này tôi mới nghĩ đến, Triệu Nhan Nghiên mỗi khi lên lớp đều bút ký, cho nên tôi đành phải buông bàn tay nhỏ bé trắng mịn, cười cười xấu hổ nói:

“Được...”

Lại giống như thời gian trước, Triệu Nhan Nghiên thì chăm chú nghe giảng, còn tôi thì chăm chú nhìn nàng. Nhưng vì có cảnh kia, nên không khí trở nên mập mờ.

Đương nhiên tôi thỉnh thoảng không quên quấy rầy mỹ nữ một chút, làm cho nàng đỏ mặt tới tận mang tai.

Thời gian nghỉ buổi trưa, tôi nhìn Triệu Nhan Nghiên nói:

“Chúng ta hôm nay ra ngoài ăn đi!”

“Được!”

Triệu Nhan Nghiên không nghĩ nhiều, sáng khoái đáp ứng yêu cầu của tôi.

“Đúng rồi, chúng ta gọi Lưu Duyệt cùng đi, trong lúc tôi nằm viện, nàng chiều cổ tôi rất nhiều!”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Em không phải có mâu thuẫn với nàng sao?”

Tôi cũng không muốn lần đầu tiên hẹn ước lại bị người khác quấy rầy.

“Ha ha, đâu có đâu, đó chỉ là chuyện khi còn bé, giờ thì đã quên rồi!”

Triệu Nhan Nghiên nói:

“Tại sao anh biết những chuyện này?”

Tôi đổ mồ hôi! Không nhớ rõ? Không phải vì chuyện này nên mới bị đụng xe đó chứ.

“Anh...là Lưu Duyệt nói với anh !”

Tôi đáp cho có lệ.

“Lưu Duyệt... nói với anh những chuyện này?”

Triệu Nhan Nghiên dường như có điều gì suy nghĩ gật đầu, sau đó mới nói:

“Nàng thật giống như... cũng thích anh...” Trông bộ dáng của nàng đúng là thiếu phụ ăn dấm.

Ha ha, Triệu Nhan Nghiên nói như vậy? Vậy thì đại biểu cho Triệu Nhan Nghiên yêu thích tôi rồi? Ha ha! Nha đầu này cũng có thời điểm sơ hở!

“A, vậy sao?”

Tôi đương nhiên biết Lưu Duyệt có tình cảm với tôi, chỉ là trước mắt đành phải giả vờ câm điếc mà thôi.

Triệu Nhan Nghiên phủ tay một cái nói:

“Anh lại không biết sao? Như thế nào, có đúng là rất cao hứng phải không?”

“Anh cao hứng cái gì!”

Lúc này tôi cho dù cao hứng cũng không thể nói ra, chưa hoàn toàn chinh phục được nha đầu này, tôi không muốn làm mọi chuyện thêm phức tạp.

“Coi như anh thông minh, hì hì, nhưng mà ai biết trong lòng anh nghĩ như thế nào đây! Được rồi, tôi gọi điện thoại cho Lưu Duyệt, gọi nàng tới đây!”

Triệu Nhan Nghiên vừa nói đồng thời định móc điện thoại ra.

“Chuyện này... Hay là thôi đi! Nàng phải trông đại lý xe, rất bận rộn!”

Tôi tìm một lý do, nói.

“A... vậy sao!”

Triệu Nhan Nghiên có chút thất vọng nói.

Nhưng mà... Tôi phát hiện mình nói dối không đúng lúc, vừa mới ngẩng đầu lên, thì thấy Lưu Duyệt đang mỉm cười đi tới.

Triệu Nhan Nghiên cũng nhìn thấy Lưu Duyệt, hung hăng véo tôi một cái, nhìn Lưu Duyệt:

“Lưu Duyệt, cậu không ở đại lý xe hay sao? Sao lại trùng hợp như vậy, tớ với Lưu Duyệt đang định đi ăn, cùng đi chứ!”

“Ha hả, trong đại lý xe có bộ phận quản lý tiêu thụ, không cần mỗi ngày tới đều phải tới! Sao vậy, cậu với Lưu Lỗi... đồng ý?”

Lưu Duyệt nhìn tôi vẫn đang cầm tay Triệu Nhan Nghiên nói.

“Chúng tôi...”

Triệu Nhan Nghiên vội vàng hất ra tay của tôi, nói:

“Chúng tôi trước mắt vẫn chưa có gì...”

Vừa nói, nàng vừa trợn mắt nhìn tôi một cái, ý nói, anh không phải nói Lưu Duyệt ở đại lý xe hay sao!

Tôi chỉ gượng cười nói:

“Lưu Duyệt, chúng tôi đang muốn đi ăn cơm, cô cùng đi nhé?”

Vừa nói tôi vội vàng nháy mắt liên tục cho nàng.

Lưu Duyệt thông minh, đương nhiên là hiểu ý của tôi, khẽ mỉm cười nói:

“Tôi không đi, tôi còn phải về phòng lấy tài liệu, hai người đi đi!” Nhưng mà tôi cảm thấy nụ cười này của nàng có phần chua xót?

Triệu Nhan Nghiên đương nhiên không có chú ý tới, chỉ là thất vọng nói:

“Vậy cũng tốt!”

Tôi thở dài một hơi, cầm tay Triệu Nhan Nghiên ra khỏi cửa trường. Mới ra khỏi cổng trường, đã thấy Trương Giai Minh đi tới.

“Ai nha, đây không phải là Triệu Nhan Nghiên sao...”

Trương Giai Minh nhìn thoáng qua tôi đứng bên cạnh nói:

“Các người vẫn chưa chia tay?”

“Chúng tôi vẫn đang ở chung một chỗ, chia tay cái gì!”

Triệu Nhan Nghiên không khỏi bất mãn nói.

Trong lòng tôi cảm thấy Triệu Nhan Nghiên đúng là quá hồn nhiên, đến cả ý câu này còn không hiểu.

“Hmm! Tiểu tử, mày không phải nói nàng là bạn gái của mày hay sao? Hóa ra mày cũng chỉ là một cái đười!” Trương Giai Minh càn rỡ cười to nói.

Tôi nhìn Triệu Nhan Nghiên một cái, nhỏ giọng nói:

“Em không phải tự tìm phiền toái cho mình đấy chứ, nếu để hấn quần lấy em thì sẽ không tốt đâu!”

“Tôi, tôi đâu có nghĩ nhiều như vậy!”

Triệu Nhan Nghiên có chút áy náy nhìn tôi, bỗng nhiên cắn môi, khoác tay lên cánh tay của tôi, nhìn Trương Giai Minh, nói:

“Bốn tiểu thư lừa ngươi đấy, đúng là kẻ ngốc!”

Sau đó ôn nhu nhìn tôi nói:

“Lão công, chúng ta đi ăn cơm đi!”

Trương Giai Minh thấy Triệu Nhan Nghiên đối với tôi như vậy, thì kinh ngạc vô cùng. Mà tôi thì đang cầm tạ tên Trương Giai Minh này một vạn lần, nếu như không có hấn, thì tôi cũng không có cơ hội này!

Sau khi đi xa, Triệu Nhan Nghiên mới rút tay về, ngại ngùng nói:

“Chuyện vừa rồi...tôi chỉ muốn làm cho Trương Giai Minh tức giận bỏ đi...”

“Anh hiểu.”

Tôi gật đầu nói.

Nhưng mà lúc thắng lợi của tôi không còn xa nữa.

Tôi với Triệu Nhan Nghiên cùng nhau đi tới bãi đậu xe phía sau trường học, tôi lấy điều khiển trong túi ẩn một cái, chiếc xe Land Rover tự động mở cửa.

“Đây là xe của anh?”

Triệu Nhan Nghiên có chút kỳ quái nhìn tôi. Nhà của nàng điều kiện tương đối tốt, nhưng vẫn nhìn chiếc xe bản hạn chế này.

“Đúng vậy, có chuyện gì không?”

Tôi kéo cửa lái phụ, làm tư thế xin mời.

“Không có gì.”

Triệu Nhan Nghiên lắc đầu, trong khoảng thời gian trước ở chung, nàng đâu có cảm thấy tôi là người có tiền, làm gì có một công tử ca nào đi chen chúc trong cangtín mua cơm.

“Anh có nhiều tiền lắm ư?”

Triệu Nhan Nghiên nghi ngờ hồi lâu, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi.

“Sao vậy, thấy anh có tiền, thì chuẩn bị gả cho anh sao?”

Tôi trêu chọc nói.

“Dừng, bổn tiểu thư không thiếu!”

Triệu Nhan Nghiên bĩu môi nói.

“Ha hả, thì đúng vậy, Tập đoàn Ánh Rạng Đông đâu có thiếu tiền!”

Tôi nói một câu hai nghĩa. Dù sao Tập đoàn Ánh Rạng Đông vẫn là của tôi.

“Chúng ta đi ăn cái gì?”

Tôi lái xe khỏi bãi đậu xe Đại học Thanh Hoa.

“Đi ăn món ăn Đông Bắc, thế nào? Đã lâu rồi không ăn thức ăn Tùng giang chính hiệu.”

Triệu Nhan Nghiên đề nghị nói.

“Được.” Đúng lúc tôi có chút nhớ phong vị món ăn quê hương, gần đây toàn ăn món ăn Bắc Kinh.

Xe của chúng tôi dừng lại trước một nhà hàng Đông Bắc, do tôi với Triệu Nhan Nghiên cũng không quen lắm, nên chỉ chọn đại một nhà.

Tôi bảo chủ quán tìm một góc yên tĩnh, tôi với Triệu Nhan Nghiên ngồi ở trong đó.

Tôi gọi Cá thịt thơm, một nồi lẩu, một bàn Tam Tiên, đây là những món ăn đặc sắc của Đông Bắc.

Dưới ánh đèn mập mờ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Nhan Nghiên trở nên vô cùng kiều diễm. Có thể do vì “Lần đầu tiên” cùng tôi một mình ra ngoài hẹn ước, Triệu Nhan Nghiên liên tục mân mê hai bàn tay, giống y như một cô gái nhỏ.

Không thể nào, trong lòng tôi buồn cười, Triệu Nhan Nghiên mà cũng có thần thái này hay sao. Vì để phá vỡ không khí lúng túng này, tôi rót cho nàng một chén nước, mỉm cười nói:

“Có khát nước không, uống một chút trà nhé.”

“A.”

Triệu Nhan Nghiên cẩn thận nhận lấy chén trà, nhưng lại đặt lên trên bàn, không dám ngẩng đầu lên nhìn tôi, mà cúi gằm xuống

“Tiên sinh, xin xoay người lại, món ăn ngài gọi đã tới.”

Người bán hàng nói xong liền đặt món ăn lên trên bàn.

Tôi nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn, nhìn Triệu Nhan Nghiên nói:

“Nhan Nghiên, chúng ta ăn đi. Ha hả, món ăn trông cũng không tệ, nhưng mà nhà hàng này cũng học theo các nhà hàng khác ở Bắc Kinh, chỉ có một đĩa, không biết có đủ không nữa!”

“A...”

Triệu Nhan Nghiên nghe xong cũng nở nụ cười, nói:

“Anh là heo hay sao, nhìn các đôi tình lữ bên kia, người ta cũng chỉ có một đĩa, mà chúng ta ngồi bàn ba người, vẫn còn kêu chưa đủ, thật là mắc cỡ chết người!”

Lúc này, không khí lúng túng giữa chúng tôi mới hoàn toàn biến mất.

“Có thể ăn nhiều được là tốt, ăn nhiều mới có sức để bảo vệ em!”

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến lời nói của Triệu Nhan Nghiên lúc nãy có gì đó không đúng, cho nên vội vàng hỏi nói:

“Em lúc nãy nói người ta là một đôi tình lữ, vậy không phải chúng ta cũng là...”

Không đợi tôi nói xong, Triệu Nhan Nghiên đã xấu hổ cắt lời của tôi nói:

“Không nên nói nữa. Anh biết rồi mà còn hỏi, nếu hỏi nữa, người ta đổi ý bây giờ!”

283. Chương 58 Nụ Hôn Đính Ước

“Quả nhiên là heo!”

“Heo thì sao, nếu anh là heo, thì em là heo cái!”

Tôi bất mãn lau miệng nói.

“Anh thật đáng ghét, tôi không để ý tới anh nữa!”

Triệu Nhan Nghiên không nghĩ tới chính mình lại có thể đảo cho mình một cái hố to, cả giận nói.

“Ha hả, sao vậy, giận anh rồi hay sao?”

Tôi cười nói.

“Hừ!”

Triệu Nhan Nghiên xoay đầu sang một bên.

“Em làm như vậy, sẽ làm cho anh hiểu lầm, là em muốn anh hôn em...” Tôi làm bộ hôn tới khuôn mặt của nàng.

Không nghĩ tới Triệu Nhan Nghiên lại không phản kháng, mà nhắm hai mắt lại, khăn trương ngồi im.

Hắc hắc, đây là một cơ hội tốt, nếu tôi không tranh thủ, thì đúng là người ngu!

“Tiên sinh, đây là trái cây của bồn tiệm, ngài cứ chậm chậm thưởng thức!”

Đúng lúc tôi chuẩn bị hôn Triệu Nhan Nghiên, thì một thanh âm đã phá ngang, tôi ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là nhân viên phục vụ của nhà hàng.

Không có cách nào khác, tôi chỉ đành dừng hành động của mình, lúng túng nói:

“A, tốt, cảm ơn, phiền cô tính tiền.”

Triệu Nhan Nghiên bị dọa cho sợ hết hồn, khăn trương nhìn tôi, trên mặt ửng hồng.

Ăn qua mấy miếng trái cây, tôi cầm tay Triệu Nhan Nghiên ra khỏi quán cơm.

“Mới vừa rồi...”

Lên xe. Tôi với Triệu Nhan Nghiên đồng thời nói.

“Anh nói trước đi...”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Vậy thì em nói trước đi.”

Tôi vừa nói, khởi động xe.

“Mới vừa rồi... Anh không có làm gì chứ... Ý của tôi là người bán hàng không có thấy gì hay sao...”

Triệu Nhan Nghiên đỏ mặt hỏi.

“Không có, anh đâu có làm gì, lúc này có chuyện gì?”

Tôi làm ra vẻ không biết hỏi, dù sao lúc này Triệu Nhan Nghiên nhắm mắt lại, nên cũng không biết tôi định làm gì.

“A!”

Triệu Nhan Nghiên cắn môi, ai oán nhìn tôi, trong lòng tức điên lên, chính mình thật vất vả mới quyết định nhắm mắt lại. Kết quả người này lại không hiểu tâm ý của mình!

“Lúc này anh muốn nói gì?”

Triệu Nhan Nghiên lúng túng, tức giận hỏi.

“A, anh muốn hỏi tại sao trong nhà hàng, em lại nhắm mắt lại?”

Tôi nghiêm túc hỏi.

Lưu Lỗi! Tôi muốn giết anh! Triệu Nhan Nghiên đúng là bị tức chết, trong lòng hung hăng mắng thầm. Nhưng mà ngoài mặt lại nói:

“Không có gì, chỉ có chút mệt mỏi mà thôi...”

A, vậy thì em nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát. Khi tới trường, anh sẽ gọi em!” T

ôi nói.

“Được.”

Triệu Nhan Nghiên khuôn muốn ngủ. Nhưng mà người ta đã nói như vậy, chỉ đành phải nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

Nhưng mà ngay sao đó, Triệu Nhan Nghiên cảm giác được có cái gì đó không đúng, nàng cảm giác như xe đã đứng lại! Vừa mới bắt đầu, nàng còn tưởng đang chờ đèn đỏ, nhưng mà chờ hồi lâu cũng không thấy động tĩnh gì.

Cho nên vội vàng mở mắt, thì nhìn thấy xe đã dừng ven đường, mà có một khuôn mặt ở phía trước hắc hắc cười nhìn mình

“Anh muốn làm gì?” Triệu Nhan Nghiên khẩn trương nhìn tôi nói.

“Không muốn làm gì cả, bỗng nhiên anh hiểu ý của em, nên dừng xe lại, định làm nốt chuyện chưa làm xong!”

Vừa nói tiền cúi đầu nhắm cái môi của nàng hôn tới.

“Anh thật đáng ghét!”

Triệu Nhan Nghiên trong lòng vừa tức vừa thẹn thùng, mang mấy phần vui sướng. Hóa ra gã này lừa mình, đúng là mắc cỡ chết rồi.

Triệu Nhan Nghiên vùng vẫy hai cái, nhưng lại tiếp tục nhắm hai mắt. Lần này do là đang ở trong xe, lên tôi lớn mật, trực tiếp hôn lên cái môi của nàng.

Triệu Nhan Nghiên lúc đầu thì còn mím chặt hàm răng. Nhưng mà do thể tiến công của tôi, cái miệng dần mở ra, hai cái lưỡi dính hương quần lại với nhau...

Nụ hôn này kéo dài tới khi chúng tôi không thở nổi mới xong, Triệu Nhan Nghiên thở hổn hển, ánh mắt mê lỵ nhìn tôi, hồi lâu mới phục hồi tinh thần nhìn tôi nói:

“Anh...anh không phải nói chỉ muốn hôn mặt thôi hay sao...”

“Đó là trong nhà hàng, giờ không có người ngoài, đương nhiên phải hôn môi rồi!”

Tôi cười nói.

“Gia hỏa chán ghét, chiếm tiện nghi của người ta còn cười!”

Triệu Nhan Nghiên véo tôi một chút nói.

“Mtu sát chồng rồi!”

Tôi la lên nói:

“Nhìn xem anh thu thập em thế nào!” Vừa nói tôi lại tiếp tục hôn.

Qua thật lâu. Triệu Nhan Nghiên mới đẩy ra tôi nói: “Được rồi, cái tên bại hoại này, mau trở về trường học đi, buổi chiều còn có bài kiểm tra đó!”

Lúc này tôi mới lưu luyến buông Triệu Nhan Nghiên ra, khởi động xe hơi.

Cùng vì nụ hôn, lên giờ này tôi mới cùng Triệu Nhan Nghiên hàn huyên thân mật.

“Anh nói anh cũng là người Tùng Giang?”

Triệu Nhan Nghiên hỏi.

“Đúng vậy, Anh đã nói với em rồi, hai chúng ta thời học cấp 3 ngồi cùng bàn mà!”

Tôi gật đầu nói.

“Ngất, đã như vậy rồi, mà anh còn gạt em!”

Triệu Nhan Nghiên liếc tôi một cái nói:

“Hiện giờ anh còn cần thêu dệt chuyện xưa nữa hay sao?”

“Anh cũng ngất, anh đâu có thêu dệt!”

Tôi nói:

“Em còn nhớ Quách Khánh hay không?”

“Quách Khánh, em nhớ, anh cũng biết hắn?”

Triệu Nhan Nghiên kỳ quái hỏi.

“...”

Xem ra đúng là không còn cách nào cả, nhưng kết quả hiện giờ đã làm tôi thỏa mãn rồi.

Tôi muốn lấy chứng cứ ra cho Triệu Nhan Nghiên xem, nhưng mà thời điểm tôi với Triệu Nhan Nghiên cùng học cấp 3, lại không chụp chung một tấm ảnh nào.

Từng có mấy lần Triệu Nhan Nghiên kéo tôi đi theo nàng định chụp ảnh, nhưng tôi cảm thấy nhàm chán không đồng ý, giờ thì hối hận cũng không kịp.

Lúc về tới trường học, Tôn Tứ Khổng liền báo một tin tốt, đã thành công nghiên cứu chế tạo ra hệ thống động lực dùng nước.

Sau khi tôi nhận được tin tức này thì vui mừng vạn phần, đây quả thực là một tiến bộ vượt thời đại, là dấu hiệu cho loài người chuẩn bị bước vào thời kỳ mới.

Tôi bảo Tôn Tứ Khổng tiếp tục nghiên cứu, tôi sẽ tranh thủ thời gian tới.

Buổi chiều, tôi nói với Triệu Nhan Nghiên là tôi có chuyện gấp cần rời đi, Triệu Nhan Nghiên mới cùng tôi lâm vào bế tắc, đương nhiên có chút lưu luyến không rời. Nhưng mà nàng vẫn nhìn tôi nói:

“Anh có chuyện phải đi hay sao, chỉ không cần bận tâm vô âm tín như lần trước là được rồi! Em biết hiện giờ anh yêu em, sủng ái em, nhưng em cũng biết có rất nhiều người vì em mà làm phiền anh, cho nên nếu anh có chuyện gì, thì cứ gọi điện thoại cho em là được rồi.”

Xem ra trải qua nụ hôn nóng bỏng trên xe, quan hệ của tôi với Triệu Nhan Nghiên đã được xác định. Điều này cũng giải quyết xong một tâm sự của tôi, giúp tôi yên tâm phát triển sự nghiệp.

284. Chương 59 Hệ Thống Động Lực Kiểu Mới

Tôi vừa mới hiện thân, thì lính canh trên đảo đã phát hiện, từ bốn phía đều có lính Nam Phi, cầm theo vũ khí Súng Lade được nhà máy sản xuất vũ khí của Tập đoàn Ánh Rạng Đông sản xuất (loại này còn chưa công bố), nhìn tôi nói:

“Phía trước là ai, anh đã bị bao vây, đừng nên phản kháng vô ích. Nơi này là đảo tư nhân, chúng tôi có quyền đem hạ gục anh, xin gơ hai tay lên, phối hợp với sự kiểm tra của chúng tôi!”

Sau đó hấn lại dùng Anh ngữ lập lại một lần.

“Bỏ vũ khí xuống, tôi là Lưu Lỗi!”

Tôi sử dụng tinh thần lực, truyền âm cho mỗi người

“Là thủ lĩnh! Mọi người bỏ vũ khí xuống!”

Một người áo đen cầm đầu ra lệnh cho người khác.

Sau đó nhanh chân chạy tới trước mặt của tôi, nhìn tôi nói:

“Thủ lĩnh, thuộc hạ không biết là thủ lĩnh giá lâm, mới vừa rồi có nhiều mạo phạm, xin thủ lĩnh giáng tội!”

“Được rồi, anh không làm sai cái gì, ngược lại các anh làm rất khá! Chứng minh hệ thống bảo vệ của các người khá tốt, chuyện này rất đáng khen ngợi! Được rồi, tôi lần này tới tìm Tôn tiến sĩ, hẳn đang ở đâu?”

“Tôn tiến sĩ đang ở trong phòng thí nghiệm, suốt một tháng nay, Tôn tiến sĩ đều ở trong đó, ngay cả ăn cơm, uống nước cũng ở trong đó luôn.”

Hắc y nhân thủ lĩnh giới thiệu nói.

“Tốt, các anh đi làm việc của mình đi, tôi tự đi là được rồi! Đúng rồi, anh tên là gì?”

Tôi nói.

“Thủ lĩnh, tôi là sư đoàn trưởng A3! Số hiệu của tôi là 9528.”

Tôi biết lính đánh thuê trong công ty của Đỗ Tiểu Uy đều là dựa theo cấp bậc và số hiệu chiến sĩ để xưng hô, cho nên tôi chỉ gật đầu hỏi:

“Lực chiến đấu mạnh nhất của các anh không phải là sư đoàn 1 hay sao, tại sao không lên trên đảo?”

“Báo cáo thủ lĩnh, bình thường sư đoàn 1, sư đoàn 3 đều ở trong sân huấn luyện dưới mặt đất, chỉ có tình huống khẩn cấp mới ra đến hiệp trợ chúng tôi!”

9528 nói.

“Nha. Là như vậy!”

Tôi phát phát tay nói:

“Tốt, các anh đi làm việc của mình đi!”

Tôi đi tới phòng thí nghiệm hiện đại dưới lòng đất, lối vào đã bị một ngọn giả sơn phủ kín, lúc tiến vào nhất định phải trải qua chứng nhận dấu vân tay. Có thể đi vào nơi này chỉ có tôi và Đỗ Tiểu Uy, các sư đoàn trưởng và bản thân Tôn Tứ Khổng.

Sau khi thông qua kiểm tra, ngọn giả sơn rời đi, để lộ ra một cái cửa nhỏ. Sau khi tôi tiến vào, phải tiếp tục thông qua mấy lần kiểm tra nữa, mới đi đến phòng thí nghiệm của Tôn Tứ Khổng. Trong lúc đi trên hành lang đều bị camera giám sát, một khi có dị động, sẽ lập tức bị súng lade tấn công.

Tôn Tứ Khổng nhìn thấy tôi tới, hưng phấn nói:

“Lưu lão sư, ngài mau đến xem, dựa trên tài liệu mà ngài cung cấp, tôi đã thành công chế tạo ra hệ thống động lực dùng nhiên liệu là nước!”

Bởi vì Tôn Tứ Khổng có tài liệu và những kỹ thuật trọng yếu do tôi cung cấp, cho nên Tôn Tứ Khổng tôn kính gọi tôi là Lão sư. Các nhà khoa học chính là như vậy, bất kể anh có quyền, tiền như thế nào.

Bọn họ cũng không coi anh ra gì, chỉ khi nào anh có thành tựu lợi hại hơn so với hắn. Hắn mới chân tâm thật ý bội phục anh!

Tôn Tứ Khổng chính là người như vậy, điều này cũng ảnh hưởng tới cuộc sống sau này. Trung thành cùng tôi vào nam ra bắc, cống hiến khổng lồ cho sự nghiệp nghiên cứu vũ trụ của tôi.

Tôn Tứ Khổng chỉ vào trong phòng thí nghiệm, nơi đó có mấy đồ vật màu sắc khác nhau, nói: “Đây chính là nghiên cứu chế tạo mới nhất của, là một hệ thống động lực dùng nước làm nhiên liệu, cũng có thể gọi là động cơ hơi nước”

Tôi nhìn những vật thể kỳ quái có màu tím trước mặt, hỏi: “Những động cơ này dùng nguyên liệu gì làm?”

“Đây là tôi căn cứ theo tài liệu mà ngài cung cấp, tạo thành một loại vật liệu kim khí mới. Những kim khí hiện nay không cách nào thỏa mãn yêu cầu của hệ thống động lực, chỉ có loại kim khí mới này mới thỏa mãn yêu cầu về độ bền và sự cứng rắn.”

Tôn Tứ Khổng giới thiệu nói.

“Chẳng lẽ anh chế tạo ra một loại kim khí nguyên tố mới?”

Tôi kinh ngạc nói.

“Có thể nói như vậy, có tư liệu của ngài, chuyện này cũng chẳng có gì khó làm, Lưu lão sư. Chẳng lẽ ngài quên cả quan điểm của mình?”

Tôn Tứ Khổng không giải thích được nói, trong mắt hắn, tôi có những thứ mà trước nay hắn chưa từng có, nên không thể nào là tôi lấy cắp của người khác, chỉ là do tự mình nghiên cứu ra mà thôi.

“Ách... Những thứ này là do tôi nghiên cứu từ trước đây lâu rồi, hiện tại có chút không nhớ rõ!”

Tôi hàm hồ nói.

“Nga, là như vậy!”

Tôn Tứ Khổng có chút thất vọng nói:

“Trong tư liệu của ngài có một loại kim khí đặc thù, nhưng trong tư liệu cũng chỉ nhắc tới công thức phân tử, kết cấu và cách thức hợp thành, nhưng mà thao tác cụ thể thì lại có chút phiền phức, tôi vẫn còn muốn tìm ngài thỉnh giáo một chút...”

“Hóa ra là như vậy, không sao, anh cứ từ từ nghiên cứu đi! Cho dù tôi có hiểu nó rõ ràng, thì tôi cũng không thể nói cho anh biết, bởi vì ... kỹ thuật này vượt xa thành tựu hiện nay, nếu như nghiên cứu ra thì sẽ loạn

mất. Nếu như gặp vấn đề gì anh cũng tìm tôi, vậy thì chủ kiến nghiên cứu cùng sự kiên nhẫn sẽ giảm dần, đây là điểm trí mạng nhất với những người nghiên cứu khoa học!”

Tôi làm ra vẻ nghiêm túc nói.

“Hóa ra là như vậy!” Tôn Tứ Khổng trịnh trọng gật đầu nói:

“Lưu lão sư, cảm ơn ngài dạy bảo và kịp thời ngăn cản ý nghĩ sai lầm của tôi, tôi hiểu rồi, tôi nhất định sẽ kiên trì và nỗ lực không ngừng, tranh thủ nghiên cứu những kỹ thuật tiên tiến kia, không để cho Lão sư thất vọng!”

“Vậy là được rồi, phải giữ vững lòng tin của mình, anh nhất định sẽ làm được...”

Dường như tôi là một tên chúa bịp thì phải... Nhưng mà chuyện này cũng chỉ còn cách làm cho có lệ mà thôi.

“Đúng rồi, mãi nói chuyện này, tôi quên giới thiệu mấy loại hệ thống động lực mới, loại nhỏ nhất này tương đương với động lực loại 2.4L ứng dụng trong sinh hoạt bình thường. Cỡ trung bình này thì có thể ứng dụng trong quân sự, như máy bay, trực thăng, xe tăng..., loại lớn thì có thể ứng dụng trong tàu con thoi và tên lửa!”

Tôn Tứ Khổng tiếp tục giới thiệu nói:

“Mà tình bền bỉ của loại kim khí này vô cùng tốt, năng lượng hao tổn không đáng bao nhiêu, chẳng hạn như hệ thống động lực loại nhỏ và trung, sau khi đổ đầy nước, có thể chạy được tầm 100 vạn cây số!”

285. Chương 60 Đới Thủ Cảnh Tranh Của Tập Đoàn Ánh Rạng Đông

Tôi kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, hơn nữa hệ thống động lực có thể thay được cho đại đa số động cơ đang dùng hiện nay.”

Tôn Tứ Khổng đặc ý nói.

Tôi biết tôi cung cấp cho Tôn Tứ Khổng tư liệu chỉ là trên lý luận, hẳn có thể đem nó thực hiện hoàn chỉnh và tạo ra sản phẩm trên thực tế là rất giỏi rồi, mà giờ lại có thể thay thế được đại bộ phận động cơ hiện nay, thì càng thấy rõ Tôn Tứ Khổng là nhân tài hiếm có, có được người này đúng là có được mỏ hột xoàn.

“Không tệ, cái này giá bao nhiêu tiền, giá có cao không?”

Đây mới là vấn đề tôi quan tâm nhất, nếu như giá cái này quá đắt, thì có khác gì so với phế phẩm.

“Ha ha, đương nhiên là không cao rồi!”

Tôn Tứ Khổng cười nói:

“Cái này là động cơ được làm thành từ kim loại nên tương đối rẻ, hơn nữa giá nguyên vật liệu cũng rất rẻ, giá của một động cơ này là 15 đồng Trung Quốc.”

“15 đồng Trung Quốc!”

Tôi kinh ngạc nói, trời ạ, đây là sắt vụn à!

“Lưu lão sư, nếu giá tiền này ngài cảm thấy đắt thì có thể giảm xuống nữa, nhưng mà tuổi thọ của hệ thống động lực này không được bảo đảm.”

Tôn Tứ Khổng cho là tôi chê đắt, vội vàng nói.

“Ặc...” Tôi không biết nên nói gì. Nếu như với giá này mà đưa ra thị trường thì chả phải đây sẽ là dòng tiền cuồn cuộn chảy hay sao!

“Nếu như muốn giá thành hạ thấp hơn, thì có thể đem động cơ này cải tiến một chút, nhưng tuổi thọ chỉ dùng được khoảng 10 vạn km. Nếu như vậy thì giá thành sẽ dưới 10 đồng Trung quốc.”

Tôi đúng là không còn lời nào để nói nữa rồi. Tôn Tứ Khổng quả thực là một nhân tài, tôi còn chưa có ý định đưa loại nhiên liệu mới của hệ thống động lực ra thị trường, vì tôi sợ khi tung ra sẽ khiến cho tình hình thế giới rung chuyển, ít nhất là một đòn cảnh cáo đối với những quốc gia dầu mỏ!

Nếu quả thật như lời của Tôn Tứ Khổng, tôi hoàn toàn có thể bán loại động cơ duy nhất này, nhưng tính bảo mật kỹ thuật thì làm như thế nào đây? Điểm này trọng yếu vô cùng, cho nên tôi hỏi:

“Tôn tiến sĩ, loại hệ thống động lực này sẽ không bị người khác làm hàng nhái chứ?”

“Trước mắt, chỉ có chúng ta nắm giữ kỹ thuật sản xuất kim loại này, những người khác không có cách nào làm nhái, nhưng nếu như Lưu lão sư muốn cho nó càng thêm thần bí một chút, chúng ta có thể làm thêm một bộ thiết bị có thể tự hủy, một khi có người cố gắng phá ra để tìm hiểu thì nó sẽ tự hủy. Nhưng giá thành sẽ phải cao hơn một chút.”

Tôn Tứ Khổng giải thích.

“Ừ, ý kiến này không tệ, cứ làm như thế đi! Trước mắt anh làm một loại hàng mẫu loại nhỏ đi!”

Tôi căn dặn nói.

“Được, không có vấn đề!”

Tôn Tứ Khổng gật đầu nói:

“Cái này dễ, chỉ mất khoảng một tháng có thể làm ra được!”

“Tốt lắm, nếu như vậy thì tôi an tâm rồi, tôi sẽ bắt tay ngay vào việc đem loại kỹ thuật này hướng ra thị trường.”

Tôi nói.

Vốn là tôi tính toán để Tập đoàn Ánh Rạng Đông tung ra cái kỹ thuật này, nhưng nghĩ lại, Tập đoàn Ánh Rạng Đông mấy năm nay phát triển thật sự là quá nhanh, nếu như đưa ra cái hệ thống động lực này nữa thì chắc chắn sẽ làm tho các tổ chức trên thế giới chú ý đến Tập đoàn Ánh Rạng Đông.

Mà Tập đoàn Ánh Rạng Đông vốn là công ty hàng đầu về hàng điện tử, khoa học kỹ thuật, đột nhiên có liên quan đến hệ thống động lực cũng có thể làm cho người ta khó tin, không bằng thành lập nên một công ty mới để làm chuyện này. Mà người có thể tạo lên một sự nghiệp lớn trên thương trường, thì trừ chú Triệu ra, còn nhân tài nào khác đây?

Tôi lao tâm khổ tứ vẫn chưa tìm được người thích hợp. Người bên cạnh thì rất nhiều nhưng cũng đã giữ chức quản lý rồi, không thể điều chuyển được nữa, mà không tin tưởng được ai thì lại không làm được việc.

Trong lúc tôi rầu rĩ vì chưa chọn được người, thì bất ngờ nhận được điện thoại của chú Triệu.

“Tiểu Lưu, Tập đoàn Ánh Rạng Đông bây giờ có chút phiền phức!”

Triệu Quân Sinh nghiêm túc nói.

“Gặp phiền phức? phiền phức gì ạ?”

Tôi có chút buồn bực, dựa theo lý thuyết thì sự lớn mạnh của Tập đoàn Ánh Rạng Đông hiện nay sẽ là có cống hiến lớn cho quốc gia, phía chính phủ không thể nào gây phiền phức, bọn họ giúp đỡ còn không kịp nữa là.

Mà bọn xã hội đen thì lại càng không thể, ở thành phố Tân Giang còn có Tam Thạch bang, mặc dù có Nghiêm Nhất Đông, nhưng đã bị thanh lý. Cho dù vẫn chưa bị thanh lý hết, bọn chúng cũng không có can đảm động đến Tập đoàn Ánh Rạng Đông.

Cho dù không thanh lý hẳn, thì hẳn cũng không thể nào gây phiền phức được! Chẳng lẽ là mâu thuẫn trong nội bộ? Trong Tập đoàn Ánh Rạng Đông mọi người rất đoàn kết, coi làm việc là vinh quang.

” Chiều hôm nay, một vĩ nhân của một tập đoàn phần mềm máy tính vừa mới công bố tin tức tại buổi họp báo, đưa ra hệ thống Windown 2000, Tập đoàn Ánh Rạng Đông vẫn là Windown 1998, hơn nữa hệ thống này cũng dựa trên ngôn ngữ C như tập đoàn của chúng ta!”

Triệu Quân Sinh chăm chú nói.

Lại có người có thể khai phá ra phiên bản 2000 trước tôi một bước sao? Kiếp trước, công ty Microsof cũng phải tới tận năm 1999 mới có thể tung ra phiên bản 2000, mà năm nay tập đoàn đã dự định tung ra phiên bản Ánh Rạng Đông Windown 2000.

“Giao diện đồ hình hiện nay có phải do chúng ta độc quyền không?”

Tôi hỏi.

“Cái này chú đã nhờ luật sư bắt tay ngay vào giải quyết việc này, nhưng cho dù chúng ta khởi tố, thì kết quả cũng sẽ không quá lạc quan, loại án này khó chấm dứt, có thể làm kéo dài nhiều năm!”

Triệu Quân Sinh có chút do dự nói.

Tôi nghe xong thì đành chấp nhận, kiếp trước Microsof cũng đã N lần kiện cáo ra tòa vì chuyện này.

“Trong nội bộ của chúng ta có nội gián sao?”

Tôi mặc dù không tin, nhưng vẫn hỏi.

”Chú cũng mới bắt đầu nghĩ vậy, nhưng liên quan đến trọng yếu cơ mật, các thành viên đều cùng Ánh Rạng Đông ký kết hợp đồng sẽ giữ kín bí mật cả đời, Ánh Rạng Đông đãi ngộ rất cao, bọn họ không có lý do gì lại đi bán đứng Tập đoàn.

Hơn nữa các máy tính hiện nay cũng không hỗ trợ Network, cũng không có bất kỳ thiết bị nào thu phát, chỉ có mạng nội bộ, cho nên không có khả năng tiết lộ ra ngoài.” Triệu Quân Sinh nói.

“Được rồi, chú Triệu, trước hết chú hãy điều tra một chút lai lịch của công ty này, tùy tình hình rồi sẽ tính sau! Nếu như không thể, chúng ta sẽ cho ra đời Windown XP 2003, Tập đoàn Ánh Rạng Đông chúng ta cần phải kiên trì giữ vững vị trí tiên phong trong lĩnh vực này!”

Tôi nói.

Chuyện này làm cho tôi cảm thấy có nguy cơ, nhưng cũng chẳng vấn đề gì cả, bởi hiện tại tôi nắm giữ những kỹ thuật của người ngoài hành tinh Anamis!

Sau khi cúp điện thoại, tôi cảm thấy sự việc này đúng là không thể nào xảy ra, người này nếu không phải là trong nội bộ Ánh Rạng Đông thì làm sao có thể viết ra Windown 2000 đây? Phải biết rằng chương trình của windown 2000, không giống với Windown 98, người này rất cuộc là thần thánh phương nào đây?

Chẳng lẽ... Tôi bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ, người này chẳng lẽ cũng giống tôi trọng sinh trở về quá khứ?

Chuyện này rất có thể, chỉ có như vậy mới có thể giải thích hợp lý được chuyện này.

Không nghĩ về việc này nữa, tôi báo cho Tôn Tứ Khổng một tiếng, sau đó rời khỏi tiểu đảo.

Tối hôm đó, khi tôi trở về trường học cũng đã hơn 6 giờ tối, tôi tính toán thời gian, giờ học thí nghiệm của Triệu Nhan Nghiên chắc cũng đã kết thúc, cho nên tôi liền đứng ở ngoài phòng thí nghiệm đợi Triệu Nhan Nghiên đi ra ngoài.

Qua một lúc lâu mà tôi vẫn không thấy ai trong phòng đi ra, chẳng lẽ mọi người đã về hết sạch rồi sao? Tình huống như thế không phải là không có, kiếp trước tôi cũng từng thực hành ở phòng thí nghiệm, toàn ra về trước khi kết thúc.

Đang lúc tôi suy tư thì bỗng nhiên cảm giác ở phía sau có người đang tới gần. Tôi vội vàng vận khởi tinh thần lực, nhưng ngay sau đó cảm thấy một loại khí tức quen thuộc, nên lập tức dừng lại.

Chỉ nghe bên tai truyền tới một giọng nói ngọt ngào:

“Đoán xem tôi là ai?”

Hmm! Nha đầu này lại còn làm bộ! Điều này làm cho tôi nghĩ tới một người rất giống Triệu Nhan Nghiên, không chỉ giống về động tác mà còn giống cả về cách hỏi tôi, tất cả làm cho tôi hoài niệm.

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi không có phản ứng gì, hỏi lại một lần nữa:

“Nói mau tôi là ai!”

Tôi sửng sốt, tỉnh táo lại sau khi nhớ về ký ức, vội vàng làm bộ như đần đo suy nghĩ rồi nói:

“Cô là Lưu Duyệt?”

“Không phải...!”

Triệu Nhan Nghiên có chút không vui, nghĩ thầm người này quả nhiên có ý tứ với Lưu Duyệt!

“Vậy cô là Trần Vi Nhi?”

Tôi tiếp tục nói.

“Trần Vi Nhi là ai!” Triệu Nhan Nghiên vừa nghe lập tức mặc kệ, buông tay ra, nhảy đến trước mặt tôi, chất vấn.

“Đó là hoa khôi thứ 3 của trường chúng ta!”

Tôi giải thích.

“A! Anh đúng là một sắc lang, có phải anh định đem tam đại hoa khôi của trường chúng ta thu vào trong tay hay không?!”

Triệu Nhan Nghiên nháy mắt hỏi.

“Tam đại hoa hậu của trường? Người thứ hai là Lưu Duyệt, còn người thứ nhất là ai?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Nói nhảm, mắt của anh hỏng rồi sao? Đó chỉ có thể là em – người đang đứng trước mặt anh!”

Triệu Nhan Nghiên tức giận nói.

“... Ha ha, em đúng là mặt dày mà, lại có thể tự coi mình là hoa hậu của trường cơ đấy!”

Tôi nghe xong cười nói.

“Cũng không phải là do em nói, mà là người khác nói...”

Triệu Nhan Nghiên nghe tôi vừa nói như thế, cũng có chút xấu hổ.

“Vậy cũng tốt, lão bà hoa hậu giảng đường của anh, anh có thể vinh hạnh mời em đi ăn tối được không?”

Tôi vươn tay ra khoác vai nàng, nói.

“Hừ! Ai là lão bà của anh!”

Triệu Nhan Nghiên bỏ tay của tôi xuống, nói.

Tôi cũng không tính toán lời nói đầu môi của nàng, chỉ cần trong lòng nàng hiểu rõ là đủ rồi.

Tôi thuận thế kéo bàn tay nhỏ bé của Triệu Nhan Nghiên, Triệu Nhan Nghiên cũng không có phản kháng, bàn tay nhỏ bé của nàng đã bị mồ hôi thấm ướt rồi.

A, nha đầu này thật sự đã coi tôi là mối tình đầu của nàng rồi!

... .. Mọi người đoán xem đối thủ cạnh tranh là ai đây? Ha ha!

286. Chương 61 Tập Đoàn Nhiên Liệu Động Lực Đông Á

Nhưng mà việc thành lập tập đoàn đã được bắt đầu. Bởi vì dựa vào Chú Triệu, nên các lãnh đạo của thành phố Bắc Kinh đều vô cùng hợp tác, chỉ đạo những người ở phía dưới phối hợp, chỉ cần không trái nguyên tắc, thì tận lực giúp đỡ.

Phải biết rằng nếu như thành công, thì sẽ tạo nên một xí nghiệp hàng đầu như Tập đoàn Ánh Rạng Đông. Đương nhiên lúc này chú Triệu có tác dụng rất lớn, có chú Triệu ra mặt, thì người khác sẽ tin phục, dù sao cũng có một Tập đoàn Ánh Rạng Đông làm ví dụ. Nếu như đổi lại là tôi, thì người ta còn cho tôi là một tên bịp bợm.

Chú Triệu sớm đã đối với những hành động kinh người của tôi nên không lấy làm ngạc nhiên, lần này cũng không có nói gì, trực tiếp giúp tôi làm xong những thủ tục cần thiết.

Trụ sở tập đoàn đặt ở tầng 26 của cao ốc Ánh Rạng Đông, nơi này vốn là nhà kho của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, bên trong có chất đống một lượng lớn báo chí, giấy tờ..., sau khi dọn dẹp xong, bắt đầu làm lại như mới. Tập đoàn mới tôi đặt tên là Tập Tập đoàn nhiên liệu động lực Đông Á.

Bỗng nhiên trong đầu của tôi nghĩ đến một người, tại sao tôi có thể quên hẳn cơ chứ? Cho nên vội vàng bấm điện thoại.

“Nhạc phụ đại nhân, tình hình gần đây thế nào rồi?”

Tôi gọi điện thoại cho cha của Tiểu Tư cũng chính là Tô Viên Triệu.

“Tiểu Lưu, sao cháu lại gọi điện thoại cho Bác? Có phải lại cãi nhau với Tiểu Tư hay không?”

Tô Viên Triệu nói.

“Ha hả, sao có thể như vậy, chúng cháu rất tốt, mặc dù không thường xuyên gặp mặt, nhưng hầu như mỗi ngày đều gọi điện thoại, lần này cháu gọi điện thoại cho Bác Tô là vì có chuyện thương lượng!”

Tôi nói.

“Nga? Chuyện gì, nói nghe một chút!”

Tô Viên Triệu lập tức hứng thú.

“Bên trong điện thoại nói không rõ ràng, như vậy đi, bác nếu rảnh, thì tới gặp cháu, chúng ta nói chuyện!”

Tôi nói.

“Bác đang ở thành phố Bắc Kinh tham gia một triển lãm Thương nghiệp, cháu hiện giờ đang ở đâu?”

Tô Viên Triệu nói.

“Cháu cũng đang ở Bắc Kinh”

Tôi nói.

“Được cháu ở đâu, bác phái xe tới đón, bác hiện đang ở Đại khách sạn Bắc Kinh!”

Tô Viên Triệu nói.

“Không cần, cháu cũng có xe, cứ quyết định như vậy đi, buổi trưa mười hai giờ, chúng ta gặp mặt ở Đại khách sạn Bắc Kinh!”

Tôi nói.

Buổi trưa, tôi cùng Tô Viên Triệu gặp nhau trong một căn phòng xa hoa ở Đại Khách sạn Bắc Kinh.

“Bác Tô, là như vậy, cháu muốn thành lập một tập đoàn nhiên liệu động lực, cháu muốn bác làm Tổng giám đốc.” Tôi đi thẳng vào vấn đề nói.

“Tập đoàn nhiên liệu? Nhưng dùng nguồn nguyên liệu gì?”

Tô Viên Triều lập tức hứng thú, phải biết rằng nhiên liệu cũng là một trong những ngành cốt lõi của ngành công nghiệp thế giới.

“Tập đoàn Ánh Rạng Đông nghiên cứu chế tạo ra một loại hệ thống động lực kiểu mới, có thể làm cho xe hơi chạy được 100 vạn km, mà lại không cần bảo dưỡng hoặc thay thế nhiên liệu mới.”

Tôi đem thành quả nghiên cứu phát triển giao cho Tập đoàn Ánh Rạng Đông.

“Nga? Đây cũng là một thứ tốt chưa từng nghe thấy? Nó dựa vào loại nhiên liệu nào?”

Tô Viên Triều nghi hoặc nói.

Nhưng mà hẳn là không chút hoài nghi lời của người con rể trước mặt này, Tập đoàn Ánh Rạng Đông đã trở thành một cái kỳ tích, mà người sáng lập kỳ tích này không phải là hẳn hay sao!

“Cái này... Đại khái là một loại nhiên liệu nén, tạm thời vẫn còn giữ bí mật ! Cháu cũng không rõ ràng lắm.”

ôi trả lời cho có lệ nói.

“Ừ, cái này cũng không phải trọng yếu, chủ yếu chính là giá tiền như thế nào?”

Tô Viên Triều hỏi.

“Hệ thống động lực này chỉ khoảng 5000 đồng tiền Trung quốc”.

Tôi tăng giá tiền lên 50 lần.

“Cái gì? Chỉ có 5000 đồng tiền Trung quốc!”

Tô Viên Triều kinh ngạc, đây chỉ là một loại giá quá rẻ so với giá thành của động cơ, huống chi nó còn không dùng dầu!

“Như thế nào, bác Tô, bác có qua giúp cháu hay không?”

Tôi cười nói.

“Nhưng mà Tô Thị thì làm sao bây giờ đây?”

Tô Viên Triều do dự nói.

“Nếu bác đồng ý, thì tập đoàn Tô thị sẽ được Tập đoàn Ánh Rạng Đông thu mua.”

Tôi nói.

“Được rồi, dù sao sau khi Tiểu Tư gả cho cháu, đây cũng là cửa hồi môn, thế nào cũng được.”

Tô Viên Triều gật đầu nói.

“Nếu như vậy, nếu như vậy 10% cổ phần sẽ được chuyển tới theo danh nghĩa của bác!”

Tôi suy nghĩ một chút nói.

“Cái gì? 10%”.

Tô Viên Triều sợ hết hồn, nếu như dựa theo giá tiền động cơ là 5000 đồng, thì đây là một món lãi kékéch xù, xe bình thường dùng xăng sẽ phải mất 20 vạn, nếu so sánh với 5000 đồng thì thực là quá thấp.

Tô Viên Triều là Lão Hồ Ly trên thương trường, trong đầu suy nghĩ hồi lâu, sau đó nói:

“Như vậy đi, 10% cổ phần này cháu chuyển cho Tiểu Tư đi, dù sao sau này cũng của hai đứa cả!”

Tôi vừa nghe cũng biết ý tứ của hắn, nếu như tôi cùng Tô Đình Tư không có gì mâu thuẫn, vậy thì tài sản của hắn sau này cũng được chuyển sang cho tôi. Nếu như một khi tôi với Tô Đình Tư chia tay, thì 10% cổ phần này sẽ là của Tô Viên Triều.

”Được rồi, nếu như không có vấn đề gì, cháu sẽ bảo luật sư chuyển sang cho Tiểu Tư. Về phần sau này, cháu chuẩn bị dùng 10 tỷ làm vốn lưu động cho tập đoàn, đương nhiên, nó không dùng cho nghiên cứu phát triển.

Tập đoàn Ánh Rạng Đông chịu trách nhiệm cung cấp hàng, bác chỉ cần phụ trách tiêu thụ là được rồi, sau khi có vốn, chúng ta sẽ bắt tay vào sản xuất xe hơi, dù sao chúng ta cũng đã có ưu thế về động cơ!” Tôi nói.

“Cái này là đương nhiên, nếu như chỉ kinh doanh, thì sao con rể lại chọn lão già này chứ!”

Tô Viên Triều thấy tôi đồng ý đề nghị của hắn, lập tức thân cận với tôi không ít.

Sau khi đàm phán xong với Tô Viên Triều, thì mọi sự đã sẵn sàng, Tôn Tứ Khổng ở bên kia cũng nghiên cứu xong, chỉ đợi gió đông là bắt đầu.

... ..

Bởi vì quan hệ với Triệu Nhan Nghiên phát triển, làm cho tôi có chút lạnh nhạt với Trần Vi Nhi, nhưng mà cô nàng này không chút nào oán trách, ngược lại còn nói với tôi, học tập năm thứ 3 tương đối khẩn trương, không thể cùng tôi đi ra ngoài.

Nghe vậy trong lòng tôi vô cùng cảm động, kiếp trước tôi cũng học qua đại học, cũng biết là năm thứ 3 chẳng khác gì so với năm thứ 2 và năm thứ 1.

Hàng ngày, Triệu Nhan Nghiên theo thường lệ đem những thư tình mà nàng nhận được cho tôi

Tôi biết nàng có tâm tình trẻ con, làm như vậy chủ yếu là để cho tôi thích nàng hơn một chút, tôi không nói ra, mà chỉ chủ động mở ra, sau đó đọc cho nàng nghe một lượt.

Triệu Nhan Nghiên cũng vui vẻ vô cùng, bởi vì câu chữ không do tôi viết, nhưng lại do chính miệng tôi nói.

“Từ Khánh Vĩ! !”

Tôi nhìn cái phong thư tình này thì kinh ngạc vạn phần, trời ạ, không thể nào, đây là trợ thủ và tình địch kiếp trước của tôi ?

“Sao vậy?” Triệu Nhan Nghiên liếc mắt một cái nhìn phong thư tình, sau đó nhìn tôi nói:

“Anh quen hắn hay sao?”

“Không có chuyện gì, chỉ nghe nói qua mà thôi!”

Tôi vội vàng nói.

“Nga? Hắn nổi danh như vậy sao, khó trách hắn khoe với em là tài tử năm thứ 2 của khoa máy tính!”

Triệu Nhan Nghiên thuận miệng nói.

Tôi nghe vậy, giống như Triệu Nhan Nghiên không có hứng thú gì với hắn.

Cẩn thận suy nghĩ lại một chút, kiếp trước Từ Khánh Vĩ đúng là tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa, hơn nữa còn trước tôi một khóa. Hóa ra tiểu tử này thêm thường Triệu Nhan Nghiên từ khi còn học đại học! Kiếp trước tôi với Triệu Nhan Nghiên không biết về nhau nhiều, đương nhiên sẽ không biết vấn đề này.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy tiểu tử này đúng là rất có tài.”

Tôi tiện tay đem phong thư tình kia kia đút vào trong túi.

“A.” Triệu Nhan Nghiên cũng không để ý, tiếp tục xem sách.

Nhưng tâm tình tôi lại không thể nào bình tĩnh được, mặc dù tôi hiện tại có thể nói là nắm chắc phần thắng, nhưng dù sao kiếp trước tôi bại bởi tay Từ Khánh Vĩ, nên trong lòng có chút bực xích.

Từ Khánh Vĩ năng lực không tệ, lại do chính tay tôi cất nhắc, chỉ là trong tình yêu tôi quá không để ý, nên mới không biết quan hệ của hắn với Triệu Nhan Nghiên.

Ngày 30 tháng 10 năm 1998, là một ngày khiến cả thế giới khiếp sợ.

Tô Viên Triều mời các ký giả tham gia buổi giới thiệu sản phẩm mới của Tập đoàn nhiên liệu động lực Đông Á. Vốn chẳng mấy ai coi trọng tập đoàn mới thành lập này, cho là chỉ buôn bán than đá, dầu mỏ, khoáng sản..., nhưng không nghĩ tới chính là, nội dung buổi giới thiệu lại là công bố một hệ thống động lực kiểu mới!

Sau khi tin tức lan truyền đi, làm cho toàn bộ ký giả trên thế giới đồng loạt chạy tới Bắc Kinh.

287. Chương 62 Cố Nhân

Khi Triệu Quân Sinh xuất hiện, những ký giả còn đang hoài nghi đã được ăn một viên thuốc an thần, trong lòng rối rít kêu mình may mắn đã tới tham dự buổi giới thiệu sản phẩm lần này!

Có thể làm cho Tổng giám đốc tập đoàn lớn nhất thế giới xuất mã, xem ra cái Tập đoàn Đông Á này đúng là có thực tài.

Mà buổi giới thiệu sản phẩm này cũng được đài truyền hình Trung ương Trung Quốc và các đài của quốc gia khác truyền hình trực tiếp. Dù sao sản phẩm của Tập đoàn Đông Á giới thiệu lần này đúng là kinh hãi thế tíc!

Bọn họ lại có thể gọi nó là “Động cơ chuẩn vĩnh”, phải biết rằng động cơ vĩnh viễn là một sự khó khăn đối với nền khoa học hiện nay, động cơ chuẩn, lại khác hẳn với động cơ vĩnh viễn, nếu như gộp lại thì sẽ có rất nhiều sai sót.

Thật ra thì cái động cơ chuẩn cùng động cơ vĩnh viễn không có bất cứ quan hệ nào, đây chẳng qua chỉ là một chiêu bài mà Tô Viên Triều nghĩ ra mà thôi.

“Xin chào các vị lãnh đạo, các vị ký giả, các vị đồng nghiệp, mọi người tốt, hoan nghênh mọi người tới tham gia buổi giới thiệu sản phẩm của Tập đoàn nhiên liệu động lực Đông Á chúng tôi ngày hôm nay!”

Buổi sáng lúc 9h, Tô Viên Triều đứng ở trên đài chủ tịch nói:

“Tin tưởng vấn đề mọi người quan tâm nhất, chính là hệ thống động lực của chúng tôi, tôi cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp đem nó ra cho mọi người quan sát!”

Nhân viên của Tập đoàn Đông Á thấy chủ tịch nói như vậy, bèn vén tấm vải đỏ lên, các ký giả tranh nhau chụp ảnh, Tô Viên Triều chỉ tay, nói:

“Đây chính là hệ thống động lực Hoa Hạ A1 của Tập đoàn Đông Á, cái động cơ này có thể hầu như thay thế hoàn toàn các loại động cơ trên thị trường hiện nay, nhất là động cơ của xe ô tô! Mã lực của động cơ này giúp cho xe có thể chạy được khoảng 100 vạn km!”

Tô Viên Triều vừa nói lời này ra, trong đại sảnh lập tức ồ lên! 100 vạn km là cái gì khái niệm, nếu như quả thực có hệ thống động lực này, thì dầu mỡ đã bị loại trừ rồi!

“Đương nhiên, điều này chưa phải là chủ yếu nhất, chủ yếu nhất chính là cái động cơ này sẽ không sinh ra khí thải, không ô nhiễm môi trường.”

Tô Viên Triều tiếp tục nói:

“Các nhân viên phía dưới sẽ phát cho các vị một tờ giấy giới thiệu, các ký giả có thể tiếp tục hỏi.”

“Xin hỏi Tô tiên sinh, giá bán động cơ này như thế nào?”

Một ký giả Nhật bản đưa ra vấn đề mấu chốt.

Những ký giả khác cũng rối rít đưa sát máy ghi âm, họ đều muốn biết điều này.

”Ha hả, vị ký giả này hỏi rất chính xác! Đây cũng là vấn đề kế tiếp tôi muốn nói, động cơ này của chúng tôi mới nghiên cứu ra, cho nên giá bước đầu là 10 vạn tiền Trung Quốc.

“10 vạn tiền Trung quốc? Theo tôi được biết giá động cơ phổ thông trên thị trường cũng là mấy vạn đồng, nếu như dựa theo sự hao tổn dầu của 100 vạn km mà tính, thì cũng phải ít nhất mất hơn 20 vạn đồng, đây còn chưa tính giá xăng có thể lên cao!”

Ký giả này kinh ngạc nói, tuy cái giá 10 vạn là cao, nhưng so với loại động cơ vĩnh viễn này thì lại không tính là gì!

“Ha hả, đó là đương nhiên, nó cũng chính là một ưu thế của Tập đoàn Đông Á, cho nên chúng tôi có lòng tin nhanh sẽ chóng chiếm lĩnh thị trường động cơ!”

Tô Viên Triều nói.

“Tô tiên sinh, ông không cảm thấy tập đoàn của các ông đang nhiều loạn sự cân bằng trong nền kinh tế thế giới hay sao? Nếu như một khi các ông tung ra thị trường loại hệ thống động lực này, thì các công ty hiện tại sẽ biết sống ra sao, những quốc gia chỉ trông vào dầu hỏa nuôi sống, thì sẽ làm thế nào bây giờ?”

Một ký giả ngoại quốc hỏi.

Tô Viên Triều nhú lông mày, nhưng mà ngay lập tức lại bình thường, lão hồ ly này nói:

“Nếu như theo ý của anh, thì loài người không cần tiến bộ hay sao? Watt (1) lúc phát minh ra xe chạy bằng động cơ hơi nước, thì những chiếc xe ngựa chẳng nhẽ không còn đất sống? Edison (2) phát minh ra bóng đèn thì những người bán nến thất nghiệp hay sao?”

(1): James Watt: sinh tại Greenock, một cảng biển của Firth of Clyde. Cha ông là một thợ đóng tàu, chủ tàu và là một nhà thầu khoán còn mẹ ông – bà Agnes Muirhead thì xuất thân từ một gia đình danh giá và có học vấn đến nơi đến chốn. Cả hai đều là tín đồ của Giáo hội Trưởng lão (Presbyterian).

(2): Thomas Alva Edison: (11 tháng 2, 1847 – 18 tháng 10, 1931) là một nhà phát minh và thương nhân đã phát triển rất nhiều thiết bị có ảnh hưởng lớn tới cuộc sống trong thế kỷ 20. Ông được một nhà báo đặt danh hiệu “Thầy phù thủy ở Menlo Park”, ông là một trong những nhà phát minh đầu tiên ứng dụng các nguyên tắc sản xuất hàng loạt vào quy trình sáng tạo, và vì thế có thể coi là đã sáng tạo ra phòng nghiên cứu công nghiệp đầu tiên. Một số phát minh được gán cho ông tuy ông không hoàn toàn là người đầu tiên có ý tưởng đó, nhưng sau khi bằng sáng chế đầu tiên được thay đổi nó trở thành của ông (nổi tiếng nhất là bóng đèn), trên thực tế là công việc của rất nhiều người bên trong công ty của ông. Tuy nhiên, Edison được coi là một trong những nhà phát minh giàu ý tưởng nhất trong lịch sử, ông giữ 1.093 bằng sáng chế tại Hoa Kỳ dưới tên ông, cũng như các bằng sáng chế ở Anh Quốc, Pháp, và Đức.

Ký giả này nghe vậy, lập tức ngậm miệng lại. Nhưng mà vẫn còn có người hỏi:

“Nếu theo ý của Tô tiên sinh đây là hành động tạo phúc cho xã hội, vậy tại sao không kỹ thuật này công khai ra ngoài, để cho những công ty khác cùng chế tạo?”

Tô Viên Triều nhìn xuống ký giả này, mặc dù trông hẳn rất giống người Trung quốc, nhưng mà khẳng định không phải là quốc gia mình, có khi là do quốc gia ở gần phải tới quấy rối. Tô Viên Triều thảm máng hẳn ngu như bò, nhưng mà ngoài miệng lại mỉm cười nói:

“Không biết vị ký giả này có biết cái gì gọi là độc quyền không? Dựa theo lời anh nói, thì các công ty trên thế giới đều phải công bố ra ngoài, như vậy thử hỏi, có công ty nào dám đầu tư một số tiền lớn để nghiên cứu sáng tạo hay không?”

Tôi nhìn ký giả này, rõ ràng là tới quấy rối ! Tôi dùng tinh thần lực quét một vòng trong đại não của những ký giả đứng đây, quả nhiên có rất nhiều ký giả được những công ty ở các quốc gia khác phái tới đây quấy rối.

Tôi cười lạnh một chút, hừ hừ, làm phiền cho Lão hồ ly Tô Viên Triều này, các người còn chưa đủ trình.

Quả nhiên, vô số câu hỏi được đặt ra nhằm gây khó khăn cho Tô Viên Triều, nhưng hẳn nhất nhất phản bác lại.

Về sau, các ký giả lại quay sang chất vấn động cơ mới, Tô Viên Triều chỉ nói một câu:

“Năng lực sản xuất trước mắt của chúng tôi có hạn, mỗi năm chỉ làm ra hơn 10 vạn cái, hơn nữa nhất định phải ưu tiên cho những người trong tập đoàn. Bắt đầu từ ngày mai tiếp nhận đơn đặt hàng, tới trước được trước, tới muộn thì không có, không tin thì không cần gửi đơn!”

Quả nhiên, có mấy công ty xe hơi bạo gan quyết định đặt hàng, bởi vì người ta có Triệu tổng giám đốc của Tập đoàn Ánh Rạng Đông đảm bảo, hơn nữa bọn họ cũng không tin Tập đoàn Đông Á lại là tên lừa gạt. Và lại, có lừa cũng không dùng phương thức này.

Trong ngày thứ hai, rất nhiều công ty đã nhận được mẫu đơn đặt hàng của Tập đoàn Đông Á, sau một tháng khảo nghiệm, đánh giá, các đơn đặt hàng tới tấp bay về Tập đoàn Đông Á, sự thật đã chứng minh, Hoa Hạ A01 quả thật có thể thay thế tuyệt đại đa số hệ thống động lực của các loại xe hơi trên thị trường, hơn nhìn vào mã lực, quả thực có thể chạy được hơn tầm 100 vạn km.

Kết quả như vậy, làm cho những công ty chế tạo xe hơi không kịp đặt hàng phải kinh ngạc đồng thời cũng hối hận vô cùng. Đây là một kỹ thuật vượt thời đại! Nếu như người ta dùng làm dã ngoại dài ngày, thám hiểm... thì lại càng thích mua loại động cơ này.

Mà Hoa Hạ A01 sau một tháng đã bị chinh quyền các nước và các tập đoàn xe hơi đặt mua không còn một mống nào.

Chưa tới 2 tháng, chỉ tiêu 10 vạn cái của Tập đoàn Đông Á đã hoàn thành. Tô Viên Triệu gọi điện thoại tới cho tôi, hỏi tôi đổi sách. Tôi cười một tiếng nói:

“Đã nói 10 vạn là 10 vạn, giờ không tiếp nhận đơn đặt hàng nữa, chúng ta bắt tay vào nghiên cứu sản xuất xe hơi.”

“Nhưng mà như vậy thì chẳng phải là từ bỏ việc kiếm tiền hay sao?”

Tô Viên Triệu nghi ngờ nói.

“Ha ha, thứ càng hiếm thì lại càng quý, với lại chúng ta cũng phải để cho những động cơ xăng có chỗ sống.”

Tôi nói.

Buổi chiều, khi trở lại trường học, đã thấy một thân ảnh đứng cạnh Triệu Nhan Nghiên, đang nói gì đó với nàng, Triệu Nhan Nghiên nhíu chặt mày có chút không khó chịu, sau khi nhìn thấy tôi lập tức cao hứng la lên nói:

“Lão công!”

Tôi biết cô nàng này còn chưa thân mật với tôi tới mức như vậy, nhưng hiện giờ nàng đang muốn đuổi con ruồi bên cạnh đi.

Mà người đứng bên cạnh Triệu Nhan Nghiên lại chính là Từ Khánh Vĩ, trợ thủ kiêm tình địch của tôi!

Tôi bước nhanh đi tới, Từ Khánh Vĩ nhìn thấy tôi bỗng nhiên sững sốt, nói lắp bắp:

“Lưu... Lưu Tổng...”

Lưu Tổng! ? Trong lòng tôi chợt rung mình, tại sao hắn còn gọi tôi là Lưu tổng?

Mà Từ Khánh Vĩ cũng ý thức mình có sai sót, vội vàng nói:

“Xin chào, tôi là hệ máy tính năm 2, Từ Khánh Vĩ!”

Tôi bất động thanh sắc bắt tay hắn, sau đó nhìn Triệu Nhan Nghiên nói:

“Nhan Nghiên, em vào lớp trước đi, anh có chuyện muốn nói với Từ Khánh Vĩ!”

Triệu Nhan Nghiên nghi ngờ nhìn tôi, cẩn thận nói:

“Anh muốn làm gì...”

Tôi cười một tiếng nói:

“Yên tâm đi, bọn anh sẽ không có gì không vui đâu, chỉ tìm hắn nói chuyện một chút thôi.”

“A, vậy anh nhanh lên một chút, em vào phòng chiếm chỗ ngồi trước cho anh!”

Triệu Nhan Nghiên nói xong, cầm lấy sách giáo khoa rời đi.

“Từ phó tổng, đã lâu không gặp, ha hả!”

Tôi làm bộ như rất tùy ý nói.

“Đúng vậy...”

Từ Khánh Vĩ sắc mặt đột nhiên đại biến, vội vàng sửa lời nói:

“Bạn đang nói cái gì vậy?”

“Từ phó tổng, cậu cũng không cần phải giả bộ đâu, chuyện năm đó tôi vẫn còn nhớ rõ, đi thôi, hôm nay chúng ta ôn lại chuyện cũ, tìm một chỗ tôi mời khách.”

Tôi mặc dù nói thoải mái thế, nhưng mà trong lòng của tôi đang dậy sóng, không cách nào bình tĩnh được.

“Ai!” Từ Khánh Vĩ thở dài nói:

“Tôi còn tưởng rằng chỉ có một mình tôi trọng sinh, không nghĩ tới Lưu Tổng cũng vậy. Vậy thì tôi cung kính không bằng tuân mệnh.”

Hai người chúng tôi đi tới một quán rượu cách cổng trường không xa, bây giờ là buổi chiều, trong quán rượu không có mấy ai, rất thích hợp để nói chuyện.

“Lưu Tổng, năm đó tôi thật xin lỗi ngài!”

Từ Khánh Vĩ uống một chén, rất lâu sau mới nói ra được một câu như vậy.

“Bỏ đi, chuyện đã qua rồi, không nên đề cập tới cũng được.”

Tôi phát phát tay nói.

“Không, Lưu Tổng, ngài không biết đâu! Ngài cứ để tôi nói hết đã, nếu không trong lòng tôi không thoải mái!”

Từ Khánh Vĩ chậm rãi nói ra một câu làm tôi vô cùng kinh ngạc:

“Người mà Triệu Nhan Nghiên năm đó thích chính là ngài!”

288. Chương 63 Kiếp Này Kiếp Trước

Từ Khánh Vĩ chậm rãi nói ra một câu làm tôi vô cùng kinh ngạc:

“Người mà Triệu Nhan Nghiên năm đó thích chính là anh!”

Trong lòng của tôi đột nhiên run lên, vốn chén rượu đang cầm trong tay đột nhiên rơi vỡ nát bầy, rượu chảy cả lên người mà tôi cũng không biết.

Người bán hàng muốn chạy tới dọn, bị Từ Khánh Vĩ ngăn cản, rút mấy trăm đồng từ trong ví ra nói:

“Ông đi xuống trước.”

Lúc này, tôi hoàn toàn lâm vào trầm tư suy nghĩ.

Tôi vẫn cho rằng Triệu Nhan Nghiên kiếp trước thích Từ Khánh Vĩ, nhưng lại không nghĩ tới trong đó còn có ẩn tình khác. Lúc này, tôi mới hiểu những lời Triệu Nhan Nghiên nói với tôi khi bị tai nạn là sự thực?

Lúc đó vì tôi cứ im lặng, nên Triệu Nhan Nghiên mới quyết định lấy Từ Khánh Vĩ?

“Thật ra thì, lúc ấy tôi cũng là có tư tâm, tôi từ khi học đại học đã bắt đầu thầm mến Triệu Nhan Nghiên, lời nói đùa lúc đó của tôi lại hóa thành sự thực, tôi có thể... Lưu Tổng, tôi thật xin lỗi ngài! Ngày đó, khi ngài xảy ra chuyện, Triệu Nhan Nghiên không chịu được đả kích mà tự sát. Sau này, tôi càng nghĩ lại càng cảm thấy có lỗi với ngài, tôi là do một tay ngài dựng lên, là ngài cho tôi cơ hội, biến tôi từ một người nhân

viên bình thường, lên vị trí phó tổng giám đốc, nhưng tôi lại làm như thế với ngài! Nhưng mà tôi thật sự là rất yêu Triệu Nhan Nghiên, không biết lúc đó, quả thần sui khiến thế nào mà tôi lại...”

Từ Khánh Vĩ có chút thống khổ nói.

“Quyên đi, chuyện đã qua lâu lắm rồi.” Tôi thở phào nhẹ nhõm, bình phục tâm tình nói: “Vậy thì tại sao cậu lại trọng sinh?”

“Tôi cũng không biết, lúc đầu tôi rất hối hận, cảm thấy nếu tiếp tục sống trên thế giới thì thực có lỗi với ngài và Triệu Nhan Nghiên, mấy năm dày vò suy nghĩ, tôi bèn uống thuốc ngủ tự tử, kết quả khi tỉnh lại, tôi phát hiện mình đã trở lại thời đại học...” Từ Khánh Vĩ lắc đầu nói: “Không nghĩ tới Lưu Tổng ngài cũng trọng sinh... Tôi... Tôi còn đang dự tính, trước khi ngài xuất hiện thì có được Triệu Nhan Nghiên, không nghĩ tới ngài đã...”

Tôi cả người đổ mồ hôi lạnh, tiểu tử này đúng là không thua kém gì tôi. Nếu không phải tôi quán lấy Triệu Nhan Nghiên, thì đã bị hắn chiếm trước rồi!

“Tôi hiểu tâm tình của cậu..nhưng mà tôi hi vọng là...”

Tôi còn chưa nói hết, đã bị Từ Khánh Vĩ cắt ngang:

“Lưu Tổng, ngài đừng nói gì nữa, tôi biết phải làm như thế nào! Tôi sẽ không quấy rầy ngài cùng Triệu Nhan Nghiên nữa. Sau ngày hôm nay, tôi sẽ chôn sâu tình cảm của mình ở đáy lòng! Ngài cùng Triệu Nhan Nghiên ở chung một chỗ, tôi không có chút nào ghen tỵ, bởi vì nàng vốn là của ngài!”

Tôi có ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới, Từ Khánh Vĩ lại trọng sinh. Diêm Vương lão ca rốt cuộc đang làm gì vậy, sao có thể cho nhiều người trọng sinh như thế?

“Nói cho tôi nghe một chút chuyện của ngài với Triệu Nhan Nghiên đi?”

Từ Khánh Vĩ uống cạn chén rượu trong tay, thoải mái nói, lúc này hắn đúng là đã buông lỏng được tâm tình.

Cho nên, tôi chậm rãi đem chuyện của mình từ lúc quen biết Triệu Nhan Nghiên tới lúc yêu nhau. Cho đến lúc Triệu Nhan Nghiên bị tai nạn nói lại một lần. Nghe thấy vậy, Từ Khánh Vĩ trợn mắt há mồm, nhỏ giọng nói:

“Lưu Tổng ngài không hổ tấm gương của tôi, chuyện như vậy cũng có thể xảy ra ư!”

“Đúng rồi, cậu đừng có ghen tỵ, đúng rồi...”

Tôi bỗng nhiên nghĩ tới chuyện mà Triệu Quân Sinh nhắc tới hai ngày trước, liền hỏi:

“Cậu trọng sinh được bao lâu rồi?”

“Hơn một tháng rồi, sao vậy?”

Từ Khánh Vĩ sửng sốt nói.

“Cậu có dùng kiến thức của tương lai làm gì không?”

Tôi tiếp tục hỏi.

“A? Lưu Tổng, tôi...tôi dùng kiến thức của mình lập ra một hệ thống... Ngài cũng biết rồi rồi ư?”

Từ Khánh Vĩ ngại ngùng nói.

“Tập đoàn vĩ nhân là của cậu?”

Quả nhiên là tiểu tử này làm ra!

“Đúng, nhưng không lạc quan mấy, thế giới này khác hẳn với trước kia, có một Tập đoàn Ánh Rạng Đông không hiểu từ đâu chui ra nữa!” Từ Khánh Vĩ gật đầu nói.

“Tổng giám đốc của Tập đoàn Ánh Rạng Đông là cha của Triệu Nhan Nghiên.”

Tôi cũng không có gì phải giấu diếm.

“Cha của Triệu Nhan Nghiên?”

Từ Khánh Vĩ có thâm ý khác nhìn tôi một cái. Từ Khánh Vĩ đầu óc không kém, nếu không kiếp trước tôi sẽ không coi trọng hắn tới vậy. Hắn lập tức suy nghĩ tới mối quan hệ này, cho nên cười nói:

“Ha ha. Hiểu rồi. Lưu Tổng ngài an bài cho tôi làm phó tổng đi, tập đoàn vĩ nhân cũng chuyển qua bên đó!”

“Tình huống hiện giờ đã khác trước, phó Tổng thì cũng được, nhưng nếu cậu vẫn trung tâm, thì tôi có thể an bài cho cậu làm việc khác!”

Năng lực của Từ Khánh Vĩ tôi hoàn toàn yên tâm, để hắn độc chiếm một phương chắc chắn là sẽ không có vấn đề gì.

“Thật ra thì một khắc trước tôi đã từ bỏ, mà có tiếp tục cũng không có hi vọng gì!”

Từ Khánh Vĩ nói.

“Tốt, vậy thì chuyện của tập đoàn vĩ nhân sẽ nói sau, cái này chỉ cần tôi nói với chú Triệu là được. Nói thật, những kỹ thuật kiếp trước mà chúng ta có được, hiện tại tôi đã không coi vào đâu cả, Tập đoàn Đông Á cậu có biết không?”

Tôi khoát tay áo hỏi.

“Chẳng lẽ?”

Từ Khánh Vĩ mơ hồ suy đoán ra cái gì đó.

“Đúng vậy, nó cũng là của tôi!”

Tôi trực tiếp nói:

“Kỹ thuật mà tôi nắm giữ không chỉ có những thứ này!”

Từ Khánh Vĩ đối với vấn đề có thể coi là trung thành, chuyện hắn tự sát đã chứng minh điều này. Về phần tình cảm của hắn đối với Triệu Nhan Nghiên, thì người trẻ tuổi ai mà chẳng có, nếu hắn đã quyết định, thì không cần phải suy nghĩ gì về điều này.

Từ Khánh Vĩ vô cùng kinh ngạc nói:

“Lưu Tổng, sao ngài lại nói với tôi nhiều như vậy...”

“Khánh Vĩ, trong lòng cậu thế nào, tôi hiểu, bỏ quan chuyện của Triệu Nhan Nghiên, chúng ta vẫn giống như kiếp trước, không phân trên dưới, vẫn là bạn bè!”

Tôi nói.

“Cám ơn ngài, Lưu Tổng!”

Từ Khánh Vĩ kích động nói. Hắn không nghĩ tới tôi lại nói như vậy.

“Được rồi, đừng nói lời khách sáo, nếu như Triệu Nhan Nghiên không thấy tôi trở về, nàng lại tức giận đó!” Tôi nhún vai nói.

“Lưu Tổng cũng là người bị vợ quản hay sao?”

Từ Khánh Vĩ cười nói.

Tôi cười một tiếng không có trả lời, tôi chỉ quá yêu thương nàng mà thôi, cái cảm giác sống chết mới có nhau làm cho tôi càng thêm quý trọng.

Sau khi tôi trở lại trường, thì tiết đầu vẫn chưa kết thúc, tôi nhìn thời gian, còn nửa giờ nữa, nên tôi quyết định không đi vào, đứng ở hành lang, lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị nhắn tin cho Triệu Nhan Nghiên.

“A? Cậu sao lại ở đây!”

Một thanh âm thanh thúy và quen thuộc vang lên bên cạnh tôi.

289. Chương 64 Theo Dõi

Người tới lại là Vu Đình, người té xỉu ở sân thể dục trong đợt quân huấn cũng chính là nàng, khi đó vẫn còn bận chuyện của Triệu Nhan Nghiên, nên tôi không chú ý tới người yêu trong mối tình đầu của tôi.

“Tiểu Đình, người này là ai, mà lần trước khi em té xỉu hẳn cũng ở bên cạnh khu tay múa chân !”

Một thanh âm khác lại xuất hiện không đúng lúc.

Lúc này, tôi chăm chú nhìn Vu Đình, nên không chú ý tới Tư Đồ Lượng đã đứng bên cạnh.

Tôi lạnh lùng nhìn lướt qua Tư Đồ Lượng, phát hiện người này đang nắm tay Vu Đình. Trong lòng tôi nhất thời chua xót, Vu Đình dường như nhìn thấy ánh mắt của tôi, muốn giãy tay để thoát ra, nhưng lại bị Tư Đồ Lượng nắm chặt hơn.

“Bạn trai cậu hình như rất quan tâm tới cậu!”

Tôi bình thản nói, nhưng trong lòng lại chua xót vô cùng.

“Tớ...”

Vu Đình mất tự nhiên đôi môi mấp máy muốn nói gì đó, nhưng Tư Đồ Lượng đã không nhịn được nói:

“Tiểu Đình, đi nhanh đi, đừng cùng loại người nghèo rớt mùng tơi này nói chuyện, hôm nay là ngày mừng thọ ông nội anh, chúng ta phải mau chóng đi mua lễ vật!”

“Nha...”

Vu Đình gật đầu, nhìn tôi một cái, cùng Tư Đồ Lượng rời đi.

Tôi không phải người ngu, đương nhiên là có thể nhận ra Vu Đình không thích Tư Đồ Lượng, nhưng tại sao lại lại đi cùng với hắn?

Tôi vội vàng nhắn tin cho Triệu Nhan Nghiên, nói cho nàng biết tôi không học nữa, tối nay sẽ cùng nàng đi ăn cơm.

Sau đó tôi lập tức bám theo hai người trước mặt.

Sau khi tới bãi đậu xe, Tư Đồ Lượng lên một chiếc Mercedes-Benz S600, sau khi ra khỏi sân trường, Tư Đồ Lượng đi tới một siêu thị ở Bắc Kinh, chờ Tư Đồ Lượng cùng Vu Đình xuống xe, tôi cố ý dừng xe ở ngay bên cạnh Tư Đồ Lượng và Vu Đình, chặn ngay lối ra.

Nhân viên bảo vệ của siêu thị này muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, hẳn cũng không ngu. Người có thể lái Land Rover ở Bắc Kinh này thì một nhân viên bảo vệ như hắn không đắc tội được.

Tôi nhìn thấy hắn như vậy, móc ra mấy trăm đồng, nhét vào trong tay hắn rồi nhắm mắt, nhân viên bảo vệ kia cũng cười hiểu ý, bỏ qua.

Một lát sau, đã nhìn thấy Tư Đồ Lượng cầm tay Vu Đình, xách một cái túi mang theo, sau khi cầm điều khiển mở cửa xe, nhưng đã bị xe tôi chặn ngay cạnh, làm sao mở được.

Tư Đồ Lượng mặc dù kiêu ngạo, nhưng nhìn cái xe ở bên cạnh, biết là người này thanh thế không thấp.

Người dám đối chọi với Tư Đồ gia thì quả thực không có mấy người, nhưng người đi xe này thì Tư Đồ Lượng không khắc tội được, chỉ ít phải là các đại đương gia, hoặc gia chủ Tư Đồ gia mới có thể giải quyết được.

Nghĩ tới đây, Tư Đồ Lượng không còn cách nào khác, mặt xanh lại đứng một bên, chờ chủ xe đi tới.

Tôi thấy Tư Đồ Lượng như vậy, thì cười cười, cứ đứng đó mà đợi đi.

Tôi đi tới tiệm bán đồ trang sức ở tầng 3, trong thời gian này tôi lạnh nhạt với Trần Vi Nhi, nên tôi định mua cho nàng một món lễ vật, nha đầu này tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng chắc chắn là cũng không vui.

Tôi đi dạo quanh vài vòng, không thấy hợp ý chút nào, bỗng nhiên ánh mắt tôi tập trung vào một cái Dây chuyền Bạch Kim. Nó có hình trái tim, ở giữa có gắn một viên kim cương, kim cương vĩnh hằng, cũng giống như lời trái tim của tôi muốn nói.

“Tiểu thư, phiền cô cho tôi xem cái dây chuyền này một chút!”

Tôi chỉ vào sợi dây chuyền nhìn nhân viên bán hàng nói.

Cô gái bán hàng kia nhìn tôi một cái, lạnh như băng nói:

“Đây là vật phẩm quý, không mua chớ sờ!”

Tôi nghe xong nhú mày, nghĩ đến nhân viên bán hàng này là thấy trên người tôi không phải là đồ hiệu, cho nên tưởng tôi chỉ muốn xem, không muốn mua.

“Cô không cho tôi xem làm sao biết tôi không mua?”

Tôi hỏi ngược lại.

“888 vạn, anh có nhìn thấy giá niêm yết hay không?”

Cô gái bán hàng chỉ vào bảng giá của sợi dây chuyền nhìn tôi nói.

“Lúc này tôi không nhìn thấy.”

Tôi nói.

“Nếu đã vậy, anh hãy nhìn rõ rồi mới nói!”

Cô gái bán hàng nói câu này xong, không thèm để ý tới tôi nữa. Cô ta hớn hờ xoay người cười giới thiệu với một mập mập, mặc áo hiệu Armani.

Tôi âm trầm lạnh lùng nói:

“Quản lý của cô đâu? Tôi muốn khiếu nại!”

Cô gái bán hàng thấy tôi nói vậy, cũng không thèm để ý, nhìn tôi nói:

“Tùy anh!”

Ở trong mắt nàng, chắc tôi chẳng tạo nên sóng gió gì, nàng cầm bộ đàm nói mấy câu, sau một lúc có một trung niên đeo kính đi tới.

“Chuyện gì?”

Trung niên nam nhân hỏi cô gái bán hàng.

“Lý quản lý, người này tới quấy rối, có khi hắn muốn lấy cái sợi dây chuyền kim cương của chúng ta!”

Cô gái bán hàng giải thích.

“Vậy hắn tại sao muốn khiếu nại?”

Lý quản lý hỏi.

“Ông nhìn hắn thì biết hắn là người nghèo kiệt xác, trên người không có một món nào là hàng hiệu, hắn có thể mua được ư?”

Cô gái bán hàng giải thích.

“Hắn nghèo kiệt xác?”

Lý quản lý hít vào một hơi.

Lý quản lý vốn là một quản lý chi nhánh ở Châu Âu, nhưng do mẹ già tuổi cao, đành xin về làm ở trong nước.

Khi ở châu Âu, hẳn thường tiếp xúc với thành viên hoàng thất, đối với cách ăn mặc của họ cũng có nghiên cứu, hôm nay hẳn lại nhìn thấy người thanh niên này, quần áo trên người, nhất là những cái cúc, tuyệt đối là đồ chuyên dùng của những hoàng thất ở châu Âu.

Sau khi Lý quản lý biết ngọn nguồn câu chuyện, không để ý tới cô gái kia, xoay người lại, cúi người thật sâu với tôi, cung kính nói: “Hết sức xin lỗi, khách nhân tôn quý, tiệm của tôi lúc này đã chậm trễ, mong ngài lượng thứ, hiện giờ mời ngài theo tôi tới phòng khách quý.”

Cô gái bán hàng kinh ngạc nhìn Lý quản lý, Lý quản lý tiếp xúc với nhân vật quyền quý không ít, người có thể làm cho hắn cung kính như vậy không được mấy người. Nàng không khỏi buồn bực, người nam nhân trước mắt này rốt cuộc có lai lịch và địa vị gì?

Trông đâu có giống người có tiền? Có phải quản lý nhầm rồi hay không? Người này chắc là một tên lừa gạt, không được, mình phải đi nhắc Lý quản lý một chút, nói không chừng còn có thể cứu vãn được tổn thất cho công ty, khi đó thì mình lập công lớn rồi!

Trong phòng khách quý, Lý quản lý rót cho tôi một chén trà, sau đó nói:

“Xin hỏi các hạ cần đồ trang sức gì?”

“Ông đừng làm như thế này nữa, làm cho tôi cảm thấy không quen, cứ đối xử bình thường, hoặc hờ hững như cô gái bán hàng kia là được!”

Tôi cười nói.

“Được, tiên sinh, vậy thì tôi kính không bằng tuân mệnh, ngài họ gì?”

Lý quản lý đưa cho tôi một tờ danh thiếp, nói.

“Tôi họ Lưu, thật ngại quá, tôi chỉ buôn bán nhỏ, không có danh thiếp.”

Tôi giơ tay ra xin lỗi nói.

“A... Lưu tiên sinh nói đùa!”

Lý quản lý cũng không để ý, cho là tôi đang nói đùa.

Đúng vào lúc này, cô gái bán hàng kia bỗng nhiên xông vào, chỉ vào người của tôi nhìn Lý quản lý nói:

“Quản lý, ông đừng bị hắn lừa, ông mới trở về nước nên còn chưa rõ tình hình trong nước, trong nước có rất nhiều tên lừa gạt!”

Lý quản lý nghe xong sắc mặt lập tức trở nên khó coi, nhân viên của mình ở đám ở trước mặt khách quý nói là lừa gạt, vậy thì quá là mất mặt rồi.

“Cô đi ra ngoài cho tôi, ngày mai cô không cần đi làm nữa!”

Lý quản lý nghiêm mặt nói.

“Tại sao?! Ông khai trừ tôi thì cũng phải có nguyên nhân, tên này chỉ là một tên lừa gạt, ông ngại khi tôi vạch trần hắn trước mặt mọi người có phải không?” Cô gái bán hàng cũng không tuân theo, vỗ bàn nói.

“Được, tôi nói với cô, vị Lưu tiên sinh này chính là thành viên của Hoàng thất ở Châu Âu...”

Lý quản lý còn chưa nói hết, đã bị cô gái bán hàng cắt ngang.

“Ha ha! thành viên hoàng thất ở Châu Âu? Đây là câu nói làm tôi buồn cười nhất! Thành viên hoàng thất ở Châu Âu có họ Lưu hay sao?” Cô gái bán hàng cười to nói.

“A? Lý quản lý, tôi nghĩ ông hiểu lầm rồi, tôi không phải là thành viên hoàng thất ở Châu Âu đâu!”

Tôi khoát tay áo nói.

“Ông nhìn đi, hắn cũng tự thừa nhận rồi!”

Cô gái bán hàng đắc ý nói.

“Chuyện này... Lưu tiên sinh, y phục trên người ngài...”

Lý quản lý không nghĩ tới bản thân mình lại phán đoán sai, nhưng y phục trên người hẳn...

“A, thứ này ư, chỉ là một người buôn bán đem tặng mà thôi.”

Tôi nhàn nhạt nói.

“Tặng ? Y phục này có tiền cũng không mua được...”

Lý quản lý cũng bắt đầu có chút hoài nghi, loại y phục này lại do người ngoài tặng được ư?

“Thật sao? Hóa ra nó là đồ đáng tiền? Hôm nào tôi tìm lão thân vương Rex kia lấy vài món!”

Tôi dễ dàng nói.

“Cái gì? Thân vương Rex?”

Lý quản lý lẩm bẩm nuốt một ngụm nước miếng. Thân vương Rex, lại là bạn buôn bán với hẳn! May là mình không chậm trễ, nếu không thì mình đã bỏ qua cuộc làm ăn này rồi.

Phải biết rằng khi hẳn làm việc ở một chi nhánh Châu báu ở Châu Âu có đẳng cấp thế giới, thân vương Rex cũng là một trong những cổ đông! Mặc dù nắm giữ cổ phần không phải là rất nhiều, nhưng mà nghe nói hẳn quan hệ với lãnh đạo cao cấp của công ty rất nhiều, đuổi việc một nhân viên chẳng có gì khó cả.

Lý quản lý liền tranh thủ đuổi cô gái bán hàng đi, rồi lại dùng thái độ tôn kính hơn nhìn tôi: “Lưu tiên sinh, ngài tới thăm đúng là vinh hạnh cho cái tiểu điểm như cái lều chỉ đáng giá 10 đồng này của chúng tôi thật!”

Tôi cười một tiếng cũng không có đáp lại, tôi tiện tay lật xem tấm danh thiếp kia, nhưng suýt chút nữa thì nổ con người mặt, bởi ở trên đó viết: Tập đoàn Ánh Rạng Đông – Công ty thương mại cổ phần Châu báu Ánh Rạng Đông.

Trời ạ, sớm biết như vậy thì tội gì tôi phải mang tên Rex thân vương kia ra, chỉ cần nói tên của chú Triệu là được rồi.

Chọn đi chọn lại, lại chọn mua ngay trên địa bàn của mình.

290. Chương 65 Khổ Nhục Kế

Mà tôi thì chắc chắn phải mua hai cái, bởi vì tôi không thể nào thiên vị bên trọng bên khinh, mua cho Trần Vi Nhi lại không mua cho Triệu Nhan Nghiên.

Tôi thuyết phục hẳn không có kết quả, không còn cách nào khác tôi đành gọi điện thoại cho chú Triệu, nói cho chú ấy biết tôi chuẩn bị mua cho con gái bảo bối của chú một cái dây chuyền, nhưng mà người bán hàng lại không bán.

Triệu Quân Sinh nghe như vậy thì hiểu, biết tôi đang mua dây chuyền ở tiệm của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, nên bảo tôi đưa điện thoại cho Lý quản lý, Lý quản lý mới nói được hai câu, mặt đã biến sắc, nhanh chóng vâng dạ.

Sau khi cúp điện thoại hẳn hết sức hối hận nói:

“Lưu tiên sinh, tôi không biết ngài là con rể Triệu tổng, thật đắc tội rồi! Nếu ngài nói sớm, thì không cần phiền Triệu tổng nói, chỉ cần nói là tới thu lễ vật là được rồi!”

“Quên đi, ông cũng phải ăn cơm!”

Vừa nói, đưa một tấm thẻ vàng cho Lý quản lý.

Lý quản lý do dự một chút, rồi cũng nhận lấy thẻ vàng.

Tôi lại chọn thêm một cái nhẫn Kim Cương, hắc hắc, còn có việc khác để dùng!

Sau khi tôi ra khỏi siêu thị, thì thời gian đã qua đi 2 tiếng. Tư Đồ Lượng lúc này đang quát lên như sấm, nhưng tôi lại còn mua thêm một que kem, ăn xong mới đi tới trước mặt Tư Đồ Lượng, làm bộ kinh ngạc nói:

“Ai Nha, đây không phải là bạn học Tư Đồ hay sao?, tại sao lại đứng chỗ này? Khói xe nhiều như vậy, sẽ phủ vào người bạn đấy, mà có phủ cũng không sao, quan trọng đừng có nhiễm vào người vị mỹ nữ bên cạnh là được rồi! Nàng là đối tượng thâm mến của tôi trước kia đó!”

Vu Đình nghe thấy tôi nói như vậy, mặt phấn đỏ lên. Tư Đồ Lượng tất nhiên là không thoải mái rồi, vốn hấn đứng đây 2 tiếng đồng hồ, trong bụng đã sôi lên, giờ thấy tôi nói như vậy, thì giận tới mức bốc khói.

“Mày muốn chết như thế nào?”

Tư Đồ Lượng mặt lạnh hỏi.

“Mày có thể cho tao chết như thế nào?”

Tôi tò mò hỏi.

“Tao có thể chính mày đến chết, cũng không có ai dám truy cứu trách nhiệm của tao, mày có tin không?”

Tư Đồ Lượng nhìn tôi ụ hiếp nói.

“Vậy mày chính tao tới chết đi.”

Tôi cười hì hì nói.

Tư Đồ Lượng nghe xong thiếu chút nữa hộc máu, thấy tôi âm thầm khiêu khích, Tư Đồ Lượng càng thêm tức giận, hấn không nhịn được nữa, vung quyền đấm tới.

“Đừng mà!”

Vu Đình cả kinh kêu lên, chạy tới chắn trước người của tôi, dùng giọng cầu xin nhìn Tư Đồ Lượng nói:

“Xin anh, đừng có gây chuyện nữa!”

“Tiểu Đình, em tránh ra! Chuyện này không cần em quan tâm!”

Tư Đồ Lượng vung tay lên nói.

Bỗng nhiên, tôi muốn xem Vu Đình ứng phó với tình huống này như thế nào.

Đôi lúc, tình yêu đầu cũng có thể quên, tôi mặc dù vẫn nhớ nàng, nhưng không biết nàng còn coi đó là một tình yêu hay không.

Trong lòng tôi thầm nghĩ ra một kế, nhìn Vu Đình nói:

“Vu Đình, cậu tránh ra một chút, để tôi đối phó hấn, lúc quân huấn, ngay cả huấn luyện viên cũng không đấu lại tôi!”

“Không giống vậy đâu!”

Vu Đình gấp gấp dậm chân nói:

“Anh... Anh ấy biết võ công!”

Tư Đồ Lượng nghe thấy Vu Đình nói như vậy, có chút âm hiểm nhìn Vu Đình một cái nói:

“Khi nam nhân nói chuyện, nữ nhân đừng có xen miệng vào!”

Nếu như Vu Đình đem chuyện này nói cho người khác, người ta chắc chắn nghĩ Vu Đình là nói chuyện giật gân, biết võ công? Có phải là cổ đại đâu?!

Vu Đình bất đắc dĩ nhìn tôi một cái, đứng qua một bên, nhẹ giọng nói:

“Cẩn thận.”

Cũng không biết là nàng nói với Tư Đồ Lượng hay là nói với tôi.

Tư Đồ Lượng thấy Vu Đình không gây phiền toái nữa, thì trong lòng định giáo huấn cho tôi một lần thật đau. Ở trong lòng hắn, cũng không còn nhận định tôi là một người đơn giản, nhưng lại cho rằng, tôi là một trong những người ái mộ Vu Đình.

Tư Đồ Lượng cũng biết trong thời kỳ quân huấn tôi rất uy phong, cho nên cũng không dám khinh thường, sử dụng ngay công pháp tổ truyền của gia tộc.

Đối với công kích của hắn, tôi cũng không phản kháng, mà lại giả bộ thống khổ.

Tiếp theo là Tư Đồ Lượng đánh tôi một trận nên thân.

Cảm giác bị đánh đúng là chán ngắt, không biết nha đầu Tô Đình Tư kia mỗi ngày đều đóng phim, thì sẽ có cảm giác thế nào.

Cuối cùng, tôi “không chống đỡ được nữa” nằm ngã lả ra đất. Tư Đồ Lượng đắc ý chỉ vào người của tôi nói:

“Thấy chưa, đây là sự chênh lệch, nếu như mày còn ở trước mặt tao khua chân múa tay, tao sẽ làm mày biến mất trên trái đất!”

“Tư Đồ ca, chúng ta mua đưa hắn tới bệnh viện đi, hắn như thế này...”

Vu Đình thấy tôi thương tích đầy mình, có chút lo lắng hỏi.

“Hừ! để cho hắn tự sinh tự diệt đi!”

Tư Đồ Lượng hừ lạnh nói:

“Đi thôi Tiểu Đình, chúng tôi đánh xe trở về, không nên ở đây nữa, đánh xong tiểu tử này, làm cho lòng anh thoải mái hơn không ít!”

“Tại sao anh có thể như vậy được chứ?!”

Vu Đình rất cục không nhịn được nữa, nhìn Tư Đồ Lượng quát:

“Anh đã thay đổi rồi. Anh khác hoàn toàn với Tư Đồ ca ca trước khi mà em biết!”

“Hừ, không giống thì như thế nào? Chỉ vì anh quá mềm yếu, cho nên mới để cho đại ca đoạt trước những chuyện trong gia tộc!”

Tư Đồ Lượng khinh thường nói:

“Tiểu Đình, em chẳng phải có một đoạn thời gian với tiểu tử này hay sao? Em đừng cho anh là người ngu, các người có chuyện mờ ám, đừng cho là tôi không biết!”

“Em...”

Vu Đình không nghĩ tới lại bị hắn phát hiện, khuôn mặt đỏ lên.

“Anh nói cho em biết, em đừng ôm hi vọng hão huyền, cha em đã giao em cho anh, hàm ý trong chuyện này, em rõ nhất! Nếu không phải Tư Đồ gia chúng tôi bảo vệ cha em, thì cừu nhân đã sớm tìm tới cửa rồi!”

Lòng tự ái của Tư Đồ Lượng đã được lấp đầy, nên cũng không cần phải giấu diếm, nói thẳng ra sự tình.

“Anh... Anh không phải là cùng tiểu thư Lưu gia...”

Vu Đình mặc dù biết đây là sự thật, nhưng vẫn còn ôm một chút hi vọng.

“Hừ, Con đàn bà kia hay sao! Cho dù kết hôn thì mang lại chỗ tốt gì cho anh, anh với nàng chỉ là thông hôn gia tộc, lấy được tài sản Lưu gia, anh sẽ từ từ dạy dỗ nàng! Còn em, anh thực lòng coi em là bạn gái anh! Từ nhỏ anh đã thích em, chẳng lẽ em không rõ hay sao?”

Tư Đồ Lượng đem mọi chuyện nói thẳng ra.

“Em..vẫn chỉ coi anh là ca ca của mình...”

Vu Đình nhỏ giọng giải thích.

“Ca ca? Ha ha! Trước kia anh quá quan tâm tới suy nghĩ của em, nên hôm nay mới thế này! Hừ hừ, cha anh đã nói rồi, có câu làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, hôm nay anh nói cho em biết, anh đã chọn em!”

Tư Đồ Lượng gầm lên hét lớn.

Tôi nghe vậy âm thầm buồn cười, loại điệu nhân này đánh tôi được một trận, thì cho rằng mình vô địch thiên hạ, lòng tự tin lại có thể bành trướng tới mức này ư?.

Vu Đình nghe xong cắn răng, dứt khoát xoay người lại, ôm lấy tôi, mang tôi đi về phía cửa bãi đỗ xe.

Tôi sửng sốt, nhưng ngay sau đó đã hiểu, nhất định là nàng cũng học võ công tâm pháp, cho nên tôi mới có thể bị nàng ôm vào trong lòng ngực.

Xem ra nha đầu này đối với tôi cũng có tình nghĩa, nhưng tôi hình như lại có chút xấu xa? Nằm trên đất để được người khác đồng tình?

291. Chương 66: Nữ Nhân Của Tư Đồ Lượng?

“Em đừng hối hận!”

Tư Đồ Lượng ở phía sau gầm thét:

“Có ngày em cũng quỳ xuống van xin tôi đó!”

Vu Đình bỗng nhiên đi chậm lại, nhưng mà nàng không dừng lại. Sau khi đi ra ngoài cửa, vẫy taxi.

“Đã làm cậu khó xử rồi, mau trở về đi.”

Tôi thấy mục đích của mình đã đạt được, không muốn làm nàng quá khó xử.

“Không!”

Vu Đình quật cường nói:

“Tại sao cậu lại ngu như vậy, hẳn biết võ công đó !”

“Võ công? Không phải chỉ có trên TV thôi hay sao ?”

Tôi cố ý nói.

“Ai, tớ vốn cũng không tin, nhưng cậu nhìn xem, tớ có thể ôm cậu đây này!”

Vu Đình nói.

Lúc này tôi mới ý thức được mình bị người ta ôm, nên tôi vội vàng bảo nàng đặt tôi xuống.

Vu Đình đón một chiếc xe taxi, báo địa chỉ, chiếc xe phóng vút đi.

Xe chạy tới trước một căn nhà của một tiểu khu, Vu Đình muốn tiếp tục ôm tôi, tôi vội vàng nói:

“Tớ còn có thể đi được!”

Bởi vậy, Vu Đình nguyện làm người đỡ tôi, tôi thoáng chốc đã nhớ lại tình cảnh thời cấp 2.

Tôi không phải không thừa nhận là con người của tôi rất hoa tâm, mới có được Triệu Nhan Nghiên, lại tính dụ dỗ người con gái khác. Nhưng mà Tư Đồ Lượng thật sự quá kém cỏi, sao tôi lại có thể để cho mỹ nữ chịu khổ với hắn được.

Vu Đình mở khóa cửa, sau đó đặt tôi trên salon, đi rót nước cho tôi.

Tôi cẩn thận đánh giá căn nhà này một chút, các tầng bên trên đều cùng một kiểu dáng, được trang hoàng khá lộng lẫy, xem ra mấy năm gần đây Vu Đình sống tương đối tốt.

Sau khi Vu Đình rót cho tôi một cốc nước, liền đi lên lầu.

Tôi bắt đầu nhìn kỹ căn nhà này, kiểu dáng cũng như một căn nhà ở Tân Giang, chỉ là diện tích lớn hơn nhiều, đồ dùng cũng là loại đắt tiền, ngay cả TV cũng là loại LCD mà Tập đoàn Ánh Rạng Đông mới cho ra mắt năm nay.

Tuy rằng không thuê người làm, nhưng cũng chứng tỏ cha nàng sống ở đây rất tốt. Không biết cha nàng và Tư Đồ gia đứng sau Đại Hưng bang có quan hệ gì.

Ở trên bàn trà trong phòng khách, còn để mấy tấm hình của các minh tinh, vẫn giống như trong ký ức của tôi trước kia, nhưng mà hiện giờ chắc các minh tinh này cũng đã lớn tuổi hết rồi.

Một lát sau, Vu Đình từ trên lầu đi xuống, trên người đã thay một bộ đồ ngủ kiểu phim hoạt hình, trên tay còn cầm một bộ đồ nam.

“Cậu đi thay đi, vốn cái này là mua cho cha tớ, nhưng ông ấy vẫn chưa mặc lần nào.”

Vu Đình đặt đồ ngủ vào trong tay của tôi.

Tôi nhìn y phục trên người một chút, quả thực là đã nhàu nát, xộc xệch vô cùng, nhưng ở nhà một cô gái mà thay đồ ngủ, quả thực là không hợp chút nào.

Vu Đình thấy tôi cầm đồ ngủ sững sờ, phát phát tay chỉ vào hòm thuốc nhỏ nói:

“Mau đi, rồi quay lại đây tớ bôi thuốc cho cậu.”

Tôi nghe thấy Vu Đình nói như vậy, thì cảm thấy không khí trong chúng tôi có chút mập mờ:

“Tớ tự mình làm được...”

Hôm nay chúng tôi đã không còn là thiếu niên cấp 2 không hiểu chuyện, tôi lại nhớ lại tình cảnh mà Vu Đình bôi thuốc cho tiểu đệ đệ của tôi.

Vu Đình dường như cũng nghĩ tới điều gì đó, khuôn mặt đỏ lên, nhìn về phía hạ thân tôi. Không khí trong phòng lập tức trở nên quái dị tới cực điểm.

“Khụ!”

Tôi ho nhẹ một tiếng phá vỡ sự lúng túng nói:

“Tớ bây giờ không sao cả, quần áo cũng không cần thay, giờ tớ vào phòng tắm rửa mặt, sau đó tự mình bôi thuốc.”

Nói xong, tôi cầm lấy hòm thuốc từ trong tay Vu Đình, đi vào trong phòng tắm.

Trong phòng tắm, tôi dùng nước lạnh vuốt lại mái tóc của mình. Tôi hít sâu một hơi, đặt cái hòm thuốc sang một bên.

Tôi suy nghĩ xem mình đang làm gì, lấy thái độ tình cảm của Vu Đình đối với mình, thì phương thức của tôi quả thực là có chút xấu xa.

Nếu như tiếp tục như thế này, thảo nào tôi với nàng cũng tình cũ không rủ cũng tới. Tôi mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng mà trong trái tim tôi, nàng vẫn còn một vị trí, hôm nay chỉ cần bùng lên thì không còn cách nào ức chế được nữa.

Vì đã diễn kịch thì phải diễn tới cùng, tôi mở hòm thuốc, bôi lên vài vết, sau đó tiện tay cầm quần áo cởi ra ném vào thùng rác.

Ra khỏi phòng, tôi thấy Vu Đình đang ôm chân ngồi trên ghế sa *** xem ti vi, thấy tôi tới, nàng cuống quýt cầm điều khiển tắt TV đi. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên, nói:

“Cậu...sao cậu lại đi ra nhanh như vậy...”

Tôi thấy Vu Đình bối rối thì có chút kỳ quái, nha đầu này tại sao lại như vậy?

Vu Đình muốn che dấu sự bối rối trong lòng mình, nên lấp bắp nói:

“Không có gì..chỉ là xem chương trình của trẻ em!”

Chương trình của trẻ em? Đây là cái gì? Tôi có chút ngạc nhiên, thừa dịp Vu Đình chưa chuẩn bị, tôi cầm lấy cái điều khiển bật TV lên.

Nhất thời trong TV truyền đến thanh âm rên rỉ của người con gái, tôi nghe vậy thì sợ hết hồn, định thần nhìn lại, hóa ra trong TV lại là phim SEX!

“Đây... Đây là chương trình cho trẻ em?”

Tôi có chút trợn mắt há mồm, Vu Đình trong thuần khiết như vậy, sao lại xem loại phim này cơ chứ?

Vu Đình thấy hành động của nàng bị tôi phát hiện, nhất thời mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, giống như một trái hồng chín mọng.

Tôi còn đang buồn bực, thì lại thấy ánh mắt mê hoặc của Vu Đình. Nàng đang ngẩn ngơ nhìn tôi, cũng không đợi tôi phản ứng, đôi môi nóng bỏng của nàng đã ập tới

Hành động đột ngột của Vu Đình làm tôi ứng phó không kịp, chỉ cảm thấy thân thể dầy dà trong chiếc áo ngủ của nàng đã nằm gọn trong lòng của tôi, cái đầu lưỡi mềm mại đang luồn tới, lúc này có muốn cự tuyệt cũng không dễ.

Dục vọng của tôi thoáng cái đã bùng lên, mãnh liệt đáp lại nụ hôn của nàng. Vu Đình dán chặt vào người của tôi, tôi có thể cảm nhận được, bộ ngực ngọt ngào của nàng đã rúc vào người tôi.

Bởi vì gần đây tôi chưa từng thân mật với ai, với lại TV còn chưa tắt, âm thanh rên rỉ vang lên, làm dục vọng bùng lên như cung đàn. Tôi đang muốn tiến thêm, thì lại cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Vu Đình đang tiến tới phía dưới của tôi, nàng đang cố gắng cởi thắt lưng của tôi. Chỉ nghe “Ba” một tiếng, thắt lưng của tôi đã được mở ra.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại của Vu Đình chộp vào tiểu đệ đệ của toi...

Nhìn động tác của nha đầu này thành thạo như vậy, trong lòng tôi lạnh ngắt. Nàng có phải là thường xuyên làm chuyện này với Tư Đồ Lượng hay không? Tại sao động tác lại không chút vấp vấp nào?. Chẳng lẽ nàng là nữ nhân của Tư Đồ Lượng?

Nhưng cái ý nghĩ này đã bị dục hỏa bùng lên ngăn chặn. Cho nên tôi không chút do dự đưa tay cởi áo Vu Đình, một bộ ngực đầy đặn lập tức nhảy ra ngoài, tôi hung hăng vuốt ve nó.

Cái tay còn lại của tôi luồn vào trong quần của nàng, xem ra nàng đã chuẩn bị, nên không mặc quần nhỏ, mặt ngọt tràn lan.

Vu Đình cũng không nhàn rồi, nàng cởi quần áo cho tôi, chỗ nào không cởi được thì trực tiếp xé, tôi cười khổ, nữ nhân trong lúc này quả thực là điên cuồng.

Hai thân thể trần như nhộng dán vào nhau, chúng tôi không ngừng vuốt ve thân thể cho nhau. Nhân cơ hội này tôi thưởng thức mật ngọt của nàng, hơn nữa lại còn có mùi hương nhàn nhạt, lúc này tôi mới yên lòng, bởi vì tôi sợ tên Tư Đồ Lượng kia bị bệnh truyền nhiễm?.

Vu Đình không phát hiện ý nghĩ của tôi, vẫn đang cuồng nhiệt ôm tôi, hôn tôi rối rít, tôi không nhịn được nữa đẩy nàng nằm ra ghế, bắt vào tiến quân vào cổng thành...

292. Chương 67: Còn Là Xử Nữ?

A? Có chuyện gì vậy? Tại sao khi tôi tiến quân vào cổng thành lại bị chậm lại, lúc này tại sao Vu Đình không còn lớn tiếng rên rỉ như trước.

Vu Đình thấy tôi ngừng lại, mở đôi mắt vốn đang nhắm chặt, cau mày kỳ quái hỏi:

“Xong chuyện rồi sao?”

Xong chuyện rồi sao? Tôi vừa mới bắt đầu làm, tại sao nàng lại hỏi tôi là xong chuyện tôi? Đột nhiên tôi trong lúc vô tình liếc thấy ở chỗ thân thể của hai chúng tôi có một vết máu, trong lòng của tôi rung mình, không thể nào? Chẳng lẽ nha đầu này còn là xử nữ? !

“Em...em trước kia chưa từng làm chuyện này?”

Tôi lấp bắp hỏi.

“A! Đương nhiên là không, anh nghĩ gì thế!”

Vu Đình có chút xấu hổ nói.

“Lúc này anh thấy em thuần thực như vậy, còn tưởng là em cùng Tư Đồ Lượng thường xuyên làm...”

Tôi cười khỏ nói, xem ra lần này đúng là tôi chơi trội rồi, thêm một lão bà, và thêm một gia tộc cường đại làm địch thủ.

“Đâu có, người ta chỉ học theo trên TV mà thôi...”

Vu Đình ngại ngùng nói.

Trời ạ, nàng học theo phim SEX...

“Sao vậy... Anh có phải là không thích em không...”

Vu Đình cũng không ngu, thấy tôi nói như vậy biết tôi là hiểu lầm, khi nàng thấy tôi biết nàng còn là xử nữ chẳng những không có cao hứng ngược lại còn tỏ ra bất đắc dĩ, cho là tôi chỉ muốn cùng nàng vui đùa một chút, âm thanh nhất thời trở nên nghẹn ngào.

“Không phải!” Tôi vội vàng phủ nhận, sao tôi không nhìn ra tâm tư của nàng, cho nên vội vàng nói:

“Không phải là như em nghĩ đâu, Vu Đình em hãy nghe anh nói, anh rất yêu em, khi em cùng với Tư Đồ Lượng nắm tay, anh rất đau lòng, nhưng anh sợ em không tiếp nhận anh, cho nên anh rất mâu thuẫn, thật ra thì anh đã có bạn gái rồi...”

Vu Đình thấy tôi nói như vậy, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt cũng mừng rỡ hơn rất nhiều, Vu Đình sâu kín thở dài nói:

“Em đã sớm biết anh có bạn gái rồi, ở trong trường anh giống trống khua chiêng theo đuổi một nữ sinh tên là Triệu Nhan Nghiên, cơ hồ toàn bộ trường đều biết! Nhưng mà biết rõ là như vậy, em cũng không cách nào khống chế được tình cảm của mình mà thích anh, Lưu Lỗi, anh có biết không, kể từ thời cấp 2, sau buổi chiều đó, em đã thích anh rồi. Sau này khi em chuyển đi, có rất nhiều người con trai theo đuổi em, em từng so sánh họ với anh, thì phát hiện trong lòng em, anh vẫn là ưu tú nhất. Sau khi lớn lên, em mới hiểu rõ, thì ra em đã hết thuốc cứu khi yêu anh. Lần trước khi gặp ở cửa cangtin, anh có biết em kích động tới mức nào không, nhưng anh lại không liên lạc với em...”

“Anh...”

Lúc đó tôi còn đang bận rộn chuyện của Triệu Nhan Nghiên, nên không nhớ ra, thật không ngờ nha đầu này lại dành cho tôi nhiều tình cảm như vậy.

“Anh hãy nghe em nói...”

Vu Đình cắt ngang lời tôi, tiếp tục nói:

“Nhưng mà sau này, em không biết có được sống với anh hay không? Nên để cuộc sống không còn điều gì phải hối hận, em đem mình cho anh!”

Tôi nghe thấy vậy, trong lòng đau nhói, vuốt ve khuôn mặt của nàng, nói:

“Tại sao không thể, chẳng lẽ là bởi vì anh có bạn gái rồi sao?”

Vu Đình lắc đầu nói:

“Không phải, không phải vì những thứ này... Được rồi, không nên nói những chuyện không vui này nữa, chúng ta tận dụng thời gian làm chuyện này đi! Hôm nay em không cùng tham gia thọ yến với Tư Đồ Lượng, cha em lát nữa sẽ trở về chất vấn em, em không muốn ông biết chúng ta vụng trộm!”

Nói xong, Vu Đình thản nhiên cười, ôm lấy tôi, rồi hôn tới.

Hành động của Vu Đình, làm cho hạ thân chúng tôi lại cử động, cho lên dục vọng của tôi bùng phát mà cuốn theo.

Lúc này tôi đã quyết định chủ ý, quyết định đem Vu Đình thu làm lão bà của tôi, cho dù có bất kỳ khó khăn gì tôi cũng giải quyết hết!

Động tác của tôi trở nên nhanh hơn, Vu Đình từ thống khổ chuyển sang sung sướng, do cái miệng vẫn hôn chặt lấy tôi, nên chỉ có những âm thanh ư ử phát ra từ trong cổ họng.

Bởi vì đây là lần đầu tiên của Vu Đình, nên tôi không chế thời gian, sợ làm lâu, sẽ ảnh hưởng tới nàng. Vu Đình khuôn mặt ửng hồng, ông như bạch tuộc ôm chặt lấy tôi, ngay cả nửa người dưới vẫn duy trì trạng thái ở một chỗ với tôi.

“Rời khỏi Tư Đồ Lượng đi nhé!”

Tôi phát hiện mình thật sự đã yêu nàng.

“Ai!” Vu Đình thở dài, sâu kín nói:

“Có một số việc anh không biết. Với lại anh cũng đã có bạn gái rồi, đừng phí tâm lên người em nữa, mà cho dù vậy cũng không thể đến được với nhau, trong lòng anh có em là đủ rồi!”

“Vu Đình, em chẳng nhẽ coi anh là một nam nhân không có trách nhiệm hay sao? Em cho rằng anh sẽ ngồi im nhìn em như vậy hay sao?” Tôi có chút kích động nói. Làm việc phải chịu trách nhiệm là nguyên tắc làm người của tôi.

“Được rồi, em sẽ nói cho anh biết, sau khi anh biết, chắc chắn anh sẽ hết hi vọng!”

Vu Đình do dự một chút nói:

“Tư Đồ Lượng là vị hôn phu của em, cái hôn sự này là do Tư Đồ gia chủ Tư Đồ Đại Sơn và cha em định ra. Nhưng mà em cũng không phải là thê tử của họ, mà chỉ là vợ hai, tiểu lão bà, anh có hiểu không?”

Vu Đình có chút tự giễu nói.

Trong lòng tôi đương nhiên hiểu, ở Trung Hoa, trong các gia tộc cổ xưa vẫn không chịu chấp hành luật hôn nhân, hơn nữa, những người có quyền thế cưới tiểu lão bà đã không còn là bí mật nữa rồi.

“Đây là xã hội có pháp luật, là xã hội tự do, trong nhà em an bài, em phải tuân theo hay sao?”

Tôi có chút tức giận nhìn Vu Đình nói.

“Luật pháp? Luật pháp trong mắt của những người như bọn họ chẳng là cái gì cả, huống chi bọn họ cũng đâu có phạm pháp!”

Vu Đình lắc đầu nói:

“Tư Đồ gia thế lực rất lớn, chúng ta không cách nào chống lại được ! Anh có biết không, toàn bộ thế lực ngầm của Bắc Kinh đều do Tư Đồ gia quản lý ! Nếu như em bội ước, thì bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!”

“Ai không buông tha ai còn chưa biết !”

Tư Đồ gia thế lực mặc dù không nhỏ, nhưng mà tôi động tới hấn, hấn cũng chỉ xong đời mà thôi.

Từ cổ chí kim, chiến tranh rất ít có sự công bình, thực lực chênh lệch là mấu chốt quyết định thắng bại. Mây có gió, cầm đao, thì tao cầm súng cũng bắn chết mày.

“Lưu Lỗi, anh đừng nói vậy, anh không biết thực lực của Tư Đồ gia, bọn họ đều biết võ công ! Tài nghệ của Tư Đồ Lượng chỉ là hạng tiểu nhân vật, trong nhà bọn họ còn có nhiều cao thủ, anh ngay cả Tư Đồ Lượng cũng đánh không lại, thì làm sao đối nghịch với gia tộc họ được!”

Vu Đình suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy nên đem chuyện này nói ra, mặc dù có thể đả kích lòng tự ái của tôi tâm, nhưng vẫn tốt hơn so với tôi mất mạng!

“Trong mắt anh, hấn chẳng là cái thá gì cả, lúc này là anh đùa hấn mà thôi.”

Tôi thản nhiên nói, sau đó tôi sử dụng tinh thần lực, chữa những vết thương trên mặt.

Vu Đình thấy tôi nói như thế, thì không hiểu gì cả, nhưng sau khi thấy những vết thương trên mặt tôi dần dần biến mất, nàng với cả kính nói:

“Lưu Lỗi, mặt của anh...”

“Ha hả, em hiểu chưa, anh chỉ giả bộ mà thôi!”

Tôi cười nói.

“A!” Vu Đình thấy tôi có năng lực thần bí như vậy thì vừa mừng vừa sợ, nhưng ngay sau đó nàng nghiêm mặt nhìn tôi nói:

“Hóa ra anh cố ý gạt em, sau đó đến nhà của em...”

Nói tới đây, Vu Đình có cảm giác mặt mình đang nóng bừng lên.

“Lúc này hình như không biết ai chủ động vậy nhỉ...”

Tôi gãi gãi đầu nói:

“Việc này không thể trách anh được, đúng không?”

“Đáng ghét, anh còn nói như vậy! Người ta xem phim chỉ là muốn học một chút!”

Vu Đình xoay người, lại làm cho tiểu đệ của tôi có phản ứng.

“Đừng mà, đau quá !”

Vu Đình thấy tôi như vậy, đương nhiên biết tôi muốn làm gì, cho nên vội vàng bám chặt lấy tôi, làm tôi không nhúc nhích được.

Tôi mỉm cười đưa tinh thần lực sang, chữa trị thương thế cho Vu Đình, lúc này tôi lại ra sức phối hợp.

“Anh muốn làm gì!”

Vốn là Vu Đình còn cảm thấy tôi không thương nàng chút gì, thấy hồng mai của nàng nở rộ, mà vẫn còn làm mạnh như vậy, nhưng mà sau đó lại cảm thấy mình không có chút gì khó chịu, sự đau đớn lúc này đã biến mất, không khỏi có chút kỳ quái nói:

“A? Tại sao không đau nữa?”

“Bây giờ đã biết năng lực của anh chưa, Tư Đồ Lượng mà không buông tha cho em, anh làm hẳn sống không bằng chết.”

Tôi bình thản nói.

Đúng lúc tôi với Vu Đình ở trong thời khắc kích tình, thì tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, tôi cuống quýt kéo tấm chăn trên ghế salon chồm lên người của tôi với Vu Đình, vốn tôi muốn tắt TV, nhưng không còn kịp nữa, cửa phòng đã bị mở.

Một trung niên đi vào, đó chính là cha của Vu Đình, Vu Thụy Trung, cũng từng là lão đại của hắc đạo thành phố Tân Giang, người mà tôi đã gặp một lần.

Vu Thụy Trung nhìn thấy TV trong phòng khách vẫn còn đang chiếu phim AV, thì không hiểu, nhưng khi hắn thấy tôi với Vu Đình nằm trên salon thì hiểu chuyện gì đã xảy ra. Khuôn mặt hắn lập tức co rúm lại, tức giận quát:

” Con không tham gia thọ yến của Tư Đồ gia chủ, hóa ra trốn ở nhà làm chuyện này! Tôi còn tưởng con gái của tôi thực nữ, vậy mà cũng làm chuyện như thế này sao?!”

Vu Thụy Trung thân là người trong hắc đạo, đối với chuyện Vu Đình làm cũng chẳng xa lạ gì.

Nhưng mà khi hắn nghĩ tới chuyện con gái mình đâm đấng như những tiểu thái muội kia, thì không chịu nổi.

293. Chương 68: Thực Lực Quyết Định Tất Cả (thượng)

Mà quan trọng hơn cả, lại là vừa ở trong nhà mình vừa xem phim AV, lại vừa làm chuyện này

“Cha, con không...”

Vu Đình giải thích:

“Anh ấy là bạn trai của con!”

“Bạn trai? Hừ! Vậy thì Tư Đồ Lượng là cái gì? Con không phải định nói với cha, con có hai bạn trai đó chứ?”

Vu Thụy Trung quát.

“Tư Đồ Lượng... Con không thích hắn, nếu không phải vì cha, con sao lại thèm để ý tới hắn ư?!”

Vu Đình không biết tại sao, cảm thấy nằm ở trong lồng ngực của tôi, thì không cần phải sợ bất cứ chuyện gì, cho dù trời có sập xuống, thì cũng có người gánh vác.

Mặc dù nàng cũng không rõ tôi có thể lực như thế nào.

“Con!”

Vu Thụy Trung giận dữ vô cùng, hắn muốn chạy tới kéo cái chặn ra, nhưng mà làm như vậy thì con gái mình cũng hỏng hết danh tiết, hắn chỉ còn một cách đó là, ngồi ở ghế salon bên kia:

“Tư Đồ Lượng có biết chuyện này không?”

“Hắn... Biết!”

Vu Đình nói dối.

“Cái gì? Hừ, con có suy nghĩ hậu quả không, con làm như vậy, tiểu tử này có sống nổi không, ngay cả cha con chúng ta cũng sẽ gặp tai ương! Cho dù Tư Đồ Lượng bỏ qua cho chúng ta, thì chúng ta sẽ mất đi sự che chở của Tư Đồ gia, cừ nhân của chúng ta sẽ lập tức tìm tới cửa!”

Vu Thụy Trung chỉ vào Vu Đình quát lớn.

“Cha sợ cừu gia trả thù như vậy sao? Chẳng lẽ vì điều này, cha đem cả hạnh phúc của con gái mình ra đánh đổi hay sao?”

Vu Đình không nhịn được lớn tiếng kêu lên.

“Cha... ! Cha chẳng phải vì con hay sao! Cha đã báo thù cho mẹ con xong rồi, chẳng còn gì quyến luyến trên cõi đời này nữa, cũng muốn sớm đi theo nàng, nhưng con là người làm cho cha không yên tâm nhất! Nếu như cha chết, cừu gia kia sẽ bỏ qua cho con sao? Cha gả con cho Tư Đồ Lượng, cũng là vì tốt cho con, cuộc sống của con sau này sẽ thuận buồm xuôi gió!”

Vu Thụy Trung lắc đầu nói.

“Tốt cho con? Bắt con làm thiếp của Tư Đồ Lượng, cái này cũng là tốt cho con hay sao?”

Vu Đình có chút ghen ngào phải nói nói.

“Chuyện này... Trong xã hội thượng lưu vốn là như vậy, với lại mặc dù con trên danh nghĩa là người thứ hai, nhưng có thể nhận ra, Tư Đồ Lượng rất yêu là mền con, con thấy hắn có quan tâm gì tới người con gái họ Lưu kia không?..”

Vu Thụy Trung giải thích.

“Vậy cũng không được, con vốn là không thích hắn! Bảo con theo hắn, không bằng bảo con chết đi!”

Vu Đình ôm chặt tôi nói:

“Người con thích là người này, cha đừng có ép con!”

“Hừ! Cha cảnh cáo con lần cuối cùng, đừng có nói giỡn! Con tốt nhất là rời xa tiểu tử này, nếu không hẳn sẽ biến mất trên đời này đó!”

Vu Thụy Trung dùng ánh mắt âm lãnh, nhìn tôi uy hiếp nói:

“Tiểu tử, cậu không biết tôi là ai sao? Tôi cho cậu biết, cậu tốt nhất là rời xa con gái tôi. Cậu có 2 lựa chọn, một là cậu rời xa nàng, tôi có thể cho cậu một khoản tiền, hai là cậu ở lại nơi này chờ chết!”

Vừa nói, Vu Thụy Trung liền móc ra một tấm chi phiếu, viết vào mấy chữ, tôi nhìn thấy đây là một tấm chi phiếu có 50 vạn.

“Đừng mà! Cha, nếu không người giết cả con đó, con quyết không rời khỏi anh ấy!”

Vu Đình lúc này đã bất chấp tất cả, nàng đã hoàn toàn quên mất chuyện nàng khuyên tôi rời đi.

Tôi vỗ vỗ vai Vu Đình, nhìn nàng nhỏ giọng nói:

“Được rồi, đừng kích động, để anh giải quyết cho!”

Vu Đình nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, rúc vào trong lòng của tôi.

“Bác Vu, bác không ngại khi cháu gọi bang như thế chứ?”

Tôi đem Vu Đình ôm vào trong ngực, ngồi ngay ngắn người lại.

Mà chỗ chúng tôi vẫn kết hợp không thể tránh khỏi chuyển động, Vu Đình không tự chủ được kêu lên một tiếng rên rỉ mê người.

Vu Thụy Trung nhìn thấy, đương nhiên là hiểu chuyện gì đang diễn ra, tức giận nói:

“Đừng gọi tôi bác Vu, tôi với cậu không có quan hệ gì cả!”

“Ha ha!”

Tôi cười lạnh nói:

“Được, tôi cũng nói cho bác biết, Vu Thụy Trung, bác như vậy mà là người cha tốt hay sao? Còn là một nam nhân hay sao? Bác lại có thể đẩy con gái mình vào trong miệng lửa! Tôi cho bác biết, đừng nói là 50 vạn, cho dù là năm tỷ, tôi cũng sẽ không buông tha cho Vu Đình!”

Nói thật, năm tỷ đối với tôi mà nói cũng chẳng chỉ là bụi trong vũ trụ mà thôi.

“Khẩu khí thật lớn? Năm tỷ, xin hỏi cậu là thiếu gia nhà ai? Nhưng mà ở trước mặt tôi thì không được đâu, tôi sẽ giết cậu!”

Vu Thụy Trung hừ nói.

“Bác giết không được tôi, đừng nói là mình bác, cho dù bao gồm cả Tư Đồ thế gia, ở trong mắt tôi cũng chẳng là cái gì cả!”

Tôi thần nhiên nói:

“Tấm chi phiếu này ở trước mặt tôi rất chướng mắt!”

Khi tôi nói câu này, lập tức sử dụng tinh thần lực, chỉ thấy phụt một cái, tấm chi phiếu lập tức bốc cháy.

Vu Thụy Trung trợn mắt há mồm nhìn những tình cảnh trước mắt, cho tới khi ngọn lửa tắt đi mới tỉnh táo lại, kinh ngạc chỉ vào người của tôi.

“Đây chính là thực lực chênh lệch, tôi muốn làm Tư Đồ gia biến mất, thì chỉ cần 1s là đủ rồi. Tôi sợ dĩ không đi tìm hấn, là muốn xem thái độ của hấn một chút, nếu như hấn thông minh, thì tốt nhất đừng đến phiền tôi.”

Tôi ôm lấy mềm mại thân thể của Vu Đình, đưa tay luôn khắp tấm thân sống động của nàng.

Vu Đình mặc dù khuôn mặt đỏ bừng, nhưng vẫn phối hợp với tôi, bởi vì giờ phút này, nàng đã hoàn toàn giao trái tim lên trên người của tôi rồi.

Vu Thụy Trung trợn mắt há mồm nhìn nhìn tôi, hẳn không nghĩ tới tôi lại có thể lớn mật như thế, lại có thể làm trò trước mặt hắn. Chẳng qua Vu Thụy Trung cũng là xã hội đen, cũng hiểu đạo lý thực lực mạnh là tất cả, hẳn chẳng qua cũng chỉ là sống nhờ dưới trướng Tư Đồ gia mà thôi.

Vu Thụy Trung nhìn tấm chi phiếu bị đốt thành tro bụi, không khỏi có chút sợ hãi. Đây còn là người hay sao? !

“Tôi lên lầu trước, sau đó lại xuống, chúng ta sẽ thương lượng chuyện của Tiểu Đình.”

Vu Thụy Trung nhìn thấy thực lực mạnh mẽ của tôi, cũng không lo lắng về Tư Đồ gia nữa.

“Được, bác Vu!”

Tôi cố ý nói 2 tiếng bác Vu nặng thêm một chút, để cho hắn nghe tiếng.

Chờ cho Vu Thụy Trung đi, Vu Đình mới dám lớn tiếng hừ hừ..

“Tại sao anh lại nói chuyện trước mặt cha em như vậy!”

Vu Đình nằm ở trong lòng của tôi làm nũng nói.

“Ha hả, anh mới chỉ là hù dọa bác một chút, lúc này cha em còn muốn giết anh đấy!”

Tôi cười nói.

“Em mặc kệ, dù thế nào cũng là cha của em, lát nữa anh không được làm cha em khó xử!”

Vu Đình nũng nịu nói.

“Được, cho dù như thế nào, sao anh không cho nhạc phụ đại nhân mặt mũi được chứ!”

Tôi vỗ vỗ cái mông bóng loáng của Vu Đình nói:

“Mặc quần áo vào, đi gặp cha!”

... ..

“Bác Vu!”

Lúc này tôi rất lễ phép đối với Vu Thụy Trung, hoàn toàn không còn khí phách vừa rồi.

“Ách ...mời ngồi!”

Vu Thụy Trung dường như không thích ứng kịp với sự quay ngoắt 180 độ của tôi, nhưng mà cũng chỉ trong chốc lát, rồi khôi phục lại bình thường.

Tôi ngồi ở trên ghế sa *** trong thư phòng, Vu Đình biết điều dựa sát vào người của tôi.

“Tư Đồ Lượng thì không đáng nói, nói về cừu gia của bác đi, xem cháu có thể giúp bác được không?”

Tôi rất ung dung nói.

“Thật ra thì chuyện tình là thế này...”

Hóa ra cha của Vu Đình khi đó là một trong 3 người dặm chân rung tỉnh Tùng Giang, nhưng khi đó còn có một thế lực không kém hẳn tồn tại ở thành phố Tân Giang. Vu Thụy Trung vô tình phát hiện, vợ của mình bị đầu mục này sát hại, cho nên cũng tìm cách giết hắn.

Không nghĩ tới tên đầu mục này lại chỉ là một đầu mục, mà cái bang phái ở tỉnh Tùng Giang này chỉ là một tiểu phân bộ của Phi Hồ Bang!

Cho nên đầu mục mới tới đương nhiên phải theo lệ báo thù cho đầu mục cũ, Vu Thụy Trung không nghĩ tới lại chọc vào một phiền toái lớn như vậy, vốn cho rằng mình có thể nhân cơ hội này hợp nhất hắc đạo ở Tân Giang, nhưng ai ngờ mình chỉ giết được có một tiểu đầu mục!

Thế lực của Vu Thụy Trung ở thành phố Tân Giang mặc dù cũng khá lớn, nhưng làm sao có thể chống lại một hắc bang cấp tỉnh, khi đối phương phát lệnh truy nã, thì Vu Thụy Trung phải dẫn theo Vu Đình chạy tới Bắc Kinh này, nương nhờ vào. .

Vốn hấn muốn mượn thực lực của Tư Đồ gia để phát triển trong vài năm, sau đó giết quay lại, đối đầu với Phi Hồ bang. Nhưng lại có một tin tức làm hấn buồn bực vô cùng, hóa ra Phi Hồ bang đã quy thuận vào Tam Thạch Bang.

Mà Tam Thạch Bang là bang phái kiểu gì, Vu Thụy Trung sao lại không biết cơ chứ. Đây là một tổ chức hắc đạo theo quy mô cả nước, cho dù Tư Đồ gia có dốc cả thế lực toàn gia, cũng không đánh lại được người ta.

Bất đắc dĩ, Vu Thụy Trung mới phải đem Vu Đình đến nương nhờ Tư Đồ gia.

Tôi nghe thấy vậy, thì nhất thời vui vẻ, Tam Thạch Bang ư?!

“Cái tên đầu mục trong Phi Hồ bang kia tên là gì?”

Tôi hỏi.

“Trương Hoàng Hà.”

Vu Thụy Trung nói:

“Cháu định giúp tôi giết hấn?”

Trong mắt Vu Thụy Trung, thực lực của tôi đã là phi nhân loại, giết chết ai cũng dễ dàng.

“Giết hấn làm gì!”

Tôi khoát tay áo nói:

“Có một số việc không cần phải giết người, đó cũng không phải là cách giải quyết tốt! Được rồi, cháu giúp bác giải quyết việc này, coi như là lễ ra mắt với nhạc phụ đại nhân!”

Vu Đình nghe tôi nói như vậy, lập tức xấu hổ cúi đầu.

“Cho cháu mượn điện thoại một chút!”

Tôi nói.

Vu Thụy Trung không biết tôi muốn làm gì, nhưng mà vẫn đem điện thoại trên bàn, đẩy tới trước mặt của tôi.

Tôi suy nghĩ một chút, trực tiếp nhấn nút loa, vì để cho Vu Thụy Trung thoát khỏi bóng ma sợ hãi, tôi phải cho hấn một liều thuốc an thần thật mạnh.

Thật ra thì tôi cũng có chút tư tâm, tôi muốn cho hấn biết con gái của hấn tìm được một lão công lợi hại cỡ nào!

294. Chương 69: Thực Lực Quyết Định Tất Cả (hạ)

“Xin chào, đây là phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Tam Thạch!”

Trong điện thoại truyền đến một giọng nữ ngọt ngào.

“Tôi tìm một người tên Đinh Bảo Tam!”

Tôi hướng về phía điện thoại nói.

“Xin hỏi ngài tìm Đinh tổng có chuyện gì không?”

Đối phương hỏi.

“Nói cho hấn biết tôi là Lưu Lỗi, thì hấn sẽ biết làm thế nào.”

Tôi nói.

“Được, ngài chờ một chút, tôi giúp ngài liên lạc với Đinh tổng.”

Đối phương nói.

Vu Thụy Trung ồ lên, Đinh Bảo Tam là ai hẳn vô cùng rõ ràng. Lần trước Tam Thạch bang đã truyền bố trên trang internet của giới hắc đạo, hóa ra người phụ trách của Tam Thạch Bang là Quách Khánh đã đi sang Hương Cảng phát triển một Á Thái khu cho hắc đạo, sự tình trong nước do Đinh Bảo Tam toàn quyền chịu trách nhiệm. Nói cách khác, lão đại ở trong nước bây giờ chính là Đinh Bảo Tam.

“Thủ lĩnh!”

Một lát sau, từ trong điện thoại truyền đến thanh âm cung kính Đinh Bảo Tam.

“Tiểu tử, làm gì mà chậm vậy?”

Tôi cười nói.

“Lão Đại, em giờ còn đang phải chịu trách nhiệm toàn bộ sự việc của Tập đoàn Tam Thạch nên phải họp suốt ngày, nghe thấy lão đại gọi, nên em vội vàng chạy tới đây!”

Đinh Bảo Tam ủy khuất nói.

“Được rồi, tôi chỉ đùa với cậu mà thôi. Cậu giúp tôi tra xem có ai trên là Trương Hoàng Hà ở trong bang hay không?” Tôi nói: “Sau khi tra ra thì điện thoại lại cho tôi!”

“Dạ được, em lập tức đi làm!”

Đinh Bảo Tam nói.

Sau khi cúp điện thoại, Vu Thụy Trung thiếu chút nữa hóa đá! Lão đại của Tam Thạch Bang lại có thể gọi người trước mắt này là thủ lĩnh! Hơn nữa còn rất tôn kính! Rốt cục người này có thân phận gì đây?

Tôi nhìn thấy Vu Thụy Trung kinh nghi bất định, cười nói:

“Rất kỳ quái sao? Thật ra cháu mới là ông trùm giấu mặt của Tam Thạch Bang !”

“Cái gì!” Vu Thụy Trung mặc dù đã sớm đoán được kết quả này, nhưng mà khi nghe tôi chính miệng nói ra, thì vẫn giật mình.

“Chú chỉ thấy được một góc của Băng sơn mà thôi!”

Tôi nói:

“Đối phó với Tư Đồ gia, một mình cháu là đủ rồi!”

Tam Thạch Bang mà chỉ là một góc của Băng sơn? ! Vu Thụy Trung thiếu chút kích động mà tự sát, người này còn là người sao? Thật không biết con gái mình làm sao tìm được hắc, đúng là không uống công nuôi nấng trong bao nhiêu năm trời!

Không bao lâu sau, Đinh Bảo Tam điện thoại lại cho tôi, nói cho tôi biết tra đúng là có người tên Trương Hoàng Hà, trước mắt hẳn là một lão đại ở thành phố Tân Giang tỉnh Tùng Giang.

Vì vậy tôi nói đơn giản lại chuyện của Vu Thụy Trung với Trương Hoàng Hà, Đinh Bảo Tam đáp ứng lập tức đi làm. Kết quả rất nhanh tới, Trương Hoàng Hà kia nghe nói Vu Thụy Trung có quen tầng lớp lãnh đạo chóp bu của Tam Thạch Bang thì làm sao còn dám đi tìm phiền toái!

Nhưng mà chuyện thay lão đại tiền nhiệm báo thù mà không làm, thì sẽ mất hết mặt mũi, cho nên hẳn cùng với Đinh Bảo Tam tương kế tựu kế, trực tiếp tuyên bố ra ngoài là, lão đại mà trước kia Vu Thụy Trung giết là con trai độc nhất của một tên vương bát tộ ác tày trời, Vu Thụy Trung giết chết hẳn là thay trời hành đạo.

Dù sao chuyện tình đã qua đi nhiều năm như vậy, Phi Hồ bang đã quy thuận Tam Thạch Bang, nên không còn ai truy cứu chuyện này nữa.

Vu Thụy Trung không nghĩ tới chuyện làm hắc khôn đồn nhiều năm, nay chỉ bằng một cuộc điện thoại đã giải quyết xong!

Vu Đình thấy tôi dễ dàng giải quyết được tâm sự của nàng và cha nàng, cũng cao hứng phi thường, trực tiếp hôn lên mặt của tôi một cái, thị uy nhìn Vu Thụy Trung nói:

“Như thế nào, cha, bạn trai của con gái cũng không tệ lắm đúng không! Có mạnh hơn so với cái tên Tư Đồ Lượng kia không?!”

Vu Thụy Trung mặt mày hớn hờ nói:

“Đó là đương nhiên!”

Hắn cũng nghĩ kỹ, hiện giờ có con rể kinh khủng như vậy, thì hắn còn phải sợ ai nữa?

Cứ để cho Tư Đồ gia kia đi gặp quỷ đi. Mình ở nhà hắn mấy năm, thủy chung không chiếm được trọng dụng, chỉ được an bài chức vị chẳng ra đâu vào với đâu, bây giờ nghĩ lại, nếu như không phải Tư Đồ Lượng tham sắc đẹp của con gái mình, thì đã đuổi mình ra khỏi cửa từ lâu rồi.

... ..

Tư Đồ gia, sau khi thọ yến của Tư Đồ Đại Sơn.

“Con mẹ nó, chỉ là một thằng nhóc mà cũng dám cùng tao tranh đoạt nữ nhân!”

Tư Đồ Lượng hỏn hển hét lớn, đập cho một cái bình cổ đời Thanh vỡ tan tành.

“Lượng ca, tên tiểu tử kia em đã điều tra rõ ràng, gia đình không có chút bối cảnh, chỉ là loại dân tóc húi cua, loại như vậy mà cũng dám kiêu ngạo với Tư Đồ gia ư?”

Một thủ hạ đứng bên cạnh Tư Đồ Lượng, trong tay cầm một xấp tài liệu, nói.

Tư Đồ Lượng nhận lấy xem xong, tiện tay ném xuống đất nói:

“Còn tưởng rằng hắn như thế nào, hóa ra cha mẹ chỉ mới thành lập được một công ty, đúng là loại nhà giàu mới nổi!”

“Đúng rồi, Lượng ca, lúc em điều tra thì phát hiện một người, hắn cùng học cấp 3 với Lưu Lỗi, có cừu oán với thằng này!”

Trương Điều nói.

” Nhà của hắn làm gì?”

Tư Đồ Lượng theo miệng hỏi.

“Cha hắn là một tham quan, bị xử bắn, mẹ của hắn theo người khác. Năm đó cha hắn có chút giao tình cùng với cha của đại ca, cho nên hai năm trước cùng đường mới tìm đến cha của đại ca, sau đó người an bài cho hắn vào Đại Hưng bang, làm một chức vụ nhà hạ, nhưng người này cũng rất được, trong bang gọi hắn là Tiểu quân sư!”

Trương Điều giải thích.

“A? như vậy thì tốt, mau gọi hắn tới đây cho ta xem!”

Tư Đồ Lượng nói.

“Hắn đã ở ngay ngoài cửa rồi.”

Trương Điều nói.

“Vậy còn không mau gọi hắn vào đi!”

Tư Đồ Lượng nói.

Trương Điều vội vàng chạy ra ngoài, không tới một lát, liền dẫn vào một thiếu niên. Nếu như tôi ở đây, thì sẽ lập tức nhận ra, người này vốn là kẻ thù của tôi, Lưu Khoa Sinh!

Tư Đồ Lượng nhìn thoáng qua người trước mặt, cũng không cảm thấy có chỗ gì hơn người, nhưng mà nghe nói hắn bị Lưu Lỗi dồn vào bước đường cùng, không khỏi có chút ngạc nhiên, tên Lưu Lỗi này cũng trâu bò như vậy sao?

Cho nên Tư Đồ Lượng chỉ chỉ ghê sa *** nói:

“Ngồi đi, nói một chút về chuyện của mày với Lưu Lỗi trước kia xem nào?”

Lưu Khoa Sinh hấp tấp ngồi xuống, gia cảnh suy bại đã làm cho hắn phải khúm núm, hiểu a dua xu nịnh, hoàn toàn khác hẳn với người thời cấp 3.

“Lượng ca!”

Lưu Khoa Sinh cung kính nói:

“Lưu Lỗi là bạn học thời cấp 3 của em, ngài muốn đối phó hắn?”

“Lượng ca nếu muốn đối phó hắn, chỉ dùng một ngón tay là đủ rồi”

Trương Điều thổi da trâu nói.

“Lượng ca, thân phận của Lưu Lỗi ngài đã điều tra xong chưa?”

Lưu Khoa Sinh trong lòng rất hận tội, chỉ cần có cơ hội là sẽ dồn tội vào chỗ hết. Với lại hắn ở Đại Hưng bang đã được một thời gian, nên biết Tư Đồ gia chẳng những có thực lực, mà phải là vô cùng có thực lực!

Nhưng để đạt được mục đích, hắn cũng nên nhắc nhở Tư Đồ Lượng một chút.

“Nhà của hắn chẳng phải có một nhà máy hay sao? Chỉ là loại nhà giàu mới nổi!”

Tư Đồ Lượng xem thường nói.

“Nhà hắn thì chẳng ra sao cả, nhưng cái ô của hắn lại không tầm thường!”

Lưu Khoa Sinh phẫn hận nói:

“Mẹ kiếp, tiện nữ nhân!”

“Cái gì? Mày với hắn cũng mâu thuẫn vì chuyện nữ nhân?”

Tư Đồ Lượng sững sốt.

“Lượng ca cũng vậy?”

Lưu Khoa Sinh cảm thấy lần này tuyệt đối là cơ hội giết chết Lưu Lỗi.

“Tiểu tử kia đoạt nữ nhân của Lượng ca!”

Trương Điều giải thích.

“Lượng ca ở Bắc Kinh là Thái Dương, là trời. Hắn dám đoạt nữ nhân của Lượng ca, thì đúng là muốn chết rồi!”

Lưu Khoa Sinh rất biết quạt gió thổi lửa.

“Mẹ kiếp! Dù thần nào đi nữa! Lão Tử ngày mai sẽ dẫn người giết hắn!”

Tư Đồ Lượng vỗ bàn một cái quát.

“Đúng rồi, Lượng ca, mới vừa rồi em còn chưa nói hết, thằng đó cũng rất có bối cảnh!”

Lưu Khoa Sinh bổ sung nói:

“Mẹ nó chứ, ông của bạn gái hắn là Bí thư tỉnh ủy tỉnh Tùng Giang!”

Bí thư Tỉnh ủy? Tư Đồ Lượng do dự một chút, nhưng lại nghĩ, Tùng Giang cách Bắc Kinh rất xa, ở Tùng Giang có thể kiêu ngạo, chứ ở đây thì không! Cho nên hắn nói:

“Ở tỉnh Tùng Giang hắn có thể ngang ngược, nhưng ở đây thì không.”

“Lượng ca, anh có muốn Đại Hưng bang tụi em tới chĩnh hắn chết không?” Lưu Khoa Sinh còn có chút không yên lòng.

“Mẹ kiếp, con mẹ nó, mày đầu đất à?”

Trương Điều trước bắt mồm lên:

“Thằng Lưu Lỗi đó ở Tùng Giang có thể kiêu ngạo, nhưng tới Bắc Kinh này thì không, hơn nữa, hấn chẳng qua chỉ là bạn trai của cháu gái Bí thư tỉnh ủy, sự sống chết của hấn ai thèm quản!”

Lưu Khoa Sinh nghe vậy thì cuối cùng yên tâm, xem ra đại thù của mình có hi vọng rồi, cho nên vội vàng lấy lòng nói:

“Em không có ý đó, chỉ sợ Lượng ca có phiền toái mà thôi! Đúng rồi Lượng ca, thời điểm anh chinh tên tiểu tử kia, hãy mang em theo có được không?”

“Không thành vấn đề! Hai ta coi như là đồng mệnh tương liên, sau này mày hãy cùng tao xông pha giang hồ đi!”

Tư Đồ Lượng nói.

Lưu Khoa Sinh mừng rỡ, rốt cục hấn cũng được ra giang hồ rồi! Lúc này đem Lưu Lỗi tiêu diệt, thì Triệu Nhan Nghiên kia chẳng phải là vật trong túi mình hay sao? Đến lúc đó mình nhất định sẽ làm cho nàng chết đi sống lại!

Tư Đồ Lượng đương nhiên không suy nghĩ nhiều như Lưu Khoa Sinh, bởi hấn hôm nay đã mất hết mặt mũi, ngay cả đại ca của hấn là Tư Đồ Không cũng nhục mạ hấn một phen.

Chờ xem! Sản nghiệp Tư Đồ gia sớm muộn là của tao! Tư Đồ Lượng trong lòng thầm suy nghĩ, ai ngờ, hấn đã cách cái chết không còn xa.

... ..

“Buổi chiều anh đi đâu vậy?”

Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi chăm chăm hỏi.

“Anh không đi đâu cả, chỉ cùng với Từ Khánh Vĩ ra ngoài uống rượu.”

Tôi nói, .

“Thật sao?”

Triệu Nhan Nghiên nhú nhú mày, ánh mắt sắc bén liếc qua người của tôi, cười cười nói:

“Áo ngoài của anh đâu?”

“Áo ngoài? Áo ngoài gì?”

Lúc này tôi mới nhớ, cái áo ngoài đã bị Tư Đồ Lượng làm hỏng rồi, khi còn ở nhà Vu Đình thì mặc bộ quần áo ngủ của cha nàng.

“Đây là cái gì?”

Triệu Nhan Nghiên bỗng nhiên chỉ vào cổ áo của tôi nói. Tôi vừa định cúi đầu nhìn, Triệu Nhan Nghiên đã quát lên:

“Đừng động đây!”

Sau đó nàng cầm xuống một cái gì đó, hóa ra là một sợi tóc dài!

Nhìn Triệu Nhan Nghiên nhìn sợi tóc trong tay, sắc mặt biến đổi vô cùng lớn! nàng có cảm giác như mình bắt gian tại trận.

“Chuyện này... Nhan Nghiên, em nghe anh giải thích, thật ra thì...”

Tôi còn chưa nói hết, Triệu Nhan Nghiên đã ha ha cười một tiếng nói:

“Xem anh bị dọa kia, em chỉ nói đùa với anh thôi, đây là tóc của em!”

295. Chương 70: Sự Nhạy Cảm Của Con Gái

Trời ạ, không phải chứ, sao có thể đùa như vậy, thế chẳng phải là hù dọa người khác chết sao!

“Không đúng, Lưu Lỗi, anh vừa nói với em cái gì? Anh muốn giải thích với em cái gì? Chẳng lẽ anh thực sự đã làm gì có lỗi với em à?”

Triệu Nhan Nghiên quả thật không ngốc nghếch, vừa trở về chỗ thì nói những lời này với tôi, như là đã nhận ra có cái gì không bình thường.

“Không có gì, anh muốn nói, có khả năng là ai không cẩn thận làm rơi lên người anh...”

Tôi gượng cười giải thích.

Triệu Nhan Nghiên mặt không chút thay đổi, nhìn chăm chăm tôi, nói từng câu từng chữ:

“Em không muốn anh gạt em, lúc buổi chiều rồi cuộc anh đã làm gì?”

Con gái thường đặc biệt nhạy cảm, Triệu Nhan Nghiên dường như đã ngửi được mùi lạ bất thường của một cô gái khác trên người tôi, vì không phải là mùi hương của Triệu Nhan Nghiên.

Tôi nhìn thấy ánh mắt Triệu Nhan Nghiên vừa giận vừa buồn, trong lòng đột nhiên run lên. Triệu Nhan Nghiên chẳng phải không muốn quản chuyện tình cảm của tôi hay sao, sao giờ lại trở nên nhạy cảm như vậy?

Nhưng tôi cũng không lừa gạt nàng, nam tử hán đại trượng phu, sợ cái chim gì, dù sao sớm muộn cũng phải đối mặt, không bằng ngày hôm nay thẳng thắn giải quyết cho xong.

“Nhan Nghiên, thật sự xin lỗi!”

Tôi thở dài một hơi, nói:

“Ngoài em ra, anh còn có bạn gái khác.”

Triệu Nhan Nghiên nghe xong, người nàng bỗng run lên, thất thanh nói:

“Vậy anh còn theo đuổi tôi làm gì? Để làm vui ư? Đùa giỡn tôi sao?”

“Không phải, Nhan Nghiên, em hãy nghe anh nói! Anh không hề đùa giỡn em! Anh thực sự rất yêu em, thậm chí anh có thể chết vì em, nhưng anh cũng thích các nàng! Các nàng, bất kỳ người nào cũng đều ưu tú như nhau, làm cho anh không có cách nào dứt bỏ được! Anh biết anh làm như vậy quả thật là đào hoa, nhưng anh còn biện pháp nào khác hay sao?”

“Hừ! Anh cho rằng anh là ai? Anh là hoàng đế, hay là người giàu nhất thế giới này? Còn các nàng? Xem ra trừ tôi ra, anh còn có không chỉ một người?”

Triệu Nhan Nghiên lạnh nhạt nói.

Hoàng đế thì không dám nói, nhưng tôi dường như là người giàu nhất thế giới! Nhưng lời này tôi đương nhiên không thể nói ra, nếu không Triệu Nhan Nghiên cho tôi là khoác lác, và ngược lại sẽ không còn ấn tượng gì tốt đẹp đối với tôi nữa.

“Nhan Nghiên, anh nói đều là thật sự, trong các nàng, bất kỳ người nào anh cũng không thể mất đi! Không sai, anh đúng là đào hoa, nhưng anh tuyệt đối không có chân trong chân ngoài, cũng không có đùa giỡn tình cảm, anh đối với mỗi người đều là nghiêm túc!”

Tôi nghiêm túc nói.

“Tôi hận anh!”

Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi một lúc lâu, rồi nói ra ba chữ. Quay người chạy về ký túc xá.

Tôi chỉ biết lắc đầu, không đuổi theo, chẳng lẽ ông trời lại muốn Triệu Nhan Nghiên rời xa tôi hay sao?

Liên tiếp mấy ngày sau, cũng không gặp được Triệu Nhan Nghiên. Nha đầu này cố ý tránh mặt tôi, không đến lớp học, cũng không đi ăn ở canteen. Cơm đều nhờ chị em cùng phòng mang về cho.

Tôi gọi điện thoại cho nàng thì đều chỉ vang lên tiếng báo máy bận, gọi lại thì vẫn bị tắt máy, một lát sau thì điện thoại tắt hoàn toàn.

Bác gái quản sinh Ký túc xá của nữ sinh thấy tôi không biết có chuyện gì mà cứ quanh quẩn ở cửa, cho là tôi có ý đồ gì đây, thiếu chút nữa thì gọi điện thoại báo cảnh sát. Sau khi tôi đưa thẻ học sinh ra, bác mới tin tôi là học sinh của trường Thanh Hoa.

“Tiểu tử, có phải đợi bạn gái ở đây không?”

Mấy ngày qua, bác gái quản sinh đã quen mặt tôi.

“Không ạ! Nàng dứt khoát không chịu xuống gặp cháu!”

Tôi cười khổ nói.

“Ai! Cũng thật là làm khó cháu rồi! Như vậy đi, hôm nay bác mở cửa sau cho cháu, cháu đi tìm cô ấy đi!”

Bác gái quản sinh nói.

Tôi ngạc nhiên, ban đầu khi tôi vào ký túc xá thì phải hối lộ bác một trăm đồng, sao hôm nay lại có lòng tốt như vậy? Nhưng tôi cũng nghĩ là không lên, vì có lên trên đó thì cũng không làm được chuyện gì, có thể sẽ làm nàng thêm căm ghét tôi. Tôi lắc đầu cho có lệ, nói:

“Cháu không biết cô ấy có đang ở ký túc xá không, hơn nữa cũng không tiện ạ.”

Trên Ký túc xá của nữ sinh, Triệu Nhan Nghiên đang trong phòng.

“Nhan Nghiên, cả ngày hôm nay người kia lại đứng ở cửa. Tổ vừa mới xuống căngtín mua cơm cho bạn, thấy hấn vẫn chưa đi!”

Bạn cùng phòng của Triệu Nhan Nghiên là Tiểu Hồng nói.

“Tôi và hấn không có quan hệ gì! Ai biết hấn chờ ai chứ!”

Triệu Nhan Nghiên đứng ở bên bệ cửa sổ nhìn thoáng qua xuống phía dưới, phát hiện ra bóng hình quen thuộc vẫn đang đứng ở đó.

Trong lòng thấy ngòn ngọt, nhưng rất nhanh, sự tức giận lại dâng lên trong đầu. Đồ đại đào hoa, chẳng lẽ có một mình mình vẫn chưa đủ sao?

Tiểu Hồng nhìn Triệu Nhan Nghiên những ngày qua càng ngày càng tiều tụy, không tìm được chỉ biết thở dài.

... ..

Rất cuộc Tư Đồ gia mấy năm nay giúp đỡ Vu Thụy Trung để hấn không bị cừu gia trả thù, đó là vạn bất đắc dĩ, tôi cũng không muốn làm gia tăng thêm cuộc đối đầu này nữa.

Theo sự sắp xếp của Vu Thụy Trung, tại một khách sạn lớn của thành phố Bắc Kinh, Tư Đồ Lượng và cha của hấn là Tư Đồ Bác được mời tới, còn đối với gia chủ của Tư Đồ gia là Tư Đồ Đại Sơn thì hấn chưa đủ mặt mũi để mời đến được.

Nhưng như vậy đủ rồi, tôi nghĩ thế cũng đủ để làm cho Tư Đồ Lượng vứt bỏ đi những phiền phức vướng víu.

Lưu Khoa Sinh nghe nói Vu Thụy Trung muốn mời khách, hơn nữa còn có Lưu Lỗi cũng đi, thì rất hưng phấn. Lưu Khoa Sinh từ sau ngày gặp Tư Đồ Lượng, thì đã chuyển sang ở dưới trướng Tư Đồ Lượng kiếm sống, một ý nghĩ xấu xa nhanh chóng xuất hiện trong bụng là phải cho Tư Đồ Lượng thưởng thức mình!

Hôm nay Lưu Khoa Sinh cùng phụ tá đắc lực là Trương Điều đi theo Tư Đồ Lượng đến khách sạn lớn tại thành phố Bắc Kinh.

“Lượng ca, hôm nay có xử lý hấn không?”

Lưu Khoa Sinh không thể chờ đợi được, nói.

“Hôm nay có cha tao ở đây, trước hết hãy gặp mặt nói chuyện xem thế nào!”

Tư Đồ Lượng nói:

“Nhưng cậu phải biết hành xử theo hoàn cảnh đấy!”

“Em biết rồi, Lượng ca!”

Lưu Khoa Sinh cười xấu xa đáp.

Hắn biết Tư Đồ Lượng ngại Tư Đồ Bác nên không tiện ra tay tại chỗ, nhưng mình thì không có gì phải kiêng kị cả! Hắn đã quyết định chủ ý của mình, hôm nay nhất định phải mượn cơ hội để làm khó dễ, phải làm cho hắn nhục nhã một chút vì đã làm cho mình cửa tan nhà nát!

Thời gian hẹn ăn cơm là sáu giờ tối, nhưng đoàn người Tư Đồ Lượng mãi bảy giờ rưỡi mới đến. Trong mắt hắn, tối đã là cấp cho Vu Thụy Trung mặt mũi rồi, nếu không biết thân biết phận, thì Tư Đồ gia cũng sẽ không khách khí.

“Có cần mang theo mấy huynh đệ không?”

Trương Điều có chút không yên lòng nói.

“Sợ cái gì, bọn họ đi thì làm được cái gì?”

Tư Đồ Lượng xem thường nói. Đang ở thành phố Bắc Kinh, ai dám đụng tới hắn.

Tư Đồ Lượng và mấy người đi theo người phục vụ đi lên phòng khách sạn.

Cửa mở, Vu Thụy Trung như là phản xạ có điều kiện, liền đứng dậy, cung kính ra cửa nghênh đón. Tư Đồ Lượng và Tư Đồ Bác đối với thái độ trước mắt của hắn thì rất hài lòng, cho là hắn mời khách tới để nhận lỗi.

Nhưng ngay sau đó lại có chút không vui, thấy trong phòng còn có 3 người ngồi, hơn nữa lại có một người ngồi ở vị trí chủ vị! Tư Đồ Bác vẫn tưởng rằng vị trí quan trọng nhất nhất định là dành cho mình, không ngờ tới lại bị người khác thần nhiên chiếm lấy.

296. Chương 71: Kiêu Ngạo, Kết Quả Là Bị Đè Bẹp

Ngồi ở vị trí quan trọng nhất này đương nhiên là tôi. Mà người ngồi bên cạnh tôi là Vu Đình, ngoài ra còn có một vị nữa chính là Quách Khánh! Cùng với Tư Đồ gia đối nghịch, thì cuối cùng khó tránh khỏi việc dùng tới binh khí, lấy phòng ngừa là chính nên tôi đem Quách Khánh cùng 1 vạn huynh đệ tinh nhuệ của Tam Thạch bang tại thành phố Bắc Kinh điều tới.

Mục đích là cũng muốn làm cho Tư Đồ gia kinh sợ một chút, tránh cho bọn họ hành động thiếu suy nghĩ, tôi hiện tại chưa hết buồn rầu về chuyện tình yêu với Triệu Nhan Nghiên, không hy vọng sẽ gặp phải những phiền toái khác nữa.

Khi Tư Đồ Bác thấy rõ ràng người ngồi bên cạnh tôi chính là Quách Khánh thì không khỏi sửng sốt. Đây chính lãnh tụ của hắc bang lớn nhất Trung Quốc!

“Các người tới trễ!”

Tôi lạnh lùng nói:

“Vốn là tôi không muốn làm gì các người, nhưng các người đã làm lãng phí thời giờ của tôi!”

“Mẹ nó, hỗn láo! Con mẹ mày thật to gan, lại có thể dám nói chuyện như vậy với Lượng ca và Bác lão đại, mày biết mày đang nói chuyện cùng ai không?”

Đến giờ phút này, tâm trạng của Lưu Khoa Sinh đã dâng trào rồi, thật vất vả mới tìm được cơ hội để thể hiện!

Tôi và Quách Khánh vừa nhìn, liền cười, tiểu tử này hóa ra còn chưa có chết, lại có thể cùng một tên đầu trâu mặt ngựa nhảy ra trước.

Tư Đồ Bác vội vàng khoát tay chặn lại, ngăn Lưu Khoa Sinh nói tiếp, sau đó cung kính đi tới, nói:

“Không biết Quách lão đại đại giá quang lâm, có nhiều chậm trễ xin hãy tha lỗi!”

“Cái gì mà Quách lão đại, chú Tư Đồ, chú có phải là nhận nhầm rồi không? Tiểu tử này và cháu vốn là bạn học, cũng cùng với cả tên Lưu Lỗi nữa, chứ không phải là vậy!”

Nói xong hắn còn đặc ý nhìn tôi, giống như hắn đã vạch trần được chuyện của tôi.

Tư Đồ Bác nghe thấy Lưu Khoa Sinh nói như vậy. Trong lòng có chút lưỡng lự, mình cũng chưa từng thấy Quách Khánh, chỉ là nhìn qua một tấm ảnh, tướng mạo của người trước mặt này quả thật rất giống, nhưng mà thế giới này, người giống nhau thì rất nhiều. Với lại thân phận của Quách Khánh là như thế nào, sao có thể để người khác ngồi ở vị trí chủ tọa được chứ?

Cho nên hắn nửa tin nửa ngờ hỏi:

“Xin hỏi ngài là...”

“Tôi là bạn học hồi học trung học phổ thông của Lưu Khoa Sinh!”

Quách Khánh cười nói.

“Chú xem. Cháu đã nói rồi mà! Đứng dậy, mấy người các người nhanh chóng đứng dậy cho tao, vị trí chủ tọa là cho các người ngồi sao?”

Lưu Khoa Sinh nhìn thấy chữ “giữa” rồi, lập tức đứng lên đe dọa, trong bụng càng đặc ý.

Mà Tư Đồ Lượng cũng rất đặc ý, xem ra thủ hạ này của mình cũng không vô ích. Trong thời khắc mấu chốt là phải thể hiện được sự hữu dụng của mình, nếu không có hắn ở đây, cha mình thiếu chút nữa thì phải gọi cái tên chết bầm kia là lão Đại!

Lần này sau khi trở về, cha mình nhất định sẽ nhìn mình với cặp mắt khác, không chừng còn chuẩn bị giao cho mình chịu trách nhiệm những việc trọng yếu của gia tộc!

Lưu Khoa Sinh nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của Tư Đồ Lượng, trong lòng càng thêm đặc ý, cho nên trong lòng hắn nghĩ, mình cũng nên khoe khoang một chút, sau đó hắn hướng về phía Quách Khánh và tôi, chỉ tay đi tới, nói:

“Lưu Lỗi, năm đó mày không phải đã rất kiêu ngạo hay sao? Thế nào, Triệu Nhan Nghiên đâu? Tại sao không tới? Có phải mày bị người ta đá rồi không?”

Loại tôm tép nhãi nhép này tôi khinh thường, tiểu nhân đúng là tiểu nhân! Không có cách nào thay đổi được cả. Nhưng hiện tại, những lời này của hắn đã làm cho cơn giận dữ trong tôi bùng lên.

Tôi và Triệu Nhan Nghiên quan hệ như thế nào ngay cả Quách Khánh cũng không dám tùy tiện hỏi tới, thẳng này lại dám ở trước mặt tôi kiêu ngạo?

Mà kiêu ngạo thì kết quả rất đơn giản, chính là bị đè bẹp!

Tôi tiện tay cầm lấy ấm trà trên bàn ném về phía Lưu Khoa Sinh, khi Lưu Khoa Sinh ý thức được sự nguy hiểm thì đã chậm. Cho dù hắn là cao thủ võ công, nhưng đụng phải tôi thì cũng bó tay, tốc độ cùng với sức mạnh của tôi thì người khác có thể muốn tránh là tránh được sao? Ấm trà nóng hổi “Phanh” một tiếng, đập vào đỉnh đầu Lưu Khoa Sinh, lập tức máu tươi chảy ròng ròng.

“Mày! Mày dám đánh tao!”

Lưu Khoa Sinh nghĩ mãi mà không hiểu. Có Tư Đồ Lượng trước mặt, tại sao tôi còn dám láo xược như thế!

“Mày cái gì mà mày?”

Quách Khánh không nhịn được nói:

“Tao bây giờ cuối cùng cũng đã hiểu rõ, có vài người sinh ra chỉ để cho người ta đánh, đánh rồi lại đánh nữa.”

Tư Đồ Lượng nghe xong sắc mặt biến đổi nhanh chóng, nhìn Trương Điều vung tay lên nói:

“Mẹ kiếp, hôm nay chúng ta đánh chết hai thằng này, không cho chúng nó ra khỏi căn phòng này nữa!”

Tư Đồ Bác giờ phút này vẫn còn do dự. Lưu Khoa Sinh là kẻ ngu ngốc, Tư Đồ Lượng là tên hổ giấy, nhưng Tư Đồ Bác không phải vậy, nếu không Tư Đồ Đại Sơn đâu có giao sự vụ trong Tư Đồ gia cho hắn.

Địa vị của hắn ở thành phố Bắc Kinh này thì khỏi phải nói, nếu như biết thực lực của mình, mà đối phương vẫn dám làm càn như thế, thì chỉ có hai khả năng, thứ nhất là hai người này rơi vào đường cùng nên chán sống. Thứ hai là bọn họ quả thật có một năng lực hơn người!

Nếu như hai người bọn họ rơi vào thế đường cùng, vậy cũng có thể hiểu được, nhưng mà Vu Thụy Trung không phải vậy, Vu Thụy Trung thuộc loại người rất biết đối nhân xử thế, nếu không đã không được Đại Hưng bang ủy thác hoàn toàn như vậy. Cho nên chỉ còn một khả năng là hai người kia quả thực có thực lực để kiêu ngạo!

Tư Đồ Bác nghĩ lại việc suy đoán thân phận của người trước mặt khi hắn mới bước vào cửa, nghĩ vậy hắn vô cùng trịnh trọng hỏi: “Xin hỏi ngài có thật sự là bạn học của Lưu Khoa Sinh không?”

“Ừ, đúng vậy!”

Quách Khánh chẳng hề để ý đáp, nhưng sau đó xoay chuyển nói:

“Nhưng bản thân ta hiện nay là Tổng giám đốc của Tập đoàn Tam Thạch ở Châu Á!”

Tư Đồ Bác nghe xong hít vào một hơi, không trách hai người này kiêu ngạo như vậy! Quả nhiên không sai, người này chính là lão Đại Tam Thạch bang - Quách Khánh!

Tư Đồ gia mặc dù thế lực lớn, nhưng cũng chỉ giới hạn ở thành phố Bắc Kinh, còn Tam Thạch bang hiện tại nghiêm nhiên đã trở thành đệ nhất đại bang phái tại Trung Quốc, hơn nữa rất có khả năng là lớn nhất châu Á. Minh và bọn họ phát sinh tranh chấp, thật sự là hành động không sáng suốt.

Nghĩ tới đây, Tư Đồ Bác thân thiện đưa tay ra, nói:

“Quách lão đại, kẻ hèn này là Tư Đồ Bác, là Tổng giám đốc của Công ty TNHH công thương nghiệp Đại Hưng, chuyện mới vừa rồi chỉ là do hiểu lầm!”

Tư Đồ Lượng không rõ nội tình, hắn thấy cha mình lại có thể chủ động cúi mình nắm tay với một người rất bình thường, điều này trước nay chưa từng xảy ra!

Nhưng sau đó hắn nghĩ, nhất định là cha mình đang cố ý làm như vậy, để cho mình và Trương Điều lên lên giết chết hai người này.

Cho nên Tư Đồ Lượng vung tay lên với Trương Điều và Lưu Khoa Sinh, hai người này đã sớm chuẩn bị sẵn Khảm đao, nhìn thấy vậy thì lập tức vọt tới.

Tư Đồ Bác đang muốn nói vài lời để biến chiến tranh thành tơ lụa, không ngờ con trai mình lại cùng hai thủ hạ cầm Khảm đao lao tới, liền cau mày.

Nhưng ngay sau đó lại nghĩ, nếu chuyện đã đến mức này thì hoặc là làm cho dứt khoát hoặc không làm gì cả. Dù sao đây cũng đang ở thành phố Bắc Kinh, cho dù bọn họ bị chết thì cũng không có gì, chỉ cần phong tỏa tin tức tốt, không cho ai biết là do bọn Đại Hưng bang của hắn làm là được rồi!

297. Chương 72: Kiêu Ngạo Không Khác Nào Tự Sát

Nhìn thấy Tư Đồ Lượng cùng Trương Điều xông lại, tôi cười. Quách Khánh cũng cười.

Vốn tôi đang tìm lý do để động thủ, xem ra bây giờ không cần rồi.

Trước kia Quách Khánh không đem thế lực phát triển đến Bắc Kinh, là bởi vì phía trên có người nói chuyện giúp cho Tư Đồ gia, tạo thành cục diện nước sông không phạm nước giếng.

Quách Khánh không phải là không muốn động thủ, nhưng mà vẫn thiếu một cơ hội, một cái cơ hội mà người khác không thể nào nói được!

Mà bây giờ, cơ hội đã tới.

Vu Đình mặc dù không thấy tôi động thủ với ai cả, nhưng mà thấy mấy tên này mang tận 3 cái Đại Khảm Dao, thì thực sự có chút lo lắng. Vu Thụy Trung cũng không còn bình tĩnh như trước, dù sao người ta cũng đang cầm dao kiếm tới hỏi thăm.

“Tư Đồ Bác, người nghĩ kỹ lại xem hậu quả chuyện này sẽ thế nào?”

Quách Khánh không coi mấy thanh Khảm đao kia ra gì, lạnh lùng hỏi.

Tư Đồ Bác cắn răng một cái, nhìn về phía Tư Đồ Lượng nói:

“Giết chết bọn họ!”

Mà Quách Khánh lúc này thấy Tư Đồ Bác nói hai chữ “Động thủ” thì cũng lập tức động thủ.

Tư Đồ Lượng là một nhân vật máu chốt, cho nên Quách Khánh vừa lên đã đoạt mất khảm đao trong tay hắn.

Tư Đồ Lượng đang kiêu ngạo hò hét chuẩn bị đại khai sát giới. Bỗng nhiên thoáng cái thanh khảm đao trong tay biến mất, nhất thời buồn bực vô cùng, vừa muốn mở miệng hỏi, thì đao trong tay của Quách Khánh đã cắm vào bụng hắn, nhất thời một dòng máu phọt ra.

Lưu Khoa Sinh hôm nay vốn là tới để trả thù, nhưng thấy lão đại của mình đột nhiên bị cướp mất đao, rồi lại bị thủng bụng, lập tức tâm ý nguội lạnh. Trong lòng hắn hoảng sợ vô cùng, kêu lên ầm ĩ chạy ra khỏi giang phòng.

Những năm này Lưu Khoa Sinh biết rõ có bảo vệ được tính mạng mới chính là đạo lý, có kiêu ngạo cũng không làm được gì, núi xanh còn đó, thiếu gì củi đốt, còn tính mạng là còn chỗ dùng.

Tiểu tử này chạy trốn đến là nhanh, Quách Khánh dùng ánh mắt hỏi tôi có cần đuổi theo hay không. Tôi khoát tay áo, người như thế này không đáng để đuổi theo, để hắn chạy cũng không tạo thành hậu quả gì cả, không chừng sau này còn có người thu thập.

Tư Đồ Bác không nghĩ tới, con mình vừa lên đã bị người khác đâm trúng, trong lòng nghiêm nghị. Hắn không nghĩ tới Quách Khánh lại là một cao thủ, thân thủ của Tư Đồ Lượng như thế nào thì hắn hiểu rất rõ, tuy không có lợi hại như Tư Đồ Không, nhưng vẫn còn mạnh hơn mạnh hơn so với người thường rất nhiều, hắn vội vàng nhìn Trương Diệu nói:

“Người đưa Tư Đồ Lượng trở về trước, chỗ này để cho ta!”

Trương Diệu vừa định đi qua ôm lấy Tư Đồ Lượng. Thì tôi lãnh đạm nói:

“Hôm nay không ai được đi!”

“Buồn cười, mày tưởng mình rất giỏi hay sao? Tam Thạch bang, Quách lão đại. Ta thừa nhận thân thủ của người không tệ, nhưng mà người lợi hại chỉ so với người bình thường mà thôi!”

Tư Đồ Bác cười lạnh nói.

Nói xong, sát khí trên người hắn tỏa ra, rồi ngưng tụ lại, Quách Khánh nghi hoặc nhìn hắn, ước chừng qua năm phút đồng hồ, trên hai tay của Tư Đồ Bác xuất hiện một Hỏa cầu nho nhỏ.

“Hắc hắc, hiểu chưa, người định lấy gì đối địch, người chỉ so với người bình thường lợi hại hơn mà thôi!” Tư Đồ Bác Trương cười to nói.

“Lão công, hắn sao vậy? Có phải là biểu diễn ảo thuật không? Ha ha ha ha!”

Vu Đình không thèm để ý chút nào cười to nói:

“Đúng là buồn cười, cầm trong tay một hỏa cầu thì lại cho rằng mình không phải là người!”

Vu Đình đã biết năng lực của tôi, nên đối với Tư Đồ Bác chẳng chút nào sợ hãi.

Tư Đồ Bác sắc mặt xanh mét. Hắn không nghĩ tới, dị năng mà bản thân hắn kiêu ngạo, lại không dọa được cả một tiểu cô nương! Dưới tình huống như thế này, những người không hiểu thì đều phải sợ hãi.

Trước kia hần chỉ cần hiển lộ ra, đã làm người khác tè ra quần, vậy mà hôm nay người ta lại cho rằng hần đang làm trò cười!

“Ngu ngốc, chẳng phải người muốn đốt ta hay sao?”

Quách Khánh nhìn hỏa cầu trong tay Tư Đồ Bác, hỏi.

Tư Đồ Bác hoàn toàn choáng váng, hốt hển nói:

“Ta trời sanh đã có Hỏa Hệ dị năng, toàn bộ hỏa trong thiên hạ đều do ta sử dụng, hôm nay ta muốn đốt chết các người!”

“Ngọn lửa kia quá nhỏ, muốn đốt chết chúng tôi ư, giống như đang nói lời thừa!”

Tôi không chút nào kinh sợ, nói.

“Nếu như chỉ cần đốt chết các người, vậy thì quá đủ rồi!”

Tư Đồ Bác nghi hoặc, 3 người trước mắt này không sợ hãi, hay là bị dọa sợ tới mức ngẩn ngơ!

“Chưa đủ! Tuyệt đối chưa đủ!”

Tôi nói.

“Đủ rồi!”

Tư Đồ Bác quát.

“Chưa đủ!”

Tôi nói.

“Đủ rồi! !”

Tư Đồ Bác giận đến thiếu chút nữa mắt trợn trắng.

“Em có thấy đủ không?”

Tôi hỏi Vu Đình.

“Hình như chưa đủ, lão công, anh giúp hần tăng thêm một chút đi?”

Vu Đình đúng là hiểu tâm sự trong lòng của tôi!

“Được!”

Tôi nói xong, búng ngón tay một cái.

Tư Đồ Bác nghi hoặc nhìn chúng tôi nói chuyện, đột nhiên phụt một tiếng, một hỏa cầu lớn đã bùng lên trên tay hần. Tư Đồ Bác khó tin nhìn tay của mình, rất lâu sau mới hét lớn:

“Thiên hạ chi hỏa, cho ta sử dụng!”

Nhưng mà kêu hồi lâu, ngọn lửa vẫn cứ bùng lên.

Tư Đồ Bác muốn dập tắt ngọn lửa trên tay mình, nhưng ngược lại lửa cứ bùng lên.

“Không thể nào! Điều này sao có thể! Ta có thể khống chế hết tất cả các ngọn lửa!”

Tư Đồ Bác kêu to! Hần không thể tin được người trước mặt cũng là cao thủ dị năng.

“Đi thôi!”

Tôi nhìn Quách Khánh khoát khoát tay nói:

“Để cho bọn họ tự sinh tự diệt đi.”

“Lão công, có cần báo chú cảnh sát là những người này tự thiêu hay không?”

Vu Đình nhìn Tư Đồ Bác đang nhảy loạn ở trong phòng, thản nhiên nói.

“Ha hả, cứ gọi xe cứu hỏa đi!”

Tôi cười ôm Vu Đình đi ra khỏi phòng, có đôi khi kiêu ngạo là tự sát.

“Các người chờ đây, ta sẽ không bỏ qua cho các người !”

Tư Đồ Bác dùng giọng khàn khàn nói.

“Cứ thoải mái, đừng tưởng tôi không giết người thì lại cho rằng tôi không dám, tôi chỉ không muốn giết người trước mặt nữ nhân của tôi mà thôi.”

Tôi nói.

Tôi bảo Quách Khánh an bài người theo dõi Tư Đồ gia một chút, nếu như có động tĩnh gì, thì lập tức diệt cỏ tận gốc.

Mới đi tới khách sạn Bắc Kinh để ăn cơm, thì điện thoại của tôi vang lên, hóa ra là Triệu Nhan Nghiên gọi tới!

298. Chương 73: Một Cuộc Tranh Đoạt Mới Nổi Lên

Sau khi ngủ dậy, Triệu Nhan Nghiên theo thói quen nhìn xuống dưới lầu một chút. Triệu Nhan Nghiên cũng không biết tại sao, chỉ khi nào mình nhìn được thân ảnh quen thuộc, thì mới có thể yên tâm.

Hắn hôm nay sao không tới? Triệu Nhan Nghiên đoán người đi dưới đường, tự nhủ.

Có thể là đi ăn cơm rồi? Một lát hắn sẽ tới đây! Triệu Nhan Nghiên ở trong lòng an ủi mình. Nhưng mà, qua cả thời gian ăn cơm tối rồi, sao hắn không tới.

Hắn có phải hay là không thích mình nữa hay không? Triệu Nhan Nghiên cau mày trong lòng có chút mất mát.

Khẳng định là như vậy, hắn có nhiều nữ nhân theo thích như vậy, có mình cũng không thừa, mà thiếu mình cũng không ít!

Triệu Nhan Nghiên không nhận được nữa, cầm lấy điện thoại di động của mình, nhưng mà lại không gọi được. Triệu Nhan Nghiên sợ tín hiệu không tốt, cố ý đưa điện thoại mình ra chỗ có ánh sáng, sóng điện thoại vẫn 4 vạch.

Chẳng lẽ là mình làm có chút quá đáng? Triệu Nhan Nghiên lại bắt đầu suy nghĩ vấn đề của mình. Hừ, mình không quá đáng, hắn có nữ nhân khác mới là quá đáng!

Triệu Nhan Nghiên do dự vô cùng, cuối cùng vẫn không nhận được bấm điện thoại.

“Anh ở đâu vậy?!”

Triệu Nhan Nghiên hướng về phía điện thoại quát.

“Anh..anh đang ở khách sạn Bắc Kinh”.

Triệu Nhan Nghiên gọi điện thoại tới, làm cho tôi kinh hãi vô cùng, nên bật thốt ra một câu như vậy !

“Gặp lại sau!”

Triệu Nhan Nghiên tức giận. Nàng trực tiếp ngắt điện thoại, tại sao người này lại có thể ở trong khách sạn Bắc Kinh được chứ.

Tôi vội vàng gọi lại, Triệu Nhan Nghiên vẫn nhận điện thoại, nhưng lại lạnh lùng nói:

“Anh cùng bạn gái đi ăn cơm, còn gọi điện thoại cho em làm gì!”

“Anh không cùng nàng đi ăn cơm!”

Tôi vừa nghe cũng biết chuyện này còn có thể cho qua, Triệu Nhan Nghiên tuyệt đối là ghen tị!

“Vậy anh đi tới đó làm gì?!”

Triệu Nhan Nghiên tức giận nói.

“Anh đi gọi điện thoại cho bạn gái!”

Tôi vô tội nói.

“Gọi điện thoại?”

Triệu Nhan Nghiên sững sốt, nói:

“Ai là bạn gái của anh! Hừ!”

“Đương nhiên là em, anh chỉ nói anh ở khách sạn Bắc Kinh, chứ không nói ở đó ăn cơm, chỉ vì anh có chút chuyện cần làm ở đó thôi! Sao vậy, mới một ngày không gặp anh đã nhớ anh rồi hay sao? Anh còn tưởng em không thèm chú ý tới anh nữa!”

Tôi cười nói.

“Làm gì có ai quan tâm tới anh, chỉ gọi điện thoại xem anh chết chưa mà thôi!”

Triệu Nhan Nghiên nghe tôi nói như vậy.

Tâm tình cũng tốt hơn nhiều. Những ngày qua nàng cũng đã suy nghĩ cẩn thận, bản thân nàng cũng không cách nào dứt bỏ được tình cảm của mình, không bằng chủ động, đoạt lại hân trong tay các nữ nhân khác.

Cho nên nàng nói:

“Tổng cộng có mấy người?”

“Mấy người nào?”

Tôi đương nhiên không biết Triệu Nhan Nghiên nghĩ gì, đối với câu hỏi này đúng là không cách nào giải thích được.

“Ngoài em ra, anh còn có mấy người?”

Triệu Nhan Nghiên ấp úng nói.

“Ách... Tạm thời... Ở ngoài có hai người!”

Tôi nói. Tiểu Tư cùng Tiêu Tiêu không biết có tính vào luôn hay không, tốt nhất là sau này hãy nói.

“Tạm thời! Hai! Anh có ý gì? Bảo các nàng tới khách sạn Bắc Kinh chờ em!”

Triệu Nhan Nghiên nói một hơi.

“Vậy thì anh lái xe đưa em đi nhé?”

Tôi hỏi.

“Không cần! Mười lăm phút!”

Triệu Nhan Nghiên nói xong cúp điện thoại.

Tôi lắc đầu, Triệu Nhan Nghiên rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ lại mở hội nghị gia đình? Vu Đình đã ở bên cạnh tôi rồi, chỉ còn phải gọi điện thoại cho Trần Vi Nhi tới đây mà thôi, sau này cứ để cho Vu Thụy Trung đi theo Quách Khánh phát triển sự nghiệp.

Một lát sau, một chiếc xe taxi chậm chậm đỗ lại trước cửa khách sạn Bắc Kinh, mà cửa trái, cửa phải đều mở ra, Triệu Nhan Nghiên cùng Trần Vi Nhi bước từ trong xe đi xuống!

Tôi trợn to hai mắt! Lúc này Triệu Nhan Nghiên đâu có nhận ra Trần Vi Nhi, tôi nhìn nàng, thì thấy Trần Vi Nhi cười một tiếng.

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi nhìn chăm chăm vào Trần Vi Nhi, chạy tới cầu tôi một cái, nói: “Nhìn cái gì, nhìn thấy mỹ nữ ánh mắt tròn như vậy sao!” Sau đó lại nhìn Trần Vi Nhi cười nói:

“Chị Vi Nhi, thật ngại quá, đây là Lưu Lỗi, bạn trai của em! Người này bình thường luôn rất háo sắc, để về em sẽ giáo huấn hắn!”

“Các em...”

Tôi chỉ vào Trần Vi Nhi đang cười cười, có chút ấp úng nói.

“A, là như vậy, đây là chị Trần Vi Nhi, cũng học Đại học Thanh Hoa ! Lúc này em ở cổng trường Đại học Thanh Hoa gặp được, lại cùng đi tới một nơi, mà xe thì ít, nên em ngồi cùng với chị ấy tới đây!”

Triệu Nhan Nghiên nói:

“Chị Vi Nhi là người rất tốt, lúc này chị ấy còn trả tiền xe cho em!”

Trời ạ! Tôi cảm kích nhìn Trần Vi Nhi một cái, tôi biết là nha đầu này cố ý giúp tôi.

Cho nên tôi giả vờ lúng túng, nhìn Triệu Nhan Nghiên nói:

“Nhan Nghiên. Nàng thật ra cũng là người được em bảo tới...”

Triệu Nhan Nghiên nghi ngờ nhìn thoáng qua Trần Vi Nhi, Trần Vi Nhi gật đầu.

“A!” Triệu Nhan Nghiên một tiếng thét chói tai. Sau đó dấu mặt vào sau lưng tôi, u oán nói:

“Chị Vi Nhi, sao chị không nói sớm, nhất định là chị đã biết em, thiệt là mắc cỡ chết người!”

“Lúc này em cũng có hỏi chị đâu...”

Trần Vi Nhi tỏ vẻ vô tội nói.

Triệu Nhan Nghiên tức giận, dậm chân nhìn tôi nói:

“Sao có thể như vậy, chị Vi Nhi tốt như vậy, sao lại coi trọng một người như anh, nói đi, anh đã dùng thủ đoạn hèn hạ gì?”

“Anh ấy nếu như không tốt, Nhan Nghiên sao phải khấn trương hỏi tới như vậy?”

Trần Vi Nhi cười nói.

“Đáng ghét, em không thích anh ấy!”

Triệu Nhan Nghiên cầm tay Trần Vi Nhi làm nũng nói.

Ngay cả chính nàng đều quên mất nàng tới đây là muốn hạ uy phong của tình địch, nhưng giờ lại có thể cùng với Vi Nhi thân mật như bạn tốt lâu năm.

Triệu Nhan Nghiên cũng cảm thấy mình rất quái dị, Trần Vi Nhi tạo cho nàng cảm giác như là chị em nhiều năm không gặp, có một loại cảm giác thân thiết nói không ra lời, hai người nói chuyện là lúc bắt đầu lên xe taxi rất hợp, lúc bước xuống xe đã cảm thấy thân thiết. Con gái đúng là có lúc rất kỳ quái, không hiểu được bản thân mình đang làm gì.

Tôi nhìn hai người như vậy, tâm sự trong lòng đã được vứt bỏ, thở phào nhẹ nhõm, xem ra chỉ còn lại vấn đề của Vu Đình.

Tôi kéo Vu Đình tới, giới thiệu cùng với hai nàng:

“Nàng là Vu Đình, cũng là học sinh của trường chúng ta, ha hả!”

Triệu Nhan Nghiên vốn đang cao hứng, nghe vậy thì nụ cười biến mất, liếc Vu Đình một cái, không nói gì.

Mà Trần Vi Nhi thì thân thiết hơn nhiều, mỉm cười hướng Vu Đình gật đầu.

299. Chương 74: Không Ăn Dấm Chua

Triệu Nhan Nghiên cầm tôi Trần Vi Nhi đi vào trong khách sạn, Vu Đình yên lặng đi theo bên cạnh tôi. Vu Đình cũng biết chính nàng là người vào sau, nên không nói gì cả.

Triệu Nhan Nghiên nhìn thấy Vu Đình, trông giống như tiểu thiếp bị xã hội cũ khinh bỉ, cho dù muốn nói cũng không dám mở miệng. Mà Trần Vi Nhi đã trở thành bạn tốt của mình, mình cũng không muốn làm ảnh hưởng tới quan hệ của 2 người.

Nàng không còn cách nào khác, đành phải phát tiết tức giận lên người của tôi, nàng nói:

“Nói với em một chút, tại sao anh lại quen nàng?”

Trông bộ dáng của nàng giống như vợ bắt được chồng đang quan hệ với tình nhân.

Căn cứ vào tình hình trước mắt, tôi thấy Triệu Nhan Nghiên cũng không có gì kích động, có lẽ cũng đã chấp nhận sự thực trước mắt.

Cho nên tôi đem chuyện Vu Đình quen biết ra sao, rồi xa cách, rồi gặp gỡ, rồi ân oán với Tư Đồ gia như thế nào, hoàn chỉnh nói cho Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi nghe.

Vốn Triệu Nhan Nghiên còn muốn mượn cơ hội này đả kích Vu Đình mấy câu, nhưng nghe tới câu chuyện bi thương của nàng, thì sự tức giận trong nháy mắt hóa thành nhu tình, chủ động bảo Vu Đình ngồi bên cạnh của mình.

Tôi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra ba người này tạm thời bình an vô sự.

“Chị Nhan Nghiên, em xin lỗi, em không nên tranh đoạt bạn trai với chị!” Vu Đình cẩn thận nói. Mặc dù nàng và Triệu Nhan Nghiên cùng bằng tuổi nhau, nhưng do Triệu Nhan Nghiên quen tôi trước, cho nên Vu Đình đành phải gọi Nhan Nghiên là chị.

“Ai. Bỏ đi, chúng ta cũng chỉ là những cô gái trong xã hội mà thôi, bây giờ nhìn lại, ai trong chúng ta cũng là những cô gái tốt, chỉ tiện nghi cho gã này mà thôi!” Triệu Nhan Nghiên tức giận bất bình nói.

“Chị Nhan Nghiên, chị không trách em?” Vu Đình vui mừng nói.

“Sau này em phải giúp chị trông chừng hấn, tránh cho việc hấn đi tìm nữ nhân không đúng đắn!”

Triệu Nhan Nghiên mặc dù không tình nguyện, nhưng mà vẫn chấp nhận sự thực trước mắt.

Khi nhìn Triệu Nhan Nghiên, Trần Vi Nhi, Vu Đình trò chuyện những vấn đề của nữ nhân, tôi thực sự rất muốn cười to.

Không biết từ bao giờ, ba người này đã chuyển sang phương diện kia.

“Chị Nhan Nghiên, lần đầu tiên của chị với tên đại phôi đản này như thế nào?”

Vu Đình tò mò hỏi.

“Chị...”

Triệu Nhan Nghiên đỏ mặt, xấu hổ nói:

“Chúng tôi chưa...”

Triệu Nhan Nghiên hiện giờ mất trí nhớ, nên không nhớ ra đoạn quan hệ lúc trước của tôi với nàng.

Trần Vi Nhi nghe xong sững sốt, nhưng ngay sau đó đã hiểu, nhìn Triệu Nhan Nghiên nói: “Vậy thì em phải nhân cơ hội mà tiến hành đi, không cho hấn đi tìm nữ nhân khác!”

Nha đầu Trần Vi Nhi này đang muốn giúp tôi tiến gần hơn với Triệu Nhan Nghiên. Nàng hiểu rõ tôi vô cùng, đây chính là muốn tôi nhanh chóng thu phục Triệu Nhan Nghiên.

“Có ý gì?”

Triệu Nhan Nghiên nghe vậy thì không hiểu, hỏi lại.

“Chỉ là phương diện kia của hấn quá lợi hại, một mình chị không ứng phó được!”

Trần Vi Nhi nói.

Dù sao trong phòng này đều là người mình, Trần Vi Nhi cũng không có gì xấu hổ.

“Đáng ghét, chị Vi Nhi, tại sao chị không thẹn thùng gì vậy?!”

Triệu Nhan Nghiên ngại ngùng nói.

“Đâu có gì đâu, em sớm muộn cũng là người của hắn, giữa chúng ta không nên có gì kiêng kị cả!”

Trần Vi Nhi cười nói.

“Đúng vậy, em cũng thấy vậy, chị Nhan Nghiên, cố gắng lên!”

Vu Đình cũng gật đầu nói.

Triệu Nhan Nghiên không nghĩ tới Vu Đình cũng đã có quan hệ với tôi, mà nàng lại là người chưa có gì với tôi! Buồn cười chính là mình lại còn muốn giáo huấn các nàng! Giờ nghĩ lại, quả thực quá buồn cười.

Triệu Nhan Nghiên trong lòng cũng bối rối, vốn loại chuyện này cô gái nào chẳng hồi hộp. Nhưng mà chỉ hồi hộp một chút, bởi Trần Vi Nhi và Vu Đình đã là người của tôi, trong lòng nàng cũng có chút cấp bách, không muốn tụt lại phía sau so với các nàng.

Triệu Nhan Nghiên trong lòng ngầm hạ quyết định, chỉ cần người này yêu cầu, mình nhất định sẽ không cự tuyệt.

Trần Vi Nhi sợ nói nhiều sẽ làm cho Triệu Nhan Nghiên lúng túng, có chừng mực là được rồi, lập tức chuyển đề tài khác khác. Hiện giờ là chủ đề y phục, mỹ phẩm, ba người đều là người trời sinh có sắc đẹp, mặc gì mà chẳng tuyệt vời, cho nên quan điểm tương đối thống nhất.

Sau khi ăn xong, mấy cô gái đã thân nhau như chị em. Triệu Nhan Nghiên nếu đã quyết định, thì sẽ phải ở chung với mọi người, nên cũng thoải mái tâm tình, nhưng nàng cũng e dè, sợ rằng khi 3 người này cùng ở chung một chỗ thì nàng sẽ là người thiệt thòi.

“Nhan Nghiên, tối nay em có đi đâu không?!”

Tôi cầm bàn tay nhỏ bé của Triệu Nhan Nghiên, nói.

“...”

Triệu Nhan Nghiên vốn đã quyết định, nghe thấy tôi đột nhiên hỏi, trong lúc nhất thời lại do dự.

Có câu nói là được, mà không nói tức là chấp nhận!

Trần Vi Nhi trợn trừng 2 mắt nhìn chúng tôi, Vu Đình hiểu ý, nhìn tôi nói:

“Em cùng với chị Vi Nhi đi trước mua mấy bộ quần áo.”

Nói xong cũng không để ý tới tôi, trực tiếp đi ra ngoài.

Trong phòng lúc này cũng chỉ còn lại tôi với Triệu Nhan Nghiên, không khí lập tức trở nên mập mờ.

Triệu Nhan Nghiên không biết từ lúc nào, đã sớm nhắm hai mắt lại.

Trong lòng tôi hiểu ý, bắt đầu hôn tới cái miệng nhỏ nhắn kia, hai tay cũng bắt đầu không thành thật hoạt động.

Những bộ vị nhạy cảm trên người của Triệu Nhan Nghiên đối với tôi quá là quen thuộc, chỉ mới tùy tiện vuốt ve mấy cái, Triệu Nhan Nghiên đã bắt đầu động tình, ôm chặt lấy tôi như một con mèo nhỏ, rên rỉ không thôi.

“Tiên sinh, có thể quét dọn...”

Nhân viên phục vụ đi vào, thấy cảnh này thì sững sốt, nhưng làm người phục vụ trong khách sạn cao cấp, cũng không còn lạ gì chuyện này nữa, cho nên vội vàng nói:

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy!”

Sau đó vội vàng lui ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Triệu Nhan Nghiên bị dọa sợ, vội vàng đẩy tôi ra, thấy nhân viên phục vụ đi rồi, mới vỗ vỗ bộ ngực nói:

“Đáng ghét, tại sao anh lại sờ chỗ đó...”

Tôi cười một chút, nhưng lại tiếp tục hôn.

“Không nên ở chỗ nàyđược chứ... Chúng ta... Đi thuê phòng đi!”

Triệu Nhan Nghiên bị hôn tôi, thanh âm đã bắt đầu ngắt quãng.

“Được!”

Tôi phải cố hường thụ thêm lát nữa, mới lưu luyến buông Triệu Nhan Nghiên ra.

Hai người chúng tôi sửa sang lại y phục, sau đó mới đi ra khỏi phòng.

Nhân viên phục vụ nhìn khuôn mặt ửng hồng của Triệu Nhan Nghiên, nàng thấy vậy thì mắc cỡ, dưới tình huống như vậy, cho dù người ta không có ý gì, thì nàng vẫn xấu hổ.

300. Chương 75: Trên Ga Giường Không Có Máu

“Mở một gian phòng đôi.”

Tôi nhìn cô gái tiếp tân ở đại sảnh nói.

“Tiên sinh, phòng đôi đã hết...”

Cô gái tiếp tân nói:

“Nhưng mà còn một gian phòng Tổng thống, có được không ạ?”

“Được!”

Lúc này trong lòng tôi nóng như lửa đốt, căn bản không để ý những thứ này.

“Được, tiên sinh, phòng tổng thống có giá là 88888!”

Cô gái tiếp tân nói.

“A! Sao đắt như vậy!”

Triệu Nhan Nghiên thầm nói. Đối với một nhà có tiền như Triệu Nhan Nghiên cũng cảm thấy đắt

Cô gái tiếp tân nghe xong đảo cặp mắt trắng dã, nhỏ giọng thầm nói:

“Không có tiền còn tới mượn phòng!”

Tôi nghe xong cười trừ, tiện tay ném một tấm chi phiếu lên bàn. Cô gái kia lập tức ngậm miệng lại, sau đó là kinh ngạc, bởi vì ... bởi vì loại chi phiếu này, trong tài khoản mà không có 100 triệu, thì ngân hàng không phát hành.

Triệu Nhan Nghiên nhìn tấm chi phiếu, hình như có điều gì suy nghĩ.

Tôi lúc này không còn chú ý tới vẻ mặt của Triệu Nhan Nghiên, nếu như không phải cô gái tiếp tân nói như vậy, thì tôi cũng không ném ra tấm chi phiếu này.

Sau khi khép cửa phòng lại, tôi dùng dị năng quét qua gian phòng một lượt, phát hiện không có camera..., mới yên lòng.

Triệu Nhan Nghiên dường như ý thức được chuyện sắp xảy ra, có chút khẩn trương ngồi ở bên giường.

Tôi mỉm cười đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy Triệu Nhan Nghiên ngã lên trên giường, Triệu Nhan Nghiên khẽ rên rỉ một tiếng, sau đó ôm chặt lấy tôi.

Tôi nhẹ nhàng đem y phục trên người Triệu Nhan Nghiên cởi ra, hắc hắc, lần đầu tiên của tôi với Triệu Nhan Nghiên là do cô gái nhỏ này chủ động, nhưng lúc này thì tôi lại là người chủ động, nhìn cô gái nhỏ này bị cỡ trần như nhộng, trong lòng tôi cũng có chút đặc ý.

Tôi nhẹ nhàng hôn đôi môi của Triệu Nhan Nghiên, sau đó lướt qua bộ ngực của nàng, tiếp tục hướng xuống...

“A! Không nên! Nơi đó bẩn!”

Triệu Nhan Nghiên bị hành động của tôi làm cho giật mình, có chút gấp gáp nói:

“Để em đi rửa đã...”

Tôi không để ý đến nàng, tiếp tục động tác của tôi, Triệu Nhan Nghiên gắt gao ôm chặt lấy tôi, không ngừng rên rỉ ...

Nhìn Triệu Nhan Nghiên đã động tình, tôi cũng bị dục hỏa trùng thiên, không còn nhịn được nữa, nhanh chóng cởi y phục trên người, dễ dàng tiến vào trong thân thể của Triệu Nhan Nghiên.

... ..

Sau cuộc mây mưa, Triệu Nhan Nghiên thỏa mãn nằm ở trong lòng của tôi, lẳng lặng nghe tiếng tim đập của tôi.

“Tại sao em lại cảm thấy rất quen thuộc?”

Triệu Nhan Nghiên có chút nghi ngờ nói.

“Cái gì rất quen thuộc? Thời điểm ân ái hay sao? Trước kia em đã từng cùng người khác hay sao?” Tôi cố ý hỏi.

“Đáng ghét, em đương nhiên không có...”

Triệu Nhan Nghiên nói tới đây bỗng nhiên dừng lại, nhìn ga giường trắng tinh, trong lòng run sợ

“Sao vậy?”

Tôi hỏi.

“Không có vết máu!”

Triệu Nhan Nghiên thân thể run rẩy chỉ vào ga giường, nước mắt liền rơi xuống, có chút ủy khuất nói:

“Anh lúc nãy hỏi em như vậy, có phải anh đã biết? Có phải anh hoài nghi em không?”

“Anh...”

Tôi không thể nói ra, vốn em đã là như vậy!

“Quả nhiên anh cho là như vậy !”

Triệu Nhan Nghiên có chút thương tâm khóc lên:

“Tại sao lại là như vậy!”

“Nhan Nghiên! Em hãy nghe anh nói!”

Tôi một tay ôm lấy Triệu Nhan Nghiên vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, chậm rãi nói:

“Nhan Nghiên, em nói không sai, em đã sớm không còn phải là xử nữ nữa!”

Triệu Nhan Nghiên nghe xong thân thể run lên bần bật, có chút bối rối nói:

“Chuyện gì xảy ra... Em không nhớ rõ, thật không nhớ rõ, em không nhớ rõ, em đã cùng với người khác...”

“Nhan Nghiên, em nghe anh nói cho hết lời! Em đương nhiên không cùng với người khác, lần đầu tiên cũng là cùng với anh, lúc đó là vào 3 năm trước cũng là ở Bắc Kinh này, là thời điểm mà chúng ta cùng tham gia cuộc thi máy tính thanh thiếu niên toàn quốc!”

Tôi tiếp tục nói:

“Nhan Nghiên, anh đã sớm nói với em, em là bạn gái của anh, trước kia cũng vậy, nhưng sau đó do bị tan rạn giao thông mà em bị mất trí nhớ!”

“Chuyện này...là thực sao?”

Triệu Nhan Nghiên nghe tôi nói như vậy, tâm tình bình phục rất nhiều, nàng còn cho là mình trước kia bị thất thân không hiểu nguyên do.

“Quan hệ của chúng ta đã tới mức này, còn cần phải thuê dật chuyện lừa em hay sao!”

Tôi cười khỏ nói:

“Những gì anh nói đều là sự thực!”

“Nhưng mà...”

Triệu Nhan Nghiên còn muốn nói điều gì đó, nhưng đã bị tôi cắt ngang.

“Được rồi, Nhan Nghiên không cần phải nói chuyện trước kia nữa, hiện giờ em hạnh phúc là được rồi!”

Tôi nói.

“Ừ!” Triệu Nhan Nghiên biết điều gật đầu. Một lát sau, bỗng nhiên nàng ngẩng đầu hỏi tôi nói:

“Lưu Lỗi, anh có thể nói những chuyện trước kia của chúng ta không? Cái tấm chi phiếu màu vàng lúc nãy, người bình thường không có được phải không?”

Tôi hơi suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói:

“Được rồi! Anh sẽ nói với em từ đầu!”

Tôi quyết định đem mọi chuyện cần thiết đều nói cho Triệu Nhan Nghiên, không có bất kỳ giấu diếm nào cả.

Sau đó, tôi đem mọi chuyện, từ khi gặp gỡ Triệu Nhan Nghiên, rồi là cha nàng, rồi tới lúc sáng lập Tập đoàn Ánh Rạng Đông đều nói cho nàng nghe, trong đó không có gì giấu diếm cả. Hơn nữa chuyện của Diệp Tiêu Tiêu và Hứa Nhược Vân cũng nói cho nàng nghe.

Sau khi trọng sinh, tôi không giấu diếm nàng điều gì cả.

Triệu Nhan Nghiên nghe chuyện như mê như say, một lúc lâu, mới nhìn tôi nói:

“Hóa ra giữa chúng ta có nhiều chuyện như vậy...”

Sau đó ngẩng đầu lên, kiên định nói:

“Em tin anh, em tin tưởng nó là sự thực! Thật xin lỗi, lão công! Làm hại anh phải theo đuổi em một lần nữa!”

“Ha hã, chuyện này có coi là gì, em mới là trọng yếu nhất. Nếu để cho anh chọn em và Tập đoàn Ánh Rạng Đông, anh sẽ không chút do dự mà chọn em! Hơn nữa, nếu như đôi tình nhân nào mà không trải qua đau khổ, thì chẳng phải là quá thuận lợi hay sao!”

Tôi cười nói.

“Tốt lắm! Ý của anh có phải là em nên theo đuổi anh đúng không?! Hừ!”

Triệu Nhan Nghiên cố ý nói.

“Đâu có, mấy tháng nay anh bị em hành hạ cho sắp chết rồi này! Đúng rồi, mẹ anh đã hạ tối hậu thư cho anh, tết năm nay phải đón em về nhà, chuyện này anh cũng phải nói với em!”

Tôi nói.

“Hóa ra chuyện giữa anh với chị Vi Nhi đều là do em chủ động tác chủ! May mà ngày đó em không làm chuyện gì không tốt, không thì mắc cỡ chết người!”

Triệu Nhan Nghiên cười nói:

“Không nghĩ tới em lại có thể hào phóng như vậy, đem cả lão công của mình cho người khác!”

“Là lão công của em quá ưu tú... Đúng rồi, bây giờ anh gọi điện cho Vi Nhi cùng tới, đã lâu rồi chúng ta không cùng nhau...”

Tôi sắc tình nói.

“Hay là không cần...”

Triệu Nhan Nghiên có chút xấu hổ nói:

“Em còn chưa thích ứng kịp, dù sao đây cũng là lần đầu tiên của em...”

“Hắc hắc! Từ từ sẽ thành thói quen!”

Tôi không nói gì với Triệu Nhan Nghiên nữa, móc điện thoại di động ở trong túi ra.

301. Chương 76: Hộp CƠM Yêu Thương Và Bức Thư Tình?

Lúc Trần Vi Nhi và Vu Đình tới, cũng là lúc hai nàng mới đi mua sắm xong, trên tay còn túi lớn túi nhỏ. Thấy vậy tôi hoa cả mắt.

“Chị Vi Nhi, thật xin lỗi!”

Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng nói.

Trần Vi Nhi sững sốt, nghi ngờ nhìn về phía tôi. Tôi lắc đầu, tôi hiểu ý tứ của Trần Vi Nhi, nàng đang hỏi tôi, có phải là Nhan Nghiên đã nhớ lại những chuyện trước kia hay không.

“Anh chỉ mới cho nàng những chuyện trước kia.”

Tôi lắc đầu nói:

“Đều do anh quá bận, nếu như anh có thể chụp với nàng mấy tấm hình, thì nàng đã có thể nhận ra rồi.”

“Ngu ngốc! Không cần phải hình, mà chỉ cần những cái gì đó khắc sâu vào trong trí nhớ, chẳng hạn như đồ kỷ niệm?”

Vu Đình ở bên cạnh nhắc nhở. Chuyện này Trần Vi Nhi cũng đã nói cho nàng biết.

Đồ kỷ niệm? Mặc dù tôi tặng Triệu Nhan Nghiên không ít đồ, nhưng mà cái nào mới có ý nghĩa đây?

“Đúng rồi, hai người có đói không? Em với Tiểu Đình đói bụng lắm, lúc này chúng em ăn hơi ít, với lại đi dạo mấy giờ, cũng đã tiêu hết rồi!”

Trần Vi Nhi ngồi ở bên giường u oán nói.

“Emi... Cũng có chút đói bụng!”

Triệu Nhan Nghiên có chút xấu hổ nói. Mới vừa rồi nàng vừa vặn cùng tôi tập thể dục kịch liệt, khó tránh khỏi có chút đói bụng.

“Có muốn gọi người bán hàng không, ăn cơm hộp nhé?”

Trần Vi Nhi đề nghị nói:

“Em biết một tiệm ăn nhanh mùi vị cũng không tệ lắm!”

“Anh xin, Vi Nhi em không biết cách tiêu tiền hay sao? Ở trong phòng tổng thống của khách sạn lớn, gọi điện thoại mua cơm hộp? ! Phục vụ sinh ở dưới lầu có lẽ cho chúng ta bị bệnh thần kinh!”

Tôi vội vàng nói

“Bên dưới có tiệm cơm, để anh gọi điện thoại cho họ mang lên!”

“Nhưng mà cơm hộp ở tiệm ăn nhanh kia rất ngon!”

Trần Vi Nhi chu miệng nói.

Một cái ý niệm xẹt qua trong đầu tôi, nhưng khi tôi muốn nắm giữ thì lại không bắt được nó! Tôi biết đây nhất định là chuyện vô cùng trọng yếu, nhưng mà nó là chuyện gì đây?

Tôi cau chặt chân mày, tuy nhiên không thu hoạch được gì.

“Cơm hộp thì có gì không tốt, em thấy trong ti vi các cô gái thường hay chuẩn bị cho bạn trai của mình!”

Trần Vi Nhi nhỏ giọng thăm nói:

“Đúng rồi lão công, chúng ta mua một biệt thự ở Bắc Kinh đi, như vậy mỗi ngày em có thể nấu cơm cho anh ăn, em xem phim Hàn quốc đều là như vậy, vừa tiện lợi, lại vừa vệ sinh!”

“Đúng vậy, đó gọi là hộp cơm yêu thương, chị Vi Nhi em nói có đúng không?”

Vu Đình nói.

Tôi nghe xong bất đắc lắc đầu, tiết kiệm tiền? Nha đầu Vi Nhi này thực là, mua biệt thự để nấu cơm?

Đúng là kinh hãi thế tục, nhưng đúng là một ý kiến hay, như vậy thì mỗi ngày tôi có thể sinh hoạt chung một chỗ với ba cô gái này! Đang lúc tôi trầm tư, thì câu xung phong nhận việc của Vu Đình như một tiếng sét vang lên bên tai của tôi!

Đúng vậy, hộp cơm yêu thương, năm đó Triệu Nhan Nghiên cũng đã từng làm như vậy!

Tôi không phải là đang muốn tìm một đồ vật kỷ niệm hay sao? Lúc ban đầu Triệu Nhan Nghiên gửi cho tôi một bức thư tình và một hộp cơm yêu thương, tôi vẫn còn cất trong ngăn kéo ở nhà!

Nghĩ tới những thứ này. Tôi lập tức hưng phấn! Hóa ra chuyện lúc này tôi định nắm bắt chính là chuyện này.

“Vi Nhi, em cùng Vu Đình đặt bữa ăn, anh cũng có chút đói bụng! Thực đơn thì ở đầu giường, anh đi vệ sinh!”

Tôi nói xong thì chạy luôn vào phòng vệ sinh.

Sau khi đi vào WC, tôi kiểm tra kỹ, kéo rèm cửa, không phát hiện bất kỳ thiết bị theo dõi nào. Sau đó mới sử dụng Thuấn Di, trong nháy mắt tới phòng của tôi ở Tân Giang.

Trong 3 cô gái này, chỉ có Vu Đình là biết tôi có chút dị năng, mặc dù Triệu Nhan Nghiên cùng Trần Vi Nhi đều có biết một chút, nhưng những chuyện kinh hãi thế tục như thế này, thì cho các nàng biết ít một chút là hay hơn.

Lúc này đã là hơn 10 tối, cha mẹ tôi đã đi ngủ, không ảnh hưởng gì tới cha mẹ tôi cả.

Tôi mở ngăn kéo ra, sau đó tìm được bức thư tình mà Triệu Nhan Nghiên năm đó viết cho tôi, đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên đèn trong phòng bật lên, thanh âm của cha tôi vang lên:

“Ai vậy?!”

Ngay sau đó, tôi đã nhìn thấy Cha tôi cầm lấy một cùng gôn can đại nghĩa lẫm nhiên hết sức nghiêm trọng vọt đi vào.

“Cha! Là con!”

Tôi vội vàng nói.

“Lão đầu tử! Là Lỗi Lỗi!”

Mẹ tôi từ phía sau cha tôi đi ra, trong tay vẫn cầm cái gậy đánh bóng chày.

“Lỗi Lỗi, sao con lại trở về, con vào bằng cách nào? Cha và mẹ con ở dưới nhà xem ti vi, đâu có phát hiện ra con!”

Cha tôi hỏi liên thanh làm cho tôi không thở nổi.

“Cha! Con chỉ quay lại lấy chút đồ, nên không muốn quấy rầy hai người, con tưởng cha mẹ đã đi ngủ rồi!”

Tôi nói.

“Con đừng tránh nặng tìm nhẹ, cha hỏi là con về nhà như thế nào? !”

Cha tôi hỏi.

“Ai nha, Lão Lưu, ông làm cái gì vậy, con nó mới trở về, ông làm gì mà dùng khẩu khí như vậy, ông có phải là làm giám đốc thành thói quen, về nhà vẫn mang theo quan uy?”

Mẹ tôi trợn mắt nhìn cha tôi một cái nói.

“Tôi chỉ muốn biết rõ một chút, nếu không lần sau trộm tới nhà, tôi không biết hấn vào bằng cách nào!”

Cha tôi nói.

“Có phải ông coi con mình là trộm không?”

Mẹ tôi nghe xong thì tức giận.

“Tôi không có ý đó, tôi chỉ hỏi xem nhà của chúng ta có lỗ hổng gì không thôi!”

Cha tôi nói.

“Cha, người yên tâm đi, nhà của chúng ta rất an toàn, đó là do con dùng phương pháp đặc thù tiến vào!”

Tôi suy nghĩ một chút, quyết định đem chuyện tôi có dị năng nói cho cha mẹ tôi.

Bởi vì trong thời gian rảnh rỗi trước kia, tôi tìm Tiêu Nha Tử hỏi một chút về phương pháp kéo dài tuổi thọ. Hấn là đồ đệ của Diêm vương, thối đương nhiên phải biết rồi.

“Vậy con vào bằng cách nào?”

Cha tôi ngạc nhiên nói.

“Cha, mẹ, con chuẩn bị nói cho hai người biết một chuyện, nhưng chuyện này quá mức kinh hãi thế tục, cho nên hai người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt!”

Tôi nói.

302. Chương 77: Nói Rõ Sự Thật Cũng Không Dễ Dàng

“Chuyện gì mà thần bí như vậy?”

Mẹ tôi nói:

“Con còn ít chuyện kinh hãi thế tục hay sao? Kiếm cho mẹ hai cô con dâu, kiếm tiền thì mấy đời mẹ cũng không tiêu hết, vậy thì còn cái gì không thể nói với cha mẹ, con nói đi xem nào!”

“Mẹ, những điều con sắp nói thì người thường không cách nào đạt tới được, con muốn nói với hai người một chuyện vượt qua trình độ lý giải của khoa học, siêu tự nhiên, các người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt!”

Tôi nói.

“Vượt qua sự lý giải của khoa học? Siêu tự nhiên?”

Cha tôi cười nói:

“Con muốn nói với cha là con đã gặp người ngoài hành tinh, hay là có dị năng đặc thù?”

Tôi ngất, trí tưởng tượng của cha tôi đúng là quá phong phú? Lại có thể thoảng cái nói đúng sự thực, không sai, chuyện tôi muốn nói chính là như vậy! Nhưng mà chuyện người ngoài hành tinh thì không thể nói được.

“Cha, cha nói không sai, tôi có dị năng đặc thù!”

Tôi nói.

Cha tôi dùng ngón ngơ, mẹ tôi dùng tay sờ trán của tôi, kỳ quái hỏi:

“Lỗi Lỗi, con nói mê cái gì đó, trán con cũng đâu có nóng?”

“Cha, mẹ, các người đừng dùng vẻ mặt như vậy được hay không! Được rồi, được rồi, các người không tin, con sẽ biểu diễn một chút!”

Tôi nói. Nhưng mà biểu diễn cái gì mới tốt đây?

“Mẹ, người nói thử một chuyện mà người bình thường không làm được đi!”

Tôi nói.

“Ách... Vậy thì con bay lên cho mẹ xem?”

Mẹ tôi mặc dù không tin, nhưng mà vẫn phối hợp với tôi nói.

“Được!”

Tôi gật đầu. Thân thể từ từ nổi lên giữa không trung

“A! Lão Lưu! Chúng ta không phải là đang nằm mơ đó chứ?”

Mẹ tôi dụi dụi mắt nói:

“Nhất định là như vậy ! Lỗi Lỗi hiện giờ đang ở Bắc Kinh học đại học, sao có thể tới nơi này! Nhất định là đang nằm mơ !”

Cha tôi coi như tương đối trấn định, tự bấm tay mình, sau đó lắc đầu, nhìn tôi mụ mụ nói:

“Hình như là sự thật!”

Tôi từ không trung hạ xuống, sau đó nhìn cha mẹ cười nói:

“Ha ha, cha, mẹ. Các người không có nằm mơ, đây đều là thật! Trong lúc vô tình, con gặp một đạo nhân, hắn truyền cho con !”

“A! Thật sự là có chuyện có công năng đặc dị hay sao!”

Cha tôi kinh ngạc nói:

“Nếu như nói như vậy, chẳng phải là người người đều biết bay rồi hay sao?”

“Vậy thì không phải, phải căn cứ vào thể chất của từng người. Ví dụ như con, đạo nhân kia nói con có thể chất là trước nay chưa từng có. Thích hợp để tu luyện, nhưng mà đối với người khác thì lại không dùng được!”

Tôi giải thích:

“Nhưng mà ở chỗ này con có một bộ tâm pháp nội công cho người thường luyện tập, sau khi luyện tập thì có thể kéo dài tuổi thọ, ngoài ra đối với nam giới còn mạnh mẽ hơn...”

Tôi còn chưa nói hết, thì thấy cha tôi trong mắt có lửa, tôi vội vàng dừng lại... Trời ạ, sao có thể ba hoa như vậy, ngay cả chuyện này cũng có thể nói !

Nhưng mà cha tôi đã kéo tôi sang một bên, thấp giọng hỏi tôi nói:

“Con à, thứ đó hữu dụng như vậy sao?”

“Dĩ nhiên, sao vậy cha, phương diện kia của người...”

Tôi nhỏ giọng nói.

“Khụ khụ! Người lớn tuổi, thì khó tránh khỏi việc không được như xưa, ha ha!”

Cha tôi ngại ngùng nói.

“Đó là đương nhiên, cha xem con của cha này, một đêm có thể ngủ 3 cô gái...”

Tôi còn chưa nói hết, thì cha tôi đã trừng mắt lên.

“Tại sao lại thêm một người?”

Cha tôi hỏi.

“Ách...”

Tôi còn chưa nói nói. Mẹ tôi lại hỏi:

“Hai người thì thăm cái gì vậy?”

“Không có gì, không có gì. Tiểu tử lại vừa tìm cho chúng ta thêm một người bạn gái!”

Cha tôi đảo mắt đem tôi bán đi.

“Cái gì? Lỗi Lỗi, đứa nhỏ này! Trần Vi Nhi cùng Triệu Nhan Nghiên có biết không?”

Mẹ tôi làm bộ như rên sất không thành thếp, nói.

“Biết, các nàng còn đang ở trong khách sạn chờ con, con phải nhanh chóng trở về!”

Tôi nói:

“Cha, mẹ, hai người nhắm mắt lại, con đưa công pháp vào trong đầu hai người, sau đó căn cứ vào nó mà luyện tập!”

Cha mẹ tôi giờ phút này cũng đã tin, nên dựa theo lời tôi, nhắm hai mắt lại.

Tôi vận khí tinh thần lực, đem khẩu quyết công pháp này khắc vào trong đầu của cha mẹ tôi.

“Xong rồi!”

Tôi nói.

“Thật là thần kỳ, chỉ một thoáng đã nhớ được!”

Cha tôi nói.

“Đúng vậy a, Lỗi Lỗi, vật thứ này có thể làm cho mẹ trẻ ra hay không?”

Mẹ tôi hỏi.

Thật ra thì mẹ tôi gần đây tâm tình rất tốt, dung mạo chẳng khác gì so với lúc tôi mới trọng sinh.

“Có, cha mẹ, sau khi hai người luyện công pháp này, thì chúng ta cùng đi ra phố, họ nói cha mẹ là anh, chị của con!”

Tôi cười nói.

“Thôi, đứa nhỏ này! Không lớn không nhỏ !”

Nhưng mà có thể nhận thấy, mẹ tôi cao hứng vô cùng.

Nữ nhân tới cái tuổi này, con có tiền đồ, chồng có sự nghiệp, trong nhà lại có tiền, căn bản không cần quan tâm gì nữa, nhưng mà luôn quan tâm tới dung mạo của mình.

“Được rồi, cha người cũng đừng có làm nhiều việc nữa, chuyện nhà máy cứ giao cho người khác đi, mà hiện giờ nhà chúng ta chẳng phải là có rất nhiều tiền hay sao? Cha và mẹ nên tăng cường đi du lịch, ví dụ như vòng quanh thế giới!”

Tôi đề nghị nói.

“Ai! Còn không phải là tích cho con sau này nhiều tiền hơn một chút hay sao!”

Mẹ tôi nói.

“Con... Cha, mẹ, con của người có rất nhiều tiền, à, mà trước kia con không biết đã nói với hai người chưa? Một thời gian trước con có lập một công ty, hiện giờ kiếm được rất nhiều tiền!”

Tôi nói.

“Công ty gì?”

Cha tôi hỏi.

“Tập đoàn Đông Á, trên ti vi vẫn thường nói tới đó!”

Tôi nói.

“Cái gì! Tập đoàn động lực Đông Á ? Đây không phải loại động cơ mới cung cấp cho xe hơi hay sao? Tại sao lại biến thành của con? Cha nhớ hình như là tổng giám đốc của công ty đó chính là chủ tịch của tập đoàn Tô thị cơ mà!”

Cha tôi nói.

“Đúng, thực ra thì chủ tịch đứng phía sau là con!”

Tôi nói.

“Lỗi Lỗi, trên người của của con có nhiều chuyện không biết nói gì nữa, hiện giờ nếu con có nói con gặp người ngoài hành tinh, cha mẹ cũng không có gì bất ngờ!”

Cha tôi thở dài nói.

Nghe tôi cha nói như thế, nếu như vậy, tôi đương nhiên là phải tranh thủ thời gian.

“Cha, người nói không sai, trước đây con tình cờ cứu được hai người ngoài hành tinh gặp nguy hiểm ở Địa Cầu, lý luận và phương án thiết kế của Tập đoàn Đông Á cũng là do bọn họ cung cấp cho con!”

Tôi nói.

Nhưng khi nhìn lại, cha tôi đã té xỉu. . .

303. Chương 78: Vĩnh Viễn Là Nhan Nghiên Của Anh

“Lỗi Lỗi, con có gì còn chưa nói với cha mẹ nữa không? Tốt nhất là nói một lần cho xong, nếu không cha mẹ phải nhập viện vì bệnh tim mắt!”

Cha tôi nhận lấy khăn lông ướt do mẹ tôi mang tới, lau mặt.

“Ách... Thật ra thì vẫn còn, các người xác định có thể thừa nhận hay sao?”

Tôi cắn răng một cái, nói.

“Vẫn còn? !”

Cha tôi ngồi dậy, nhìn tôi giống như nhìn quái vật.

“Dạ, thật ra thì, con giấu hai người, Tập đoàn Ánh Rạng Đông là do con thành lập, Triệu Nhan Nghiên có 20% trong đó.”

Tôi bình tĩnh nói.

Cha tôi đứng im nhìn nhìn tôi, ngay cả mẹ tôi nghe xong cũng sợ hết hồn! Tập đoàn Ánh Rạng Đông là khái niệm gì, là một tập đoàn lớn nhất toàn cầu!

Thời gian trước còn có người nói, Triệu Quân Sinh chỉ là đi làm thuê cho người ta mà thôi, nếu như vậy, thì người đứng sau màn của Tập đoàn Ánh Rạng Đông sẽ phải là người có quyền lực phủ lên cả thế giới, hơn nữa tài sản cũng phải lớn hơn khoảng 300 lần so với người xếp hạng đầu thế giới hiện nay.

“Nói như vậy, cha con cũng chỉ là đi làm công cho con?”

Mẹ tôi dù sao cũng không giống cha tôi, đối với mấy tập đoàn, bằng giàu nhất... không thèm để ý, nên nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Có thể nói như thế...”

Tôi cười khan nói.

“Thằng nhãi này, cha tưởng con đi làm cho cha vợ của con. Uống công cha quan tâm tới con như vậy, còn sợ ảnh hưởng tới quan hệ của con với Triệu Nhan Nghiê! Giờ thì cha mới hiểu, tại sao mỗi lần Triệu Quân Sinh nhìn thấy cha, đều rất khách khí!”

Cha tôi quát.

Nhưng mà cha tôi ngay sau đó lại đặc ý nói:

“Hắc hắc, như thế nào, lão bà, bà xem, Tiểu Triệu năm đó thua tôi, giờ đi làm cho con tôi, con gái duy nhất của hẳn lại là vợ của contooi. Ha ha!”

“Xem cái bộ dáng tiểu nhân đặc chí của ông kia!”

Mẹ tôi liếc qua cha tôi một cái nói.

“Nói đùa mà thôi ! Hắc hắc!”

Cha tôi cười nói:

“Sớm nói có phải không! Thiệt là, hại cha suốt ngày mệt nhọc, còn tưởng rằng sau này khi con kết hôn phải mất rất nhiều tiền, xem ra cha đúng là phí tâm rồi. Ngày mai cha nói chuyện với Triệu thông gia, cho phó giám đốc tiếp nhận công việc của cha. Sau đó cha với mẹ con đi du lịch vòng quanh thế giới!”

“Chuyện này, con à, con có thể tài trợ cho cha chút tiền không?”

Cha tôi vươn tay ra cười mờ ám nói.

“...”

Tôi hết chỗ nói rồi.

Lấy một tấm thẻ VISA của ngân hàng Thụy Sĩ đưa cho cha tôi nói:

“Bên trong có 10 tỷ USD, chắc cũng đủ cho cha mẹ thuê máy bay đi du lịch vòng quanh thế giới rồi!”

Cha tôi sau khi biết tôi có tiền, cũng không khách khí, nhận lấy thẻ cất vào trong túi, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy ánh mắt gây sự của mẹ tôi, vội vàng lại đem thẻ móc ra, sau đó đưa cho mẹ tôi, nói:

“Ha ha, hay là bà cầm đi vậy...”

Tôi cười lắc đầu nói:

“Mẹ, người đừng giữ tiền như vậy nữa!”

Trước khi đi. Tôi len lén kín đáo đưa cho cha tôi một tờ chi phiếu của ngân hàng Trung Hoa, nói:

“Cha tự cất giữ đi, bên trong có 10 tỷ tiền Trung quốc, cha đừng làm con phá sản nữa!”

Cha tôi cao hứng thu ở trong túi áo, tôi lập tức dùng khăn di trở lại WC trong khách sạn.

Mới vừa trở về, chỉ nghe thanh âm Trần Vi Nhi ở bên ngoài kêu lên:

“Lão công, anh có chuyện gì không? Sao lại lâu như vậy?”

Tôi vội vàng mở cửa phòng ra rửa tay nói:

“Ha ha, tiêu chảy thôi!”

Trần Vi Nhi cũng không để ý, nhìn tôi nói:

“Thức ăn đã đem tới rồi, mau tới ăn đi!”

“Tới ngay!”

Tôi gật đầu.

Nhìn cái bàn ngoài phòng, trên đó đã có đầy thức ăn. Triệu Nhan Nghiên cùng Vu Đình đang ở một bên nóng lòng muốn thử, nhưng mà tôi chưa có tới, nên các nàng không xuống tay trước.

Tôi thấy vậy, thì rất là hài lòng. Xem ra những cô bé này đều rất hiểu quy củ, tôi cũng không hi vọng hậu cung tương lai của tôi sẽ loạn hết cả lên vì tranh giành người yêu.

“Tốt lắm, các lão bà, đều đói bụng rồi phải không, chúng ta nhanh ăn đi!”

Tôi ngồi ở ghế chủ tọa.

Triệu Nhan Nghiên cùng Vu Đình ngồi ở hai bên của tôi, Trần Vi Nhi chủ động ngồi phía đối diện với tôi.

Vì không muốn ảnh hưởng tới bữa cơm, nên tôi định sau khi ăn cơm xong sẽ mang bức thư ra.

“Lão công, anh ném thử món thịt kho tàu này đi...”

“Lão công, anh ném thử món cá hấp này xem...”

“Lão công, anh ném thử món cá nướng...”

Nhìn bắt cơm của tôi đã đầy ắp thức ăn do 3 cô gái gắp cho tôi, tôi lắc đầu, xem ra có đôi khi quá hạnh phúc cũng không phải là chuyện gì tốt cả! Bất đắc dĩ, tôi đành phải ăn xuất ăn gấp 3 bình thường.

Sau khi ăn xong, tôi gọi điện thoại cho nhân viên phục vụ, sau đó cùng 3 cô gái trở lại phòng ngủ.

“Nhan Nghiên, em có còn nhớ cái này không?”

Tôi đem phong thư tình từ trong ngăn kéo đưa cho Nhan Nghiên.

Triệu Nhan Nghiên nhận lấy, từ từ mở ra, có một loại rất cảm giác quen thuộc xông lên từ trong lòng, nhìn những chữ quen thuộc trong bức thư, bỗng nhiên trong đầu hiện lên đủ loại hình ảnh...

“Lão công!”

Triệu Nhan Nghiên ngẩng đầu lên, trong lúc nhất thời lệ rơi đầy mặt, nhào vào trong ngực của tôi, lớn tiếng nói:

“Em nhớ ra rồi, em nhớ ra tất cả rồi! Thật, đều là sự thật, chuyện này tất cả là sự thực! Lúc đầu em đối với anh như vậy, anh có tức giận không?”

“Sao có thể như vậy, cũng là cơ hội để anh ôn lại tình xưa, phải không Nhan Nghiên!”

Tôi giúp nàng lau khô nước mắt, nhẹ nhàng nói.

“A... Đúng vậy, em là Nhan Nghiên của anh, vĩnh viễn cũng như vậy!”

Triệu Nhan Nghiên nín khóc mỉm cười nói:

“Cám ơn anh!”

“Cám ơn cái gì, nếu bảo anh theo đuổi em 100 lần nữa, anh cũng nguyện ý!”

Tôi vỗ vỗ sống lưng Triệu Nhan Nghiên nói:

“Hai chúng ta thì có gì phải cảm ơn với không cảm ơn, tin tưởng nếu như anh bị mất trí nhớ, thì em cũng sẽ đối với anh như vậy?”

“Dạ, đó là đương nhiên!”

Triệu Nhan Nghiên gật đầu khẳng định nói.

Tôi vừa ngẩng đầu, phát hiện Trần Vi Nhi cùng Vu Đình đang trợn tròn mắt, bịt mồm nhìn tôi với Triệu Nhan Nghiên tình tứ, tôi lao tới, kéo thân thể của hai nàng, tàn bạo nói:

“Nhìn lên là không đúng đâu nha, bây giờ anh muốn trừng phạt hai em!”

Vừa nói lập tức đưa tay cởi nút áo của Trần Vi Nhi.

“Cưỡng gian, cứu mạng!”

Trần Vi Nhi bị tôi làm như vậy thì sợ hãi hét lớn.

“Lão công, em cũng tới đây...”

Vu Đình vừa nói đã bắt đầu cởi y phục trên người...

Đúng là tôi đến thua với các nàng mất, ai trong những lão bà của tôi cũng đặc sắc vô cùng!

304. Chương 79: Chuyển Hóa Nước Biển

Thí nghiệm của Tôn Tứ Khổng đang nghiên cứu đến giai đoạn trọng yếu, một số bộ phận trong số tư liệu mà tôi cấp cho hắn đã được nghiên cứu thành công.

Nhưng mà trước mắt tôi cũng không có tính toán gì nhiều, bởi vì những thứ này đều vượt khỏi trình độ khoa học này vài trăm năm. Nếu như mà công bố ra ngoài, thì sẽ làm cho thế giới trở nên khủng hoảng.

Hai ngày này Tôn Tứ Khổng điện thoại tới cho tôi, bảo tôi là giới thiệu cho hắn một số trợ thủ, vì có nhiều thí nghiệm trước mắt không cách nào hoàn thành một mình được.

Sau khi tôi suy nghĩ, tôi lập tức đi tìm Từ Khánh Vĩ. Bởi vì hắn là người mà tôi yên tâm, hơn nữa không có dụng ý xấu, nên tôi mời hắn tới một quán café gần trường.

“Cuộc sống lúc này thế nào?” Tôi gọi một ly cafe thuận miệng hỏi.

“Lưu Tổng, anh có việc gì thì cho em làm đi, gần đây em rỗi quá, quả thực là không có việc gì!”

Từ Khánh Vĩ u oán nói:

“Sau khi Tập đoàn Vĩ nhân sát nhập và Tập đoàn Ánh Rạng Đông, em chẳng có việc gì làm cả, hơn nữa anh cũng biết, trước kia em là thủ hạ của anh, chỉ chịu trách nhiệm về phương diện kỹ thuật, đối với quản lý công ty cũng không hiểu nhiều cho lắm, cho nên em cũng không có tham dự. Đúng rồi, Lưu Tổng, anh điều em tới trung tâm nghiên cứu phát triển của Tập đoàn Ánh Rạng Đông đi? Em đã bắt đầu chán ngán cuộc sống, mỗi ngày đều phải ở trường học nhai những kiến thức vô dụng này rồi, ai!”

Xem ra tôi tìm đúng người rồi, Từ Khánh Vĩ chính bản thân còn đang không chịu nổi. Cho nên tôi cười nói:

“Thật ra thì tôi còn có một trụ sở nghiên cứu bí mật, bên trong đó có những kỹ thuật còn tiên tiến hơn mấy trăm năm so với khoa học hiện nay. Hệ thống động lực kiểu mới của Tập đoàn Đông Á cũng là do nghiên cứu của tôi!”

“Thật không? Hóa ra Tập đoàn Đông Á cũng là của anh, em còn tưởng lại có người trọng sinh cơ chứ!”

Từ Khánh Vĩ cả kinh kêu lên.

“Cậu nhỏ giọng một chút, không muốn bị bắt như chuột làm thí nghiệm thì đừng có nhắc tới từ trọng sinh! Chuyện này không phải chuyện tốt gì, hơn nữa, cũng làm gì có nhiều người trọng sinh như vậy, ba người chúng ta do cơ duyên trùng hợp nên mới đồng thời trọng sinh!”

Tôi hàm hồ nói. Trong lòng lại mắng, diêm Vương lão ca đang định làm cái gì đây!

Từ Khánh Vĩ lúng túng cười nói: “Em đúng là chưa nghĩ tới chuyện này... Xem ra lần sau cũng nên cẩn thận! Đúng rồi, Lưu Tổng, anh nói xem em có thể đi tới cái trụ sở kia hay không?”

“Dĩ nhiên có thể, nhưng mà cậu phải nghĩ cho kỹ, vì tới nơi đó sẽ rất khó trở lại nơi này!”

Tôi nhắc nhở.

“Em hiện tại cũng không có gì để vương bận, ở đó cũng không có vấn đề gì!”

Từ Khánh Vĩ sáng khoái nói.

“Vậy cũng tốt, cậu chuẩn bị một chút, lát nữa chúng ta sẽ đi!”

Tôi nói.

“Trụ sở có ở gần đây không?”

Từ Khánh Vĩ kỳ quái hỏi.

“Không phải đâu, ở trên một hòn đảo tư nhân nhỏ trên Thái Bình Dương!”

Tôi nói.

“Vậy chúng ta có cần phải đi xin hộ chiếu hay không?”

Từ Khánh Vĩ nghi ngờ nói.

Bởi vì hẳn nghe khẩu khí của tôi, thì dường như có thể lập tức đi ngay.

“Ha hả, không cần, nếu như cậu không có việc gì, thì chúng ta sẽ lập tức đi? Đồ dùng sinh hoạt ở đó đều rất đầy đủ, không cần mang đồ!”

Tôi nói.

“Vậy cũng tốt, em ở ký túc xá cũng không có đồ gì, chỉ cần 1 notebook là đủ, mà phương diện trường học làm sao bây giờ?”

Từ Khánh Vĩ hỏi.

“Chuyện đó tôi sẽ thu xếp, cậu cứ yên tâm đi!”

Tôi nói:

“Hơn nữa, bằng cấp đối với cậu còn tác dụng nữa hay sao?”

“Vậy cũng được, sau này em theo Lưu Tổng, anh đừng có khai trừ em!”

Từ Khánh Vĩ cười nói.

“Ha hả, vậy thì phải xem biểu hiện của cậu!”

Hai người chúng tôi vừa nói, sau đó tới một địa phương bí mật.

“Lưu Tổng, tới nơi này làm gì vậy?”

Từ Khánh Vĩ có chút không giải thích được.

“Không phải, cậu cứ nhắm mắt lại là được!”

Tôi nói.

“A? Lão Đại, không phải là anh có ham muốn ở phương diện kia chứ? Trời ạ, đáng thương cho Nhan Nghiên!”

Từ Khánh Vĩ bi thương nói.

“Được rồi, không còn thời gian để nói đùa với cậu, cậu cứ làm theo tôi là được!”

Tôi ra lệnh.

Từ Khánh Vĩ không thể làm gì khác hơn là nhắm hai mắt lại, tùy ý để cho tôi cầm tay. Tôi mang theo hắn Thuấn Di tới hòn đảo tư nhân trên Thái Bình Dương.

“Có thể mở mắt ra được rồi!”

Tôi nói.

“A!”

Từ Khánh Vĩ cả kinh kêu lên:

“Có chuyện gì xảy ra vậy? Chúng ta làm sao...”

“Ha hả, đây chính là một năng lực đặc thù của tôi, những người như cậu gọi là Dị năng!”

Tôi giải thích.

“Lưu Tống, hiện tại anh đã có sự thâm sâu khôn lường rồi?”

Từ Khánh Vĩ có chút kinh ngạc, nói.

“Ha ha, chẳng lẽ kiếp trước tôi không lợi hại hay sao?”

Tôi cười nói.

“Không phải, chỉ là khí thế trên người anh làm cho em sợ hãi...”

Từ Khánh Vĩ nói:

“Lưu Tống, anh không phải là nghi ngờ sau này em phản bội anh, nên dọa em đó chứ?”

“Ách... Sao có thể!”

Từ Khánh Vĩ không hổ là người mà tôi xem trọng, đầu óc vô cùng linh hoạt.

“Ha ha, Lưu Tống anh yên tâm đi, anh mạnh như vậy, em làm sao đấu lại được, hơn nữa làm như vậy, thì Nhan Nghiên sẽ hận em tới chết!”

Từ Khánh Vĩ cười nói.

Tôi gật đầu, đối với Từ Khánh Vĩ tôi có thể hoàn toàn yên tâm.

Tôi đem Từ Khánh Vĩ giới thiệu một chút cho Tôn Tứ Khổng, Tôn Tứ Khổng rất là cao hứng, khi hắn biết đây là cao thủ máy tính hiện nay thì lại càng cao hứng hơn, bởi vì hiện tại đại đa số thí nghiệm đều ở trên máy tính.

Tôn Tứ Khổng giới thiệu cho tôi một chút mấy thành quả nghiên cứu mới nhất, trong đó bao gồm thiết bị chuyển hóa nước biển thành nước ngọt, phương án phủ xanh sa mạc, một mô hình phi thuyền vũ trụ loại nhỏ, mặc dù tốc độ và sự an toàn vượt qua những máy bay hiện thời, nhưng vẫn không cách nào thực hiện được Không Gian Khiêu Dục.

Nói cách khác, trước mắt còn chưa có cách nào bay ra ngoài Thái Dương Hệ được. Nhưng mà đối với những kết quả này làm cho tôi đã vô cùng thỏa mãn rồi, bởi vì hiện tại mới chỉ có mấy tháng bắt đầu nghiên cứu.

Đồng thời còn mấy loại thành quả ở phương diện khác như: mô hình laser, ion, vũ khí pho - ton (năng lượng ánh sáng)...mấy thứ này tôi chuẩn bị trang bị cho đội ngũ lính đánh thuê.

“Đúng rồi, trên toà đảo này có được hệ thống phòng ngự vũ khí hạt nhân không?”

Tôi hỏi.

“Đã hoàn thành, thông qua máy tính có thể phân tích và đánh trả bất cứ cuộc tấn công hạt nhân nào, nếu không chúng ta diễn tập thử một chút!”

Tôn Tứ Khổng nói.

“Lão Tôn, ông thật là khôi hài, tôi chỉ hỏi một chút, chúng ta đi đâu tìm đầu đạn hạt nhân mà thí nghiệm đây!”

Tôi cười nói.

“Đạn hạt nhân thì phòng thí nghiệm của chúng ta có thể sản xuất, nhưng mà thí nghiệm có thể lan tới các đảo nhỏ và các quốc gia ở xung quanh!”

Tôn Tứ Khổng nói.

“Tốt, như vậy tôi đã rất hài lòng rồi!”

Tôi gật đầu nói.

Bên cạnh Từ Khánh Vĩ nhìn tôi với Tôn Tứ Khổng nói chuyện thì trợn mắt há mồm, quả thực là đang ở trong phim khoa học viễn tưởng, những thứ hắn biết ở kiếp trước cũng chẳng có gì là công nghệ cao cả!

“Lưu Tống, anh có những đồ này có thể thống trị thế giới!”

Từ Khánh Vĩ thở dài nói.

“Thống trị thế giới có ích lợi gì? Những vũ khí này tôi không có dự định công bố ra ngoài!”

Tôi nói.

“Em biết rồi Lưu Tống, em sẽ hiệp trợ Tôn viện sĩ!”

Từ Khánh Vĩ giờ phút này mới chính thức bị thuyết phục.

Tôi mang theo kỹ thuật chuyển hóa nước biển về và đem cho Tô Viên Triều, bảo hắn chế tạo.

Bởi vì tài nguyên nước vẫn là tài nguyên mà thế giới khan hiếm nhất, nên mới chỉ nghe tin có thiết bị này, các ký giả đã chạy tới, hi vọng tham gia được cuộc giới thiệu sản phẩm.

Lần giới thiệu sản phẩm này, Tô Viên Triều cự tuyệt tất cả các câu hỏi của ký giả, chỉ đơn giản nói một chút là, thiết bị này có hàm lượng kỹ thuật vô cùng cao.

Nhưng có thể khổng chế một lượng nước giống như là những hệ thống cung cấp nước hiện nay. Mà trạm cung cấp nước được tập đoàn cung cấp. Về phần phương án cụ thể, sẽ do tập đoàn cung cấp sau.

Rất nhanh, tại một số quốc gia, chúng tôi thành lập những trạm cung cấp nước rất lớn.

Ngay sau đó, Tập đoàn Đông Á đã thành lập những chi nhánh ở quốc gia này, phục vụ cho việc cung cấp nước, và cung ứng sản phẩm lâu dài.

Trong lúc nhất thời, Tập đoàn Đông Á đã trở thành tập đoàn lớn thứ hai thế giới sau Tập đoàn Ánh Rạng Đông. Thậm chí có rất nhiều người phán đoán, Tập đoàn Đông Á sẽ nhanh chóng vượt qua Tập đoàn Ánh Rạng Đông.

Rất nhiều người cho là, hai siêu tập đoàn này sẽ xung đột lợi ích trong nước Trung quốc, điều này sẽ làm đảo lộn toàn bộ nền kinh tế của nước này. Nhưng sau này họ mới hiểu là, điều đó không có khả năng.

305. Chương 80: Thiệp Mời Của Tư Đồ Gia

Trong nháy mắt 2 năm đã qua đi, trong khoảng thời gian này tôi mua một biệt thự rộng khoảng 3000 m² ở Bắc Kinh, tận hưởng cuộc sống thanh nhàn.

Vu Đình dưới sự giúp đỡ của Trần Vi Nhi đã học xong các chương trình ở đại học, ba người chúng tôi mỗi ngày trừ đi dạo phố ngoài, những lúc khác đều sống ở trong biệt thự.

Mà ở Bắc Kinh lại vô cùng yên tĩnh, tôi vốn tưởng Đại Hưng bang sẽ nhắm vào chúng tôi, nhưng lại không có gì, điều đó làm cho Quách Khánh vô cùng thất vọng. Đại Hưng bang làm như không có chuyện gì, đồng thời các hành động khác cũng thu liễm đi rất nhiều.

Thừa dịp trong khoảng thời gian này, Quách Khánh cùng Vu Thụy Trung nhân cơ hội chia cắt hắc đạo ở Bắc Kinh, phân thành nam bắc.

Năm trước, tôi ngoài ý muốn nhận được một tờ thiệp mời, là nhưng người gửi lại là gia chủ của Tư Đồ gia. Tôi không biết hẳn sao có thể đoán ra tôi là người đứng sau, nên mời tôi với Vu Đình tham gia dự tiệc.

“Con rể, con ngàn vạn lần đừng có đi, lão nhân Tư Đồ Đại Sơn kia thực lực không tầm thường, tuy nói con cũng là một cao thủ, nhưng con chưa thấy được thực lực chính thức của hắn! Nghe nói Tư Đồ Đại Sơn cũng là dị năng giả, hơn nữa có khả năng mê hoặc nhân tâm, biến người khác thành Khôi lỗi!”

Vu Thụy Trung nhìn tấm thiệp mời có chút lo lắng nói.

“Ha hả. Không sao đâu, con đang muốn nhìn xem Tư Đồ Đại Sơn có yêu được gì!”

Tôi không quan tâm, nói:

“Con chẳng những muốn đi, mà còn muốn dẫn cả Đình Đình đi, Nhạc phụ, cha cứ yên tâm, sẽ không có gì xảy ra đâu!”

Ngày 28 tháng 12 năm 1999, tôi cùng Vu Đình ngồi trong chiếc Bingley đi về phía biệt thự của Tư Đồ gia. Chiếc xe Land Rover kia tôi đã cho Lưu Duyệt, cô gái này thực sự rất hưng phấn, mà tôi lại thích đi những chiếc xe kiểu cổ.

“Xin đưa thiệp mời ra!”

Hai tên lính gác cửa lạnh lùng nhìn chúng tôi, có thể thấy chúng được trang bị vũ khí đó là súng.

Lái xe cho tôi chính là Đỗ Tiểu Uy, Công ty lính đánh thuê bên Nam Phi đã ổn định, với lại tiểu tử này cũng có người nổi nghiệp, nên trong thời gian rảnh rỗi chạy về làm lái xe cho tôi.

Giờ phút này Đỗ Tiểu Uy thấy còn có người chặn xe, lập tức nổi giận, từ trong cửa sổ xe thò tay ra cầm cổ áo tên lính ki nhắc lên!

Tên lính còn lại thấy vậy thì giương súng, nhưng bị một người đi từ trong biệt thự ra ngăn lại.

“Là xe của Lưu tiên sinh có phải không!”

Người tới nói:

“Hết sức xin lỗi. Thủ hạ không hiểu quy củ, mong được thứ lỗi. Kẻ hèn này chính là cháu đích tôn của Tư Đồ gia là Tư Đồ Không!”

Tôi ở phía sau nghe thấy vậy thì sửng sốt! Tư Đồ gia đúng là phô trương thanh thế, lại để cho Lão đại của Đại Hưng bang tự mình ra nghênh đón! Trong lúc nhất thời, tôi cũng không biết Tư Đồ Không muốn làm gì.

Khi tôi lái xe vào bãi đỗ xe của Tư Đồ gia, thì ngoài ý muốn phát hiện chiếc Land Rover của tôi lại có thể dừng ở cách đó không xa.

Lúc ấy tôi cũng không nhiều nghĩ, cho là Lưu Duyệt đem bán nó với giá cao.

Khi tôi và Vu Đình đi vào trong yến hội, thì phát hiện trong này cũng không phải là có rất nhiều người, trong đại sảnh chỉ có một cái bàn lớn, xung quanh có hơn hai chục chỗ ngồi, chắc là toàn là nhân vật đầu não của Tư Đồ gia.

Làm cho tôi ngoài ý muốn là Lưu Duyệt lại ở trong bữa tiệc! Hơn nữa lại ngồi ở vị trí bên cạnh Tư Đồ Lượng. Sắc mặt tôi sầm xuống, Lưu Duyệt tại sao lại có thể đi cùng tiểu tử Tư Đồ Lượng? Xem ra chiếc xe trong bãi đỗ xe là của Lưu Duyệt rồi.

Lưu Duyệt thấy của tôi đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt trở nên vô cùng lúng túng. Tôi với nàng vốn có một loại tình cảm mập mờ. Giờ phút này lại ở tình huống này gặp mặt, nên có chút không được tự nhiên.

Tôi quay đầu đi, phát hiện ở vị trí chủ tọa có một người tóc hoa râm, nghĩ là Tư Đồ Đại Sơn.

Khi đôi với Tư Đồ Đại Sơn nhìn nhau, nhất thời có cảm giác như bị áp lực, sau đó là cảm giác buồn ngủ lan tới!

Thuật thôi miên! Trong đầu của tôi xẹt qua một loại năng lực mà Tiêu Nha Tử đã nói. Loại này cũng là dùng tinh thần, là một loại dị năng dùng tinh thần lực khống chế người khác.

Tôi khẽ mỉm cười, nói:

“Tư Đồ lão tiên sinh, đây là cách đãi khách của người hay sao?”

Mọi người đều hiểu chuyện gì, nhưng chỉ có tôi và Tư Đồ Đại Sơn là người trong cuộc mới hiểu rõ.

Tư Đồ Đại Sơn trong lòng âm thầm kinh hãi, lúc đầu nghe Tư Đồ Bác nói người này không đơn giản, nhưng lại không ngờ hắn có thể thoát khỏi thuật thôi miên! Tư Đồ Đại Sơn thầm nghĩ nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa để Tư Đồ Bác hành động thiếu suy nghĩ, đem lại cho Tư Đồ gia một đại địch!

Tam Thạch Bang và Đại Hưng bang tranh đấu, không thể kết thúc trong một sớm một chiều, kết quả cuối cùng chính là lưỡng bại câu thương, nhưng chắc chắn sau lưng Tam Thạch Bang chắc chắn có cao thủ.

Ngày đó nghe Tư Đồ Bác nói, thì mình đã nghĩ hẳn chính là cao thủ sau lưng, ít nhất cũng phải ngang hàng với Quách Khánh!

Như nếu như đối phương cũng là dị năng cao thủ, thì phần thắng lại càng nhỏ. Cho nên Tư Đồ Đại Sơn cũng không cho Tư Đồ Bác hành động thiếu suy nghĩ, mà yên lặng theo dõi kỳ biến.

Sau đó nhân cơ hội mời tôi ra ngoài để tìm hiểu thực lực, nếu như tôi mạnh thì cầu hòa, yếu thì diệt trừ.

306. Chương 81: Tư Đồ Gia Cầu Hòa

“Lưu huynh đệ quang lâm thật là khiến cho tặc xá vinh dự!” Tư Đồ Đại Sơn đứng dậy nói.

Trong đại sảnh những khách nhân cùng với người trong Tư Đồ gia đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi, bọn họ không rõ tại sao Tư Đồ gia phải đối với tôi khách khí như vậy! Phải biết rằng cho dù là lãnh đạo thành phố Bắc Kinh tới, Tư Đồ Đại Sơn cũng chưa chắc đã đứng dậy đón.

“Tư Đồ lão tiên sinh nói quá lời!”

Trong lòng tôi thầm mắng, Lão Hồ Ly, tài nghệ không bằng người lập tức lại nương theo gió. Nhưng mà tôi cũng không cần vạch trần hẳn làm gì.

“Ha hã, Tư Đồ lão tiên sinh cái gì, tôi cũng chỉ lớn hơn có mấy tuổi, nếu không ngại cứ gọi tôi là Tư Đồ đại ca đi!”

Tư Đồ Đại Sơn cười nói.

“Ông! Sao người có thể cùng với người kém hẳn một thế hệ...”

Tư Đồ Lượng rốt cục không nhịn được, hét lớn.

“Mày im miệng cho tao, còn không phải vì mày hay sao, mau xin lỗi Lưu tiên sinh đi!”

Tư Đồ Đại Sơn quát lên.

Tư Đồ Lượng oán độc nhìn tôi một cái, vẫn chưa từ bỏ ý định nhìn sang Vu Đình ở bên cạnh tôi, dùng âm thanh cơ hồ như không thể nghe thấy, hờ hững nói:

“Thật xin lỗi!”

Sau đó lại ngồi xuống.

Tư Đồ Đại Sơn cười một tiếng nói:

“Khuyến tôn (cháu) không ra gì, mong Lưu huynh đệ đừng lấy làm phiền lòng, nếu như trước kia có gì đắc tội, thì xin thông cảm nhiều hơn!”

Tư Đồ Đại Sơn thầm mắng đứa cháu này không hiểu chuyện, nếu người ta chính chết, thì cho dù là một người làm ông nội như ta cũng không bảo vệ được!

“Nói rất hay, nói rất hay! Tư Đồ đại ca khách khí, đệ sao có thể so đo cùng với một đứa trẻ được chứ!”

Tôi cố ý đem hai tiếng “đứa trẻ” nhận mạnh, có ý châm chọc.

Tư Đồ Đại Sơn sao có thể không rõ, cho nên theo tôi nói:

“Đúng vậy, đều là những đứa trẻ, tính cách bốc đồng, nếu như Lưu tiên sinh không để bụng, vậy là tốt nhất!”

Lưu Duyệt có chút kinh ngạc nhìn tôi cùng Tư Đồ Đại Sơn ở chỗ này khác khí, người ở đây đương nhiên là nhận ra, Tư Đồ Đại Sơn đang lấy lòng tôi! Lưu Duyệt nhìn tôi một cái hỏi thăm. Tôi cười một tiếng cũng không có nói gì.

“Được rồi, đại ca giới thiệu một chút, đây là Khuyến tử Tư Đồ Bác, nếu hẳn có gì mạo phạm đệ, xin vui lòng bỏ qua cho! Đây là cháu đích tôn Tư Đồ Không, trước mắt chính là người quản lý Đại Hưng bang!”

Tư Đồ Đại Sơn nói.

Tư Đồ Không đi tới, cung kính cùng tôi bắt tay. Tư Đồ Không là người có tâm cơ hơn hẳn cha hẳn là Tư Đồ Bác, cùng Tư Đồ Đại Sơn không phân cao thấp.

Hắn nhìn thấy thái độ của ông mình đối với người trẻ tuổi này, trong lòng cũng mơ hồ kết luận người trẻ tuổi này tuyệt đối không tầm thường, cho nên thái độ dị thường cung kính.

“Người này là Tư Đồ Lượng, người nhỏ nhất trong nhà, cũng là trẻ con mà thôi! Nên đã bị nuông chiều làm hư hỏng!”

Tư Đồ Đại Sơn tiếp tục nói:

“Ngồi ở bên cạnh hẳn là vị hôn thê của Tư Đồ Lượng, Lưu Duyệt. Cũng chính là thiên kim tiểu thư của Lưu gia ở Đông Bắc!”

Tôi nghe nói Lưu Duyệt lại là vị hôn thê của Tư Đồ Lượng. Nhất thời một cỗ tức giận bốc lên đầu, giống như có một thứ gì đó của mình bị người khác đoạt mất, nên những câu nói tiếp theo của Tư Đồ Đại Sơn, tôi chẳng nghe thấy gì cả.

“Lưu lão đệ, sao vậy...”

Tư Đồ Đại Sơn bỗng nhiên thấy sắc mặt của tôi trầm xuống, có chút không hiểu hỏi.

“Không có gì!”

Tôi thở dài một cái, chuyện này tôi nhất định phải tìm Lưu Duyệt hỏi, cái loại tiểu tử như Tư Đồ Lượng này tại sao lại là vị hôn thê của nàng được chứ!

Tư Đồ Đại Sơn vốn cho là tôi muốn làm khó dễ, thấy tôi sắc mặt khôi phục bình thường. Âm thầm ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ thầm nếu như hẳn thật muốn làm khó dễ, thì mình cũng rất khó ngăn cản!

Sau khi ngồi vào vị trí, Tư Đồ Đại Sơn bắt đầu cho người mang món ăn lên. Sau đó rót cho tôi một chén rượu, rồi mới đi làm việc khác.

Tư Đồ Đại Sơn bưng chén rượu lên nói:

“Hôm nay là ngày cuối năm, ngồi ở đây toàn là người nhà, nên mọi người đừng có khách khí, trước hết xin kính các vị một ly!”

Mọi người rồi rít bưng chén rượu lên, tôi cũng nhấp một ngụm nhỏ, không nghĩ tới Tư Đồ Lượng sau khi nhìn thấy, giống như bất được cơ hội, chỉ vào người của tôi lớn tiếng quát lớn:

“Mọi người chúng tôi đều nâng cốc uống hết, ông nội cũng vậy, tại sao mà không làm? Có phải xem thường ông nội không?”

Tư Đồ Đại Sơn sắc mặt đại biến, hẳn không có nghĩ đến cái đứa cháu này lại ngu tới như vậy, ở trong tình cảnh này mà vẫn không hiểu hay sao?!

Từ mấy tháng nay, Tam Thạch Bang đang khuếch trương ở Bắc Kinh, từ thái độ của chính phủ có thể thấy, sau lưng Tam Thạch Bang có một bối cảnh rất lớn.

Nếu không dựa vào quan hệ với Tư Đồ gia, thì Đại Hưng bang cũng giống như các bang phái khác bị thôn tính mà thôi.

“Thân thể của tôi thể không tốt, không thể uống rượu!”

Tôi nhàn nhạt nói.

“Tư Đồ Không, mang em của cháu về phòng đi, nó uống say rồi!”

Tư Đồ Đại Sơn ra lệnh.

Tư Đồ Không gạt đầu lập tức đi tới muốn đem Tư Đồ Lượng kéo đi, nhưng Tư Đồ Lượng hét lớn:

“Cháu không có say, Tư Đồ gia chúng ta sao phải sợ một người có bối cảnh tầm thường này!”

Tư Đồ Không cười cười xin lỗi tôi, sau đó một chưởng đánh vào gáy Tư Đồ Lượng, làm cho hắn ngất đi, rồi kéo ra ngoài.

Thật ra thì Tư Đồ Lượng bình thường cũng không ngu như vậy, chẳng qua hắn chỉ giả vờ không biết thôi. Với lại hắn chỉ cho rằng, tôi chỉ có bối cảnh ở tỉnh Tùng Giang.

Sau khi Tư Đồ Lượng đi, Tư Đồ Đại Sơn mới lên tiếng:

“Đúng rồi, Lưu huynh đệ. Nghe nói gần đây ở Bắc Kinh, Tam Thạch Bang có thực lực rất mạnh, đang chia đôi thiên hạ với Đại Hưng bang, Lưu huynh đệ có biết Tam Thạch Bang hay không?”

Tư Đồ Đại Sơn làm bộ như vô ý, nhưng mà tôi sao có thể không biết ý tứ của hắn, cho nên cũng là rất tùy ý nói:

“Không đối gạt Tư Đồ tiên sinh, Tam Thạch Bang do một người anh em của tôi thành lập.”

“A, là như vậy sao! Vậy thì tốt quá, Đại Hưng bang chúng tôi muốn hợp tụi với Tam Thạch Bang, khổ nỗi chưa có người làm mối, chuyện này phải phiền Lưu huynh đệ rồi!”

Tư Đồ Đại Sơn nói.

“Hợp tác? Tại sao phải hợp tác, Tư Đồ tiên sinh xin nói rõ một chút, dạo này tôi đúng là có chút bận rộn!”

Tôi nói.

“Là như vậy, tôi hi vọng Đại Hưng bang sẽ cùng tồn tại với Tam Thạch Bang ở Bắc Kinh, thật ra thì lợi ích xung đột cũng không phải là nhiều, Đại Hưng bang chúng tôi làm ăn ở địa phận của Đại Hưng bang, Tam Thạch Bang thì có thể tìm địa bàn mới. Chúng ta không can thiệp vào chuyện của nhau, nếu như khi nào có địch nhân tới, chúng ta có thể kết minh chống ngoại địch, chẳng biết ý Lưu lão đệ như thế nào?”

Tư Đồ Đại Sơn hỏi.

307. Chương 82: Đại Hội Võ Lâm

Tư Đồ Đại Sơn nhìn về phía Tư Đồ Không, Tư Đồ Không vội vàng nói:

“Không đối gạt Lưu tiên sinh, chuyện ép lương CallGirl thì chúng tôi không làm, những cô gái đó kiếm tiền tự nguyện, nhưng còn chất ma túy... Không biết thuốc lắc có tính vào trong đó hay không?”

Tôi suy nghĩ một chút, thuốc lắc cũng là một chất ma túy, nhưng gây hại không lớn, hơn nữa loại vật này có cấm cũng không được.

Cho nên tôi nói:

“Khổng chế số lượng là được rồi, thứ này dùng nhiều cũng không tốt gì! Nếu như vậy, tôi sẽ đem ý của các người truyền tới Tam Thạch Bang, còn họ có đồng ý hay không, tôi cũng không dám đảm bảo!”

Tư Đồ Đại Sơn trong lòng sao có thể không rõ, nghe tôi nói như vậy cũng biết chuyện này đã thành. Nhưng hắn cũng không vạch trần, chỉ nói:

“Vậy thì làm phiền rồi!”

Tư Đồ gia dù sao cũng là một trong Lục đại thế gia, có lịch sử hàng trăm năm, cho dù tôi có xóa sổ Đại Hưng bang, thì cũng không ảnh hưởng tới căn cơ của họ được. Cho nên tôi dứt khoát cấp cho họ mặt mũi, nếu như Tư Đồ Lượng không hiểu chuyện, tôi sẽ diệt trừ.

Bởi vì chính sự đã nói xong, Tư Đồ Đại Sơn bắt đầu đàm luận những chuyện khác, có rất nhiều chuyện liên quan đến lục đại gia tộc cũng được nói ra. Tư Đồ Đại Sơn cũng không kiêng kỵ, hoàn toàn coi tôi trở thành người mình, điểm này chứng tỏ hắn thực lòng muốn cầu hòa.

“Đúng rồi, Lưu Duyệt, năm năm một lần Đại hội võ lâm Trung Hoa sẽ tổ chức một lần, Lưu gia phái ai đi?”

Tư Đồ Đại Sơn hỏi.

“Cháu đi.”

Lưu Duyệt rất ghét Tư Đồ gia, cho nên lời nói cũng rất đơn giản.

“A? Ha hả. Đến lúc đó cháu cần phải hạ thủ lưu tình đấy, ta chuẩn bị cho Tư Đồ Không và Tư Đồ Lượng đi thử sức, không chừng cháu sẽ ở cùng một tổ với Tư Đồ Lượng đó, ha hả!”

Tư Đồ Đại Sơn cười nói.

“Ông nội của cháu cũng có kỳ vọng rất lớn vào cháu, Tư Đồ gia ư, thật ngại quá!”

Lưu Duyệt bình thản nói.

Trên bàn cơm không khí lập tức trở nên lạnh lùng. Lục đại thế gia, từ xa xưa ai cũng muốn bảo lưu lấy truyền thống của mình, nếu như nữ nhân gả cho ai, thì là con của nhà đấy, sẽ không còn quan hệ gì với nhà mẹ đẻ, vì vậy mọi chuyện phải giúp cho nhà chồng, đây cũng là tam tông tứ đức của một cô gái, nhưng nay Lưu Duyệt thân là vị hôn thê của Tư Đồ Lượng, lại có thể ngang nhiên vi phạm tổ huấn!

Bởi vì có tôi ngồi ở đây, nên Tư Đồ Đại Sơn cũng không tiện phát tác. Chỉ đành phải ngượng ngùng nói:

“Ha hả, người trẻ tuổi nên như vậy, nên như vậy !”

Sau đó vội vàng nói sang chuyện khác:

“Lưu Duyệt. Cháu cùng với Lượng Lượng cũng không còn nhỏ nữa, bao giờ thành hôn, để cho những người đi trước như chúng ta được yên tâm.”

“Tư Đồ gia gia, cháu không đồng ý với hôn sự này, chỉ là do ông cháu tự chủ trương mà thôi!”

Lưu Duyệt cau mày nói.

Tôi thấy không tốt, nếu như tiếp tục như vậy, thì sẽ mang tới cục diện không vui. Chuyện của Lưu Duyệt tôi đương nhiên muốn biết rõ, nhưng cũng không phải ngay trên bàn cơm. Có một số vấn đề rất dễ giải quyết, nhưng nếu như ở trước đông người, vì vấn đề mặt mũi, người ta sẽ rất cố chấp.

“Tư Đồ tiên sinh, người nói đại hội võ lâm Trung Hoa là sao?”

Tôi đối với cuộc thi lần này tương đối hứng thú, trước kia đâu có nghe qua chuyện này! Với lại nói ra bây giờ cũng có thể làm giảm bớt không khí trên bàn.

“A, chuyện này ư!”

Tư Đồ Đại Sơn cũng ý thức được tôi vẫn ở đây, nên không quản chuyện Lưu Duyệt nữa, nhìn tôi nói:

“Là như vậy, Trung hoa mỗi 5 năm một lần đều cử hành một Đại hội võ lâm, quy củ từ xưa đã có, không mang tính chất công khai, người tham gia đều là đệ tử trực hệ của Lục đại thế gia, rất ít có người ngoài, cho nên dần dà trở thành nơi phân cao thấp của thế hệ trẻ!”

“Thì ra là như vậy, thảo nào mà tôi chưa nghe nói qua, vậy thì người vô địch có lợi ích gì không?”

Tôi gật đầu hỏi.

“Người vô địch có thể đạt được một chức vụ đặc biệt trong tổ chức, và được một khoản tiền thưởng rất lớn!”

Tư Đồ Đại Sơn nói.

Những chuyện khác thì tôi không quan tâm, nhưng chuyện này tôi vốn muốn cho nó thêm náo nhiệt, cho nên nói:

“Vậy thì tôi có thể tham gia không?”

“Đương nhiên có thể, ai cũng có tư cách tham gia, cuộc thi đấu này do một tổ chức đặc biệt chủ trì, nên tính công bằng luôn được đảm bảo.”

Tư Đồ Đại Sơn nói.

Tôi nhìn đồng hồ một chút, thời gian cũng không còn nhiều lắm, cho nên nói:

“Vậy hôm nay chúng ta chỉ nói tới đây thôi, Tư Đồ tiên sinh, tôi còn muốn chuẩn bị một chút, ngày mai phải về với gia đình rồi!”

“Aa, ha hả, đệ xem, ta tuổi tác lớn rồi, đến thời gian cũng không còn nhớ rõ nữa, đã hơn 10 giờ rồi!”

Tư Đồ Đại Sơn xin lỗi cười cười sau đó nói:

“Tư Đồ Bác, Tư Đồ Không, hai người mau tiễn Lưu tiên sinh!”

Lúc này Lưu Duyệt cũng đứng dậy nói:

“Tư Đồ gia gia, cháu cũng xin cáo từ!”

Sau đó nhìn tôi một cái, tôi biết nàng có chuyện muốn nói với tôi, với lại tôi cũng cần hiểu rõ, nên mỉm cười gật đầu.

Đi tới bãi đậu xe, Lưu Duyệt nhìn tôi một cái, nhưng mà không có nói gì. Tôi cười một chút nói:

“Đi theo xe của tôi!”

Rồi sau đó, hai chiếc xe bingley và Land Rover của Vu Đình nối đuôi nhau ra khỏi bãi đậu xe.

Mới ra tới đường lớn, Lưu Duyệt đã gọi điện thoại tới, nói:

“Lưu Lỗi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Tại sao anh lại tới đây?”

“Ha hả, lát nữa chúng ta nói chuyện, giờ theo tôi tới biệt thự của tôi!”

Tôi nói:

“Lái xe cho tốt, đừng phân tâm!”

“A!”

Lưu Duyệt đáp một tiếng sau đó cúp điện thoại, không nhanh không chậm đi theo phía sau xe của chúng tôi.

Sau hơn 1 tiếng đồng hồ, chúng tôi đã về tới biệt thự.

Nhìn vẻ mặt khẩn cấp của Lưu Duyệt, tôi có chút buồn cười, nha đầu này sao lại nóng ruột như vậy, trong trí nhớ của tôi, Lưu Duyệt là một nữ nhân luôn luôn bình tĩnh.

308. Chương 83: Tâm Sự Của Lưu Duyệt

Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi rất thân với Lưu Duyệt, sau khi Triệu Nhan Nghiên nhớ lại, thì cũng không mang chuyện trước kia nói lại nữa.

Trong phòng khách, Lưu Duyệt cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn tôi. Tôi vốn muốn cho Lưu Duyệt có cơ hội nói chuyện, nhưng mà không ngờ tới trong nhà lại yên tĩnh như vậy.

“Được rồi, tôi thẳng thắn nói ra vậy, tôi cùng Tư Đồ Lượng có một chút ân oán cá nhân!”

Sau đó chỉ vào Vu Đình nói:

“Cũng bởi vì nàng.”

Không biết tại sao, Lưu Duyệt đỏ mặt lên, sau đó liếc tôi một cái nói:

“Sắc lang!”

“Sao tôi lại là sắc lang? Chuyện này là do nàng tình nguyện, với lại nàng cũng không thích tên Tư Đồ Lượng kia, có phải hay không, Tiểu Đình Đình?”

Tôi kéo Vu Đình ngồi vào trong lòng của tôi.

Vu Đình nhẹ khẽ hừ một tiếng, nhưng cũng biết điều ngồi ở trong lòng của tôi.

“Tôi không phải nói cái này, tôi hỏi là tại sao Tư Đồ gia lại khách khí với anh như vậy?”

Lưu Duyệt trợn mắt nhìn tôi một cái nói.

“Ách... Hình như là họ sợ tôi?”

Tôi giả bộ ngu nói. Lưu Duyệt dù sao cũng không phải là người bên cạnh tôi, nên tôi cũng không muốn tiết lộ quá nhiều.

“Họ sợ anh? Họ tại sao phải sợ anh?”

Lưu Duyệt hỏi.

“Tôi cũng đâu biết!”

Tôi một bụng tâng bốc nói.

“Gạt người! Nhan Nghiên, Lưu Lỗi hẳn khi dễ tôi!”

Lưu Duyệt làm bộ như rất ủy khuất nhìn Triệu Nhan Nghiên nói.

Triệu Nhan Nghiên mềm lòng, thấy Lưu Duyệt như vậy, nên thở dài. Sau đó đem chuyện của Vu Đình nói rõ với Lưu Duyệt, với lại lòng của nữ nhân vốn nhạy cảm, tâm sự của Lưu Duyệt sao nàng lại không biết.

Cho nên sâu kín nói:

“Lão công, chẳng lẽ anh còn muốn Lưu Duyệt nói rõ hay sao! Thật ra thì trong lòng em ấy vẫn thích anh, chẳng nhẽ anh không biết? Em ấy đang ăn dấm của Vu Đình đấy!”

Lưu Duyệt nghe xong mặt càng đỏ hơn, nhưng mà nàng lại không phản bác, làm như bộ dáng của một tiểu nữ nhân.

Thật ra thì trong lòng tôi làm sao không biết ý nghĩ của Lưu Duyệt, nhưng mà đã cướp một nữ nhân bên cạnh Tư Đồ Lượng, nay lại cướp một người nữa... thì hình như không ổn lắm? Tư Đồ gia chẳng nhẽ lại để yên hay sao?

Nhưng mà tôi còn sợ ai, cướp thì cướp chứ sao!

Cho nên tôi nói:

“Lưu Duyệt, thật ra Tư Đồ gia không dám làm gì tôi, phải nhẫn nhịn, vì tôi là ôm trùm giấu mặt của Tam Thạch Bang, bang phái lớn nhất Trung quốc!”

“Thì ra là như vậy, không trách được Tư Đồ gia lại mời anh tham gia bữa tiệc, xem ra bọn họ cũng biết chuyện này. Chỉ là đôi bên không nói ra mà thôi!”

Lưu Duyệt chợt hiểu nói.

“Cô cũng nên nói cho tôi biết một chút chuyện đi chứ? Rồi cuộc có chuyện gì xảy ra? Tại sao cô lại biến thành vị hôn thê của Tư Đồ Lượng rồi?”

Tôi hỏi:

“Với lại hẳn sao lại nhắc tới Lưu gia? Chẳng lẽ cô cũng là đệ tử thế gia? Cô cũng đừng nói với tôi, chuyện đại lý xe chỉ là trong lúc nhàn rỗi nên mới làm, với thân phận của cô thì đâu có thiếu tiền?”

“Đương nhiên không phải vậy, nhưng mà với tôi nó cũng là một sự rèn luyện! Thật ra thì tôi vẫn gạt anh, gia tộc của tôi cũng là một trong Lục đại thế gia, Lưu gia Tùng Giang...”

Không đợi Lưu Duyệt nói xong, tôi đã thốt lên:

“Lưu Chấn Hải! ?”

“Anh biết ông của tôi?”

Lưu Duyệt vừa nói xong câu này, ngoại trừ Vu Đình, còn chúng tôi ai cũng có vẻ mặt kỳ quái.

“Sao vậy?”

Vu Đình kỳ quái hỏi.

“Năm đó thiếu chút nữa, tôi bị ông của cô giết!”

Tôi nhún vai nói.

“Giết anh? A! Hóa ra anh chính là thiếu niên kia mà ông tôi nói tới!”

Lưu Duyệt cũng dùng một nét mặt cổ quái nhìn tôi:

“Anh hình như có chuyện gì đó gạt tôi? Người của Tư Đồ gia hoặc là các thế gia khác không giống người bình thường, họ đều có một loại lực lượng siêu tự nhiên...”

Tôi biết chuyện cho tới bây giờ, cũng không cách nào che giấu được nữa, Lưu Chấn Hải khẳng định đã nói chuyện khi xưa với Lưu Duyệt, cho nên tôi nói:

“Không sai, tôi chính là người có khả năng không chế loại lực lượng siêu tự nhiên, cũng chính là dị năng giả!”

“Hừ! Anh rõ ràng coi tôi là người ngoài! Nếu tôi không nhắc tới, anh cũng không nói! Nhan Nghiên, chị nhìn hẩn xem!”

Lưu Duyệt lôi kéo tay của Triệu Nhan Nghiên làm nũng nói.

Tôi đổ mồ hôi! Lưu nha đầu này thật là thông minh hơn người. Biết trong mấy người ngồi đây, tôi yêu nhất chính là Triệu Nhan Nghiên. Không nghĩ tới nàng lại dùng điều này làm cái phao cứu mạng.

Nhìn Triệu Nhan Nghiên dùng vẻ mặt hờn dỗi, tôi còn có thể làm gì hơn được nữa!

“Được rồi, tôi thừa nhận là tôi không đúng với cô! Cô nói tiếp đi!”

Tôi vội vàng bảo nàng nói tiếp, nếu không thì toàn bộ gốc gác của tôi sẽ bị đào ra mất.

“Lưu gia cho tới thế hệ này, chỉ có một mình tôi, nhưng mà tôi lại là con gái. Trong mắt của ông tôi, thì tôi không có khả năng gánh vác trách nhiệm của gia tộc. Cho nên ông tôi muốn tìm cho tôi một người chồng tốt, có thể trọng chấn Lưu gia. Mục tiêu của ông tôi là hai loại người, một là những người có thân thể trong sạch, có tài cán hoặc năng lực hơn người, có thể giúp Lưu gia đi tới sự huy hoàng, nhưng người này rất khó tìm...”

Nói tới đây, Lưu Duyệt dầm như lơ đãng nhìn tôi một cái, thấy vậy tôi cũng chột dạ, không dám nói gì.

Cho nên Lưu Duyệt tiếp tục nói:

“Còn có một loại người nữa, cũng là người trong Lục đại thế gia, là người không phải gánh trọng trách, cũng không phải là người thừa kế. Mà như vậy, người này năng lực chắc chắn không phải xuất chúng, nhưng dựa vào quan hệ trong gia tộc, thì ít nhất cũng không thể khiến Lưu gia suy bại. Mà Tư Đồ Lượng thì là loại người như vậy, anh của hẩn là Tư Đồ Không đã được gia tộc quyết định làm người thừa kế ở thế hệ thứ ba, nếu như Tư Đồ Lượng có thể làm con rể Lưu gia, thì có thể gánh vác trọng trách của Lưu gia!”

“Vậy thì ông của cô không phải là dẫn sói vào nhà, tạo cơ hội cho người khác thâm tóm Lưu gia hay sao?”

Vu Đình nghi ngờ hỏi.

“Ha hả!”

Tôi cười một tiếng:

” Chiêu này của Lưu Chấn Hải thật là cao! Đình Đình, em nghĩ xem, em ở Lưu gia là người đứng đầu, em có muốn trở về Tư Đồ gia làm người thứ hai hay không ?”

“Hóa ra là như vậy!”

Vu Đình gật đầu nói.

“Ha hả, Lưu Lỗi, anh quả nhiên không tầm thường! Tôi phải suy nghĩ mãi mới hiểu được đạo lý đó, nhưng không nghĩ tới anh có thể dễ dàng phá giải như vậy! Ông của tôi cũng nhìn trúng điểm này ở Tư Đồ Lượng, nên mới muốn làm thông gia với Tư Đồ gia!”

Lưu Duyệt tán thưởng, làm cho má tôi có chút nóng dần lên...

“Nhưng mà em với Tư Đồ Lượng đâu có tình cảm, ông của em sao có thể làm như vậy được?”

Triệu Nhan Nghiên hỏi.

Tôi không biết có phải nha đầu này có phải là cố ý hay không, nhưng mà tôi đã cảm nhận được điều không tốt! Xem ra chuyện này tôi nhất định phải quản rồi!

309. Chương 84: Một Đêm Không Ngủ

“Có lúc, lợi ích của gia tộc nặng hơn tất cả, điều đó có đáng buồn cười hay không?”

Lưu Duyệt tự giễu nói:

“Cho nên, em đã ước định với ông của em, là trong lúc học đại học có thể kiếm được 100 triệu, thì có thể chứng minh em có năng lực gánh vác trách nhiệm của gia tộc! Đến lúc đó ông của em sẽ không ép em phải gả cho Tư Đồ Lượng nữa. Nhưng mà bây giờ nhìn lại, nguyện vọng này rất xa vời, mặc dù bán xe hơi kiếm rất nhiều tiền, nhưng mà những năm gần đây, cũng chỉ góp được hơn ba nghìn vạn!”

“Hóa ra là như vậy, giờ tôi mới hiểu tại sao cô tìm tôi hợp tác bán xe!”

Tôi chợt hiểu nói:

“Nếu như vậy, phần lợi nhuận của tôi không cần nữa, cố cứ đem góp cả vào đi!”

“Vậy sao có thể, đây không phải là do năng lực của tôi kiếm được, trong lòng tôi rất áy náy !Với lại tôi đã hứa với ông của tôi là không gạt người ...!”

Lưu Duyệt thở dài nói.

“Vậy thì cô đúng là phải gả cho tên đại phiêu đản kia rồi?”

Vu Đình có chút gấp gáp nói:

“Cô xinh đẹp như vậy, tại sao có thể gả cho tên bại hoại Tư Đồ Lượng đó được!”

“Ha hả, thật ra thì vẫn còn một phương pháp khác hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên mở trừng hai mắt nói:

“Lưu Duyệt không phải đã nói, chỉ cần một lão công có năng lực là được, Đình Đình, em cảm thấy lão công của chúng ta thế nào?”

Vu Đình tâm tư hồn nhiên, nghe Triệu Nhan Nghiên nói như vậy lập tức nói:

“Đúng vậy, Lưu Duyệt, nếu không cô cũng gả cho lão công của chúng tôi đi!”

Tôi cùng Lưu Duyệt thì lúng túng... Không nghĩ tới quan hệ vi diệu của chúng tôi lại bị phá vỡ trong trường hợp này.

Triệu Nhan Nghiên giả bộ ngáp một cái nói:

“A! Đã hơn 12 giờ đêm rồi, buồn ngủ chết mất, Đình Đình, chị Vi Nhi, chúng ta lên phòng đi ngủ đi!”

Vu Đình còn chưa hiểu, thì đã bị Trần Vi Nhi kéo lên phòng:

“Đi nhanh đi, con gái thức đêm sẽ bị thâm mắt, cẩn thận lão công không thích em nữa đó!”

Tôi biết Triệu Nhan Nghiên cố ý cho tôi cùng Lưu Duyệt cơ hội, nếu đã như vậy, thì Lưu Duyệt cũng không cần phải giả vờ nữa, nằng có chút ai oán nhìn tôi một cái, sâu xa nói:

“Chẳng lẽ tôi thật sự kém cả Vu Đình hay sao, anh có thể vì nàng mà đối đầu với Tư Đồ gia. Nhưng mà là tôi, thì anh lại lấp bắp, miệng nói không ra lời!”

“Tôi... Tôi nghĩ đến chuyện cô không thích tôi!”

Tôi cũng không hiểu tại sao mình có thể nói một câu như vậy.

Có lẽ đây cũng là ý nghĩ của tôi, mặc dù tôi có hảo cảm với nàng, nhưng chưa biết ý nghĩ của nàng thế nào.

“Tôi!”

Lưu Duyệt giận dữ nói:

“Chẳng lẽ anh phải bắt tôi chính miệng nói ra là tôi yêu anh, anh mới an tâm phải không? Chủ nghĩa nam tử của anh nặng như vậy sao! Vì thỏa mãn lòng hư vinh của anh có phải không, để cho một cô gái theo đuổi anh, anh mới thích có phải không?!”

Tôi nhất thời ngạc nhiên, không nghĩ tới Lưu Duyệt lại nói lời yêu thương với tôi bằng câu này. Tôi vội vàng đem Lưu Duyệt kéo vào trong ngực của mình, an ủi:

“Anh không nghĩ như vậy, thực sự không nghĩ như vậy! Em ưu tú như vậy, chưa biểu hiện với em là tự coi mình không xứng với em! Em cũng thấy đấy. Anh rất hoa tâm, bên cạnh có nhiều cô gái khác, nên anh...”

“Đúng vậy, có rất nhiều cô gái, vậy có thêm em thì chết hay sao?!”

Lưu Duyệt lúc này đã hoàn toàn quên đi tự ái của mình, giống như một cô dâu nhỏ, đang bắt mãn với tình lang của mình.

“Đương nhiên là không phải, em yêu anh, anh cao hứng còn không kịp nữa là!”

Tôi đem Lưu Duyệt ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên mặt nàng, nhẹ giọng nói:

“Ông em có phải rất ghét anh hay không?!”

“A...ông em nói Tư Đồ Lượng có tính mục đích rất cao, hơn nữa cũng rất ghét người này. Nhưng mà vẫn ép em gả cho hắn, vì hắn có quyền lợi trong gia nghiệp của tổ tông hắn!”

Lưu Duyệt cười nói.

“Ha ha, xem ra em có một nhiệm vụ không thể hoàn thành rồi!”

Tôi nói.

“Nhiệm vụ gì?”

Lưu Duyệt hỏi.

“Bởi vì nếu như em theo anh, thì cổ phần trong đại lý xe sẽ là của anh, lúc đó chẳng khác nào em làm công cho lão công, vậy thì em làm gì có tiền!”

Tôi nói.

“Hừ, em còn chưa nói muốn gả cho anh!”

Lưu Duyệt hừ nhẹ nói, nhưng mà nàng cũng không để ý, bởi vì nàng tin tưởng, ông của nàng nhất định sẽ hài lòng vì quyết định này.

“Vậy tối nay chúng ta động phòng trước, đến lúc đó không sợ...”

“Anh thực đáng ghét!”

Lưu Duyệt còn chưa nói hết, đã bị tôi hôn lên đôi môi...

Lưu Duyệt vẫn còn chưa biết chuyện này, cái miệng cứ ngu ngơ, tôi lập tức luồn vào trong miệng của nàng.

Dần dần, Lưu Duyệt cũng bắt đầu động tĩnh, tuy còn rất gượng gạo, nhưng cũng chủ động hôn lại.

Tôi đưa tay mò tới lưng của Lưu Duyệt, vì hôm nay nàng mặc trang phục dạ hội, nên rất dễ có thể cởi quần áo của nàng ra.

Lễ phục dạ hội nhẹ nhàng rơi ở trên mặt đất, để lộ một thân thể lung linh của Lưu Duyệt, tôi ngạc nhiên phát hiện, bên trong nó chỉ có một cái quần nhỏ và chiếc áo ngực! Tôi không khỏi lắc đầu, hóa ra Lưu Duyệt cũng rất thích đẹp, trời lạnh như vậy mà nàng chỉ có mặc như thế này!

“Lên phòng ngủ được chứ... Em không muốn ở chỗ này...”

Lưu Duyệt nhỏ giọng nói.

“Được!”

Tôi khoát tay, ôm lấy Lưu Duyệt chạy lên phòng ngủ.

Khi tôi lên cầu thang, thì nghe một tiếng đóng cửa, trong lòng tôi nói, mấy nha đầu này, lại có thể nhìn lên, để xem đêm nay tôi làm sao thu thập bọn họ.

Khi đặt Lưu Duyệt trên cái giường lớn thì phát hiện trên giường có một chiếc khăn trắng. Tôi cười khổ, đây nhất định là kiệt tác của Triệu Nhan Nghiên rồi!

Tôi từ từ bắt đầu vuốt ve thân thể hoàn mỹ của Lưu Duyệt, lướt qua những bộ vị nhạy cảm trên người nàng, làm cho nàng không ngừng rên rỉ...

“Chuẩn bị xong chưa?”

Tôi nhẹ giọng hỏi.

“Ừ...”

Lưu Duyệt mơ hồ đáp.

“Anh đây tiến vào?”

“Ừ... Anh nhẹ một chút... Em còn là xử nữ...”

Tôi không khỏi bật cười, Lưu Duyệt đôi khi rất khôn khéo, đôi khi lại ngốc nghếch.

Tối nay nhất định là một đêm không ngủ.

310. Chương 85: Tư Đồ Lượng Là Cái Thá Gì?

Tôi kéo rèm cửa sổ, ánh trăng lập tức xuyên vào chiếu lên thân thể hoàn mỹ của Lưu Duyệt, làm cho tôi lại kích động, nhưng mà Lưu Duyệt đã quá mệt mỏi rồi.

“Ngủ chưa?”

Tôi vuốt ve Lưu Duyệt, nhẹ giọng hỏi.

“Chưa ngủ được.”

Lưu Duyệt lớn giọng nói:

“Thật là nhanh!”

“Cái gì thật là nhanh, em nói anh kết thúc quá nhanh, cần thời gian dài một chút nữa hay sao?”

Tôi cười hỏi.

“Dĩ nhiên là không phải! Anh đang suy nghĩ cái gì đấy, em đau muốn chết, vậy mà anh còn nhe răng nhếch miệng cười, thật không biết tại sao đàn ông các anh lại thích những chuyện này!”

Lưu Duyệt chu miệng nói.

“Vậy người nào nói thoải mái sung sướng vậy?”

Tôi cười xấu xa nói.

“Người ta chỉ phối hợp với anh một chút mà thôi! Nếu không anh lại có cảm giác với cả mộ người như chết hay sao!”

Lưu Duyệt đỏ mặt nói dối nói:

“Em nói là thời gian trôi qua thực là nhanh, cuối cùng thì em cũng được ở cùng với anh !”

“Đúng vậy, Nói thực lúc đầu ở quán café kia anh toàn nói lung tung, anh chẳng có chút hứng thú nào với nó cả, chỉ vì em quá kín đáo lên anh mới như vậy”

Tôi thẳng thắn nói.

“Đã sớm đã nhìn ra, anh là loại người ít sự hứng thú, sao lại có thể cảm nhận về café Lam Sơn như vậy được!”

Lưu Duyệt liếc tôi một cái nói.

“Ha hã, nếu không chúng ta lại làm lại lần nữa?” Tôi thật sự chống cự không nổi sự hấp dẫn trên thân thể của Lưu Duyệt.

“Anh muốn làm em chết thì cứ tới đây!”

Lưu Duyệt nói.

“Đúng rồi. Anh sớm có dự mưu có phải không? Khăn tay trắng cũng đã chuẩn bị?”

Lưu Duyệt nhìn cái khăn tay trắng có vài nốt hồng, nói.

“Trời đất chứng giám, anh làm sao biết em có mặt ở trong yên hội của Tư Đồ gia!”

Tôi ủy khuất nói.

“Không nói đùa với anh nữa, nhưng mà em cũng nói thật, Triệu Nhan Nghiên thật sự là rất tốt, chúng ta có thể ở chung một chỗ, cũng là nhờ công của nàng!”

Lưu Duyệt nói.

“Anh thừa nhận là anh có một tình cảm đặc biệt với Nhan Nghiên, những chuyện này dần dần anh sẽ nói cho em biết, nhưng mà đối với mỗi người các em, anh đều rất yêu. Các em đều là người yêu của anh, cho dù mất đi một người nào, anh cũng không muốn sống nữa !” Tôi nói.

“Em hiện tại lo lắng nhất là Tư Đồ gia, anh đoạt Vu Đình từ trong tay Tư Đồ Lượng đi thì không sao, bởi vì bản thân Vu Đình đối với Tư Đồ gia không có lợi ích gì lớn cả, nhưng mà em lại khác. Em sợ em mang tới phiền toái cho anh, mặc dù Lưu gia thì không sợ, nhưng anh thì...”

Lưu Duyệt có chút bận tâm nói.

“Ha hã, bây giờ biết quan tâm lão công rồi hay sao? Những phiền toái này không phải do em hay sao?..”

Tôi vỗ vỗ mông Lưu Duyệt cười nói.

“Sao vậy, chê em phiền toái, vậy thì em sẽ gả cho tên Tư Đồ Lượng kia!”

Lưu Duyệt hừ nói.

“Nói thật với em, Tư Đồ Lượng chẳng là cái thá gì!”

Tôi khinh thường nói:

“Nếu hấn động tới lông chân anh, anh sẽ xóa sổ Tư Đồ gia của hấn!”

“Lão công, anh đừng kích động nhất thời, hắc đạo chỉ là một bộ phận của Tư Đồ gia, gia tộc của bọn họ trong thương giới cũng có vốn liếng rất hùng hậu! Nếu quả thật muốn họ muốn làm chuyện cá chết rách lưới, thì chúng ta có thể đem tài lực một phần của Lưu gia cho bọn họ!”

Lưu Duyệt có chút bận tâm. Dù sao đây cũng là gia nghiệp do tổ tông của Lưu gia gây dựng lên, giờ đem cho cũng đáng tiếc.

“Ha hã. Có Tập đoàn Ánh Rạng Đông làm hậu thuẫn, họ có bao nhiêu tiền cũng không cần để ý!”

Tôi nghe Lưu Duyệt nói tới chuyện này, thì lập tức yên lòng nói.

“Tập đoàn Ánh Rạng Đông? Anh nói tới cha của Nhan Nghiên hay sao? Bác ấy là tổng giám đốc, nhưng nghe nói sau lưng còn một vị chủ tịch!”

Lưu Duyệt hỏi.

“Chủ tịch chính là lão công của em đó!”

Tôi cười nói:

“Bây giờ đã là người một nhà rồi, anh cũng không giấu em nữa, nếu em đã biết rồi thì còn sợ Tư Đồ gia nữa không? Thế lực của họ so với anh, thì không thấm vào đâu cả, ở bất cứ phương diện nào cũng vậy, đương nhiên chuyện này Tư Đồ gia cũng không biết!”

“A!”

Lưu Duyệt cả kinh, mặc dù nàng cảm thấy tôi nhất định có một thân phận lợi hại. Nhưng mà không nghĩ tới sẽ như lợi hại như vậy. Chủ tịch của tập đoàn lớn nhất thế giới, vậy thì cần phải sợ cái gì nữa.

“Đúng rồi, Tiểu Duyệt, ngày mai em cho người khác tiếp quản đại lý xe đi, loại nghề này em đừng làm nữa, sau này tập trung cùng Nhan Nghiên các nàng đi dạo phố, nghiên cứu phương pháp làm đẹp và tập thể hình, đây mới là chuyện mà em lên làm, chuyện kiếm tiền giao cho lão công làm đi!”

Tôi nói.

“Dạ.”

Lưu Duyệt gật đầu:

“Em cũng muốn giao cho người bên dưới quản lý, không cần phải lãng phí tinh lực nữa !”

“Được rồi, em cứ làm đi! Ngày mai em rời qua đây ở đi, chuyện của Tư Đồ gia anh sẽ nói với họ một tiếng, nếu như bọn họ không thức thời, vậy thì anh cũng không khách khí!”

Tôi nói:

“Mấy ngày nữa cũng theo anh về Tân Giang đi, gặp cha mẹ anh một chút, đồng thời gặp lão nhân Lưu Chấn Hải kia!”

“Không được gọi là Lưu Chấn Hải, phải gọi là ông!”

Lưu Duyệt vỗ tôi một chút nói.

“Ông ta muốn giết anh, anh còn gọi là ông hay sao?”

Tôi cười nói.

“Đi mà, anh phải cho em chút mặt mũi chứ!”

Lưu Duyệt làm nũng nói.

“Được rồi!”

Tôi thở dài, trong lòng tự nhủ, đến lúc đó xem tình huống đã.

“Em biết võ công à?”

Tôi đột nhiên hỏi.

“Biết, sao vậy?”

Lưu Duyệt cũng không có giấu diếm, bởi vì nàng đã giao hoàn toàn trái tim cho tôi.

“Ai trong Lục đại thế gia các em cũng biết võ công ư?”

Tôi hỏi.

“Đúng, cũng gần như vậy, nhưng tại sao đột nhiên anh lại hỏi cái này?”

Lưu Duyệt hỏi.

“Không có gì, anh chỉ có hứng thú với đại hội võ lâm kia mà thôi, đến lúc đó nhân cơ hội này có thể đem Tư Đồ Lượng diệt trừ, nhìn thấy hấn anh lại thấy phiền lòng, dám để ý tới hai lão bà của anh!” Tôi tức giận nói.

“A... Hình như là anh đoạt chúng em đấy chứ...”

Lưu Duyệt cười nói.

Chờ Lưu Duyệt ngủ thiếp đi, tôi mới đứng dậy, đi ra khỏi cửa phòng. Quả nhiên không ngoài sở liệu của tôi, Triệu Nhan Nghiên, Trần Vi Nhi ngay cả Vu Đình biết điều cũng dán sát tai vào cửa phòng.

“Hắc hắc, đại tiểu lão bà, các em đang nghe trộm cái gì đó? Có phải muốn anh dùng gia pháp hầu hạ hay không?”

Tôi sắc sắc nói.

“Chúng em sợ anh làm Lưu Duyệt chết, nên mới tới coi một chút!”

Triệu Nhan Nghiên cười nói.

“Nếu như vậy, thì vào phòng một chút đi!”

Tôi một tay đẩy ba người vào phòng, đóng kín cửa, nhanh chóng lột trần ba người, sau đó đẩy lên giường.

Quả nhiên là một đêm không ngủ!

311. Chương 86: Âm Sát

Về phần Tư Đồ gia, tôi đã sai người đi nói chuyện, Tam Thạch Bang sẽ cùng Đại Hưng bang giữ vững cục diện bây giờ, không can thiệp vào chuyện của nhau.

Chỉ cần hai bên không động chạm tới chuyện máu chót thì vẫn sẽ giữ vững lập trường hòa bình. Mà về chuyện của Lưu Duyệt, thì tôi chỉ nhấn với Tư Đồ Đại Sơn một câu đó là: tự do yêu thương.

Tư Đồ Đại Sơn cũng không bởi vì chuyện này mà phát tác, do đó mọi chuyện vẫn bình yên. Hấn cũng không cho tôi là được voi đòi tiên, ngược lại còn cho tôi người thích giấu diếm thực lực của mình.

Mà những người như thế, trong tình huống bình thường sẽ không đem toàn bộ thực lực bộc lộ, cho tới lúc cần thiết sẽ cho người khác một kích trí mạng. Cho nên Tư Đồ Đại Sơn mặc dù tức giận, nhưng vẫn cho người truyền lời tới, nói rằng chuyện của người trẻ tuổi, hấn sẽ không can thiệp.

Bởi vì ... chuyện thông gia lần này cũng chẳng có lợi ích gì với Tư Đồ gia cả. Người đa mưu túc trí như Tư Đồ Đại Sơn đã hiểu ra ý đồ của Lưu Chấn Hải, nên có thể coi như không có chuyện gì.

Nhưng mà Tư Đồ Lượng thì không nghĩ như vậy, mặc dù hấn không coi trọng một nữ nhân như Lưu Duyệt.

Nhưng mà Tư Đồ Lượng lại đầy hi vọng vào chuyện này, bởi vì nếu như một khi hấn ở rể Lưu gia, vậy thì hấn đã có thể ngồi ngang hàng với Tư Đồ gia, đến lúc đó cũng không cần phải nhìn sắc mặt của đại ca Tư Đồ Không mà làm việc!

Đối với loại khát vọng tiền bạc và quyền lực này cơ hồ khiến Tư Đồ Lượng điên cuồng. Tất cả tương lai tốt đẹp của hấn lại có thể bị một tên tầm thường phá hỏng, trong mắt hấn, tôi chỉ là dạng ăn cơm thừa của nữ nhân mà thôi. Nhưng hấn không nghĩ tới, hấn muốn ở rể Lưu gia, thì cũng chỉ là ăn cơm thừa hay sao?

Tư Đồ Lượng đối với kết quả này, đã gần như điên lên, hấn biết nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, thì hấn chỉ còn lại có hai bàn tay trắng.

Mặc dù hấn vẫn là Nhị thiếu gia của Tư Đồ gia, có thể hưởng thụ cuộc sống phú quý khác người. Nhưng chuyện nhất hô vạn ứng, đứng lên chỉ tay trăm người làm việc đã làm cho hấn có khát vọng điên cuồng.

Mà Tư Đồ Lượng lúc này đã đem tôi trở thành một tên đầu sỏ gây ra tai họa, một ý niệm điên cuồng trong lòng hấn hiện ra, đó là thuê sát thủ giết người! Chỉ có Lưu Lỗi chết, thì mới có thể giải được nỗi hận trong lòng hấn, chỉ có vậy, hấn mới có thể gỡ lại được một bàn!

Tư Đồ Lượng thông qua mấy tâm phúc bên trong Đại Hưng bang, đã tìm được một địa chỉ của 1 tổ chức sát thủ trên internet.

Đừng trách Lão Tử bất nghĩa, ai bảo người chặt đứt tiền đồ của Lão Tử! Tư Đồ Lượng không dè nén được hưng phấn trong lòng, run rẩy nhập địa chỉ của tổ chức sát thủ kia lên IE (Internet), sau đó đăng kí, nhập số tài khoản ngân hàng, nhập số tiền cược, đặt số tiền thưởng, đương nhiên, hẳn chỉ thiếu mỗi việc là trực tiếp giết người!

Hoàn thành tất cả, Tư Đồ Lượng hưng phấn tới mức cơ hồ khua tay múa chân, tại sao trước kia mình không nghĩ ra cái ý nghĩ thiên tài như thế này chứ? Đúng là cổ nhân nói không bao giờ sai, tìm đường sống trong chỗ chết, trong nghịch cảnh mới biết nhân tài!

Nguyên nhân cũng bởi vì hẳn chỉ số IQ cao hơn bình thường!

Tư Đồ Lượng lúc này làm như tìm được sự tin cậy, gần như đem tất cả số tiền của hắn ném vào đó. 1000 vạn tiền Trung quốc, tuy rằng kém số tiền thuê sát thủ giết nguyên thủ quốc gia, nhưng cũng là một số tiền lớn.

Trung quốc xưa có câu: Diêm Vương muốn canh ba người chết, ai dám để người sống tới canh năm? Nhưng mà nếu như Diêm Vương không muốn người chết thì sao?

Tôi nghĩ Diêm Vương lão ca cũng không muốn gặp lại huynh đệ của mình sớm như vậy.

Buổi tối, trước thời gian giao thừa năm 1999, tôi cùng với Triệu Nhan Nghiên, Trần Vi Nhi, Lưu Duyệt, ngồi trong chiếc xe Bingley do Đỗ Tiểu Uy lái.

Sau khi vòng qua mấy chỗ quanh co, xe bắt đầu tăng tốc.

“Sư thúc tổ, có một tay súng bắn tỉa đang nhắm vào xe của chúng ta.”

Đỗ Tiểu Uy nhìn vào một cái màn hình điện tử trên xe, thoải mái nói.

Sở dĩ thoải mái, là bởi vì chiếc xe này đã trải qua Tôn Tứ Khổng cải tổ, đừng nói là sát thủ dùng đạn xuyên thép, ngay cả khi dùng đạn đạo loại nhỏ cũng không thể làm gì được người trong xe. Mà những thiết bị quan sát này, cũng là do Tôn Tứ Khổng lắp thêm.

“Xác định là nhắm vào chúng ta ?”

Tôi hỏi.

“Hẳn là, từ mới vừa rồi lên tốc độ cao, Chiếc xe Dodge Công Dương vẫn đang đi phía trước của chúng ta, phía sau còn có chiếc xe Jinbei, chiếc xe này cũng có vấn đề, mặc dù người ở bên trong không thể dùng tia hồng ngoại quan sát chúng ta, nhưng mà rất có thể là có quan hệ với chiếc xe phía trước.”

Đỗ Tiểu Uy nói.

“A!”

Tôi gật đầu, có người muốn giết tôi? Tôi nhíu mày. Ở Bắc Kinh, tôi đâu có thâm cừu đại hận với ai? Đại Hưng bang cũng có thực lực này, nhưng Tư Đồ Đại Sơn đâu có ngu tới mức phá hỏng sự cân bằng này.

“Làm sao bây giờ?”

Đỗ Tiểu Uy thấy tôi không có phản ứng, nhắc nhở.

“Bắt một người hỏi một chút! Thế nào, một mình có làm được không?”

Tôi hỏi.

“Không thành vấn đề!”

Đỗ Tiểu Uy đột nhiên gia tốc vượt qua chiếc xe phía dưới

Chiếc này thấy vậy, vội vã tăng tốc đuổi theo.

Tiếng phanh xe chói tai, chiếc Dodge Công Dương dừng lại ở ven đường, ngay sau đó là Jinbei.

Đỗ Tiểu Uy chưa mở cửa xe, mà là đang đợi đối phương tiến hành bước hành động kế tiếp.

Quả nhiên, đối phương cũng không kiên nhẫn như Đỗ Tiểu Uy, bọn họ tới là để giết người, phải hành động nhanh chóng, nếu không sẽ gây ứ tắc giao thông và hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Chiếc Dodge Công Dương cửa xe mở ra, một người bịt mặt mang ống phóng rocket nhảy xuống.

Trời ạ, không ngờ những người này lại chơi ác tới như vậy.

Mà lúc này, Đỗ Tiểu Uy cũng hành động, hần nhanh chóng mở cửa xe, nhanh chóng vọt tới trước mặt người cầm ống phóng này.

Ống phóng rốc-kết tuy nói uy lực lớn, nhưng mà trong khoảng cách gần thì lại không cơ động bằng một thanh đao.

Hắc y nhân không nghĩ tới người trên xe đối phương trong lúc này lại dám xuống xe, với kinh nghiệm ám sát nhiều năm, thì người trong xe sẽ run rẩy, ngồi trong xe gọi điện thoại báo cảnh sát.

Hắc y nhân chỉ đành phải ném ống phóng rốc-kết trong tay, cùng Đỗ Tiểu Uy tiến hành đấu tay không, nhưng hần đầu phải đối thủ của Đỗ Tiểu Uy, thoáng cái đã bị người ta tóm cổ nhấc lên. Hắc y nhân lòng nguội lạnh, đối phương là cao thủ!

Lúc này cửa xe Jinbei mở ra, mấy người cầm súng ngấn lao xuống. Đỗ Tiểu Uy đang muốn không chế, không có nghĩ tới những người này “Ba” một tiếng, rồi rút đem súng ngấn ở trên mặt đất, sau đó bỏ mặt nạ ra, cung kính nói:

“Huấn luyện viên... tại sao ngài lại ở chỗ này...”

Đỗ Tiểu Uy một nhìn người trước mắt, hóa ra là thủ hạ trong đám sát thủ ở Nam Phi của mình, mặc dù không nhớ tên, nhưng đối với dung mạo, hần cũng tương đối có ấn tượng.

Người trong tay ho khan hồi lâu, mới kéo mặt nạ xuống nói:

“Thật xin lỗi, huấn luyện viên! Tôi không biết ngài ở trên xe.”

Đỗ Tiểu Uy thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ tới ám sát mình lại có thể là thủ hạ của mình!

“Ai trong các người là đầu lĩnh ?”

Đỗ Tiểu Uy hỏi.

Lúc này từ trong phòng điều khiển ở Dodge Công Dương, có một thanh niên cầm súng ngắm nhảy xuống, có chút ngượng ngùng nói:

“Huấn luyện viên, là tôi! Danh hiệu Hồng Ưng!”

Đỗ Tiểu Uy nhìn tình thế trước mắt một chút, rất may là chưa có chuyện gì, nếu không thì đúng là có chút phiền toái.

“Hồng Ưng, theo tôi, còn những người khác ở lại phía sau!”

Đỗ Tiểu Uy ra lệnh.

“Dạ!”

... ..

“Thật xin lỗi huấn luyện viên! Là trước đó tôi không điều tra kỹ, không suy nghĩ chu toàn!” Hồng Ưng chủ động xin nhận tội nói.

“Cái này cũng không trách cậu! Nói một chút xem chuyện gì đã xảy ra?”

Đỗ Tiểu Uy khoát tay áo, hỏi đơn giản, cũng không trách tội Hồng Ưng.

“Dạ, là chúng tôi nhận được đơn đặt hàng từ trên mạng IE với giá là 1000 vạn, muốn ám sát người tên là Lưu Lỗi, đối phương cung cấp kiểu dáng và biển số xe!”

Hồng Ưng nói ngắn gọn.

“A? Là như vậy!”

Đỗ Tiểu Uy trầm ngâm một chút nói:

“Sau này khi nhận được đơn đặt hàng ở Trung quốc thì nói lại với tôi, cậu trở về nói với người phụ trách một tiếng!”

“Dạ! Huấn luyện viên!”

Hồng Ưng đáp.

“Có biết thân phận của cố chủ hay không?”

Đỗ Tiểu Uy hỏi.

“Không rõ ràng lắm, đối phương hoàn toàn là dùng IE giao dịch, dùng tài khoản của ngân hàng Thụy Sĩ. Chúng tôi không cách nào biết được thân phận cố chủ!” Hồng Ưng đáp.

“Được rồi, cậu trở về nói cho đối phương biết, nói năm nay Trung quốc kiểm tra tương đối nghiêm khắc, vũ khí không cách nào nhập cảnh, trước tiên đem tiền thuê trả lại cho hắn, nhưng nếu như vẫn còn muốn tiến hành, thì bảo hắn trực tiếp gặp tôi là được!”

Đỗ Tiểu Uy nói.

“Dạ!”

Hồng Ưng đáp.

“Được rồi, các người chưa lên trở về Nam Phi vội, xem ra dọc con đường này không an toàn, các người đi theo bảo vệ Lưu tiên sinh đi!”

Đỗ Tiểu Uy cười nói:

“Ngay cả huấn luyện viên của các người là tôi, cũng phải đi làm hộ vệ cho người này, vậy mà các người lại muốn giết!”

“Huấn luyện viên, chúng tôi đâu có biết, đúng là đại hồng thủy cuốn trôi miếu long vương, chúng tôi đâu có phải là đối thủ của Huấn luyện viên!”

Nghe Đỗ Tiểu Uy nói không còn nghiêm túc, Hồng Ưng cũng bắt đầu nói chuyện bình thường.

312. Chương 87: Lamborghini Màu Vàng, Lại Thấy Lamborghini Màu Vàng!

Thành phố Tân Giang là trung tâm tỉnh lỵ của Tùng Giang, nơi này có đặt mấy trụ sở của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, nên kinh tế đột nhiên tăng mạnh.

Đoàn xe chúng tôi có một chiếc Jinbei mở đường, sau đó là chiếc Bingley đi giữa, phía sau là một chiếc Dodge Công Dương, loại đội hình này, đúng là rất làm người khác chú ý.

Chiếc Jinbei đi tới một cái ngã tư đường thì ngừng lại, Đỗ Tiểu Uy cầm bộ đàm nói với Hồng Ưng, nhìn chiếc xe thủ hạ ở phía trước, nói: “Sao vậy?”

“Huấn luyện viên, phía trước có một tai nạn giao thông, đường quá chật, không đi qua được!”

Phía trước đáp lời nói.

“Đi, chúng tôi đi xuống xem một chút!”

Tôi nhìn Đỗ Tiểu Uy nói.

Tôi cùng Đỗ Tiểu Uy xuống xe, bởi vì do chuyện lúc nãy xảy ra, Đỗ Tiểu Uy vẫn duy trì trạng thái cảnh giác, sợ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, còn tôi thì lại vô cùng thoải mái.

Lamborghini màu vàng! Lại là Lamborghini màu vàng!

Lamborghini bị một chiếc Hummer đâm lồm cả đuôi xe!

Những chuyện cũ thời dang lên trong lòng, tôi từng mua một chiếc xe giống như thế này cho Ngô Huỳnh Huỳnh. Rất nhiều năm không gặp, lúc đó cả Tùng Giang chỉ có một mình nàng có chiếc xe này, không biết lại có truyện trùng hợp như vậy không?

Tôi đến gần nhìn, thì không khỏi ngây ngốc, quả nhiên là Ngô là nha đầu Ngô Huỳnh Huỳnh này!

Ngô Huỳnh Huỳnh đang chống nạnh, cùng một thanh niên đeo kính râm lý luận .

“Cậu đâm xe tôi thành như vậy, cậu nói nên làm sao bây giờ!”

Ngô Huỳnh Huỳnh chỉ vào cậu thanh niên kia kêu lên.

“Trời ạ, đại tỷ giữa đường lớn phanh xe, tôi có phải người máy đâu mà phản ứng kịp?”

Cậu thanh niên kia nói.

“Cậu có nhìn thấy đèn đỏ phía trước không? Cậu đi Hummer thì rất giỏi hay sao? Đi Hummer thì có thể tùy tiện đâm vào người khác sao?”

Ngô Huỳnh Huỳnh chỉ vào đèn tín hiệu nói.

“Tôi đâu có đâm vào người, đây là đâm vào xe mà! Được, đại tỷ, tôi nhận sai, bao nhiêu tiền, tôi bồi thường!”

Cậu thanh niên kia cắn răng một cái nói.

“Bồi thường tôi! Hừ! Cậu tưởng bồi thường được thì rất tốt hay sao? Cậu không biết xe này đối với tôi quan trọng như thế nào hay sao? Đây là do một người rất quan trọng với tôi mua tặng đó !”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói trông rất đáng thương đi đến vuốt ve sườn chiếc xe Lamborghini.

“... !”

Cậu thanh niên kia hết chỗ nói:

“Đại tỷ, đây rõ ràng là hạch sách người khác hay sao, chị nói làm sao bây giờ!”

“Tôi... Dù sao tôi cũng mặc kệ! Cậu làm hỏng xe của tôi, thì nhất định cậu phải cho tôi một cách thuyết phục!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói.

Ngô Huỳnh Huỳnh liếc mắt nhìn biển số của chiếc Hummer một cái, hóa ra là biển số của cảnh sát. Cho nên Ngô Huỳnh Huỳnh la hét nói:

“Cảnh sát có thể tùy tiện đâm vào xe của người khác hay sao?!”

“Trời ạ, tiểu thư, tôi chẳng phải nói là bồi thường rồi hay sao, đừng có la hét như vậy!”

Cậu thanh niên kia bất đắc dĩ nói.

Đúng vào lúc này, cảnh sát giao thông cũng chạy đến, thấy chiếc xe Hummer, lại nhìn thấy người thanh niên kia, lập tức nịnh hót nói:

“Đây không phải là Khương thiếu gia hay sao, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Cậu thanh niên kia sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói:

“Trong giờ làm việc đừng gọi loạn, không có gì, chỉ là một sự cố nhỏ!”

“Đồng chí cảnh sát giao thông này, đồng chí xem đi. Cậu ta thân là người chấp pháp mà lại phạm pháp, đâm vào xe của tôi. Đồng chí cần phải làm chủ cho tôi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh không thuận theo, không buông tha nói.

“Tôi cho cô biết, cô ồn ào cái gì. Cô biết người này không, cậu ta là thiếu gia của Khương vụ trưởng, tôi cho cô biết, cẩn thận tôi bắt cô vì tội phỉ báng!”

Cảnh sát giao thông kia cố chấp nói.

“Tốt, đồng chí bắt đi, mau tới bắt đi!”

Nói xong từ trong túi móc ra một tờ giấy chứng nhận, quơ quơ trước mặt người cảnh sát giao thông kia, nói:

“Nói cho anh biết, cô nãi nãi chính là quân nhân, anh bắt tôi thử xem!”

Cảnh sát giao thông kia không biết nói cái gì cho phải, vốn định hù dọa tiểu cô nương này một chút. Không nghĩ tới người ta cũng là người có bối cảnh!

Người thanh niên được gọi là Khương thiếu gia rất là tức giận, trợn mắt nhìn cái cảnh sát giao thông kia một cái nói:

“Ở chỗ này không có chuyện của anh, anh mau đi đi, cô nãi nãi này anh không nhận gia, nhưng tôi thì lại biết! Một nửa công tử, thiếu gia của cả cái tỉnh Tùng Giang này bị nàng chinh đó! Nhưng mà nghe nói nàng đâu có quan tâm tới tiền, không biết là hôm nay đụng phải cái gì của nàng, mà nàng nhất quyết không chịu buông tha!”

“Cậu nói thềm cái gì đây?”

Ngô Huỳnh Huỳnh hỏi.

“Không có gì, không có gì!”

Cảnh sát giao thông kia nghĩ thềm, mình định vỗ mông ngựa, không ngờ lại vỗ vào chân ngựa rồi, chuồn đi là tốt nhất!

Tôi ở một bên, nghe cảnh sát giao thông này nói như vậy, mới hồi tưởng lại, không trách được nhìn tiểu tử này quen mắt như vậy, hóa ra là con của Khương Vĩnh Phú tên là Khương Kỳ.

Xem ra tôi hôm nay phải ra tay rồi, giải quyết nhanh chóng mâu thuẫn của bọn họ, rồi còn phải về đón năm mới với gia đình!

Tôi đi tới, đứng ở phía sau Ngô Huỳnh Huỳnh, nhẹ nhàng nói:

“Không phải là một chiếc xe hay sao?! Hồng thì hồng, tôi dẫn cô đi mua một chiếc khác là gì!”

“Anh tính làm gì? Bản thân cô nãi nãi không mua nổi hay sao? Xe này đối với tôi mà nói ý nghĩa vô cùng quan trọng...”

Ngô Huỳnh Huỳnh trong lòng đang bốc lửa, thì lại có người khác tự dưng chõ mõm vào, nàng xoay người sang chỗ khác đang muốn tiếp tục quở trách, không nghĩ tới lại nhìn thấy tôi đứng ở phía sau, không khỏi sững sốt.

“Xe này của cô tại sao lại có ý nghĩa vô cùng quan trọng? Nghe nói còn là người vô cùng quan trọng tặng nữa chứ?”

Tôi cười nói.

“Ừ... A... Không phải đâu, tôi...”

Ngô Huỳnh Huỳnh đỏ mặt! Hình như khác hẳn với hình tượng của nữ nhân bạo lực, có chút xấu hổ nói:

“Tại sao là cậu...”

“Tại sao không thể là tôi!”

Tôi hỏi ngược lại.

“Tôi đi tìm cậu rất nhiều, nhưng người ta nói cậu đã đi rồi, sau đó lại nghe Ngô mập mập nói, hẳn gặp cậu ở Bắc Kinh... Tôi tưởng cậu không muốn trở lại đây nữa!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nhỏ giọng nói:

“Cậu còn giận tôi không?”

“Giận cô? A, cô nói lần đó hay sao, lần đó là tôi không đúng, tôi đâu có hẹp hòi như vậy!”

Tôi nói.

“Ừ... Vậy cậu sau này còn đi nữa không?”

Ngô Huỳnh Huỳnh hỏi.

“Còn phải đi Bắc Kinh, nhưng cũng sẽ ở nhà.”

Tôi nói.

“Vậy cậu đáp ứng lời nói của tôi vừa rồi không?”

Ngô Huỳnh Huỳnh tim đập thành thịch hỏi.

“Cô nói là mua xe sao? Đương nhiên là được!”

Tôi gật đầu nói.

“Ách... Chuyện này, Lưu ca, anh tới thực đúng lúc!”

Khương Kỳ lập tức nhận ra tôi.

“Khương Kỳ phải không, sau khi tốt nghiệp cảnh sát, lại đi làm thủ hạ của cha cậu rồi?”

Tôi nói.

“Đúng vậy, năm nay em vừa mới tốt nghiệp, chuyện này... em đi trước... Hôm nào em mời Lưu ca đi ăn cơm!”

Khương Kỳ sợ Ngô Huỳnh Huỳnh sẽ tiếp tục quẩn lấy hắn.

“Không có việc gì đâu, cậu đi đi.”

Tôi nói.

“Coi như số cậu gặp may!”

Ngô Huỳnh Huỳnh ngọt ngào cười, dịu dàng nói.

Khương Kỳ thật sự không dám tin vào hai mắt của mình, câu “coi như số cậu gặp may” với lại những lời khi trước khác nhau một trời một vực.

Nhưng mà hắn cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, đi nhanh khỏi đây mới là chuyện quan trọng.

313. Chương 88: Bao Lì Xì

Cùng Ngô Huỳnh Huỳnh trao đổi số điện thoại, tôi cùng Đỗ Tiểu Uy trở lại bên trong xe.

“Đây không phải là chị của Ngô Thiên hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên hỏi.

“Đúng vậy, ha hả, thoán một cái đã nhiều năm như vậy!”

Tôi thở dài nói.

“Nàng có phải có ý với anh hay không?”

Triệu Nhan Nghiên đột nhiên hỏi.

“Ừ, ách... Không phải đâu.”

Tôi sợ hết hồn.

“Xem anh bị dọa kìa, em cũng không nói gì đâu! Quên đi, loại chuyện này anh tự mình biết là được, không cần nói cho em nghe!”

Triệu Nhan Nghiên nhìn lướt qua Trần Vi Nhi và các nàng trên xe nói:

“Hiện tại chúng em đã có 4 chị em, anh nói làm sao với bác trai, bác gái đây!”

“Anh đâu có biện pháp gì, ai, về nhà rồi nói sau, mẹ anh sao có thể bên trọng bên khinh như vậy được?”

Tôi nói.

“Như vậy sao được, thôi, em giúp anh nói vài câu là được rồi!”

Triệu Nhan Nghiên liếc tôi một cái. Lại nói:

“Em nhớ Ngô Huỳnh Huỳnh là người năm đó chúng ta đi ăn hải sản quen được, ai! Khi đó còn có Hứa Nhược Vân, không biết nàng hiện tại thế nào, vẫn cũng không có tin tức gì cả!”

Trong lòng tôi cảm thấy lòng chua xót. Nhược Vân và Tiêu Tiêu là hai người khiến tôi vô cùng ăn năn, nhưng mà việc đã tới nước này, thì còn biết làm gì đây, sớm biết như vậy thì đã ôm trọn cả cho rồi.

Sau khi Triệu Nhan Nghiên xảy ra chuyện, tôi càng quý trọng người bên cạnh mình hơn, đây cũng chính là nguyên nhân tôi tiếp nhận Vu Đình và Lưu Duyệt nhanh như vậy.

Nếu như thời gian có thể trở về, tôi nhất định sẽ không tái phạm loại sai lầm cấp thấp này. Nhưng ông trời đã cho tôi một cơ hội trọng sinh, sao có thể cho thêm một lần nữa!

Đoàn người đi tới cửa biệt thự của nhà tôi. Tôi bảo Đỗ Tiểu Uy và những thủ hạ kia tìm khách sạn để ở, sau đó nói cho bọn hắn biết khi tôi có việc sẽ gọi điện thoại cho bọn họ, cũng dặn dò bọn họ, sủng thì phải giấu cho tốt, nếu như bị điều tra, thì cũng rất phiền phức.

Hồng Ưng nhếch miệng cười một tiếng mở cửa sau Jinbei a, chỉ vào một đồng sắt cười nói:

“Lưu tiên sinh, nếu như tôi nói đây là linh kiện xe hơi, ngài có tin không?”

Động tác của đám tiểu tử này rất nhanh, tôi hài lòng gật đầu, tán dương nhìn Đỗ Tiểu Uy một cái, xem ra hẳn là một huấn luyện viên không tầm thường!

“Lão công, chúng em có chút khẩn trương!”

Vu Đình cùng Lưu Duyệt kéo tay tôi, có chút sợ hãi nói.

“Lưu Duyệt, sao giờ em không giống bình thường vậy? Một cô gái bình tĩnh trầm ổn đi đâu rồi?”

Tôi trêu chọc nói.

“Lúc này sao giống nữa, người ta đâu phải một nữ nhân mạnh mẽ gì, chẳng qua chỉ là tiểu tình nhân của anh mà thôi, vợ của anh còn đứng bên cạnh, chúng em làm gì có địa vị gì!”

Lưu Duyệt ra vẻ ủy khuất nói.

“Không phải đâu!”

Triệu Nhan Nghiên đi tới cầm tay Lưu Duyệt và Vu Đình nói:

“Bác trai, bác gái rất tốt, sẽ không làm khó hai em đâu!”

“Nhưng mà em rất khẩn trương!”

Vu Đình nói.

“Không sao đâu, về phương diện này em có thể hỏi Vi Nhi, năm đó khi nàng lần đầu tiên tới cũng rất khẩn trương, nhưng giờ thì đâu có việc gì!”

Tôi cười nói.

“Lão công, anh lại đùa em rồi!”

Trần Vi Nhi đỏ mặt nhăn nhó nói.

“Đây không phải là anh mang em làm gương cho hai em sao!”

Tôi nói, đồng thời bấm chuông nhà.

Thật ra thì trong lòng của tôi cũng rất khấn trương, tôi sợ cha mẹ của tôi sẽ nói ra một chút những lời quá đáng, xúc phạm tới Vu Đình và ùng Lưu Duyệt.

Các nàng không có bất kỳ lỗi gì, chỉ là thích một người. Cùng người đó ở một chỗ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng khổ nỗi, cũng chỉ do các nàng cùng thích một người.

Tiếp nhận Trần Vi Nhi, cha mẹ của tôi đã rất miễn cưỡng, hôm nay lại thêm hai người, tôi không biết nên làm thế nào cho phải. Nhưng mà đã tới cửa, thì không còn đường núi, dù sao núi thì cũng phải có đường lên, đường xuống, cứ vào trong nhà rồi tính sau.

Qua không bao lâu. Cửa mở ra. Mẹ tôi ra đón.

“Mẹ, năm mới tốt lành!”

Triệu Nhan Nghiên thân mật chạy tới, nhào tới vào trong ngực của mẹ tôi nói.

Một câu “mẹ” làm cho mẹ tôi tươi cười rạng rỡ, ha hả cười nói:

“Nhan Nghiên con cuối cùng cũng về đây, mẹ định dạy cho tên Lưu Lỗi kia một trận! Lưu Lỗi tiểu tử thú vị kia có khi dễ con không?”

Vừa nói mẹ tôi vừa dùng ánh mắt nhìn hai cô gái sau lưng tôi, sắc mặt không khỏi trầm xuống, không phải chỉ là có một hay sao? Tại sao lại có hai người tới?

Triệu Nhan Nghiên có ý giải vây cho tôi, cho nên nhảy ra khỏi lồng ngực của mẹ tôi, nói:

“Mẹ, lão công đối với chúng con rất tốt! Coi con là bảo bối rồi, mẹ cũng đừng bận tâm nữa! Đúng rồi, con giới thiệu một chút, chị Vi Nhi thì mẹ biết rồi, con không phải giới thiệu nữa!”

“Mẹ, chúc mừng năm mới!”

Trần Vi Nhi cũng đi tới bên cạnh mẹ tôi, thân mật cầm tay người.

“Tốt! Tốt! Nha đầu Vi Nhi này đã cao tới như vậy rồi, ha hả. Lưu Lỗi tiểu tử này, có hai người các con còn chưa thấy đủ, còn đi ra ngoài hoa tâm, cô nàng Nhan Nghiên này hay làm loạn, con làm chị phải quản giáo Lưu Lỗi cho tốt!”

Mẹ tôi nói.

Tôi nhìn khuôn mặt khấn trương của Lưu Duyệt cùng Vu Đình, vội vàng cho liếc mắt cho Triệu Nhan Nghiên.

Triệu Nhan Nghiên hiểu ý, tiếp tục nói:

“Mẹ, đây là Lưu Duyệt, là bạn cùng học từ nhỏ tới cấp 2 của con! Đây là Vu Đình, nàng là tình nhân đầu tiên của Lưu Lỗi, con chỉ là người thứ ba mà thôi! Ha hả!”

“Chị Nhan Nghiên...”

Vu Đình cảm kích nói.

Nàng còn tưởng rằng, Triệu Nhan Nghiên sẽ cố gắng bài xích nàng, không nghĩ tới Triệu Nhan Nghiên lại là người tốt như thế, không bao giờ có ý niệm khi dễ mình.

Mẹ tôi nghe Triệu Nhan Nghiên nói như vậy, thở dài, nói:

“Nhan Nghiên, con cũng quá dung túng Lưu Lỗi rồi!”

Đột nhiên sau đó mẹ tôi xoay người nhìn Vu Đình và Lưu Duyệt nói:

“Hai con đều là bạn học của Lưu Lỗi hay sao, ài! Chuyện này cũng không trách các con được, mẹ biết các người đều là cô gái tốt, chỉ từ chuyện các con đậu vào Đại học Thanh Hoa là có thể biết được, các con đều là hảo bằng hữu, mẹ đây còn nói làm gì nữa.”

Triệu Nhan Nghiên nhìn Vu Đình cùng Lưu Duyệt, nhỏ giọng nói:

“Mau gọi mẹ đi!”

“Mẹu!”

Lưu Duyệt cùng Vu Đình đỏ mặt cùng nhau kêu lên.

“Tốt tốt, cho mỗi người các con một bao lì xì! Ai cũng có phần cả!”

Nói xong mẹ tôi móc từ trong túi ra 4 bao lì xì, chia cho mỗi người một cái.

Bốn nàng cũng không thiếu tiền, nhưng mà bao lì xì này lại có ý nghĩa khác, nên ai cũng cao hứng, khom lưng nói:

“Cám ơn bà bà (mẹ chồng)!”

Sau đó cất vào trong túi áo.

Tôi thật hoài nghi các nàng đã luyện tập từ trước rồi.

“Mẹ bao lì xì của con đâu?”

Tôi dùng vẻ mặt đau khổ hỏi.

“Con? Không có!”

Mẹ tôi nói.

“Trước kia hàng năm đều có mà!”

Tôi chưa từ bỏ ý định, bốn nàng đều có mà tôi không có, thật là mất thể diện!

“Đúng vậy, vốn là năm nay cũng có, nhưng mà ai bảo con lại tặng thêm một người, nên con đương nhiên không có phần rồi!”

Mẹ tôi làm ra vẻ vô tội nói.

Tôi đỏ mồ hôi! Tôi rất cục cựa cũng cảm nhận được cái mùi vị tự gây nghiệt.

314. Chương 89: Năm Mới

Ngày 30 tết, năm 1999.

Bốn nàng chủ động xin đi giết giặc, giúp đỡ mẹ tôi đi vào bếp làm cơm tất niên, thật ra thì cũng không cần như vậy, các nàng cũng không cần làm, vì người giúp việc trong nhà cũng có thể làm xong các món. Nhưng mà nấu cơm là thiên tính của nữ nhân, ai cũng thích mình thể hiện một chút.

Chỉ chốc lát sau, một bàn lớn đầy đủ các món ăn đã hiện ra.

Cha tôi nhìn số người trên bàn một cái, không khỏi thềm thở dài nói:

“Lưu Lỗi! Nếu con tiếp tục như vậy, thì chẳng phải là sang năm cần phải đổi một cái bàn lớn hơn hay sao?”

Cha tôi nói như vậy làm cho tôi đỏ mặt, nhưng mà có một số việc, nếu như đã xảy ra, thì tôi cũng không chối làm gì cả.

” Lưu Lỗi, mẹ vừa mới nghe Nhan Nghiên nói, con ở bên ngoài vẫn còn người hay sao?”

Mẹ tôi sắc mặt trầm xuống nói:

“Con rốt cuộc muốn làm gì? Con đã có nhiều cô gái xinh đẹp hiền lành như thế này rồi, chẳng nhẽ con không định dừng lại hay sao?”

“Mẹ, con cũng thân bất do kỷ mà (không tự quyết định được)!”

Tôi kiên trì nói.

“Mẹ mặc kệ, mẹ nó cho con biết, nếu như năm sau còn tăng lên, mẹ không tiếp nhận nữa đâu!”

Mẹ tôi nói.

Tôi biết mẹ tôi chỉ nói như vậy thôi, chứ có nhiều hơn nữa mẹ tôi cũng không nhẫn tâm đuổi các nàng ra ngoài.

Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi cười trộm, tôi cũng không thể làm gì khác hơn là làm bộ như không nhìn thấy gì.

“Mẹ, mẹ đừng mắng Lưu Lỗi nữa, thật ra trong chuyện này con cũng có trách nhiệm, đó là con cho phép Lưu Lỗi đó!”

Triệu Nhan Nghiên nói.

Mẹ tôi nhìn Triệu Nhan Nghiên. Thở dài nói:

“Con đúng là quá nuông chiều nó, nên nó mới thành ra như vậy!”

Mọi người trong nhà đều cười, do là bữa cơm tất niên, nên mẹ tôi cũng không truy cứu chuyện của tôi, dù sao chuyện này người trong cuộc cũng không nói gì, thì chính mình còn nói làm gì!

Nhưng mà tôi vẫn là con, nên cha mẹ tôi không thể nào không nhắc nhở, cho nên nói:

“Lỗi Lỗi, vấn đề này chúng ta cũng không muốn nói nhiều, tuổi trẻ thì yêu thương tự do! Nhưng mà con đã từng nghĩ tới chuyện sau này hay chưa? Những cô gái này cũng không thể nào theo con cả đời mà không có danh phận được? Con an bài cho các nàng như thế nào? Dù sao luật pháp của quốc gia chúng ta chỉ cho phép chế độ một vợ một chồng!”

Câu này cũng chính là tâm bệnh lớn nhất trong lòng tôi, Triệu Nhan Nghiên thì tôi đã đáp ứng, nếu như có kết hôn thì, nàng sẽ là pháp định thê tử của tôi (vợ do pháp luật công nhận). Nhưng mà những người khác thì làm sao đây?

Trong khi tôi đang ở thế khó xử, Trần Vi Nhi mở miệng:

“Mẹ, chúng con không quan tâm chuyện này, chỉ cần ở bên cạnh lão công thì đã đủ lắm rồi! Anh ấy sẽ cưới Nhan Nghiên, chúng con sẽ không ăn dấm dầu!”

Tôi cảm kích nhìn Trần Vi Nhi một cái, nhưng mà hiện giờ có thể vượt qua kiểm tra, nhưng sau này sẽ phải đối mặt, cùng lắm thì đến lúc đó dùng tiền mua quốc tịch của quốc gia khác, dù sao cũng chỉ còn biện pháp này.

Ngày mùng một tết, tôi cùng Triệu Nhan Nghiên đi thăm cha vợ nàng là Triệu Quân Sinh. Triệu Quân Sinh nhìn thấy tôi cùng Triệu Nhan Nghiên hòa hảo như lúc ban đầu trong lòng cũng rất là cao hứng, buổi chiều hôm đó chúng tôi lái xe tới nhà của ông Triệu Nhan Nghiên ăn tiệc. Quyết định là không say không nghỉ, nhưng cũng ở đây chúng tôi đã đón một vị khách không ngờ.

Người này chính là Bác Diệp, cha của Diệp Tiêu Tiêu, mặc dù bác ấy không biết quan hệ giữa tôi với Diệp Tiêu Tiêu. Nhưng mà chúng tôi gặp mặt đúng là có chút lúng túng, tôi làm bộ như không quan tâm tới tình hình của Diệp Tiêu Tiêu hiện nay.

Bác Diệp cũng không nói rõ, chỉ nói là, Diệp Tiêu Tiêu đang học nghiên cứu sinh ở Bắc Kinh, mấy hôm trước vừa trở lại đó, có nói là ở nơi đó có người không bỏ được.

Tôi nghe xong trong lòng đau xót. Chẳng lẽ Diệp Tiêu Tiêu đã có đối tượng trong lòng rồi? Tôi không khỏi lắc đầu, trong lòng thở dài nói: Lưu Lỗi ơi Lưu Lỗi! Mà y cho mày là tình thánh hay sao.

Mặc dù mày với Diệp Tiêu Tiêu lúc đó có tình cảm, nhưng vật đổi sao rời, mày mang tới cho người ta thương tổn lớn như vậy, người ta đã phải đi trốn tránh mày, mày còn gì để nói nữa đây!

Nhưng mà sâu trong lòng tôi, vẫn còn một âm thanh khác vang lên, đó là: không thể nào, Diệp Tiêu Tiêu đã nói rõ, nàng sẽ trở lại, chỉ là thời cơ chưa tới mà thôi.

Trong lúc miên man suy nghĩ, không khỏi uống nhiều thêm mấy chén, Triệu Quân Sinh vốn không say, nên liên tục mời rượu, trong lòng tôi có lo lắng, đương nhiên là không cự tuyệt, thậm chí còn không biết mình uống được bao nhiêu chén rồi nữa.

Chỉ nghe Triệu Quân Sinh nói với thím Huệ (Vợ của Triệu Quân Sinh):

“Lúc trước tôi nói Lưu Lỗi này là một mỏ vàng, bây giờ nhìn lại, tôi đúng là tinh mắt ! Cả đời các ý tưởng, kế hoạch kinh doanh đầu tư cũng không bằng chiến lược giả Nhan Nghiên cho nó! Ha ha!”

Tôi trong lúc mơ mơ màng màng nói, chú Triệu đúng là khoác lác, trước đó tôi đã XO con gái của chú rồi! Lúc này chú lại ôm công lao về mình, trước kia dọa tôi trong lần đầu gặp mặt, làm tôi vãi linh hồn.

Hai ngày tiếp theo, tôi tới nhà của Trần Vi Nhi và Trần Trạch Long chúc tết, tiểu tử Trần Trạch Long này cũng đoàng hoàng hơn không ít, mở miệng là gọi tôi một tiếng em rể.

Tôi thuận tiện hỏi hấn về công ty điện ảnh và truyền hình thế nào rồi, không nghĩ tới hấn ở phương diện này đúng là một nhân tài.

Thông qua nói chuyện cùng với Trần Trạch Long thì mới biết công ty Tam Thạch sắp sửa khởi quay bộ phim khoa học viễn tưởng có tên là Ngự Nhân Truyền Kỳ, kịch bản có thể coi như hoàn mỹ, nếu như được tuyên truyền đúng mức, sẽ có thể sánh ngang với một bộ phim Siêu Nhân.

Vai nữ chính, Trần Trạch Long nói ra mấy người, tôi nghe thì có tên của Tô Đình Tư, nha đầu này thuần khiết, rất phù hợp với bộ phim.

Tôi biết đây là một cơ hội, nếu như bộ phim này thành công, thì Tô Đình Tư sẽ bước vào đẳng cấp thế giới, sự nghiệp của nàng sẽ bước lên một nấc thang mới.

“Vai nữ chính giao cho Tô Đình Tư đi!”

Tôi gật đầu nói:

“Còn nữa, anh cũng ước thúc thủ hạ một chút, đừng có suy nghĩ gì với nàng!”

Tôi biết quy tắc ngầm trong giới điện ảnh và truyền hình rất nhiều, nhất là một người như Trần Trạch Long, muốn nhân cơ hội chiếm hữu những minh tinh, nên tôi phải cảnh cáo hấn một chút.

315. Chương 90: Thở

Trần Trạch Long khước miệng mỉm cười âm thầm, nói:

“Chú yên tâm, em rể, tôi hiểu rồi!”

Có lúc khi nam nhân nói với nhau chỉ cần đơn giản như vậy, chỉ là mấy chữ, đối phương sẽ hiểu ý của người nói. Kể từ bây giờ Trần Trạch Long cũng có thể coi là một nhân tài.

“Chuyện sản xuất 3D thì cứ giao cho Tập đoàn Ánh Rạng Đông làm đi, dù sao về phương diện hình ảnh động đã có danh tiếng trên toàn thế giới.”

Tôi nói.

“Chúng tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng mà chúng tôi vẫn chưa liên hệ với họ, chú cũng biết, chúng tôi chỉ có thể hợp tác với những công ty đơn giản, nếu như mà đụng vào những công ty đẳng cấp thế giới như Tập đoàn Ánh Rạng Đông thì không có hi vọng!”

Trần Trạch Long đã thành thực hơn rất nhiều.

“Ha hả, anh còn chưa biết hay sao? Người lần trước anh đụng xe chính là thiên kim tiểu thư của tổng giám đốc Tập đoàn Ánh Rạng Đông đó!”

Tôi cười nói.

“A?”

Trần Trạch Long suy nghĩ một hồi, hình như trước kia đã nghe nói qua, chỉ là do hấn không để ý mà thôi.

Sau này khi hấn biết rõ thực lực hùng hậu của Tập đoàn Ánh Rạng Đông thì lại âm thầm sợ hãi, lúc ấy nếu như Tập đoàn Ánh Rạng Đông muốn trả thù mình, thì đúng là mình còn thảm hơn nữa!

“Được rồi, chớ khẩn trương nữa, hiện tại đã là người một nhà rồi, nhạc phụ của tôi không vì mấy ... chuyện nhỏ này mà tìm tới anh gây phiền toái, chuyện này chúng tôi sẽ giúp.”

Tôi vỗ vỗ bả vai Trần Trạch Long nói.

Trần Trạch Long bây giờ đối với chính hắn một muội phụ vừa kính vừa sợ. Vội vàng gật đầu đồng ý.

Sau khi cha mẹ Trần Vi Nhi biết chuyện của Triệu Nhan Nghiên thì rất là tức giận, nhưng mà sau đó thì không nói gì, dù sao con gái mình cũng rất vui vẻ, hơn nữa tôi còn mạnh hơn tên Vu Cương kia nhiều.

Hơn nữa, được Trần Thiên Lô nói, trong xã hội thượng lưu ai mà không như vậy, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nên cũng chấp nhận.

Chuyện đáng vui mừng nhất chính là “chính phòng” (vợ cả) không bài xích các nàng, mà lại đối với các nàng như chị em. Đây mới là điều trọng yếu nhất.

Ngày mùng 5 tháng giêng, tôi cùng Lưu Duyệt đi báỉ phỏng ông của nàng là Lưu Chấn Hải, mặc dù tôi không phải là rất tình nguyện, nhưng mà dù sao cũng phải đối mặt. Lưu Chấn Hải làm cho tôi có cảm giác như có một mâu thuẫn không rõ, nên không được thoải mái.

Buổi tối ngày mùng 4, chúng tôi đang ở trong phòng khách nói chuyện, thì cha tôi sắc mặt trầm trọng đi tới, nhìn vào Lưu Duyệt, sắc mặt có chút cổ quái nói:

“Lưu Chấn Hải là ông của con?”

“Đúng vậy, cha, ngày mai con và lão công chuẩn bị đi báỉ phỏng người!”

Lưu Duyệt bị hỏi có chút không hiểu, nhưng vẫn trả lời.

Cha tôi sắc mặt càng cổ quái hơn. Cẩn rắng, cuối cùng thở dài. nhìn tôi nói:

“Con đi theo cha!”

Tôi có chút kỳ quái nhìn cha tôi, buổi sáng hôm nay còn tốt, tại sao tới buổi tối lại có vẻ mặt như vậy? Nhưng mà tôi cũng không để ý, cha tôi đôi lúc cũng như vậy, cổ cổ quái quái.

Tôi đi theo cha tôi tới thư phòng, cha tôi lục trong giá sách, lấy một cái hộp gỗ đàn hương, đưa cho tôi nói:

“Nếu rảnh thì con một mình xem đi!”

Tôi không hiểu cầm hộp gỗ đàn hương trở lại phòng khách. Thì : thấy Triệu Nhan Nghiên cười hì hì tiến lên đón, trong tay còn bưng một đĩa trái cây, trong đĩa trái cây có bốn cái thẻ, Triệu Nhan Nghiên nói:

“Mời vạn tuế gia chọn thẻ cho mình!”

Tôi sững sốt, nhất thời cười ha ha nói:

“Bốn người các em sao lại làm chuyện loạn như thế này, Vi Nhi em là chị, sao lại cùng các nàng làm loạn như vậy.”

“Người ta đâu có làm loạn, lúc này em cùng với các chị em thương lượng một chút, cũng nên định ra chút ít quy củ, sau này mỗi khi trời tối, anh chọn một cái thẻ, có tên ai thì tối đó anh ở với người đó!”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“A, lại phải rút thăm hay sao!” Tôi tiện tay sờ lên một cái thẻ, chỉ thấy trên đó viết một chữ “Duyệt”, tôi biết là Lưu Duyệt.

“Được rồi, Lưu Duyệt, em mau hầu hạ lão công đi tắm rửa, rồi đi ngủ đi!”

Triệu Nhan Nghiên cười đẩy Lưu Duyệt đang xấu hổ tới trước mặt tôi.

“Chị Nhan Nghiên, buổi tối các chị phải sang giúp em, một mình em ứng phó không được...”

Lưu Duyệt nói nhỏ vào tai của Triệu Nhan Nghiên, nhưng lại bị tôi nghe rõ ràng.

Tôi với Lưu Duyệt giống như một đôi phu thê mới cưới, bị đẩy vào trong phòng.

“Lão công, em muốn anh nói với em những câu yêu thương được chứ?”

Sau cuộc mây mưa, Lưu Duyệt nằm ở trên người của tôi thở gấp nói.

Lúc này nha đầu này kiên quyết đòi ở trên, nhưng do mới làm, không quen kỹ xảo, nên mệt thở hồng hộc, hạ thân của chúng tôi vẫn kết hợp một chỗ.

“Yêu thương? Ha hả, chẳng lẽ bây giờ không phải là đang yêu thương sao?”

Tôi cười nói.

“Không giống, có đôi khi em thấy rất mất mát, đã lớn như vậy rồi mà không biết cảm giác yêu thương là như thế nào, em muốn cùng người mình yêu đi xem chiếu phim, đi dạo phố...”

Lưu Duyệt có chút cầu mong nói.

“Được, chờ khi chúng ta trở lại Bắc Kinh, khi nào rút thăm được em, chúng ta đi với nhau, không mang theo ai cả!”

Tôi nói.

“Không mang theo các chị Nhan Nghiên hay sao?”

Lưu Duyệt hỏi.

“Không mang theo!”

Tôi nói.

“Cám ơn anh. Lão công!”

Lưu Duyệt hôn tôi một cái, lại bắt đầu động đây, nhưng mà lần này thuần thực hơn lần trước rất nhiều.

“Mệt chết em rồi!”

Lưu Duyệt u oán nói:

“Em còn đang hoạt động, mà anh lại nằm trên giường thoải mái.”

“Vậy thì chúng ta đổi lại một chút!”

Tôi ôm Lưu Duyệt, đảo một vòng trên giường.

“Cẩn thận một chút mà, đừng có làm nó ra ngoài...”

Lưu Duyệt nhỏ giọng nói.

“A, đây là cái gì?”

Lưu Duyệt bỗng nhiên chỉ vào hộp gỗ mà tôi đặt ở đầu giường nói.

“Không biết, đó là thứ lúc này cha anh cho anh, cha anh hôm nay thần thần bí bí, anh vẫn chưa xem!”

Tôi cười nói.

“Cái hộp này trong phòng ông em cũng có một cái, chúng ta mở ra xem một chút, xem trong đó là cái gì? Không chừng là đồ gia truyền đấy!” Lưu Duyệt cầm cái hộp nói.

“Chúng ta làm xong hăng nhìn!”

Tôi nói.

“Không nha, nhìn xong làm tiếp!”

Lưu Duyệt nói.

“Được rồi, nếu không như vậy, chúng ta vừa làm vừa nhìn!”

Tôi dùng biện pháp trung hòa nói.

“Ừ, cứ làm như thế!”

Lưu Duyệt nói.

316. Chương 91: Anh Em? Loạn Luân?

“Còn tưởng rằng là vật gì tốt, thì ra chỉ là một tờ giấy rách!”

Lưu Duyệt mở cái hộp ra nói:

“Không có ý nghĩa... a, tại sao trên này lại có tên của ông em?”

“Tên của ông em?”

Tôi vội vã cùng Lưu Duyệt hoàn thành sự nghiệp mà chúng tôi còn chưa làm xong, thuận miệng đáp.

“Chính là ông của em Lưu Chấn Hải! Mà Lưu Chấn Giang này là ai?”

Lưu Duyệt chỉ tên của một người trên tờ giấy, nói.

“Là ông nội của anh, trong lúc nhỏ thì đã qua đời rồi.”

Tôi nói.

“A!”

Lưu Duyệt nghe xong cả người run lên, cả kính kêu lên:

“Không thể nào! Đây là chuyện gì vậy, em không tin!”

Tôi sợ hết hồn, dục vọng cũng bị tiêu tan không ít, lập tức giật lấy tờ giấy trên tay Lưu Duyệt, sau đó nhìn lại, hóa ra là: Gia phả Lưu thị.

Mà đời thứ 9 trong tấm gia phả này có ghi, Lưu Chấn Giang và Lưu Chấn Hải là hai anh em!

Lưu Chấn Giang là ông của tôi, Lưu Chấn Hải là em trai của ông tôi, vậy thì nàng là em gái của tôi!

Đầu của tôi vang lên một tiếng ầm, nhất thời trống rỗng!

Điều này sao có thể đây? Tôi cho tới bây giờ tôi vẫn chưa nghe người nhà nhắc tới chuyện này? Kiếp trước, gia đình tôi cũng có một thời gian nghèo khó, vất vả không chịu nổi, cũng chưa nghe nói qua trong nhà còn có một người thân thích như vậy, sao giờ lại tự dưng lòi ra một người ông chú như vậy chứ?

Nếu là như vậy... như vậy Lưu Duyệt là em gái họ của tôi rồi!

Tại sao là như vậy! Tại sao tôi với Lưu Duyệt lại có quan hệ huyết thống!

Nhìn tôi với Lưu Duyệt vẫn kết hợp chặt chẽ một chỗ, mà lòng tôi quặn đau .

Sao tôi có thể cùng em họ mình ở trên giường làm loại chuyện này.

Lưu Duyệt ánh mắt có chút trống rỗng nhìn tôi, không còn giống một nữ nhân mạnh mẽ như lúc bình thường nữa, thanh âm có chút khẽ run nói:

“Lão công... Hai người chúng ta... Có phải là đang loạn luân hay không?!”

Tôi khổ sở cười. Loạn luân? Có lẽ là như vậy, thời cổ đại thì là bình thường, nhưng mà đây là thời hiện đại! Hành vi của chúng tôi được coi là loạn luân, bị người đời phỉ nhổ!

“Em không muốn làm em gái của anh! Em yêu anh mà, lão công!”

Lưu Duyệt nước mắt rơi xuống, trong lòng nàng đau như có dao đâm.

Tôi rất cục cựa cũng hiểu về mặt kỳ quái của cha tôi, hóa ra người muốn nói chuyện này!

Mà tại sao tôi lại có thể như vậy đây, trong Thiên Long Bát Bộ, Đoàn Dự cũng từng như vậy với em gái của mình là Mộc Uyển Thanh!

Tôi nhẹ khẽ vuốt ve khuôn mặt Lưu Duyệt, giúp nàng lau khô nước mắt trên mặt, kích động nói: “Anh cũng không muốn, nhưng mà trên thế giới này, lại thường là như vậy...”

Tôi cảm thấy vô lực, kể từ khi lại đến cái thế giới này.

Tôi dựa vào kiến thức ở kiếp trước, mọi việc đều thuận lợi, kim tiền, mỹ nữ, dễ như trở bàn tay, nhưng mà hiện giờ tôi phát hiện, mình có chuyện không thể thay đổi được! Cho dù có trọng sinh một vạn lần, thì huyết thống cũng không cách nào thay đổi được!

Tôi muốn từ trong thân thể của Lưu Duyệt đi ra ngoài. Nhưng mà Lưu Duyệt lại gắt gao ôm chặt tôi, thống khổ nói:

“Đừng mà, cứ coi như là một giấc mộng, khi tỉnh lại sẽ không có gì cả.”

Trong lòng tôi cũng hiểu, có lẽ vậy. Đây có thể là lần cuối cùng tôi với Lưu Duyệt cá nước giao hòa. Chỉ cần tôi không rời khỏi thân thể Lưu Duyệt, thì chúng tôi có thể lừa mình dối người là, khi chúng tôi làm việc này, không ai biết chuyện chúng tôi là anh em, tiếp tục làm nốt chuyện này.

Nhưng mà chúng tôi biết, mình chỉ đang giả bộ hồ đồ mà thôi.

Một đêm này, tôi và Lưu Duyệt vẫn điên cuồng hành động, cho dù mồ hôi và nước mắt có ướt đầm chăn chiếu, thì chúng tôi vẫn không ngừng hành động.

Cho đến khi kiệt sức, chúng tôi vẫn ôm nhau trần truồng mà ngủ.

Do nguyên nhân thể lực, chỉ sáng sớm ngày thứ 2 tôi đã tỉnh lại. Nhìn Lưu Duyệt đang ngủ say, tôi không nhận được mà hôn lên mặt nàng.

Nhưng mà tôi đã cố ngăn mình lại, bởi vì tôi biết, từ giờ phút này, nàng là em gái của tôi

Tôi kéo chăn, đắp cho nàng.

Không nghĩ tới tôi vừa hoạt động, Lưu Duyệt đã tỉnh lại, xem ra nha đầu này cũng không ngủ được ngon. Lưu Duyệt mở ánh mắt, phức tạp nhìn tôi.

Nhưng giờ phút này, lý trí đã chế ngự dục vọng trong lòng. Chúng tôi đều rất tỉnh táo, tối qua có thể lấy cớ, nhưng hôm nay thì không thể.

“Lão công, tối hôm qua là lần đầu tiên anh không tìm chị Vi Nhi và em, xem ra em Lưu Duyệt của anh hấp dẫn cũng không ít!”

Triệu Nhan Nghiên đẩy cửa ra cười nói, nhưng mà ngay sau đó, nàng cảm giác có cái gì đó không đúng.

Lưu Duyệt vành mắt đỏ ngầu ngơ ngác nhìn tôi, mà tôi cũng có vẻ mặt bất đắc dĩ vô cùng thống khổ.

“Sao vậy, Lưu Duyệt sao em với lão công lại như vậy?”

Triệu Nhan Nghiên vội vàng chạy tới.

Tôi lắc đầu, chỉ vào cái gia phả Lưu thị trên đầu giường, nói:

“Em tự xem đi!”

Triệu Nhan Nghiên cầm lấy tờ gia phả kia, chỉ nhìn mấy lần, thì : cả kinh há to miệng, kêu lên:

“Trời ạ! Nói như vậy, thì anh với Lưu Duyệt lại là...anh em họ!”

“Đại khái... như vậy!”

Tôi hiện tại có một cảm giác rất muốn hút thuốc lá, mặc dù tôi đã bỏ thuốc nhiều năm.

“Tại sao là như vậy! Không trách thời điểm hôm qua khi chúng ta nói chuyện, khi em nói ngày hôm nay anh với Lưu Duyệt đi bán phông Lưu Chấn Hải, thì cha lại hỏi em kỹ là Lưu Chấn Hải nào, sau khi em giải thích, cha liền thở dài bỏ đi.”

Triệu Nhan Nghiên suy nghĩ một chút nói.

“Tình thế nghiêm trọng, anh cũng không biết sao lại như vậy! Tôi từ nhỏ đến lớn, anh chưa có nghe qua cái thân thích này!”

Tôi bất đắc dĩ nói.

“Có thể là lầm rồi hay không? ở nước ta có rất nhiều người trùng tên!”

Triệu Nhan Nghiên hỏi.

“Không phải...”

Lưu Duyệt vẫn không có mở miệng, nay lại nói chuyện:

“Vốn em có nghe ông nói qua, ông còn có một người anh, năm xưa bị cụ đuổi ra khỏi nhà!”

Xem ra chuyện này quá phức tạp rồi, tôi thở dài, nói:

“Nhan Nghiên, em an ủi Lưu Duyệt, anh cần phải xác nhận lại với cha anh một chút!”

“Được, anh đi đi, ở đây đã có em!”

Triệu Nhan Nghiên gật đầu nói.

Tôi lấy một cái áo khoác ngoài choàng lên trên người, sau đó đi tới thư phòng. Tôi gõ cửa. Thanh âm của cha tôi truyền ra:

“Vào đi, cửa không có khóa!”

Tôi đẩy cửa ra, phát hiện cha tôi đang ngồi trên ghế hút thuốc lá, trong cái gạt tàn thuốc trên bàn cũng chất đầy tàn thuốc. Nhìn lại cha tôi, mặt tràn đầy tia máu, xem ra người đêm qua không ngủ!

“Cha, người nói xem chuyện đó có phải là thực không?”

Tôi lo lắng hỏi.

... ..

317. Chương 92: Say Rượu Trong Quán Bar

Cha tôi ngẩng đầu lên, chỉ vào ghế salon bên cạnh nói:

“Đúng vậy! Đây là của ông nội con năm đó đã để lại cho cha!”

Tôi cười cay đắng nói:

“Không trách được Lưu Duyệt nói rằng nhà nàng cũng có một cái hộp như vậy!”

“Con định xử lý chuyện này thế nào đây?”

Cha tôi hỏi.

“Nói thật, con cũng không biết!”

Tôi thở dài một hơi nói.

“Con và cô ấy quan hệ đến mức độ nào rồi?”

Cha tôi thử dò xét, hỏi.

“Đến bước cao nhất rồi!”

Tôi lắc đầu nói:

“Con của cha, cha còn không biết sao!”

“Ô! Đúng là nghiệp chướng! Cha cũng đoán được, chỉ là trong lòng vẫn mong một chút may mắn!”

Cha tôi nói.

“Làm sao có thể trùng hợp như thế! Cha, cho tới bây giờ con chưa từng nghe nói qua, con còn có ông chú ư!”

Tôi hỏi.

“Đúng vậy, con chưa từng nghe nói qua, ngay cả cha cũng không phải là hiểu rõ ràng, ông nội con cho tới bây giờ cũng không nói với cha chuyện trong gia đình! Cha cũng chỉ là nghe thông tin từ người khác nói, nên mới biết đại khái mà thôi!”

Cha tôi nói:

” Trước giải phóng Lưu gia là một đại gia tộc, đại địa chủ, đại quân phiệt, con có thể tưởng tượng được quyền lực lớn đến mức nào. Mà trong loại gia đình như thế, thường không để mắt đến tình yêu thực sự của người con gái, hôn nhân của họ chẳng qua là một thứ để các bậc trưởng bối đem đổi lấy tiền tài và quyền lực!”

Tôi gật đầu, thật ra thì so với hiện tại không phải là không giống nhau! Lưu Duyệt có quan hệ thông gia với Tư Đồ gia!

“Mà cha của cha, tức là ông nội của con, nghe nói năm đó bị buộc phải kết hôn với con gái của một thổ hào địa chủ. Ông nội của con lúc đó thực sự đã yêu say đắm bà nội của con, bà nội con bấy giờ chỉ là một người dân bình thường, nên đương nhiên hôn sự của người với ông nội của con không được gia đình đồng ý! Ông nội của con cũng người có khí phách, trong cơn tức giận đã bỏ trốn khỏi nhà ra đi, cùng bà nội của con đi đến một nơi, kiên quyết đoạn tuyệt với gia đình! Cho nên có thể nói, chúng ta bây giờ với Lưu gia kia đã không còn quan hệ gì! Dựa theo gia quy, ông nội của con đã bị trục xuất ra khỏi cửa rồi!”

Cha tôi tiếp tục nói.

Không ngờ rằng ông nội tôi lúc còn trẻ tuổi cũng có một tình yêu phi thường như vậy. Lại có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa tới vậy!

... ..

Về chuyện này, sau đó, tôi cũng không có tâm tư gặp Lưu Chấn Hải nữa. Mà Lưu Duyệt cũng đã trở về thành phố Bắc Kinh. Tôi ở chung một chỗ, nhưng bất luận thế nào cũng không thể vui vẻ trở lại như cũ. Nàng sẽ cố gắng để thừa kế gia nghiệp của Lưu gia.

Còn tôi đem toàn bộ cổ phần của công ty đều chuyển cho Lưu Duyệt, cũng xem như tôi chỉ có thể làm được điều duy nhất này thôi. Mà lần này, Lưu Duyệt cũng không cự tuyệt.

Nhưng chúng tôi sẽ không gặp lại nhau nữa.

Trở lại thành phố Bắc Kinh, tôi lao vào uống rượu.

Mỗi lần tỉnh, tôi đều thấy vô cùng đau khổ, tôi không thể quên đi tình yêu dành cho Lưu Duyệt.

Thế nhưng, tất cả bây giờ đều mờ mờ ảo ảo, giống như một giấc chiêm bao ác mộng vậy.

Mà các nàng Triệu Nhan Nghiên, cũng biết tôi đang rất đau khổ, nên cũng không ràng buộc tôi nhiều. Ngược lại, các nàng cho là tôi phóng túng một chút lại tốt, để làm nguôi ngoai bớt tâm trạng bị đè nén trong lòng.

“Lưu thiếu gia tới ạ!”

Những người phục vụ ở quán bar này hầu như đều đã biết tôi. Trong khoảng thời gian này, tôi ngày nào cũng tới, hơn nữa tôi còn xuất hầu bao rất phóng khoáng, cho dù bất luận là phục vụ hay chủ quán bar tôi đều rất khách khí.

Mà với kiểu tiêu tiền như thế này, đối với tôi mà nói, quả thực chỉ là chút lòng thành mà thôi!. Tôi chỉ coi tiền như mấy con số, chỉ cần tất cả mọi người vui vẻ, không cần thiết phải tính toán rõ ràng làm chi.

“Năm bình rượu trắng!”

Tôi nói với người phục vụ.

“Vâng ạ, Lưu thiếu gia!”

Người phục vụ vui sướng đáp.

Nhớ lần đầu tiên tôi tới đây, tôi gọi rượu trắng, vẻ mặt người phục vụ quán bar rất là khinh thường, nói “Ngài có chuyện gì sao”. Tôi đặt một chồng tiền ra trước mặt, lập tức vẻ mặt của người phục vụ trở nên tôn kính và nịnh nọt.

“Lưu thiếu gia! Ngài đúng là có tử lượng... Người bình thường đều chỉ uống được hai bình...”

Người phục vụ đem năm bình rượu trắng tới. Bởi vì bình thường tôi đối xử với bọn họ không tệ, cho tiền trà nước không ít, nên người phục vụ cố ý nhắc nhở.

“Không sao! Hôm nay tôi cao hứng!”

Tôi cười một tiếng, nói.

Hôm nay Lưu Duyệt lại có thể gọi cho tôi một cú điện thoại, mặc dù chỉ là hỏi han qua loa nhưng cũng khiến cho tôi vô cùng vui vẻ.

Tôi uống hết bình rượu trắng này đến bình khác, mặc dù kiếp trước tôi có thể uống vô cùng, cả đời này lại còn có dị năng hộ thể, nhưng tôi trong lòng thực sự muốn say, cho nên không bao lâu, tôi đã say rồi.

“Lưu Duyệt...”

Lại một lần nữa tôi lẩm bẩm cái tên này.

“Vương ca, anh nói Lưu thiếu gia hôm nay làm sao, sao lại uống nhiều như vậy!”

Người phục vụ vừa mang rượu tới cho tôi nói với một người ở phía sau.

“Tiểu Tam, cậu sợ cái gì, chẳng lẽ sợ Lưu thiếu gia không trả tiền ư!”

Vương ca trừng mắt liếc hẩn một cái, nói.

“Sao có thể thế được, thân phận Lưu thiếu gia như thế nào chứ! Sao có thể quyt nợ được, chỉ có thể là uống nhiều quá mà quên trả tiền, sang ngày thứ hai thì em khẳng định người ta lại mang tiền tới trả gấp đôi!”

Tiểu Tam nói:

“Em cảm thấy hôm nay Lưu thiếu gia có chút gì đó không bình thường, làm sao một người lại uống tới năm bình! Trời ạ, làm sao uống hết được! Vương ca, anh nói Lưu thiếu gia có phải có chuyện gì phiền lòng hay không?”

Vương ca vừa nghe, cảm thấy cũng đúng, người ta là Lưu thiếu gia, bình thường đã rất chiều cổ tới việc làm ăn của mình, cứ đến là mang một chồng tiền tới, không quan tâm là bao nhiêu.

Vương ca đi tới đứng bên cạnh tôi một chốc lát, mới nói với Tiểu Tam: “Tôi xem Lưu thiếu gia, như là thất tình rồi!”

Vương ca là người từng trải, tự nhiên có thể nhìn ra nguyên nhân!

“Vương ca, Lưu thiếu gia như vậy, chúng ta nên giúp một chút! Lưu thiếu gia này hoàn toàn có thể gặp chuyện đó!”

Tiểu Tam nói.

“Tôi cũng biết thế, nhưng hai anh em chúng ta làm sao giúp được?”

Vương ca nói.

“Em nói với Vương ca, anh là người trong cuộc mà không biết sao, không phải là phụ nữ sao! Liệu còn không phải là chuyện đó! Cảm giác lên giường với một cô gái! Trong quán bar của chúng ta có nhiều tiểu thư như vậy, chỉ cần gọi một người tới cho Lưu thiếu gia là được, không phải sao!”

Tiểu Tam nói.

“Các tiểu thư của chúng ta, Lưu thiếu gia có thể để mắt tới sao?”

Vương ca lắc đầu nói:

” Thân phận Lưu thiếu gia khẳng định là không tầm thường, người ta dù không đồng cũng không thể tìm cái loại hàng nát này đâu!”

“Vương ca, anh quên à, quầy bar của chúng ta hôm nay vừa mới có một cô là sinh viên của đại học Thanh Hoa, đêm nay là đêm đầu tiên!”

Tiểu Tam nhắc nhở.

“Đúng rồi! Nghĩ ra rồi, vậy cậu còn không mau gọi cô ấy tới đây!”

Vương ca gật đầu nói:

“Chỉ có những loại phụ nữ có tài mới xứng với Lưu thiếu gia!”

“Nhưng mà, Vương ca, cô ta rất kiêu ngạo, miệng nói là phải năm vạn!”

Tiểu Tam nhắc nhở.

” ...!

Con mẹ nó, cậu còn sợ Lưu thiếu gia không trả nổi tiền hay sao? Chúng ta hiện nay đang không có tiền! Lưu thiếu gia trong khoảng thời gian này hay đến quán bar của chúng ta, làm cho doanh thu của quán tăng thêm ít nhất là mười mấy vạn, coi như đây là chút hiệu kinh đối với Lưu thiếu gia!”

Vương ca đá Tiểu Tam một cái:

“Đi làm ngay đi!”

318. Chương 93: Cường Gian?.

Một cảm giác mát lạnh kéo tới, tôi nhẹ nhàng di chuyển thân thể, nhất thời cảm giác được tiểu đệ đệ bị một người làm cho mát lạnh, cương lên!

“Đừng nhúc nhích!”

Một giọng nữ truyền vào lỗ tai của tôi:

“Cử động nữa thì tôi không khách khí đâu!”

Tôi không hiểu, giãy dụa mắt mở ra, chuyện gì xảy ra vậy? Một cô gái xinh đẹp đập vào mắt tôi, thiếu nữ mặc vô cùng sexy, vóc người quả là nóng bỏng vô cùng, làm cho tôi kinh đảm, người thiếu nữ này lại có thể cầm lấy thanh chủ thủ đặt vào tiểu đệ đang thẳng đứng của tôi mà dọa cắt!

Tôi không tin, chẳng lẽ tôi gặp phải nữ phi tặc chuyên cắt bỏ nam sắc rồi? Tôi lớn lên vốn cũng là có chút đẹp trai, nhưng nghĩ là nếu đưa tôi lên giường thì cũng không cần làm chuyện vô cùng mạo hiểm như vậy? Chẳng lẽ nàng là nữ vương cường gian trong truyền thuyết?

Tôi cố gắng nhớ lại một chút chuyện vừa xảy ra, tôi đang trong quán bar của lão Vương, sau đó vì uống nhiều quá, nên người phục vụ Tiểu Tam đã đem tôi tới một gian trong nhà để nghỉ ngơi. Sau đó thì tôi chỉ mơ mơ màng màng không nhớ rõ cái gì, làm sao sau khi tỉnh lại, tôi đã bị người ta cởi hết đồ? !

Nhưng nhất định tôi có quen mặt người này, tôi bình tĩnh suy nghĩ một chút, nhìn thiếu nữ trước mắt nói:

“Cô muốn làm gì?”

“Hãy bình tĩnh! Không ngờ bốn tiểu thư lần đầu xuất sơn thì đụng ngay phải một đối thủ cường hãn!”

Thiếu nữ vừa nói, vừa đùa giỡn chủ thủ trong tay ở phía dưới của tôi trách mắng.

Nghe khẩu khí này, cô gái này quả là lần đầu tiên gây án? Tôi không tin tôi lại xui xẻo như vậy, lần đầu tiên tôi bị ép buộc như vậy!

“Tôi nói với đồng chí nữ hiệp, cô tốt nhất thu lại hung khí cầm trên tay, nhà tôi còn có bốn lão bà đấy, nếu như cô run tay lên một cái thì đại tiểu lão bà kia của tôi chẳng phải sống đời góa phụ sao?”

Tôi nửa đùa nửa thật, giả cười giỡn để hòa hoãn một chút không khí, mặc dù tôi có dị năng hổ thê, nhưng tôi cũng không thể lấy tiểu đệ đệ của mình đùa với dao được?

“Bốn lão bà! Hừ, trong nhà có bốn mà còn đi chơi đĩ, tôi nhìn một cái là biết anh là người như vậy! Hôm nay bốn tiểu thư sẽ phải thay trời hành đạo, trừ tên dâm tặc này!” Nói xong liền vung dao về hướng phía dưới của tôi chém tới!

Tôi liền tức giận, làm người phải có tính cách, nhìn mặt có chút sắc đẹp thì cũng không biết có tốt hay không? Con dao kia nếu để cho cô ra tay, thì chẳng phải tôi lập tức trở thành một thái giám của trường Thanh Hoa sao!

Thoáng một cái, tôi đoạt được con dao trong tay nàng, tiện tay ném đi luôn, “Pặc”, một tiếng cậm ở trên cánh cửa. Nàng biết mình không phải là đối thủ của tôi, tôi thuận thực đến mức đã ép chặt nàng ở phía dưới!

“Dâm tặc, ngươi muốn làm gì!”

Thiếu nữ khiển trách.

“Tôi làm gì? Là tôi muốn hỏi cô, cô muốn làm gì mới đúng!”

Tôi giận đến mức không chịu được, một tiểu nha đầu lại có thể có tâm địa ác độc như thế!

“Tôi cho anh biết, nếu người dám động đến một sợi lông của bốn tiểu thư, tôi... Ta và người quyết không đội trời chung! Ta kiên quyết sẽ không bỏ qua cho người! Ta sẽ làm cho người chịu không nổi! Tôi sẽ làm người hối hận suốt đời! Ta làm người biến mất khỏi trái đất này...”

Thiếu nữ uy hiếp càng làm cho tôi nóng giận! Tôi phải tìm ra ai đã đem cô ta đến chọc tôi? Uống chút rượu tiêu buồn, không ngờ khi tỉnh lại thì liền đụng phải nữ phi tặc sắc tình, luông miệng chửi tôi là dâm tặc!

Hắc hắc, cô không phải là mời gọi sao! Làm sao cô phải la lớn lên! Tôi nhìn thân thể đầy đặn của thiếu nữ, trong lòng dục vọng cũng đã bị đốt lên.

Đã hơn một tháng tôi không cùng các nàng Triệu Nhan Nghiên thân mật rồi, hôm nay lại có một nàng được đưa tới cửa, tôi làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy!

Tiếng kêu cứu của thiếu nữ càng làm cho tôi có cảm giác hưng phấn vô cùng, tôi cảm thấy mình thật giống như đang cùng Trần Vi Nhi chơi trò chơi cưỡng gian vậy!

Trò chơi cưỡng gian? Chẳng lẽ nói thiếu nữ này cũng là cao thủ? Mới vừa rồi tôi còn cho nàng là nữ phi tặc, bây giờ nhìn lại rất có thể!

Ha ha, nếu cô muốn chơi, thì tôi hầu cô đến cùng luôn! Tôi sợ cô sao!

“Cô kêu to lên, cô càng lớn tiếng tôi lại càng hưng phấn!”

Tôi đã nghĩ thông chuyện vừa xảy ra, tôi đây sẽ chơi cô đến cùng, đã cầm dục hơn một tháng, thỉnh thoảng chơi một lần một đêm, cảm giác chẳng phải không tồi sao!

Quần áo mặc trên người thiếu nữ vốn đã ít, tôi dùng sức kéo một cái, quần áo con trên người thiếu nữ liền bị tôi lấy ra hết, tôi đẩy cặp vú của nàng về phía trước, một đôi gò bồng đảo thật lớn, tôi thấy nhiệt huyết tràn trề, vốn tưởng rằng bộ ngực của Diệp Tiêu Tiêu mà tôi đã thấy là lớn nhất rồi, không ngờ thiếu nữ này cũng không thua kém gì!

Tôi vuốt ve, trong lòng tràn đầy dục vọng. Thiếu nữ đang ở dưới người tôi ra sức giãy dụa, muốn thoát khỏi sự trói buộc của tôi nhưng nàng đâu phải là đối thủ của tôi.

Tôi tiện tay vén chiếc quần mỏng của nàng, kéo rách cái tất chân của nàng...

“Không nên a! Xin người, bỏ qua cho tôi đi! Tôi có thể cho người tiền! Cho người năm vạn... Không, năm mươi vạn!”

Thiếu nữ thấy giãy dụa không có tác dụng bắt đầu cầu xin tha thứ nói.

Trong lòng tôi nói, nha đầu này diễn trò thật đúng là hảo hạng, tôi cũng không chú ý tới nàng nữa, dùng sức tách hai chân ra, sau đó tiến quân vào cổng thành.

Nàng gào thét một cách đau khổ, đến mức chói tai, nước mắt từ từ tràn ra.

Tôi cảm giác được một trận sáng khoái, hạ thân thiếu nữ này không giống như những kỹ nữ khác, những cô gái kia thì rất rộng, còn cô này thì chật hẹp như là xử nữ.

Tôi điên cuồng ở thiếu nữ trên người phát tiết. Càng tức giận với người thiếu nữ này, thì bi thương với Lưu Duyệt càng ít đi...

Sau khi phát tiết, tôi mơ màng mặc quần áo đi ra khỏi phòng. Hóa ra tôi vẫn còn ở trong quán Bar!

Tiểu Tam đi tới trước mặt của tôi, cười xấu xa nói:

“Lưu thiếu gia, như thế nào? Có hài lòng không?”

Tôi vừa nghe lập tức hiểu, hóa ra là tiểu tử này an bài! Nhưng mà nha đầu kia cảm giác thật không tệ, nhưng sao hẳn biết tôi thích chơi trò này?

Tôi vỗ vỗ bả vai Tiểu Tam nói:

“Tốt! Không tệ!”

Sau đó nhìn Tiểu Tam hỏi:

“Cô nàng giá cũng không thấp đúng không?”

“Ách... Phải..”

Tiểu Tam bị tôi nhìn thấu tâm sự thì ngượng ngùng.

Tôi lắc đầu nói:

“Cậu đừng có ngại với tôi!”

Tôi từ trong túi quần móc ra mấy ngàn đồng kín đáo đưa cho hắn nói:

“Đây là cho cậu!”

Sau đó đưa cho hắn một tấm chi phiếu nói:

“Cậu lấy 10 vạn đi!”

Tiểu Tam không nghĩ tới tôi hào phóng như thế, chớp mắt đã lời được 5 vạn!

Tiểu Tam cao hứng rời đi, luôn miệng nói cảm ơn.

Tôi phát phát tay, mơ mơ màng màng đi ra khỏi quầy rượu, kiếm xe taxi rời khỏi nơi này.

Hắc hắc, cô nàng này thật rất tốt. Mùi vị thật không tệ, sau khi lên xe mà tôi vẫn còn có cảm giác như một đêm xuân. Sau này nếu như có cơ hội thì bảo Tiểu Tam kiếm nàng vui đùa, có khi lại huấn luyện nàng thành một người đặc biệt!

... ..

Mạnh Thanh Thanh trong đôi mắt tràn ngập lệ nóng, thu thập những xiêm y tan tành, trong lòng thâm hối hận, chỉ vì muốn điều tra rắm chó, vậy mà làm mất đi trinh tiết!

Mà người cướp đi trinh tiết của mình, ngay cả tên gọi mình cũng không biết!

Mạnh Thanh Thanh ta và người quyết không đội trời chung! Trong lòng Mạnh Thanh Thanh reo hò.

Nhìn ga giường trắng nõn, còn có cả một nụ hồng, Mạnh Thanh Thanh có chút chua xót, đây là lần đầu tiên của mình, sao lại không có chút vui vẻ nào cả!

Mạnh Thanh Thanh mặc lại xiêm y đã tan tành, sau đó khoác áo ngoài lên.

Nhìn cảnh tượng xung quanh phòng một lát, sau đó gói lại cái ga giường kia, vừa làm nước mắt vừa rơi.

Nếu như Tiểu Tam hiểu công việc một cách tốt nhất, thì hẳn sẽ biết, y phục trên người Mạnh Thanh Thanh không phải 8 vạn, thì cũng là 10 vạn!

Nhưng mà hẳn chỉ là một người phục vụ, tháng lương chỉ chừng hơn ngàn đồng, cộng với vài ngàn đồng tiền trà nước, thì sao nhận ra được những thứ này.

Mạnh Thanh Thanh chịu đựng hạ thân đau nhức, đi ra khỏi gian phòng, trong lòng tiểu tam vui sướng, xem ra đúng là lần đầu tiên, thảo nào mà thiếu gia vui mừng tới như vậy!

Tiểu Tôim đã sớm chuẩn bị 5 vạn đồng, đưa cho Mạnh Thanh Thanh, nói:

“Này, đây là 5 vạn đồng!”

Mạnh Thanh Thanh số tiền trong tay Tiểu Tam thì sửng sốt, nhưng ngay sau đó nghĩ đây chính là giá tiền mà mình ước định cùng với quầy rượu.

Lúc ấy Mạnh Thanh Thanh chỉ là thuận miệng nói, nhưng không có ý định bán.

Năm vạn đồng tiền, chẳng lẽ trình tiết mình chỉ đáng giá có 5 vạn đồng!

Mạnh Thanh Thanh trong lòng đau xót, tiện tay ném số tiền kia xuống mặt đất, kêu lên:

“Cút! Cút cho xa bốn tiểu thư một chút!”

Sau đó không quản tới hạ thân đau đớn, vội vã chạy ra khỏi quầy rượu, lên chiếc xe Ferrari màu đỏ của mình, phóng đi đi.

Tiểu Tam nhìn số tiền trên mặt đất, cắn môi nói:

” Đúng là có bệnh mà ?Bán xong mà không lấy tiền?”

Vừa lúc nhìn thấy Vương ca từ cửa quán rượu đi vào, Tiểu Tam nói:

“Vương ca, anh nói xem cô nương kia có phải bị bệnh không? Bán xong lại có thể không lấy tiền?”

Tiểu Tam chỉ vào số tiền trên mặt đất nói.

Vương ca vẻ mặt ngưng trọng lắc đầu:

“Tiểu Tam, bối cảnh cô gái kia cậu có biết không? Trông không giống những cô gái giang hồ!”

“Nàng nói với em, trong nhà nàng thiếu tiền, nên mới ra ngoài bán!”

Tiểu Tam đáp.

Trong nhà thiếu tiền? Thiếu tiền mà đi Ferrari? Vương ca lắc đầu, thở dài nói:

“Cô gái này có lai lịch không nhỏ!”

“Sao vậy Vương ca, anh sợ nàng tìm chúng ta gây phiền toái ư?”

Tiểu Tam cười nói.

“Không phải là chúng ta! Mà chỉ sợ hảo tâm của chúng ta mang lại phiền toái không cần thiết cho Lưu thiếu gia!”

Vương ca thở dài nói.

319. Chương 94: Gây Dựng Sự Nghiệp.

Trong mắt người thanh niên lóe lên địa quang hung dữ, nhìn vào màn hình máy tính.

“Lượng ca, anh có nắm chắc sẽ đưa hẳn vào chỗ chết không?”

Một thiếu niên ngồi bên cạnh hỏi.

“Chắc chín phần! Lần trước không giết chết hẳn, xem như hẳn mạng lớn!”

Người thanh niên thản nhiên nói.

“Hắc hắc, Lượng ca, em...”

Thiếu niên chần chờ hỏi.

“Cậu yên tâm, tôi sẽ không vứt bỏ cậu đâu! Lần này, cậu cung cấp cho tôi nhiều thông tin quan trọng như vậy, mới có thể giúp tôi nghĩ ra kế sách đối phó! Nói thế nào chúng ta cũng là cùng trên một chiến tuyến rồi! Tôi mặc dù không phải là người tốt gì nhưng cũng không phải là cái loại qua sông rút ván đâu!”

Người thanh niên nhìn thiếu niên một cái, nói.

“Tốt! Em, Lưu Khoa Sinh sẽ đem tính mạng bản thân và gia đình giao cho anh!”

Người thiếu niên kia nói.

” Cậu không có ý đồ riêng gì chứ? Cha cậu vào thời điểm phá sản không biết đã mất bao nhiêu tiền bạc, tôi nghĩ không phải tất cả đều vào tay cậu sao?”

Người thanh niên liếc mắt Lưu Khoa Sinh một cái, hỏi:

“Tiền trong tay tôi đã dùng hết rồi, nếu cậu đã có lời thì hãy lấy ra.”

“Lượng ca! Em đã nói qua rồi. Lưu Khoa Sinh đem tính mạng phục tòng để làm cho Lưu Lỗi bị tiêu diệt!”

Lưu Khoa Sinh móc ra một tấm thẻ vàng nói:

“Đây là thẻ vàng của ngân hàng Thụy Sĩ, bên trong có tiền của cha em, còn có tiền mà em cướp đoạt được trong vòng một năm gần đây khi ở Đại Hưng bang!”

“Đại Hưng bang, hừ! Cướp đoạt được!” Người thanh niên hừ lạnh nói:

“Không tệ! Lần này có tiền của cậu ủng hộ, tôi nhất định khiến thằng Lưu Lỗi kia biến mất khỏi trái đất này!”

... ..

Trong nháy mắt đã học được 3 năm tại đại học Thanh Hoa, tôi đi tới phòng ngủ. Trong khoảng thời gian này, tâm tình của tôi khá hơn một chút, không giống như trước kia cứ sống mơ mơ màng màng. Mà cũng không đi qua cái quán bar kia nữa.

Mặc dù tôi rất muốn đi, nhưng trong lòng một thanh âm khác lại nói cho tôi biết, không để cho tôi đi!

“Đại ca! Anh đi đâu mà lâu vậy!”

Hoàng Văn Tĩnh và Sở Cao nhìn thấy tôi, hưng phấn nói.

“Ha ha, trong nhà có chút chuyện, sao không ở trong phòng!”

Tôi cười nói:

“Đúng rồi. Âu Dương Thiên Tề đây?”

“Hắn a, bị người trong nhà đem đi đặc huấn rồi, nghe nói là muốn tham gia tranh tài cái gì đó.”

Hoàng Văn Tĩnh nói.

Tôi gật đầu, biết nguyên nhân có thể là do việc tham gia cuộc so tài võ lâm kia. Tôi biết Âu Dương Thiên Tề cũng là người của lực đại thể gia, cho nên cũng sẽ phải tham gia cuộc đại hội.

“Đúng rồi, Đồng giáo sư muốn nghiên cứu một đề tài, em cùng Sở Cao vinh hạnh được chọn vào tổ đề tài, nhưng thầy giám hiệu hình như gặp một chút rắc rối. Đúng rồi, lão Đại. Đồng giáo sư bảo anh lên gặp ông ấy đấy!”

Hoàng Văn Tĩnh nói.

“À, tôi biết rồi!”

Tôi gật đầu.

Xế chiều. Tôi chuẩn bị một chút rồi đến phòng làm việc của giáo sư, Đồng giáo sư đang cúi đầu đọc sách. Thấy tôi đi vào, chào hỏi rồi bảo tôi ngồi xuống.

“Đồng giáo sư, thầy tìm em ạ?”

Tôi hỏi.

“Ừ, đúng vậy tiểu Lưu, để tôi rót cho cậu chén nước!”

Đồng giáo sư nói xong thì đứng dậy.

“Không cần, Đồng giáo sư! Không cần khách sáo!”

Tôi vội vàng nói.

“Được rồi!”

Đồng giáo sư ngồi trở về chỗ, nói:

“Chuyện là thế này! Trước khi tôi và cậu bàn chuyện thành lập một công ty, chúng ta gặp một chút rắc rối!”

“Gặp rắc rối?”

Tôi hỏi:

“Chuyện gì xảy ra vậy ạ?”

“Quý xây dựng công trình của chúng ta không được bên kia thông qua! Quả thực là rất kỳ cục! Một người học sinh có quyền lực lớn như vậy, và cả mặt mũi của tôi vậy mà cũng không được! Trực tiếp đánh rớt phương án của tôi! Thật là buồn cười! Buồn cười!”

Đồng giáo sư lắc đầu nói.

“Quý xây dựng công trình? Có phải Trương Giai Minh chịu trách nhiệm việc đó hay không?”

Tôi hỏi.

“Đúng vậy! Cậu biết hắn à?”

Đồng giáo sư hỏi.

“Biết ạ! Nhưng nếu thầy để em đi gặp hắn, thì lại càng hỏng bét! Tiểu tử này còn là tình địch của em!”

Tôi buông tay nói:

“Nhưng chả phải hạng mục đó đã được Hiệu trưởng phê chuẩn rồi sao?”

“Đúng vậy, nhưng quyền quyết định về tài chính lại nằm trong tay Trương Giai Minh! Bởi vì quỹ của Thanh Hoa chính là do công ty trách nhiệm hữu hạn do cha của Trương Giai Minh đầu tư vào. Cho nên trường học cũng không dám đắc tội với hắn!”

Đồng giáo sư lắc đầu nói.

“Ha ha! Là như vậy! Không quan hệ gì! Chỉ là đáng tiếc, tài chính không có, cái công trình nghiên cứu khoa học của chúng ta sẽ phải dừng lại!”

Đồng giáo sư tiếc hận nói.

“Còn có biện pháp khác không?”

Tôi không đành lòng thấy lão giáo sư thương tâm, dù sao việc ông ấy nghiên cứu đề tài này cũng rất quan trọng!

“Ai! Đúng rồi, Tiểu Lưu, em có biết công ty ở ngoài hay không? Có thể đầu tư cho chúng ta?”

Đồng giáo sư thuận miệng hỏi.

“À, công trình này đại khái cần bao nhiêu tiền ạ?”

Tôi hỏi.

“Ít nhất cũng khoảng hai trăm vạn!”

Đồng giáo sư nói.

“Nếu vậy thì thế này đi! Đồng giáo sư, lấy danh nghĩa của em đăng kí thành lập một công ty, tài chính do em chịu trách nhiệm, nếu thầy đồng ý làm cố vấn, thì em sẽ chia một số cổ phần cho thầy!”

Tôi nói.

“Cậu có tiền?”

Đồng giáo sư hỏi.

“Đúng vậy! Cha mẹ em mở công ty, có thể lấy một phần tiền!”

Tôi nói.

“Thật tốt quá! Thật tốt quá! Tôi còn tưởng rằng đề tài sẽ bị bỏ đi đấy!”

Đồng giáo sư nói:

” Chuyện cổ phần coi như xong, nhưng nếu đề tài này nghiên cứu thành công, thầy hi vọng nó không bị bán đi!”

“Cái này đương nhiên ạ!”

Tôi nói:

“Cứ như vậy đi, em đi về trước một chút!”

Cáo biệt đồng giáo sư, tôi trở lại phòng. Hai huynh đệ của tôi, nói như thế nào cũng coi tôi là Lão Đại, cho nên tôi cảm thấy những chuyện tốt cũng có thể rủ theo bọn họ!

Cho nên tôi đem chuyện gây dựng sự nghiệp nói một chút cho bọn họ, tôi quyết định thành lập một công ty mới, mà cái đề tài của Đồng giáo sư kia chỉ là một trong số hạng mục đó.

Công ty này có thể đa nguyên hóa, không nhất thiết chỉ liên quan đến hành nghề máy tính, chỉ cần có tiền thì có thể suy nghĩ những gì bên trong hạng mục!

Sở Cao cùng Hoàng Văn Tĩnh đều vô cùng hưng phấn, rồi rít tỏ vẻ tình nguyện gia nhập.

Trong lòng tôi suy nghĩ, Sở Cao tương đối tốt tính, có đầu óc, cho nên tôi quyết định để Sở Cao làm Tổng giám đốc, còn Hoàng Văn Tĩnh mặc dù thông minh, nhưng chỉ vượt trội trên phương diện tin học, cho nên tôi chuẩn bị để hắn chịu trách nhiệm mảng máy tính.

320. Chương 95: Phố Buôn Bán.

“Lão Đại! Giấy phép em đã đăng kí được rồi!”

Sở Cao cầm một chồng văn kiện giấy tờ đưa cho tôi.

“Ừ, không tệ!”

Tôi rất hài lòng về hiệu suất làm việc của Sở Cao!

“Lão Đại, em nghĩ đến một hạng mục, anh cảm thấy thế nào! Em nghe nói đại học Thanh Hoa mới xây dựng một con phố ở phía sau trường học, chuẩn bị thành lập một phố buôn bán, em nghĩ nên thuê hoặc mua cửa hàng ở mặt tiền, để tiến hành tiêu thụ máy tính! Anh cũng biết, học sinh trường học đi đến khu buôn bán rất không tiện, nơi đó gian thương tiêu thụ hàng công ty rất nhiều!”

Sở Cao nói:

“Cứ như vậy, cho dù công trình nghiên cứu khoa học của chúng ta chưa thể thu được kết quả ngay, thì cũng đã có thể đảm bảo ổn định tiền lời cho công ty!”

Tôi suy nghĩ một chút, mặc dù bước khởi đầu rất thấp, nhưng ý kiến này quả là rất hay! Gây dựng sự nghiệp thì phải đi liền với quá trình hưởng thụ, nếu tôi có khởi điểm cao, thì ngược lại là quá nóng vội rồi!

“Cái kế hoạch này không tệ!”

Tôi khen ngợi nói:

“Chúng ta có thể hợp tác với một công ty máy tính có tiếng, chỉ tiêu thụ một nhãn hiệu, như vậy về sau buôn bán sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, tránh khỏi gặp nhiều rắc rối không cần thiết!”

“Đúng vậy! Em cũng nghĩ như vậy! Hiện tại nhà máy XG đã có thỏa thuận với trường đại học, nhằm có những ưu đãi về sản phẩm cơ hình cho học sinh, như vậy sẽ giảm bớt gánh nặng cho học sinh!”

Sở Cao nói.

“Rất tốt! Cậu hãy đi xử lý đi! Thời kỳ đầu tôi sẽ đầu tư năm trăm vạn để xây dựng cửa hàng!”

Tôi nói:

“Mặc dù về tài chính cậu có thể tự chủ chi tiêu, nhưng nhất định phải nhớ kỹ ghi chép cẩn thận! Tôi có thể kiểm tra bất kỳ lúc nào!”

“Cái này là đương nhiên! Ha ha!”

Sở Cao cười nói.

Quả nhiên theo như lời của Sở Cao, con đường phía sau trường đại học đã nhanh chóng được sửa chữa lại, xây dựng thành phố buôn bán, trường học đã xây lên một số gian phòng biến thành cửa hàng bán lẻ, tiến hành công khai gọi thầu.

“Sở Cao, cậu điều tra chưa, lần này phổ buôn bán của trường học gọi thầu với tính chất công khai. Đó có phải là một màn kịch, thực chất là chiếu cố những người bên trong không?”

Tôi hỏi.

Bởi vì hiện tại có rất nhiều cửa hàng nội bộ trong trường học đều chiếu cố cho người nhà của công nhân viên chức.

“Lần này hẳn là cạnh tranh công bằng, em nghe ngóng rồi, lần này trường học chọn hình thức đấu giá công khai, đem cửa hàng ra bán đấu giá, ai trả giá cao thì được!”

Sở Cao nói.

“Ừ!”

Tôi gật đầu:

“Giá đấu giá được quy định khoảng bao nhiêu, Cậu đã nghe qua chưa?”

“Mỗi cái cửa hàng lớn nhỏ đều không giống nhau, nhưng giá đấu giá em đoán chừng ít nhất cũng là hai vạn một thước vuông!”

Sở Cao nói.

“Ý của cậu là sao?”

Tôi hỏi.

“Lão Đại, ý của em là nếu như chúng ta có để dùng tiền mua được một cái là tốt nhất, em thấy thành phố Bắc Kinh là đất sinh phố, không dùng được hai năm thì giá đất tăng lên ít nhất là gấp đôi! Dĩ nhiên, nếu thật sự không có tiền, chúng ta cũng có thể thuê một vị trí từ người đã mua!”

Sở Cao nói.

“Ừ. Giá phòng tăng lên là xu hướng tất nhiên!”

Tôi khen ngợi nói:

“Nếu như chúng ta mua toàn bộ, thì vốn cần đầu tư là bao nhiêu?”

“Toàn bộ? !”

Sở Cao kinh ngạc nói.

“Đúng! Toàn bộ.”

Tôi gật đầu.

“Lão Đại! Tốt nhất chúng ta phải có tới năm trăm vạn thì mới có thể mua được toàn bộ!”

Sở Cao dở khóc dở cười nói.

“Ai nói chúng ta chỉ cần có năm trăm vạn? Năm trăm vạn chỉ là tiền đăng kí!”

Tôi nói:

“Chuyện tiền nong cậu không phải lo lắng! Cậu nói xem, tổng cộng cần bao nhiêu tiền!”

“Ách... Lần này trường học đấu giá các cửa hàng có chừng bốn mươi cái, mỗi cái diện tích khoảng hai trăm đến sáu trăm thước vuông. Em nhìn sơ lược thì, tổng diện tích chắc khoảng hai vạn thước vuông, nếu như theo giá đấu giá được quy định mà tính toán thì phải là hai trăm triệu tiền Trung Quốc, nhưng nếu công ty muốn tham gia cạnh tranh, thì ít nhất cũng phải có ba trăm triệu tiền Trung Quốc!”

Sở Cao nói.

“Tốt! Tôi sẽ chuẩn bị năm trăm triệu tiền Trung Quốc đến cho công ty! Hiện tại việc cậu cần làm là, đi làm rõ chi tiết về cuộc đấu giá, sau đó tìm ra một phương án rõ ràng để tiến hành!”

Tôi nói.

“Năm trăm triệu!”

Sở Cao kinh hãi nhìn tôi.

Tôi mỉm cười gật đầu nói:

“Sở Cao! Thật ra thì năm trăm triệu chẳng là cái gì, chỉ cần chúng ta làm thật tốt. Tương lai chúng ta hoàn toàn có thể kiếm được hai tỷ năm trăm triệu ấy chứ!”

“Được, lão Đại, em nhất định sẽ cố gắng!”

Sở Cao kích động nói.

Trong nháy mắt đã tới tháng 5 năm 1999 .

Tôi vừa đi qua mấy lần các quầy bar gần đó, có đến quán bar của lão Vương ca.

“Lão Vương, lần trước anh tìm cho tôi cô bé kia là người ở đây ư?”

Tôi hỏi.

Không biết tại sao, tôi đối với nàng càng ngày càng không thể quên được. Đây không phải là hiện tượng tốt, tôi phát hiện mình là một người có ham muốn dục vọng rất lớn, tôi không cho phép chính mình quên đi bất kỳ một cô gái nào đã từng quan hệ với tôi, bất luận người đó đang ở đâu. Hơn nữa loại dục vọng này càng ngày càng mãnh liệt!

Với tình huống này, nói đúng là sau này tôi không thể đi chơi kiểu chuyện tình một đêm như thế này, nếu không thì cũng phải đem mấy tiểu thư về nhà, mà như vậy thì Triệu Nhan Nghiên không phải là không thể giết tôi!

“Cái này... Lưu thiếu gia! Lần trước người kia còn là trẻ con, bán đi thì đã nhận tiền rồi, và sẽ không bao giờ tới nữa!”

Vương ca có lệ nói.

Là non thật sự, nhưng là hẳn biến mất liễu cô bé kia lần trước địa quái dị cử động, hẳn không muốn gây phiền toái cho tôi.

“Trẻ con? !”

Tôi cả kinh.

Đêm đó tôi say quá mức, hành động dường như rất điên cuồng, bạo lực. Không ngờ cô bé kia lại là người chưa có kinh nghiệm (tức lần đầu tiên làm chuyện đó)! Tôi nghĩ đến cảnh cô bé ấy thét đến chói tai một cách đau đớn, thật là đau lòng!

Tại sao tôi lại không phát hiện ra! Nếu là như vậy, thì chẳng khác nào tôi cầm tinh con thú? !

“Có cách nào liên lạc được với nàng không?”

Tôi sâu hít một hơi hỏi.

“Lần trước cô ấy chỉ để lại số điện thoại di động!”

Vương ca nói.

“Cho tôi đi.” Tôi quyết định, tôi nhất định phải tìm được nàng, cho nàng một lời giải thích hợp lý. Bất kể nàng đón không chấp nhận, thì tôi cũng không muốn làm cho nàng phải phong trần ở chỗ này.

“Tiểu Tam, cậu đưa số liên lạc của con bé hầu hạ Lưu thiếu gia lần trước tới đây!”

Vương ca căn dặn.

Nghe được chữ “con bé” phát ra từ miệng Vương ca, trong lòng tôi thật sự không thoải mái, nhả chân mày, cuối cùng cũng không nói gì.

Nhưng vẻ mặt của tôi cũng không tránh được con mắt của Vương ca, hẳn là người như thế, suốt ngày tiếp xúc với mọi tầng lớp trong xã hội, luyện được Hỏa Nhân Kim Tinh có khả năng quan sát, đoán ý qua lời nói và sắc mặt.

“Sao vậy, Lưu thiếu gia, coi trọng con bé kia... Cô bé kia?”

Vương ca hỏi.

“Cứ coi như thế đi.”

Tôi không giải thích.

“Lưu thiếu gia, hãy nghe một lời khuyên của tôi, chuyện này với cô bé kia thật là phức tạp, chúng ta hãy quên đi, để tránh phiền phức không cần thiết!”

Vương ca sắc mặt cổ quái nói.

Tôi gật đầu, cũng không để trong lòng. Phức tạp, ha ha. Ý tứ của Vương ca là gia đình cô bé gặp phải khó khăn gì đó nên mới bắt buộc phải đem đi bán, sợ tôi đi đến thì chỉ đốt tiền.

321. Chương 96: Nàng Muốn Bỏ Qua.

Tôi theo số điện thoại mà Vương ca đưa cho, quay dây số. Tôi chỉ biết thở dài, xem ra nàng cũng không nghĩ sẽ có người quấy rầy nàng.

Tại phòng 520 – phòng họp trường đại học Thanh Hoa, đang tiến hành đấu giá công khai các cửa hàng tại phố buôn bán.

Tôi và Sở Cao lấy danh nghĩa học sinh gây dựng sự nghiệp tham gia buổi đấu giá.

Cùng đi còn có Triệu Nhan Nghiên, Vu Đình. Trần Vi Nhi bị chọn làm nhân viên làm việc trong trường học, cũng vì vậy mà tôi cũng lấy được tài liệu về buổi đấu giá.

Lần này triển vọng của buổi đấu giá rất khả quan, ý kiến của nhà trường là không chiếu cố bất kỳ một quan hệ nội bộ nào, bởi vì mục đích phía sau của nhà trường là trông cậy vào lần đấu giá này để kiếm tiền, không thể nghĩ tạo mối quan hệ thân thiết để nắm giá quy định được.

Bởi vì phổ biến bán ở vị trí đối diện đại học, địa bàn ổn định, rất tốt để phát triển lâu dài, hơn nữa phạm vi kinh doanh không bị quy định gò bó, nói cách khác, chỉ cần mua được cửa hàng thì có quyền chi phối hoàn toàn.

Lần này phương thức mua bán tuy nói là công khai, nhưng chỉ nhằm vào đối tượng là người nhà của công nhân viên chức và bộ phận học sinh có năng lực. Mục đích của nhà trường làm như vậy là không muốn người trong xã hội tham gia.

Nhưng đại học Thanh Hoa đúng là ngọa hổ tàng long, lực lượng học sinh rất hùng hậu, không chỉ có một hai người, cho nên buổi đấu giá có thể nói là người tới tấp nập.

“Lão Đại, hôm nay tình thế rất căng thẳng nhỉ!”

Sở Cao nhìn cả phòng đầy người, nói.

“Ha ha, căng thẳng nhưng lại không căng thẳng chút nào vị Tổng giám đốc ạ, tôi chỉ quan tâm kết quả! Trăm phần trăm cửa hàng sẽ thuộc quyền sở hữu!”

Tôi vỗ vỗ bả vai Sở Cao nói:

“Về tài chính cậu không cần lo lắng. Cứ ra giá!”

Sở Cao gật đầu, hẳn biết mình lần này nhận trách nhiệm trọng đại.

Mặc dù tôi chỉ là đùa vui một chút, nhưng nếu đã làm thì phải làm cho tốt. Tên của công ty mới, tôi và Sở Cao, còn có Hoàng Văn Tĩnh đã bàn bạc một chút, quyết định tên là tập đoàn Tân Thế kỷ.

Sở dĩ chọn cái tên này vì tôi hoàn toàn giao công ty này cho một người mới bắt đầu. Hy vọng sẽ có điểm khác biệt giữa hai công ty của tôi. Tôi nhìn Sở Cao là người có tài, nhưng hẳn còn thiếu kinh nghiệm.

Hắn không giống với Triệu Quân Sinh và Tô Viên Triều. Triệu Quân Sinh và Tô Viên Triều đều có kinh nghiệm nửa đời người trên thương trường, đã trở thành cáo già, Tôi có thể yên tâm để cho bọn học quản lý một tập đoàn có quy mô phát triển với tốc độ cực kỳ nhanh, nhưng còn Sở Cao chỉ là một tên tiểu tử mới, cho nên tôi không hy vọng hắn sẽ thành công quá nhanh.

Tôi chỉ mong hắn thông qua năng lực của chính bản thân mình để làm cho Tập đoàn Tân Thế kỷ không thua kém gì tập đoàn Ánh Rạng Đông, tạo động lực thúc đẩy sự phát triển thương nghiệp tại Đông Á.

Về công ty cổ phần, tôi quyết định lấy ra 5% chia cho Sở Cao, Sở Cao cũng không từ chối. Biết rằng vận mệnh của mình cùng Tập đoàn Tân Thế kỷ sau này đều chung một nhịp thở.

“Công ty ra giá 400!”

Người điều khiển cuộc bán đấu giá nói.

“...!”

“...!”

Tôi ra hiệu cho Sở Cao, Sở Cao gơ tấm bảng lên:

“500!”

Mọi người nhất loạt nhìn về phía Sở Cao, thoáng cái đã tăng giá lên 70 vạn, quả là đáng khen.

“500 lần đầu tiên, 500 lần thứ hai, 500 vạn lần thứ ba, đồng ý! Chúc mừng đã mua được cửa hàng A01!”

Lập tức toàn trường đều khiếp sợ, Sở Cao đã có được chỗ này.

Đến cửa hàng thứ hai, vì Sở Cao mở ra giá tốt đầu tiên. Giá tiền trong nháy mắt cũng bị tăng lên, đạt đến giá 550.

“560!”

Một công ty ra oai.

Dương Uy! Người kia là Dương Uy! Trong đầu tôi chột lóe lên. Chính là người mà Đinh Văn Phong tranh cãi cái gì đó về Karatedo!

Xem ra thực lực của người này không thể khinh thường!

Với chúng tôi, đây là tình thế bất buộc, Sở Cao phải báo ra giá 600. Dương Uy cắn răng bỏ qua. 220 thước cửa hàng, giá chính xác là 600 vạn.

Kế tiếp, Tân Thế Kỷ dùng cách thức giống nhau để nắm được một nửa số cửa hàng rồi. Hành động của Tân Thế Kỷ khiến cho toàn trường chú ý, rất nhiều người sau khi thấy Sở Cao báo giá thì liền lập tức buông tay.

Nhìn vị thế của Tân Thế kỷ, người sáng suốt cũng biết, Tân Thế Kỷ tràn ngập không khí phấn khởi!

Dương Uy giận đến nghiến răng, hẳn theo nguồn tin tức biết được Lưu Duyệt và Tư Đồ Lượng đã xóa bỏ hôn ước, cao hứng vô cùng! Cứ như vậy, hẳn có cơ hội chiếm lấy địa vị trọng yếu của Lưu gia! Chỉ cần mình dùng năng lực vượt trội thì việc trở thành một gia chủ mới cũng không phải là vấn đề gì.

Mà việc đầu tư vào các hạng mục tại phố buôn bán này, Dương Uy muốn làm nó trở thành chỗ thử luyện của mình, nhưng cái tập đoàn Tân Thế Kỷ kia rõ ràng lại muốn một mình ăn hết!

“700!” Cửa hàng kế tiếp rộng 350 thước, có hai tầng và tầng hầm, có thể làm mặt tiền của cửa hiệu công ty, giá quy định là 680.

“800!” Một giọng nữ vang lên. Điều này nằm ngoài dự liệu của Sở Cao, một người duy nhất dám thoáng cái tăng giá lên 100! Toàn trường ồ lên, chẳng lẽ vừa giết đi một người lại xuất hiện luôn một “hắc mã” ?

Hắc mã: người có năng lực cạnh tranh không lường trước được.

Đầu của tôi ù ù một chút. Là nàng! Lại là nàng! Cái thanh âm này đến nay trong ký ức của tôi hiện còn rất mới mẻ.

Tôi từ từ quay đầu đi, một lần nữa ngắm nhìn dung nhan tuyệt mỹ. Là nàng, lần tôi thô lỗ đoạt đi chính là lần đầu tiên của cô bé! Hôm nay nàng mặc vô cùng trang trọng, hoàn toàn không còn bốc lửa như ngày đó.

Nếu không phải khuôn mặt này trong trí nhớ tôi còn mới mẻ, thì có lẽ tôi tưởng mình nhận lầm người rồi. Nhưng trực giác nói cho tôi biết, không sai, chính là nàng! Nhưng mà, một cô bé có thể lấy ra 800 vạn thì sao có thể đi ra ngoài bán mình? !

Trong đầu tôi trống rỗng, Sở Cao ở bên cạnh đang muốn giơ bằng hiệu, tôi vội vàng vung tay ngăn lại hành động của Sở Cao, kêu lên:

“Không!”

Tôi không biết tại sao đột nhiên tôi lại hành động bất thường như vậy, nhưng tôi quả thật có chút thất thố rồi. Giọng của tôi rất lớn, làm cho mọi người ở chỗ này đều rớt rít quay đầu lại nhìn chúng tôi bên này.

Cô bé kia đoán chừng cũng nghe được, kỳ quái xoay đầu lại, rất hiển nhiên, lúc nàng nhìn thấy tôi, thân thể rõ ràng còn cứng rần một chút, sau đó sắc mặt bỗng chốc trở nên tái nhợt, hung hăng nhìn chằm chằm tôi một lúc, rồi từ từ xoay người sang chỗ khác.

“Lão Đại, anh làm sao vậy?”

Sở Cao nhìn sắc mặt như tái nhợt của tôi, kỳ lạ hỏi.

“Không có gì.”

Tôi thở dài một hơi, nói:

“Dem mặt tiền của cửa hiệu tặng cho nàng.”

“Lão Đại, chúng ta không phải là muốn có toàn bộ sao?”

Sở Cao hỏi.

“Đừng hỏi nữa, miễn là nàng muốn, chúng ta đều OK.”

Sở Cao mặc dù không hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

Cửa hàng kế tiếp vẫn bị nàng lấy được với giá 800.

Cửa hàng sau, nàng không tham dự, thì bị Sở Cao lấy được với giá sao. Xem ra mục tiêu của nàng chính là hai cửa hàng.

Một ngàn sáu trăm vạn! Đây không phải là một học sinh bình thường có thể đem ra! Nàng rốt cuộc là ai?

322. Chương 97: Mạnh Thanh Thanh.

Vì Tân Thế Kỷ có thái độ khiêm nhường một cách kỳ lạ, nhường cho công ty khác tới hai cửa hàng giá trị 800 vạn. Chờ cho công ty của người khác kịp phản ứng ở phiên đấu giá thứ hai, Sở Cao lại bắt đầu ra giá một cách mạnh mẽ.

Để cho những công ty này hối hận, bỏ lỡ hai cơ hội.

Bọn họ không rõ trái phải, Tân Thế Kỷ tại sao lại cố ý nhường tới hai cửa hiệu mặt tiền, nhưng điều này đã không quan trọng vì cuộc đấu giá đã kết thúc.

Lần này Tập đoàn Tân Thế Kỷ là người thắng lớn nhất, trừ cô bé kia thì là người mua duy nhất.

Buổi đấu giá kết thúc, mặc dù tôi rất muốn đại diện Tân Thế Kỷ ký kết hợp đồng với cô bé kia, nhưng tôi lại suy nghĩ đến thân phận của mình, nên để cho Sở Cao làm.

“Ký hợp đồng, rồi giúp tôi tìm hiểu tên của nàng.” Tôi nói với Sở Cao.

Sở Cao gật đầu, nghĩ thầm, vốn là lão Đại coi trọng cô bé kia, không trách được muốn đem cửa hiệu mặt tiền tặng cho nàng!

Sở Cao trong chốc lát biến thành danh nhân Thanh Hoa, các nhà báo cùng các ký giả đài truyền hình rôi rít đưa tin về hình ảnh kinh điển này.

Tổ chất tâm lý của Sở Cao không tệ, lần đầu tiên tiếp xúc với giới truyền thông đã có thể bình tĩnh, thoải mái, mặt còn mỉm cười. Làm cho các cô bé con nhà đài các trong đại học Thanh Hoa đều rói rít hỏi thăm lai lịch của Sở Cao!

Phải biết rằng, Tân Thế Kỷ vì lần đấu giá này đã xuất ra rất nhiều tiền!

Mà Sở Cao, ký hợp đồng xong, lặng lẽ liếc một cái cô bé ký hợp đồng.

“Mạnh Thanh Thanh!”

Tôi suy nghĩ về cái tên này. Mặc dù tôi không biết nàng chi tiết, nhưng đúng như lời của Vương ca, cô bé này tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Tôi đang nhớ lại về mặt Vương ca ngay lúc đó, có lẽ hẳn còn biết những thứ gì khác mà không nói cho tôi biết!

Tôi một lần nữa đi tới quán bar kia, tìm được Vương ca.

“Vương ca, anh có phải có chuyện gì mà không nói cho tôi biết?”

Tôi nhìn chằm chằm Vương ca rồi đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

Khí thế của tôi làm cho Vương ca hơi bị sửng sốt, nói:

“Lưu thiếu gia, tôi cũng không phải là cố ý dấu diếm cậu. Chỉ là không muốn làm cho cậu thêm phiền toái.”

“Đã phiền toái rồi, tôi hôm nay đã nhìn thấy nàng! Nàng đem ra một ngàn sáu trăm vạn để mua hai cửa hàng! Một ngàn sáu trăm vạn, vậy mà nàng còn đi ra ngoài bán thân sao!”

Tôi nói.

“A!”

Vương ca cũng sợ hết hồn, hắn coi như cũng là thuộc giai cấp tư sản dân tộc rồi, nhưng cũng không thể thoáng cái lấy ra nhiều tiền như vậy được!

“Lưu thiếu gia, thật ra thì ngày đó sau khi cậu đi khỏi. Tiểu Tam cho nàng tiền, lại bị nàng thoáng cái đánh bay xuống đất, bộ dạng giống như là rất giận và căm phẫn, sau đó thì liền đi ra cửa và lái xe đi! Hơn nữa là nàng lái một chiếc xe thể thao Ferrari!”

Vương ca nói.

Xem ra, lúc đó nhất định đã xảy ra chuyện gì hiểu lắm! Nhưng là gì chứ? Như vậy xem ra, có thể khẳng định Mạnh Thanh Thanh tuyệt đối không thiếu tiền! Nàng là ai?

Chẳng lẽ là thiên kim tiểu thư của một gia đình giàu có đi ra ngoài để tìm thú vui chơi? Thật giống mà cũng không giống, nếu là người như vậy thì không thể lấy lần đầu tiên của mình để đi ra ngoài chơi được!

Chẳng lẽ là bị tinh thần phân liệt như trong truyền thuyết? Nhưng nhìn bộ dạng của nàng rất bình thường mà!

Đầu óc của tôi lung tung cả lên.

Gác một bên những chuyện này, tôi để Sở Cao tập trung chuyên môn thành lập công ty. Vì có rất nhiều cửa hiệu mặt tiền chúng tôi không dùng đến, cho nên tôi chuẩn bị công khai quảng cáo cho thuê.

Sở Cao dựa theo vị trí và diện tích của cửa hiệu mặt tiền, đưa ra quy định thống nhất về giá tiền thuê và quy chế quản lý tài sản. Vì mới thành lập, Tân Thế Kỷ ở phố buôn bán chủ yếu chịu trách nhiệm về việc cho thuê cửa hiệu.

Hầu như tất cả các cửa hiệu trên phố buôn bán đều thuộc về Tập đoàn Tân Thế Kỷ, cho nên tên của phố buôn bán cũng bị đổi thành “Phố buôn bán Tân Thế Kỷ”.

Sở Cao lập ra kế hoạch mở cửa hàng tiêu thụ máy tính. Lựa chọn một cửa hiệu mặt tiền có vị trí không phải là tốt nhất. Vị loại công ty này không phải dựa vào vị trí cửa hiệu mà là sự nổi tiếng.

Sau khi tập đoàn Tân Thế Kỷ thành lập, Sở Cao sẽ làm việc ở địa điểm bên cạnh hai cửa hiệu mặt tiền của Mạnh Thanh Thanh, bởi vì chỉ có nơi này, mấy cửa hiệu mặt tiền với kiểu hành lang và kết cấu phòng làm việc, rất phù hợp cho công ty kinh doanh.

Kế tiếp chính thông báo kế hoạch tuyển dụng nhân sự. Thanh Hoa không thiếu nhân tài, nhất là nhân tài tại thành phố Bắc Kinh lại càng nhiều. Tìm được rồi công ty mời mấy người có kinh nghiệm, những công nhân viên khác đều là thông qua hình thức nộp đơn xin việc.

Tập đoàn Tân Thế Kỷ bên cạnh hai gian cửa hiệu mặt tiền kia, sau khi sửa sang đã chính thức treo biển lên, ở bên trái tầng một của một cửa hiệu mặt tiền. Đang tiến hành ở một cửa hiệu, dự tính sẽ mở một cửa hàng nữa.

Công ty cổ phần Thanh Mộng. Tôi có chút thích thú khi nhìn bảng hiệu nối liền ở giữa hai cửa hiệu mặt tiền. Không biết công ty kinh doanh lĩnh vực gì.

Một chiếc Ferrari màu đỏ dừng ở trước cửa.

Tôi ngồi ở trên một chiếc Bentley cách đó không xa, chăm chú nhìn đến nỗi chảy cả nước mắt.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, đã năm giờ chiều, Mạnh Thanh Thanh chắc sẽ đi ra. Qua mấy ngày Sở Cao quan sát, Mạnh Thanh Thanh đều rời công ty vào thời gian này.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên một thân ảnh đẹp mê hoặc xuất hiện. Mạnh Thanh Thanh từ trong công ty đi ra.

Tôi mở cửa xe, đi tới.

Mạnh Thanh Thanh nhìn thấy tôi sửng sốt.

“Mạnh tiểu thư, tại hạ muốn mời cô cùng đi ăn tối, không biết...”

Tôi cười nói.

“Anh tới làm gì?”

Mạnh Thanh Thanh lạnh lùng nhìn tôi một cái, nói:

“Anh không sợ tôi báo cảnh sát bắt anh sao?”

“Tại sao lại bắt tôi?”

Tôi hỏi.

“Anh tự mình biết.”

Mạnh Thanh Thanh nói.

“Tôi không biết.”

Tôi nói.

“Anh cưỡng gian tôi.”

Mạnh Thanh Thanh mặt không chút thay đổi nói.

“Cưỡng gian? Quán bar có thể chứng minh là cô tự nguyện, tôi nhiều nhất là chơi gái...”

Tôi buông tay nói.

“Anh!”

Mạnh Thanh Thanh giận quá mức, nói:

“Điều này không quan trọng, tôi nói chính anh là đợc! Đưa anh vào ngục, chỉ cần tôi muốn như vậy là đủ rồi!”

“Đúng là tiểu nha đầu...”

Tôi tự nhủ. Xem ra quả thật là đúng là thiên kim tiểu thư của gia đình giàu có, nói chuyện đều kiêu ngạo như vậy.

“Anh nói gì?”

Mạnh Thanh Thanh nghe được của tôi nói thầm.

“Không có gì. Tôi nó cô rất xinh đẹp.”

Tôi nói.

“Bỏn tiểu thư lớn lên đã xinh đẹp, không cần anh phải nói!”

Mạnh Thanh Thanh hừ một tiếng nói:

“Tôi sẽ không bỏ qua cho anh, chúng ta cứ chờ xem!”

Nói xong mở chiếc Ferrari, chui vào xe.

Tôi có chút buồn cười, có ý gì? Tuyên chiến với tôi sao? Đang suy nghĩ, chiếc Ferrari quay đầu một cái, hướng về phía tôi mà lao tới.

Tôi không tin, cô nàng này lại độc ác như vậy sao? Muốn giết người diệt khẩu ư?. Tôi nhảy lên tránh được.

“Thân thủ không tệ!”

Mạnh Thanh Thanh ngừng xe lại, nhìn tôi một cái, nói.

“Không muốn làm cho cô còn trẻ tuổi như vậy mà đã phải thủ tiết.”

Tôi nói.

“Hừ! Mồm chó không mọc được ngà voi.”

Nói xong, Mạnh Thanh Thanh nhún chân ga một cái, chiếc Ferrari lao vụt đi.

323. Chương 98: Cạnh Tranh Với Thanh Mộng.

“Lão Đại, không ngờ công ty Thanh Mộng cũng mở cửa hàng tiêu thụ máy tính, hơn nữa lại còn cạnh tranh với công ty của chúng ta! Không ngờ bọn họ cũng dùng chiêu này để thu hút học sinh cơ điện, nghiệp vụ kinh doanh rất nhanh nhẹn, đoán chừng mấy ngày nữa sẽ khai trương.”

Sở Cao vẻ mặt buồn bã nói.

“Hả? Thế là thế nào! Xem ra Mạnh Thanh Thanh này không đơn giản đâu!”

Tôi gật đầu nói.

Sở Cao trong lòng lo lắng, nghĩ thầm lão Đại không phải là muốn làm cho kế hoạch này thực sự thất bại đấy chứ! Như vậy thì mọi cố gắng trước đây của mình đều là uống phí. Đây cũng là điều nằm trong kế hoạch sao!

Lúc này, tôi cũng bắt đầu suy nghĩ trong lòng, nếu như tôi muốn tặng cho Mạnh Thanh Thanh một cái nhân tình này, thì hoàn toàn sẽ thủ tiêu hạng mục tiêu thụ máy tính này.

Nhưng cho dù như vậy, thì Mạnh Thanh Thanh có đón nhận hay không cũng là điều khó nói.

Mấu chốt chính là, hiện tại tôi muốn tiếp xúc với Mạnh Thanh Thanh nhưng nằng lại một mực né tránh, nếu như tôi cũng né tránh nằng thì vĩnh viễn không thể hòa hợp được.

Chỉ khi cùng cạnh tranh trên thương trường thì mới có thể tạo điều kiện cho tôi tiếp xúc với Mạnh Thanh Thanh.

Kể từ đó, trong lòng tôi đã có sự tính toán, cười nói:

“Kế hoạch của chúng ta không thay đổi! Hơn nữa còn muốn làm tốt hơn so với bọn họ! Thế này đi, cậu đi liên lạc với Tập đoàn Ánh Rạng Đông, chúng ta sẽ cùng hợp tác với Tập đoàn Ánh Rạng Đông!”

” Tập đoàn Ánh Rạng Đông? Bọn họ có thể hợp tác với loại công ty nhỏ như chúng ta sao?”

Sở Cao nghi ngờ nói.

“Nhất định sẽ vậy!”

Tôi vỗ vỗ bả vai Sở Cao:

“Không nên tự coi nhẹ bản thân mình, chúng ta thật ra chưa hẳn là công ty nhỏ! Ha ha!”

Sở Cao nghĩ thấy cũng đúng, đầu tư tới 500 triệu để mua cửa hàng, còn có thể coi là nhỏ sao!

“Được, lão Đại! Em sẽ làm bản kế hoạch, chuẩn bị cho việc đàm phán với Tập đoàn Ánh Rạng Đông!”

Sở Cao hưng phấn nói.

“Hãy tin tưởng bản thân mình!” Tôi khích lệ hắn nói:

“Đúng rồi, cậu hãy chú ý đến tình hình của công ty Thanh Mộng, xem bọn họ hoạt động như thế nào rồi báo lại cho tôi!”

“Biết rồi, lão Đại!”

Sở Cao đáp.

Sau khi Sở Cao đi, tôi khẽ mỉm cười. Mạnh Thanh Thanh, cô không phải là rất kiêu ngạo sao, lúc này tôi cho cô kiêu ngạo! Sau này cô làm cái gì, thì tôi làm cái đó, tôi sẽ làm cho cô phải cúi đầu trước tôi.

Tôi cũng cảm thấy mình làm như vậy có chút thâm hiểm, nhưng không còn cách nào khác, có đôi khi cần bắt nạt làm tù binh. Không nhất thiết cứ một mực phải chiều theo ý của nàng.

... ..

“Tôi đã nói rồi, tôi không thích anh! Tại sao anh còn cứ quẩn lấy tôi?”

Cô gái lạnh lùng nói.

“Hừ, em còn nhớ thương tiểu tử kia có phải không? Hắn là kẻ phong lưu đa tình, vậy mà em còn ở đây chờ đợi một cách ngu ngốc! Hắn đã tới thành phố Bắc Kinh này?”

“Không cần anh quan tâm! Tôi làm gì là chuyện của tôi!”

Cô gái vẫn giữ nguyên thái độ.

“Anh có gì là không tốt! Tại sao em không thể cho anh một cơ hội chứ! Anh đã vì e mà làm nhiều chuyện như vậy, thậm chí còn phải vào tù!”

Người thanh niên trẻ tuổi nói.

“Anh nói là vì tôi sao? Anh rõ ràng là kẻ hại người!”

Cô gái chán ghét nói.

“Hừ hừ! Hiện tại em không chấp nhận anh, không sao! Chờ cho sau này tên tiểu tử Lưu Lỗi kia chết, anh xem em còn có gì mà trông cậy!”

Người thanh niên trẻ tuổi lớn tiếng nói.

“Anh ấy sẽ không chết ! Anh đừng có nằm mơ!”

Cô gái thản nhiên nói.

“Có hay không, em sẽ được biết ngay! Ha ha ha!”

Người thanh niên trẻ tuổi cười to nói.

Sau khi cô bé đi khỏi, một thiếu niên lại gần:

“Lượng ca. Như vậy là nàng không coi mặt mũi anh ra gì, có cần em đi tìm nàng hay không...”

“Được rồi. Lúc trước kế hoạch đã không thành công, tốt nhất cậu đừng đi gây chuyện nữa! Cậu quên là vì sao mà Lão Tử bị đi xuống ư?”

Người thanh niên trẻ tuổi nói.

“Thật không biết tiểu tử Lưu Lỗi kia có cái gì tốt. Tại sao cứ sống chết mà yêu hắn!”

Thiếu niên tức giận bắt bình nói.

”Đúng rồi, tin tức từ Hậu Đẳng Hùng Tam đưa tin đến, là đã nghiên cứu chế tạo thành công dược phẩm, chúng ta một lần nữa phải nhấn nhện, chờ báo thù, Hậu Đẳng Hùng Tam đã chấp thuận chúng ta, giúp chúng tôi gia nhập nước R.

“Cám ơn Lượng ca!”

Người thiếu niên cao hứng nói.

... ..

Đang trong lúc bận rộn, Từ Khánh Vĩ mang đến cho tôi một tin tức làm tôi phấn chấn trong lòng. Đã nghiên cứu chế tạo thành công tàu du hành vũ trụ, kỹ thuật không thua gì người Anamis. Trước mắt đang tiến hành khảo nghiệm lần cuối cùng.

Xem ra, tôi đã đặt Từ Khánh Vĩ ở đúng vị trí rồi, không ngờ hẳn có thể phát huy tác dụng to lớn như vậy, đến Tôn Tứ Khổng cũng phải khen ngợi.

Tôn Tứ Khổng chọn sử dụng hệ thống hướng dẫn tự động, phối hợp với hệ thống camera, tiến hành thí nghiệm trường hợp không có con người đi theo, đã thành công đi bay ra Thái Dương Hệ, thực hiện nhiều lần bước nhảy không gian, cuối cùng đã bay trở lại, Tôn Tứ Khổng vui sướng vô cùng.

Hiện tại, Tôn Tứ Khổng chuẩn bị tiến hành việc hoàn thiện lần cuối cùng, có thể chờ người phi hành vũ trụ.

... ..

Tập đoàn Thế Kỷ Mới Computer và Thanh Mộng Computer cùng gây dựng sự nghiệp trong cùng thời gian. Sở Cao nằm mơ cũng không nghĩ tới Tập đoàn Ánh Rạng Đông lại chịu tiếp đón hẳn một cách nhiệt tình như thế, làm cho hẳn cảm thấy vừa mừng vừa lo.

Thái độ tiếp đón trân trọng của Tập đoàn Ánh Rạng Đông như vậy, chính là do tôi bất thường giữ vững nguyên tắc quan trọng này. Hơn nữa tôi để cho chú Triệu ra chào hỏi, cho nên Sở Cao rất dễ dàng trong việc giành được ưu đãi về giá tiền.

Mặc dù Tập đoàn Ánh Rạng Đông không nổi tiếng về lĩnh vực máy tính, nhưng về phần cứng thì hầu như không khác gì của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, phần lớn linh kiện đều do Tập đoàn Ánh Rạng Đông chế tạo phần cứng, mà thao tác hệ thống, lắp ráp chính là Ánh Rạng Đông 98.

Cho nên về tổng thể mà nói, Tập đoàn Ánh Rạng Đông chỉ cần có được ưu thế về nhãn hiệu, nhưng việc truyền bá nhãn hiệu cũng không hề coi nhẹ. Cái này cần phải xem tài năng và phương pháp quản lý của Sở Cao.

Bên công ty Thanh Mộng, rõ ràng cũng đang dốc sức cạnh tranh, chẳng những in ấn tờ rơi, tranh ảnh tuyên truyền phát trong trường học, mà còn tặng kèm theo một thiết bị ngoại vi. Ví dụ như con chuột, USB, v.v..

“Lão Đại, anh xem chúng ta có phải làm một buổi lễ hoành tráng hay một cái gì đó không?” Sở Cao hỏi.

“Nếu công ty Thanh Mộng đã tặng những thứ này, chúng ta lại tiếp tục làm vậy thì không có gì là thú vị cả, hơn nữa hiệu quả rõ ràng sẽ không cao, tôi cảm thấy cần phải đánh thắng một cách bất ngờ! Ví dụ như chúng ta có thể tặng thêm giá trị của những tài sản phục vụ đi kèm!”

Tôi nói:

“Ví dụ đơn cử, chúng ta có thể bán Laptop, miễn phí dán giấy bảo vệ.”

Tôi nói một chút kinh nghiệm của kiếp trước:

“Hiện tại nước sơn của laptop được sử dụng chủ yếu là một lớp sơn, nếu bảo vệ không tốt, rất dễ bị phai màu, chúng ta có thể dán ở phía trên một lớp màng bảo vệ trong suốt, vừa mỹ quan vừa không ảnh hưởng đến khả năng sử dụng!”

“Không hổ là lão Đại! Tại sao em lại không nghĩ ra nhỉ! Đây quả là ý kiến hay! Em đi chuẩn bị một chút!”

Sở Cao nói

324. Chương 99: Triển Lãm Khoa Học Kỹ Thuật.

Bởi vì vấn đề tài chính đã được giải quyết, Đồng giáo sư có trình độ kỹ thuật rất tốt liền lao vào quá trình nghiên cứu, trong khi đó, tôi chỉ đóng vai trò cố vấn đối với việc nghiên cứu phát triển, có mấy lần chỉ dẫn, đại đa số đều để ông ấy tự hoàn thành. Nhưng chính mấy lần góp ý chỉ dẫn ấy mà đã có tác dụng hết sức quan trọng.

“Thầy đã đem công trình nghiên cứu của chúng ta đăng ký tham gia triển lãm khoa học kỹ thuật về máy tính trên cả nước, ở đây thầy có mấy thiệp mời của triển lãm, thế nào, em có hứng thú cùng thầy đi xem không?”

Đồng giáo sư mỉm cười nói.

“Em? Cái này không tốt lắm, em chỉ trên danh nghĩa là cố vấn!”

Tôi nói.

“Làm sao mà không tốt! Ha ha, cái công trình này của chúng ta, mấy cái kiến nghị được đưa ra kia có tác dụng quyết định! Có thể nói là không thể bỏ qua công lao đó được! Đây là hai tờ thiệp mời, thứ năm tuần sau, em mang theo bạn gái cùng đến đó!”

Đồng giáo sư đưa cho tôi hai thiệp mời.

“Được ạ!”

Tôi gạt đầu, cầm lấy thiệp mời.

Trong nháy mắt, đã tới lúc khai mạc cuộc triển lãm khoa học kỹ thuật máy tính.

Tôi và Triệu Nhan Nghiên cùng đi đến trung tâm thành phố, lúc này ở cửa đã có hàng loạt xe đỗ, đại đa số là xe có rèm che, nhưng xe sang cũng không ít, chứng tỏ tham gia buổi triển lãm này cũng có không ít người có thực lực hùng hậu.

Tôi nắm tay Triệu Nhan Nghiên, vào sảnh triển lãm. Lúc này, đại sảnh triển lãm đã tập hợp tân khách ở khắp nơi, tham gia triển lãm có một phần là nhân viên, phần lớn là người được mời tới tham quan, bộ phận người này khi tham gia triển lãm rất có thể trở thành khách hàng tiềm năng.

Tại nơi triển lãm của tập đoàn Tô Thị. Một nhân viên làm việc của Tô thị đang giới thiệu cho khách mấy sản phẩm máy ảnh kỹ thuật số. Tô thị mấy năm nay đang được sự âm thầm ủng hộ của tôi, nắm giữ rất nhiều kỹ thuật, đi tiên phong về khoa học kỹ thuật, không thua kém gì các quốc gia khác trên thế giới.

Khu triển lãm phía sau là một áp phích quảng cáo khổ rộng của Tô Dĩnh Tư, Tô Dĩnh Tư đang cười hời hợt. Tôi nhìn được không khỏi ngẩn ngơ.

“Làm sao vậy, lại nhớ chị Tô rồi?”

Triệu Nhan Nghiên thấy bộ dạng của tôi, cười nói.

“Ừ, có một chút. Bọn anh lâu không gặp mặt rồi!”

Tôi thở dài nói.

“Thật ra với số tiền hiện tại của anh, đủ để anh có mấy đời vợ, có thể làm cho chị Tô không phải liêu mạng kiếm tiền nữa!”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Tiểu Tư thì chỉ thích giới văn nghệ, có lẽ khi nàng chán ghét rồi, thì sẽ trở về.”

Tôi lắc đầu nói:

“Giới giải trí, nếu như không phải vì chú Tô, thì Tiểu Tư rất có thể vẫn duy trì được sự thuần khiết như trước.”

“Lão công, anh so với chú Tô còn lợi hại hơn, chị Tô đã thành nữ nhân của anh, còn ai dám chú ý đến nàng!”

Triệu Nhan Nghiên cười nói.

“Hắc, nàng coi lão công này quá thấp rồi, người hiền lành bị bắt nạt!”

Tôi cười nói.

“Anh là người hiền lành? Nếu anh không đi bắt nạt người khác thì là không sai.”

Triệu Nhan Nghiên cũng cười.

“Đi thôi, đi xem công ty của chúng ta tham gia triển lãm những sản phẩm mới gì!”

Tôi nói.

“Công ty của chúng ta?”

Triệu Nhan Nghiên ngạc nhiên nói.

“Tập đoàn Ánh Rạng Đông!”

Tôi giải thích.

“Đây không phải là của anh sao?”

Triệu Nhan Nghiên hỏi.

“Của anh thì cũng là của em! Ngốc ạ! Còn nữa, trong Tập đoàn Ánh Rạng Đông còn có cổ phần của em đấy!”

Tôi vỗ vỗ đầu của Triệu Nhan Nghiên, nói.

“A...”

Triệu Nhan Nghiên cao hứng rúc vào người của tôi.

Đi qua khu triển lãm của Tập đoàn Thế Kỷ Mới, tôi thấy Đồng giáo sư đang hưng phấn nói một cái gì đó, còn Sở Cao là người phụ trách nên cũng bận tới bận lui.

Đồng giáo sư thấy tôi tới đây, rất là vui mừng, giới thiệu cho tôi:

“Vị này là Phỉ Đặc Liệt tiên sinh đến từ Italy!”

“Xin chào, Phỉ Đặc Liệt tiên sinh, tôi là cố vấn của Tập đoàn Thế Kỷ Mới.”

Tôi vươn tay ra bắt.

“Xin chào. Rất hân hạnh được gặp cậu!”

Phỉ Đặc Liệt dùng Hán ngữ còn chưa thành thạo, nói.

“Tiểu Lưu, Phỉ Đặc Liệt tiên sinh rất có hứng thú với hệ thống phân biệt OCR của chúng ta. Muốn cùng chúng ta hợp tác làm một hệ thống phân biệt bằng chữ Italy.”

Đồng giáo sư hưng phấn nói.

Tôi nghe xong gật đầu, nói với Phỉ Đặc Liệt:

“Yêu cầu của ngài chúng tôi có thể thỏa mãn, nếu như chỉ là khác biệt ở chữ viết in, thì việc này có thể dễ dàng thực hiện, bởi vì ngôn ngữ Italy có 21 chữ cái mẫu, nếu như viết tay phân biệt, thì có thể sẽ có chút ít khó khăn, nhưng không phải là không thể thực hiện!”

“Thật tốt quá! Nếu có thể thì sau khi buổi triển lãm này kết thúc, chúng ta sẽ thương lượng kỹ hơn!”

Phỉ Đặc Liệt cao hứng nói.

Đồng giáo sư cũng rất vui mừng. Thấy thành quả nghiên cứu khoa học được công nhận như vậy, nên vô cùng xúc động.

Tôi và Đồng giáo sư bắt chuyện một lúc. Rồi cùng Triệu Nhan Nghiên rời đi trước.

“Nhìn kia! Đó là gian triển lãm của Tập đoàn Ánh Rạng Đông!”

Triệu Nhan Nghiên chỉ vào gian triển lãm chiếm diện tích lớn trong sảnh, nói.

Tôi cười một tiếng, không hổ là Tập đoàn Ánh Rạng Đông, không những chiếm cứ vị trí tốt nhất, mà diện tích còn lấp gập mấy lần của người khác.

Tập đoàn Ánh Rạng Đông lần này tham gia triển lãm về ổ cứng, có mấy kiểu CPU mới cùng một loại kỹ thuật mới làm tăng tốc độ của ổ cứng, về phần mềm máy tính thì có bộ Ánh Rạng Đông office 2000.

Đây chỉ là một phần nhỏ sản phẩm của Tập đoàn Ánh Rạng Đông được đưa ra thị trường.

“Thấy thế nào, thật không tệ!”

Tôi chỉ vào hình biểu thị đang vận hành địa Ánh Rạng Đông office trên máy tính, nói.

“Cũng tạm tạm.”

Triệu Nhan Nghiên nhìn thoáng qua nói.

“Cái gì gọi là tạm tạm, đây là tiên tiến nhất trên thế giới rồi!”

Tôi nói.

“Anh cho rằng em không biết sao, trong phòng thí nghiệm của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, sớm đã có sản phẩm đời sau rồi, chỉ là không có công bố mà thôi!”

Triệu Nhan Nghiên liếc mắt tôi một cái, nói:

“Thật không biết cha em bị anh bồi dưỡng thế nào mà trở thành một đại gian thương.”

“Gian thương? Ha ha, chúng ta chẳng qua là không muốn làm khoa học bị khủng hoảng thôi, vì nó quá tiên tiến nên hoàn toàn không thích hợp với trình độ khoa học kỹ thuật hiện nay.” Tôi nói.

“Dừng, không nói với anh nữa.”

Triệu Nhan Nghiên không cãi cọ với tôi nữa.

Tôi và Triệu Nhan Nghiên đang trò chuyện, thì một thanh âm chen vào.

“Xin chào, vị tiểu thư xinh đẹp này, thấy sản phẩm của công ty chúng tôi thế nào?”

Một thanh niên ăn mặc rất thời thượng đi tới, nói.

Công ty của chúng tôi? Triệu Nhan Nghiên sửng sốt, có chút buồn cười, cũng là công ty của chúng tôi!

“Xin hỏi anh là...?”

Triệu Nhan Nghiên hỏi.

“Tôi là quản lý Phòng thị trường của chi nhánh Tập đoàn Ánh Rạng Đông tại Bắc Kinh, Trương Lập Quang Quang! Thật vui khi có thể phục vụ một tiểu thư xinh đẹp.”

Người trẻ tuổi mặc dù ăn nói rất khéo, nhưng tôi lại phát hiện ra, trong ánh mắt của tên Trương Lập Quang Quang này khi nhìn Triệu Nhan Nghiên, tràn đầy sắc tình dục vọng.

Triệu Nhan Nghiên cũng phát hiện điểm này, có chút chán ghét lắc đầu nói:

“Không cần, tự chúng tôi sẽ xem.”

“Sao vậy, không tin tôi ư?”

Trương Lập Quang Quang kéo tay Triệu Nhan Nghiên:

“Tiểu muội muội, ca ca có thể tặng em một máy tính để bàn loại mới nhất!”

“Anh làm gì!”

Tôi tiến lên một bước, một thanh đẩy tên Trương Lập Quang đâm dẽ ra.

325. Chương 100: Hóa Ra Là Nhị Thế Tổ.

Trương Lập Quang thấy tôi nói chuyện, cũng không giả bộ nheo nhẽ nữa, trên dưới đánh giá tôi một vòng nói:

“Mày là ai?”

“Tôi là bạn trai của nàng.”

Tôi nói.

“Tao không hỏi mày với nàng có quan hệ gì, mà tao hỏi mày có thân phận gì?”

Trương Lập Quang bổ sung nói.

“Tôi là cố vấn của Tập đoàn Thế Kỷ Mới.”

Tôi đáp. Tôi cũng muốn xem người này có mục đích gì.

“Cố vấn của Tập đoàn Thế Kỷ Mới! Hừ hừ, thật là lợi hại, nhưng mà tao chưa nghe nói tới!”

Trương Lập Quang cười lạnh nói:

“Chỉ là một tên Tiểu bạch kiểm mà dám tranh nữ nhân với tao, nữ nhân mà Trương thiếu gia tao muốn chưa bao giờ thất thủ cả!”

Tôi thấy người này thực là kiêu ngạo, Tập đoàn Ánh Rạng Đông sao lại có một tên khốn kiếp như vậy chứ? Tôi liền hỏi:

“Mày chỉ là quản lý của bộ phận thị trường nho nhỏ, có tư cách gì mà kêu gào ở đây!”

“Sao vậy, Trương thiếu gia!”

Lúc này lại có một thanh niên tiến tới.

“Nga? Là Diêm thiếu gia hay sao, thế nào, thấy con bé mà tôi chấm thế nào? Ánh mắt của anh em cũng không tệ đấy chứ!”

Trương thiếu gia đắc ý nói.

“Không tệ! Đúng là rất tốt, con bé này rất tươi ngon mọng nước!”

Diêm thiếu gia gật đầu nói.

Tôi thấy hai người này lại không để tôi vào trong mắt, dám tùy ý đùa giỡn trước mặt tôi và Triệu Nhan Nghiên.

Trong lòng tôi tức giận, nhưng mà dù sao đây cũng đang ở trong tình huống trước mặt công chúng, với lại tôi là đại diện cho một tập đoàn. Hành động của tôi có ảnh hưởng tới công chuyện, đồng thời họ cũng là người của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, xử lý nội bộ là tốt nhất.

“Nhan Nghiên, chúng ta đi thôi, nói chuyện cùng với những người này chỉ lãng phí thời gian!”

Tôi kéo tay Triệu Nhan Nghiên.

“Đợi một chút!” Diêm thiếu gia lập tức chặn ở trước mặt của tôi nói:

“Vị tiểu muội muội này, tôi thấy cô cũng đừng làm bộ nữa. Chúng ta nói trắng ra nhé, cô ở với tiểu tử này chẳng phải vì tiền hay sao. Trương Lập Quang đây chỉ là quản lý của bộ phận thị trường, Nhưng cha của hắn là giám đốc của chi nhánh ở Bắc Kinh! Cô thấy hắn mạnh hơn tiểu tử này nhiều lần!”

Hóa ra là có chỗ dựa này, tôi vốn đang kỳ quái là loại căn bã này sao bước chân vào được Tập đoàn Ánh Rạng Đông! Hóa ra là dựa vào quan hệ để tiến vào!

Triệu Nhan Nghiên nghe Diêm thiếu gia nói như thế, thiếu chút bật cười. Nhưng mà tính tình Triệu Nhan Nghiên rất tốt, cũng không tức giận, chỉ là có chút lạnh như băng nói:

“Tôi không có hứng thú.”

Tôi tiện tay đẩy Diêm thiếu gia qua một bên, nói:

“Có nghe thấy không? Lão bà của tao không có hứng thú!”

“Tập đoàn Thế Kỷ Mới hay sao? Mày chờ đó, tao sẽ cho mày không có cách nào đặt chân ở Bắc Kinh! Hừ! Hành nghề máy tính mà dám đắc tội Trương thiếu gia tao ! Mày cứ chờ chết đi!”

Trương thiếu gia lớn lối nói.

Tôi trong lòng cảm thán, Tập đoàn Ánh Rạng Đông là tập đoàn thế giới, giám đốc một chi nhánh cũng có thể coi là chư hầu một phương, thảo nào mà công tử của bọn họ lại lớn lối tới như vậy.

Tập đoàn Ánh Rạng Đông cho dù có khổng lồ, nhưng cũng sẽ hủ bại nếu cứ tiếp tục như thế này, xem ra đã tới thời gian chỉnh đốn.

... ..

“Lão Đại, bộ phận tiêu thụ Computer có vấn đề!”

Sở Cao tìm được tôi, vội vàng nói.

“Vấn đề gì?”

Tôi hỏi.

“Là chi nhánh của Tập đoàn Ánh Rạng Đông ở Bắc Kinh dừng cung hàng.”

“Dừng cung hàng? Tại sao!”

Tôi hỏi.

“Không có nguyên nhân, nhân viên tiếp xúc với em chỉ nói một cách mơ hồ là do ý của cấp trên!”

Sở Cao lắc đầu nói.

“Ý của cấp trên!”

Tôi một vố bàn quát:

“Chúng ta chẳng phải là có hợp đồng hay sao, tại sao bọn họ lại không cung hàng!”

“Lão Đại, anh đừng nóng giận, nếu không chúng ta mời lãnh đạo cấp cao của họ đi ăn cơm?”

Sở Cao hỏi.

Tôi tức giận không phải vì họ dừng cung hàng, mà giận vì tầng lớp lãnh đạo cấp cao của Tập đoàn Ánh Rạng Đông lại có thể công báo tư thù! Tôi đã có thể kết luận đây là do Trương Lập Quang kia làm. Hắn coi Tập đoàn Ánh Rạng Đông là cái gì? Là nhà của hắn hay sao?

“Mời cái rắm!”

Tôi cả giận nói:

“Chiều nay tôi sẽ đi chi nhánh của Tập đoàn Ánh Rạng Đông ở Bắc Kinh, tôi muốn nhìn xem, người nào dừng cung hàng! Có hợp đồng trong tay, chúng ta nếu không hỏi được thì khởi tố!”

“Khởi tố? Lão đại, chúng ta mới chỉ là một công ty nhỏ...”

Sở Cao do dự nói.

“Ha hả, nếu chúng ta khởi tố Tập đoàn Ánh Rạng Đông, danh tiếng của chúng ta sẽ vượt xa, không chừng đó là một cơ hội!”

Tôi cười nói. Cha của Trương Lập Quang, ha hả, coi như hắn là người bất hạnh phải chịu làm vật hi sinh đi, cho dù năng lực của hắn thế nào đi chăng nữa, dạy con không nghiêm, lại dùng việc công để báo tư thù, vậy thì đủ tội cho hạ đài rồi.

Buổi chiều tôi và Sở Cao đi tới tổng bộ của chi nhánh Tập đoàn Ánh Rạng Đông ở Bắc Kinh.

Sở Cao thấy bên trong chiếc Bingley của tôi xa hoa mà giật mình, hắn chưa từng nghĩ đến, cuộc sống của mình lại có thể bỗng nhiên thay đổi, từ một gã học sinh không có tiếng tăm gì, biến thành một tổng giám đốc của một tập đoàn, nay lại có thể ngồi cùng bàn đàm phán với Tập đoàn Ánh Rạng Đông!

“Tôi muốn gặp người phụ trách ở đây!”

Tôi trực tiếp nhìn cô gái tiếp khách nói.

“Tiên sinh có hẹn trước không?”

Cô gái tiếp khách hỏi.

“Không có, chúng tôi là người của Tập đoàn Thế Kỷ Mới, là bạn hợp tác của Tập đoàn Ánh Rạng Đông.”

Tôi nói.

“Tôi chỉ có thể hỏi giúp ngài một chút, xem Trương tổng có thời gian hay không?!”

Cô gái tiếp khách nói.

Cô gái tiếp khách gọi một cú điện thoại, một lát sau nói với tôi:

“Thật xin lỗi, Trương tổng đang phê duyệt văn kiện...”

Đang phê duyệt văn kiện giấy tờ, hẳn tưởng tôi không biết Tập đoàn Ánh Rạng Đông có nhân viên phụ trách riêng hay sao?

Sở Cao dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn tôi, xem ra hẳn cũng hết cách rồi.

Tôi cười một tiếng, nhìn Sở Cao nói:

“Hắn không gặp, thì chúng ta tới tìm hắn!”

“Tiên sinh, các người không thể đi tới...”

Cô gái tiếp khách vội vàng ngăn cản.

Tôi lấy một cái thẻ từ trong ví đưa cho cô gái tiếp khách, nói:

“Tổng bộ tới kiểm tra!”

Cô gái tiếp khách sửng sốt, nhưng khi cầm vào cái thẻ thì run rẩy. Đây là thẻ quyền hạn cao nhất của tổng bộ, có quyền tuần tra bất kỳ việc gì của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, đây là ngày đầu tiên khi nàng đi làm, và cũng là nội dung huấn luyện đầu tiên, kể từ khi nàng đi làm được 3 năm, thì đây là lần đầu tiên nhìn thấy nó.

“Thật xin lỗi, tiên sinh, xin chờ một chút, tôi ghi tên đã!”

Cô gái tiếp khách kích động nói. Sau đó đánh số thẻ lên máy vi tính, rồi cung kính trả lại tôi.

“Đi thôi, chúng ta lên đi!”

Tôi nhìn Sở Cao nói.

Sở Cao kinh ngạc nhìn tôi...

326. Chương 101: Hà Tích Duyệt.

Trong Tập đoàn Ánh Rạng Đông, cho dù là sử dụng thang máy cũng cần dùng thẻ, mà chiếc thẻ của tôi lại là thẻ đa năng.

Cho nên, tôi cùng Sở Cao tiến vào trong Tập đoàn Ánh Rạng Đông cũng không có nhiều người hỏi, dù sao một chi nhánh của tập đoàn, cũng trên dưới mấy trăm người, không phải ai cũng quen biết, cho nên phải dựa thân phận phân biệt thẻ. Mà thẻ của nhân viên bình thường chỉ có quyền hạn là mở thang máy và tú làm việc

“Tại sao anh...”

Sở Cao chỉ tấm thẻ trong tay tôi, kỳ quái hỏi:

“Tại sao anh lại có thẻ của tập đoàn bọn họ?”

“Nga? Cái này, ha hả, cha của Triệu Nhan Nghiên là tổng giám đốc của Tập đoàn Ánh Rạng Đông làm cho nàng, anh mượn dùng tạm!”

Tôi một cười nói.

“Hóa ra là như vậy, làm em sợ muốn chết, còn tưởng anh là người của tổng bộ bọn họ cơ đấy!”

Sở Cao nói.

“Nếu như anh thực là người của tổng bộ thì thế nào?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Nếu như em muốn, thì em muốn cho giám đốc chi nhánh này của họ hạ đài!”

Sở Cao tức giận bất bình nói.

Đi tới cửa phòng làm việc của giám đốc ở tầng 12, tôi giật mình, hóa ra là khóa cửa!

Làm cái gì vậy, tại sao lại khóa cửa, Tập đoàn Ánh Rạng Đông có quy định không cho phép khóa cửa phòng làm việc mà!

Tôi cũng lười gõ cửa, trực tiếp lấy thẻ quyền hạn chà một chút, “Két” một cái, cửa mở ra.

“Ai vậy!”

Người bên trong quát hỏi.

Tôi đẩy cửa ra, thì thấy một mập mập đang giở trò với một nữ nhân viên, quần áo của nữ nhân viên này đã bị xé rách, đang cố sức chống cự thế tiến công của mập mập.

“Ông đang làm gì đó!”

Tôi chất vấn.

“Cậu là ai, cậu vào bằng cách nào? Mau rút ra cho tôi, phá hỏng chuyện tốt của tôi hả!”

Mập mập nộ khí trùng thiên nói, hơn nữa hắn không coi ai ra gì, tiếp tục với nữ nhân viên kia.

“Cứu tôi!”

Nữ nhân viên thấy có người đi vào, liều mạng đẩy ngăn cái tên mập mập kia.

“Ông buông nàng ra!”

Tôi tiến lên một bước đẩy cái tên mập mập kia ra.

“Cô không có chuyện gì chứ!”

Tôi nhìn thoáng qua cô gái bị khi nhục, đồng phục làm việc trên người đã bị xé nát, nên tôi nhìn Sở Cao nói:

“Cởi áo khoác ngoài của chú, khoác lên cho cô gái!”

Sở Cao dùng vẻ mặt ý hỏi, tại sao lại là em? Nhưng vẫn cởi áo khoác ra.

Tôi đem áo khoác ngoài phủ lên cho cô gái. Cô bé lấy tay vuốt mái tóc bị rối tung, ngẩng đầu lên, kính ngạc kêu lên: “Lưu đại ca, là anh!”

Tôi cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt, có một cảm giác rất quen thuộc

Là Hà Tích Duyên! Tôi thiếu chút nữa không nhận ra, mới có mấy năm không gặp nàng, mà nàng đã trở mã đẹp như vậy, vóc người đầy đặn hơn rất nhiều, vốn từ một cô gái ngây ngô, biến thành một thiếu nữ thành thực.

Trong lòng tôi tức giận ngùn ngụt, đá một cước vào người mập mập, mắng:

“Mập mập chết bầm, dám khi dễ em gái của Lưu Lỗ ta!”

Mập mập kia ngã ngửa trên mặt đất. Sở Cao vốn đã có thành kiến với tên mập mập này, thấy tôi xuất thủ trước, hắn cũng không khách khí. Lập tức xông lên hành hung, đánh cho tên mập mập một trận.

“Tại sao em tới Bắc Kinh, lại để cho tên mập mập kia khi dễ?”

Hà Tích Duyên không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng. Tôi rất buồn bực, hỏi:

“Chẳng lẽ cái tên mập mập kia đã...”

“Không phải!”

Hà Tích Duyên lắc đầu nói:

“Đây là ngày đầu tiên em đi làm!”

Vừa nói, nàng dùng ánh mắt liếc nhìn cánh tay tôi vẫn nắm tay nàng.

Tôi lập tức hiểu ra, lúc này tôi vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hà Tích Duyên, mặc dù tôi cũng thường xuyên ôm tay của nàng, nhưng lúc đó nàng còn nhỏ, tôi chỉ coi nàng như em gái.

Hôm nay nàng đã trưởng thành, nếu tôi vẫn cầm tay nàng, thì có chút mập mờ. Tuy nói tôi là đại ca kết nghĩa, nhưng dù sao cũng chỉ là kết nghĩa

Tôi vội vàng buông tay ra, lúng túng cười nói:

“Thật xin lỗi.”

“Không sao đâu.”

Hà Tích Duyên có chút thất vọng lắc đầu, sau đó nói:

“Chân của cha em lại phát bệnh, phải tới Bắc Kinh điều trị, nhưng gia đình không có tiền, nên em phải đi làm.”

“Tại sao em không gọi điện thoại cho anh!”

Tôi nghe nói bác Hà cũng chính là cha nuôi của tôi phải nhập viện, nhưng họ lại không gọi điện thoại cho tôi, trong lòng cũng có chút thất vọng.

“Cha em nói không nên phiền tới cha nuôi và anh nữa...”

Hà Tích Duyên nói.

“Tại sao lại là phiền toái, hai chúng ta là anh em kết nghĩa, có khó khăn thì phải hỗ trợ nhau chứ!”

Tôi nói.

“Thật xin lỗi...”

Hà Tích Duyên thấy tôi tức giận, nhỏ giọng nói.

“Được rồi, chuyện này bỏ qua, mà tại sao em lại tới Tập đoàn Ánh Rạng Đông làm việc?”

Tôi hỏi.

“Nơi này tuyển mộ phụ tá, hơn nữa em thấy Tập đoàn Ánh Rạng Đông là một công ty lớn, đãi ngộ tốt, chắc là sẽ không gạt người, cho nên em mới tới, không nghĩ tới...”

Hà Tích Duyên có chút ủy khuất nói:

“Cám ơn anh, Lưu đại ca, lần này anh lại cứu em...”

Tôi gật đầu, phụ ta không cần phải có trình độ cao, chỉ cần bưng trà rót nước, photocopy giấy tờ. Nhưng mà tôi không nghĩ tới, em gái kết nghĩa của tôi, lại bị chính công ty của mình khi dễ!

Có câu nói nhảm là tốt, nhưng mà hiện giờ muốn nhảm cũng không được!

Cái tên Trương mập mập này, hôm nay là ngày mà hạ đại.

Tôi gọi điện thoại cho chú Triệu, nói tình hình xảy ra. Sau khi thương lượng, chú Triệu sẽ lập tức phái một người tới, nhậm chức giám đốc chi nhánh ở đây.

Sở Cao đánh xong Trương mập mập, kéo hẳn lên ghế, Sở Cao nói:

“Mập mập này da quá dày, em phải mất rất nhiều sức mới đánh hẳn thành như vậy!”

Tôi nghe xong ha ha cười một tiếng, Sở Cao này cũng quá khôi hài đi? Đánh xong người ta lại còn kêu mệt mỏi.

“Trương mập mập, mày còn muốn nói gì không? Mày dùng quyền đưa con trai mình vào công ty, dung túng cho hắn làm tổn hại tới quyền lợi của khách hàng, đáng giận nhất chính là, mày lại dám khi dễ nữ nhân viên!”

Tôi nhìn Trương mập mập, mặt không chút thay đổi nói.

“Cậu... Hóa ra là cậu, con rể của Triệu tổng giám đốc!”

Trương mập mập cả kinh, rốt cục cũng nhận ra tôi.

Thời điểm Triệu Nhan Nghiên xảy ra chuyện, hắn theo Triệu Quân Sinh tới bệnh viện, nên biết mặt tôi.

“Mày hạ đài không oan ư?”

Tôi hỏi.

Trương mập mập im lặng không lên tiếng gật đầu, sau đó nói:

“Tôi chủ động từ chức!”

Trương mập mập nghĩ thầm, mấy năm nay hắn lấy được một số tiền kha khá, mặc dù không còn quyền lực và đại vị, nhưng số tiền đó cũng đủ cho hắn sống một đời dư dả.

“Từ chức? Vốn tao tính tha cho mày một mạng, nhưng giờ không dễ như vậy đâu!”

Tôi cười lạnh nói:

“Mày cho rằng mày khi dễ em gái tao, thì không có chuyện gì hay sao?”

327. Chương 102: Mập Mờ (thượng)

Lúc này, Chung Dương dẫn một đám người mặc cảnh phục đi vào phòng làm việc của giám đốc chi nhánh. (Chung Dương, bạn của Ngô Thiên.)

“Chung ca, anh đã đến rồi!”

Tôi nói.

“Tối rồi, anh còn mang cả các đồng chí trong đội điều tra tới, không có chuyện gì chứ?”

Chung Dương cười nói.

“Vốn là không có, nhưng mà bây giờ người này thuộc quyền quản lý của cảnh sát hình sự các anh, tên mập mập này cưỡng gian chưa thành!”

Tôi nói.

Hừ hừ, tội cưỡng gian chưa thành, nếu kết án, không có chừng trên chục năm, thì đừng mong ra ngoài.

Trương mập mập biết mình hôm nay gặp hạn, nhưng mà hắn không sao hiểu nổi, tại sao tôi lại nhắm vào hắn cơ chứ? Cho nên hắn vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi:

“Cậu có thể cho tôi lý do không?”

“Vậy thì tôi nói cho ông biết, con trai bảo bối của ông trêu chọc ai không trêu chọc, lại đi trêu lão bà của tôi, cũng chính là Triệu Nhan Nghiên, lại còn lớn lối tự xưng là con của ông!”

Tôi lạnh lùng nói.

“Cái thằng nhóc này!”

Trương mập mập tức giận nói:

“Sớm biết như vậy, đã không cho nó tới công ty rồi!”

“Nhưng mà chuyện này cũng không phải trọng yếu, mà tôi có mở một tập đoàn mới, có tên là Tập đoàn Thế Kỷ Mới, ông có nghe nói tới không?”

Tôi cười hỏi.

“A! Hóa ra là như vậy! Tôi biết rồi! Tôi lúc đầu còn buồn bực, tại sao Tập đoàn Ánh Rạng Đông lại hợp tác cùng với tập đoàn nhỏ hơn công ty này, cho là cấp trên không điều tra rõ ràng, xem ra tôi đã chủ quan rồi, Trương Lập Quang quả thực là một đứa con phá gia chi tử!”

Trương mập mạp thở dài nói.

“Mang đi!”

Chung Dương vung tay lên, mấy cảnh sát bắt Trương mập mạp mang ra ngoài

“Cậu sao hạ thủ mạnh như vậy, đánh hấn tới mức đầu heo! Vào tạm giam, người khác không biết lại tưởng cảnh sát chúng tôi đánh người, cậu định bôi đen ngành chúng tôi hay sao!”

Chung Dương cười nói.

“Không có chuyện gì, người này da dầy, hai ngày là hết sưng thôi!”

Tôi cười nói.

“Đúng rồi, gần đây có tin tức của Ngô Thiên không?”

Tôi hỏi.

“Đừng nói nữa! Cậu không biết hay sao? Ngô Thiên phạm tội rồi!”

Chung Dương lắc đầu.

“Phạm tội rồi? Phạm tội gì?”

Tôi nghi ngờ nói.

“Chuyện này xảy ra tháng trước, có một người ngoại đánh một em bé của chúng ta, Ngô Thiên thấy được, không nói hai lời, lập tức đánh cho hấn một trận!”

Chung Dương lắc đầu.

“Khi dễ người của nước chúng ta, lại là em bé, Ngô Thiên làm rất đúng!”

Tôi nói.

“Nếu quả thật là như vậy, thì không sai! Nhưng mấu chốt sau khi điều tra, thì lại không phải như vậy. Mấy người ngoại quốc gia được phái tới quốc gia chúng ta công tác! Họ đều là nhân viên ngoại giao, rất có bối cảnh!”

Chung Dương thở dài nói.

“Chung Dương, người ngoại quốc thì có bối cảnh gì? Anh còn là người Trung Hoa không?”

Tôi tức giận nói.

“Nếu quả thật là người ta khi dễ em bé, tôi thà rằng bị khai khỏi cảnh sát, cũng quyết phải ra mặt! Nhưng mấu chốt là chuyện không phải như vậy. Người ngoại quốc này căn bản không có làm gì, mà là em bé này đi bán hoa, người này lại muốn mua, bởi vì ngôn ngữ không thông. Cho nên không có cách nào trả giá được, do người phiên dịch không có ở đây, người ngoại quốc cho là em bé này đem hoa tới tặng hấn, cầm hoa định đi, mà em bé kia lại túm lấy quần áo hấn không buông tha, người này trả lại hoa, nhưng em bé cũng không để cho hấn đi. Không có cách nào khác, người này đành phải dùng sức đẩy em bé kia ra! Nhưng mà Ngô mập mạp không thấy rõ đầu đuôi câu chuyện, đã xông tới đánh người này một trận!”

Chung Dương cười khổ nói.

Trời ạ, hóa ra là như vậy, chuyện của Ngô mập mạp làm đúng là có chút quá đáng.

“Nhưng mà nói lại, Ngô mập mập cũng có oan uổng! Ấu đả với chính khách ngoại quốc, thì phải ra tòa án quân sự!”

Chung Dương tiếp tục nói:

“Nhưng cũng may ý định của hắn là tốt, dù sao hắn cũng là quân giải phóng! Cha của hắn có tìm người giúp, nhưng chắc là không thể ở trong quân đội được nữa!”

“Ngô mập mập này, tính tình quá nóng nảy!” T

ôi nghe Ngô mập mập không có chuyện gì, thì cũng yên lòng, thực ra chuyện này chỉ là sự hiểu nhầm.

“Được rồi, Chung ca, giờ em có việc, ngày khác chúng ta nói chuyện!”

Tôi nói.

“Được, anh cũng phải về, các đồng nghiệp đang đợi anh ở bên dưới!”

Chung Dương gật đầu nói.

Sau khi Chung Dương đi, tôi nhìn Hà Tích Duyên nói:

“Tiểu Tích, cha nuôi ở bệnh viện nào? Chúng ta bây giờ phải đi tới đó, làm trễ nải bệnh tình thì không tốt! Anh hiểu chế độ ở bệnh viện, không có tiền người ta sẽ không khám cho đâu!”

“Ở bệnh viện nhân dân thành phố Bắc Kinh số 3.”

“Được rồi, Sở Cao, cậu ở lại đây, nói chuyện hợp tác với người quản lý! Yên tâm, đều là người mình, hai bên cùng có lợi là được rồi!”

Tôi nhìn Sở Cao nói:

“Lát nữa cậu tự mình trở về trước, tôi còn có việc!”

“Không thành vấn đề! Trong lòng em lúc này rất tự tin, có quan hệ của lão đại, thì ai dám làm khó khăn với chúng ta!”

Sở Cao cười nói.

“Cậu cũng chớ đắc ý quá sớm, tiêu thụ computer chỉ là một việc nhỏ, chúng ta còn có việc quan trọng hơn”

Tôi phân phó nói.

“Biết rồi, lão Đại, em làm việc thì anh cứ yên tâm đi!”

Sở Cao cười hắc hắc nói.

“Yên tâm cái gì mà yên tâm, lần này nếu không có anh ra mặt, thì xong thế nào được!”

Tôi nói.

Dường như lần này là anh trêu chọc vào phiền toái đó chứ, Sở Cao trong lòng nghĩ, nhưng mà ngoài miệng lại nói:

“Đúng vậy, Lão đại xuất mã, thì mã đáo thành công!”

Tôi cùng Hà Tích Duyên ra khỏi Tập đoàn Ánh Rạng Đông, lên xe Bingley.

“Ca, xe này rất đắt phải không?”

Hà Tích Duyên tò mò đánh giá chiếc xe.

Từ ca này làm cho tôi nghe có chút kỳ quái... Cũng không biết nha đầu này cố ý hay là vô ý, chẳng phải là muốn dụ dỗ tôi phạm tội đó chứ!

“Không phải đắt đâu, chờ em thi xong bằng lái, anh mua cho em một cái!”

Tôi nói.

“A...”

Hà Tích Duyên gật đầu, trong mắt không che dấu được sự hưng phấn, nhưng mà ngoài miệng lại nói:

“Hay là thôi đi, để chị Nhan Nghiên biết, thì các chị ấy lại tức giận...”

328. Chương 103: Mập Mờ (hạ)

Tôi nghe vậy thì vui vẻ, chuyện này thì có quan hệ gì với Triệu Nhan Nghiên, hay là nha đầu này chột dạ, có ý gì khác không?

Ha hả, có ý tứ!

“Không sao đâu, em với Nhan Nghiên là chị em tốt mà!”

Tôi chuẩn bị trêu chọc nàng.

“A...”

Hà Tích Duyên nghe tôi nói như vậy, có chút thất vọng gật đầu.

Xem ra suy đoán của tôi không sai, nha đầu này không chừng yêu thích tôi, nhưng mà, tại sao nàng lại yêu thích tôi?

“Ở cái tuổi này, em phải đi học cho tốt! Có nhớ em đã từng hứa là tới Đại học Thanh Hoa tìm anh hay không?”

Tôi đổi đề tài, nếu không không khí thật sự là quá mập mờ!

“Em không quên, em vẫn tự học!”

Hà Tích Duyên nói:

“Em nhất định sẽ thi đậu!”

“Vậy thì tốt! Chờ khi em đỗ đại học, ca ca sẽ mua cho em một cái xe thể thao!”

Tôi nói.

“Được! Một lời đã định!”

Hà Tích Duyên cao hứng nói.

Tôi nghĩ thầm, nha đầu này biến hóa rất nhanh.

Xe rất nhanh đến bệnh viện nhân dân số 3, tôi cùng Hà Tích Duyên xuống xe, chạy thẳng tới phòng bệnh.

“Tiểu Tích, cha nuôi đang ở đâu?”

Tôi dò hỏi.

“Đang nằm trên giường ở hành lang...”

Hà Tích Duyên có chút không ngại ngần nói.

“Cái gì! Ở trong hành lang!”

Tôi cả kinh nói:

“Tại sao lại ở trong hành lang!”

“Bây giờ là mùa hè, nên không lạnh, cha em cố ý ở lại đó, với lại ở đó cũng tiện nghi!”

Hà Tích Duyên giải thích.

“Tiện nghi! Tại sao em không cản, chúng ta đâu phải là không có tiền!”

Tôi cả giận nói.

Cái câu “Chúng ta” vừa ra khỏi miệng, Hà Tích Duyên mặt lại đỏ lên. Tôi thấy vậy thì không khỏi trầm nghĩ: nha đầu này tại sao lại nghĩ phức tạp tới như vậy!

Nhưng tôi lại không nghĩ tới một chuyện, thời điểm tôi bằng tuổi Hà Tích Duyên, thì lão bà đã không còn là một...

Tôi bước nhanh tới khoa phẫu thuật chỉnh hình, từ xa đã thấy rất nhiều giường ở ngoài hành lang.

“Cha nuôi!”

Tôi nhìn thấy mẹ nuôi đang ngồi ở bên cạnh một chiếc giường.

“Lỗi Lỗi!” Mẹ nuôi sững sốt, có chút kinh ngạc nói:

“Sao con lại tới đây? Là Tiểu Tích tìm con ư? Đứa nhỏ này, đã nói với nó rồi, không được tìm con gây phiền toái nữa...”

“Mẹ nuôi, là con tình cờ gặp Tiểu Tích, mẹ nói cái gì vậy! Con là con nuôi, cũng là người một nhà! Cha nuôi có bệnh tại sao con có thể mặc kệ đây!”

Tôi nghiêm túc nói:

“Mẹ nuôi, mẹ làm như vậy là coi con như người ngoài hay sao?”

“Chuyện này... Đương nhiên là không, mẹ nuôi có một đứa con như con thì vô cùng cao hứng, nhưng mà..”

Mẹ nuôi nói.

“Đây là chủ ý của cha!”

Cha nuôi cắt đứt lời mẹ nuôi nói:

“Lưu Lỗi, đã làm phiền gia đình con một lần rồi, cha không muốn lại làm phiền lần nữa, hưởng chi tiền giải phẫu lần này rất đắt...”

“Cha nuôi! Cha là cha nuôi của con, thì sao có thể gọi là phiền toái! Tiểu Tích, em đi gọi bác sĩ tới đây, chúng ta muốn đổi một phòng bệnh cao cấp!”

Tôi nhìn Hà Tích Duyên nói.

Hà Tích Duyên đương nhiên là rất nghe lời của tôi, không đợi ai nói đã chạy đi rồi.

“Ai, con cần gì phải làm như vậy chứ, nhà con giàu, nhà cha nghèo! Nếu như đổi lại là nhà người khác trốn cũng không kịp đấy, Ai, vốn muốn gả Tiểu Tích cho con, nhưng mà con lại không thích nó...”

Cha nuôi nói.

“Cha nuôi, cha đừng nói như vậy! Tiểu Tích rất ưu tú, không phải là con không thích nàng, thật sự là... , ai, chuyện này cũng phải trách con, con đã có mấy bạn gái rồi, nếu như cha bảo Tiểu Tích theo con, thì chẳng phải là ủy khuất cho nàng hay sao!”

Tôi lúng túng nói.

“Ha ha. Những chuyện này hãy để cho Tiểu Tích tự mình quyết định đi...”

Cha nuôi cười cười nói.

Tự mình quyết định? Tại sao tôi lại có cảm giác mập mờ vậy? Trời ạ, lúc này tôi mới nhớ tới, chân của cha nuôi hồng, chứ đầu óc không hồng! Lúc này tôi coi người là một bệnh nhân mới nói những lời đó, nhưng không ngờ...

Quên đi, chuyện này cứ để theo tự nhiên đi, dù sao lúc nhỏ hai gia đình cũng kết thông gia, cha mẹ tôi đương nhiên không phản đối. Mà Triệu Nhan Nghiên cũng rất thích nha đầu này.

Chỉ chốc lát sau, bác sĩ đã tới. Nhìn thấy chúng tôi, vẻ mặt nghi hoặc, nói:

“Có chuyện gì thì gọi y tá đi, gọi tôi làm gì!”

“Nga, là như vậy, tôi muốn đổi phòng bệnh cao cấp cho cha nuôi...”

Tôi lời còn chưa nói hết, đã bị bác sĩ kia cắt ngang.

“Đổi sang phòng bệnh cao cấp? Cậu không nằm mơ đó chứ? Hẳn còn thiếu phí trị liệu của chúng tôi hơn 3 vạn đồng đấy!”

Bác sĩ dùng vẻ mặt chán ghét nói.

“Anh tưởng chúng tôi không trả nổi có phải không?!”

Trong lòng tôi tức giận, mọi người đều dùng cái thái độ này đối với người nghèo hay sao?

“Không phải là tôi tưởng, mà là sự thực, không có tiền thì lại muốn sĩ diện!”

Bác sĩ nói xong, xoay người muốn.

“Thiếu tiền thuốc thang đúng không, được, chúng tôi thanh toán cho các người, chúng tôi chuyển viện, không điều trị ở đây nữa!”

Tôi nói.

Thầy thuốc kia nửa tin nửa ngờ đưa tờ đơn thuốc cho tôi nói:

“Đều ở trong đây, tôi cùng cậu đi nộp!”

Tôi cười một tiếng cũng không xem, có lẽ hẳn còn chưa tin!

Đi tới quầy thu ngân, tôi ném ra một tờ chi phiếu, sau khi đóng dấu Bác sĩ mới biết tôi là người có tiền.

“Đi, cha nuôi mẹ nuôi! Chúng ta chuyển viện!”

Sau khi tôi trở về thì nói thẳng.

“Chuyển viện, đũa cha nuôi của con còn đang bó thạch cao, không thể đi được!”

Mẹ nuôi nói.

“Không sao đâu, xe của con ở bên dưới!”

Tôi nói.

“Mẹ, xe của ca rất dài, để ghế nằm ra thì không có vấn đề gì!”

Hà Tích Duyên nói.

Thầy thuốc kia nghe những lời này, trong lòng nhất thời vui lên, nhất định là tiểu tử này đi xe bus.

Nghe Hà Tích Duyên nói như vậy, mẹ nuôi cũng yên lòng. Tôi cùng Hà Tích Duyên cùng nhau đẩy cha nuôi vào thang máy, mà tên bác sĩ kia mặc dù không tình nguyện, nhưng mà là bác sĩ chính, nên vẫn đi theo.

Khi Đỗ Tiểu Uy nhìn thấy tôi, thì lập tức từ trong xe chạy tới hỗ trợ. Đỗ Tiểu Uy thấy nhiều người chủ động mở cửa xe cho mọi người lên.

Bác sĩ kia thấy xe của tôi thì trợn mắt há mồm, xem ra hẳn là người có tiền, chiếc xe này cũng tới mấy trăm vạn đó!

Bác sĩ kia vội vàng chạy qua, cười nhìn tôi nói:

“Thật xin lỗi, mới vừa rồi là tôi thái độ không tốt, cậu xem...”

“Quên đi, không cần, anh đi làm việc đi, đừng làm mất thời gian quý giá của chúng tôi!”

Nói xong tôi nhấn ga, chiếc xe nhanh chóng phóng đi.

329. Chương 104: Người Nhân Bản.

Thông qua quan hệ với Chung Dương, tôi đã liên hệ được một bệnh viện có điều kiện rất tốt, đặt một căn phòng bệnh cao cấp. Hơn nữa bác sĩ chịu trách nhiệm là một chuyên gia vô cùng có danh vọng, tôi đặt trước 20 vạn tiền thuốc thang, sau đó đưa cho Hà Tích Duyên một chi phiếu hơn trăm vạn, đủ cho nàng chi dùng.

Tôi dặn dò nàng, không cần biết mất bao nhiêu tiền cũng phải trị lành cái chân.

Tôi tìm tới bác sĩ trị liệu cho cha nuôi tôi, hỏi:

“Lý chủ nhiệm, ông thấy bệnh tình của cha tôi thế nào...”

“Chuyện này..., chân của cha cậu đã phát bệnh kéo dài, trước kia không chữa trị đến nơi đến chốn, hiện giờ xương gãy có thể nối lại, nhưng mỗi khi trời đổi gió, thì lại xuất hiện vấn đề, mà lão nhân gia bây giờ còn không đứng lên nổi! Loại vết thương này đã thành mãn tính, hơn nữa chuyển sang phong thấp, rất khó chữa khỏi, cho nên tôi tính dùng thuốc Tây cộng thêm châm cứu, chắc là sẽ có kết quả tốt!”

Lý chủ nhiệm nói.

“Tốt, kia cảm ơn ngài, Lý chủ nhiệm, đây là một chút tâm ý của tôi!”

Nói xong, tôi đưa một phong bì cho hắn.

“Ha ha, tôi chỉ làm hết sức mình, còn chuyện này thì thôi đi, khi nào khỏi bệnh, cậu mời tôi ăn một bữa cơm là được!”

Lý chủ nhiệm từ chối nói:

“Bệnh viện có kỷ luật, cậu nếu muốn tôi nghỉ việc thì cứ làm như vậy đi.”

Tôi cười một chút. Dem phong bì thu trở lại nói:

“Vậy thì phiền toái ông rồi!”

“Yên tâm đi, đối với bệnh nhân nào tôi cũng làm hết sức mình!”

Lý chủ nhiệm nói.

Rời khỏi bệnh viện, tôi lái xe thật nhanh tới trường học, nhưng khi tới một ngõ hẻm, thì có mấy bóng đen chạy ra, chặn trước mũi xe.

Nhưng từ khi tôi bị sát thủ ám toán hụt, tinh thần của tôi luôn cảnh giác, biết những người này không có ý tốt gì, nên không giảm tốc độ, trực tiếp vọt tới.

Nhưng mà chuyện kế tiếp, làm cho tôi không biết nói gì, khi xe chuẩn bị dừng tới người bị mất, người này chỉ đưa ra đẩy xe tôi một cái, xe của tôi đột nhiên ngừng lại! Người này bị đi đẩy về phía sau vài mét, nhưng lại không bị thương!

Càng làm cho tôi kinh ngạc chính là, có một người áo đen bước tới, đấm một cái vỡ cửa xe bằng thủy tinh, sau đó cầm vào cánh cửa giật mạnh, cửa xe lập tức rơi xuống!

Trời ạ, đây là loại người gì vậy. Xe của tôi đã được cải tạo lại toàn bộ, thủy tinh là thủy tinh chống đạn. Cửa xe ngay cả B41 phóng cũng không thủng, vậy mà bị mấy người này kéo gãy!

Tôi không khỏi kinh hãi, chuyện này đúng là có chút kinh hãi thế tục rồi?

Ngoài ra, còn có hai hắc y nhân khác đi tới, đập một lúc, cái xe Bentley của tôi lập tức biến thành sắt vụn.

Lúc này, một bóng người từ bên cạnh chiếc Toyota đi ra.

“Hắc hắc, Lưu Lỗi, mày không phải khác người thường hay sao? Tao thật muốn nhìn, xem người nhân bản lợi hại, hay người có dị năng lợi hại!”

“Lưu Khoa Sinh! Mày còn chưa chết ư!”

Tôi kinh ngạc nói, hóa ra lại là Lưu Khoa Sinh!

“Mày còn chưa có chết, thì tao chết thế nào được, tao muốn nhìn xem mày chết như thế nào!”

Lưu Khoa Sinh gian trá cười nói.

“Chuyện này là thế nào!”

Tôi chỉ vào bốn hắc y nhân kia hỏi.

“Đây là người nhân bản, mày có thể gọi họ là người clone, hoặc là cương thi..., đều không sao cả, quan trọng là ..., mày sẽ bị bọn họ giết chết! Ha ha ha ha!”

Lưu Khoa Sinh cuồng tiếu nói.

“Mày tin tưởng vào mấy người này có thể giết được tao?” Tôi nhìn bốn người phi nhân loại này hỏi.

“Không phải là tao có lòng tin, mà lúc này mày cũng thấy, xe hơi của mày là một ví dụ nhỏ!”

Lưu Khoa Sinh liêu lĩnh nói:

“Cho dù bọn họ giết không được mày, nhưng mày cũng không giết được bọn họ!”

“Tại sao?”

Tôi hỏi.

“Bởi vì! Ha hã, mày nghe cho kỹ đây”

Lưu Khoa Sinh bỗng nhiên trầm giọng nói:

“Bởi vì bọn họ căn bản không có tính mạng!”

Không có có tính mạng? Ngày trước nhìn Lưu Khoa Sinh, thì hẳn chỉ là chó săn cho Tư Đồ Lượng, đâu có thực lực gì đâu?

Hiện tại Tư Đồ Lượng đã bị Tư Đồ Đại Sơn giám thị, không thể nào ra ngoài gây chuyện... Chẳng lẽ Lưu Khoa Sinh đã tìm được ngọn núi khác để dựa rồi?

Nhưng mà tôi cũng không có thời gian mà quan tâm, Lưu Khoa Sinh chỉ vào mấy người nhân bản nói:

“Bọn mày cùng tiến lên, giết chết tiểu tử này!”

Bốn người nhân bản đánh tới tôi, có một người vung nắm đấm, tôi vội vàng né sang một bên, không đợi tôi kịp phản ứng, phía sau lưng đã dính một đòn nghiêm trọng. Mặc dù không thể tổn thương tới tôi, nhưng lại làm cho tôi vô cùng đau đớn!

Đang do dự, thì sườn phải lại trúng một quyền! Tốc độ của mấy người nhân bản này đúng là quá nhanh, hơn nữa phối hợp rất thuần thục.

Tôi vội vàng sử dụng dị năng làm cho thời gian chậm lại.

Tôi sử dụng thời cơ, đá vào bụng một người áo đen, nhưng bụng người này lại chỉ lõm vào, vẫn còn có thể công kích tôi, phải biết rằng lực lượng mà tôi sử dụng có thể đá tan cả sắt!

“Ha ha! Quên nói cho người biết, bọn họ không có có sinh mạng, cho nên không sợ đau đớn!”

Lưu Khoa Sinh đắc ý nói nói.

Trong lòng tôi căng thẳng, không sợ đau đớn, nói cách khác, tôi có đánh bọn họ, thì họ cũng chẳng cảm giác được gì!

Sau hơn 10 chiêu, tôi vẫn chưa nghĩ được biện pháp gì, mấy người này bị tôi đánh trúng, lại tiếp tục chào hỏi tôi!

Tôi mặc dù không sợ bọn họ, nhưng mà loại đánh nhau kéo dài này làm tôi phiền loạn.

Bọn họ không có đại não, không có tư tưởng, tôi đoán là đánh gãy đầu họ thì họ vẫn công kích tôi.

Bởi vì trong chiến đấu, tôi phát hiện họ không phải dựa vào mắt để di chuyển, mà có một hệ thống nhận biết. Cho dù tôi có luồn tới phía sau của họ, nhưng họ cũng không cần phải quay lại, cũng có thể tiến hành công kích tôi.

330. Chương 105: Lại Gặp Người Quen Cũ.

Chân! Nếu như tôi đánh gãy chân của bọn họ, thì có thể ngăn cản được công kích.

Nghĩ là làm, tôi lập tức sử dụng toàn lực đạp vào chân của một người, chỉ nghe “rắc” một tiếng, chân của một người nhân bản đã bị tôi đánh gãy. Một chiêu này quả nhiên có hiệu quả, cái tên bị đánh gãy chân kia tốc độ công kích đã giảm xuống, cái chân còn lại cứ khập khiễng.

Thấy có hiệu quả, tôi lập tức quét ngang chân một cái, hai người nhân bản bị đánh gãy chân ngã xấp xuống.

Trong lòng tôi mừng rỡ, lập tức dùng những chiêu thức như vậy đánh gãy chân của bốn người.

Nhưng mà, tôi cao hứng còn quá sớm, bốn người này lại tiếp tục bò lại chỗ tôi... đúng là phiền phức tới chết mà...

Không có cách nào khác, tôi đành đánh gãy tay của tất cả bọn họ.

Nhưng mà bốn người này vẫn không chết, mặc dù tàn phế, lưu lại nơi này cũng là một uy hiếp đối với người bình thường, cho nên tôi dứt khoát hoặc là không làm thì tôi nhưng đã làm thì phải giải quyết dứt điểm, tôi lập tức chông bốn người này lên nhau, sau đó mang họ sử dụng Thuần Di tới Châu Nam Cực, vứt họ ở đó.

Sau đó tôi lại trở về địa điểm cũ. Lưu Khoa Sinh kinh ngạc hỏi:

“Tao... Người nhân bản của tao đâu?”

“Tao ném tới Châu Nam Cực rồi!”

Tôi lừa gạt hắn nói.

“A!”

Lưu Khoa Sinh vốn tưởng rằng lần này dùng nhiều tiền có được người nhân bản, thì sẽ giải quyết được tôi, nhưng không nghĩ tới tôi lại có chiêu như vậy!

“Hắc hắc!” Tôi tiến lên một bước tóm lấy cổ Lưu Khoa Sinh nói:

“Chúng ta đối đầu đã lâu, nhưng tao luôn buồn bực, mày biết đâu không lại tao, tại sao vẫn còn cố tính đi tìm cái chết? Chẳng lẽ mày là kẻ thích tự sát trong truyền thuyết?”

“Phi! Lần này thì không nhất định, hừ hừ, đừng cho là tao không có biện pháp bắt mày. Ha ha ha ha ha Hmm! Mày ngàn vạn lần không ngờ tới, tao còn có hậu chiêu nữa đấy!”

Lưu Khoa Sinh cười to nói.

“Hậu chiêu gì?”

Tôi vừa mới hỏi xong. Thì có một âm thanh khác vang lên:

“Thả hắn ra, nếu không đừng trách tao không khách khí!”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, không biết từ lúc nào, phía trước tôi lại có thêm hai người! Người nói với tôi lại là Lý Bác Lượng đã nhiều năm không gặp! Mà giờ khắc này, hắn đang cầm một con dao kề vào một cô gái. Mà cô gái này lại là Hứa Nhược Vân, người bị tôi làm tổn thương..

Tôi “Hừ” một tiếng, đem Lưu Khoa Sinh ném sang một bên, mắng một câu “Hèn hạ” .

“Hắc hắc, tiểu mỹ nhân này mặc dù rất đẹp, nhưng đáng tiếc, nó chỉ một lòng nhớ mày, ai! Tao đúng là không đành lòng giết nàng, nhưng ai bảo nàng lại đối với tao như vậy!”

Lý Bác Lượng dí con dao vào sâu thêm vài phần, trên cái cổ trắng ngọc của Hứa Nhược Vân đã có một vết máu:

“Lưu Khoa Sinh, đưa dao cho hần!”

Lưu Khoa Sinh nghe xong, ném cho tôi một con dao nhìn tôi nói:

“Nếu mày không muốn nó chết, thì tự sát đi!”

Tôi nhận lấy cao dao do Lưu Khoa Sinh ném cho, tính khoảng cách giữa tôi và Lý Bác Lượng. Xem chừng nếu tôi sử dụng dị năng thời gian chậm lại và Thuần Di thì có thể cứu được Hứa Nhược Vân.

Trong nháy mắt trong lòng tôi đã quyết định, giờ phải làm cho Lý Bác Lượng lơ là cảnh giác sau đó chọn thời cơ hạ thủ!

Cho nên, tôi làm bộ như đau khổ nói:

“Được rồi, lần này tao thua. Nhưng mày phải giữ lời hứa, bỏ qua cho Hứa Nhược Vân!”

“Điểm này mày yên tâm. Nói thật tao cũng không đành lòng giết nó!”

Lý Bác Lượng thấy tôi đồng ý yêu cầu của hần, kích động nói.

“Được rồi! Hi vọng mày giữ lời!”

Nói xong, tôi làm bộ như đâm con dao vào bụng...

“Lưu Lỗi, đừng mà!”

Hứa Nhược Vân đột nhiên hô lớn, sau đó cắn răng một cái, ngẩng đầu đâm thẳng vào chủy thủ của Lý Bác Lượng, một dòng máu nóng phụt ra...

“Hứa Nhược Vân!”

Tôi sợ hãi kêu lên chạy tới. Trong lòng tôi oán giận, nha đầu này tại sao lại ngốc như vậy chứ.

Lý Bác Lượng cũng trợn tròn mắt, hần không nghĩ tới Hứa Nhược Vân lại mãnh mẽ như vậy, chủ động tự sát! Trong lúc tức giận, hần lập tức đâm mấy nhát vào người Hứa Nhược Vân, máu tươi lại càng thêm ứa ra.

Tôi cũng không kịp giáo huấn Lý Bác Lượng, xông tới ôm lấy Hứa Nhược Vân, nói:

“Nhược Vân, cậu không sao chứ?!”

“Lưu... Lỗi, em..không xong rồi, nằm chết trong lòng anh, em rất hạnh phúc...em còn muốn hỏi anh...anh...có từng thích em không?”

Hứa Vân sắc mặt tái nhợt dứt quãng nói.

“Anh thích em, anh yêu em! Thật ra thì từ lúc cấp 3 anh đã thích em rồi, em yên tâm, không có chuyện gì đâu, nhất định sẽ không có chuyện gì !”

Tôi kích động nói.

“Em...cũng...yêu...anh!”

Hứa Nhược Vân khó khăn lắm mới nói xong bốn chữ, nói xong liền nhắm mắt lại.

“Nhược Vân!”

Tôi bị thống la lên nói, nhưng mà không có thanh âm của nàng...

Tôi đặt Hứa Nhược Vân ở một bên, đôi mắt đỏ hồng nhắc Lý Bác Lượng lên, nói:

“Tao sẽ làm mày sống không bằng chết!”

“Mày muốn là gì, nó tự mình muốn chết, có liên quan gì tới tao!”

Lý Bác Lượng thấy đã mất đi uy hiếp với tôi, nên sợ hãi nói.

“Mày yên tâm, tao không giết tụi mày, tao muốn tụi mày sống không bằng chết!”

Nói xong tôi liền bóp gãy tứ chi của Lý Bác Lượng, sau đó mang họ tới Châu nam cực, vút bên cạnh bốn người nhân bản, nói:

“Mày cùng người nhân bản hưởng thụ một chút phong cảnh ở Châu Nam cực, sau này tao sẽ tìm mày, hi vọng mày đừng có chết quá sớm!”

Khi tôi trở về tìm Lưu Khoa Sinh, thì phát hiện tiểu tử này đã chạy mất dạng.

Tôi ôm Hứa Nhược Vân trở lại biệt thự của mình, Triệu Nhan Nghiên thấy vậy thì sợ hết hồn, đang muốn hỏi cái gì, thì tôi khoát tay bảo nàng hãy nói sau!

Lúc này tôi đang tranh thủ từng giây, mau chóng dùng dị năng chữa trị cho Hứa Nhược Vân, chậm một giây, là tôi hối hận một đời.

Hai canh giờ sau, tôi mới mệt mở mắt, vết thương trên người Hứa Nhược Vân đã được tôi chữa trị, nhưng nàng vẫn chưa tỉnh dậy, thậm chí còn không có hô hấp, không có nhịp tim.

Không được! Tôi nhất định phải nghĩ biện pháp! Không thể để cho Hứa Nhược Vân cứ như vậy chết đi!

Nhưng mà, sao lại có thể như vậy? Theo lý thuyết thì tôi đã chữa trị cho Hứa Nhược Vân được rồi mà!

Đúng rồi!

Nếu như đã chết, thì hồn phách con người có rời đi không?

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay một chút, giờ phút này đã mười một giờ bốn mươi rồi, căn cứ vào kinh nghiệm tử vong của tôi ở kiếp trước, thì ngoài 12 giờ bọn đầu trâu mặt ngựa sẽ đi thu hồn phách.

Nếu như để cho bọn họ mang được hồn phách của Hứa Nhược Vân về địa phủ, thì cho dù tôi có quan hệ với Diêm vương, cũng khó mà đảo lộn quy tắc được!

Cho nên tất cả phải làm xong trước khi bọn họ tìm được hồn phách của Hứa Nhược Vân.

331. Chương 106: Vương Gia?

Bởi vì dị năng của tôi là của Diêm Vương lão ca, cho nên cho dù ở nhân gian, chỉ cần tôi muốn là có thể thấy được cô hồn dã quỷ, hồn phách con người.

Đây là lần đầu tiên tôi sử dụng dị năng Ly Hồn này, nhưng mà vì Hứa Nhược Vân, có khó khăn hơn nữa tôi cũng không thể từ bỏ. Lúc trước Tiêu Nha Tử đã nói với tôi, sử dụng dị năng Ly Hồn này có nguy hiểm rất lớn, nếu như hồn phách rời khỏi thân thể sau 24h, thì sẽ tử vong vĩnh viễn, không có cách nào khôi phục được.

Mà tôi nghĩ tới tình trạng của Hứa Nhược Vân, thì hồn phách của nàng cũng đang ở trạng thái Ly Hồn! Nếu như tôi sớm đem hồn phách của nàng trở lại, thì nàng sẽ sống!

Bởi vì việc này quan trọng, nên tôi dặn Triệu Nhan Nghiên và các nàng. Cho dù như thế nào cũng không cho ai quấy rầy tôi, Triệu Nhan Nghiên không hỏi gì, lập tức gật đầu đáp ứng.

Tôi dựa theo phương pháp Tiêu Nha Tử giao cho tôi, một lát sau, tôi có cảm giác thân thể mình nhẹ bẫng, từ từ phiêu du trong không trung! Tôi cúi đầu nhìn xuống, thân thể tôi vẫn ngồi im, nhắm mắt.

Tôi vội vàng bay ra khỏi biệt thự của tôi. Giờ phút này đã là 11h50, nếu không tận dụng thời gian thì không còn kịp nữa! Tôi nhanh bay về địa điểm xảy ra, vì linh hồn người chết thường không được rời khỏi địa điểm chết 100m.

Lúc tôi tới nơi, thì một tên tiểu quỷ đang định kéo Hứa Nhược Vân đi

“Chờ một chút!”

Tôi vội vàng bay tới ngăn cản nói.

“Là ai, ai dám ngăn cản bổn sai dịch thi hành công vụ!”

Tiểu quý kia dùng vẻ mặt khó chịu xoay đầu lại, bỗng nhiên, vẻ mặt lập tức thay đổi, biến thành vẻ mặt tươi cười, nói

“Ai nha! Là Lưu ca... A không! Là Vương gia ư! Tại sao ngài lại rảnh rỗi tới nơi này?”

Tiểu quý kia thấy tôi là huynh đệ của Diêm vương, thì lập tức thay đổi vẻ mặt.

“Vương gia?”

Tôi nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, ngài là huynh đệ của Diêm vương, thì đương nhiên là vương gia rồi!”

Tiểu quý giải thích.

Trời ạ, hóa ra ở Diêm phủ tôi lại hoành tráng tới vậy, được lên làm cả Vương gia!

“Lưu Lỗi!”

Hứa Nhược Vân nhìn thấy tôi thì vui mừng kêu lên, nhưng mà khi nàng nghĩ lại thì cảm thấy không đúng:

“Tại sao anh lại tới đây? Em không phải đã chết rồi hay sao? Chẳng lẽ anh cũng đã chết?”

“Ai nha, vị tiểu thư này sao cô lại nói vậy? cô đừng có nói như vậy! Vương gia phúc lớn mạng lớn làm sao có thể chết đây, mà cho dù người có muốn chết. Diêm vương gia cũng không cho người chết, cái miệng thối của cô lại dám nguyền rủa Vương gia. Ta sẽ nhổ lưỡi cô sau đó cho vào vạc dầu!”

Tiểu quý hung thần ác sát nói.

“A!”

Hứa Nhược Vân sợ hết hồn, thấy tiểu quý kia dữ tợn như vậy, thì kinh hoàng.

“Ách... Thật ra thì nàng là lão bà của ta, ta vì tìm nàng mới tới đây!”

Tôi gượng cười nói, tôi cố ý nói Hứa Nhược Vân là lão bà của tôi, như vậy thì tôi mới có lý do dễ dàng đem nàng rời đi.

“A? Hóa ra là Vương Phi a! Thật ngại quá, tiểu nhân không biết, Vương phi đại nhân đại lượng, bỏ qua cho tiểu nhân!”

Tiểu quý kia vừa nghe vậy thì sợ hết hồn.

Trước mặt người này mình đắc tội không được, nghe nói hiện tại ở âm phủ trừ Diêm vương ra. Thì người chịu trách nhiệm quản lý là Tiêu Nha Tử, mà người này lại gọi hần là sư thúc.

Hứa Nhược Vân nghe tôi nói như vậy, mặt không khỏi đỏ lên, nhưng mà trong lòng vô cùng ngọt ngào. Nàng cũng rất thông minh, thấy tình thế trước mắt cũng hiểu được...! Nhưng mà trong lòng nàng rất sung sướng, hiện tại thì hần đã là lão công của mình rồi!

“Được rồi, ta dẫn nàng về nhà, ta còn muốn đi ngủ, ..ách!”

Tôi nhìn tên tiểu quý nói, mà Hứa Nhược Vân nghe thấy tôi nói như vậy, thì khuôn mặt đỏ lại càng đỏ hơn.

“Ách... chuyện này không có vấn đề gì, chỉ là Ngưu Đầu cùng Dã diện đại ca hỏi tới...”

Tiểu quý này do dự một chút nói.

“Cái này người yên tâm, người nói nàng là lão bà của ta, vậy là đủ rồi!”

Tôi nói:

“Mấy tên đầu trâu mặt ngựa kia sẽ không làm khó người đâu, nếu có người cứ nói là bằng hữu của ta!”

Tiểu quý này nghe vậy thì hớn hờ! Đầu trâu mặt ngựa ở trước mặt người này còn phải khúm núm, nhưng mình lại là bằng hữu của người này, không chừng Diêm vương gia nhất thời cao hứng còn có thể thăng quan cho mình, nên hần gật đầu với tôi, bay đi.

Về sau, hẳn đúng là được thăng làm tiểu đội trưởng.

“Chuyện này...em không phải đã chết rồi hay sao, tại sao anh lại tới đây, mà hình như anh rất quen thuộc người kia?”

Hứa Nhược Vân cẩn thận hỏi.

“Ha hả, trên thế giới này chuyện kỳ quái thì rất nhiều, anh nói Diêm vương là lão ca của anh, em có tin không?”

Tôi cười nói.

“Tin!”

Hứa Nhược Vân nói.

“Tại sao?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Bởi vì tên tiểu quỷ kia rất sợ anh!”

Hứa Nhược Vân cũng cười nói, hồn nhiên quên mất rằng nàng đã chết.

“Được rồi, chuyện này sau khi trở về sẽ nói, nếu như quá thời gian, cả hai sẽ không sống được đâu!”

Tôi nói.

“Anh nói là em còn có thể sống lại!”

Hứa Nhược Vân kinh ngạc hỏi.

“Nếu không em cho rằng anh ngàn dặm xa xôi tới làm gì, hay là làm vợ chồng quỷ?”

Tôi kéo Hứa Nhược Vân bay về phía biệt thự.

“...”

Hứa Nhược Vân mặc dù trước khi chết đã nói rõ với tôi, nhưng mà vẫn có chút ngưng ngù.

“Ha hả, tốt lắm, Tiểu Vân Vân, trước kia là lão công không đúng, bỏ qua nhé, sau này lão công bồi thường cho em!” Tôi nói.

Vừa nói, chúng tôi cùng nhau bay vào trong nhà, Hứa Nhược Vân kinh ngạc nhìn tôi với nàng đang ngồi im không nhúc nhích ở trên giường.

“Chúng ta...”

Hứa Nhược Vân hỏi.

“Chúng ta bây giờ đều đang tồn tại dưới hình thức hồn phách, phía dưới là thân thể của chúng ta, thân thể của em anh đã chữa trị xong rồi, lát nữa cứ làm theo lời anh nói là được!”

Tôi nói.

332. Chương 107: Ngẫu Ngộ.

Một canh giờ sau, tôi cùng Hứa Nhược Vân đồng thời từ phòng ngủ đi ra. Hứa Nhược Vân được trọng sinh, nên nàng có cảm giác như đã cách nhau một thế hệ.

Tôi nói cho Triệu Nhan Nghiên và các nàng về tình huống xảy ra, chúng nữ đều rất giận dữ căm phẫn.

“Cái tên Lưu Khoa Sinh này thực là xấu xa!”

Triệu Nhan Nghiên phẫn hận nói.

“Đúng vậy, tại sao lại cho hắn chạy thoát!”

Vu Đình đối với Lưu Khoa Sinh cũng không có ấn tượng gì tốt, chỉ có Trần Vi Nhi chưa gặp Lưu Khoa Sinh, nhưng mà nghe hành vi của hắn như vậy, thì cũng rất ghê tởm.

Triệu Nhan Nghiên nhìn Hứa Nhược Vân trợn trừng hai mắt, nói:

“Nhược Vân, em cùng lão công rồi phải không?”

“Đâu có, chúng em còn chưa có...”

Hứa Nhược Vân ngượng ngùng nói.

“Nhược Vân, hôm nay em đừng đi nữa...”

Tôi nhìn Hứa Nhược Vân, thâm tình nói, trải qua nhiều lần trắc trở, tôi không muốn mất nàng một lần nữa

“Nhưng mà... người ta còn chưa chuẩn bị...”

Hứa Nhược Vân ấp úng nói.

“Cái gì mà chưa chuẩn bị?”

Tôi cố ý hỏi.

“Thì là chưa chuẩn bị!”

Hứa Nhược Vân càng thêm ngại ngùng nói.

“A!”

Tôi làm bộ như hiểu ra, nói:

“Là như vậy, em hiểu sai ý anh rồi, thảo nào mà em gấp gáp tới như vậy. Ý của anh là đã trễ thế này rồi, trở về rất nguy hiểm, ở lại đây là tốt nhất! Nếu không thì em cho rằng anh muốn làm gì!”

“Ha ha! Nhược Vân là một tiểu sắc nữ!”

Triệu Nhan Nghiên cười hì hì nói. Hứa Nhược Vân nghe xong thì khuôn mặt đỏ bừng. Nghĩ thâm, chẳng lẽ là mình lại kém như thế sao?

Dù sao chuyện của tôi với Hứa Nhược Vân là ván đã đóng thuyền, cho nên tôi cũng không vội. Triệu Nhan Nghiên cùng Hứa Nhược Vân nhiều năm không gặp, kéo nàng tới phòng ngủ của mình, trò chuyện trong phòng ngủ, các nàng thì ríu rít trong đó, bỏ tôi lại một mình.

Buồn bực một ngày, tôi bèn đi tới quầy rượu của Vương ca.

Không biết tại sao, tôi luôn có một cảm giác đặc thù với nơi này. Có thể là bởi vì Mạnh Thanh Thanh. Cứ cách một đoạn thời gian, tôi lại tới nơi này đi dạo, tôi cũng không biết mình mong muốn gì nữa, cùng nàng gặp nhau lần nữa? Hay chỉ đơn thuần tới nơi này mà thôi.

Mới vừa vào quầy rượu, Tiểu Tam đã khoát tay áo với tôi, chỉ vào một chiếc bàn trong góc.

Tôi nghi hoặc nhìn Tiểu Tam, có phải hắn bị bệnh tâm thần hay không? Tại sao lại bỏ xuống dưới đất vậy?

“Cậu không có chuyện gì chứ?”

Bởi vì tôi vừa mới vào quầy rượu, cho nên chưa thích ứng kịp với sự thay đổi ánh sáng đột ngột, nên không nhìn thấy gì.

“Không có chuyện gì! Nhưng cô gái kia! Ở đây!”

Tiểu Tam nhỏ giọng nói.

“Cô gái nào, tại sao cậu lại kỳ quái như vậy?”

Tôi hỏi.

“Chính là Ferrari, đã lên giường với anh đó ! Nàng tới!”

Tiểu Tam nói.

Tôi nghe xong vui mừng. Không biết tại sao, tôi rất là cao hứng.

Tiểu Tam thấy bộ dáng của tôi, lắc đầu nói:

“Mới rồi nàng còn giận dữ như hổ cái, Lưu thiếu gia, tốt nhất anh đừng đi!”

“Không có chuyện gì!”

Tôi khoát tay áo trực tiếp đi tới.

Quả nhiên, người ngồi ở trong góc người kia không phải Mạnh Thanh Thanh thì là ai!

“Tiểu thư xinh đẹp, không ngại nếu tôi ngồi ở đây chứ?”

Tôi cười hỏi.

“Cút! Bỏn tiểu thư cảm thấy rất phiền toái!”

Mạnh Thanh Thanh không hề nghĩ ngợi nói. Nhưng mà khi nàng giương mắt lên vừa nhìn, thì sững sốt nói:

“Tại sao là ngươi?”

“Tôi có thể ngồi ở chỗ này không?”

Tôi một lần nữa hỏi.

“Cút! Nhìn thấy ngươi lại càng phiền hơn!”

Mạnh Thanh Thanh điên cuồng nói.

“Giúp mỹ nữ giải buồn là trách nhiệm của tôi, quên giới thiệu, tôi tên là Lưu Lỗi, là một chuyên gia nghiên cứu tâm lý, nếu như cô có gì phiền phức thì cứ nói với tôi..”

Không biết tại sao, tôi có thể nói với nàng như vậy.

“Ta không có phiền nào, ngay cả có người cũng không giải quyết được. Nếu như ngươi không sợ chết thì cứ ngồi đó, ta không có ý kiến!”

Mạnh Thanh Thanh nói.

“Tôi không sợ chết, tôi cùng Diêm vương là anh em, hấn còn không muốn cho tôi chết đây.”

Tôi nói.

“Vậy thì cứ tự nhiên.”

Mạnh Thanh Thanh liếc tôi một cái, không để ý tới tôi nữa.

Tôi bảo Tiểu Tam mang cho tôi một cốc trái cây, nhìn nàng uống.

Mạnh Thanh Thanh cũng không quản tôi, trông rất u sầu.

“Này, tiểu tử! Mà qua một bên ngồi đi, tao còn phải đàm phán với cô gái này!”

Bỗng nhiên đầu vai của tôi bị người nào đó vỗ một cái, tôi quay đầu lại nhìn, thì là một đại hán đầu trọc, trên mình xăm lung tung, trông rất xảo quyệt. Phía sau còn mang theo vài người lực lưỡng, trông giống như là xã hội đen.

Hắn nhìn Mạnh Thanh Thanh, giống như đang đùa giỡn.

“Lão huynh, mày tưởng rằng trên người mày xăm rồng thì thành Kỳ Lân hay sao!..”

Tôi xem này gốc đầu một cái nói.

“Lão Đại, tiểu tử này có bệnh tâm thần!”

Một tên đầu vàng hoa phía sau nói.

“Có mẹ mày mới bệnh đó, nó vũ nhục tao!”

Đại hán đầu trọc nhìn tóc vàng hoe cả giận nói.

“Nó dám vũ nhục Đức ca của chúng ta, tao giết chết mày!”

Tóc vàng hoe nhảy tới nói.

“Mày kêu cái gì? Mày phát uy thì đi kiếm hellokitty đi?”

Tôi nghĩ tên tóc vàng hoe này đang định khoe khoang bản thân.

“Hi, HelloKitty? Là thứ gì?”

Tóc vàng hoe nói.

“Chính là mèo bệnh!”

Mạnh Thanh Thanh nói thêm một câu.

Nhìn Mạnh Thanh Thanh mỉm cười đắc ý, tôi trợn mắt nhìn nàng một cái, nàng rốt cục là giúp ai vậy? Những người này rõ ràng là tìm đến nàng, tôi giúp nàng cản lại, nàng còn không cảm ơn nữa chứ!

“Mèo bệnh! Mày dám mắng tao là mèo bệnh!”

Tóc vàng hoe kêu to nhảy tới.

“Tao mắng thì sao? Tao nói mày là hellokitty, nhưng Thanh Thanh nói mày là mèo bệnh. Con mẹ nó, mày định tìm phiền toái à.”

“Đúng, là nàng nói ! Lão Đại, là nàng nói!”

Tóc vàng hoe kêu lên.

“Mày câm miệng cho tao!”

Đức ca không nhịn được nói.

Sau đó hán nhìn Mạnh Thanh Thanh nói:

“Cô tìm một người tới giúp, chẳng lẽ tôi lại sợ hay sao? Lần này chúng tôi có ba người, nói đi, cô muốn làm sao bây giờ!”

“Không phải chỉ là tiền hay sao, bốn tiểu thư hôm nay rất phiền, người nói giá đi!”

Mạnh Thanh Thanh gợn gàng dứt khoát nói.

“Tiền! Hừ hừ! Không phải chỉ đơn giản tiền là xong? Cô cắt tiểu đệ đệ của Lão tại tôi, giờ còn nằm trong bệnh viện đó, bác sĩ nói sau này không thể đụng tới nữ nhân nữa, cô nói tiền có thể giải quyết hay sao?”

Đức ca hừ nói.

“Là chính bản thân hán muốn vô lễ với tôi, đáng đời!”

Mạnh Thanh Thanh nói.

Tôi nghe xong trong lòng không khỏi chột dạ, trời ạ, Mạnh Thanh Thanh cũng quá độc ác đi, tôi nhớ tới là rừng mình, suýt nữa thì ngày đó mình cũng bị biến thành thái giám!

Hôm đó là do tôi uống nhiều rượu, nếu không đã không kích động tới vậy.

“Vô lễ với cô là để mặt tới cô! Như vậy đi, cô đưa cho chúng tôi một trăm vạn, sau đó theo các huynh đệ ngủ một tháng, chuyện này coi như xong!”

Đức ca nói.

333. Chương 108: Gia Tộc Xã Hội Đen.

Đức ca vừa dứt lời, Mạnh Thanh Thanh lấy luôn mấy cái đĩa trên bàn ăn ném tới, trong nháy mắt đánh trúng ngay giữa bụng của Đức ca, lập tức máu tươi chảy ròng ròng.

Trong lòng tôi thất kinh, nha đầu này không hiểu sao cứ lúc nào thích là động dao động thương, hơn nữa tỷ lệ trúng mục tiêu lại rất cao, chẳng lẽ nàng xuất thân là một người chơi phi đao ư?

“Bắt nàng!”

Đức ca sau khi bị đĩa đâm trúng thì nhảy lên ba thước, kêu oa oa loạn cả lên, nói.

Mấy tên thủ hạ phía sau Đức ca xông lên, Mạnh Thanh Thanh nhanh chóng cầm lấy các dao đĩa trên bàn, ném tới tấp.

“Cẩn thận một chút, nó ra tay rất chuẩn xác, không được cho nó cơ hội, mau đi tới bắt lấy nàng!”

Đức ca ra lệnh.

Mạnh Thanh Thanh chạy vọt sang một bên, tránh được đòn tấn công của Tóc vàng hoe, tiện tay đem con dao nhỏ trong tay ném ra, một tiếng “phập” con dao cắm ngay giữa mông đít Tóc vàng hoe.

Tóc vàng hoe tru lên một tiếng, hét lớn:

“Cái mông của tôi, cái mông của tôi!”

Tôi nhìn tình cảnh này, suýt nữa thì cười rụng răng, Mạnh Thanh Thanh này cũng quá độc ác? Đoán chừng tiểu tử này ít nhất cũng bị thủng mông là ít.

Đức ca thấy người ở bên cạnh mình vừa ra tay đã bị nàng làm bị thương hai người, trong lòng tức giận, bắt chấp sự đau đớn trên người, hướng về phía Mạnh Thanh Thanh mà lao tới.

Mạnh Thanh Thanh cũng bị làm cho sợ đến nỗi cầm cái muỗng, cái tăm ném loạn lên, nhưng khoảng cách quá gần, không làm tổn thương được hắn, một thoáng không chú ý đã bị Đức ca bắt được.

Hai tay Mạnh Thanh Thanh bị bắt chéo ra sau lưng, Đức ca đắc ý nói:

“Cô em, em còn non lắm! Lúc này xem em còn thủ đoạn gì!”

“Phi Chết đi tên trọc. Có gan thì cùng bốn tiểu thư đơn đấu!”

Mạnh Thanh Thanh mắng.

“Đơn đấu? Cô em, em bị choáng váng sao, vừa rồi chẳng phải chúng ta đã đơn đấu! Em đã đánh mất vũ khí trong tay, bây giờ xem em còn có thể làm khó dễ được anh không!”

Đức ca cười to.

Mạnh Thanh Thanh thấy không thể làm gì, chỉ đành phải bỏ qua mà giãy dụa. Nhìn người đối diện cứ thản nhiên đứng xem kịch vui, trong lòng bị trọc tức, nàng trừng con ngươi lên, hét lớn:

“Này, anh có phải là đàn ông không! Thấy tôi bị gây khó dễ như vậy mà không giúp đỡ!”

“Tôi có phải là đàn ông hay không, cô không biết sao?”

Tôi hỏi ngược lại một câu, nhưng cũng vẫn không hành động.

“Anh cứ mặc cho nữ nhân của mình bị người khác bắt nạt sao?”

Mạnh Thanh Thanh nhanh trí nói.

Ha ha, tôi cười một tiếng, tôi vốn tưởng rằng nàng rất quật cường cơ đấy, không ngờ cũng biết quanh co nhờ vả tôi, tôi không thể ngồi yên làm ngơ được nữa.

Cho nên tôi nói với Đức ca:

“Thằng trọc, bắt lão bà của tao làm gì!”

“Thằng nhãi chết tiệt kia, mày uống lộn thuốc sao? Mày đang nói chuyện với tao sao? Tại sao lúc này không phản ứng, có phải là đang run sợ không?!” Đứtc ca trừng hai mắt nói.

“À, nếu như vậy thì tao đây sẽ động thủ ngay đây.”

Tôi đứng dậy nói:

“Nếu như mày thả lão bà của tao ra, sau đó bồi thường cho tao một vạn đồng, thì tao sẽ không đánh mày.”

“Ha ha ha ha ha!”

Tên tóc tím nghe tôi nói như thế, liền cười hô hố, giống như nghe được truyện cười giữa ban ngày, nói:

“Anh họ, người này bị bệnh sao?”

“Tao không phải đã nói với mày là khi ở bên ngoài phải gọi tao là đại ca sao!” Đứtc ca khó chịu, trợn mắt nhìn tên tóc tím một cái.

“Ồ! Mày đừng nói với tao là tên tóc vàng hoe kia là em trai của mày! Hai anh em cùng một nhà, vậy thì đúng là gia tộc xã hội đen rồi còn gì nữa!”

Tôi cười nói.

Đứtc ca đương nhiên biết tôi cười nhạo hấn không có thuộc hạ. Nhưng mà tôi đang nghĩ, hình như hai anh em con cô, con cậu này có chút vấn đề về đầu óc thì phải.

“Sao mày biết? Hai chúng tao đều là em họ của Đứtc ca!”

Tên tóc tím không hiểu gì, gật đầu nói.

“Thế tên Lão Đại bị cắt tiểu đê đê cũng là người nhà của mày sao?”

Tôi tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy. Ông ấy là cậu ba của tao!”

Tên tóc tím hưng phấn nói.

Đứtc ca ở một bên nghe thấy vậy thì sự tức giận bốc lên ngàn ngụt, phỉn như muốn nổ tung. Hấn hung hăng trừng mắt nhìn tên tóc tím một cái nói:

“Mày câm miệng!”

“Hóa ra là một gia tộc xã hội đen trong truyền thuyết, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Đến giờ phút này tôi có thể xác định mấy người này có xuất thân không tốt.

Tôi vốn nghĩ, nếu như mấy người này là người Đại Hưng bang, thì tôi giáo huấn họ một chút, cấp cho Tư Đồ Đại Sơn kia một chút mặt mũi, nhưng hiện giờ, điều đó không thực hiện được rồi.

Tên tóc tím vừa muốn nói chuyện thì bị Đứtc ca cắt lời:

“Tiểu tử thôi, mày không cần ở chỗ này mà đánh rắm thôi! Mày muốn thay nữ nhân xuất thủ, thì cũng phải biết tự lượng sức của mình...”

“Mẹ kiếp, ai dám lớn tiếng gây chuyện trên mảnh đất của Tang Bư thế!”

Đứtc ca còn chưa nói hết, đã bị một giọng nói cắt đứt.

Chỉ thấy một người đàn ông to lớn, mang kính râm, theo sau có một đám tiểu đê cầm đao, chủ quán Bar là Vương ca cũng đứng bên cạnh.

“Lưu thiếu gia, ngài không có chuyện gì chứ, đây là Bư ca và đàn em.”

Wương ca nói. Xem ra hấn thấy tôi gặp chuyện phiền toái, nên nhanh chóng đi ra ngoài cầu viện!

Tôi hướng về phía Vương ca gật đầu, tỏ vẻ cảm tạ. Thật ra thì về cơ bản không cần hấn phải đi ra ngoài gọi người đến giúp, tôi có thể tự giải quyết được.

Tang Bưư đi tới, nhìn Đức ca một cái, hỏi:

“Huynh đệ giữ chức vụ gì, ở đâu?”

“Chức vụ? Lão Tử có chức vụ cái rắm, Lão Tử không có công việc, là thất nghiệp !”

Đức ca nào biết đâu rằng, Tang Bưư đang sờ tới hần.

“Nói cách khác mà không có lão đại?”

Tang Bưư sắc mặt trầm xuống.

“Lão Đại? Cậu ba của tao là Ân Hải Quân!”

Đột nhiên Đức ca cảm thấy áp lực đập vào mặt.

“Ân Hải Quân?”

Tang Bưư lắc đầu, hỏi thủ hạ nói:

“Mày có nghe nói qua không?”

Tên thủ hạ này là người ở thành phố Bắc Kinh, sau đó mới đến vùng đất của Tang Bưư, đương nhiên là biết, cho nên nói: “Ân Hải Quân, người khác gọi hần là Ân mập mập, làm ở một trạm xe lửa, là một tên bán vé lậu, chuyên đầu cơ vé. Với chúng ta thì không có lợi ích xung đột gì, cũng không có ai để ý đến hần.”

“Trời! Tôi còn tưởng đó là nhân vật giỏi giang gì, hóa ra là một tên buôn lậu vé!”

Tang Bưư thất vọng nói:

“Ném mấy tên tiểu tử này ra ngoài, đánh cho một trận!”

“Dạ!”

Mấy tiểu đệ đáp, tiến lên bắt bọn Đức ca.

“Các người muốn làm gì, cậu ba của tao được không ít người của Đại Hưng bang các người kính trọng đó...”

Đức ca cũng sợ lên.

“Ai nói cho các người biết chúng ta là Đại Hưng bang?”

Tang Bưư khinh thường nói:

“Vốn tao muốn tha chết cho mày, nhưng mà lại là người của Đại Hưng bang...”

Đức ca cùng mấy cái tiểu tử bị lôi ra ngoài rồi, Vương ca nói với Tang Bưư:

“Cám ơn anh, Tang Bưư ca!”

“Chút lòng thành thôi, chúng dám tới địa bàn của Tam Thạch bang gây chuyện, không phải là đi tìm chỗ chết hay sao!”

Tang Bưư khoát tay áo nói:

“Được rồi, tao còn phải về, còn có việc cần giải quyết!”

“Tiểu Tam, đưa cho Bưư ca một vạn đồng!”

Vương ca hô.

“Không cần!”

Tang Bưư khoát tay áo:

“Phí bảo vệ các người đã nộp rồi!”

334. Chương 109: Đấu Võ Môm.

Trong lòng tôi không khỏi khen ngợi, xem ra Quách Khánh và Đinh Bảo Tam đã thực hiện tốt thỏa ước ràng buộc, không một lý lẽ nào cho phép xã hội đen đặt chân đến, mà Quách Khánh làm như vậy thì rất tốt, có thể rất nhanh thiết lập uy tín đối với tầng lớp dân chúng thấp nhất. Ít nhất thì những ông chủ buôn bán ở nơi đây cũng thật lòng bội phục hẳn, cam tâm tình nguyện đem tiền giao cho hẳn.

Sau khi Mạnh Thanh Thanh được cứu giúp, không khỏi trợn mắt nhìn tôi một cái nói:

“Đồ vô dụng! Còn cần người khác hỗ trợ!”

Tôi... Điều này có thể trách tôi sao! Vốn là tôi đã chuẩn bị xuất thủ, ai có thể nghĩ đến, đang nửa đường đánh tới lại xuất hiện một Trình Giảo Kim!

“Đúng vậy, ai cần anh hỗ trợ!”

Tôi đá Tang Bư một cước.

“Mẹ kiếp!”

Tang Bư không nghĩ tới tôi lại có thể dám đá hẳn, hai con mắt như muốn lòi ra ngoài.

“Lưu thiếu gia... Ngài...”

Vương ca cũng chảy cả mồ hôi, hẳn cũng không ngờ tôi lại có thể dám ra tay, đá lão Đại xã hội đen.

“Lưu thiếu gia?”

Tang Bư sửng sốt, nhớ tới lời Đinh lão đại đã nói, ba vị kia được giúp đỡ đang ở thành phố Bắc Kinh, hơn nữa mình cũng là sai. Lập tức cười nói:

“Xin hỏi ngài là...”

“Tôi tên là Lưu Lỗi.”

Tôi nói.

“A! Hóa ra là...”

Tang Bư đang định nói thì nhìn tôi nháy mắt hẳn, hẳn vội vàng sửa lời nói:

“Tôi đúng là nhiều chuyện rồi, tôi sẽ đưa mấy tiểu tử kia đến cho ngài xử lý.”

Tang Bư giao cho một thủ hạ:

“Mau đưa mấy tiểu tử về đây!”

Tên tiểu đệ thấy lão Đại lại có thể nói một đàng làm một nẻo như vậy, nhưng cũng không dám nghi ngờ gì, nhanh chóng đi làm việc.

Một lát sau, ba ” thi thể” bị đưa đến, đã trở nên hoàn toàn thay đổi, như là không thể nhận ra ba người bọn họ nữa.

“Tôi không ngờ, anh mang ba thi thể đến cho tôi!”

Tôi tức giận nói.

“Ách...”

Tang Bư lúng túng không biết nói gì cho phải, đành phải quát mắng các tiểu đệ:

“Tại sao bọn mày hạ thủ nặng như vậy!”

Bọn tiểu đệ nghĩ thầm, còn không phải là do người ra lệnh sao. Nhưng thấy lão Đại Bất quát mắng nên cũng không dám nói gì.

“Được rồi, đừng làm khó thuộc hạ nữa, các người đều trở về đi... Đúng rồi, tiện đem ba... thứ này mang đi.”

Tôi chỉ ba cái gì trên mặt đất, không còn giống người, nói.

Chờ Tang Bư mang mấy người đi, đám người Vương ca nhìn tôi, không nghĩ tới đại danh Tang Bư ca lại có vẻ mặt ôn hòa đối với tôi như thế.

Chỉ có Mạnh Thanh Thanh đảo cặp mắt trắng dã nói:

“Chính mình làm không được. Người ta giúp anh, anh còn mắng người ta!”

“Ai nói tôi làm không được, tôi có làm được hay không chẳng phải cô đã thử qua rồi sao!”

Tôi cười nói.

“Lưu manh!”

Mạnh Thanh Thanh tức giận, mắng một câu, liền xoay người rời khỏi quán bar.

“Đợi một chút!”

Tôi bước nhanh đi theo ra ngoài.

“Anh đi theo tôi làm cái gì!”

Mạnh Thanh Thanh tức giận nói.

Thật ra thì Mạnh Thanh Thanh trong lòng cũng hiểu, có thể làm cho lão Đại Hắc bang Tang Bư kia chịu phục thì khẳng định đó không phải là người bình thường, nhưng nàng chỉ là tức giận, tức giận tại sao khi mình bị bắt như vậy hấn còn đứng xem cho náo nhiệt, nhất định lần đầu tiên của mình đã cho hấn, cho dù có tình hay không thì hấn cũng phải giúp mình một tay.

Mặc dù sau đó hấn lại đứng dậy, nhưng hấn cũng không xem lời nói của mình ra gì.

“Rất cuộc cô và bọn người kia đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi hỏi.

“Có quan hệ tới anh sao?”

Mạnh Thanh Thanh hỏi ngược lại.

“Đương nhiên có! Cô là nữ nhân của tôi!”

Tôi nói.

“Hừ. Cho dù anh nói vậy, thì ai có thể chứng minh!”

Mạnh Thanh Thanh tức giận nói.

“Cái này đâu cần người khác phải chứng minh...”

Tôi nói. Chẳng lẽ lúc XO còn muốn tìm một người đến xem làm nhân chứng sao!

“Tôi hỏi anh, cái lão Tổng giám đốc của Tập đoàn Tân Thế Kỷ kia với anh có quan hệ như thế nào?”

Mạnh Thanh Thanh rốt cục cũng nói ra nguyên nhân làm mình phiền lòng.

“Đồng học, chung một phòng. Làm sao vậy?”

Tôi hỏi.

“Làm sao vậy? Tại sao hấn muốn đối đầu với công ty của tôi ở khắp nơi?”

Mạnh Thanh Thanh hét lớn:

“Có tiền giỏi lắm sao! Nếu không phải gia đình của tôi không cho tôi tiền, thì ở cuộc đấu giá kia, cửa hàng sao có thể để cho thuộc về Tân Thế Kỷ của hấn được!”

Tôi không khỏi ngạc nhiên, hơn một nghìn vạn mà còn nói là gia đình nàng không để cho nàng tiền?! Nếu là cho nàng tiền thì là bao nhiêu nhĩ! Tôi không thể không hoài nghi gia thế của Mạnh Thanh Thanh.

“Nhìn cái gì vậy! Chưa từng thấy mỹ nữ à!”

Mạnh Thanh Thanh thấy tôi không nói lời nào, càng thêm tức giận.

“Thấy... Nhưng tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện...”

Tôi nói.

“Chuyện gì?”

Mạnh Thanh Thanh hỏi ngược lại.

“Túi xách của cô đâu?”

Tôi chỉ vào hai bàn tay trống không của Mạnh Thanh Thanh.

“A! Cái túi xách LV của tôi!”

Mạnh Thanh Thanh xoay người định chạy về quán bar.

Tôi kéo nàng lại nói:

“Cô đi làm gì?”

“Trở về lấy túi! Đây chính là túi xách tay của Italy số lượng rất ít!”

Mạnh Thanh Thanh vừa nói vừa muốn thoát khỏi cánh tay của tôi.

“Là cái này sao?”

Tôi như làm ảo thuật đưa một cái túi ra.

“Anh đùa giỡn tôi!”

Mạnh Thanh Thanh đoạt lấy túi, cảm tức tôi, nói.

“Không có, tôi hảo tâm lấy túi cho cô, cô còn nói tôi đùa giỡn cô!”

Tôi nói mình vô tội.

“Vậy mới vừa rồi sao anh không đưa cho tôi, đợi một lúc lâu mới nói!”

Mạnh Thanh Thanh không tin.

“Vừa rồi tôi bảo cô chờ tôi một chút, chính là nghĩ đưa túi cho cô! Kết quả là cô chất vấn tôi đi theo cô làm cái gì, tôi căng thẳng quá nên quên mất...”

Tôi làm bộ như vô cùng oan uổng nói.

“Có thật không?”

Mạnh Thanh Thanh hỏi.

“Thật như cô là một trinh nữ...”

Tôi gật đầu.

“Anh nói gì? !”

Mạnh Thanh Thanh tức giận nói.

“Ách... Tôi là nói cô không phải là trinh nữ... À không phải. Ý của tôi là tôi không có lừa cô!”

Tôi giải thích.

“Anh muốn chết sao!”

Mạnh Thanh Thanh vung chiếc túi xách LV lên, hướng vào tôi mà đập tới.

“LV, Italy, số lượng hạn chế...”

Tôi chỉ vào túi nói.

Mạnh Thanh Thanh do dự một chút, rút cuộc cắn răng buông túi xuống. Nhưng sau một khắc, nàng lại có thể lấu từ trong túi ra một cây tiểu đao.

“Cô sẽ không mưu sát chồng chứ?”

Tôi kinh hãi nói.

“Chồng tôi dĩ nhiên tôi sẽ không mưu sát, đáng tiếc anh không phải.”

Mạnh Thanh Thanh nhìn tôi một cái, thương hại nói.

“Cô nói đùa gì vậy, nói như thế nào thì hai chúng ta cũng có quan hệ xác thịt rồi đúng không...”

Tôi không sợ tiểu đao, nhưng cũng không có nghĩa là tôi thích bị tiểu đao đâm.

“Anh còn dám nói!”

Mạnh Thanh Thanh tức giận nói.

Tôi nhân lúc nàng không chú ý, giằng lấy tiểu đao trong tay, thuận tay ném vào bụi cỏ bên cạnh.

“A!”

Một tiếng nhọn bén, kêu thảm thiết từ trong bụi cỏ truyền đến...

335. Chương 110: Quyết Định.

“Tiếng gì vậy?”

Mạnh Thanh Thanh kỳ quái hỏi.

“Không biết, hình như là tiếng kêu thảm thiết...”

Tôi nói:

“Đi, chúng ta qua đó xem một chút.”

Mạnh Thanh Thanh cũng tò mò, nên cũng không phản đối, liền đi theo tôi nhảy vào trong bụi cỏ.

“Người nào thất đức như vậy, dám ném dao vào mông lão tử!”

Trong bụi cỏ truyền đến một tiếng rống to.

Ngay sau đó, trước mắt chúng tôi chính là hai thân thể trắng bóc đang trần truồng, một cậu thanh niên đang lồm ngồm bò trên người của một cô gái, trên mông đít còn cắm con dao nhỏ mà tôi vừa mới ném đi.

“A!”

Mạnh Thanh Thanh sau khi thấy như vậy, thì vội vàng nhắm hai mắt lại, chỉ vào hai người tức giận nói:

“Giữa ban ngày ban mặt, các người lại có thể làm chuyện này ở nơi công cộng!”

Cậu thanh niên kia bởi vì đang tiến hành vận động đặc thù, nên không dám đứng dậy, chỉ đành ở đó mắng:

“Giờ là lúc trăng đen, gió lớn! Lão Tử thế nào, có liên quan gì đến chuyện của các người! Dao này có phải do các người ném không?”

“Chính là hần!” Tôi vừa định thoái thác nói là không biết, thì Mạnh Thanh Thanh đã chỉ tay về hướng tôi.

Cậu thanh niên kia vừa ngẩng đầu lên, tôi đã cảm thấy hần nhìn rất quen, đầu vừa di chuyển thì nghĩ ra, người này chính là tên Trương Giai Minh đang theo đuổi Triệu Nhan Nghiên!

Vốn là tôi còn có ý đi xem hần có sao không, nhưng lúc nhìn thấy hần, trong lòng tôi lập tức vui mừng, thật đáng đời! Một ý nghĩ độc ác xuất hiện trong đầu tôi. Tôi nhìn lướt qua, quần áo của Trương Giai Minh và người con gái kia đều vắt trên cành cây ở cách đó không xa...

“Chạy mau!”

Tôi cầm tay Mạnh Thanh Thanh. Chạy về chỗ cây có treo quần áo, tiện tay lấy quần áo xuống, sau đó kéo tay Mạnh Thanh Thanh chạy thục mạng...

“Khụ! Khụ!”

Mạnh Thanh Thanh thở hổn hển, vỗ vỗ bộ ngực, tức giận nói:

“Anh bị bệnh à! Lôi tôi chạy xa như vậy, không biết bao nhiêu km rồi, anh làm tôi mệt chết đi được!”

“Bây giờ người này sẽ xui xẻo!” Tôi đem quần áo trong tay ném đi.

“Tại sao anh lại tồ tộ như thế, lấy trộm quần áo của người ta rồi vứt đi.”

Mạnh Thanh Thanh có chút khinh bỉ nói.

“Tôi đã nói với cô, tôi biết tên kia. Hắn là một tình địch của tôi! Vốn cứ quần lấy lão bà của tôi!”

Tôi giải thích.

Mạnh Thanh Thanh không biết tại sao, nghe tôi nói tôi có lão bà rồi, thì lòng đau xót. Cho nên tức giận nói:

“Vậy thì anh thật hèn hạ khi dùng thủ đoạn để đối phó với hắn?”

“Tôi đối phó hắn cái gì, tôi tiện tay ném trúng mông đít của hắn, nói cho cô biết hắn là kẻ mà người người đều căm ghét.”

Tôi nói.

“Thật ác tâm, dù sao anh đi theo tôi làm cho tôi gặp xui xẻo hết mức. Thấy được chuyện đáng buồn nôn như vậy.”

Mạnh Thanh Thanh trong lòng khó chịu.

“Tại sao nói tôi đi theo cô làm cô gặp xui xẻo, không phải là tôi tìm trả lại cho cô chiếc túi xách LV sao...”

Không đợi tôi nói xong, thì nghe tiếng kêu to của Mạnh Thanh Thanh.

“Túi của tôi đâu? Túi của tôi! Tại sao không thấy!”

Mạnh Thanh Thanh nhìn hai tay trống trơn kêu lên.

Tôi thật là phục cô gái này, trắng trẻo xinh đẹp như vậy, làm sao suốt ngày mất đồ.

“Nhất định là do vừa rồi anh kéo tôi chạy làm cho tôi bị rơi mất...”

Mạnh Thanh Thanh vội la lên.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Tôi hỏi.

“Quay lại tìm!”

Mạnh Thanh Thanh vẻ mặt mất hứng.

Kết quả là cái túi xách kia như là bị bốc hơi mất, cuối cùng là không tìm được.

“Làm sao bây giờ?”

Mạnh Thanh Thanh trầm mặt hỏi.

“Tôi biết chỗ đó.”

Tôi nói:

“Chẳng phải là chỗ tôi và cô ném đi sao.”

“Anh không phải dùng thủ đoạn để ném túi của tôi đi chứ?”

Mạnh Thanh Thanh hỏi ngược lại.

“Tôi sẽ đền cô một cái tốt hơn.”

Tôi không muốn so đo với nàng.

“Anh mua được không, loại túi đó số lượng rất có hạn.”

Mạnh Thanh Thanh nói.

“Vô tư đi, tôi mà không đền được, cô thích gì cũng được!”

Tôi trợn mắt nhìn nàng một cái nói.

“Anh bị làm sao vậy! Thật không hiểu bạn gái của anh làm sao có thể chịu đựng được!”

Mạnh Thanh Thanh hừ lạnh nói.

“Tôi đối xử rất dịu dàng với bạn gái của tôi. Cảm ơn!”

Tôi nói:

“Đừng nói số lượng chiếc túi đó hạn chế, cho dù nàng muốn lấy cả sao trên trời, tôi cũng có cách hái về cho nàng!”

“Vậy tại sao anh lại đối với tôi như vậy!”

Mạnh Thanh Thanh tức giận nói.

“Cô không phải là bạn gái của tôi.”

Tôi đáp.

“Nhưng anh phải xin lỗi tôi!”

Mạnh Thanh Thanh nói.

“Gì chứ! Cô có làm không! Chính cô đem bán mình trong quán bar, tôi chỉ là chơi gái mà thôi!”

Tôi tức giận nói:

“Lại nói sau đó tôi đã trả tiền rồi. Về cơ bản, hiện tại tôi không có quan hệ gì cả! Chỉ là tôi là người sống có tình, nên mới nhân nhượng cô như vậy!”

“Nhưng một xu tiền tôi cũng không cầm! Còn nữa, tôi không phải là đi ra ngoài bán mình!”

Mạnh Thanh Thanh vội la lên.

“Cô không phải bán mình thì là cái gì!”

Tôi nói.

“Tôi muốn viết luận văn, chỉ là muốn xâm nhập đến tầng lớp xã hội tầng thấp nhất để điều tra! Không ngờ anh...”

Mạnh Thanh Thanh cảm hận nói.

“Hả?”

Tôi sửng sốt:

“Tôi còn tưởng rằng tâm lý của cô bị biến thái, ham mê chuyện kia...”

“Ham mê cái rắm! Trước đó tôi còn là trinh nữ đấy!”

Nước mắt Mạnh Thanh Thanh tràn ra, nàng không nghĩ tới mình lại bị chiếm đoạt như vậy, đối phương đã làm cô trở thành như vậy.

Thấy bộ dạng đau khổ của Mạnh Thanh Thanh, tôi cũng rất đau lòng. Tôi biết, lúc này tôi đã quá đáng rồi! Vốn cho nàng là người có ham mê đặc thù như vậy. Sau khi biết được nàng là xử nữ, thì tôi liền loại bỏ ý nghĩ này.

Nhưng kể từ đây, tôi nên đặt vị trí của nàng như thế nào? Vốn là tôi chỉ muốn cùng nàng phát triển trở thành tình nhân hoặc là những quan hệ khác, bây giờ nhìn lại, chuyện này xem ra không đơn giản như vậy.

Mặc dù, trước lúc tôi biết Mạnh Thanh Thanh không cố ý đến những nơi đó, tôi nói nàng đi ra ngoài bán mình cũng chỉ là để đầu võ mồm với nàng thôi. Nhưng hiện tại biết nàng là xử nữ, tôi thật sự rất khó xử.

Nghĩ đến cảm giác đêm đó, trên lưng tôi nhất thời đổ mồ hôi lạnh...

Tôi rất cuộc là thích Mạnh Thanh Thanh, hay là thích cái cảm giác điên cuồng đó?

Tôi không biết. Không thể phủ nhận, Mạnh Thanh Thanh là một mỹ nữ. không thua kém gì các lão bà khác của tôi, vóc người cũng rất đẹp. Nhìn thế nào thì cũng có thể coi là cực phẩm trong tất cả các cực phẩm.

Điểm chết người chính là, lần duy nhất tôi đi tìm con gái, lại gặp phải chuyện như thế này!

Mà ngày nào tôi cũng đến đó uống say đến nỗi không còn biết gì, lại có thể hồ đồ, không biết đó là lần đầu tiên của Mạnh Thanh Thanh!

Mặc dù lúc ấy tôi cũng cảm thấy, Mạnh Thanh Thanh có chút khác thường, nhưng là tôi tuyệt đối không nghĩ tới nàng còn là xử nữ!

Trong đầu tôi hỗn loạn. Nhưng bất kể thế nào nói, tôi cũng muốn chịu trách nhiệm chuyện này!

Tôi thở dài một cái, nếu không có cách nào trốn tránh, thì phải đối mặt thôi.

“Mạnh Thanh Thanh...”

Tôi ngẩng đầu lên, thì lại phát hiện Mạnh Thanh Thanh đã đi ra khỏi tầm mắt của tôi...

336. Chương 111: Sự Thật (thượng)

Buổi sáng, tôi bị tiếng điện thoại đánh thức, cầm máy lên thì đó là một số máy xa lạ.

“Alo, ai vậy?”

Tôi cầm điện thoại nói.

“Là Lưu Lỗi có phải không?”

Đối phương hỏi.

“Đúng vậy, xin hỏi...”

Số điện thoại của tôi không có mấy người biết, thì sao có người lạ gọi điện cho tôi được?

“Xin chào, ta tự giới thiệu một chút, ta là Lưu Chấn Hải, 3 năm trước đây chúng ta đã từng gặp mặt...”

Đối phương nói.

Lưu Chấn Hải! Đây không phải là ông của Lưu Duyệt hay sao? Hẳn tìm tới tôi làm gì? Chẳng lẽ hẳn biết tôi XXOO cháu gái của hắn, nên giờ hưng sư vấn tội?

“Ông tìm tôi có chuyện gì không?”

Tôi cẩn thận hỏi.

Hiện giờ tôi không thể kiêu ngạo như trước được nữa, bởi thân phận đã có chút khác biệt. Thứ nhất, hẳn là ông của Lưu Duyệt, cũng là trưởng bối của tôi, thứ hai lại quan trọng hơn, dù thế nào thì hẳn cũng là ông chú của tôi!

“Ha hả, chớ khẩn trương, tiểu tử, ta gọi cậu là gì đây? Cháu nội hay là cháu rể?”

Lưu Chấn Hải cười nói.

Tôi sợ hết hồn! Quả nhiên, hắn đã biết hết!

“Ách... Ông cũng biết rồi...”

Tôi lúng túng nói.

“Ta đã nói rồi, chớ khấn trương, ta cũng không có ác ý! Chỉ là muốn tìm cậu nói một chút chuyện, thế nào, có thời gian không?”

Lưu Chấn Hải nói.

“Tôi trở về Tân Giang gặp ông hay sao?”

Tôi hỏi.

“Không cần, ta đang ở khách sạn Bắc Kinh! Nửa giờ sau. Phòng 1206.”

Lưu Chấn Hải nói.

“Được, tôi biết rồi.”

Tôi cúp điện thoại.

Thật ra thì cho dù Lưu Chấn Hải là có tìm tôi hưng sư vấn tội, tôi cũng không sợ hắn, chỉ là chuyện của tôi cùng Lưu Duyệt, ai! Quên đi, cứ đi bước nào tính bước đó vậy.

Tôi đứng dậy mặc quần áo tử tế, sau đó đi tới phòng ngủ của Triệu Nhan Nghiên, phát hiện cửa phòng chỉ khép hờ.

Tôi lập tức hiểu dụng tâm lương khổ của Triệu Nhan Nghiên, nàng muốn ám chỉ rằng buổi tối tôi có thể đi vào, nhưng vì chuyện của Mạnh Thanh Thanh nên tối qua tôi không để ý.

Tôi đẩy cửa phòng ra, máu mũi lập tức phun ra!

Bốn thân thể hoàn mỹ đang cuộn vào với nhau ngủ say! Hứa Nhược Vân không mặc quần áo, trên người nàng chỉ quấn một cái chăn mỏng, nàng cùng với Triệu Nhan Nghiên cuộn lại một chỗ, cái đùi trắng đã để lộ ra...

Tôi nuốt từng ngụm nước miếng, tôi biết bây giờ không phải là lúc nghĩ tới những chuyện này. Tôi đắp chăn cho bốn nàng, sau đó lặng lẽ ra khỏi phòng...

Nhưng tôi lại không biết, Hứa Nhược Vân đã mở mắt, nàng có chút khấn trương lại có chút ít thất vọng thở dài...

Tôi rửa mặt, tìm một bộ y phục mặc vào người. Sau đó gọi điện thoại cho Đỗ Tiểu Uy, bảo hắn đánh xe tới trước cửa chờ.

Cỗ xe Bentley lần trước đã bị hỏng, lên tôi bảo Đỗ Tiểu Uy tới đại lý xe của Lưu Duyệt mua một chiếc xe khác.

Người này thật biết tiêu tiền, lại mua một chiếc Santana 2000!

Khi tới khách sạn Bắc Kinh, nhân viên bảo vệ ra hiệu dừng xe, sau đó đỗ xe cho chúng tôi, đồng thời hướng dẫn tôi và Đỗ Tiểu Uy đi vào trong thang máy.

“Lách tách” cửa thang máy mở, tôi đi ra, nhìn Đỗ Tiểu Uy nói:

“Cậu cứ ở đây chờ tôi là được, không cần tiến vào.”

“Chuyện này...”

Đỗ Tiểu Uy hiển nhiên là lo lắng cho sự an toàn của tôi.

“Nếu như tôi ứng phó không được, thì cậu hãy vào.”

Tôi cười nói.

Đỗ Tiểu Uy thử nghĩ cũng đúng, cho nên gật đầu đáp ứng.

Tôi gõ cửa. Bên trong truyền đến thanh âm hùng hậu của Lưu Chấn Hải:

“Vào đi!”

Tôi đẩy cửa ra, bên trong là một gian phòng xa hoa. Lưu Chấn Hải giờ phút này đang ngồi ở trên ghế salon thưởng thức một chén rượu đỏ.

“Uống một chén?”

Lưu Chấn Hải nhìn tôi giơ cao chén rượu trong tay.

“Để tôi tự mình làm!”

Tôi cầm chai rượu rót một chén mới.

Bởi vì rượu này không có nhãn, nên không biết nó là năm bao nhiêu.

“Như thế nào?”

Lưu Chấn Hải hỏi.

“Cũng không tệ lắm.”

Tôi nói.

“72 năm.”

Lưu Chấn Hải nói.

“Nói thật, tôi đối với thứ này không có nghiên cứu...”

Tôi cười nói.

“Không tệ, rất thành thực!”

Lưu Chấn Hải nói.

Lưu Chấn Hải nói xong câu đó thì không nói thêm gì nữa, bắt đầu nhâm nhi chén rượu. Nhìn bộ dạng ung dung của hắn, thì tôi biết, lão đầu tử này đang muốn tôi mở miệng hỏi trước. Tôi cũng chơi bài này, bèn rót rượu uống, khi uống tới chén thứ 3, thì Lưu Chấn Hải rốt cục không nhịn được bắt đầu đau lòng nói:

“Cậu uống rượu hay là uống nước vậy?”

“Ách... là tôi tương đối khát, ở đây không có nước, đành lấy nó dùng tạm!”

Tôi gian trá cười.

“Cậu biết tại sao tôi cho gọi cậu tới không?”

Lưu Chấn Hải không đành lòng để tôi uống tiếp rượu đỏ của hắn.

“Không biết...”

Tôi lại cầm chén rượu, đứng dậy, Lưu Chấn Hải sợ hết hồn, cho là tôi còn muốn uống, vừa định ngăn cản, thì tôi lại đi tới trước tủ, cầm lấy một chai nước khoáng.

Lưu Chấn Hải lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thật ngại quá, tôi không nhìn thấy nước ở đây.”

Tôi cười nói:

“Lão đầu, ông sẽ không phải là vì chuyện lần trước mà trả thù đó chứ?”

“Ba năm không gặp, tiểu oa nhi năm đó đã biến thành tiểu tử, cậu nghĩ xem, nếu như ta muốn trả thù, thì cậu sống được tới bây giờ hay sao?”

Lưu Chấn Hải nói:

“Sau khi cậu đi, ta mới điều tra thì biết được cậu là cháu của đại ca ta, ta mới tha cho cậu!”

“Nói như vậy ông đã sớm biết ông nội của tôi là Lưu Chấn Giang rồi?”

Tôi hỏi.

Lưu Chấn Hải gật đầu nói:

“Tôi đương nhiên biết! Với lại hành động mấy năm nay của cậu, tôi tương đối biết rõ, bao gồm cả chuyện cậu hùn vốn mở đại lý xe với Lưu Duyệt.”

“Vậy ông cũng biết chuyện của tôi với Lưu Duyệt?”

Tôi kinh ngạc hỏi.

Lưu Chấn Hải gật đầu.

“Trời ạ, vậy thì tại sao ông không ngăn cản?”

Tôi không hiểu lão đầu tử này muốn làm gì.

“Tại sao ta phải ngăn cản? Luật hôn nhân có quy định là huyết thống đời thứ 4 có thể kết hôn mà.”

Lưu Chấn Hải ung dung uống một ngụm rượu, nói:

“Nhưng mà tình huống như vậy sẽ không cho phép xuất hiện ở Lưu gia, mặc dù là đời thứ tư, nhưng mà hai tử sau khi sinh ra, sẽ không đảm bảo được là có khiếm khuyết gì không, để đảm bảo sự ưu tú của thế hệ sau, tôi sẽ không cho phép chuyện này.”

Vậy thì lão đầu này muốn làm gì đây, hay là lão hồ đồ rồi.

337. Chương 112: Sự Thật (hạ)

Lời nói của Lưu Chấn Hải làm cho tôi nghi hoặc, không biết lão này đang định làm cái gì?

“Lão đầu, nếu như ông không cho phép, tại sao lại không ngăn cản ngay từ đầu?”

Tôi đúng là không hiểu, hay là lão già rồi lú lẫn?

“Ta đã nói rồi, tại sao ta phải ngăn cản?”

Lưu Chấn Hải lại uống một ngụm rượu rồi nói.

“Lão đầu, ông không phải là đang đùa giỡn tôi đấy hả? Ông giả bộ hồ đồ à!”

Tôi rất cục không nhịn được giận dữ nói.

“Không phải vậy, đương nhiên là không phải vậy. Ta đùa giỡn cậu làm gì, cậu cho rằng ta rảnh tới mức không có chuyện gì làm, chạy từ Tân Giang tới đây đùa giỡn cậu ư!”

“Vậy ông có thể nói xem đó là chuyện gì?”

Tôi bây giờ đúng là có cảm giác muốn phát điên.

“Sao lại nóng vội như vậy, người trẻ tuổi lúc nào cũng kích động.”

Lưu Chấn Hải nói.

“Ta thấy cậu cũng không tệ, quan trọng hơn lại là cháu của đại ca ta, cho nên gia nghiệp của Lưu gia sau này rơi vào trên người của cậu, ta cũng không đau lòng. Với lại sau này cậu với Lưu Duyệt sinh con, thì nó vẫn mang họ Lưu!”

Lưu Chấn Hải ha hả cười nói.

“Tôi thấy ông hồ đồ rồi.”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Tại sao lại nóng vội như vậy, sao không dùng đầu mà nghĩ xem? Bình thường cậu tự phụ thông minh, sao tới giờ vẫn chưa nghĩ ra?”

Lưu Chấn Hải khoát tay áo nói.

Dùng đầu thử nghĩ xem? Lưu Chấn Hải vì cho đời sau khỏe mạnh, không cho phép kết hôn cùng huyết thống, nhưng mà nghe giọng điệu này, lại không phản đối chuyện tôi với Lưu Duyệt, như vậy thì...

“Lưu Duyệt không phải là cháu ruột của ông?”

Tôi hỏi.

“Đúng, nhưng lại là cháu ruột.”

Lưu Chấn Hải lắc đầu.

“Vậy ý của ông, là tôi không phải là cháu ruột?”

Tôi nhớ lại, ngay cả kiếp trước, tôi cũng chưa nghe tới chuyện này!

“Cậu cũng đúng là cháu ruột!”

Lưu Chấn Hải lại lắc đầu.

“Cha của Lưu Duyệt không phải là con ruột ông?”

Tôi hỏi.

“Đúng, nhưng lại ruột thịt hơn cả ruột thịt.”

Lưu Chấn Hải vẫn lắc đầu.

“Vậy thì cha tôi không phải là con ruột của ông tôi?”

Tôi bắt đầu hoài nghi Lưu Chấn Hải có phải là đang đùa giỡn tôi không.

“Chưa từng nghe qua hẳn không phải là con ruột.”

Lưu Chấn Hải tiếp tục lắc đầu.

“Trời ạ, lão đầu, tới mức này ông còn tâm trạng mà đùa giỡn tôi hay sao?”

Tôi giận đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Ta đã nói với cậu là không nên nóng nảy!”

Lưu Chấn Hải vẫn yên lặng ngồi tại chỗ.

“Ông không định nói với tôi ông được nhật về đó chứ?”

Tôi tức giận nói.

“Ta không phải như vậy, nhưng cũng không khác nhiều lắm.”

Lưu Chấn Hải từ bên cạnh lấy một cái túi da màu đen, đưa cho tôi:

“Cậu tự mình xem đi rồi sẽ biết.”

Tôi sững sốt, nhận lấy cái túi da kia. Đây là một quyển sổ rất cổ, những tờ giấy đã có phần bị hư tổn.

“Giở tới trang sách được đánh dấu đi... đáp án đều ở đó.”

Lưu Chấn Hải nói xong, lại rót một chén rượu đỏ, ở một bên nhâm nhi thưởng thức.

Tôi tò mò lật quyển sổ, tới trang sách được đánh dấu...

”Ngày 24, tháng 6, năm 1938.

Đứa con lớn là Chấn Giang cự tuyệt lập gia đình với Mạnh tiểu thư. Cả ngày chỉ biết quần quanh lấy người con gái Trương thị, nên trong cơn tức giận đã trực xuất khỏi gia tộc.

Chấn Giang mặc dù không phải do mình sinh ra, nhưng lại hơn hẳn mình, làm người chín chắn, tài trí hơn người. Vốn định cho hắn thừa kế gia nghiệp, nhưng không chấp nhận mệnh lệnh của cha mẹ thật là đại nghịch bất đạo.

Mặc dù mình đau lòng, nhưng gia quy không thể làm trái..

May mắn còn đứa con nhỏ Chấn Hải, nhưng đứa nhỏ này, muốn thành tài được thì...”

Sau đó là một số lời vụn vặt khác, nhưng mà làm tôi rất ức chế chính là Trương thị là bà nội của tôi. Nói như vậy, thì ông nội không phải là con của Lưu gia, mà chỉ là một người con nuôi!

Nói như vậy, thì tôi với Lưu Duyệt không có quan hệ huyết thống!

“Lưu Duyệt có biết không?”

Tôi có chút hưng phấn hỏi.

“Ta sáng nay mới tới Bắc Kinh, còn chưa kịp nói cho nó biết.”

Lưu Chấn Hải cười nói.

“Vậy thì cuốn nhật ký này cho tôi mượn, tôi phải đi tìm Lưu Duyệt ngay bây giờ.”

Tôi nói.

“Sao vậy, sao lại gấp gáp như vậy?” Lưu Chấn Hải tiếp tục nói: “Sáng nay Lưu Duyệt phải bàn chuyện làm ăn với một công ty, trưa nay mới có thời gian rỗi, ta đã nói cho nó biết, trưa nay nó sẽ tới đây.”

“A, vậy thì tôi ở chỗ này chờ nàng!”

Trong khoảng thời gian này tâm tình lo lắng của tôi đã bị quét sạch.

“Bây giờ, cậu và ta nói về một số chuyện của cậu đi!”

Lưu Chấn Hải nói:

“Hai người chúng ta dù sao cũng là người một nhà, cậu dù sao cũng là cháu của ta, đồng thời lại là cháu rể, vậy thì còn cần giấu diếm nữa hay sao?”

“Thật ra thì ông không biết chứ, với gia nghiệp của Lưu gia, tôi còn chưa để vào mắt.”

Tôi nói.

“Sao vậy? Không thích gia sản của ta sao? Mặc dù Lưu gia không thể so với trước đây, nhưng mà vài trăm triệu thì có thể có!”

Lưu Chấn Hải có chút không vui nói.

“Nếu như vậy, tôi cũng không giấu ông nữa, Tập đoàn Ánh Rạng Đông là do tôi lập nên.”

Tôi bình tĩnh nói.

“Tập đoàn Ánh Rạng Đông, cậu chính là ông chủ đứng sau kia?”

Ngay cả Lưu Chấn Hải cũng nhin không được nữa kinh hãi nói.

“Đúng, Lưu Duyệt cũng biết, đồng thời chuyện tôi với nàng là thực tâm, chứ không có chuyện giả dối để ý tài sản gì cả!”

Tôi nói.

“Xem ra là tôi hẹp hòi rồi, ban đầu trong lòng tôi còn đắn đo, nhưng khi nghĩ tới cậu là cháu của Đại ca, mới không ngăn cản cậu cùng với Lưu Duyệt tiếp xúc...”

Lưu Chấn Hải thở dài:

“Cậu cũng biết, vì gia nghiệp của Lưu gia, mà có không ít người tiếp cận Lưu Duyệt...”

“Cái này tôi đương nhiên biết! Tư Đồ Lượng chẳng phải là một hay sao, nhưng mà lão đầu, chuyện này thì ông quá đáng rồi đó, tại sao có thể đem tình cảm của Lưu Duyệt ra làm hàng hóa!”

Nghĩ tới đây, tôi có chút không vui.

“Theo ý của cậu, gia nghiệp của Lưu gia không là cái gì, nhưng đây là công sức cực khổ của Lưu gia, ta không hy vọng nó suy sụp trong tay ta, bắt đắ dĩ ta mới phải làm như vậy.”

Lưu Chấn Hải lắc đầu nói:

“Cậu không hiểu được ý nghĩ của những người ở thế hệ chúng tôi.”

“Lợi ích của gia tộc?”

Tôi hỏi.

Lưu Chấn Hải gật đầu.

Hắn làm như vậy thật ra thì cũng không gì đáng trách, tình cảnh như vậy đã có từ xưa rồi. Chỉ là, người trong cuộc là Lưu Duyệt, cho nên tôi mới có phản ứng như vậy.

“Được rồi, tôi hiểu rồi, chuyện đã qua đi qua đi, dù sao nó vẫn là một cái kết có hậu.”

Tôi gật đầu.

“Đúng vậy! Đúng rồi, lần này ta tìm cậu còn có một chuyện rất trọng yếu, cứ 5 năm đại hội võ lâm Trung Hoa lại tổ chức một lần, ta hi vọng cậu có thể đại diện cho Lưu gia tham gia thi đấu!”

Lưu Chấn Hải trịnh trọng nói nói.

“Tôi?”

Tôi đại diện cho Lưu gia?

338. Chương 113: Không Phải Năm Mơ.

“Không sai, chính là cậu!”

Lưu Chấn Hải dần từng chữ từng câu nói:

“Cậu là cháu của đại ca, hơn nữa lại là hôn phu của Lưu Duyệt, cậu không đi thì ai đi? Hơn nữa theo sự hiểu biết của tôi, thì cậu có dị năng cơ mà? Cậu không muốn đi nhưng tôi lại bắt cậu đi, ba năm trước đây làm thế nào cậu chạy ra khỏi nhà của tôi được, cậu còn nhớ không?”

“Ách... Cái này, để tôi suy nghĩ chút đã.”

Trong lòng tôi thật ra thì đang vui mừng, bởi tôi còn đang rầu rĩ chuyện làm cách nào ghi danh tham gia, thì Lưu Chấn Hải lại bảo tôi đại diện tham dự ! Nhưng mà cũng cần phải bắt chẹt hắn một chút.

“Còn suy nghĩ cái gì nữa, tới lúc đó tiểu tử Tư Đồ Lượng kia cũng tham gia, cậu không muốn có cơ hội tốt đẹp như vậy sao?”

Lưu Chấn Hải hấp dẫn tôi nói.

“Vậy cũng được, nhưng tôi chỉ miễn cưỡng đồng ý mà thôi.”

Tôi nói.

“Tốt, ta sẽ ghi danh cho cậu, thế nào, có tin chắc cầm giải nhất không?”

Lưu Chấn Hải hỏi.

“Trời ạ, thứ nhất với tôi chỉ là trò đùa mà thôi!”

Tôi khinh thường nói.

“Thật hay giả.”

Lưu Chấn Hải hỏi:

“Cậu có lợi hại giống như ba năm trước không?”

“Không tin?”

Tôi vung tay lên, cái bình Hồng tửu lập tức vỡ thành mấy mảnh nhỏ.

“Hồng tửu của ta!”

Lưu Chấn Hải khóc không ra nước mắt.

“Thật ngại quá, thật ra thì tôi là cố ý.”

Tôi nói.

“Trời ạ!”

Lưu Chấn Hải hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Đang lúc nói chuyện, thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Lưu Chấn Hải nói.

Cửa phòng mở ra. Lưu Duyệt mặc một chiếc váy liền thân đi vào. Trong lòng tôi kỳ quái, Lưu Duyệt vốn là người nghiêm túc, ăn mặc toàn đồ công sở, tại sao giờ lại biến thành cô gái thanh xuân như vậy.

“Ông, người đã tới...a?”

Lưu Duyệt ngồi ở trên ghế sa *** nhìn tôi kinh ngạc nói:

“Lão công...a... Lưu Lỗi, tại sao anh wor chỗ này?”

Lưu Duyệt trước đã quen gọi tôi là lão công, hiện giờ không phải nói sửa là sửa được.

“Tại sao không gọi anh là lão công nữa?”

Tôi cười nói.

“A!”

Lưu Duyệt sửng sốt, vốn tôi xuất hiện ở đây đã là kỳ quái, nhưng không ngờ lại dám nói câu này trước mặt ông của mình.

“Đúng vậy, ông cũng nhận cháu rể rồi, tại sao cháu lại không nhận? Chẳng lẽ cháu đối với tên tiểu tử Tư Đồ Lượng kia còn nhớ mãi không quên? Nếu là như vậy, vậy thì ông gọi điện thoại cho bên đó...”

Lưu Chấn Hải cười nói.

“Ông!”

Lưu Duyệt một dậm chân:

“Người đừng làm loạn nữa, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lưu Duyệt có chút không hiểu, hỏi.

“Không có chuyện gì cả, ông biết cháu gần đây không vui, lên tìm người tới giải nạn một chút.”

Lưu Chấn Hải nói.

“Cháu...”

Lưu Duyệt nhất thời không biết nói gì. Nàng vẫn chưa hiểu được chuyện này ra sao.

“Chuyện cháu và Lưu Lỗi, ông vô cùng đồng ý, nó là cháu nội của đại ca, hiện giờ cháu gả cho nó, cũng vẫn là người Lưu gia, điều này thì ông rất an tâm.”

Lưu Chấn Hải nói.

“Nhưng mà ông ơi, cháu và anh ấy...”

Lưu Duyệt do dự một chút nói.

“Nó là cháu nội của đại ca thì đúng rồi, nhưng cháu và nó không có chút quan hệ huyết thống nào cả! Nha đầu gốc này, chuyện lớn như vậy mà không hỏi ông, cứ một bình buồn bã than thở ! Nếu như ông không phát hiện, thì hai người các cháu sẽ hối tiếc cả đời đấy!”

Lưu Chấn Hải thở dài nói.

“Không có quan hệ huyết thống? ông, người không phải nói anh ấy là cháu nội của ông bác hay sao? Tại sao lại có thể không có quan hệ?”

Lưu Duyệt kỳ quái nói.

“Nó là cháu nội của đại ca ông thì đúng rồi, nhưng mà cháu lại không phải cháu của ông ấy, ông ấy chỉ là đại ca của ông, là con nuôi của Lưu gia!”

Lưu Chấn Hải đem quyển nhật ký đưa cho Lưu Duyệt nói:

“Trong này viết rất rõ, cháu tự mình xem đi!”

Lưu Duyệt có chút vui mừng nhận lấy quyển nhật ký, sau khi xem xong nước mắt lập tức chảy xuống, không kiềm chế được tình cảm của mình nữa, nhào vào trong lòng tôi, nghẹn ngào nói:

“Lão công... em tưởng rằng không cách nào ở cùng anh một chỗ nữa!”

“Ha ha, tất cả đều đã qua rồi, được rồi, đừng khóc nữa, xem em gầy đi nhiều quá, lát nữa theo anh về nhà nhé!”

Tôi vỗ phía sau lưng Lưu Duyệt nói.

“Dạ!”

Lưu Duyệt gạt đầu, sau đó bỗng nhiên lại ngẩng đầu lên nói:

“Chuyện này có thực không? Em không phải lại nằm mơ nữa chứ? Lão công... anh bấm em một cái xem...”

“Việc này đương nhiên là thực, bấm em thì không cần nữa, em nghĩ xem, có ai trong mơ mà lại ý thức được mình đang mơ, em có câu hỏi, tức là chứng minh em không phải đang nằm mơ!”

Tôi cười nói:

“Mà có nằm mơ, thì em chỉ cần tự mình nhắm tâm một chút là tỉnh?”

Lưu Duyệt vội vàng lắc đầu, tựa vào trong ngực của tôi.

“Được rồi, hai người chúng bay đừng ở trước mặt ta mà tình chàng ý thiếp, mặc dù đều là cháu của ta, nhưng cũng phải chú ý một chút!”

Lưu Chấn Hải cười nói:

“Tối nay hai người cứ thoải mái mà thân mật, nhưng bây giờ phải theo lão nhân này đi ăn chút đồ đã!”

Tôi cùng Lưu Duyệt đều cùng ngượng ngùng cười một tiếng, có thể nhận thấy, Lưu Duyệt vô cùng cao hứng, biểu hiện như một cô gái mới yêu.

Lưu Chấn Hải gọi điện thoại, bảo phía dưới chuẩn bị thức ăn, sau đó tiếc nuối nhìn chai Hồng tửu trên bàn.

“Được rồi, ông!”

Tôi lúc này cũng phải thay đổi lời nói, nếu như đã có cháu gái của người ta rồi, mà còn gọi người ta là lão đầu, thì đúng là có chút khó nghe.

“Cậu gọi ta là cái gì?”

Lưu Chấn Hải nghi hoặc hỏi.

“Ông ơi!”

Tôi lập lại nói.

“Hmm! Tốt tốt, cháu ngoan!”

Lưu Chấn Hải vui vẻ cười to nói.

“Ông, cháu đang muốn nói, Tập đoàn Ánh Rạng Đông hợp tác với nhiều phương diện trên thế giới, nếu như ông thích, cháu sẽ gọi mang tới cho máy bình Hồng tửu tầm 60 năm!”

Tôi nói.

“Có đúng không?”

Lưu Chấn Hải vừa nghe vậy thì hai mắt sáng lên.

“Đó là đương nhiên!”

Tôi gật đầu nói.

“Thật tốt quá! Ông chờ ở đây vậy!”

Lưu Chấn Hải hưng phấn nói.

Chỉ một lát sau, thức ăn được mang lên!

“Đúng rồi, ông chuẩn bị cho Lưu Lỗi tham gia đại hội võ lâm!”

Lưu Chấn Hải nhìn Lưu Duyệt nói.

“Dạ, cháu cũng không cần đi nữa.”

Lưu Duyệt hiện tại một lòng một dạ đều đặt ở trên người của tôi, đối với những thứ khác không còn hứng thú nữa.

“Ha hả, Lưu gia chúng ta khác với những thế gia khác, tới thế hệ này, chỉ còn lại hai người các cháu.”

Lưu Chấn Hải cười nói.

“Vậy thì cháu sẽ cố hết sức.”

Lưu Duyệt nói.

Hàn huyền một lúc thì bữa cơm đã xong, tôi với Lưu Duyệt ở cùng Lưu Chấn Hải tới buổi tối, sau đó hai người cùng nhau ra về.

339. Chương 114: Người Cũ Trên Tivi.

“Anh lại đổi xe rồi?”

Về mặt Lưu Duyệt kỳ lạ nhìn chiếc xe Santana 2000 của tôi, tôi không nên mua loại xe giá thấp này. Hơn nữa lại có thể đổi từ Bentley thành Santana! Càng đổi giá lại càng thấp.

“Đổi. Vì chiếc Bentley kia gây ra không ít chuyện mà.”

Tôi nói:

“Xe này không tồi, rất thoải mái.”

“Gặp chuyện không may sao?”

Lưu Duyệt vội vàng hỏi.

“Không có, chỉ bị người khác đập phá.”

Tôi lắc đầu:

“Anh là người tốt, sao có chuyện gì được! Được rồi, không nói những chuyện này nữa, Triệu Nhan Nghiên và các nàng có thể chờ sốt ruột rồi. Nhưng trong nhà vừa có thêm một người...”

“Anh sẽ không thừa dịp lúc em không có ở đây, mà lừa gạt một người tử muội chứ?”

Lưu Duyệt mở tròng hai mắt cười nói.

“Hình như là em đã đoán đúng.”

Tôi nói.

“Em có biết không?”

Lưu Duyệt hỏi. Nhìn ra được, nàng cũng không chấn động gì.

“Hẳn là biết, vốn cũng là người Tân Giang Tứ Trung.”

Tôi nói.

“Anh không phải sẽ nói cho em biết, tứ đại hoa khôi của trường năm đó, anh đã có đủ chứ?”

Lưu Duyệt giống như đã nhìn thấu được tôi.

“Có vẻ em lại đoán đúng rồi.”

Tôi gật đầu.

“Ai! Nhớ năm đó em cũng là nữ sinh có tiếng... Em nghĩ tất cả các nàng đều vậy, không ngờ mấy năm trôi qua, toàn bộ lại trở thành tiểu thiếp của một mình anh rồi.”

Lưu Duyệt thở dài cười nói.

“Cái gì tiểu thiếp chứ, khó nghe vậy, các nàng đều là lão bà tốt của anh, chẳng phân biệt lớn nhỏ.”

Tôi nói.

Lưu Duyệt nghe xong nhoẻn miệng cười. Xem ra, ngoài miệng nàng không nói, nhưng trong lòng vẫn rất quan tâm.

“Bây giờ, em không đến đại lý xe thì không có chuyện gì chứ?”

Tôi nói.

“Vậy cũng không được, vạn nhất sau này anh không quan tâm đến em nữa, em và con nhỏ còn có cơm ăn.”

Lưu Duyệt nói.

“Nhưng tài sản của Lưu gia còn chưa đủ để em dùng sao?”

Tôi hỏi.

“Anh đùa à, em chỉ là không muốn nhàn rỗi, không muốn biến mình thành cái bình hoa trang trí trong nhà.”

Lưu Duyệt cười nói.

“Ai dám nói em là bình hoa. Lão bà của anh, em là người cơ trí nhất, có đôi khi anh không hiểu, em ở bên ngoài thì giống như một cô gái mạnh mẽ, còn khi ở trước mặt anh, em lại giống như tiểu cô nương.”

Tôi nói.

“Như vậy không tốt sao?”

Lưu Duyệt hỏi ngược lại.

“Anh thích.”

Tôi vừa nói liền hôn tới.

“Ái da! Không nên nha!”

Lưu Duyệt đỏ mặt nói:

“Trong xe còn có người!”

“Cậu ta không nhìn thấy. Tiểu Uy, cậu nhìn thấy gì không?”

Tôi hỏi.

“Không có, Lưu ca mắt em không tốt mà.”

Đỗ Tiểu Uy đáp.

“Mắt không tốt mà cậu còn lái xe? Muốn giết chết hai người chúng tôi sao!”

Lưu Duyệt không tin.

“Mắt em còn có thể nhìn thấy xe, và đèn xanh đèn đỏ.”

Đỗ Tiểu Uy đáp.

“Thủ hạ của anh đều ngang bướng!”

Lưu Duyệt phục luôn.

Trở lại biệt thự, Triệu Nhan Nghiên đang bận chuẩn bị bữa ăn tối, Hứa Nhược Vân cũng tham gia cùng, mấy cô gái hăng hái rửa chén đĩa.

“Lão công, anh đã về!”

Nghe được tiếng cửa mở, bốn nàng đều thả các thứ trong tay ra, chạy tới, Hứa Nhược Vân mặc dù chưa có quan hệ gì với tôi, nhưng cũng bắt đầu gọi tôi lão công.

“Chào các chị em tốt.”

Lưu Duyệt cười cùng mọi người, phất phất tay.

Nơi này chỉ có Hứa Nhược Vân chưa từng thấy Lưu Duyệt, ba cô gái kia đã cùng Lưu Duyệt ngủ chung một giường rất nhiều lần rồi. Đối với nàng cũng rất thân mật tự nhiên, cũng rối rít chạy tới hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra.

“Anh nói hay là em nói?”

Lưu Duyệt ánh mắt đưa tình nhìn tôi, nói.

“Vậy thì em nói đi!”

Tôi nói với Lưu Duyệt.

“Hai người làm cái gì bí mật hay sao! Đẩy tới đẩy lui! Lưu Duyệt em nói cho chúng ta nghe đi!”

Triệu Nhan Nghiên kéo Lưu Duyệt qua bên nói.

Hứa Nhược Vân tò mò đi tới, năm cô bé cùng đi vào phòng bếp, còn lại một mình tôi ở trong phòng khách. Nhàm chán mở TV ra.

“Kính chào quý khán giả, đây là kênh kinh tế. Lôi Tiểu Long - con trai độc nhất của trùm buôn bán người Mỹ gốc Hoa, hôm nay đính hôn tại Newyork... Vị hôn thê là Hạ Nhu...”

Hạ Nhu...! Tôi không ngờ đó là một tiểu mỹ nữ.

Hình ảnh của Hạ Nhu... xuất hiện trên màn hình TV, tiểu mỹ nữ đã trưởng thành, trở nên đẹp hơn, toàn thân mang một vẻ đẹp quý phái tự nhiên. So sánh với thời gian ở nhà tôi, thì ra vẻ ngày càng đẹp quyến rũ.

Lôi Tiểu Long không phải tên muốn dồn tôi vào chỗ chết lúc trước ư! Ý vào phụ thân là người cầm lái tập đoàn tài chính siêu cấp toàn cầu Lôi thị tập đoàn. Lại muốn phái người tới đánh chết tôi!

Khi đó tôi không cố chấp với hắn, không đùa giỡn với hắn. Nhưng hiện tại đã khác biệt. Tìm không ra hắn thì coi như là xong, nếu nhìn thấy hắn, tôi không biết có đi tìm hắn để trả nợ cũ không, trong lòng tôi băn khoăn!

“Lôi Tiểu Long tiến hành nghi thức đính hôn, anh và vị hôn thê vào khoảng tháng sau, tại Newyork sẽ cử hành hôn lễ tại giáo đường...” Âm thanh trên ti vi tiếp tục vang lên...

Cướp hôn! Một ý nghĩ cái tà ác xuất hiện trong đầu tôi. Lúc đó, tao sẽ không đùa giỡn với mày!

Mặc dù tôi không xác định hiện tại trong lòng Hạ Nhu có còn có tôi hay không, nhưng tôi đi đến làm hỏng hôn lễ của em, thì vẫn có thể?

“Reng Reng Reng..”

Chuông điện thoại di động lại vang lên. Tôi nhìn thoáng qua tên người gọi đến, đó là người trong nhà của tôi.

“Trời ơi, con à, con xem tivi chưa?”

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của mẹ tôi.

“Con đang xem, sao ạ!”

Tôi hỏi.

“Hạ... Hạ Nhu, con còn nhớ không?”

Mẹ tôi có chút kỳ quái nói.

“Vâng, sao ạ?”

Chẳng lẽ mẹ tôi cũng xem tin tức vừa rồi?

“Trên TV nói nó muốn kết hôn...”

Mẹ tôi do dự một chút nói:

“Ôi, lúc trước mẹ thích nhất đứa bé này, vốn muốn nó có thể trở thành con dâu của mẹ, nhưng không nghĩ tới lại có thể... Ôi, con thật là, hiện tại con không thể sánh được với tên họ Lôi gì đó được...”

Tôi nghe đến đó, cũng biết mẹ tôi kế tiếp muốn nói gì, cho nên vội vàng nói:

“Mẹ, không phải mẹ không thích con có nhiều bạn gái như vậy sao?”

“Ôi, Hạ Nhu không phải là con gái nuôi của mẹ sao! Mẹ cũng vậy rất thích nó, hơn nữa, mẹ phản đối con chỉ là để cho con không có những người vợ giả ở bên ngoài, chẳng lẽ con muốn mẹ công khai ủng hộ con làm bừa ở bên ngoài sao?”

Mẹ tôi tức giận nói.

“Ách... Để con đi tìm xem...”

Tôi nói cho có lệ.

Nói thật, Hạ Nhu trong lòng của tôi, luôn có vị trí quan trọng vô cùng, có đôi khi lúc đêm khuya mọi người đều yên lặng, tôi chỉ nghĩ tới những ngày năm tình yêu giữa tôi và tiểu mỹ nữ Hạ Nhu...

Nhưng mà hiện tại...

Đã nhiều năm như vậy rồi, tiểu nha đầu còn nhớ đến người anh là tôi không?

Tôi thật sự một chút lòng tin cũng không có.

340. Chương 115: Đi Đến Đâu Cũng Gặp Người Kiêu Ngạo (thượng)

Ngày thứ hai, tôi và Triệu Nhan Nghiên, Trần Vi Nhi, Lưu Duyệt, Vu Đình đều là học sinh Thanh Hoa, nhưng Hứa Nhược Vân đang học ở Bắc Thần.

“Nhược Vân, em chuyển tới Thanh Hoa đi!”

Tôi nói với Hứa Nhược Vân.

“Không nên! Xa nhau như vậy cũng tốt mà!”

Hứa Nhược Vân nói.

“Thật ra thì anh cũng không thể nào đến trường, em chuyển tới Thanh Hoa đi cho thuận tiện một chút.”

Tôi nói.

“Vâng, vậy cũng tốt, học kỳ sau, hoàn thành kỳ học này rồi nói sau.”

Hứa Nhược Vân gật đầu.

“Nhược Vân, anh và em cùng đến trường, thấy thế nào?”

Ý tưởng bột phát, tôi bỗng nhiên nói.

“... Cái này, không cần ạ.”

Hứa Nhược Vân nghe tôi nói như vậy, lập tức đỏ mặt.

“Tại sao? Chẳng lẽ nói em học cùng trường với anh, sẽ có người không nhận ra em sao? Em sợ không giữ được người yêu sao?”

Tôi cố ý nói.

“Người ta làm gì có! Anh cũng không phải là không biết, từ lúc học trung học phổ thông, trong lòng em chỉ có anh! Anh đối với người ta hờ hững, nói đến chuyện này, anh còn muốn em đợi anh bao lâu nữa!”

Hứa Nhược Vân oán trách nói.

“Cho nên bây giờ anh phải bồi thường cho em! Quyết định như vậy đi, Tiểu Vân. Một lát nữa, chúng ta cơm nước xong, anh và em sẽ cùng nhau!”

Tôi phân trần nói.

Nhóm người chúng tôi, đi tới một cửa hàng lớn ven đường để ăn sáng. Đỗ Tiểu Uy lái chiếc xe Dodge bị tôi trưng dụng, nếu không những người này đúng là không ngồi được!

“Nhược Vân, em ăn cái gì?”

Tôi đem thực đơn đưa cho Hứa Nhược Vân.

“Lão công thiên vị...”

Vu Đình cười hì hì nói.

“Em Nhược Vân là người mới tới. Lão công đương nhiên là chiếu cố đặc biệt!”

Triệu Nhan Nghiên cũng cười nói:

“Anh cứ yên tâm đi, lão công, chúng em không ghen đâu!”

“Em... Em không...”

Hứa Nhược Vân bị mấy cô nói cho xấu hổ, cúi đầu, không dám nhìn tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng như muốn giấu dưới mặt bàn.

“Các nàng trêu chọc người ta. Được rồi, nếu em không gọi, thì để anh tự gọi nhé!”

Tôi lấy thực đơn nói.

“Sáu suất cháo trứng muối thịt nạc. Cộng thêm mấy món ăn sáng, đều là một đĩa.”

Tôi nói với người bán hàng bên cạnh vẫn đang trợn mắt hốc mồm.

Chờ người bán hàng đi, tôi mới nói với Hứa Nhược Vân:

“Làm sao em trở nên thẹn thùng như vậy, lúc đó là ai ngày ngày đều như cái bóng đèn mỗi khi anh đến với Triệu Nhan Nghiên...”

“Người ta đâu phải là cái bóng đèn! Người ta lúc ấy cũng thích anh!”

Hứa Nhược Vân không có ý tứ nói:

“Ai biết tên đại ngọc anh lúc ấy lại có thể không nhìn ra!”

“Anh ấy đâu phải không nhìn ra, anh ấy chỉ giả bộ đứng đắn thôi! Giả bộ quân tử! Hiện tại dù sao đã nhiều lão bà như vậy rồi, vò đã mẻ lại sứt. Căn bản không quan tâm cảm thụ chúng tôi nữa rồi!”

Triệu Nhan Nghiên làm bộ đáng thương nói.

“Anh...”

Tôi thật phục, bộ dạng Triệu Nhan Nghiên như thật, tôi nhiều lão bà như vậy, còn không phải là do em ban đầu dung túng ư!

“Được rồi, lão công, em và anh chỉ nói giỡn thôi!”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi lúng túng, cho nên cũng không nói giỡn nữa.

“Đúng rồi, Vân muội muội, em còn nhớ lần chúng ta cùng ăn hải sản, dụng phải tên Lý Bác Lượng không?. Muốn giả bộ trí thức, trả tiền cho chúng ta. Lão công lúc ấy như một con tôm hùm lớn, hù dọa hẩn làm cho hẩn chạy mất!”

Triệu Nhan Nghiên cười nói.

“Đúng vậy. Nhưng tên Lý Bác Lượng thật đúng là ghê tởm! Lại có thể đổi đầu với lão công!”

Hứa Nhược Vân gật đầu nói.

Tôi nghĩ thầm, hẩn cũng thích em, hẩn chính là tình địch, hẩn không đổi đầu với tôi sao được! Nhưng chỉ là thắng làm vui, thua làm giận, bây giờ đã thua tôi, Lý Bác Lượng không chùng cũng giống tôi, ngồi ở trong tiệm cơm quả trách tôi cũng nên!

“Đúng rồi, Lý Bác Lượng kia là người nào vậy?”

Triệu Nhan Nghiên đột nhiên hỏi. Hứa Nhược Vân sau khi trở về cũng không nói rõ Lý Bác Lượng rốt cuộc là người nào.

Tôi vừa nghe, vỗ đầu một cái! Hô lớn:

“Người này anh đã vít xuống Châu Nam Cực rồi!” Cũng không biết gã này hiện tại thế nào, tôi phải mau bắt thì giờ để đi xem hẩn một chút!

“Châu Nam Cực?”

Năm cô gái đồng loạt hỏi.

“Châu Nam Cực có sinh vật sống sao?”

Triệu Nhan Nghiên không biết tại sao hỏi vấn đề như vậy.

“Hình như có chim cánh cụt.”

Trần Vi Nhi suy nghĩ một chút nói.

“Có sinh vật không hung dữ không?”

Triệu Nhan Nghiên hỏi.

“Hình như là không có, nếu có thì đã ăn sống hần rồi.”

Hiện tại, Hứa Nhược Vân hận thấu Lý Bác Lượng rồi.

“Chị thấy cũng đúng.”

Triệu Nhan Nghiên thất vọng lắc đầu.

“Các em phải suy nghĩ một chút. Hần làm sao mà không có cách sưởi ấm, nếu không bây giờ đã sớm biến thành thi thể đông lạnh rồi!”

Tôi bắt đắ dĩ lắc đầu. Con gái á, hận một người, so với đàn ông thì còn hung ác hơn.

“Tốt nhất là chết rét rồi.”

Ngay cả Vu Đình luôn luôn dụ dằng ngoan ngoãn, lúc này cũng nói.

“Lão công, anh tùy tiện giết người thật là không tốt lắm đâu?”

Trần Vi Nhi vẫn tương đối thiện lương.

“Anh không giết hần, anh chỉ làm cho hần tự sinh tự diệt thôi. Đúng rồi, còn phải nghiên cứu bốn người nhân bản đến đùa vui với hần, cho hần đỡ cô quạnh.”

Tôi cười nói.

“Đúng vậy...!”

Trần Vi Nhi gật đầu.

Ăn cơm xong, nhóm người chúng tôi chia làm hai hướng rời đi. Các nàng Triệu Nhan Nghiên ngồi xe Dodge do Đỗ Tiểu Uy lái, còn tôi và Hứa Nhược Vân đi chiếc Santana 2000 đi về hướng Bắc Thần.

Người bảo vệ trường học không hỏi gì, cứ để tôi thoải mái lái xe đi vào, nghĩ rằng ở đây học sinh lái xe đi học chắc hần không ít. Hứa Nhược Vân có mang thẻ học sinh đi đến trường, nhân viên an ninh lúc này mới quay về.

“Nhược Vân, em có phải thường xuyên được người khác lái xe đưa tới trường, nếu không thì làm sao thuận thực như vậy, người bảo vệ nhìn thấy em thì không hỏi gì, cứ để chúng ta tự nhiên tiến vào?”

Tôi cười hỏi.

Vốn là tôi chỉ nói giỡn, nửa đùa nửa thật. Không ngờ Hứa Nhược Vân lại đỏ mặt thừa nhận!

“Đâu có thường xuyên! Có thể học sinh thì đều có thể đi vào trường học. Lão công, thật ra thì em có một lần được người khác lái xe tới trường... Sau đó thì biết hần yêu thích em, em liền không đi với hần.”

Hứa Nhược Vân rất thành thực.

“Hả?”

Tôi không nghĩ tới nàng có thể sẽ nói như vậy, cho nên tiếp tục nói:

” Tiểu Vân của anh xinh đẹp như vậy, tới chỗ nào đều chả là mục tiêu chú ý của vạn người, nói cho lão công nghe một chút, cái người theo đuổi em kia là ai? Bây giờ có còn đang theo đuổi em không?”

“Hần là học sinh năm thứ hai của trường em, gia đình hình như có rất giàu có. Bọn em cùng là hội viên của Hội Ái Hữu, sau đó hần cứ quẩn lấy em mà không buông tha, hai ngày trước Tư Đồ Lượng còn đe dọa hần một lần. Nhưng hần như là không để ý...”

Hứa Nhược Vân giải thích:

“Chính là từ sau khi cùng ở Hội Ái Hữu, em ngồi xe của hần một lần, nhưng hần là kẻ ngang ngược, trong trường học tuyên bố em là bạn gái của hần, các bạn đồng học trong trường đều cho chuyện này là sự thật.”

“Cho nên em không muốn anh đưa em tới trường, sợ anh nghe được những thứ này mà hiểu lầm em?”

Tôi hỏi.

“Vâng, em sợ anh cho em là loại con gái không tốt.”

Hứa Nhược Vân gật đầu, nói:

“Lão công, anh sẽ không tức giận chứ?”

“Nha đầu ngốc! Điều này sao có thể trách em! Sau này có chuyện gì nên nói với lão công, lão công giúp em ra mặt!”

Tôi vỗ vỗ đầu Hứa Nhược Vân cười nói.

341. Chương 116: Đi Đến Đâu Cũng Gặp Người Kiêu Ngạo (hạ)

Đọc theo đường đi, theo chỉ dẫn của Hứa Nhược Vân, tôi dừng xe ở bãi đất trống trước phòng học. Vừa dừng xe thì thấy một chiếc BMW 3 đổ bên cạnh tôi.

“Lão công, cái kia giống như là xe của hần.”

Hứa Nhược Vân chỉ chiếc BMW bên cạnh tôi.

“Mặc kệ hần, chúng ta cứ làm gì thì làm thôi.”

Tôi an ủi Hứa Nhược Vân.

“Nhược Vân.”

Hứa Nhược Vân nghe lời gật đầu.

Tôi rút chìa khóa, xuống xe. Hứa Nhược Vân cũng từ vị trí lái phụ đi xuống.

Cùng lúc đó, chủ nhân chiếc BMW kia, cũng đứng lúc từ bên trong xe đi ra ngoài, nhìn thấy Hứa Nhược Vân, có chút vui mừng. Nhìn người vừa ngồi bên cạnh nạng lái xe là tôi, nhếch miệng khinh bỉ.

Tôi thấy không sao cả, nói thật, tôi cảm thấy đứng bên cạnh chiếc Santana 2000 rất thoải mái, làm cho tôi nhớ lại cảm giác thuở xưa. Cảm giá của nó với chiếc xe cũ của tôi là Jetta không khác biệt lắm.

“Nhược Vân, hần là ai vậy?”

Chủ nhân BMW không coi mặt mũi tôi ra gì, trực tiếp hỏi Hứa Nhược Vân.

“Không liên quan đến anh.”

Hứa Nhược Vân thản nhiên nói.

“Anh chỉ có lòng tốt nhắc nhở em, em đừng bị hần lừa, chiếc xe này của hần cùng lắm là hai mươi vạn, loại người có thân phận như vậy em còn lui tới với hần sao? Hơn nữa, xe này mà so với BMW, thì kém xa!”

Chủ nhân BMW nói.

Chủ nhân BMW nói xong, không đợi Hứa Nhược Vân nói, quay sang nói với tôi:

“Tôi là Chu Vũ. Ông anh nên vứt chiếc Santoina 2000 này đi, tôi khuyên anh hãy từ bỏ đi! Anh chỉ thuộc đẳng cấp vậy thôi, còn nghĩ đến tán gái, chờ anh mua được chiếc BMW tốt thì hãy đến! Dám mang chiếc xe rẻ tiền này đến đây tán gái, không sợ mất mặt sao!”

BMW? Ha ha, tôi từng đập nát một chiếc. Nhưng tôi không muốn phí thời gian nói chuyện với tên ngu ngốc như hần, chỉ tỏ phỉ lời, tôi mỉm cười kéo tay Hứa Nhược Vân, ôn nhu nói:

“Tiểu Nhược Vân. Đồng học trong trường của em đều có tính cách như vậy sao?”

“Vậy chúng ta không để ý tới hần nữa.”

Hứa Nhược Vân nhìn tôi, tràn đầy tình cảm, căn bản không để Chu Vũ kia trong mắt.

Chu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi và Hứa Nhược Vân rời đi.

“Chết tiệt!”

Chu Vũ giật đến nỗi đập một phát vào chiếc xe Santana 2000.

“A ~~~!”

Chu Vũ gào thét một tiếng như thú dữ, cả người run rẩy, đầu tóc dựng lên, phả ra khói xanh.

... ..

“Lão công. Em hình như nghe thấy tiếng kêu của Chu Vũ, hẳn làm sao vậy?”

Hứa Nhược Vân tò mò hỏi.

“Có thể đang hưởng thụ uốn tóc miễn phí.”

Tôi cười ác ý.

Ngu vãi, tôi cũng biết anh dám đập vào xe của tôi, bây giờ tôi thoải mái chiên anh.

Chiếc Santana 2000 của tôi được Đỗ Tiểu Uy cài đặt. Nếu như xe bị tổn thương nghiêm trọng thì trong nháy mắt, tự động sẽ thả ra dòng điện lớn. Vừa rồi, tôi thuận tay đã khởi động hệ thống bảo vệ này.

” Uốn tóc miễn phí là cái gì?”

Hứa Nhược Vân kỳ quái hỏi.

“Đợi em nhìn thấy hẳn thì sẽ hiểu.”

Tôi cười nói.

Tôi cũng biết Chu Vũ chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, quả nhiên, lúc sau tôi và Hứa Nhược Vân đang đứng chờ thang máy, đã nhìn thấy Chu Vũ hùng hổ chạy tới.

Tóc Chu Vũ dựng đứng lên. Giống như binh lính nước Mỹ vậy.

“Lão công, làm sao anh biết hẳn đi uốn tóc?”

Hứa Nhược Vân không biết chân tướng sự tình. Càng thêm kỳ quái.

Tôi cười một tiếng, không trả lời.

“Ái chà. Đây không phải là bạn Chu hay sao, trò đùa của anh thật là kỹ thuật cao, lập tức biến mình thành một hình tượng độc đáo như vậy!”

Tôi không đợi Chu Vũ nói, liền đi trước một bước nói.

” Mày, đồ nham hiểm”

Chu Vũ chỉ vào người của tôi chửi ầm lên.

“Tôi tại sao lại nham hiểm? Tôi đâu có làm hại ai?”

Tôi cố ý hỏi.

“Con mẹ nó, mày hại tao!”

Chu Vũ nổi giận đùng đùng nói.

“Tôi làm sao hại được anh?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Mày dùng xe giặt điện tao!”

Chu Vũ nói.

“Tôi nói cho bạn Chu biết, tôi còn đi trước anh một bước, tôi làm sao có thể dùng xe điện mà giặt anh? Thế thì xe của tôi không chừng là kim cương rồi? Anh đúng là đã xem nhiều mà bị tẩu hỏa nhập ma?”

Tôi cười nói.

“Tao... Tao đập một cái, thì nó liền giật điện tao.”

Chu Vũ gấp gấp nói ra chân tướng.

“Anh xem, chính là vậy! Ai bảo anh ra tay. Tôi làm sao mà giật điện người khác được, cứ một mực nói tôi giật điện anh!”

Tôi vô tội nói:

“Nếu như anh cảm thấy không phục. Anh cần phải quay lại tìm nó, anh tìm tôi làm gì? Nếu anh vẫn cố chấp, thì anh có thể đập nát nó!”

“Mày... Hừ! Mẹ nó, đây là tự anh nói đó! Đừng trách tôi không khách khí!”

Chu Vũ dậm chân một cái, xoay người rời đi.

“Lão công, hấn đi làm gì?”

Hứa Nhược Vân đột nhiên nhìn Chu Vũ đi, liền hỏi.

“Không biết, có thể muốn chết.”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu.

... ..

“Mẹ mày!”

Chu Vũ dùng hết sức lực để đem một khối gạch lớn đến đập vào thiết bị chắn gió thủy tinh của chiếc Santana 2000.

“Đô đô, hệ thống tự động khởi động...”

Santana 2000 tiết tấu kêu hai tiếng, kèm theo hồng quang lóe lên...

“Loảng xoảng”!

Một tiếng vang lên, không đợi Chu Vũ kịp phản ứng trước chuyện gì đang xảy ra, gạch đã bị bắn ngược trở lại, lần lượt cứ đập vào mặt của Chu Vũ, làm cho hấn bị sưng mặt sưng mũi.

Chu Vũ lúc này coi như đã lãnh giáo sự lợi hại của chiếc xe này, phần hận mắng:

“Tiểu tử thôi, dám chơi tao, Lão Tử và mày chưa xong đâu.” Chu Vũ càng nghĩ càng tức giận, mẹ kiếp, xe này đúng là tà môn, mặc dù trong lòng tức giận, cũng không dám tiếp tục lỗ mắng.

Bỗng nhiên, Chu Vũ vừa nhanh trí nghĩ ra, Lão Tử không động được đến mày, thì tao sẽ làm bắn mày!

Chu Vũ nhìn chung quanh một chút, thấy bốn bề không có người nào, cho nên nhanh nhẹn cởi quần, nhắm vào ngay đầu xe Santana 2000, đi tiểu lên xuống.

“Đô đô, độ ẩm vượt chỉ tiêu, hệ thống tự động hong khô khởi động...”

Santana 2000 đột nhiên vang lên hai tiếng, hồng quang lóe lên...

“Ngao ~~!”

Chu Vũ chỉ cảm thấy một luồng nhiệt hướng tới tiểu đệ đệ của hấn, Chu Vũ nhảy cao ba thước, nhảy ra thật xa, nhưng thấm thương thay, tiểu đệ đệ của hấn đã bị đốt nóng phỏng cả lên.

Chu Vũ hồn hển, chẳng quan tâm tiếp tục phá hỏng Santana 2000, vội vàng kéo quần lên, chui vào BMW của mình, chạy nhanh tới bệnh viện gần đó.

Giờ phút này, tôi đang trong phòng học tán tỉnh Hứa Nhược Vân, trong đầu đang suy nghĩ bộ dạng xui xẻo của Chu Vũ, chiếc xe Santana 2000 này được cài đặt hệ thống Từ Khánh, còn chưa được thí nghiệm qua.

Nhưng bất kể thế nào, tôi cũng không nghĩ tên Chu Vũ này lại ngu như thế, còn dám đi tiểu lên xe của tôi... Tôi thật sự là muốn cười đứt cả gân...

342. Chương 117: Thế Nào Mới Gọi Là Lấy Đá Đập Chân Mình? (thượng)

“Sư thúc tổ, tiểu điệt tới đại học Bắc Thần rồi, đang đỗ ngay cạnh xe của người.”

Đỗ Tiểu Uy gọi điện thoại cho tôi nói.

“Ha hả, thật ra thì cậu không cần tới cũng được, nếu đã tới rồi thì đi theo bảo vệ Triệu Nhan Nghiên và các nàng đi.”

Tôi nói.

“Mấy người đó đã có các vệ sĩ chuyên nghiệp ở trường bảo vệ, tiểu điệt không an tâm về sự an toàn của sư thúc tổ, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, cho nên tiểu điệt quyết định đi theo bên cạnh người.”

Đỗ Tiểu Uy nói.

“Được rồi, vậy cậu ở trong xe chờ tôi là được, có chuyện gì ta sẽ gọi điện thoại cho.”

Tôi nói xong cúp điện thoại.

“Đúng rồi, lão công, buổi chiều hôm nay có buổi quyên tiền từ thiện, chúng ta cũng đi đi!”

Nhược Vân nhìn tôi nói.

“Buổi quyên tiền? Quyên tiền giúp nạn dân bị thiên tai à?”

Tôi hỏi.

“Đúng, từ tháng 5 năm nay, ở nước ta có rất nhiều nơi bị hạn hán, em muốn đi đóng góp một chút công sức...”

Hứa Nhược Vân nói.

“Không nghĩ tới, Vân Vân lão bà của anh lại thiện lương như vậy, tốt, cho dù em không nói anh cũng ủng hộ!” T

ôi vuốt ve mái tóc của Hứa Nhược Vân nói:

“Có phải em không đủ tiền, nên mới bóc lột lão công của mình!”

“Không phải đâu, chị Nhan Nghiên nói, tiền của anh cũng là tiền của bọn em, nên bọn em không bao giờ bóc lột anh đâu!” Hứa Nhược Vân cười nói.

“Ha hả, đúng vậy, đến lúc đó các em muốn quyên bao nhiêu thì quyên, em yên tâm đi, lão công của em chịu được.”

Tôi cười, Triệu Nhan Nghiên nha đầu này thật là, sao lại dạy Nhược Vân thành như vậy chứ.

Lại nói tới Chu Vũ, sau khi chạy tới trường học bằng bó tiểu đệ đệ, hổ hển địa chạy trở về trường học, nhưng nói thế nào hắn cũng không dám chạy tới chiếc xe cổ quái kia nữa.

Mặc dù không dám trêu chọc cái xe, nhưng người thì hắn lại dám. Chu Vũ chỉ coi tôi là một sinh viên hạng thường thôi, vốn không để tôi vào trong mắt.

Trở lại trường học, Chu Vũ tìm tới người bạn của hắn, chính là Vương Địch, hai người được mệnh danh là Toàn phong (gió xoáy) Nhị nhân tổ của Bắc Thần.

“Cậu nói là cậu bị một chiếc xe làm thành như vậy?”

Wương Địch không biết nói gì nhìn người bạn của mình.

“Đúng vậy, mẹ nó, cái cỗ xe điên kia, lão tử không đập nó không xong!”

Chu Vũ nảy sinh ý nghĩ ác độc nói.

“Chúng ta có thể tìm một cái cần cầu đập nát chiếc Santana 2000 đó!”

Wương Địch đề nghị nói.

“Đừng, ngàn vạn lần, tới xin cậu, cả đời này tớ cũng không muốn đung vào cái xe cổ quái đó, chẳng biết có gì kỳ lạ ở bên trong đó nữa.” Chu Vũ hiện giờ rất sợ hãi.

“Nhìn bộ dáng của cậu kìa.”

Vương địch khinh thường nói.

“Cậu không biết cái xe đó kinh khủng cỡ nào đâu, tớ còn chưa bao giờ nhìn thấy một cái như vậy?”

Chu Vũ chỉ vào đầu của mình nói.

“Đúng rồi, tớ còn chưa kịp hỏi cậu, sao tóc lại trông như vậy, rất khác biệt đó!”

Vương địch nói.

“Khác biệt cái rắm, tớ bị phóng điện !”

Chu Vũ mắng.

“Ha ha ha!” Vương địch cũng nhin không được nữa cười nói.

“Thôi đi, tớ tới là thương lượng xem cách nào chinh thắng tiểu tử đó một chút, đứ đâu phải tới là để cậu cười nhạo đâu!” Chu Vũ tức giận nói.

“Ha ha... Hmm, thật ngại quá, hay là tớ tìm nó đánh một trận?” Vương địch đề nghị nói.

“Cũng được, con mẹ nó, xe thì tao không làm gì được vậy thì người chẳng nhẽ cũng vậy! Cậu đi tìm mấy thuộc hạ tới đây, chúng ta chinh thắng này một trận!”

Chu Vũ hưng phấn nói.

“Tớ thấy phải nên kế hoạch trước một chút, cậu chẳng phải thích Hứa Nhược Vân kia sao, nếu ở trước mặt nàng mà đánh người thì không tốt!”

Vương địch nhắc nhở.

“Cũng đúng. Nếu như có thể làm cho tiểu tử này mất mặt là tốt nhất!”

Chu Vũ gật đầu nói.

“Không bằng như vậy, chúng ta tới đó, sau đó như thế này... chúng ta diễn trò anh hùng cứu mỹ nhân, đoán chừng tên tiểu tử kia chỉ như sao băng, rụng mất mà thôi.”

Vương địch suy nghĩ một chút nói.

“Tốt, cái chủ ý này không tệ! Cứ làm như thế đi, cậu đi tìm người, tớ đi chuẩn bị một chút.”

Chu Vũ vẻ mặt dâm đãng nói.

Buổi trưa, tôi cùng Hứa Nhược Vân mới vừa đi ra khỏi phòng học, thì chạm mặt 3 thanh niên tóc nhuộm lung tung, trên miệng còn phì phèo thuốc lá.

“Lão công. Chúng ta đi mau, em thấy mấy người này không phải là người tốt.”

Nhược Vân nhỏ giọng nói vào tai của tôi.

Đi mau? Tôi cười khở nói. Sợ rằng này mấy người tới là vì tôi!

Quả nhiên, một tên thanh niên trong đó chỉ vào Hứa Nhược Vân nói:

“Mấy anh em, cô nàng này xinh đẹp ghê!”

“Hmm. Quả là không tệ!”

Tóc xanh nói.

“Cô em, theo bọn anh đi chơi đi!”

Tóc đủ màu nói.

“Lão công...”

Hứa Nhược Vân có chút sợ hãi trốn ở phía sau lưng của tôi.

“Nha! Tao còn chưa nói, mà mày dám đứng chỗ này sao!”

Tên thanh niên da như quả dưa giống như phát hiện một đại lục mới, nói.

“Hắn thực sự quả nhỏ bé, nếu không có mày nhắc nhở, tao thực sự không nhìn thấy nó!”

Tóc xanh nói.

“Tao cũng vậy, không đeo kính quả nhiên không thấy gì!”

Tóc đỏ màu nói.

“Như thế nào, tao nhìn trúng cô bé này rồi, mày có biến đi hay không?”

Dưa da thanh niên hỏi.

“Ý của mày là mày thay tao biến đi à?”

Tôi cười nói.

“Con mẹ nó, anh em, có nghe thấy hắn nói cái gì?”

Tên da như quả dưa cả giận nói.

“A, nghe rõ.” Tôi nói.

“Vậy thì mình mày biến đi, sau đó để cô em này ở lại, tao tha chết cho.”

Tóc đỏ màu tiếp lời nói.

Tôi lạnh lùng nhìn ba thanh niên trước mắt này, rất rõ ràng, bọn họ bị người khác sai khiến. Chút kỹ thuật này có liếc mắt cũng nhận ra.

Mà hôm nay mới là ngày đầu tiên tôi tới Bắc Thần, đâu có trêu chọc ai ngoài tên Chu Vũ.

Sau khi khẳng định điều này, tôi quyết định nhanh chóng chấm dứt cuộc chơi.

“Nhược Vân, lát nữa em làm như phối hợp với anh nhé.”

Tôi nhỏ giọng nhìn Hứa Nhược Vân nói.

Mặc dù tôi cùng Hứa Nhược Vân ở chung một chỗ thời gian không lâu, nhưng mà do có tình ý, nên Hứa Nhược Vân vô cùng hiểu ý của tôi.

Bỗng nhiên, tôi thấy thanh niên da dưa, đánh mắt nhìn tôi, tôi lập tức hiểu ý...

“Ách... Ba vị đại ca, bạn gái là bạn gái của tôi, cho dù thế nào cũng không để nàng ở lại được.”

Tôi làm bộ như đáng thương nói.

“Hừ! Vậy mày không muốn sống nữa có phải không?”

Tóc đỏ màu uy hiếp nói.

“Cái này... Tôi... Vậy các người có thương tổn nàng không?”

Tôi làm bộ như thỏa hiệp nói.

“Hắc hắc, mày yên tâm đi, tao sẽ không giết nàng !”

Tóc xanh nói.

“Đúng, mấy anh em chúng tao sẽ làm nàng sung sướng, thoải mái vô cùng thoải mái!”

Tóc đỏ màu nói.

“Mọi người thoải mái, thực sự thoải mái!”

Thanh niên da đưa tiếp tục nói.

“A, vậy thì được, mọi người cứ thoải mái đi!”

Tôi bắt đầu dĩ nói.

“Các huynh đệ lên!”

Tóc đủ màu nở nụ cười dâm dăng đi tới.

“Chậm đã!”

Lúc này, đột nhiên có một âm thanh vang lên, chính chủ đã xuất hiện, giống như một anh hùng cứu mỹ nhân trong truyền thuyết.

343. Chương 118: Thế Nào Mới Gọi Là Lấy Đá Đập Chân Minh? (hạ)

“Con mẹ nó, mày là thằng nào mà dám cản chuyện tốt của chúng tao.”

Thanh niên da đưa chỉ vào Chu Vũ nói.

“Chúng mày buông nàng ra, dám ở bên trong Bắc Thần gây chuyện hả!”

Chu Vũ làm như một siêu nhân, có chính khí nói.

“Chúng tao ở chỗ này gây chuyện đó? Mày có rắm thì đánh đi?”

Tóc đủ màu nói.

“Hừ hừ, tao cảnh cáo chúng mày, đừng có cầm tính mạng đi nói giỡn, nhẫn nại của tao có giới hạn, chớ chọc tao nổi giận!”

Chu Vũ cố chấp hò hét nói.

“Nhẫn nại? Giới hạn? Các anh em, thằng này nó tự cho mình là đáng cứu thế đấy?”

Tóc xanh âm dương quái khí nói.

“Chúng mày đã muốn chết, vậy thì tao không khách khí!”

Chu Vũ xông tới đâm vào thằng tóc xanh.

Tóc xanh đẩy Chu Vũ ra, nhìn những người khác nói:

“Các anh em, thằng này nó muốn chết, chính hắn!”

Nói xong, thanh niên da đưa cùng với tóc đủ màu xông vào đâm đá Chu Vũ một trận.

“Đừng đánh...”

Chu Vũ tru lên.

“Có vậy mà dám ra đây kiêu ngạo? Định học người tôi làm anh hùng cứu mỹ nhân? !”

Thanh niên da đưa vừa đá vừa nói.

“Chúng mày đánh lầm rồi... Mau dừng tụi, không phải là tao...”

Chu Vũ bắt đầu dĩ, bắt đầu cầu xin tha thứ nói:

“Tên tiểu tử Vương Dịch kia không nói rõ với bọn mày hay sao, bảo chúng mày chính tên tiểu kia kia, lúc đó tao sẽ xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân... A, đừng đánh...”

“Lão công. Hắn nói cái gì đó?”

Hứa Nhược Vân đã hiểu chuyện xảy ra trước mắt, hóa ra ba tên lưu manh này là do Chu Vũ tìm tới.

“Bọn họ diễn trò.”

Tôi nghiêm trang nói.

“A”

Nhược Vân không hiểu là tại sao Chu Vũ lại tự tìm người đánh chính mình, nhưng mà giờ cũng chẳng quan hệ gì, Chu Vũ muốn ra sao thì ra.

“Các huynh đệ thoái mái chưa?”

Tóc đỏ màu hỏi.

“Thoái mái! Đánh người thật sự sáng khoái! Chúng ta đi thôi!”

Tóc xanh nói.

Ba người vút lên Chu Vũ như một con heo, sau đó rời khỏi hiện trường.

Từ xa, tôi đã thấy Đỗ Tiểu Uy đứng bên cạnh chiếc Dogde, Đỗ Tiểu Uy tiện tay ném cho ba người này một phong bì, ba người cúi đầu rời đi.

Tôi cười, Đỗ Tiểu Uy làm việc không tệ.

“Ai nha, đây chẳng phải là bạn Chu hay sao? Bạn làm sao vậy?”

Tôi làm như có lòng tốt hỏi.

“Tôi... Tôi... Không thể nào!”

Chu Vũ không hiểu tại sao ba người kia lại phản chiến?

“Ai nha, thật đáng thương.”

Tôi lắc đầu nhìn Hứa Nhược Vân nói:

“Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm đi, xem ra bạn Chu không đứng dậy nổi rồi.”

Tôi nắm bàn tay nhỏ bé của Hứa Nhược Vân, sau đó cùng lên chiếc xe Dogde của Đỗ Tiểu Uy.

“Tiểu Uy, chuyện này làm không tệ!”

Tôi cười nói.

“Chuyện nhỏ mà, ha hả.”

Đỗ Tiểu Uy cười nói.

“Tại sao cậu có thể phát hiện ra âm mưu của bọn họ ?”

Tôi tò mò hỏi.

“Em (khi có người sẽ xưng hô là anh em, không có người sẽ là sư thúc tổ/tiểu đệ) trong lúc nhàn rỗi nằm trong xe, thì thấy mấy người này đi qua đi lại. Dù sao thì cũng nhàn rỗi cả, nên gọi mấy tên này tới xe, mới dùng một chút thủ đoạn, mà mấy tên này đã khai ra toàn bộ, thấy vậy nên em mới tặng tiền công gấp đôi, bảo bọn họ làm người lại.”

Đỗ Tiểu Uy giải thích.

“Ha ha ha! Cái tên Chu Vũ này đúng là xui xẻo, lại đi lấy đá đập vào chân mình.”

Tôi cười nói.

“Đâu chỉ có vậy, tên tiểu tử này còn lên đi đập xe, nhưng bị bị điện nung chín tiểu kê kê!”

Đỗ Tiểu Uy cũng vui vẻ nói.

Hứa Nhược Vân nghe thấy Đỗ Tiểu Uy nói như vậy thì đỏ mặt, cố nén cười.

Tôi thấy được Hứa Nhược Vân như vậy, bèn ho khan hai tiếng nhìn Đỗ Tiểu Uy nói:

“Chú ý hình tượng một chút, đừng bạ từ nào dùng từ đấy.”

Dù sao Nhược Vân bây giờ vẫn còn là Hoa nha đầu (chưa mất tem), da mặt mỏng hơn bình thường.

Nhưng mà cái tên Chu Vũ này cũng quá buồn cười, đập xe trộm, nướng chín !

Chu Vũ bị được Vương Địch dìu tới bệnh viện, sau khi băng bó thì may mắn là không có nội thương gì, chỉ có một chút vết thương ngoài da, nhưng như vậy cũng làm cho hắn đau đớn vô cùng.

“Có chuyện gì vậy, không phải tới đã nói là, tớ đánh bọn họ, bọn họ bỏ chạy, sao lại ngược lại thế!”

Chu Vũ tức giận nói.

“Tớ cũng không biết, bọn họ đã đồng ý, nhưng không biết làm sao lại thay đổi?”

Vương địch cũng không hiểu nổi.

“Mấy con lợn này, quả thực là không đáng tin.”

Chu Vũ tức giận nói:

“Đúng rồi, chiều nay hình như có buổi quyên góp từ thiện có phải không, cậu có đi không?”

“Đương nhiên đi rồi, loại cơ hội nổi danh này sao thiếu được Toàn phong Nhị nhân tổ cơ chứ!”

Vương địch nói.

“Đúng! đi!” Chu Vũ bỗng nhiên hưng phấn nói:

“Cậu nói nếu chiều nay chúng ta mời Hứa Nhược Vân và thằng con trai bên cạnh hắn đi tới, trông bộ dáng kinh ngạc của họ, thì chẳng phải là... Hắc hắc!”

“Hắn rất nghèo sao?”

Vương địch hỏi.

“Đi Santana 2000 thì có bao nhiêu tiền!”

“Cũng đúng, phỏng chừng chỉ là tên nhà giàu mới nổi mà thôi.”

Vương địch gật đầu nói.

“Vậy thì quyết định như vậy, tới lúc đó chúng ta đem tiền đê hắn, để hắn biết khó mà lui, với hai đại thế gia như chúng ta chẳng nhẽ không địch được hắn sao!”

Chu Vũ đắc ý nói nói.

“Được, tớ đi chuẩn bị tiền, phải dùng tiền đê chết hắn mới được!”

Vương địch nói.

“Ừ, lần này chuẩn bị nhiều một chút, tên tiểu tử kia trông giống như không có tiền, nhưng cũng phải đề phòng hắn làm chuyện cá chết rách lưới.”

Chu Vũ nói.

“Cậu yên tâm đi, lần này tuyệt đối không làm cậu thất vọng!”

Vương địch nói:

“Tớ lập tức về nhà, lấy toàn bộ tiền mừng tuổi trong mấy năm nay ra!”

“Tốt, tớ cũng phải đi chuẩn bị một chút.”

Chu Vũ gật đầu nói.

... ..

“Lão công, buổi chiều nay anh nói cũng đi buổi quyên tiền hay sao?”

Hứa Nhược Vân hỏi.

“Em nói đi? Muốn quyền bao nhiêu anh cũng đồng ý.”

Tôi quan tâm nói.

“Vậy thì quyền 5000 nhé?”

Hứa Nhược Vân hỏi thăm

“Quyền 10000 đi, chúng ta vì nhân dân mà.”

Tôi cười nói.

“Hảo lão công! Biết là anh tốt nhất mà!”

Hứa Nhược Vân hôn lên mặt tôi một cái.

“Xem em cao hứng gì, quyền nhiều tiền thì có lợi ích gì đâu chứ?”

Tôi cười nói.

344. Chương 119: Thật Thâm Độc.

“Ha ha, bị anh phát hiện nữa rồi!”

Hứa Nhược Vân không có ý tứ nói.

“Thật sự có tốt không?”

Tôi tò mò hỏi.

“Vâng, có chứ, năm nay có nhiều bạn học sẽ quyền tiền ủng hộ và sẽ chọn ra người đứng đầu.”

Hứa Nhược Vân nói.

“Em có hứng thú với cái này vậy sao?”

Trong ấn tượng của tôi, Hứa Nhược Vân không giống người có hứng thú với danh lợi.

“Không phải là em! Mà là ông nội em, ông muốn em tham gia cuộc bình chọn này, cũng vì ý muốn của ông nội mà em mới cao hứng như vậy.”

Hứa Nhược Vân nói.

Tôi thầm than, Hứa Nhược Vân đã trưởng thành, không còn suốt ngày là tiểu nha đầu đối nghịch với ông nội nữa. Cũng biết nghĩ đến làm hài lòng mong muốn của ông nội.

Mà nghĩ đến Hứa Kim Đức kia, tôi hiểu. Hứa Kim Đức thì lại thích mấy cái thứ danh dự, hẳn cố gắng làm cho tôi và Triệu Nhan Nghiên đi tham gia tranh tài máy tính.

Loại tiền chồng chất hay danh dự tôi đều không hám, nhưng nếu Hứa Kim Đức thì thích, thì chuẩn bị một lăm cũng không sao cả.

Chiều tối, tôi lại gặp Chu Vũ ngoài ý muốn, bên cạnh hẳn còn có một vị rất kiêu ngạo trong trang phục thiếu gia.

Về mặt Chu Vũ vẫn OK, cười đi tới, giống như là chuyện phát sinh buổi trưa không phải là hẳn vậy.

Tôi cũng định làm bộ như không biết chuyện buổi trưa, mà tự mình cho đó là âm mưu của hẳn, cho nên mỉm cười gật đầu với Chu Vũ.

Chu Vũ thấy tôi cũng không có bài xích gì lớn đối với hẳn, nên cũng cho là sự việc buổi trưa tuy bị hư hỏng rồi, nhưng lại không bị lộ chân tướng. Nên hẳn và vị công tử kia là Vương Địch đi tới, cố ý lớn tiếng nói:

“Chiều tối, nhà trường muốn tiến hành đại hội quyền góp, hai vị có biết tin tức đó không?”

“À, chuyện này à, chúng tôi cũng đang muốn đi đây, có phải không, Vân?”

Tôi khẽ cười nói.

Hứa Nhược Vân gật đầu không nói gì.

Chu Vũ nghĩ thầm, các người đi thì tốt quá. Vốn là muốn dùng tiền thay lời nói trước mặt các người, không ngờ các người lại có thể tự giác như vậy!

“À, tôi thấy thời gian không còn nhiều, hay là chúng ta cùng đi?”

Vương Địch nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, đột nhiên xoay người nói với tôi:

“Vị huynh đệ xưng hô thế nào đây?”

“Lưu Lỗi, đại học Thanh Hoa.”

Tôi hướng về phía hắn gật đầu.

“Tôi tên là Vương Địch. Cùng khoa với Chu Vũ.”

Vương Địch nghĩ thầm, tiểu tử này vốn là Thanh Hoa, ở bên ngoài mà có thể dám đến Bắc Thần tán gái, phải giáo huấn cho hắn một bữa, hắn thật đúng là không biết trời cao đất rộng là gì!

“À, hai vị, nếu như vậy, có muốn cùng ngồi xe với chúng tôi không?”

Tôi mời.

“Không cần... Không cần!”

Chu Vũ vừa nghe đến xe của tôi thì giật mình, nói gì thì hắn cũng không muốn đến gần chiếc xe của tôi, ngay cả nghe đến nó cũng có cảm giác sợ nổi da gà.

Vương Địch cũng có xe. Người này dùng một chiếc Ford thể thao.

Hiệu trưởng chủ trì cuộc quyên góp, không phải tôi đi đến đâu cũng mang theo nhiều tiền mặt như vậy.

” Đồng học Lưu Lỗi. Anh chuẩn bị quyên bao nhiêu tiền đây?”

Chu Vũ ngồi ở bên cạnh tôi, cố ý lớn tiếng nói:

“Nếu anh định quyên có ba ngàn lượng ngàn thì cũng đừng có đi giúp làm gì, anh là đại biểu của đại học Thanh Hoa mà!”

“Ha ha. Đồng học Chu Vũ nói sai rồi, quyên nhiều hay quyên ít đều là tấm lòng đối với người dân ở nơi bị tai họa, hơn nữa tôi và trường tôi thì có quan hệ gì chứ?”

Tôi cười hỏi ngược lại.

“Ách...”

Chu Vũ không nghĩ tôi sẽ nói như vậy, nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

“Đúng rồi, Chu Vũ, dù sao thanh danh của cậu và của tôi cũng đã lan ra cả bên ngoài rồi, cũng không cần phải thêm cái danh tiếng này! Tôi thấy thế này có được không, chúng ta cùng đồng học Lưu Lỗi so một lần. Xem ai quyên nhiều tiền nhất! Bất luận ai thắng ai thua, cuối cùng đều có được nữ học sinh xinh đẹp này cùng với danh tiếng quyên góp tiền mà đi về!”

Vương Địch nháy mắt Chu Vũ. Chỉ vào Hứa Nhược Vân nói.

“Ý kiến này không tệ, cứ làm thế đi! Không biết đồng học Lưu Lỗi có dám chơi trò chơi này hay không?”

Chu Vũ gật đầu nói.

” Ý kiến này không tệ, cứ làm vậy đi.”

Tôi thầm nghĩ, có hai người coi tiền như rác hỗ trợ, Hứa Nhược Vân muốn nắm hạng nhất cũng không khó gì!

Bảng xếp hạng quyền tiền đang không ngừng xuất hiện tên mới, nhưng kẻ cao nhất hiện tại cũng chừng hơn ba ngàn đồng.

“Chúng ta đi trước, hù chết tiểu tử kia.”

Chu Vũ nói với Vương Địch, sẽ lấy số thẻ của Hứa Nhược Vân đi tới bàn quyền tiền.

“Học sinh năm thứ nhất khoa máy tính Hứa Nhược Vân, quyền tám vạn!”

Nhân viên làm việc hưng phấn nói, cho tới bây giờ đây là khoản tiền quyền góp lớn nhất!

Chu Vũ đắc ý đi trở về, nói với tôi:

“Tới phiên anh.”

Tôi gật đầu, nói:

“Không vội, không phải là còn chưa kết thúc sao.”

Chu Vũ cùng Vương Địch cho là tôi sợ, nội tâm đang đấu tranh. Cho nên đều vô cùng hưng phấn.

Tôi cũng không nóng nảy, hiện tại tôi muốn xem một chút có ai vượt qua khoản tiền quyền góp kia của Hứa Nhược Vân không. Nhưng mà, làm cho tôi thất vọng hơn là, đến khi gần kết thúc đại hội quyền tiền, trừ Hứa Nhược Vân ra, người cao nhất cũng chỉ có hai vạn nguyên.

“Làm sao anh còn không đi?”

Chu Vũ thấy đại hội quyền tiền sắp kết thúc, nên nhắc nhở.

“À, tôi không đi. Anh thắng rồi.”

Tôi nói.

“Tôi thắng!”

Chu Vũ không tin mình lại thắng như vậy.

“Đúng vậy, anh thắng rồi.”

Tôi khẳng định nói.

“Vương Địch, chúng ta thắng!”

Chu Vũ lúc này mới cao hứng nói với Vương Địch.

“Ừ, các người thắng. Cảm ơn anh giúp lão bà của tôi quyền góp tám vạn đồng.”

Tôi cười gật đầu với Chu Vũ.

“Anh... Lão bà? ! Hứa Nhược Vân là lão bà của anh? !”

Chu Vũ không tin nói.

“Đúng vậy, anh không biết sao?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Hắn là lão công của em?”

Chu Vũ chưa từ bỏ ý định, hỏi Hứa Nhược Vân.

Hứa Nhược Vân gật đầu.

“Cảm ơn, hai vị. Chúng tôi đi trước.”

Tôi kéo tay Hứa Nhược Vân đi ra ngoài.

“Chết tiệt! Chúng ta bị hắn lừa đảo giỡn.!”

Vương Địch tức giận nói.

“Vậy thì còn 8 vạn đồng thì sao?”

Chu Vũ ngưng nói.

“Kêu cái rắm! Con mẹ nó, cho người ta làm lễ mai mối rồi.”

Vương Địch mắng:

“Tiểu tử này rõ ràng là muốn hãm hại chúng ta một phen! Cậu cũng ngu ngốc chưa từng thấy, cho là có thể dùng tiền để sỉ nhục hắn, hắn ta có bản đã có kế hoạch trước.”

... ..

“Lão công, chúng ta làm như vậy có phải là rất xấu không?”

Hứa Nhược Vân nói với tôi.

“Không xấu, bọn họ nhiều tiền như vậy, chỉ là cần phải cống hiến chút cho vùng đất bị tai họa tôi.”

Tôi nói.

“Tại sao anh không giúp?”

Hứa Nhược Vân nghi ngờ hỏi.

Tôi cười một tiếng nói:

“Tôi đương nhiên muốn quyên góp, nhưng có cần phải làm trò trước mặt bọn họ không?”

“Anh thật là nham hiểm. Chu Vũ lần này không thể không tức phát điên lên.”

Hứa Nhược Vân liếc tôi một cái nói.

345. Chương 120: Đêm Trước Buổi Hôn Lễ..

Ngày 20 tháng 5 năm 1999, hệ thống phân biệt chữ Hán OCR của tập đoàn Thế Kỷ Mới được xuất bản. Đồng thời với nó là hệ thống các ngôn ngữ khác như Ý, Nga, Anh...cũng được tung ra thị trường. Ý văn và Anh văn đều đã tìm được đại lý cung ứng, chỉ là hệ thống Nga văn có chút phiền phức, ở nước Nga cũng có một công ty A kinh doanh sản phẩm như thế này, nên tiền quân vào thị trường này có chút khó khăn.

Đối với chuyện lần này, tôi tận lực chỉ đạo không được cùng công ty này giao phong, có thể lựa chọn ưu thế về giá để lấy thị trường tiêu thụ.

Sở Cao lần đầu tiên cảm thấy trên hai vai của mình có trách nhiệm trọng đại, lập tức triệu tập các lãnh đạo tối cao vào họp. Sở Cao đối với ý kiến của tôi cũng vô cùng đồng ý, dù sao tập đoàn Thế Kỷ Mới cũng chỉ mới thành lập, tuy rằng tài chính thì đầy đủ, nhưng về phương diện danh tiếng còn mỏng, nên chọn phương án đi đường vòng ra quốc lộ.

Nhưng mà ngoài dự đoán của tôi là công ty A này đang công kích sản phẩm mới có tập đoàn chúng tôi, hơn nữa còn khẩu xuất cuồng ngôn, nói rằng cho dù 10 năm nữa, Tập đoàn Thế Kỷ Mới cũng không thể nào chiếm lĩnh thị trường Nga văn! Hơn nữa còn liên hiệp nhiều đại lý thương nhân, từ chối tiêu thụ sản phẩm của Tập đoàn Thế Kỷ Mới.

Chuyện lần này, tôi xuất hiện với tư cách cố vấn, triệu tập hội nghị cao tầng của tập đoàn.

Bởi vì thời gian thành lập Tập đoàn Thế Kỷ Mới không lâu, mới chỉ giới hạn trong phạm vi nước Trung Hoa. Ở Mỹ và Ý thì có công ty ký hợp đồng làm đại lý tiêu thụ, không cần phải trực tiếp kinh doanh. Hơn nữa ở Nga lại không giống nhau, phải tự mình vận động.

Các thành viên trong hội đồng cấp cao thảo luận, nhưng cũng không có cách nào được tìm ra, bởi vì công ty A này đang chiếm địa lợi.

“Lưu cố vấn, ngài cảm thấy chúng tôi phải làm gì?”

Do trong hội nghị, nên Sở Cao gọi tôi là Lưu cố vấn.

“Tôi cảm thấy, vấn đề của chúng ta bây giờ là không cách nào chiếm lĩnh được thị trường! Thị trường tiêu thụ ở Nga bây giờ do toàn bộ là công ty A này chi phối, đối với người sử dụng lại không quan trọng lắm, họ chỉ cần dùng tốt là được. Bây giờ việc trọng yếu nhất theo tôi là phải tận dụng được lợi ích của công ty A, bởi vấn đề nhân lực của họ là tuyệt vời, cho nên bây giờ, chỉ cần tìm được công ty tiêu thụ là có thể giải quyết được vấn đề.”

Tôi nói.

“Đúng, trước tiên chúng ta có thể không cần lợi nhuận, nhưng phải chiếm được thị trường. Nhưng mà mấu chốt của vấn đề là, chúng ta thông qua con đường nào để đi vào thị trường này.”

Sở Cao gật đầu nói.

“Còn nhớ quan điểm của tôi lúc ban đầu không, đó là nắm chặt tiêu thụ!”

Tôi kiên định nói.

Nắm chặt đây là tuyệt chiêu kinh doanh kiếp trước của tôi, cho dù là sản phẩm mới là gì đi chăng nữa, chỉ cần không chế tốt khâu hệ thống sản phẩm, thì sẽ buộc người dùng phải tiếp nhận.

“Nắm chặt tiêu thụ?”

Sở Cao nghi ngờ nói.

Chiêu này hẳn đã dùng, nhưng đại lý không chấp nhận.

“Đúng! Nắm chặt tiêu thụ. Tôi muốn tất cả các máy vi tính trên đất nước nga đều có sản phẩm OCR của chúng ta.”

Tôi gật đầu nói.

“Tất cả? Điều này sao có thể!”

Sở Cao cả kinh kêu lên.

“Đương nhiên là có có thể. Chúng ta chỉ cần đem sản phẩm của ta tích hợp vào trong Windown Ánh Rạng Đông là được.”

Tôi tà ác nói.

“Trời ạ! Thật âm hiểm.”

Sở Cao cũng cười nói.

Liên tục hai ngày có hai người nói tôi âm hiểm? Tôi thật sự là rất âm hiểm sao?

Chuyện tiếp xúc với Tập đoàn Ánh Rạng Đông tôi giao cho Sở Cao, bởi vì có chuyện trước kia lên quan hệ của hai bên tương đối tốt, lại có Triệu Quân Sinh duy trì, nên chuyện này hẳn có thể đàm phán được.

Vốn tôi cũng không muốn sử dụng phương pháp cực đoan tà ác này, nhưng do công ty A này tuyên truyền quá đáng, nên buộc tôi phải sử dụng chiêu độc làm họ im miệng.

Sản phẩm được xuất bản, Đồng giáo sư vô cùng địa vui vẻ, hơn nữa vô cùng có lòng tin vào đội nghiên cứu do đích thân mình chọn lựa, nên chuẩn bị mở rộng thêm tiểu tổ nghiên cứu, để nghiên cứu những kỹ thuật cao hơn.

Mà những người này trở thành thành viên trung tâm của Tập đoàn Thế Kỷ Mới.

Tiền, làm gì có ai chê nhiều? Huống chi, tôi kiếm tiền là vì một làm hậu thuẫn cho một kế hoạch lớn.

Trong thời gian gần đây, Tôn Tứ Khổng đang chế tạo mô hình phi thuyền, nên cần một số lượng lớn kim khí, tôi đã phải dùng rất nhiều tiền mua kim khí từ khắp các nơi trên thế giới về cho hắn sử dụng.

Mặc dù trong phòng thí nghiệm, Tôn Tứ Khổng đã nắm giữa kế cấu vật chất của nguyên tử, nhưng muốn loại thí nghiệm này thành công, thì không thể trong một thời gian ngắn được.

... ..

Trong nháy mắt đã tới 6 tháng, cách thời hôn lễ của Hạ Nhu còn có 5 ngày.

Tư liệu mà tôi bảo Đỗ Tiểu Uy điều tra đã có.

Hạ Nhu học ở đại học Stanford thuộc Mỹ. Cha làm ở Bộ công an, mẹ làm chủ tịch một tập đoàn nổi danh cả nước. Bối cảnh này quả thực là vô cùng hiển hách, so với tôi trước đây, thì quả là khác xa một trời một vực.

Không trách được lúc ấy Hạ Nhu bảo tôi phải liều mạng đề cao địa vị xã hội, nếu như tôi chỉ là người bình thường, cho dù có muốn, nhưng làm gì có cha mẹ nào để cho con gái lấy một người tầm thường.

Chỉ là cái tên Lôi Tiểu Long này có chút phiền toái, nếu như Lôi gia chỉ là nhà bình thường, thì lại dễ làm. Mấu chốt là Hạ gia cùng Lôi gia đều là gia tộc có thanh thế hiển hách, Hạ gia nếu như thoái hôn, mặt mũi của Lôi gia sẽ mất hết, chẳng nhẽ bảo Hạ gia trở mặt với Lôi gia như vậy sao?

Tôi lắc đầu, trước tiên không cần quan tâm tới những thứ này. Quan trọng nhất vẫn là ý của Hạ Nhu, nếu như nàng quyết định gả cho lên Lôi Tiểu Long kia, thì tâm ý của tôi đúng là bỏ xuống sông hết rồi.

Tôi đi cướp dâu, nếu như Hạ Nhu yêu tôi, thì hành động này còn có ý nghĩa. Nếu như Hạ Nhu không thích tôi, thì hành động của tôi lại coi như một cách làm ngu ngốc.

Nhưng mà, tôi cũng không ngần ngại làm người ngu một lần.

“Đã liên lạc với công ty chi nhánh ở bên Mỹ chưa?”

Công ty lính đánh thuê do Đỗ Tiểu Uy thành lập, có quan hệ vô cùng tốt đẹp với một công ty buôn bán vũ khí ở bên Mỹ.

“Đã chuẩn bị xong, nếu như lúc đó chúng ta có hành động gì, thì bên ngoài sẽ không có người can thiệp.”

Đỗ Tiểu Uy cười nói:

“Hơn nữa cũng sẽ không có người của đài truyền hình ở nơi đó.”

Tôi gật đầu. Tôi biết, ở quốc gia này, súng ống thường được cung cấp cho những người có địa vị xã hội cao, nên cũng chính là nguyên nhân tôi bảo Đỗ Tiểu Uy lo việc này.

346. Chương 121: Lần Đầu Tới Newyork.

Newyork, Mỹ, Hắc bang Địa Ngục U Linh rất nổi tiếng ở địa phương, đang kiểm soát các quán bar.

“Thủ lĩnh, huấn luyện viên.”

Một thanh niên da trắng gượng gạo dùng Hán ngữ nói với tôi và Đỗ Tiểu Uy.

“Ở trước mặt người ngoài cứ gọi tôi là ông chủ.”

Tôi gật đầu nói.

“Vâng, ông chủ.”

Thanh niên da trắng lập tức sửa lời nói.

“Hắn là Hán Khắc, là người phụ trách công ty của chúng ta tại châu Mỹ, chịu trách nhiệm buôn bán súng ống đạn dược, cũng thay Hắc bang ở địa phương tham gia một số vụ ám sát hoặc tạm thời đánh thuê.”

Đỗ Tiểu Uy giới thiệu cho tôi nói:

“Một lát nữa người chúng ta muốn gặp là lão Đại Địa ngục U Linh, đang là vua tại Newyork.”

” Độ tin cậy của người này thế nào?”

Tôi hỏi.

“Ha ha, Lôi gia chẳng qua là phú hào mà thôi, mà chúng ta, nói thẳng ra là, chính là cung cấp vũ khí cho bọn Hắc bang của hắn, anh nói bọn họ có cần thiết vì Lôi gia mà đắc tội với chúng ta sao?”

Đỗ Tiểu Uy cười nói.

“Như vậy là tốt nhất.”

Đang nói, cửa phòng mở ra, một người da trắng mập mạp chừng hơn 40 tuổi đi đến.

Người da trắng mập mạp quét mắt một cái nhìn ba người chúng tôi trong phòng, trực tiếp đi tới chỗ tôi, vươn tay ra nói với tôi:

“Xin chào, khách quý từ phương Đông, tôi là người phụ trách ở nơi này, Davy phụ trách, dĩ nhiên, ngài cũng có thể gọi tôi Davy, như vậy có thể thân mật hơn một chút.”

“Xin chào, Davy tiên sinh.”

Tôi đứng dậy, mỉm cười, bắt tay hắn. Tôi không thể không nói, ánh mắt Davy này rất lợi hại, có thể nhìn một cái ra ngay là, tôi là người có địa vị cao trong ba người này.

Nhưng cũng khó trách, Đỗ Tiểu Uy và Hán Khắc ăn mặc đều rất trịnh trọng, quần tây, chỉ có tôi mặc quần áo thể thao. Nếu như tôi không phải là người địa vị cao đối với hai người bọn họ, thì làm sao có thể ăn mặc tùy ý trước mặt hai người đó được.

Từ lúc mới đến, nhìn thái độ của Davy đối với tôi có thể thấy, trong lòng hắn cũng hiểu rõ, thực lực của tôi so với hắn mạnh lớn rất nhiều, là ông trùm giấu mặt của một tập đoàn lớn nhất thế giới. Có thể tới làm phiền hắn, cũng là một kiểu tán thưởng hắn.

Davy chắc chắn cũng biết rõ, nếu quả thật tôi đến đây, đối với hắn sự nghiệp phát triển sau này cũng sẽ có rất thuận lợi!

“Tư liệu về Lôi Tiểu Long làm đến đâu rồi?”

Tôi và Davy không cần phải ra về khách sáo, trực tiếp đi vào chủ đề. Đại khái tôi muốn tìm hiểu về Lôi Tiểu Long, thật cận kề. Chỉ cần Davy dùng bọn anh chị tới hỗ trợ.

“Lôi Tiểu Long người này rất điên cuồng, hắn không làm cha hắn yên tâm chút nào. Trong thời gian tại Newyork, thường xuyên đến quán bar, sòng bạc, dùng tiền như nước.”

Davy nói.

Xem ra người này vẫn giống như trước đây, từ áp bức người khác cho đến tiêu tiền, cái gì cũng biết, gây khó khăn cho hắn không phải khó, vốn là tôi còn định tới hôn lễ của hắn, lấy trứng trời với đá, nhưng xem ra không cần, chỉ cần trước lúc đó bắt hắn là được, mọi chuyện rồi sẽ tốt.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, tôi có thể xác định. Hạ Nhu tuyệt đối sẽ không thích loại công tử bại gia như hắn!

“Lưu tiên sinh có tính toán gì không?”

Davy hỏi.

“Ừ, coi như là có chút đầu mối. Nhưng cần sự hợp tác của các anh. Mượn của anh mấy tên thủ hạ, anh cũng biết đó, tôi lần này tới đây không có mang người theo.”

Tôi nói. Dù sao đây là lần đầu gặp Davy, tôi nói mấy lời coi như để ý đến mặt mũi của hắn.

“Không thành vấn đề. Việc này rất dễ dàng.”

Davy gật đầu nói:

“Còn có gì không?”

“Còn, tôi muốn hỏi một chút, Lôi Tiểu Long thường xuyên đi mấy sòng bạc kia, có phải của người nhà hắn không?”

Tôi suy nghĩ một chút hỏi. Đại khái kế hoạch đã tạo thành trong đầu tôi.

“Ha ha, tại Newyork, mở sòng bạc mà không có Davy tôi gật đầu, thì ai có thể mở được?”

Davy cười nói.

“Như vậy thì tốt! Nếu như Lôi Tiểu Long tới đó lần nữa. Trước hết hãy cho tôi biết.”

Tôi cũng nở nụ cười. Davy nói không sai. Hắn là vua tại thành phố này, buôn bán đều do hắn định đoạt.

Tôi dành chút thời gian, nhìn thấy hình dáng bên ngoài của mình có thay đổi một chút, nhưng nói thật, nhiều năm không gặp như vậy, Lôi Tiểu Long đoán chừng đã sớm quên hình dáng của tôi rồi, lúc ấy tôi chỉ là kẻ thấp hèn, không bằng kẻ rảnh của thiếu gia nhà giàu như hắn, cho nên hắn có thể không nhớ con người tôi là chuyện bình thường.

“Được rồi, tôi xin tiếp đãi khách quý. Xin mời đi thư giãn một chút, mọi chi phí tôi đều trả hết.”

Davy mỉm cười đứng dậy nói:

“Không có ý gì, ngài cũng biết, tôi đang ở vị trí này, mỗi ngày làm tình rất nhiều...”

“Không sao, Davy tiên sinh, anh cứ làm việc của anh, tự chúng tôi chơi là được rồi.”

Tôi đứng dậy tiễn Davy ra khỏi phòng.

Cũng không lâu lắm, trong phòng xuất hiện một dãy mười cô gái Tây nổi đuôi nhau đi vào. Đi phía sau là một thủ hạ của Davy.

“Mấy vị khách quý, đây là một chút tâm ý của Davy tiên sinh, nếu như không hài lòng, tôi có thể thay đổi... Nhưng đây là những cô gái ưu tú nhất rồi.”

Thủ hạ của Davy nói.

Sắc mặt của tôi có chút thay đổi. Tôi không tin, tôi tìm gà nơi xứ người sao, lại có thể làm bữa như ở quán bar. Tự mình không cần tán gái!

Hán Khắc thấy sắc mặt của tôi không bình thường, đứng dậy, nói mấy câu với thủ hạ của Davy. Hán Khắc và Davy là người quen, cho nên thủ hạ của Davy đối với Hán Khắc cũng là quen thuộc.

Nghe Hán Khắc nói xong, thủ hạ của Davy lập tức giải thích:

“Có thể là tôi không nói rõ ràng, làm các vị khách quý hiểu lầm, các nàng không phải là như vậy, các nàng đều là người mẫu hoặc là minh tinh điện ảnh nổi tiếng, là do Davy tiên sinh cố ý tìm đến để làm vui các vị.”

Tôi nghe xong nhẹ nhàng nhún lông mày, gương mặt nhìn một chút những mỹ nữ ngoại quốc trước mặt. Nói thật, mọi người đều có vóc dáng tuyệt đẹp bậc nhất... Bỗng nhiên, tôi thấy một người, Shirley!

Tôi không tin, nàng không phải đang là minh tinh điện ảnh Hollywood! Tôi nhớ lúc kiếp trước, tôi còn là một trong những Fans của nàng, từng may mắn hàn huyên mấy câu trong tiệc rượu với nàng, nhưng khi đó nàng cao quý như vậy, thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội, rất nhiều người mơ ước nàng mà không được! Hôm nay... Nàng lại có thể làm công việc tiếp khách cùng với những người xuất hiện ở nơi này!

Tôi phải bội phục thế lực của Davy! Có thể làm được điều này, rõ ràng, nhân vật Davy này rất không đơn giản.

Mấy năm Đỗ Tiểu Uy đi theo tôi, đối với tâm tư của tôi rất hiểu rõ, hôm nay nhìn thấy ánh mắt của tôi, lập tức hiểu ý. Chỉ vào Shirley nói:

“Cô ở lại đây.”

Sau đó hắn và Hán Khắc tùy ý chọn hai người mẫu, để thủ hạ của Davy dẫn những người còn lại đi ra ngoài.

Đỗ Tiểu Uy à Hán Khắc cũng không phải là chính nhân quân tử gì, hai người này đều đã quen, làm chuyện đi như thế này, có mấy người là không dính đến đàn bà.

Nhưng còn tôi, mới vừa rồi tôi còn đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, có nàng ở đây, sao tôi lại không tiến tới?

Không đợi tôi quyết định, Đỗ Tiểu Uy đã giúp tôi thực hiện quyết định này.

347. Chương 122: Shirley.

Ở kiếp trước, Anh văn của tôi cũng đã tương đối lưu loát. Muốn cố gắng phát triển công ty ngày càng cao, thì nhất định phải lưu loát Anh văn.

“Tiên sinh...”

Shirley ngồi bên cạnh tôi, lộ vẻ có chút câu nệ.

Trong lòng tôi buồn cười, đi ra ngoài tiếp khách mà còn giả bộ là thuần khiết. Hơn nữa điện ảnh và truyền hình đều là thế giới lẫn lộn, còn giả vờ hồn nhiên, nếu như tôi nhớ không lầm, năm đó, Shirley chính là dựa vào việc lên giường với một đạo diễn hạng nhất, nên mới được lọt vào hàng ngũ ngôi sao Hollywood.

“Ông chủ, anh thích loại ngây thơ này à!”

Đỗ Tiểu Uy ở một bên trên ghẹo nói, cô nàng nóng bỏng kia đã bắt đầu cọt cọt tới cọt lui vào người hắn.

“Ngây thơ? Cậu còn không nhận ra cô nàng sao?”

Tôi kỳ quái chỉ vào Shirley bên cạnh, phải biết rằng, rất nhiều phim của nàng vượt quá giới hạn cho phép của cảnh nóng bỏng khêu gợi!

Đỗ Tiểu Uy lắc đầu, ngay cả Hán Khắc cũng lắc đầu, chỉ vào Shirley nói:

“Chưa từng thấy, ông chủ, nhiều người mẫu như vậy, sao anh không chọn, cứ hết lần này tới lần khác chỉ chọn lấy một người vô danh! Tôi trong lòng nghi ngờ, ngay cả Hoa Hoa Công Tử (Play Boy) chụp trên bìa ảnh!”

Vô danh?! Tôi vỗ đầu một cái, lúc này mới là năm 1999, 2000, nói cách khác, nàng hiện tại có thể chỉ là quân cờ, chạy theo làm diễn viên quần chúng!

Nhưng tại sao Davy phải phái nàng tới? Chẳng lẽ bởi vì nàng rất xinh đẹp?

“Shirley?”

Tôi thử dò xét hỏi.

Hiện tại tôi cũng không dám xác nhận. Dù sao kia chỉ là trí nhớ của tôi nhiều năm trước. Tôi cũng không dám khẳng định người trước mặt có phải là Shirley hay không.

“Anh... biết tôi?”

Shirley có chút chần chừ nói.

“Ách... Tôi đã từng nhìn thấy trên tạp chí.”

Tôi không biết Shirley hiện tại có còn diễn như xưa không, cho nên thuận miệng nói.

“Đúng vậy!”

Shirley lộ ra vẻ mừng rỡ:

“Tôi đã từng xuất hiện trên bìa một tạp chí lớn, anh có thể nhớ được sao...”

Tôi tin, mấy chuyện tình loại này cũng bị tôi đoán đúng rồi.

“Ừ.”

Tôi gạt đầu không biết nói gì, nói thật, tâm tư của phụ nữ ngoại quốc tôi không nghiên cứu qua, tôi cũng không biết nên nói chuyện gì với các nàng. Mặc dù tôi rất muốn trao đổi một chút XXOO với Shirley, nhưng tôi lại phát hiện Shirley có chút xấu hổ!

Loại phụ nữ này lại có thể xấu hổ! Điều này làm cho tôi không giải thích được!

Diễn trò, nhất định là đang diễn trò!

Bên kia, Đỗ Tiểu Uy và Hán Khắc đã thành công bước tán tỉnh cuối cùng, rồi rít ôm cô gái ngoại quốc trên người đi vào trong phòng.

“Chúng ta. Cũng đi vào?”

Tôi không tin từ lúc nào tôi trở nên nhả nhận như vậy.

Shirley gật đầu, không nói gì.

Tôi kéo chiếc tay nhỏ bé của Shirley vào giữa phòng, sau đó tiện tay khóa cửa.

“Tôi... Đi tắm.”

Shirley nhỏ giọng nói. Vừa nói liền chạy ra.

Kỹ xảo biểu diễn của cô gái này thật đúng là lợi hại! Nhưng chủ ý của lão gia Davy rốt cuộc là gì đây, lại có thể tìm một tiểu minh tinh vô danh đi theo tôi, tôi còn tưởng rằng hắn có bao nhiêu năng lực để có thể mời Shirley đến tiếp khách, bây giờ nhìn lại, đó cũng không phải quá khó khăn.

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy ào ào làm cho tôi có chút tâm ý loạn lên. Không phải người ngoại quốc đều rất thoáng sao! Không bằng cùng đi tắm...

Tôi nhanh chóng cởi quần áo trên người, đi tới cửa phòng tắm, đẩy cửa phòng. Phát hiện thấy không khóa. Thật ra thì cho dù khóa lại cũng không sao, tôi vẫn có thể phá khóa vào được.

Hoàn mỹ! Tôi không thể không thừa nhận. Phụ nữ phương Tây có thể nói là đẹp hoàn mỹ, toàn thân trắng bóng, không có bất cứ một tỳ vết nào!

Shirley nhìn thấy cửa phòng tắm bị tôi đẩy ra. Khẽ sửng sốt một chút, rồi bình thường trở lại, nhỏ giọng nói:

“Tôi xong ngay đây...”

“Ha ha, không sao, chúng ta cùng nhau tắm nhé!”

Tôi từ phía sau ôm lấy Shirley, phía dưới chĩa vào người Shirley, nhẹ nhàng nói bên tai nàng.

“A!”

Shirley cả người run lên, mặt lập tức đỏ lên.

“Không nên... Ở chỗ này...”

Shirley run giọng nói.

Tôi không nghĩ thân thể Shirley nhạy cảm như thế. Tôi còn tưởng rằng tại nước Mỹ là quốc gia rất cởi mở về chuyện này, thân thể phụ nữ cũng không còn nhạy cảm nữa.

Tôi cũng đâu nghĩ nhiều như vậy. Nếu như, kiếp trước tôi có cảm giác là thích thú nàng, thì giờ đây toàn là dục vọng.

Tôi ông mỹ nhân vào trong ngực, hôn tới đôi môi nóng bỏng của nàng.

Nói thật, tôi cũng có thể coi là người trong nghề, nhưng mà đối với nữ nhân ngoại quốc, thì đây là lần đầu tiên!

Shirley hôn rất gượng gạo, trong lòng tôi thầm mắng, tới lúc này mà vẫn còn diễn trò. Nhưng mà tôi cũng không có phản đối, loại cảm giác này không tồi, làm cho lòng tự ái của tôi được lấp đầy.

“A!”

Khi tôi tiến vào, thì Shirley kêu lên một tiếng run rẩy.

... ..

Máu, từng giọt máu theo bắp đùi của Shirley rơi xuống đất.

Tôi tỉnh táo lại không ít. Tại sao có thể có máu? Nhìn Shirley vô lực mềm nhũn nằm trong lòng của tôi, có chút nghi hoặc nhìn nàng, không giải thích được.

Xử nữ? Ý nghĩ này dần dần chiếm cứ đầu óc của tôi!

Trong nháy mắt, tôi rốt cục cũng hiểu tại sao lão gia hỏa Davy lại chọn một nữ diễn viên không tên tuổi cho tôi!

Ở nước Mỹ xử nữ vô cùng ít, vậy mà Shirley lại còn là xử nữ!

Nói cách khác, những biểu hiện của nàng vừa rồi là sự thực!

Đoán chừng Davy khẳng định nghe được chuyện ở phương Đông người ta coi trọng trinh tiết, nên mới cố ý an bài như vậy!

Tôi lắc đầu, mặc dù tôi biết nữ nhân ở nước Mỹ không coi trọng trinh tiết, nhưng mà tôi lại thì có!

Sau khi trọng sinh, lòng tham của tôi đã vượt ra tới mức khủng bố, Shirley, tôi nên đối đãi với nàng như thế nào đây?

Tôi ôm Shirley lên giường, tiện tay mở TV trong phòng.

Đổi mấy kênh mà vẫn chưa tìm thấy tiết mục gì hay cả.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy người bên cạnh giật giật. Tôi quay đầu nhìn, thì Shirley đang mở đôi mắt to quuyền rũ nhìn tôi không chớp mắt...

348. Chương 123: Bao Em ?

“Em tỉnh rồi?”

Tôi tiện tay tắt TV đi.

Shirley không nói gì cả, chủ động hôn tôi...

Tôi không khỏi nểng khâm phục năng lực khôi phục của nữ nhân ngoại quốc thật cường hãn!

Lần thứ hai, Shirley thành thạo chiếm lĩnh quyền chủ động.

Sau khi dục hỏa của hai người lui đi, thì Shirley vô lực mềm nhũn nằm trên người của tôi

“Đây là lần đầu tiên của em?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Đúngà...”

Shirley không có phủ nhận.

“Đừng nhìn em như vậy? Trong lòng em không để ý chuyện này, trước kia là em chưa tìm được nam nhân cho mình thôi...”

Shirley cho là tôi phát hiện nàng còn là xử nữ, nên hoài nghi vấn đề giới tính của nàng.

“A.”

Tôi gật đầu, nói:

“Vậy tại sao em lại tới tiếp anh?”

“Bởi vì Davy nói, nếu như em tới tiếp anh, thì công ty làm phim của hắn sẽ cho em làm nhân vật chính lần này.”

Shirley có chút bất đắc dĩ nói.

“A.”

Tôi có chút buồn cười. Kịp trước Shirley cùng đạo diễn lên giường, mà lần này lại là tôi!

“Cười cái gì, chuyện này đối với chúng em là chuyện bí mật được công khai, em còn là người may mắn, còn có nhiều người khác muốn mà không được!”

Shirley tự giễu nói.

“Tại sao em biết, khi theo anh, thì người ta sẽ cho em làm nhân vật chính?”

Tôi hỏi.

“Em cũng không biết, coi như đánh cuộc một lần đi. Huống chi, em hình như thích cùng anh ân ái rồi...”

Shirley có chút lớn mặt nói.

“Nếu em chỉ thích cảm giác như vậy, thì tìm ai mà chẳng giống nhau.”

Tôi có chút thất vọng nói. Xem ra nữ nhân ngoại quốc cũng không được tốt lắm!

“Không, em chỉ thích anh thôi, còn đối với người khác không có cảm giác.”

Shirley cường điệu nói.

“Trước khi em với anh, thì em cũng đâu có cảm giác gì với anh?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Điều này không giống, đây là em vì nuôi sống bản thân mình!”

Shirley kiên định nói.

“Vậy sau này em có cùng người khác nữa không?”

Tôi thử dò xét hỏi. Tôi biết, bảo nàng yêu tôi chỉ trong chốc lát thì không thể nào, nhưng tôi cũng không muốn nàng tìm người khác, vì tôi không muốn bị cấm sừng.

“Ừ... Nếu như Davy giữ lời, vậy thì sau này em với anh phải làm sao đây?”

Shirley có chút khờ dại hỏi.

Xem ra, nàng còn không biết quy tắc của giới giải trí, nhưng không sao, đã có tôi thì nàng không phải lo gì nữa.

“Yên tâm đi, hần không dám không giữ lời.”

Tôi cười nói.

“Chỉ hy vọng là như vậy.”

Shirley gật đầu, đột nhiên hỏi:

“Mà anh làm nghề gì?”

“Không nghề nghiệp.”

Tôi nói.

“Không nghề nghiệp?”

Shirley nghi ngờ hỏi. Có thể làm cho Davy khúm núm, sao có thể là người không nghề nghiệp?

“Chỉ là không có chuyện gì làm, nên suốt ngày tìm tình nhân, vợ bé...”

Tôi nói.

“Vợ bé là cái gì?”

Shirley hỏi.

“Chính là tình nhân.”

Tôi cũng không giải thích được từ này, cho dù anh ngữ có khá hơn nữa, thì cũng không thể giải thích cho người nước ngoài hiểu, vợ bé là gì.

“A? Vậy thì anh bao em nhé?”

Shirley đột nhiên yếu ớt hỏi.

Tôi đỏ mồ hôi, lời như vậy nàng lại nói ra mà không đỏ mặt.

“Anh bao em thì có thể, nhưng sau này nhất định em phải nghe lời của anh.”

Tôi gật đầu đồng ý.

“Vậy anh có cho em tiền không?”

Shirley tiếp tục hỏi.

“Em muốn tiền, hay muốn sự nghiệp thuận buồm xuôi gió?”

Tôi hỏi.

“Anh có thể làm cho em nổi tiếng không?”

Shirley vui mừng hỏi.

“Có lẽ có thể.”

Tôi gật đầu.

”Anh thật tốt!”

Shirley “Ba” hôn tôi một cái nói:

“Em muốn trở thành đại minh tinh, thì lúc đó sẽ rất nổi tiếng.”

Loại con gái ngoại quốc ngây thơ như thế này thật đúng là hiếm thấy. Tôi hiện tại thậm chí hoài nghi là, ở kiếp trước Shirley có lên giường với đạo diễn hay không?

Tôi lấy điện thoại bấm số của Davy.

“Lưu, là ngài sao, như thế nào, có hài lòng không?”

Thanh âm thân thiết của Davy từ trong điện thoại vang lên.

“Không tệ. Tôi rất yêu mến nàng. Tôi nói là tôi thích nàng, ông có hiểu ý của tôi không?”

Tôi nói.

Nhưng mà Davy hiểu ngay ý của tôi, nói:

“Tôi lấy danh nghĩa của Địa Ngục U Linh bảo đảm, sau này sẽ không có nam nhân nào xuất hiện ở bên cạnh nàng.”

“Ha hả. Đúng rồi, nghe nói ông đang định đầu tư vào lĩnh vực làm phim?”

Tôi làm bộ như tùy ý hỏi.

“Đúng vậy, cũng định làm vài bộ, nhưng mà nữ chính còn chưa tìm thấy!”

Davy rất biết cách làm người.

“A? Nếu như vậy, tôi thấy Shirley không tệ, vừa lúc nàng cũng muốn phát triển ở lĩnh vực này, phải lãng xê thì cứ lãng xê, tài chính thì tìm Hán Khắc.”

Tôi nói.

“Chuyện này rất dễ.”

Davy dễ dàng nói:

“Đúng rồi, lần trước gia tộc chúng tôi có đặt hàng một số lượng súng ống...ngài xem có thể ưu tiên cho gia tộc chúng tôi không...”

“Tôi sẽ nói với Hán Khắc một tiếng.”

Tôi nói xong thì cúp điện thoại.

Mới vừa cúp điện thoại. Shirley đã hưng phấn ôm lấy tôi, hoan hô nói:

“Anh yêu, anh thực lợi hại, ngay cả Davy cũng phải nghe lời của anh. Em được làm nữ chính... Wow! Em có phải là đang nằm mơ hay không!”

“Anh yêu nghe không hay, sau này gọi anh là lão công! Biết không?”

Tôi véo véo cái mũi quỳnh của Shirley nói.

“Biết rồi, lão công.”

Shirley dùng Hán ngữ kỳ quái nói.

“Đúng rồi, lão công, lúc này Davy có nói tới chuyện súng đạn là gì vậy?”

Shirley hỏi.

“Đây không phải là chuyện của các cô gái nhìn em cần biết, có biết không, những chuyện này tốt nhất em không nên hỏi, ngoan ngoãn làm đại minh tinh đi, anh sẽ trả đường cho em.”

Tôi thản nhiên nói.

Shirley nghe lời gật đầu.

“Đây là thẻ vàng VISA thông dụng toàn cầu của Ngân hàng Thụy Sĩ, trong này có tiền đã em tiêu hàng ngày. Mấy ngày nữa anh phải trở về, em phải tự chăm sóc tốt cho mình.”

Tôi nhìn Shirley nói.

Shirley cũng không từ chối, nhận lấy thẻ.

“Nếu như có người nào đó khi dễ em, thì em trực tiếp gọi điện cho Davy hoặc Hán Khắc, họ sẽ thu xếp giúp em.”

Tôi dặn dò.

“Em biết rồi, hiện giờ em đang ngạc nhiên, không biết thân phận thực sự của anh là gì.”

Shirley nói.

“Em nếu như tiếp tục tìm hiểu, thì nhất định em sẽ yêu anh.”

Tôi cười nói.

“Em... Phát hiện em đã yêu anh.”

Shirley nghiêm túc nói.

“Thật?”

Tôi hỏi.

“Thật.”

Shirley nói.

“Được rồi, sau này nếu như nhớ tới anh, thì gọi điện thoại cho anh, lúc đó anh sẽ trở lại bên em.”

Tôi cho Shirley một tờ danh thiếp.

349. Chương 124: Đánh Bạc (thượng)

Tên của tôi được viết trên tấm danh thiếp, ngoài ra bên dưới chỉ có duy nhất 1 số điện thoại. Người biết được số của tôi toàn là người thân cận mà thôi.

“Tên anh là Lưu Lỗi.”

Tôi nói.

“Lưu Lỗi?”

Shirley đọc lại một lần, sau đó nói:

“Em nhớ kỹ rồi, nam nhân của em là Lưu Lỗi.”

“Được rồi, anh có việc nên phải đi trước, nhớ anh thì gọi điện thoại cho anh.”

Tôi nói xong cũng mặc quần áo vào, đi ra khỏi phòng.

Sau khi khép cửa phòng lại, thì tôi thấy Đỗ Tiểu Uy và Hán Khắc đang ngồi trên ghế salon đợi tôi.

“Ông chủ, người thật là lợi hại!”

Hán Khắc vươn ngón tay cái ra tán dương nói:

“Hai canh giờ!”

Tôi cười khỏ, tôi cùng Shirley ở bên trong phòng trao đổi tình cảm lâu tới vậy sao...

“Hán Khắc, thay tôi chiếu cố Shirley, nàng là nữ nhân của tôi rồi.”

Tôi rất bình thản nói.

“Dạ được, ông chủ.”

Hán Khắc cũng không hỏi tại sao.

“Tôi đã đáp ứng Davy, phương diện súng ống ưu tiên cho hắn.”

Tôi nhìn Hán Khắc nói.

“Tôi biết rồi.” Hán Khắc vẫn không nói lời thừa nào.

Lúc này, điện thoại di động của tôi đột nhiên vang lên, tôi cầm lên nhìn, hóa ra là Davy gọi tới!

“Alo, Lưu! Thủ hạ của tôi mới thông báo lại, ở trong một sòng bạc do tôi mở, Lôi Tiểu Long xuất hiện ở trong đó!”

Davy hưng phấn nói, hắn cảm thấy nếu như làm được chuyện này, thì chuyện tốt sẽ rất nhờ.

“Tôi biết rồi. Tôi lập tức tới đó!”

Tôi cúp điện thoại, tà ác cười.

“Ông chủ, có tin tức?”

Đỗ Tiểu Uy hỏi.

Tôi gật đầu, nói:

“Chuẩn bị xong chưa?”

Hán Khắc cùng Đỗ Tiểu Uy hưng phấn xoa hai tay vào nhau, chuẩn bị xe đi.

Sau 10 phút đồng hồ, 3 người chúng tôi xuất hiện ở trước cửa sòng bạc do Davy mở. Thân phận của tôi bây giờ là một phú thương, Đỗ Tiểu Uy cùng Hán Khắc là hộ vệ và phiên dịch của tôi.

Lôi Tiểu Long trong ký ức của tôi rất mơ hồ, nhưng người đứng bên cạnh hắn thì tôi lại nhớ rất kỹ, bởi người đó là chú Bản!

Xem ra chuyện tình không tốt, chú Bân này cũng là một nhân vật bí hiểm, không biết khi tôi hành động, hắn có nhảy ra can thiệp hay không?

Nhưng mà tôi cười cười, năm đó chú Bân này lợi hại, nhưng giờ thì không rồi!

Thông qua chú Bân, tôi kết luận người bên cạnh hắn chính là Lôi Tiểu Long, Lôi Tiểu Long giờ phút này đang chơi Toa Cáp, nhìn đồng Jeton (thẻ chơi bài), trước mặt hắn, thì tôi biết tiểu tử này đang thắng.

Lúc này, ở sòng bạc đã sớm có 1 tiểu đệ của Davy chờ tôi, thấy tôi đến lập tức nháy mắt cho một khách nhân đứng trong bàn. Người khách nhân này lập tức đứng dậy, nói:

“Ai nha. Hôm nay tài vận không tốt, chỉ chơi tới đây thôi, tôi về trước nếu không con cạp cái ở nhà lại gầm lên!”

Lôi Tiểu Long vẫn chưa tận hứng, nay có một người đứng dậy thì người chơi Toa cáp còn lại có 3 người, cho nên thiếu đi sự sáng khoái, cho nên vẻ mặt mất hứng nói:

“Sao vậy, mới thua ít tiền như vậy đã muốn đi rồi hay sao?”

“Không có cách nào khác, tôi phải đi về nấu cơm cho con cạp cái kia, không đi không được!” Người khách nhân kia khoát tay áo rời khỏi chỗ ngồi.

Lúc này, tôi mới xuất hiện

Tiểu đệ sòng bạc thấy tôi, dùng khuôn mặt tươi cười đón chào nói:

“Ai nha! Đây không phải là ông chủ Lưu hay sao, hôm nay ngài định chơi gì?”

“Toa cáp đi, không biết có bàn lớn nào không?”

Tôi rất tùy ý hỏi.

Lôi Tiểu Long ở bên cạnh nghe rõ cuộc đối thoại giữa chúng tôi, thấy có người định chơi, cho nên hô lớn:

“WAITER, chỗ này, chỗ này!”

Tôi làm như trùng hợp ngồi xuống dưới bàn của Lôi Tiểu Long.

“Không biết các vị chơi bao nhiêu?” Tôi rất làm như một tên nhà giàu mới nổi hỏi

“Thấp nhất một vạn, cao nhất mười vạn.”

Lôi Tiểu Long giải thích.

“Quá ít, chơi như vậy thì lấy đâu ra cảm giác mãnh liệt!”

Tôi lắc đầu, nói:

“Thấp nhất mười vạn, cao nhất thì không giới hạn, các vị cảm thấy như thế nào?”

Lôi Tiểu Long lúc này còn chưa thỏa mãn, lúc này nghe thấy tôi nói như vậy, thì giờ hai tay tán thành. Mà những người khác, vốn là do Davy an bài, nên không có ý kiến gì.

Tôi thấy Lôi Tiểu Long đồng ý, cho nên lấy ra một chi phiếu, nhìn nhân viên làm việc nói:

“Đổi 100 triệu Jeton.”

“100 triệu!”

Người bên cạnh đều ồ lên, ở nơi này hiếm có người nào chơi lớn như vậy!

Lôi Tiểu Long dường như không cam lòng để người khác dùng ánh mắt sùng bái nhìn người không phải mình, cho nên cũng ném ra một tờ chi phiếu nói:

“Tôi cũng đổi 100 triệu!”

“Thiếu gia...”

Chú bân ở bên cạnh muốn ngăn lại, nhưng Lôi Tiểu Long ở bên cạnh đã vung tay lên nói:

“Không có chuyện của chú!”

Chính vì vậy, mà tôi với Lôi Tiểu Long đều được mời vào khách quý sảnh. Ngoài dự liệu của Lôi Tiểu Long là, có hai người đã ngồi sẵn, mỗi người đổi một chi phiếu 500 ngàn Jeton!

Bắt đầu chia bài, lần thứ nhất tôi lên bài được 2 cây 3, 8. Dừng dị năng nhìn sang bài của Lôi Tiểu Long thì hắn lên được một đôi O, đúng là may mắn mà.

Tôi trực tiếp úp bài. Lôi Tiểu Long cũng không nói gì. Lần đầu tiên mỗi người đẩy ra 100 vạn.

Lần thứ hai chia tiếp bài, tôi vẫn số hẩm hiu, nhưng mà Lôi Tiểu Long cũng không khá hơn, tôi đôi 4, hắn đôi 3, nhưng mà một trong hai người bên cạnh, một người trong đó lại là một đôi A!

Lần này mỗi người chúng tôi đẩy ra 300 vạn.

Lần thứ 3 chia tiếp, hai con bài chưa lật của tôi là 8, 10. Mà con bài chưa lật của Lôi Tiểu Long là A, trên tay hắn cầm cũng là một đôi A.

Một người khác là 3 con 7, còn người kia thì vô cùng bết bát.

“1000 vạn!”

Lôi Tiểu Long đắc ý nói.

Lúc này, bồi bàn mới chia bài tiếp.

Tới quân thứ 5, tôi lên được một cây K, cùng với những cây trên bài tạo thành thế Hoa thuận, còn Lôi Tiểu Long là 1 quân 2.

“5000 vạn!”

Tôi đẩy ra một đồng Jeton.

Lôi Tiểu Long bắt đầu do dự, tay hắn đặt lên đồng Jeton mấy lần, nhưng rốt cục cũng cắn răng đẩy ra.

“Ha hả. Thật ngại quá, của tôi là Hoa thuận, thậm chí lại là Hoa thuận tuyệt vời!”

Tôi lật quân 8 cuối cùng lên.

Lôi Tiểu Long trong nháy mắt khuôn mặt của hắn đã tái đi, phải biết rằng 3 quân A vô cùng khó gặp, nếu như tiếp tục thì toàn bộ Jeton trong bàn này đều là của hắn!

“Người... gian lận!”

Lôi Tiểu Long tức giận chỉ vào người của tôi mắng.

350. Chương 125: Đánh Bạc (hạ)

“Gian lận là thế nào? Vạn may kém, thì đừng có nổi giận.”

Tôi thần nhiên nói.

“Được! Chúng ta tiếp tục! Chờ xem!”

Lôi Tiểu Long tức giận nói:

“Chia bài!”

Cứ tiếp tục như vậy, tôi thua nhiều thắng ít, vạn may đến không ngừng, số Jeton trên tay Lôi Tiểu Long đã thắng được hơn nửa.

Rốt cục, số Jeton trong tay Lôi Tiểu Long cũng hết!

“Ai nha, vạn khí tốt quá, không ai thắng nổi. Lôi thiếu gia, tôi thấy cậu tốt nhất là đừng chơi nữa, nếu không thì lão bà cũng không còn đâu!” Tôi cố ý nói.

“Mẹ kiếp! Mày chớ đắc ý, Phong thủy luân chuyển, ai thua còn chưa biết, phục vụ sinh, đổi Jeton...đem tất cả số tiền trong thẻ này đổi!”

Lôi Tiểu Long kích động nói.

“Thiếu gia, người...”

Chú Bàn định nói cái gì nữa, nhưng lại bị llt cắt ngang. Giờ phút này Lôi Tiểu Long đã thua đỏ mắt, cho nên không còn để ý tới những thứ khác nữa.

“Lôi thiếu gia, trong thẻ hiện tại còn 270 triệu, có đổi toàn bộ ra Jeton không?”

Phục vụ sinh hỏi.

“Đúng! Đổi toàn bộ!”

Lôi Tiểu Long khàn cả giọng nói.

“Dạ được, xin chờ một chút.”

Phục vụ sinh nói.

Nơi này là phòng khách quý, chỉ cần quét thẻ là đổi sang Jeton được, căn bản không phải chờ đợi, chỉ một lát sau, phục vụ sinh đã đem Jeton tới.

Tôi nhìn Jeton ở trước mặt, cười cười.

Hai người được bố trí cũng thua, nhưng thua không phải là tiền của bọn họ, nên bọn họ chẳng có chút đau lòng nào, nhưng việc đó lại làm cho Lôi Tiểu Long nổi điên lên, vì hắn không muốn để người khác cười nhạo mình!

Người thừa kế Tập đoàn Lôi thị thua tới mức không chơi tiếp được? Buồn cười!

Lôi Tiểu Long ổn định lại tâm tình của mình một chút, sau đó nói:

“Bắt đầu đi!”

“Thời gian không còn sớm nữa, hay là một ván phân thắng bại đi?”

Tôi cố ý ngáp một cái nói.

“Được, tôi không có vấn đề gì cả, chỉ là hai người bọn họ!”

Lôi Tiểu Long nhìn hai người kia.

“Hai người các người điên rồi, chúng tôi còn không có điên! Đánh cuộc lớn như vậy, chúng tôi không tham gia.”

Hai người này đều lắc đầu.

Chuyện này lại hợp với ý của Lôi Tiểu Long, căn bản là Lôi Tiểu Long đang thắng, mà mục đích chủ yếu của hắn là làm sao thắng được tôi. Cho nên không thèm để ý tới người khác, hai người này không chơi lại càng tốt.

“Chia bài!”

Lôi Tiểu Long mắt đỏ hồng nói.

“Chỗ này của tôi có 270 triệu, cộng thêm số cũ cũng được hơn 300 triệu, không bằng toàn bộ đặt một lần!”

Lôi Tiểu Long xem ra đã điên rồi, hắn đem toàn bộ đặt luôn một lần.

“Tốt!”

Tôi gạt đầu nói:

“Như vậy là tốt nhất!”

Chia bài thấy hai người chúng tôi không có ý kiến nên bắt đầu chia bài.

Lá bài đầu tiên của tôi là 1 quân 8 bích

Lá thứ hai là 1 quân 8 tép.

Lá thứ ba là 8 rô.

Lá thứ tư là 2 bích, A.

Lá thứ năm là 8 cơ, K

Thuận tử tức là 3 quân bài cùng số, Lôi Tiểu Long giờ phút này hưng phấn tới mức không thể hình dung. Hắn kích động lật lá bài hết lớn: “Thuận tử! Ha ha ha!”

“Lôi thiếu gia, gấp gấp như vậy làm gì?”

Tôi cười một tiếng lật quân bài cuối cùng, 4 quân 8.

“Không thể nào!”

Lôi Tiểu Long trợn to hai mắt, nói:

“Tại sao mà lại là Tứ Điều!”

“Cậu là Thuận tử, tôi là Tứ điều thì có gì kỳ quái?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Vận khí của mà sao lại có thể tốt như vậy chứ!”

Lôi Tiểu Long cả kinh kêu lên.

“Nhưng mà đây là sự thật!”

Thật ra thì vận khí của tôi đâu có tốt như vậy! Cũng chỉ vì thời điểm chia bài, tôi dùng dị năng đánh tráo mà thôi.

“Tao không cam lòng!”

Lôi Tiểu Long nhìn mình toàn bộ tài sản của mình đều thuộc về người khác, khàn cả giọng kêu lên:

“Tao còn muốn chơi nữa, xem mà còn may mắn như vậy nữa không!”

“Cậu còn muốn đánh cuộc? Cậu lấy cái gì để đánh cuộc?”

Tôi cười lạnh nói:

“Tiền của cậu toàn bộ đã thuộc về tôi rồi, cậu lấy cái gì ra để đánh cuộc?”

“Tao...đánh cuộc mạng với mà!”

Lôi Tiểu Long bệnh tâm thần nói:

“Tao đặt cái mạng của tao với mà!”

“Lôi thiếu gia, người tỉnh lại đi, người làm cái gì vậy. Lão gia mà biết ...”

Chú Bân vội vàng đi tới nói.

“Cút! Cút sang một bên cho tôi, đừng có mà mang cha tôi ra dọa tôi! Thiếu gia tôi muốn làm gì thì làm, không mượn chú xen vào!”

Lôi Tiểu Long vung tay lên đẩy chú Bân bắn đi.

“Tốt! Có tính cách! Vốn mạng của cậu tôi cũng không dùng làm gì, nhưng thấy cậu nói mấy câu hào khí, tôi đánh cuộc với cậu!”

Tôi chỉ vào số tiền trên bàn nói:

“Toàn bộ số tiền này, chúng ta một ván phân định thắng thua!”

“Tốt! Chính hợp ý tao!”

Lôi Tiểu Long vỗ bàn nói.

Chú Bàn vốn định lấy điện thoại ra gọi cho cha của Lôi Tiểu Long, nhưng mà bảo vệ sòng bạc thấy vậy bèn mở thiết bị phá sóng. Kết quả chú Bàn không làm gì được, chỉ còn cách nôn nóng ngồi trên ghế.

Hắn không dám tưởng tượng lúc Lôi Tiểu Long thua sẽ như thế nào, bản thân hắn mặc dù tự tin vào công phu quyền cước rất lợi hại, nhưng mà đây là sòng bạc, bảo vệ thì nhiều, mà súng thì cũng không thiếu!

Chú Bàn thở dài, Lôi Tiểu Long từ nhỏ tới lớn chưa làm được gì, ngoài việc gây họa! Xem ra, nếu tới bước cuối cùng, thì đành phải đem danh tiếng của lão gia nói ra, hi vọng họ sẽ cho mình mặt mũi.

Dù sao sòng bạc cũng chỉ cần tiền, họ cần bao nhiêu Lôi Phúc Bách nhất định sẽ đáp ứng. Dù sao cái mạng của Lôi Tiểu Long, sòng bạc cũng chẳng dùng làm gì, tiền với họ là thứ tốt nhất.

Nghĩ tới những thứ này, chú Bàn mới bình thường trở lại. Hi vọng sẽ không xảy ra chuyện không may.

Lúc này, người chia bài vẫn chia cho tôi trước.

“Đợi một chút!”

Lôi Tiểu Long đột nhiên quát lên:

“Giờ chia cho tôi trước đi!”

Tôi cười một tiếng, sớm biết hắn sẽ hoài nghi vấn đề này, cho nên tôi không quan tâm nói:

“Không sao cả, cứ làm theo ý của Lôi thiếu gia đi!”

Lá bài chưa lật của Lôi Tiểu Long là 10 cơ, trên tay đã cầm là J cơ, Q cơ, K cơ, Lôi Tiểu Long đặc ý nói:

“Hừ hừ, để xem vận khí đến tay ai!”

Mà trên tay tôi có là A bích, K tép, con bài chưa lật là 10 tép.

A cơ Lôi Tiểu Long đã có, hắn đang mừng rỡ vô cùng!

“Như thế nào! Ông chủ Lưu, vận khí của ngài đã chuyển hết sang cho tôi rồi!”

Lôi Tiểu Long hưng phấn nói.

Mà cây cuối cùng của tôi là J tép, như vậy tôi thua, tụt trung lại cũng chỉ là hòa.

351. Chương 126: Nghề Nghiệp Của Bọn Tao Là Giết Người.

“Ba”

Lôi Tiểu Long lật lá bài, sau đó làm động tác giống như Đổ Thần ở trong phim, nói: “Là Hoa thuận!”

Tôi nhàn nhạt cười, Lôi Tiểu Long, mày xong đời rồi.

“Cậu cười cái gì, là tôi thắng đó?”

Lôi Tiểu Long đặc ý nói.

“Thật ngại quá, nếu như chúng tôi không đổi lượt chia, thì là cậu thắng, nhưng bây giờ, ai!”

Tôi một tiếng thở dài, lật lá bài chưa mở.

Lôi Tiểu Long tuyệt vọng nhìn số bài trên bài! Lại có thể xuất hiện đồng thời 2 Hoa thuận!

“Chuyện này không thể nào! Là mày gian lận rồi!”

Lôi Tiểu Long đứng dậy, chỉ vào tôi kêu lên.

“Tôi ăn gian? Vậy thì con mắt nào của cậu thấy tôi ăn gian? Hơn nữa, cậu nói đổi lượt chia bài, tôi cho cậu đổi, vậy thì sao cậu có thể nói tôi gian lận?”

Tôi cười lạnh nói.

“Thu tiền đánh cuộc đi!”

Tôi nhìn Đỗ Tiểu Uy nói.

“Chậm đã! Dừng tay! 600 triệu tôi sẽ cho người mang tới, các người không được động tới thiếu gian!”

Chú Bàn che ở trước người Lôi Tiểu Long nói.

“Đúng vậy, cha tôi có rất nhiều tiền, sẽ mang tới liền!”

Lôi Tiểu Long giờ phút này cũng sợ! Hắn lúc ấy nói đánh cuộc mạng chỉ là nói nhảm, căn bản không có suy nghĩ đến tính nghiêm trọng của hậu quả, giờ phút này thấy đối phương giống như muốn thực hiện việc đánh cuộc, thì trong lòng sợ hãi.

“Tiền? Cha mà có thể mang bao nhiêu tiền tới? Nếu đã đánh bạc thua, thiếu mạng thì đền mạng! Mà nhìn tao là người thiếu tiền hay sao? Ha ha. Tao thấy mà nói đánh bạc mạng, tao mới cố ý chơi với mà một ván, vậy mà mà định lấy tiền đổi mạng hay sao? Nằm mơ đi! Trên thế giới này làm gì có chuyện tốt như vậy! Động thủ!”

Tôi đứng dậy, đi tới bên người Lôi Tiểu Long nói.

“Dừng mà, các người muốn bao nhiêu tiền... Tôi cho, tôi cho cả!”

Lôi Tiểu Long hét to. Bởi vì hắn nhìn thấy Hán Khắc đã móc súng ra chỉ vào hắn!

Chú Bàn giờ phút này cũng hành động, mục tiêu của hắn là Hán Khắc, nhưng mà không đợi hắn vọt tới bên cạnh Hán Khắc, thì đã bị Đỗ Tiểu Uy dễ dàng chế trụ.

“Ông tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ, nếu không ông cũng chết.”

Đỗ Tiểu Uy làm bộ lãnh khốc nói, khuôn mặt vô tình giống y như là xã hội đen. Ngay cả Chú Bàn là lão thủ đầy kinh nghiệm, cũng bị lừa gạt như thường.

“Các người không thể giết hắn! Hắn là thiếu gia của tập đoàn Lôi thị!”

Chú Bàn nói ra thân phận của Lôi Tiểu Long.

Tôi dĩ nhiên biết Lôi Tiểu Long là thiếu gia của tập đoàn Lôi thị, cũng chính bởi vì hắn là Lôi gia thiếu gia, tôi mới đến tìm hắn để gây phiền toái, chứ bình thường thì tôi tìm tới hắn làm gì!

” Tập đoàn Lôi thị?” Tôi cố ý làm bộ như không biết, nhìn Hán Khắc hỏi:

“Rất có danh tiếng hay sao?”

“Ở trong nước Mỹ và Trung quốc đều có danh tiếng không nhỏ, đúng là có thực lực tài chính.”

Hán Khắc giải thích.

“A! Không phải chỉ là có tiền hay sao? Nhưng mà, đã tới nơi này đánh bạc, thì lão tử lại là người thiếu tiền à?”

Tôi đùa cợt nhìn Lôi Tiểu Long cùng Chú Bàn nói:

“Ha hã, mỗi lần tao xuất thủ là vài trăm triệu, vậy tao là người thiếu tiền? Tao nói cho mà biết, tiền với tao chỉ là một đồng giấy lộn có ghi vài con số mà thôi!”

“Vậy cậu muốn như thế nào!”

Lôi Tiểu Long sợ hãi nói.

“Tao muốn như thế nào? Mày không phải là mắc chứng bệnh đãng trí đó chứ? Không phải nói là đánh cuộc tính mạng hay sao? Chỉ vì mày lúc đầu muốn đánh cuộc mạng, tao mới đánh, chứ không tao đánh với mày làm gì? Được rồi, đứng nói nhảm nữa, lão tử muốn thu chiến lợi phẩm! Hán Khắc, động thủ đi!”

Tôi làm bộ như không nhận được nữa nói.

“Đừng, các người không được giết người lung tung, cha tao sẽ không bỏ qua cho chúng mày !”

Lôi Tiểu Long kinh hô.

“Không bỏ qua cho bọn tao? Ha hã! Lôi thiếu gia, mày quá ngây thơ rồi? Tiểu Uy, cậu nói cho Lôi thiếu gia biết, nghề nghiệp của chúng ta là gì?”

Tôi tùy ý nói.

“Sát thủ. Là tập đoàn lính đánh thuê.”

Đỗ Tiểu Uy ngắn gọn nói.

“Nghe thấy chưa, Lôi thiếu gia! Nghề nghiệp của bọn tao là biết người, 600 triệu, coi như mua cái mạng của mày đi!”

Tôi nói.

“Đừng mà!” Lôi Tiểu Long hoàn toàn tuyệt vọng.

Chú Bàn giờ phút này cũng hiểu, thực lực của đối phương rất mạnh, hơn nữa sẽ không quan tâm tới một chút tiền. Chỉ bằng người mới chế trụ mình, thì ngay cả thế hệ trước của Lôi gia cũng không làm gì được.

“Các người giết chúng tôi, cũng không có lợi ích gì, hay là chúng ta nói điều kiện đi?” Chú Bàn giờ phút này cũng chỉ còn cách cố tìm đường sống mà thôi.

“A, dường như có vẻ đúng, giết người đúng thực là bọn tao không có được lợi ích gì.” Tôi ra vẻ trầm ngâm nói.

“Đúng, cậu nếu có thể bỏ qua cho chúng tôi, thì điều kiện gì tôi cũng có thể thương lượng!” Lôi Tiểu Long dường như thấy được hi vọng, lập tức hưng phấn nói.

“Ừ, nhưng mà mày có thể cho tao cái gì đây? Tiền thì tao không thiếu, Tiểu Uy nam nhân còn cần cái gì khác không?”

Tôi trầm tư nói đến.

“Dạ, Nam nhân theo đuổi chính là tiền bạc, địa vị và mỹ nữ. Ông chủ, những thứ trước hình như ông không thiếu...”

Đỗ Tiểu Uy đáp.

“Mỹ nữ... Tôi có mỹ nữ, lại còn là cực phẩm mỹ nữ, cậu bỏ qua cho tôi đi!”

Lôi Tiểu Long không đợi Đỗ Tiểu Uy nói xong, đã vội vàng lớn tiếng reo lên.

“Trời ạ, mày kêu cái gì!” Hán Khắc dùng báng súng đập một cái vào đầu Lôi Tiểu Long, nói:

“Mày nghĩ rằng ông chủ của tao thèm nữ nhân của mày? Có hai tay dâng lên ông chủ của tao cũng không thèm!”

“Không phải đâu, là người đẹp, thực sự là mỹ nhân!”

Lôi Tiểu Long giải thích.

“Người đẹp? Mỹ nhân?”

Hán Khắc không nhận được nói.

“Cái này... Chỉ cần cậu có yêu cầu gì, tôi sẽ tận lực thỏa mãn!”

Lôi Tiểu Long nói.

“Đúng rồi, ông chủ, hai ngày trước tôi xem ti vi, thấy vị tiểu hôn thê của Lôi Tiểu Long này đúng là xinh đẹp như hoa!”

Đỗ Tiểu Uy đột nhiên nói.

“A? Có phải là mỹ nhân không? Nhưng mà là hôn thê, thì đảm bảo đã sớm dây dưa với tiểu tử này rồi, tốt nhất là lên bỏ qua, mau làm việc đi, tôi còn phải về đi ngủ!”

Tôi phát phát tay làm bộ như không có hứng thú nói.

“Không có, không có! Tôi cùng nàng một chút quan hệ cũng không có! Tôi chưa chạm tới nàng! Cậu chỉ cần bỏ qua cho tôi, tôi... Tôi có thể đem đưa nàng tới!”

Lôi Tiểu Long mới vừa nhìn thấy hi vọng, sao có thể dễ dàng buông tha.

352. Chương 127: Giải Trừ Hôn Ước.

“Thật sao? Mà nói là đem tới ư? Nhưng sao phải vậy?”

Tôi nhướn lông mày hỏi.

“Tôi... Tôi trước tiên giải trừ hôn ước với nàng, sau đó bắt nàng tới dâng cho ngài!”

Lôi Tiểu Long nói.

“A? Đúng là có ý tứ, không tệ, con người của tao rất thích người có ý tứ, chuyện này đúng là có lợi hơn giết người!”

Tôi gật đầu nói.

“Đúng! Đúng! Giết tôi thì không có ý nghĩa gì, nhưng mà chơi nữ nhân thì thoải mái hơn nhiều!”

Lôi Tiểu Long phụ họa nói nói.

“Vậy sao? Nhưng mà tao làm sao có thể tin tưởng được vào mày? Mày hôm nay đi rồi, mai sẽ không thừa nhận, vậy thì tao kiện ra tòa án có lợi ích gì?”

Tôi suy nghĩ một chút nói.

“Không đâu tôi khẳng định sẽ giữ lời! Tôi lập tức nói với cha tôi, cùng nàng giải trừ hôn ước!”

Lôi Tiểu Long nói.

“Như vậy đi, tao tin tưởng mày, nhưng mà mày phải viết cho tao một tờ giấy chứng nhân, chứng minh mày đã cùng nàng giải trừ hôn ước, sau này tao còn có chứng cứ.”

Tôi nói.

“Được, được! Tôi viết!”

Lôi Tiểu Long thấy tôi đồng ý, sợ tôi đổi ý, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Chú Bân thở dài, ở bên cạnh lắc đầu, cảm giác chuyện này rất không đơn giản, dường như là mưu kế của người khác. Nhưng mà hắn không biết đối phương làm như vậy có mục đích gì.

“Mang cho hắn giấy và bút!”

Tôi nhìn Hán Khắc nói.

Hán Khắc cũng không sợ Lôi Tiểu Long chạy, giờ phút này Lôi Tiểu Long đã sợ đến mức xụi lơ trên mặt đất, không tạo thành sóng gió gì cả.

Hắn đi tìm giấy bút, đưa cho Lôi Tiểu Long.

Lôi Tiểu Long nơm nớp lo sợ bắt đầu viết.

“Tôi... bỏ vợ...! Con mẹ nó, mày sao có thể viết như vậy, nàng hiện giờ là lão bà của mày à? Con mẹ nó, mày có văn hóa không đó!”

Đỗ Tiểu Uy liếc mắt nhìn Lôi Tiểu Long một cái, sau đó trực tiếp đập cho hắn một cái mắng.

“Tôi... Tôi không biết viết như thế nào!”

Lôi Tiểu Long run rẩy nói.

“Như thế này, tao đọc mày viết!”

Tôi lắc đầu nói, xem ra trình độ văn hóa của Lôi Tiểu Long cũng không cao.

“Được, được! Như vậy là tốt nhất!”

Lôi Tiểu Long gật đầu đáp ứng nói.

“Tôi là Lôi Tiểu Long cùng Hạ Nhu tính tình khác biệt, nên chủ động đề nghị giải trừ hôn ước. Đồng thời bồi thường cho đối phương tiền...”

Tôi nói.

“Nhà của tôi không nhận tiền của nàng...”

Lôi Tiểu Long chen miệng vào nói.

“Mẹ nó, bảo người bồi thường thì cứ bồi thường đi!”

Đỗ Tiểu Uy vừa đá Lôi Tiểu Long một cước.

“Tôi bồi, tôi bồi!”

Lôi Tiểu Long vội vàng gật đầu.

“Được rồi, vậy thì viết tiếp đi, bồi thường cho đối phương 1 tỷ USD...”

Tôi tiếp tục nói.

“Một tỷ? Nhiều như vậy sao...”

Lôi Tiểu Long đau lòng nói.

“Mẹ kiếp, mày ngại nhiều!”

Đỗ Tiểu Uy lại một lần nữa đá Lôi Tiểu Long một cước.

“Đợi một chút, tao đột nhiên cảm thấy chuyện này không khoái, giết người thú vị hơn!”

Tôi khoát tay áo nói.

“Được được, tôi đồng ý, 1 tỷ không nhiều lắm! Quá ít!”

Lôi Tiểu Long liên tục không ngừng sửa lời nói.

“A, mày cảm thấy 1 tỷ quá ít phải không?”

Tôi hỏi.

“Đúng, quả thực là quá ít!”

Lôi Tiểu Long nào dám nói không ít cơ chứ!

“Nếu như vậy, thì 2 tỷ USD đi!”

Tôi nói.

“A... Được.”

Lôi Tiểu Long không dám phản đối nữa.

“Sau này tôi không được lấy bất kỳ lý do nào quấy rầy đối phương, nay viết tờ giấy này làm chứng.”

Tôi nói xong, nhắc nhở:

“Sau đó ký và điểm chỉ vào!”

Lôi Tiểu Long nhất nhất làm theo.

“Đi tìm nhân viên sòng bạc tới đây, đem tờ giấy này đi công chứng!”

Làm như vậy là để đề phòng Lôi Tiểu Long cắn ngược lại.

Hán Khắc bảo phục vụ sinh đi tìm nhân viên sòng bạc, đem tờ giấy đi công chứng, Lôi Tiểu Long cực kỳ phối hợp.

“Được rồi. Mà có thể đi.”

Tôi không nhịn được phát phát tay:

“Nhưng mà, nếu như tao phát hiện mày không thực hiện lời nói, thì mày sẽ biết, tao làm gì, mày có thể hiểu.”

“Sẽ không, sẽ không!”

Lôi Tiểu Long vội vàng gật đầu, sau đó cùng Chú Bân nhanh chóng rời khỏi mảnh đất thị phi này.

“Ông chủ? Chuyện này xong như vậy sao?”

Đỗ Tiểu Uy không thể tin nói, vốn tưởng rằng phải trải qua một trường đánh lộn ác liệt.

“Ừ, đây chỉ là mới bắt đầu. Cái tờ giấy này tôi chỉ làm chỗ dựa cho Hạ Nhu sau này mà thôi. Nếu như tôi công khai cướp đoạt, thì Lôi gia nhất định không bỏ qua. Thậm chí sẽ lật tung cả Trung quốc lên. Hạ gia ở Trung quốc có căn cứ, nhưng còn kém xa so với Lôi gia. Mà đã có tờ giấy này rồi, sau này Lôi gia có làm gì, thì chúng ta có thể công bố ra ngoài.”

Tôi nói.

“Vậy thì còn 2 tỷ USD ở trong này?”

Hán Khắc hỏi.

“Ha hả, cậu cho rằng ông chủ của chúng ta quan tâm tới chút tiền này hay sao?”

Đỗ Tiểu Uy hỏi ngược lại.

“Cũng đúng!”

Hán Khắc gật đầu, mỗi tháng tiền từ trong tay hắn đem đi kinh doanh cũng vượt qua số này rất nhiều.

“Nhưng mà vạn nhất đến lúc đó Lôi gia chó cùng rứt giậu làm sao bây giờ?”

Đỗ Tiểu Uy có chút bận tâm.

“Cậu cho rằng, chó cùng rứt giậu thì có thể như thế nào?”

Tôi cười nói:

“Cho dù từ phương diện nào, chúng ta cũng có thể chơi chết hắn.”

“Ông chủ, vậy thì còn cướp người làm gì, trực tiếp công bố thứ này ra ngoài là được mà?”

Hán Khắc không giải thích được hỏi.

“Cậu thật ngốc, ra ngoài đừng nói là đệ tử của tôi!”

Đỗ Tiểu Uy cả giận nói:

“Anh hùng cứu mỹ nhân, Bạch Mã Vương Tử cứu công chúa, cậu có nghe bao giờ chưa!”

“Tôi...”

Hán Khắc ngại ngùng cười cười.

... ..

“Thiếu gia, chúng ta phải bấm báo chuyện này với lão gia như thế nào?”

Chú Bàn hỏi.

“Bấm báo? Báo cho cái gì! Chú muốn tôi bị đánh hay sao!”

Lôi Tiểu Long không nhịn được nói.

“Nhưng mà, giải trừ hôn ước chuyện này lớn như vậy...”

Chú Bàn do dự nói.

“Hừ, hôn lễ vẫn cứ hành đúng hạn, tới lúc đó phải thêm nhân thủ là được! Hơn nữa, lấy năng lực của cha tôi, nhất định có thể giải quyết chuyện này! Cùng lắm về nước kết hôn, ở trong nước quản lý súng ống rất nghiêm ngặt, đối phương sẽ không dám lộng hành như vậy!”

Lôi Tiểu Long nói.

“Nhưng mà, thiếu gia, những người đó rất lợi hại...”

Chú Bàn thử nghĩ cũng đáng sợ, lấy võ công của mình mà người kia có thể 1 chiêu chế trụ.

“Sợ cái gì, vệ sĩ của Lôi gia chúng ta cũng không phải là ngòi không!”

Lôi Tiểu Long khinh thường nói, hần hồn nhiên quên mất bộ dạng của mình lúc trước.

Chú Bàn thở dài, không có nói cái gì nữa. Hần còn có thể nói cái gì nữa đây!

353. Chương 128: Mẹ Ủng Hộ Con.

Shirley gọi điện thoại cho tôi, tiều nha đầu này rất cao hứng, Davy đã một hơi ký với nàng 6 bộ phim! Trong đó có mấy bộ là do đạo diễn nổi tiếng làm, cũng chính là người mà Shirley kiếp trước lên giường cùng. Những bộ phim này trở thành những tác phẩm kinh điển của Shirley.

Nhưng mà tôi lúc này cũng không lo lắng, đạo diễn kia sẽ quấy rầy Shirley, trừ khi hắn không muốn sống. Nếu như hắn dám đối với Shirley có cái gì không phải, thì cũng không phải đợi tới phiên tôi ra tay, Davy đã xử lý hắn xong rồi.

Mà bối cảnh của Shirley cũng rất thần bí, lúc đầu nhiều người cho rằng Shirley là nữ nhân của Davy, nhưng mà mọi người lại cảm thấy Davy đối với nàng vô cùng khách khí, thì bắt đầu rít rít suy đoán. Hơn nữa Davy lại nói, người sau lưng nàng thì không chọc tới nổi! Lại càng làm cho giới điện ảnh và truyền hình thêm đoán già đoán non.

Những bộ phim này không chỉ đạo diễn nổi tiếng, mà biên kịch, kịch bản, quay phim đều là những người lừng danh, Shirley muốn nổi tiếng cũng không khó! Mà lúc trước Davy đã đáp ứng cho Shirley làm vai phụ, nhưng lập tức cho nàng thành nữ chính, điều này cũng làm mọi người kinh ngạc.

Sự quảng cáo ngập trời, đã làm cho trong một thời gian ngắn, cái tên Shirley đã quen thuộc với mọi người. Cho dù là TV, báo chí, tạp chí, đã chú ý đặc biệt tới Shirley, trên Google, Shirley đã trở thành cái tên được tìm kiếm nhiều nhất.

Những bức hình của Shirley được tung ra, nhưng cung lại không đủ cầu, lập tức bán hết veo. Dĩ nhiên không phải là loại hình gợi cảm quá mức.

Mà công ty điện ảnh và truyền hình của Davy cũng đã bồi dưỡng Shirley như một Thanh Xuân Ngọc nữ. Không có tin tức xấu, không có chuyện trái pháp luật, con đường của Shirley phủ toàn thảm đỏ. Trong giới minh tinh điện ảnh, thì đây là một người hiếm thấy nhất.

Mà Davy rõ ràng là đang lấy lòng tôi, hợp đồng ký với Shirley đều thuộc loại ký với các minh tinh của Hollywood! Mặc dù nó không đáng giá so với hợp đồng của tôi với Davy, nhưng cũng đủ làm tôi thoải mái. Tôi cũng bảo Hán Khắc là cho thêm Davy mấy thứ vũ khí mới mà công ty ở Nam phi mới chế tạo.

Đồng thời những nam chính diễn cùng với Davy cũng an phận hơn rất nhiều. Bởi vì đã có một nam chính nổi tiếng, trong lúc đống cảnh hôn nhau với Shirley, có ý đồ dùng lưỡi hôn, kết quả là buổi tối hôm đó đã bị xã hội đen đánh trọng thương, xương sườn gãy 3 cái, sau đó công khai xin lỗi với Shirley mới tránh được họa.

Mà Shirley mặc dù không biết nam nhân của mình làm gì, nhưng nàng cũng hiểu. Thân phận của tôi tuyệt đối không đơn giản. Ít nhất tôi cũng có thể bảo vệ nàng không bị bất cứ ai thương tổn. Nghĩ đến những thứ này, trong lòng Shirley luôn tràn đầy ngọt ngào.

Về chuyện tình của Shirley, tôi tạm thời không có nói cho Triệu Nhan Nghiên và các nàng biết, không biết các nàng có tiếp nhận một nữ nhân ngoại quốc hay không, nên tốt nhất là tạm thời giữ bí mật.

Quả nhiên Lôi Tiểu Long không đem chuyện ở sòng bạc nói với Lôi Phúc Bách, hôn lễ vẫn cứ hành đúng như dự định.

Lấy thể lực của Davy, thì rất dễ dàng có thể cho người tiếp cận gần giáo đường. Đương nhiên, Lôi gia không cách nào phát hiện được.

Thật không biết Davy chuẩn bị như thế nào, nhưng huy động tới tận 3 chiếc trực thăng.

Mẹ tôi gọi điện thoại tới khích lệ nói:

“Con ngoan, con đã chuẩn bị xong việc cướp lại con gái nuôi của mẹ chưa?”

“Mẹ, người không phải là muốn con làm cho đám cưới này trở nên kinh hãi hay sao?”

Tôi hỏi.

“Ha ha, hiểu mẹ không ai ngoài con. Cha mẹ rất chú ý tới đám cưới này của Lôi Tiểu Long nên cố ý bảo chú Triệu của con mang một cái TV Plasma mới nhất, lại còn cho người cài đặt thu sóng của vệ tinh, nên có thể thu được các kênh ở Mỹ!”

Mẹ tôi nói:

“Mẹ và cha con đang chờ xem con biểu diễn đấy!”

“Không thể nào... Sao mẹ lại dạy con phá hỏng hôn lễ của người khác cơ chứ?”

Tôi cười khỏ nói.

“Con ngoan, đừng có giả bộ với cha mẹ!”

Thanh âm trong điện thoại đổi thành thanh âm của cha tôi:

“Chẳng lẽ con không thích nha đầu Hạ Nhu kia sao, đừng cho là cha và mẹ con không biết, trước kia nàng đã cởi quần áo ngủ chung với con, do cha và mẹ con sợ con xấu hổ mới không vạch trần! Con phải chịu trách nhiệm với người ta đấy!”

Tôi đổ mồ hôi! Tôi còn tưởng rằng giấu diếm được hai người, không ngờ họ đã biết rồi.

“Chuyện này... Con thật ra không làm gì với nàng cả!”

Tôi đúng là không có làm chuyện gì cả!

“Không có làm cái gì? Có trời mới tin. Tiểu tử mới lớn đã cho cha bao đứa thai, vậy thì còn cái gì mà con không dám làm! Cha mặc kệ, lát nữa con phải biểu diễn cho đặc sắc đó, đừng có làm cho cha mẹ thất vọng!”

Cha tôi tiếp tục nói:

“Đúng rồi, công phu mà con dạy cha mẹ thực tốt, mẹ con trẻ ra ít nhất 10 tuổi, hai ngày trước chú Triệu tới đưa TV, còn tưởng rằng hần nằm mộng xuyên việt về thời trẻ!”

“Cha, mẹ không có ai ở bên cạnh đó chứ?”

Tôi nhắc nhở.

“Không có, mẹ con đang ở trong phòng bếp, gần đây đúng là cha đại phát hào quang! Hắc hắc, hành hạ mẹ con một đêm cũng vẫn khỏe, cảm ơn con ngoan! Cha rất cục cũng biết tại sao con tìm nhiều lão bà như vậy, cha ủng hộ con... Ai u!”

Cha còn chưa nói hết, thì đã hét thảm lên một tiếng...

Tiếp theo, trong điện thoại truyền tới tiếng của mẹ tôi...

“Ông đã già mà còn không đứng đắn, dám nói chuyện này với cha mẹ. Tôi còn đang không hiểu vì sao con nó háo sắc như vậy, hóa ra là di truyền từ ông!”

Mẹ tôi nói.

“Lão bà... Bà không phải ở trong phòng bếp ư...”

Thanh âm yếu ớt của cha tôi vang lên.

“Quả nhiên là lừa dối tôi, tốt lắm, bắt đầu từ hôm nay, trong vòng 1 tuần lễ không được lên giường, ngủ trong phòng khách đi!”

Mẹ tôi cả giận nói.

“Con ngoan, đừng nghe cha con nói lung tung, nếu có cơ hội, nhất định phải dẫn nha đầu Hạ Nhu kia trở về!”

Thanh âm của mẹ tôi truyền đến.

“Được, mẹ, con biết rồi.”

Tôi cười thầm, cha tôi đúng là xui xẻo rồi.

“Lão bà, bà ủng hộ nhi tử vậy, còn tôi tại sao lại không được...”

Thanh âm yếu ớt của cha tôi truyền đến, nhưng ngay sau đó mẹ tôi cúp điện thoại luôn.

354. Chương 129: Tôi Đồng Ý.

Hôm nay, Lôi Phúc Bách có thể gọi là quan lộ mở rộng, trên miệng luôn nở nụ cười.

Tổng giám đốc của các tập đoàn lớn trên thế giới đều tới tham gia hôn lễ của Lôi Tiểu Long. Ngay cả công ty như Microsoft, Inter, HP, cùng tổng giám đốc của Tập đoàn Ánh Rạng Đông cũng xuất hiện!

Chuyện này sao có thể không khiến cho Lôi Phúc Bách đồng ý. Lúc hắn phát thiệp mời họ, thì chỉ mời cho có, bởi Tập đoàn Lôi thị mặc dù lớn, nhưng cũng không tới mức khổng lồ như họ.

Trong hôn lễ, ai cũng mang tâm trạng vui vẻ. Mặc dù hôn lễ đượ cử hành tại Mỹ, nhưng mà cả Hạ gia và Lôi gia đều mặc trang phục truyền thống, dù sao là người Trung quốc, thì phải theo phong tục của người trung quốc.

Lôi Phúc Bách đi qua đi lại trong đám tân khách, liên tiếp mời rượu, mà Lôi Tiểu Long cũng tươi cười hơn hở. Hắn thấy lão tử của mình có thể diện như vậy, thì lòng tự tin bành trưởng tới cực điểm, hắn cho rằng, Lôi gia danh vọng hiện tại đã lên tới đỉnh điểm, có thể lực thông thiên. Xem tình hình trước mắt và cộng thêm qua hệ của nhạc phụ, thì làm gì có chuyện gì không làm được!

Chuyện không vui đêm đó, hắn đã ném ra sau gáy!

“Lôi thiếu gia, chúc mừng ngài đã ôm được mỹ nhân về!”

“Lôi thiếu gia, sao chúng tôi còn chưa thấy cô dâu đâu?”

“Đúng vậy, Lôi thiếu gia, tôi nghe nói ở Trung quốc các người, cô dâu chú rể phải tiến hành bái thiên địa đúng không?”

“Lôi thiếu gia, hóa ra nam nhân ở phương Đông các người đẹp trai tới như vậy sao?!”

“Chúng tôi đang rất muốn thấy dung mạo của phu nhân!”

Lôi Tiểu Long cười ứng phó ! Ở phương Tây mặc trang phục truyền thống tổ chức hôn lễ, không phải là các tập đoàn có thế lực lớn thì làm sao làm được? Nếu không thì các quan khách lại cho là bị bệnh thần kinh!

Nhưng mà hiện tại, không có tân khách nào hoài nghi, bởi thực lực của Tập đoàn Lôi thị! Cho dù có như thế nào, thì người ta cũng cho là chuyện đương nhiên!

Tiền bạc đúng là có sức quyến rũ vô hạn !

Nhưng mà, hôn lễ mặc dù rất vui vẻ, nhưng lại làm người ta có cảm giác không thoải mái! Tất cả tân khách đều cười cười, nhưng qua cách nói chuyện của bọn họ, thì cảm giác họ có điều gì đó không thích...

Hôn lễ đã bắt đầu, cô dâu đang được vây quanh đi lên thảm đỏ. Sự xinh đẹp kết hợp với một thân hình hoàn mỹ khiến cho người Phương tây giật mình!

Toàn trường ồ lên, bọn họ không sao tin được lại có một cô gái đẹp tới như vậy. Ngay cả Lôi Tiểu Long thấy từ nhỏ, cũng không khỏi chảy nước miếng.

Bây giờ hẳn đang nghĩ, nếu như lúc vào động phòng, thì thân thể hoàn mỹ kia... Lôi Tiểu Long dầm dề nuốt nước miếng một cái, một vật như vậy, thì có kẻ ngu mới giải trừ hôn ước với nàng, mấy cái tên lính đánh thuê và tên nhà giàu mới nổi kia đi gặp quỷ đi!

Lôi Tiểu Long dương dương đắc ý đi lên hồng thảm. Đứng bên cạnh cô dâu, nắm lấy tay nàng, trong tiếng nhạc hôn lễ, bắt đầu tiến lên...

Cha xứ tay cầm Thánh Kinh tiến lên phía trước, mỉm cười nhìn Lôi Tiểu Long cùng Hạ Nhu nói:

“Amen, xin chúc phúc cho những người trước mặt của con.”

“Lôi Tiểu Long, cậu có muốn cưới Hạ tiểu thư làm vợ không? Sẽ chiếu cố nàng, yêu thương nàng, cho dù là nghèo đói, bệnh tật hay khỏe mạnh. Yêu thương tương kính nhau, không tức giận nhau, cùng nhau sống tới bạc đầu?”

Cha xứ hỏi.

“Tôi muốn cưới Hạ Nhu làm vợ của tôi. Sẽ chiếu cố nàng, yêu thương nàng, cho dù là nghèo đói, bệnh tật hay khỏe mạnh. Yêu thương tương kính nhau, không tức giận nhau, cho tới chết mới chia lìa.” Lôi Tiểu Long đã được luyện tập từ trước, nói như một cái máy. Lúc này hẳn đã bị tình trùng lên não, chỉ mong muốn làm sao được nhanh chóng động phòng với mỹ nhân... Nếu như Cha xứ biết suy nghĩ trong lòng Lôi Tiểu Long, thì nhất định sẽ tức giận mà nguyên rủa hẳn xuống địa ngục.

“Hạ Nhu, cô có muốn làm vợ của Lôi Tiểu Long tiên sinh không? Sẽ quan tâm, yêu thương chăm sóc, cho dù là nghèo đói, bệnh tật hay khỏe mạnh. Yêu thương tương kính nhau, không tức giận nhau, cùng nhau sống tới bạc đầu?”

Cha xứ tiếp tục nói.

“Tôi đồng ý!”

Hạ Nhu kiên định nói, trong giọng nói không mang theo chút do dự nào, giống như đã được luyện tập từ trước, nàng nói tiếp:

” Sẽ chiếu cố yêu thương chăm sóc, cho dù là nghèo đói, bệnh tật hay khỏe mạnh. Yêu thương tương kính nhau, không tức giận nhau, cho tới chết mới chia lìa...”

... ..

Lúc này tôi đang ở trên máy bay trực thăng, qua truyền hình thấy cảnh này, trong lòng tôi đau nhói...

“Tôi đồng ý!”

Hạ Nhu sao lại có thể kiên quyết khẳng định tới như vậy? Sao nàng lại không có một chút do dự nào!

Tôi cảm thấy trái tim của mình giống như một chiếc chén thủy tinh, rơi từ trên cao xuống, nát bấy...

Điều này sao có thể? ! Chẳng lẽ Hạ Nhu đã quên rồi?

Lôi Tiểu Long là cái thứ gì! Chỉ biết ăn chơi đánh bạc, trong đầu không ôm chí lớn, chỉ là loại Ngưu B, đầu óc ngu si! Hạ Nhu sao có thể thích loại Nhị thế tổ như thế này cơ chứ?

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy nghi hoặc, Hạ Nhu cho dù rất đơn thuần, nhưng mà đơn thuần cũng không thích loại Nhị thế tổ như thế này?

Quả thật, thực lực của Lôi gia tương đối mạnh, nhưng Hạ gia cũng đâu có kém!

Cha là nhân viên công vụ quốc gia, mẹ là chủ tịch của một công ty nhà nước!

Đều là người trong giới thượng lưu, thì đâu phải nhất định gả cho Lôi Tiểu Long kia chứ!

Với tình hình bây giờ, Hạ Nhu giống như là đang cam tâm tình nguyện, đâu có bị ép buộc gì đâu!

Không được! Tôi phải phải hỏi cho đến cùng. Để xem Hạ Nhu có thích Lôi Tiểu Long hay không, tôi muốn chính miệng nàng nói cho tôi biết!

“Chuẩn bị hành động.”

Tôi kèm chế nội tâm bối rối, bình tĩnh nói.

“Theo kế hoạch hành động.”

Đỗ Tiểu Uy nói vào bộ đàm trên tay.

... ..

“Ba” một tiếng, đèn đóm trong đại sảnh toàn bộ tắt...

“A! Sao lại thế này!”

Trong đại sảnh hôn lễ ồn ào, có người hét lớn lên...

Nhưng mà những người có liên quan như Tập đoàn Ánh Rạng Đông và Davy đều tập trung lại một chỗ, giống như đang xem kịch vui, nhàn nhã ngồi trên ghế uống rượu.

“Có chuyện gì xảy ra vậy!” Lôi Phúc Bách hỗn hển nói:

“Thợ điện đâu, làm cái gì vậy!”

355. Chương 130: Đại Hôn Kinh Sợ.

“Mau bật điện lên!”

Lôi Phúc Bách lớn tiếng kêu lên, nhưng mà không có ai để ý tới hắn.

“Thợ điện!”

Lôi Phúc Bách tiếp tục kêu lên, nhưng vẫn không có người trả lời.

Lúc này, có một ánh đèn lớn từ trên nóc nhà rọi xuống, đồng thời có thanh âm của trực thăng vang lên...

“Đây là cái gì?”

Tân khách rồi rít ngẩng đầu lên.

“Wow! Chẳng lẽ là sự sắp xếp trong hôn lễ?”

“Quá hoành tráng, có cả máy bay trực thăng!”

“Hôn lễ này quả thực là quá hoành tráng, lão công, sau này anh có đem trực thăng tới đón em không?”

“Lôi tiên sinh, trực thăng này do ngài an bài hay sao?”

Nhân viên làm việc hỏi.

“Không phải! Đương nhiên là không phải! Có chuyện gì xảy ra vậy? Ai có thể giải thích cho tôi một chút!”

Lôi Phúc Bách cả giận nói.

“Chúng tôi còn tưởng đây là sự sắp xếp của Lôi tiên sinh...”

Nhân viên làm việc ủy khuất nói.

“Tôi mặc kệ, anh mau chóng gọi người phụ trách tới đây, nói là Lôi Phúc Bách tôi đang ở chỗ này tổ chức hôn lễ, bảo họ đừng có quấy rầy, nếu không tôi sẽ không khách khí!”

Lôi Phúc Bách nhìn nhân viên làm việc ra lệnh:

“Ngay cả đài truyền hình vẫn còn ở đây, làm cái gì vậy!”

Lôi Phúc Bách trong lòng giận dữ, đây quả thực là mất hết thể diện, con của mình kết hôn, lại không rõ bị người nào phá hỏng! Mình mà biết là ai, thì nhất định sẽ không buông tha cho hắn!

Người lo lắng nhất lúc này là Lôi Tiểu Long, bởi vì hắn có cảm tưởng chuyện xấu sắp xảy ra!

Người khác không hiểu, nhưng hắn thì sao không hiểu cơ chứ!

Chính mình đã đáp ứng, đưa hôn thê tới cho người ta, nhưng mà lúc này mình lại ở đây tổ chức hôn lễ! Vốn tưởng đối phương sẽ không dám tìm mình gây phiền toái, ai ngờ họ dám tới thật!

Lôi Tiểu Long cũng không tưởng tượng tới mức, đối phương lại lớn mật như vậy, dám mang cả trực thăng tới đây gây chuyện!

“Người phía dưới nghe đây, đứng im tại chỗ, không được nhúc nhích! Chúng tôi đã nhắm vào các người, không nên hành động thiếu suy nghĩ. Chúng tôi sẽ không làm tổn thương tới các người, nhưng nếu các người loạn động, thì đừng trách chúng tôi không khách khí!”

Một âm thanh từ trên máy bay truyền tới, sau đó dùng Anh ngữ lập lại một lần.

“Đây là chuyện gì vậy? Lôi tiên sinh?”

Các tân khách rối rít hỏi.

“Lôi tiên sinh, đây không phải do ngài sắp xếp hay sao?”

“Ngài đừng làm chúng tôi sợ, thượng đế ơi, đây không phải là trò đùa ư?”

“Lôi tiên sinh, đừng có đùa như vậy chứ!”

“Mọi người hãy nghe tôi nói!”

Lôi Phúc Bách cố gắng trấn tĩnh chính mình, nhưng mà thanh âm cũng đã trở nên có chút nôn nóng nói:

“Đây là chuyện ngoài ý muốn, không phải do chúng tôi an bài, mọi người bình tĩnh, xem đối phương muốn làm gì!”

“Gặp quỷ đi! Tôi tại sao có thể tham gia cái hôn lễ chết tiệt này chứ!”

Một người mắng.

“Đúng vậy, đúng vậy, sao lại có thể đem tính mạng mình ra đùa cơ chứ!”

Một người khác cũng u oán nói.

Một chấm đỏ xuất hiện ở trên người Lôi Phúc Bách, Lôi Phúc Bách cả kinh. Ngay sau đó, trên người Lôi Tiểu Long cũng xuất hiện một chấm đỏ...

“Nghe đây, đừng có loạn động, nếu không thì súng sẽ tự cướp cò.”

Một thanh âm từ trên trực thăng truyền tới.

“Mọi người không nên cử động! Tôi đang bị ngắm, mọi người đừng cử động!”

Lôi Phúc Bách liên tục nói.

“Con mẹ nó! Đây là chuyện gì vậy, ông bị ngấm còn lưu chúng tôi lại làm gì?”

“Đúng vậy, ở đây là đùa giỡn với tính mạng!”

“Ông tại sao lại ích kỷ như vậy. chúng tôi tham gia hôn lễ của con ông, mà ông lại đem chúng tôi ra làm con tin?”

“Thật là quá ghê tởm! Một chút uy tín và danh dự cũng không có, tôi sao lại có thể làm ăn với loại người này cơ chứ!”

“Đúng! Nhất định phải đoạn tuyệt quan hệ với Tập đoàn Lôi thị!”

Các tân khách rối rít nói.

“Tôi...”

Lôi Phúc Bách giờ phút này cũng không biết nên nói cái ‘gì! Chết tiệt, tại sao lại có thể như vậy cơ chứ. Đây toàn là những nhân vật lớn trên thương trường!

“Tốt lắm, tất cả mọi người đứng yên!”

Trên máy bay trực thăng có một thanh âm tiếp tục nói:

“Tiết mục tiếp theo chính là đại hôn kinh sợ nhất thế kỷ!”

Từ trên khoang của máy bay trực thăng có một cái thang được thả xuống. Có mấy chục người mặc đồ đen, đầu đội mũ kín, mặc quần áo giống nhau bò xuống.

Sau khi tiến vào đại sảnh, nhanh chóng chiếm lĩnh vị trí, sẵn sàng đối địch.

Người đi cuối cùng đeo một cái mặt nạ, mặc trang phục bình thường.

Người này đương nhiên là tôi, tôi không muốn chường mặt lên TV, còn đây chính là bộ quần áo mà tôi mặc lúc đầu khi gặp Hạ Nhu...

Tôi đi lên thăm dò, Đỗ Tiểu Uy mang kính râm, cầm lấy một ống phóng rocket đi bên cạnh.

Lôi Tiểu Long giờ phút này đã bị hù dọa tới mức thiếu một chút là bị tè ra quần, bản thân bị súng tự động ngấm, đôi chân run lên lẩy bẩy.

Tôi tiến lên tóm lấy vai nàng, thấp giọng nói:

“Hạ Nhu, anh tới đây.”

Hạ Nhu kinh hoảng nhìn tôi, muốn giáng ra khỏi tôi, nói:

“Anh là ai...”

“Anh là Lưu Lỗi, em không còn nhớ bộ quần áo này hay sao?”

Tôi nhỏ giọng nói.

“Lưu Lỗi? Lưu Lỗi là ai?”

Hạ Nhu không giải thích được nói.

“Em đã quên anh? Không thể nào!”

Tôi vội vàng nói.

“Tôi không nhận ra anh”

Hạ lắc đầu.

Tôi nhìn vào mắt Hạ Nhu, muốn tìm một cái gì đó không đúng, nhưng lại thất vọng. Ánh mắt Hạ Nhu rất kiên quyết, mặc dù bối rối, nhưng lại không có một cảm giác quen thuộc nào.

Sao vậy! Chẳng lẽ... Hạ Nhu đã quên tôi rồi?

Trong nháy mắt, tôi không biết phải làm gì nữa. Thất vọng, thống khổ?

Chẳng tôi chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời của nàng? Nàng thậm chí đã quên mất tôi là ai rồi?

Ba năm, mới chỉ có 3 năm, mà nàng đã quên một người, chuyện này là thực sao...

Tôi bắt đắc dĩ lắc đầu, hôm nay tôi tới đây làm cái gì nữa cơ chứ? Xem ra là tôi tự mình đa tình, nàng sao có thể nói với tôi, Lưu Lỗi là ai cơ chứ!

356. Chương 131: Phong Hồi Lộ Chuyển

“Em đã quên chuyện năm đó khi em tới Tân Giang hay sao? Chúng ta gặp nhau trên đường, em theo anh về nhà, sau đó trước khi đi em còn nói...”

Tôi không cam lòng nói.

“Thật xin lỗi... Tôi không biết anh đang nói cái gì!”

Hạ Nhu nghi hoặc nhìn tôi, có chút bối rối nói:

“Anh đừng có quấy rầy hôn lễ của tôi được không, anh hại chết tôi rồi đó...”

Sao có thể như vậy chứ? Hình như có chuyện gì không đúng! Cho dù Hạ Nhu vì nguyên nhân gì mà không muốn nhận tôi, nhưng mà khi tôi nhắc tới chuyện kia, trong mắt nàng vẫn chỉ nghi hoặc! Nói cách khác, Hạ Nhu không biết tôi, bởi trong mắt không có một chút ba động nào!

Chẳng lẽ Hạ Nhu cũng mất trí nhớ? Không phải trùng hợp như vậy chứ?

Tôi ổn định tinh thần, cẩn thận suy nghĩ xem trong chuyện này có ẩn tình gì khác không.

Khi ánh mắt tôi nhìn qua cái cổ trắng ngần của nàng, thì tôi nở nụ cười...

“Hạ Nhu đâu?”

Tôi tự tin mỉm cười.

“Cái gì... Anh đang nói cái gì đó.”

Hạ Nhu có chút khấn trương nói.

“Cô không phải Hạ Nhu, Hạ Nhu ở đâu?”

Tôi ngữ khí chân thành hỏi.

“Tôi... Tôi chính là...”

Hạ Nhu rõ ràng đã hoảng loạn:

“Tôi không biết anh đang nói cái gì, anh mau đi đi.”

“Nói cho tôi biết, tôi sẽ đi.”

Tôi nói.

“Tôi không biết, cái gì tôi cũng không biết.”

Hạ Nhu lắc đầu nói.

Tôi buông lỏng tay Hạ Nhu ra. Tôi sử dĩ khẳng định như vậy, là bởi vì ở cổ của Hạ Nhu, có một vết mờ, nếu không tôi cũng sẽ không nhận ra.

Nếu như đổi lại là người khác, cho dù có nhìn thấy nó, cũng không cho đó là sơ hở. Nhưng trước kia tôi có nghe Âu Dương Thiên Tề nói, ở Trung quốc cổ đại có lưu truyền một thứ gọi là “Mặt nạ da người”, có thể hóa trang thành người giống nhau y hệt.

Cho nên tôi có thể khẳng định, Hạ Nhu này là giả !

Xem ra, tôi đã đi một chuyến công không rồi! Không biết Hạ Nhu đã đi đâu, nhưng tôi biết, Hạ Nhu không thích cái tên Nhị thế tối Lôi Tiểu Long này!

Tôi một tay lột mặt nạ da người của tôi gái kia xuống.

“Tiểu Ngọc, tại sao là lại con!”

Một phụ nữ trung niên kinh hô.

“Thái thái, thật xin lỗi, là tiểu tử bảo con đóng giả...”

Tiểu Ngọc cúi đầu nói.

“Cái gì! Vậy thì nó đâu rồi!”

Phụ nữ trung niên lo lắng hỏi.

“Con cũng không biết... Tiểu thư không nói cho con...”

Tiểu Ngọc lắc đầu.

Xem ra, hôm nay nhất định là không có thu hoạch gì rồi.

Tôi liếc mắt nhìn Đỗ Tiểu Uy ở bên cạnh.

Hắn lập tức hiểu ý, lấy bộ đàm ra nói:

“Chuẩn bị rút lui.”

Ngay sau đó, những người kia cũng lên máy bay, tôi và Đỗ Tiểu Uy chậm rãi rời đi.

Từ đầu tới cuối, không có một cảnh sát nào xuất hiện.

Đây cũng là do Davy đạo diễn, hắn đã nói nơi này đang thực hiện kế hoạch đóng phim truyền hình!

Nếu như sau thực sự có người điều tra, Davy cũng có thể chối là không biết lúc đó có người cử hành hôn lễ, lên có sự nhầm lẫn.

Dù sao cũng không có ai thương vong, thế lực của Davy có thể dễ dàng giải quyết. Đây là nước Tư bản chủ nghĩa, có tiền là có tất cả.

Rất nhiều quốc gia ở Phương Tây, xã hội đen là một thế lực nghiêm nhiên tồn tại...

“Thật ngại quá, làm cho các vị sợ hãi...”

Lôi Phúc Bách sắc mặt xanh mét trấn an mọi người.

“Hmm! Đúng là đặc sắc, phải không Jack?”

“Đúng vậy, quả nhiên là đặc sắc, đúng là quá mức xã hội đen!”

“May mà có người báo trước cho tôi biết nơi này có kịch vui, nếu không đã bỏ lỡ mất rồi!”

“Có người báo cho cậu sao? Tôi cũng vậy, ha ha!”

“Đúng vậy, Tập đoàn Lôi thị có là cái gì, nếu không có người mời, chúng ta sao có thể đến được!”

Đám người kia ngồi một bên, giống như không có chuyện gì đang tán phét!

Lôi Phúc Bách giờ phút này mới hiểu rõ, mình bị người ta đùa bỡn!

Những người có danh tiếng này không phải tới tham gia hôn lễ, mà chỉ thuần túy là tới tham gia náo nhiệt, thuận tiện làm nhục mình!

Bây giờ hôn lễ thì bị phá hỏng, tân nương thì không phải là thật, Lôi Phúc Bách không dám đối với những người kia phát hỏa, nhưng lại dám đổ lên đầu bà thông gia của mình.

“Có chuyện gì vậy, Lôi gia chúng ta không xứng với Hạ gia các người hay sao! Bà chẳng qua chỉ là chủ tịch của một công ty nhà nước, đâu phải công ty của mình! Lôi gia chúng ta vốn coi con gái của các người là cẩm y ngọc thực, nhìn đi, giờ biến thành người nào rồi!”

Lôi Phúc Bách hỏn hển nhìn trung niên mỹ phụ quát lên.

“Tôi làm sao biết Lôi gia các người đắc tội với người nào! Sao lại có thể làm hôn lễ tan tành như thế này. May mà con gái tôi không tới, nếu như tới, không chừng đã bị người xấu bắt đi rồi!”

Trung niên mỹ phụ cũng tức giận, lớn tiếng phản bác nói:

“Nếu đã vậy, con gái tôi cũng không cần lấy người chồng này nữa!”

“Không lấy chồng? Bà nói đơn giản vậy sao, Lôi gia chúng tôi đã thông báo với giới truyền thông, là đính hôn với con gái bà, đồng thời hôn nay tổ chức hôn lễ, nói không lấy chồng là được à?”

Lôi Phúc Bách gầm hét lên.

... ..

Lên máy bay trực thăng không được bao lâu, điện thoại di động của tôi đã vang lên.

“Con ngoan, chúng ta nhìn qua vệ tinh, biểu hiện của con đúng là hoành tráng, nhưng mà vẫn chưa có chút nào nhiệt?”

Cha tôi có chút hưng phấn nói.

“Đúng là nên làm lớn một chút nữa, nhưng mà không tìm được Hạ Nhu, làm cho cha mẹ phải thất vọng rồi.”

Tôi có chút bất đắc dĩ nói.

“Ha ha, không sao đâu, tìm không được cũng không có gì đáng ngại !”

Cha tôi tiếp tục nói.

“Sao lại không tìm được cũng không có gì đáng ngại?”

Tôi không giải thích được hỏi.

“Chuyện này... Con ngoan à, lúc này cha mẹ chỉ xem con biểu diễn, nhưng có người khác thì lại cảm động tới mức nghẹn ngào... Khóc ầm lên gọi đại ca ca...”

Thanh âm trong điện thoại chuyển thành của mẹ tôi.

“Mẹ nuôi... Mẹ sao có thể nói như vậy... Mắc cỡ chết người mà...”

Trời ạ, là thanh âm của Hạ Nhu tiểu mỹ nữ!

357. Chương 132 Chờ Anh Trở Về

Đại ca ca, không nghĩ tới anh vẫn còn nhớ tới em như vậy...”

Thanh âm trong điện thoại đổi thành của Hạ Nhu tiểu mỹ nữ:

“Vốn em còn cho rằng, em tùy tiện tới Tân Giang tìm anh, còn có chút đường đột sợ anh quên mất em rồi... Nhưng mà, anh vẫn còn nhớ tới em như vậy...”

Thanh âm của Hạ Nhu tiểu mỹ nữ đã trở nên nghẹn ngào...

“Hạ Nhu, Đại ca ca đương nhiên là nhớ tới em, sao có thể quên em được... Đại ca ca đang ở Mỹ, chờ khi đại ca ca về sẽ tới tìm em, nhà của em ở bên kia không có việc gì chứ?”

Tôi có chút bận tâm hỏi.

“Ha hả, thật ra em phải cảm ơn đại ca ca, hôn lễ vừa rồi bị anh làm loạn tới như vậy, mẹ em và chú Lôi lại còn cãi nhau... Đoán chừng em cũng sẽ không bắt em tiếp tục phải gả cho tên Lôi Tiểu Long nữa...”

Hạ Nhu có chút ca hứng nói.

“Hmm! Anh thật không ngờ tới, lại có kết quả như vậy! hóa ra trung niên mỹ phụ kia lại là mẹ của em...”

Tôi thầm than, đúng là thần xui quỷ khiến, kế hoạch của tôi lại có thể làm cho Hạ gia và Lôi gia cãi nhau!

“Chỉ là đã làm khó Tiểu Ngọc rồi... Ai!”

Hạ Nhu thở dài nói:

“Nhưng mà như vậy là tốt nhất, may mà có đại ca ca xuất hiện, nếu không Tiểu Ngọc sẽ bị Lôi Tiểu Long chà đạp mất...”

“Tiểu Ngọc... sẽ không bị trách phạt gì chứ?”

Đúng là tôi có lỗi với Tiểu Ngọc vì đã lộ mặt nạ của nàng ra.

“Không sao đâu, Tiểu Ngọc là người mà mẹ em thu dưỡng từ nhỏ, mẹ em chắc sẽ không làm khó nàng...”

Hạ Nhu nói.

“Vậy cũng tốt. Nếu không thì anh đã hại nàng, đồng thời cũng không cho tên Lôi Tiểu Long kia làm hại Tiểu Ngọc!”

Tôi đồng ý nói.

“Dạ, Đại ca ca. Anh mau trở về đi, em và cha mẹ đợi anh... !”

Hạ Nhu nói.

Cha mẹ tôi đang chờ tôi, hắc hắc, nàng nói chuyện cứ giống như một người vợ nhỏ vậy...

“Được, Đại ca ca sớm trở về... Hắc hắc, Đại ca ca chờ XXOO cùng em đã 3 năm rồi!”

Tôi cười hắc hắc nói.

“Ai nha! Đại ca ca... Anh đang nói cái gì đó...người ta đâu có phải...”

Hạ Nhu thẹn thùng nói.

“Không tốt... Em đang mở loa...”

Hạ Nhu đột nhiên kinh hô.

“Tiểu tử thú! Con nói cái gì đó, trong đầu của con sao lại toàn suy nghĩ đó vậy! Lại giống y như cha con, chờ con về xem mẹ xử phạt con như thế nào...”

Trời ạ, tôi vội vàng cúp điện thoại!

Công việc sau đó, Davy quả nhiên lo rất tốt, tất cả các ký giả ở đài truyền hình đều cho rằng, đó là một vở kịch.

Sau đó Davy cũng đem những khẩu súng kia cho cảnh sát kiểm tra, kết quả là nó chỉ là những khẩu súng nhựa, được trang trí cho giống như thật mà thôi.

Người Mỹ không coi chuyện này là thực, chỉ coi như một trò khôi hài, đem ra bàn tán khi trà dư tửu hậu mà thôi. Đương nhiên, sự thực thì chỉ có mấy người ở trong quốc biết...

Hạ gia ngại chuyện con gái từ hôn, nên cũng không muốn tiếp tục chuyện này, mà Lôi gia do đã bị mất hết thể diện, nên cũng không tiếp tục truy cứu.

“Cái gì, tại sao con không nói sớm!”

Lôi Phúc Bách ngồi trong phòng chủ tịch của Tập đoàn Lôi thị chỉ vào mặt Lôi Tiểu Long hét lớn.

“Cha... Con cho rằng những người đó chỉ là đũa mà thôi...”

Lôi Tiểu Long ủy khuất nói.

“Đùa ư? Nói cặn kẽ lại cho cha một chút, xem những người đó là ai, có thân phận gì! Thôi, không cần con nói, A Bân, mau nói lại tình hình hôm đó xem thế nào!”

Lôi Phúc Bách vung tay lên, nhìn Chú Bân đang đứng một bên, nói.

“Được, Lôi tiên sinh. Ngày đó ở sông bạc, có một thanh niên tự xưng là ông chủ Lưu, tuổi cùng thiếu gia không kém bao nhiêu. Nhưng mà giọng nói, thần thái, động tác trông rất già dặn, không giống như thiếu gia chút nào...”

Chú Bân nói như vậy thì cảm giác đúng là lỗ mãng, sửa lại lời nói:

“Không giống những người trẻ tuổi như thiếu gia! Người này nhìn nhìn rất quen mắt, giống như đã gặp ở nơi nào đó, nhưng tôi không nghĩ ra. Có lẽ có thể là chuyện mấy năm về trước. Nhưng mà chuyện này không trọng yếu, chuyện quan trọng là, thủ hạ của người này rất lợi hại, có thể 1 chiêu chế trụ tôi, hơn nữa còn có thể ngay lập tức kết thúc sinh mạng... Bây giờ nhớ lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi... Đó không phải chỉ là chênh lệch một chút, thân thủ của người này không thể hình dung... Chỉ riêng khí chất đã làm cho tôi có cảm giác không thở nổi...”

“Lợi hại như vậy sao? A Bân, võ công của chú trong đám đồng lứa chúng ta là người nổi bật, năm đó lão gia tử thu cậu làm đệ tử quan môn (đệ tử cuối cùng)!”

Lôi Phúc Bách kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, Lôi tiên sinh, nói ra thì bảo bất kính, nhưng mà cho dù là sư phụ của tôi, tức lão thái gia cũng không phải là đối thủ của hần!”

Chú Bân lắc đầu nói.

“Cái gì! Ngay cả cha tôi cũng không phải là đối thủ của hần!”

Lôi Phúc Bách cả kinh nói.

“Xem ra, Tiểu Long chọc tới một nhân vật cường đại rồi!”

Lôi Phúc Bách có chút sầu lo nói.

“Đúng vậy, người này tự xưng là người của công ty lính đánh thuê ở Nam Phi, nếu như kết thù với họ, thì quả thực có chút phiền toái...”

Chú Bân nói ra lo lắng của mình.

“Cha, lính đánh thuê thì sao chứ! Lôi gia chúng ta sợ bọn họ sao! Tân khách hôm nay đều là nhân vật đỉnh đỉnh đại danh, thể diện của cha lớn tức mức nào cơ chứ, cho dù bọn họ có lợi hại, thì chúng ta có thể dùng danh nghĩa hiệu triệu toàn thể giới tiêu diệt họ!”

Lôi Tiểu Long đồng dạng nói.

“Thể diện của ta? Thực lực của ta? Chó má! Người ta tới xem là tới cười nhạo chúng ta!”

Lôi Phúc Bách có chút phẫn hận nhìn đứa con không ra gì của mình, Lôi gia tại sao có thể sinh ra một người con vô năng như vậy chứ!

“Hiệu triệu thế giới? Mà ngu lắm!”

Lôi Phúc Bách không nhịn được thô tục nói:

“Cảnh sát quốc tế giúp chúng ta tiêu diệt họ ư? Bọn họ cũng kính sợ khác gì chúng ta? Tiêu diệt bọn họ đối với nước Mỹ có ích lợi gì? Nói chuyện thì phải dùng đầu óc suy nghĩ một chút, đừng có nói lời vô nghĩa nữa!”

“Lôi tiên sinh, trước không nên mắng thiếu gia, tốt nhất là chúng ta mau chóng giải quyết chuyện này, mắng thiếu gia cũng không giải quyết được chuyện gì cả!”

Chú Bân mặc dù cũng tức giận Lôi Tiểu Long không ra gì, nhưng là người chăm sóc hần từ nhỏ, nên cũng có sự yêu thương...

“Là ta hồ đồ rồi, A Bân, chú xem mục đích thực sự của bọn họ là gì? Bọn họ còn tìm Tiểu Long gây phiền toái nữa không?”

Lôi Phúc Bách hỏi.

“Lôi tiên sinh, sau đêm đó, tôi trở về suy nghĩ, thì cảm giác có gì đó không đúng, bây giờ nhớ lại, thì chắc chắn là bọn họ có tính toán kỹ càng từ trước!”

Chú Bân nói

358. Chương 133 Phản Ứng Của Lôi Gia

“Nói thế có ý gì?”

Lôi Phúc Bách hỏi.

“Lôi tiên sinh, bây giờ nghĩ lại, lúc ấy những người đó có thể là đặt bẫy thiếu gia, dẫn thiếu gia vào lưới, sau đó bắt thiếu gia ký vào bản cam kết kia...”

Chú Bân dừng một chút rồi tiếp tục nói:

“Mà mục đích cuối cùng của bọn họ, căn cứ vào chuyện hôm nay nữa, thì có thể khẳng định mục tiêu của bọn họ là Hạ Nhu!”

“Hạ Nhu? !”

Lôi Phúc Bách cả kinh nói:

“Hóa ra những người này là vì Hạ Nhu!” Lôi Phúc Bách cẩn thận suy nghĩ lại một chút, dường như đúng là như vậy. Họ cũng đâu có lý do gì mà phá hỏng hôn lễ, chỉ có một lý do hợp lý hơn cả là Hạ Nhu!

“Cha, người nhất định phải đoạt lại Hạ Nhu cho con! Tôi rất thích nàng, người đừng có giải trừ hôn ước với Hạ gia!” Lôi Tiểu Long chen miệng vào nói.

“Con mẹ mày, sao tao có thể sinh ra một thằng khốn như mày được chứ!”

Lôi Phúc Bách một vỗ bàn, giận dữ!

Lôi Tiểu Long trong lòng xem thường, nghĩ thầm, nếu như ông chửi mẹ tôi, thì tôi ở đâu ra!

“Hạ Nhu, mày còn dám nghĩ đến nó ư, mày có đầu óc không, dám người kia tới là vì Hạ Nhu! Loại nữ nhân này, đừng có mơ tưởng, tao không muốn nhà tan cửa nát!”

Lôi Phúc Bách không nhận được nói.

Lôi Tiểu Long không dám nói thêm nữa, hẳn cũng không muốn tiếp tục bị chửi.

“Tiểu Long, cháu suy nghĩ một chút, bình thường, xem bên cạnh của cháu có ai theo đuổi Hạ Nhu, hay là tình địch của cháu hay không?”

Chú Bân nghĩ tới một vấn đề mấu chốt.

“Dường như không có, người bên cạnh ai cũng biết nàng là vị hôn thê của cháu, đều sợ thế lực của nhà chúng ta, nên không dám lố mắng!”

Lôi Tiểu Long lắc đầu nói.

“Vậy thì lạ thật, chẳng lẽ họ có mục đích khác? Là ta đoán sai hay sao?”

Chú Bân cũng lắc đầu.

“Đúng rồi, Chú Bân! Nếu nói tới tình địch và cừu nhân, chú có nhớ năm đó Hạ Nhu trốn đi Tân Giang không, ở đó còn có một thằng nhóc chết tiệt, mà Hạ Nhu nhớ mãi không quên!”

Lôi Tiểu Long đột nhiên nói.

“Tân Giang! Đúng rồi ta nhớ ra rồi! Không sai, chính là hắn! Không nghĩ tới lúc ấy chỉ một nhân vật tầm thường, mà hiện giờ lại lợi hại như vậy!”

Chú Bân chợt hiểu nói:

“ Vốn ta còn tưởng sao lại quen mắt tới như vậy, Tiểu Long, ông chủ Lưu trên chiếu bạc hôm nó chính là hắn!”

“Ông chủ Lưu? Là cái thằng nhãi kia hay sao? Làm sao có thể?”

Lôi Tiểu Long hỏi ngược lại.

“Cái gì mà thằng nhãi, mà mới là thằng nhãi thì có. Vĩnh viễn đừng bao giờ khinh thường địch nhân của mình! Tao sao lại dạy ra một thằng như mày chứ! Có thể coi thường địch nhân, nhưng không được khinh thường! Thằng nhãi? Người ta bây giờ là ông chủ lớn, là nhân vật danh tiếng, mà có thể nham hiểm, nhưng mà mày coi thường hắn, thì vĩnh viễn mày sẽ thua!”

Lôi Phúc Bách nhìn con của mình dạy dỗ.

“A!”

Lôi Tiểu Long xem thường nói:

“Đúng rồi, con nhớ ra rồi, người kia đúng là Lưu Lỗi, hắn cũng họ Lưu!”

“Vậy thì không nhầm được nữa!”

Chú Bân gật đầu nói:

“Đúng hắn, đúng là người này! Ai! Năm đó cần phải hạ độc thủ, đánh hắn tàn phế đi là được rồi!”

“Được rồi, hối hận thì có được gì! Bây giờ quan trọng nhất là ứng phó như thế nào!”

Lôi Phúc Bách đúng là người đứng đầu Lôi gia, gặp chuyện gì cũng có thể tỉnh táo ứng phó.

“Được, Lôi tiên sinh, mọi chuyện đều nghe theo sự chỉ đạo của ngài.”

Chú Bân nói.

“A Bân. Đi tìm thám tử, điều tra bối cảnh của tên Lưu Lỗi này, cần phải kỹ lưỡng một chút!”

Lôi Phúc Bách nói:

“Đừng nên bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.”

“Tôi biết rồi, Lôi tiên sinh, tôi đi làm đây!”

Chú Bân nói.

Chú Bân vận dụng các loại lực lượng, có thể điều tra đại khái lai lịch của tôi.

Lưu Lỗi, nam, 18 tuổi, người ở thành phố Tân Giang. Cha là tổng giám đốc của một công ty thuộc Tập đoàn Ánh Rạng Đông. Mẹ là một kế toán trong công ty, điều kiện gia đình tương đối.

Trước mắt có năm người bạn gái. Thành tích học tập ưu tú tới dị thường.

Trước đi xe Jetta, sau đó là Mercedes-Benz S600, Land Rover, Bentley màu đỏ. Hiện giờ là Santana 2000.

Các biển số xe ở Tân Giang là A00077, A88888.

Ở cấp 3 có một bằng hữu tốt là Quách Khánh. Hiện giờ là lão đại của tổ chức xã hội đen lớn nhất Châu Á Tam Thạch Bang. Lưu Lỗi trên danh nghĩa là chủ tịch của Tập đoàn Tam Thạch.

Mặc dù tài liệu không nhiều lắm, nhưng cũng có thể làm cho Lôi Phúc Bách run sợ.

Những chiếc xe thì không tính làm gì, nhà nào có tiền cũng mua được!

Mấu chốt là có một người bạn tốt là Quách Khánh! Nếu như chỉ là bạn bè bình thường, thì không có gì đáng nói, nhưng đây lại là quan hệ vô cùng thân cận!

Ngay cả chức chủ tịch của Tập đoàn Tam Thạch cũng là Lưu Lỗi, thì có thể thấy được quan hệ của họ như thế nào.

Bây giờ nhìn lại, lần phá đám hôn sự này, có thể là nhờ lực lượng của Quách Khánh!

Nếu quả thật là như vậy, Lôi gia mặc dù là một trong những thế gia có lịch sử lâu đời, nhưng không cách nào chống lại được một tổ chức xã hội đen như vậy!

“A Bân, chú thấy thế nào?”

Lôi Phúc Bách nhìn tài liệu trong tay hỏi.

“Chuyện này... Lôi tiên sinh, thứ cho tôi nói thẳng, nếu như hẳn có quan hệ với Quách Khánh như vậy, thì chúng ta đừng động không nổi vào hẳn.”

Chú Bân nói.

“Bang phải đó thì là gì chứ, chúng ta cùng Tư Đồ gia cũng nuôi xã hội đen, con muốn bảo bọn họ hỗ trợ, giết bọn họ!”

Lôi Tiểu Long đề nghị nói.

“Mày sao lại có ý nghĩ đó, người ta có thể giúp mày hay sao!”

Lôi Phúc Bách đã tức giận với người con này, thành sự thì không được, bại sự thì có thừa!

“Con... đây cũng là chuyện thể diện của gia tộc đó chứ! Cứ nhận thua như vậy, các thế gia khác nhìn chúng ta như thế nào!”

Lôi Tiểu Long có chút ủy khuất nói.

“Đừng có chú ý tới thế gia khác nhìn thế nào, mà mày phải nhớ là mày có thể làm sụp đổ Lôi gia đó!”

Lôi Phúc Bách tức giận nói.

“Lôi tiên sinh, không bằng chúng ta như vậy, phái người tiếp xúc với Lưu Lỗi, xem hẳn muốn gì rồi hãy quyết định.”

Chú Bân nói:

“Đương nhiên, trong lúc đàm phán chúng ta nhân tiện uy hiếp hẳn một chút, để xem phản ứng của hẳn thế nào, nếu như hẳn cứng rắn, thì chúng ta mềm mỏng, sau đó sẽ có đối sách!”

“Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy.”

Lôi Phúc Bách gật đầu, sau đó nhìn Lôi Tiểu Long nói:

“Con mẹ mày, trong thời gian này nghiêm chỉnh một chút cho tao!”

“Biết rồi, cha!”

Lôi Tiểu Long nghe lời gật đầu.

Nhưng mà hẳn thật sự nghe lời haysao?

Sau khi Lôi Tiểu Long đi khỏi phòng làm việc của Lôi Phúc Bách, tìm một nơi không người, gọi điện thoại cho người bạn tốt nhất của mình...

359. Chương 134 Hứa Nhị (thượng)

Thành phố Tân Giang, đã lâu rồi mới trở lại Tân Giang.

Giờ phút này Tân Giang đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất so với 3 năm trước kia, nhìn cái thành thị nơi bắt đầu giấc mộng của tôi, trong lòng tôi cảm khái vô cùng.

Trọng sinh, thành lập Tập đoàn Ánh Rạng Đông, bắt đầu giấc mơ của tôi.

Ở sân bay, Đinh Bảo Tam phái một chiếc xe tới đón tôi, vốn hẳn muốn đích thân tới đón, hơn nữa còn chuẩn bị 35 chiếc xe, nhưng lại bị tôi từ chối thẳng thừng cự tuyệt.

“Ngài có phải là Lưu tổng không, Đinh tổng phái tôi tới đón ngài.”

Một tiểu tử ước chừng 20 tuổi, đi chiếc Mercedes màu đen, vội vàng từ ghế lái nhảy ra giúp tôi mở cửa.

Tôi gật đầu mỉm cười nói:

“Đúng, làm phiền cậu rồi.”

Tiểu tử nghe tôi nói như vậy, có chút được yêu mà sợ, vội vàng nói:

“Không phiền toái, không phiền toái!”

Sau đó nhận lấy hành lý trong tay của tôi, bỏ vào khoang phía sau.

Xe đang chạy trên đường cao tốc, nhìn tiểu tử này kỹ thuật lái xe cũng thuộc loại thành thạo.

“Cậu tên là gì?” Tôi thuận miệng hỏi.

“A! Lưu Tổng, tôi tên là Hứa Nhị... Người khác đều gọi tôi là Nhị tử.”

Tiểu tử đáp.

“Hứa Nhị? !” Tôi có chút ít ngạc nhiên, sao lại có người có tên như vậy!

“Ách... Là như vậy, nhà của tôi có 3 người con. Tôi đứng hàng thứ 2, lúc tôi sinh ra, do cha mẹ không có văn hóa, nên mới đặt tên như vậy, em gái của tôi tên thì dễ nghe hơn nhiều, đó là do anh trai tôi đặt cho.”

Hứa Nhị nói.

“Ha hả, hóa ra là như vậy, vậy thì anh trai cậu chẳng phải là Hứa Đại hay sao?”

Tôi cười hỏi.

“Đúng, nhưng mà...đại ca đã...”

Hứa Nhị có chút ít ảm đạm nói.

“Thật xin lỗi, lại nhắc tới chuyện thương tâm của cậu.”

Tôi ngại ngùng nói.

“Không sao đâu, tôi đã quen rồi!”

Hứa Nhị thản nhiên nói.

Tôi không muốn tiếp tục ở chủ đề này, cho nên nói:

“Cậu đang đi làm ở Tập đoàn Tam Thạch à?”

“Đúng vậy, cũng do Đinh tổng coi trọng tôi, nên mới cho tôi làm lái xe...”

Hứa Nhị có chút ít cảm kích nói:

“Nếu không phải có Đinh tổng thì tôi hiện giờ đã bị đánh cho tàn phế rồi!”

“Chuyện gì xảy ra?” Tôi có chút tò mò hỏi.

“Khụ! Cũng không phải là chuyện gì quan trọng, nếu Lưu Tổng muốn nghe, tôi sẽ nói...”

Hứa Nhị bắt đầu nói.

Hóa ra, Hứa Nhị là quân nhân giải ngũ, làm lái xe trong quân đội, sau này lên chuyên nghiệp không tìm được việc. Mà mấy năm nay, lái xe cho lãnh đạo cũng toàn là người thân thích, Hứa Nhị không có quan hệ gì, nên mới tìm tới công trường xây dựng kiếm sống.

Công nhân công trường phần lớn là trẻ tuổi, máu nóng trong người lúc nào cũng có, nếu như trong người có tiền, là đi tìm một số cô gái vui vẻ. Lúc đầu, Hứa Nhị không quen, nhưng bị bàn bè kích bầy, lên cũng theo tới hộp đêm.

Đừng có cho rằng công nhân nghèo, không đi nổi hộp đêm, đó chỉ là quan niệm cũ mà thôi! Công nhân cực khổ làm một tháng, cũng không ít hơn so với người ngồi làm việc trong văn phòng!

Bởi vì Hứa Nhị là xử nam, nên ma ma trong hộp đêm phá lệ cho gọi người nổi tiếng nhất trong quán là Dương Hân! Không nghĩ tới Hứa Nhị lại là người si tình, sau đêm đó thì nhớ mãi không quên, thường xuyên đi tìm Dương Hân!

Mà lý kỳ hơn chính là, Dương Hân bị Hứa Nhị cảm động, đã yêu Hứa Nhị!

Nhưng mà Dương Hân vì chữa bệnh cho cha, nên thiếu hộp đêm một khoản nợ chừng 50 vạn! Mặc dù Dương Hân đã làm việc ở đây hơn nửa năm, nhưng vẫn còn thiếu hơn 20 vạn!

Hai người tính kế, muốn bỏ trốn cũng nhau. Nhưng mà không đợi hai người lên được xe lửa, thì đã bị ông chủ phái người bắt lại.

Ông chủ hộp đêm nhìn trừng trừng chỉ vào Dương Hân nói:

“Mày là xú bà nương vong ân phụ nghĩa! Lão Tử năm đó đối với ngươi không tệ, cha ngươi có bệnh, tao không hai lời cho ngay 50 vạn, mày ở đây bán mình trả nợ, làm còn chưa đủ tiền, được nổi danh nhất quán thì kiêu ngạo có phải không? Giờ lại muốn trốn đi hay sao?”

Dương Hân giờ phút này đã sợ đến run người, nàng hiểu những thủ đoạn của ông chủ! Mở hộp đêm, thì cũng không phải là người tốt lành gì!

Nhưng mà Hứa Nhị xuất thân là lính, ghé con mới đẻ không sợ cọp, rất quật cường nhìn ông chủ nói:

“Tôi với Dương Hân thật tâm yêu nhau, sau này sẽ mang tiền tới trả nợ cho ông!”

Ông chủ kia nghe vậy thì phát hỏa, chỉ vào Hứa Nhị mắng:

“Mày là một công nhân, lấy cái gì mà trả tao! Hơn nữa, Lão Tử bảo nó ở chỗ này làm kỹ nữ, cũng là vì hộp đêm, nếu không tao cho nó mượn tiền làm gì!”

Vừa nói, thủ hạ của hắn đã quyền đấm cước đá vào người Hứa Nhị, Dương Hân không ngừng cầu xin tha thứ, đồng ý tiếp tục làm, ông chủ mới dừng tay.

Mà cũng trùng hợp, Đinh Bảo Tam bị công việc quay cho chóng mặt, nên để giảm bớt áp lực, tự mình chạy tới hộp đêm uống hai chén rượu.

Đinh Bảo Tam bình thường rất được Quách Khánh chân truyền, mặc dù thân là xã hội đen, nhưng không làm chuyện nguy hại cho xã hội, đối với loại ép người làm kỹ nữ thì rất là căm thù.

Vừa lúc nhìn thấy nhà ông chủ hộp đêm này đang giáo huấn Dương Hân cùng Hứa Nhị, nhất thời lòng căm phẫn trào lên, đứng lên nhìn lão bản kia nói:

“Mày thả hai người bọn họ ra.”

Thủ hạ của ông chủ thấy có 1 người đi tới, lại còn kiêu ngạo như vậy, nhất thời cả giận nói:

“Con mẹ nó, mày là cái thá gì, sao dám nói chuyện với ông chủ tao như vậy!”

Ông chủ kia đứng gần Đinh Bảo Tam, nhìn rõ tướng mạo của hắn, nhất thời bị dọa cho đá ra quần!

Sau khi Quách Khánh đi, đã trao lại hắc đạo Tân Giang cho Đinh Bảo Tam, nên ông chủ này không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lập tức đi tới tát cho thủ hạ kia một cái, cả giận nói:

“Mẹ kiếp, Tam gia cũng không nhận ra hay sao!”

Sau đó cúi đầu khom lưng nhìn Đinh Bảo Tam nói:

“Tam gia, ngài tới thăm quán nhỏ, thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này!”

“Ồ đây xảy ra chuyện gì vậy?”

Đình Bảo Tam chỉ đôi nam nữ trên mặt đất hỏi.

360. Chương 135 Hứa Nhị (hạ)

Ông kia cũng biết Tam Thạch bang định ra quy củ cho các hộp đêm, là không được ép người ta làm CallGirl, các cô gái phải tự nguyện. Cho nên vội vàng đem cả chuyện này giải thích rõ.

Đình Bảo Tam cũng hiểu, vốn Dương Hân tự nguyện, bán mình trả tiền, lúc này mới không nói gì. Nhưng mà cảm thấy Hứa Nhị này rất có cá tính, cho nên muốn trả nợ cho Dương Hân.

Ông chủ kia cũng không quan tâm tới hai mươi vạn, nếu đắc tội với Đình Bảo Tam, thì hộp đêm chắc chắn sẽ đóng cửa. Đình Bảo Tam nói muốn trả tiền, ông chủ kia vội vàng nói không cần.

Đình Bảo Tam cũng không có nhiều lời, thuận nước giong thuyền.

Dương Hân vốn cho là mình cùng Hứa Nhị đã xong đời, không nghĩ tới người trước mặt này nói mấy câu thì đã giải quyết xong vấn đề. Vội vàng kéo Hứa Nhị cảm ơn hắn, đồng thời cảm ơn ông chủ của mình.

Ông chủ kia cũng rất đau lòng vì Dương Hân là người nổi tiếng nhất, nhưng mà bảo hắn bỏ hộp đêm, hắn còn đau lòng hơn. Cho nên đem tờ giấy nợ của Dương Hân xé trước mặt mọi người.

Mà Đình Bảo Tam thấy Hứa Nhị biết lái xe, cho nên để cho hắn tới làm cho Tập đoàn Tam Thạch. Đãi ngộ ở đây cao gấp đôi so với làm công nhân, nên Hứa Nhị cảm ơn rối rít.

Dương Hân chậu vàng rửa tay, làm phụ tá trong phòng làm việc của Tập đoàn Tam Thạch, đôi vợ chồng son kiếm được việc làm như thành phần trí thức, nên đã mua được một căn hộ nhỏ, năm sau chuẩn bị kết hôn.

Mà Hứa Đại cũng đủ xui xẻo, năm đó bởi vì cứu được một đứa trẻ trong hồ nước, Hứa Đại lại chết đuối. Đáng giận nhất chính là, người nhà của đứa trẻ kia sau khi mang con rời đi, không xuất hiện lấy một lần. Mặc dù chính phủ cũng cho Hứa Đại một giấy khen. Nhưng mà người đã chết, giấy khen còn dùng làm gì!

Mà em gái của Hứa Nhị lại ra ngoài học đại học, hoàn cảnh nghèo khó, học phí lúc đầu là do hàng xóm vay mượn cho. Mà lúc này Hứa Nhị đã đi làm, tiền cung cấp hàng tháng cho em cũng tăng lên.

Nói tới đây, Hứa Nhị không khỏi có chút hạnh phúc cười, hắn tự đáy lòng luôn cảm ơn ông chủ của mình.

Xem ra, Hứa Nhị vẫn chưa biết Đình Bảo Tam hành nghề hắc đạo.

Trong lúc tán gẫu, tôi cảm thấy Hứa Nhị này là người không tệ. Mà ở Tân Giang tôi lại chưa có tài xế, lên bảo hắn tới làm tài xế cho tôi.

Trong khoảng thời gian trước, có Đỗ Tiểu Uy làm lái xe, tôi đã thành thói quen. Nếu như tự mình lái xe thì lại không thích.

Cho nên khi tôi nói chuyện này với Hứa Nhị, Hứa Nhị cũng không có ý kiến gì, bởi vì Đình Bảo Tam lúc trước đã nói với hắn, là tuyệt đối nghe theo sự sắp xếp của tôi.

Khi xe tới biệt thự, cha mẹ tôi thông qua Camera đã nhìn thấy, đều rối rít ra đón.

Đứng bên cạnh cha mẹ, nhưng tâm hồn tôi lại để lên người của tiểu mỹ nữ Hạ Nhu.

Hạ Nhu vừa nhìn thấy tôi, thì sững sờ trong chốc lát, vành mắt đã đỏ lên. Tôi vừa định hỏi thăm, không nghĩ tới Hạ Nhu lại vui mừng quá mức, chạy tới nhảy ngay vào trong lòng của tôi, giống như một con gấu trúc nhỏ vậy, ôn nhu hưng phấn nói: “Đại ca ca, rốt cục cũng gặp lại được anh!”

Tôi bị Hạ Nhu ôm trước mặt cha mẹ, cũng có chút lúng túng, nhưng mà nhìn ánh mắt của cha mẹ tôi, thì tôi cũng chẳng phải nói gì nữa. Tôi đưa tay nâng cái mông của nàng lên, làm cho nàng nhẹ hơn một chút, Hạ Nhu gất gao ôm chặt lấy tôi, y như một con cua vậy.

“Ha ha, em trở về không nói với Đại ca ca một tiếng, làm hại tôi anh mất hết mặt mũi ở đại hôn của em rồi!”

Tôi cười nói.

“Người ta chẳng phải là muốn cho anh vui mừng hay sao! Nhưng đâu có biết anh lại quan tâm người ta như vậy... Nhưng mà người ta cũng rất cao hứng, lúc anh xuất hiện ở hôn lễ, quả thực rất hoành tráng...”

Hạ Nhu gục ở bả vai của tôi, chậm rãi nói.

“Chẳng phải anh sợ em bị tên Lôi Tiểu Long kia chiếm mất hay sao!”

Tôi vỗ vỗ cái mông nhỏ của Hạ Nhu.

“Ai nha, Đại ca ca thật hư, sao có thể đánh mông người ta!”

Hạ Nhu làm nũng nói.

Đã 3 năm rồi, bây giờ chúng tôi như một đôi tình nhân ở trong khoảng không gian riêng của mình, giống y như 3 năm trước đây.

“Đương nhiên là phải đánh em, đánh cho em biết, trong 3 năm quan Đại ca ca nhớ em như thế nào!”

Tôi nói lời này, thật là có một chút xấu hổ! Nói thật, trong 3 năm này, tôi nhớ tới nàng cũng không nhiều lắm!

“Hạ Nhu biết... Hạ cũng nhớ Đại ca ca, mỗi ngày Hạ Nhu đều nghĩ, nếu như Đại ca ca không tin, Hạ Nhu đã mang nhật ký tới, mỗi ngày Hạ Nhu đều viết và nhớ tới Đại ca ca...”

Hạ Nhu xấu hổ nói.

“Anh tin chứ, tin chứ!”

Tôi nói:

“Được rồi, chúng ta vào nhà đi, chẳng lẽ cứ đứng ở cửa mãi!”

“A! Cha nuôi mẹ nuôi đang nhìn chúng ta đấy! Ai nha, mắc cỡ chết người mà!”

Hạ Nhu vội vàng từ trên người của tôi nhảy xuống.

Cha mẹ tôi cũng không có gì, chỉ đứng một bên cười cười nhìn chúng tôi. Thật ra tôi cũng hiểu, cha mẹ tôi từ lúc đầu đã coi Hạ Nhu là con dâu tương lai!

Trong mấy bạn gái của tôi, người làm cho mẹ tôi yêu thích nhất chính là Hạ Nhu, thậm chí còn vượt qua Triệu Nhan Nghiên một chút.

Đi tới phòng khách, mẹ tôi liền đi rửa trái cây, cha tôi cũng mượn cớ đi tới phòng bếp làm cá, định làm mấy món ngon trong hôm nay, để cho chúng tôi một không gian riêng.

Mặc dù lúc chưa gặp nhau, hai người chúng tôi luôn có ngàn vạn lời, có nói cũng không hết, nhưng hiện giờ, không ai biết nói gì cả.

Tôi cùng Hạ Nhu ở trong phòng khách, hai mắt nhìn nhau.

“Hạ Nhu, mấy năm nay em ở đâu?”

Tôi tùy tiện tìm một đề tài, phá vỡ sự lúng túng của hai chúng tôi.

Mà Hạ Nhu giống như đã được mở đài, nói liên tục những chuyện trong mấy năm nay của nàng.

Vốn sau khi Hạ Nhu về nhà, thì vẫn đi học như bình thường. Nhưng mà cha nàng giám thị nàng nghiêm hơn trước kia nhiều lần, bác trai đúng là không hổ là người làm trong cục Anh ninh quốc gia, chiếu cố Hạ Nhu vô cùng cẩn thận, làm cho nàng không có cách nào hành động một mình.

361. Chương 136 Đùng Có Thể Hiện Trước Mặt Mẹ

Mà nhà của tôi lại bởi vì dọn nhà, đổi điện thoại, nên Hạ Nhu không có cách nào liên hệ được với tôi cả.

Mới có hàn huyên được một lát, mẹ tôi đã rửa trái cây xong, bắt đầu nhập cuộc.

Lần này, Hạ Nhu vì muốn làm tôi bất ngờ, nhưng không nghĩ tới nhà tôi lại đổi, nên nàng tìm tới căn nhà ban đầu. May mà nhà tôi cũng không bán căn nhà cũ, mà những người ở xung quanh đều là nhân viên của công ty cha tôi, thấy Hạ Nhu tới tìm tôi, liền nhiệt tình giúp đỡ, gọi điện thoại cho cha tôi. Cha tôi nghe nói Hạ Nhu tới, vội vàng lái xe tới đón.

Hạ Nhu hỏi:

“Đại ca ca, nhà của anh hình như có tiền hơn trước kia phải không...”

“Ừ, lúc em đi đã nhắc anh là phải cố gắng! Cho nên anh đã nghe theo lời của em, kiếm thật nhiều tiền!”

Tôi gật đầu nói.

“Nhưng mà... Đây là do cha nuôi làm tổng giám đốc, chứ đâu có quan hệ gì tới anh.”

Hạ Nhu kỳ quái hỏi:

“Còn nữa, cho dù nhà anh có tiền, nhưng cũng không thể ở nước Mỹ làm ra hành động lớn tới như vậy...”

“Ha ha, Đúng vậy. Những thứ em thấy chỉ là bề ngoài mà thôi, cha anh vốn quen tính tiết kiệm, chiếc xe Jetta kia đi đã được 3 năm rồi, mà còn không đổi, ha ha! Nhưng mà công ty kia đúng là sự nghiệp của cha anh, không phải của anh, công ty của anh hiện giờ còn nhiều hơn của cha anh nhiều!”

Tôi cười nói.

“A! Đại ca ca nói khoác rồi, công ty của cha nuôi là một nhánh của Tập đoàn Ánh Rạng Đông. Công ty của anh làm sao có thể nổi danh bằng chứ!”

Hạ Nhu không tin mở trừng hai mắt nói.

“Đương nhiên, trên thế giới còn có tập đoàn nào nổi danh hơn Tập đoàn Ánh Rạng Đông đây!”

Tôi theo Hạ Nhu nói.

“Đúng vậy, hiện giờ còn có một Tập đoàn Đông Á đang nổi, nhưng so với Tập đoàn Ánh Rạng Đông vẫn còn chênh lệch!”

Hạ Nhu nói.

“Cho nên nói, công ty của cha anh làm sao so sánh được với anh, có đúng không?”

Tôi cười hỏi.

“Ừ... A! Không thể nào... Điều này sao có thể đây!”

Hạ Nhu không dám tin vào suy đoán của mình.

“Cái gì không thể nào? Con nói ra cho mẹ xem cái gì khoogn thể?”

Lúc này mẹ tôi ở một bên nói.

“Mẹ nuôi... Chẳng lẽ nói, Tập đoàn Ánh Rạng Đông là của đại ca ca... ?”

Hạ Nhu cũng không dám tin vào những điều mình nói.

Hạ Nhu không dám tin nhìn nhìn mẹ tôi, mẹ tôi nhìn tôi một chút, tôi nhìn Hạ Nhu gật đầu, nói:

“Không sai, Hạ Nhu, em còn nhớ, khi còn ở nhà anh, thời đó anh thường loay hoay ở trên máy vi tính không ?”

Hạ Nhu gật đầu tỏ vẻ nàng còn nhớ rõ.

“Thì đó, lúc đó anh thiết kế mấy sản phẩm, bán cho công ty nổi tiếng ở nước ngoài. Sau khi có tiền, liền cùng với cha của Triệu Nhan Nghiên, cùng nhau sáng lập Tập đoàn Ánh Rạng Đông, nhưng mà do anh còn là một học sinh, nên chỉ làm người đứng sau, người ngoài không biết được thân phận của anh.”

Tôi giải thích.

“A! Là sự thực sao!”

Hạ Nhu nhìn tôi, nói:

“Đại ca ca... Anh làm như vậy...có phải là vì Hạ Nhu không...”

Hạ Nhu kích động và cảm động nghẹn ngào nói, nàng cho rằng tôi vì nàng nên mới làm ra sự nghiệp như thế này.

Nhưng mà tôi đúng là có chút xấu hổ, nhưng vẫn không phủ nhận, nói:

“Đúng vậy, nếu không Đại ca ca lấy cái gì để cứu em từ trong tay Lôi Tiểu Long. Cha của hấn là một đại phú hào, lấy thân phận một học sinh nghèo như trước của anh, thì đâu phải đối thủ của bọn họ! Nhưng mà giờ thì tốt rồi, em đã tới đây, bọn họ cũng không dám nói gì!”

“Đúng vậy, a... lúc này em còn sợ anh bị Lôi Tiểu Long làm phiền toái, nhưng giờ không cần sợ nữa rồi, ai nha. Nhưng mà Lôi Tiểu Long đâu có biết thân phận của anh, vậy thì hấn tới tìm anh phải làm sao?” H

ạ Nhu cả kinh kêu lên.

“Hấn tới tìm anh? Ha hã, anh đã không tới tìm hấn là may cho hấn rồi, nếu như hấn dám tới tìm anh, thì anh phải đòi tiền của hấn mới được!”

Tôi cười nói.

“Hấn không dám tới? Đòi tiền? Có chuyện gì vậy?”

Hạ Nhu thấy tôi nói như vậy, thì không hiểu.

“Ha hã, là như vậy, em nhìn cái này là hiểu ngay.”

Vừa nói, tôi từ trong túi móc ra một tờ giấy đưa cho Hạ Nhu.

“Đây là cái gì?” Hạ Nhu nhận lấy, mở ra nhìn:

“Giấy giải trừ hôn ước, tôi là Lôi Tiểu Long, nay cùng Hạ Nhu... Ha ha ha! Đại ca ca, có chuyện gì thế này?”

“Cái này là do Lôi Tiểu Long tự tay viết, cho nên em không cần sợ hấn tới tìm anh. Vì để cho cha mẹ hấn có thể diện, nên anh mới không công bố ra cái này, mà có thứ này, em có thể cùng Lôi gia chân chính đoạn tuyệt quan hệ.”

Tôi nói:

“Còn về phần đòi tiền, em xem tiếp sẽ biết!”

“Hóa ra là như vậy, Đại ca ca, anh thật sự là quá tốt!”

Hạ Nhu có chút cảm động, đứng lên, ôm lấy tôi, thơm một cái, sau đó mới nhìn tiếp vào cái tờ giấy kia, nói:

“2 tỷ... Đô la? ! Đại ca ca, anh cũng quá hoành tráng đấy chứ? Bác Lôi đúng là có thể lấy ra số tiền này, nhưng mà Tập đoàn Lôi thị của họ cũng sẽ gặp khó khăn!”

“Chuyện đó không phải do anh quản, nếu như họ không tìm tới anh, thì anh cũng không tính làm gì. Nếu như họ muốn đấu, anh đòi 2 tỷ này, xem họ lấy cái gì đấu với anh!”

Tôi nói.

“Dạ, những thứ này Hạ Nhu cũng không cần hiểu, em biết Đại ca ca rất tốt với em là được!”

Hạ Nhu có chút cao hứng nói:

“Nhưng mà đại ca ca phải cẩn thận, trong nhà Lôi Tiểu Long có rất nhiều cao thủ, em sợ bọn họ sẽ làm khó anh.”

“Chuyện này em không cần phải lo lắng, công phu của đại ca ca mấy năm gần đây tiến bộ không ít, đoán chừng nếu như sự kiện năm đó có xảy ra, thì anh sẽ dễ dàng cho họ đi gặp Diêm vương.”

Tôi tự tin nói.

“Ha hả, Đại ca ca sao lại nhắc tới chuyện kia...”

Hạ Như ngại ngùng nói.

“Nhưng mà cũng phải cảm ơn bọn họ, nếu không có họ, thì sao anh lại gặp được một Hạ Như đáng yêu như vậy!” Tôi nhìn Hạ Như đỏ mặt cười, có chút thất thần.

“Đại ca ca sao lại nhìn người ta như vậy!”

Hạ Như càng thêm ngượng ngùng.

“Khụ khụ, không nên thể hiện trước mặt mẹ như vậy chứ!”

Thanh âm của mẹ tôi vang lên không đúng lúc.

362. Chương 137 Lo Lắng

Bởi vì cha tôi biết tôi hôm nay trở lại, các món ăn trong bếp đã được chế biến trước rồi, nên công việc cũng nhẹ nhàng, hơn nữa lại có mẹ tôi hỗ trợ, không bao lâu sau, một bàn tiệc đầy ắp thức ăn đã hoàn thành.

Mẹ tôi hôm nay đặc biệt cao hứng, mua cho tôi một chai rượu trắng, mà chính bản thân mẹ tôi cũng uống một chén rượu đỏ. Sau một lúc, mẹ tôi không cho tôi và cha tôi uống nước, nói là uống rượu có hại.

“Con ngoan, chúng ta uống thêm một chén?”

Cha tôi giơ chai rượu lên rót cho tôi một chén đầy.

Mẹ tôi nhìn thấy lập tức ngăn cản nói:

“Lão Lưu, ông làm gì vậy, con nó sao có thể uống nhiều rượu như vậy được?”

“Con nó đã là người lớn, đâu còn nhỏ nữa, nó có sự nghiệp, có lão bà rồi, uống chút rượu thì có là gì!” Cha tôi nói.

Mẹ tôi nghe vậy thì đỏ mặt lên, nghĩ thầm cũng đúng, nó đâu còn là trẻ con nữa. Cho nên cũng không ngăn cản, nhưng mà ngoài miệng vẫn nói:

“Uống ít một chút đi không được hay sao!”

Cha tôi cũng không nghe, cùng tôi uống chén đầy, Hạ Như với mẹ tôi uống thêm một chén rượu đỏ.

“Cạn chén, ăn mừng con dâu về đến nhà!”

Mẹ tôi giơ chén rượu lên nói.

Hạ Như nghe vậy thì mặt đỏ ngượng ngùng, nhưng mà vẫn giơ chén rượu lên, chấp nhận lời mẹ tôi nói.

Tôi cùng cha tôi nhìn nhau cười một tiếng, tôi thấy cha tôi đúng có là có chút ghen tỵ với tôi. Nhưng mà là con làm sao có thể dung túng cho cha tôi đi tìm thêm lão bà được, nên tôi liếc mắt nhìn cha tôi đầy thâm ý.

Cha tôi cũng lắc đầu cười cười. Hành động của chúng tôi may mà không gây sự chú ý của mẹ tôi, không thì hôm nay có người phải ngủ ngoài salon.

“Cạn chén!”

Tôi giơ chén rượu, tiếp tục cạch một cái.

“Đại ca ca...”

Hạ Nhu nhỏ giọng nói

“Cha nuôi, mẹ nuôi...”

“Lúc này còn gọi như vậy sao!”

Mẹ tôi cười nói.

“Ách... Cha, mẹ!”

Hạ Nhu nhăn nhó, nhưng vẫn thay đổi cách gọi.

“Ai, con ngoan!”

Mẹ tôi từ trong túi tiền lấy ra một túi lì xì!

“... Bà bà!”

Hạ Nhu biết điều nhận lấy túi lì xì, bỏ vào trong túi áo nói.

“Ha hả, tốt! Nếu đã gọi là bà bà rồi, thì bà bà sẽ phải tới nhà con cầu hôn rồi!”

Mẹ tôi cười nói.

“A!”

Hạ Nhu đành cạn chén rượu để che giấu sự xấu hổ trong lòng. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cũng không biết là bởi vì xấu hổ hay là tác dụng của rượu còn, trông cực kỳ đáng yêu.

Tôi tiếp tục cạn chén, cha tôi thấy vậy trợn mắt hốc mồm.

“Con à, đây là rượu trắng đấy!”

Cha tôi kinh hô.

“Cha, con sao có thể không biết uống rượu đây!”

Tôi cười nói:

“Loại rượu này có 10 chén cũng không thành vấn đề!”

“Con à, uống rượu không tốt cho sức khỏe!”

Mẹ tôi nhắc nhở.

“Mẹ à, người quên một công pháp kia rồi hay sao? Ha hả, sau khi luyện bộ công pháp đó, có thể bài xuất rượu ra từ lỗ chân lông!”

Tôi nói.

“Đại ca ca, công pháp gì vậy?”

Hạ Nhu kỳ quái hỏi.

“Ách... Cái này giống như tâm pháp võ công của cao thủ thời cổ đó...”

Tôi giải thích.

“A, em biết rồi, nhà của Lôi Tiểu Long cũng có kiểu công pháp như vậy!”

Hạ Nhu gật đầu nói.

Lôi Tiểu Long? Nhà hắn cũng có? Chẳng lẽ nhà bọn họ cũng là võ thuật thế gia? Lôi gia đâu có trong lục đại thế gia?

Xem ra tôi cần phải tìm Lưu Duyệt cẩn thận hỏi một chút chuyện tình về lục đại thế gia, bây giờ cũng có thể coi tôi là người của Lục đại thế gia rồi, không thể không biết một số chuyện của họ được!

“Đúng, không kém bao nhiêu đâu. Nhưng mà bộ công pháp này có thể làm cho nam nhân... Ách, cường thân kiện thể, nữ nhân thì mãi mãi thanh xuân!”

Tôi nói.

“Đại ca ca, em cũng muốn học!”

Hạ Nhu nghe nói có thể mãi mãi thanh xuân, thì lập tức muốn học. Thật ra thì lúc tới nhà tôi, trông thấy mẹ tôi không những không già đi, mà lại còn trẻ ra, trông cứ như hai chị em vậy. Lúc đầu còn hỏi thăm vài câu, ai ngờ lại chính là người mình cần tìm!

“Ha hả, em không cần luyện tập !”

Tôi cười nói.

“Tại sao vậy?”

Hạ Nhu ngạc nhiên nói:

“Đại ca ca không muốn cho em mãi mãi xinh đẹp hay sao?”

“Đương nhiên, chỉ là thân thể của anh tương đối đặc thù, chỉ cần... Chỉ cần hai chúng ta trở thành vợ chồng, em đương nhiên có thể thay đổi thể chất của mình.”

Tôi cũng không biết nên giải thích thế nào, tôi muốn nói từ lên giường, nhưng do có mặt cha mẹ tôi ở đây, sao có thể nói ra được chứ!

“Thành vợ chồng? A... Em biết rồi, Đại ca ca thật hư a! Có cha mẹ ở chỗ này, sao có thể nói ra miệng được chứ...” Hạ Nhu cúi đầu nói.

“Anh chỉ nói sự thực mà thôi!”

Tôi cười khỏ nói.

“Được rồi, mau dùng bữa đi, thức ăn nguội rồi!”

Cha tôi giải vây cho tôi nói.

“Đúng rồi, Hạ Nhu, con gọi điện thoại cho mẹ con chưa? Con trốn tới đây, họ chắc chắn là lo lắng đó?”

Tôi hỏi.

“Vẫn chưa ạ... Con sợ mẹ con tìm con về kết hôn với Lôi Tiểu Long...”

Hạ Nhu lắc đầu.

“Chắc là không đâu, nhìn mẹ em cãi nhau với Lôi Phúc Bách, thì sẽ không bắt em gả cho hắn nữa. Mấu chốt là mẹ em có đồng ý chuyện của chúng ta hay không!”

Tôi có chút bận tâm nói.

“Em cũng sợ mẹ em không đồng ý...”

Hạ Nhu gật đầu nói.

“Ai, xem ra chỉ có thể tiết lộ một chút về thân thể của anh, nếu không gia đình của em chắc sẽ không gả em cho anh đâu, huống chi anh đâu chỉ có một người...”

Tôi có chút tự trách nói.

“Em biết, là Triệu Nhan Nghiên hay sao?”

Hạ Nhu hỏi.

“Ừ, Nhưng vẫn còn mấy người nữa...”

Tôi cười khỏ nói.

“Em không quan tâm những chuyện này, chỉ cần em được ở chung với đại ca ca là được.”

Hạ Nhu lắc đầu:

“Không biết mẹ em có đồng ý không, nhưng em vẫn phải gọi điện thoại mới được.”

“Quên đi, trốn tránh như thế này cũng không phải là biện pháp,, chờ mấy ngày nữa anh cùng với em đi bài phỏng bác trai bác gái, xem hai người nói như thế nào!”

Tôi nói.

“Dạ, cảm ơn anh Đại ca ca!”

Hạ Nhu ôn nhu nhìn tôi nói.

“Ăn cơm tối xong, gọi điện thoại cho gia đình em, nói em vẫn bình thường, không thì lại làm cho người nhà lo lắng, đây là lần thứ 2 em trốn đi có phải không?”

Tôi hỏi.

“Đại ca ca lại đùa em!”

Hạ Nhu ngại ngần nói.

363. Chương 138 Chú Triệu Không Ổn?

Đêm nay, tôi vẫn còn nhịn được, không ăn hết tất cả của Hạ Nhu. Dù sao thân phận của Hạ Nhu tương đối đặc thù, cứ làm xong chuyện của Lôi Tiểu Long rồi hãy nói, không thì hình như tôi đối với nàng không chịu trách nhiệm thì phải.

Nhưng mà chúng tôi vẫn chơi trò chơi từ 3 năm về trước, một đêm lung tung hết cả lên. Tinh thần của tôi tương đối khá, Hạ Nhu thì lại không được như vậy, cả ngày cứ ngáp dài. Làm hại mẹ tôi cứ suốt ngày nhìn tôi với ánh mắt kỳ quái, cuối cùng vẫn hỏi Hạ Nhu là đêm qua có chuyện gì không.

Tôi lợi dụng thời gian về Tân Giang này, chuẩn bị đi bài phỏng Lưu Chấn Hải. Người này nói như thế nào cũng là ông chú của tôi, về mà không bài phỏng, thì có chút không ổn.

Tôi gọi điện thoại cho Hứa Nhị bảo nửa giờ nữa có mặt. Tôi chuẩn bị đơn giản một chút, thì Hứa Nhị bảo là hẳn đã tới.

Nhưng trước đó tôi rẽ quan nhà của chú Triệu trước, thuận tiện vợ vét thêm mấy túi Hồng trà. Làm cho chú Triệu đau khổ, chỉ trích tôi nói:

“Bình thường không quan tâm tới người cha vợ này, khó khăn lắm mới tới thì lại vợ vét tài sản.”

Tôi nhìn đồng hồ, cũng đã trưa rồi, tôi đành phải ở nhà chú Triệu ăn cơm trưa. Tôi nhìn chú Triệu nói:

“Đã lâu rồi không tới nhà cô Huệ ăn cháo cơm.”

Cô Huệ nghe vậy cao hứng, lập tức đi xuống bếp, làm cho chú Triệu khen tôi giỏi, đã lâu không được lão bà xuống bếp làm cơm!

Tôi hắc hắc cười không đáp, mẹ vợ đối với con rể như vậy là bình thường.

”Tiểu Lưu, qua sự việc ở Bắc Kinh chú thấy như thế này:

“Tập đoàn Ánh Rạng Đông không phải là một xí nghiệp tư nhân bình thường nữa rồi, mà là một tập đoàn xuyên quốc gia có chi nhánh hầu hết ở các quốc gia trên thế giới, mặc dù chỉ là một tập đoàn, nhưng bắt cứ lãnh đạo nước nào cũng không thể khinh thường, người phụ trách các chi nhánh nắm quyền lực lớn, sẽ khó tránh khỏi thiên vị!”

“Đây cũng việc mà cháu đang lo lắng, chuyện như ở Bắc Kinh vừa rồi phải cực lực hạn chế.”

Tôi gật đầu nói.

“Đúng, cũng giống như tội phạm, cho dù pháp luật nghiêm cỡ nào, vẫn bị người ta lợi dụng và vi phạm.”

Chú Triệu nói:

“Trước mắt quyền lực của các chi nhánh quá lớn, tài chính cũng rất khổng lồ. Việc đó sẽ khó tránh làm kích thích tính tham lam của người cầm quyền, Tập đoàn Ánh Rạng Đông khó tránh khỏi sự suy bại.”

“Tổng công ty có thể định kỳ một tháng kiểm tra một lần.”

Tôi đề nghị nói.

“Chuyện này chú cũng nghĩ tới, nhưng mà người ta dùng tiền hối lộ, thì kết quả lại sinh ra nhiều nhân viên hủ bại hơn.”

Chú Triệu thở dài nói.

Tôi gật đầu chấp nhận, kiếp trước ở công ty của tôi cũng tồn tại vấn đề như vậy!

“Chú có từng nghĩ tới vấn đề luân chuyển chức vụ cho nhân viên?”

Tôi đưa ra một phương pháp như các công ty đời sau thường dùng, đó là luân chuyển chức vụ.

“Chuyện này chú cũng nghĩ tới, nhưng có cái lợi mà cũng có cái hại. Chính sách của mỗi nơi mỗi khác, nếu như điều động nhân viên nhiều lần, sẽ khó cho việc thực hiện công tác chuyên môn. Nếu không luân chuyển nhiều lần, thì lại không có tác dụng!” Chú Triệu sầu lo nói.

Đúng rồi! Tôi bỗng nhiên nghĩ tới một ý kiến hay! Tôi có thể bảo Đỗ Tiểu Uy thành lập một “Giam Sự hội”. Như vậy cũng có thể so sánh với Đông xưởng ở thời Minh triều, tồn tại độc lập tới Tập đoàn Ánh Rạng Đông, chỉ phụ trách giám sát người cao nhất! Hơn nữa thủ hạ của Đỗ Tiểu Uy đã bị Đỗ Tiểu Uy hạ tinh thần ẩn kỹ, nên sẽ tuyệt đối trung thành, nên sẽ không lo vấn đề tạo phản!

“Chú Triệu, thủ hạ của cháu còn có một nhóm người bí mật, đối với cháu tuyệt đối trung thành, nên cháu định thành lập một cơ cấu giám sát. Tiến hành kiểm tra đột xuất các chi nhánh của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, như vậy thì người quản lý chi nhánh sẽ bất an hơn.”

Tôi nói.

“Cháu vẫn còn có người? Nếu quả thật là tuyệt đối trung thành thì thật sự là quá tốt!”

Chú Triệu cũng biết tôi thường xuyên làm ra những chuyện kinh hãi thế tục, nên không có nghi ngờ gì cả

“Đúng vậy, nếu như vậy thì vài ngày nữa cháu sẽ liên hệ với chú, vấn đề cụ thể cháu không tham dự, chú tự định đoạt là được rồi.” Tôi nói.

“Được.”

Chú Triệu cao hứng gật đầu.

Lúc này, cô Huệ đã bắt đầu chuyển thức ăn lên bàn, chú Triệu thấy vậy vội vàng trợ giúp.

“Ông cứ nói chuyện với Tiểu Lưu, không cần phải để ý tới những chuyện này !”

Cô Huệ nói.

“Không có gì đâu, chúng tôi nói xong rồi.”

Chú Triệu nói.

“Chú Triệu, chú bây giờ hình như rất nhàn hạ?”

Tôi chợt phát hiện khí sắc gần đây của Chú Triệu đã khá hơn nhiều, không giống như lúc mới thành lập Tập đoàn Ánh Rạng Đông.

“Đúng vậy, Tập đoàn Ánh Rạng Đông đã đi vào quỹ đạo của nó, công việc mà Tổng giám đốc cần làm càng ngày càng ít.”

Chú Triệu gật đầu nói.

“Ha hã, vậy thì tốt rồi, có thời gian cùng với cô ở chung!”

Tôi cười nói.

“Thanh nhân cũng không bằng cháu, ở đằng sau ngồi mát ăn bát vàng!”

Chú Triệu nói.

“Khụ! Cháu còn phải đi học, chú không hi vọng con rể tương lai mù chữ chứ?”

Tôi cười khỏ nói.

“Cháu mà mù chữ? Mù chữ cũng có thể thiết kế ra CPU sao?”

Chú Triệu khinh bỉ nói.

“Được rồi, hai người sao lại như trẻ con mà đi đấu võ mồm thế, mau tới dùng cơm đi!”

Cô Huệ nói:

“Tiểu Lưu, món thân lợn này là cô đặc biệt làm cho cháu, còn trẻ tuổi thì còn cần phải bồi bổ, không thì già lại không được.”

Tôi đổ mồ hôi, xem ra cô Huệ đã không còn coi tôi là người ngoài. Nhưng mà nghe khẩu khí của cô, thì hình như chú Triệu không ổn? Tôi quay lại nhìn thì thấy Chú Triệu mặt như quả mướp đắng, không khỏi có chút buồn cười, xem ra Chú Triệu đúng là có chút vấn đề!

“Chú Triệu, chú có phải không ổn hay không?”

Tôi thừa dịp cô Huệ đi vào trong bếp, nhỏ giọng nhìn Chú Triệu hỏi.

“Khụ! Chú đã lớn tuổi như vậy, hơn nữa chuyện công ty còn nhiều...”

Chú Triệu có chút lúng túng:

“Nhưng mà chú Triệu cũng nói cho cháu biết, cháu có nhiều vợ như vậy, phải kiềm chế một chút, mà mà cô có tình cảm tốt với chú, không thì đã ly hôn từ lâu rồi, đừng có làm cho Nhan Nghiên sống khổ đấy!”

“Hmm, Chú Triệu, quả nhiên là như vậy!”

Tôi cười nói:

“Nhưng mà chú yên tâm, con rể chú dù có 7, 80 tuổi cũng vẫn tốt... Hắc hắc, cháu nói cho chú biết...” Tôi nhỏ giọng nói với Chú Triệu.

“A? Có chuyện tốt như vậy hay sao?”

Chú Triệu hưng phấn hỏi.

“Đương nhiên, chú không thấy cha mẹ cháu trẻ như vậy hay sao?”

Tôi cười nói.

“Không trách được, lần trước chú tới nhà của cháu, lại có cảm giác mẹ cháu trẻ ra tới hơn 20 tuổi!”

Chú Triệu chợt hiểu nói.

364. Chương 139 Mạnh Lão Gia Tử

Tôi đem bộ tâm pháp kia truyền cho Chú Triệu, lúc ra khỏi nhà, Chú Triệu vẻ mặt tươi cười, như muốn nở hoa.

Tôi rốt cục cũng biết được thế nào là Đào hoa mãn diện, hóa ra đúng là đỏ như hoa đào.

Xe đi ra đường cao tốc, vì biệt thự của Lưu Chấn Hải ở ngoại thành, tôi chỉ đi qua một lần, nhưng mà trong ấn tượng vẫn tương đối khắc sâu. Dù sao năm đó cũng thiếu chút nữa bỏ mình ở đó, mà Lưu Chấn Hải cũng không thể nào ngờ tới việc, người năm đó lại là cháu của hắn.

Trên đường, tôi gọi điện thoại cho Lưu Chấn Hải, nói cho hắn biết tôi sắp tới bãi phồng, hơn nữa còn nói biển số xe nữa. Cho nên xe của chúng tôi rất thuận lợi tiến vào biệt thự, dọc theo đường đi cũng không có ai ngăn trở. Sau khi dừng xe, thì người của Lưu gia đã chờ sẵn ở đó tiến lên đón.

Mà lần này, người tới đón tôi lại là Lưu quản gia, cũng là Lưu sĩ quan phụ tá mà Lưu Chấn Hải thường nói tới.

Lưu quản gia nhìn tôi cười cười, nói:

“Thiếu gia, xin đi bên này. Lão gia tử đang ở trong thư phòng.”

Thiếu gia, sao tôi lại có thể trở thành thiếu gia! Xem ra Lưu Chấn Hải đã đem thân phận của tôi nói cho những người bên dưới biết rồi.

Lưu quản gia dẫn tôi đi tới thư phòng, mới vừa tới cửa, đã nghe Lưu Chấn Hải cười ha ha, hóa ra đang nói chuyện với một người nữa.

Chẳng lẽ lão đang tiếp khách? Tôi định muốn mở miệng hỏi thăm, Lưu quản gia đã gõ cửa nói:

“Lão thái gia, thiếu gia tới.”

“Vào đi!” Lưu Chấn Hải nói:

“Lưu phó quan. Ông đi bảo phòng bếp chuẩn bị một bàn thức ăn ngon, buổi tối ăn mừng một chút.”

“Dạ, Lão thái gia.”

Lưu quản gia đáp, sau đó nhìn tôi nói:

“Tôi đi chuẩn bị một chút, thiếu gia tự mình vào đi.”

“Được.”

Tôi gạt đầu, đẩy cửa thư phòng. Thì thấy Lưu Chấn Hải đang nói chuyện với một người chạc tuổi lão, nhìn bộ dáng hai người, thì đúng là đang tươi cười.

“Ông.”

Tôi nhìn Lưu Chấn Hải gạt đầu thăm hỏi nói.

“Tốt, Lưu Lỗi tới rồi, mau ngồi đi, đây là ông Mạnh, bạn tâm gia với ta.”

Lưu Chấn Hải chỉ vào lão nhân đối diện nói.

“Xin chào ông.”

Tôi nhìn người này khẽ cười nói.

“Tốt, Lưu lão đầu, đây chính là cháu mà ông mới tìm về hay sao? Ha ha, quả nhiên là không khác nhiều lắm so với tiểu tử Lưu Chấn Giang kia!” Mạnh gia gia tiểu a a nói .

Tiểu tử Lưu Chấn Giang kia? Chẳng phải là ông nội của tôi hay sao, xem ra Mạnh lão gia tử này cũng biết ông tôi, năm đó bọn họ không chừng còn quen thân với nhau, với lại tuổi cũng không khác nhiều lắm với ông nội của tôi?

“Như thế nào, Mạnh lão đầu, không kém chứ? Lúc này tôi có thể an tâm dưỡng lão rồi, Lưu gia đã có người kế nghiệp!”

Lưu Chấn Hải đắc ý vô cùng nói.

“Vốn là tôi còn rằng hai chúng ta đồng bệnh tương liên, đời thứ ba đều con gái, không nghĩ tới ông lại có thể tìm được một người cháu, quả thực là quá âm hiểm rồi, quá âm hiểm rồi! Không trách được trong mấy năm nay ông không nói vội, hóa ra là có hậu chiêu”

Mạnh gia gia trừng mắt nói.

“Mạnh lão đầu, lời này của ông không đúng rồi, đầu năm nay tôi vẫn chưa biết chuyện này mà. Ông cũng biết, từ khi xảy ra chuyện đó với đại ca, người cũng không tới tìm tôi, mà tôi cũng không dám tới tìm người. Tôi gần đây mới biết, thằng nhóc này đoạt luôn cháu gái của tôi, tôi mới biết!”

Lưu Chấn Hải khoát tay nói.

“Hắc! Tôi nói ông gần đây tại sao lại hưng phấn như vậy, là cháu của đại ca ông, thì khi cháu gái ông đi theo hắn, vẫn là người của Lưu gia hay sao. Ông là lão hồ ly, đại ca ông chết rồi mà vẫn còn tìm được người thừa kế!” Mạnh lão đầu vỗ đùi nói.

“Sao có thể nói vậy, hai đứa chúng nó tự do yêu thương, hơn nữa, đại ca của tôi với tôi không phải là ruột thịt, chúng nó ở với nhau là bình thường!” Lưu Chấn Hải vuốt chòm râu nói.

“Ông, tôi đúng là phục ông rồi, xem ra tôi cũng phải mau chóng tìm cháu rể cho cháu gái tôi mới được.”

Mạnh gia gia rung đùi đắc ý nói.

“Vậy ông còn không mau lên, nhưng mà tính tình cháu gái ông mạnh mẽ như vậy, làm gì có mấy người chịu nổi. Năm đó đại ca của tôi cũng đâu có chịu được tính tình của em gái ông...”

Lưu Chấn Hải chợt phát hiện ra sắc mặt của Mạnh lão đầu càng ngày càng kém, thậm chí còn tái đi, nên mới dừng lại.

“Lưu Chấn Hải! Nữ nhân của mạnh gia chúng tôi dù sao cũng là Đại mỹ nhân, mà ông dám nói em gái tôi như vậy sao! Em gái tôi cũng vì đại ca của ông cả đời không lấy chồng, ông còn dám ở đây nói mát hay sao! Tôi... Tôi muốn quyết đấu với ông!”

Mạnh lão đầu xem ra thực sự tức giận rồi.

“Mạnh Như Tùng, ông tưởng tôi sợ ông à, năm đó ông chỉ là bại tướng dưới tay tôi trong cuộc so tài ở đại hội võ lâm, cho dù có đánh một vạn lần nữa, ông cũng không phải là đối thủ của tôi!”

Lưu Chấn Hải bật dậy, đồng dục nói.

“Bại tướng dưới tay, hừ hừ, thời gian gần đây tôi vẫn kiên trì tập luyện công phu, năm đó ông có thể đánh thắng tôi, nhưng hiện giờ thì chưa chắc!”

Mạnh Như Tùng hừ lạnh nói.

“Hmm! Đừng có nói là ngày nào cũng luyện công, thì dù có gấp đôi cũng không phải là đối thủ của tôi! Đừng nói tôi, ngay cả cháu của tôi ông cũng đánh không lại!”

Lưu Chấn Hải tổ khổ nói.

“Ông nói thối lắm, ngay cả một tiểu bối cũng đánh không lại, tôi còn xông pha giang hồ làm cái rắm gì, nếu như hôm nay nó thắng tôi, tôi đem sản nghiệp Mạnh gia cho nó!” Mạnh Như Tùng trợn mắt nói:

“Nếu như đánh không lại tôi, ông cung kính gọi tôi là sư phụ, sau này làm đệ tử của tôi!”

“Hmm, ai sợ ai, Lưu Lỗi, cháu ra giáo huấn lão bất tử này đi !”

Lưu Chấn Hải chỉ vào người của tôi nói.

Hai người này... đâu phải là người già mà giống như những Lão ngoan đồng liều mạng. Nhưng mà sản nghiệp của Mạnh gia cũng không có gì hứng thú, nhưng nếu như không nghe lời, thì Lưu Chấn Hải sẽ mất thể diện.

Ai, sớm biết như vậy thì đừng có tới, đỡ phải tiến thoái lưỡng nan như bây giờ!

“Lưu Lỗi, cháu không cần sợ hắn, đánh cho hắn rã rời đây đấy!”

Lưu Chấn Hải kêu lên.

“Thằng nhóc, cháu lại đây, ta không đả thương cháu đâu mà lo!”

Mạnh Như Tùng cũng nói.

Không có cách nào khác, tôi đành kiên trì đứng dậy, nhìn Mạnh Như Tùng chấp tay nói:

“Mạnh gia gia, đắ tội.”

365. Chương 140 Hôn Ước (thượng)

“Tốt, Lưu Chấn Hải, ông an bài sân đi, chúng tôi khua tôi múa chân một chút!”

Mạnh Như Tùng nói.

“Tốt, ông chờ đấy!”

Lưu Chấn Hải nhắc điện thoại lên nói:

“Lưu phó quan, ông thu dọn sân tập một chút, chúng ta lập tức qua đó!”

Cúp điện thoại, Lưu Chấn Hải mang theo tôi cùng Mạnh Như Tùng đi tới phòng luyện công, lúc này Lưu phó quan đã đem phòng luyện công thu dọn sạch sẽ.

“Thằng nhóc, ta nhường cháu 3 chiêu, trong vòng 3 chiêu ta sẽ không hoàn thủ!”

Mạnh Như Tùng nhìn tôi nói.

“Không cần, chúng ta không cần khiêm nhường, nếu như đã tỷ thí, thì thi đấu công bằng đi!”

Tôi khoát tay áo, nói.

“Như vậy sao được! Người ta lại nói ta già rồi khi dễ tiểu bối, vậy thì thể diện của ta để đâu cho hết!”

Mạnh Như Tùng lắc đầu nói.

Trời ạ, tôi sợ lão bị thương, lão lại lo tới vấn đề thể diện! Nhất thời một cỗ tức giận xông lên trong lòng của tôi, tôi lạnh lùng nói: “Vậy thì đừng nói là cháu còn trẻ ăn hiếp người già, ra tay đi, Mạnh lão gia tử!” Tôi xưng hô với hắn cũng chuyển từ Mạnh gia gia biến thành Mạnh lão gia tử.

“Có lòng tốt lại biến thành lòng lang dạ thú, nếu cháu đã muốn đánh, thì tới đây!”

Nói xong, Mạnh Như Tùng đã tấn công tôi luôn.

Không nghĩ tới lão đầu này nói ra tay là ra tay, tốc độ rất nhanh, nếu như không phải tôi có năng lực khác thường hơn so với người thường, thì có lẽ đã gục rồi.

Tôi nhanh chóng tránh thoát một kích của Mạnh Như Tùng, Mạnh Như Tùng mất lộ vẻ nghi hoặc, trong miệng “a” một tiếng nói:

“Thằng nhóc này đúng là có chút môn đạo!”

Nghe thấy vậy, Lưu Chấn Hải đắc ý cười nói:

“Hắc hắc, tôi nói ông không nghe, ngay cả cháu tôi còn đánh không lại, lại còn muốn làm sư phụ tôi, đúng là buồn cười, buồn cười! Mạnh lão đầu, ông chuẩn bị đem sản nghiệp tặng cho cháu tôi đi!”

“Lưu lão đầu, đừng ở đó đánh rầm thối nữa, chờ tôi thu thập nó, sẽ thu thập ông!”

Mạnh Như Tùng la mắng nói, nhưng tay hắn lại không nhàn rỗi, vung quyền đâm lên mặt của tôi.

Lúc này tôi như đang biểu diễn trong phim, phối hợp với động tác của Mạnh Như Tùng. Nếu như tôi một chiêu đã chế trụ Mạnh Như Tùng, lấy tính tình của lão đầu này. Không chừng sẽ xảy ra chuyện lớn, tốt nhất là cứ nhường lão chút đã.

Cứ tiếp tục như vậy, Mạnh Như Tùng càng ngày càng nóng ruột, càng đánh càng kinh hãi! Cho dù mình dùng chiêu thức gì, đối phương cũng có thể nhẹ nhàng hóa giải, mà trông đối phương lại chẳng sử dụng chiêu thức gì cả!

Thật ra tôi đang muốn tạo cục diện bất phân thắng bại, vừa giữ thể diện cho Mạnh Như Tùng, vừa không làm trái ý với Lưu Chấn Hải.

“Chẳng lẽ thật có Cô Tô Mộ Dung trong truyền thuyết? Dĩ bỉ chi đạo, hoàn bỉ chi thân (gậy ông đập lưng ông)?”

Mạnh Như Tùng ngạc nhiên nói.

“Có cái rắm ấy! Cháu của tôi đang đùa bỡn với ông đấy!”

Lưu Chấn Hải tương đối hiểu rõ tôi, nên nói như vậy.

“A!”

Mạnh Như Tùng cả kinh kêu lên, hồi tưởng lại một chút, quả thật hình như là có chuyện như vậy, mình đã ra từng đó chiêu, còn không làm gì được đối phương, hơn nữa đối phương còn ra chiêu lung tung nữa chứ.

Giờ phút này Mạnh Như Tùng sao còn có thể không rõ, đối phương đang giữ thế diện cho hắn, nếu như thi đấu thực, thì hắn đã thua từ lâu rồi!

Nếu như đã không có ý nghĩa thi đấu, Mạnh Như Tùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhảy ra ngoài, đang muốn nói chuyện, thì đối phương đã nhảy ra ngoài trước!

Tôi nói:

“Mạnh gia gia võ công cao cường, cháu miễn cưỡng mới đánh ngang tay, đa tạ, đa tạ!”

Mạnh Như Tùng nghe xong sững sốt, nhưng ngay sau đó cười lên ha hả:

“Thằng nhóc, tốt lắm, tốt lắm!”

Mạnh Như Tùng nói liên tục hai chữ tốt, khiến cho tôi nghi hoặc, nhưng ngay sau đó đã nghe lão nói:

“Công phu của cháu lợi hại như vậy, lại còn biết giữa thế diện cho ta, Mạnh gia gia thật cao hứng! Nhưng mà đây là chuyện của 3 chúng ta, ta thì vốn không biết, Lão Lưu kia thì đã sớm biết, nhưng thua vẫn là thua!”

“Hmm, Mạnh lão đầu, ông sao có thể nói như vậy? Ông cũng nên tuân thủ lời hứa gọi tôi là sư phụ đi?”
Lưu Chấn Hải cười to nói.

“Thúi lắm! Ai nói như vậy với ông hồi nào? ”

Mạnh Như Tùng hỏi ngược lại.

“Ông lúc nãy nói, nếu như tôi thua, thì gọi ông là sư phụ, bây giờ là ông thua rồi!”

Lưu Chấn Hải nói.

“Là tôi thua thì đúng rồi, nhưng tôi có nói là đem sản nghiệp của Mạnh gia cho thằng nhóc này, chứ có nói như vậy đâu!”

Mạnh Như Tùng trợn mắt nói.

“Hmm, đúng rồi, Lão mạnh nói chuyện thì không phải nói đùa đúng không?”

Lưu Chấn Hải không nghĩ tới Mạnh lão đầu này lại cầm gia nghiệp ra đánh cuộc, cho nên tưởng hắn nói đùa.

“Đương nhiên là thực, nhưng mà, hắc hắc, Lão Lưu đầu, chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn, thằng cháu này của ông cũng không tệ đấy chứ?” Mạnh Như Tùng làm cho tôi sợ hãi, người này đang muốn làm gì vậy.

“Điều đó thì chuẩn, người của Lưu gia chúng tôi có thể kém hay sao!”

Lưu Chấn Hải đắc ý nói.

“Tôi dĩ nhiên biết là đúng rồi, không thì sao em gái tôi năm đó lại chỉ yêu có mình đại ca ông!”

Mạnh Như Tùng đôi mắt xoay tròn, nói:

“Không biết cháu của ông đã lập gia đình chưa?”

“Lập gia đình?” Lưu Chấn Hải nhất thời cảnh giác, hỏi ngược lại:

“Lập gia đình...thì chưa, nhưng đã ở cùng một chỗ với cháu gái của tôi rồi!”

366. Chương 141 Hôn Ước (hạ)

“Mà cho dù đã lập gia đình cũng không sao, hắc hắc, ha ha, Lão Lưu đầu, nam nhân trong đại gia tộc chúng tôi, tằm thê tứ thiếp cũng là chuyện bình thường, ông cũng không quan trọng đúng không?”

Mạnh Như Tùng nói.

“Ông rốt cuộc muốn nói điều gì?”

Lưu Chấn Hải cẩn thận nhìn nhìn lão hữu trước mặt, nói.

“Không có gì, không có gì, Hmm, Chỉ là hai nhà Mạnh Lưu chúng tôi vẫn còn có một hôn ước chưa thành hay sao? Hắc hắc, tôi có một đề nghị, không bằng hai người chúng tôi làm thân gia như thế nào?”

Mạnh Như Tùng cười nói.

“Có một hôn ước thì đúng rồi, nhưng đại ca tôi đã qua đời, ông còn muốn thế nào? Làm thân gia thế nào được?”

Lưu Chấn Hải giả bộ hồ đồ. Thật ra thì lấy sự thông minh của hắn đã đoán được đại khái, nhưng vẫn chỉ lòng vòng mà thôi.

“Hôn ước của đại ca ông và em gái tôi không thành thì thôi, nhưng mà hai đại gia tộc chúng tôi nhiều đời giao hảo, hai nhà đã chỉ phúc vi hôn, hi vọng con cháu đời sau thành thông gia, nhưng đâu có nói là chỉ đại ca của ông và em gái của tôi, chỉ có nói đời sau là đủ rồi!”

Mạnh Như Tùng tiếp tục nói:

“Mọi việc lấy hiếu làm đầu, cha mẹ tôi lúc qua đời, chuyện hối tiếc nhất là hai nhà chúng tôi không thành thân gia, hôm nay vừa lúc có cơ hội, chúng tôi sao không tác hợp một chút, thuận tiện hoàn thành nguyện vọng của cha mẹ tôi đây?”

Mạnh Như Tùng nói có vẻ đường hoàng, lại lấy cả cha mẹ ra chèn ép, mà Lưu Chấn Hải đối với chữ hiếu luôn tôn sùng. Chuyện của Lưu Chấn Giang năm đó, bị người trên coi là đại nghịch bất đạo, bị đuổi ra khỏi nhà, làm lão vẫn còn đau đớn!

Mà Lưu Chấn Hải cũng bị loại tư tưởng này trời buộc, vừa nghĩ tới cha mình năm đó nổi giận lôi đình, không khỏi động tâm!

Hướng chi, Lưu Chấn Hải lại nghĩ, chuyện này là mua bán không mất vốn, Mạnh gia đời này chỉ có một người con gái, mà nó theo Lưu Lỗi, thì đương nhiên sản nghiệp của Mạnh gia sẽ thuộc về Lưu gia! Dĩ nhiên. Quan trọng nhất là, nguyện vọng của cha mẹ chưa hoàn thành được!

Nếu như cha mẹ của mình biết chuyện này, dưới cửu tuyền nhất định sẽ vui mừng!

Cho nên Lưu Chấn Hải nheo mắt lại nói:

“Mạnh lão đầu, ông nói cháu gái của ông cùng chung chồng với cháu gái của tôi?”

“Đúng là như vậy!”

Mạnh Như Tùng gật đầu nói:

“Như thế nào, Lưu lão đầu, ý kiến của ông như thế nào?”

“Chuyện này ư, lệnh của cha mẹ là lớn nhất, chúng tôi cũng phải làm cho tròn hiếu đạo!”

Lưu Chấn Hải nói.

“Thì đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy, hơn nữa, cháu gái của tôi xinh đẹp như vậy không thể làm thiếp cho Lưu gia được. Mạnh gia chúng tôi cũng là gia tộc có danh vọng, ít nhất cũng là ngang hàng, không phân biệt lớn nhỏ mới được!”

Mạnh Như Tùng nói.

“Câu này nói thực hay!”

Lưu Chấn Hải đáp.

Trời ạ, tôi ở bên mà nghe như hóa đá, hai lão đầu này tính chuyện gì vậy? Bảo bán cho tôi là bán hay sao?

Lão bà của tôi hiện tại đã đủ rồi, nhưng tôi cũng không chê mỹ nữ, mà quan trọng nhất là đôi bên cùng phải yêu thích. Quá trình theo đuổi mỹ nữ cũng là một quá trình hưởng thụ, sau này lấy làm lão bà rồi mới thích.

“Ông, Mạnh gia gia, hai người đang nói gì vậy?”

Tôi lúng túng chen miệng vào nói.

“Đang định một mối hôn sự cho cháu.”

Lưu Chấn Hải hơi hột nói, giống như tôi không phải là người trong cuộc!

“Hôn sự cho cháu? !Các người đã hỏi ý kiến của cháu chưa?”

Tôi há to miệng hỏi.

“Cháu chỉ cần biết là được, ta tìm mỹ nữ lão bà cho cháu là một chuyện tốt!”

Lưu Chấn Hải nói:

“Ta thấy cháu đúng là số đào hoa, tặng thêm một lão bà, khẳng định cháu đang rất cao hứng!”

Tôi hết chỗ nói rồi. Tôi đâu thể tùy tiện đồng ý lấy một người làm lão bà của tôi được!

“Ông à, Mạnh gia gia, cháu thấy chúng ta nên bàn bạc cho kỹ thì hơn!”

Tôi bắt đầu dĩ nói.

“Bàn bạc kỹ hơn? Chúng ta bây giờ không phải là đang bàn bạc kỹ hơn đó sao!”

Mạnh Như Tùng nói:

“Cháu yên tâm, cháu gái của ta rất xinh đẹp, từ nhỏ đã là hoa khôi của trường, không phải người mà giới trẻ trên internet gọi là, gọi...”

“Là Khủng long!”

Lưu Chấn Hải nói.

“Đúng đúng đúng! Khủng long! Nó không phải là khủng long! Nó rất đẹp!”

Mạnh Như Tùng nói liên tục như đang bán hàng.

... Trời ạ, đã năm 1999 rồi, mà hai lão đầu này còn làm như thời cổ đại không bằng

“Không phải đâu, chuyện này... Mạnh gia gia, chuyện này, cháu vẫn còn nhỏ, hay là sau này hãy nói đi!”

Tôi vội vàng nói.

“Nhỏ cái gì? Lúc lớn như cháu, thì ta đã có con rồi!”

Mạnh Như Tùng nói:

“Ta thấy chuyện này cứ định như vậy, sau khi trở về ta sẽ nói cho cháu gái của ta, rồi định ngày hoàng đạo, đính hôn nhanh cho xong, gia tộc chúng ta khác với người thường!”

“Ừ, không tệ! Mặc dù Lưu Lỗi chưa tốt nghiệp đại học, nhưng mà đính hôn thì không sao, chuyện cứ quyết định như vậy đi!”

Lưu Chấn Hải cũng gật đầu đồng ý.

“Vậy thì Lưu lão đầu, tôi về trước đây!”

Mạnh Như Tùng đứng dậy cáo từ.

“Đợi một chút, còn chuyện đánh cuộc...”

Lưu Chấn Hải đột nhiên nghĩ tới chuyện đánh cuộc còn chưa thực hiện.

“Chờ cháu gái của ta gả cho cháu ông, thì chuyện đó không phải là xong rồi hay sao!”

Mạnh Như Tùng cười nói.

” Lão Hồ Ly!”

Lưu Chấn Hải mắng:

” Lão cáo già, tôi thấy nên thêm điều kiện phụ.”

“Ông còn đòi thêm gì nữa, mua một tặng một còn gì, ha ha, tôi đi trước!”

Nói xong, lão đi ra ngoài nhanh như chớp.

Tôi chưa kịp nói, Mạnh Như Tùng đã biến mất.

“Ông à, người làm như vậy hình như không ổn lắm?”

Tôi hỏi.

“Sao lại không ổn, khi trở về cứ nói với cha cháu một tiếng, có cái gì đâu!”

Lưu Chấn Hải chân thành nói:

“Cho dù ông cháu còn sống, khẳng định vẫn đồng ý! Cũng coi như cho Mạnh gia một câu trả lời thỏa đáng đi, thể diện của Mạnh gia năm đó bị ông nội cháu làm mất hết!”

Nếu đã mang ông nội của tôi ra, thì tôi còn biết nói cái gì nữa chứ!

367. Chương 142 Ba Đứa Trẻ Con

“Hứa Nhị, cậu làm sao vậy?”

Trở lại trên đường, tôi thấy Hứa Nhị sắc mặt rất là không tốt, giống như đang có tâm sự.

“Không có gì, Lưu Tổng...”

Hứa Nhị miễn cưỡng cười cười nói.

“Có cái gì khó khăn sao?”

Tôi kỳ quái hỏi, theo lý thuyết thì cuộc sống của Hứa Nhị cũng bình thường, đâu có gì đang nói.

“Không có... Cảm ơn Lưu Tổng quan tâm, cuộc sống hiện tại của tôi là rất tốt rồi.”

Hứa Nhị nói.

Tôi gật đầu, nếu người ta không muốn nói, thì tôi cũng không hỏi làm gì, ai cũng có những điều không thể nói!

Sau khi xe dừng ở một cái đèn tín hiệu trên, Hứa Nhị do dự trong chốc lát mới lên tiếng:

“Lưu Tổng, tôi... muốn xin nghỉ...”

“Hứa Nhị? Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Tôi hỏi.

“Thật ra thì... Là trong nhà của tôi có chút chuyện. Em gái của tôi xảy ra chuyện...”

Hứa Nhị có chút lúng túng nói.

“A, hóa ra là như vậy. Nếu như thế thì đương nhiên là được, cậu định nghỉ bao nhiêu ngày?”

Tôi hỏi.

“Dạ... Cái này tôi cũng không nói trước được... Thật xin lỗi, Lưu Tổng.”

Hứa Nhị nói.

“Được rồi, cậu có chuyện gì thì tự đi làm đi, báo qua Đinh tổng một chút là được, còn phần lái xe, thì tôi có thể tự lái.”

Tôi gật đầu nói.

“Cám ơn ngài, Lưu Tổng.”

Hứa Nhị cảm kích nói:

“Nếu như không phải chuyện phiền toái, thì tôi cũng không cần như thế này!”

“Ha ha. Nhà ai mà chẳng có chuyện. Cậu cứ đi đi, thế này đi, cậu cứ lái xe này đi làm việc, tôi đi xe khác vào trong thành phố là được!”

Tôi nói.

“Sao lại như vậy, Lưu Tổng ngài...”

Hứa Nhị cự tuyệt nói.

“Sao lại phải ngại, mau dừng xe đi!”

Tôi nhìn Hứa Nhị nói.

“Nhưng mà...” Hứa Nhị còn muốn nói điều gì đó.

“Dừng xe.” Tôi nói.

Hứa Nhị không có cách nào khác, đành dừng xe vào ven đường.

“Nếu cần gì thì cứ điện thoại cho tôi, số của tôi cậu biết rồi.”

Tôi xuống xe, nhìn Hứa Nhị nói.

“Cám ơn ngài, Lưu Tổng.”

Hứa Nhị gật đầu.

Xuống xe, tôi vừa ngẩng đầu, Hmm! Hóa là lại là cung thiếu nhi! Tôi không khỏi nhớ lại chuyện trước kia, đó chính là lúc cùng Triệu Nhan Nghiên đợi xe bus, rồi đi xem phim!

Không biết lão nhân Hứa Kim Đức giờ này thế nào rồi, a không, phải là ông vợ của tôi mới đúng? Nếu như đã tới nơi này rồi, cũng thừa dịp vào bãi phóng một chút.

Tôi vô tình đi đến cung thiếu niên, lúc này đã là hơn bảy giờ tối. Khi tới nơi này, thì học sinh cũng vừa vãn tan lớp, tôi chậm rãi đi vào bên trong.

Nhìn những gương mặt ngây thơ chất phác này, làm tôi tự nghĩ, trước kia tôi cũng như họ, nhưng không biết là còn được bao nhiêu đây?

Tôi cho là tôi với Triệu Nhan Nghiên thuộc về những người yêu sớm, nhưng nhìn những đôi lứa nắm tay nhau đi trong cung thiếu nhi như những đôi tình lữ kia, tôi không khỏi cảm thán, đúng là thời đại phát triển, cái gì cũng cấp tốc hơn cả.

“Chú ơi, cho mấy người chúng cháu xin ít tiền đi!”

Tôi đang miên man suy nghĩ về những gì nhìn thấy, thì đột nhiên có một thanh âm vang lên, tôi quay đầu lại. Thì nhìn thấy 3 người đầu nhuộm xanh vàng, hóa ra là 3 đứa trẻ!

Chú? Trời ạ, từ lúc nào tôi biến thành chú rồi? Cũng là do hôm nay phải đi bán phở Lưu Chấn Hải, tôi đành ăn mặc chỉnh tề một chú, Tây phục đeo cà vạt, nhìn bộ quần áo này, có thể nói là nghiêm chỉnh, nhưng cũng đâu cần thiết gọi tôi là chú? !

Tôi không có mấy hứng thú nhìn 3 đứa trẻ này, nói thật, đã từ lâu tôi chưa từng gặp những cơn đồ kiểu này rồi.

“Các cháu xin tiền làm gì?”

Tôi cũng không vội xuất thủ giáo huấn bọn họ, dù sao ba đứa trẻ này ăn mặc thì giống người giang hồ, nhưng mà khuôn mặt thì quá non nớt.

Nếu là xã hội đen chân chính, làm gì có ai nhuộm tóc lại mặc quần Jean?

“Xin tiền? Ha ha, chú à, chú ở cái thời đại nào tới đây vậy? Xin tiền thì đương nhiên để đi tìm hoa rồi!”

Một tên cơn đồ nhỏ nói.

“A, các cháu vẫn còn đang trong tuổi đi học? Tiền tìm hoa là sao?”

Tôi hỏi.

“Trời ạ!”

Một tên khác khinh thường nói:

“Ăn cơm uống rượu tán gái! Cái gì mà không cần tiền?”

“Cháu mau lấy tiền ra, không thì chúng tôi không khách khí, tôi thấy chú ăn mặc cũng là người có tiền, đâu giống người nghèo rớt mồng tơi!” Tên cơn đồ thứ ba nói.

Tôi lắc đầu, ba đứa trẻ này thanh âm còn quá non nớt:

“Tiền thì chú có thể cho nhưng các cháu phải trả lời một câu hỏi của chú, đó là tại sao còn nhỏ như vậy mà đã ra ngoài làm người giang hồ rồi?”

” Chú sao nói nhảm nhiều như vậy, mau chóng lấy tiền ra đây, nếu không thì chú tiêu rồi!”

Một tên cơn đồ nhỏ uy hiếp nói.

“Ha hả, chú chỉ tò mò thôi, nói đi, muốn bao nhiêu tiền?”

Tôi cười nói.

“Tối thiểu cũng phải cho chúng tôi ba trăm... Không, năm trăm!”

Tên cơn đồ thứ 2 nói.

Tôi lắc đầu, cũng không muốn so đo với mấy đứa trẻ này, tiện tay trong túi còn hơn 300 đồng. Bởi vì hôm nay đi bán phở Lưu Chấn Hải, tôi không mang theo tiền, chỉ còn một chút tiền lẻ, còn lại toàn là chi phiếu.

“Chỉ còn lại có hơn 300, các cháu có lấy không?”

Tôi lắc đầu hỏi.

“Lấy, tại sao không lấy!”

Tên cơn đồ thứ nhất giật lấy.

“Cháu trả lời chú trước đã, tại sao lại ra ngoài làm giang hồ?”

Tôi hỏi.

“Được rồi, vậy chúng tôi sẽ nói cho chú biết, đi ra ngoài làm giang hồ, thì sẽ có các tiểu muội ưu ái, chúng tôi muốn thành nhân vật truyền kỳ như Quách Khánh, quét ngang giới hắc đạo!”

Tên côn đồ thứ ba kiêu ngạo nói.

“Cháu cũng biết Quách Khánh là lão đại của hắc đạo Tân Giang, vậy thì các cháu lấy gì mà quét ngang đây?”

Tôi hỏi.

“Chú à, chú không biết sao, Quách Khánh đã sớm rời khỏi Tân Giang rồi!”

Tên côn đồ thứ nhất khinh bỉ nói.

Tôi lắc đầu, rời khỏi? Hắc rời khỏi, nhưng Tam Hầu tử lại không đi. Nhưng mà mấy đứa trẻ này thì biết gì, cứ tưởng mình là trời, không chịu học hành gì cả.

“Vậy thì chúc cho ước mơ của các cháu thành sự thật.”

Nói xong, tôi đi vào cung thiếu niên.

368. Chương 143 Không Có Say

Trong tủ kính của cung thiếu nhi, vẫn còn lưu lại mấy cái giấy khen trước kia của tôi, Triệu Nhan Nghiên và Hứa Nhược Vân, Nhưng mà lúc đó tôi giao cho Hứa lão đầu một tấm hình trông như con một sách, vì tôi không muốn nhiều người nhận ra tôi.

“Vị tiên sinh này, mấy người chúng tôi đều là học sinh ban máy tính, xin hỏi người trong nhà của các vị muốn tới đây học tập phải không?”

Mặc dù nhiều năm không gặp, nhưng mà nghe thanh âm, tôi có thể đoán được đây chính là thanh âm của Hứa Kim Đức.

“Thầy Hứa.”

Tôi quay đầu lại mỉm cười nhìn lão.

“Cậu là...”

Hứa Kim Đức nhìn tôi hồi lâu, mới chợt nói:

“Cậu là Lưu Lỗi!”

“Đúng vậy, thầy Hứa, em tới thăm thầy.”

Tôi gật đầu nói.

“Ha hả, cậu còn nhớ người thầy này, vậy thì quá tốt rồi!”

Hứa Kim Đức nhìn thấy tôi cũng rất cao hứng, dù sao tôi năm đó cũng là học sinh đặc ý nhất của lão, mang lại vinh quang cho cung thiếu nhi.

“Em làm sao có thể quên thầy Hứa được, đây chính là nơi em khởi đầu mơ ước mà.”

Tôi nói cũng không khoa trương, bởi nơi đây chính là nơi mà tôi viết ra phần mềm đầu tiên, khởi đầu kỷ nguyên máy tính của nước nhà!

“Ha hả, thầy rất vui, em hiện giờ sao rồi, đang học đại học sao có thời gian về thăm thầy?”

Hứa Kim Đức có chút kỳ quái hỏi.

“Em ở nơi này có chút việc, nên trở về giải quyết, thuận tiện tới thăm lão nhân gia!”

Tôi nói.

“Hóa ra là như vậy!”

Hứa Kim Đức gật đầu.

“Đúng rồi, Thầy Hứa, thầy tan lớp chưa? Em vẫn chưa ăn cơm tối, em mời thầy đi ăn cơm, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Tôi nói.

“Em là học sinh của thầy, sao có thể để em mời được chứ?”

Hứa Kim Đức lắc đầu nói:

“Thầy mới tan lớp, Tiểu Vân lại không ở nhà. Đi thôi, thầy mời em!”

“Ha hả, như vậy sao được! thầy đừng quên, em còn là học sinh nhưng đã giàu rồi!”

Tôi cười nói.

“A, đúng rồi, Thầy quên rồi, em viết phần mềm bán lấy tiền! Triệu tổng giám đốc có gặp thầy mấy lần, công ty của hắn càng lúc càng lớn!” Hứa Kim Đức cảm khái nói.

“Đúng vậy, năm đó khi em bán phần mềm cho công ty của chú ấy, nó vẫn còn nhỏ lắm.”

Tôi gật đầu.

“Ừ, Thầy cũng nghe nói, phương pháp kia bán được không ít tiền, Tiểu Vân cũng nói rồi. Lúc ấy nha đầu này vô cùng thèm thuồng Suốt ngày ở trước mặt thầy nhắc tới em, thầy còn nghĩ, chắc là Tiểu Vân thích em.”

Hứa Kim Đức nói đùa nói.

Nhưng mà tôi nghe chuyện này, thì lại không có chút buồn cười nào. Chuyện tình lúc đó như thế nào, tôi là người hiểu rõ nhất, với lại tôi cũng chính là người làm Hứa Nhược Vân đau khổ một thời gian.

Tôi cười cười nói:

“Đúng vậy, Hứa Nhược Vân là tiểu mỹ nữ. Lúc ấy còn là hoa khôi của trường em, nếu như nàng thích, em cũng muốn có một bạn gái như nàng.”

Tôi cùng Hứa Kim Đức đi tới một nhà hàng gần cung thiếu nhi, Hứa Kim Đức cố ý chọn chỗ này, tôi cũng không phản đối. Thỉnh thoảng hưởng thụ một chút khung cảnh náo nhiệt cũng không phải là không tốt.

“Ông chủ, một nồi lẩu cá, một đĩa lạc luộc, nửa cân gà, đậu, và hai cốc bia!”

Tôi nhìn ông chủ nói.

“Có ngay, tổng cộng là 28 đồng!”

Ông chủ nói.

Hứa Kim Đức giành trả tiền trước. Tôi cũng không có nhún nhường. Nếu như đến nhà hàng lớn thì tôi còn có thể trả bằng chi phiếu, nhưng số tiền lẻ lúc này đã cho mấy đứa trẻ con hết rồi.

“Lẩu cá của nhà này rất ngon, lúc không có việc gì, thầy thường tới đây ăn!”

Hứa Kim Đức chỉ vào nồi lẩu cá nói.

“Được, vậy thì để em thử xem!”

Tôi ăn một miếng cá, cũng không tệ lắm, nhưng tới miếng thứ 2 thì không muốn buông đũa xuống!

“Mấy năm như thế nào? Vẫn ở chung với cô bạn gái nhỏ đó chứ?”

Hứa Kim Đức mấy mấy ngụm bia lớn, nói đã nhiều hơn.

“Mấy năm nay em cũng không tới nổi nào, sáng chế ra mấy sản phẩm, bán được chút tiền.”

Tôi cười nói:

“Em vẫn còn ở chung với nàng, thầy còn không biết, em với nàng còn có một số chuyện cũ!”

“A? Chuyện cũ gì?”

Hứa Kim Đức hứng thú hỏi.

Bởi vậy tôi mới đem chuyện khi mang phần mềm tới bán cho Chú Triệu, bị chú Triệu quát hỏi kể lại cho lão đầu này nghe.

“Em nói tiểu nha đầu kia là con gái của Triệu Quân Sinh?” Hứa Kim Đức cũng rất kinh ngạc: “Thật là trùng hợp! Thật là thật trùng hợp. Hai người các em đúng là có duyên phận!”

“Ha hả, cảm ơn Thầy Hứa.”

Tôi cũng cười nói.

“Đúng rồi, Tiểu Lưu, em đang học ở Bắc Kinh phải không?”

Hứa Kim Đức uống xong một cốc bia, còn gọi thêm một chén cốc nữa, khuôn mặt đỏ lên, có vẻ như đã say.

“Đúng vậy, em đang học ở Đại học Thanh Hoa.”

Tôi gật đầu nói.

“A, em có gặp nha đầu Nhược Vân kia không?”

Hứa Kim Đức sắc mặt có chút cổ quái hỏi.

Trong lòng tôi cả kinh, chẳng lẽ Hứa Kim Đức đã biết được chuyện gì đó?

“Thầy Hứa, tại sao thầy hỏi như thế?”

Tôi không trả lời thẳng.

“Nhược Vân đã mấy năm không nhắc tới em, nhưng mấy hôm trước nó có gọi điện, không biết vô tình hay cố ý nhắc tới em. Tiểu Lưu, có phải hai người đã gặp nhau hay không?”

Hứa Kim Đức vừa uống một hớp bia nói.

“Em...”

Tôi không biết nên mở miệng như thế nào.

“Em cũng không cần gạt thầy, thầy là người từng trải, nghe giọng của nha đầu kia là biết, tám chính phần mười là nó đã thích em!”

Hứa Kim Đức nói.

“Chuyện này... Thầy Hứa, không dối thầy, đúng vậy! Em cũng đã gặp mặt Nhược Vân, hơn nữa còn xác định chuyện yêu đương rồi! Em lần này tới tìm thầy, cũng là muốn nói chuyện này!”

Tôi cắn răng một cái, quyết định nói ra sự thật.

Hứa Kim Đức ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn tôi, thấy vậy trong lòng tôi sợ hãi, cả người không thoải mái chút nào.

Qua hồi lâu, Hứa Kim Đức đột nhiên ha ha cười một tiếng nói:

“Quả là không tệ, nha đầu Nhược Vân này không tìm nhầm người, rất có can đảm!”

Tôi đỏ mặt cười, hóa ra lão đầu này say rồi!

369. Chương 144 Lại Có Chuyện

“Chuyện của hai người, mấy hôm trước nha đầu Nhược Vân đã nói toàn bộ cho thầy rồi! Vốn là thầy không tán thành, nhưng mà nghe nó nói, em thời cấp 3 là đối tượng thầm yêu của nó, hơn nữa nó nói là ngoài em, thì nó không thích nam nhân nào khác, nên tôi mới miễn cưỡng không nói gì.”

Hứa Kim Đức tiếp tục nói:

“Em cũng biết, đứa nhỏ Nhược Vân này tính cách rất quật cường, thầy nếu như can thiệp, thì sự việc lại càng khó kiểm soát. Lúc nãy khi em tới tìm thầy, thầy đã đoán được chuyện gì rồi, thầy cũng chỉ muốn chính miệng em nói thôi! Nếu như em nói dối, cho dù phải liều mạng già, thầy cũng không phò thác Nhược Vân cho em, nhưng mà em có thể dũng cảm thừa nhận, làm cho thầy rất kinh ngạc!”

Thầy vốn tưởng rằng em sẽ thêu dệt các loại lý do đều chối mối quan hệ của hai người! Nhưng mà chuyện như thế này, thì thầy cũng rất vui, nhưng Nhược Vân không thể làm vợ bé em được, em chưa lập gia đình, nó cũng chưa gả cho ai.

Chuyện của tụi trẻ, thầy lớn rồi không muốn can thiệp. Nhưng mà có một chuyện em phải đáp ứng thầy, đó là có chuyện gì cũng không được thương tổn Nhược Vân. Em cũng biết từ nhỏ nó thiếu tình thương của cha mẹ, nếu em thương tổn nó, thì nó sẽ rất đau khổ!”

“Thầy Hứa... A, không, ông, người yên tâm đi, em đối với Nhược Vân đều là chân tình! Cho dù tương lai của em không thể cưới hỏi nàng đang hoàng, nhưng có thể làm cho nàng vui vẻ suốt đời!”

Tôi có chút kích động nói.

“Tốt, có lời này của em, thì thầy yên tâm rồi, Nếu như Nhược Vân vui vẻ, thầy không nói làm gì, nhưng mà Nhược Vân thương tâm, thì thầy sẽ không tha cho em!”

Hứa Kim Đức hài lòng gật đầu.

Sau đó chao đảo đứng dậy nhìn tôi nói:

“Tiểu Lưu, Thầy uống nhiều quá, già rồi, không chịu được, thầy về ngủ đây!”

“Ông để cháu đưa người về!”

Tôi nói.

“Không cần, nhà của thầy ở trước mặt, qua các khúc cua kia là tới.”

Hứa Kim Đức khoát tay áo nói, sau đó nhanh chóng rời đi.

Tôi lắc đầu, thở dài một cái. Mặc dù giờ phút này đã là mùa hè, nhưng trên người tôi toàn là mồ hôi lạnh. Đúng là có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm, may mà lúc đó tôi bạo gan nói ra, nếu không thì hỏng rồi!

Tôi ăn toàn bộ số cá còn lại trên bàn, sau đó sờ túi, chỉ toàn là chi phiếu, xem ra phải đi bộ về nhà rồi.

Rời khỏi nhà hàng không lâu, thì thấy 4 đại hán đang đuổi theo mấy đứa trẻ? Hmm! Đây không phải là 3 đứa trẻ kia hay sao? Không biết lúc này bị người nào đuổi theo như vậy.

Có một đứa nhỏ bị đánh chảy máu đầu, đang bị hai người đuổi theo, liều mạng chạy tới phía tôi.

“Ba” một cái bình rượu bay tới, đập trúng gáy của đứa trẻ này, làm cho nó ngã lăn ra đất.

“Vương Vị!”

Hai đứa trẻ còn lại cả kinh kêu lên. Lập tức chạy ngược trở lại, ba đại hán còn lại lập tức đập cho hai đứa này mấy đập.

“Dừng tay!”

Tôi đi tới. Mặc dù tôi rất muốn ba đứa nhóc này bị giáo huấn một trận, nhưng không muốn họ bị đánh tới tàn tật.

“A?” Mấy đại hán ngẩng đầu lên nhìn tôi, nói:

“Mày muốn làm gì? Tốt nhất đừng xen vào việc của người khác!”

Có thể là bởi vì tôi mặc âu phục, nên lời nói cũng có vẻ khách khí thêm mấy phần.

“Bốn vị, chúng toàn là lũ trẻ, không cần thiết phải xuất thủ như vậy chứ?”

Tôi chỉ vào ba đứa trẻ nằm trên mặt đất nói.

“Bọn chúng sờ mông của tiểu thư nhà chúng tao!”

Một người nói:

“Mày nói có cần giáo huấn chúng một trận không?”

Trời ạ, đúng là tự làm tự chịu, nhưng tôi cũng không thể mặc kệ như vậy được, cho nên nói:

“Các người cũng giáo huấn rồi, tha cho chúng đi!”

Một người chỉ vào người của tôi mắng:

“Mày phiền như vậy, có giỏi thì đánh nhau với tao!”

Vốn thấy người thứ nhất mở miệng cũng hòa khí, tôi chỉ định nói chuyện với họ một chút. Không nghĩ tới người thứ hai lại như vậy, tôi cười lạnh nói:

“Không cần mày đánh tao, nhưng tao sẽ giáo huấn mày trước!”

Tôi tiện tay tát một cái, quai hàm của người này lập tức sưng phồng lên.

“Các huynh đệ, đánh hấn!”

Đại hán bị đánh hấn hết lớn. Nói xong vung tay đâm tới tôi, tôi lánh người qua, người này lập tức ngã lăn ra đất.

Ba người kia thấy công phu của tôi như vậy, đều cầm chai rượu xông tới, nhưng tôi lánh người qua, hai đại hán cầm chai rượu đập vào đầu nhau.

Một người thì bị tôi đá lăn xuống đất, một người móc điện thoại, nhìn tôi nói:

“Tiểu tử, có giỏi thì cứ ở lại đây.”

Tôi căn bản cũng không muốn đi, nếu tôi đi, thì ba đứa nhỏ này xui xẻo rồi.

Một lát sau, Một chiếc Jinbei lao tới, từ trong xe có mấy đại hán cầm mã tấu xông ra, cũng mặc âu phục giống như tôi.

“Ông chủ!”

Đại hán kia vội vàng chạy tới, sau đó chỉ vào người của tôi nói:

“Ông chủ, chính là hấn, chúng tôi đang ra mặt cho tiểu thư, thì bị tiểu tử này chặn ngang!”

Người được gọi là ông chủ, nhìn đại hán kia gật đầu, sau đó bước tới chỗ tôi.

“Vị huynh đệ này đang làm gì vậy?”

Ông chủ kia hỏi.

“Không việc làm.”

Tôi thuận miệng đáp.

Ông chủ kia thấy tôi nói như vậy, thì sắc mặt biến đổi, nhìn tôi hồi lâu, nói:

“Kẻ hèn là Trương Thiên Hải, thủ hạ đang giáo huấn người khi dễ con gái tôi, không biết vì sao huynh đệ lại xuất thủ đả thương chúng?”

370. Chương 145 Bồi Thường Tiền Thuốc Men

“Là mấy thủ hạ của ông đã giáo huấn rồi, nhưng lại không buông tha, chúng cũng chỉ là mấy đứa trẻ mà thôi!”

Tôi chỉ ba đứa nhóc nằm trên mặt đất nói.

Trương Thiên Hải hơi khẽ cau mày, nói:

“Người của tôi không buông tha chúng thì đúng là không đúng, nhưng mà huynh đệ xuất thủ cũng quá nặng tay? Cậu nhìn xem, bốn thủ hạ của tôi, thì hai người không thể đứng lên, một người gãy tay, một người vỡ đầu.”

“Vỡ đầu không phải do tôi, do họ tự đánh nhau”

Tôi chỉ vào địa hán kia cười nói.

Trương Thiên Hải nghe tôi nói như vậy, nhất thời sắc mặt xanh mét, nhìn thoáng đại hán còn đứng duy nhất, hỏi:

“Có thật không?”

Đại hán kia cũng không dám giấu diếm, lập tức gật đầu.

“Hừ! Cho dù người này không phải, nhưng vẫn còn hai người này!”

Trương Thiên Hải trong lòng bắt đầu tính toán, nhìn người trước mắt này, dường như là người có tiền, ăn mặc cũng không tệ lắm, nếu như đánh cho hắn một trận, thì mình cũng không được lợi gì, tốt nhất là lừa lấy một khoản tiền của hắn. Cho nên lập tức nói:

“Người tôi bị đánh, hơn nữa là trọng thương, cậu cũng tính xem nên làm như thế nào đi chứ?”

“Vậy ông nói làm sao bây giờ?”

Tôi nhìn Trương Thiên Hải hỏi.

“Như vậy đi, cậu bồi thường tôi 20 vạn tiền thuốc mem, chuyện này coi như xong, nếu không thủ hạ của tôi sẽ không khách khí.”

Trương Thiên Hải trầm ngâm một chút nói.

“Hai mươi vạn? Nhìn tôi có thể mang theo 20 vạn sao?”

Tôi buông tay ra nói.

“Cậu có thể gọi điện thoại bảo người nhà mang tới!”

Trương Thiên Hải nhắc nhở.

Lúc này, ba đứa trẻ kia cũng bò dậy, hoảng sợ nhìn những chuyện trước mắt. Ba người này cũng không bị đòn nghiêm trọng, mặc dù bề ngoài nhìn rất dọa người, nhưng thật ra thì chỉ là bị thương ngoài da mà thôi.

“Gọi điện thoại? Ý kiến hay. Nhưng mà tôi lại không muốn gọi?” Tôi chuẩn bị đùa mấy người này một lần.

“Không gọi? Cậu cũng nên hỏi thăm một chút, Trương Thiên Hải tôi là a! Cậu không phải là người Tân Giang sao?”

Trương Thiên Hải hỏi.

“Tôi vừa trở về không được bao lâu.”

Tôi nói:

“Nhưng mà 3 năm trước đây, tôi chưa nghe nói tới tên ông?”

“Hừ, hiện tại thành phố Tân Giang, đã là thiên hạ của Trương tổng. Mấy hôm trước, tên Mã đạo khẩu Lý Tử Nguyên kia kiêu ngạo, bị Trương tổng chúng tao cho đi bệnh viện rồi!”

Thủ hạ của Trương Thiên Hải nói.

Chờ một chút? Cái tên Nghiêm Nhất Động này thì tôi biết, chính là người bị tôi làm rụng, nhưng mà Lý Tử Nguyên là ai?

“Lý Tử là ai?”

Tôi hỏi.

“Lý Tử Nguyên chính là ông chủ của Hoàng Phát Ngu Nhạc Thành (Trung tâm giải trí Hoàng Phát)!”

Thủ hạ của Trương Thiên Hải nói.

“Vậy Trương tổng của các người?”

Tôi tiếp tục hỏi.

“Trương tổng của chúng tôi là ông chủ của hộp đêm Hưng Khải. Tiểu tử, may mắn thời một chút, đem tiền đưa tới đây, nếu không tao đảm bảo là ngày mai mày nằm trong bệnh viện!”

Thủ hạ của Trương Thiên Hải uy hiếp nói.

Tôi ngắt, lúc đầu tôi còn tưởng là ở Tân Giang có một bang phái hắc đạo mới, hóa ra là ông chủ của hộp đêm!

Rất nhiều ông chủ hộp đêm có quan hệ với lão đại xã hội đen, cho nên có chút kiêu ngạo. Nhưng đó cũng chỉ là chuyện bình thường, nếu như họ thực sự đối mặt với người trong hắc đạo, thì lại khúm núm. “Chú ơi, chú đưa cho hắn tiền đi, chúng cháu biết hắn, hắn với Lang ca giao tình rất tốt...”

Một đứa trẻ nhìn tôi nói.

“Lang ca là ai?”

Tôi lại bắt đầu ngạc nhiên, có lẽ là do tôi đi quá lâu rồi hay sao?

“A! Chú ngay cả Lang ca cũng không biết! Sau khi Quách lão đại đi, đem sự tình chuyển cho người bên dưới, chính là Lang ca quản lý!”

Một đứa trẻ giải thích.

“Này, hai người chúng mày thì thăm gì đó!”

Thủ hạ của Trương Thiên Hải quát lớn:

“Đã nghĩ kỹ chưa?”

“Được rồi, nhưng mà tôi gọi người đem tiền tới.”

Tôi nhìn Trương Thiên Hải nói.

“Có thể, nhưng mà tốt nhất đừng có làm chuyện gì thiếu suy nghĩ!”

Trương Thiên Hải nói.

Tôi lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại:

“Alo, Tam Hầu Tử. Tôi hiện tại đang ở gần cung thiếu nhi... Đúng, cậu mang tới cho tôi...mượn chút tiền?”

Tôi ngẩng nhìn Trương Thiên Hải hỏi.

“Hai mươi vạn!”

Trương Thiên Hải nói.

“A, hai mươi vạn, đúng, còn mang thêm một ít nữa, tôi không có tiền đi xe về, cái gì? Hứa Nhị mang tới sao? Chuyện này cậu tới đi rồi nói sau, tôi đang vội”

Tôi nói xong cúp điện thoại.

“Được rồi, chờ một chút.”

Tôi nói xong thì cũng ngồi luôn ở bên đường.

Trương Thiên Hải cũng gạt được một số tiền, người mang tiền tới đều sợ hãi hắn vô cùng. Nhưng người này sao lại nhàn nhã như vậy, chắc chắn có điều gì không đúng?

Trương Thiên Hải đối nhìn đám thủ hạ một cái, chúng hiểu ý, lập tức gọi điện thoại cho Lang ca.

Trong mắt Trương Thiên Hải, ở Tân Giang không có ai không biết Lang ca, nếu như mình tìm Lang ca tới, thì chuyện gì cũng có thể giải quyết.

Chỉ chốc lát sau, đã nhìn thấy một chiếc xe tải Liberation lớn chở theo một chiếc Mercedes-Benz chạy tới, phía sau còn có một chiếc 213 phổ thông.

Sao Đinh Bảo Tam phải phô trương thanh thế như vậy, có một ông chủ hộp đêm cũng không chỉnh được hay sao?

Nhưng mà, khi chiếc 213 kia dừng lại, thì một tiểu tử chừng hơn 30 tuổi, ngâm thuốc lá đi xuống, Trương Thiên Hải vội vàng nghênh đón nói:

“Lang ca, anh đã tới!”

“Trương tổng, lần này muốn diệt người nào?”

Lang ca đồng dục nói.

“Lần này...”

Trương Thiên Hải đem chuyện đã xảy ra cũng lo lắng của mình nói lại một lần, trong 20 vạn tiền lợi nhuận, thì chia 10 vạn cho Lang ca.

Lang ca nghe Trương Thiên Hải đáp ứng khoản phí chi cho mình, gật đầu cười nói:

“Chuyện này để tôi lo đi, không làm được tôi trực tiếp diệt bọn họ là xong!”

Trương Thiên Hải nhìn Lang ca có nhiều tiểu đệ như vậy, thì cũng yên lòng.

371. Chương 146 Chúng Tao Với Mà

Khoảng 10 phút sau, chiếc Mercedes của Đinh Bảo Tam mới chậm rãi đi tới.

“Đây có thể là người mà tiểu tử này tìm tới.”

Trương Thiên Hải nhìn Lang ca nói.

“Không thành vấn đề, để tôi giải quyết!”

Lang ca nói xong thì đi tới.

Lái xe của Đinh Bảo Tam từ trên xe nhảy xuống, đang muốn mở cửa cho Đinh Bảo Tam, thì Đinh Bảo Tam đã tự mình đẩy cửa xe nhảy đi ra ngoài:

“Ông chủ, tôi tới rồi!”

“Cậu làm cái gì mà chậm như vậy!”

Tôi thấy Đinh Bảo tới chậm hơn cả tên Lang ca kia, không khỏi có chút tức giận.

“Tôi đi kiếm tiền cho ông chủ, tiền của ông ty đều bỏ vào ngân hàng hết, phải tới đó mới rút được!”

Đinh Bảo Tam thở hển hển nói.

Tôi xin lỗi cười cười, xem ra tôi hiểu lầm hần!

“Con mẹ mà, mà chính là người mang tiền hay sao, mua lấy tiền ra!”

Lang ca vừa đi tới, nhìn tôi cùng Đinh Bảo Tam nói.

Giờ phút này Đinh Bảo Tam đang nhìn tôi, Lang ca không thấy rõ hần. Mà Đinh Bảo Tam nghe thấy có người đứng trước mặt ông chủ mình chửi người, lập tức nổi giận, xoay người lại, chẳng biết là ai, đá luôn một cước.

“Mày dám đá tao... !”

Lang ca mắng được nửa câu, nửa câu sau đã nuốt ngược trở về.

Lang ca há to miệng, trợn mắt há mồm nhìn nhìn Đinh Bảo Tam, qua hồi lâu, mới nói lấp bắp:

“Lão Đại, anh sao lại tới đây...”

“Tại sao tao không thể tới? Mà y kiêu ngạo nhỉ, dám mắng chửi người nữa cơ đấy!”

Đinh Bảo Tam nhìn lại, thì thấy hẳn là thủ hạ của mình, càng thêm tức giận, việc này có khác gì đánh mất thể diện trước mặt ông chủ!

“Chuyện này... Lão Đại, em...”

Uy phong của lang ca lập tức biến mất.

“Tao hiểu rồi, thì ra mà y là người định lấy tiền của ông chủ! Mà y đúng là không muốn sống nữa rồi phải không?”

Đinh Bảo Tam vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt, chợt hiểu đại khái sự tình.

“Không phải đâu, không phải là em... Là hẳn!”

Lang ca trong nháy mắt bán đứng Trương Thiên Hải.

Trương Thiên Hải ở thành phố Tân Giang này cũng là nhân vật không nhỏ, đương nhiên là biết Đinh Bảo Tam. Nhưng mà Đinh Bảo Tam lại không biết hẳn.

Trương Thiên Hải thấy Đinh Bảo Tam tới, cũng biết chuyện tình không ổn, nhìn người mà Đinh Bảo Tam cung kính, thì biết là một đại nhân vật. Lần đúng là đá trúng sắt rồi, cho nên vội vàng giải thích:

“Hiểu lầm mà thôi. Tam gia, Lang ca, tôi chỉ đùa với ông chủ này một chút, đâu dám lấy tiền chứ!”

“Ông chủ Trương sao có thể lấy tiền của tôi được, Tam Hầu tử, cậu hiểu lầm rồi.”

Tôi cười nói.

“Đúng, đúng, Tam gia, ngài cũng thấy ông chủ này nói...”

Trương Thiên Hải hãy nghe tôi nói hẳn không lấy tiền, thì nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng kinh ngạc vì tôi gọi Đinh Bảo Tam là Tam Hầu Tử. Nhưng mà còn kinh ngạc hơn, là tại sao tôi lại mở đường cho hẳn.

“Ông chủ Trương chỉ muốn tiền thuốc men cho mấy thủ hạ.”

Tôi nói tiếp:

“Tam Hầu Tử, đưa 20 vạn cho hẳn, sự nghiệp của ông chủ Trương cũng không dễ dàng gì có được, mang cho hẳn để chữa trị cho thủ hạ”

Tam Hầu Tử nghe tôi nói như vậy, lập tức lấy từ trong cặp ra một đồng tiền loại 100 đồng.

“Ông chủ Trương, nhận lấy đi? Lúc này thì được, nhưng sau thì tôi không quản nữa đâu.”

Tôi cười hì hì nói.

“Chuyện này... ông chủ này hiểu nhầm ý của tôi rồi. Tôi chỉ nói đùa với ông mà thôi!”

Trương Thiên Hải nào dám nhận số tiền này! Hẳn hôm nay nhận tiền, thì ngày mai không còn đường kinh doanh ở Tân Giang nữa rồi!

“Không quan trọng, nói đùa, nhưng tôi lại coi là thật, nếu không thì Tam Hầu Tử đi một chuyến không công hay sao?”

Tôi bĩu môi nói.

“Ách, thật ra thì là như vậy, ý của tôi là bồi thường cho ba vị tiểu huynh đệ bị tương ở đây, chứ không phải cho thủ hạ của tôi!”

Trương Thiên Hải nói.

Trương Thiên Hải nói ra câu này, thì kẻ ngốc cũng không tin ! Nhưng mà tôi và Đinh Bảo Tam đều hiểu, Trương Thiên Hải đang muốn tìm một đường lui cho mình.

“A? Vậy sao ?”

Tôi hỏi:

“Xem ra là tôi hiểu lầm rồi!”

“Đúng! Không sai, ngài hiểu lầm rồi, tôi lập tức mang tiền tới ngay!”

Trương Thiên Hải thấy tôi nhả đường, lập tức hiểu ý.

“Ha ha, hóa ra là hiểu lầm, nhưng lúc này ông đã đáp ứng vị... Lang ca này đúng không? Ông lúc này cũng đồng ý cho hần 10 vanjd đồng mà?” Tôi chỉ vào Lang ca nói

“Đúng, đương nhiên, do tôi chuẩn bị hết!”

Trương Thiên Hải cắn răng nói.

Nói xong, Trương Thiên Hải phân phó thủ hạ đi làm.

“Coi như xong, sau này quản thủ hạ tốt hơn là được, chuyện này tôi không muốn truy cứu, nhưng mà sau này an phận một chút, đừng tưởng là có quan hệ với hắc đạo thì kiêu ngạo!”

Tôi nhìn Trương Thiên Hải nói.

“A?”

Trương Thiên Hải nghe vậy há to miệng, hần không tin tôi cứ như vậy bỏ qua cho hần.

“Ông... nói tôi có thể đi?”

Trương Thiên Hải không thể tin hỏi.

“Đúng vậy, mang theo thủ hạ của ông đi, nhưng mà tiền thuốc thang thì cũng nhận lấy đi, nếu không lại bảo tôi không bồi thường?”

Tôi cười cười nói.

“Không đâu, tôi nhận tiền của ngài, thì chẳng hóa ra tự đánh vòa mặt mình à!”

Trương Thiên Hải tiếp lời nói.

“Được rồi, vậy thì đi đi, không tiễn.”

Tôi nhìn Trương Thiên Hải nói.

“Cám ơn, cám ơn! Cám ơn ông chủ, cám ơn Tam gia!”

Trương Thiên Hải cúi đầu khom lưng nói. Sau đó bảo thủ hạ mang theo hai người bị thương rời đi.

“A Lang, có chuyện gì vậy?”

Lúc Trương Thiên Hải ở chỗ này, Đinh Bảo Tam không hỏi chuyện, nhưng sau khi Trương Thiên Hải rời đi, Đinh Bảo Tam nghiêm nghị quát lớn.

“Lão Đại... em...tên Trương Thiên Hải kia là chủ của một hộp đêm dưới quyền em, hần nói có phiền toái...”

Lang ca giải thích.

“Vậy thì mày tới đánh người cho nó phải không ?”

Đinh Bảo Tam nhíu lông mày nói.

“Không phải đâu...em...”

Lang ca muốn giải thích, nhưng do bị Đinh Bảo Tam bắt tại trận, nên không biết nói như thế nào.

“Mày tự mình về bang phái, đợi bang quy xử lý đi.”

Đình Bảo Tam nhàn nhạt nói.

“Dạ.”

Lang ca mặt xám xịt nói.

Mà giờ khắc này, tôi đảo mắt nhìn ba tiểu tử đứng bên đường, đang nhìn tôi với ánh mắt đầy sùng bái.

“Ông chủ, cho chúng tôi theo ông đi!”

Sau hồi lâu, ba đứa trẻ này bỗng nhiên nói...

372. Chương 147 Em Gái Của Hứa Nhị

Ba đứa nhỏ dùng ánh mắt sùng bái nhìn tôi, hóa ra tôi lại có thể là ông chủ của Đình Bảo Tam!

“ông chủ, người chính là.. Quách lão đại trong truyền thuyết hay sao?”

Một đứa trẻ lí nhí hỏi.

“Ách... Không phải đâu, nhưng mà Quách Khánh là bạn của chú.”

Tôi nói.

“VẬY.. Tam gia tại sao gọi chú là ông chủ?”

Đứa nhỏ hỏi.

“Ách... Bởi vì chú là ông chủ của hắn, nên hắn mới gọi như vậy.”

Tôi nói.

“VẬY chú cũng là lão đại hắc đạo ư?”

Đứa nhỏ này hưng phấn hỏi.

“Đương nhiên là không phải, nếu chú là lão đại, thì còn bị các cháu cướp hay sao?”

Tôi cười nói.

“A! Thật xin lỗi, ba đứa cháu có mắt như mù, đắc tội với chú...”

Ba đứa trẻ này cho là tôi muốn trả thù họ, vội vàng nói xin lỗi.

“Không có gì, ba đứa các cháu tên là gì?”

Tôi lắc đầu.

“Cháu tên là Vương Vi.”

“Cháu tên là Vu Phi Siêu.”

“Cháu tên là Trương Vũ Lượng.”

“Các cháu còn nhỏ, tại sao không đi học?”

Tôi hỏi.

“Chúng cháu...bị trường học đuổi rồi.”

Ba đứa nhỏ nói:

“Vớ lại chúng cháu cũng không muốn đi học, nên học cũng vô dụng.”

“Đi học lấy kiến thức, sao lại nói là vô dụng!”

Mặc dù tôi thừa nhận là con đường nào cũng có thể dẫn tới La mã, nhưng mà hiện giờ chúng còn nhỏ, không học thì biết làm gì.

“Học giỏi có lợi ích gì, không phải cũng bị đuổi hay sao!”

Vương Vĩ chỉ vào Trương Vũ Lượng nói:

“Nó vốn là một trong 10 người dẫn đầu của lớp chúng cháu.”

“Một trong 10 người!”

Tôi có chút ngạc nhiên nói:

“Một trong 10 người thì tại sao lại bị đuổi?”

“Hai người bọn cháu học cũng không phải là kém, nhưng do đánh con của chủ nhiệm...”

Vương Vĩ nói.

“Đánh con của chủ nhiệm? Tại sao cháu đánh nó?”

Miệng thì tôi hỏi như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ, chắc là tên kia cũng giống như Lưu Khoa Sinh, trong trường luôn bắt nạt người khác.

“Nó dám đùa giỡn bạn gái của Vũ Phi Siêu, chúng cháu là bạn tốt của Vũ Phi Siêu, thì đương nhiên phải giúp đánh hắn một trận, một chỉ coi là chuyện nhỏ, nhưng nó đem chuyện này nói cho cha của nó, thành ra chuyện lớn... Ba đứa chúng cháu đều là trẻ mồ côi, không có cha mẹ, không có bối cảnh, thầy chủ nhiệm thấy vậy, lập tức đuổi bọn cháu.”

Vương Vĩ nói.

Tôi nhìn thoáng qua Vũ Phi Siêu, tiểu tử này lớn lên đúng là đẹp trai, phảng phất như thời tôi còn nhỏ.

“Nhỏ như vậy mà đã có bạn gái rồi...”

Tôi nói câu này, thì chính bản thân mình cũng có chút buồn cười. Trước kia tôi cũng có Triệu Nhan Nghiên là bạn gái còn gì.

Nếu như, lúc ấy tôi không quen chú Triệu, không có dị năng, thì cũng sẽ bị khi dễ giống như bọn họ? Nếu tôi không có bối cảnh gì, thì Lưu Khoa Sinh đã làm tôi bị bay khỏi trường học từ lâu rồi.

Vũ Phi Siêu ngại ngùng nói:

“Chúng cháu thanh mai trúc mã... Nhưng mà, bây giờ cháu xấu hổ không dám gặp nàng.”

“Nếu như có thể trở lại trường học, các cháu có muốn không?”

Tôi hỏi.

Nhìn ba tên gia hỏa này cũng không phải là hết thuốc chữa. Nếu như bọn họ không chịu, thì tôi cũng không có cách nào, chỉ đành bảo Đinh Bảo Tam thu chúng làm tiểu đệ.

Ba đứa nhóc nhìn tôi, sau đó gật đầu.

“Nhưng mà, chúng cháu có thể trở về sao?”

Có thể thấy được, người muốn trở lại trường học nhất chính là Vũ Phi Siêu, bởi ở đó còn có bạn gái của hắn.

“Đĩ nhiên.”

Tôi gật đầu cười nói:

“Các cháu muốn đi học, chú có thể an bài, nhưng trong trường thì không được làm những chuyện như ngoài xã hội. Những chuyện này các cháu không nên làm, học cho tốt, sau này tới công ty của Tam Hầu Tử làm. Các cháu có đi hắc đạo, cũng chỉ là những nhân vật cấp thấp mà thôi!”

“Như vậy đi, nếu các cháu không có cha mẹ, thì ở cùng với Tam Hầu Tử đi, hắn sẽ an bài chỗ ở cho các cháu, đồng thời giám sát các cháu học tập!”

Tôi nói.

“Tam gia...”

Ba đứa nhỏ nhìn Đinh Bảo Tam vẫn còn có chút e ngại.

“Tam gia cái gì, cứ gọi là Tam ca được rồi!”

Tôi nói. Thật ra thì Đinh Bảo Tam cũng không lớn hơn bao nhiêu so với chúng.

Tôi giao bọn chúng cho Đinh Bảo Tam, sau đó gọi điện thoại cho Bác Diệp, thì có thể dễ dàng xử lý xong chuyện này. Cái thầy chủ nhiệm kia ngang ngược, nhưng ba đứa nhóc này có Đinh Bảo Tam làm chỗ dựa, thì cũng không sao cả. Mà ba đứa nhóc này ngày nào cũng có xe đưa xe đón, có cả hộ vệ, chắc hẳn cũng không dám làm gì nữa.

Sau hai ngày xử lý mọi chuyện, tôi cũng nên trở lại Bắc Kinh. Lần trước tôi đáp ứng Đinh Văn Phong tham gia hội Võ Thuật, kết quả là một lần hoạt động cũng không tham gia, hẳn gọi điện thoại tới, nói là cuối năm có một cuộc thi võ thuật quốc tế, muốn cùng tôi thương lượng một chút. Khi tôi hỏi hẳn là tại sao lại phải thương lượng với tôi, hẳn cười khở nói, ngoài hẳn là Hội trưởng, thì chỉ có tôi là người có năng lực!

Lúc gần đi, Đinh Bảo Tam tự mình lái xe đến sân bay tiễn tôi, tôi đem chuyện của Hứa Nhị nói cho hẳn biết, Đinh Bảo Tam tức giận, Hứa Nhị có chuyện cũng không nói với hẳn.

Đang lúc nói chuyện của Hứa Nhị thì điện thoại lại vang lên, hóa ra là Hứa Nhị gọi tới.

“Lưu Tổng, tôi là Hứa Nhị.”

Hứa nhị nói.

“Hứa đại ca, chuyện bên đó xử lý thế nào rồi?”

Tôi hỏi.

“Lưu Tổng, đã làm ngài phải noi nằng rồi...”

Hứa Nhị do dự nói.

“Hứa Nhị, cậu có phải có gì khó xử không? Có việc gì cứ nói thẳng, chỉ cần giúp được tôi nhất định sẽ làm hết sức.”

Tôi thấy Hứa Nhị đúng là có lời muốn nói.

“... Tôi muốn cùng ngài và Đinh tổng thương lượng một chút, có thể trả lương trước cho tôi tháng này được không...”

Trầm mặc một hồi, Hứa Nhị mới lên tiếng.

“Tiền lương? Cậu thiếu tiền?”

Tôi hỏi.

“Dạ... Em gái của tôi gây họa, đối phương muốn tôi bồi thường 50 vạn...”

Hứa Nhị khở sở nói.

“Năm mươi vạn? Tại sao lại nhiều như vậy? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Cậu nói tỉ mỉ với tôi xem nào!”

Tôi nói.

373. Chương 148 Ở Sân Bay Vô Tình Gặp Phong Ba

Hứa Nhị nói trong điện thoại một lúc cũng không hiểu chuyện gì, tôi hỏi hẳn đang ở đâu, hẳn nói đang ở Bắc Kinh. Tôi bảo hẳn ở Bắc Kinh chờ tôi, đại khái khoảng 3 tiếng nữa có thể gặp mặt

Về phần tiểu mỹ nữ Hạ Nhu, tôi bảo nàng cùng theo tôi về Bắc Kinh. Dù sao nàng cũng đi lâu như vậy rồi, nhà nàng nhất định sẽ lo lắng, tôi cũng không muốn làm căng quá với nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai.

Hơn nữa, bây giờ tôi cũng không cần phải lo lắng là họ ép gả Hạ Nhu cho Lôi Tiểu Long, vì lúc này hẳn đang ở Mỹ, lo lắng làm sao tiếp tục kinh doanh, có rất nhiều đối tác đoạn tuyệt quan hệ với họ.

Đây không phải là chuyến bay thẳng, mà phải qua trạm trung chuyển ở thành phố N, do tôi với Hạ Nhu ngồi khoang hạng nhất, nên được an bài trong phòng nghỉ của sân bay.

“Đại ca ca, chỗ này cũng được đó!”

Hạ Nhu thân mật tựa vào trong lòng của tôi nói. Tôi mặc dù còn không ăn hết nạng, nhưng đêm nào cũng trần truồng với nhau, không thân mật hơn mới là lạ.

“Đúng vậy, thật ra thì người ngồi khoang hạng nhất không phải là nhiều, trừ một số người có thân phận, không có ai bỏ nhiều tiền gần như gấp đôi khoang thường ngồi, ha ha.”

Tôi nói.

“Vậy sau này chúng ta cũng ngồi khoang phổ thông đi.”

Hạ Nhu nói.

“Ha hả, chúng ta không đặt vé trước, nên khi chúng ta mua, chỉ còn có vé khoang hạng nhất thôi”

Tôi cười nói.

Hạ Nhu đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên cửa phòng khách quý xôn xao, có mấy người đeo kính râm, bảo vệ một cô gái đi vào trong. Sau khi đi vào phòng khách quý, những người khác bị nhân viên sân bay ngăn lại ngoài cửa.

“Di? Người này sao lại có chút quen mắt?”

Hạ Nhu nhìn cô gái trẻ kia nhỏ giọng nói.

Tôi không khỏi cười khở, có gì mà quen mắt! Người này chính là bạn gái thần bí của Tô Dĩnh Tư.

Lúc này trong phòng khách cũng không có mấy người, chúng tôi thì ngồi ngay ghế ngoài, lên hai bên đều nhìn thấy nhau. Tô Dĩnh Tư cao hứng vẫy vẫy tay với chúng tôi.

Hạ Nhu thấy Tô Dĩnh Tư vẫy tay với chúng tôi, có chút nghi ngờ nói:

“Đại ca ca, anh quen nàng ư?”

Đến phòng khách quý, Tô Dĩnh Tư cũng không câu nệ như ở bên ngoài, bỏ kính râm, ngồi bên cạnh của tôi.

“Cô là Tô Dĩnh Tư!” Hạ Nhu kinh ngạc nói. Đối với những cô gái mà nói, Thanh Xuân Ngọc Nữ này có lực sát thương rất lớn.

Tô Dĩnh Tư mỉm cười gật đầu nói: “Xin chào, tôi là...bạn của Lưu Lỗi.”

Nhưng mà trong giọng nói của nàng lại mang theo chút ghen tuông. Thấy bạn trai của mình cùng nữ nhân khác ngồi cùng một chỗ, trong lòng Tô Dĩnh Tư có chút không dễ chịu.

“A! Đại ca ca, sao anh lại quen với đại minh tinh Tô Dĩnh Tư!” Hạ Nhu cả kinh kêu lên:

“Chị Tô, em có thể gọi chị như vậy không...”

“Đương nhiên có thể.”

Tô Dĩnh Tư cười nói.

Tô Dĩnh Tư mặc dù trong lòng có chút ghen tức, nhưng rõ ràng thấy cô gái này thân mật dựa vào người tôi, nên gọi nàng là chị cũng không sai.

“Thật tốt quá!”

Hạ Nhu cao hứng vỗ tay nói:

“Em có thể chụp ảnh chung với chị không?”

Tô Đình Tư gật đầu, nhìn hộ vệ bảo mang máy ảnh tới. Sau đó đưa cho tôi, tôi nhìn thoáng qua, vẫn là sản phẩm của tập đoàn Tô thị.

“Cười gì vậy?”

Tô Đình Tư vốn sợ chút mất hứng, mặc dù ngoài mặt bình thản, nhưng mà đã đem tức giận trút lên người của tôi.

Tôi chỉ vào LOGO phía trên của máy ảnh.

“Vậy thì có gì buồn cười!”

Tô Đình Tư hờn dỗi trợn mắt nhìn tôi một cái nói:

“Ý anh nói là Tập đoàn Tô thị không nổi danh như Tập đoàn Ánh Rạng Đông?”

“Anh không có ý đó...”

Xem ra Tô Đình Tư còn không biết Tập đoàn Ánh Rạng Đông cũng chính là của mình.

Hạ Nhu nghi hoặc nhìn tôi và Tô Đình Tư:

“Đại ca ca, chị Tô, hai người hình như rất thân phải không?”

Tô Đình Tư nghe xong cười một tiếng, trong lòng lại nghĩ, tôi với hắn không thân thiện mới là lạ, tôi cũng là một trong những người như cô.

Tôi thấy vậy, nói:

“Đi thôi, chúng ta chụp ảnh.”

Hạ Nhu cao hứng cùng Tô Đình Tư chụp rất nhiều tấm hình.

“Wow! Lúc này bạn học của em sẽ ghen tỵ tới chết mất thôi, có thể chụp chung hình với chị Tô, xem họ còn nói được cái gì nữa!”

Hạ Nhu hưng phấn nói:

“A? Người nam nhân này là ai? Là bạn trai của chị Tô hay sao?”

Hạ chỉ vào máy ảnh LCD nói.

“A!”

Tô Đình Tư cầm lấy máy ảnh nhìn, bối rối tắt máy.

Nhưng mà tôi vẫn nhìn thấy tấm hình trong máy: một nam nhân đang cúi đầu nói gì đó với Tô Đình Tư, hai người ngồi rất gần, đại hồ cái miệng của nam nhân này gần như chạm vào mặt Tô Đình Tư.

Sắc mặt của tôi lập tức trầm xuống.

Tô Đình Tư thấy tôi tức giận, có chút thất kinh.

Trong lúc nhất thời, không khí giữa chúng tôi trở nên vi diệu.

Hạ Nhu nhìn hai người chúng tôi, kỳ quái nói:

“Đại ca ca, anh làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Tôi cười nói.

Tôi suy nghĩ một chút thì hiểu rõ, từ tấm hình này không biết là chụp từ góc độ nào, nhìn về mặt cau lại của Tô Đình Tư thì biết, nàng cũng không có hảo cảm gì với tên này.

Nhưng mà Tô Đình Tư lại không cho rằng như vậy, nàng nhìn thấy tôi đột nhiên cười, càng không biết làm sao, cho là tôi là tức giận mà cười, trong lúc bối rối vội vàng giải thích:

“Em với hần không có gì, thật đó, em...”

Tô Dĩnh Tư giải thích như vậy, Hạ Nhu lại càng nghi hoặc hỏi:

“Chị Tô, chị nói gì vậy, chị cùng với đại ca ca...”

“Chị... A... Thật ra thì...”

Tô Dĩnh Tư vốn không muốn cho Hạ Nhu biết quan hệ của chúng tôi, nhưng mà giải thích như vậy lại làm quan hệ của chúng tôi lộ ra ngoài.

374. Chương 149 Người Theo Đuổi

“Được rồi, Tiểu Tư cho nàng biết cũng không sao.”

Tôi thấy Tô Dĩnh Tư đỏ mặt, có chút buồn cười nói.

Hạ Nhu cũng không ngạc nhiên, thấy tôi gọi Tô Dĩnh Tư là “Tiểu Tư”, thì lại liên tưởng tới vẻ mặt và giọng nói của Tô Dĩnh Tư lúc này, thì hiểu ra chuyện gì.

Nhưng mà Hạ Nhu cũng không phải là loại nữ nhân thích tranh giành người yêu, nàng cũng biết tôi ngoại trừ nàng ra, thì bên ngoài có rất nhiều cô gái. Hơn nữa phải vất vả lắm mới ở cùng tôi một chỗ, đương nhiên hết sức quý trọng.

Cho nên cũng không có quá nhiều khó chịu, rất tự nhiên nói:

“Xem ra lúc này em gọi chị là chị Tô không sai rồi!”

Tô Dĩnh Tư nhìn thấy người ta cũng không có địch ý, với lại nàng còn bận giải thích tấm hình trong máy ảnh, làm gì có thời gian mà nghĩ nữa!

Cho nên cũng nhìn Hạ Nhu nói:

“Đúng vậy.”

“Ha hả, Hạ Nhu, lúc này đám bạn học của em không so được rồi, có khi em lại cùng với nàng ngủ trên một giường đó!”

Tôi trêu ghẹo nói.

“Nói gì vậy, Đại ca ca, muốn chết sao?”

Hạ Nhu e thẹn nói.

“Tấm hình này...”

Tô Dĩnh Tư thấy như vậy, thì cũng khá hơn nhiều, giải thích.

“A, anh thấy rồi, tên nam nhân kia là ai? Người theo đuổi em hay sao?”

Tôi hỏi.

“Hần là đạo diễn bộ phim của em... Không được tính là người theo đuổi, hần đối với diễn viên nữ nào cũng như vậy, tấm hình này không biết hần chụp lúc nào, em cũng không rõ.”

Tô Dĩnh Tư giải thích.

“A, Tiểu Tư nhà chúng ta đáng yêu như vậy, sao lại có thể thích người có ria mép được chứ, lúc hôn không phải là bị đâm chết hay sao?”

Tôi cười nói.

“Thật đáng ghét!”

Tô Dĩnh Tư nũng nịu nói. Vốn là Tô Dĩnh Tư là hảo thủ diễn kịch, nay lại làm như vậy, thì phong thái kiêu mị lại càng toát lên, làm cho tôi không khỏi ngẩn ngơ.

Hạ Nhu lại âm thầm tính toán mình không thể thua được, một ngày nào đó phải vượt qua người chị này.

“Vậy hấn quấy rầy em sao?”

Tôi hỏi.

“Dạ, hấn luôn mượn danh nghĩa để tới gần em, nhưng mà hấn cũng không chiếm được tiện nghi gì!”

Tô Đình Tư có chút kiêu ngạo mà nói.

“Không chiếm được tiện nghi cũng không được. Bộ phim này là của công ty nào?”

Tôi nhớ Tô Đình Tư hình như còn đang hợp tác với công ty của Trần Trạch Long mà!

“Không có công ty nào cả, là đài truyền hình thành phố N làm một bộ phim cổ trang, trên truyền thông có quảng cáo đó.”

Tô Đình Tư nói.

Tôi gật đầu, hình như tôi đã nghe qua có một bộ phim như vậy, do đạo diễn nổi tiếng quốc tế Trịnh Đại Cường làm. Mà cái tên Trịnh Đại Cường này cũng không phải là nhân vật gì tốt, thường xuyên lợi dụng quy tắc ngầm trong giới điện ảnh, đã ngủ với 17, 18 nữ nhân. Nhưng mà hấn lại dám lớn mật, quấy rầy nữ nhân của Lưu Lỗi tôi!

“Em không cần quan tâm tới hấn, nếu hấn còn quấy rầy, cứ gọi điện thoại cho anh.”

Tôi nói.

“Hấn trước mắt còn không dám làm loạn, hấn cũng chỉ dám chiếm tiện nghi, chứ không dám có hành động gì.”

Tô Đình Tư nói.

“Cẩn thận một chút thì tốt hơn, lòng người khó dò, không biết thú tính của hấn lúc nào nổi lên”

Tôi nói.

Máy bay của Tô Đình Tư sắp đi, mà tôi và Hạ Nhu thì còn phải đợi nữa tiếng nữa. Cáo biệt Tô Đình Tư, Hạ Nhu hỏi chuyện của tôi và Tô Đình Tư.

Tôi nói toàn bộ cho nàng, khi nghe tới chuyện Tô Đình Tư bị ép gả cho Lý Hương Đông thì lại nghĩ tới mình, không khó có chút đồng bệnh tương liên.

Mà tôi cũng ngàn vạn lần không ngờ, gặp mặt lần này với Tô Đình Tư lại gây ra một trường sóng gió, nhưng mà chuyện đó để sau hãy nói.

... ..

Tới sân bay Bắc Kinh, Đỗ Tiểu Uy đã gọi điện thoại cho Hạ Nhu, cả hai đang ở sân bay chờ tôi.

Khi Hứa Nhị thấy chiếc Santana 2000 của tôi thì có chút kinh ngạc, người có tiền sao lại đi loại xe bình thường tới như vậy.

“Sao vậy quen đi Mercedes-Benz, nhìn Santana không thích hay sao?”

Tôi cười nói.

“Ách...”

Hứa Nhị bị tôi nói một câu chẹn họng, lúng túng nói:

“Sao có thể vậy, tôi chỉ nghĩ là, Lưu tổng sao lại... A, đúng rồi, ngài không thích phô trương?”

“Ha hã... Xem như thế đi.”

Tôi cũng không giải thích, xe này là của Đỗ Tiểu Uy.

“Nhưng mà cậu cũng đừng xem thường chiếc Santana này, vì nó đã được sửa đổi, dùng động cơ Hoa Hạ A03 của Tập đoàn Đông Á.”

Tiểu Uy giải thích.

Hứa Nhị ngồi ở vị trí tay lái phụ, tôi với Hạ Nhu ngồi ở ghế sau.

Đỗ Tiểu Uy đang chuẩn bị khởi động, thì thấy một chiếc Honda đỗ chắn ngang, làm cho chúng tôi không cách nào đi ra được.

“Bíp Bíp!” Đỗ Tiểu Uy nhấn còi ô tô, nhưng mà cỗ xe Honda kia lại như bị điếc, không nhúc nhích chút nào.

Đỗ Tiểu Uy không còn cách nào khác, nhảy xuống xe đi, gõ cửa của chiếc Honda kia. Không đợi Đỗ Tiểu Uy nói chuyện, từ trong chiếc Honda kia có một nam tử nhảy xuống, chỉ vào Đỗ Tiểu Uy mắng to:

“Con mẹ mày, gõ cái gì, làm hỏng xe thì bồi thường được à.”

“Phiền anh đánh xe ra một chút, chút tôi muốn ra ngoài.”

Đỗ Tiểu Uy nhíu nhíu mày, nhìn cái tên nhà giàu mới nổi thô tục này.

“Mày muốn ra ngoài đi ra đi? Có liên quan gì tới tao, ai bảo xe của mày không tốt!”

Tên nhà giàu mới nổi rung đùi đắc ý nói.

“Cho dù mày có đỗ Mercedes-Benz, BMW Chrysler ở đây cũng phải đi!”

Đỗ Tiểu Uy có chút tức giận.

Lúc này, Hứa Nhị cũng xuống xe đi tới. Tên kia thấy Hứa Nhị cao lớn vạm vỡ, không khỏi có chút sợ hãi. Cho rằng Hứa Nhị là một tên võ sĩ, cho nên phần nộ trở lại trên xe, nói:

“Tao lập tức đi ngay.”

“Được đó, Hứa Nhị, Tiểu Uy làm không xong, mà cậu mới đi ra, đã làm cho tên kia sợ hãi chạy vào trong xe rồi.”

Tôi nói giỡn nói.

“Hứa đại ca trông giống như Lão Đại của xã hội đen vậy!”

Hạ Nhu cũng cười nói.

Tên nhà giàu mới nổi này liếc mắt một cái. Trong lòng lại càng thêm khó chịu, mình xe tốt như vậy, sao lại không có một người đẹp đáng yêu như vậy ngồi trong xe. Trong khi cỗ Santana 2000 kia lại có.

375. Chương 150 : Chuyện Bình Hoa (thượng)

Nhà giàu mới nổi càng nghĩ càng giận, người ta nói rượu vào có thể tăng thêm can đảm, sắc cũng có thể tăng can đảm. Nhà giàu mới nổi mặc dù biết mình không thể đem cô nàng kia ra ngoài, nhưng phát tiết một chút thì chắc là làm được.

Chờ Đỗ Tiểu Uy lái xe rời khỏi, hắn cũng phóng ga đuổi theo.

“Lưu Tống, Chiếc honda phía sau đuổi theo.”

Hứa Nhị nói.

“Mặc kệ hắn đi.”

Tôi không để ý.

Nhưng mà không nghĩ tới, chiếc xe Honda này lại vượt lên phía trước, dừng ở đầu xa. Đỗ Tiểu Uy vội vàng nhấn phanh.

Chiếc xe Honda lại phóng đi, bỏ lại đằng sau một chuỗi tiếng cười đắc ý.

“Làm sao bây giờ?”

Đỗ Tiểu Uy sắc mặt xanh mét. Lúc này Đỗ Tiểu Uy thực sự đã tức giận, bây giờ không thể nào nhịn thêm được nữa.

“Cậu muốn làm gì thì làm.”

Tôi biết Đỗ Tiểu Uy không phát uy, thì sẽ không thoải mái.

“Được, Lưu Tổng, các người ngồi cho chắc.”

Đỗ Tiểu Uy đổi số, nhấn ga, chiếc Santana 2000 phóng vút đi.

Chiếc Honda kia đang mở đài hưng phấn đắc ý cười, chợt thấy phía chiếc Santana 2000 đang tới, dường như có dấu hiệu vượt qua hẳn.

Mình đi Honda Toytoa làm sao có thể để cho một chiếc Santana 2000 vượt được, hẳn tức giận nhấn ga.

Mà Đỗ Tiểu Uy cũng không cam lòng yếu thế, bám chặt theo chiếc Honda này, sau đó vượt qua

Nhà giàu mới nổi dùng sức nhấn chân ra, nhưng làm sao đuổi kịp, tức giận nghiến răng chửi bới.

“Bíp Bíp.”

Hệ thống cảnh báo của Santana vang lên.

“Phía trước 1000m có hệ thống quan sát của cảnh sát.”

Đỗ Tiểu Uy giảm tốc độ.

Mà tên nhà giàu mới nổi thấy Santana 2000 đi chậm, thì dùng sức nhấn chân ga, chiếc xe như điện phóng vọt lên phía trước.

“Đúng là ngu.”

Đỗ Tiểu Uy mắng một câu. Nhưng ngay sau đó lại hạ thấp tốc độ của chiếc xe thêm một chút nữa.

Quả nhiên, chúng tôi cũng không phải đợi lâu, khi đi tới thì thấy 2 cảnh sát đang ở bên cạnh chiếc Honda dừng ở bên đường.

Đỗ Tiểu Uy cố ý đi với tốc độ thật chậm, khi đi ngang quan tên nhà giàu mới nổi, còn cố ý ho khan hai tiếng, làm cho tên nhà giàu mới nổi nghiến răng nghiến lợi mắng:

“Con mẹ mày!”

“Anh mắng ai đó?”

Cảnh sát giao thông kia nghe thấy nhà giàu mới nổi mắng chửi người, lập tức tức giận. Mình xử lý bao nhiêu tài xế, làm gì có ai dám mở miệng mắng mình!

Lúc này tên này còn ăn nói khép nép, vậy mà quay người là chửi người luôn được, mặc dù thanh âm nhỏ, nhưng mà mình vẫn nghe được rõ ràng. Vẫn còn muốn tha hắn một lần, nhưng hiện giờ quyết định phạt thật nặng.

“Tôi...”

Nhà giàu mới nổi đang muốn giải thích, thì phát hiện chiếc Santana 2000 đâu còn ở đây nữa.

“Lấy bằng lái xe ra!”

Cảnh sát giao thông kia cả giận nói.

... ..

Tôi đem Hạ Nhu về biệt thự của tôi trước. Triệu Nhan Nghiên cùng Hạ Nhu là bạn cũ, chúng nữ khác cũng biết mục đích tôi đi Mỹ, nên vô cùng thân mật với nhau.

Tôi bảo Hạ Nhu trước ở đây vài ngày, sau đó đi báỉ phỏng cha mẹ vợ sau.

Sau đó tôi cùng Hứa Nhị đi tới thư phòng, Hứa Nhị mới chuyện tình em gái hắn nói cho tôi biết.

Hóa ra trong lúc đi học ở Bắc Kinh, em gái của hắn có đi làm thêm ngoài giờ, có ông chủ nam của nhà hàng này thường xuyên nhân lúc vắng người động tay động chân, nhưng mà bị nàng cự tuyệt. Ông chủ nam cũng rất là biết điều, nhưng ngoài miệng thì lại không rảnh rỗi, luôn miệng nói muốn bao em gái của Hứa Nhị.

Em gái của Hứa Nhị rất chán ghét người này, nhưng vì nể mặt chủ nhân, cũng không phát tác. Nhưng gần đây thì lại không được như vậy nữa.

Em gái Hứa Nhị trong lúc dọn tủ, không cẩn thận làm vỡ cái bình hoa. Thật ra cái bình hoa để không hợp lý, nên chỉ cần chạm vào là rơi. Nhưng mà ông chủ nam kia nói là bình hoa này từ thời Sùng Trinh, có giá trị liên thành, đòi 50 vạn!

Em gái của Hứa Nhị nghe vậy thì ngẩn ngơ, học phí nàng còn phải đi làm thêm để đóng, 50 vạn này từ lúc sinh ra nàng còn chưa thấy, sao có tiền mà bồi thường được

Lúc này, ông chủ nam bắt đầu thay đổi sắc mặt, nói nàng theo hắn, làm vợ bé cho hắn, thì sẽ xóa nợ. Em gái của Hứa Nhị bị dọa sợ, khóc chạy gọi điện thoại cho Hứa Nhị, Hứa Nhị liền tới Bắc Kinh, nhưng mà nói chuyện cũng không được gì.

Ông chủ nam là dân bản xứ, lại là tổng giám đốc một công ty, nhà có tiền lại có thế, nên Hứa Nhị không còn cách nào khác cả. Hứa Nhị ở Bắc Kinh không quen ai, bắt buộc đành phải gọi điện thoại cho tôi.

Hắn không dám trực tiếp nói chuyện với Đinh Bảo Tam, biết tôi với Đinh Bảo Tam quan hệ rất tốt, nên mới nói chuyện với tôi.

“Mảnh vỡ của chiếc bình hoa kia cậu có mang về không?”

Tôi hỏi một vấn đề mấu chốt.

Loại chuyện này ở trên báo chí đã nói nhiều lần rồi. Nhiều người nói đồ giả là đồ thật, mục đích chỉ là tổng tiền. Mặc dù tôi cam đoan ông chủ nam này có mưu đồ, nhưng không có bằng chứng, cũng không thể nói lý với hắn được.

376. Chương 151 : Chuyện Bình Hoa (hạ)

“Không có, người kia không đưa cho tôi.”

Hứa Nhị nói.

“Cậu cần mang những mảnh nhỏ đó tới, sau đó đem đi làm giám định.”

Tôi nói.

“Làm giám định? Tại sao phải làm giám định... A! Tôi hiểu rồi, ý của ngài là, cái bình hoa kia là giả ?”

Hứa Nhị chột hiểu nói.

“Đúng vậy!”

Tôi gật đầu.

“Vậy thì không đâu? Hắn là người có tiền, sao có thể dùng bình hoa giả được chứ?”

Hứa Nhị nghi ngờ nói.

“Tại sao lại dùng đồ giả !”

Tôi lắc đầu nói:

“Còn không phải là bởi vì em gái của cậu!”

Cũng khó trách, những chuyện này năm 1999 thường rất ít gặp.

“Người nói như vậy, thì hình như là thật! Bây giờ nghĩ lại, hẳn biết rõ cái bình hoa kia vỡ, nhưng tại sao lại không mang mảnh vỡ ra! Giả hay thật thì vẫn cũng một mục đích!”

Hứa Nhị gật đầu nói.

”Có thể chứ! Cho nên cái bình hoa chính là mấu chốt của vấn đề!

” Tôi nói.

“Được, tôi đi lấy mảnh vỡ tới!”

Hứa Nhị nói.

“Tôi với cậu cùng đi, cậu còn chưa rõ lòng người hiểm ác!”

Tôi nói:

“Tôi sợ hẳn sẽ gây khó dễ cho cậu!”

Đỗ Tiểu Uy lái xe đưa ba người chúng tôi tới địa điểm kia.

Hứa Nhị nói xong không sai, người này đúng là người có tiền, nhà của hắn ở một tiểu khu hạng sang, thiết kế bên trong toàn bộ là một kiểu, mà ông chủ nam này tên là Lục Bảo Cường.

Ông chủ nam Lục Bảo Cường mở cửa, rất kinh ngạc nhìn ba người chúng tôi, hẳn không nghĩ tới Hứa Nhị lại đem theo trợ thủ bên ngoài, nhưng mà hắn cũng không để trong lòng. Hắn không tin loại chuyện ván đã đóng thuyền lại còn thay đổi được.

“Hứa Nhị, cậu mang tiền tới cho tôi, hay là đồng ý chuyện của tôi? Sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn !”

Lục Bảo Cường nói.

“Lục tiên sinh, chúng tôi lần này tới chính là vì muốn cùng anh thương lượng chuyện này !”

Tôi nói.

“Cậu là ai? Cậu nói thì tôi phải nghe hay sao?”

Lục Bảo Cường nhìn tôi một cái hỏi.

“Tôi chính là người Hứa Nhị tìm tới, tôi là đại diện cho Hứa Nhị.”

Tôi nói.

“Vậy sao ?”

Lục Bảo Cường nhìn Hứa Nhị một cái.

Hứa Nhị gật đầu.

Lục Bảo Cường mắt hứng nhìn tôi nói:

“Chúng ta tới nghiên cứu xem chuyện này nên làm như thế nào!”

“Được em gái Hứa Nhị đánh vỡ một cái bình hoa, vậy thì mảnh vỡ của nó đâu?”

Tôi đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Bình hoa? Cậu hỏi cái này để làm gì?”

Lục Bảo Cường cảnh giác nhìn tôi một cái nói.

“Anh nói là em gái hắn đánh vỡ một cái bình hoa thời Sùng Trinh, giờ tôi không thấy thì làm sao tôi có thể tin tưởng?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Được rồi! Tôi lấy ra cho cậu xem!”

Lục Bảo Cường vừa nói liền xoay người đi tới bên cạnh tủ sách, từ bên trong lấy ra một cái hộp, sau đó đưa cho tôi.

Tôi mở ra vừa nhìn, đây chỉ là một cái bình sứ nhỏ, do kiếp trước tôi thường tham gia các buổi đấu giá, đối với đồ cổ cũng có một chút nghiên cứu.

Mặc dù không phải là chuyên nghiệp, nhưng cũng có thể khẳng định, đây chẳng phải là đồ năm Sùng Trinh gì cả, mà chỉ là một thứ hàng hóa vứt đi mà thôi

“Hắc hắc, đây là bảo bối đó!”

Lục Bảo Cường thấy tôi không nói lời nào, ở một bên thêm dầu vào lửa nói:

“Lúc đầu tôi chỉ muốn nha đầu Hứa Tuyết Quân kia, nhưng giờ thì phải 50 vạn rồi, đúng là số mệnh mà!”

Hứa Tuyết Quân? Cái tên này sao tôi nghe quen như vậy? Thật giống như ở nghe qua ở đâu rồi. Lúc này tôi mới biết em gái của Hứa Nhị là Hứa Tuyết Quân.

Nghe Lục Bảo Cường nói, tôi bỗng nhiên có một ý nghĩ, vừa có thể phá vỡ âm mưu của hắn, vừa có thể làm cho hắn tiền mất tật mang!

Tôi làm bộ như không hiểu nói:

“A, cái hoa văn này hình như là hoa văn thời Sùng Trih!” Sau đó tiện tay đem cái hộp đưa cho Đỗ Tiểu Uy.

Hứa Nhị nghe tôi nói câu này, sắc mặt trở nên khó coi hơn rất nhiều.

“Đúng vậy, các người định đền tiền hay là cho Hứa Tuyết Quân làm tình nhân của tôi? Lúc nào tôi cao hứng có thể cho nàng thêm 10 vạn!”

Lục Bảo Cường đồng dạng nói.

Tôi cười cười nói:

“Nếu như vậy, chúng ta khẳng định là không bồi thường nổi rồi!”

Lục Bảo Cường thấy tôi nói như vậy, sắc mặt vui mừng nói:

“Vậy các người đồng ý yêu cầu của tôi rồi?”

“Đúng, nhưng mà chúng ta phải nói cho rõ ràng, anh nói cái bình hoa này 50 vạn, nói láo, chúng tôi sao có thể tin được!”

Tôi nói.

“Vậy cậu nói làm sao bây giờ?”

Lục Bảo Cường bây giờ trong đầu chỉ có thân ảnh của Hứa Tuyết Quân, vội vã hỏi.

“Như vậy đi, chúng tôi đem những thứ này đi giám định, nếu như không tới 50 vạn, thì chúng tôi chẳng phải bị lỗ rồi hay sao?”

Tôi nói.

“Làm gì phải giám định, chỉ cần hỏi một chút là biết, hoa văn này chính là đời Sùng Trinh! 50 vạn là ít, bình hoa thời Thành Triều cũng có thể bán mười mấy vạn rồi!” Lục Bảo Cường biến sắc nói.

“Vậy thì không được, chúng tôi không hiểu, nếu như không đi giám định thì trong lòng không an tâm!”

Tôi nói.

“Ách...”

Lục Bảo Cường không nghĩ tới tôi lại có chiêu như vậy! Hắn lúc này còn đang cao hứng vì Hứa Tuyết Quân, nhưng hiện giờ thì xem ra đám người này không dễ đối phó! Nhưng hắn cũng không cam lòng bỏ qua Hứa Tuyết Quân như vậy.

Vừa nghĩ tới Hứa Tuyết Quân, hạ thể của hắn lại loạn động, hắn cố gắng trấn tĩnh tinh thần, nói:

“Là như vậy, cái bình hoa này tôi đã đáp ứng bán cho một người bạn, hôm qua tôi nói bình hoa bị vỡ, hẳn còn không tin, buổi tối còn muốn tới đây xem thực hư ra sao. Thế này đi, mai các người tới cầm đi giám định!”

“Được rồi, vậy chúng tôi ngày mai lại tới, chúng tôi cáo từ!”

Tôi nhìn Đỗ Tiểu Uy nói.

Sau khi trở về tôi liếc mắt nhìn Đỗ Tiểu Uy, đem những mảnh vỡ trả lại cho Lục Bảo Cường.

377. Chương 152 : Tiền Mất Tật Mang (1)

“Lưu Tống, lúc này ngày nói là có ý gì vậy...em gái tôi không phải làm tình nhân cho hắn đấy chứ? Định tổng không chịu cho tôi mượn tiền hay sao?”

Tôi vỗ vỗ bả vai hắn cười nói:

“Cậu yên tâm đi, không phải lo lắng gì về chuyện này, tôi sẽ làm cho Lục Bảo Cường tiền mất tật mang!”

“Tiền mất tật mang?” Hứa Nhị buồn bực nói.

“Đúng vậy, từ sắc thái mà nói, thì Lục Bảo Cường đối với em gái cậu đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi! Thực ra là hắn trăm phương ngàn kế gài bẫy chuyện bình hoa!”

Tôi tiếp tục nói:

“Mà chúng ta có thể lợi dụng chuyện này, để chơi ngược lại hắn một phen!”

“Lợi dụng? Lợi dụng như thế nào? ”

Hứa Nhị kỳ quái hỏi.

“Ha hả, thật ra thì chuyện tình là như vậy, tôi sẽ bảo Đỗ Tiểu Uy làm... như thế này...”

Tôi giải thích.

“A? Như vậy có cũng được sao? Lục Bảo Cường có thể làm ra hành động điên cuồng như vậy không?”

Hứa Nhị không tin tưởng hỏi.

“Ha hả, nhất định rồi, đoán chừng lúc này hắn đã bị tinh trùng lên não rồi!”

Tôi cười nói.

Cùng lúc đó, ở trong nhà Lục Bảo Cường.

Lục Bảo Cường đang ở trong phòng đi tới đi lui, do dự không dứt. Hắn không nghĩ tới Hứa Nhị lại có thể tìm người tới. Xem ra chuyện đúng là có chút khó khăn, nhưng không phải là không làm được.

Lục Bảo Cường đi tới bên cạnh tủ sách, lấy một cái hộp ở ngăn cao nhất ra, dùng chìa khóa mở một cái hộp nhỏ, bên trong đó là một cái bình, hắn do dự một chút, nhưng rồi vẫn lấy ra.

Nhưng mà Lục Bảo Cường vẫn lấy cái bình hoa ra, hắn cẩn thận đưa qua đỉnh đầu, trán toát mồ hôi, tay cầm cũng run run! Cái bình hoa này đúng là hàng thời Sùng Trinh, giá đâu phải là 50 vạn, lúc hắn mua là 300 vạn, hiện giờ phải lên tới hơn ngàn vạn.

Nhưng mà ngàn vạn đối với Lục Bảo Cường mà nói, mặc dù không thể nói nhiều, nhưng cũng không ít. Đây cũng chỉ bằng thu nhập của công ty trong vòng 1 năm, nhưng khi nghĩ tới thân hình mềm mại của Hứa Tuyết Quân, thì...

Nghĩ tới đây, Lục Bảo Cường quyết định giơ cái bình hoa lên cao, thả xuống đất, bộp một tiếng, cái bình hoa vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Nhìn những mảnh nhỏ đầy đất, Lục Bảo Cường cười, cười rất đậm dăng...

Lục Bảo Cường đem những mảnh vỡ cũ bỏ vào trong thùng rác, sau đó để những mảnh vỡ mới vào trong hộp. làm xong tất cả, hắn thỏa mãn ngồi vào trong ghế, lại bắt đầu mơ mộng...

... ..

Ngày thứ hai, ba người chúng tôi lại tới nhà của Lục Bảo Cường, đi cùng với chúng tôi còn có một chuyên gia của trung tâm giám định.

“Lục tiên sinh, vị này chính là chuyên gia giám định đồ cổ châu báu của Bắc Kinh, Dương tiên sinh.”

Tôi nhìn Lục Bảo Cường nói.

“Dương tiên sinh, xin chào!”

Lục Bảo Cường cũng là người trong giới thượng lưu, đương nhiên nghe tiếng Dương tiên sinh.

“Được rồi, Lục tiên sinh, anh có thể mang những mảnh vỡ ra cho Dương tiên sinh giám định hay không?”

Tôi nói.

“Được, được, đó là đương nhiên!”

Lục Bảo Cường rất tự tin nói, khác hẳn với cảm giác ngày hôm qua.

Lục Bảo Cường lấy ra một cái hộp, đặt lên trước mặt chúng tôi. Dương tiên sinh dùng kính lúp, nhìn tỉ mỉ xem xét.

Lục Bảo Cường rất bình thản ung dung, cảm giác như hắn nắm chắc phần thắng.

Mà Hứa Nhị thì lại vô cùng khẩn trương, thấp thỏm bất an.

“Như thế nào, Dương tiên sinh?”

Lục Bảo Cường cười hỏi.

“Không sai, đây chính là bình hoa thời Sùng Trinh!”

Dương tiên sinh để kính lúp xuống, tự tin nói.

“Dương tiên sinh, ngài chắc chắn chứ?”

Tôi cố ý hỏi.

“Đúng vậy, tôi dám khẳng định!”

Dương tiên sinh gật đầu nói.

“Ha ha! Như thế nào, tôi không lừa các người chứ? Tôi đã nói rồi không cần thiết phải kiểm nghiệm !”

Lục Bảo Cường cười tươi, nhưng trong lòng đang rỉ máu! Đây là một bình hoa giá trị liên thành, nhưng mà được người ngọc cũng đáng giá!

“A, nếu là như vậy, vậy chúng ta cũng nên thực hiện ước định...”

Tôi cầm lấy những mảnh vỡ, nhìn Lục Bảo Cường nói:

“Nhưng mà chúng tôi còn có một bộ phim, Lục tiên sinh có hứng thú xem không?”

“Bộ phim? Phim gì? Cậu có ý gì?”

Lục Bảo Cường không giải thích được hỏi.

“Ha hã, bộ phim này đương nhiên có liên quan tới Lục tiên sinh, và với cả bình hoa này nữa, Lưu tiên sinh có muốn xem không! ?”

Tôi cười hỏi.

“Hừ! Cậu còn muốn giờ trò gì nữa? Bình hoa đã vỡ thành mảnh nhỏ, Dương tiên sinh đã giám định, thì còn xem phim làm gì nữa?”

Lục Bảo Cường bất mãn nói.

“Bộ phim này đương nhiên có tác dụng rồi, hơn nữa còn là vấn đề mấu chốt, Đỗ Tiểu Uy, mang laptop tới đây”

Tôi đối với Đỗ Tiểu Uy nói.

“Được!”

Đỗ Tiểu Uy đáp một tiếng, mang theo Netbook đặt lên bàn.

“Các người có ý gì, thời gian của tôi còn quý hơn tiền, lát nữa tôi còn một hội nghị quan trọng, được cả mấy ngàn đồng, các người làm trẻ có trả được không!”

Lục Bảo Cường có chút không vui nói.

“Đừng nên nóng vội, Lục tiên sinh, chúng ta cùng xem một chút có sao đâu!”

Tôi nói.

“Hừ! Dù sao Hứa Tuyết Quân đã là của tôi rồi, các người làm những chuyện này có ích gì!”

Lục Bảo Cường hừ nói.

“Chưa chắc đâu?”

Tôi lạnh lùng nhìn Lục Bảo Cường nói.

“Cậu nói gì... ! ?”

Lục Bảo Cường còn chưa nói hết câu, thì đã sững sờ!

378. Chương 153 : Tiền Mất Tật Mang (2)

Lục Bảo Cường lời còn chưa nói hết, thì đã sững sờ đứng đó, bởi vì trong màn hình máy tính hiện lên chính là hắn, đồng thời cũng là căn phòng này

Trong bộ phim, Lục Bảo Cường đang cầm bình hoa thả rơi xuống đất!

Lục Bảo Cường sắc mặt khó coi tới cực điểm, hắn không tin chuyện mình làm lại có thể xuất hiện trong máy tính!

“Chuyện này không thể nào!”

Lục Bảo Cường cả kinh kêu lên:

“Các người làm sao có được nó ? A... Tôi biết rồi, các người lắp đặt máy ghi hình trong phòng của tôi!”

“Lục tiên sinh, trước tiên đừng hỏi là tại sao tôi có được bộ phim này, mà là bình hoa này do ông tự mình làm vỡ đó chứ?”

Tôi bình thản hỏi.

“Tôi... tôi làm vỡ thì sao? Bình của tôi, tôi thích làm gì thì làm, sao nào!”

Lục Bảo Cường khàn cả giọng giải thích:

“Hơn nữa, cậu có thể chứng minh, bình hoa kia chính là những mảnh vỡ này hay sao?”

“Ha hã, tôi sớm cũng biết anh sẽ nói như vậy, nên tôi đã mời mấy thợ chụp ảnh, đem những tấm hình hôm qua cho anh xem.”

Tôi lấy ra một số tấm hình.

“Việc này thì có thể chứng minh chuyện gì!”

Lục Bảo Cường cũng cảm giác được sự việc có gì đó không đúng.

“Anh nhìn kỹ đi, những mảnh vỡ trong tấm hình hoàn toàn trùng khớp với những mảnh vỡ ở đây. Ví dụ như mảnh vỡ này, hoa văn của nó y như trong tấm hình!”

Tôi không nhanh không chậm nói.

“Cậu, ...các người tính kế tôi!”

Lục Bảo Cường đứng dậy hỗn hển kêu lên.

“Chúng tôi tính kế anh? Anh có nhầm hay không vậy? Tự anh đem bình hoa đập vỡ, sao có thể nói chúng tôi tính kế anh?”

Tôi cười lạnh nói: ”

Lục Bảo Cường, anh muốn thế nào? Ra tòa án, hay là quên chuyện này đi?”

“Cậu...”

Lục Bảo Cường có chút chán nản, nhưng mà phần thắng lại nằm trong tay người ta. Hắn phần hận nhìn cái laptop kia mấy lần chán chường ngồi ở trên ghế salon, một hồi lâu mới lên tiếng:

“Mẹ kiếp, tiểu tử, tao nhớ kỹ, sau này nên cẩn thận một chút!”

“Ha hả, tôi vẫn rất cẩn thận.”

Tôi nói:

“Chúng ta đi. Đúng rồi, quên nói cho anh biết, các bình hoa kia đã vỡ, nhưng mà Dương tiên sinh là người nghiên cứu đề đồ cổ, nên có khả năng sẽ mua.”

“Mảnh vỡ cũng có thể bán? Trị giá bao nhiêu tiền?”

Lục Bảo Cường vừa nghe vậy tinh thần lập tức tỉnh táo lại nhìn Dương tiên sinh hỏi. Trong lòng hắn cũng có chút hối hận, sao lại tự dưng đi đập bình hoa cơ chứ, chắc là giá trị sẽ giảm một nửa.

Dương tiên sinh gật đầu.

“Vậy tiên sinh xem có thể bán bao nhiêu?”

Lục Bảo Cường khẩn trương hỏi.

Dương tiên sinh suy nghĩ một chút, đưa ra 5 ngón tay.

“Năm vạn? Ít như vậy!”

Lục Bảo Cường thất vọng nói.

Dương tiên sinh lắc đầu.

“Năm ngàn? Trời ạ, không thể nào chứ, cái bình hoa giả kia mua ngoài chợ cũng mấy ngàn rồi!”

Lục Bảo Cường không còn quan tâm nữa.

“Năm trăm!”

Dương tiên sinh nói:

“Cái giá này đã là cao rồi!”

“Cái gì? Năm trăm!” Lục Bảo Cường thiếu chút nữa nhảy bổng lên, bình hoa trị giá ngàn vạn, giờ bị vỡ rồi bán 500 đồng?

Ra khỏi cửa nhà Lục Bảo Cường, nghĩ tới bộ dáng như vậy của Lục Bảo Cường, Hứa Nhị cười ngất ngưỡng, đưa ra 5 ngón tay nói:

“Phương pháp này thực sự cao minh, nhưng mà hắn có thể trả thù em gái tôi không?”

“Bảo em gái cậu không tới đó làm công là được rồi!”

Tôi nói:

“Một anh trai như cậu không thể giúp em gái mình đi học hay sao?”

“Ha ha, Đúng vậy, nhưng mà em gái tôi tính tình rất mạnh mẽ, muốn tay làm hàm nhai!”

Hứa Nhị nói.

“Hứa Tuyết Quân, đúng rồi, cái tên này tôi nghe rất quen, em cậu đi học ở đâu?”

Tôi hỏi.

“Đại học Thanh Hoa!”

Hứa Nhị có chút kiêu ngạo nói. Dù sao đây cũng là một trong những trường đỉnh nhất ở Trung quốc!

“A! Tôi cũng học ở Đại học Thanh Hoa!”

Tôi gật đầu nói:

“Có lẽ trước kia tôi có nghe người ta nhắc tới!”

“Lưu Tổng, ngài vẫn còn là sinh viên?”

Hứa Nhị kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, thì sao? Cậu không biết sao?”

Tôi nhìn kinh ngạc nhìn Hứa Nhị nói.

“Không có gì. Không có gì. Thật không nghĩ tới, Lưu Tổng ngài vẫn còn là một sinh viên!”

Hứa Nhị lắc đầu nói:

“Đúng là anh hùng xuất thiếu niên!”

“Được rồi, cậu không cần khích lệ tôi, cố gắng cho tốt, tương lai sẽ thuộc về mình!”

Tôi vỗ vỗ bả vai Hứa Nhị nói.

“Dạ, Lưu Tổng, tôi sẽ cố gắng!”

Hứa Nhị gật đầu.

“Đúng rồi, chuyện đã giải quyết xong, cậu còn không mau đi báo tin mừng cho em gái? Không nên để nàng lo lắng!”

Tôi nhắc nhở.

“Đúng vậy, tôi bây giờ cũng nên đi nói cho em nó một chút! Cám ơn ngài, Lưu Tổng, nếu không có ngài, thực sự tôi không biết làm sao bây giờ!”

Hứa Nhị chân thành nói:

“Sau này nếu có việc gì cần dùng tới Hứa Nhị, cho dù lên núi đao xuống biển lửa, tôi cũng không từ chối!”

“Được rồi, không nghiêm trọng như vậy, đây chỉ là một việc nhỏ, với lại tôi cũng không mất đồng nào!”

Tôi nói.

“Vậy sao được, Lưu tổng giúp tôi, thì cả đời tôi sẽ nhớ ân!”

Hứa Nhị nói:

“Lưu Tổng ngài đừng nói như vậy, không có ngài, tôi đã bị Lục Bảo Cường hại rồi!”

“Mau đi báo cho em gái cậu đi, tôi còn có chuyện cần giải quyết!”

Tôi nói.

“Dạ, tôi đi tới trường học tìm nó!”

Hứa Nhị nói.

“Nàng không có điện thoại di động hay sao?”

Tôi hỏi.

“Không có, nó không muốn mua.”

Hứa Nhị lắc đầu nói:

“Chỉ có cách đi tới trường mà thôi”

“Vậy cũng được, tôi đưa cậu đi, đúng lúc tôi cũng phải tới trường!”

Tôi nói.

“Cám ơn ngài, Lưu Tổng!”

Hứa Nhị nói.

“Sau này đừng gọi tôi là Lưu tổng nữa, tôi và em gái cậu không kém nhau bao nhiêu tuổi, gọi tôi là Lưu Lão hay là Lão Lưu là được rồi!”

Tôi nhìn Hứa Nhị nói.

“Vậy sao được, thân phận chúng ta khác nhau!”

Hứa Nhị lắc đầu nói.

“Cái gì thân phận khác nhau, tôi cũng chỉ là một sinh viên mà thôi!”

Tôi cười nói.

“Vậy cũng được, tôi gọi ngài một tiếng là Lưu lão đệ!”

Hứa Nhị nói.

“Hứa đại ca, như vậy mới thân thiết!”

Tôi nói.

“Vậy thì tôi cũng không khách khí, Lưu lão đệ. Đại ca không có lời nào cảm ơn đệ cho hết!”

Hứa Nhị rất cảm động nói.

379. Chương 154 : Hứa Tuyết Quân Mời Khách (1)

“Là anh!”

Cô gái vui mừng nhìn tôi:

“Hóa ra quý nhân mà địa ca tôi chính là anh!”

Tôi cũng nhận ra cô gái trước mặt này, nàng chính là cô gái bị khi dễ khi ngày đầu tiên chúng tôi tới nhập học!

“Em gái, em quen Lưu... Lão đệ?”

Hứa Nhị có chút ít ngạc nhiên hỏi.

“Dạ, đại ca có nhớ em đã từng nói, ngày đầu tiên nhập học, em bị thầy giáo phụ trách tài vụ gây khó dễ, chính anh ấy đã ra mặt giúp em.”

Hứa Tuyết Quân cười gật đầu nói.

“A! Là như vậy sao!”

Hứa Nhị có chút kích động nói:

” Lưu lão đệ, tôi thật không biết nên nói cái gì cho phải, cậu đúng là quý nhân của chúng tôi, chúng tôi không biết làm cách nào để cảm ơn cậu đây!”

“Hứa đại ca, tôi với Hứa Tuyết Quân là bạn học, giúp đỡ nhau là điều đương nhiên, anh không cần như vậy! Thật ra thì đây cũng là chuyện nhỏ mà thôi!”

Tôi vội vàng nói.

“Cái gì mà chuyện nhỏ, không có cậu thì chúng tôi đâu có giải quyết được!”

Hứa Nhị cảm khái nói.

“Được rồi, không nói những chuyện không vui này nữa, mọi chuyện đã qua rồi!”

Tôi nói.

“Đúng vậy, đã qua rồi thì không nói những chuyện này nữa.”

Hứa Nhị gật đầu nói.

“Đại ca, anh hỏi em bạn Lưu Lỗi tối nay có rảnh không?”

Hứa Tuyết Quân nhìn Hứa Nhị nhỏ giọng nói.

“Ai nha!”

Hứa Nhị vỗ đầu một cái nói:

“Em xem trí nhớ anh đấy, suýt nữa thì quên mất, Lưu lão đệ. Buổi tối nay cậu có rảnh không, em gái tôi làm chủ, mời cậu tới ăn cơm!”

“Ăn cơm thì không cần, với lại điều kiện gia đình của anh cũng không tốt lắm!”

Tôi nói.

“Như vậy sao được, cậu lần này giúp chúng tôi nhiều như vậy, chúng tôi làm bữa cơm, cũng là để thể hiện sự biết ơn mà thôi!”

Hứa Nhị nói.

“Đúng vậy, trước kia anh có giúp tôi một lần, nhưng khi đó tôi không có tiền mời anh ăn cơm. Nhưng giờ này tôi đã có tiền, mặc dù khoogn phải là nhiều, Nhưng mà ăn một bữa cơm vẫn được! Ha hả, anh cũng đừng bảo là tôi hẹp hòi, đem 2 bữa cơm gộp lại thành một.”

Hứa Tuyết Quân cười nói, trên khuôn mặt đẹp hiện lên hai má núm đồng tiền.

Tôi nhìn thấy vậy cũng có chút thất thần, nếu cô gái này mà mặc trang phục đẹp thì tuyệt đối là một mỹ nhân!

“Vậy cũng được, nhưng mà chỉ làm qua loa thôi, không nên làm đất qua!”

Tôi cũng không còn cách nào khác là đáp ứng.

“Đúng rồi, Lưu Lỗi, bảo bạn gái của anh cùng đi, lúc mới gặp nhau, tôi thấy nàng cũng rất tốt!”

Hứa Tuyết Quân bỗng nhiên nghĩ tới nói

“A?”

Tôi sửng sốt.

Mang theo bạn gái? Tôi nếu như chỉ đem theo Triệu Nhan Nghiên ra ngoài, thì các cô khác mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng khẳng định là có chút khó chịu. Nhưng nếu như mang toàn bộ tới, chẳng phải là ăn sạch nhà của Hứa Tuyết Quân hay sao!

“sao vậy? có gì khó khăn hay sao?”

Hứa Nhị thấy tôi như vậy thì kỳ quái hỏi:

“Hạ Nhu tiểu thư có chuyện gì sao?”

“Hạ Nhu? A?”

Hứa Tuyết Quân sững sốt nói:

“Anh...lại đổi bạn gái hay sao?”

Nhưng mà vừa nói xong, Hứa Tuyết Quân đã cảm thấy không ổn, đây là việc riêng của người ta, mình đâu có tư cách gì mà hỏi tới.

Hứa Tuyết Quân lúc này đang nhớ tới Triệu Nhan Nghiên, nên mới hỏi như vậy.

“Tôi... Không đổi bạn gái. Chỉ là, chuyện này không phải một chốc là nói xong!”

Tôi nói:

“Tôi có thể mang bạn gái của tôi tới, nhưng mà để cho tôi trả tiền!”

“Tại sao?”

Hứa Tuyết Quân kỳ quái hỏi.

“Bạn gái của tôi ăn tương đối nhiều...”

Tôi chỉ có thể giải thích như vậy.

“A... không sao đâu, tôi cũng ăn rất nhiều!”

Hứa Tuyết Quân thân thiện cười nói.

“Vậy cũng được!”

Tôi đã quyết định chủ ý, đến lúc đó tôi tính tiền là được!

“Thật tốt quá, anh đã đáp ứng rồi nhé, chúng tôi liên lạc với nhà hàng, sau đó gọi điện thoại cho anh!”

Hứa Tuyết Quân nói.

“Được, nhưng mà phải đặt một gian phòng lớn một chút.”

Tôi bổ sung nói.

“Phòng lớn một chút?” Hứa Nhị có chút không hiểu, nhưng cho rằng tôi có sở thích ngồi phòng rộng, nên nói:

“Được rồi, tôi biết rồi!”

Từ biệt Hứa Tuyết Quân cùng Hứa Nhị, tôi gọi điện thoại cho Đinh Văn Phong, người này nghe nói tôi đang ở trường, lập tức chạy tới chỗ của tôi.

“Lưu Lỗi, cậu làm cái gì vậy, đồng ý gia nhập hội võ thuật, mà nửa năm không thấy bóng dáng đâu, điện thoại cho cậu thì cậu lại nói là ra ngoài rồi!”

Đinh Văn Phong vừa thấy mặt tôi đã liên tục trách móc nói.

“Tôi đi xử lý một số chuyện riêng, ha hả!” T

ôi gật đầu nói.

“Nhưng mà có cuộc thi giao lưu võ thuật cùng sinh viên Nhật Bản, tôi chuẩn bị phái cậu đi thi đấu, cậu có ý kiến gì không?”

Đinh Văn Phong hỏi.

“Tại sao cậu không đi?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Tổng cộng có hai người phải đi, ngoài cậu thì còn có mỗi tôi!”

Đình Văn Phong nói.

“Vậy tôi còn có lựa chọn khác sao? Dường như cái xã đoàn của cậu không có người nào khác thì phải?”

Tôi cười khỏ nói.

“Cậu cũng biết đấy, làm gì còn ai khác đi được ngoài hai chúng ta!”

Đình Văn Phong nói.

“Trời ạ, vậy thì còn hỏi ý kiến của tôi làm gì!”

Tôi bắt đắc dĩ nói.

“Hắc hắc, tôi chỉ làm theo hình thức, vì biết chắc cậu sẽ đồng ý !”

Đình Văn Phong nói.

“Đúng rồi, nghe nói mấy hôm trước cậu chọc tới Tư Đồ Lượng, chuyện này như thế nào?”

Đình Văn Phong hỏi.

“A... Đúng vậy, tôi cướp bạn gái của hắn.”

Tôi gật đầu nói.

“A!”

Đình Văn Phong sửng sốt nói:

“Hắn không làm phiền cậu hay sao?”

“Có, nhưng tôi đã giải quyết rồi.”

Tôi nói.

“Cậu giải quyết như thế nào ?”

Đình Văn Phong kỳ quái nói.

“Đánh cho hắn một trận!”

Tôi nói.

“A?”

Đình Văn Phong kinh ngạc nói:

“Cậu đánh hắn?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao!”

Tôi hỏi ngược lại.

“Cậu không biết nhà bọn họ rất có bối cảnh, sẽ tìm tới cậu gây phiền toái hay sao!”

Đình Văn Phong lắc đầu nói:

“Bỏ đi, nếu hắn tìm cậu, tôi giúp cậu ra mặt giảng hòa một chút! Tiểu tử Tư Đồ Lượng đúng là rất đáng ghét, nhưng bối cảnh lại lợi hại, người bình thường không nên chọc vào!”

Tôi thấy Đình Văn Phong như vậy, không khỏi có chút buồn cười. Nhưng mà thấy hắn lo lắng cho tôi, nên tôi cũng coi hắn là bạn, mặc dù thời gian quen nhau không dài.

“Được! Tôi biết rồi.”

Mặc dù tôi biết Tư Đồ Lượng không thể làm gì tôi, nhưng tôi vẫn gật đầu.

“Cứ quyết định như vậy đi, ít hôm nữa có chương trình, tôi sẽ báo cho cậu!”

Đình Văn Phong nói.

380. Chương 155 : Hứa Tuyết Quân Mời Khách (2)

Quả nhiên, khi tôi về tới nhà, đem tin tức Hứa Tuyết Quân mời khách nói cho chúng nữ, chúng nữ đều ríu rít tỏ vẻ muốn đi, thế nên 4h chiều hôm đó, đoàn người chúng tôi ồ ạt kéo tới nhà hàng mà Hứa Nhị đặt trước.

Bởi vì xe của Đỗ Tiểu Uy chưa không hết, nên chúng tôi điều thêm mấy loại xe hào hoa ở đại lý xe của Lưu Duyệt, dù sao Lưu Duyệt cũng đã là người nhà, ăn cơm đương nhiên phải có phần của nàng.

Xem ra chuyện chúng nữ mua xe có khi phải đăng nhật báo không chừng, mà khi nói tin này ra, thì Lưu Duyệt là người đầu tiên vui mừng.

“Em đã sớm muốn mua xe, nhưng sợ lão công trách em!”

Triệu Nhan Nghiên lập tức tiếp lời nói.

“Đúng vậy, em cũng đã năm 3 rồi, việc tương đối nhiều, nhưng nếu có xe riêng của mình, thì dễ dàng hơn không ít.”

Trần Vi Nhi cũng gật đầu nói.

“Đúng vậy, có xe riêng của mình, đi dạo phố không cần nhìn sắc mặt lão công!”

Vu Đình u oán nói.

“Vậy thì dễ rồi, các chị em mai đi mua xe của tôi, sau này tự mình lái là được rồi!”

Lưu Duyệt nói.

Hạ Nhu và Hứa Nhược Vân mới gia nhập đại gia đình này không lâu, nên hai nàng không nói gì, nhưng mà nhìn vẻ mặt của hai nàng, thì đầy mong chờ.

Tôi bắt đầu nói:

“Các vị lão bà, cho anh nói một câu, mua xe thì không sao, anh không phản đối, nhưng mà nhất định phải học lái trước, chờ khi các em thuần thục thì mới được tự lái!”

“Ý của anh nói là chúng em đi công ty dạy lái xe?”

Triệu Nhan Nghiên hỏi.

“Không phải, bây giờ các công ty dạy lái xe đại đa số đều là không trâu bắt chó đi cày, vì kiếm tiền, nên mặc kệ học sinh như thế nào, cho dù cầm bằng cũng không dám lên lái.”

Tôi nói.

“Vậy làm sao bây giờ!”

Trần Vi Nhi muốn nhất bây giờ là có một cái xe.

Mặc dù nàng bình thường không phải là người tiêu tiền, nhưng mà ở Bắc Kinh này có mấy người bạn có xe quý, mình có thì đương nhiên cũng tốt hơn!

“Ha hả, các em không phải là có sẵn một cô giáo hay sao!”

Tôi nhìn Lưu Duyệt nói.

Lưu Duyệt bị tôi nhìn thì khuôn mặt đỏ lên, ngại ngùng nói:

“Em thì tự mình để làm cô giáo cho các chị em.”

“Ha ha, thật tốt quá, vậy thì lão công lúc nào cho chúng em mua xe!”

Triệu Nhan Nghiên cười nói.

“Chờ các em học xong đã!”

Tôi nghiêm mặt nói. Lái xe cũng không phải là chuyện đùa. Đã ngồi lên xe là phải chịu trách nhiệm với tính mạng của mình và tính mạng của người trong xã hội.

“Không có xe làm sao học!”

Trần Vi Nhi tiếp lời nói.

“Học thì khó gì, Lưu Duyệt chẳng phải là có một chiếc Land Rover hay sao, các em dùng nó luyện tập là được!”

Tôi nói.

” Land Rover?”

Lưu Duyệt bĩu môi, đây là bản hạn chết trên toàn thế giới đấy!

“Lưu Tổng, nếu không để các chị lấy chiếc Santana 2000 tập lái đi, nhìn chiếc xe Land Rover bị phá em đau lòng không chịu được.”

Tôi tự nhiên biết tâm tư Đỗ Tiểu Uy cho nên nói:

“Như vậy đi, Lưu Duyệt, em đem chiếc Land Rover cho Đỗ Tiểu Uy, em dùng Santana dạy các nàng tập lái.”

“Được rồi!” Lưu Duyệt chú cái miệng nhỏ nhắn có chút mất hứng nói:

“Thật vất vả mới có được một bản hạn chế, người khác có tiền cũng không mua nổi đâu!”

“Được rồi, các em thì suốt ngày đều thích xe đẹp, xe mới!”

Tôi nói:

“Chờ các em học xong, anh mua cho mỗi người 1 chiếc xe thể thao!”

“Em phải nói trước lúc đó đừng có không mua cho em, lại bắt em dùng chiếc Santana 2000 kia?”

Lưu Duyệt ủy khuất nói.

“Ách... Anh không phải nói rồi hay sao, mỗi người đều có...”

Tôi đổ mồ hôi. Lưu Duyệt đã tự mình lái xe được rồi mà còn làm nũng với tôi

“Em còn tưởng lão công thiên vị.”

Lưu Duyệt nói.

“Hắn đâu dám, em hiện tại là cô giáo của bọn chị, mua xe đương nhiên em phải là người được chọn trước rồi!”

Triệu Nhan Nghiên đứng đầu hậu cung tiếng nói.

Tôi vội vàng nhanh chóng chuồn qua một bên nói chuyện phiếm với Đỗ Tiểu Uy, dây dưa vào đây là không rút ra được!

Đỗ Tiểu Uy khi tôi nói đem chiếc Land Rover cho hắn thì hưng phấn vô cùng. Hắn là quản lý cao cấp rồi, có một chiếc xe như vậy thì thực là mát mặt!

Nhà hàng của Hứa Nhị cũng không tính là hạng sang, cũng không phải là loại bình thường, trong đó kê bàn ghế dài.

Hứa Nhị đã sớm đứng ở cửa đợi, chúng tôi đổi xe, nên hắn không nhận ra, đợi khi bảo vệ dẫn chúng tôi vào, hắn mới cuống quýt tiến lên nghênh đón.

Hứa Nhị thấy sau lưng tôi là một đám mỹ nữ ríu rít, sắc mặt có chút cổ quái nhìn tôi một cái. Hắn mời tôi và bạn gái, nhưng sao lại có nhiều người như vậy chứ? Nhưng mà mình là chủ nhà sao có thể nói ra như vậy được.

“Lưu lão đệ, chào em đâu.”

Hứa Nhị cười nhìn tôi và Hạ Nhu gật đầu.

Hạ Nhu sững sốt, lè lưỡi đẩy Triệu Nhan Nghiên tới phía trước nói:

“Hứa đại ca, vị này mới là em dâu...”

“A?”

Hứa Nhị sững sốt, ngày đó mình thấy Lưu Lỗi và Hạ Nhu thân mật, trăm phần trăm là tình lữ, sao giờ lại là người khác rồi.

“VẬY em...”

Hứa Nhị không hề nghĩ ngợi liền hỏi. Nhưng sau khi mở miệng mới hối hận, không biết Hạ Nhu có quan hệ gì với tôi, lại hỏi ngay trước mặt em dâu, thì đúng là phá hư chuyện tốt của người ta.

“Ha ha! Nàng cũng là em dâu!”

Trần Vi Nhi chỉ vào Hạ Nhu cười nói.

“Em dâu?”

Hứa Nhị không hiểu.

“Cũng là lão bà!”

Triệu Nhan Nghiên giải thích.

“A? Lão bà? Vậy còn những người kia..”

Hứa Nhị có cảm giác mình như sắp ngã tới nơi.

“Ha hả, Hứa đại ca, đừng nghe các nàng nói lung tung, trong các nàng không phân biệt lớn nhỏ, ai cũng là bạn gái của tôi hết!”

Tôi vội vàng giải thích.

“A, a, tôi hiểu.”

Hạ Nhu có chút nghi hoặc nói:

“Đều là em dâu...”

Hứa Nhị lúc này mới hiểu được, tại sao vị lão đệ này nói phải thuê một gian phòng lớn, hóa ra là vì chuyện này!

Nhưng mà hắn vẫn không hiểu, trông Lưu lão đệ là người phúc hậu, tại sao lại hoa tâm như vậy? Mà kỳ quái hơn chính là, tất cả các bạn gái đều ở chung một chỗ!

381. Chương 156: Lưu Duyệt Lúng Túng

“Anh, bọn họ là...”

“Em à, đây đều là những em dâu...”

Hứa Nhị có chút lúng túng giải thích.

“A?”

Hứa Tuyết Quân há to miệng, mà người bán hàng đứng một bên cũng khiếp vía!

Người bán hàng thì kinh ngạc bởi trong lòng hắn nghĩ, không biết người này có bao nhiêu em trai! Nhưng mà Hứa Tuyết Quân lại biết, em dâu trong miệng Hứa Nhị chính là bạn gái của tôi!

Hứa Tuyết Quân nhìn thoáng qua những cô gái này, chỉ có Triệu Nhan Nghiên là nàng quen từ đầu, cho nên nhìn Triệu Nhan Nghiên gật đầu, nhưng lại sợ mình làm như vậy lạnh nhạt với những người khác, tiến lên nói:

“Chào...mọi người.”

“Xin chào, tôi vẫn không hiểu vì sao lão công gấp gáp như vậy, hóa ra người mời khách là một đại mỹ nữ!”

Lưu Duyệt thoải mái nói. Ở đây chỉ có Lưu Duyệt là có năng lực xã giao, nên người nói đầu tiên cũng là nàng.

“A! Chị mới là người xinh đẹp!”

Hứa Tuyết Quân có chút không biết làm sao.

Nàng năm một, học buổi sáng, bình thường những người khác đều là khóa trên, cho nên nàng đương nhiên cho Lưu Duyệt là bạn khóa trên, nên từ chị tự nhiên bật ra.

Nhưng mà Lưu Duyệt nghe xong thì lại cười cười nhìn tôi nói:

“Lão công. Tuyết quân gọi em là chị, thì có phải cũng là lão bà của anh rồi không?”

Triệu Nhan Nghiên, Trần Vi Nhi đám người nghe Lưu Duyệt nói như thế cũng cười lên, Hứa Tuyết Quân nhất thời lúng túng đỏ mặt, nàng lúc ấy cũng không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ cẩn thận nghĩ lại.

Trong TV thường nói tới cảnh nam nhân thời xưa tam thê tứ thiếp, từ chị em thường được xưng hô trong đám người này, tự đứng mình lại nói ra một câu, làm người ta hiểu lầm!

“Tôi... Tôi với bạn học Lưu Lỗi không có gì đâu...”

Hứa Tuyết Quân cuống quýt giải thích.

Nhưng mà nàng càng giải thích, mặt càng đỏ. Thật ra thì Hứa Tuyết Quân đối với người con trai trợ giúp mình này cũng có hảo cảm, nhưng khi biết hẳn có bạn gái rồi thì không nhắc tới nữa. Hôm nay lại bị người khác vạch trần, thì đương nhiên là lúng túng rồi.

“Mà cả có chuyện gì, chúng tôi cũng không để ý đâu.”

Lưu Duyệt vừa nói vừa nhìn Triệu Nhan Nghiên.

Triệu Nhan Nghiên thấy Lưu Duyệt tôn trọng mình như vậy, trong lòng rất là cao hứng. Tuy nói Triệu Nhan Nghiên tự nhận là người có địa vị trọng yếu nhất trong lòng tôi, nhưng mà tôi lại mấy lần nói, trong lòng tôi các nàng có địa vị như nhau, quyết không thiên vị người nào.

Thật ra thì trong lòng của các cô gái đều hiểu, tình cảm của tôi với Triệu Nhan Nghiên là sâu đậm nhất, nên các nàng đương nhiên tự hiểu, Triệu Nhan Nghiên sẽ là người đứng đầu.

“Đúng vậy, em Tuyết Quân, bọn chị thì không có ý kiến gì, nhưng cũng phải nói cho em biết trước, tránh bị lão công khi dễ.”

Triệu Nhan Nghiên gật đầu nói.

“Được rồi, Nhan Nghiên, Lưu Duyệt, không nên làm loạn nữa, em xem các nàng khác đâu có nói câu nào.”

Tôi vội vàng giảng hòa.

“Ai nha, lão công thiên vị!”

Lưu Duyệt đột nhiên kêu lên:

“Lão công vẫn nói là không thiên vị ai, nhưng hôm nay thiên vị rồi!”

“Tại sao anh lại thiên vị?”

Tôi sững sốt.

“Lão công gọi chị Nhan Nghiên và các nàng đều bỏ họ đi cho thân mật, chỉ có em là không được như vậy...”

Lưu Duyệt giảo hoạt cười nói.

Tôi bây giờ có chút dở khóc dở cười. Mấy người cô gái này có phải là thông đồng đi ra ngoài hủy hoại hình tượng của tôi không! Sau này tôi mới biết, chúng nữ thấy tôi phong lưu thành tính. Chỉ cần đi với cô gái khác, đương nhiên các nàng không phản đối, nhưng vẫn phải nói để cho phát tiết bớt lòng ghen tức.

“Tên của em cũng chỉ có hai chữ!”

Tôi lắc đầu nói:

“Em muốn gọi thì gọi, sau này anh gọi em là Duyệt được rồi!”

“Ai nha... Buồn muốn chết, bỏ đi.”

Lưu Duyệt vội vàng lắc đầu.

“Lúc này em mới là nghe lời, em họ à.”

Tôi cười nói.

“A!”

Lưu Duyệt thấy tôi gọi nàng là em họ, mặt nhất thời đỏ lên.

Mặc dù tôi cùng với Lưu Duyệt đã hiểu là giữa chúng tôi không phải là anh em họ, nhưng mà mỗi lần triền miên, đều đều thích gọi nàng là em họ, nàng gọi tôi là anh họ.

Làm như vậy có tác dụng tăng thêm tình thú của hai người. Thật ra thì Triệu Nhan Nghiên với các nàng cũng biết chuyện này, bởi tất cả đều sinh hoạt chung một chỗ.

Nhưng bây giờ trước mặt người ngoài bị nói như vậy, Lưu Duyệt mặc dù gan lớn, nhưng vẫn đỏ mặt. Nhìn lại Triệu Nhan Nghiên và chúng nữ cười cười, đồng thời mang theo ánh mắt quỷ dị, Lưu Duyệt xấu hổ tới mức tìm một cái lỗ để chui xuống!

Hứa Tuyết Quân là người không hiểu chúng tôi nói gì, hỏi:

“Em họ? Chị là em họ của Lưu Lỗi?”

Lưu Duyệt vốn trong lòng có quỷ, lại bị Hứa Tuyết Quân hỏi như vậy, thì không biết nói như thế nào, dậm chân một cái trốn sau lưng của tôi.

Tôi thấy mục đích đã đạt được, nên nhìn Hứa Tuyết Quân nói:

“Không phải đâu, nhưng do thói quen nên gọi như vậy.”

“A”

Hứa Tuyết Quân tương đối đơn thuần, không nghĩ nhiều như vậy:

“Vậy thì gọi thêm mấy món thức ăn đi!”

“A... Được!”

Người bán hàng vội vàng cầm thực đơn tới, trải qua cảnh vừa rồi, hắn cũng hiểu đây toàn là bạn gái của một người, nhất thời không dám chậm trễ đứng lên. Bởi vì hắn cũng biết, người như vậy khẳng định là một đại thiếu gia, tính tiền luôn hào phóng.

Hứa Tuyết Quân mặc dù quyết định mời khách nhưng mà tiền trong túi lại không đủ mua những thứ... xa xỉ phẩm như Vân cá, bào ngư..., tôi nhìn thấu tâm tư của Hứa Tuyết Quân, mở thực đơn, gọi một mạch hơn mười loại thức ăn đắt nhất.

Hứa Tuyết Quân lập tức trợn mắt, đổ mồ hôi trán! Tiền trong túi không đủ trả, xem ra phải gọi đại ca góp thêm vào! Nếu như đã mời khách, nàng đương nhiên cũng không nói gì, chỉ tùy ý cho tôi chọn một đồng thức ăn.

382. Chương 157: Tính Tiền Cũng Xảy Ra Chuyện.

Trong bữa tiệc, Hứa Tuyết Quân vẫn nói câu cảm ơn, nghe như vậy tôi có chút xấu hổ. Nói thật, tôi trợ giúp nàng, chỉ là những chuyện nhỏ mà thôi.

Các cô gái đều uống đồ uống, tôi cùng Hứa Nhị đầu tiên thì uống rượu đỏ, sau đó thì chuyển sang rượu trắng, thấy vậy Đỗ Tiểu Uy trông mà thèm, hắt lát nữa còn lái xe, nên tôi không cho hắn uống rượu, nhưng khi nhìn ánh mắt đáng thương của Đỗ Tiểu Uy, tôi có chút không đành lòng, nhìn hắn nói:

“Cậu uống đi, lát nữa Lưu Duyệt lái xe.”

Đỗ Tiểu Uy lập tức mừng rỡ cảm ơn ơn Lưu Duyệt, chai rượu trắng cho nên miệng tu một hơi, Hứa Nhị trợn mắt há mồm, rượu trắng cũng có thể uống kiểu đó được hay sao?

Con gái vẫn là con gái, chủ đề thì tương đối nhiều, Hứa Tuyết Quân mặc dù điều kiện kinh tế mặc dù không bằng chúng nữ, nhưng ngoài Triệu Nhan Nghiên, Lưu Duyệt, Vu Đình, Hạ Nhu thì gia cảnh của Trần Vi Nhi không khác bao nhiêu so với Hứa Tuyết Quân. Hơn nữa câu chuyện thì đâu có phân có tiền hay không, chỉ sau một lát là hưng phấn nói chuyện.

Rượu quá tam tuần, Hứa Nhị đã gục ở trên bàn, Đỗ Tiểu Uy cũng có chút mặt đỏ, còn tôi thì chẳng có chuyện gì cả!

Kiếp trước vì say rượu mà tôi chết, kiếp này vì say rượu mà cưỡng hiếp Mạnh Thanh Thanh!

Tôi thấy thời cơ đã đến, liếc mắt nhìn Lưu Duyệt, Lưu Duyệt hiểu ý gật đầu, đứng lên mượn cố đi rửa tay.

Nha đầu Lưu Duyệt này vô cùng thông minh, hiểu ý là làm, cho nên đây mới là nguyên nhân mà tôi thích nàng.

Một lát sau, Lưu Duyệt trở lại, mỉm cười nhìn tôi gật đầu.

Mọi người còn nói chuyện thêm một lát, Hứa Nhị uống tới không biết trời đất là gì, trong miệng luôn nói đại ân đại đức... Nói tới mức Hứa Tuyết Quân phải đỏ mặt, vội vàng giậm chân Hứa Nhị, nhưng Hứa Nhị đâu có hiểu, còn hét lớn:

“Em gái, em dẫm chân anh làm gì, chẳng nhẽ anh nói sai hay sao?”

“Anh, anh nói không sai, nhưng anh nhìn xem, lúc này đã hơn 1h rồi, Lưu Lỗi và mọi người còn phải về nghỉ ngơi chứ!”

Hứa Tuyết Quân bắt đầu dĩ nhiên.

“A, đúng rồi... Vậy chúng ta chỉ nói tới đây thôi, em gái, em đi thanh toán hóa đơn đi!”

Hứa Nhị nói.

“Anh...”

Hứa Tuyết Quân chờ mong nhìn Hứa Nhị, bữa tiệc này nàng phỏng đoán cũng chừng 2000 đồng, nàng đâu có nhiều như vậy.

“Sao vậy?”

Hứa Nhị uống đến mức mơ mơ màng màng, cái đầu nghiêng cả sang một bên, không cách nào dựng thẳng được, lúc này hắn đâu hiểu Hứa Tuyết Quân nói gì.

“Em...”

Hứa Tuyết Quân bực mình, chính mình mời khách, nên đâu thể làm trò trước mặt khách nhân là mình không có tiền!

“Em cái gì?”

Hứa Nhị không hiểu nói:

“Mau đi tính tiền đi, trở về chúng ta nói chuyện sau.”

Hứa Tuyết Quân giận điên lên, cái gì mà trở về mới nói, bây giờ đâu có đủ tiền trả!

Tôi nhìn thấu sự lúng túng Hứa Tuyết Quân, vội vàng nói:

“Chúng tôi không phải nói trước rồi hay sao, các người mời khách, chúng tôi tính tiền.”

“Sao có thể như vậy chứ!”

Hứa Tuyết Quân bật thốt lên nói.

“Có cái gì mà không thể, tôi thấy chứ như vậy đi!”

Tôi nói.

“Không được...”

Hứa Tuyết Quân vừa nói vừa nhìn về phía Hứa Nhị, anh trai chết tiệt này tại sao lại không hiểu chứ!

“Được rồi, các người cứ ngồi mà cãi nhau đi, lúc này tôi đi ra ngoài, gặp phải nhân viên nên đã thanh toán trước rồi.”

Lưu Duyệt đứng dậy, rất tự nhiên nói.

Ngay cả tôi cũng không thể không bội phục Lưu Duyệt cơ trí, nàng vừa nói như thế, Hứa Tuyết Quân cũng không có cảm giác mất thể diện. Dù sao gặp nhân viên nhà hàng cũng chỉ là trùng hợp, trùng hợp là vô ý, nên không ai trách được!

“A... nếu như lần sau có cơ hội, chúng tôi lại mời các người một lần nữa...”

Hứa Tuyết Quân cảm kích nhìn Lưu Duyệt một cái. Thật ra thì nàng là người cực kì thông minh, trong lòng đương nhiên hiểu Lưu Duyệt nói vậy là có ý gì.

Vốn mọi người còn đang vui vẻ, thì Hứa Nhị đột nhiên nói ra một câu:

“Như vậy sao được, em hỏi xem người ta trả hết bao nhiêu tiền, mau đưa tiền lại cho người ta!”

Tôi nhìn Hứa Nhị mơ mơ màng màng, không khỏi lắc đầu, Hứa Nhị cái gì cũng tốt, chỉ là đầu óc không biết biến chuyển cho hợp lý! Nhưng mà người như vậy mới trung thành, không có cái gì là hai lòng.

Hứa Tuyết Quân vừa tức vừa hận nhìn anh trai của mình, đây chẳng phải là làm mình không có cách rút lui, không khí vừa hòa hợp, thì giờ lại khẩn trương

Hứa Nhị nhìn cả phòng trợn mắt nhìn hấn, có chút kỳ quái nói:

“Các người sao vậy? Tôi nói cái gì sai hay sao?”

“Tôi đã thanh toán hóa đơn rồi, với lại không có đáng bao nhiêu tiền, các người cũng không cần suy nghĩ.”

Lưu Duyệt suy nghĩ một chút nói.

“Đúng vậy!” Triệu Nhan Nghiên cũng nhìn Hứa Tuyết Quân nói:

“Lần này chúng tôi mời là được rồi, đúng rồi, em Tuyết Quân à, ở gần trường có một quán Tôm Hùm Chua Cay rất là ngon, hôm nào chúng ta cùng đi ăn đi?”

“Chuyện này... Đương nhiên không thành vấn đề, vậy thì một lời đã định, chị Nhan Nghiên nhất định phải tìm em đó nhé!”

Hứa Tuyết Quân gật đầu nói. Ăn một bữa cơm, các nàng đã quen nhau, lên chẳng chút lúng túng gọi nhau là chị em.

Nhưng mà sau khi tôi nghe thấy, thì lại nghĩ theo phương diện khác! Chẳng lẽ tôi có hảo cảm với Hứa Tuyết Quân, nhưng như vậy thì quá sắc lạng rồi!

Mấy người chúng tôi thu dọn đồ rời đi, vừa mới xuống tới cầu thang, thì thấy một mập mạp đang khua tay múa chân với quản lý nhà hàng, mập mạp kia nhìn thấy chúng tôi thì hai mắt tỏa sáng, chỉ vào Hứa Tuyết Quân và các nàng quát:

“Con mẹ nó, còn nói không có gái à, vậy các nàng kia thì thế nào!”

“Bọn họ là khách nhân...”

Quản lý mồ hôi đầu đầy giải thích.

“Khách nhân! Con mẹ nó, ông cho tôi là người ngu à, một người sao có nhiều gái đẹp như vậy, không phải gái thì là gì?”

Mập mạp hưng phấn kêu to nói.

383. Chương 158: Tiêu Diệt Gia Hỏa Của Đại Hưng Bang (1)

“Thật ngại quá, mong cái vị thông cảm.”

Tôi lắc đầu biểu hiện không sao cả, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng khi đi ngang qua mập mạp kia, mập mạp tóm lấy tay của Hứa Tuyết Quân hét lớn:

“Cô em, thế nào? Theo anh, anh sẽ trả chi phí gấp 10!”

Hứa Tuyết Quân giật tay, muốn giằng ra khỏi tay mập mạp, nhưng giằng mấy cái cũng không thoát, nên có chút bực bội.

Mập mạp kia nhìn chúng tôi nói:

“Anh trai, có nhiều gái như vậy, nể mặt thằng em tặng cho một cô, thế nào?”

Tôi và Đỗ Tiểu Uy vẻ mặt xanh mét, tên mập mạp kia vẫn chưa phát hiện, tiếp tục nói:

“Mấy cô nàng này đúng là cực phẩm, không biết anh trai tìm ở đâu, tôi nhìn các nàng, hạ thể cũng nổi dậy, tôi thực sự là muốn nhanh chóng đi cùng các nàng”

“Con mẹ mày!” Tôi là người thô hào, nhìn thấy có người dám khi dễ em gái của bạn mình, lập tức đấm cho mập mạp một cái, sau đó kéo Hứa Tuyết Quân sang một bên.

Mập mạp kia đột nhiên bị đánh, rất lâu sau mới kịp phản ứng chỉ vào tôi mắng:

“Con mẹ mày, mày dám đánh tao? Mày không muốn sống hay sao? Có biết tao là ai không!”

“Ngay cả mẹ mày tao cũng không muốn biết là ai!”

Tôi trợn mắt nói.

“Đợi một chút!”

Tôi vung tay nói:

“Tao biết mày là ai, biết mày là ai rồi!”

Mập mạp kia nghe nói tôi biết hắn là ai, lập tức chuyển sang đắc ý, kiêu ngạo nói:

“Hừ, coi như mày có mắt, chuyện hôm nay tính thế nào? Thức thì thì để những cô em này lại cho tao, sau đó bồi thường cho tao 30 vạn phí tổn thất, nếu không tao làm mày biến mất khỏi địa cầu!”

“Biến mất khỏi địa cầu? Mày nói cho chúng tao du lịch miễn phí ngoài hành tinh hay sao?”

Tôi cười hỏi.

Chúng nữ bao gồm cả Đỗ Tiểu Uy nghe tôi nói như thế, thì cùng bật cười!

“Du lịch ngoài hành tinh?”

Mập mạp kia sửng sốt, lập tức hiểu là tôi đùa hắn, cả giận nói:

“Mày biết tao là ai mà vẫn dám nói với tao như vậy ư?”

“Tao biết, mày không phải là giáo viên tài vụ, chịu trách nhiệm thu học phí ở Đại học Thanh Hoa hay sao?”

Tôi khinh thường nói.

“A!”

Hứa Tuyết Quân cả kinh kêu lên:

“Đúng vậy, lúc này em còn hỏi vì sao trông hấn quen mắt như vậy. Anh, hấn chính là người khi dễ em!”

Hứa Nhị vừa nghe thấy đây chính là giáo viên khi dễ em gái mình, thì lửa giận bùng lên, xông tới, nhưng mà tôi lại ngăn hấn lại, hấn không biết ý của tôi, nên cũng không dám tùy tiện xuất thủ.

Tôi nhìn Hứa Nhị vò đầu bứt tai không khỏi nói:

“Các huynh đệ, mọi người đã nhận ra hấn, vậy còn đứng đây làm gì, xông lên đánh hấn đi chứ!”

Tôi vừa nói dứt lời, thì Hứa Nhị đã xông lên trực tiếp đập cho mập mạp một cái, mập mạp ngã lăn đùng một vòng. Hứa Nhị vốn là quân nhân giải ngũ, đánh nhau đương nhiên phải thành thạo rồi.

Mà khi Hứa Nhị dừng lại, Đỗ Tiểu Uy lại xuất thủ, hôm nay mập mạp bị một trận đáng đời!

“Có chuyện gì xảy ra?”

Từ trong phòng có mấy người chạy ra, thấy mập mạp bị đánh, thì lập tức quây lại.

“Thắng tử, giúp tôi đánh tiểu tử này!”

Mập mạp kêu lên.

Người gọi là Thắng tử mang theo Khảm đao xông tới, chỉ vào đám người xem náo nhiệt ở xung quanh, nói:

“Đại Hưng bang ở chỗ này làm việc, ai không có phận sự thì biến nhanh!”

Những người đang xem thấy nói họ là xã hội đen vội vàng tản đi, không ai muốn ở chỗ này tìm thêm phiền phức. Mà quản lý đại sảnh cũng không biết chạy tới chỗ nào rồi.

“Mấy người các ngươi từ đâu tới? Vì sao lại động thủ với người của Đại Hưng bang?”

Người gọi là Thắng tử kia lập tức hét lớn.

“Bọn họ thì có thể là ai, chỉ là học sinh trong trường của tôi, Thắng tử, xử lý bọn họ, có trách nhiệm gì tôi chịu!”

Không chờ chúng tôi mở miệng, mập mạp hét lớn.

Thắng tử liếc mắt nhìn mấy người chúng ta một cái, khi nhìn thấy mấy người Triệu Nhan Nghiên thì nước miếng chảy ra, quên ngay mục đích của mình, cầm đao lớn ló nói:

“Ha ha, mấy cô em này rất tốt, đàn ông thì trong 1 phút phải rời đi, con gái ở lại”

“Không được, Thắng tử, không thể để cho bọn họ đi, phải đánh mấy tiểu tử này!”

Mập mạp quát.

Thắng tử tuy rằng nóng lòng thêm nhỏ dãi mỹ sắc, thế nhưng lời mập mạp nói hấn cũng không có thể không nghe. Mập mạp tuy chỉ là bang chủ của Đại Hưng bang, cũng không có chức vị gì. Thế nhưng công phu nịnh hót của mập mạp này lại là hạng nhất, hiện giờ đang là tâm phúc của Tư Đồ Lượng.

“Đánh người nào?”

Thắng tử nhướng mày nói.

“Tao đây, có giỏi ra mà đánh!”

Hứa Nhị nhảy tới một cái nói.

“Là mày? Tiểu tử, hôm nay tao cho mày tàn phế!”

Thắng tử vung khảm đao chém tới người Hứa Nhị.

Tôi không nghĩ tới tên này dám ra tay trước mặt đồng người, còn chưa kịp lo lắng cho Hứa Nhị, thế nhưng tên này tuy say rượu, nhưng thân thủ không giảm bớt chút nào, dễ dàng tránh thoát một đao của Thăng tử.

Một chân sút ngay vào tiểu đê của hắn, Thăng Tử đau quá, ngồi trên mặt đất ôm lấy hạ thể rên rỉ, Hứa Nhị thuận thế đoạt lấy khảm đao, giơ lên quát lớn:

“Không được nhúc nhích, nếu muốn chết thì cứ thử xem!”

384. Chương 159: Tiêu Diệt Gia Hỏa Của Đại Hưng Bang (2)

Mấy cảnh sát mặc đồng phục lao tới cầu hang.

“Tôi, tôi báo !”

Quản lý đại sảnh chạy tới.

Một cảnh sát nhìn thấy Hứa Nhị cầm đao, lập tức giơ dùi cui điện lên đập cho Hứa Nhị một cái, nói:

“Mau để hung khí xuống, nếu không tôi không khách khí!”

Hứa Nhị trong lòng thâm kêu không ổn, cảnh sát chưa phân rõ trắng đen, đã đập hắn một gậy rồi.

“Đồng chí cảnh sát, tôi là người bị hại!”

Hứa Nhị vội vàng giải thích.

“Nhiều lời vô ích? Người bị hại mà cầm khảm đao? Ngồi xổm xuống đấtm nếu tôi không khách khí!”

Nói xong lại đập cho Hứa Nhị một gậy.

“Đồng chí cảnh sát, đám người này đánh chúng tôi!”

Mập mạp mặt mũi bầm dập từ trên mặt đất bò dậy nói.

“Đúng vậy, ngài xem tôi không đứng lên nổi!”

Thăng Tử vội vàng nói. Đám người bọn họ khéo đưa khéo đẩy, giả bộ làm người bị hại trước mặt cảnh sát.

“Ai phải ai không phải chúng tôi tự có đánh giá, các người nhiều chuyện làm gì!”

Cảnh sát kia không nhin được nói. Hiện giờ đã là nửa đêm rồi mà còn ra ngoài đánh lộn, hại bọn họ bị đội trưởng dựng dấy.

“Này, cậu đang làm gì vậy?”

Cảnh sát kia xoay người nhìn tôi đang đứng bên cạnh hỏi.

“Tôi và hắn đi cùng nhau.”

Tôi chỉ vào Hứa Nhị nói .

“A? Vậy thì cậu cũng đi theo chúng tôi luôn!”

Cảnh sát kia nói .

“Thật ngại quá, tôi còn có việc.”

Tôi nói.

“Cậu!”

Cảnh sát kia đang muốn phát hỏa, thì thấy đội trưởng đã đi tới, hơn nữa...

“Chung ca, lại gặp anh rồi!”

Tôi nhìn Chung Dương phát phát tây nói.

“Lưu Lỗi, sao cậu lại ở chỗ này?”

Chung Dương nhìn thấy tôi, cười nói.

“Vừa nãy xung đột với mấy người Đại Hưng bang, mập mạp này đùa giỡn các bạn gái của em, nên bị anh của cô ấy đánh!”

Tôi chỉ và mập mạp đang nằm trên mặt đất, nói.

Hứa Tuyết Quân nghe thấy tôi nói ba chữ các bạn gái thì tim đập thành thịch, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, mập mạp đúng là đùa giỡn nàng, nhưng tôi nói từ các bạn gái, thì hình như có bao gồm cả nàng?

Kỳ thực tôi cũng không chú ý, chỉ thấy mập mạp này nhìn thấy gái là chảy nước miếng, nên thuận miệng nói như vậy.

Cảnh sát lúc nãy nghe thấy vậy thì hiểu chuyện gì xảy ra, hơn nữa tôi lại còn quen biết với đội trưởng của họ, lập tức chuyển thái độ với chúng tôi ngại ngùng nhìn Hứa Nhị nói:

“Lúc này là do tôi chưa hiểu rõ tình huống, cậu bỏ qua cho nha!”

“Không có gì, không có gì!”

Hứa Nhị tính cách ngay khoát tay nói.

Cảnh sát kia thấy chúng tôi dường như không muốn nói chuyện của hắn trước mặt Chung Dương, thì cũng hiểu ý, đi tới bên người mập mạp, đá một cước vào cái mông của hắn, nói:

“Đứng lên cho tôi, đừng có ngồi đây giả bộ, theo tôi trở về đồn!”

Nhìn Chung Dương đem bọn mập mạp đi, sau đó chúng tôi cũng rời khỏi nhà hàng. Quản lý đại sảnh luôn miệng nói xin lỗi, hơn nữa còn tặng thẻ VIP, tôi tiện tay đưa cho Đỗ Tiểu Uy.

Thế nhưng tôi nằm mơ cũng không nghĩ tới, một lần va chạm nhỏ này, lại là mầm họa dẫn tới chuyện Đại Hưng bang bị diệt vong!

Trước tiên chúng tôi đưa Hứa Tuyết Quân vì trường học, còn Hứa Nhị bởi vì ... chuyện này đã xử lý xong, nên trở về Tân Giang. Tôi suy nghĩ một chút, nhìn Hứa Nhị nói:

“Hứa đại ca, anh có muốn ở lại thành phố không?”

Hứa Nhị sững sốt đáp:

“Có chứ, nơi đây phồn hoa hơn ở Tân Giang!”

Tôi thấy Hứa Nhị nói như vậy có chút dở khóc dở cười, tôi vốn muốn giữ Hứa Nhị ở bên người. Bên người tôi chỉ có Đỗ Tiểu Uy, ngoài ra không còn ai khác có thể tin tưởng, nhưng Hứa Nhị vẫn chưa hiểu vấn đề, tôi đành nói thẳng:

“Hứa đại ca, anh ở lại đây lái xe cho tôi được không?”

“A? Tôi ở lại?” Hứa Nhị có chút không hiểu nói:

“Vậy thì gia đình tôi ở Tân Giang thì làm sao bây giờ, tôi biết Lưu lão đệ là người có tình có nghĩa, thế nhưng Đỉnh tổng ở Tân Giang cũng tốt, nên không thể bỏ hết công việc được!”

“Ha hả!”

Tôi cười nói:

“Kỳ thực Đỉnh Bảo Tam là thủ hạ của tôi, tôi là lãnh đạo trực tiếp của hắn, anh lái xe cho tôi hay là về giúp hắn?”

Hứa Nhị đúng là người quá ngay thẳng rồi.

“Như vậy ư, như vậy thì được, ở đây tôi cũng có thể quan tâm tới em gái, nhưng mà chị dâu cậu ở bên kia...”

Hứa Nhị cũng đỏ mặt nói!

“Cái này dễ thôi, ngày mai anh thu xếp mua vé, tôi trả tiền, về đón chị dâu lên đây ở trong khu nhà này!”

Tôi nói.

“Dùng tiền của cậu sao được, để chúng tôi tự lo đi!”

Hứa Nhị vội vã cự tuyệt nói.

“Vậy sao được, phòng này tôi cho anh mượn, sau này khi nào không theo tôi nữa thì trả lại tôi cũng được!”

Tôi khoát tay áo nói.

“Lưu tổng...”

Hứa Nhị tuy rằng ngay thẳng, nhưng cũng biết tôi nói như vậy chẳng khác nào đem phòng ở cho hắn! Lấy tính cách của hắn, thì sẽ kiên quyết không phản bội tôi mà đi theo người khác.

“Đừng gọi tôi là Lưu tổng nữa, cứ gọi tên tôi được rồi!”

Tôi nói.

“Như vậy sao được, hóa ra, cậu là ông chủ của tôi!”

Hứa Nhị nói.

“Tôi lấy mệnh lệnh của ông chủ, ra lệnh cho anh, sau này gọi tôi là Lưu Lão!”

Tôi nói.

“A... tuân lệnh” Hứa Nhị cũng cười.

Tôi trở Hứa Nhị về khách sạn, sau đó cùng chúng nữ trở về biệt thự của mình.

Không đợi về đến nhà, điện thoại di động của tôi đã vang lên, hóa ra người gọi tới là Chung Dương.

“Alo, Chung ca, có chuyện gì gì không?”

Tôi hỏi.

“Lưu Lão, cậu lập công lớn rồi, đúng là chó ngáp phải rồi. Chúng tôi khi bắt được tên mập mập trở về, trên người hắn khám xét được một túi thuốc phiện, ước chừng 5kg, mà trong người tên Thắng tử kia cũng có dấu thuốc lắc, lần này phá được một đại án rồi!”

Chung Dương vui vẻ nói.

“Vậy chúc mừng anh, mà cái tên mập mập kia tương đối nhát chết, trong lúc thẩm vấn các anh cứ nhắm vào hắn, chắc chắn là hắn có gì phun lấy!”

Tôi nhắc nhở. Hừ, mập mập chết bầm, lúc này xem mày còn kiêu ngạo nữa không, dám đùa giỡn lão bà của tao, tao thấy mày xuống địa ngục là được rồi.

“Anh biết rồi, hôm nào mời chú đi ăn!”

Chung Dương nói xong cúp điện thoại.

“Có chuyện gì vậy, lão công?”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi trộm cười, tò mò hỏi.

“Ha hả, đương nhiên là gặp chuyện không may rồi, Tư Đồ gia xem ra có phiền toái, phòng chừng vị hôn phu của hai em xong đời rồi!”

Tôi nhìn Lưu Duyệt và Vu Đình nói.

385. Chương 160: Tư Đồ Lượng Năm Quyền.

Tôi không nghĩ tới tên mập mạp kia lại dễ bị hù dọa như vậy, Chung Dương nói cho hắn biết, là với số lượng thuốc phiện trên người hắn đã cấu thành tử tội. Nếu như lập công chuộc tội, thì có thể giảm nhẹ hình phạt, tiểu tử này sau khi suy nghĩ, đem đã nói ra toàn bộ kho giấu hàng, cùng những người giao dịch.

Chuyện này thì tiện nghi cho Chung Dương rồi, trước kia hắn vẫn muốn diệt Đại Hưng bang, nhưng không có cơ hội. Bây giờ tự dưng xuất hiện tên mập mạp này, thì hắn không cần phải phí sức, lập tức mang người tới kho chứa hàng. Tuy rằng kho chứa hàng để phòng nghiêm ngặt, thủ vệ trong tay ai cũng có vũ khí.

Thế nhưng dưới sự phối hợp của các cảnh sát, không quá khó khăn để đột kích vào. Quả nhiên trong kho phát hiện một số lượng lớn thuốc phiện, thuốc lắc, moocphin, bột K, bột G...

Không nói tới chuyện giấu hàng độc, mà chỉ cần tội danh tàng trữ một số lượng lớn vũ khí như vậy, cũng đủ cho Tư Đồ gia khôn đồ rồi. Hành động lần này bắt được thủ lĩnh số 2 của Đại Hưng bang là Lý Khuê Dững, xem ra Đại Hưng bang tan rồi.

Lúc Lý Khuê Dững bị bắt trong lòng hắn vẫn buồn bực, hành động thì tại sao lại không báo trước? Một chút tin tức cũng không có? Đại Hưng Bang sở dĩ có thể sống đến bây giờ, một mặt là Tư Đồ gia có tài lực hùng hậu, mặt còn lại là người ta nể mặt. Cho dù có chuyện gì đi chăng nữa, thì cũng có người thông báo trước, nên mới bình yên vô sự tới bây giờ.

Mà Chung Dương thì lại khác, hắn đã muốn diệt Đại Hưng bang, nên cứ thẳng tay mà làm, chẳng kiêng nể người nào cả.

Cho tới lúc Lý Khuê Dững bị mang vào phòng thẩm vấn, thì hắn mới biết sự nghiêm trọng của việc này, lần này không phải là giả, mà làm thật! Thế nhưng hắn muốn liên lạc với Tư Đồ gia ở bên ngoài, phía cảnh sát lại không cho làm như vậy.

Trải qua mấy ngày thẩm vấn liên tục, Lý Khuê Dững đã không thở nổi. Người của Tư Đồ gia cũng không tới nói với hắn một câu nào. Kỳ thực, hắn nào biết đâu rằng, Tư Đồ gia cũng vì Tư Đồ Không mà lo lắng vô cùng, sau khi Lý Khuê Dững bị bắt, hắn là người có quan hệ nhiều nhất, gia tộc muốn vận dụng quan hệ để làm yên chuyện này. Thế nhưng có tận mấy trăm cân moocphin, hàng rương thuốc lắc, hơn trăm khẩu súng, đại án như vậy, ai dám can thiệp?

Những người thân cận với Tư Đồ gia nay cũng tỏ rõ giới hạn, đại án như vậy, dính vào là mất mũ, mất đầu như chơi!

Tư Đồ Không tìm tới rất nhiều người, nhưng không ai dám cho hắn gặp Lý Khuê Dững. Đây cũng là điều tất nhiên, thẩm vấn Lý Khuê Dững là thủ hạ thân tín của Chung Dương, ai cho phép hắn gặp.

Mà Tư Đồ Không sau khi tìm hiểu, mới biết được nguyên nhân là do mập mạp và Thắng tử mới làm ra đại án này! Hắn hỏn hển về nhà chửi chó chửi má, chửi hai thằng này bị bệnh thần kinh, đi ra ngoài chơi gái mà còn mang theo hàng! Khi hắn biết được mập mạp là thủ hạ thân tín của Tư Đồ Lượng, thì lại nổi trận lôi đình, tìm Tư Đồ Lượng chửi mắng một trận.

Tư Đồ Lượng biểu hiện khúm núm, nhưng trong lòng lại vui vẻ vô cùng. Hắn biết hắn sẽ không vì chuyện này mà bị hạ đài, ngược lại còn là một cơ hội thăng tiến!

Thoạt nhìn sự việc có vẻ nghiêm trọng, nhưng gia tộc chắc chắn có phê bình kín đáo Tư Đồ Không. Chuyện Tư Đồ Không buôn bán thuốc phiện, súng ống, nếu để ông biết, thì chắc chắn vị trí thừa kế gia tộc thuộc vào tay hắn chứ còn tay ai nữa?

Vốn là đây là những chuyện làm trong bóng tối, không ai biết, Tư Đồ Lượng thêm mắm thêm muối nói cho Tư Đồ Đại Sơn, Tư Đồ Đại Sơn tức tới mức hai mắt trợn trắng, trong lòng buồn bực vô cùng.

Tư Đồ Đại Sơn ở trong lòng thở dài, đúng là gia môn bất hạnh! Một thằng cháu thì làm việc mạo hiểm, chuyện rơi đầu cũng làm. Một thằng cháu thì âm hiểm, ngay cả chuyện hại anh trai mình cũng làm được!

Tư Đồ Đại Sơn lắc đầu nhìn Tư Đồ Lượng nói:

“Chuyện này cháu không cần xen vào, ta sẽ xử lý!”

Tư Đồ Lượng thấy ông nội mình tức giận, chẳng những thoải mái, mà lại còn vui vẻ vô cùng, đây chính là cơ hội ngàn năm một thử, hần mỉm cười yên lặng theo dõi kỳ biến.

Tư Đồ Đại Sơn tìm Tư Đồ Không đến, đi thẳng vào vấn đề nhìn hần nói:

“Đại Hưng Bang có bỏ được không?”

“Gia gia, đây chính là tâm huyết nhiều năm của cháu!”

Tư Đồ Không có chút không muốn.

“Tâm huyết nhiều năm? Chuyện lần này cháu cũng dính dáng vào trong đó, cháu còn muốn bảo vệ họ được ư?”

Tư Đồ Đại Sơn cả giận nói:

“Chuyện này cháu không cần quan tâm tới nữa, ta sẽ xử lý. Sau này cháu ở nhà cùng với ta, mọi chuyện sẽ do Tư Đồ Lượng phụ trách!”

Tư Đồ Đại Sơn cũng là bất đắc dĩ, Tư Đồ Lượng tuy rằng âm hiểm giả dối lại còn có chút ngu ngốc, nhưng mà Tư Đồ Không quả thực là người chuyện gì cũng dám làm!

Mà đây chính là quyết định sai lầm nhất trong đời của Tư Đồ Đại Sơn! Tư Đồ Không mặc dù không từ thủ đoạn...thế nhưng hần còn thông minh...Tư Đồ Lượng chỉ là một kẻ bất tài vô dụng mà thôi!

Tư Đồ Không biết ông nội mình muốn tước bỏ quyền lực của mình, chuyện đã tới nước này, hần cũng không có gì phải nói, phần hận nhìn Tư Đồ Lượng đang đắc ý, xoay người đi ra ngoài.

“Lượng nhi, ta biết cháu muốn tước đoạt quyền lực của anh cháu, chuyện khác thì ta không nói, nhưng trong mọi chuyện phải tính toán đường lui cho mình, đừng lên bệ kín nó!”

Tư Đồ Đại Sơn biết đức hạnh của người cháu này, thế nhưng lúc này cũng không làm gì hơn nữa, ai bảo trong đám tiểu bối không còn ai tài giỏi hơn để gánh trọng trách đây!

Tư Đồ Đại Sơn lại nghĩ tới người thanh niên kia, nếu như hai người cháu của mình có một nửa như hần, thì gia tộc này không cần phải lo lắng nữa rồi.

Mà Tư Đồ Lượng khi trở lại gian phòng của mình, thì hần hưng phấn gào lên một tiếng... Hần rất cục cũng có thể nắm quyền ở Tư Đồ gia, bây giờ trả thù một người, còn sợ không được hay sao!

386. Chương 161: Mẹ Của Hạ Nhu Hẹn Gặp.

Mà bây giờ, Tư Đồ gia có tin cho mình thì cũng có thể coi như một sự giải thoát, mấy năm nay hần giết cũng không ít người, có chết cũng chưa hết tội!

Làm cho Chung Dương ngoài ý muốn chính là, Lý Khuê Dững đã nhận toàn bộ tội danh về mình, hơn nữa còn tuyên bố, Đại Hưng bang là do một tay hần thành lập!

Mà chuyện này lại làm cho Chung Dương khiếp sợ, mọi chuyện Lý Khuê Dững đều khai hết, thế nhưng lại không có bất kỳ mối quan hệ nào với Tư Đồ gia.

Chung Dương cho dù có hỏi như thế nào, Lý Khuê Dững cũng chỉ nói một câu, Tư Đồ gia chỉ là một cỗ đồng của Đại Hưng bang, còn những chuyện khác thì không có chút quan hệ nào. Tuy rằng Chung Dương biết rõ Tư Đồ gia chính là ông chủ phía sau, thế nhưng cũng không làm gì được. Những thủ hạ của Đại Hưng bang, bị một lưới bắt hết. Thế nhưng chúng lại một mực cho rằng, Tư Đồ gia chỉ là một người bị hại, rằng Đại Hưng bang thường xuyên uy hiếp công việc làm ăn của Tư Đồ gia, sợ dĩ bởi vậy mới phải tham gia làm cỗ đồng.

Tư Đồ gia làm như vậy mục đích chính là muốn đem những ... sản nghiệp của Đại Hưng bang thu vào trong tay mình. Mà Chung Dương cũng hết cách, đành phải đợi tin tức của pháp luật vậy.

Khi tôi nhận được tin tức này, thì cũng có chút vui vẻ, như vậy thì quá mức kịch tính rồi? Đại Hưng Bang cứ như vậy xong đời? Đương nhiên, cơ hội tốt như vậy tôi tại sao tôi lại buông tha cho chứ, tôi lập tức chỉ đạo Tam Thạch Bang tiếp thu địa bàn của Đại Hưng bang.

Sau khi trở lại Bắc Kinh khoảng 10 ngày, thì người của Hạ gia cũng tìm tới, vì họ đã cho người về Tân Giang tìm kiếm được tung tích của Hạ Nhu.

“Lưu Lỗi phải không? Cô là mẫu thân của Hạ Nhu.”

Thanh âm của đối phương rất bình thản, không có gì là xúc động.

“Đúng vậy, cháu chính là Lưu Lỗi, cháu chào bác gái.”

Tôi ung dung nói.

“Bây giờ cháu có rảnh không? Chúng ta cần nói chuyện một chút!”

Mẹ của Hạ Nhu nói.

“Được, không sao đâu, cháu cũng đang rảnh.”

Tôi không hề nghĩ ngợi đáp ứng. Bởi vì mẹ của Hạ Nhu không tìm tôi, tôi cũng sẽ đến bãi phỏng nhà nàng.

“Như vậy đi nửa giờ sau ở cửa Đại học Thanh Hoa, có một chiếc xe công vụ màu lam, cháu trực tiếp lên xe, tài xế sẽ mang cháu tới!”

Mẹ của Hạ Nhu nói.

“Dạ được, bác gái.”

Tôi đáp ứng nói.

“Đừng gọi tôi bác gái, gọi tôi là cô đi.”

Mẹ của Hạ Nhu nhàn nhạt nói.

“A... được...”

Trong lòng tôi lạnh lẽo. Lẽ nào ấn tượng của mẹ Hạ Nhu đối với tôi không tốt snhuw vậy? Xem ra lần này không dễ ứng phó rồi! Tôi cúp điện thoại, lắc đầu. Mẹ của Hạ Nhu có ý gì đây. Bây giờ Hạ Nhu còn ở trong nhà của tôi, vậy mà tôi cũng không thông báo cho họ một câu. Bác gái sẽ không cho là tôi và Hạ Nhu đã phát sinh quan hệ rồi đó chứ?

Hạ Nhu biết mẹ nàng muốn gặp tôi, thì trong lòng rất lo lắng, muốn đi theo, nhưng lại bị tôi cự tuyệt. Nếu như tôi mang Hạ Nhu đi theo, thì mẹ của Hạ Nhu lại càng thêm khinh bỉ tôi.

Về phần mấy ngày hôm nay tại sao mẹ của Hạ Nhu cho phép nàng ở lại đây, thì tôi cũng tìm được đáp án. Hóa ra quan hệ của Hạ Nhu với cha mẹ từ nhỏ đã không tốt, mâu thuẫn không ngừng. Mà mẹ của Hạ Nhu khẳng định cũng biết điểm này, ép buộc Hạ Nhu cũng chỉ là chuyện phí công, nên tìm tới tôi.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, cách thời gian đi phó ước vẫn còn sớm, tôi bảo Hứa Nhị đem tôi tới cửa hàng trang sức ở siêu thị, ông chủ lần trước vẫn còn nhận ra tôi, khi tôi tới còn tặng thêm một hộp trang sức.

Khi tôi đến cửa Đại học Thanh Hoa thì cũng đúng lúc, có một chiếc xe mang biển số BAXXXXX màu lam đang đỗ ở đó, tôi bảo Đỗ Tiểu Uy về, sau đó lên xe. Vốn tôi muốn thông qua tài xế hỏi một số chuyện, nhưng người này thủ khẩu như bình, tôi hỏi nửa ngày, cũng không thu được tin tức gì có giá trị, hần chỉ nói một câu là:

“Lưu tiên sinh, những ... chuyện này tôi không rõ lắm, ngài cứ đi thì beiets.”

Hần nói như vậy, thì tôi còn nói cái gì nữa, chỉ còn cách gặp mặt mẹ của Hạ Nhu thì sẽ rõ.

Xe chạy trong thành phố, cũng không mang tôi tới khu vực hẻo lánh nào cả, mà mang tôi tới một Building.

Tôi xuống xe nhìn tấm biển ở trước Building, hóa ra là Tập đoàn Long Đằng, cũng chính là tập đoàn mà mẹ của Hạ Nhu làm chủ tịch.

“Lưu tiên sinh, xin đi theo tôi.”

Tài xế cùng tôi xuống xe, mang tôi vào phòng khách của Tập đoàn Long Đằng. Có lẽ bởi vì có mặt tài xế, nên các nhân viên phục vụ ở tầng dưới không hỏi gì, chúng tôi trực tiếp đi vào trong thang máy. Tập đoàn Long Đằng dùng cao ốc này làm trụ sở, thiết kế cũng được, nhưng còn kém xa so với Tập đoàn Ánh Rạng Đông!

Thang máy chạy thẳng tới tầng cao nhất, tầng 18, có lẽ là phòng làm việc của chủ tịch ở đây!

Quả nhiên không ngoài sở liệu của tôi, dọc đường đi thấy nhiều phòng làm việc quản lý, chủ nhiệm, mà phòng cuối cùng là phòng làm việc của chủ tịch, tôi nghĩ đây chính là phòng của mẹ Hạ Nhu!

Tài xế gõ cửa, người ở bên trong nói:

“Mời vào!”

“Lưu tiên sinh, ngài có thể vào!”

Tài xế nhìn tôi gật đầu.

Tôi hít một hơi thật sâu, sao tôi lại có cảm giác như lần đầu tiên tới phòng làm việc của Triệu Quân Sinh như vậy chứ?

387. Chương 162: Đồi Chọi Gay Gắt Với Mẹ Của Hạ Nhu (1)

“Cháu chào cô!”

Trong nháy mắt tôi lập tức khôi phục bình tĩnh. Dù sao bây giờ tôi cũng là một người từng trải qua sóng to gió lớn, đâu còn là một đứa trẻ khi tiếp xúc với Triệu Quân Sinh như vậy!

Mẹ của Hạ Nhu “ừ” rồi một tiếng, dường như cảm thấy kỳ quái khi nhìn tôi trấn tĩnh như vậy. Ở trong mắt nàng, một sinh viên thì sao có thể trấn tĩnh như vậy, ngay cả thủ hạ của mình cũng còn câu nệ nữa là.

“Ngồi đi.”

Mẹ của Hạ Nhu chỉ vào cái ghế salon trước bàn làm việc nói.

“Cảm ơn.”

Tôi không khách khí, trực tiếp ngồi ghế sa ***.

Mẹ của Hạ Nhu vẫn ngồi im, không liếc mắt tới tôi, dường như đang nhìn mấy văn kiện trên bàn làm việc.

Tôi âm thầm cười, loại kỹ năng này có thể hù dọa được tôi hay sao? Cô không để ý tới tôi, thì cô càng nóng ruột, để xem ai lên tiếng trước!

Nếu mẹ của Hạ Nhu không để ý tới tôi, tôi cũng không mở miệng, yên lặng lật xem quyển giới thiệu văn tắt về tập đoàn ở trên bàn.

Tập đoàn Long Đằng, công ty cổ phần nhà nước, kinh doanh các hạng mục chủ yếu sau: Bất động sản, thực phẩm gia công, nhưng chủ yếu xuất khẩu may mặc là việc chính. Tùy tiện nhìn những thứ này, tôi cũng có thể đoán tập đoàn này có số vốn chừng 150 triệu, hoặc là 200 triệu. Ở trong nước loại tập đoàn này cũng có thể coi như là số một số hai rồi! Các tập đoàn nhà nước thường làm ăn không tốt, mẹ của Hạ Nhu có thể làm tập đoàn như thế này, thì cũng có thể coi là nữ cường nhân, lãnh đạo có phương pháp, thảo nào cô ấy kiêu ngạo tới như vậy!

“A... Lưu Lỗi đúng không, thật ngại quá, cô phải phê duyệt một số văn kiện. Không ngại chứ?”

Mẹ của Hạ Nhu nở nụ cười tháo cái gọng kính, bỏ tập văn kiện nói

“Không sao đâu, cháu đang xem quyển giới thiệu về công ty.”

Tôi gật đầu nói. Hắc hắc, rốt cục không nhìn được nữa rồi? Cái gì mà phê duyệt văn kiện, đó chỉ là cái có mà thôi!

“Vương thư ký, mang một chén trà tới đây, đồng thời mang thêm một cái ghế nữa.”

Mẹ của Hạ Nhu nói vào trong điện thoại nội bộ.

Qua chỉ chốc lát sau, từ ngoài cửa có một cô gái tiến vào, nhìn thì có thể đoán ra nàng chính là Vương thư ký rồi. Nàng đặt một cái ghế ở trước bàn làm việc, rồi đặt một chén trà xuống.

Vương thư ký đi rồi. Mẹ của Hạ Nhu nhìn tôi nói:

“Cô trước tiên giới thiệu một chút, cô là Ngô Tuyết Bình, là mẹ của Hạ Nhu, cháu có thể gọi cô là cô Ngô.”

“Xin chào cô Ngô, cháu là Lưu Lỗi, là bạn trai của Hạ Nhu!”

Tôi sau khi ngồi xuống, lễ phép nói, nhưng tôi lại cố ý nhấn mạnh hai chữ bạn trai.

“Bạn trai? Ha hả, cháu nói như vậy, nhưng cũng chỉ là quan hệ bàn bè, còn chưa gặp mặt cha mẹ của nhau.”

Ngô Tuyết Bình nhàn nhạt địa nói.

“Hạ Nhu đã gặp mặt cha mẹ cháu rồi, còn hôm anh cô cũng cho mời cháu!”

Tôi vừa cười vừa nói.

Ngô Tuyết Bình liếc mắt nhìn tôi, phỏng chừng nàng không nghĩ tới tôi sẽ nói như thế, nhưng mà Ngô Tuyết Bình dù sao cũng là đại nhân vật, sao có thể dễ dàng nổi giận được chứ. Ngày đó ở trong hôn lễ, do Lôi Phúc Bách đột nhiên chỉ trích Hạ Nhu, nên nàng mới máu nóng lên đầu.

“Ha hả. Mục đích của cô rất đơn giản, là muốn cháu rời khỏi con gái của cô!”

Ngô Tuyết Bình đi thẳng vào vấn đề nói.

“Vì sao?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Vì sao? Thứ cho cô nói thẳng, bởi vì cháu và Hạ Nhu là hai thân phận, gia đình của cô coi như trung bình, nhưng gia đình của cháu thì kém xa!”

Ngô Tuyết Bình thẳng thắn nói:

“Mà cô lại mong chồng của con gái cô có thể mang lại cho nó hạnh phúc!”

“Hạnh phúc? Cô biết thế nào là hạnh phúc sao?”

Tôi tức giận nói:

“Lẽ nào ép gả Hạ Nhu cho Lôi Tiểu Long là hạnh phúc sao? Có tiền thì mua được hạnh phúc hay sao?”

“Trong mắt của cô, đó chính là hạnh phúc, con gái cả đời cần thứ gì? Đó là cuộc sống an nhàn? Tình yêu lãng mạn trong mắt cô nó không hiện thực, cô sẽ tìm cho nó một nhà vừa ý!”

Ngô Tuyết Bình nói.

“Cuộc sống an nhàn? Lẽ nào cháu không thể cho Hạ Nhu an nhàn hay sao? Cô đã điều tra qua gia đình cháu, thì cũng biết, gia đình cháu không phải là đại phú hào số 1, số 2, nhưng cũng là người có tiền!”

Tôi cũng không có nói ra chuyện của mình, mà nói chuyện của cha mẹ tôi, trước khi nói ra sự thực.

“Đúng vậy, như vậy rất tốt, nhưng nó nói lên được điều gì?”

Ngô Tuyết Bình hỏi ngược lại:

“Hơn nữa là quan trọng nhất chính là, cháu vẫn duy trì quan hệ không rõ ràng với nhiều cô gái khác, cháu nghĩ xem, cô có thể gả con gái mình cho một người hoa tâm như vậy sao?”

“Đúng, cháu thừa nhận, ngoài Hạ Nhu cháu còn các bạn gái khác, nhưng cháu nói cho cô biết, cháu đối với mỗi người đều là thật lòng, mà cô có thể đảm bảo Lôi Tiểu Long sau này không ra ngoài tìm cô gái khác

sao? Cô có thể khẳng định Lôi Tiểu Long chỉ dành tình yêu cho 1 mình Hạ Nhu hay sao? Cuộc sống xa hoa đương nhiên là tốt, nhưng cũng đừng ép gả nàng cho người mà nàng không thích?”

Tôi hỏi.

Tôi bây giờ đã có thể khẳng định, Ngô Tuyết Bình là một nữ nhân tài trí, nhưng nữ nhân thương trường đều như thế này hay sao? Lưu Duyệt đâu phải như vậy!

“Sau này hẳn có tìm hay không, cô không cần biết... ít nhất ... biết nó là được coi trọng như cẩm y ngọc thực! Mà cháu có nhiều bạn gái như vậy, chỗ cần tiêu tiêu sẽ rất nhiều, nhà cháu lại không nhiều tiền cho lắm, dựa theo cách tiêu tiền của cháu, thì không bao lâu sẽ hết! Cô cũng không hi vọng Hạ Nhu theo cháu phải chịu khổ!”

Ngô Tuyết Bình không thèm quan tâm nói.

Tôi tuy rằng tức giận, nhưng mà Ngô Tuyết Bình nói cũng có đạo lý, dựa theo tốc độ tiêu tiền của tôi bây giờ, cha mẹ tôi đúng là lo không được!

Nhưng mà tôi vẫn cứ kích thích nàng một chút, nói:

“Cháu không có tiền, vậy thì cô có tiền ư? Cô làm thế nào cho nàng có cuộc sống cẩm y ngọc thực?”

388. Chương 163: Đồi Chọi Gay Gắt Với Mẹ Của Hạ Nhu (2)

“Cháu!”

Ngô Tuyết Bình tuy rằng trấn định, nhưng mà trải qua mấy câu hỏi của tôi, sắc mặt đỏ lên, chất vấn tôi nói:

“Cô thật không biết tại sao Hạ Nhu lại coi trọng một người vô lại như cháu!”

“Đúng vậy, cháu là vô lại đó, hơn nữa cháu nói cho cô biết, Hạ Nhu và cháu đã định rồi!”

Tôi đồng dạng nói.

Nếu như tôi đã trọng sinh, thì những... lễ tiết và quy củ này, tôi sẽ không coi trọng. Đối phó với một người mẹ tham tiền như thế này, thì cách tốt nhất chính là làm sao chứng minh cho họ, tôi có nhiều tiền hơn.

“Hừ, cháu cứ thử xem, lấy năng lực của chồng cô, đối phó với một tiểu nhân vật như cháu, thì dễ như trở bàn tay.”

Ngô Tuyết Bình bắt đầu uy hiếp nói.

“Ha hả, tốt, cô nếu như không muốn Hạ Nhu hận cô cả đời, thì cứ thả ngựa mà làm đi.”

Tôi nói.

“Cậu muốn như thế nào mới chịu rời khỏi Hạ Nhu? Cứ đưa ra yêu cầu không quá đáng, tôi sẽ thỏa mãn cho cậu.”

Ngô Tuyết Bình hít một hơi, bình ổn tâm tình nhìn tôi nói.

“A? Như vậy sao? Vậy thì cháu hỏi cô một vấn đề trước? Cô muốn thế nào mới bằng lòng cho Hạ Nhu theo cháu?” Tôi cười cười, nói.

“Cậu? Cậu có tư cách gì khi hỏi tôi vấn đề này?”

Ngô Tuyết Bình cười lạnh nói.

“Cô đừng có hỏi cháu tư cách gì, cháu lấy tư cách là bạn trai của Hạ Nhu hỏi đấy.”

Tôi nói.

“Tại sao tôi phải trả lời cậu?”

Ngô Tuyết Bình hỏi ngược lại.

“Cô có thể không trả lời cháu, nhưng mà cháu cũng sẽ khogn buông tha, cháu nói cho cô biết, nếu cháu không làm được theo yêu cầu của cô, cháu sẽ tự nguyện từ bỏ Hạ Nhu.”

Tôi nói.

“Nói có thật không? Tôi nói cho cậu biết, nếu như cậu không thỏa mãn được điều kiện của tôi, cũng chính là cậu chủ động từ bỏ Hạ Nhu, tôi sẽ không thỏa mãn bất kỳ yêu cầu gì của cậu!”

Ngô Tuyết Bình nghe xong có chút mừng rỡ hỏi.

“Đương nhiên!”

Tôi gật đầu, khẳng định nói.

“Tốt lắm, cậu nghe cho kỹ đây, tôi chỉ nói một lần, mong cậu tuân thủ lời hứa!”

Ngô Tuyết Bình suy nghĩ một chút nói.

“Không thành vấn đề.”

Tôi đáp ứng rất sáng khoái.

“Lễ vật là 100 triệu, nếu như cậu mang tới, tôi đồng ý cho cậu và Hạ Nhu ở chung!”

Ngô Tuyết Bình có chút đắc ý nói.

“Lễ vật 100 triệu? Ngay cả nhà của Lô Tiểu Long cũng không có nhiều như vậy?”

Tôi nhìn Ngô Tuyết Bình đang đắc ý, có chút buồn cười nói.

“Vậy cậu đừng so đo, hần là hần, cậu là cậu! Nói chung không có số tiền này, cậu đừng mong tôi mang con gái gả cho cậu!”

Ngô Tuyết Bình bị tôi khiêu khích, có chút không kiên nhẫn.

“100 triệu, hình như là số tiền rất lớn!”

Tôi gật đầu nói:

“Không biết là một 100 triệu USD, hay là tiền Trung quốc?”

“Đương nhiên là Trung.. Ách... Là USD!”

Ngô Tuyết Bình do dự một chút, nếu muốn hù dọa hần, vậy thì hù chết hần luôn.

“USD, vậy thì tập đoàn của cô cũng không có giá trị như vậy đâu?”

Tôi lắc đầu nói.

“Đây chính là yêu cầu của tôi, nếu như cậu không thỏa mãn được, vậy thì không nói nhiều nữa. Đây chính là cậu tự động buông tha cho Hạ Nhu!”

Ngô Tuyết Bình phát phát tôi nói.

“Nếu như vậy, vậy thì cứ như vậy đi.”

Tôi nhìn Ngô Tuyết Bình nói.

“Vậy cậu sao còn không đi?”

Ngô Tuyết Bình hạ lệnh trực khách.

“Tại sao cháu phải đi?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Cậu không có tiền thì còn ngồi ở chỗ này làm gì?”

Ngô Tuyết Bình khinh thường nói.

“Sao cô biết cháu không có tiền?”

Tôi cười cười nói:

“Số tài khoản của cô là gì.”

“Hừ.”

Ngô Tuyết Bình tiện tay ném cho tôi tờ danh thiếp. Nàng đang muốn xem tôi làm gì.

Tôi móc ra một cái vi tính bằng bàn tay, đây là sản phẩm mới nhất của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, sở hữu tất cả các công năng của các loại máy tính trên thế giới.

Ngô Tuyết thấy tôi móc ra một sản phẩm công nghệ cao như vyaaj, không khỏi “a” lên một tiếng, thứ xa xỉ này sao có thể xuất hiện trên người một kẻ nghèo hèn như tôi. Nhưng mà nàng lại nghĩ, cha tôi là tổng giám đốc, mua một chiếc thì có thể. Tôi dùng máy tính chuyển vào tài khoản của Ngô Tuyết Bình 100 triệu USD. Lúc mới gây dựng sự nghiệp, 100 triệu USD đối với tôi là to, nhưng giờ nó không đáng làm con số lẻ.

Ngô Tuyết Bình có chút cười cợt nhìn tôi, tôi thì không nói gì thêm, chỉ là lẳng lặng đợi máy tính hiện chữ chuyển khoản thành công. Một lát sau, trên máy tính của tôi hiện lên dòng thông báo: ‘chuyển khoản thành công’, tôi còn chưa kịp mở miệng, thì điện thoại cho Ngô Tuyết Bình đã vang lên.

Ngô Tuyết Bình cầm lấy điện thoại di động.

“Alo, Trương tổng, tôi là giám đốc quản lý khách hàng của ngân hàng Trung Ương Trung Quốc, Trương Tiểu Mạn.”

Tuy rằng cùng Ngô Tuyết Bình trực tiếp trò chuyện, nhưng do loa của Ngô Tuyết Bình khá lớn, lên tôi có thể nghe rõ.

“A, xin chào, có chuyện gì không?”

Ngô Tuyết Bình có chút kỳ quái, giám đốc của ngân hàng Trung ương sao phải gọi điện thoại cho mình, chẳng nhẽ tài khoản của mình có vấn đề?

“Là như vậy, 30 giây trước, tài khoản của ngài có một số lượng lớn tiền chuyển vào, dựa theo quy định của ngân hàng, tôi phải thông báo cho ngài...”

“Vậy sao trước đây không thông báo cho tôi?”

Ngô Tuyết Bình có chút kỳ quái, lúc trước trong tài khoản của mình cũng có hơn 10 vạn được chuyển vào, sao không thấy thông báo cho mình.

“Trước đây số tiền không lớn, nên chúng tôi không thông báo cho ngài, nhưng lần này số tiền vô cùng lớn!”

“Vô cùng lớn?”

Ngô Tuyết Bình kỳ quái nói:

“Là bao nhiêu?”

“100 triệu USD...”

“Ngài nói cái gì? ! 100 triệu USD? !”

Ngô Tuyết Bình nghe xong lại càng hoảng sợ, thiếu chút đánh rơi điện thoại.

“Đúng vậy, 100 triệu USD, ngài có thể online để kiểm tra, có vấn đề gì thì gọi điện cho tôi... Alo? Ngài đang nghe đấy chứ?”

“A, a, tôi đang nghe, tôi biết rồi...”

Ngô Tuyết Bình này mới phát hiện mình thất thố, vội vàng nói.

“Cháu có thể đi rồi chứ? Lẽ vật cô đã nhận được chưa.”

Tôi thấy Ngô Tuyết Bình cúp điện thoại, nên đứng dậy, nhìn Ngô Tuyết Bình nói.

389. Chương 164: Tâm Sự Khó Nói Của Ngô Tuyết Bình.

“Ách, đương nhiên có thể, nhưng mà cháu không thể ngồi lại một lát nữa hay sao? Ai nha, cháu xem cô này ngồi lâu như vậy, trà nguội mất rồi, Vương bí thư... thôi, để cô tự mình đi lấy.”

Ngô Tuyết Bình mỉm cười đứng dậy, tự mình chạy đến bên cạnh bình nước, đổi một chén trà nóng.

Trong lòng tôi thầm than, Hạ Nhu thuận khiết như vậy, sao có thể có một người mẹ thế này!

“Cám ơn cô Ngô.”

Tôi nhận lấy chén trà, thản nhiên nó hai chữ cô Ngô.

“Ai nha, cô Ngô cái gì, Lưu Lỗi, cháu sao lại khách sáo như vậy, cháu đã ở cùng một chỗ với Hạ Nhu, thì nên gọi cô một tiếng là nhạc mẫu mới đúng.”

Ngô Tuyết Bình ánh mắt híp lại thành một đường nhỏ, quên mất thái độ lúc nãy của nàng với tôi.

“Ha hả, hay là thôi đi, cháu không dám với cao, một người nghèo như cháu, sao có thể làm thân với cô Ngô được chứ!”

Tôi cười cười nói. Mặc dù nét mặt của tôi rất tự nhiên, nhưng mà trong lòng thì đang giấu cợt Ngô Tuyết Bình tới mức không chồn dung thân.

Ngô Tuyết Bình cũng vô cùng xấu hổ, bản thân mình tự cho rằng người trước mặt chỉ là một công tử bất cần đời! Nhưng nàng đâu có biết, những người kia ăn mặc lịch sự là do cha mẹ họ cho.

“Sao có thể như vậy chứ, cháu mà nghèo, thì cô còn nghèo hơn, cô cũng chỉ đi làm công mà thôi, ha hả.”

Ngô Tuyết Bình tự giấu nói.

Tôi nhìn Ngô Tuyết Bình như vậy, thì trong lòng cảm thấy khó chịu, nhưng dù sao thì cũng là mẹ của Hạ Nhu, tôi cũng không nên làm quá đáng, nói:

“Ha hả, vậy thì cháu cung kính không bằng tuân mệnh, đa tạ bác gái để mắt tới.”

Tôi đổi giọng gọi người ta là bác gái, nhưng có chút không vui. Ngô Tuyết Bình cũng coi như không nghe thấy, cười cười nhìn tôi nói:

“Đúng rồi, Tiểu Lưu, lễ vật 100 triệu USD này cho bác, cháu không lấy lại đó chứ?”

Tôi nghe Ngô Tuyết Bình nói câu này thiếu chút nữa té xỉu, bất đắc dĩ nói:

“Bác gái, lễ vật thì đương nhiên phải là của bác rồi, sao có thể lấy lại cơ chứ?”

“A? Nói như vậy thì nó là của bác rồi?”

Ngô Tuyết Bình có chút hưng phấn, bình thường nàng không phải là chưa thấy tiền, nhưng một số tiền lớn như vậy của riêng thì nàng đúng là chưa thấy bao giờ.

“Dĩ nhiên.”

Tôi gật đầu.

Sớm biết Ngô Tuyết Bình dễ dàng đối phó như vậy, thì tôi cần gì phải phí lời! Ai. Đều là do Hạ Nhu không nói cho tôi biết trước, làm như tôi chuẩn bị như lâm đại địch, phí công phu lý luận, dùng tiền mua lão bà là xong.

“Thật tốt quá, thật tốt quá! Tập đoàn của bác rất cực được cứu rồi...”

Ngô Tuyết Bình hưng phấn nói.

“Cứu tập đoàn? Bác nói thế có ý gì?”

Tôi không hiểu hỏi.

“Không có gì...”

Ngô Tuyết Bình xoa xoa khoe mắt ướt ướt nói:

“Thật ra thì, bác là lãnh đạo của một tập đoàn, người bên ngoài nhìn vào, tưởng là huy hoàng rực rỡ, nhưng mà trên thực chất, nó chỉ là một cái xác không, khi tới phiên bác làm chủ tịch, nó mới khởi sắc một chút suýt nữa bị thì bị sụp đổ bởi một số người, mà hiện nay thì nợ nần chồng chất”

“Cái gì? Sao lại như vậy?”

Tôi có chút giật mình, đồng thời cũng có chút bi ai.

Ngô Tuyết Bình thần sắc âm đạm gật đầu nói:

“Bác tới nơi này đã được 5 năm rồi, mặc dù có chút hiệu quả, nhưng thu không bù được chi, những lỗ hổng trước kia quá lớn! Không biết chủ tịch đời trước làm cái gì, trong khi tập đoàn nợ nần, vẫn có tiền xây cao ốc, sắm xe mới! Xe thì bác đã bán đi rồi, nhưng còn cái tiền xây dựng thì không thu lại được, cháu nhìn xem, cái phòng làm việc này có khác gì một tập đoàn quốc tế hay không!”

“Bỏ đi, hiện tại giờ nó đang khởi sắc, như vậy không tốt hay sao.”

Tôi chỉ có thể an ủi Ngô Tuyết Bình mà thôi.

“Chậm một thời gian nữa thì không được, bên ngân hàng đang đòi nợ!”

Ngô Tuyết Bình lắc đầu nói:

“Đây cũng chỉ là một nguyên nhân mà bác gả Hạ Nhu cho Lôi Tiểu Long! Mặc dù trong lòng bác cũng hi vọng Hạ Nhu không chịu khổ cực trong tương lai, nhưng trọng yếu nhất chính là, Lôi gia đã đáp ứng thu mua Long Đăng! Những năm gần đây, khi bác phát hiện mình dung nhập vào trong tập thể lớn này, mỗi ngày nhìn ánh mắt hi vọng của công nhân nhìn mình, bác thấy có trách nhiệm phải dẫn dắt họ thoát khỏi khổ cảnh!”

Từ lúc tôi trọng sinh, đã biết số mệnh của các công ty nhà nước chính là không đóng cửa thì bị thu mua, bị thua mua thì còn may, bởi vì còn có thể tính chuyện làm ăn cho công nhân viên, nhưng một khi mà phá sản, thì vận mệnh của họ... Tôi không khỏi liên tưởng tới cha của tôi, vì nhà máy đóng cửa mà buồn rầu, kiếp trước vì buồn bực mà qua đời.

Trong nháy mắt, tôi đột nhiên có cảm giác Ngô Tuyết Bình không phải là người mà tôi chán ghét như lúc đầu, thậm chí tôi cảm thấy nàng còn có chút vĩ đại, nàng đang suy nghĩ cho công nhân viên, chứ không phải là tham tiền !

Không thể không nói, đây cũng là một loại bi ai, không biết lúc tôi phá sản, tôi có bị bắt cầm con gái đi trao đổi thế này không? Tôi lắc đầu, chắc chắn sẽ không, ngày đó hình như còn chưa tồn tại.

“Bác gái, mặc dù cách làm của bác cháu không tán thành, nhưng mà tinh thần suy nghĩ cho công nhân viên như vậy, cháu rất kính nể !”

Tôi gật đầu nói những lời từ trong đáy lòng.

390. Chương 165: Thu Mua Long Đăng

Tôi gật đầu nói những lời từ trong đáy lòng, nói:

“Nếu như bác có cần gì thì cứ nói!”

“Không cần, không cần, có số tiền này, bác có thể cứu được tập đoàn rồi, chỉ là...”

Ngô Tuyết Bình do dự một chút nói:

“Chỉ là bác tự mình thu mua công ty, thì sẽ khiến người khác nghĩ xấu, nói là mình trung gian kiếm tiền, bỏ vào túi riêng!” Tôi gật đầu đồng ý! Thường có những người rảnh rỗi, bịa đặt thị phi, nói trắng thành đen, mang chuyện của mình để đưa người ta vào chỗ khổ cùng!

“Không sai, loại chuyện này đúng là phải cần nhắc! Người thích sinh sự sẽ liên tưởng thị phi, nếu như bác gái mua tập đoàn, thì chắc chắn họ sẽ nghi như vậy, có khi lại còn nói, số tiền này bác tham ô từ trong tập đoàn ra, vậy thì khó nói rồi!”

Tôi nói.

“Không ngờ cháu lại còn có kiến giải như vậy!”

Ngô Tuyết Bình lúc này mới chính thức tán thưởng tôi một câu!

“Thôi được.”

Tôi phát phát tay nói:

“Cháu đã làm người tốt thì làm tới tận cùng, đưa phật đưa tới tận Tây Thiên, cháu giúp công ty này thay đổi chế độ vậy!”

“Cháu có biện pháp?”

Ngô Tuyết Bình hai mắt sáng ngời.

“Biện pháp thì có, đó là tìm một tập đoàn có thực lực thu mua Long Đăng.”

Tôi nói.

“Tập đoàn có thực lực nào có dễ kiếm như vậy, trước kia bác tìm Lô thị cũng vì quy mô của nó, danh tiếng cũng không phải là không tốt, nếu như được tập đoàn này thu mua, thì công nhân viên cũng có công ăn việc làm! Bác cũng nghĩ tới chuyện đó là lập một công ty danh nghĩa, để thua mua Long Đăng.”

Ngô Tuyết Bình nói.

“Như vậy đi, Tập đoàn Thế Kỷ Mới bác thấy thế nào?”

Tôi nhớ tới chính tập đoàn của mình.

“Tập đoàn Thế Kỷ Mới? Chính là cái tập đoàn được giới truyền thông thay nhau đưa tin kia à? Danh tiếng thì có, thế nhưng bác nghĩa tập đoàn bọn họ cũng chỉ có mỗi sản phẩm OCR, có thể duy trì sự phát triển liên tục hay không?”

Ngô Tuyết Bình nói.

“Bác gái cũng không cần nghi ngờ cháu như vậy, cái tập đoàn đó chính là của cháu.”

Tôi không phải không thừa nhận Ngô Tuyết Bình nói đúng. Thế nhưng các hạng mục mới tôi đã cho mấy người Sở Cao chuẩn bị rồi.

“Của cháu?”

Ngô Tuyết Bình có chút kinh ngạc xấu hổ cười nói:

“Bác gái không có ý khinh thường cháu, chỉ là...”

“Cháu biết bác là người thẳng thắn, nhưng các hạng mục mới đang được thảo luận, phỏng chừng cuối năm là có thể tung ra thị trường.”

Tôi nói.

“A, nói như vậy tiền của cháu là kiếm từ Tập đoàn Thế Kỷ Mới ra?”

Ngô Tuyết Bình có chút nghi hoặc:

“Không đúng, tập đoàn này sao có thể kiếm nhiều tiền như vậy?”

Trời ạ. Ngô Tuyết Bình rốt cục bắt đầu hoài nghi tài chính của tôi từ đâu mà có, nhưng mà cũng khó trách, một sinh viên làm gì có ai có thể tùy tiện lấy ra 100 triệu USD!

“Không phải hoàn toàn từ đó.”

Tôi hàm hồ nói.

“Sao vậy, đã là người một nhà rồi, sao lại giấu diếm cả mẹ vợ? Như vậy sao bác có thể yên tâm giao cho cháu được?”

Ngô Tuyết Bình nhìn tôi cười nói.

“Ách... chuyện này, vậy được rồi, nếu bác đã hỏi, cháu cũng không dối bác làm gì, Tập đoàn Ánh Rạng Đông là do cháu thành lập!”

Tôi suy nghĩ một chút nghĩ cũng không cần phải ... gạt bác ấy nữa, lấy cương vị công tác của bác trai, muốn điều tra tôi cũng dễ dàng.

“A, hóa ra là như vậy... Cái gì? Cháu nói Tập đoàn Ánh Rạng Đông? Tập đoàn Ánh Rạng Đông nào vậy?”

Ngô Tuyết Bình sửng sốt nói.

“Lẽ nào trên cái thế giới này còn có hai cái Tập đoàn Ánh Rạng Đông hay sao!”

Tôi cười khỏ nói. Tôi biết mình tung quả bom này quá nặng, Ngô Tuyết Bình không có cách nào tiếp thu.

“Cháu nói là Tập đoàn Ánh Rạng Đông lớn nhất thế giới kia?”

Ngô Tuyết Bình không tin nói.

“Chỉ sợ là như vậy!”

Tôi gạt đầu.

“A? Tập đoàn Ánh Rạng Đông không phải là do Triệu tổng giám đốc thành lập hay sao?”

Ngô Tuyết Bình suy nghĩ một chút hỏi.

“Nếu đã nói thì nói hết, chú Triệu cũng chỉ là người thay thế làm việc, bởi con gái của chú ấy là một trong những bạn gái của cháu.” Việc này tôi không nói, cũng có thể điều tra ra được. Ngô Tuyết Bình nghe xong chợt hiểu gạt đầu nói:

“Bác biết rồi, hóa ra chuyện hơn một trăm triệu USD năm đó mà lão Hạ nói là của cháu! Thực sự là không nghĩ tới, bác với Lão Hạ năm đó còn tưởng đấy là số tiền do Triệu Quân Sinh kiếm được.”

“Đúng vậy, cháu nhớ là năm đó cũng vì chuyện này mà Hạ Nhu mới có cơ hội bỏ trốn ra ngoài?”

Tôi cười cười nói.

“Đúng vậy, thực sự là không nghĩ tới, xem ra ánh mắt của bác thiếu cận rồi, con gái mình lại còn tinh tưởng hơn mình, kiếm được một người bạn trai có tiềm chất như vậy. Vậy mà bác còn muốn thay nó suy nghĩ cơ chứ.”

Ngô Tuyết Bình lắc đầu cười nói.

Cuối cùng, tôi và Ngô Tuyết Bình thương nghị chuyện thu mua, quyết định cho Tập đoàn Ánh Rạng Đông thu mua Long Đăng, làm như vậy có 2 nguyên nhân: thứ nhất, Tập đoàn Ánh Rạng Đông danh tiếng cực kỳ tốt, nếu thu mua Long Đăng thì công nhân viên sẽ tích cực làm việc, làm cho bọn họ tràn ngập niềm tin với tập đoàn, thứ hai, Tập đoàn Ánh Rạng Đông có kinh nghiệm trong việc thu mua, chú Triệu sẽ dễ dàng trong khâu này.

Ngô Tuyết Bình trong lúc nói chuyện với tôi thì luôn cười, xem thái độ có lẽ đã coi tôi là con rể trong nhà rồi.

Tôi thì rớt cục thổ dài một hơi, tuy rằng tôi vẫn chưa nhìn thấy cha của Hạ Nhu, nhưng tôi nghĩ chuyện này cũng được tám chín phần mười rồi. Có thể thấy được, trong nhà Hạ Nhu, Ngô Tuyết Bình là gia chủ, với lại tiền lễ cũng đã nhận rồi, ván đã đóng thuyền cần gì phải nghĩ nữa!

... ..

Tôn Tứ Khổng và Từ Khánh Vĩ đang nghiên cứu phi thuyền tới phần mấu chốt, đang thử nghiệm những bước cuối cùng.

Về phần Lý Bác Lượng và mấy người nhân bản mang tới nam cực, sau này tôi có thăm lại, nhưng không ngờ chỉ còn mấy người nhân bản, Lý Bác Lượng thì hoàn toàn biến mất tung tích.

Lúc đó tôi không lưu ý, cho rằng người này bị một sinh vật nào đó ăn mất rồi. Ai ngờ cho tới thời gian sau này, tôi còn gặp lại tên tiểu nhân này. Mà khi đó, người này rất là có thực lực, nhưng hắn vừa vịn lại gặp phải tôi, như vậy thì hắn thảm rồi.

Mà chuyện của Tập đoàn Thế Kỷ Mới của Sở Cao, tôi phát biểu trong hội nghị, đưa ra hạng mục hệ thống phân biệt giọng nói, đây chính là phương hướng phát triển tối quan trọng của máy tính, trên thế giới có rất nhiều công ty nghiên cứu chuyện phân biệt ngữ âm, mà trong tay bọn họ lại không có kinh nghiệm và tư liệu như tôi!

Trong lúc tôi và Sở Cao nghiên cứu về vấn đề này, thì hệ thống an ninh báo lại, có bắt được một tên trộm tài liệu.

391. Chương 166: Giác Điệp Thương Nghiệp

Giữa lúc tôi và Sở Cao đang nghiên cứu những vấn đề chi tiết hơn, thì từ bên ngoài phòng, có tiếng gõ cửa.

“Vào đi!”

Sở Cao nhìn tôi nói.

Tuy rằng trên danh nghĩa tôi chỉ là cố vấn của tập đoàn, nhưng mà các lãnh đạo cấp trong tập đoàn đều biết, hệ cứ vấn đề nào quan trọng, thì Sở Cao đều trưng cầu ý kiến của tôi. Tuy rằng bọn họ không biết thân phận thực sự của tôi, nhưng họ đều cung kính giống y như Sở Cao.

Người mà tổng giám đốc phải trưng cầu ý kiến, người khác không coi trọng sao được?

“Báo cáo Sở tổng, lưu tổng giám, phòng bảo vệ chúng tôi vừa bắt được một tên trộm, lúc đó nàng đang ở trong phòng máy tính sao chép văn kiện, tôi hoài nghi đây là giác điệp thương nghiệp!”

Người bước vào là đội trưởng đội bảo vệ.

Hiện giờ trong tập đoàn đã thành thói quen, khi có mặt tôi, thì mọi người báo cáo công việc đều nhắc Sở Cao trước, sau đó là tới tôi, biểu thị sự tôn trọng, mà từ cố vấn, đã chuyển sang thành tổng giám.

Sở Cao nhìn tôi một cái, tiểu tử này tuy rằng mấy tháng nay năng lực thương nghiệp đề cao không ít, cách xử sự cũng lão luyện hơn nhiều, thế nhưng giác điệp thương nghiệp khác với trộm vặt, hắn không biết xử trí như thế nào.

Thấy Sở Cao nhìn tôi cầu cứu, tôi trầm ngâm một chút, sau đó nhìn đội trưởng đội bảo vệ, nói:

“Như vậy đi, đem đĩa mà nàng sao chép được để lại, sau đó chuyển giao cho bên tư pháp.”

“Lưu tổng giám, thế nhưng nàng đem cái đĩa kia đặt ở... Chúng tôi...”

Đội trưởng đội bảo vệ ấp úng nói.

“Đặt ở chỗ nào thì chỉ cần lấy ra là được, có gì khó khăn hay sao!”

Sở Cao chiêm cũng lo lắng, nhìn Đội trưởng đội bảo vệ nói.

“Sở tổng, đội bảo vệ toàn là nam, nên ngại...”

Đội trưởng đội bảo vệ nói.

“Cái gì mà đều là nam? Lấy đồ thì cần gì phải phân biệt nam nữ!”

Sở Cao có chút không vui. Thấy nhân viên của mình ấp úng trước chủ tịch, Sở Cao nghĩ thật mất mặt.

“Đúng vậy, nếu như người ta không phải là nữ, tôi cũng không có nhiều cố kỵ như vậy!”

Đội trưởng đội bảo vệ gật đầu nói.

Nghe đến đây, tôi mới chợt hiểu vài phần. Vừa định phát tay ngăn Sở Cao tiếp tục đặt câu hỏi, nhưng hắn đã nói:

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy, anh không thấy các lãnh đạo đang họp ư! Anh giải thích cho rõ ràng, nếu không ngài mai đừng đi làm nữa!”

“Tôi...”

Đội trưởng đội bảo vệ là một quân nhân chuyển ngành, là người ở quê, thấy người ta nói muốn khai trừ mình, sợ tới mức đổ mồ hôi, bất chấp tất cả, lớn tiếng nói:

“Dạ, báo cáo Sở tổng, Lưu tổng giám, giám điệp kia là nữ, nàng đặt đồ ở ngực!”

Nói tới chữ ngực, mặt Đội trưởng đội bảo vệ đỏ bừng, những lãnh đạo trong phòng họp đều buồn cười, nhưng nhìn về mặt không tốt của Sở, nên không dám cười ra tiếng.

Lúc này Sở Cao tức giận đẩy mình, đây là thể loại gì, trước mặt hội nghị cấp cao mà lại dùng từ thô tục, nhất là lại có mặt của chủ tịch ở đây! Sở Cao nghĩ. Ngày hôm nay hắn như vậy, không cho hắn một cái giáo huấn thì không được rồi! Mà tôi thấy đội trưởng này ngại ngùng như vậy, trong lòng buồn cười, lập tức cười thành tiếng, những vị lãnh đạo khác thấy vậy cũng bật cười!

Sở Cao nhìn thấy tôi không có ý trách cứ, tâm trạng cũng thoải mái, không còn tức giận nữa.

“Đi thôi, chúng ta đi xem nữ phi tặc này!”

Tôi cười đứng dậy nhìn Sở Cao và mọi người nói.

“Tôi và Lưu tổng giám ra đi xem, mọi người tiếp tục thảo luận đề tài vừa rồi!”

Sở Cao nhìn những người khác nói, sau đó theo tôi ra khỏi phòng họp.

“Mọi người nghĩ quan hệ của Lưu tổng giám và Sở tổng như thế nào?”

Giám đốc phụ trách đầu tư nhìn những người khác, nói.

“Còn có thể là quan hệ gì nữa? Đương nhiên là quan hệ cấp trên cấp dưới rồi!”

Giám đốc phụ trách nghiên cứu khoa học điển hình là một người nghiên cứu, không thèm để ý tới những việc thế tục này.

“Ông thì biết cái gì!”

Giám đốc nhân sự cười, dùng vẻ mặt khinh nhìn giám đốc nghiên cứu. Cô gái này duy nhất là nữ, vừa tốt nghiệp đại học, mọi người đối xử với nàng như em gái, nên cũng không tính toán với nàng chuyện gì cả.

Nhưng giám đốc nghiên cứu nghe thấy nàng nói như vậy, lập tức hỏi ngược lại:

“Vậy cô biết thì nói cho tôi nghe một chút!”

Nàng dùng đôi mắt mê người nhìn tất cả mọi người trong phòng họp, ai cũng giương mắt đợi đáp án của nàng. Cũng khó trách, Dương Mân còn ít tuổi như vậy, mà đã lên làm giám đốc nhân sự, đương nhiên phải có chút thủ đoạn. Đẹp, cũng là một lợi thế.

“Nói nhảm, các ông dùng đầu óc suy nghĩ một chút có được không!”

Dương Mân cố ý làm như lãnh đạo, hắng giọng một cái nói:

“Không biết các ông có phát hiện hay không, mỗi lần có quyết định trọng yếu gì, Sở tổng đều nhìn về phía Lưu tổng giám, khi Lưu tổng giám gật đầu, thì mới được thông qua, còn lắc đầu thì coi như bỏ xó!”

“Có đạo lý!”

Giám đốc quản lý thị trường gật đầu nói.

“Lưu tổng giám là tổng giám sát các hạng mục, đương nhiên phải trưng cầu ý kiến của ông ấy rồi!”

Giám đốc nghiên cứu trùng mắt nói:

“Trong tập đoàn của chúng ta, học thức của Lưu tổng giám không ai so sánh được, bộ phận nghiên cứu của chúng tôi đều tự xưng tiểu bối, gọi ông ấy là thầy! Các người cũng đừng xem thường những tiểu tử trong bộ phận này, lúc ra trường ai cũng mắt cao hơn đầu, người bình thường sao có thể khiến họ phục được, ngay cả tôi cũng chỉ miễn cưỡng quản lý họ mà thôi!”

“Hừ, ông không thấy hay sao, trong chúng ta ai dám cười, trông sắc mặt của Sở tổng khó coi như vậy, mà chỉ có mỗi Lưu tổng giám cười to. Hơn nữa khi thấy Lưu tổng giám cười, Sở tổng cũng cười theo, mọi người không thấy kỳ quái hay sao?”

Dương Mân không hổ là giám đốc nhân sự, nhanh mồm nhanh miệng, một bước cũng không chừa lại con đường cho người khác.

392. Chương 167: Sức Sát Thương Của Mạnh Thanh Thanh.

“Việc này có là gì, Lưu tổng giám và Sở tổng là bạn học cùng địa học, quan hệ đương nhiên phải tốt!”

Giám đốc nghiên cứu nói.

“Hừ, không so đo với một con mọt sách như ông! Dù sao tôi cũng cảm thấy thân phận của Lưu tổng giám không đơn giản!”

Dương Mân giơ giơ quả đấm bắt mẫn nói.

“Mân Mân, cô sao lại quan tâm tới Lưu tổng giám như vậy, có phải có tình cảm gì không?”

Giám đốc quản lý thị trường là người nhiều tuổi nhất, Dương Mân chỉ bằng tuổi con gái hắn, nên hắn mới dám mở miệng trêu đùa. Những câu này không ai dám mở miệng nói, vì họ đều thâm mến cố giám đốc nhân sự này.

“Đúng thì sao nào! Tôi quyết định, coi Lưu tổng giám là mục tiêu theo đuổi! Hừ hừ!”

Dương Mân nửa thật nửa đùa nói.

Mọi người nghe vậy, thì ha hả cười to. Mà Giám đốc đầu tư nghe xong sắc mặt xanh mắt, chua xót nói:

“Lưu Tổng giám không có thực quyền, chỉ sống bằng đồng lương, hắn có thể nuôi được cô hay sao?”

Giám đốc đầu tư Lý Hiểu Cương là một người không tồi, tốt nghiệp đại học Tài chính, mới 30 tuổi đã lên làm giám đốc đầu tư, hiệu quả công việc cực cao, tiền lương trong tập đoàn có thể so sánh với cả Sở Cao.

“Hừ, bốn giám đốc như vậy đã sao, hơn nữa Lưu tổng giám đẹp trai, phong độ như vậy, không có tiền thì sao nào, coi như... cứ coi như bốn giám đốc nuôi là được rồi!”

Dương Mân nói xong câu đó khuôn mặt cũng đỏ hồng lên.

Ý của nàng cũng không phải như vậy, nhưng vì tranh cãi cùng giám đốc đầu tư, nên mới nói như thế.

“Ha ha ha!”

Giám đốc thị trường dẫn đầu cười ầm lên, các giám đốc khác cũng nở nụ cười. Chỉ có Lý Hiểu cương trong lòng xem thường, Lưu Tổng giám có là cái gì, chỉ ý vào quan hệ với Sở tổng mà thôi!

... ..

“Tại sao lại là cô!”

Tôi nhìn Mạnh Thanh Thanh hay tay bị vắt chéo ra sau lưng, vẻ mặt cổ quái nói.

Mạnh Thanh Thanh nhìn thấy tôi, lập tức không lo lắng nữa, nhìn chăm chăm tôi nói:

“Mau bảo bọn họ thả tôi ra!”

“Các người thả nàng ra đi.”

Tôi nhìn bảo vệ bắt nàng nói.

“Nhưng mà, Lưu tổng giám, nàg...”

Nhân viên an ninh kia còn muốn nói điều gì đó.

Sở Cao nghe thấy vậy thì phát phát tay nói:

“Cứ làm theo ý của Lưu tổng giám đi.”

Nhân viên an ninh lúc này mới buông Mạnh Thanh Thanh ra, nàg nói:

“Anh thấy bọn họ đấy, đây là ý gì vậy!”

“Có ý gì?”

Tôi bị Mạnh Thanh Thanh làm cho phì cười, tới ăn trộm tài liệu, lại còn hỏi người ta có ý gì.

“Tại sao họ lại bắt tôi?”

Mạnh Thanh Thanh vô tội nói.

Trời ạ, nếu như tôi không biết trước tình hình, thì còn bị nàg lừa mắt! Nhìn đôi mắt trong sáng của Mạnh Thanh Thanh, lại càng làm tôi mê mẩn, dục hỏa cũng bùng lên, cái đêm phong tình ấy, ai!

Tôi có một cảm giác nói không nên lời với Mạnh Thanh Thanh, Hồ thẹn? Yêu thích? Hay là có cảm giác điên cuồng?

“Cô đánh cắp tài liệu cơ mật của tập đoàn, nên chúng tôi đương nhiên phát bắt cô rồi!”

Đội trưởng đội bảo vệ nói.

“Tại sao anh biết tôi đánh cắp? Con mắt nào của anh thấy tôi đánh cắp!”

Mạnh Thanh Thanh hừ nói.

“Cô, chính mắt tôi nhìn thấy!” Đội trưởng đội bảo vệ tương đối thành thực, nhất thời sốt ruột nói.

“Vậy anh có chứng cứ gì không? Vu khống, anh nói anh nhìn thấy! nhưng trước tòa án không có chứng cứ thì không thể định tội!” Mạnh Thanh Thanh khinh thường nói.

“Tôi... Chứng cứ bị cô giấu đi rồi!”

Đội trưởng đội bảo vệ vội la lên.

“Giấu? Giấu ở chỗ nào?”

Mạnh Thanh Thanh không thèm để ý chút nào nói.

“Giấu... Giấu ở bên trong ngực của cô!”

Đội trưởng đội bảo vệ chỉ vào Mạnh Thanh Thanh kêu lên.

“Anh, thật thô tục!”

Mạnh Thanh Thanh nghe vậy, đỏ mặt phì nói:

“Hừ. Có bản lĩnh anh tới tìm đi, cẩn thận bốn tiểu thư kiện anh tội sàm sỡ!”

“Cô... Tôi...”

Đội trưởng đội bảo vệ nhất thời không nói gì. Chỉ dùng vẻ mặt đau khổ nhìn tôi và Sở Cao nói:

“Sở tổng, Lưu tổng giám, làm sao bây giờ.”

Sở Cao lúc này cũng nhận ra Mạnh Thanh Thanh, chính là nữ nhân mà tôi nhường trong buổi đấu giá. Trực giác nói cho hắn biết, nữ nhân này khẳng định có quan hệ với tôi, nên hắn không nói gì, chỉ nhìn về phía tôi.

Tôi thở dài, xem ra tôi phải ra tay rồi. Nhưng mà, Mạnh Thanh Thanh bảo tôi tìm, tôi sẽ không khách khí. Hắc hắc. Tôi xấu xa cười, đi về phía trước.

Không đợi Mạnh Thanh Thanh kịp phản ứng, tôi dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, thò tay vào trong ngực của Mạnh Thanh Thanh.

A? Thật co dân? Tìm được rồi!

Nhưng mà tôi cũng không lấy ra vội, mà thuận thế trở tay, bóp thêm vài cái.

Hắc hắc, cảm giác thật sự rất tốt, đêm đó uống nhiều quá, sau khi tỉnh thì không nhớ cảm giác gì, lúc này mới thấy là nó thực sự quá mềm mại!

Mạnh Thanh Thanh bị tôi sờ vào, lập tức ngẩn ngơ. Nếu như đổi thành một người khác làm những chuyện ... này, nàng nhất định sẽ ra tay giáo huấn, mà cao nhất là liều mạng chống lại.

Nhưng mà bây giờ, Mạnh Thanh Thanh lại ngây ngốc đứng im tùy ý người ta khinh bạc mình. Giống như người ta nói, sức miễn dịch của con gái rất thấp đối với người đàn ông đầu tiên của đời mình.

Sau một lúc, Mạnh Thanh Thanh mới kịp phản ứng, nhưng cũng không làm loạn gì, chỉ tàn bạo nhìn tôi nói:

“Sờ đủ chưa!”

“Ách...”

Tôi lúc này mới xấu hổ rút tay từ trong ngực Mạnh Thanh Thanh ra, thuận tiện đem cái đĩa ra ngoài. Sau đó thoải mái giải thích:

“Tất cả mọi người đều nhìn thấy, tôi chỉ tìm lại tư liệu của tập đoàn mà thôi!”

Tôi nói nửa ngày, không thấy ai trả lời trong lòng buồn bực, thì lại nghe Mạnh Thanh Thanh phì cười, chỉ chỉ vào phía sau của tôi.

Tôi vừa quay đầu lại, mới phát hiện, hóa ra trong phòng này chỉ có tôi và Mạnh Thanh Thanh. Sau đó tôi mới biết được, hóa ra những người ở đây đều bị Sở Cao dùng ánh mắt đuổi ra hết rồi.

“Vậy thì cô giải thích thế nào về cái này.”

Tôi cầm cái đĩa trong tay bắt đầu nói sang chuyện khác.

Mạnh Thanh Thanh liếc mắt nhìn cái đĩa trong tay tôi, dùng ánh mắt mê người nhìn tôi, nói:

“Anh đã làm tôi như vậy rồi, lấy chút tài liệu thì thế nào, có bản lĩnh đem tôi nộp cho cảnh sát đi!”

393. Chương 168: Muốn Sờ Cứ Việc Nói Thẳng..

Tuy nói rằng hảo nam nhân không tranh đấu cùng nữ nhân, thế nhưng tôi lại thích cảm giác đấu võ mồm với Mạnh Thanh Thanh.

“Được, vậy thì tôi kiện anh tội lưu manh sờ sờ người khác! Cảnh sát hỏi anh làm sao mà tìm được cái đĩa này, anh nói như thế nào!”

Mạnh Thanh Thanh đắc ý liếc mắt nhìn tôi nói:

“Được rồi! Anh lại còn sờ ngực tôi trong một thời gian dài như vậy, còn... vân vân nó, rõ ràng là cố ý!”

“Quên đi!”

Bị Mạnh Thanh Thanh nói tôi như vậy, tôi đem cái đĩa ném cho nàng, nói:

“Cô nếu thích thì đem nó đi đi!”

Nói như thế nào cũng là tôi chiếm tiện nghi của nàng, cho nàng cái đĩa này cũng không có gì quá đáng.

“Vậy tại sao anh còn kiểm tra tôi.”

Mạnh Thanh Thanh tức giận nói:

“Tôi thấy anh là cố ý, rõ ràng là muốn sờ...sờ ngực tôi !”

“Đúng, là tôi cố ý đó, thì thế nào!” Đúng là tôi cố ý thật.

“Hừ, muốn sờ thì cứ việc nói thẳng, sao phải lấy lý do xấu xa như vậy!” Mạnh Thanh Thanh thoải mái đặt cái đĩa vào trong túi mang theo.

Nói thật, tôi thích cãi nhau với Mạnh Thanh Thanh, nhưng nàng nói như vậy thì cũng thực quá rồi! Đã như vậy, tại sao tôi không giả bộ hồ đồ, đùa mà làm thật!

“Được, lúc này tôi lại muốn sờ rồi!”

Tôi nghiêm trang nói.

“A?”

Mạnh Thanh Thanh chưa kịp phản ứng, bàn tay của tôi đã cho vào trong ngực của nàng.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong nhà trở nên mập mờ. Mạnh Thanh Thanh đỏ mặt, không biết nên cự tuyệt hay là... cho hẳn chiếm tiện nghi, trong khi bàn tay của tôi thì loạ thoải mái vùn vùn...

“Được rồi, mau lấy ra đi, có người vào thì làm sao bây giờ!”

Mạnh Thanh Thanh phục hồi tinh thần lại gấp gáp nói. Nàng nói câu này, thì lại làm cho tôi có ý nghĩ khác, nếu như bên ngoài không có ai thì có thể tiếp tục ư?

Mạnh Thanh Thanh cũng không biết vì sao lại nói như vậy, chẳng quan lúc này đầu óc nàng đang trống rỗng, nam nhân này mình cực kỳ chán ghét... mà ... tại sao lại khi dễ mình, chẳng nhẽ hẳn không thương hương tiếc ngọc hay sao?

Tôi cũng có cảm giác quá đáng, nên rút tay ra. Ở trong tập đoàn khi dễ nữ phi tặc... Chuyện này nếu như truyền ra ngoài, thì trời ạ!

“Cái túi xách này...”

Tôi chỉ vào túi xách LV trong tay Mạnh Thanh Thanh, lảng sang chuyện khác.

“Tôi mới mua một cái giống như trước, không được sao!”

Mạnh Thanh Thanh cầm cái túi, đỏ mặt chạy ra ngoài.

Đúng là một bại gia nữ! Tôi không khỏi chắc lưỡi.

Mạnh Thanh Thanh chạy ra ngoài cũng không có ai ngăn cản, người trong tập đoàn bao gồm của Sở Cao cũng dùng ánh mắt mập mờ nhìn nàng. Làm cho Mạnh Thanh Thanh vội vàng cúi đầu, chạy nhanh vào trong thang máy.

Khi tôi ra khỏi phòng bảo vệ, mọi người tuy rằng không dám nói gì, nhưng nhìn tôi còn quái dị hơn nhìn Mạnh Thanh Thanh, đúng là đã cho tôi là lưu manh rồi!

Tuy rằng bọn họ không dám nói, thế nhưng Sở Cao lại dám, hẳn phất tay với các nhân viên bảo vệ một cái nói:

“Đừng nhìn nữa, trở lại làm việc đi, cô gái kia là... Ách, bạn gái của Lưu tổng giám, nàng đang đùa giỡn, chỉ là chuyện nhà thôi!”

Sở Cao nói chưa dứt lời, thì lại càng làm cho mọi người càng thêm nghi ngờ chuyện Mạnh Thanh Thanh là bạn gái của tôi! Trong tưởng tượng của họ lại càng thêm quái dị!

Nhưng mà tổng giám đốc đã lên tiếng, có quái dị thì cứ cho nó quái dị, làm gì có ai đem công việc của mình ra đùa giỡn.

“Lão đại, anh có nhiều bạn gái như vậy, sao lại còn ra ngoài trên hoa gheo nguyệt!”

Sau khi mọi người đi rồi, Sở Cao thay đổi cách xưng hô với tôi.

“Cậu nghĩ rằng tôi muốn ư, chính tôi cũng cảm thấy kinh ngạc.”

Tôi lắc đầu, rượu là sắc, động vào là chịu hậu quả!

“Mặc kệ chuyện này của anh, nhưng đừng có làm đại tẩu phát hiện!”

Sở Cao nhắc nhở.

“Không cần cậu quan tâm! Cứ quản lý tốt chuyện của tập đoàn là được rồi!”

Tôi vỗ vai Sở Cao một cái, nói.

“Lão đại đừng có một mình tán giá như thế, cũng nên chiếu cố huynh đệ một chút, anh xem giờ là thời đại nào rồi, vậy mà em vẫn còn là xử nam!”

Sở Cao nói.

“Ha ha! Có cần tôi tìm giúp cậu một tiểu thư hay không...”

Vừa nói đến hai chữ tiểu thư, tôi chợt nhớ tới đêm đó với Mạnh Thanh Thanh, trong lòng lại đau xót.

Lần đầu tiên của con gái rất là quý giá, lần đầu tiên của tôi và Triệu Nhan Nghiên, Trần Vi Nhi, Lưu Duyệt đều ở nơi có ý nghĩa, tuy rằng với Vu Đình thì không phải là nơi trang trọng lắm, nhưng mà cũng với nàng rất ôn nhu.

Mà hai người tôi cảm thấy có lỗi nhất là Diệp Tiêu Tiêu và Mạnh Thanh Thanh, trong lúc say rượu mà quan hệ với các nàng, có thể nói, tâm hồn của hai người đều bị thương tổn rất nặng.

“Tiểu thư? Lão đại sao vậy...”

Bỗng nhiên Sở Cao phát hiện sắc mặt của tôi có chút bất thiện, vội vàng nói.

“Không có chuyện gì!”

Tôi lắc đầu, miễn cưỡng cười nói:

“Chuyện của cậu tôi sẽ lưu ý, con gái rất nhiều, thân phận của cậu cũng khác xưa, tìm đâu chẳng được bạn gái!”

“Hắc hắc, em chỉ đùa thôi, kỳ thực em trước đây cũng có một bạn gái thời cấp 2, khi biết em lên làm tổng giám đốc, thì chủ động gọi điện, hẹn em đi ăn cơm. Trước kia em theo đuổi nàng không thành, lúc này thì lại chủ động mời em, nói là lúc đó cự tuyệt em vì để em nỗ lực học tập! Lúc đó em chỉ cười nhạt, nàng cự tuyệt em rồi nhận lời một nam sinh khác, chuyện này nàng tưởng em không biết hay sao!”

Sở Cao có chút đắc ý nói:

“Chuyện này chỉ làm cho em cảm thấy nàng chướng mắt thôi!”

“Ngựa tốt thì lo gì không có cỏ ăn...”

Tôi nói.

“Đúng vậy, em cũng nghĩ như vậy!”

Sở Cao gật đầu nói.

Không đợi tôi trở về phòng họp, điện thoại di động của tôi lại vang lên, tôi nhìn thì thấy đây là một số máy xa lạ, tôi do dự một lúc mới nhận cuộc gọi. Vừa mới ấn phím nghe, thì thấy âm thanh của Mạnh Thanh Thanh hỗn hển truyền tới:

“Lưu Lỗi chết tiệt, Lưu Lỗi thôi tha, không muốn cho tôi thì cứ nói thẳng, cần gì phải mang một đồng số liệu lung tung lừa tôi!”

“Cái gì mà số liệu lung tung? Mà tại sao cô biết số của tôi?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Số của anh? Đến quan Bar tìm ông chủ là biết.”

Mạnh Thanh Thanh nói:

“Tôi và anh nói chính sự đi, cái đĩa mà anh đưa chỉ là một đồng tư liệu lung tung mà thôi!”

394. Chương 169: Chính Là Do Anh Sờ Hổng.

“Thanh Thanh, cố có thể nói rõ ràng một chút không, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!”

Tôi thật sự không hiểu có chuyện gì nữa!

“Anh thật sự không biết chuyện gì hay sao?”

Mạnh Thanh Thanh dùng khẩu khí không tin hỏi.

“Tôi làm sao mà biết được!”

Tôi thực sự là oan uổng mà, bị người ta đánh cắp tư liệu còn không nói, giờ lại phải giải thích cho kẻ trộm hiểu nữa!

“Vậy tôi hỏi anh, tại sao tất cả các đĩa khác trong công ty tôi đều hiển thị được, tại sao cái đĩa của anh lại không, nó hiển thị lung tung đây này?”

Mạnh Thanh Thanh nói.

“Lung tung? Mạnh Thanh Thanh tiểu thư, cái đĩa này là do cô lấy, sao lại trách tôi được chứ?”

Tôi bất đắc dĩ nói.

“Cái đĩa tôi cầm là tốt, nhưng khi mang trở về thì không tốt, nó biến thành hiển thị lung tung rồi!”

Mạnh Thanh Thanh nói.

“Vậy thì tôi làm sao biết chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là tôi sờ cô làm nó bị hỏng rồi? Trên tay tôi làm gì có từ tính?”

Tôi ngạc nhiên nói.

“Tôi mặc kệ, chính là do anh sờ hỏng, vậy thì trách nhiệm phải thuộc về anh!”

Mạnh Thanh Thanh bắt đầu càn quấy nói.

Tôi thở dài, nữ nhân nếu đã nói như vậy, thì thực sự không còn cách nào, chỉ có một cách duy nhất là rời sự chú ý của nàng đi.

“Vậy tôi còn vân vê nó, vậy có hỏng không?”

Tôi cười xấu xa nói.

“A!”

Mạnh Thanh Thanh kêu lên một tiếng. Sau một lúc mới lên tiếng:

“Tôi mặc kệ, vẫn là do anh sờ hỏng, vậy thì phải mang một cái đĩa khác đền cho tôi.”

“Cô muốn tư liệu gì?”

Tôi hét chỗ nói rồi, đến trộm không thành nay bắt đền chủ!

“Tôi nhớ là trong máy tính có cái... hệ thống phân biệt OCR được rồi, tôi thấy bên trong có phương án thiết kế siêu cấp máy tính của tương lai, mang cho tôi cái đó!”

Mạnh Thanh Thanh nói.

“Thiết kế siêu cấp máy tính của tương lai? Tập đoàn của chúng tôi làm gì có việc này? Tại sao tôi lại không biết?”

Tôi quay đầu nhìn về phía Sở Cao.

Sở Cao cũng dùng vẻ mặt vô tội nhìn tôi nói:

“Lão đại, đó là tác phẩm giải trí đậm ý của mấy tiểu tử phòng nghiên cứu...”

Mạnh Thanh Thanh hiển nhiên có thể nghe thấy lời Sở Cao nói. Hoài nghi hỏi:

“Thật hay giả?”

“Cô còn tưởng tập đoàn chúng tôi có thể nghiên cứu loại sản phẩm như vậy hay sao?”

Nếu như Tập đoàn Ánh Rạng Đông có thể nghiên cứu thì còn tin được, nhưng mà Tập đoàn Thế Kỷ Mới nghiên cứu thì không thể nào.

“Hình như không thể!”

Mạnh Thanh Thanh trả lời.

“Nói vậy thì đúng rồi, đã không có thì cái đĩa trước của cô làm sao mà là thật được!”

Tôi than thở:

“Nữ nhân ngược to quả nhiên là không có đầu óc!”

“Anh nói cái gì? !”

Mạnh Thanh Thanh hét lên chói tai.

“Không có gì, nói cô hét lên cho thoải mái!”

Tôi thuận miệng nói.

“Không bao giờ ... cho anh sờ nữa!”

Mạnh Thanh Thanh hừ nói:

“Tại sao tôi không mở được cái đĩa này?”

“Tại sao nàng không mở được?”

Tôi quay đầu hỏi Sở Cao.

“Nàng dùng cái gì để mở?”

Sở Cao hỏi.

“Cô dùng cái gì để mở?”

Tôi truyền lời nói.

“WORD, là phần mềm OFFICE Ánh rạng đông!”

Mạnh Thanh Thanh nói.

“Nàng nói dùng Ánh rạng đông WORD.” T

ôi tiếp tục chuyển lời.

“Vậy thì anh bảo cô ấy dùng 3DsMAX thì có thể mở được.”

Sở Cao nói.

“Cô dùng 3DsMAX thì có thể mở được!”

Tôi nói với Mạnh Thanh Thanh.

“A, thảo nào tôi thấy nó sai sai, đổi sang file DOC mà còn không được.”

Mạnh Thanh Thanh chột hiểu nói.

“...” Tôi ngất luôn. Rất cuộc cô có hiểu về vi tính không vậy!”

Công ty của cô không thích hợp làm nghiên cứu, chỉ thích hợp làm tiêu thụ mà thôi.” Tôi đề xuất với nàng nói.

“Hừ, anh tưởng tôi không muốn hay sao, từ khi có Tập đoàn Ánh Rạng Đông và thế kỷ mới, thì sản phẩm của chúng tôi bắt đầu ế hàng, nếu như không có cách nào khác, thì tiền đóng thuế cũng không duy trì nổi!”

Mạnh Thanh Thanh tức giận nói.

“Quên đi, vậy thì tôi đem hàng nơi này cho cô bán.”

Tôi bây giờ cũng nên bồi thường cho nàng một chút, làm cho nàng hài lòng, kiếm tiền lợi nhuận bán hàng cũng được.

“Anh nói thực chứ?”

Mạnh Thanh Thanh quả nhiên có chút vui sướng.

“So với trên châu còn thật hơn.”

Tôi khẳng định nói.

“Một lời đã định, sau khi chuyện này thành công tôi mời anh ăn cơm!”

Mạnh Thanh Thanh vui vẻ nói.

“Được, ngày mai tới công ty của tôi một chuyến, tôi giúp cô giới thiệu cách thức buôn bán và sản phẩm.”

Tôi nói.

Mạnh Thanh Thanh cao hứng cúp điện thoại. Sở Cao thì mặt mày nhăn nhó nói:

“Lão đại, anh cứ như vậy đem hệ thống bán lẻ cho cô ấy.”

“Đúng vậy!”

Tôi gật đầu nói:

“Có vấn đề gì không?”

“Hơn một trăm vạn lợi nhuận! Giờ thì coi như không có rồi!”

Sở Cao tiếc nuối nói.

“Đừng có nói giọng thê thảm như vậy được không? Những ... thứ này sớm muộn cũng là của tôi mà.”

Tôi cười nói.

“Có ý tứ? A? Hắc hắc, tôi biết rồi, ha ha!”

Sở Cao dâm dăng cười nói:

“Chờ lão đại chiếm nàng xong, công ty Thanh Mộng chẳng phải là thuộc về chúng ta hay sao!”

“Hoặc là chúng ta sát nhập với công ty Thanh Mộng cũng được.”

Tôi đả kích hần nói.

“A? Không thể nào?”

Sở Cao vẻ mặt lại biến thành quả mướp đắng.

“Đến lúc đó cậu làm tổng giám đốc thì sợ cái gì?”

Tôi cười nói.

“Hắc hắc, lão đại nói phải, thế nhưng Mạnh Thanh Thanh có đồng ý không?”

Sở Cao xấu hổ cười cười.

“Việc này cậu không cần quan tâm, chỉ cần thật lòng theo tôi kiếm tiền, sau này thì không phải lo!”

Tôi nghĩ tới viện nghiên cứu của Tôn Tứ Khổng và Từ Khánh Vĩ . Hắc hắc, sau này thực hiện kế hoạch thăm dò vũ trụ cũng được!

“Yên tâm đi, lão đại, Sở Cao cái gì cũng không có, nhưng có một tấm lòng trung, đi theo lão đại, sau này sẽ cùng anh trải qua hoạn nạn, vĩnh viễn không rời...”

Sở Cao giả vờ khóc rống lên nói.

“Chờ một chút... Dừng lại, cái gì mà vĩnh viễn không rời? Cậu bày tỏ tình cảm đó à, tôi không có hứng thú ở phương diện kia đâu nhé, cậu tránh xa tôi ra một chút...”

Tôi vội vàng nhảy tránh Sở Cao ra vài bước.

“Sao có thể chứ, em đang biểu thị trung tâm với lão đại, ha ha.”

Sở Cao cười nói.

Tôi và Sở Cao trở lại phòng họp, từ xa xa đã nghe thấy tiếng cười. Mọi người thấy tôi và Sở Cao đẩy cửa tiến vào, thanh âm bên trong đột nhiên ngừng lại.

Nói thật, con người tôi không phải là người cứng nhắc, tạo bầu không khí vui vẻ cho thủ hạ còn hơn là ở trong một bầu không khí ngột ngạt.

“Sao vậy? Mọi người vừa thảo luận cái gì thế? Tiếp tục đi, tôi và Sở tổng sẽ tham gia!”

Tôi thấy tất cả mọi người đều im lặng, vì vậy lên tiếng.

Chỉ thấy tất cả mọi người đều quay lại nhìn Dương Mân đang đỏ mặt...

395. Chương 170: Dương Mân (1).

Tôi thấy tất cả mọi người không nói, cho nên giảng hòa nói:

“Mọi người cũng có thể tiếp tục bàn luận chuyện không quan hệ tới công việc cũng được, chúng ta kết hợp giải lao!”

“Đúng vậyh, tôi cùng Lưu tổng giám cũng tham gia, tôi đã nói rồi, trong công việc thì chúng ta là quan hệ cấp trên cấp dưới, nhưng lúc bình thường thì là bạn bè, ha ha!”

Sở Cao đương nhiên là nói chuyện theo hướng của tôi:

“Mọi người xem, đã 12h mất rồi, chúng ta cũng nên nghỉ trưa, mọi người có thể tiếp tục chủ đề vừa rồi!”

Nhưng mà trong phòng họp vẫn không có ai nói chuyện, đều dùng ánh mắt nhìn giám đốc nhân sự Dương Mân, mà Dương Mân thì đỏ mặt, cúi đầu, đôi mắt trong suốt đang xoay chuyển, không biết là đang nghĩ cái gì.

“Mọi người đang làm gì đó? Có ai nói cho tôi biết hay không?”

Tôi kỳ quái nói.

“Lưu tổng giám, chuyện này... Là như vậy, chúng tôi vừa rồi...”

Giám đốc nghiên cứu như một học sinh trung thực, nói chuyện với mọi người là nói hết, giờ phút này đang muốn mở miệng, Dương Mân thấy tình huống không tốt, liếc hẩn một cái, tiếp lời nói:

“Không có chuyện gì đâu, Lưu tổng giám, chúng tôi vừa rồi đang nói chuyện về đội trưởng đội bảo vệ, có phải không giám đốc Lý?”

Lý Hiểu Cương là thiên lôi mà Dương Mân sai đâu đánh đó, thấy nàng hỏi, vội vàng gật đầu nói:

“Đúng vậy, đúng là như vậy!”

Tôi thấy mọi người không muốn nói. Cũng không truy vấn. Kiếp trước làm quản lý nhiều năm cho tôi biết, đám người này vốn là do Sở Cao mới bố trí, nên cũng không cần thiết phải truy cứu chuyện này.

Rất nhiều công nhân viên không có chuyện đều thích nói về lãnh đạo của mình, đây là một chuyện rất bình thường, giống như kiếp trước tôi cũng vậy, chưa lên làm tổng giám đốc cũng từng thiết kế trò chơi đùa tổng giám đốc.

Sau khi lên làm tổng giám đốc, mới biết rằng nó không dễ như vậy. Vừa phải đảm bảo thành thích, vừa phải đảm bảo không quá nghiêm nghị, lại thêm đời sống của anh em trong công ty nữa! Cho nên tôi thường không truy cứu những vấn đề này của nhân viên.

“Vậy cứ như vậy đi, mọi người đi nghỉ trưa đi, buổi chiều hội nghị tiếp tục!”

Tôi phát phát tay nói.

” Lưu Tổng vạn tuế!”

Dương Mân giơ hai tay lên cao hứng nói.

Lý Hiểu Cương trong lòng thầm mắng, nữ nhân ngu ngốc này, sao lại có thể gọi Lưu tổng giám thành Lưu Tổng, đây không phải là tự tìm phiền phức à!

Nhưng mà Sở Cao cũng không để ý những thứ này, trong công ty lời nói của ai có trọng lượng, hắn cũng biết.

Tôi nhìn Dương Mân, cười cười với nàng. Tôi không thường xuyên tham gia hội nghị của tập đoàn, hơn nữa mọi người đều là người mới tuyển, cho nên tôi cũng không để ý nhiều tới cô gái này.

Nhưng mà quy định của công ty thì không thể loạn được, tôi nhìn nàng nói:

“Phải gọi tôi là Lưu tổng giám hoặc là Lưu cố vấn, thêm một chữ sẽ lãng phí tế bào hay sao?”

“Biết rồi!”

Dương Mân nhìn tôi làm mặt quỷ nói.

Trong lòng tôi vui lên, cô nàng này rất có ý tứ, lại dám làm mặt quỷ với lãnh đạo. Nhìn tuổi của nàng cũng không lớn. Chắc là mới tốt nghiệp đại học, ước chừng cũng xấp xỉ tuổi với Trần Vi Nhi.

Nhưng mà sau đó tôi lại nghĩ, tôi đâu phải là lãnh đạo, cũng chỉ là một cố vấn mà thôi. Mặc dù chức vị thì to, nhưng lại là người không quyền lực, cho nên tôi cũng không cần mọi người phải cung kính với mình.

Sở Cao thấy giám đốc của mình làm mặt quỷ với chủ tịch, thì sợ hết hồn, nhìn Dương Mân trừng hai mắt quát lớn:

“Dương Mân, Cô làm cái gì đó, đừng có không lớn không nhỏ !”

“Tôi với Lưu Tổng... giám cũng đâu có kém bao nhiêu...”

Dương Mân lẩm bẩm nói:

“Hơn nữa, hơn nữa chính miệng anh ấy cũng nói, chúng ta là bạn bè, làm mặt quỷ với bạn bè thì có sao!”

“Ách...”

Sở Cao nhất thời cứng họng, nghĩ thầm. Không hổ là Giám đốc nhân sự, nhanh mồm nhanh miệng tới mức, việc gì cũng có thể nói được!

“Được rồi, Dương... Mân đúng không.”

Tôi cũng mới biết nàng tên là Dương Mân. Cho nên nói:

“Sở tổng đùa với cô thôi, đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

“Lưu tổng giám, anh cũng thực sự là quá làm tổn thương lòng tự ái của nhân viên rồi, người ta là một đại mỹ nữ, vậy mà ngay cả tên cũng không biết...”

Dương Mân không vui nói.

“Bây giờ không phải tôi biết rồi hay sao, chuyện của tôi tương đối nhiều, ha ha.”

Tôi cười nói.

Tôi nhìn kỹ cô gái trước mặt này một chút, vóc dáng cao gầy, trời sanh có thể làm người mẫu, trên mặt đẹp như ngọc có phớt một màu phấn hồng, cũng không trang điểm đậm như các nữ trí thức khác, nhưng mà như vậy lại càng thể hiện vẻ đẹp trời sinh.

Thanh thuần khiết lại mang thêm dã tính, cái miệng nhỏ nhắn cứ chực chu lên, loại cô gái đáng yêu mà lại có tính cách thuần thực này, trong cuộc sống thì chắc chắn là người tự lập. Không trách được nàng có thể ngồi lên chức giám đốc nhân sự.

Phòng ăn của Tập đoàn Thế Kỷ Mới nằm ở tầng dưới cùng của cao ốc, đây là một phòng ăn tập thể. Nó vốn được chia thành hai gian, ở giữa có một tấm kính thủy tinh, những người có chức vụ từ quản lý trở nên dùng cơm ở bên này, sau đó không biết người nào cho ý kiến, là phải hủy bỏ vách ngăn, mọi người cùng ngồi ăn.

Vừa đến phòng ăn, tôi và mấy người Sở Cao đã bị dòng người tách ra. Ai bảo là lúc ăn cơm cơ chứ, nên người tới ăn cơm vô cùng đông đúc.

Tôi lần đầu tiên tới phòng ăn này, nhìn những thức ăn có màu sắc sặc sỡ, tôi thực sự không biết nên ăn cái gì, so với cơm thời cấp 3, thì có thể nói đây chính là tiệc.

Phải biết rằng người là thành phần trí thức thì đối với món ăn cũng rất chọn lựa, nếu như không thích, họ sẽ điện thoại ra ngoài tìm cơm ăn, chứ không giống như học sinh

Bỗng nhiên, tôi thấy món Tứ Xuyên Mạt La Thăng, tôi bỗng nhiên nghĩ tới năm đó ở Tân Giang, lần đầu tiên đến nhà Trần Vi Nhi ăn cơm, cũng là dùng món Mạt La Thăng này, vì vậy tôi nói với đầu bếp:

“Anh đầu bếp, cho một chén Mạt La Thăng, nhiều ớt, không rua thơm...”

“Có kinh nghiệm!”

Đầu bếp gật đầu nói:

“Năm đồng tiền.”

“Của anh đây.”

Tôi từ trong ví tiền rút ra một tờ 10 đồng đưa tới.

“Tiên sinh, ở đây chúng tôi dùng thẻ”

Đầu bếp chỉ vào máy thẻ ở phía trên nói.

“A? Dùng thẻ!”

Tôi lần đầu tiên tới ăn cơm, đâu biết là phải dùng thẻ, quay lại tìm Sở Cao, thì phát hiện hắn đã không còn ở đây nữa rồi.

396. Chương 171: Dương Mân (2)

Đầu bếp hỏi.

“Tôi là nhân viên của Tập đoàn Thế Kỷ Mới, lần đầu tiên ăn ở chỗ này...”

Tôi giải thích.

“Vậy anh có thể tới công ty làm thẻ, ở chỗ này chúng tôi không thu tiền mặt.”

Đầu bếp lắc đầu nói.

Làm thẻ? Chờ tôi làm thẻ xong, thì căng tin đã đóng cửa từ lâu rồi!

“Làm sao vậy, Lưu tổng giám?”

Một giọng nữ êm tai truyền tới, tôi xoay người nhìn lại, đây chẳng phải là Dương Mân hay sao!

“Ách... Tôi không có thể cơm.”

Tôi xấu hổ cười cười.

“A, như vậy sao! Vậy thì tôi mời khách!”

Dương Mân lấy thể cơm của mình, vạch lên máy một cái.

Đầu bếp giúp tôi lấy một suất Ma Lạt Thăng, sau đó tôi mua thêm 2 cái bánh nướng, tất cả đều là tiền của Dương Mân.

Mà Dương Mân mua một suất cơm sườn lợn, không nghĩ tới, vóc người nàng đẹp như vậy, nhưng lại ăn nhiều đến thế.

“Xấu hổ quá, để cô phải tốn kém rồi.”

Tôi hướng về Dương Mân nói. Một đại nam nhân mà để một nữ nhân trả tiền, thì đúng là có chút không thoải mái.

“Ha ha, chỉ có 10 đồng, tốn kém cái gì.”

Dương Mân cười nói.

“Vậy hôm nào tôi mời cô ăn cơm.”

Tôi thuận miệng hướng về Dương Mân nói.

“Được! Vậy chúng ta một lời đã định rồi nhé!”

Dương Mân vội vàng tiếp lời nói.

“Ừ, còn sợ tôi quỵt nợ phải không!”

Tôi đáp ứng nói.

Tôi và Dương Mân bưng cơm, tìm một cái bàn trống ngồi xuống.

Tôi ăn một thìa Ma Lạt Thăng, không phải đồ ăn của nhà Trần Vi Nhi, tôi không khỏi nhú mày.

“Thế nào, Lưu đại tổng giám, không ăn được hay sao?”

Dương Mân thấy tôi nhú, liền hỏi.

“Ngoài giờ làm không nên gọi tôi là Lưu tổng giám, gọi Lưu Lỗi là được rồi.”

Tôi nói:

“Không ngon bằng què tôi làm.”

“Được, vậy thì tôi gọi anh là Lưu Lỗi!”

Dương Mân gật đầu nói:

“Què anh ở đâu?”

“Tôi là người ở thành phố Tân Giang, tỉnh Tùng Giang.”

Tôi nói.

“Tỉnh Tân Giang? Nơi đó cũng làm được Ma Lạt Thăng hay sao!”

Dương Mân kỳ quái nói.

“Đúng vậy, tôi có một người bạn mở cửa hàng cơm Tứ Xuyên ở đó, hương vị chính tông.”

Tôi nói.

“Bạn gì?”

Dương Mân bị thấy tôi nói như vậy thì sắc mặt trong nháy biến hóa.

“Ha ha, là một bạn cùng học.”

Tôi nghĩ không cần phải nói với nàng những chuyện này.

“Bạn nữ?”

Dương Mân mở trừng hai mắt.

“Ừ.”

Tôi vô ý thức gật đầu.

“Ha ha, quả nhiên có chuyện! Là bạn gái của anh?”

Dương Mân hỏi.

“Hỏi như vậy làm gì, lẽ nào cô muốn điều tra hộ khẩu của tôi phải không!”

Tôi chỉ vào trán của Dương Mân nói:

“Mau ăn cơm đi!”

“Ai nha! Đừng có dí vào trán của người ta, người ta không phải là trẻ con!”

Dương Mân cố ý xoa xoa cái trán nói.

Quả nhiên Dương Mân yên tĩnh được một lúc. Nhưng mà không được bao lâu, lại mở miệng nói chuyện:

“Lưu Lỗi, có ngày nếu anh gặp người xinh đẹp hơn bạn gái của anh, anh sẽ làm sao?”

“Tới lúc này tôi còn chưa gặp tình huống đó.” T

ôi không muốn cùng Dương Mân dây dưa cái chủ đề này, nên đáp.

“Tôi nói là nếu như, nếu như!”

Dương Mân có chút mất hứng, dù sao mình cũng là một mỹ nữ, ngụ ý của mình muốn hỏi xem bạn gái của hắn có đẹp hay không!

“Nếu như thì nói làm gì.”

Tôi đáp.

“Vậy anh có cùng bạn gái anh chia tay không?”

Dương Mân tiếp tục hỏi.

“Cô thực là, đây là vấn đề riêng tư!”

Tôi cả giận nói:

“Nếu như tôi hỏi cô, nếu như cô không có bạn trai, vậy gặp một người không quen có thể hôn người ta không, cô trả lời như thế nào!”

“Hừ, không nói thì thôi, người ta chỉ hiếu kỳ!”

Dương Mân nhìn tôi thè lưỡi nói:

“Anh muốn hỏi cái gì, tôi đều nói cho anh biết!”

“Quên đi. Tôi không có hứng thú tìm hiểu cuộc sống riêng tư của người khác, cô cũng không là bạn gái của tôi. Tôi hỏi để làm gì!”

Ma Lạt Thăng đã nguội, vậy mà nha đầu này vẫn còn nói liên mồm.

Dương Mân ủy khuất nhìn tôi liếc mắt, cúi đầu ăn cơm. Trong lòng nàng phát thệ, sớm muộn gì cũng có ngày tôi cho anh biết tay!

Lúc này, cách chúng tôi không xa có mấy người không phải trong tập đoàn, đang thì thầm to nhỏ

“Đây không phải là Dương Mân của Tập đoàn Thế Kỷ Mới hay sao? Nam nhân ngồi cùng nàng kia là ai?”

“Đúng vậy, ngày hôm nay Dương Mân sao lại ngồi ăn cơm cùng với con trai cơ chứ?”

“Ai biết được, có lẽ là khách hàng của nàng.”

“Có thể mời khách hàng ăn cơm ở căng tin của cao ốc này hay sao!”

“Cũng đúng, có lẽ là bạn trai của nàng cũng không chừng!”

“Ai, xem ra tôi không có hy vọng rồi!”

“Nam nhân kia thực sự là đẹp trai, cậu đừng có mơ mộng nữa!”

“... ..”

Tôi thật không nghĩ tới, Dương Mân lại là tiêu điểm của cao ốc này! Dương Mân hiển nhiên nghe được hai người kia nói, đặc ý nhìn tôi liếc mắt, giống như đang thị uy, được ăn cơm với một đại mỹ nữ như tôi cũng là một vinh hạnh đó!

Tôi từ chối cho ý kiến cười cười, thỏa mãn lòng hư vinh của nàng một chút cũng không sao. Thế nhưng tôi lập tức hối hận! Bởi vì Dương Mân lại tiếp tục nói!

“Thế nào, có muốn một cơ hội theo đuổi tôi hay không?”

Dương Mân nhíu lông mày nói.

“Không, tôi sợ lão bà của tôi bóp chết.”

Tôi cho rằng Dương Mân đang nói đùa với tôi.

“Lão bà của anh không hung dữ như vậy chứ?”

Dương Mân làm ra biểu tình hơi sợ.

“Đương nhiên, có thể hủy dung mạo đó!”

Tôi cũng biểu hiện run sợ.

“Không thể nào, nếu như là tôi thì chắc chắn sẽ không.” Dương Mân nói: “Nếu không thì anh bỏ nàng đi?”

“Dương Mân, đó là một vấn đề rất nghiêm túc.” Tôi quyết định hù dọa một chút nàng.

“Vấn đề gì?” Dương Mân sững sốt.

“Cô chuẩn bị làm vợ hai, hay là tình nhân của tôi?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Có ý gì?” Dương Mân sững sốt.

“Ý của tôi chính là, tôi sẽ không chia tay với bạn gái của tôi, cô không buồn chán chứ?”

Tôi ăn luôn cái bánh nướng nói.

“Ha ha, anh còn tưởng thật hay sao, tôi đùa với anh thôi, chẳng nhẽ tôi lại khoog tìm được bạn trai!”

Dương Mân không thêm để ý chút nào cười nói.

“Tôi cũng không nói đùa đâu, nhìn y phục, nhìn nước hoa trên người của tôi, có làm tình nhân của tôi, tôi cũng không nuôi nổi cô đâu!”

Tôi chỉ vào Dương Mân nói.

“Quý hẹp hòi.”

Dương Mân ăn xong, bưng hai cái đĩa của tôi và nàng đặt lên chỗ để, sau đó cùng tôi ra khỏi căng tin.

]

397. Chương 172: Nhan Nghiên Hiểu

Ngày thứ hai, từ sáng sớm, Mạnh Thanh Thanh từ sáng sớm đã tới Tập đoàn Thế Kỷ Mới, tôi bảo Giám đốc thị trường hướng dẫn Mạnh Thanh Thanh tiếp cận cách thức bán lẻ PC.

Bởi vì lúc Tập đoàn Thế Kỷ Mới gây dựng, chính là từ cửa hàng phía sau Đại học Thanh Hoa, nên chúng tôi có chia nhỏ thị trường, bán lẻ cho sinh viên, học sinh, mà tôi thường cho Mạnh Thanh Thanh chính là thị trường này.

“Có thật là cho tôi không?”

Mạnh Thanh Thanh cầm lấy giấy chứng nhận quyền sử dụng và tài khoản, có chút khó tin nhìn tôi.

“Ừ, cho cô.”

Tôi gật đầu.

“Anh có ý gì vậy, tự nhiên lại mang tới cho tôi một đại lễ.”

Mạnh Thanh Thanh nghi ngờ nói.

“Coi như tôi bồi thường cho cô đi.”

Tôi thở dài nói.

“Bồi thường! Cái gì, ý của anh là đem những thứ này thanh toán với tôi có phải không?”

Mạnh Thanh Thanh có chút kích động nói:

“Không được! Tôi không nhận, anh muốn trốn tránh trách nhiệm có phải không!”

“Cái gì mà trốn tránh trách nhiệm, tôi không có ý đó!”

Tôi vội vàng cười nói:

“Ý của tôi là, tôi bồi thường cho sự thô bạo đêm hôm đó với cô, chứ không nói là không chịu trách nhiệm!”

“A, thế thì còn được, chứ ai mà thêm sự bồi thường của anh!”

Mạnh Thanh Thanh hừ nói, cất giấy tờ vào trong túi. Một lát sau, đột nhiên có chút do dự hỏi:

“Đúng rồi, cái Tập đoàn Thế Kỷ Mới này rốt cục là của ai? Anh không phải tổng giám đốc, sao có thể nói tặng cho tôi là tặng?”

“Ách... Thật ra tôi có cổ phần.”

Tôi giải thích.

“Hóa ra là như vậy, tôi yên tâm rồi, vốn tưởng rằng anh là chủ của nó.”

Mạnh Thanh Thanh thở phào nhẹ nhõm nói.

Hiện tại, tôi cũng không hiểu nổi quan hệ giữa tôi và Mạnh Thanh Thanh là như thế nào, nói bạn bè bình thường cũng không phải. Nếu như một nam nhân mà thường xuyên sờ một nữ nhân, nữ nhân kia cũng thường xuyên làm nũng với nam nhân, mà bọn họ có thể là bạn bè, vậy thì tôi và Mạnh Thanh Thanh cũng chỉ là bạn bè.

Đưa Mạnh Thanh Thanh đi, tôi trở lại biệt thự của tôi, bởi vì tôi hôm nay đã đáp ứng các vị lão bà, đó là mang các nàng tới đại lý xe của Lưu Duyệt chọn xe.

Thật ra thì chuyện này chỉ cần Lưu Duyệt là có thể làm xong, nhưng mà các lão bà muốn tôi tham gia, nên tôi không cách nào chối được!

Chuyện học lái xe vốn là chuyện dễ dàng, hơn nữa có Lưu Duyệt làm cố vấn, các nàng rất dễ dàng học xong bằng lái.

Trong thời gian này, các cô cái luôn lên mạng tìm hiểu về xe, trong lòng tất cả đều đã chọn xong, lần này mang tôi cùng đi, chỉ là muốn trưng cầu ý kiến của tôi mà thôi.

Trên thế giới hiện nay, động cơ của xe toàn sử dụng động cơ do Tập đoàn Đông Á sản xuất, động cơ mang nhãn hiệu Hoa Hạ, nhưng mà bề ngoài thì vẫn như trước

Chúng nữ đi mua xe cũng rất có trật tự, chỉ dựa vào thứ tự để mua, cho nên Triệu Nhan Nghiên là người mua đầu tiên.

Mà Triệu Nhan Nghiên không thích xe thể thao, nên chọn một chiếc Volkswagen, tôi cùng Triệu Nhan Nghiên đi lái thử, cảm giác cũng không tệ lắm.

“Lão công, đã lâu rồi chúng ta không ở riêng một mình.”

Trên đường thử lái trở về, Triệu Nhan Nghiên thở dài sâu kín nói.

Đúng vậy, kể từ khi ở Bắc Kinh, tôi cùng chúng nữ luôn ở một chỗ, căn bản không có thời gian ở một mình. Xem ra Triệu Nhan Nghiên bắt đầu hoài niệm đoạn thời gian mà tôi theo đuổi nàng rồi.

“Thật xin lỗi, anh sẽ tìm cơ hội, để chúng ta có thể giới riêng”

Tôi có chút đau lòng nhìn Triệu Nhan Nghiên nói.

“Thôi, em chỉ cảm khái một chút mà thôi.”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi thương cảm, vội vàng lắc đầu cười nói:

“Thật ra thì bây giờ cũng rất tốt, ít nhất mỗi ngày em cũng có người đi dạo phố cùng, lúc anh không có ở nhà, còn có các chị em nói chuyện.”

“Nhan Nghiên, ủy khuất cho em rồi, em lại phải chấp nhận việc anh chia sẻ tình cảm cho người khác.”

Tôi cười khổ nói.

“Không có, lão công, thật ra thì em biết, tình yêu của anh với em trước sau không thay đổi. Không có gì là chia sẻ cả, anh đối chị cũng tốt, Lưu Duyệt, Vu Đình các nàng cũng tốt, tình cảm của anh với mỗi người đều là thật lòng!”

Triệu Nhan Nghiên nói.

“Cám ơn em, Nhan Nghiên.”

Tôi biết, tình cảm của tôi với Triệu Nhan Nghiên là sâu đậm nhất, nhưng tôi cũng không có cách nào từ bỏ tình cảm của chúng nữ.

“Không có gì, hơn nữa, nếu như không có các chị em, thì buổi tối anh làm em chết mất!”

Triệu Nhan Nghiên nghiêng qua nhìn tôi một cái, có chút ngượng ngùng nói.

“Ha ha!”

Tôi nhất thời nhớ lại, thời gian mà trước khi chúng tôi thi tốt nghiệp cấp 3, mỗi ngày tôi làm cho Nhan Nghiên không xuống giường được, đi thi mà còn phải vịn vào tôi mới đi nổi. Chú Triệu ở một bên phần hận nhìn tôi, con gái tao mà thi không đậu, thì mà đẹp mặt.

Kết quả kỳ thi lại chứng minh, điều đó chẳng ảnh hưởng gì tới học lực của nàng làm cho chú Triệu không biết phải nói gì.

“Có được tất có mất, em cũng muốn có người giúp em.”

Triệu Nhan Nghiên liếc tôi một cái nói.

“Hắc hắc.”

Tôi cười khan nói.

“Mau xuống xe đi, người khác vẫn chờ anh đó, em không thể độc chiếm lấy anh!”

Triệu Nhan Nghiên đẩy tôi một cái nói.

Triệu Nhan Nghiên chọn chiếc Volkswagen, kế tiếp là Trần Vi Nhi, Trần Vi Nhi đối với xe thì không có yêu cầu gì đặc biệt, có thể lái được là được. Nàng nhìn trúng một chiếc xe, nhưng đó lại là xe của nước R sản xuất, cho nên không tính. Sau đó nàng chọn một cái BMW E63, đời ba, sản xuất năm 1999.

Hạ Nhu, Vu Đình, Hứa Nhược Vân đều theo đuổi những kiểu xe mang tính thời thượng, xe thể thao đương nhiên là lựa chọn đầu tiên của các nàng. Nếu như là lúc đầu, tôi còn sợ có người gây bất lợi cho các nàng. Kể từ khi xảy ra chuyện khi đi cùng Đỗ Tiểu Uy, tôi đã điều một đội lính đánh thuê, chuyên môn đi theo bảo vệ các nàng.

... ..

]

398. Chương 173: Gặp Tiểu Nhân.

Cô gái bán hàng trong đại lý thấy tôi mang một đoàn mỹ nữ đi xem xe thì rất kinh ngạc, đều rối rít suy đoán quan hệ giữa tôi và chúng nữ, nay lại thấy chúng tôi không thanh toán tiền, rồi lại liên tưởng tới bộ dáng thân mật của bà chủ mình, thì lập tức nghĩ tới hai chữ, vợ bé.

Nam nhân kia rất có khả năng là một ông trùm giấu mặt, nhưng câu này chỉ nghĩ ở trong lòng, chứ không dám nói ra.

Đương nhiên, tôi cũng không quên lời hứa của mình, đó là gọi điện thoại cho Hà Tích Duyên, muốn nói chuyện mua cho nàng một chiếc xe. Nhưng nha đầu này đang tập trung vùi đầu vào chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp, không có tâm tư làm chuyện khác, nên tôi nghĩ là thôi để tới sang nam.

Cũng may là khu biệt thự của tôi tương đối rộng rãi, đồ nhiều xe như vậy cũng không có gì là chật chội. Chỉ là trên đường về nhà, sáu chiếc xe hạng sang cùng với chiếc Land Rover của Đỗ Tiểu Uy chạy một đoàn trên đường, làm cho người ta cứ chú mục vào nhìn.

Ba ngày sau, Tập đoàn Ánh Rạng Đông hoàn thành chuyện thu mua Long Đăng, cả quá trình đều vô cùng thuận lợi. Nhưng mà những người ngoài đều rối rít suy đoán, tại sao một tập đoàn kinh doanh điện tử lại có hứng thú với một tập đoàn mậu dịch?

Nếu như nói Tập đoàn Ánh Rạng Đông đang chú trọng phát triển về quần áo, trang phục thì dường như không hợp lý, nhưng nếu nói Tập đoàn Ánh Rạng Đông mua Long Đăng là để giữ độc quyền xuất nhập khẩu thì lại càng không phải, bởi tập đoàn này đã trải rộng khắp thế giới, cần gì phải làm chuyện này.

Trong lúc nhất thời, giới truyền thông suy đoán không ngừng. Mà Triệu Quân Sinh chỉ giải thích, đây là quyết sách của tầng lớp cao tầng, là bí mật kinh doanh, không thể nào tiết lộ.

“Mẹ kiếp!”

Lôi Phúc Bách nặng nề cầm tờ báo trong tay ném xuống đất, mắng:

“Nữ nhân này không biết tại sao lại tìm được con đường đi, cùng hợp tác với Tập đoàn Ánh Rạng Đông! Vốn muốn làm cho Ngô Tuyết Bình khuất phục, vậy mà nàng lại dễ dàng giải quyết”

“Cha, con thấy bài báo này có ẩn ý gì đó?”

Lôi Tiểu Long bày mưu tính kế nói. Mấy ngày qua hắn cứ suốt ngày ngẫm nghĩ cách làm hại người khác, càng nghiên cứu càng có cảm giác mình thông minh tuyệt đỉnh, chiêu thức làm hại người nào cũng có thể nghĩ ra, vì vậy mới chạy tới trước mặt cha mình khoe khoang.

“Có ẩn ý là gì?”

Lôi Phúc Bách hỏi.

“Con nghe nói, khi tập đoàn tư nhân thu mua doanh nghiệp quốc doanh, đều xảy ra thất thoát một số lượng lớn tài sản, con thấy chuyện Tập đoàn Ánh Rạng Đông thu mua Long Đăng chỉ là một tin vịt!”

Lôi Tiểu Long tự cho là thông minh nói.

“Tin vịt cái rắm! Tập đoàn Long Đằng ra sao lão tử không biết hay sao! Tập đoàn Ánh Rạng Đông rõ ràng là bỏ tiền ra mua, không biết một nữa nào của mày chết rồi hay sao, mà nghĩ ra một chủ yếu ngu tới vậy!”

Lôi Phúc Bách đang tức giận, thấy con trai mình nói như vậy, lại càng giận dữ!

Lôi Tiểu Long ngoài mặt mặc dù khúm núm, nhưng mà trong lòng lại xem thường, tự mình quyết định cái kế hoạch trong lòng.

Suốt ngày bận rộn, tôi phải theo các lão bà đi trang điểm cho chiếc xe mới của các nàng. Lúc này vẫn chưa lưu hành kiểu dán hình xe, nhưng mà các chi tiết nhỏ khác vẫn phải làm, Lưu Duyệt cố ý tìm một người thợ trang điểm cho xe từ trong đại lý tới.

Mà trong lúc đó tôi cũng quên mất chuyện khác cần làm, mỗi ngày sống một cuộc sống an nhàn, thoải mái. Nhưng mà tiêu sái không được mấy ngày, Đinh Văn Phong liền tìm tôi, nói là tôi cần phải đi tham gia cuộc thi giao lưu võ thuật ở nước R.

Tôi vỗ đầu một cái mới nhớ tới, lần trước tôi đã đáp ứng hẳn làm chuyện này, nhưng do thời gian dài quên mất, không ngờ hẳn vẫn còn nhớ kỹ!

Tôi nói chuyện với các lão bà, nhưng mà các lão bà vẫn còn trầm mê trong những chiếc xe hơi, nên chỉ dặn là đi sớm về sớm, không nói gì khác.

Ở một tầng ngầm trong Đại học Thanh Hoa, tôi gặp Đinh Văn Phong. Nơi này cũng là địa điểm hoạt động của Hiệp hội võ thuật Thanh Hoa.

Tôi là hội viên duy nhất của cái hội này, lần đầu tiên tới đây, trông cái phòng làm việc đơn sơ, tôi không khỏi có chút buồn bực:

“Đây là cái Hiệp hội võ thuật của cậu?”

“Đại khái là vậy!” Đinh Văn Phong có chút ngại ngần gật gật đầu:

“Tuy hơi cũ một chút, nhưng ai bảo xã đoàn của chúng ta nhỏ, trường học cho một địa điểm đã là không tệ, còn tính toán làm cái gì!” :

“Được rồi, tôi thấy hai chúng ta cũng lên trên đi, ở đây u ám, không biết là có ma hay không nữa?”

Tôi nhìn tình hình căn phòng nói. Mặc dù tôi không sợ gì quỷ, nhưng mà cảm giác ở đây không tốt chút nào.

“Ách... cậu khoan hãy nói, nơi này đúng thực là có chuyện ma quái, nếu không trường học đâu có bỏ nơi này.”

Đinh Văn Phong gật đầu nói.

Tôi cùng Đinh Văn Phong sóng vai đi ra khỏi trường học, chạm mặt Dương Uy, Dương Uy sau khi nhìn thấy tôi thì sững sốt, sau đó có chút mất tự nhiên cười nói:

“A, đây không phải là Lưu Lỗi sao!”

“A, Dương xã trưởng, xin chào.”

Tôi nhìn hẳn gật đầu.

“Các người cũng tham gia cuộc giao lưu võ thuật ở nước R hay sao?”

Dương Uy làm bộ như rất tùy ý hỏi.

“Đúng vậy, chúng tôi đang thương lượng chuyện này.”

Đinh Văn Phong thấy Dương Uy nói chuyện rất khách khí, cũng thành thật trả lời nói.

“A, tôi cũng đang chuẩn bị, có khi chúng ta lại là đối thủ của nhau!”

Dương Uy thân thiện cười nói.

“Kính xin Dương xã trưởng hạ thủ lưu tình!”

Đinh Văn Phong khách khí nói.

“Nói đúng lắm, đúng lắm, dù sao mọi người đều là sinh viên của Đại học Thanh Hoa”

Dương Uy gật đầu nói.

Sau khi tôi cùng Đinh Văn Phong đi khỏi trường học, trên mặt lộ Dương Uy ra một tia âm lãnh kèm theo hận ý cười lạnh: hạ thủ lưu tình? Hừ hừ, đang lo không có cơ hội diệt trừ mày, giờ thì có cơ hội danh chính ngôn thuận rồi!

Dám cướp đồ trên tay tao, vậy thì tao làm cho mày chết! Dù sao thân phận của mày hiện giờ vẫn không công bố ra ngoài, đánh chết do ngộ thương, tới lúc đó ông ngoại làm gì được tao?

Dịch giả - Dương Uy này là ai, là cháu họ ngoại của Lưu Chấn Hải, con của Dương Thụ Quang, em họ của Dương Khai Xa.

399. Chương 174: Đinh Văn Phong Xui Xẻo.

Tối đưa Đinh Văn Phong chỉ có một người là Vương Tiến, cũng chính là thủ hạ của Đinh Văn Phong. Mà tối tiễn tôi có một đoàn thiếu nữ, chính là Triệu Nhan Nghiên và các nàng, còn có Sở Cao, Hoàng Văn Tĩnh và đám bạn phòng ngủ, ngay cả Hứa Nhị cũng mang về mặt ngưng trọng, kiểu như tráng sĩ một đi không trở về.

“Anh nói là anh chỉ đi tham gia thôi, chứ đâu phải là một đi không trở lại!”

Tôi cười nói.

Khi tôi và Đinh Văn Phong đi tới nơi kiểm tra vé của sân bay, thì phía sau tôi vang tới tiếng reo hò, đầu lĩnh vẫn là Triệu Nhan Nghiên!

“A! Rất cực có thể lái xe thoải mái rồi, không có ai quản lý cả!”

Các cô gái khác cũng rối rít phụ họa. Tôi thiếu chút nữa thì té xỉu trên mặt đất, đúng là cuộc đời bất hạnh! Có thể vui mừng tới mức này, tôi đúng là thất bại rồi!

Đinh Văn Phong cũng nhìn thấu quan hệ giữa tôi và các cô gái, mới đầu có chút kỳ quái, nhưng sau đó lại bình thường, giờ thấy bộ dạng của tôi, không khỏi cười trộm.

Về phần tiếng Nhật, do kiếp trước là Tổng giám đốc phụ trách châu Á, để nâng cao trình độ giao tiếp có học một chút, ai ngờ lại có lúc dùng tới.

Do thời gian tôi và Đinh Văn Phong tới muộn, lên đây là nhóm cuối cùng lên máy bay, vị trí không tốt lắm, nhưng tôi cũng mặc kệ.

Lên máy bay, bên cạnh tôi là một vị trí trống. Người ngồi chỗ này có lẽ là không nên máy bay, mà Đinh Văn Phong thì tương đối xui xẻo người ngồi bên cạnh lại là một nữ nhân nặng hơn 200 kg, mùi mồ hôi bốc lên làm cho tiểu tử này suýt chết ngạt.

Đinh Văn Phong đau khổ cầu khẩn tôi đổi chỗ ngồi, nhưng tôi lại làm ngơ không chú ý tới hắn. Cuối cùng, người này phải vỗ bộ ngực bảo đảm, hành trình tới nước R này chuyện cơm nước, khách sạn đều do hắn lo, nên tôi mới đồng ý, coi như là làm chuyện tốt.

Đúng lúc Đinh Văn Phong giống như được giải thoát ngồi vào chỗ của tôi, thì có một cô gái trẻ cầm trong tay một tấm biển nhìn ngó hồi lâu, sau đó do dự nói với nữ nhân mập bên cạnh, nói:

“... ”

Trời ạ, hóa ra lại là người nước R, nữ nhân mập không hiểu nói:

“Cô nói gì?”

“Thật ngại quá, chỗ ngồi của tôi là số 9.”

Cô gái chỉ cái biển hiệu cho nữ nhân mập hôi sách.

Nữ nhân mập hôi sách nhìn thoáng qua cái biển hiệu, tự nhủ:

“Điều này sao có thể!”

Sau đó cầm cái vé số của mình ra nhìn lại, rồi chợt hiểu, nói:

“Thật ngại quá, chỗ của tôi là số 6, hàng E, xin lỗi cô.”

Nữ nhân mập cầm túi đi về vị trí số 6, hàng E. Trời ạ, vốn là chỗ cũ của tôi, đúng là họa thì tránh không thoát mà.

Đình Văn Phong mắt thấy nữ nhân kia đặt mông ngồi ở bên cạnh mình. Sợ hết hồn, cho là nữ nhân này là coi trọng hần, bám theo hần tới đây, nhất thời lớn tiếng quát:

“Cô đi theo tôi tới đây làm gì!”

Nữ nhân mập kia nhìn Đình Văn Phong như nhìn một người bị thần kinh, nói:

“Tiểu tử, cậu không có bệnh đấy chứ? Tôi đi theo cậu tới đây? Cậu nhìn lại cho rõ cái vé số của tôi đi!”

Đình Văn Phong nhìn thấy vé thì sững sờ, ngồi im như cóc, xem ra không còn tính toán gì nữa. Xem ra chính mình xui xẻo, vừa đổi chỗ thì cô gái đẹp kia lại vào ngồi, Đình Văn Phong uể oải tới mức thiếu chút nữa thì nhảy từ máy bay xuống.

Lúc này. Người trên máy bay đã tới đủ, nữ tiếp viên hàng không đang hướng dẫn các thao tác khi gặp tình huống khẩn cấp. Tôi ngồi ở vị trí cửa sổ, ở giữa là cô gái xinh đẹp, bên cạnh nữa là một thanh niên nhuộm tóc xanh, ngồi nhai kẹo cao su, thồi phù phù, nhìn đã biết không phải người tốt.

Lúc đầu thì tôi cũng không thể ý, nhưng khi máy bay cất cánh, thì thanh niên kia bắt đầu quấy rầy cô gái, hai người đều nói tiếng Nhật. Lúc mới bắt đầu, cô gái này còn nói vài lời, nhưng sau đó thì không.

Tôi nghe thanh niên kia nói, đơn giản chính là nhà hần nhiều tiền cỡ nào, đã trải qua bao nhiêu cô gái, năng lực tình dục mạnh tới cỡ nào, rồi được các nhà làm phim AV mời làm diễn viên...

Cô gái kia sắc mặt càng lúc càng xám lại, nhưng thanh niên kia vẫn liên tục nói, thậm chí còn nói tới đã tham gia cậu lạc bộ nữ vương, hội đổi vợ....

“#! #%...”

Cô gái nhìn tôi nói một câu Tiếng Nhật.

Mặc dù tôi biết tiếng Nhật, nhưng vẫn dùng Hoa ngữ nói:

“Thật ngại quá, cô nói gì?”

“Ách... Anh là người Hoa Hạ?”

Cô gái nhưng sau đó dùng hoa ngữ nói:

“Thật xin lỗi, xin hỏi chúng ta có thể đổi vị trí không, tôi muốn xem phong cảnh bên ngoài...”

Tôi biết nàng là vì tránh né thanh niên bên cạnh, nên nói luôn: “Đương nhiên có thể, không thành vấn đề.”

Nói xong, tôi tháo dây an toàn, đứng dậy.

Bởi vì khoang phổ thông chỗ ngồi tương đối hẹp, không thể nào chưa được hai người đồng thời đứng một chỗ, cho nên cô gái muốn cùng tôi đổi vị trí, nhất định phải cùng tôi tiếp xúc trên thân thể, hơn nữa không phải là tiếp xúc bình thường, mà là dán chặt vào một chỗ. Trừ khi cả hàng ghế đều đứng dậy ra ngoài, nếu không thì không có còn cách nào.

Nhưng mà căn cứ vào tình huống trước mắt, bảo thanh niên kia đứng dậy thì không thực tế. Cô gái nóng lòng tránh xa tên thanh niên kia, cũng không quan tâm nhiều như vậy, phải dùng sức chen vào bên trong, mà tôi thì cũng dùng sức chen ra ngoài.

Cầm thấy cái mông đầy đặn của cô gái kia cọ tới cọ lui, làm cho dục hỏa của tôi cũng bùng lên...

Nhưng mà tôi đang nhắc nhở chính mình, ngàn vạn lần không nên có ý nghĩ gì, nếu không thì có cách gì cái tên thanh niên kia!

400. Chương 175: Giúp Người Giải Vây.

Mà thanh niên ở bên cạnh tôi lại không thoải mái, vẻ mặt hiện lên sự tiếc nuối và giận dữ, dường như vì mục tiêu của mình đã tránh thoát.

Tôi không thèm để ý tới hắn, mà xem một số quyển tạp chí có sẵn trên máy bay. Đây là tạp chí nội bộ của công ty hàng không này, phần lớn là tin tức nội bộ và hình ảnh của các nữ tiếp viên...

Tin tức thứ nhất làm cho tôi sửng sốt, xem ra Tô Viên Triều làm ăn không tệ, đã dây dưa tới cả lĩnh vực hàng không. Nội dung tin tức là:

Có rất nhiều công ty hàng không trên thế giới chuẩn bị sử dụng hệ thống động lực do Tập đoàn Đông Á sản xuất, hơn nữa hầu như thay toàn bộ hệ thống động lực quan trọng. Trong tin tức, Tô Viên Triều tươi cười chụp ảnh chung cùng với mấy nhân vật đầu não của các công ty hàng không.

“Hắc, vị huynh đệ này, chúng ta đổi chỗ ngồi có được không?”

Thanh niên kia rốt cục không nhịn được, nhìn tôi nói:

“Nàng là bạn gái của tôi, chúng tôi đang giận nhau!”

Bạn gái? Giận đối? Làm như tôi là người ngu hay sao hả! Bởi vì hắn nói tiếng Nhật, lên tôi cũng tỏ ra không hiểu, nhìn hắn lắc đầu nói:

“Tôi không hiểu anh nói cái gì!”

Thanh niên kia thấy tôi không phải là người nước R, thì buồn bực ngồi ở chỗ đó, thăm mẩn mình xui xẻo. Cô gái kia cảm kích nhìn tôi một cái, tôi nhìn nàng gật đầu, sau đó tiếp tục xem tạp chí trong tay.

Đêm qua cùng các cô gái lưu luyến chia tay, nên không khỏi dây dưa, tiếp hết 6 nàng, Hạ Nhu và Hứa Nhược Vân cũng chân ướt chân ráo nhập trận, nhưng chỉ ôm hôn hồi lâu, lúc tôi chớp mắt được thì cũng là hơn 6h...

Cho nên lúc này cũng buồn ngủ, nhưng mà tôi lại không có thói quen ngủ trên máy bay. Dù sao thì máy bay cũng có café, tôi uống vào nhưng lại buồn đi vệ sinh.

Khi tôi trở lại, thì phát hiện thanh niên kia đang ngồi ở chỗ của tôi, sắc mặt hùng hồn nói cái gì đó với cô gái kia, hai chân còn khua khoắng, giống như đang diễn tả cái gì đó.

Khi tôi đi tới, vỗ vỗ vào vai của hắn, dùng vẻ mặt không kiên nhẫn chỉ vào chỗ ngồi của hắn, hắn nói với tôi mấy câu tiếng Nhật, nhưng vẫn ngồi im tại chỗ.

Thằng nhóc này, lại dám ngồi ở chỗ của tôi? ! Tôi không nói hai lời, trực tiếp túm lấy cổ áo của người này xách lên. Nhưng lại bị dây an toàn thật chặt vào bụng, người này hai tay cố tháo dây, trong miệng không ngừng nói ” xin lỗi”... bằng Tiếng Nhật.

Tôi ném hắn ra ngoài, sau đó phẩy phẩy chỗ ngồi, ngồi lại vào vị trí của mình. Mà tên thanh niên kia bị tôi ném ra ngoài, phải rất lâu sau mới ngồi dậy được, mặt đầy mồ hôi khó khăn ngồi lại vị trí của mình, dùng ánh mắt liếc nhìn tôi. Vốn định nói thảm hai câu, nhưng thấy tôi trợn mắt nhìn hắn một cái, tên này vội vàng cúi đầu.

Cô gái có chút kinh ngạc nhìn tôi, nhưng mà trong ánh mắt đầy sự kinh ngạc, lúc này nàng còn đang suy nghĩ cách đuổi tên gia hỏa này đi. Nhưng đuổi hắn cũng không đi, hơn nữa mình lại không thể làm cứng, nhưng người này chỉ có hai động tác, đã làm cho hắn im thít rồi.

Nhìn bộ dạng của tên thanh niên kia, cô gái che miệng cười.

“Cám ơn anh.”

Cô gái nhỏ giọng nhìn tôi nói.

“Không có gì.”

Tôi lắc đầu nói:

“Ai bảo hấn chiếm vị trí của tôi.”

“Ha hả.”

Cô gái khẽ cười nói:

“Đúng rồi, anh tới nước R làm gì, du lịch hay sao?”

“Không khác bao nhiêu cả.”

Tôi tùy ý nói.

Tôi với nàng không quen biết, hơn nữa tôi lại không có tình cảm gì với nước R, nhìn cách ăn mặc và thông thạo tiếng Nhật của cô gái này, thì cũng đoán chừng là người nước R. Mặc dù rất nhiều người nước R thân thiện, nhưng mà suy nghĩ thì không thể ngày một ngày hai thay đổi được.

“A, tôi là du học sinh ở Trung quốc, lần này vội trở về nhà, do trong nhà có chút chuyện.”

Cô gái gật đầu nói.

“Hóa ra cô là người nước R.”

Nói nhiều cũng không có lợi gì, tôi gật đầu, cầm tạp chí lên tiếp tục xem.

“A...”

Cô gái có thể nhận ra giọng nói lãnh đạm của tôi, cho nên giải thích:

“Tên của tôi tên là Vương Thư, là người Trung quốc! Nhưng mà do cha tôi tới nước R do học, sau đó yêu mẹ tôi, nên ở lại nước R.”

Vương Thư? Tôi nhin không được cười một chút, nói:

“Ha hả, vậy cũng có thể coi cô một nửa là người Trung quốc.”

Vương Thư cũng không hiểu tại sao mình phải nói nhiều với người thanh niên này như vậy, phải biết rằng thanh niên kia nói với mình nhiều như vậy, mình còn không nói câu gì! Chẳng lẽ là bởi vì hấn lạnh nhạt đối với mình? Còn có nguyên nhân gì khác không?

Tóm lại Vương Thư cảm thấy người trước mặt này mặc dù giọng nói nhàn nhạt, nhưng là người rất tốt, hơn nữa bộ dáng lạnh lùng, nếu như ở trong trường học thì sẽ là một người được các bạn gái theo đuổi.

“Đúng vậy, vì vậy cha tôi mới cho tôi đi du học ở Trung quốc.”

Vương Thư gật đầu nói.

“Ừ.”

Tôi gật đầu.

Mặc dù Vương Thư lớn lên rất đẹp, nhưng nhưng mà tôi không phải là người tùy tiện trêu hoa ghẹo nguyệt, chỉ là bình thủy tương phùng, thì có gì phải nói nhiều.

Vương Thư thấy tôi không muốn nói nhiều, nên cũng không nói gì nữa, mà tìm một quyển tạp chí ngồi xem.

Mãi cho đến khi máy bay sắp hạ xuống, tôi với Vương Thư đều tập trung xem tạp chí, mà thanh niên kia bộ dáng giống như mèo chết, chắc trong lòng đang chửi tôi phá hỏng chuyện tốt của hấn!

Nhưng mà mắng cũng chỉ ở trong lòng, chứ không dám nói ra miệng, vì sợ tôi đánh hấn lần nữa!

401. Chương 176: Lần Đầu Tới Nước R.

Vương Thư thấy tôi đứng dậy lấy hành lý, do dự một chút nhìn tôi nói:

“Chúng ta có thể trao đổi phương thức liên lạc không, ở nước R có chuyện gì thì có thể gọi điện cho tôi.”

Cô gái nếu như đã như vậy, tôi mà lãnh đạm quá, thì cũng không được.

Không có cách nào khác, tôi đành nói:

“Được rồi, số điện thoại của tôi là.. cô chờ một chút, để tôi xem.”

Tôi lấy cái số điện thoại mà cục điện thoại mới làm cho tôi, đem nó cho Vương Thư xem.

Vương Thư lưu số của tôi vào trong di động, sau đó hài lòng chuẩn bị túi.

Đình Văn Phong thấy tôi cùng Vương Thư nói chuyện, có chút quen mắt, đi tới chỗ tôi nói:

“Lưu Lỗi, cậu lại định làm gì vậy?”

“A, hóa ra tên cậu là Lưu Lỗi!”

Vương Thư giống như biết được một đại bí mật, hưng phấn kêu lên.

Tôi khinh bỉ nhìn Đình Văn Phong một cái, người này, đúng là trọng sắc khinh bạn, sao có thể tìm cách bắt chuyện với Vương Thư như vậy chứ!

Nhưng mà dường như Vương Thư giống như không để ý tới hắn, nói chuyện với hắn mà toàn chú ý tới mặt mũi của tôi.

Đình Văn Phong hàn huyên trong chốc lát, phát hiện Vương Thư nói nhiều nhất là hỏi thăm tin tức của tôi, cho nên không hứng thú nữa, tạm biệt nàng, đợi máy bay hạ cánh.

Vốn tưởng rằng chuyện này cứ như vậy chấm dứt, nhưng không nghĩ tới, mới xuống máy bay lại gặp người thanh niên trên máy bay, sau lưng hắn là mấy đại hán mặc áo đen. Thấy tôi đi ra ngoài, người tuổi trẻ kia chỉ vào người của tôi dùng Tiếng Nhật hét lớn:

“Chính là hắn, là người phá hỏng chuyện tốt của bọn thiếu gia, giúp tôi giáo huấn hắn!”

Mấy hắc y nhân nhìn tôi một cái, đi tới phía tôi.

“Trời ạ, chúng ta không gặp bọn cướp trong truyền thuyết đó chứ?”

Đình Văn Phong không biết Tiếng Nhật, nên không biết mấy tên kia nói cái gì, nhưng nhìn tình cảnh thì lại liên tưởng tới bọn cướp.

Tôi cười khổ lắc đầu, không nghĩ tới tên này khó dây dưa tới như vậy, có người tiếp ứng ở sân bay, xem ra không cách nào tránh được một trận ẩu đả.

“Lên đi, vừa lúc tôi đang nóng người.”

Tôi nhìn Đình Văn Phong nói.

“Chút lòng thành, mỗi người hai tên!”

Đình Văn Phong đồng dạng nhìn tôi gật đầu.

Kết quả không thể nghi ngờ. Bốn đại hán này không phải đối thủ của Đình Văn Phong, thì làm sao là đối thủ của tôi, chỉ trong chốc lát, 4 người này đã nằm trên đất rên rĩ.

“Chạy mau, có cảnh sát tới.”

Tôi nhìn Đình Văn Phong nói.

Lúc này, tôi đã thấy nhân viên bảo vệ ở sân bay chạy tới, nên không muốn nhiều chuyện, kéo Đình Văn Phong chạy đi.

Lúc chúng tôi đi ngang qua tên thanh niên kia, hắn không dám nhiều chuyện ngăn cản chúng tôi.

Hiển nhiên, hắn cũng không muốn làm lớn chuyện, nói với mấy cảnh sát duy trì trật tự ở sân bay vài câu rồi rời đi.

“Có chuyện gì vậy?”

Đinh Văn hỏi.

“Không có đại sự gì đâu, tên tiểu tử kia trên máy bay đùa giỡn Vương Thư, tôi giáo huấn hắn một chút, nhưng không ngờ hắn lại tìm người ở sân bay đợi tôi.”

Tôi nói.

“Cậu đi gây chuyện lại bắt tôi đi đánh nhau!”

Đinh Văn Phong cảm thấy bản thân mình không gây được ấn tượng với Vương Thư, nên khó chịu.

“Cậu cũng không cần đánh mà, với lại tôi còn cảm giác tôi chưa làm gì, hai người kia đã nằm trên mặt đất.”

Tôi nói.

“Hắc hắc, tôi chỉ nói như vậy mà thôi, tôi còn có cảm giác đánh còn chưa đã!”

Đinh Văn Phong cười nói.

Chúng tôi dựa vào địa chỉ mà tìm tới khách sạn mà cuộc giao hữu an bài, thoạt nhìn cũng tiện nghi, nhân viên khách sạn dùng Anh ngữ nói:

“Xin chào, khách sạn đã được đặt trước, nếu muốn thuê phòng, xin tới khách sạn khác!”

Chúng tôi đem giấy mới ra cho nàng xem. Người nọ nhìn chúng tôi một chút, sau đó nhìn giấy mời, rồi mỉm cười nói:

“Các anh đi theo tôi, trước tiên báo danh, sau đó nhận phòng.”

Tôi cùng Đinh Văn Phong đi tới phòng mình, cất hành lý, nhìn đồng hồ mới 2h chiều, Đinh Văn Phong gợi ý là đi dạo.

Mà tôi cũng không muốn ngồi lý trong khách sạn, Đinh Văn Phong cầm cameras và thẻ tín dụng, cùng tôi đi ra khỏi phòng. Tôi thì chẳng mang gì, bởi vì Đinh Văn Phong đã bảo đảm phí sinh hoạt lần này là do hắn chi trả. Nhưng kết cục vẫn là ở với nữ nhân hôi nách nửa ngày!

Khi chúng tôi rời khỏi khách sạn, nhân viên đưa một cái danh thiếp, trên có ghi địa chỉ và số điện thoại, cũng dặn dò chúng tôi, nếu như lạc đường nhất định phải gọi điện thoại cho bọn hắn.

Thật ra tôi cũng không cần, chỉ cần dựa vào máy tính cầm tay, đã có tích hợp định vị GPS, là có thể biết vị trí của mình, nhưng vẫn nhận lấy danh thiếp và cảm ơn.

Kinh tế nước R tương đối phồn vinh, cửa hàng san sát như rừng, do kiếp trước tôi đã tới đây mấy lần, nên không cảm thấy gì cả, nhưng mà Đinh Văn Phong thì chưa từng tới, cầm máy ảnh chụp loạn khắp nơi.

Mà làm cho tôi chú ý là màn hình LCD quảng cáo ở hai bên đường đang quảng cáo những sản phẩm của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, Tập đoàn Đông Á, tập đoàn Tô thị!

Điều này làm cho tôi không biết nên khóc hay cười, kiếp trước nước R là lão đại trong ngành điện tử, kỹ thuật, vậy mà giờ sản phẩm của tôi đầy rẫy ngoài đường.

Điều này làm cho tôi cảm thấy tự hào trong lòng cũng tự tin hơn hẳn!

Đinh Văn Phong đi dạo hồi lâu, nên cảm thấy mệt mỏi, chúng tôi tìm một quán cơm ven đường ghé vào ăn.

“Hoan nghênh quý khách quang lâm, hai vị cần dùng gì?”

Phục vụ sinh lấy ra một tờ thực đơn lễ phép nhìn chúng tôi nói.

“Cho chúng tôi xem trước một chút.”

Tôi lưu loát dùng Tiếng Nhật hồi đáp.

Đình Văn Phong nghe thấy vậy thì trợn mắt há mồm, u oán nói:

“Tại sao cậu không nói sớm, vốn tôi còn muốn tới xem phim trường quay phim AV ở chỗ nào, tiện thể quay lại một chút nhưng tỵ hiềm vì không biết Tiếng Nhật!”

402. Chương 177: Bắt Đầu Thi Đấu.

Hai người chúng tôi đi dạo xong, trở lại khách sạn đã buổi tối hơn tám giờ, nhân viên của ban tổ chức thấy tôi trở về, dặn dò là nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chính thức bắt đầu thi đấu.

Mới sáng sớm hôm sau, chúng tôi đã được nhân viên khách sạn gọi điện thoại đánh thức, nói là 8h sáng phải có mặt tập trung, có xe sẽ đón chúng tôi tới sân thi đấu.

Tôi cùng Đình Văn Phong vội vàng bò dậy, người này đi WC mất nửa giờ, tôi giận dữ gõ cửa nhiều lần, hấn mới chịu đi ra, quơ tay trách mắng:

“Con mẹ nó chứ, lão tử hôm qua không biết ăn phải cái gì, mà hôm nay lại bị Tào tháo nó đuổi!”

Tôi có chút không giải thích được, ngày hôm qua chúng tôi ăn mấy món ăn như Cá Tam văn, Tôm biển và ...một số đồ tươi sống, nhưng tôi đâu có chuyện gì! Thật ra thì lúc này cơ thể tôi bách độc bất xâm, nhưng hiện giờ thì tôi chưa biết.

Tôi nhìn Đình Văn Phong chân mềm như bún, không khỏi lắc đầu, thế này còn có thể đi tham gia thi đấu sao? Chưa lên đài thì đã ngã xuống, để đối thủ cười cho rụng răng!

Tôi vội vàng gọi điện thoại cho ban tổ chức, đối phương trả lời chắc chắn rằng, trong hai người chỉ cần một người tham gia thi đấu cũng được, cho dù một người khác không tham gia cũng không sao, về phần ai tham gia thì trong đội tự quyết định.

Mặc dù để một mình tôi tham gia dự thi có chút không công bằng, nhưng mà đánh nhau với những đối thủ cấp bậc này, thì tôi chẳng mất chút khí lực nào.

Tôi đỡ Đình Văn Phong lên xe buýt. Người này như vậy không phải là gánh nặng cho tôi hay sao, nhưng mà tôi cũng không thể nói ra được, dù sao Đình Văn Phong cũng là hảo tâm đi theo tôi.

Trên xe bus cơ hồ đều là thí sinh da vàng, không nghĩ ra đây chỉ là cuộc thi cho Châu Á, Âu Mỹ không tham gia dự thi. Tôi quan sát thì ngoại trừ Triều Tiên, còn lại là Hàn Quốc, Thái Lan và Mailaixia đều tham dự.

Bởi vì ngôn ngữ là không thông, cho nên các thí sinh chỉ nói chuyện với người nước mình. Bỗng nhiên tôi thấy một người. Lại là Dương Uy, tôi thật không rõ người này tại sao không đi cùng chúng tôi, lấy danh nghĩa đại diện cho Taekwondo Thanh Hoa tới tranh tài, chỉ thấy hấn cùng với mấy thí sinh Taekwondo nói chuyện rất hưng phấn, không thèm nhìn chúng tôi lấy một lần.

“Cái tên Dương Uy này có mâu thuẫn với cậu hay sao?”

Tôi nhìn Đình Văn Phong một cái nói.

“Xem như thế đi. Ha hả, chỉ là chuyện trong nhà nên tôi không nói với cậu, thật ra thì nói với cậu một chút cũng không sao, tôi là người trong thế gia, Dương Uy cũng có thể coi như vậy, hấn nhìn tôi không vừa mắt, luôn đối nghịch với tôi.”

Đình Văn Phong cười khổ nói.

“Nhưng mà tôi cảm thấy cậu đâu có gì kiêu ngạo!”

Tôi kỳ quái nói.

Đình Văn Phong ở trong mắt tôi chỉ là sinh viên bình thường không có gì khác biệt, trừ có chút hào sắc thì ngoài ra rất bình dị gần gũi. Chẳng lẽ hấn cũng là người thừa kế của đại thế gia trong truyền thuyết?

“Ha hả, tôi thì không có, nhưng không có nghĩa là người khác cũng không có. Cậu xem, tôi càng nhún nhường thì người khác lại càng được voi đòi tiên. Hấn thấy tôi tổ chức ra xã đoàn chỉ có một thành viên, nên mới như vậy!” Đình Văn Phong nói.

“Đó là do nhiều người sinh ngoại! Võ Thuật Hoa Hạ thì không học, lại đi học mấy thứ nước ngoài, thực là chẳng ra sao cả!” Tôi gật đầu nói.

“Thật ra thì cũng không phải vậy, chỉ là trong những năm này, võ thuật Hoa Hạ xuống dốc, không mấy người nắm được tinh túy, hơn nữa cũng không truyền ra ngoài, có rất nhiều người mang danh võ thuật Hoa Hạ ra lừa gạt, cho nên người ta mới thấy võ thuật Hoa Hạ chỉ là lừa gạt. Cho rằng, những chiêu thức võ thuật trong TV cũng là lừa gạt!”

Đinh Văn Phong có chút bất đắc dĩ nói.

Tôi gật đầu, Đinh Văn Phong nói đúng là sự thật. Nếu không phải tôi trọng sinh trở lại, gặp được Tiêu Nha Tử, truyền thụ cho tôi một chút kiến thức võ học, nếu như kiếp trước đánh chết tôi cũng không tin cái gì là cao thủ võ lâm, võ công cao cường...!

Nơi thi đấu là một sân vận động của nước R, nơi này cử hành rất nhiều Đại hội thể thực thể thao và các giải lớn ở châu Á.

Trận đấu thứ nhất là tuyển thủ Hàn Quốc gặp tuyển thủ nước R, chiêu số hai người đều bình thường không có gì lạ, một người sử dụng Taekwondo, một người dùng Karatedo.

Tuyển thủ Hàn Quốc phát huy tinh thần của bọn họ, chuyên môn đánh hạ thể và những điểm yếu, mà sinh viên nước R kia cũng bộc phát tinh thần võ sĩ đạo, không chết không thôi, bị đánh tới mức đầu heo vẫn còn nghênh chiến, sau khi ngã xuống, lập tức được người ta mang đi bệnh viện.

Mà tuyển thủ Hàn quốc kia thắng cũng không dễ chịu, hai mắt sưng phù, cánh tay áo bị rách tứ tung, trông như hành khất xin cơm.

Kế tiếp là tuyển thủ Hàn Quốc, Singapore, cho đến buổi trưa, tôi đang muốn mang Đinh Văn Phong đi ăn cơm, thì đột nhiên người trong ban tổ chức thông báo là, người kế tiếp chính là tôi.

Trong lòng tôi thầm mắng, không biết là ai sắp xếp đây, để tôi đối bụng mới thông báo ra tranh tài. Khi nhận lấy tên đối thủ, thì sưng sốt, đối thủ của tôi lại là Dương Uy!

“Đây là chuyện gì vậy?”

Tôi chỉ vào người trong danh sách dự thi hỏi.

“A, là như vậy, bởi vì hai tổ của các bạn tương đối đặc thù, đều là sinh viên Đại học Thanh Hoa, cho nên phải phân thắng bại, mới có thể tranh tài cũng quốc gia khác!”

Ban tổ chức nói.

“Vậy sao?”

Tôi không biết tranh tài quy tắc, cũng không có hỏi nhiều. Nếu tên Dương Uy bị Đinh Văn Phong chán ghét như vậy, thì tôi đào thải hẳn cũng được!

“Đúng.”

Ban tổ chức gật đầu nói.

“Nga, vậy cũng tốt, khi nào thì bắt đầu tranh tài?”

Tôi hỏi.

“Cũng sắp tới rồi, cậu đi theo tôi thay y phục.”

Nhân viên trong Ban tổ chức dẫn tôi đi tới phòng thay quần áo.

Tôi cùng Đinh Văn Phong nói một tiếng, Đinh Văn Phong nghe tôi cùng Dương Uy tranh tài, nhất thời cau mày, suy tư một lúc nói:

“Hay là để tôi đi cho!”

Nói xong muốn đứng dậy.

“Cậu như vậy rồi, đi thì làm được gì!”

Tôi có chút dở khóc dở cười nói:

“Cậu sợ tôi làm mất thế diện võ thuật Trung Quốc hay sao !”

“Không phải vậy, Dương Uy là người thế nào tôi hiểu, hấn là người âm hiểm, tôi sợ hấn vì thủ thắng sẽ bắt chấp thủ đoạn!”

Đinh Văn Phong nói:

“Hơn nữa, công phu của người này cũng không kém!”

403. Chương 178: Hủy Bỏ Tư Cách.

Lúc tôi tới phòng thay quần áo, thì thấy Dương Uy đã chuẩn bị xong, đang phì phèo thuốc lá, lúc ấy tôi đã cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ hấn biết trước lịch thi đấu? Nhưng mà tôi cũng không suy nghĩ nhiều như vậy.

Lúc tôi mới thay xong y phục, thì Dương Uy đã ra sân, hấn hưng phấn nhảy nhót như thỏ, nhìn tôi mà hai mắt tỏa sáng. Giờ mới hiểu tại sao những người thi đấu quyền anh hưng phấn, vì thị giác của họ có vấn đề!

“Mày đừng có nhảy nữa được không?”

Tôi đứng ở trên sân, nhìn Dương Uy nói.

“Lưu Lỗi, mày đừng trách tao lòng dạ độc ác!”

Dương Uy hưng hăng nói xong câu đó, hướng tôi lao đến.

Lòng dạ độc ác? Câu này làm tôi không hiểu, tôi với hấn có thâm cừ đại hận gì sao, dường như tôi đâu có động chạm gì tới hấn?

Đang suy nghĩ, Dương Uy đã đến gần, một quyền đâm về phía cổ của tôi.

Cổ là bộ vị trọng yếu nhất của con người, xem ra Dương Uy đã hạ tử thủ, trong lòng không khỏi có chút tức giận. Tôi tránh thoát một kích của hấn, nhảy ra phía sau nói:

“Mày có ý gì?”

“Có ý gì? Hừ hừ. Sự xuất hiện của mày phá hoại chuyện tốt của tao! Cho nên mày phải chết!”

Dương Uy nhìn tôi trừng trừng nói. Sau đó tiếp tục đâm tới.

“Chậm đã!”

Tôi vội vàng bảo dừng lại, nói:

“Mày trước tiên nói rõ ràng, tao gây sự với mày chuyện gì?”

Mặc dù tôi không sợ hấn, nhưng tự nhiên có một địch nhân không hiểu từ đâu nhảy ra, nên không thích.

“Mày làm cái gì mày còn không rõ hay sao? Tự nhiên nhận một người thân thích, vậy mà còn ở chỗ này làm bộ vô tội?”

Dương Uy cười lạnh nói.

Tự nhiên có thân thích? Tôi đâu nhận ai đâu? Tôi càng thêm không hiểu Dương Uy đang nói cái gì, nhưng mà tôi còn chưa kịp đặt câu hỏi, Dương Uy lại đâm tới.

Bởi vì tôi còn có chuyện muốn hỏi hấn, cho nên không xuất thủ, tiếp tục tránh né nói:

“Mày đang nói cái gì vậy? Mày rốt cuộc là ai?”

“Tôi là ai mày không biết hay sao? Ông ngoại của tao là Lưu Chấn Hải, cũng chính là ông họ mà máy mới nhận!”

Dương Uy quát to:

“Thiên đường có lối mà không đi không đi, Địa Ngục không cửa mà lại tới, sự tranh đấu trong đại gia tộc, không phải loại tiểu nhân như mà có thể tham gia vào ! Để mạng lại!”

Dương Uy? Tôi nhớ Lưu Chấn Hải có một cháu ngoại là Dương Khai Xa, bị tôi đánh cho tàn phế, mà tên Dương Uy này lại từ đâu nhảy ra ? Mẹ kiếp, chẳng nhẽ cứ để hấn dây dưa mãi!

“Vậy thì tao với mày cũng là anh em họ, đều là người mình, có gì từ từ nói!”

Tôi cũng không muốn Lưu Chấn Hải giận dữ nên nói như vậy.

“Người mình? Đúng vậy, mày kế thừa gia nghiệp Lưu gia, trong khi tao lại không chiếm được gì! Nhưng mà mày yên tâm, qua hôm nay, thì gia sản Lưu gia kiểu gì cũng vào trong tay của tao!”

Dương Uy nổi điên lại lao vào tôi.

Ý nghĩ của tôi lúc này chính là, người này bị tẩu hỏa nhập ma. Tôi lắc đầu. Không muốn tiếp tục cùng hấn dây dưa nữa, cứ loại hấn ra rồi nói sau!

Tôi đưa tay ra, đang định xuất thủ, thì không biết Dương Uy từ chỗ nào lấy ra một thanh chủy thủ hàn quang lóng lánh đâm tới người của tôi!

Trong lòng tôi giận dữ, chuyện này rõ ràng là muốn dồn tôi vào chỗ chết! Vốn tôi chỉ cho là hấn nói nhảm, để đề cao tinh thần, không nghĩ hấn hạ sát thủ thật!

Trong lòng tôi bùng lên một cỗ lửa giận, túm lấy tay của Dương Uy, đâm ngược trở lại, Dương Uy hét thảm lên một tiếng, nga xuống sàn, máu tươi chảy ra lênh láng.

Ban tổ chức vội vàng bảo dừng lại, sai mấy người lôi Dương Uy xuống. Sau đó lại có mấy người lên hỏi tôi là tại sao dùng chủy thủ đâm Dương Uy, tôi giải thích hồi lâu là Dương Uy chủ động đâm tôi. Nhưng mà mấy người kia đâu có biết Dương Uy rút chủy thủ. Hơn nữa động tác của tôi quá nhanh, nên không ai phát hiện ra.

Tôi cũng lười giải thích, đâm thì đã đâm rồi, Ban tổ chức loại bỏ tư cách của tôi vì sử dụng vũ khí trong khi thi đấu.

Sau khi tôi đem chuyện này nói cho Đinh Văn Phong, hấn chỉ cười cười khuyên tôi nói:

“Bỏ đi, coi như tới du lịch!”

“Cậu tin tôi không chủ động đâm hấn ?”

Tôi kỳ quái nhìn Đinh Văn Phong, tôi tự tin trong lúc đó không có ai nhìn thấy chuyện của này.

“Cách làm người của cậu tôi rất rõ ràng, huống chi cái tên Dương Uy kia là ai, thì tôi cũng biết.”

Đinh Văn Phong nói.

Tôi cảm kích nhìn Đinh Văn Phong một cái, bởi vì lúc ấy tôi vọng động, nên bị hủy bỏ tư cách thi đấu, Đinh Văn Phong chẳng những không oán trách, mà còn hết sức tín nhiệm.

Bởi vì vé máy bay là loại khứ hồi, nên tôi và Đinh Văn Phong còn ở lại nơi này mấy hôm. Về chuyện tình của Dương Uy, tôi gọi một cú điện thoại cho Lưu Chấn Hải, Lưu Chấn Hải chỉ than thở không có nói gì, tôi cũng biết rõ, dù sao đây cũng là chuyện nhà, nên cũng ngại nói ra ngoài!

Tôi mặc dù đối với tài sản Lưu gia không có hứng thú, nhưng mà giao cho Dương Uy thì không yên lòng chút nào! Những thứ này dù sao cũng là của Lưu Duyệt.

Chuyện này cứ qua đi, tôi cùng Đinh Văn Phong cũng không có việc gì làm. Khi tôi đề nghị đi bác sĩ, người này sống chết cũng không chịu, với lại mấy ngày hôm nay, thức ăn đều được kiểm tra là chín mới cho lên miệng.

Buổi chiều, tôi và Đinh Văn Phong ngồi trong khách sạn xem tivi, do không hiểu Tiếng Nhật, lên Đinh Văn Phong chuyển kênh liên tục, khi tới một kênh có tiếng rên ư ử, Đinh Văn Phong vỗ đùi kêu lên:

“Cái này tôi có thể hiểu!”

Không có cách nào khác, tôi đành ngồi cùng hắn xem, mấy ngày nay tôi không gần nữ sắc, xem loại phim này mà không phát tiết được nên cũng tương đối khó chịu. Trong lúc tôi đi tới WC, thì điện thoại vang lên. Tôi vốn tưởng rằng một trong những vị lão bà của tôi gọi tới, nhưng không ngờ lại là một thanh âm khác!

404. Chương 179: 3 Cuộc Điện Thoại.

Từ đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng nữ êm ái, dùng tiếng Hoa nói.

“Cô là?”

Tôi nghe thanh âm này có chút quen thuộc, nhưng mà nhất thời không nghĩ ra là ai.

“Em là Shirley!”

Từ bên kia lại chuyển sang anh ngữ, hóa ra là tình nhân bé nhỏ của tôi ở bên kia đại dương!

Tình cảm của tôi đối với Shirley rất phức tạp, có sự sùng bái của kiếp trước, với sự thêm thườg của kiếp này, được ân ái với một minh tinh của thế giới cũng có chút khác lạ.

“Hóa ra là em, gần đây thế nào?”

Tôi cười hỏi.

“A, xem ra anh không quan tâm tới người ta chút nào, trên truyền thông người ta đưa tin về em nhiều như vậy, người ta đi Trung quốc quay phim, đây cũng là do em cố ý yêu cầu đấy!”

Shirley mỉm cười ngọt ngào nói:

“Em sẽ được gặp anh, thật là rất cao hứng!”

“Em tới Trung quốc quay phim?”

Đầu tôi choáng váng, xem ra gần đây đúng là thiếu quan tâm tới các nàng, cũng là minh tinh, mà đối với Tô Dĩnh Tư hôm nào tôi cũng gọi điện thoại, còn Shirley, tôi... lại không biết cả chuyện nàng sẽ tới Trung quốc quay phim!

“Đúng vậy, đối tác của em là một công ty tên là Công ty điện ảnh và truyền hình Tam Thạch cũng tốt, nên em dự tính tới đây quay phim!”

Shirley nói.

Công ty điện ảnh và truyền hình Tam Thạch, đây không phải là công ty do Trần Trạch Long làm chủ hay sao, xem ra khả năng của hắn không nhỏ, ngay siêu sao quốc tế cũng có thể mời tới!

“Đúng rồi, lần hợp tác này còn có một nữ chính rất nổi tiếng, tên là Tô Dĩnh Tư, hừ hừ, anh cứ xem đấy, em sẽ vượt qua nàng!”

Shirley hưng phấn nói.

Tô Dĩnh Tư? ! Trong đầu tôi lập tức nghĩ tới, sao lại có thể trùng hợp như vậy chứ!

“Làm sao em biết số của anh?”

Tôi có chút kỳ quái, số điện thoại này là do ban tổ chức cấp cho tôi trước khi đi, chỉ có mấy người trong nhà biết mà thôi.

“Em gọi vào máy của anh, có một cô gái nhận máy, nói cho em biết số này.”

Shirley nói.

“Nàng không hỏi em là ai hay sao?”

Theo lý thuyết các lão bà của tôi sẽ không đem số của tôi cho người khác.

“Có hỏi, em nói em là một tình nhân của anh!”

Shirley đồng dục nói.

Tôi nghe xong, sượng mù bốc lên càng nhiều. Vậy thì chẳng phải là đem chuyện tới cho tôi hay sao!

Cùng nàng hàn huyên mấy câu, rồi cúp điện thoại, vừa định để xuống, điện thoại lại vang lên.

“Lão công?”

Là thanh âm của Triệu Nhan Nghiên.

Tôi nghe là biết sắp có chuyện xấu, vì Triệu Nhan Nghiên dùng âm thanh rất là mập mờ, chắc chắn là có vấn đề rồi! Quả nhiên Triệu Nhan Nghiên tức giận nói:

“Lưu Lỗi, anh rốt cuộc muốn thế nào. Trong nhà chúng ta có nhiều chị em như vậy, anh còn chưa thấy đủ, lại còn học người khác có tình nhân, hơn nữa còn là tình nhân ngoại quốc nữa chứ”

Tình nhân? Nếu như Triệu Nhan Nghiên tính như vậy, thì không biết là có mấy người nữa đây?

“Ách, Nhan Nghiên, em đừng nóng giận, nghe anh giải thích. Đây là một chuyện ngoài ý muốn...”

Tôi đang tìm lý do giải thích, không thể nói với nàng là, đây là minh tinh mà tôi thích kiếp trước được?

“Vậy anh nói đi!” Triệu Nhan Nghiên hiển nhiên cũng không phải là quá tức giận. Trong nhà có nhiều chị em như vậy, tập mãi cũng thành thói quen. Dù sao nàng cũng là chủ nhân của hậu cung, tìm lão bà cũng phải thông báo cho nàng một tiếng.

Tôi thấy Triệu Nhan Nghiên chịu nghe tôi giải thích, trong lòng biết chuyện này vẫn còn cách cứu vãn, cho nên đem chuyện Davy dùng lợi dụ minh tinh, bảo nàng lên giường với khách nói ra, ngụ ý của tôi chính là, người này chỉ có một mình tôi mới được ngủ cùng.

Triệu Nhan Nghiên nghe lời nguy biện của tôi xong, cười lạnh hai tiếng, sau đó nói:

“Đợi nàng tới Trung quốc, thì dẫn nàng tới gặp em.”

“Hắc hắc. Không thành vấn đề, lúc đó nhất định bảo nàng dâng trà cho em!”

Tôi cười nói.

“Được rồi, anh ở bên đó chú ý an toàn, chị em em rất nhớ anh, em không chiếm dụng thời gian nữa, ai cũng muốn nói chuyện với anh cả!”

Triệu Nhan Nghiên có chút đắc ý nói.

Tôi lại một lần nữa phải dụ dỗ các cô bé, vừa mới thở gấp một hơi, thì điện thoại lại vang lên.

“Alo? Có phải là Lưu Lỗi không?”

Vẫn là thanh âm của một cô gái.

“Đúng vậy, cô là?”

Chẳng lẽ gần đây tôi mắc chứng mất trí nhớ? Đây cũng là một thanh âm quen thuộc, vậy mà không biết là người nào!

“Tôi là Vương Thư đây!”

Bên kia điện thoại nói.

“Vương Thư?”

Giống như đã từng quen biết!

“Anh quên rồi sao? Ở trên máy bay...”

Vương Thư vội vàng nhắc nhở.

“Nga nga! Tôi nhớ ra rồi, hóa ra là cô, có chuyện gì không?”

Tôi lập tức nhớ tới cô gái thanh thuần đáng yêu trên máy bay kia, cái cảm giác cọ cọ vào người thực là kích thích. Chỉ bởi vì nàng, mà thiếu chút nữa tôi bị người khác đập thành đầu heo.

“Ừ... Trong lòng tôi rất không tốt, muốn có bạn cùng tôi đi ra ngoài... Anh biết đấy, từ nhỏ tôi ở bên Trung quốc học, ở đây không có bạn bè gì, tôi nghĩ nửa ngày, mới nhớ tới anh, anh không cự tuyệt tôi đấy chứ?”

Vương Thư có chút làm nũng nói.

Nàng đã nói ra câu này, tôi còn có thể cự tuyệt được hay sao!

“Được rồi, cô đang ở đâu, tôi qua đấy đón!”

Tôi nói với Vương Thư.

“Có thật không! Thật tốt quá, tôi còn tưởng rằng anh sẽ cự tuyệt tôi!”

Vương Thư có chút cao hứng nói:

“Như vậy đi, anh ở đâu, ở nơi này anh không quen, tôi đến đón anh!”

“Vậy... cũng tốt, tôi đang ở khách sạn Thủy Nguyên, cô qua đây gọi điện thoại cho tôi là được!”

Tôi nói.

“Vậy được, lát nữa gặp lại!”

Vương Thư cúp điện thoại, tôi lắc đầu.

“Cậu muốn đi ra ngoài?”

Đình Văn Phong hiển nhiên nghe thấy những câu tôi nói trong điện thoại, Đình Văn Phong vốn đang vụng vộm ti vi với mức nhỏ nhất, giờ biết tôi ra ngoài, thì hai tay hoan nghênh, bởi vì có trời mới biết lát nữa tôi có cuộc điện thoại nào khác không!

“Đúng vậy, tôi có hẹn.”

Tôi biết Đình Văn Phong đang muốn tôi đi thật nhanh, cho nên cố ý chọc giận hắn nói.

“Có hẹn? Cậu mới tới đây mấy ngày, có hẹn với ai được?”

Đình Văn Phong hiển nhiên không tin.

“Vương Thư!”

Tôi giờ giờ điện thoại trong tay nói.

405. Chương 180: Ước Hẹn.

Đình Văn Phong vồ mông đứng lên nói:

“Mới quen được có mấy ngày mà đã hẹn hò rồi?”

“Trời ạ, cái gì mà hẹn hò, chỉ là cô gái này tâm tình hẹn tôi ra ngoài giải sầu mà thôi!”

Tôi khinh bỉ nói.

” Giải sầu tại sao không tìm tôi!”

Đình Văn Phong u oán nói:

“Có thể thương lượng với cậu một chuyện được không?”

“Trừ mang theo cậu, còn chuyện gì cũng có thể.”

Tôi nói.

“Không phải chứ, sao tuyệt tình như vậy!”

Đình Văn Phong dùng vẻ mặt đưa đám nói. Hắn không nghĩ tới điều hắn chuẩn bị nói đã bị tôi nói mất.

“Cậu muốn tâm tình nàng không tốt thì cứ đi.”

Tôi nhìn Đình Văn Phong tiếp tục đả kích hắn nói.

“Tại sao tôi lại không có duyên với con gái như vậy chứ?”

Đình Văn Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, nằm ở trên giường tiếp tục xem AV.

Tôi nhìn Đình Văn Phong lắc đầu, nói:

“Thật ra thì nam nhân ai mà chẳng háo sắc, nhưng mà háo sắc kiểu như cậu, có gái theo mới là lạ!”

“Vậy sao ? Vậy phải thế nào?”

Đình Văn Phong nghe tôi nói dường như rất có đạo lý, ánh mắt sáng lên, vội vàng cầm điều khiển tắt TV.

“Cho dù cậu có háo sắc, nhưng ngoài mặt cũng phải giả vờ nghiêm trang đạo mạo, nói thí dụ như tôi, thật ra tôi háo sắc hơn cậu nhiều, nhưng tại sao tôi lại chiếm được trái tim của các cô gái?”

Tôi đặt câu hỏi, dù sao cách thời gian Vương Thư lái xe tới vẫn còn lâu, nhân tiện giảng giải cho hắn hiểu.

“Dường như rất có đạo lý, nhưng mà cứ nghiêm trang mãi thì rất khó chịu!”

Đình Văn Phong nói.

“Cậu ngốc à, chỉ nghiêm trang lúc mới đầu thôi, khi cậu có được trái tim của cô gái đó rồi, thì cậu càng háo sắc bao nhiêu, cô gái đó càng thích!”

Tôi dựa vào kinh nghiệm của tôi, nói cho hắn biết.

“Nói như vậy là lúc đầu giả vờ buông câu, chờ khi cá mắc câu, lúc đó thì muốn làm gì thì làm?”

Đình Văn Phong hưng phấn hỏi.

“Dường như... là như vậy.”

Tôi đối với cách hiểu của Đình Văn Phong dở khóc dở cười.

“Đúng là có đạo lý, nghe cậu nói chuyện, còn hơn đọc sách 10 năm! Không trách được Đình Văn Phong tôi từ nhỏ đến lớn không có một người bạn gái, hóa ra là phương pháp không đúng!” Đình Văn Phong kích động nói.

Đúng lúc này, điện thoại của tôi lại vang lên, hóa ra là Vương Thư đã tới. Tôi đi ra khỏi phòng, Đình Văn Phong lại nằm trên giường, đoán chừng hắn đã đi vào vương quốc ảo mộng của hắn.

Tôi đi ra khỏi khách sạn, thì thấy Vương Thư đứng bên cạnh một chiếc Toyota mui trần, nàng mặc áo Tshit màu vàng nhạt, động tác vuốt tóc của nàng khiến tôi phải say mê.

Vương Thư thấy tôi đi ra khẽ mỉm cười đón, nói:

“Nhanh như vậy đã xuống rồi, tôi còn tưởng phải đợi một thời gian!”

“Ha hả, tôi đã mặc quần áo từ sớm đợi cô rồi, cô nghĩ tôi giống các cô gái phải mất nửa giờ trang điểm hay sao ?”

Tôi cười nói.

“Đáng ghét, người ta đâu có trang điểm lâu như vậy!”

Vương Thư hưng phấn đỏ mặt lên, dường như là không đánh đã khai.

Một cô gái nói với một chàng trai là đáng ghét, thì biểu hiện là cô gái đó đã rất quen với chàng trai, ít nhất cũng không phải là quan hệ mâu thuẫn.

Mà chuyện này tôi đương nhiên không phản đối, Triệu Nhan Nghiên vừa nói là mang Shirley về thôi hay sao? Huống chi có khi Vương Thư không có ý với tôi, chỉ coi tôi là một người bạn thân thôi không biết chừng.

“Cô gọi tôi đi ra ngoài, không phải là đi hóng gió đó chứ?”

Tôi nghi hoặc nhìn Vương Thư cứ lái xe vòng vòng, đã đi được mấy vòng rồi, không cần thiết phải đi lâu như vậy chứ?

“A!”

Vương Thư sững sốt, mới tỉnh lại, hóa ra nàng đang suy nghĩ nhập thần, không biết là mình đã đi vài vòng rồi.

Vương Thư ngại ngừng dừng xe cạnh bờ biển, nhìn tôi nói:

“Lúc này tôi đang suy nghĩ một chuyện, thật ngại quá.”

“Không sao đâu, nếu như có gì khó khăn, cô có thể nói với tôi một chút, không chừng tôi có thể giúp cô.”

Tôi lời này ra thì lập tức hối hận, nhìn bộ dạng u sầu của Vương Thư, có lẽ chưa cần hỏi thì nàng cũng nói rồi.

“Có thật không?”

Vương Thư nghe xong hai mắt ánh lên sự vui sướng, nhưng ngay sau đó lại ảm đạm đi, nói: “Bỏ đi, nói với anh cũng không có tác dụng gì, đây là chuyện trong nhà, nói ra chỉ thêm phiền não!”

Vương Thư càng như vậy, tôi càng nghi ngờ, nói:

“Thật ra thì có rất nhiều người tự cho là vấn đề khó khăn, nhưng đối với người ngoài thì lại là vấn đề dễ dàng, đây cũng là trường hợp, người trong cuộc thì thường mê hoặc, có gì nói ra, tôi thử xem có giải quyết được không.”

Vương Thư nghe lời của tôi, do dự một chút, sau đó nói:

“Vậy thì làm phiền anh rồi, vốn tôi chỉ muốn anh cùng tôi đi một chút, không nghĩ tới lại phải nhờ sự giúp đỡ của anh, nhưng mà hai người nghĩ biện pháp vẫn hơn một người!”

“Đúng vậy, tôi là người nghe, nhưng cũng rất vui vì được bày kế!”

Tôi gật đầu nói.

Ai, xem ra nam nhân mỹ sắc quả nhiên có sức miễn dịch rất thấp. Vốn tôi không có ý định quản những chuyện này, nhưng nhìn vẻ mặt của Vương Thư, thì tôi lại thấy không đành lòng.

“Ừ, được rồi.”

Vương Thư gật đầu, nói:

“Chúng ta tới bờ biển ngồi xuống rồi nói!”

Tôi cùng Vương Thư xuống xe, đi tới bờ biển, lúc này là hoàng hôn, mặt trời đỏ chiếu xuống bờ biển, mang lại cảnh tượng khác thường.

Tôi cùng Vương Thư bước chậm chậm ra bờ biển, cảnh này làm cho tôi nhớ lại các đôi tình lữ trong bộ phim. Vương Thư chắc cũng đang nhớ tới chuyện này, nàng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, có lẽ là đang xấu hổ...

406. Chương 181: Chuyện Làm Vương Thư Phiền Lòng (1)

“Từ khi còn bé, khi có chuyện gì không vui, thì tôi lại ngồi bên bờ biển, nghe gió, nghe sóng biển, thì tâm tình đỡ hơn rất nhiều...”

“Đúng vậy, cảnh sắc có thể tạo nên tình người.”

Tôi ngồi ở bên người Vương Thư, lắng lắng nghe.

“Ha hả, đúng vậy! Kể từ khi tôi đi học bên Trung quốc, thì có tới 10 năm tôi chưa ngồi ở chỗ này.”

Vương Thư thở dài nói:

“Biển vẫn là biển, trời vẫn là trời, chỉ có tâm tình là khác biệt. Khi còn bé sự phiền não không phải là phiền não, bởi đó chỉ là mâu thuẫn nhỏ giữa con cái và cha mẹ. Trưởng thành mới biết được, phiền nào chân chính là kiêu, con người muốn quên cũng không thể quên!”

Tôi không nói gì, tôi không muốn cắt ngang nàng.

Một lát sau, Vương Thư tiếp tục nói:

“Tôi đã nghĩ, sẽ không tham dự vào những chuyện rối ren ở trong nhà này, nhưng khi nghĩ tới ánh mắt mong đợi của cha tôi, tôi lại không đành lòng rời đi, anh nói tôi nên làm gì bây giờ?”

“Trong nhà ai cũng có những chuyện không vui, như tranh giành gia sản, tranh giành quyền lực, ở đâu mà không có!”

Tôi suy nghĩ một chút, quyết định đem chuyện tình của tôi nói cho Vương Thư nghe. Một mặt là nàng không có quan hệ gì, nói cho nàng nghe cũng không sao, hai là cũng có thể an ủi tâm hồn nàng.

“Nói tới tôi, thì tôi bị cuốn vào vòng tranh đấu của các đại gia tộc, vốn dĩ tôi không phải là người thừa kế, nhưng lại trở thành người thừa kế, vì vậy gặp phải độc thủ của những người trong chi khác.”

Tôi tiếp tục nói:

“Lần này tôi tới nước R để tham gia cuộc thi giao hữu võ thuật, vậy mà một người trong gia tộc cũng tới tham dự, lại cầm chủy thủ đâm tôi, nếu như tôi không phản ứng nhanh, thì có lẽ giờ này không gặp được cô rồi!”

“A!”

Vương Thư nghe xong cực kỳ hoảng sợ nhìn tôi nói:

“Đâm ở chỗ nào? Anh không có chuyện gì chứ?”

Tôi nhìn ánh mắt quan tâm của Vương Thư, không giống như giả vờ, trong lòng không khỏi run lên, lại không phải là một khoản nợ phong lưu nữa chứ!

“Không có chuyện gì, tôi chẳng phải nói rồi hay sao, nếu như tôi không phản ứng nhanh, thì hẳn đã đâm trúng tôi rồi.”

Tôi cười cười nói.

“A. Vậy thì tốt!”

Vương Thư thở ra một hơi, vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn của mình, nói.

“Cô thấy tôi đấy, chuyện phiền lòng nhiều như vậy, vậy mà tôi vẫn sống vui vẻ? Mà cô vẫn chưa nói chuyện của mình đấy!”

Tôi nói.

“A, người ta muốn ám sát anh, mà anh còn cười được.”

Vương Thư cười, thật lòng cười.

“Đúng vậy, bởi vậy mới nói, con người không thể sống trong phiền não, chỉ cần trong lòng vui vẻ, thì cần gì biết họ làm những gì!”

Tôi gật đầu nói.

“Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng mà người kai là cha tôi, tôi không thể không để ý được!” Vương Thư cau mày, tay trái vô thức cõ lên trên cát, một lát sau nói: “Người còn lại là cậu tôi, sao hẳn có thể làm những chuyện như vậy được chứ!”

Trải qua sự tự thuật của Vương Thư, tôi cũng biết được đại khái sự tình.

Hóa ra cha của Vương Thư là Vương Đông Lâm, năm xưa tu nghiệp tiến sĩ ở nước R, gặp mẹ của nàng là Trạch Tĩnh Nhã Tử, hai người nhất kiến chung tình.

Vương Đông Lâm ở lại nước R gây dựng sự nghiệp, với đầu óc thông minh và tinh thần quật cường, cũng ở nơi tha hương lập nên sự nghiệp của mình. Con gái nước R sau khi lấy chồng, cũng phải đổi sang họ chồng, cho nên đổi sang một cái tên tiếng Hoa, gọi là Vương Nhã. Tuy nói Vương Nhã không còn quan hệ gì với nhà mẹ đẻ, nhưng mà Vương Đông Lâm rất coi trọng những tình cảm họ hàng thân thích, lúc bình thường luôn chiều cố người cậu, (em vợ) của mình.

Vương Đông Lâm thấy em vợ mình là Trạch Tĩnh Đằng Nhị không có việc làm, đem hẳn vào công ty của mình, coi hẳn là người thân cận, chuyện gì cũng giao cho người em vợ này, ngay cả những văn kiện trọng yếu của cũng giao cho hẳn. Càng về sau, chỉ cần là văn kiện giấy tờ do hẳn đưa ra, Vương Đông Lâm không cần nhìn cũng ký.

Cho đến vài ngày trước đó, Vương Đông Lâm bởi vì lao lực quá độ mà ngã bệnh, với lại tuổi tác của hẳn cũng không còn trẻ gì nữa, năm đó tới nước R đã hơn 30 tuổi, giờ cũng đã là hơn 50 rồi!

Mà Trạch Tĩnh Đằng Nhị mỗi ngày đều vào thăm bệnh, mang theo một số văn kiện giấy tờ, Vương Đông Lâm cũng rất yên tâm, trực tiếp ký.

Nhưng mà trước khi Vương Thư trở lại nước R một tuần, Trạch Tĩnh Đằng Nhị lại tuyên bố với bên ngoài, Vương Đông Lâm đã đem công ty giao cho hẳn quản lý! Hơn nữa trong cuộc họp báo còn lấy danh nghĩa là chủ tịch công ty!

Vương Đông Lâm xem tin tức này vừa sợ vừa giận, lập tức tìm Trạch Tĩnh Đằng Nhị chất vấn, không nghĩ tới Trạch Tĩnh Đằng Nhị lại đem ra một văn bản do chính Vương Đông Lâm ký!

Trong cổ phần của công ty, Vương Đông Lâm có 55 % cổ phần, trong đó 20% là của Vương Thư, còn lại 30% bị Trạch Tĩnh Đằng Nhị lừa ký chuyển giao cho hẳn!

Mà như vậy Trạch Tĩnh Đằng Nhị biến thành cổ đông lớn nhất của công ty, nắm toàn quyền không chế.

Vương Đông Lâm giờ phút này hối hận cũng không còn được nữa, quả thực tức giận tới cực điểm, uống mình bình thường tín nhiệm hẳn như vậy, xem ra hẳn đã sớm có dị tâm, dựa vào sự tín nhiệm của mình để đoạt quyền khống chế công ty!

Rất may là trong công ty còn có 25% cổ phần của Vương Thư, chỉ cần Vương Thư không ký, thì nó vẫn thuộc về nàng. Nhưng mà hiện giờ Trạch Tĩnh Đằng Nhị đã nắm quyền khống chế công ty, muốn đoạt lại từ trong tay hẳn thì rất khó.

Thứ nhất, người ta là đại cổ đông lớn nhất, thứ hai, là người bên dưới có quan hệ rất tốt với Trạch Tĩnh Đằng Nhị, chỉ cần hẳn sai, thì sẽ là thiên lôi chỉ đầu đánh đó!

Vương Đông Lâm quýnh lên, bệnh lại càng nặng thêm mấy phần, người càng lúc càng gầy. Vương Nhã mặc dù cũng tức giận em trai của mình vô tình vô nghĩa, nhưng mà nàng chỉ là một phụ nữ, cũng không có cách nào được.

Mất thấy Vương Đông Lâm càng lúc càng nặng thêm, nên mới gọi con gái về, để xem có phương pháp nào không.

407. Quyển Hạ – Chương 182: Chuyện Làm Vương Thư Phiền Lòng (2)

Vương Thư đã nghĩ phải chạy tới công ty, hỏi xem là có chuyện gì, nhưng Vương Đông Lâm ngăn trở nàng. Vương Đông Lâm biết Trạch Tĩnh Đằng Nhị nếu dám làm như thế, vậy thì tình nghĩa hẳn cũng không còn coi là gì nữa.

Đi cũng chỉ tăng thêm phiền não, không bằng tự mình nghĩ biện pháp! Cũng may trong tay Vương Thư còn có 25% cổ phần, nếu như liên hiệp với các cổ đông khác, cũng có cơ may thành công !

Vương Thư vốn học thiết kế thời trang, đối với kinh doanh và cổ phần đâu có biết gì, thì làm sao đấu lại được với Trạch Tĩnh Đằng Nhị!

Sau đó, Vương Thư cẩn thận suy nghĩ một chút, công ty mặc dù mất, nhưng mà gia đình nàng cũng thuộc về giai cấp tư sản dân tộc, bản thân cũng tinh thông một nghề, sau này kiếm tiền chắc cũng không thành vấn đề. Số tiền gửi ngân hàng cũng đủ cho Vương Đông Lâm sống cả một đời.

Cho nên nàng khuyên Vương Đông Lâm tốt nhất nên quên chuyện này, nhưng công ty là do hấn tự tay sáng lập, tình cảm thâm hậu, Vương Đông Lâm sao có thể nói bỏ là bỏ được, nên càng lúc lại càng gầy gò. Vương Thư thống khổ vì không có cách nào, nên mới tìm tới tôi.

Vương Thư nói xong, thống khổ nhắm hai mắt lại.

Đây là những chuyện vốn không phải là trách nhiệm của nàng, nàng chỉ là một sinh viên đại học, học ngành thiết kế thời trang, biết gì về quản lý công ty mà đặt gánh nặng lên đôi vai của nàng!

“Anh nói rất đúng, trong nhà mỗi người đều có một chuyện làm phiền lòng, anh có thể cười bỏ qua, nhưng tôi thì không thể, bởi đó là cha tôi, tôi muốn làm cho cha tôi khỏe mạnh lên!”

Trong đôi mắt của Vương Thư tràn đầy nước mắt.

Tôi thở dài, chuyện như kiểu của Vương gia, có lẽ là quá phổ biến! Mà cách giải quyết thì lại không nhiều, trên phương diện luật pháp, công ty này đã thuộc về Trạch Tĩnh Đằng Nhị. Muốn đoạt lại quyền khống chế, thì chỉ có hai cách, một là đoạt lại số cổ phần trong tay hấn, hai là mua cổ phần từ những cổ đông khác!

Nhưng mà vấn đề mấu chốt là, Vương Đông Lâm là một lão nhân trong công ty, trong thời gian gần đây giao hết quyền cho Trạch Tĩnh Đằng Nhị, nên quan hệ của hấn với cấp dưới gần hơn. Có chuyện gì thì họ sẽ ủng hộ Trạch Tĩnh Đằng Nhị nhiều hơn là đối với Vương Đông Lâm. Tôi cũng có ý nghĩ là trợ giúp Vương Thư, nhưng nghĩ lại lại cho rằng, tại sao mình lại có ý nghĩ kỳ lạ tới như vậy? Cũng chỉ là gặp nhau được mấy canh giờ, vậy mà đã có tình cảm được hay sao.

Vương Thư thấy vẻ mặt của tôi biến đổi liên tục, cho là tôi vì chuyện này mà khổ não, nên khuyên nhủ nói: “Quên đi, tôi cũng biết chuyện này tương đối phiền não, cha của tôi là một thương nhân khôn khéo như vậy, mà còn bị lừa, huống chi là chúng ta!”

Tôi nghe xong thì không khỏi cười khổ, lấy tâm cơ của Trạch Tĩnh Đằng Nhị thì hấn chần chẫn đã đem mọi văn kiện hợp pháp hóa rồi. Mà mấu chốt là Vương Đông Lâm ở trong trạng thái tỉnh táo ký vào các văn kiện, cho nên dù có khởi tố Trạch Tĩnh Đằng Nhị, cũng không cách nào thắng kiện.

Vương Đông Lâm khẳng định cũng thủ thúc vô sách trong trường hợp này có khôn khéo cũng không được, vì trừ khi Trạch Tĩnh Đằng Nhị tự nguyện giao lại cổ phần, nhưng điều này có thể hay sao?

“Vương Thư! Chuyện này nếu thông qua các thủ đoạn bình thường thì không được, trừ khi dùng một số thủ đoạn cực đoan!”

Tôi vô cùng nghiêm túc nhìn Vương Thư nói.

“Thủ đoạn cực đoan?”

Vương Thư sửng sốt, chột hiệu ra, lắc đầu nói:

“Anh nói là ép cậu tôi trả lại công ty? Chuyện này không thể, cậu tôi sao có thể nhả quyền lợi khi đã nắm ở trong tay!”

“Nếu đã ép, thì phải dùng một chút thủ đoạn!”

Tôi nói.

“Không được, nghe nói cậu của tôi có quan hệ với các thành viên của Hắc Bang, nếu như vậy thì chắc chắn có phiền toái.”

Vương Thư vội vàng lắc đầu.

“Nếu như vậy thì ngày nào đó tôi với cô đi gặp cậu cô, thẳng thắn nói chuyện một lần, có khi lại có cơ hội xoay chuyển vấn đề!”

Miệng tôi thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ, Hắc bang? Chỉ là một hắc bang thôi sao!

“Cũng chỉ có thể như vậy, hi vọng cậu tôi có thể hồi tâm chuyển ý!”

Vương Thư gật đầu nói.

Hồi tâm chuyển ý? Ha ha, từ khi hắn thực hiện hành động này, đã coi như là dứt bỏ tình cảm, làm sao có thể hồi tâm chuyển ý!

Tôi hẹn với Vương Thư thời gian ra ngoài để xem thực lực của hắn tới đâu, nếu như quả thực có quan hệ với Hắc bang, tôi sẽ diệt cái Hắc bang đó, như vậy thì dễ nói chuyện rồi!

Mặc dù tôi không sợ bọn họ nhưng mà khó mà bảo đảm họ sẽ không chút giận lên người của Vương Thư và gia đình nàng. Cho nên trước tiên phải diệt trừ hắc bang này để chấm dứt hậu hoạn, sau đó xem Trạch Tĩnh Đằng Nhị có làm được trò trống gì nữa không.

Vương Thư nói chuyện với tôi, tâm tình tốt lên rất nhiều, chạy ra đùa giỡn với sóng biển, bọt nước tung trắng xóa, trông y như một tiểu hài tử vậy.

408. Chương 183: Hiểu Lắm.

Tôi đương nhiên không cam chịu yếu thế, lập tức ném lại, kết quả là biến thành trận đại chiến, trên người ai cũng dính đầy cát...

Rốt cục Vương Thư thể lực không chống đỡ được nữa, thở hổn hển “Khanh khách” cười ngồi ở trên cát, lúc ngồi xuống còn không ngừng vẩy tay nói:

“Không được... Mệt chết tôi, ngưng chiến, trước tiên ngưng chiến... Ai nha, ai như anh vậy, người ta đã nói ngưng chiến rồi mà!”

“Ha ha!”

Tôi phủi cát trên người, cũng ngồi ở bên cạnh Vương Thư nói:

“Vậy là cô nhận thua rồi!”

“Dừng, anh là con trai, thắng tôi là chuyện đương nhiên!”

Vương Thư khinh thường nói.

“Không thể như vậy!”

Tôi bỗng nhiên quay đầu đi, nhìn Vương Thư hồi lâu nói:

”Vương Thư, cô có cảm thấy hai chúng ta bây giờ cần phải làm gì hya sao?”

“Làm... Làm cái gì...”

Vương Thư nghe xong khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên. Có chút nhăn nhó nói:

“Tôi... Chúng ta... chuyện trong nhà tôi còn chưa giải quyết... Tôi không có có tâm tư nghĩ đến chuyện khác...”

“Khụ!” Tôi thiếu chút nữa sặc chết, dường như Vương Thư hiểu lầm ý của tôi, đầu óc con gái thực là nhạy cảm!

“Tôi xin, Vương đại tiểu thư, cô không nghĩ tới là phải đi ăn cơm hay sao, chẳng nhẽ cô muốn đói chết? Hay là đã luyện tuyệt thể thần công tới mức không cần ăn uống?”

Tôi cố nén cười nói.

“A? !”

Vương Thư nghe xong lời của tôi mặt lại càng trở nên đỏ hơn, như một tên trộm nhìn tôi một cái, phát hiện sắc mặt tôi vẫn như bình thường, mới yên lòng nói:

“Hóa ra là anh nói đi ăn cơm, đương nhiên là phải đi ăn rồi, lúc này đùa làm tôi cũng đói, đi, anh muốn ăn gì?”

“Tôi là người mới tới, cũng đâu biết nơi nào có món ngon! Giờ thì tôi không dám ăn lung tung, hôm qua người bạn của tôi ăn Cá Tam Văn, hôm nay phải ngồi trong WC, may mà thể chất của tôi tốt, không thì cũng xong rồi!”

Tôi khoát tay áo nói:

“Cô quen nơi này, muốn đi ăn gì thì đi ăn cái đó!”

“Vậy cũng tốt, vậy thì tôi làm chủ!”

Vương Thư nói xong, đứng dậy, cát ở trên người nàng chảy xuống. Một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi tung vạt áo của nàng lên, từ góc độ của tôi, có thể nhìn thấy áo con của nàng...

”Nhìn cái gì đấy! Sắc lang!”

” Vương Thư đang phủi cát trên người, nhất thời nhìn thấy ánh mắt mê đắm của tôi, vội vàng kéo áo cầu giạt nói.

“Cô có mặc áo ngực rồi, không nhìn thấy gì bên trong cả!”

Tôi cũng thuận thế đứng dậy, nhưng lại nói thêm với Vương Thư một câu.

“Anh còn muốn thấy bên trong hay sao!”

Vương Thư vươn tay như con cua cái, cặp tôi một cái.

Mặc dù tôi không đau, nhưng vẫn làm bộ nhú mày. Vương Thư nhìn thấy bộ dạng thống khổ của tôi. Mới hài lòng thu tay, đặc ý nói:

“Đây chính là kết quả cho việc nhìn loạn!”

“Lần sau tôi không nhìn loạn nữa, nhưng mà sẽ thẳng thắn nhìn!”

Tôi nói.

” Lưu Lỗi, anh đừng có được voi đòi tiên, trên máy bay thì giả vờ chính trực, mới được thời gian không bao lâu đã lòi đuôi chuột rồi!”

Vương Thư nghiêng qua nhìn tôi một cái nói, nhưng hiển nhiên nàng không tức giận.

“Tôi chỉ quen cô mới thành sắc lang, chứ bình thường tôi không như vậy.”

Tôi nói.

“May mà tôi có đề phòng!”

Vương Thư mở cửa xe, ngồi ở trên vị trí lái.

Hoàng hôn đã phủ xuống, bờ biển chẳng những ít người, mà xe qua lại cũng ít, Vương Thư lái xe tương đối nhanh, nhưng mà cũng không có gì nguy hiểm.

Chỉ chốc lát sau, Vương Thư đã xe dừng xe trước một siêu thị. Tôi có chút kỳ quái, không phải nói là đi ăn cơm sao? Tại sao lại tới chỗ này, nhưng tôi vẫn theo nàng vào trong siêu thị.

Vương Thư đẩy mua đồ xe trong siêu thị, mua một đồng cá, tôm, sò biển, còn có một chút thịt bò, rồi mua thêm một ít tương... Sau đó chuyển tới khu gia vị, mua rất nhiều thứ.

Cô nàng này không phải là định đích thân làm đầu bếp, mang lại cho tôi một bữa tiệc lớn đấy chứ?.

“Lát nữa anh sẽ biết!”

Vương Thư dường như nhìn thấu tâm sự trong lòng tôi, khẽ mỉm cười nói.

Nếu Vương Thư đã nói như vậy, thì tôi cũng không hỏi nhiều, chỉ là lúc tính tiền, tôi đem thẻ ra trả. Vương Thư nhìn tôi nhú nhú mày làm mặt quỷ, hiển nhiên nàng phê bình, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ. “Đã nói là tôi mời cơm, sao lại giành trả tiền.”

Ra khỏi siêu thị, Vương Thư mới làm như tức giận nhìn tôi nói.

“A? Hóa ra cô mời tôi đi ăn cơm, vậy mà tôi tưởng cô mua nguyên liệu về nấu ăn!”

Tôi ra vẻ như không biết nói.

“Đúng là phục anh rồi, ngay cả cái cơ này cũng nghĩ ra được!”

Vương Thư cười nói.

“Cô mời khách, tôi tính tiền, đều chung một đạo lý cả.”

Tôi cầm túi nhựa đưa cho Vương Thư, Vương Thư mở ngăn phía sau của xe, đặt những thứ này vào trong đó.

Lên xe, Vương Thư lại đi về hướng lúc đã đi tới.

“Tại sao lại quay lại?”

Tôi hỏi.

“Ha hả, đến lúc đó anh sẽ biết!”

Vương Thư nở nụ cười nói.

Xe quả nhiên chạy trở về bờ biển lúc này, Vương Thư dừng xe lại, mở đèn, sau đó tìm một nơi ngồi xuống.

Vương Thư xuống xe, mở thùng phía sau xe, nhìn tôi hô:

“Lưu Lỗi! Mau tới đây hỗ trợ!”

Tôi vội vàng đi tới, Vương Thư lấy những nguyên liệu nấu ăn đã mua ra. Vương Thư cúi đầu, móc từ trong thùng ra một cái nồi nướng và một hộp than củi!

Tôi lập tức hiểu, hóa ra Vương Thư muốn mời tôi ăn đồ nướng trên bờ biển!

409. Chương 184: Đêm Trăng Trên Bãi Biển.

Tôi buồn bực nhìn Vương Thư, hỏi:

“Cô làm sao vậy? Cô đang tìm cái gì?”

“Hmm, đúng rồi!”

Vương Thư vừa nghe tôi đặt câu hỏi vội vàng xoay đầu lại, trong ánh mắt mang theo sự chờ đợi nhìn tôi hỏi:

“Anh có hút thuốc lá không?”

“Hút thuốc lá? Tôi không hút thuốc lá! Cô vội vàng tìm cho tôi thuốc lá hay sao?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Ai nha, không phải là tìm thuốc, mà là hỏi anh xem có bật lửa không, tôi mang theo diêm rồi!”

Vương Thư gấp đến độ dậm một chân nói.

“Thật ngại quá, tôi không hút thuốc, nên không mang theo bật lửa.”

Tôi lắc đầu nói.

“Ai! Xem ra vẫn phải quay lại một chuyến!”

Vương Thư ủ rũ nói:

“Anh ở chỗ này chờ tôi, tôi lái xe trở về mua hộp diêm!”

“Ha ha, không cần phải trở về đâu, để tôi nghĩ cách!”

Tôi nghĩ tới khi xưa tôi cùng Trần Vi Nhi ở trong đảo hoang, nhưng hiện nay tôi có dị năng hỏa hệ, cần gì phải làm như vậy!

“Anh có biện pháp? Anh có cách gì, chẳng lẽ lại giống như cổ nhân dùng đá đánh lửa?”

Vương Thư kỳ quái hỏi.

“Vậy cũng chưa chắc là không thể!”

Tôi cười cười, sau đó đứng dậy nghĩ cách làm sao cho Vương Thư không nghi ngờ tôi có thể tìm ra lửa! Bỗng nhiên tôi vỗ ót, chuyện đơn giản như vậy mà tôi cũng phải dùng tới dị năng, trên xe chẳng có bộ phận đánh lửa là gì!

Tôi tìm một tờ giấy gói hàng, sau đó nhảy lên xe của Vương Thư.

“Anh muốn làm gì?”

Vương Thư thấy tôi bỗng nhiên nhảy lên xe, cho là tôi muốn về mua diêm, lập tức cả kinh kêu lên:

“Anh muốn đi về hay sao? Anh đừng đi, ở nơi này tối như vậy, tôi sợ!”

“A...”

Tôi cười một tiếng nói:

“Cô cho rằng tôi ngốc như cô hay sao, trong xe có dụng cụ đánh lửa, cần gì phải dùng diêm?”

Vừa nói tôi đem tờ giấy cắm vào động cơ, tuy động cơ nóng, nhưng chờ mãi vẫn không có chút lửa nào.

Tôi gấp gấp, đang muốn dùng một chút dị năng nhưng khi ngẩng đầu lên, thì thấy Vương Thư đang dùng ánh mắt khấn trương nhìn tôi.

“Vương Thư, cô mau đem cái lò nướng qua đây, nhanh đi!”

Tôi nghĩ ra một lý do đuổi Vương Thư ra xa một chút.

Chờ Vương Thư vừa đi, tôi lập tức dùng dị năng, chỉ thấy tờ giấy kia đã bốc cháy bùng bùng.

Tôi thấy Vương Thư vẫn chưa đem được chiếc lò qua, vội vàng nhảy xuống xe, đem tờ giấy đang cháy ném vào đồng than củi.

Một lát sau, than củi chậm rãi cháy. Vương Thư kinh ngạc nhìn tôi nói:

“Không nghĩ tới anh lại biết nhiều như vậy, Hmm, tôi sẽ học, lần sau không cần phải mang theo diêm nữa!”

Trong lòng tôi nói, cô không mang theo diêm trừ khi mang tôi đi cùng mới có lửa!

Nhưng mà ngoài miệng tôi lại nói:

“Đúng vậy, nhưng mà đây chỉ là phương pháp bắt đắc dĩ, lần sau mang diêm thì tốt hơn!”

“Không sao. Tôi sẽ không mang, muốn mang thì anh đi mà mang!”

Vương Thư hưng phấn bắt đầu đem đồ ăn đặt trên lưới sắt.

Nghe ý tứ của nàng, lần sau ra ngoài cũng định mang theo tôi thì phải, tôi cũng không mang, dùng dị năng là được rồi.

Tôi bắt đầu giúp đỡ Vương Thư đem đặt thịt, sò biển, cá... lên lưới sắt, Vương Thư cao hứng cầm gia vị bôi loạn hết cả lên.

Ngọn lửa cháy kèm theo thanh âm tí tách, khói xanh bay lên, chỉ một thời gian sau, hương thơm đã ngào ngạt...

Vương Thư đem tất cả số tôm đặt lên trên lưới sắt nướng. Một lát sau cầm một con đưa cho tôi, nói:

“Con này nướng chín rồi, anh ném thử xem mùi vị ra sao!”

Tôi nhận lấy con tôm lớn, bóc vỏ, thừa dịp nó còn nóng, bỏ luôn vào trong miệng, thịt tôm xốp ròn đúng là vô cùng ngon!

Tôi cầm trong tay nửa con còn lại, đưa tới trước mặt Vương Thư, nói:

“Há mồm! Mùi vị thật sự rất ngon, cô cũng ném thử đi!”

Vương Thư nhìn con tôm trước mặt, cảm giác mặt mình nóng rân lên, một cảm giác khác thường từ trong lòng tràn ra. Đây là loại tình cảm gì, rất kỳ diệu, rất kích động, cũng rất thư thái.

Đây là lần đầu tiên Vương Thư ở chung một chỗ với một người con trai, tâm trạng lúc này giống như một con nai đi loạn. Lúc này trời tối, ánh lửa bập bùng nghi thắm, chắc là tôi không nhìn ra được.

Vương Thư trấn định tâm tình mình, há miệng ra, tôi đặt nửa con tôm vào trong miệng nàng, thực sự là rất ngon, Vương Thư nghĩ thầm.

Lúc này, phần lớn thức ăn trên lưới sắt đã chín, tôi và Vương Thư chắc là do đói bụng, nên mang xuống ăn lấy ăn để.

Lúc mới bắt đầu ăn Vương Thư còn rất thực nữ, nhưng mà sau đó dùng cả hai tay giành ăn với tôi.

Những đồ ăn này cũng rất ngon, nhưng tại sao lại không ngon bằng nửa con tôm do hấn dứt cho? Vương Thư trầm suy nghĩ. Khi ngẩng đầu lên, Vương Thư đột nhiên cảm giác được giờ phút này rất ấm áp, rất ngọt ngào, phảng phất những phiền não như biến mất, chỉ muốn dừng lại mãi ở khoảng thời gian này.

Tôi ném cái vỏ con sò biển xuống, chợt thấy Vương Thư đang nhìn tôi kinh ngạc ngẩn người, cho nên nói:

“Vương Thư, cô làm sao vậy?”

“Ách... A, không có gì, tôi còn đang nhìn anh ăn với tốc độ rất nhanh!”

Vương Thư có chút bối rối nói.

Do trời tối, tôi cũng không quan sát được sắc mặt nàng, chỉ giải thích:

“Đều là do đi cùng cô một ngày, đã đói gần chết, nên mới ăn nhanh như vậy!”

“Nga, vậy thì ăn nhiều một chút, thức ăn còn có rất nhiều đấy!”

Vương Thư nói xong, lại đặt thêm thức ăn lên lưới sắt.

410. Chương 185: Chuông Điện Thoại.

Mà chuông điện thoại di động của Vương Thư sao lại giống tôi tới như vậy! Tôi kỳ quái nhìn Vương Thư một cái, lúc ở trên máy bay có như vậy đâu!

Vương Thư thấy hai người có nhạc chuông giống nhau thì đỏ mặt lên. Lúc về nhà nàng không cẩn thận đánh rơi, làm điện thoại hỏng mất, sau đó tới cửa hàng đổi, thì không biết ma xui quỷ khiến như thế nào, lại đặt nhạc chuông giống như vậy.

Chỉ là hành động vô tình, nhưng lại không biết giải thích cách nào, cho nên Vương Thư lúng túng cực kỳ.

Tôi nhìn di động, hóa ra là cuộc gọi của tôi, tôi nhận máy.

“Lão Lưu, tôi là Đinh Văn Phong, cậu chạy đi đâu vậy, tôi còn tưởng cậu phạm tội cưỡng gian, bị thiếu nữ cảnh sát bắt đi rồi, tôi còn định báo cảnh sát đây này!”

Đinh Văn Phong ở đầu bên kia điện thoại nói.

“Cậu mới bị bắt ấy, tôi đang ở bờ biển ăn đồ nướng!”

Tôi nói với Đinh Văn Phong.

“Ăn đồ nướng? ! Tôi còn chưa ăn cơm đâu đấy, cậu có mỹ nữ làm bạn ném tôi ở trong khách sạn hả!”

Đinh Văn Phong u oán nói.

“A, tất cả ở đây là đồ tươi sống, cậu muốn ăn, tôi mang về cho một ít!”

Tôi cười hắc hắc nói.

“Vậy thì thôi đi, cái bụng của tôi...”

Đinh Văn Phong thở dài nói.

“Tôi sẽ trở về ngay, cậu gọi cái gì trong khách sạn mà ăn đi!”

Tôi nói xong cúp điện thoại.

“Tôi... điện thoại của tôi hỏng rồi...”

Vương Thư có chút lúng túng nói. Câu đó vừa nói ra, ngay cả nàng cũng cảm thấy là giấu đầu hở đuôi.

“Ha hả, cái điện thoại di động này là đồ rất tốt...”

Tôi nói.

“Đúng vậy, chức năng không tệ...”

Vương Thư cũng không để ý nói.

“Ai nha, anh xem, thịt cháy mất rồi!”

Vương Thư bỗng nhiên ngửi thấy mùi khét, vội vàng cầm cái lưới sắt lật, vừa lật vừa nói nói: “Mau ăn đi, không thì lát nữa nguội không ăn được đâu!”

Lúc này tôi đã no, nên nhìn Vương Thư nói:

“Còn dư một ít thì tôi cũng được, tôi đã no tới mức không ăn được nữa rồi!”

“Được, vậy thì tôi mang về, để cho sáng mai!”

Vương Thư nhìn tôi nói.

Giờ phút này sắc trời đã khuya. Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, lúc này đã là hơn 10h tối, nên nhìn Vương Thư nói:

“Chúng ta cũng nên về thôi, đã trễ thế này, người nhà cô lo lắng đấy!”

Tôi và Vương Thư dọn đồ, cùng lên xe đi về hướng thành phố.

“Cám ơn anh đã theo tôi, hôm nay là ngày vui vẻ nhất của tôi khi trở lại nước R!”

Vương Thư cười, thật lòng nói với tôi.

“Không cần khách khí, nói lời cám ơn phải là tôi mới đúng, tôi được ăn một buổi tiệc ngon tuyệt!”

Tôi cười nói.

“Được rồi, nếu anh còn muốn ăn, thì chỉ cần điện thoại cho tôi, chúng ta lại đi ăn!”

Vương Thư nói xong, bỗng nhiên lại nghĩ, nếu như hắn không gọi điện thoại cho mình thì làm sao bây giờ, cho nên vội vàng nói thêm một câu:

“Nếu như tôi muốn ăn, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh!”

“Được!”

Tôi cũng không để ý quá nhiều, gật đầu đáp.

Xe tới trước khách sạn của tôi, nhưng để cho một cô gái như Vương Thư một mình lái xe về thì tôi không yên tâm.

“Như vậy đi, tôi chở cô về trước, sau đó tôi bắt xe về là được rồi!”

Tôi nhìn Vương Thư nói.

“Không sao đâu!”

Vương Thư thấy tôi quan tâm nàng, rất là cao hứng, nhưng vẫn cự tuyệt nói:

“Anh mau lên đi, về tới nhà tôi gọi điện thoại cho anh!”

Nói xong nàng giơ điện thoại lên, ngụ ý nói.

Tôi gật đầu dù sao đây là thành phố được mang danh là Bất Dạ Thành, người còn rất nhiều, với lại đèn đường, nhà cửa san sát.

Tôi đưa mắt nhìn Vương Thư rời đi, sau đó vào khách sạn. Mới vừa vào khách sạn, đã thấy một người tới đón.

“Xin chào, đây có phải là bạn Lưu Lỗi không?!”

Người đi tới là một người mặc âu phục, dùng Hoa ngữ nói với tôi.

“Đúng, xin hỏi ông là?”

Tôi nghi ngờ nhìn thoáng qua người trước mặt, dường như tôi không quen biết hẳn!

“Tôi là nhân viên trong ban tổ chức cuộc thi này, chúng ta qua bên kia nói chuyện!”

Trung niên nhân chỉ vào một cái sofa cách đó không xa nói.

“Được rồi!”

Tôi gật đầu, mặc dù không rõ người này muốn làm gì, nhưng nhìn hần bộ dáng của hắn cũng không có ác ý. Huống chi ở trong khách sạn hắn cũng không dám làm gì với tôi.

Sau khi tôi và trung niên nhân ngồi ở trên ghế sa ***, người này lại tiếp tục bảo phục vụ sinh gọi hai ly nước uống, sau đó mới nhìn tôi nói:

” Tôi tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Cao Á Quân, là trọng tài của cuộc thi giao hữu lần này!”

“Xin chào ngài.”

Tôi lễ phép nói. Mặc dù tôi vẫn chưa biết hẳn có mục đích gì.

“Chuyện tình là như vậy, ngày hôm qua tôi có nghiên cứu lại cuốn băng ghi lại trận đấu giữa cậu với Dương Uy...”

Cao Á Quân còn chưa nói hết đã bị tôi cắt ngang.

“Cao tiên sinh, chuyện ngày hôm qua tôi cũng không muốn giải thích gì cả, hơn nữa tư cách dự thi của tôi cũng bị hủy bỏ, nên ngài đừng có quấy rầy tôi!”

Tôi không khách khí nói.

Thật ra thì chuyện giữa tôi và Dương Uy là chuyện nhà, nói ra trước mặt người ngoài làm cho tôi cảm thấy xấu hổ.

“Lưu Lỗi, chuyện này là do chúng tôi không đúng, chúng tôi xin lỗi cậu!”

Cao Á Quân nói câu này làm cho tôi sững sốt, chỉ nghe hắn tiếp tục nói:

“Chuyện này chúng tôi đã điều tra rõ, trận đấu giữa cậu và Dương Uy trong thời điểm rút thăm không có, nhưng do một nhân viên nhận hối lộ, mới cố ý sửa đổi, chúng tôi đã sa thải người kia, chuyện này cũng là do sơ suất, xin cậu lượng thứ!”

“Hóa ra là như vậy!”

Tôi chợt hiểu nói.

“Đúng, cho nên tư cách của cậu được khôi phục, có thể tiếp tục tham gia thi đấu!”

Cao Á Quân nói.

“Ách... Tôi thấy hay là thôi đi.”

Thật ra thì tôi cũng không có hứng thú, lúc đi cũng chỉ là đi cùng với Đinh Văn Phong mà thôi.

“Tại sao lại như vậy, tôi thấy dựa vào thực lực của cậu cũng có thể dễ dàng đoạt giải cao!”

Cao Á Quân nói.

411. Chương 186: Cuộc Điện Thoại Kỳ Quái.

“Ha hã, tôi tham gia thi đấu cũng chỉ vì đáp ứng một người bạn của tôi mà thôi. Nhưng mà hiện tại, đã có lý do không phải tham gia, vậy thì vì sao tôi phải tới?”

Tôi cười cười nói:

“Tôi cũng không để ý những thứ hạng này.”

“Nga, vậy sao, vậy thì quá tiếc rồi!”

Cao Á Quân lắc đầu nói:

“Cậu trở về suy nghĩ một chút dù sao đây cũng là một cơ hội khó mà có được!”

“Được.”

Tôi gật đầu, mặc dù trong lòng tôi đã quyết định không tham gia nữa, nhưng do phép lịch sự tôi vẫn nói như vậy.

“Nếu như cậu đồng ý thì lúc nào cũng có thể liên lạc với tôi, tôi ở phòng 101.”

Cao Á Quân nói.

... ..

“Lão Lưu, tôi còn tưởng cậu không về, không đi thuê phòng hay sao!”

Đinh Văn Phong chưa xốt nhìn tôi nói.

“Thôi, tôi với nàng chỉ là bạn bè bình thường, thuê phòng làm cái gì, cậu nghĩ rằng tôi xấu xa giống như cậu hay sao!”

Tôi đóng kín cửa phòng, khinh bỉ nhìn Đinh Văn Phong nói.

“Không tin! Đúng rồi, tôi còn đang đói bụng, giờ chúng ta đi ăn một chút, khách sạn không cung cấp thức ăn nữa!”

Đinh Văn Phong nói.

“Cũng đúng lúc, tôi đem một số đồ nướng về, chúng ta cùng ăn!”

Tôi đem túi nhựa đưa cho Đinh Văn Phong, người này giống như quỷ chết đói đoạt ngay lập tức.

Tôi đang muốn giễu cợt Đinh Văn Phong mấy câu, thấy tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên.

Tôi nhìn điện thoại, là số máy của Vương Thư, cho là nha đầu này đã về đến nhà nên đón điện thoại nói:

“Alo, Vương Thư à, cô về tới nhà chưa?”

Đầu bên kia không có thanh âm đáp lại.

“Alo? Vương Thư?”

Tôi nghi ngờ hỏi:

“Cô tại sao không nói chuyện?”

Vẫn không có thanh âm nào.

Tôi lại hỏi mấy câu, thấy vẫn không có người nói, còn tưởng rằng lúc Vương Thư lái xe không cẩn thận chạm phải, nên cũng không để ý, đang muốn cúp điện thoại, thì nghe một giọng nam ở đầu bên kia, dùng nhệt ngữ nói:

“100 triệu yên, cháu gái của cậu, chỉ cần ký một chữ, thì 100 triệu yên này đã là của cháu rồi!”

”Hừ!

” Vương Thư hừ lạnh.

Mặc dù không rõ lắm, nhưng mà tôi vẫn nghe rõ! Chẳng lẽ Vương Thư xảy ra chuyện rồi? Người đàn ông kia gọi Vương Thư là cháu gái, vậy thì hẳn là Trạch Tĩnh Đằng Nhị rồi?

Tôi vội vàng nhìn Đinh Văn Phong động tác, sau đó cầm điện thoại vào loa, vặn to lên.

Chỉ nghe người nam nhân bên kia tiếp tục nói:

“Trong tay cháu có 25% cổ phần, cậu ra cái giá này cũng hợp lý! Cháu thử nghĩ xem, 100 triệu yên, cũng tương đương với 700 vạn tiền Trung quốc! Cháu trở lại Trung quốc có thể sống những ngày cơm không no rồi.”

Bảy trăm vạn tiền Trung quốc? Tôi vốn cho là công ty của Vương gia lớn tới mức nào, hóa ra cũng chỉ như vậy!

Số tiền này đối với tôi cũng chẳng nói làm cái gì! Nhưng mà một tiểu nhân phản anh rể mình, dồn cháu gái mình thì không thể tha thứ được!

“Cậu đừng có vọng tưởng, cháu không bán, hiện giờ cậu không chế công ty! Nhưng lương tâm của cậu cả đời sẽ cắn rứt!”

Vương Thư mở miệng cự tuyệt nói.

Tôi lắc đầu, nói chuyện cùng với lũ tiểu nhân này thì có khác gì đàn gảy tai trâu!

“Lương tâm? Lương tâm đáng giá mấy đồng tiền? ! Những năm gần đây, Vương Đông Lâm hẳn đã làm được cái gì? Chuyện của công ty hẳn có quan tâm không? Hẳn là chủ tịch, nhưng toàn đi đắc tội với người ta, chuyện khác đều giao cho ta! Sự phát triển của công ty trong mấy năm gần đây, không phải do Trạch Tĩnh Đằng Nhị ta làm thì ai làm?”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị đồng dục nói.

“Cậu... vô sỉ!”

Vương Thư quát lớn:

“Nếu như không phải có cah cháu, thì cậu đã chết từ lâu rồi!”

“Đúng vậy, ta đúng là phải cảm tạ ơn tri ngộ của Vương Đông Lâm, thì ta mới có điều kiện như ngày nay, 100 triệu này, coi như bồi thường cho Vương gia của các người đi!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị suy nghĩ một chút, vô sỉ nói:

“Tuy nói 100 triệu yên này là của ta, nhưng cũng là do tham ô mà có, ha ha ha!”

“Cậu... Cậu...”

Vương Thư hiển nhiên không nghĩ tới cậu của mình lại có thể vô sỉ như thế, vậy mà cha của mình trước kia lại coi hẳn là người tin cẩn!

“Như thế nào? Đã suy nghĩ kỹ chưa, Vương Thư tiểu thư?”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị cười lạnh nói:

“Cháu nếu như không bán, thì ta sẽ đem đồ đạc trong công ty bán lấy tiền, lúc đó thì công ty chỉ còn lại một cái xác, ha ha, khi đó cổ phần của cháu sẽ trở thành giấy vụn! Dù sao công ty cũng không phải là của ta, bán đi ta mở một công ty mới!”

“...”

Vương Thư không nói gì, nhưng nghe hơi thở dồn dập trong điện thoại, hiển nhiên là nàng đang tức giận!

“Cho cháu 1 giờ suy nghĩ, nếu như không đồng ý, thì đừng trách ta không khách khí! Hừ hừ, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, hậu quả cháu tự chịu. Công ty của bạn ta là Miyamoto làm cái gì, chắc cháu cũng biết, hắc hắc, gần đây có mấy nữ nhân mới giải nghệ, còn chưa tìm được người thay thế.”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị tiếp tục nói:

“Lúc đầu đúng là không nhận ra, sau có mấy năm, cháu gái của ta lại xinh đẹp tới như vậy, tới địa phương như vậy, thì thực sự là rất ăn khách...”

“Trạch Tĩnh Đằng Nhị, ông dám! Mẹ của tôi sẽ không bỏ qua cho ông!”

Vương Thư hét lớn.

“Chị ta? Hừ hừ, chị của ta thì quản sao được chuyện của ta, nàng không phải là người của dòng họ Trạch Tĩnh nữa rồi!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị không thèm quan tâm nói.

Tôi vừa nghe Trạch Tĩnh Đằng Nhị nói lời này, lập tức lo lắng, loại gia hỏa táng tận lương tâm này có cái mà không làm được! Vương Thư mặc dù cùng tôi quen biết không lâu, cho dù chưa nói tới thích, nhưng mà ấn tượng không tệ, nếu như nàng gặp chuyện gì ngoài ý muốn, thì tôi sẽ hối hận cả đời!

412. Chương 187: Vương Thư Bị Nhốt Ở Đâu?

Cho dù tôi có muốn ra tay cứu viện, thì cũng không có cách nào cả!

Mà ở chỗ Vương Thư...

“Dem nó tới một căn phòng dưới đất đi!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị cười nói:

“Một giờ sau lại gặp nó, xem nó có đáp ứng không!”

“Trạch Tĩnh tiên sinh, phòng dưới đất là phòng của công ty, có giam nàng được không? Vạn nhất bị những người khác trong công ty nhìn thấy...”

Một người đàn ông ở bên cạnh nói, nhìn bộ dáng của hắn thì là người thân tín của Trạch Tĩnh Đằng Nhị.

“Sợ cái gì! Đã trẻ thế này những người khác đã sớm tan ca rồi! Hơn nữa, người trong đó toàn chuột thôi, người ta sẽ không để ý đâu!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị không thèm để ý nói:

“Cậu cứ đem nàng vào đó đi, khi đi thang máy thì cẩn thận một chút đừng để người khác bắt gặp... không thì mang nàng theo lối cầu thang cũng được! Người của công ty phần mềm máy tính Hối Mã tan việc rất muộn, họ sẽ không biết đâu!”

“Tôi biết! Ngài yên tâm đi, Trạch Tĩnh tiên sinh!”

Nam nhân thân tín nói:

“Hắc hắc, tiểu mỹ nhân, nơi đó toàn là chuột, nó đói bụng sẽ xơi cô đó! Xem da thịt cô mịn màng như vậy, chuột nó mà xơi cũng thích lắm, ha ha ha ha!”

“Hừ!”

Vương Thư hừ một tiếng không nói gì.

“Đợi một chút!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị bỗng nhiên vung tay lên, ngăn nam nhân thân tín lại. Sau đó kéo ba lô trên người của Vương Thư.

Sau đó dốc toàn bộ đồ trong đó ra, nhìn thấy chiếc điện thoại vẫn còn không khóa, thì sắc mặt đại biến!

“Tiện nhân! Mày gọi điện thoại cho ai!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị hỏn hển kêu lên.

“Điện thoại nào? Tôi có gọi điện thoại cho ai?”

Vương Thư làm bộ như không hiểu, nhưng trong lòng cũng khẩn trương vạn phần.

“Hừ, mày còn không thừa nhận, nhìn xem!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị đưa di động tới trước mặt của Vương Thư.

“A, đây là một người bạn Trung quốc.”

Vương Thư bình tĩnh nói.

“Mày có phải là cố ý gọi điện thoại cho hắn hay không!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị quát.

“Ông muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, tùy ông!”

Vương Thư không nhịn được nói:

“Nếu như tôi gọi điện thoại, thì tại sao không báo cảnh sát? Không gọi điện thoại cho cha của tôi? Tại sao lại gọi cho một người bạn xa lạ?”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, nếu như nàng có cơ hội, thì tại sao không gọi cho Vương Đông Lâm đây, nhất thời trong bụng thoải mái. Hắn nào biết đâu rằng, Vương Thư chỉ có một cơ hội duy nhất là bấm gọi, chứ làm gì có thời gian bấm số!

Trạch Tĩnh Đằng Nhị tiện tay ném điện thoại xuống mặt đất, sau đó dùng lực dẫm mấy cái, điện thoại lập tức biến thành những mảnh vụn!

Vương Thư nhìn qua điện thoại của mình, nhưng không nói gì cả, trong lòng lại âm thầm cầu nguyện là Lưu Lỗi có thể tới cứu mình... Ai nha! Hừ, Vương Thư cả kinh, mình gọi điện thoại thông báo nguy hiểm cho hắn, nhưng hắn đâu có biết là ở chỗ nào!

Vương Thư âm thầm hối hận, sớm biết như vậy, thì để hắn đưa mình về, thì đâu có những chuyện như thế này!

Vương Thư bây giờ chỉ âm thầm cầu nguyện, là hắn, báo cảnh sát, hoặc tìm cha mình, như vậy thì mới có thể tìm thấy Trạch Tĩnh Đằng Nhị!

... ..

Trong lúc tôi đang lo lắng vạn phần, thì nghe Trạch Tĩnh Đằng Nhị nói phồng dưới lòng đất, rồi ở trong công ty. Như vậy thì Trạch Tĩnh Đằng Nhị đang ngồi ở trong cao ốc, cũng chính là công ty của Vương Đông Lâm trước kia!

Nhưng mà tôi đâu có biết, nếu như đi tìm Vương Đông Lâm hỏi, thì mọi chuyện đã muộn rồi.

Nhưng mà, khi tôi nghe được Trạch Tĩnh Đằng Nhị nói một câu “Công ty phần mềm máy tính Hối Mã” thì cười cười! Tôi chỉ cần tìm được công ty này, thì còn sợ không tìm được Vương Thư hay sao!

Cho nên, tôi vội vàng lấy di động, bấm số dịch vụ tìm đường của nước R.

“Xin chào, xin tra giúp tôi địa chỉ của công ty phần mềm máy tính Hối Mã.”

Tôi dùng nhặt ngữ nói chuyện với nhân viên.

“Được, tiên sinh. Xin chờ một chút... Ách, tôi tìm thấy rồi, nhưng trong thành phố này có hai trụ sở làm việc của công ty Hồi mã, xin hỏi ngài tìm trụ sở nào?”

Nhân viên trực điện thoại hỏi.

Hai trụ sở ? Xem ra cái công ty này không nhỏ, trong một thành phố lại có tới hai trụ sở làm việc!

“Cả hai vị trí?”

Trước tiên cứ hỏi đã, sau đó sẽ tra tìm sau!

“Một nơi là ở đường số 6, đối diện với Hoàn Thôn Hoa Viên, còn lại là ở Cao ốc Vận Kinh.”

Nhân viên này nói.

“Được, cảm ơn cô!”

Tôi kích động cúp điện thoại.

Việc này chẳng phải cho tôi đáp án rồi hay sao, chỉ có Cao ốc thường thường mới có phòng ngầm mà thôi.

“Đình Văn Phong, ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì đi làm việc!”

Tôi nhìn Đình Văn Phong đang ăn như hổ, nói.

“Làm gì, đã hơn nửa đêm rồi !”

Đình Văn Phong lười nói.

“Vương Thư bị người ta bắt, anh hùng cứu mỹ nhân, cậu có đi không? Không đi thì một mình tôi đi là được rồi!”

Tôi nhìn Đình Văn Phong nói.

“Tôi đi!”

Đình Văn Phong vừa nghe nói chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, thì sao có thể không tham gia, vội vàng mặc quần áo, cùng tôi ra khỏi khách sạn.

Cũng may ngoài cửa khách sạn có taxi 24/24, tôi nói với tài xế nói: “Đến Cao ốc Vận Kinh, phiền anh nhanh lên một chút, tiền tôi trả trước còn thừa coi như tiền trà nước!”

Tài xế taxi này trông thấy nhiều tiền như vậy, thì kích động đạp ga, chiếc xe lao như hỏa tiễn, phóng vút ra ngoài.

Đình Văn Phong cũng là người tập võ, lá gan cũng lớn, thấy tài xế đem lái xe như bay, cũng không để ý, quay sang nói chuyện với tôi.

Tôi đem tình huống vừa rồi nói lại với Đình Văn Phong một lần. Trong lúc nói chuyện tôi dùng Hoa ngữ, nên tài xế kia không hiểu gì.

413. Chương 188: Giải Cứu Vương Thư (1)

Lúc này mặc dù đã là hơn mười một giờ khuya, nhưng mà số phòng trong cao ốc vẫn còn sáng đèn không ít, xem ra cho dù là quốc gia nào, thì người bị ông chủ bóc lột vẫn còn nhiều.

Tôi cùng Đình Văn Phong cười khổ một cái, nhưng mà chuyện này chỉ cần gặp bảo vệ là có thể biết.

Trong kế hoạch là tôi và Đình Văn Phong lên vào cao ốc, nhưng mà giờ thì không cần. Bởi vì bảo vệ chỉ hỏi qua loa những người đi vào, không có tiền hành kiểm tra kỹ càng.

“Các anh tìm ai!”

Bảo vệ thấy tôi và Đình Văn Phong đi tới, lập tức tiến lên hỏi.

Tôi nói:

“Chúng tôi là khách của Trạch Tĩnh Đằng Nhị tiên sinh, xin hỏi ông ấy còn ở đây không?”

“A, Trạch Tĩnh Đằng Nhị tiên sinh vẫn còn ở trong công ty, lúc này tôi mới gặp ông ấy!”

Bảo vệ thấy chúng tôi nhắc tới tên người, thì lập tức buông lỏng cảnh giác, nhìn tôi nói:

“Các anh ở đây báo danh một chút...ở chỗ này!”

Tôi nhận lấy bút và cuốn sổ của bảo vệ, tiện tay viết tên là Hậu Đằng Tiến Tam, tôi nhớ tới người cùng Lý Bác Lượng hăm hại tôi, hình như cũng có một cái tên tương tự như vậy!

Đình Văn Phong cũng viết một cái tên là “Quy Điền Thái Lang” .

Tôi nhìn thoáng qua tên giả của Đình Văn Phong trong cuốn sổ, nói:

“Quy Điền, anh gọi điện cho Trạch Tĩnh Đằng Nhị tiên sinh, xem phòng làm việc của ông ấy ở tầng bao nhiêu.”

Đình Văn Phong sửng sốt, hẳn đâu biết số điện thoại của Trạch Tĩnh Đằng Nhị, nhưng vẫn phối hợp móc điện thoại ra.

Quả nhiên, tên bảo vệ kia mắc câu, dùng vẻ mặt ôn hoà nhìn tôi một cái nói:

“Không cần phiền như vậy đâu, phòng làm việc của Trạch Tĩnh Đằng Nhị tiên sinh ở tầng 16, các người đi thang máy lên đó là được rồi!”

Trong lòng tôi mừng rỡ, nhưng mà ngoài miệng vẫn nói câu cảm ơn, sau đó kéo Đình Văn Phong đi thẳng về phía trước.

“Như vậy đi, cậu tới tầng 16 bắt Trạch Tĩnh Đằng Nhị. Tôi tới phòng dưới đất giải cứu Vương thư.”

Tôi nhìn Đình Văn Phong nói.

“Không được, tại sao tôi phải làm chuyện phí sức như vậy, còn cậu thì lại được làm anh hùng?”

Đình Văn Phong nghe xong thì lắc đầu nói.

“Vậy thì chúng ta đổi lại.”

Tôi nói.

Đình Văn Phong thấy tôi đồng ý cho hắn đi giải cứu Vương thư, vì sợ tôi đổi ý, lập tức chạy xuống tầng ngầm, còn tôi đi vào trong thang máy, bấm số 16.

Sau khi lên tầng 16, bước chân ra khỏi thang máy, tôi nhìn xung quanh một chút, thấy không có hệ thống giám sát. Suy nghĩ một chút nhưng ngay sau đó sáng tỏ. Đây là nơi làm việc của công tư nhân, nhất định là không muốn tiết lộ cơ mật kinh doanh, nên không cho camera của cao ốc đặt trong này.

Nhưng mà như vậy thì lại dễ cho tôi hành động.

Hiện giờ đã là giờ tan việc chỉ có mỗi phòng làm việc của giám đốc ở góc trong cùng còn sáng đèn. Mà cũng chỉ có loại người như Trạch Tĩnh Đằng Nhị mới sáng đèn vào lúc này.

Mà tôi đoán không sai, sau khi Trạch Tĩnh Đằng Nhị đoạt được chức giám đốc, liền chuyển phòng làm việc của mình vào trong đó. Giờ phút này, Trạch Tĩnh Đằng Nhị đang đắc ý, mà tên tay chân thân tín kia cũng mới từ hầm ngầm trở về, hai người đang nghĩ tới tương lai xán lạn.

Chợt nghe có người gõ cửa, Trạch Tĩnh Đằng Nhị cùng thân tín liếc nhau một cái nói:

“Đã trễ thế này, còn ai tới công ty nữa đây?”

“Không biết ai tới vào giờ này!”

Tên tay chân thân tín cũng rất nghi ngờ.

“Lúc này cậu hành động, không bị ai phát hiện đó chứ?”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị cẩn thận hỏi.

“Tuyệt đối không có! Tôi đã quan sát xung quanh, hơn nữa tôi đi cầu thang, chứ không đi thang máy! Giám đốc yên tâm, cao ốc chúng ta không có Camera, nên người khác không thể biết được!”

Tên tay chân thân tín vỗ ngực, nhỏ giọng nói.

“VẬY THÌ TỐT!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị tuy có gan làm loạn, nhưng nhưng lại sợ cảnh sát tới tìm hấn!

“Giám đốc, tôi ra xem một chút, chắc sẽ không có việc gì đâu!”

Thân tín nói.

“Ừ, tốt.”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị nói xong cũng mở cặp văn kiện, làm bộ như đang làm việc bộ dạng.

Thân tín mới vừa mở cửa, còn chưa thấy ai thì đã bị một quyền đấm trúng mặt, hai mắt nổ đom đóm, ngã lăn ra đất.

Trạch Tĩnh Đằng Nhị đang giả vờ làm việc, nhưng qua hồi lâu vẫn không thấy ai nói chuyện, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một gương mặt xa lạ, tay chân của mình thì nằm dưới đất, không rõ sống chết!

Trạch Tĩnh Đằng Nhị mặc dù lớn gan, nhưng mà người tốt sợ người xấu! Trạch Tĩnh Đằng Nhị chỉ là một tiểu nhân, nay thấy tay chân của mình như vậy, thì cho rằng hấn đã bị giết, trong lòng run lên!

“Mày... Mày.. muốn làm gì?”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị nói lấp bắp, còn cho là mình gặp tên đạo tặc giết người cướp của.

414. Chương 189: Giải Cứu Vương Thư (2)

“Ông chẳng phải là rất đặc ý hay sao, còn đem người ta xuống cả hầm ngầm!”

Tôi cười hắc hắc nhìn Trạch Tĩnh Đằng Nhị lạnh lùng nói.

“Mày... Mày nói gì? Mày là người Trung quốc?”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị nghe không hiểu lời nói của tôi, bởi vì tôi đang dùng Hoa ngữ.

“Hắc hắc, Trạch Tĩnh Đằng Nhị phải không? Ông làm giám đốc hình như rất thoải mái!”

Tôi dùng Nhật ngữ nhìn Trạch Tĩnh Đằng Nhị nói.

“Mày là ai... Tao biết rồi, mày là người mà Vương Thư tìm tới !”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị chỉ vào người của tôi nói.

“Sai rồi, tao không phải là người mà Vương Thư tìm tới, mà là người vì Vương Thư mà tới !”

Tôi sửa cho đúng, nói.

VẬY THÌ CÓ KHÁC GÌ NHAU, Trạch Tĩnh Đằng Nhị âm thầm ở trong lòng nói, nhưng mà hấn không dám nói ra, vì hấn thấy tôi giết đi tên tay chân thân tín của hấn, làm sao dám mở miệng nữa!

“Ách... Vương Thư đúng không, đại ca, tôi sẽ lập tức thả nó ra.”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị lập tức nói.

“Vốn tao không muốn tìm mày gây phiền toái, nhưng mà mày đã thích, vậy thì tao sẽ mang tới cho mày!”

Thả Vương Thư? Vậy thì tôi có tác dụng gì? Tôi chẳng hề không biết tự mình đi cứu nàng hay sao! Trong lòng tôi cười lạnh.

“Không... Không phiền toái... Tôi nào dám để đại ca phiền toái!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị ít nhất cũng hơn ba mươi tuổi, lại có thể gọi tôi là đại ca. Nhưng mà có một tiểu đệ như thế này, thì đúng là làm mất mặt tôi.

“Mẹ kiếp! Mày nói không phiền toái, thì sẽ không có phiền toái hay sao. Mày tưởng rằng mày thả Vương Thư, thì sẽ không có chuyện gì hay sao?”

Tôi một chân dậm ở trên bàn làm việc của Trạch Tĩnh Đằng Nhị nói.

Trạch Tĩnh Đằng Nhị sợ hết hồn, cho là tôi muốn đá hấn, vội vàng đem thân thể dịch chuyển về phía sau, mặt xanh lại hỏi: “Đại ca, vậy thì ngài muốn gì!”

“Cái công ty này không phải của mày, tao tới là để thu hồi nó!”

Tôi nhàn nhạt nhìn Trạch Tĩnh Đằng Nhị nói.

Trạch Tĩnh Đằng Nhị nghe xong mặt liền biến sắc, mặc dù lúc trước hẳn cũng đại khái đoán được mục đích của tôi, nhưng không ngờ tôi lại nói toẹt ra như vậy!

“Ngài muốn làm gì! Công ty này là công ty tư nhân của tôi, nó được luật pháp bảo vệ!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị cố ngụy biện.

“Đương nhiên, tao sẽ không lấy không, tao sẽ cho mày tiền!”

Tôi âm hiểm cười, một cái kế hoạch ác độc hình thành ở trong đầu, nhìn Trạch Tĩnh Đằng Nhị nói:

“Nói thiệt cho cho mày biết, tao là phú hào của Trung quốc, là bạn học của Vương Thư, tao theo đuổi nàng, nhưng nàng không đồng ý, đang định làm chút gì, cho nàng vui vẻ!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị nghe tôi nói như vậy thì thở phào nhẹ nhõm, sự lo lắng cũng giảm bớt mấy phần. Trong mắt hẳn, một người ngoại quốc như tôi cũng không thể làm gì được hẳn, nên nói:

“Ngài có thể trả bao nhiêu tiền?”

“500 triệu, thế nào?”

Tôi vươn năm ngón tay hỏi.

“500 triệu”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị há to miệng dường như không tin lời của tôi.

“Sao vậy, không đủ sao? Không đủ thì có thể thêm!”

Trong lòng tôi buồn cười, cho dù là một tỷ, tôi cũng đồng ý!

“Ừc, ừc!” Trạch Tĩnh Đằng Nhị nuốt từng ngụm nước miếng! Năm tỷ a, công ty này giỏi lắm cũng chỉ được 300 triệu, mà phải trải qua 10 năm tích góp mới được như vậy, huống chi trong tay hẳn chỉ có 35%, nên không được bao nhiêu. Tối đa cũng chỉ hơn 100 triệu, mình trăm phương ngàn kế đoạt công ty vào trong tay, là vì thứ gì, chẳng phải là vì tiền hay sao.

Hôm nay có người chịu cho mình nhiều tiền như vậy, hơn nữa còn tránh được sự quấy rầy của Vương Đông Lâm, cố sao lại không nhận! Nhưng mà lòng tham của hẳn trời dấy, Trạch Tĩnh Đằng Nhị nghe thấy còn có thể lại thêm, lập tức mở miệng nói: “Không được, tôi muốn một tỷ!”

“Được! Không thành vấn đề!”

Tôi không chút nào do dự, nói.

“A?”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị ngẩn ngơ, hẳn đang nghĩ là còn phải cò kè mặc cả với tôi, không ngờ tôi lại đáp ứng, biết thế thì nói giá cao hơn một chút!

Bất quá bây giờ có một tỷ cũng làm cho Trạch Tĩnh Đằng Nhị rất thỏa mãn, cả đời hẳn có kiếm tiền, cũng không nhiều như vậy.

“Đồng ý!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị sợ tôi sẽ đổi ý, vội vàng nói.

“Tốt, đã trễ thế này, tao không thể chuyển khoản cho mày, như vậy đi, mày đem số tài khoản nói cho tao biết, tao sẽ dùng điện thoại chuyển khoản!”

Tôi nhìn Trạch Tĩnh Đằng Nhị nói.

“Không thành vấn đề!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị không một chút hoài nghi, lấy ra số tài khoản của mình ở trong tủ, nói:

“Đây là số tài khoản!”

“Được rồi!”

Vừa nói, tôi lấy điện thoại di động ra, tùy tiện bấm một cái mã số, sau đó nhấn vài động tác nữa, nhìn Trạch Tĩnh Đằng Nhị nói:

“Được rồi, mày có thể kiểm tra!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại, khi hắn nghe nói trong tài khoản của mình có hơn 1 tỷ, thì miệng cười như nở hoa, không nói hai lời, cầm lấy bút ký chuyển nhượng cổ phần, sau đó đưa cho tôi.

Tôi nhận lấy đút vào trong ngực, nhưng trong lòng thì cười thầm, đợi tới ngày mai thì mày khóc đi!

Mới vừa rồi, tôi vô thanh vô tức, dùng dị năng tạo một tinh thần ẩn ký trong đầu của Trạch Tĩnh Đằng Nhị, giống như có tác dụng thôi miên, hắn tưởng mình gọi điện thoại và đã được chuyển tiền. Chính là bởi vì như vậy, Trạch Tĩnh Đằng Nhị mới ký chuyển giao cổ phần.

Xem ra kết quả rất tốt đẹp, nghĩ tới điệu bộ của Vương Đông Lâm, trong lòng tôi cũng có chút buồn cười.

Nhưng khi nghĩ tới Vương Thư... Không đúng, Đinh Văn Phong sao lại đi lâu như vậy, mà không có chút tin tức nào?

415. Chương 190: Kinh Biển.

Từ phòng ngầm lên tới phòng 16 cũng chỉ mất một chút thời gian, tôi cùng Trạch Tĩnh Đằng Nhị ở chỗ này thương lượng cũng đã hơn nửa giờ, tại sao lại không thấy một chút động tĩnh gì của Đinh Văn Phong? Nếu như không lên, thì không biết gọi điện thoại cho tôi hay sao?

Tôi vội vàng lấy điện thoại di động ra, bấm số của Đinh Văn Phong, nhưng không liên lạc được.

Không thể nào! Theo lý thuyết thì Đinh Văn Phong không thể nào tắt điện thoại, hiện tại tôi đã hoài nghi Trạch Tĩnh Đằng Nhị, nên nhìn hắn, hắn thấy vậy thì nói:

“Đại ca, xin hỏi còn có chuyện gì không?”

“Phòng dưới đất kco người mai phục hay không?”

Tôi hỏi.

“Không có, chỉ có mỗi tên tay chân của tôi, nhưng đã bị ngài đánh ngất rồi...”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị không biết tên thân tín chết hay sống, không dám nói bừa, nhưng mà hắn có sống hay chết cũng không sao, có tiền là được rồi.

Tôi nghe vậy, thì đi tới bên cạnh tên tay chân, đá hắn vài cái. Tên này vốn đã tỉnh, nhưng mà thấy tôi đi tới, cho là tôi muốn tiếp tục hưng sư vấn tội, không dám lên tiếng nằm trên mặt đất giả chết.

Tôi thấy hắn nằm im, giơ chân, đá vào bộ hạ...

“Ngao...”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tên này nhảy cao 3 thước, tay ôm bộ hạ.

Mà Trạch Tĩnh Đằng Nhị lúc này thấy vậy thì cười lên ha hả. Tên thân tín trong lòng tức giận, nhưng mà sợ tới tiếp tục hạ thủ, không dám nhiều lời, chỉ tàn bạo nhìn Trạch Tĩnh Đằng Nhị.

“Cậu nhìn tôi làm gì!”

Trạch Tĩnh Đằng Nhị thấy tên này lại nhìn mình như vậy, có chút không được tự nhiên quá.

“Trạch Tĩnh Đằng Nhị, ban đầu nếu như không có tôi, ông có thể dễ dàng đoạt quyền như vậy hay sao! Hắc hắc, nhưng mà bây giờ, ông đối với sự sống chết của tôi không quan tâm, hơn nữa còn nhạo báng tôi, tôi cho dù có chết, cũng phải lời ông theo!”

Tên này then quá hóa giận, không nhiều lời, xông về phía Trạch Tĩnh Đằng Nhị.

Trạch Tĩnh Đằng Nhị có chút sợ hãi, giật mình lùi lại phía sau!

“Được rồi!” Tôi một tay túm lấy cổ áo của hắn, lùi ngược hắn lại, nói:

“Mày muốn liều mạng thì lát nữa cũng được, nhưng bây giờ thành thật trả lời tao vài câu hỏi, nếu không thì không sống được đâu.”

“Ngài có cái gì muốn hỏi thì hỏi đi, tôi nhất định thành thật trả lời.”

Tên thân tín cung kính nói.

“Tao hỏi mày, Vương Thư bị nhốt ở phòng ngầm?”

Tôi nhìn tên thân tín hỏi.

“Đúng, tôi đưa chìa khóa cho ngài!”

Nói xong, tên thân tín móc ra một chuỗi chìa khóa.

“Phòng dưới đất còn có người khác hay không?”

Tôi nhận lấy chìa khóa hỏi.

“Không có, không có!”

Tên thân tín vội vàng lắc đầu.

“Được rồi, tao đi xuống dưới xem một chút, nếu như Vương Thư có chuyện gì, thì chúng mày liên lạc với nhà tang lễ đi là vừa.”

Tôi tên thân tín kia ra, xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Chỉ nghe phía sau vang lên tiếng đánh nhau, vậy thì Trạch Tĩnh Đằng Nhị thiệt rồi, quả nhiên tôi thấy Trạch Tĩnh Đằng Nhị tru lên.

Tôi cũng không để ý tới hai người, vội vàng chạy xuống cầu thang. Tôi cũng không vội vã, sau khi lắng nghe kỹ là không có gì dị thường, mới đi xuống.

Cửa phòng dưới đất đã bị mở, là bị người khác phá.

Chẳng lẽ Đinh Văn Phong đã cứu Vương Thư ra, người này sợ tôi đoạt công lao của hắn, nên mới đem Vương Thư đi trước? Nhưng mà tiểu tử này chỉ có chút dâm đảng, nhưng không tới mức xấu xa như vậy!

Tôi trong lòng không khỏi nhảy lên, có cảm giác như có chuyện gì đó không tốt.

Tôi đẩy cửa phòng, một mùi hôi thối xông tới, chắc là phòng này đã lâu không có ai dùng tới, nghĩ tới Vương Thư phải chịu tình cảnh này, hận ý của tôi với Trạch Tĩnh Đằng Nhị lại càng nặng.

Trong tầng hầm ngầm không có đèn, nhưng mà tôi vẫn nhìn rõ, trong phòng có mấy cái ghế, còn có một số đồ không biết là gì chất ở góc. Tôi vòng qua những thứ này, đi tới kho hàng, thì phát hiện trong kho hàng có một người nằm.

Tôi vội vàng chạy tới, phát hiện người nằm trên đất lại là Đinh Văn Phong!

“Đinh Văn Phong!”

Tôi kiểm tra hơi thở của hắn, rất may, hô hấp bình thường, không có gì đáng ngại, trên thân thể cũng không bị thương, vậy thì tại sao?

Tôi xoa bóp cho Đinh Văn Phong một lát, hắn mới tỉnh lại.

“Chuyện gì xảy ra? Vương Thư đâu?”

Tôi thấy Đinh Văn Phong tỉnh, liền vội vàng hỏi.

“Có người dùng thuốc mê...”

Đây là câu nói đầu tiên sau khi Đinh Văn Phong tỉnh lại.

“Thuốc mê!”

Có chuyện gì rồi? Tôi đâu có nghe tên thân tín kia nói là dùng thuốc mê.

“Lúc tôi chạy tới đây, thì cửa đã bị phá, trong lòng tôi quýnh lên, không để ý được nhiều, vội vàng chạy vào, bỗng nhiên cảm giác được có người ở bên, nhưng chưa kịp phản ứng thì đã ngửi thấy một mùi thơm, sau đó thì không biết gì nữa...”

Đinh Văn Phong mặt già đỏ lên, có chút ngại ngùng.

Tôi cũng không nói gì, hỏi:

“Điện thoại di động của cậu, tại sao không gọi được?”

“Điện thoại di động? Tôi không tắt cơ mà?”

Đinh Văn Phong vừa nói vừa tìm trong túi, nhưng phát hiện là đã mất, vội vàng tìm kiếm xung quanh.

“Không cần tìm, nhất định là bị người khác lấy đi, hắn muốn dùng nó liên lạc với tôi!”

Tôi suy nghĩ một chút phân tích nói.

416. Chương 191: Vương Thư Mất Tích

“Người này công phu cũng không kém!”

Đinh Văn Phong sờ sờ gáy, ngại ngùng nói, đồng thời cũng là muốn giải vây cho mình.

Tôi gật đầu, lấy thân thủ của Đinh Văn Phong, thì đối phương nhất định cũng không kém, nhưng mà như vậy thì phiền phức rồi!

Có lẽ, đây không phải là vụ án bắt cóc, có lẽ là nhằm vào ai đó. Mà người bị nhằm vào có thể là tôi, hoặc là Vương Thư. Đinh Văn Phong khả năng thì tương đối nhỏ, bởi vì ... tên gia hỏa này từ khi tới nước R, đâu có ra khỏi khách sạn.

Trạch Tĩnh Đằng Nhị và tên thân tín kia có thể tạm thời loại ra ngoài, chúng chắc chắn không dám giấu diếm tôi!

Tôi không khỏi có chút gấp gáp, nước R này tôi không thông thạo, lại không quen các thế ở đây..

Trước kia tôi có nghe Quách Khánh nói tới kế hoạch: “Hắc Đạo Đại Đông Á hưng thịnh”, nước R cũng là một trong những nước trọng yếu không biết hắn tiến hành tới đâu rồi.

Nghĩ tới đây, tôi vội vàng gọi điện thoại cho Quách Khánh.

“Alo? Xin hỏi ngài tìm ai?”

Quách Khánh không biết số mới của tôi, nên mới hỏi như vậy

“Quách tử, cậu đang ở đâu vậy?”

Tôi khẩn cấp hỏi.

“A? Lão Đại? Là cậu sao, tớ đang ở nước R giành địa bàn... Đúng rồi, lão Đại, tại sao số của cậu lại là số của nước R?”

Quách Khánh kỳ quái hỏi.

“Cậu đang ở nước R? Thật tốt quá! Tớ đang cần tìm cậu có chút việc, tớ đang ở thành phố Thủy Nguyên, còn cậu ở đâu?”

Tôi hỏi.

“Tớ đang ở Kinh Đông, chạy tới Thủy Nguyên cũng chỉ nửa giờ đi xe, Lão đại đợi chút, tớ sẽ qua ngay!”

Quách Khánh nói.

“Bên đó cậu không có vấn đề gì chứ?”

Tôi hỏi.

“Không có chuyện gì!”

Quách Khánh dõng dạc phân phó với đám tiểu đệ nói:

“Một lát nữa bọn người của Tam Khẩu Tổ tới, đem điều kiện nói cho hần biết, không được thì trực tiếp giết, lấy địa bàn, khởi đầu cuộc tàn sát mới ở Kinh Đông!”

... ..

Nửa giờ sau, tôi gặp Quách Khánh ở trước khách sạn Thủy Nguyên, hần mặc áo may ô, quần cộc, trông hần giống như một người đi du lịch, ai tưởng hần là lão đại của hắc đạo!

Cùng đi với Quách Khánh là một người điển hình nước R, nhìn thấy tôi thì khom lưng, nói:

“Lão đại, tại hạ là Hoàn Lộ Kính Bát!”

Hoàn Lộ J8? Trời ạ, cái tên này đúng là đặc biệt!

“Đây là tiểu đệ tớ mới nhận, phụ trách công việc ở nước R!”

Quách Khánh giải thích.

“Khách nhân tôn quý, có gì phân phó xin cứ nói!”

Hoàn Lộ Kính Bát nịnh hót nói.

“Hoàn Lộ Kính Bát đúng không? Mà thật to gan!”

Tôi biến sắc quát lớn.

“A? Tại hạ...?”

Hoàn Lộ Kính Bát bị tôi đột nhiên khiển trách thì không hiểu, nhưng vẫn khom lưng, cúi đầu.

Quách Khánh cho là Hoàn Lộ Kính Bát đắc tội với tôi, mặt lập tức trầm xuống, một tay túm lấy Hoàn Lộ Kính Bát máng:

“Nói mau, con mẹ nó mày sao lại đắc tội với lão đại?”

“...”

Hoàn Lộ Kính Bát không biết cái gì, nhưng hần vẫn nhún nhường.

“Thôi đi!”

Tôi phát phát tay. Ý bảo Quách Khánh trước tiên đem hần đặt xuống, sau đó nói:

“Tớ có chuyện đang muốn nhớ Hoàn Lộ tiên sinh!”

Hoàn Lộ Kính Bát lập tức cảm kích nhìn tôi.

“Tôi có một người bạn, bị bắt cóc dưới tầng ngầm của cao ốc Vạn Kinh, không biết có phải do thủ hạ của mày làm hay không?”

Tôi nhìn Hoàn Lộ Kính Bát nói.

Nhưng mà ánh mắt của Hoàn Lộ Kính Bát lại không chút biến hóa, chắc là không phải do thủ hạ của hắn làm.

“Bắt cóc? Người của tôi không làm, nhưng mà chỉ cần trong phạm vi thành phố Thủy Nguyên, tôi đảm bảo sẽ tìm ra được!”

Hoàn Lộ Kính Bát vỗ ngực bảo đảm nói.

Tôi gật đầu.

Hoàn Lộ Kính Bát lập tức an bài nhân thủ tiến hành điều tra toàn bộ thành phố, nhưng tới khuya, vẫn không có tin tức gì.

Dù sao Đinh Văn Phong và Vương Thư chỉ mới gặp một lần, có nóng lòng cũng chỉ vì người ta là mỹ nữ. Mà tôi thì lại khác, trải qua một buổi tối ở bãi biển, tôi đã coi nàng là bạn của mình rồi.

Quách Khánh thấy tôi có chút ít lo âu, thì không dám nhiều lời, dùng vẻ mặt ngưng trọng ngồi ở bên cạnh tôi, nhìn chăm chăm vào điện thoại, đợi Hoàn Lộ Tiểu Bát gọi điện tới.

Mà trong đầu của tôi vận chuyển cấp tốc. Là ai đây? Là ai dám động tới Vương Thư đây? Có thể nói cho đến khi tới nước R, thì tôi mới gặp mặt Vương Thư, nếu như nói đối phương đang nhắm vào tôi, thì có chút không đúng. Mà Vương Thư cũng như vậy, nàng chỉ đi học ở Trung Quốc, kết thù cũng có ai ngoài Trạch Tĩnh Đằng Nhị...

Wang Thư mới có rời khỏi tôi không bao lâu thì đã xảy ra chuyện, xem ra chuyện này tương đối nguy hiểm. Bây giờ nghĩ lại, nếu Vương thư đã nói cho tôi biết Trạch Tĩnh Đằng Nhị có địch ý của nàng, thì tại sao tôi có thể để nàng về nhà một mình được chứ?

417. Chương 192: Có Tin Tức.

Theo hắn nói, đêm đó lúc hắn quét dọn vệ sinh, thấy hai nam nhân từ cửa sau của Cao ốc Vạn Kinh đi ra ngoài, trong tay còn mang theo một cái vali rất to, sau đó lên một chiếc xe nhỏ màu đen.

Lúc ấy hắn cho rằng hai người này là nhân viên trong cao ốc, cũng không để ý. Tiểu đệ của Hoàn Lộ Kính Bát hỏi hắn là có nhớ biển số xe không, hắn lắc đầu, nhưng mà có một tin tức hết sức quan trọng, đó là mặt bên của chiếc xe này có dán chữ HKS thật to.

Có được đầu mối này đường, Hoàn Lộ Kính Bát lập tức chia thủ hạ theo hai đường, một là lần theo dấu vết của chiếc xe có chữ HKS, hai là tìm tòi các bãi đỗ xe của thành phố Thủy Nguyên.

Căn cứ theo sự miêu tả của người làm vệ sinh kia, tiểu đệ của Hoàn Lộ Kính Bát tìm được một chiếc xe tương tự, hơn nữa sau khi tìm người dọn vệ sinh kia tới nhận dạng, thì nhận ra chiếc xe này đã bị bỏ lại trong một công xưởng bỏ hoang ở ngoại ô.

Hơn nữa cái chỗ này cũng hoàn toàn phù hợp với nơi ẩn thân của bọn cướp, sau khi nhận được tin tức, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi cùng Quách Khánh, Đinh Văn Phong, Hoàn Lộ Kính Bát mang theo một ngàn tiểu đệ, mang theo vũ khí tới công xưởng bỏ hoang này.

Nơi này không phải là Trung quốc, có làm loạn cũng không ai đổ lên đầu của tôi, hơn nữa nghe Quách Khánh nói, tên Hoàn Lộ Kính Bát này ở Thủy Nguyên rất có thế lực, hơn nữa tập đoàn Tam Thạch cũng mới xin thành lập, được pháp luật nước này bảo vệ.

Vì tránh đả thảo kinh xà, đoàn người chúng tôi dừng lại ở một nơi gần đó, do có nhiều công sự che chắn, hơn nữa không mở đèn, nên bên kia không biết được động tĩnh gì.

Tôi nhìn từ xa, hình như trong công xưởng này có ánh đèn, thỉnh thoảng có bóng người qua lại, hình như là đang canh chừng.

“Tớ đi trước một bước, dựa theo kế hoạch mà làm, các cậu chờ tin tức của tớ!”

Tôi nhìn Quách Khánh và Đinh Văn Phong nói.

“Lão Đại, còn tôi thì sao...”

Quách Khánh chần chờ một chút nói.

“Ha hả, không cần, nếu như đám người này tôi không giải quyết được, vậy thì còn làm được việc gì nữa?”

Tôi nhìn Quách Khánh cười nói.

Hắn vốn là người như vậy, kiếp trước cũng như vậy, kiếp này cũng như vậy, có gì nguy hiểm toàn giành xông lên trước.

Quách Khánh nghe xong cười nói:

“Hắc hắc, Đúng vậy, tới giờ tớ vẫn không đánh thắng được cậu.”

Câu này đối với Đinh Văn Phong thì không có gì. Nhưng mà đối với Hoàn Lộ Bát Kính thì lại khác, sở dĩ hắn cúi đầu xưng thần với Quách Khánh, một là vì thủ đoạn lôi đình, hai là vì thực lực, chưa có ai so sánh được với Quách Khánh.

Lại nhớ tới lời cười nhạo của Xuyên Phong Thứ Lang, cho mình là bán nước, bán cái gì, thức thời mới là tuấn kiệt, có lẽ đây là quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời hắn.

Một trong những dị năng của tôi, đó là có thể làm chậm thời gian, tôi sử dụng nó, tới gần công xưởng.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của tôi, có hai tên đang ở ngoài cửa tán gẫu.

“Con bé mới bắt được kia quả thực là đẹp!”

Tên Giáp nói.

“Đúng vậy, con mẹ nó, không biết lão đại Xuyên Phong Thứ Lang nghĩ gì, bắt về rồi còn không cho đụng vào, một con bé đẹp như vậy mà không thể làm, vậy thì quá đáng tiếc”

Tên Ất nói.

“Này, Mày không biết sao? Lão đại cũng chỉ là làm theo đơn đặt hàng của người khác, cổ chủ người ta còn chưa nói, thì mình làm sao động vào được”

Tên Giáp nói.

“Hóa ra là như vậy! Ai, nhớ ngày trước Thần Xà Bang chúng ta uy phong bực nào, giờ luân lạc tới mức dùng cả việc bắt cóc tổng tiền để sống!”

Tên Ất nói.

“Ai bảo Lão đại không hiểu, lúc đầu mấy tên người Trung quốc tới nhờ Thần Xà Bang giúp, kết quả lại bị lão đại cự tuyệt, do đó bọn họ mới bồi dưỡng Hoàn Lộ Kính Bát, cái tên Hoàn Lộ Bát Kính kia vốn kém xa chúng ta, ngay cả địa bàn còn không có? Mà hôm nay thì sao? Hoàn Lộ Kính Bát muốn uy phong được uy phong, còn chúng ta ở đây chịu khổ.”

Tên Giáp u oán nói.

“Được rồi, đừng nói những thứ này, lúc ấy mày chẳng phải cũng khinh thường mấy tên người Hoa đó hay sao!”

Tên Ất lắc đầu nói.

“Trước khác nay khác!”

Tên Giáp ngại ngừng nói.

Hắc Bang địa phương? Tôi nghe bọn này nói chuyện, thì hình như chúng được thuê để bắt cóc Vương Thư, nghe ngữ khí của bọn chúng, dường như chưa làm gì Vương Thư, trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Mày là ai...”

Tên Giáp sững sốt, chỉ thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một người thì kinh hãi hỏi, nhưng mà âm thanh còn hần còn chưa dứt, đã bị một con dao đâm ngang cổ, ngã trên mặt đất.

Tên Ất thấy biến cố bất thành linh thì sững sốt, vừa định la hét, thì cũng hôn mê bất tỉnh.

Tôi tương đối tự tin với tốc độ của mình, một chân đạp mạnh vào cánh cửa.

418. Chương 193: Cứu Được Một Đồ Giả.

“Xuyên Phong lão đại, con bé này tốt như vậy, nếu không phải là Yamamoto tiên sinh đã đáp ứng đáp cho chúng tôi một số tiền lớn để phát triển bang phái, tôi đã không nhịn được mà cười lên nằng nề rồi!”

Tôi lẳng lặng nghe cuộc nói chuyện trong phòng.

“Hừ, chúng mày tốt nhất không nên có chủ ý với nàng, cuộc mua bán này là chúng ta làm trên lưỡi đao, chỉ là bất đắc dĩ, đừng nói Yamamoto tiên sinh, cho dù là thế lực sau lưng của cô gái này, chúng ta cũng không chọc nổi!”

Người nói hiển nhiên là Xuyên Phong lão đại.

“Hắc hắc, tôi chỉ nói như vậy mà thôi!”

Thanh âm kia ngưng ngưng nói.

“Được rồi, tôi cũng nhắc nhở mọi người một chút là đừng làm ra chuyện gì sai lầm! Yamamoto tiên sinh nhất định là rất coi trọng cô nàng này!”

Xuyên Phong lão đại phân phó nói.

Tôi ở cửa do dự một chút, thông qua khe cửa, tôi có thể thấy rõ được tình hình.

Mà Vương Thư thì bị người ta đút trong bao tải, buộc vào một cái máy tiện, bên cạnh nàng còn có một người cầm đao đứng.

Mấy tên này thì tôi không sợ, nhưng ngộ nhỡ tên cầm đao gây tổn thương cho Vương Thư, thì làm sao bây giờ?

Lúc này, tôi bất đắc dĩ phải sử dụng dị năng lần thứ 2 vọt vào cứu người.

Nghĩ tới đây, tôi đẩy cửa, vọt tới bên cạnh tên cầm đao, đạp hấn một cái văng vào cửa, ôm lấy Vương Thư nhanh chóng rút lui.

Mấy tên trong phòng bị tốc độ của tôi làm cho kinh sợ, vì họ không thấy được thân ảnh, mà chỉ thấy một cái bóng lướt đi trong phòng.

Tôi ôm Vương Thư tới bên cạnh Quách Khánh, Quách Khánh và Hoàn Lộ Kính Bát vội vã giúp nàng cởi dây. Thế nhưng làm cho tôi kinh ngạc là, người trong bao tải lại không phải là Vương Thư!

Nhưng cũng là một cô gái cực đẹp của nước R!

Cô gái này sau khi được bóc băng dính ở miệng, khẩn cấp hét lớn:

“Các người là ai? Mau thả tôi ra, không thì các người sẽ đẹp mặt!”

Trong lòng tôi bực bội, vốn cứu ra một người khác đã không thích, vậy mà người này lại dám nổi trận lôi đình, nhìn chúng tôi chửi bới! Tôi cứu nàng ngay cả câu cảm tạ cũng không nói, lại dùng thái độ này nói chuyện, làm tôi chịu không nổi

“Cô câm miệng cho tôi!”

Tôi trừng mắt nhìn cô gái kia, dùng tiếng Nhật nói.

Cô gái kia còn định nói gì nữa, nhưng bị tôi dán băng dính trở lại, thuận tay nhét luôn vào trong túi.

“Lão đại, bọn bắt cóc này làm sao bây giờ?”

Quách Khánh chỉ vào nhà xưởng nói.

“Cho nổ tung!”

Tâm tình tôi không tốt, nên sẽ không nương tay, huống chi mấy người kia đã thấy dị năng của tôi, cần thận không lại tiết lộ ra ngoài.

“Mẹ nó, lão Đại cho cho nổ nhà xưởng, mà có nghe thấy không!”

Quách Khánh liếc mắt nhìn Hoàn Lộ Kính Bát mắng.

Hoàn Lộ Kính Bát lúc này đang trợn mắt nhìn cô gái kia, bị Quách Khánh quát, thì lập tức hồi tỉnh, nhìn các tiểu đệ, lập tức róc kết phóng âm âm.

Hoàn Lộ Kính Bát thấy có cơ hội thể hiện tài năng trước mặt thượng cấp, thì vô cùng tận sức, hận không thể san bằng cái nhà xưởng này. Cho nổ xong rồi. Hoàn Lộ Kính Bát vẫn chưa yên tâm, phái mấy tiểu đệ tiến lên kiểm tra có người còn sống hay không.

Một lát sau, mấy tên tiểu đệ hưng phấn chạy về báo:

“Lão đại, người bị nổ chết là người của Thần Xà Bang, có cả Xuyên Phong lão đại ở trong đó!”

“A?”

Hoàn Lộ Kính Bát sửng sốt, gần đây bản thân hắn liên tục chèn ép Thần Xà Bang, hầu như đã diệt trừ ở trong thành phố Thủy Nguyên, thế nhưng lão đại của Thần Xà Bang cứ trốn đông, trốn tây, nên tới tận bây giờ vẫn chưa tìm được, hôm nay thế nào lại chó ngáp phải ruồi, nói:

“Thật tốt quá. Lão đại thực sự là cát nhân thiên tương, mang lại vận may cho tiểu đệ. Thật sự là quá tốt!”

Nổ chết mấy người này, tâm tình của tôi cũng không khá hơn, vì Vương Thư hiện giờ còn chưa rõ tung tích ở nơi nào?

Trên xe, Hoàn Lộ Kính Bát có chút thần bí nhìn tôi nói:

“Lão đại, anh có biết cô gái này là ai không?”

“Là ai?”

Tôi thuận miệng hỏi. Nói thật tôi cũng không quan tâm tới nàng.

“Nàng chính là minh tinh ca sĩ Thương Tĩnh Ưu Hương, cha của nàng là gia chủ gia tộc Thương Tĩnh đương thời, Thương Tĩnh gia tộc kinh doanh rất lớn, có một công ty đó là công ty điện tử Thương Tĩnh!”

Hoàn Lộ Kính Bát giải thích.

“Cái gì mà điện tử Thương Tĩnh, tôi chưa nghe qua, chỉ nghe qua tập đoàn Tô thị.”

Tôi không có hứng thú với minh tinh ca nhạc này, thì đương nhiên không có hứng thú nghe chuyện của nàng.

“Chuyện này!”

Hoàn Lộ Kính Bát lập tức gạt đầu nói:

“Đương nhiên là không so sánh được với tập đoàn Tô thị rồi.”

Tổng bộ Tam Thạch Bang ở thành phố Thủy Nguyên.

“Cởi băng dán trên miệng nàng xuống, hỏi xem có chuyện gì!”

Tôi muốn hỏi một chút xem nàng có biết nơi của Vương Thư hay không, tuy rằng tôi không ôm hi vọng gì, nhưng vẫn hỏi một chút thì hơn.

Thương Tĩnh Ưu Hương lúc này cũng không dám lớn tiếng, nhưng lại dùng ánh mắt phẫn hận nhìn tôi.

“Nhìn cái gì vậy! Cô nói xem vì sao bọn họ bắt cô?”

Tôi quát hỏi nói.

“Tôi tại sao phải nói cho anh biết? Anh là ai!”

Thương Tĩnh Ưu Hương khinh thường nói.

Tôi hiện giờ đang lo lắng cho sự an toàn của Vương Thư, nghe được Thương Tĩnh Ưu Hương nói như vậy, lập tức phát hỏa:

“Tôi hảo tâm cứu cô ra, vậy mà cô có thái độ đó à!”

“Hừ, cứu tôi? Tôi đâu có biết anh là người như thế nào? Chớ giả bộ, không phải là vì tiền sao, nói đi, muốn bao nhiêu tiền thì có thể thả tôi đi?” Thương Tĩnh Ưu Hương hừ một tiếng nói.

“Tiền? Nói cho cô biết, lão tử không cần tiền, đừng có chọc giận tôi, nếu không tôi lột truồng cô ra bây giờ”

Đây là tôi lần đầu tiên tôi dùng thái độ thô bạo như vậy nói chuyện với con gái.

419. Chương 194: Thương Tĩnh Ưu Hương Xui Xẻo.

“Anh dám!”

Thương Tĩnh Ưu Hương trừng mắt tôi nói:

“Nếu dám làm như vậy, tôi sẽ làm cho anh biến mất khỏi nước này!”

“Cám ơn ý tốt của cô, tôi cũng không tiếp tục ở đây, tôi là người Hoa!”

Tôi cười lạnh nói. Là một cô gái, mà lại dùng thái độ của xã hội đen nói chuyện, vậy thì còn là minh tinh cái chó má gì!

“Người Hoa?”

Thương Tĩnh Ưu Hương nghe tôi nói như vậy thì khinh miệt nhìn tôi liếc mắt, nói:

“Đừng có giả bộ, nghe nói người Hoa các anh rất nghèo, hơn nữa đều rất tham tài, anh nhất định nhìn trúng gia thế của nhà chúng tôi, muốn bao nhiêu tiền cứ việc nói thẳng, chỉ cần không quá đáng, tôi cũng có thể cho anh!”

Sao lại coi tôi là tên khát cái rồi? ! Tôi hiện tại đang nổi nóng, Thương Tĩnh Ưu Hương nói như vậy làm cho tôi càng thêm tức giận.

Người Hoa rất nghèo? Chỉ là suy nghĩ mơ mộng của cô mà thôi?

Tôi xé rách y phục trên người của Thương Tĩnh Ưu Hương.

“Anh muốn làm gì?”

Thương Tĩnh Ưu Hương kinh hoàng nhìn tôi:

“Gia tộc của tôi ở nước R rất có thế lực, bọn họ sẽ không bỏ qua cho anh!”

Nếu như nàng lúc này cầu xin tha thứ, thì tôi có thể còn có thể buông tha nàng, nhưng mà nàng uy hiếp tôi, thì tôi lại càng kích động.

“Cứ thoải mái, nếu như làm hài lòng tôi, có lẽ gia tộc các người sẽ còn một con đường sống, nếu không, cứ thử rồi sẽ biết!”

Tôi lạnh lùng cởi áo con của nàng.

Trời ạ, sao ngực của nàng lại lớn tới như vậy, còn lớn hơn so với của Trần Vi Nhi.

Nếu như đổi lại là lúc bình thường, tôi tuyệt đối sẽ không làm ra hành động như bây giờ, thế nhưng liên tục gặp chuyện không may, rồi lại bị Thương Tinh Ưu Hương khiêu khích, nên chẳng còn nghĩ gì nữa.

Tôi không quan tâm tới cảm thụ của Thương Tinh Ưu Hương mà là thỏa mái phát tiết trên cơ thể nàng, nhìn về mặt thống khổ của Thương Tinh Ưu Hương, trong lòng tôi lại có cảm giác thoải mái.

Một giờ sau đó, tôi rời khỏi thân thể của nàng, dưới hạ thể còn những vết máu và sự sưng đỏ.

Thế nhưng tôi không chút nào thương hại, mà lại chỉ vào phía dưới của Thương Tinh Ưu Hương, nói:

“Thế nào!”

Thương Tinh Ưu Hương thất thần trừng mắt nhìn tôi, còn tôi thì ngoảnh mặt làm ngơ.

“Vậy cô có định nói chuyện không?”

Tôi không kiên nhẫn. Thấy nàng vẫn như cũ không phản ứng gì, tôi móc điện thoại di động ra, gọi cho chú Triệu, nói:

“Chú mua cổ phiếu của Tập đoàn Thương Tinh ở nước R.”

Chú Triệu đối với quyết định của tôi chưa bao giờ hoài nghi, lập tức thi hành.

Mà Thương Tinh Ưu Hương nghe tôi nói chuyện điện thoại xong, mới quay mặt lại nhìn tôi liếc mắt, dường như không cho là thực, cho rằng tôi đang hù dọa nàng.

Tôi thì không nói gì, tiện tay mở máy tính xách tay ở đầu giường, hướng về Thương Tinh Ưu Hương nói: “Tự mình xem đi!”

Thương Tinh Ưu Hương lúc bắt đầu còn chưa chú ý, nhưng sau này càng lúc càng nghiêm trọng. Bắt đầu phiên giao dịch không được nữa giờ, cổ phiếu của Tập đoàn Thương Tinh tăng giá kịch liệt.

Lúc này nàng mới ý thức được lời tôi nói là thực, trong lòng thấp thỏm bất an, đưa mắt đánh giá tôi. Cổ phiếu của Tập đoàn Thương Tinh có giá bao nhiêu nàng rất rõ, mua cổ phiếu như thế này thì phải hao số tiền trên trời, thế nhưng đối phương lại không quan tâm

Thương Tinh Ưu Hương thân là tiểu công chúa của Thương Tinh gia tộc, từ nhỏ tới lớn thuận buồm xuôi gió trên con đường sự nghiệp.

Tuy rằng nước R rất thoải mái, nhưng với gia thế của gia tộc Thương Tinh, Thương Tinh Ưu Hương được giáo dục tương đối nghiêm ngặt, đừng nói là cùng nam nhân lên giường, ngay cả chuyện yêu đương cũng còn chưa có.

Mà bây giờ, ngẩn ngủ trong mấy mấy giờ, làm cho Thương Tinh Ưu Hương cảm thấy chua xót, lòng kiêu ngạo bị đả kích mạnh mẽ. Nghĩ đến một câu nói của hần, không hề cố kỵ cho nổ tung nhà xưởng, rồi lại một câu thu mua tất cả cổ phiếu của Tập đoàn Thương Tinh. Thủ đoạn mạnh mẽ như vậy làm cho Thương Tinh Ưu Hương liều mạng bắt chấp đau đớn của hạ thể, đứng dậy...

Một cảm giác thoải mái làm cho tôi hưng phấn, nhất trụ kinh thiên được dựng lên làm cho Thương Tinh Ưu Hương thoáng sợ hãi, nhưng mà vẫn như cũ dùng sức phục vụ tôi. Thương Tinh Ưu Hương sợ tôi không thoải mái lại đụng tới hạ thể của nàng, vì nó còn đang đau nhức, nên đành phải phục vụ!

Tôi nhìn nét mặt của Thương Tinh Ưu Hương, trong lòng hơi có cảm giác thương cảm, nhìn lại vết máu trên giường, hóa ra nha đầu này vẫn còn là một xử nữ, đây là một chuyện kỳ tích ở nước R này!

Nhưng mà tôi nghĩ tới biểu tình cao ngạo của nàng, thì sự đồng tình lập tức biến mất...

“Khụ...Khụ!”

Sự phun trào bất thành linh làm cho Thương Tinh Ưu Hương giật mình.

Lại nhắc tới cảm giác trong lòng tôi lúc này, thì vẫn có cảm giác không đành lòng. Tuy rằng nàng có chút cao ngạo, thế nhưng con gái cao ngạo không chỉ có một người, Mạnh Thanh Thanh lúc trước cũng có thái

độ như vậy, nhưng mà tôi thường cười trừ, mà Thương Tĩnh Ưu Hương, chỉ đơn giản là một quốc gia khác, vậy mà tôi lại có thành kiến với nàng.

Quên đi, giáo huấn nàng một chút là được, cho nàng bớt thói kiêu ngạo đi cũng tốt! Nếu như mang nàng về, thì lại gây ra sóng to gió lớn, đành quên đi vậy.

Tôi gọi điện thoại cho chú Triệu, thấy tình tình cổ phiếu của gia tộc Thương Tĩnh sụt giảm thê thảm, Thương Tĩnh Ưu Hương khóc không ra nước mắt.

420. Chương 195: Kỳ Ngộ Của Vương Thư.

Lúc gần đi, Thương Tĩnh Ưu Hương hỏi.

“Lưu Lỗi.”

Tôi suy nghĩ một chút cũng không có giấu diếm nàng:

“Nếu như cô muốn trả thù, có thể tới tìm tôi.”

“Lưu Lỗi?”

Thương Tĩnh Ưu Hương lẩm bẩm lập lại một lần. sau đó khập khiễng xuống xe, đón một cái taxi rời đi.

“Lão đại, cậu làm nàng như vậy sao?”

Quách Khánh nhìn Thương Tĩnh Ưu Hương bóng lưng, dâm dăng hỏi.

“Không có gì.”

Tôi lắc đầu, tốt nhất là từ giờ về sau không gặp lại nàng nữa.

Đúng lúc này, điện thoại của tôi vang lên, tôi cầm điện thoại, thì lại là số của Đinh Văn Phong.

“Alo?”

Tôi vội vàng đón điện thoại.

“Lưu Lỗi, tôi là Vương Thư!”

Từ đầu bên kia vang lên thanh âm của Vương Thư.

“Vương Thư? Cô đang ở đâu?”

Tôi kích động, điện thoại trong tay thiếu chút nữa rơi xuống!

“Tôi đang ở nhà!”

Vương Thư nói.

“Cô đang ở nhà? Cô có sao không!”

Tôi nghe xong, kinh ngạc tột đỉnh! Vương Thư ở nhà!

“Thế nào? Có gì không đúng sao?”

Vương Thư hỏi ngược lại.

“Cô không phải là bị bắt cóc à?”

Tôi thốt ra nói.

“Bắt cóc?”

Vương Thư sững sốt nói:

“Anh cũng biết?”

“Cái gì mà tôi cũng biết. Tôi còn đang đi tìm cô, nên mới hỏi như vậy? Tại sao cô lại về nhà được?”

Tôi gấp gấp hỏi.

“Ai nha, không thể nói rõ được ngay đâu, như vậy đi, nửa giờ sau tôi tới khách sạn của anh, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện.”

Vương Thư nói.

“Tôi hiện tại không ở khách sạn, hay là tôi tới đón cô, cô nói cho tôi địa chỉ đi.”

Tôi nói.

Không biết Trạch Tĩnh Đằng Nhị khi biết tôi không chuyển khoản cho hắn, thì hắn có trút giận lên người Vương Thư không nữa, tốt nhất là nên cẩn thận.

“A, vậy được...”

Vương Thư nói cho tôi biết một cái địa chỉ, tuy rằng tôi không biết là đâu, thế nhưng có Hoàn Lộ Kính Bát chúng tôi tìm tới một biệt thự.

Vương Thư nhìn thấy tôi, mỉm cười chạy tới, lên xe.

Sau khi Vương Thư lên xe, nhìn thấy Đinh Văn Phong ở đây, có chút xấu hổ nói:

“Xin lỗi, Đinh đại ca, ngày hôm qua tôi không biết người tiến vào là anh, nên mới làm anh ngắt đi...”

Vương Thư vừa nói câu này, tôi và Đinh Văn Phong đồng thời sửng sốt!

Hóa ra chuyện tình là như vậy. Vương Thư bị Trạch Tĩnh Đằng Nhị bắt xuống phòng ngầm, thế nhưng không bao lâu, cửa phòng lại mở ra, Vương Thư vốn tưởng rằng là Trạch Tĩnh Đằng Nhị trở về, muốn gây bất lợi cho nàng, nên nấp vào trong góc. Nhưng mà người tới lại không phải là bọn Trạch Tĩnh Đằng Nhị, mà là một đám người khác, cũng có mục đích giống Trạch Tĩnh Đằng Nhị, đó là nhốt một người vào đây!

Vương Thư sợ bọn họ phát hiện ra mình, nên không dám lộ diện, sau không bao lâu, thì đám người này lại mang người kia đi.

Vương Thư không dám lộ diện, đợi một hồi, thấy không có ai đi tới, mới dám đi ra cửa, muốn chạy đi, thế nhưng vừa đi tới cửa, lại nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh.

Trong lòng khẩn cấp, Vương Thư nghĩ ra một biện pháp đó là lấy ngay bình xịt thuốc mê ra, phun ngay vào mặt người này...

Nhưng khi người này ngã xuống, Vương Thư mới phát hiện lại là Đinh Văn Phong. Tuy rằng Vương Thư xấu hổ, thế nhưng đã phun vào người thì không thể tỉnh lại trong chốc lát, Vương Thư cũng không có cách nào khác.

Về phần điện thoại của Đinh Văn Phong thì khi hắn ngã xuống, thì rơi trên mặt đất, mà điện thoại của nàng thì hồng đành lấy cái của Đinh Văn Phong dùng tạm!

Sau khi Vương Thư trở về nhà, thì nghĩ là phải lập tức gọi điện thoại cho tôi.

Nhưng khi về tới nhà, nằm ở ghế salon, nghĩ tới cảnh tượng buổi tối, rồi lại trải qua sự mệt nhọc, nên ngủ thiếp đi.

Chờ nàng tỉnh dậy, đã là hơn mười giờ ngày hôm sau, vội vàng gọi điện thoại cho tôi...

Tôi nghe Vương Thư giải thích, có chút bất đắc dĩ cười cười, hóa ra ngày hôm qua chúng tôi đã phí công vô ích, mà người bị hại trong lời Vương Thư nói, thì chắc chắn là Thương Tĩnh Ưu Hương rồi!

Tôi giới thiệu Hoàn Lộ Kính Bát và Quách Khánh cho Vương Thư, tôi suy nghĩ một chút, quyết định nói thẳng thân phận của Hoàn Lộ Kính Bát cho Vương Thư biết, công ty của nhà nàng ở đây, có sự trợ giúp của hắn cũng tốt.

“Vương Thư, vị này chính là Hoàn Lộ Kính Bát, Là người phụ trách ở thành phố Thủy Nguyên của Tam Thạch Bang.”

Tôi hướng về Vương Thư giới thiệu.

“A? !”

Vương Thư cả kinh. Nàng lần này trở về, cũng nghe cha nàng nhắc tới, đó là thành phố Thủy Nguyên đổi tổ chức xã hội đen cai quản, nhưng không ngờ lại là người mà tôi quen biết!

“Ha hả, cô đừng thấy hắn có bộ dạng dọa người, kỳ thực hắn rất lành... A, cứ gọi hắn là Tiểu Bát là được rồi, có đúng hay không Tiểu Bát?”

Tôi vừa cười vừa nói.

“Đúng đúng, Vương tiểu thư, sau này ở thành phố Thủy Nguyên có chuyện gì thì cứ tìm tôi, đây là danh thiếp của tôi!”

Hoành Lộ Kính Bát vội vã nịnh nọt gật đầu nói, trình danh thiếp cho Vương Thư.

Hiện tại quan hệ của tôi và cô gái này không tầm thường, một cơ hội thể hiện tấm lòng như vậy, Hoành Lộ Bát Kính sao có thể bỏ qua được.

Vương Thư thấy hắn vẻ mặt hòa ái, cũng không hung dữ như trong tưởng tượng, cũng cười nhận lấy danh thiếp. Nàng nào biết đâu rằng, Hoành Lộ Kính Bát chỉ ở trước mặt tôi mới hòa ái như vậy.

421. Chương 196: Vô Tâm Góp Liễu Thành Rừng.

Ở trong một quán café, tôi và Vương Thư đang ngồi nói chuyện với nhau. Xung quanh chúng tôi đều là những đôi tình lữ trẻ tuổi, mà tôi với Vương Thư thì cũng giống như vậy, nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Anh ngày mai sẽ phải đi?”

Vương Thư có chút thương cảm nói, trong mắt tràn đầy vẻ không muốn.

Nàng có tình cảm rất phức tạp với nam nhân trước mắt này, trên máy bay thì giải vây cho mình, trên bờ biển thì có một đêm lãng mạn, bản thân mình gặp chuyện không may hắn vẫn quan tâm.

Tất cả những điều này đã làm mở cửa tâm hồn, trái tim vô tình đã dính ở trên người của hắn, hôm nay hắn phải trở về nước, mà bản thân mình vì gia sự lên vẫn phải tiếp tục ở lại đây... Thật muốn cùng hắn đi quá!

“A, tôi chỉ tới nơi này tham gia thi đấu, bây giờ thì phải về là đương nhiên.”

Tôi nói.

“Tôi biết.”

Vương Thư vô ý thức nói, cầm cái thìa trong tay khuấy café theo một động tác vô thức.

“Vốn tôi còn muốn sang bãi phỏng bác trai một lần, nhưng thực tế thì lại không còn kịp rồi, Tiểu Bát một lát nữa còn muốn mời tôi đi ăn cơm...”

Tôi nói:

“Nhìn hắn nhiệt tình như vậy, tôi cũng đành cho hắn chút mặt mũi.”

Vương Thư nghe xong “phì” cười, nói:

“Hắn là lão đại một phương, vậy mà anh còn gọi hắn như vậy! Nhưng mà anh thật là lợi hại, hắn dường như còn rất hài lòng với tên gọi này!”

Vương Thư có chút kỳ quái, nam nhân trước mắt này rốt cuộc đang làm gì, ngay cả hắc đạo lão đại của thành phố Thủy Nguyên đích hình như cũng phải nịnh bợ hắn! Nghĩ tới đây, Vương Thư không khỏi thở dài.

Xem ra mình và hắn không có khả năng phát sinh cái gì, hắn nhất định là một đại nhân vật, vậy thì phải có bạn gái, chắc người ta toàn là thiên kim tiểu tử, so sánh với mình, chắc chắn có sự xa cách!

Trong lòng tôi cười thầm, Hoành Lộ Kính Bát hắn dám không hài lòng sao!

“Hắn là thủ hạ của Quách Khánh, mà tôi và Quách Khánh là hảo huynh đệ.”

Tôi cũng không giải thích rõ ràng, chỉ đơn giản nói qua như vậy một chút.

“Hóa ra là như vậy!”

Vương Thư nói.

Nhưng mà trong lòng lại bắt đầu dấy lên rồi một tia hi vọng, bạn của hắn lợi hại, chứ không có nghĩa là hắn lợi hại. Có khi nhà mình với nhà hắn lại môn đăng hộ đối, vì vậy mới tiếp tục hỏi thăm:

“Cha mẹ của anh là người ở đâu, cũng là người Bắc Kinh hay sao?”

Khẩu khí của Vương Thư rất khấn trương.

Tôi nhàn nhạt cười nói:

“Bọn họ là người Tùng Giang, tôi cũng học cấp 3 ở đó, sau khi lên đại học mới ở Bắc Kinh.”

“A, vậy bác trai, bác gái có khỏe không... Bọn họ làm cái gì?”

Vương Thư dù sao cũng không phải là nữ hài tử có tâm cơ sâu, hỏi cũng không có chút che đậy nào.

Tôi đương nhiên là thực tình đáp:

“Bọn họ ở quê hương mở một nhà máy điện tử nhỏ, làm công cho Tập đoàn Ánh Rạng Đông.”

“Hóa ra là như vậy!”

Vương Thư thoả mãn gật đầu.

Tuy nói là Tập đoàn Ánh Rạng Đông là một tập đoàn lớn, thế nhưng công ty của cha mẹ hắn chắc quy mô không lớn lắm. Xem ra trong nhà của hắn cũng tương đối với gia đình mình, A. Cũng coi như môn đăng hộ đối rồi...

Bỗng nhiên, Vương Thư mặt đỏ lên, sao vậy, chuyện của cha mình còn chưa giải quyết, vậy mà mình còn vô liêm sỉ nghĩ tới tình nhi nữ, thật là xấu hổ quá đi mất.

“Ha hã, được rồi, cô mau trở về đi, còn phải giúp cha cô hoạt động nhà máy một cách bình thường!”

Tôi thoáng cái nhớ tới chuyện, đó là cổ phần lấy được từ trong tay Trạch Tĩnh Đằng Nhị vẫn còn chưa đưa tới tay của Vương Thư, đây cũng là tâm bệnh của cô nàng!

“Hoạt động bình thường? Có ý gì vậy? Công ty không phải ở trong tay Trạch Tĩnh Đằng Nhị rồi hay sao?”

Vương Thư kỳ quái nói.

“Ha hã. Đó là trước đây, bây giờ thì không phải, cô xem đây là cái gì?”

Tôi từ trong túi lấy ra tờ giấy chuyển quyền sử dụng cổ phần đưa cho Vương Thư.

“A? Chuyển nhượng cổ phần của công ty?”

Vương Thư kinh ngạc nhìn văn kiện trong tay, có chút kích động nói:

“Anh sao lại làm được...”

“Ha hã, đương nhiên là từ lấy trong tay của Trạch Tĩnh Đằng Nhị rồi!”

Tôi cười nói:

“Vốn tôi chưa tính tới chuyện tìm hắn gây phiền phức, nhưng mà hắn lại bắt cô, tôi thuận tiện bắt hắn ký một cái!”

“Anh phải mất bao nhiêu tiền?” Phản ứng đầu tiên của Vương Thư là ngày này chắc tốn không ít tiền, Trạch Tĩnh Đằng Nhị là người tham lợi như vậy, sao có thể tặng không được.

“Trên thực tế thì không mất một đồng nào.”

Vì vậy tôi mới kể lại chuyện cho Vương Thư nghe, nhưng không nói chuyện mình dùng tinh thần lực, mà chỉ nói là hấn tương đối ngốc, không kiểm tra những lời của tôi nói.

Vương Thư tuy rằng kỳ quái việc Trạch Tĩnh Đằng Nhị lại xử sự như vậy, nhưng giấy chuyển nhượng ở trong tay rồi, nàng phải tin tưởng sự thật này. Hơn nữa nếu như tôi chỉ tìm lý do này, thì chắc chắn sẽ không có sơ hở như vậy.

“Cho dù như thế nào, tôi vẫn phải cảm ơn anh!”

Vương Thư nói, nói xong thì đứng dậy, vái tôi một cái thật sâu.

Tôi cũng vội vàng đứng dậy, đưa hai tay đỡ lấy nàng.

Kết quả Vương Thư đang muốn cúi người, tôi lại giữ hai tay, lên không cẩn thận thoáng cái va chạm vào bộ ngực của nàng...

Cảm giác thật mềm mại, xem ra Vương Thư không có mặc áo ngực. Thế nhưng bộ ngực của nàng vẫn cao ngất, đúng là cực phẩm, tôi nhịn không được bóp hai cái.

Lần này lại tới phiên Vương Thư ngẩn ra! Hấn lại dám sờ mình... Hấn cố ý? ... Hấn thích mình, hay chỉ muốn khinh bạc mình? ... Hấn thay gia đình mình làm một việc trọng đại như vậy, có thể đưa ra yêu cầu gì không? ... Vậy thì mình có nên đáp ứng hấn hay không? Liên tiếp những câu hỏi tràn ngập trong đầu óc nhỏ bé của Vương Thư, làm cho nàng cứ ngẩn ngơ.

Sờ hai cái, nàng chẳng những không phản đối lại còn mừng rỡ, hai người cứ đứng nơi đó giằng co với nhau, cũng may là không khí ở Nhật Bản lúc nào cũng đậm mỹ, nên không ai để ý tới chúng tôi.

“Chuyện này... Xin lỗi...”

Tôi phản ứng đầu tiên, có chút xấu hổ nói. Tuy rằng bộ ngực của Vương Thư tương đối tốt, nhưng mà không phải bạn gái tôi, sờ người ta nhiều quá sẽ không tốt.

“Ách... Chuyện này... không sao đâu.”

Vương Thư đỏ mặt nói.

Không sao đâu? ! Không sao đâu là có ý gì? Lẽ nào tôi có thể tiếp tục sờ sao? Chẳng nhẽ nha đầu này thích tôi?

Rồi loạn rồi, hoàn toàn rối loạn rồi! Kiếp trước tìm một bông hoa không được, mà kiếp này lại vô tâm góp liễu thành rừng!

422. Chương 197: Chuyện Ở Sân Bay.

Tuy nói tôi còn muốn tiếp tục sờ, thế nhưng nếu tôi tiếp tục để bàn tay trong bộ ngực của Vương Thư, vậy thì có khác gì lưu manh.

“Khái khái! Được rồi, nếu như Trạch Tĩnh Đằng Nhị trả thù cô, thì cô tìm Tiểu Bát là được rồi, hấn sẽ giúp cô.”

Để tránh cục diện xấu hổ, tôi tìm chủ đề khác của câu chuyện.

“Ừ.”

Vương Thư mặt càng đỏ hơn. Một câu vô ý thức của tôi, hóa ra lại trở thành việc quan tâm tới nàng!

Tôi nhìn mặt Vương Thư đỏ như mây, hình như là nàng có tình ý với tôi thì phải?

“Chuyện này, thời gian không còn sớm, tôi đi trước đây. Ngày mai cô cũng không cần đến tiễn tôi, xử lý xong chuyện nhà, thì quay lại trường học đi!”

Tôi nói.

“Được.”

Vương Thư gật đầu, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi:

“Chuyện này... sau này chúng ta còn là bạn tốt chứ?”

“Đương nhiên là vậy!”

Tôi gật đầu, ngực cũng đã sờ rồi, thay từ “tốt” bằng từ “gái” thì hơn. Nhưng mà tôi ngẫm lại, lão bà của tôi quá nhiều rồi, tuy rằng có thêm một người cũng không sao. Quên đi, thuận theo tự nhiên thì tốt hơn

“Khi nào tôi trở lại Trung quốc, có thể gọi điện thoại cho anh không?”

Vương Thư suy nghĩ một chút, vẫn nói ra những lời này. Từ nhỏ tới giờ, đây là nam nhân đầu tiên khiến Vương Thư động tâm, nên không muốn cứ như vậy mất đi.

“Đương nhiên có thể. Đây là số điện thoại của tôi.”

Tôi lấy ra một tờ danh thiếp đưa cho Vương Thư. Trên mặt chỉ có tên là số điện thoại, chứ không có chức vụ gì.

“Được, vậy thì sang bên đó tôi nhất định gọi điện thoại cho anh! Chúng ta lại đi ăn đồ nướng được chứ?”

Vương Thư cười nhận lấy danh thiếp.

“Không thành vấn đề! Đến lúc đó là địa bàn của tôi rồi, đương nhiên tôi sẽ tiếp đãi chu đáo!”

Tôi gật đầu nói.

... ..

Ngày thứ hai, tôi và Đinh Văn Phong bắt đầu lữ trình về nước.

Ở sân bay, Quách Khánh và Hoàn Lộ Kính Bát đều đến tiễn chúng tôi.

“A! Chính là hần, thay tôi giáo huấn hần! Đoạt lại văn kiện!”

Giữa lúc tôi và Đinh Văn Phong đi vào trong phòng khách ở sân bay, thì một đám người xông tới, dẫn đầu là Trạch Tĩnh Đằng Nhị.

Mười mấy người áo đen bên cạnh Trạch Tĩnh Đằng Nhị nghe thấy vậy, vội vàng vọt lên.

“Dừng tay!”

Hoàn Lộ Kính Bát thấy vậy lập tức nghênh đón, đưa tay quát:

“Có chuyện gì?”

Tuy rằng hần không nhận ra mười mấy hắc y nhân trước mặt này, nhưng bọn họ chắc chắn là người của Tam Thạch Bang ở Thủy Nguyên.

“Lão đại!”

Hoàn Lộ Kính Bát không nhận ra bọn họ, nhưng mà bọn này sao không nhận ra Hoàn Lộ Kính Bát, nhìn thấy Hoàn Lộ Kính Bát đột nhiên xuất hiện, lập tức thay đổi thái độ, chuyển sang khiêm tốn.

“Có chuyện gì?”

Hoàn Lộ Kính Bát cả giận nói.

Thủ hạ của mình lại dám chạy tới sân bay giáo huấn lão đại của mình, có chuyện như vậy sao!

“Lão đại... Là hần bảo chúng tôi tới giáo huấn... giáo huấn vị tiên sinh này...”

Một người áo đen giải thích.

“Lưu tiên sinh, ngài xem làm sao bây giờ?”

Hoàn Lộ Kính Bát tươi cười hỏi, rất sợ tôi giận chó đánh mèo.

“Nên làm cái gì thì làm, sau này tôi không muốn thấy mặt người này nữa.”

Tôi thản nhiên nói.

Tôi không muốn cho lưu lại Vương Thư một hậu hoạn như thế này. Tôi tin tưởng Hoành Lộ Kính Bát chắc là hiểu ý của tôi.

Quả nhiên, Hoành Lộ Kính Bát sắc mặt trầm xuống, hướng về mấy người thủ hạ thân tín ở phía sau nói:

“Mấy người chúng mày đem hấn về tổng bộ giải quyết.”

Mấy người thân tín gật đầu, lập tức mang Trạch Tĩnh Đằng Nhị đi, mấy người áo đen kia thấy lão đại nổi giận, bọn họ tuy rằng và Trạch Tĩnh Đằng Nhị có chút giao tình, nhưng cũng không bằng lão đại của mình, vì vậy ra tay rất là dứt khoát.

Giết một người ở trong mắt Hoành Lộ Kính Bát thì quá mức bình thường, hấn không để trong lòng, may là vị lão đại này không giận chó đánh mèo, như vậy thì hấn yên tâm rồi.

Tôi và Quách Khánh bắt tay một cái, cũng không nói gì. Thế nhưng chỉ như vậy tôi cũng đủ thể hiện tình cảm huynh đệ.

... ..

Trên máy bay, tôi vẫn còn nhớ tới cảm giác mềm mại của bộ ngực Vương Thư, ngực của nàng không phải là lớn nhất trong số nữ nhân mà tôi biết, nhưng mà lại mang tới cảm giác mềm mại nhất, chẳng nhẽ hoa nhà không bằng hoa dại?

Còn chuyện Thương Tĩnh Ưu Hương, là một người nước R chính cống, với lại nàng còn là một minh tinh, chuyện theo tôi là không có khả năng.

Có lẽ phải giữ miệng đối với hành trình tới nước R, nếu không Triệu Nhan Nghiên và các nàng lại tức giận

... ..

Ở gần sân bay, có một chiếc Toyota đang đỗ, Vương Thư kinh ngạc nhìn chằm chằm vào chiếc máy bay đang bay trên bầu trời. Hấn vì sao không cho mình tiễn hấn? Hấn thích mình, hay không đây?

Vậy thì tại sao hôm qua hấn còn sờ mình hai cái? Lại còn vân vê nữ chứ...lẽ nào do hấn cố ý?

Ai! Vương Thư thở dài, xem ra bản thân mình đã hoàn toàn rơi vào trong tay giặc rồi.

Vương Thư lên xe, u oán liếc nhìn số di động, trong lòng không biết đang hướng về nơi nào...

423. Chương 198: Nhà Có Người Thân Tới.

Bước trên mảnh đất Trung quốc, làm cho tôi có cảm giác thân thiết.

“Lão công!”

Vừa ra sân bay, đã thấy Triệu Nhan Nghiên và chúng nữ đứng chờ. Triệu Nhan Nghiên vẫn giống như đại phu nhân của xã hội cũ, đứng ở giữa, chúng nữ đứng ở hai bên.

“Các lão bà...”

Tôi đĩnh đạc đi tới, ôm Triệu Nhan Nghiên một cái.

“Lão công, anh có đoạt được vị trí thứ nhất không?”

Hứa Nhược Vân lạnh mồm lạnh miệng hỏi.

Tôi đổ mồ hôi, thực là ngại ngần mà:

“Anh bị hủy bỏ tư cách...”

“A?”

Chúng nữ đều là rất kinh ngạc, nhưng mà lập tức khuyên giải nói:

“Không sao đâu, nó không mang lại cơm ăn, hủy bỏ thì hủy bỏ chứ sao.”

Chỉ có Lưu Duyệt dường như có điều suy nghĩ, không nói gì. Đoàn người chúng tôi đi tới bãi đỗ xe, Lưu Duyệt đi qua bên cạnh tôi nhỏ giọng nói:

“Nghe ông nói Dương Uy muốn giết anh?”

“Ừ, không có gì, thương thế của hắn cũng không nhẹ.”

Tôi gật đầu nói.

“Sao anh không giết hắn luôn đi?”

Lưu Duyệt nhú mày.

Tôi không khỏi buồn cười, Lưu Duyệt là một cô gái ôn nhu, sao có thể nói ra câu ác độc tới như vậy được, nhưng mà cũng khó trách, ở trong lòng của nàng, tôi là trọng yếu nhất, cho dù có bất cứ sự uy hiếp nào đối với tôi, họ cũng sẽ tiêu diệt.

“Dù sao cũng là họ hàng, anh cũng mong muốn hắn có thể cải tà quy chính.”

Tôi thở dài một hơi nói.

“Cái gì mà họ hàng, từ nhỏ hắn đã có ý nghĩ kỳ quái với em, từ lâu em đã nhìn hắn không thuận mắt rồi.”

Lưu Duyệt hừ nói.

Tôi cười không nói gì thêm.

“Lão công, anh ngồi xe của ai?”

Triệu Nhan Nghiên chạy tới hỏi.

Tôi vừa nhìn, đúng thật, đây toàn là xe sang trọng, không biết nên ngồi xe của ai bây giờ.

Để không bên trọng bên khinh, tôi chọn xe của Triệu Nhan Nghiên, như vậy thì người khác đều không có lời nào để nói, cũng không có gì đổ kỵ. Hướng hồ thấy Triệu Nhan Nghiên liếc mắt nhìn tôi, tôi đương nhiên hiểu ý của nàng.

“Được rồi, lão công, mẹ gọi điện thoại tới, nói là trong nhà có họ hàng tới, chúng ta trở về một chuyến.”

Triệu Nhan Nghiên vừa lái xe vừa nói.

Hóa ra là như vậy, giờ thì tôi đã hiểu vì sao nàng bảo tôi ngồi xe của nàng rồi! Tuy rằng tôi có nhiều bạn gái như vậy, cũng được cha mẹ tôi chấp thuận rồi, nhưng dù sao trên tư cách, Triệu Nhan Nghiên vẫn là con dâu chính thức, nên có một số chuyện cha mẹ tôi đương nhiên sẽ nói với nàng.

Thế nhưng nhà của tôi làm gì có họ hàng nào nữa? Hiện tại thì tôi mới biết, ngoài gia đình bên Lưu Chấn Hải ra, mà bên nhà ngoại, thì ông bà ngoại đã sớm qua đời, với lại nhà cũng chuyển, nên không quan hệ thân thiết với những người cậu, dì bên đó lắm. Kiếp trước tôi đâu có biết ai đâu.

“Không nói là ai sao?”

Tôi hỏi.

“Không có. Hình như là con của cậu anh, đi du học nước ngoài về. Hình như là tới nhà của anh khoe khoang!”

Triệu Nhan Nghiên có chút không vui nói.

“Ha hã, sao em biết là người ta tới nhà mình khoe khoang?”

Từ trong lời nói của Triệu Nhan Nghiên tôi đã đoán được, người tới là cậu hai của tôi, so với mẹ tôi lớn hơn vài tuổi, con hắn là Trương Chí Tùng chính là anh họ của tôi, từ nhỏ tôi gặp mặt hắn có một lần, hôm nay tới nhà, chắc là đúng như lời Triệu Nhan Nghiên nói, tới để khoe khoang!

(Ở vùng Đông Bắc, họ ngoại hay nội đều xưng là biểu ca (anh họ))

“Hừ! Nghe mẹ nói thì người cậu họ này trở về còn mang theo một người con dâu vừa đẹp vừa có tiền, đến nhà anh làm như vậy, làm cho chúng em rất tức giận!”

Triệu Nhan Nghiên quơ quả đấm nhỏ nói.

“Ai! Chớ lộn xộn, lái xe cho tốt đi!”

Tôi thấy Triệu Nhan Nghiên khoát tay, sợ đến mức vội vàng ngăn lại nàng!

Triệu Nhan Nghiên cười, có mấy ngày không gặp, mà kỹ thuật lái xe của nàng điêu luyện hơn trước rất nhiều.

Tôi biết mẹ tôi chắc chắn sẽ không nói như vậy, cha mẹ tôi có lẽ sẽ tức giận vì hành vi của người cậu này, nhưng mà họ là người hiền lành, không muốn gây sự với ai, nên mới gọi chúng tôi về.

Nghĩ tới đây, tôi không nhịn được cười một tiếng nói:

“Nhan nghiên, về đó em cũng đừng làm quá, dù sao thì cha mẹ cũng bị kẹp ở giữa!”

“Hừ, em không phải người như vậy! Em đương nhiên biết, em chỉ nói với anh vài câu bất bình, trong nhà người ta chỉ là một người vợ nhỏ, nào dám kiêu ngạo, có nhiều người xếp hàng sau em như vậy, nếu em biểu hiện không tốt, anh lại bỏ rơi em thì làm sao!” Triệu Nhan Nghiên nhìn tôi liếc mắt nói.

Tôi xấu hổ cười cười không nói gì. Ai bảo tôi phong lưu như vậy chứ, ai!

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi không nói, đắc ý cười.

Trở lại biệt thự, tôi đơn giản an bài công việc của Tập đoàn Thế Kỷ Mới một chút, sau đó tâm sự với tất cả các nàng. Các nàng biết ngày mai tôi và Triệu Nhan Nghiên phải về Tân Giang, nên quý trọng từng giây từng phút.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Nhị lái xe đưa tôi và Triệu Nhan Nghiên ra sân bay, trước khi đi, tôi nhìn các cô gái đang ngủ say một lượt, không nhẫn tâm đánh thức các nàng.

Trên máy bay, tôi thẳng thắn kể cho Triệu Nhan Nghiên những chuyện tôi làm bên nước R, khi kể tới chuyện Vương Thư, Triệu Nhan Nghiên sắc mặt không khỏi có chút không vui, nhưng mà nghe nói tới những chuyện mà Vương Thư gặp phải, nàng không khỏi thóa mạ tên Trạch Tĩnh Đằng Nhị kia. Mà chuyện của Thương Tĩnh Ưu Hương thì bị nàng không coi ra gì, coi như là tôi một lần ra ngoài tìm các cô gái đi.

Triệu Nhan Nghiên cảm thấy hứng thú nhất chính là Vương Thư, bảo tôi là khi nào nàng trở lại Trung quốc, thì dẫn nàng tới gặp Nhan Nghiên. Tôi gật đầu đáp ứng.

Hiện tại không phải mùa xuân, thời gian hoàng kim cho việc đi máy bay cũng đã qua, trên máy bay không có nhiều người lắm.

Bị đè nén lâu rồi, nên tôi nói rất nhiều chuyện, tôi và Triệu Nhan Nghiên giống như lúc mới yêu, đều ngọt ngào thì thảo với nhau nhiều chuyện.

Từ hồi học cấp 3 tới bây giờ đây có lẽ là thời gian riêng của tôi với Triệu Nhan Nghiên, nhớ lại cái thời trốn học, đi xem chiếu bóng, gặp chú Triệu...

Những lúc như thế này, đều là những thời gian hạnh phúc nhất của tôi và Nhan Nghiên, nói nhiều tới nỗi, nàng dựa vào lòng tôi ngủ lúc nào không biết. Tôi trùi miến vuốt ve mái tóc Triệu Nhan Nghiên, nhớ lại cái thời ở kiếp trước...

424. Chương 199: Họ Hàng Khoe Khoang.

“Lỗi Lỗi, đây là cậu hai của con!”

Cha tôi cười nhìn tôi nói.

“Chào cậu hai.”

Tôi nhìn thoáng qua người mặt phệ trước mặt này, ở tôi trong trí nhớ không chiếm một ấn tượng nào, nên chỉ chào hỏi cho có lệ.

” Lưu Lỗi phải không, Ha ha, trong nháy mắt đã lớn như vậy rồi, khi gặp em, em còn mặc tã cơ đấy!”

Một thanh niên tương đối cao lớn, đỉnh đặc nhìn tôi nói. Người này chắc là anh họ của tôi, Trương Chí Tùng rồi!

Tôi rất ghét cách nói như thế này, hắn cũng chỉ lớn hơn tôi có vài ba tuổi thôi chứ mấy, tôi nhìn hắn gật đầu, không nói gì thêm.

“Đây là chị dâu, thế nào thấy đại ca có tinh mắt không!”

Trương Chí Tùng đắc ý chỉ vào một cô gái mặc đồ tây nói.

“Ai, Tùng ca, đây là người em ở trong nước mà anh nói đấy ư, trông cũng tuần tú lịch sự đấy chứ!”

Cô gái kia nhìn Triệu Nhan Nghiên ở bên cạnh tôi một cái, dường như đổ kị với sắc đẹp của Triệu Nhan Nghiên, cố ý nói:

“Ai, em gái này cũng không tệ, nhưng mà ăn mặc lại quá quê mùa rồi!”

Ăn mặc quê mùa? ! Những thứ trên người của Triệu Nhan Nghiên không phải là hàng hiệu cao cấp, nhưng toàn là do những nhà thiết kế nổi tiếng thế giới làm, hơn nữa vật liệu còn do hoàng thất nước ngoài cung cấp, vậy mà còn quê mùa sao, nhưng mà tôi cũng lười giải thích với nàng.

Thế nhưng Triệu Nhan Nghiên lại mất hứng, ôn hoà nói:

“Lão công tôi không thích nữ nhân lăng lơ. Chị nghĩ tôi quê mùa thì cứ coi là quê mùa đi.”

“A, Tùng ca, anh em nha đầu kia miệng lưỡi lợi hại như vậy, sau này sẽ có hại cho em trai của anh đấy!”

Cô gái kia dùng vẻ mặt kinh ngạc hướng về Trương Chí Tùng nói.

“Đúng vậy, em họ, đại ca nói cho em biết, đúng như chị dâu em nói đấy. Sau này em sẽ biết, bây giờ em còn quá nhỏ, đối với quan niệm thẩm mỹ chưa có gì, nhìn nữ nhân đầu tiên là phải nhìn vóc người, phải thật gọi cảm! Con nhóc này có vị gì đâu!”

Trương Chí Tùng phụ họa theo nói.

“Đúng vậy đó, em rể, nhà của chú coi như cũng thuộc loại thường thường bậc trung ở Trung quốc? Tìm con dâu cũng phải tìm một người nhu thuận, nha đầu này điêu ngoa như vậy, các người đúng là một chút nhân lực cũng không có! Nhà của chú với nhà anh vẫn còn chênh lệch nhiều, nhưng ở Trung quốc như vậy thì đã là không tệ rồi!”

Cậu hai nhìn cha tôi nói.

“Chuyện này...”

Cha tôi là người hiền lành, không biết nói gì, chỉ xấu hổ cười.

“Ai nha, cha chồng, người đừng chấp nhặt với những người nông dân như họ, chúng ta đều là những người thuộc tầng lớp thượng lưu!”

Nữ nhân kia liếc mắt nhìn Triệu Nhan Nghiên lãnh đạm nói.

Tôi cố nén tức giận trong lòng, đây dù sao cũng là cha mẹ của tôi, vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ.

“Đến đây, em họ, đại ca tặng lễ vật cho em, đây là một cái đồng hồ Thụy sĩ mạ vàng, thế nào! Chưa nhìn thấy có phải không?”

Trương Chí Tùng khoe khoang từ trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ, đưa cho tôi nói.

“Cảm ơn.”

Tôi tùy ý tiếp nhận hộp nhỏ, sau đó đặt ở trên bàn.

“Sao lại không xem, nó rất đắt tiền đấy!”

Trương Chí Tùng cho tôi không biết giá trị của món quà này, nên cố ý nhắc nhở.

“A, lát nữa sẽ xem.”

Tôi không coi nó ra gì, nên chỉ đành nói như vậy.

“Em gái, nữ nhân chúng ta phải ăn mặc đẹp một chút!”

Mẹ tôi còn trẻ lại đẹp như vậy, nên nhìn mẹ tôi, khoe khoang trang phục trên người.

“Ha ha, chị dâu, em lớn tuổi như vậy rồi, còn ăn mặc đẹp làm cái gì, để bọn nhỏ nó cười cho.”

Mẹ tôi ngượng ngùng nói.

“Câu này thì không đúng rồi, kiếm tiền là để làm gì? ! Kiếm tiền là để làm đẹp, là để hưởng thụ! Em xem chúng tôi đi, con trai thì có công ăn việc làm, không cần chúng tôi chu cấp, hiện giờ thì thoải mái tiêu sài rồi!”

Mẹ tôi cố ý đem con trai của mình ra khoe khoang, vì lúc này tôi còn đang đi học, nên cho rằng tôi vẫn đang xin tiền trong gia đình.

Mẹ tôi nhìn tôi cười, cũng không có phản bác, tôi thấy ý của cha mẹ tôi là cứ để cho họ khoe khoang đi là được!

“Triệu Nhan Nghiên đúng không, tôi là Alice Dương.”

“Chị...”

Triệu Nhan Nghiên nhìn nàng gật đầu.

“Ai nha, sao em có thể dùng loại nước hoa như thế này, em nhìn chị đi, Chanel No. 5 (1), đây mới là loại nước hoa mà con gái nên dùng.” Alice Dương vươn tay khua khua trước mặt Triệu Nhan Nghiên nói

(1): Channel No.5 có lẽ là loại nước hoa được biết đến nhiều nhất trên thế giới, nó là loại nước hoa đầu tiên được mang tên người tạo ra nó (Coco Chanel) và đến nay Chanel No.5 vẫn giữ vững tên tuổi và thương hiệu là một trong những loại nước hoa hàng đầu.

Triệu Nhan Nghiên bắt đầu cười. Nàng sử dụng loại nước hoa này là do sở thích của tôi, có lẽ câu nói yêu ai yêu cả đường đi là đúng.

Loại nước hoa này được đặt hàng từ bên pháp, do một gia tộc lâu năm làm, và chỉ là một loại đặc thù duy nhất trên thế giới chế tạo cho Triệu Nhan Nghiên mà thôi.

“Lão công em thích mùi hương này.”

Triệu Nhan Nghiên giải thích.

“Ai nha, em không được sống vì nam nhân, nữ nhân là một người độc lập, em không thể để hấn khi dễ như vậy! Em nhìn chị này, trong túi xách luôn mang theo Áo mưa, để đề phòng trường hợp động lòng với nam nhân khác, thưởng thức kiểu tình một đêm, như vậy mới mang lại tư vị!”

Alice Dương nói.

Alice Dương nói câu này làm cho cha mẹ tôi, cậu mẹ đều kinh ngạc trợn mắt há mồm, còn sắc mặt của Trương Chí Tùng thì xanh lại, sau đó chuyển sang xám.

“Alice!”

Trương Chí Tùng vội vàng gọi nàng, cô gái này là người thoải mái, nhưng cha nàng là phó tổng giám đốc trong công ty mình, là tiền đồ của mình. Trương Chí Tùng chỉ còn cách là coi như không thấy, nhưng mà giờ lại nói như vậy trước mặt cha mẹ và người thân của mình, quả thực làm hấn rất mất mặt!

“Sao vậy!” Alice Dương bắt mắt nhìn Trương Chí Tùng nói:

“Chuyện của nữ nhân bọn em, anh đừng có mà nhúng vào!”

“Thật ngại quá, em chỉ sống vì lão công của em, hơn nữa chỉ có tình cảm với một mình anh ấy.”

Triệu Nhan Nghiên cười, thản nhiên nói.

425. Chương 200: Cha Vợ Của Anh Họ Tôi.

Giờ chỉ còn tôi và gia đình cậu hai nói chuyện.

“Tiểu lỗi, điều kiện gia đình của bạn gái cháu như thế nào?”

Cậu hai thấy Triệu Nhan Nghiên không ở đây, vội vàng hỏi.

“Cũng được, nhưng so với gia đình cháu thì kém một chút.”

Tôi nói câu này cũng là thật, Triệu Quân Sinh và tôi thì không cần phân biệt gì cả, nhưng cũng không cần thiết phải giấu diếm.

“A? !”

Trương Chí Tùng há to miệng:

“So với nhà em còn kém hơn? ! Em họ à, tại sao em có thể tìm một người như vậy chứ! Anh nói với em, tìm nhầm đối tượng thì cả đời phải sống cực khổ đó, điều kiện gia đình của em có thể miễn cưỡng cho qua, thế nhưng em không muốn sống cuộc sống tốt hơn hay sao?”

“Xem ra Chí Tùng thật tinh mắt, cha của bạn gái nó là phó tổng giám đốc của một công ty ở Mỹ, tiền đồ cũng có, mà tiền cũng có!”

Cậu hai đắc ý nói:

“Cháu cũng phải tìm một người có trợ giúp cho sự nghiệp của cháu mới được! Nghe cậu hai nói đi, bỏ cô gái kia đi, Alice Dương sẽ giới thiệu cho cháu một người bạn của nó, cha của người đó cũng là một lãnh đạo cấp cao trong công ty, đến lúc đó khi cháu tốt nghiệp đại học, là có công ăn việc làm, biết bao nhiêu người mơ ước còn không được!”

“Đúng vậy, em trai, em nhìn đại ca này, lương của anh hiện giờ là 50 vạn USD, hắc hắc, thế nào, tâm động rồi chứ? Alice Dương còn cao hơn, vì nàng có cổ phần trong công ty!”

Trương Chí Tùng khoe khoang cười nói.

Lương một năm 50 vạn USD? Ha hả, như vậy thì có thể hù dọa người thường, nhưng sao có thể hù dọa được tôi.

Sau khi dọn cơm, Alice Dương oán giận:

“Đây là cái máy vi tính gì vậy, tốc độ như rùa, em trai à, sao nhà em giờ vẫn còn dùng loại này!”

Máy tính trong thư phòng vẫn là chiếc máy mà chú Triệu tặng tôi năm đó để làm lập trình, có thể nói nó mang lại cho tôi nhiều thứ, có ý nghĩa vô cùng với tôi. Trong phòng ngủ của tôi có đặt một chiếc laptop kiểu mới, nhưng không thay thế cái ở trong thư phòng.

Cái CPU này là loại 80486, bộ nhớ 8M, miễn cưỡng có thể sử dụng hệ điều hành windowz Ánh Rạng Đông 95. Hiện giờ tốc độ CPU đã lên tới 566HZ, Alice Dương chê chậm là bình thường.

“Ha hả, cái máy tính này là thời cháu học cấp 3, do cha vợ tặng.”

Tôi nói.

“Cha vợ em? Hả làm gì? Tại sao lại tặng em máy vi tính?”

Alice Dương hỏi.

“Cha vợ em lúc đó làm giám đốc của một công ty vi tính nhỏ, sau đó thì lập nên một công ty phần mềm.”

Tôi nói.

“Trách không được lại tặng em loại vi tính này, cái này đời quá thấp, kém xa so với loại máy thấp nhất ở công ty của chị!”

Alice Dương nói.

“Em trai à, chuyện này cũng chỉ là chuyện nhỏ, không phải là chuyện lớn, em nhìn anh mà xem, hiện giờ là lập trình viên cao cấp, tiền đồ thì khỏi nói. Công ty phần mềm của cha vợ em thì nói làm cái gì! Cậu hai nói rất đúng, để Alice giới thiệu cho em một người bạn, đến lúc đó thì tiền đồ vô lượng rồi!”

Trương Chí Tùng phụ họa theo nói.

“Thế nào, suy nghĩ một chút đi, đó mới là một bước lên trời đó!”

Cậu hai cũng nói.

... Tôi còn có thể nói cái gì? Bọn họ tự mình khoe khoang mà thôi.

Hơn nữa, công ty của chú Triệu lúc đó là nhỏ, nhưng bây giờ còn nhỏ hay sao?

Lúc này, cha mẹ tôi và Triệu Nhan Nghiên bưng thức ăn lên, cậu hai đứng dậy nói:

“Đã là cái niên đại gì rồi, mà vẫn ở nhà nấu ăn, chúng ta tới khách sạn, cũng không lo không có tiền, chúng tôi mời khách!”

“Ăn ở nhà mới có cảm giác ấm cúng!”

Mẹ tôi nói.

“Trời ạ, năm này rồi mà còn nói ấm cúng, ăn ở khách sạn tiện hơn!”

Mợ hai cũng nói:

“Được rồi, ngày mai cha của Tiểu Dương tới Tân Giang, chúng ta đến khách sạn hạng sang là được, ngàn vạn lần đừng làm ở nhà, tới lúc đó mắc cỡ chết người!”

“A?”

Cha tôi sững sốt nói:

“Cha vợ của Tiểu Tùng cũng tới nơi này?”

“Đúng vậy, hần tới tổng bộ làm việc, mà cũng là ngay Tân Giang, nên chúng tôi mới tới sớm, ở nơi này chờ hần!”

Mợ hai nói.

Tổng bộ tập đoàn ở Tân Giang? Tôi sững sốt! Hóa ra là công ty đa quốc gia của Trung quốc!

“Cha vợ anh làm ở công ty gì?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Tập đoàn Ánh Rạng Đông!”

Trương Chí Tùng đắc ý nói:

“Cha của Alice Dương là phó tổng giám đốc của chi nhánh ở Mỹ!”

Tập đoàn Ánh Rạng Đông? Không trùng hợp như vậy chứ!

Cho tới bây giờ, tôi mới hiểu rõ, vì sao tôi lại không có tí ấn tượng nào về chuyện cậu hai tới thăm nhà!

Hiệu ứng Hồ Điệp mà thôi, tôi sáng lập Tập đoàn Ánh Rạng Đông, mà tổng bộ của Tập đoàn Ánh Rạng Đông lại ở ngay Tân Giang, cha vợ của Trương Chí Tùng, cũng là cha của Alice Dương lại tới tổng bộ làm việc. Cậu hai của tôi tới Tân Giang, mang danh là tới thăm thân, nhưng thực ra là đi bái phỏng người ta, tiện thể khoe khoang với họ hàng.

Sau khi suy nghĩ hiểu được mọi chuyện, tôi nở nụ cười. Thế giới này chuyện gì cũng có thể trùng hợp!

“Tập đoàn Ánh Rạng Đông?”

Tôi sững sốt, nói:

“Hóa ra là Tập đoàn Ánh Rạng Đông!”

Tôi, Triệu Nhan Nghiên, cha mẹ tôi bèn nhìn nhau cười, nói chuyện nửa ngày, hóa ra lại là thuộc hạ của tôi!

Thế nhưng tôi không vạch trần, mà cho dù có nói cha của Triệu Nhan Nghiên là tổng giám đốc của Tập đoàn Ánh Rạng Đông bọn họ cũng sẽ không tin tưởng, sẽ cho rằng tôi đang khoác lác, ngày mai cho bọn họ một cái vui mừng ngoài ý muốn cũng được!

Vì vậy tôi nói:

“Nếu ngày cha của chị dâu cũng tới, như vậy đi, nhan nghiên, em cũng gọi chú Triệu tới đây đi, hai người bọn họ cũng là làm về máy tính, tiện cho việc trao đổi!”

Tôi nói xong câu đó, Trương Chí Tùng và Alice Dương thiếu chút nữa thì cười ra tiếng, chỉ là giám đốc của một công ty nhỏ, mà lại dám so sánh với phó tổng giám đốc của một chi nhánh ở Mỹ! Trong lòng bọn họ đã có ý nghĩ là cho cha của Triệu Nhan Nghiên leo cây rồi!

426. Chương 201: Cha Vợ Ai Hoàn Tráng Hơn (1)

“Được.”

Triệu Nhan Nghiên nghiêm trang gật đầu nói.

Trương Chí Tùng và Alice Dương nhìn hai người chúng tôi, lúc này không nói cái gì nữa, chỉ là nhếch miệng cười cười.

Đại khách sạn Tân Giang hóa ra lại là sản nghiệp của Trương Quốc Bình, sau đó vì con trai hắn muốn cường gian mình tình lão bà của tôi, bị tôi báo Quách Khánh đập cho một trận, cái khách sạn này cũng thuộc về Tập đoàn giải trí Tam Thạch.

Trải qua cải tạo, giờ phút này nó đã biến thành một đại khách sạn 5 sao, số 1, số 2 ở Trung quốc.

Bữa tiệc ngày mai được sắp xếp ở Đại Khách sạn này, tôi đã bảo chú Triệu an bài phòng. Khách sạn này lúc nào cũng chật ních, muốn có phòng phải đặt trước.

Sáng sớm hôm sau, gia đình cậu hai tới sân bay đón cha của Alice Dương. Tưởng nơi này không có xe, lên cố ý điều một chiếc Phantom, tôi thì không nói thêm gì cả.

“Lỗi Lỗi, con bảo Tiểu Triệu tới thì không tốt lắm đâu?”

Cha tôi có chút bận tâm nhìn tôi nói. Cha tôi chính là như vậy, luôn là một người hiền lành, sợ làm người khác mất thể diện, nhưng cha tôi lại không nghĩ tới, cả nhà của cậu hai quả trách vừa rồi.

“Làm sao mà không tốt!”

Mẹ tôi tuy rằng là em gái của cậu hai, nhưng tính cách lại khác với cha tôi, đã nhẫn nhịn rồi, hôm nay mới có cơ hội xả giận thì sao có thể bỏ qua được chứ:

“Hừ, một cái phó tổng giám đốc của một chi nhánh, vậy mà dám ở trước mặt Tiểu Triệu nói ư? Nếu như Tiểu Lỗi không bảo là nói chuyện của nó ra, thì tôi đã nói thẳng với Trương Chí Tùng và Alice Dương kia là đi làm công cho nhà chúng ta rồi!”

“Ai. Đều là người một nhà, đến lúc đó bà cũng nói ít đi một chút, nếu không có Lưu Lỗi, thì chúng ta chỉ là một công nhân thất nghiệp thôi, sao có thể so sánh với nhà cậu hai. Hiện tại chúng ta đã phong quang, nhưng không được khinh thường người khác!” Cha tôi nói.

“Khinh thường hắn? Tôi còn không thèm khinh thường hắn! Tự cho rằng đặt chân lên nước Mỹ là có quyền ngạo mạn ư? Con của tôi là người giàu nhất thế giới còn chưa nói gì đây này!”

Mẹ tôi phản bác.

“Được rồi, được rồi, vẫn là bà lợi hại! Bà tới lúc đó cũng đừng nói loạn, nếu không công bố ra chuyện của con chúng ta, bà mới vui vẻ có phải không?”

Cha tôi không cao hứng nói.

Mẹ tôi lúc này không nói gì nữa, cũng chỉ xuất phát từ lòng háo hức, nên mẹ tôi muốn đem chuyện này công bố ra ngoài, càng làm to càng tốt.

Tôi thấy vậy, vội vàng hoà giải nói:

“Được rồi, ba, mẹ! Đến lúc đó chúng ta không nói gì cả, thể diện của gia đình cậu hai do họ tự định đoạt đi, lúc này lại còn tưởng là họa vô đơn chí nữa đấy!”

“Ừ, nói cũng phải!”

Mẹ tôi kể từ khi biết thân phận của tôi, thì bắt đầu tôn trọng những ý kiến của tôi, rất ít khi phản đối. Bởi trong mắt mẹ tôi, tôi đã trưởng thành, không cần phải quản giáo nữa.

Triệu Nhan Nghiên ở một bên chỉ cười, tình cảnh này nàng không biết nói cái gì cả.

Thời gian cũng nhanh tới buổi trưa, trong sân có tiếng xe vang lên, gia đình cậu hai đã trở về. Gia đình chúng tôi cũng ra phòng khách, chỉ chốc lát sau, tiếng chuông cửa đã vang lên.

Mẹ tôi tiến ra mở cửa, Trương Chí Tùng đầu tàu gương mẫu vọt vào, sau đó làm một tư thế mời, nói: “Dương tổng, mời vào!”

Trời ạ, tiểu tử này coi nhà tôi như nhà hán rồi đấy.

Trương Chí Tùng đi theo phía sau, tiếp đến là một người mặc âu phục, khuôn mặt phúc hậu, có chút hơi đầu, nhưng mà trên mặt không có bao nhiêu nếp nhăn, đeo một cặp kính màu vàng, trông rất có dáng dấp học giả. Nếu như không phải ở nơi này nhìn thấy hán, tôi còn tưởng rằng hán là giáo sư ở trường đại học!

Trung niên nhân hướng về Trương Chí Tùng khoát tay áo, đi vào phòng khách, nhìn thấy chúng tôi đưa tay phải ra, nói:

“Xin chào, bí nhân là Dương Hoàn Hải, thật ngại quá, lần này tới đây công tác, làm phiền mọi người rồi, vốn tôi muốn ở khách sạn, nhưng mà hài tử Chí Tùng này nói là có nhà người thân, nên mới tới đây. Thật sự là xin lỗi, nếu như có cái gì bất tiện, mong được lượng thứ.”

Vốn gia đình chúng tôi đã thương lượng là tìm cách nào khinh thường vị cha vợ của Trương Chí Tùng này một phen, không nghĩ tới người này lại nho nhã lễ độ như vậy, không kiêu ngạo không siểm nịnh, đúng là làm chúng tôi không biết làm sao.

“Khụ!”

Tôi giả ý ho khan một tiếng, nhắc nhở cha tôi một chút.

Cha tôi lúc này mới tỉnh táo lại, vươn tay ra cùng Dương Hoàn Hải nắm chặt nói:

“Lưu Nhân Sơn. Ha hã, không quấy rầy, không quấy rầy, mau mau mời vào!”

“Hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Dương Hoàn Hải mỉm cười nói.

Tôi thấy Dương Hoàn Hải này cũng không như Alice Dương và Trương Chí Tùng? Vốn có tôi còn muốn bảo chú Triệu tìm cơ hội cho hán từ chức, nhưng mà tình hình này chắc không cần.

“Dương, đây là lãnh đạo, cũng chính là cha vợ của cháu.”

Trương Chí Tùng ở một bên khiêm tốn giới thiệu.

Tôi lắc đầu, Trương Chí Tùng và Alice Dương thái độ đã biến chuyển sang mức không tệ lắm. Xem ra bữa cơm hôm nay sẽ thoải mái hơn không ít.

Mà giờ khắc này, tôi có chút hối hận, lát nữa chú Triệu tới ăn cơm, có nên làm khó Dương Hoành Hải hay không... Nhưng mà vừa nghĩ tới ngày hôm qua gia đình Trương Chí Tùng tỏ thái độ như vậy, tôi vẫn muốn để người này biết, làm người thì không nên quá kiêu ngạo.

Tôi nhìn Trương Chí Tùng trong lòng cười lạnh nói, để xem cha vợ ai hoành tráng hơn!

“Cha, người có đói bụng không, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi, được rồi, chớ vợ của em họ Tùng ca mời khách, có người nói cũng là giám đốc của công ty máy tính, cha nể mặt Tùng ca, tiếp kiến họ một lần!”

Alice Dương nói.

“Alice... mọi người phải đối xử chân thành với nhau, không được phân ai hơn ai kém!”

Dương Hoành Hải có chút không vui khiển trách.

427. Chương 202: Cha Vợ Ai Hoành Tráng Hơn (2)

Alice Dương nghe xong nhưng không cho là đúng, nghĩ mình hiện tại là thân phận gì cơ chứ!

Tự dưng tiếp xúc với người khác, như vậy người này chắc chắn không có hảo tâm gì, đã muốn tiếp xúc lại muốn chúng tôi bỏ tiền ra mời ăn hay sao! Chẳng phải là tới nịnh bợ Tập đoàn Ánh Rạng Đông hay sao!”

Alice Dương vốn là muốn thay Trương Chí Tùng nói, nhưng lại sợ không lễ phép, lên cơn tức giận đã trút hết lên người cha vợ của em họ mình.

“Tôi nào có thân phận gì! Tôi cũng chỉ là một công nhân mà thôi, nói con bao nhiêu lần rồi, đừng tưởng như vậy mà là tài trí hơn người!”

Dương Hoành Hải nhíu nhíu mày nói.

“Hừ!”

Alice Dương có chút mất hứng.

Trương Chí Tùng thấy thế, vội vã đem nạng kéo sang một bên, rồi lên tiếng nói:

“Em yêu, cha vợ là người hiền lành, em đừng tức giận như vậy, tới lúc đó chúng tôi phối hợp khinh thường giám đốc nhỏ chia vài câu là được!”

“Nói nhảm, vốn muốn nói giúp hần vài câu, hiện tại cô nãi nãi ta tức giận, đến lúc đó xem ta làm mất thể diện hần như thế nào!”

Alice Dương gật đầu nói.

Trương Chí Tùng thấy trong bãi đỗ xe của nhà tôi có cả Mercedes S600 thì kỳ quái, trong mắt hần, nhà tôi chẳng có bao nhiêu tiền, vậy mà mua được Mercedes, lại là hệ mới nhất S.

Nhưng mà xuất phát từ tâm lý đố kỵ, chua cay nói:

“Mercedes ở nước Mỹ cũng chỉ là đẳng cấp xe taxi mà thôi...”

Trương Chí Tùng nói nửa câu, đã cảm thấy có cái gì không đúng rồi!

Nhìn biển số 5 số 8, Trương Chí Tùng có ngốc cũng biết, loại biển này tượng trưng cho thân phận, không phải có tiền là có được!

Nhắc tới biển số cát tường, thì những đại đại đại ông chủ lớn, rồi những hắc bang lão đại đẳng cấp vẫn thường dùng.

Nếu như ở Bắc Kinh thì có thể hiểu, người như Tư Đồ gia có biển số này thì không có gì là ngạc nhiên.

Mà hình như ở thành phố Tô Châu, cũng có xe của một lão đại có biển số là “SA88888”, cái biển số này là của Tô Viên Triệu.

Mà tôi lại ở Tân Giang, cái biển số A88888 bị nhiều người cho là giả mạo chê bai. Hiện giờ Hắc đạo Tân Giang đã thống nhất, không có ai dám đeo cái biển số này nữa.

Chuyện này vô tình được hợp pháp hóa, và thành lệ luật, không ai dám mang biển số này ở Tân Giang, cho dù là người ở thương giới hay chính giới, họ đều biết, cái biển này thuộc về Tam Thạch Bang. Hơn nữa trong suốt 6, 7 năm trời tôi không dùng tới, biển số này không hề xuất hiện ở trên đường.

Tuy rằng Trương Chí Tùng không biết những ... chuyện này. Nhưng cũng biết, người có biển số này nhất định là người có thực lực. Hắn có chút kỳ quái, nhưng cũng không để tâm, bởi trong lòng hắn cho rằng, gia đình tôi có quan hệ với cảnh sát giao thông.

Hắn không biết, nhưng người khác lại khôn thể không biết. Trương Chí Tùng đi xem mang biển số A99999 giả. Bởi có một lần do hiếu kỳ, hỏi qua một ông chủ là tại sao không có biển số A88888, kết quả bị ông chủ kia mắng cho một trận, nói hắn chán sống rồi hả! Lúc đó hắn còn không giải thích được, sau đó tìm bạn bè mới rõ được ngọn nguồn!

Các tài xế nhìn thấy chiếc Mercedes mang biển số này thì sợ hãi! Hắn nghe nói cái biển này được duy nhất một chiếc Mercedes S600 đeo, hơn nữa ở thành phố Tân Giang, không còn ai có thực lực đeo tấm biển này nữa, người duy nhất mang là người có quan hệ với nhân vật truyền kỳ của Tam Thạch Bang!

Trước khi lên đường, tôi và Trương Chí Tùng nói nói muốn tới Đại khách sạn Tân Giang dùng cơm, người tài xế mà Trương Chí Tùng thuê kia cũng biết đường, nên không cần tôi phải đi trước dẫn đường.

“Vượt lên trước bọn họ!”

Alice Dương thấy tên tài xế thuê này cứ đi chậm như bò, thì tức giận, nói.

Đoạn thời gian này tôi toàn ngồi xe có người này, tự mình lái thì ít, nên có chút ngưng tay, còn chưa thích ứng, nên đi chậm lại một chút.

Mà tài xế ở phía sau tôi không phải là không muốn vượt qua, mà là không dám vượt qua! Ai dám vượt mặt chiếc xe này! Lúc này nghe được Alice Dương bảo hắn vượt qua, lập tức lắc đầu nói:

“Vượt qua? Tôi chưa muốn chết đâu!”

Alice Dương nghe xong vẻ mặt cười nhạt, nàng cho rằng tài xế vì sợ tai nạn nên không dám vượt.

Dương Hoàn Hải biết tính cách con gái của mình, bắt đầu dĩ dĩ lắc đầu.

Đứa con gái này luôn luôn tự cho mình là thân phận cao quý coi thường người khác, nhưng mà Dương Hoàn Hải do yêu thương con gái mình, nên cũng mặc kệ.

Có câu nói rất hay, không phải người một nhà, thì sẽ không ở chung. Trương Chí Tùng và Alice Dương tương tự nhau, hai người ở cùng một chỗ đúng là ngư tử ngư tử, mã tử mã tử, nhân duyên do trời định, ai cũng ghéech mũi lên trời, coi thường người khác.

428. Chương 203: Cha Vợ Ai Hoàn Tráng Hơn (3)

Bởi vì nghe nói Triệu Quân Sinh thuê phòng, nên Đinh Bảo Tam đã biết người thuê là tôi. Vì vậy buông bỏ công việc, chạy tới Khách sạn, cùng Triệu Quân Sinh lo việc tiếp đãi.

Đinh Bảo Tam lúc này và trước kia khác nhau một trời một vực. Trước kia chỉ là một tên du côn, đầu tóc hú cua, đi giày tây. Nhưng trải qua một thời gian dài làm tổng giám đốc, bộ dáng đã trông như một nhân sĩ thành công

Triệu Quân Sinh và Đinh Bảo Tam trước đây có quen mặt, không nói hết sức quen thuộc, nhưng quan hệ cũng không tệ lắm. Triệu Quân Sinh là tổng giám đốc một tập đoàn lớn nhất thế giới, Đinh Bảo Tam là nhân sĩ quyền uy, hai người ít nhiều cũng chung đụng ở một số hội nghị nào đó.

Mà làm cho Triệu Quân Sinh kỳ quái là, mỗi khi Đinh Bảo Tam nhìn thấy mình thì vô cùng khách khí! Đinh Bảo Tam có thân phận gì, hắn rất rõ ràng, tại sao phải cung kính với một tổng giám đốc như mình? Lẽ nào là bởi vì nguyên nhân là cha của mình? Nhưng mà cha mình cuối năm nay cũng về hưu rồi mà!

Triệu Quân Sinh không biết, Đinh Bảo Tam tôn kính như vậy thì hẳn là cha vợ của tôi.

“Đinh tổng, ngài sao lại tự mình ra nghênh tiếp như vậy?”

Triệu Quân Sinh cũng không biết quan hệ giữa tôi và Đinh Bảo Tam đương nhiên rất kỳ quái. Đinh Bảo Tam ở Tùng Giang còn lợi hại hơn so với hẳn, điểm ấy Triệu Quân Sinh rất rõ ràng.

“Cái gì mà Đinh tổng, chú Triệu, chú cứ gọi cháu là Tiểu Đinh, hoặc là Tam Hầu Tử là được rồi!”

Đinh Bảo Tam lắc đầu cung kính nói.

“Tam Hầu Tử?”

Triệu Quân Sinh buồn bực, làm một lão đại như Đinh Bảo Tam, thì rất kiêng kỵ người khác gọi tên thực hoặc là biệt hiệu, mà tên này lại nói như vậy, hơn nữa còn gọi mình là chú Triệu!

Triệu Quân Sinh còn chưa kịp suy nghĩ, thì xe của chúng tôi đã tới. Đinh Bảo Tam nhìn thấy xe của tôi, cười tủm tỉm, đẩy các nhân viên khác ra một bên, tự mình bước ra đón.

Đám nhân viên kia thấy vậy thì trợn mắt há mồm, Đinh tổng là ai còn phải đi mở cửa xe cho người khác! Phải biết rằng, ngay cả lãnh đạo thành phố cũng đừng mong có đãi ngộ như vậy!

Đinh Bảo Tam tự mình mở cửa xe cho tôi, cười nói:

“Lưu ca. Anh về sao không điện thoại cho em, em mở tiệc tẩy trần cho anh!”

“Lần này trở về là muốn gặp mấy người thân, nên không tới tìm cậu.”

Tôi xuống xe nói.

Đinh Bảo Tam lại mở cửa xe cho cha mẹ của tôi xuống.

Triệu Quân Sinh lúc này lại càng kỳ quái, Đinh Bảo Tam sao lại trở thành lái xe cho tôi rồi?

“chú Triệu!”

Tôi nhìn chú Triệu nói.

“Cha!”

Triệu Nhan Nghiên sớm đã chạy tới chỗ Triệu Quân Sinh.

“Đứa con gái này, thành ra nuôi không rồi, về Tân Giang cũng không về thăm cha và mẹ, hai nhà cách nhau gần như vậy, đi xe cũng đâu có tới 10 phút!”

Triệu Quân Sinh u oán nói.

“Lưu ca, phòng đã chuẩn bị thỏa đáng, có thể trực tiếp nhập tiệc được rồi!”

Đinh Bảo Tam thủ thế mời.

“Lưu ca?”

Triệu Quân Sinh sững sốt, sau đó hỏi tôi nói: “Lưu Lỗi, sao hẳn gọi cháu là Lưu ca?”

Những ... cách xưng hô này đều do Đinh Bảo Tam ước định cho thủ hạ, trước mặt anh em trong bang thì gọi tôi là thủ lĩnh, trước mặt nhân viên thì gọi tôi là Lưu tổng, trước mặt người thân thì gọi tôi là Lưu ca.

“Nga, Tam Hầu Tử là một tiểu đệ cháu thu nhận hồi cấp 3!”

Tôi thuận miệng giải thích.

Tiểu đệ? Triệu Quân Sinh đờ đẫn, tùy tiện thu một tiểu đệ mà giờ đã trở thành lão đại! Đã sớm nhìn con rể là một mỏ vàng, xem ra thật đúng là có chuyện như vậy! Trách không được hẳn tôn kính với mình như vậy!

“Đây là anh họ cháu Trương Chí Tùng!”

Lúc này Trương Chí Tùng và Alice Dương đã đi tới, Dương Hoàn Hải và cậu hai tôi còn chưa xuống xe.

“Xin chào Trương tiên sinh!”

Đinh Bảo Tam nhìn hẩn gật đầu.

Trương Chí Tùng nghe xong khẽ nhú mày. Gọi tôi là Lưu ca, lại gọi hẩn Trương tiên sinh, rõ ràng là không để hẩn vào trong mắt! Trương Chí Tùng tức giận hừ một tiếng, quay mặt sang chỗ khác.

Nhưng trong lòng bất mãn nói, mày ngạo mạn cái gì, chỉ là một tiểu đệ của em họ mà thôi, trông cái thái độ kia không phải là võ môn ngạ thì là gì!

Trương Chí Tùng nhìn thoáng qua Triệu Quân Sinh, sau đó nói:

“Vị này chính là cha vợ của em họ hay sao? Cũng là giám đốc nhỏ của một công ty vi tính?”

Triệu Quân Sinh bởi vì nể mặt tôi, nên chỉ cười khở gật đầu nói:

“Bỉ nhân Triệu Quân Sinh, không đáng gọi là một giám đốc, chỉ là một người làm công mà thôi!”

Nói xong còn tự cười cười nhìn tôi liếc mắt.

“Làm công? A, có phải là người có chức nghiệp quản lý?”

Alice Dương cười nhạo nói.

“Có thể nói như thế.”

Triệu Quân Sinh gật đầu. Nàng nói cuongx không sai, mình đúng là một người quản lý.

Trong chiếc Phantom, cậu hai của tôi sống chết kéo Dương Hoàn Hải không cho hẩn xuống xe, ở trên xe ân cần hỏi thăm những chuyện nhà của hẩn.

Ở trước mặt thân gia, Dương Hoàn Hải không thể không nể tình, trong lòng tuy rằng nghĩ vậy là không lẽ phép, nhưng không biets làm thế nào ứng phó với cậu hai tôi.

Kỳ thực cũng là bởi vì Dương Hoàn Hải ở nước Mỹ có địa vị tương đối siêu nhiên, tuy rằng bản thân của hẩn không là cái gì, thế nhưng vẫn được mọi người tôn trọng.

Mà Trương Chí Tùng và Alice Dương lại còn ngạo mạn hơn, cố ý xuống xe trước, tỏ vẻ đẹp đường.

Triệu Quân Sinh trước đó cũng không biết hai người kia là nhân viên của Tập đoàn Ánh Rạng Đông. Trong lòng không hờn giận, cũng không có biểu hiện ra ngoài.

Thế nhưng Triệu Nhan Nghiên nhện không nổi nữa, nàng là người tốt nhưng không có nghĩa là để cho người khác có thể ý khi dễ nàng. Từ nhỏ tới lớn nàng vẫn ôn hòa nhưng nghe thấy Trương Chí Tùng và Alice Dương nói như vậy, thì nhện không được mà phản bác.

429. Chương 204: Phó Tổng Giám Đốc Gặp Tổng Giám Đốc.

“Cha tôi không phải là giám đốc nhỏ, công ty của cha tôi rất lớn, là tập đoàn xuyên quốc gia...”

Triệu Nhan Nghiên bình thường không quan tới chuyện của Ánh Rạng Đông, chỉ biết là tập đoàn có quy mô rất lớn, nhưng lại không biết cụ thể như thế nào. Trông thần thái thì giống như người đang tranh cường háo thắng.

Nhưng Trương Chí Tùng và Alice Dương nghe xong cũng không cho là đúng, mà cho rằng nàng đang khoác lác, khinh thường vì ăn nói lung tung.

Triệu Quân Sinh vốn muốn ngăn Triệu Nhan Nghiên lại, nhưng thấy tôi mỉm cười đứng ở một bên, thì Triệu Quân Sinh cũng không nói gì thêm.

“A? Như vậy sao, ngưỡng mộ đã lâu ... ngưỡng mộ đã lâu!”

Trương Chí Tùng cố ý nói.

Alice Dương càng cười đến mức thở ra phì phì . . .

... ..

“Ông thông gia, con tôi ở trong công ty, mong ông chiếu cố một chút!”

Cậu hai cười cười cầm cánh tay của Dương Hoàn Hải.

“VẬY là điều đương nhiên rồi, đứa nhỏ này kỹ thuật rất tốt, hơn nữa còn là con rể của tôi, tôi sao có thể không chiếu cố nó được chứ.”

Dương Hoàn Hải nói:

“Nhưng mà tính cách của hắn... thì cũng nên sửa lại, thanh niên nhân ngạo một chút thì có thể, nhưng mà không thể nông cạn.”

“Tôi sẽ nói hắn.”

Cậu hai nghe xong nhưng không cho là đúng, nghĩ thâm chuyện này thì có cái gì, ông có quyền lớn như vậy, chúng tôi khoe khoang không được hay sao!

” VẬY là tốt rồi.”

Dương Hoàn Hải gật đầu nói.

“VẬY ông có thể thăng cho nó thêm một chức không, dù sao đều là người một nhà...”

Cậu hai nói.

“Cái này không tốt lắm đâu, Chí Tùng còn quá trẻ tuổi, tới tuổi như tôi rồi hãy nói, nếu không sẽ mai một năng lực của nó. Công ty có quy định của công ty, tôi cũng không thể làm trái...”

Dương Hoàn Hải ở trong xe trò chuyện, trong lòng sốt ruột.

Nhìn thấy trọng tâm câu chuyện đã lâm vào trầm mặc, vội vàng tìm một lý do nói:

“Đi thôi, chúng tôi xuống xe đi, để người khác chờ lâu không tốt.”

“Ách... Được rồi...”

Cậu hai cũng không cách nào giữ lại được nữa, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Dương Hoàn Hải ở trong xe bị cậu hai quần quít lấy, nên không chú ý tình cảnh bên ngoài. Lúc này xuống xe, thấy Triệu Quân Sinh đứng ở phía trước, nhất thời lại càng hoảng sợ!

Dương Hoàn Hải vừa không tin vào hai mắt mình, người trước mặt quả nhiên là Triệu Quân Sinh, vội vã chạy tới cung kính nói:

“Triệu tiên sinh, ngài thể nào lại tới...”

“Lão Dương a! Tại sao là ông?”

Triệu Quân Sinh rất kỳ quái, ngày hôm qua tôi cũng không cho Triệu Nhan Nghiên biết người này là ai. Chỉ nói là có một cha vợ của một người họ hàng, bảo hắn giúp tôi an bài một bữa cơm mà thôi.

Alice Dương nghe thấy Triệu Quân Sinh gọi cha mình như vậy. rõ ràng là muốn nâng giá trị bản thân lên, cha mình là phó tổng giám đốc, sao có thể để người khác gọi như vậy được!

“Này, ông nói chuyện lễ phép một chút đi, cái gì mà Lão Dương! Sao cả một chút lễ phép tối thiểu cũng không có, thảo nào mà chỉ là một giám đốc nhỏ, tôi thấy ông không có cách nào phát triển nữa đâu. Cha tôi là phó tổng giám đốc của Tập đoàn Ánh Rạng Đông ở Mỹ, điều đó sẽ có lợi cho sự nghiệp của ông, xem ra ông không muốn hợp tác rồi!”

Alice Dương nói.

“Lão Dương... Ách, Dương phó tổng giám đốc, đây là con gái ông?”

Triệu Quân Sinh cười khỏ hỏi.

“Triệu tiên sinh, xin lỗi, con gái tôi tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, ngài đừng để ý...”

Dương Hoàn Hải có chút lúng túng nói, rồi nhìn Alice Dương trừng mắt!”

“Cha, người quen hẳn? Hai người là bạn hợp tác? Vậy thì cha đừng hợp tác với hẳn, hẳn chỉ là một giám đốc nhỏ!”

Alice Dương tiếp tục nói.

“Nếu ngài ấy mà là giám đốc nhỏ, vậy thì cha của con chỉ là giám đốc nhỏ của một chi nhánh trong cái công ty nhỏ ấy thôi!”

Dương Hoàn Hải thở dài nói:

“Triệu tiên sinh là tổng giám đốc của tập đoàn tổng bộ, CEO.”

“Tập đoàn tổng bộ? Là tập đoàn của chúng ta?”

Alice Dương hồ nghi hỏi.

Dương Hoàn Hải gật đầu, xem ra mình quá dung túng nó rồi, sau này phải dạy dỗ lại một phen!

“Thật xấu hổ, Triệu tiên sinh.”

Dương Hoàn Hải nói:

“Alice, buổi gặp hôm nay không thích hợp cho sự có mặt của đám nhỏ các con, đi đi...”

“Không sao đâu, con gái và con rể của tôi cũng tới, để họ giao lưu một chút cũng được.”

Triệu Quân Sinh và Dương Hoàn Hải quan hệ cá nhân rất tốt, nên cũng cho qua.

Alice Dương và Trương Chí Tùng lúc này hoàn toàn choáng váng, tổng giám đốc của tập đoàn? So với cha mình còn lợi hại hơn nhiều? Lúc này mình làm nhục hẳn, vậy hẳn có thù cha mình không? Nghĩ tới đây, Alice Dương toát mồ hôi lạnh, âm thầm hối hận.

Mà Trương Chí Tùng lại càng thấp thỏm, hẳn lúc này cũng tham dự vào hành động nhục mã Triệu Quân Sinh. Alice Dương và cha nàng có chỗ dựa vững chắc thì không nói.

Mà mình chỉ là hôn phu của con gái Dương Hoàn Hải, hôn phu thì cũng chẳng là cái gì, nếu như Triệu tổng giám đốc biết mình là nhân viên của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, thì có khai trừ mình không?

Trương Chí Tùng phải vất vả lắm mới qua được vòng phỏng vấn, vinh quang mới nhận được, sao có thể cam lòng chịu mất như vậy!

Nghĩ tới đây, Trương Chí Tùng lập tức mồ hôi như mưa, nhưng mà khi hẳn nhìn tôi, thì thở dài một hơi, từ lúc này phải tranh thủ tốt quan hệ với người em họ này.

Triệu tổng giám đốc không phải là cha vợ của hẳn sao, như vậy thì mình hơn Alice Dương rồi! Nếu như nắm được cơ hội này, tiền đồ của mình chẳng phải là rực rỡ rồi hay sao!

430. Chương 205: Bữa Tiệc Xa Hoa.

Cho dù là nhân viên cơ quan, hay là công ty tư nhân, ai nấy chẳng muốn khoe khoang. Khách sạn này mỗi ngày đều chật ních người, ra vào nườm nượp.

Chỗ ngồi ở đại sảnh đã khó kiếm, huống chi là ở trong phòng. Ở trong đại khách sạn này, muốn thuê phòng thì phải bằng thẻ VIP, hơn nữa không đặt trước thì không được.

Khi Trương Chí Tùng và cậu hai tới tầng 8, từ trong thang máy bước ra, trông thấy bài trí lộng lẫy, thiết kế nghệ thuật thì những khách sạn khác không thể so sánh được. Ngay cả Dương Hoàn Hải cũng không nhận được phải than thở!

Chiếc đèn treo trên trần là loại Bát Tiên Trác vừa cổ xưa, vừa lộng lẫy, ảm chén mạ vàng... làm cho người ta phải kinh ngạc há to miệng!

Tôi và Triệu Quân Sinh đã tới ở đây vài lần, nên không có gì ngạc nhiên, còn Triệu Nhan Nghiên, cha mẹ tôi và gia đình cậu hai ai nấy cũng phải bất ngờ.

“Lỗi Lỗi, ở đây đắt lắm phải không?”

Cha tôi lặng lẽ đem tôi kéo sang một bên, nhỏ giọng hỏi.

Cha tôi hiện giờ cũng là giám đốc, nơi bình thường thì đã tới, nhưng mà chưa tới nơi có đẳng cấp như thế này!

“Không sao đâu, không tính là rất đắt...”

Tôi thuận miệng nói.

“Chú Lưu, chú cứ thoải mái hưởng dụng đi, tiền cơm cháu mời.”

Cha tôi giọng nói tuy rằng rất nhỏ, nhưng mà Đinh Bảo Tam đi phía sau tôi vẫn nghe thấy, lên bước tới giải thích.

“Lỗi Lỗi. Hấn là?”

Cha tôi vừa này thấy Quách Khánh mở cửa xe cho tôi, còn tưởng hấn là đội trưởng đội an ninh, nhưng giờ thấy hấn mở miệng là mời khách.

“Chú Lưu, cháu là Đinh Bảo Tam, chú cứ gọi cháu là Tiểu Đinh là được rồi, cháu là tổng giám đốc của tập đoàn giải trí Tam Thạch, khách sạn này là sản nghiệp của tập đoàn.”

Đinh Bảo Tam cung kính móc ra một tờ danh thiếp hai tay đưa tới nói:

“Chú Lưu, nếu như có chuyện gì, chú cứ trực tiếp gọi điện thoại cho cháu, chuyện của chú cũng chính là chuyện của cháu... Không phải, còn trọng yếu hơn chuyện của cháu, chú đừng khách khí, có việc gì xin cứ phân phó!”

Danh thiếp của Đinh Bảo Tam có nhiều loại, đối với những người bình thường thì chỉ cho loại có tên và số công ty, đối với loại quan trọng, thì có cả tên và số điện thoại cá nhân, đối với những người như tôi thì đưa danh thiếp có cả địa chỉ và số điện thoại riêng.

Cha tôi kinh ngạc tiếp nhận danh thiếp, hiện giờ cha tôi cũng là lão nhân trên thương trường rồi, nên cũng biết Tập đoàn giải trí Tam Thạch là như thế nào.

Mà tên Đinh Bảo Tam lại càng kinh khủng hơn, cho dù người khác có là ai, hấn chỉ cần viết một bức thư tay, thì người khác cũng phải kính nhi viễn chi.

Một người như vậy lại là tiểu đệ của con mình? Thật là chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều! Nhưng mà tỉ mỉ ngẫm lại, con trai của mình hiện tại thế thiếp thành đàn, là người giàu nhất thế giới, có gì mà không có khả năng.

“Cha, người còn nhớ Quách Khánh không?”

Tôi thấy cha tôi kinh ngạc như vậy, nên đành phải giải thích.

“Quách Khánh? Quách Khánh nào?”

Cha tôi sững sốt hỏi.

“Còn là ai nữa chính là hảo huynh đệ của con ngày xưa ấy, vẫn thường hay tới nhà chúng ta chơi đó!”

Tôi nói.

“A! Con nói Quách Khánh này à!”

Cha tôi gật đầu.

“Vậy còn Quách Khánh nào khác đâu chứ?”

Lúc này đến phiên tôi nghi ngờ.

“Cha nghe nói...”

Cha tôi nói đến đây, liếc nhìn Đinh Bảo Tâm, mới nhỏ giọng nói:

“Cha nghe nói, ông chủ của Đinh Bảo Tam cũng tên là Quách Khánh...”

Cha tôi nói xong rất bí mật, người ta còn có một ... thân phận khác, loại này chỉ dùng ngôn ngữ ám chỉ được mà thôi.

“Ha ha!”

Tôi nhin không được cười lên một tiếng, ngay cả Đinh Bảo Tam cũng buồn cười.

“Cha, chính là hắn, cùng với tên Quách Khánh hồi xưa là một.”

“Chính là một người?”

Cha tôi kinh ngạc nói.

“Đúng vậy.” Tôi cười nói.

“Thì ra là thế! Thì ra là thế! Trách không được!”

Cha tôi chợt hiểu gật đầu.

Vốn ở trong nhà, cậu hai đã thương lượng là để cho Dương Hoàn Hải ngồi chủ vị, mà bây giờ có Triệu Quân Sinh ở đây, sao có thể ngồi như vậy được.

Mà Triệu Quân Sinh cũng từ chối không ngồi, trong mắt hắn, tôi có ngồi thì ngồi, nhưng lại không thể nói ra được, đành phải kéo ghế mời cha tôi ngồi.

Hành động này, làm cho Dương Hoàn Hải và cậu hai tôi rất là khiếp sợ, càng làm cho Trương Chí Tùng nghĩ quan hệ của gia đình tôi thuộc loại cực tốt!

Bởi vì có Triệu Quân Sinh nên bầu không khí cũng thoải mái hơn. Alice Dương có gốc cũng sẽ không tiếp tục nhục nhã bản thân mình, chuyển ngay sang nịnh nọt.

Ngày hôm qua vừa nói Triệu Nhan Nghiên ăn mặc nhà quê, mà hôm nay Alice lại nói, Triệu Nhan Nghiên đáng yêu, ăn mặc còn đẹp hơn nàng.

Tôi bắt đắ dĩ lắ đầu, loại này họ hàng này, có cũng như không, tất cả đều là vì tiền tài, quyền lực. Triệu Nhan Nghiên càng không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn ...những vai diễn trong vở kịch này.

Nhưng thật ra Dương Hoàn Hải lại là người không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngôn ngữ thì rất có phong độ, làm cho tôi ấn tượng rất tốt, người này có khả năng giữ trọng trách!

Về phần Trương Chí Tùng và Alice Dương, sống ở trong Tập đoàn Ánh Rạng Đông cũng đủ nuôi sống bản thân rồi, huống chi tôi còn nghe nói hắn rất có năng lực về kỹ thuật.

431. Chương 206: Hóa Ra Là Cậu (1)

Trong một số thành phố lớn ở trong nước, bao giờ cũng tồn tại một số sông bạc! đương nhiên, những ... đều không phải là hợp pháp, chúng hoạt động ngầm! Và được không chế trong tay của những Hắc Bang.

Ở Tùng Giang, Tam Thạch Bang đã hoàn toàn khống chế các thế lực hắc đạo, sở dĩ có thể lập sông bạc ở đây, hoàn toàn là vì có Tam Thạch Bang.

Ở chỗ này đánh bạc, đầu tiên là an toàn, thứ nhì là vì uy tín và danh dự! Không có người nào dám ở chỗ này gây rối, cũng không có người nào tỏ vẻ mình vượt trội hơn người!

Nguyên nhân rất đơn giản, Tam Thạch bang không phải là thứ bù nhìn! Sở dĩ một số nhân vật nổi tiếng tới nơi này chơi bạc, hoàn toàn là vì danh tiếng của Tam Thạch Bang!

Sòng bạc kiếm rất nhiều tiền, khi sửa sang khách sạn tốn mất 500 triệu, khai trương không bao lâu, chỉ tính riêng hoạt động ăn uống cũng tu hồi đủ vốn! Còn về phương diện sòng bạc, người tới đã phần là thua nhiều, thế nhưng biết đạo lý như vậy, người ta vẫn tới.

Những phú hào thua tiền ở đây, thế nhưng lần sau họ lại tới nữa. Bởi vì đánh bạc ở đây mang lại cảm giác kích thích! Có người dành bạc chỉ cốt sao mong cho tinh thần vui vẻ, và họ đã đạt được lợi ích!

Sòng bạc này quy mô tương đối lớn, và đây cũng là sòng bạc ngầm lớn nhất ở tỉnh Tùng giang. Nhân viên quản lý và chia bài đa phần được mời từ Ma Cao tới, vô cùng có nghiệp vụ chuyên môn.

Hơn nữa có nhiều hạng mục đánh bạc, không chút nào kém sòng bạc ở Ma Cao! Đây cũng là nguyên nhân mà khách hàng không ngừng tới!

... Những phú hào này thích đánh bạc, nhưng không có khả năng lúc nào cũng tới Ma Cao, có thể đi khách sạn này là giải quyết được vấn đề! Phục vụ như nhau, cảm giác như nhau, cần gì phải đi xa cho phiền!

... ..

Sau khi dùng cơm xong, Đinh Bảo Tam mang chúng tôi tới trung tâm giải trí. Quy mô sòng bạc này làm cho Trương Chí Tùng lần thứ hai hay phải khiếp sợ, đánh bạc ở Mỹ là chuyện hợp pháp, Trương Chí Tùng và Alice Dương nhiều lần tới chơi để tìm cảm giác kích thích, đa phần đều là thua.

Mà Dương Hoàn Hải đối với chuyện sòng bạc không có gì phản cảm, cha mẹ tôi thì mới chỉ thấy sòng bạc ở trên TV, bây giờ vào trong này, hai người quyết định, phải đi dạo một phen.

Đinh Bảo Tam ngoắc tay, nhân viên sòng bạc lập tức đi tới.

“Mau chuẩn bị cho các vị khách quý ở đây, mỗi người 30 vạn Jeton để chơi!”

Đinh Bảo Tam phân phó nói.

“Ba mươi vạn?”

Trương Chí Tùng nghe xong có chút chắc lưỡi, trong túi hắn làm gì có nhiều tiền như vậy, nhưng Đinh Bảo Tam lại nói tiếp.

“Số...Jeton này tặng cho các vị, thua cũng không sao!”

Đinh Bảo Tam tùy ý nói.

Mỗi người ba mươi vạn, tổng cộng chỗ này cũng phải hơn 200 vạn! Vậy mà tặng được ư?

Trương Chí Tùng và cậu hai tôi nhìn nhau cười khổ, vốn muốn tới nhà họ hàng mình khoe khoang một phen, thế nhưng lại bị thực lực của người ta làm cho sợ hãi!

Nếu như đã có tiền chơi bạc, Trương Chí Tùng cũng không nghĩ nhiều nữa, lập tức cầm tiền chạy đi chơi.

Cha tôi đã biết quan hệ của tôi với Đinh Bảo Tam, nên kéo mẹ tôi đi thử tay nghề, Triệu Quân Sinh đương nhiên là cũng đi theo.

Alice Dương và Dương Hoàn Hải cũng tự đi chơi, tôi với Triệu Nhan Nghiên đi dạo trong sòng bạc.

Tôi không có hứng thú nhiều lắm với đánh bạc. Mà Triệu Nhan Nghiên là nữ hài tử truyền thống, từ trước tới giờ đâu có tới sòng bạc đâu, coi như đó là một trò độc hại, chỉ hỏi cái này, cái kia.

Mà tôi thì cũng như gà mờ, không hiểu rõ lắm, Đinh Bảo Tam đi cùng, thỉnh thoảng giới thiệu.

Đột nhiên, lúc này có một nhân viên sòng bạc chạy tới.

“Có chuyện gì không?”

Đinh Bảo Tam nhìn người này hỏi.

“Bên kia có người gây rối, Đinh tổng người xem...”

Nhân viên này cũng được coi là nhân vật chủ chốt, nếu như Đinh Bảo Tam không có ở đây, thì hắn có thể toàn quyền xử lý.

Thế nhưng Đinh Bảo Tam lại ở chỗ này, hơn nữa còn đang tiếp khách quý, giờ có người làm loạn, đương nhiên hẳn phải báo lại tình hình.

“Ai?”

Đinh Bảo Tam nhàn nhạt hỏi.

“Một cô gái, tuổi không lớn lắm, không phải là khách quen. Đinh tổng, có muốn tôi sai người đuổi nàng ra ngoài hay không...”

Nhân viên này hỏi.

“Không cần, tôi qua đó xem.”

Đinh Bảo Tam trầm ngâm một chút nói. Dám ở nơi này gây rối, thì có hai loại người, một là người có thực lực, hai là người ngu.

Nếu như là loại thứ nhất, vậy thì không có gì, sau này chỉ cần nói lời xin lỗi với sòng bạc thì coi như bỏ qua. Nếu như là loại thứ hai, nếu nhẹ thì đuổi ra ngoài, nếu nặng thì trực tiếp dùng quy định của sòng bạc xử lý.

Sở dĩ Đinh Bảo Tam làm vậy, là vì đây là một cô gái, bắt đầu có chút thận trọng. Cô gái thì hơi khó nói, hôm nay không là gì, ngày mai nếu có một nam nhân, thì gà cũng có thể thành Phượng Hoàng!

432. Chương 207: Hóa Ra Là Cậu (2)

Đinh Bảo Tam xấu hổ nhìn tôi và Triệu Nhan Nghiên cười nói:

“Lưu ca, chị dâu, ngại quá, chuyện này...”

“Không sao cả, chúng ta cùng đi xem!”

Tôi khoát tay áo nói.

“A? Em thấy là anh đi xem người ta có xinh đẹp hay không, đúng không?!”

Triệu Nhan Nghiên ở một bên trên ghẹo nói.

“Sao có thể chứ! Có đẹp cũng không bằng em! Có đúng hay không, Tam Hầu Tử?”

Tôi vỗ vỗ vai Đinh Bảo Tam nói.

“Đó là đương nhiên rồi! chị dâu là người xinh đẹp nhất trên đời, khi em chọn bạn gái cũng phải nhìn chị, như vậy thì có thể làm vẻ vang cho dòng họ Đinh rồi!”

Đinh Bảo Tam rung đùi đắc ý nói.

“Xì!”

Triệu Nhan Nghiên cười nói:

” Phải nhìn xem cậu có hình dáng gì, trông như hầu tử, vậy mà cũng định lấy người xinh hay sao!”

“Đúng đúng, chị dâu nói đúng, ngày mai em hạ tiêu chuẩn, chỉ cần tìm một cô gái bình thường là được rồi!”

Đinh Bảo Tam gật đầu giống như đang nghe lời chỉ bảo.

Đinh Bảo Tam hiện tại cũng là một đại quan rồi, muốn tìm một cô gái như thế nào mà không được! Lúc bình thường thì ai dám nói Đinh Bảo Tam như thế này, hiện nay cũng chỉ có mỗi Triệu Nhan Nghiên.

Đinh Bảo Tam không những không tức giận, còn nghĩ tôi và Triệu Nhan Nghiên coi hắn là người nhà, nên mới trêu đùa. Nghĩ tới đây, Đinh Bảo Tam mặt mày hơn hớn đi tới địa điểm có sự việc.

Trong sòng bạc, có một đám náo nhiệt đang vây quanh một cái bàn, không chúng tôi đi tới đó, thì nghe một giọng con gái gào thét:

“Sòng bạc của các người là cái thứ gì vậy, gạt người hả, tại sao có thể 13 ván mở Đại cả 13?”

“Tiểu thư, đừng nói là 13, mà 30 cũng có thể!”

Nhân viên chia bài giải thích.

“Không có khả năng, vậy chúng ta chơi lại, tôi lại một lần nữa đặt Tiểu, nếu như nó vẫn là Đại, thì cô nài nài tìm người san bằng cái sòng bạc này!”

Cô gái kia kêu lên.

“Ha ha, cô gái này khẩu khí cũng không nhỏ đó!”

Tôi nhìn Đinh Bảo Tam nói.

“Đúng vậy. Nghe khẩu khí này, có khi lại là tình nhân của ai đó, chúng ta nên tìm hiểu rõ ràng, nếu không lại đắc tội với khách hàng!”

Đinh Bảo Tam lắc đầu nói.

“Tình nhân?”

Tôi cười cười nói:

“Chẳng nhẽ nơi này có nhiều tình nhân tới gây rối như vậy?”

“Vậy cũng không phải!... thân phận của những cô gái lúc bình thường, có thể chưa cao quý, nhưng nếu như sau này gặp với một ai đó, thì lập tức một bước lên trời. Lúc đó sẽ cho mình là tài trí hơn người, chúng ta sẽ khó giải quyết!”

Đinh Bảo Tam thở dài nói:

“Chúng ta tuy rằng không sợ ai, nhưng cũng không thể đắc tội với những khách nhân kiểu này vậy, nếu như vậy thì ai tới chơi cho chúng ta kiếm tiền! Nhưng mà không sao, những cô gái này được sủng ái thì cũng nhanh, nhưng thất sủng cũng rất nhanh! Bây giờ chúng ta phải nhìn xem cô gái này có chỗ dựa là ai!”

Tôi nghe Đinh Bảo Tam nói xong, không khỏi nhớ tới cái tên côn đồ ở chợ bán thức ăn 3 năm trước đây. Bây giờ hắn đã biến thành một tên xảo quyệt trong thương trường, không chỉ biết quát tháo như trước đây nữa rồi! Trong kinh doanh mà biết nặng biết nhẹ như vậy, thì thực sự là rất tốt!

Khi tôi và Đinh Bảo Tam đi tới gần cái bàn, tôi không khỏi há to miệng! Triệu Nhan Nghiên nhìn cô gái đang gào thét trước mặt này, nhỏ giọng hỏi tôi nói:

“Anh có cảm giác nàng rất quen mắt hay không?”

Nhìn quen mắt? Đâu chỉ là nhìn quen mắt! Tôi không khỏi cười khỏ! Đây rõ ràng là người quen mà! Người trước mắt là chính là Ngô Huỳnh Huỳnh, nàng và Triệu Nhan Nghiên đã gặp mặt vài lần, Triệu Nhan Nghiên không nhớ, chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, thế nhưng tôi thì lại không thể không nhớ, vì tôi còn đáp ứng nàng mua xe thể thao...

“Tiểu thư, tôi là tổng giám đốc Đinh Bảo Tam của Tập đoàn giải trí Tam Thạch, xin hỏi tiểu thư là...”

Đinh Bảo Tam trước tiên tự giới thiệu thân phận mình. Theo như hắn nhận thức, thì cô gái này nhất định có thân phận.

“Tôi cần gì biết anh là ai!”

Ngô Huỳnh Huỳnh hừ lạnh nói:

“Anh là ông chủ của sòng bạc này? Vừa lúc, tôi còn đang định tìm anh, ván bài này, tôi bảo mở ra Tiểu! thì phải là tiểu! Tôi tích góp mãi mới được 5 vạn đồng, vậy mà tới đây chơi thua nhanh như vậy!”

Đinh Bảo Tam nghe xong có chút không vui. Cô cho dù có thân phận thì cũng phải nói ra, người ta thường bảo, không biết không có tội, nếu như đánh cô xong rồi, thì cũng chỉ là do cô không giới thiệu!

Nghe thấy Ngô Huỳnh Huỳnh nói câu kế tiếp, Đinh Bảo Tam lại tức giận, cô gái này coi sòng bạc là cái máy của riêng mình hay sao vậy!

Mọi người tới sòng bạc không thua, thì sòng bạc có cái gì là lợi nhuận! Mà hạng mục đồ Đại Tiểu này, nếu như không cho khách nhân thua nhiều một chút, thì sòng bạc đến đóng cửa mất.

Đồ đại tiểu, còn có tên khác là Tư Ý, chính là chuyện tính điểm xúc xúc. Trên lý thuyết thì đại hay tiểu, đều chiếm 50%! Nhưng trên thực tế lại không phải là như vậy, nếu quả thật là ngẫu nhiên thì tính phur lưu quá lớn, sòng bạc ngày nào cũng sẽ phải bù lỗ. Cao thủ đồ xúc xúc cũng giống như chia bài, có thể không chế số điểm của xúc xúc, cho dù không được 100%, nhưng cũng là trên 80%.

Quy củ đồ Đại Tiểu, chính là ăn nhiều mà thua ít, nếu như thấy nhiều người đặt Đại, thì gieo Tiểu và ngược lại.

Mà Ngô Huỳnh Huỳnh tới đặt, toàn đặt mỗi ván chừng 1000 đồng, cho nên mới tạo thành cục diện như vậy.

Nếu như đã là người quen, thì tôi sẽ không để Đinh Bảo Tam làm gì khác, bởi lấy thân phận của nàng, nàng có đủ khả năng san bằng cái sòng bạc này!

“Ngô Huỳnh Huỳnh”

Tôi nhìn về phía Ngô Huỳnh Huỳnh hô.

Ngô Huỳnh Huỳnh kỳ quái xoay đầu lại, nhìn thấy là tôi, lập tức từ thái độ hung dữ đổi thành tươi cười, có chút làm nũng nói:

“Lưu Lỗi! Tại sao là cậu, cậu cũng tới nơi này sao? Được rồi, cậu đã đáp ứng tặng xe thể thao cho tôi rồi mà sao không thấy!”

Đinh Bảo Tam nghe xong những lời này, nhất thời dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía rồi tôi... Há mồm là tặng xe thể thao, trách không được, cô gái này lại có thể kiêu ngạo tới như vậy!

433. Chương 208: Tôi Hận Cậu

Tôi thấy Đinh Bảo Tam dùng ánh mắt hồ nghi, thì đổ mồ hôi! Mới rồi còn đàm luận xem chỗ dựa của cô gái này là ai, hóa ra lại là tình nhân của tôi!

Nhất là Ngô Huỳnh Huỳnh một câu “Cậu đã đáp ứng tặng xe thể thao cho tôi rồi đó nha” lại càng làm chuyện này trở thành sự thực.

Triệu Nhan Nghiên cũng không nói gì, thứ nhất nàng cũng nhận ra Ngô Huỳnh Huỳnh, biết Ngô Huỳnh Huỳnh là chị của Ngô mập mập, thứ hai nàng đã không còn ăn dấm nữa rồi.

Đinh Bảo Tam nghĩ tới đây, lập tức nhìn nhân viên kia nói:

“Hiểu lầm, hiểu lầm, vị tiểu thư này là bạn của tôi, tất cả mọi người tản ra thôi...”

Nhân viên chia bài kia cũng không phải là nhân vật bình thường, thấy Đinh Bảo Tam nhìn tôi, cũng biết là đây là nhân vật lợi hại! Vội vàng biến sắc, lập tức gạt đầu.

Quả nhiên, Ngô Huỳnh Huỳnh đặt Tiểu, mở ra cũng là Tiểu! Ngô Huỳnh Huỳnh hưng phấn vô cùng, cầm toàn bộ Jeton đặt Tiểu.

Nhân viên chia bài kia đã được chỉ thị, lập tức gieo Tiểu.

Cho dù có mất nhiều tiền hơn nữa, thì Đinh Bảo Tam cũng chịu, vì đây là tiền của tôi, có mất đi đâu mà sợ.

Cũng may Ngô Huỳnh Huỳnh cũng không tham, thắng hơn trăm vạn liền thu tay, nhìn tôi nói:

“Cậu là người đầu tiên mang lại cho tôi vận khí tốt!”

“Đúng vậy, ha hả, cô thắng nhiều tiền như vậy rồi, không bắt tôi mua xe cho nữa chứ?”

Tôi cười nói.

“Một trăm vạn sao có thể đủ đây! Đương nhiên phải bắt cậu mua!”

Nhìn Ngô Huỳnh Huỳnh đương nhiên là hiểu vì sao nàng thắng, ý của nàng nói là sòng bạc này là của bạn cậu, tôi cũng không tham, nếu như tiếp tục đánh nữa, vậy thì cậu sẽ mất bao nhiêu!

“Được rồi! Mua thì mua chứ có sao đâu!”

Tôi gật đầu.

Đinh Bảo Tam bảo thủ hạ chuyển tiền vào trong thẻ cho nàng, nhìn quan hệ mập mờ như vậy, chẳng phải là tình nhân của tôi là gì! Đối lại là người khác, thì ai dám làm loạn trong sòng bạc, hơn nữa còn bảo sòng bạc cho nàng thắng!

Nhưng mà chuyện làm cho Đinh Bảo Tam buồn bực chính là, tại sao Triệu Nhan Nghiên lại không có vẻ gì là tức giận? Chẳng lẽ đây chính là phong phạm của đại phu nhân trong truyền thuyết? Không trách được thủ lĩnh lại thích nàng như vậy, hóa ra chuyện gì cũng không gạt nàng.

Thấy Ngô Huỳnh Huỳnh, tôi cũng đỡ phải đi dạo, cùng Triệu Nhan Nghiên và Ngô Huỳnh Huỳnh đi tới nơi nghỉ ngơi, gọi mấy ly đồ uống, rồi ngồi hàn huyên.

“Tại sao cô lại tới nơi này chơi bạc?”

Tôi kỳ quái hỏi.

Ngô Huỳnh Huỳnh mặc dù tính cách bốc lửa, nhưng mà sẽ không tới những nơi như thế này, bởi vì tôi hiểu, nàng là cô gái tương đối bảo thủ.

“Còn không phải là bởi vì cậu!”

Ngô Huỳnh Huỳnh cắn môi nói.

“Bởi vì tôi? Chuyện này có quan hệ gì với tôi?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Đương nhiên là có quan hệ, năm mới cậu đụng nát xe tôi, cậu đáp ứng tôi mua xe mới, nhưng lại biến mất vô tung vô ảnh! Không có cách nào khác, tôi đành phải tự mình đi sửa xe! Cậu cũng biết, tôi đang là nghiên cứu sinh, không có bao nhiêu tiền. Cha tôi cũng rất ít cho tôi tiền, tôi vất vả kinh doanh mới được 5 vạn đồng, vậy mà sửa xe phải mất tới 10 vạn! Tôi nghe bạn bè nói, nơi này có sòng bạc, muốn tới chơi, ai ngờ đây là một nơi gạt người! Thật không biết tại sao còn có nhiều người tới như vậy!”

Ngô Huỳnh Huỳnh oán hận nói.

“Gạt người?”

Tôi cười khở, sòng bạc đương nhiên là nơi gạt người rồi! Xem ra nha đầu này căn bản không hiểu được niềm vui thú đánh bạc, chỉ coi nó như một cách làm giàu! Những người tới nơi này đánh bạc, có ai coi nó là một cách kiếm tiền đâu?!

“Đúng vậy, đúng là gạt người!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói.

“Ha hả, vậy sau này đừng có tới nữa!”

Tôi cười nói. Đánh bạc không phải là chuyện tốt, một khi đã nghiện, vậy thì xong đời!

“Ừ. Tôi khẳng định không tới nữa, có tới tôi sẽ mang cậu đi cùng!”

Ngô Huỳnh Huỳnh như tên trộm nói:

“Nếu như tôi không có tiền, vậy thì phải có một tài khoản khác bù ra!”

Tôi biến sắc, trời ạ, có thể như vậy sao!

Ngô Huỳnh Huỳnh thấy tôi như vậy, cười hắc hắc:

“Nói đùa tôi, dọa cho cậu sợ chút!”

Tôi cùng Ngô Huỳnh Huỳnh hàn huyên mấy câu về chuyện tình của mập mập, biết Ngô mập mập bởi vì chuyện tình lần trước đã chuyển nghề rồi, mà chuyện kia cũng đã im ắng, chờ sau này tới Bắc Kinh, tôi sẽ tới thăm hắn.

Sau đó Ngô Huỳnh Huỳnh cùng Triệu Nhan Nghiên hàn huyên mấy chủ đề của con gái.

Một lát sau, Trương Chí Tùng và Alice Dương và cha mẹ của tôi đã ra ngoài, có thua có thắng. Ngoài dự liệu chính là, Dương Hoàn Hải chẳng những không thua, ngược lại còn thắng 5 vạn đồng!

Điều này nói rõ hẳn không phải là một người tham tài, hơn nữa còn có năng lực phán đoán, rất cơ trí, rất bình tĩnh. Thảo nào hắn có thể ở nước Mỹ phát triển!

Dương Hoàn Hải, Triệu Quân Sinh và cha mẹ của tôi không quan tâm tới số tiền này, trả lại cho nhân viên sòng bạc. Đinh Bảo Tam không nói gì thêm, hắn cũng biết thân phận của những người này, nếu như không nhận, thì là coi thường họ.

Do gặp Ngô Huỳnh Huỳnh, lên tôi và Triệu Nhan Nghiên không về cùng họ, cùng mọi người nói vài câu. Cha mẹ của tôi ngồi xe của tôi về, còn gia đình Dương Hoàn Hải vẫn ngồi chiếc Phantom.

Nhưng vừa lúc Dương Hoàn Hải có chuyện cần gặp Triệu Quân Sinh, lên Triệu Quân Sinh cũng về biệt thự của tôi, tôi cùng Triệu Nhan Nghiên, Ngô Huỳnh Huỳnh đi một xe.

434. Chương 209: Giả Mạo Làm Bạn Trai.

Không biết Ngô Huỳnh Huỳnh xuất phát từ mục đích gì, có lẽ là không muốn tôi suy đoán được mục đích của nàng. Nói chung ở trên xe, Ngô Huỳnh Huỳnh rất cố ý cùng Triệu Nhan Nghiên tâm sự, với lại Triệu Nhan Nghiên cũng không ghét nàng. Vì vậy hai người rất nhanh hòa hợp, giống như lần gặp ở nhà hàng hải sản lần trước.

Tới Trung tâm mua bán ô tô, hai nàng không cần tôi đi theo.

“Lưu Lỗi, cậu chờ ở đây nhé, tôi và Triệu Nhan Nghiên vào trong chọn xe!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói.

“A?”

Tôi thật không ngờ tôi lại bị đá ra ngoài! Nhưng mà như vậy cũng hợp ý tôi, đỡ phải đi bộ. Nếu như nghĩ tới cảnh đi mua đồ cùng các nàng, thì thực sự là quá khủng khiếp.

Ở trước cửa Trung tâm này không có bãi đỗ xe, nên vì vậy tôi đành phải đỗ xe ven đường. Ở đây vốn có biển cấm đỗ xe, nhưng do trước cửa trung tâm không có bãi đỗ xe, bình thường lại không có ai quản, cho nên tôi cũng không để ý, đỗ ở trước cửa một quán café ven đường.

Tân Giang là trung tâm của Tùng Giang, tốc độ phát triển thương nghiệp rất nhanh. Ba năm trước đây, quán café không có mấy, vậy mà bây giờ đã nhan nhản.

Mà uống cà phê, thì cũng chỉ có thành phần tri thức, và kinh doanh, thương nhân là nhiều.

Tôi vừa mới ngồi vào chỗ, thì di động lại vang lên, đây là số ở Bắc Kinh.

“Alo, xin chào.”

Tôi nói.

“Là... Lưu Lỗi phải không?”

Đầu bên kia vang lên một giọng nữ, nhưng tôi nhận ra đây không phải là một trong những lão bà của tôi.

“Cô là, là ai vậy?”

Tôi hỏi.

“Tôi là Hứa Tuyết Quân...”

Giọng nói bên kia lại vang lên.

“Tuyết Quân?”

Tôi sững sốt nói:

“Tại sao lại là cô, có chuyện gì không, cái ông chủ nam kia lại tìm cô gây phiền toái à?”

“A? ... Không phải đâu, không phải. Hắn không tìm tôi, tôi cũng không đi làm công ở đó nữa...”

Hứa Tuyết Quân nói.

“Vậy cô tìm tôi có chuyện gì không?”

Tôi hỏi.

“Ách... Không có chuyện gì... A không, có việc... Nhưng thật ra là... không có gì... Không có gì...”

Hứa Tuyết Quân ấp a ấp úng nói.

“Rốt cuộc có chuyện gì thì cô nói đi, có thể giúp được, thì tôi nhất định sẽ giúp!”

Tôi thấy không nói, nên đành cho nàng ăm một viên thuốc an thần.

“Kỳ thực... thật ra là... anh có thể làm... bạn trai của tôi không?”

Hứa Tuyết Quân lấp bắp nói.

“Cái gì? Bạn trai?”

Tôi nghe xong có chút không hiểu, tại sao phải như vậy?

“Không phải... Ý của tôi là giả mạo... Giả mạo làm bạn trai của tôi!”

Hứa Tuyết Quân nói năng có chút lộn xộn.

“A, hóa ra là như vậy!”

Nha đầu kia nói không nói rõ nhưng tôi cũng hiểu.

“Nếu không thể... thì thôi đi, kỳ thực cũng không có gì...”

Hứa Tuyết Quân thấy tôi không đáp ứng, vội vàng nói.

“Ai nói không thể, đương nhiên có thể. Nhưng mà cô nói cho tôi biết, có chuyện gì xảy ra, mà tự dưng lại bảo tôi giả mạo làm bạn trai của cô!” Tôi nói.

“Là như vậy... thời cấp 3, có một nam sinh theo đuổi tôi... Hắn cũng thi vào đại học ở Bắc Kinh... Mấy ngày nữa chúng tôi tổ chức hợp lớp cấp 3 một lần...”

Nói đến đây, Hứa Tuyết Quân dừng lại một chút, dường như là đang suy nghĩ xem, dùng từ gì để tôi hiểu rõ hơn.

“Nam sinh theo đuổi cô cũng đi, đúng không?”

Tôi cười hỏi.

“Ừ, chính là như vậy! Hắn nói với tôi là, hai người đã là sinh viên đại học, có thể nói chuyện yêu đương. Nói tôi làm bạn gái của hắn, thế nhưng tôi đâu có thích hắn. Hắn không buông tha, nói tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, làm gì có ai nhất kiến chung tình (một lần gặp đã yêu). Nếu như vậy, thì làm gì có ai theo đuổi ai nữa. Không có cách nào khác, tôi nói là tôi đã có người thương, nhưng hắn không tin... Hắn bảo là lần hợp lớp này mang tới giới thiệu với hắn... Tôi không có cách nào, mới...”

Hứa Tuyết Quân giải thích.

“Hóa ra là có chuyện như vậy! Không phải chỉ là giả mạo làm bạn trai hay sao, không thành vấn đề! Cho dù làm bạn trai thực của cô cũng được!”

Tôi cười nói:

“Chỉ đùa một chút...”

Tôi nói câu này không nhìn thấy biểu tình của Hứa Tuyết Quân, nhưng mà Hứa Tuyết Quân thì tim lại đập loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn mắc cỡ đỏ bừng. Nhỏ giọng hỏi:

“Vậy thì chị Nhan Nghiên và các nàng sẽ không ăn dấm chua chứ...”

Hứa Tuyết Quân hỏi câu này thực làm cho tôi không nghĩ ra, nàng đã đáp ứng câu trước của tôi, hay là sợ Nhan Nghiên ghen.

Nhưng tôi không suy nghĩ nhiều như vậy, nói:

“Đương nhiên là ghen, có chuyện nhỏ như vậy cũng ghen, vậy thì các nàng sao sống được với nhau!”

“Nói cũng phải, ha ha... Ha ha...”

Hứa Tuyết Quân ngây ngốc vừa cười vừa nói.

“Được rồi, lần họp lớp của cô vào thời gian nào?”

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến chuyện tôi còn ở Tân Giang, nếu như là vào hôm nay, vậy thì không cách nào giúp được nàng.

“Vào thứ bảy! Hai ngày tới!”

Hứa Tuyết Quân nói.

“A, vậy không thành vấn đề! Tôi hiện giờ ở Tân Giang, lúc đó cũng kịp về rồi, sau đó tìm cô bằng cách nào?”

Tôi biết Hứa Tuyết Quân không có điện thoại di động, nên phải ước định phương thức liên lạc với nàng trước.

“Tới thứ 7, tôi sẽ gọi điện cho anh, anh ở trong trường học chờ tôi được không?”

Hứa Tuyết Quân nói.

“Đương nhiên có thể, được rồi, sau khi ăn sáng xong, cô điện thoại cho tôi, tôi đưa cô đi mau mấy bộ y phục!”

Tôi suy nghĩ một chút nói. Hứa Tuyết do điều kiện gia đình, nên không có mấy bộ quần áo đẹp, chỉ toàn quần Jean và áo trắng.

“A? Như vậy không tốt... không cần đâu...”

Hứa Tuyết Quân vội vã cự tuyệt.

“Sao lại không cần, giả mạo thì phải làm cho giống. Nếu như cô ăn mặc không đẹp, thì người khác lại cho rằng tôi đối xử không tốt với cô!”

Tôi nói.

“A... Vậy đến lúc đó hãy nói đi...”

Hứa Tuyết Quân cũng không phải là cô gái ham hư vinh, nên có chút xấu hổ nói.

“Được, vậy cứ quyết định như vậy, đến lúc đó cô gọi điện thoại cho tôi là được!”

Tôi nói.

Cúp điện thoại, trong đầu của tôi lại hiện ra hình ảnh thanh thuần của Hứa Tuyết Quân, mặc quần áo tuy mộc mạc, nhưng không cách nào che giấu vẻ đẹp trời sinh của nàng.

Nếu như sớm gặp nàng, thì tôi có lẽ cũng sẽ theo đuổi nàng, nhưng hiện giờ lão bà quá nhiều, lo còn không hết chuyện, còn thời gian đâu mà làm việc này nữa.

435. Chương 210: Mất Xe.

Đại khái là ngồi trong quán café một vài tiếng, thì Triệu Nhan Nghiên mới gọi điện thoại tới.

“Lão công, chúng em mua xe rồi, anh ở chỗ nào? Sao em không thấy xe của anh!”

Triệu Nhan Nghiên hỏi.

“Anh ở quán café Danh Điển, xe đỗ ở cửa, các em đi lên một chút sẽ thấy!”

Tôi nói.

” Quán cà phê Danh Điển? Em thấy rồi...thế nhưng ở cửa không có xe của anh!”

Triệu Nhan Nghiên kỳ quái nói.

“Không có xe? Sao lại như vậy, xe của anh đỗ ngay cạnh mấy cái xe taxi đấy!”

Tôi nói.

“Chúng em tới cửa rồi, anh ra mà xem...”

Triệu Nhan Nghiên nói.

Tôi không hiểu cúp điện thoại, tìm phục vụ sinh trả tiền, sau đó đi ra ngoài.

Ở ngoài cửa quán café tôi thấy một chiếc Volkswagen màu vàng còn mới tinh, ngoại trừ chiếc xe này, thì không còn chiếc xe nào cả.

Xe của tôi và mấy chiếc taxi đều biến mất vô tung vô ảnh! Trời ạ, ban ngày ban mặt, không lẽ lại gặp phải kẻ trộm rồi? Hơn nữa tên trộm này lá gan quả thực quá lớn, ngay cả xe của tôi cũng dám trộm? !

Tôi nghĩ như vậy kỳ thực không phải không có lý, những bọn trộm vặt như thế này, thường có liên hệ với người trong Hắc bang! Xe của tôi thì không nói làm gì, nhưng mà cái biển số này đã nổi tiếng toàn tỉnh Tùng Giang rồi, nay mấy người này lấy đi, đúng là không muốn sống rồi!

Lúc này, chiếc Volkswagen mở cửa, Triệu Nhan Nghiên nhô đầu ra, nói:

“Lão công, anh làm sao vậy!”

“A? Các em sao lại mua Volkswagen?”

Tôi chỉ vào chiếc xe trước mặt hỏi, Triệu Nhan Nghiên ở Bắc Kinh đã có một chiếc Volkswagen rồi, sao lại mua thêm một chiếc nữa. Nhưng mà tôi cũng không hỏi thêm nói:

“Xe của anh bị trộm rồi?”

“A? Xe bị trộm?”

Triệu Nhan Nghiên sửng sốt. Ngô Huỳnh Huỳnh từ trên xe bước xuống, kỳ quái nói:

” Không thể nào, ban ngày ban mặt, có người dám trộm xe ư?”

Tôi đối với chuyện lần này không hiểu gì, dù sao cũng rời khỏi Tân Giang lâu rồi, đối với thế cục không nắm chắc nắm. Có đúng là lại xuất hiện một đội trộm xe rồi hay không, tôi không quan tâm tới chiếc Mercedes, nhưng mà dù sao đó cũng là tấm lòng của Lưu Duyệt, dù thế nào cũng phải mang xe trở về!

Tôi cũng không sốt ruột, thì đã ở trong tỉnh Tùng Giang, thì kiểu gì chẳng tìm ra! Vì vậy tôi gọi điện thoại cho Đinh Bảo Tâm, nói chuyện với hắn, Đinh Bảo Tâm biết xe của tôi bị trộm, lập tức phái thủ hạ đi tìm.

Mấy trăm người mặc đồng phục của Tam Thạch Bang, tìm tòi khắp các ngõ ngách ở Tân Giang. Cảnh sát của Tân Giang được một phen náo động, họ không biết Tam Thạch Bang hôm nay có đại sự gì, nhưng làm cho bọn họ thất vọng chính là,... bọn tiểu đệ này chỉ cầm Camera lần theo biển số xe, chứ không có hành động gì khác.

Sau khi xác định đám người này không có gì nguy hại cho xã hội, cảnh sát mới giải trừ cảnh giới.

Trong lúc này, ở một phân đội xe tải, có một nam nhân bụng phệ đứng cạnh chiếc Mercedes phát sàu, quản lý phân đội là một thanh niên tóc húi cua đứng một bên.

“Mẹ nó, các người tự coi mình là hiền hách đúng hay không?”

Nam nhân bụng phệ mắng.

” Trương đội trưởng, trong phiên trực sáng nay, thì các taxi đỗ ở nơi đây đều chạy trốn như thỏ, ở ven đường chỉ còn lại có mấy chiếc xe riêng. Đi cùng chúng tôi là phân đội hai, thấy đông người, nên chúng tôi tha chiếc xe này đi...”

Tiểu tức tóc húi cua giải thích.

” Mẹ nó, đây là bọn họ cố ý, sao bọn họ không tự mình tha đi, mà lại đẩy cho chúng ta! Để sót lại chiếc xe này làm gì? Vương Đại Niên có lòng tốt như vậy hay sao!”

Trương đội trưởng trừng mắt nói:

” Các cậu đúng là đầu đất, dám kéo cả xe của Bí thư tỉnh ủy đi!”

“Vì sao ạ? Tôi thấy biển số xe này là biển xin, nhất định là nhiều tiền, chúng ta có thể tha hồ phạt!”

Tiểu tử húi cua không hiểu nói.

” Vì sao? Cậu đắc tội với lãnh đạo tối đa chỉ bị mất chức, nhưng đắc tội với người này, thì cậu sẽ biến mất khỏi trái đất!”

Trương đội trưởng tức giận nói, phân đội mình phải ra hôm nay toàn người mới, mà đội hai lại toàn lão làng, đáng nhẽ thì nên nhắc nhở một chút. Xem ra Vương Đại Niên định chơi mình một vố đây!

Phân đội một và phân đội hai từ trước tới nay bất hòa, toàn cạnh tranh với nhau, hấn vốn cũng muốn có cơ hội lập công, nhưng giờ thì không cần rồi. ! Nghĩ tới đây, Trương đội trưởng cắn răng! Nhưng mà cắn răng thì cắn răng, phải mau đóng dàn xếp vụ này cho ổn thỏa, nếu không thì không xong rồi.

“Mẹ nó, các cậu tha xe này đi, sao lại để lại nhiều vết xước ở đằng sau như vậy!”

Trương đội trưởng chợt phát hiện đuôi xe có một vết xước sơn, trái tim nhất thời đập như máy, nếu như người ta có trách phạt gì, thì mình khỏi lẩn lộn ở Tùng Giang nữa!

” Chuyện này ...hình như không phải chúng tôi làm!” Tiểu tức tóc húi cua nhìn đuôi xe nói: ”

Chúng tôi nghĩ đây là xe tốt, chắc phạt được nhiều tiền, nên mang chiếc xe này đi vô cùng cẩn thận!”

” Được rồi, cậu mau đi tìm thợ sửa chữa tới, sơn lại vết xước đi, sau đó tỉ mỉ kiểm tra một chút, tôi phải nghĩ biện pháp đem chuyện này dàn xếp, rồi sẽ tính sổ với cậu!”

Trương đội trưởng quát.

Tiểu tức tóc húi cua uất ức nhưng không dám nói gì, vội vàng làm theo lời của đội trưởng nói.

Mà Trương Dũng đội trưởng hiện giờ thì nhú mày nhăn mặt, dựa vào cái biển số này thì biết, đây là người của Tam Thạch Bang. Tuy rằng Trương Dũng không hiểu nhiều về bang phái này, nhưng cũng biết nó vô cùng có thực lực.

436. Chương 211: Phong Ba Chuyện Xe Bị Kéo Đi.

Thế nhưng hiện tại vấn đề trọng yếu nhất là, xe của tôi không hiểu tại sao lại biến mất, mà chiếc Volkswagen của Ngô Huỳnh Huỳnh, chỉ có thể ngồi được thêm một người nữa, như vậy thì giữa tôi với Triệu Nhan Nghiên, chỉ có một người được ngồi!

Đang lúc tôi do dự, thì có một chiếc xe đỗ ngay cạnh xe của Ngô Huỳnh Huỳnh, từ trên xe nhảy xuống mấy người mặc đồng phục của nhân viên quản lý thành phố, hướng về Ngô Huỳnh Huỳnh dẹp đường quát:

“Ai bảo cô đỗ xe ở chỗ này!”

Ngô Huỳnh Huỳnh ngoại trừ đối với tôi tương đối ôn nhu, còn những người khác thì chẳng gì phải sợ. Nghe thấy có người dám quát nàng, nàng tức giận quát lại:

“Cô nãi nãi tôi muốn đỗ ở chỗ này thì đỗ, các người là ai!”

Mấy người này chính là nhân viên phân đội hai của Vương Đại Niên, bọn họ vừa mới kéo mấy chiếc xe đi, lại vòng trở lại, chuẩn bị kiểm thêm chút tiền. Vừa mới đỗ xe, đã thấy có người dám quát mình, thì lập tức nổi giận, một cước đá vào chiếc Volkswagen của Ngô Huỳnh Huỳnh, mắng:

“Cô có tin tôi đập nát xe của cô bây giờ không?!”

“Tùy ý!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói:

“Các anh có giỏi thì cứ làm đi!”

Mấy người này đang muốn phát tác, thì một người đeo kính vôi vàng kéo hẳn lại, xe của Ngô Huỳnh Huỳnh mới mua không có biển số, nhưng người này tinh mắt nhìn thấy bên trong xe có giấy thông hành của Quân khu.

Xe này không phải là chuyện hẳn có thể dây được, vôi vàng nhỏ giọng nhắc nhở:

“Cô gái này không đơn giản, coi như bỏ qua đi.”

Những thành viên khác mới kịp phản ứng, nhưng vẫn nói:

“Vây lần này coi như xong, cô mà đỗ ở chỗ này, chúng tôi có quyền đem xe của cô kéo đi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh phất phất tay, lười phản ứng với bọn họ, thế nhưng những lời này được tôi nghe thấy, thì sững sốt, lập tức gọi mấy người này lại, nói:

“Hai người chờ một chút!”

“Có chuyện gì gì không?”

Nhân viên đeo kính hỏi.

“Các người mới tha đi một nhóm xe đúng không?”

Tôi hỏi.

“Ách... Đúng vậy, làm sao vậy?”

Nhân viên đeo kính đáp.

“Vây anh có nhìn thấy một chiếc xe Mercedes đeo biển A88888 không?”

Tôi nghĩ xe của tôi tám chín phần mười là bị đám người này lôi đi.

” Mercedes năm số 8? !”

Người đeo kính này lại càng hoảng sợ! Vì hẳn biết chủ nhân của chiếc xe này là nhân vật cao cấp của Tam Thạch Bang? !

“Đại ca, xe của ngài đúng là bị chúng tôi mang đi...”

Người đeo kính nói xong câu này, nhìn sắc mặt của tôi một cái, thấy tôi không giận, mới tiếp tục nói:

“Nhưng đó là do phân đội một, chúng tôi là đội hai...”

“Được rồi, tôi biết rồi, các người đi đi!”

Tôi chỉ muốn biết xe ở đâu, còn đã biết được rồi, thì sao phải lo lắng, chuyện còn lại đương nhiên rõ ràng.

Người đeo kính không ngờ tôi lại cho hẳn đi, vôi vàng nhảy lên xe, khi đi khỏi con đường này mới than thở:

“Lão đại đúng là lão đại rất có phong độ, nếu không chúng ta tiêu rồi!”

Sau khi biết nơi hạ lạc của chiếc xe, tôi gọi điện thoại cho Đinh Bảo Tam, bảo hắn mang xe về.

Trương Dũng đang muốn tìm người bạn của mình, liên hệ với người của Tam Thạch Bang, đúng lúc này, cửa ban công bị đẩy ra, đại đội trưởng Lý Mai, dẫn một thanh niên mặc âu phục đi tới.

Người thanh niên này không phải ai khác, chính là Đinh Bảo Tam. Đương nhiên, thân phận phía sau của hắn chính là đại ca của Tam Thạch Bang.

“Lão Trương, giới thiệu với cậu một chút, vị này chính là Đinh tổng của Tập đoàn giải trí Tam Thạch...”

Lý Mai nói.

Trương Dũng nhìn thủ trưởng của mình gật đầu, kính sợ bắt tay Đinh Bảo Tam nói:

“Xin chào Đinh tổng, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu...”

“Trương đội trưởng đúng không? Tôi có chút muốn làm phiền ông, ông chủ của tôi nói xe của ông ấy bị các người bắt đi, nên tôi tới đây nộp phạt, đương nhiên, tiền phạt bao nhiêu cũng được.”

Đinh Bảo Tam vốn không phải tự mình tới, nhưng làm việc cho tôi để người khác tới lại không yên tâm.

Sở dĩ Đinh Bảo Tam có cuộc sống như bây giờ, đều là do lão đại cấp cho, mà mình làm việc cho lão đại, thì đương nhiên phải là chuyện vinh quang rồi. So sánh với 3 năm trước đây, thì mình đã oai phong hơn nhiều!

437. Chương 212: Phong Ba Chuyện Xe Bị Kéo Đi. (2)

“Đinh tiên sinh, thật xin lỗi, thủ hạ mới nhận việc, không hiểu chuyện, ngài chớ trách! Đuôi xe của ngài bị xước một vết sơn, tôi đã sai thủ hạ đi sơn lại...”

Trương Dũng cúi đầu nói.

“Xước sơn? !”

Đinh Bảo Tam cho dù hiện tại tính tình có khá hơn trước, cũng không thể cho phép người khác khiêu khích tôn nghiêm của Tam Thạch bang. Mercedes bị bong sơn, vốn là chuyện nhỏ, nhưng khi là xe của Lão đại, thì lại là chuyện lớn! Đinh Bảo Tam sắc mặt trầm xuống, nhìn Trương Dũng một cái:

“Các người có chuẩn bị từ chức không?”

“Đó là do lúc kéo xe không cẩn thận...”

Trương Dũng giải thích.

Đinh Bảo Tam cảm thấy chuyện này nhất định phải báo cáo, cho nên lấy điện thoại ra gọi cho tôi.

Khi tôi nghe được chuyện, mấy người này đem xe của tôi đi sơn lại thì không khỏi tức cười! Xe của tôi quả thực là bị xước sơn, nhưng không phải do mấy người này làm, mà là bị từ trước!

Tôi trong khoảng thời gian này tôi không sờ tới xe, nên hôm qua lấy từ trong kho ra bị đụng phải bồn hoa, tôi vốn định mấy ngày nữa đi sơn lại, nhưng hóa ra lại có người làm trước!

Tôi đem chuyện này nói cho Đinh Bảo Tam nghe, Đinh Bảo Tam trong lòng vui mừng, nhưng lại không biểu hiện ra mặt, nhìn Trương Dũng nói:

“Ông chủ tôi bảo là bỏ qua chuyện này, như vậy đi tôi nộp tiền phạt, còn tiền sơn thì nộp sau.”

Trương Dũng nhìn bên cạnh Lý đại đội trưởng ở bên cạnh một cái, thấy hắn lắc đầu, vội vàng nói:

“Chuyện tiền phạt thì thôi, xe bị xước sơn là lỗi của chúng tôi, đáng lý chúng tôi phải đền mới đúng!”

“Chuyện này không tốt lắm đâu?”

Đinh Bảo Tam nhìn thoáng qua Lý Mai bên cạnh nói.

“Không có chuyện gì, số tiền sửa xe của Trương Dũng tôi nhớ là được!”

Lý Mai nói.

“Tiểu tử, không tệ, có tiền đồ!”

Đinh Bảo Tam vỗ vai Trương Dũng, khen một câu.

Không thể tưởng tượng được một người chỉ mới hơn 20 tuổi, vỗ vai một người hơn 40 tuổi nói câu: tiểu tử, không tệ, có tiền đồ! Đúng là một cảnh tượng không thể tưởng tượng.

Nhưng mà Trương Dũng lại không cảm thấy buồn cười, mà trái lại hẳn có cảm giác thụ sủng nhược kinh gật đầu:

“Cám ơn Đinh tổng khích lệ!”

Lý Mai không biết tại sao Đinh Bảo Tam lại đột nhiên khích lệ Trương Dũng, còn tưởng rằng hẳn rất coi trọng Trương Dũng, cho nên mới cố ý làm như vậy.

Vị trí đại đội phó đã bỏ trống từ đầu năm nay, do người trước đã về hưu, mà trong số những người dưới có Trương Dũng và Vương Đại Niên là người có khả năng nhất, hơn nữa số tuổi lại sắp xỉ như nhau.

Chọn ai trong hai người, thì cũng là rất khó khăn, chính vì như vậy, mới tạo thành cục diện như nước với lửa giữa Trương Dũng và Vương Đại Niên. Hai đội này lúc nào cũng lục đục với nhau, chuyện hãm hại nhau lại càng lúc càng nhiều. Bởi vậy mới có chuyện hôm nay.

Nhưng mà Vương Đại Niên ngàn vạn lần không ngờ, qua sự kiện này Trương Dũng lại được thăng chức! Không bao lâu sau, Trương Dũng được kiêm nhiệm chức đại đội phó, Vương Đại Niên sau khi biết được tin này, tức tới mức nổ phổi, hại người không thành, lại hóa ra thành toàn cho người!

Vương Đại Niên trong lòng không phục, hẳn dẫn theo mấy tên thủ hạ, suốt ngày di chuyển quanh địa bàn của Tập đoàn giải trí Tam Thạch, nhưng Đinh Bảo Tam lại toàn đỗ xe bên trong, Vương Đại Niên không có cách nào hạ thủ! Rốt cục có một lần, ông trời không phụ lòng người, đã cho hắn một cơ hội.

Hôm đó Đinh Bảo Tam đi ra ngoài làm việc, nhưng lại để quên một số giấy tờ, cho nên vội vàng dừng xe ở bên đường chạy ngược lại lấy.

Đợi đến khi Đinh Bảo Tam mới vào công ty, Vương Đại Niên liền mang theo mấy tên thủ hạ kéo chiếc Audi A6 của Đinh Bảo Tam đi. Đuôi xe kéo sát mặt đất, nhưng Vương Đại Niên cũng không chú ý chút nào, làm cho xe xước một mảng lớn.

Vương Đại Niên là người thô hào, văn hóa tài nghệ cũng không cao, làm việc thì luôn khinh xuất, hẳn nghĩ là Trương Dũng làm xước xe, sau đó bỏ tiền ra sửa, nên được Đinh Bảo Tam nhìn trúng. Minh hôm nay làm như vậy, có khi cũng được Đinh Bảo Tam ưu ái!

Lúc Đinh Bảo Tam đi ra khỏi công ty, phát hiện xe mình không có ở đó nữa, mà hôm nay mình phải họp với lãnh đạo thành phố, về chuyện xây dựng công viên trò chơi, không có xe, sao không nổi nóng cho được!

Đinh Bảo Tam hốt hển hỏi thăm một ông chủ hiệu sách ven đường, biết xe mình bị quản lý thành phố tha đi! Nhìn quanh con đường có bao nhiêu xe cùng đỗ, vậy mà chỉ có tha xe của hắn!

Đinh Bảo Tam lần này đúng là tức giận rồi, không nói hai lời, trực tiếp gọi điện thoại cho Lý Mai, sau khi Lý Mai hỏi thăm mới biết là xe bị Vương Đại Niên lôi đi. Đinh Bảo Tam cúp điện thoại thì chạy tới đại đội, thấy xe của mình hoàn toàn bị méo xệch!

Mà Vương Đại Niên vẫn còn tâng công, chạy ra nhìn Đinh Bảo Tam nói:

“Đinh tổng, thủ hạ của tôi làm việc không hiểu chuyện, đã làm xước xe ngài, ngài yên tâm, chúng tôi sẽ sơn lại, đảm bảo là hàng chuẩn! Ngài yên tâm, tiền này tôi trả!”

Không hiểu chuyện? Đinh Bảo Tam đi quanh xe một vòng, cái xe của mình biến thành cái gì thế này? ! Đinh Bảo Tam vung tay tát cho Vương Đại Niên một cái nổ đom đóm mắt, hẳn vẫn chưa hiểu tại sao, nên hỏi:

“Đinh tổng, ngài đánh tôi làm gì, Trương Dũng sửa xe cho ngài, chẳng những được thăng quan, ngài còn coi hắn là bạn, phí sửa xe lần này đắt hơn, sao ngài lại không vui?”

438. Chương 213: Đóng Giả Hóa Thật?

Đương nhiên, những chuyện này là về sau.

Tôi và Triệu Nhan Nghiên trở lại Bắc Kinh.

Mà hôm nay, vừa mới là thứ bảy! Khi máy bay hạ cánh, vừa mở điện thoại di động, Hứa Tuyết Quân đã gọi điện thoại tới.

“Lưu Lỗi, tôi là Hứa Tuyết Quân. Anh đã trở lại chưa?”

“Tuyết Quân, tôi mới xuống máy bay!”

“A? Tôi định nói về chuyện kia...”

“Không thành vấn đề, chẳng phải là tối nay làm bạn trai cô hay sao!”

“... Ừ.”

Hứa Tuyết Quân nghe thấy tôi nói “làm bạn trai”, thì trong lòng khẩn trương, vốn có nhiều lời muốn nói, nhưng giờ lại biến đi đâu mất rồi.

“Hiện tại đã là 1h, tôi về nhà tắm rửa, chừng 3h tôi đợi cô ở trường học, cô có tới được không?” Tôi nhìn đồng hồ hỏi.

“Được, có thể! Họp lớp 6h mới bắt đầu mà!”

Hứa Tuyết Quân nói.

“Vậy được rồi, vậy chúng ta 3h gặp mặt ở trường.”

Cúp điện thoại, Triệu Nhan Nghiên tuy đã nhìn thấu, nhưng vẫn có chút tò mò hỏi:

“Lão công, anh lại làm bạn trai của ai vậy?”

Triệu Nhan Nghiên mặc dù hiếu kỳ như những cô gái khác. Thế nhưng khi tôi nói chuyện với người khác, nàng cũng không nghe trộm, cho dù có hỏi, cũng vẫn tôn trọng tôi, nếu tôi không muốn nói, thì sẽ không hỏi nhiều.

Thế nhưng cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa giấu diếm nàng bất cứ chuyện gì, huống chi Triệu Nhan Nghiên đối với tôi lại vô cùng khoan hồng độ lượng, vừa hỏi tôi làm bạn trai của ai, mà lại không giận hờn, thế gian kiếm mấy người được như vậy?

“Là Hứa Tuyết Quân.”

Tôi thành thật nói.

“Hứa Tuyết Quân? A... Hóa ra là nàng! Nha đầu kia lúc ăn cơm lần trước, em đã cảm thấy nàng có ý với anh, nhưng không ngờ nhanh như vậy đã hỏi anh có làm bạn trai không rồi!”

Triệu Nhan Nghiên kinh ngạc nói.

Tôi nghe xong, có chút dở khóc dở cười nói:

“Nhan nghiên, sự tình không phải như em nghĩ đâu...”

“A, anh vội biện minh cái gì, em không tức giận đâu!”

Triệu Nhan Nghiên có chút đùa giỡn cười nói.

“Anh không biện minh, chúng ta ở với nhau thời gian dài như vậy rồi, anh có biện minh với em bao giờ chưa!” Tôi lắc đầu nói: “Kỳ thực sự tình là như vậy...”

Vì vậy tôi đem chuyện Hứa Tuyết Quân nói cho Triệu Nhan Nghiên nghe một lần.

“Hóa ra là như vậy, là em suy nghĩ nhiều rồi, ha hả...”

Triệu Nhan Nghiên có chút xấu hổ nói.

“Vậy là sao! Sao em lại suy nghĩ nhiều!”

Tôi nói.

“Cũng chưa chắc đâu, đừng có đóng giả hóa thật!”

Triệu Nhan Nghiên liếc tôi một cái nói.

Tôi... Tôi còn cách nào nữa, ai bảo tôi anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, là đối tượng trong lòng của các cô gái đây.

Do tôi với Triệu Nhan Nghiên không có thông báo với ai là chúng tôi trở lại, nên khi về tới nhà, ở trong phòng không có một ai! Mà những người giúp việc thì bị cho nghỉ sạch, các nàng nói rằng, nhiều người như vậy, còn không làm được hay sao. Loại công việc như nữ công gia chánh là thích hợp với con gái nhất.

Hôm nay tôi có không mặc quần áo, trần truồng chạy, cũng không có ai nói gì.

Trần Vi Nhi tuy rằng xuất thân bản hàn, thế nhưng do ở với tôi lâu năm, nên cũng không còn tiết kiệm như trước. Nhưng... ít nhất ... nàng càng ngày càng nổi danh về khí chất.

Mà chuyện của tôi, ngoại trừ Triệu Nhan Nghiên, không có ai biết tôi làm cái gì.

Mà tôi đối với các nàng, không ngăn cản chuyện gì cả. Ở trong mắt của tôi, bồi dưỡng khí chất quý tộc cũng tốt, nếu như các nàng không muốn thay đổi, thì tôi cũng sẽ không yêu cầu, tôi chỉ thích con người tự nhiên của các nàng, gò bó, khuôn phép thì mất đi cái vẻ đẹp tự nhiên.

Với thân phận và địa vị bây giờ của tôi, ở trên thế giới này có rất ít thứ có thể làm cho tôi động tâm. Cũng không có gì có thể áp chế tôi, khi tôi muốn làm chuyện gì. Tôi căn bản không cần lo ánh mắt của người khác thế nào, đôi khi giả trụ ăn cọng lại thoải mái.

“Nhan nghiên, giúp anh tìm một cái áo ngủ, sau đó mở nước tắm”

Tôi hướng về Triệu Nhan Nghiên nháy mắt.

Triệu Nhan Nghiên sắc mặt đỏ lên, lập tức hiểu ý. Tôi và Triệu Nhan Nghiên đã có hẹn ước ngầm với nhau, nhưng khi trở lại Tân Giang, thì lại vướng khách khứa, tôi và Triệu Nhan Nghiên cũng không thân cận được nhiều, nay có cơ hội như vậy, chúng tôi sao có thể buông tha được đây!

Tiến nhập phòng tắm không bao lâu, Triệu Nhan Nghiên cũng mặc áo tắm đi đến. Triệu Nhan Nghiên và tôi làm chuyện này đã không còn ngỡ ngàng, nhưng lại mang sắc thái thành thực hơn trước.

Triệu Nhan Nghiên nhẹ nhàng cởi áo tắm, làm hiển lộ ngọc thể trắng như tuyết. Thân hình nha đầu này càng lúc càng đầy đặn và hấp dẫn giống như Nhan Nghiên mà kiếp trước tôi biết.

Xem những lý luận trên Internet mới biết, nữ nhân khi đã có nam nhân chăm sóc, thì mọi thứ đều phát triển tốt tươi.

“Lão công, nhìn cái gì đấy? Em có đẹp không?”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi thẳng ngơ ngác nhìn nàng, mỉm cười, còn cố ý đem bộ ngực đang nuôi hi vọng vượt qua Vi Nhi, ưỡn lên một cái.

Người ta nói, nam nhân có lão bà lâu ngày, thì sẽ mất đi thú tính, nhưng tôi đã chứng minh, chuyện đó toàn là chuyện vớ đi! Nếu như mất đi thú tính thì tại sao tôi lại hưng phấn tới như vậy.

Trong lịch sử chẳng có chuyện, trong 3000 phi tần ở Hậu cung, hoàng đế đôi khi chỉ sủng ái có một người thôi hay sao.

439. Chương 214: Hứa Nhị Mơ Mộng.

Hứa Nhị từ sau khi ngồi lên chiếc xe thì yêu thích không rời, có thể nói nó có bề ngoài 60 tuổi, nhưng nội thất bên trong chỉ ước chừng 30 tuổi, Hứa Nhị gọi chiếc xe này là bên ngoài bỏ đi, nhưng bên trong lại là Ferrari.

Hứa Nhị từ trong quân đội trở về, hẳn đối với tính năng của chiếc xe này rõ như lòng bàn tay, có thể nói như là một chiếc máy bay cũng không sai. Cũng may tôi cũng không cần thể diện gì cả, chứ nếu suốt ngày ngồi trong xe taxi cũng mất mặt.

Đồ Tiểu Uy bây giờ là bảo tiêu chuyên trách cho mấy lão bà của tôi.

Tôi vốn cho rằng Hứa Tuyết Quân đã đem tình huống cụ thể hôm nay nói cho Hứa Nhị rồi, nhưng sau khi Hứa Nhị gặp Hứa Tuyết Quân thì sửng sốt.

“Sao em lại ở chỗ này?”

Hứa Nhị hiển nhiên không kịp phản ứng với việc Hứa Tuyết Quân là người mà tôi muốn đón.

“Anh...em...”

Vốn hôm nay có chuyện riêng cần làm, đôi khi thân nhân cũng không cần, nhưng giờ gặp tình huống này thì vô cùng xấu hổ.

“Làm sao vậy?”

Hứa Nhị ngây ngốc nói.

Hắn thấy Hứa Tuyết Quân do dự ấp a ấp úng, còn tưởng rằng nàng bị người khác khi dễ, vì vậy nói:

“Có người nào khi dễ em phải không? Nói cho anh biết, anh giúp em trút giận!”

“Ai nha! Không phải đâu!”

Hứa Tuyết Quân mặt đỏ lên, vốn sự tình rất đơn giản, chỉ là tham gia họp lớp, nhờ người làm bạn trai, nhưng nàng không biết nói như thế nào.

“Hứa đại ca, chuyện là như thế này!”

Tôi mở cửa xuống xe:

“Tôi tới đón Hứa Tuyết Quân, cùng nàng đi tham dự cuộc họp lớp của bạn cấp 3!”

“A? Họp lớp?”

Hứa Nhị ngây ngô gãi gãi đầu, đồng thời hoài nghi nhìn em gái của mình, họp lớp thời cấp 3 thì có liên quan gì tới Lưu tổng? Chẳng lẽ nói em gái mình có tình yêu rồi? Đúng rồi, nhìn mặt nó đỏ bừng thì chuyện này chắc tám chín phần mười!

Thế nhưng Lưu tổng đã có nhiều như vậy bạn gái, xuất thân danh môn không ít, em gái mình có hi vọng hay không? Nó cũng biết rồi mà, Hứa Nhị lắc đầu, chuyện này hẳn muốn quản cũng không được!

“Ha hả... Như vậy sao, vậy sao em không nói, lên xe đi!”

Hứa Nhị vừa cười vừa nói.

“A? ... A... Được!”

Hứa Tuyết Quân cúi đầu, thân hình như con mèo nhỏ nhu thuận lên xe, chưa đặt mông thì đã nghĩ, xong rồi, anh mình nhất định là đã hiểu lầm!

Tôi có chút kỳ quái nhìn hai anh em nhà này lắc đầu, sau đó giúp Hứa Tuyết Quân đóng cửa xe, rồi ngồi vào trong.

“Lưu lão đệ, chúng ta đi chỗ nào?”

Hứa Nhị tuy rằng bây giờ tuy làm công cho tôi, nhưng vẫn xưng hô là Lưu lão đệ như cũ...

“Đi chỗ nào?”

Tôi biết đi đâu?

“Tới Cửu Đỉnh độ giả thôn, nhưng mà thời gian hiện tại vẫn còn sớm...”

Hứa Tuyết Quân nhỏ giọng nói.

“Được rồi!” Tôi bỗng nhiên nghĩ tới:

“Trước tiên đi mua cho cô mấy bộ quần áo, chúng ta tới Vương Phủ tỉnh đi”

“Mua... Mua quần áo? !”

Hứa Tuyết Quân không muốn, vì nếu làm như vậy, anh mình lạ càng hiểu lầm hơn!

Quả nhiên, Hứa Nhị nở nụ cười mập mờ, nhưng mà lo lắng nhiều hơn. Cách làm người của tôi thế nào thì hẳn cũng biết, nhưng mà hiện tại tôi đã có nhiều lão bà rồi, gả em gái mình cho tôi làm thiếp ư?

Hứa Nhị sợ em gái mình như vậy mà bị ghẻ lạnh, nhưng lại sợ phá vỡ tình yêu của em mình, nên không biết nói như thế nào.

Kỳ thực Hứa Nhị do dự cũng không lâu, bởi cách ăn mặc của Hứa Tuyết Quân tương đối là quê, nếu tham gia họp lớp chắc sẽ bị cười nhạo, Hứa Nhị cũng không muốn như vậy

“Đúng vậy, có chuyện không!”

Tôi không chú ý tới biểu tình của Hứa Nhị nhìn Tuyết Quân gật đầu nói.

“Oh oh, được...”

Hứa Tuyết Quân vốn muốn cự tuyệt, nhưng sợ cự tuyệt lại làm cho Hứa Nhị hiểu lầm hơn, nên đành đồng ý.

“Được.”

Hứa Tuyết Quân tuy rằng ngồi trên xe, nhưng Hứa Nhị chưa quên thân phận của mình.

Hứa Tuyết Quân ở Bắc Kinh đương nhiên biết Vương Phủ tỉnh là nơi vô cùng nổi danh, quần áo ở đó đương nhiên là đắt và quý. Hứa Tuyết Quân chỉ là một sinh viên thu nhập không cao, lúc bình thường chỉ theo mấy người bạn đi dạo các con phố mua sắm. Quần áo mua loại hơn 100 đồng đã là xịn lắm rồi, nhưng mà y phục ở đây có giá từ 1000 tới hàng vạn đồng!

Vương phủ tỉnh là đường dành riêng cho người đi bộ, không cho phép đi xe, Hứa Nhị dừng xe ở bên ngoài, ngồi đợi chúng tôi.

Tôi biết Hứa Tuyết Quân cũng không phải là loại nữ sinh tham tài, nếu như mua quần áo quá đắt cho nàng, thì nàng sẽ từ chối, nên đành tìm một số loại quần áo tương đối cho nàng.

Chanel là một loại sản phẩm nổi tiếng từ những năm 80, trong cửa hàng có rất nhiều loại thiết kế độc đáo dành cho phụ nữ. Y phục của sản phẩm này thiết kế theo những sở thích riêng của con gái, phục vụ hầu hết những ý thích của mọi người, thậm chí người bên ngoài còn truyền lưu một câu nói “Khi bạn không tìm được y phục nào thích hợp, hãy mặc đồ Chanel” .

Khi tôi mang Hứa Tuyết Quân tiến vào trong cửa hàng này, nhân viên bán hàng lập tức nói:

“Hoan nghênh quý khách quang lâm...”

Hứa Tuyết Quân lúc tiến vào không nhìn thấy bảng hiệu của cửa hàng, hơn nữa nàng chưa bao giờ tới Vương phủ tỉnh mua quần áo, vì vậy mới tùy ý đi theo tôi.

Thế nhưng không tới không phải là nàng không nghe nói qua, Chanel là hàng hiệu nổi tiếng khắp thế giới được nhiều người biết, Hứa Tuyết Quân cũng không ngoại lệ.

Lại nói một chút, trong phòng nàng có một chị em, nói rằng nếu như bạn trai của nàng mua cho nàng được một bộ quần áo Chanel, thì nàng sẽ giao mình cho hắn... Đương nhiên mộng tưởng của người này không thực hiện được, đừng tưởng ai ở trong Đại học Thanh Hoa cũng là người có tiền, đều là thiếu gia công tử dựa vào gia đình.

Có rất nhiều minh tinh, danh nhân, con cái nhà giàu không tốt nghiệp cấp 3, nhưng vẫn đi học đại học, thế nhưng đa số sinh viên trong trường là dựa vào thực lực của mình để thi đỗ.

Rất nhiều người có điều kiện không tốt, thì làm sao mua được y phục mấy ngàn đồng, Hứa Tuyết Quân lại nghĩ tới câu nói “đem mình giao cho hần” mà mặt đỏ rần lên!

Hần muốn mua quần áo gì cho mình? Hứa Tuyết Quân cúi đầu tìm đập như hươu chạy

“Thích bộ nào thì thử bộ đó đi.”

Tôi hướng về Hứa Tuyết Quân nói.

“A?!”

Hứa Tuyết Quân đang nghĩ lung tung, thấy tôi nói như vậy, thì thuận tiện đáp.

Nhưng khi nàng nhìn thấy giá trên y phục thì có chút khiếp đảm! Trời ạ, cái bộ quần áo này sao nhiều tiền tới như vậy? Nhìn cái giá có 4 chữ số này, Hứa Tuyết Quân không khỏi chắc lưỡi.

Nhưng mà ở đây đẹp hơn so với chợ sinh viên nhiều! Hứa Tuyết Quân nghĩ.

“Ồ đây... đắt quá?”

Hứa Tuyết Quân nhỏ giọng nói.

“Không sao đâu, cô thích cái nào thì cứ thử, không nhất định là phải mua!”

Tôi tùy ý khuyên.

440. Chương 215: Mua Hết.

Vì vậy, Hứa Tuyết Quân bắt đầu thử, nhưng cô gái bán hàng ở bên cạnh thì lại nghĩ, hai người này chắc là nghiện quần áo rồi.

Nhưng mà xuất phát từ quy định của cửa hàng, nàng cũng không nói gì, nhưng cũng không nhiệt tình, máy móc đưa quần áo cho Hứa Tuyết Quân.

Hứa Tuyết Quân vóc người vốn đẹp, mặc những quần áo này lên thì thực sự là đẹp không còn lời nào để rnois. Hơn nữa cho dù là cảm giác thanh thuần, gợi cảm, ở trên người nàng để phát huy được.

Hứa Tuyết Quân mới đầu còn có chút miễn cưỡng, nhưng khi mặc thử y phục thì tâm tình hoàn toàn chìm đắm trong đó. Cứ thoải mái mặc thử những bộ quần áo trong cửa hàng.

“Lưu Lỗi, tôi mặc quần áo này đẹp mắt không?”

Hứa Tuyết Quân tuy rằng nghĩ tôi và nàng chỉ là bạn bè, nhưng không có ai đi cùng, nàng đành phải hỏi tôi.

Con gái mặc quần áo, chuyện thứ nhất nghĩ không phải là mình mặc có đẹp không, mà là người khác nhìn có đẹp không. Hứa Tuyết Quân cũng như vậy, chuyện hỏi ý kiến của người khác.

“Đẹp lắm, nhưng bộ y phục này không thích hợp mặc hôm nay, đổi quần áo thanh xuân thì hợp hơn.”

Tôi gật đầu nói:

“Được rồi, cô nhìn cái áo màu đen kia xem thế nào.”

“Thật sao? Vậy thì thử xem...”

Hứa Tuyết Quân nhìn quần áo trên người mình, rồi đi vào trong phòng thay đồ.

Cô gái bán hàng liếc mắt nhìn tôi, biểu tình miễn cưỡng đưa bộ quần áo đó cho Hứa Tuyết Quân.

Hứa Tuyết Quân thử một hơi hơn chục bộ quần áo, cảm thấy có chút mệt mỏi, mới đổi lại quần áo ban đầu của mình

Cô gái bán hàng đảo mắt, nhìn Hứa Tuyết Quân mặc lại quần áo ban đầu, thì khinh bỉ liếc mắt nhìn tôi.

“Chúng ta đi thôi?” Hứa Tuyết Quân bây giờ mới ý thức được, hành vi của mình có chút mất mặt, lên thắp thỏm nhìn tôi nói.

“Đi, nhưng phải mua được quần áo rồi mới đi chứ!”

Tôi từ trên ghế chờ đứng lên, vẫy tay nhìn cô gái bán hàng nói:

“Phiền cô gói lại toàn bộ những y phục mà vị tiểu thư này đã thử, tôi mua tất.”

“A?” Cô bán hàng này sững sốt, hai mắt tròn to, miệng há hốc, nói lắp bắp:

“Cái gì... ? Đều mua?”

“Sao vậy, có chuyện gì sao?”

Tôi cũng lười cùng người như thế này tính toán.

“Không... Không thành vấn đề... Tôi đi gói lại...”

Cô bán hàng khẩn trương nói.

Thầm nghĩ trong lòng: nam nhân này hình như là một người có tiền, mà cô gái bên cạnh này là sinh viên nghèo, chắc là tình nhân của người này? Nhưng mà hình như vung tay hơi quá rồi? Mua toàn bộ thì bao nhiêu tiền, mỗi bộ y phục này tương đương với một tháng lương của mình rồi!

“Lưu Lỗi, anh muốn mua toàn bộ ư?”

Hứa Tuyết Quân có chút không hiểu, còn tưởng mình nghe lầm.

“Mỗi bộ cô mặc đều rất đẹp, đương nhiên tôi phải mua lại!”

Tôi nói.

“A? Không cần không cần, ai, cô bán hàng, không cần túi, chúng tôi không mua...”

Hứa Tuyết Quân mới nói được một nửa, đã bị tôi kéo trở lại.

“Đã bảo là đi mua quần áo cho cô rồi mà, nếu cô không mua, tôi đành phải dẫn cô sang cửa hàng khác sang trọng hơn, ở Vương Phủ tỉnh này đã là loại thấp nhất rồi!”

Không có cách nào khác, tôi đành phải nói:

“Nếu như cô không hài lòng, vậy chúng ta đi cửa hàng khác, ở đó một bộ quần áo hàng vạn đồng.”

“A? !”

Hứa Tuyết Quân chưa từng tới Vương Phủ Tỉnh, đương nhiên không biết là tôi gạt nàng, nên vội vàng im lặng.

Một lát sau, cô bán hàng đi tới, thế nhưng trong tay chỉ có 6 cái túi.

“Sao vậy? Không đúng sao?”

Tôi chỉ vào mấy cái túi hỏi.

“Chuyện này... Chuyện này... Thật xấu hổ, vị tiểu thư này trước kia thử nhiều quá, tôi không nhớ hết được...”

Mặt của cô gái bán hàng này nóng lên, lúc Hứa Tuyết Quân thử, nàng chỉ mau chóng muốn hai người này đi, đương nhiên là không chú ý.

Vốn tôi không muốn tính toán với nàng, nhưng nghe như vậy thì lửa giận bùng lên, nhìn nàng lạnh lùng nói:

“Các cô bình thường đều phục vụ như vậy sao? Có mấy bộ y phục mà cũng không thể nhớ được, gọi ông chủ của các cô ra đây!”

“Tôi... Tôi nghĩ đến hai người tới không phải là để mua hàng...”

Cô bán hàng ấp úng nói.

“Cô nghĩ vậy? Cô nếu như cho mình là người giàu nhất thế giới, nên không cần công việc nữa có phải không?”

Tôi nghe xong càng thêm tức giận, làm sai mà không nhận lỗi, lại còn cố ý lấy lý do!

Lúc này, một trung niên chừng hơn 30 tuổi chạy tới, thấy tôi đang quát cô bán hàng, vội vàng cười hỏi han nói:

“Xin chào tiên sinh, tôi là Vương Khải Tân, xin hỏi ngài có gì không hài lòng về cửa hàng hay sao?”

“Nói nhảm, phục vụ trong cửa hàng ông có vấn đề, cho rằng chúng tôi không đủ tiền mua hàng, nên không chú ý.”

Tôi thấy người này cũng coi như có lễ mạo, nên nói.

“Tiểu Thôi, có chuyện gì vậy?”

Vương Khải Tân nhìn cô bán hàng hỏi.

Tiểu Thôi lúc này mới ấp úng nói lại chuyện vừa rồi một lần. Vương Khải Tân nghe xong, vội vàng nhìn tôi và Hứa Tuyết Quân nói:

“Thật xin lỗi, tôi sẽ dựa theo quy định của công ty xử phạt nàng, đồng thời còn tặng ngài thẻ khách quý, có thể chiết khấu 9% của bất cứ mặt hàng gì trong cửa hàng. Ngài xem như vậy đã được chưa? Về phần mấy bộ quần áo không nhớ, hay là chúng ta cho vị tiểu thư này thử lại một chút?”

“Quên đi, chỉ nhắc nhở về thái độ phục vụ một chút thôi.”

Tôi khoát tay áo nói:

“Mấy bộ y phục đó tôi đều nhớ kỹ, tôi chỉ cho ông là được.”

441. Chương 216: Năm Tay

Có câu vô công bất thọ lộc, không biết là Lưu Lô có bắt mình làm chuyện gì không thể làm hay không, nhưng mà sau đó lại cảm thấy không có khả năng, hiện tại tôi còn có chuyện gì mà cần nàng làm đây.

Vậy tại sao hẳn lại mua cho mình nhiều y phục như vậy? Hứa Tuyết Quân mặt đỏ hồng nghĩ, có phải hẳn thích mình không? Nếu như hẳn thực sự thích mình, thì mình phải làm sao đây?

Kỳ thực tôi mua những...bộ quần áo này không có lý do gì phức tạp, chỉ là do thấy nàng mặc quần áo tương đối cũ rồi mà thôi, nếu là bạn bè, thì mấy thứ này có tính là gì.

Tôi bảo Hứa Tuyết Quân mặc một bộ y phục lên người, còn những cái khác thì dứt trở lại vào trong túi.

Cũng may mà những túi nhựa này cũng tương đối mềm dẻo, có thể đặc trong thùng sau xe

Hứa Nhị trợn hai mắt, không tin là em mình lại được mua nhiều như vậy, hơn nữa còn có cả phiếu giảm giá.

Hứa Nhị rất cuộc được chứng kiến những điều trên báo viết, đó là khi đại gia theo đuổi cô gái nào đó, thì vung tiền như nước!

“Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi mua những thứ đồ khác!”

Sau khi cất quần áo xong, tôi hướng về Hứa Tuyết Quân nói.

“A? Còn mua nữa?”

Hứa Tuyết Quân kỳ quái hỏi:

“Không phải đã mua nhiều quần áo như vậy rồi sao?”

“Đây là y phục, còn mua những thứ khác nữa, ví dụ như giày...”

Tôi nói.

“Còn phải mua ư”

Hứa Tuyết Quân có chút ngượng ngùng nói:

“Không sao đâu, cái giày thể thao của tôi cũng tương đối tốt...lúc tôi mới vào đại học mua đấy.”

Tôi cười nói.

“Giày thể thao thì sao có thể mặc với những quần áo như thế này, giày thể thao có thể mặc với trang phục bình thường thì được.”

“A? Như vậy sao, tôi còn không biết là như thế, vậy thì...đi mua cũng được, nhưng đừng mua đồ quá đắt!”

Hứa Tuyết Quân noi.

“Đương nhiên, tôi chỉ là bạn trai giả mạo của cô, sao có thể mua cho cô những món đồ quá đắt, nếu làm như vậy thì chị Nhan Nghiên của cô có thể sẽ ăn đấm đấy”

Tôi vừa cười vừa nói.

“Hơn nữa tôi còn là một người nghèo, mua đồ quá đắt thì không mua nổi”

“A? Vậy là tốt rồi...”

Hứa Tuyết Quân không nghĩ tới tôi sẽ nói như vậy, sắc mặt đỏ lên.

Nhưng mà trong lòng lại nghĩ, nếu như bạn trai thực sự thì hẳn có thể mua cho mình cái gì nữa đây? Nhưng mà cái ý nghĩ này cũng chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nàng cũng hiểu, Triệu Nhan Nghiên và các nàng sao có thể ghen được chứ?

Nếu như theo lời hắn nói, các nàng mà ghen, thì còn để cho mình như thế này hay sao!

Trên con đường đi qua cửa hàng điện thoại di động, tôi đột nhiên nghĩ tới chuyện Hứa Tuyết Quân còn chưa có cái điện thoại nào, vì vậy không nói hai lời, kéo nàng vào trong đó.

Tôi cầm tay nàng, chỉ là một hành động vô thức. Kể từ khi tôi sống lại, thì hầu như lúc nào cũn đi cùng những nữ nhân của tôi. Cho nên có nhiều hành động chỉ là hành động theo thói quen, cho nên cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng nàng trong giây lát bị tôi cầm tay thì lại hoảng sợ, vốn định lập tức giằng ra, nhưng trong lòng lại có chút không muốn, nhìn thấy sắc mặt tôi không thay đổi chút nào, nàng nghĩ thầm, hay là hắn vô ý!

Nhưng mà hiện giờ mình đang giả làm bạn gái của hắn, chuyện này cũng chỉ là bình thường mà thôi.

Trong khi suy nghĩ như vậy, thân hình Hứa Tuyết Quân run lên, xấu hổ, kích động, khiếp sợ, rồi lại hưng phấn, dường như giống như có ngàn vạn con sóng cùng xô vào một chỗ.

Tôi đi hai bước, thì cảm thấy Hứa Tuyết Quân dường như có điều gì đó không đúng.

Vì vậy tôi mới dừng lại, quay đầu lại thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, có chút kỳ quái hỏi:

“Cô làm sao vậy? Khó chịu hay sao?”

“A, không có ,không có chuyện gì...”

Hứa Tuyết Quân vội vã lắc đầu.

Tôi tuy rằng buồn bực, thế nhưng không nghĩ ra chuyện gì, đột nhiên cảm giác là lòng bàn tay của tôi nóng lên, hóa ra là do Hứa Tuyết Quân run rẩy lên mới ra mồ hôi.

Thấy vậy , tôi lúng túng buông tay ra, có chút xấu hổ nói:

“Xin lỗi, tôi không phải là cố ý, tôi chỉ theo thói quen thường ngày, tưởng cô là nữ nhân của tôi...”

“Không có gì...”

Hứa Tuyết Quân lắc đầu, lặng yên theo tôi vào cửa hàng điện thoại di động, ngay cả bản thân nàng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Hiện tại, Hứa Tuyết Quân dường như có thể khẳng định, bản thân mình có hảo cảm với hắn, nhưng đối với người con gái, không được làm bạn gái duy nhất của một người, cái cảm giác này làm cho nàng có chút thống khổ.

Lý trí của Hứa Tuyết Quân nói là, chuyện này sẽ không có kết quả, thế nhưng phương diện khác, Hứa Tuyết Quân lại mang tâm lý may mắn, nhiều cô gái có thể chung sống hòa bình với nhau như vậy, thì mình tại sao lại không thể?

Tôi đương nhiên là không biết Hứa Tuyết Quân suy nghĩ cái gì, thấy nàng trầm mặc tôi còn tưởng nàng đang tức giận, nên không dám nói gì.

Dù sao Hứa Tuyết Quân cũng là một tiểu cô nương rất bảo thủ, tôi nắm tay nàng thì dường như là chiếm tiện nghi, nhưng đối với Hứa Tuyết Quân thì lại khác, tôi không hi vọng nàng vì chuyện đó mà suy nghĩ, vì vậy khuyên bảo nói:

“Lát nữa chúng ta không phải là bạn trai bạn gái hay sao, đến lúc đó nhất định phải có chút hành động thân mật, nếu không người khác sẽ không tin, chúng ta hiện giờ luyện tập một chút, để cho lúc đó được tự nhiên!” T

“ha ha...tốt!”

Làm cho tôi không nghĩ tới là Hứa Tuyết Quân nghe xong lại cười đáp ứng rồi, hơn nữa lại còn chủ động nắm tay tôi.

Kỳ thực Hứa Tuyết Quân vẫn đang mâu thuẫn, rõ ràng là có thích cảm giác này, nhưng lại ngại ngùng, mà câu nói của tôi đã làm cho Hứa Tuyết Quân có lý do phóng túng to gan làm ra những hành động thân mật.

442. Chương 217 Thế Nào?

Y phục trên người của tôi tuy rằng trông thi phở thông, nhưng chất liệu lại khác hoàn toàn với đồ bình thường, hơn nữa hiện giờ tôi có chút khí chất của người lớn, nên lại trông khác hẳn.

Mà Hứa Tuyết Quân lại mặc một bộ quần áo hiệu Channel, làm cho cô gái bán hàng này hai mắt sáng ngời.

Ngày hôm nay nàng tuy rằng đã bán được 7,8 cái điện thoại, thế nhưng đều là điện thoại giá tương đối thấp, nên % được trích lại hơi ít.

Nhìn các nhân viên khác bán được mấy cái điện thoại sang, đắt tiền, thì giống như một con sói đang hưng phấn nhìn con mồi.

“Xin chào tiên sinh, hoan nghênh quang lâm, xin hỏi là ngài muốn mua điện thoại kiểu gì?”

Cô gái bán hàng nói.

Kiểu gì? Tôi nhìn Hứa Tuyết Quân liếc mắt, nha đầu này vội vàng cúi đầu. Dường như nàng có chút xấu hổ, nhưng vẫn không chịu buông tay.

“A”

Tôi cười nói:

“là bạn gái của tôi muốn mua”

“Được, không biết tiên sinh định mua với giá cả bao nhiêu?”

Cô gái bán hàng đương nhiên biết trong trường hợp này toàn là nam nhân trả tiền, nên hỏi người có vị trí mấu chốt.

“mua một cái điện thoại tiện nghi là được...”

Hứa Tuyết Quân nghe thấy cô gái bán hàng đặt câu hỏi, lập tức vội vàng nói.

“Vậy mua một cái tương đối là được.”

Tôi nghe Hứa Tuyết Quân nói như vậy, nên nhìn cô gái bán hàng nói.

Cô gái bán hàng nghe tôi nói là muốn mua một cái tương đối, thì không khỏi có chút thất vọng.

Nàng vốn định giới thiệu loại đắt tiền một chút, nhưng xem ra không được rồi, vì vậy thở dài nói:

“Có chiếc Motorola T2688 năm nay mới đưa ra thị trường, thân máy được thiết kế tinh tế, thích hợp với con gái sử dụng, hơn nữa còn có nhiều màu sắc để lựa chọn, ví dụ như màu đỏ này, vô cùng đẹp...”

Thất vọng thì thất vọng, nhưng bán được còn hơn không, nên nàng bắt đầu nhiệt tình giới thiệu.

Hứa Tuyết Quân thấy niêm yết giá là 2190 thì nghĩ là nó quá đắt.

“Có chút đắt”

Hứa Tuyết Quân nhỏ giọng nói.

Nhưng mà tôi thì không coi ra cái gì, vì điện thoại ở niên đại này tôi đều biết hết, quả thực là không so sánh được với các loại điện thoại sau này, thấy cái T2688 này, thì lại tưởng tượng ra cái Motorola V998++ và chiếc Nokia 8850

Mà chiếc V998++ dường như thích hợp với con gái dùng, 8850 thì con trai dùng tiện hơn, vì vậy tôi cắt ngang lời nàng, nói:

“Không cần giới thiệu, chúng tôi không mua cái này”

Cô gái bán hàng nghe thấy Hứa Tuyết Quân nói câu vừa rồi, còn tưởng là cái này quá đắt, trong lòng thất vọng, định giới thiệu loại rẻ hơn một chút.

“nơi này có bán Motorola V998?”

Do không nắm chắc, nên tôi đành phải hỏi, bởi không biết loại này đã được tung ra thị trường hay không.

“A?”

Cô gái bán hàng sửng sốt, giờ mới hiểu được, người ta cho T288 là đồ không tốt, nên vội vàng đáp:

“Có, chúng tôi còn có cả loại V998 được cải tiến, so với trước đây nó có thêm chức năng ghi âm, biên tập văn bản, có thể chứa nội dung trong điện thoại của mình...”

“Những...công năng này thì không cần nói, có màu gì? Có màu trắng châu trắng không?”

Tôi nhớ là loại màu này tương đối đẹp.

“Ách, thật ngại quá, chúng tôi không có màu trắng. Những chiếc này chỉ có màu xanh, màu đen và màu xám, tôi thấy màu xanh nước biển tương đối đẹp, vô cùng thích hợp với con gái, tôi đi lấy cho ngài xem.”

Cô gái bán hàng hưng phấn nói, nếu như bán được chiếc này thì được hưởng % rất nhiều!

Tôi không nhớ rõ là màu trắng ra lúc nào, nhưng có lẽ màu xanh nước biển cũng được.

Khi cô gái bán hàng đưa chiếc máy cho Hứa Tuyết Quân, nha đầu này thích tới nỗi không rời tay.

Tôi nhớ đây là một dòng sản phẩm kinh điển của Motorola, lượng tiêu thụ cực lớn, mãi cho tới khi loại V3 ra đời, thì mới thay đổi, thế nhưng nó vẫn là một loại kinh điển của Motorola.

Từ biểu tình của Hứa Tuyết Quân thì có thể thấy được, trong thời gian này, người ta đặc biệt thích thứ này.

Tôi đã xác định được ý của Hứa Tuyết Quân, nên nhìn cô gái bán hàng nói: “Chúng tôi mua chiếc này, bao nhiêu tiền? Có khuyến mãi sản phẩm nào không?”

Chiếc điện thoại này giá 4380 đồng, có thể tặng thêm ngài một cái Lightning và một cái Crystalsets”

Cô gái bán hàng nói.

“Vậy sao, được rồi, cô có phiếu thanh toán không?”

Tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút, chứ không để ý tới mấy thứ đồ phụ tùng này.

Bởi những thứ đó không sánh được với sản phẩm của Tập đoàn Ánh Rạng Đông và Tập đoàn Đông Á sản xuất.

“A? Hơn bốn ngàn? Lưu Lỗi, có đắt quá không? Tôi thấy lấy chiếc điện thoại vừa rồi cũng được!”

Hứa Tuyết Quân nghe tôi nói như vậy, vội vàng trả lại điện thoại.

“Cái đó tôi không thích.”

Tôi biết lúc này phải nghiêm túc với Hứa Tuyết Quân một chút, nếu không thì nha đầu này sẽ nghĩ rất nhiều.

Nhưng mà điểm này thương tự như Trần Vi Nhi, xem ra hai cô nàng này sẽ là bạn rất thân.

Cô gái bán hàng tương đối không khéo, nghe câu này thì biết người quyết định là tôi nên không nói hai lời, lập tức đem giấy thành toán cho tôi, nói:

“Tiên sinh, ngài đến phía trước thành toán là được...Được rồi, ngài có cần thẻ nhớ gì không? Chúng tôi có bán thẻ nhớ, nó có thể tiện hơn cho việc ghi hình”

“A, vậy thì chọn một thẻ đi, đồng thời ở đây có bán sim không?”

Tôi hỏi.

“Dạ có, chúng tôi có tặng thêm sim miễn phí, hoặc là ngài có thể chọn số nhưng mất phí!”

Cô gái bán hàng nói.

“Vậy thì chọn cho tôi một số đi”

Tôi nói.

“Xong rồi, tổng cộng là 1200 đồng, tôi giúp tiên sinh in phiếu thanh toán”

Cô gái bán hàng vội vàng nói.

Hứa Tuyết Quân muốn mở miệng nói gì, nhưng mà vẫn nhịn được.

Trong lòng nàng muốn nói, hấn tốn nhiều tiền cho mình như vậy, vậy thì định yêu cầu mình cái gì đây?

443. Chương 218 Hộp Lốp

“Số cuối sim là 0816?”

Tôi nói.

“Đúng vậy, ngày 18 tháng 6 là sinh nhật của tôi”

Hứa Tuyết Quân nói.

“Không thể nào?”

Tôi sửng sốt, tại sao lại có thể trùng hợp như thế, sinh nhật của tôi cũng là ngày 18 tháng 6!

“Làm sao vậy?”

Hứa Tuyết Quân kỳ quái hỏi.

“Không có gì”

Tôi không nói gì, nhưng biết là Hứa Tuyết Quân vẫn có hoài nghi.

“Ai nha, anh xem cái này đi, 139xxxx0816, số điện thoại này bình thường không bán, chúng tôi thường bán kèm với máy”

Cô gái bán hàng chỉ vào cái sim này hưng phấn nói.

“Được, lấy cái này đi!”

Hứa Tuyết Quân nhìn tôi liếc mắt nói.

Ra khỏi cửa hàng điện thoại, Hứa Tuyết Quân nghĩ, thoáng cái đã mất 5000 đồng, không khỏi cảm thán, lẽ nào đây là cuộc sống của người có tiền hay sao?

Bởi vì trải qua hai lần mua sắm, chuyện mua giày cho Hứa Tuyết Quân cũng không nói tới làm gì.

Sau khi mua xong mấy thứ, tôi nhìn đồng hồ, đã là hơn 5h. Mặc dù cách thời gian còn hơn 1 tiếng đồng hồ, thế nhưng giao thông ở Bắc Kinh này không được thuận lợi cho lắm, nên chúng tôi đi tới Cửu Đỉnh Độ Giả Thôn.

Cửu Đỉnh Độ Giả Thôn hóa ra là do một vị phú thương của Hương Cảng lập lên, trước kia khi Tam Thạch Bang giành địa bàn với Đại Hưng bang, Cửu Đỉnh Độ Giả Thôn nằm ở trong phạm vi của Tam Thạch Bang.

Vị thương nhân Hồng Kông này tương đối sợ phiền phức, sợ liên lụy tới mình, cho nên đem cái làng du lịch này chuyển giao cho Tam Thạch Bang.

Do đây là một sản nghiệp trong địa bàn, nên Tam Thạch Bang cũng không cự tuyệt, tiếp tục kinh doanh.

Những chuyện nhỏ nhặt này thì tôi không quan tâm, Đỗ Tiểu Uy vì lí do an toàn của tôi, trước khi đi có điều tra qua thì mới biết được, với lại chỉ một cuộc họp lớp nhỏ nhỏ, sẽ không có chuyện lớn gì phát sinh

Không biết lần họp lớp này do ai đứng ra tổ chức, phải biết rằng Cửu Đỉnh Độ Giả Thôn đã được xây dựng trở thành một cái làng du lịch lớn nhất Bắc Kinh, người này chắc chắn cũng không ít tiền.

Tôi và Hứa Tuyết Quân trước khi lên xe đã trao đổi với nhau về cách nói chuyện, nếu không tới lúc cần thiết lại mỗi người lại nói một lẻo.

Xuống xe, tôi và Hứa Tuyết Quân sóng vai đi vào trong phòng khách của làng du lịch, Hứa Tuyết Quân có chút khấn trương. Dù sao bạn trai của mình cũng chỉ là giả bộ, nên thần sắc tương đối nhăn nhó.

“Lát nữa, anh tận lực đừng có phát sinh xung đột với Quan Dương có được không?”

Hứa Tuyết Quân thần sắc có chút cổ quái nhìn tôi nói.

Quan Dương chính là nam nhân theo đuổi Hứa Tuyết Quân không thành công, qua Hứa Tuyết Quân tôi mới biết được Quan Dương này cũng là người Tân Giang.

Trong nhà thì rất có tiền, có thể nói là một thanh niên ưu tú, nhưng không biết tại sao Hứa Tuyết Quân không thích hẳn.

Trong đầu tôi đang nghĩ là người này chắc cũng tương tự tôi,...hay là còn có điểm gì khác biệt? Nếu không thì tại sao tôi lại có nhiều mối duyên như vậy, trong khi...những thiếu gia này lại là người thất tình? ”

“Yên tâm đi, chỉ cần hẳn không quá đáng, thì tôi sẽ làm như không thấy.”

Trong lòng tôi nói, nếu như đã đóng giả, vậy thì làm xong nghĩa vụ là được, gây trở ngại cho người ta tán gái là không tốt.

Mới vừa vào phòng khách, thì đã thấy một nam một nữ đứng ở bên phải, bên trái của sân khấu, hai người kia nhìn thấy Hứa Tuyết Quân thì vẫy vẫy tay ra đón.

“Tuyết Quân”

Cô gái nhìn thấy Tuyết Quân cười, nói:

“Vương Ngọc”

Tuyết Quân cũng cười nhìn nàng, hỏi:

“Cậu và Trương Lâu sao lại đứng ở chỗ này?”

“Tớ không phải là người trong ban tổ chức, nên bị lớp trưởng phái tới đây tiếp khách, còn hẳn sao?”

Vương Ngọc liếc mắt sang bên cạnh, nói:

“hắn muốn theo đuổi tớ, nhưng tớ lại không để ý tới hắn!”

“Tôi không phải là sợ cậu đứng một mình buồn sao!”

Trương Lâu gãi gãi da đầu giải thích.

“ha ha, Trương Lâu đúng là si tình với Tiểu Ngọc, theo đuổi lâu như vậy rồi mà không từ bỏ, thế nào? Nàng đã đáp ứng cậu chưa?”

Tuyết Quân cười nhìn Vương Ngọc đùa, có thể nhận thấy, thời còn đi học, tình cảm của Vương Ngọc và Tuyết Quân không tầm thường.

“hắc, hắc, sắp...sắp!”

Trương Lâu nhếch miệng cười.

“Là hần nói vậy thôi, chứ tớ không nói đâu!”

Vương Ngọc vội vàng bồi thêm một câu.

“ha ha, hai người đã thành chuyện, vậy mà Vương Ngọc lại còn cãi cố.

Tuyết Quân trêu đùa.

“Đúng vậy, đúng vậy, người ngoài cuộc thì sáng tỏ, nhưng người trong cuộc thì u mê, trong nhà còn chưa rõ nhưng ngoài ngõ đã tường!”

Trương Lâu gật đầu nói.

“Nói lung tung gì đó, u mê cái gì hả đồ đại đầu quỳ!”

Vương Ngọc đưa tay cốc cho Trương Lâu một cái rồ to.

“Đừng nói tới chúng tôi nữa, nói tới chuyện của cậu đi, cậu là hoa hậu học đường, lớp trưởng mời họp lần này, đương nhiên là không để ý tới chúng tôi, chỉ muốn mời cậu...”

Trương Lâu mới nói một nửa, đã bị Vương Ngọc đá một cước.

“Khụ, khụ”

Vương Ngọc ho khan một tiếng, quay mặt nhìn tôi nói:

“Xin hỏi vị này chính là...?”

“Xin chào, tôi là bạn trai Tuyết Quân...”

Tôi nhìn nàng gật đầu nói:

“Lưu Lỗi, hân hạnh được quen biết cô!”

“A, A!”

Trương Lâu lúc này mới ý thức được hần nói nhiều, xấu hổ nói:

“Tôi là Trương Lâu, là bạn trai của Vương...”

Trương Lâu nói được nửa câu, thấy sắc mặt Vương Ngọc không tốt, vội vàng sửa lời nói:

“Tôi là người theo đuổi Vương Ngọc...”

“ha ha, xin chào...”

Tôi đưa tay ra bắt tay hần.

Tôi nghĩ Trương Lâu cũng là một người sắc sảo, đừng trông khuôn mặt hần đôn hậu, nhưng nói chuyện thì toàn nửa câu.

“ha ha, mọi người đều là bạn học, tôi chỉ là một người ngoài, tới đây sẽ không ảnh hưởng gì chứ?”

Tôi cười hướng về hai người nói.

Hai người này đều là bạn tốt của Hứa Tuyết Quân, không muốn làm khó nàng, nên tôi đành chủ động bắt chuyện. Còn về tên tổ chức Quan Dương kia, không chào đón tôi, tôi cũng mặc kệ.

“Ha ha, anh là bạn trai của Tuyết Quân, thì cũng là bạn của chúng tôi, chúng tôi đương nhiên là hoan nghênh rồi!”

Vương Ngọc cười nói.

“Ai nha, hóa ra nàng cũng có thất tình lục dục, không nghĩ tới rằng nàng cũng thích con trai!”

Trương Lâu nói:

“Không biết lớp trưởng lúc này....”

444. Chương 219 Nỗi Lòng Của Hứa Tuyết Quân (1)

“Cậu sao lại nhiều lời như vậy? Hôm nay đã dùng LOUDSPE súc miệng chưa?”

Vương Ngọc hung hăng trừng mắt nhìn Trương Lâu

Vương Ngọc còn không biết rằng tôi đã được Tuyết Quân kể cho nghe chuyện Quan Dương theo đuổi, nên cho rằng tôi còn không biết mình có một tình địch mạnh như vậy.

Tuyết Quân nghe thấy Trương Lâu nói đến Quan Dương thì rất xấu hổ, vì vậy hướng về Vương Ngọc gật đầu nói:

“Chúng ta đã tới rồi, vậy thì cùng lên đi, họp lớp ở phòng nào?”

“Được, chúng ta họp lớp ở tầng 2, có chừng 7,8 người tới rồi, còn một số người chưa tới, tớ phải ở ngoài chờ bọn họ đã”

Vương Ngọc nói đến đây, lại cố ý quay đầu nói:

“Được rồi, Lưu Văn cũng mang bạn trai tới, không chỉ có một mình anh là người ngoài đâu!”

“Thật không? Vậy là tốt rồi, tôi còn lo lắng có người không chào đón tôi!”

Tôi nói.

“Xem ra tên Quan Dương này vẫn chưa từ bỏ ý định với cô, nghe Trương Lâu nói, thì dường như lần họp lớp này, Quan Dương vì cô mới đứng ra tổ chức!”

Ở trong thang máy, tôi nhìn Tuyết Quân nói.

“Chớ nói lung tung, tất cả là bạn học, mọi người họp lớp là bình thường, sao có thể nói là vì mình tôi!”

Tuyết Quân cãi lại nói. Nhưng khi nói câu này, nàng cũng có chút chột dạ.

Tôi cười không đáp lại, lúc này thang máy đã dừng ở lầu hai.

Nhà hàng của Cửu Đỉnh Độ Giả Thông được xây dựng ở tầng 2. Ngoại trừ ở đây ra còn có mấy khu biệt thự quy mô khác, cho dù làng du lịch có chật người, thì cũng không lo vấn đề không có cơm ăn, hướng chỉ đây cũng không phải là mùa du lịch.

Tầng 2 này chia thành 4 gian nhà hàng lớn, và 6 gian loại nhỏ hơn, lần họp lớp này được tổ chức trong một gian phòng nhỏ.

Khi vừa bước ra thang máy, thì đã có nhân viên hỏi chúng tôi là khách của ai, sau đó dẫn đường cho chúng tôi.

Gian hàng kỳ thực cũng không nhỏ, có thể chứa được 100 người. Khi mở cửa ra, thì phát hiện bên trong đã có chừng 10 người, nam có, nữ có, đang ngồi nói chuyện với nhau.

Khi tôi và Tuyết Quân đẩy cửa tiến vào. Người ở bên trong phòng yên lặng đi, nhìn về phía chúng tôi.

Rất nhiều người mang theo sự kinh ngạc, trong đó có một nam sinh cau mày, trên mặt hiện lên sự không tin.

“Tuyết Quân, hắn là ai?”

Không đợi những người khác mở miệng, nam sinh này đứng dậy, hướng về phía chúng tôi bước nhanh tới.

“Ách...hắn là...”

Tuyết Quân không quen nói dối, những lời đã tập trước, hiện giờ thì không nói thành lời.

“Để ah nói cho”

Tôi hướng về Tuyết Quân mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn nam sinh này giới thiệu:

“Xin chào, tôi là Lưu Lỗi, là bạn trai của Tuyết Quân”

“Bạn trai?”

Nam sinh dùng sắc mặt cổ quái nhìn tôi liếc mắt, nói:

“Tại sao tôi chưa nghe nói tới?”

Lúc này, tôi đã có thể kết luận, người này tám, chín phần mười là Quan Dương!

Mà những người ngồi ở bên trong ai cũng kinh ngạc nhìn chúng tôi, vì họ biết chuyện Quan Dương với Hứa Tuyết Quân.

Vốn tưởng Quan Dương có thể cùng với Tuyết Quân tiến thêm một bước, không nghĩ tới nửa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim!

“Ha ha, Tiểu Tuyết, bạn học này của em cũng vui tính thật? Lẽ nào hắn là mật thám trong truyền thuyết? Chuyện gì cũng biết hay sao?”

Tôi nhìn hắn một cái nói.

“Quan Dương, đây là bạn trai của tớ, cũng là bạn học cùng đại học!”

Tuyết Quân lúc này đã trấn định không ít, hướng về Quan Dương nói.

Quan Dương lúc này mới nhìn tôi chăm chú, nói:

“Bạn học? Các người quen nhau được bao lâu rồi? Có quan hệ gần như hai ta không?”

“Quan Dương...Cậu chớ nói lung tung...chúng ta là bạn học cũ, quan hệ chỉ như vậy mà thôi!”

Tuyết Quân vội la lên.

“Hừ, Tuyết Quân, cậu theo tớ ra đây, tớ có lời muốn nói!”

Quan Dương nói xong, hướng về phía Tuyết Quân ngoắc ngón tay, xoay người đi ra cửa.

“Em...”

Tuyết Quân có chút khó khăn nhìn tôi liếc mắt, không biết là có nên cùng đi ra ngoài hay không!

“Đi thôi”

Tôi hướng về phía Tuyết Quân gật đầu nói.

“Có một số việc phải nói cho rõ ràng, nếu em không thích hắn, cũng phải dứt khoát cho xong! Có chuyện gì thì gọi anh, anh ở chỗ này chờ em!”

“Được rồi!”

Tuyết Quân thở dài nói.

Tại sao tôi lại có cảm giác mình hình như là bạn trai của Tuyết Quân như vậy nhỉ? Loại chuyện này mà cngx cần tôi đồng ý hay sao?

Nhưng mà tôi không yên tâm về tên Quan Dương kia, âm thầm sử dụng dị năng, quan sát nhất cử nhất động của hắn.

Quan Dương thấy Tuyết Quân đi ra, tiện tay đóng cửa, sau đó dùng sắc mặt không tốt nói:

“Nói đi, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Biểu tình của hắn giống như đang răn dạy vợ của mình.

Tuyết Quân nhú nhú mày, có chút không vui, thế nhưng vẫn nói:

“Có chuyện gì mới được chứ?”

“Bạn trai của cậu, quen nhau lúc nào? Gặp gỡ nhau được bao nhiêu thời gian rồi? hai người phát triển tới trình độ nào rồi?”

Quan Dương hỏi.

“Chúng tôi...Cậu quản chuyện này để làm gì?”

Tuyết Quân tích cách tuy rằng mềm yếu, thế nhưng có không có nghĩa là nàng nhẫn nhục chịu đựng. Từ chuyện nàng không khuất phục ông chủ kia là có thể thấy được.

“Tớ đương nhiên phải xen vào rồi! Trong mắt của tớ, cậu đã là nữ nhân của tớ! Vậy thì tại sao cậu có thể tìm bạn trai khác được? Tớ đối với cậu ra sao, cậu còn không biết hay sao? Từ cấp 3 tới thời đại học, tớ theo đuổi cậu 4 năm lẽ nào cậu không bận tâm?”

Quan Dương có chút hơi giận nói.

“Thế nhưng tớ không thích cậu, tớ đã nói rồi, chúng ta chỉ là bạn tốt...”

Tuyết Quân có chút kích động nói.

“Không thích tớ? Vì sao không thích tớ? Tớ có cái gì không tốt? Tớ kém tiểu tử kia hay sao? Tớ thừa nhận tớ không đẹp trai bằng tiểu tử kia, thế nhưng đẹp trai có dùng được cái rắm gì, có thể kiếm cơm sao! Tớ nhiều tiền hơn so với hắn, có thể cho cậu một cuộc sống tốt, khi tốt nghiệp cậu không phải bôn ba!”

Quan Dương quát.

“Tình cảm có thể dùng tiền mua hay sao, tớ thích hắn đây! Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, tớ đã có một cảm giác vô cùng đặc biệt, thậm chí là tớ chủ động theo đuổi hắn! Quan Dương nếu cậu cứ tiếp tục như thế này, thì chúng ta ngay cả bạn bè cũng không thể làm!”

Tuyết Quân cũng gấp gáp, hô lớn.

Mà ở bên trong phòng tôi nghe thấy Tuyết Quân nói như vậy, thì sợ ngay người , lẽ nào những điều nàng nói đều là sự thật?”

445. Chương 220 Nỗi Lòng Của Hứa Tuyết Quân (2)

“Các người quen nhau được bao lâu, thích, cậu có biết cái gì gọi là thích không?”

Quan Dương trừng mắt hỏi.

“Tớ dám khẳng định, tớ vô cùng thích hắn!”

Tuyết Quân nói xong câu đó đột nhiên cảm giác mình nhẹ nhõm hẳn đi, vấn đề khó khăn nhất đã nói ra rồi, nên Tuyết Quân cũng có chút thả lỏng, nói:

“Khi báo danh, chúng tớ đã quen nhau rồi, lúc đó tớ bị người khác khi dễ, rất nhiều người chỉ đứng xem, chỉ có hắn động thân giúp tớ, giúp tớ giải quyết khốn cảnh, từ lúc đó, tớ đã thích hắn, chẳng nhẽ cậu không nghe nói cái gì gọi là nhất kiến chung tình hay sao!”

“nói nhảm, nghe thì rất lãng mạn đấy!”

Quan Dương biến sắc, có chút lạnh lùng nói:

“Tuyệt Quân, chúng ta quen biết nhau một thời gian dài như vậy, cậu cũng biết Quan Dương là hạng người gì! Tổ nói cho cậu biết, tổ là một người vô cùng độc ác, cậu có thấy vậy không?”

“Cậu...cậu độc ác...”

Tuyệt Quân nghe thấy những lời này, có chút sợ hãi, Quan Dương là hạng người gì, mấy năm qua nàng biết rất rõ.

“Cậu nếu như biết tổ độc ác, hắc hắc, nhẫn nại của tổ có giới hạn, bạn trai của cậu nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn, thì cậu cũng đừng có hối hận.

Quan Dương cười hắc hắc, uy hiếp nói.

Mà lúc này, tôi ở trong phòng ăn có chút tức cười, người này độc ác? Còn muốn gây chuyện ngoài ý muốn với tôi, tôi cũng muốn xem hắn làm như thế nào.

Thế nhưng Tuyệt Quân cũng không biết tôi lợi hại, lần trước giúp nàng giải quyết chuyện bình hoa kia. Chỉ dùng trí, cũng không có động võ, nên Tuyệt Quân vô cùng lo lắng.

Quan Dương ở cấp 3 nổi danh là người độc ác, ở trường học xưng vương xưng bá, có người nói hắn có quan hệ với cả xã hội đen.

Có mấy học sinh chọc tới hắn, đều bị đánh thành tàn phế, trong đó có một người bị gãy hai chân, phải nằm viện nửa năm. Trong khi Quan Dương chỉ phải nộp một chút tiền bảo lãnh mà thôi.

“Quan Dương, cậu...cậu sao lại như vậy, cậu chớ làm bừa, hiện tại cậu đã lớn rồi, pháp luật sẽ xử lý!”

Tuyệt Quân nói.

“Pháp luật sẽ xử lý? Ha ha, Tuyệt Quân, cậu cũng lên đại học rồi, cậu cũng hiểu pháp luật đúng không? Hắc hắc, tổ cho cậu biết, Quan Dương muốn giết người là giết, ai làm gì được tổ, chẳng qua chỉ là vấn đề nhiều tiền hay ít tiền mà thôi!”

Quan Dương làm càn cười nói.

Giờ khắc này. Tuyệt Quân đột nhiên cảm giác được, Quan Dương thật xa lạ với mình, quả thực là quá xa lạ! Hóa ra, từ trước tới giờ sao mình có thể coi hắn là người bạn khác phái được.

Mình coi hắn là một người bạn tốt, nhưng giờ hắn lại nói với mình như vậy, thực sự là hối hận khi tới cuộc họp lớp này!

“Cậu muốn làm chuyện gì thì cứ làm, nếu như cậu dám động tới hắn, thì hai chúng ta không còn là bạn bè nữa!”

Tuyệt Quân lắc đầu, xoay người đi vào trong phòng.

Mà trong nhà hàng, tôi cũng nhận thấy vấn đề khác thường.

“oa, thật là đẹp trai”

Có một cô gái nhìn thấy tôi kêu lên, bạn trai của nàng ở bên cạnh thì lại tỏ ra xấu hổ.

“Anh là bạn trai của hoa hậu giảng đường?”

Lại có một cô gái khoa trương, há to miệng hỏi.

Đây là lần thứ 2 tôi thấy có người gọi Tuyệt Quân là hoa hậu giảng đường.

Nếu như suy nghĩ kỹ, thì với nhan sắc của Tuyệt Quân, thừa sức làm một hoa hậu giảng đường.

Mà ở bên cạnh tôi, có nhiều mỹ nữ, đương nhiên là cảm nhận sẽ khác, hiện giờ đúng là đã thấy được mị lực của nàng rồi.

“Đúng vậy, tôi chính là...”

Tôi vui đùa nói.

“Oa, hoa hậu giảng đường cùng với anh, quả thực là một đôi ông trời tác hợp!”

Mê trai nữ sinh ước ao nói.

“Ha hả, các cô cũng rất đẹp, ở cấp 3 có lẽ cũng không dưới Tiểu Tuyết?”

Tôi thuận miệng khen ngợi các nàng vài câu.

“Ha hả, anh thật nhận thấy vậy hay sao!”

Lại có một cô gái nói.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, sắc mặt của Tuyết Quân cực kỳ không tốt đi vào, câu chuyện trong phòng cũng ngừng lại, bọn họ đều biết tính cách của Quan Dương, biết hắn sẽ nói gì đó với Tuyết Quân, nên đều lựa chọn là im miệng, tránh cho tại họa không đầu.

Tôi đối với chuyện ở ngoài cửa rõ như trong lòng bàn tay, nếu như làm bạn trai giả mạo của nàng, thì tôi cũng chỉ coi như một chuyện bình thường. Nhưng bây giờ đã biết tiếng lòng của Tuyết Quân, thì tôi sẽ giúp nàng.

“Bạn học Quan Dương của em đâu rồi?”

Tôi cũng không có hỏi Tuyết Quân là Quan Dương nói gì với nàng, mà chỉ hỏi hắn đâu rồi.

Tuyết Quân có chút kỳ quái sao hắn không hỏi mình làm gì, mà lại quan tâm tới Quan Dương đi đâu, sắc mặt có chút khác hơn, nhìn tôi nói:

“Em không biết, có khả năng là hắn đi gọi món ăn rồi.”

Tôi biết Quan Dương lúc này đang ở bên ngoài gọi điện thoại, Tuyết Quân nếu đã trở về, thì tôi cũng không thêm chú ý tới hắn ở bên ngoài làm gì.

Nếu như hắn có động thủ, thì tôi chỉ cần bảo vệ Tuyết Quân không bị tổn thương là được, tránh cho chuyện chó cùng rứt giậu.

“Anh tại sao lại không hỏi hắn đã nói với em những gì?”

Tuyết Quân rất cục không nhịn được tò mò hỏi.

“Nói cái gì? Không phải hắn nói là bảo em rời xa anh hay sao?”

Tôi vừa cười vừa nói.

Tuyết Quân cười không nói, bắt đắc dĩ gật đầu.

“ha ha, quả nhiên là bị anh đoán trúng, vậy em nói sao?”

Tôi hỏi.

“Em còn có thể nói thế nào được nữa! Em đương nhiên là nói không được!”

Tuyết Quân có chút hờn dỗi, nhìn tôi liếc mắt nhỏ giọng nói:

“Giả vờ giả vịt muốn em bộc lộ ra!”

“A, A!”

Trong lòng tôi nghĩ, chỉ là giả vờ giả vịt sao? Nhưng mà ngoài miệng thì không có hỏi: “Đúng vậy, đây cũng chẳng phải là chuyện lớn gì, không ảnh hưởng gì đâu!”

“Thế nhưng, thế nhưng Quan Dương hắn...Hắn nói hắn...em sợ hắn đối với anh...”

Tuyết Quân nhất thời sốt ruột, ấp a ấp úng nói.

“Cái gì mà hắn, rồi lại em, hắn nói hắn là người độc ác, sau đó uy hiếp em rời xa anh, nếu không thì động thủ với anh có đúng không?”

Tôi cười nói.

“A?”

Tuyết Quân nghe xong thì sửng sốt vì “người độc ác” là danh hiệu của Quan Dương, nàng buồn bực nghĩ tại sao tôi lại biết như vậy, nhưng nàng cũng không hỏi, mà nói:

“Đúng vậy, hẳn đúng là nói như vậy...”

Nói tới từ người độc ác, tôi đã cười, bởi vì tôi nhớ lại một bộ phim truyền hình, trong đó có một người luôn nói hẳn là người độc ác, còn hỏi người khác xem hẳn có phải người độc ác hay không.

“Độc ác thì làm sao, có như Vương Thiên Lai không!”

Tôi nói.

“Cái gì? Vương Thiên Lai là ai?”

Tuyết Quân buồn bực hỏi.

446. Chương 221 Người Giàu Nhất Ở Tân Giang

Một lát sau, Quan Dương đã trở về. Sau khi vào cửa còn hướng về phía tôi gật đầu, giống như là chưa có chuyện gì xảy ra vậy làm cho tôi có chút không hiểu. Người này sao lại giống như nữ nhân vậy, trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

“Mọi người đến bàn tiệc ngồi đi, tớ đã bảo nhà hàng mang thức ăn lên rồi!”

Quan Dương đi tới trước mặt mọi người nói.

Lúc này, mấy người bạn học chưa tới, thì cũng đã tới rồi, Vương Ngọc và Trương Lâu cũng đi đến.

Quan Dương nghênh ngang đi về phía ghế chủ tịch, khoan thai ngồi xuống. Trong đám bạn học, thì nhà của Quan Dương có điều kiện nhất, hơn nữa khi học cấp 3, hẳn là lớp trưởng, nên ngồi ghế chủ tịch cũng không quá đáng.

Mọi người đều ngồi vào chỗ, ngoại trừ Vương Ngọc và Trương Lâu là một đôi từ thời cấp 3, những người khác...đều là lên đại học mới quen biết, cho nên tôi cũng không chỉ có một mình.

Tôi và Tuyết Quân ngồi ở vị trí gần cửa sổ, vốn theo kế hoạch thì Quan Dương muốn Tuyết Quân ngồi bên cạnh hẳn, mà do có sự xuất hiện của tôi, nên kế hoạch bị vỡ, xuất phát từ tâm lý trả thù, cho nên hẳn an bài tôi ngồi ở vị trí cuối cùng.

Chỗ ngồi của chúng tôi đều có định sẵn chức vị nho nhỏ, giống như ký ức kiếp trước của tôi...những quy tắc này thì có thể hiểu, thế nhưng những người này...mới lên đại học không lâu đã tỏ vẻ quan cách.

Mà do bởi vì điều kiện gia đình của Quan Dương nên hẳn muốn mượn cơ hội này nhục nhã tôi một phen, nhưng khi thấy phương pháp này chẳng có tác dụng gì, đành phải lắc đầu bỏ qua. Chẳng lẽ muốn hẳn chủ động nói với mọi người là tôi phải ngồi ghế chót hay sao!

“Quan tiên sinh, đồ ăn đã chuẩn bị thỏa đáng, hiện tại có thể bắt đầu chưa?”

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, một nữ phục vụ sinh dùng thái độ cung kính hướng về Quan Dương hỏi.

“A? Vậy thì bắt đầu đi!”

Quan Dương mê đắm nhìn vào bộ ngực to của cô gái này, sau đó nhanh chóng thu trở lại. Hẳn bây giờ vẫn chưa quên việc phải theo đuổi Tuyết Quân, còn chuyện tìm gái giải quyết nhu cầu sinh lý, thì chỉ cần có tiền thì tìm lúc nào chẳng được.

Cửu Đỉnh Độ Giả Thông tốc độ mang thức ăn lên rất nhanh, căn cứ vào điều này, thì chắc chắn rằng ở đây không chỉ có một nhà bếp! Nữ phục vụ sinh vừa mới ra, lát sau đã mang theo món ăn trở lại.

Xem ra Quan Dương đúng là rất có tiền, các món ăn kiểu sơn trân hải vị hẳn gọi một lượt, Quan Dương nhìn các bạn mình chảy nước bọt, có chút dương dương tự đắc, cũng có chút uất ức.

Bởi vì hôm nay hẳn muốn ở trước mặt Tuyết Quân thể hiện, để cho nàng thấy được thực lực kinh hải thể tục của mình. Nhưng không ngờ lại xuất hiện một người như tôi!

Không được, Quan Dương nghĩ thầm, nếu như cứ như vậy thì kế hoạch sẽ thất bại, Quan Dương sẽ không cam lòng

Tuy rằng trong nhà hẳn có tiền, tiền tiêu vặt của hẳn thì rất nhiều, nhưng mỗi lần họp lớp này, hẳn phải mang tiền tiêu vặt của cả một kỳ học ra, bảo hẳn không đau lòng sao được!

Quan Dương nghĩ thầm, tại sao lại không đem dờn khoản tiền này sang người khác, ánh mắt của hẳn dừng lại ở trên người của tôi.

Nếu như trực tiếp nói ra, thì sẽ làm cho mọi người coi thường, huống chi hẳn không dám khẳng định là tôi có năng lực trả tiền!

Trong mắt Quan Dương thì tôi không có cách nào trả nổi số tiền này. Hẳn chỉ muốn tìm một cơ hội vũ nhục tôi cũng được rồi!

Mọi người không lên khách khí, mọi người cứ tận lực ăn uống, lát nữa còn có các món khác!”

Quan Dương đứng dậy, có chút đau lòng nói.

“Hôm nay mọi người cứ ăn thoải mái, tôi mời khách!”

“Lớp trưởng muôn năm”

Các bạn học còn chưa rõ chân tướng còn tưởng Quan Dương hào phóng như vậy, đều vui vẻ hoan hô nói.

“Xem ra, lớp trưởng của các bạn có rất nhiều tiền!”

Tôi nhìn một bàn tiệc rượu xa hoa, nói với một người bạn của Tuyết Quân.

“Đúng vậy, nhà của Quan Dương là nhà giàu nhất ở Tân Giang!”

Một nam sinh bên cạnh Quan Dương lập tức nói.

“Nhà giàu nhất?”

Tôi cố ý há miệng to. Ở Tân Giang mà hẳn dám nói nhà hẳn giàu nhất.

“Không biết bạn Lưu Lỗi là người ở đâu? Có nghe tới Vạn Dương Thực Nghiệp của Tân Giang hay không?”

Quan Dương thấy đây là cơ hội khoe khoang, vội vàng nói.

“Vạn Dương Thực Nghiệp? A, A!”

Tôi cố ý gật đầu nói:

“Tôi cũng là người Tân Giang, nhưng chưa nghe nói tới Vạn Dương Thực Nghiệp.”

“Mày...”

Quan Dương vốn đang mỉm cười thì trong nháy mắt lạnh xuống.

“Ha ha, đừng nói là bạn, tôi cùng cậu ấy là bạn học nhiều năm như vậy, cũng không biết nhà cậu ấy có Vạn Dương Thực Nghiệp! Mọi người đều là học sinh, học tập còn không kịp, đâu có tâm tư quan tâm tới chuyện ngoài xã hội!”

Trương Lâu thấy tình cảnh như vậy, vội vàng giảng hòa.

Hẳn biết cách làm người của Quan Dương, Quan Dương trả thù tôi, nên thừa dịp mọi người không chú ý, nháy mắt cho tôi.

Tôi cười, cũng không tiếp tục nói móc Quan Dương mà nói:

“Ha hả, đúng vậy, nhà của tôi cũng chỉ là buôn bán bình thường, Quan Dương không lên để ý!”

“Không có chuyện gì!”

Quan Dương khoát tay, làm bộ như rộng lượng, nhưng trong lòng bắt đầu tính toán: hóa ra người này gia thế không được tốt lắm, hơn nữa còn là người Tòng Gian, vậy không thành vấn đề rồi, chỉ cần mình nói vài câu, hẳn sẽ gặp chuyện không may!

Quan Dương lúc này còn kiêng kị, vì sợ tôi là người Bắc Kinh, trong nhà còn có bối cảnh gì đó, nhưng mà hiện giờ thì không!

“Nhà giàu nhất Tân Giang, rất hay, sau này cậu có không cần học, cũng có việc rồi?”

Tôi làm bộ thờ dài nói.

“Ha hả, có thể nói là như vậy, làm vợ của tôi thì sẽ cơm không lo, hơn nữa còn có cuộc sống của những người thượng lưu!”

Quan Dương nói, nhìn Tuyết Quân liếc mắt, nhưng mà thấy Tuyết Quân không thèm nhìn hắn.

“Oa! Lão công, anh nhìn người ta kia, chúng ta còn phát sầu vì chuyện tìm việc!”

Một bạn gái bên cạnh một nam sinh đứng gần Quan Dương ao ước nói.

“Hắc, hắc, em đừng ao ước nữa, ước ao cũng vô dụng! Người ta là đại thiếu gia, anh so làm sao được.”

Nam sinh này hiển nhiên có quan hệ không tệ với Quan Dương, đang có kiểu người tung kẻ hứng.

447. Chương 222 Mất Thẻ Diện (1)

“Đừng nói nữa, Lô Giai, người ta có bạn trai, còn nói những lời này ...làm gì!”

Quan Dương phất tay nói. Nhưng trong lòng mừng thầm, Lô Giao không hổ là bạn thân của mình, đúng là thức thời!

“Hắc, bạn thân, tôi thấy chuyện có một hoa hậu lão bà cũng chưa chắc đã là chuyện tốt, lúc nào cũng phải đề phòng nam nhân ưu tú hơn mình cướp đi, ai! Làm nam nhân, thật là khó à!”

Lô Giao cố ý thờ dài nhìn tôi nói.

“Cảm ơn đã nhắc nhở, nhưng mà tôi tin vào tình cảm của mình và Tiểu Tuyết”

Tôi cười nói.

“Tình cảm, hắc hắc, tình cảm ở trước mặt tiền bạc thì chẳng là cái gì cả!”

Lô Giai lắc đầu nói.

“Đừng nói như vậy không tốt, tuy nói ở thời hiện đại này, cái gì cũng cần tiền, không tiền thì không làm được gì. Nhưng chúng ta hiện tại là sinh viên, mà sinh viên thì thường theo đuổi những mối tình hư vô mờ mịt, chờ sau này tốt nghiệp, ra ngoài xã hội rồi, lúc đó mới biết tiền là quan trọng!”

Quan Dương giống như là đang ngăn trở Lô Giai nói tiếp, nhưng kỳ thực là chính bản thân hắn đang tiếp tục nói.

“Đúng vậy Quan Dương so với chúng ta mạnh hơn nhiều, chúng ta phải tự gây dựng sự nghiệp, còn hắn thì chỉ việc kế thừa sự nghiệp của cha”

Tôi cười cười nói.

Biểu hiện của hắn thì hoành tráng, nhưng thực sự chỉ là loại Nhị thế tử dựa vào cha chú mà thôi.

“KHông có cách nào khác, ai bảo bối cảnh của tôi tốt hơn!”

Quan Dương không chút nào xấu hổ, trái lại còn cho rằng đó là vinh quang, hẳn nghĩ đây là ưu thế của hắn so với người khác.

“Bởi vậy mới nói, nữ hài tử tìm lão công. Trước tiên phải tìm xem lão công mình làm gì, đây không phải là Hương Cảng, Hồng Kông, Đài Loan, những minh tinh đều gả cho con của phú hào!”

Lô Giai nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ.

Tuyết Quân đương nhiên cũng không ngu ngốc, cũng hiểu được lý lẽ của Quan Dương và Lô Giai, nhưng không phản bác, nhìn những người bạn khác đang cười mập mờ, Tuyết Quân rất là xấu hổ.

Nàng xuất thân bần hàn, từ rất nhỏ đã hiểu được tầm quan trọng của tiền, thậm chí trước khi đi học đại học, cũng phải do hàng xóm vay chạy cho.

Thế nhưng cũng chính vì vậy nàng mới nghĩ tình cảm so với tiền càng trở nên trọng yếu hơn.

Cho dù trạng phu tương lai của mình có năng lực cỡ nào, có tiền cỡ nào, thì cũng không cách nào dùng tiền mua được tình cảm.

Thế nhưng bây giờ nàng lại phát hiện mình lại thích một nam nhân có rất nhiều bạn gái, nàng cũng không biết người nam nhân này có bao nhiêu tiền, cugnxc không biết thân thế của hắn ra sao, nhưng cũng không cách nào kiềm chế được tình cảm của mình.

Tuyết Quân biế mình như vậy là sai, thế nhưng có đôi khi biết sai vẫn cứ làm, giống như là con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nghĩ tới đây Tuyết Quân có chút đỏ mặt, nàng đã từng khinh bỉ những nữ nhân bán mình vì tiền, những nữ nhân vì tiền làm tình nhân cho người khác, vậy thì nàng bây giờ làm sao?

Quan Dương thấy Tuyết Quân sắc mặt đỏ ửng, còn cho rằng ngôn từ của mình đã tác động tới nàng, nên càng thêm khoác lác:

“Tôi đã nghĩ rồi, nếu như có người đồng ý làm bạn gái của tôi, thì đầu tiên tôi sẽ mua cho nàng một chiếc xe, sau đó sẽ mua cho nàng một căn nhà ở Bắc Kinh, tôi sẽ làm cho nàng thành nữ nhân hạnh phúc nhất thế giới!”

“Quan Dương, nghe cậu nói như vậy, tôi hận mình không thể chuyển đổi giới tính!”

Lô Giai cười nói.

“Cho dù như vậy, thì cũng làm gì có phần của anh, Tuyết Quân người ta xếp đằng trước anh kia!”

Bạn gái của Lô Giai nói một câu thẳng thừng.

Lúc này, những người có quan hệ với Tuyết Quân trong lớp có chút không nhịn được.

Trước kia họ nghĩ, Quan Dương theo đuổi Tuyết Quân cũng không tệ, vừa học tập giỏi, vừa trẻ lại vừa có tiền, đồng thời lại còn là một đại ca lãnh khốc trong trường học, người như vậy dễ là đối tượng trong một của nhiều cô gái.

Mà bây giờ, cho dù nói như thế nào Tuyết Quân cũng đã có bạn trai, thì không nên nói những lời tổn hại tới tình cảm thế này.

Hơn nữa các nàng còn phát hiện Quan Dương có lòng tự cao tự đại rất lớn, trong lời nói luôn mang theo một ý hạ thấp người kahcs, làm cho người nghe cực kỳ khó chịu.

“Quan Dương, cậu uống quá nhiều rồi đó!”

Vương Ngọc là bạn tốt của Tuyết Quân, đương nhiên là không nhịn được rồi.

“Uống nhiều? Tổ còn chưa uống giọt nào mà!”

Quan Dương gơ cái chén không, sau đó hô:

“Phục vụ sinh, mang rượu tới đây...”

Nói đến đây, Quan Dương linh quang vừa hiện, trong lòng sinh ra một ý nghĩ có thể trút giận cho mình.

Vì vậy rit tai cho Lô Giai vài câu, sau đó Lo Giai lại rĩ tai cho bạn gái mình vài câu.

Chỉ chốc lát sau, phục vụ sinh liền đẩy cửa đi đến, cười hỏi:

“Xin quý rầy rồi, các vị muốn dùng rượu gì?”

“Thôi đi, chúng tôi còn là sinh viên, sẽ không uống rượu!”

Quan Dương bỗng nhiên thay đổi thần sắc, chuyển sang nghiêm túc nói.

“A?”

Lô Giai thét một tiếng chói tai, nói:

“Vậy sao có thể, bạn học cũ gặp mặt, thật vất vả mới tụ tập được một chỗ, sao có thể không uống rượu được?”

“Đúng vậy, ngày mai là chủ nhật, làm gì phải đi học!”

Mấy người bạn học cũng rất là kỳ quái nói.

“Không được, sinh viên thì sao có thể uống rượu được!”

Quan Dương nghiêm trang nói.

“Không được sao!”

Lô Giai mắt hững nói:

“Không uống rượu thì sao có hứng được, phục vụ sinh, mang hai két bia ra đây!”

“Không được! Cậu muốn uống thì tôi cũng không bỏ tiền, tự bỏ tiền túi của mình đi!”

Quan Dương khoát tay nói chặn lại nói.

“A?”

Lô Giai gãi gãi đầu nói:

“Nam nhân tại sao lại có thể không uống rượu được. Cậu nói có đúng không Lưu Lỗi?”

Lô Giai làm bộ lơ đãng hỏi tôi.

“Không uống thì không uống, có cái gì đâu”

Tôi cảm thấy Quan Dương không đúng lắm, tại sao lại thay đổi thái độ bất thường tới như vậy, bây giờ lại nghe thấy Lô Giai hỏi mình, thì chắc chắn trong chuyện này có nguyên nhân!

Quả nhiên, trên mặt của Lô Giai và Quan Dương đồng thời hiện lên vẻ thất vọng, tôi nhìn có chút buồn cười, trong lòng cũng muốn xem bọn chúng làm gì, vì vậy nói:

“Nhưng mà các người đều là bạn học, uống rượu một chút cũng không sao!”

“Vậy sao”

Lô Giai kích động vỗ đùi nói:

“Vậy thì không cần phiền Quan Dương này, tiền rượu tự chúng ta tính riêng...”

448. Chương 223 Mất Thẻ Diện (2)

Nghe đến đó, tôi mới hiểu được hóa ra là vì Quan Dương này thất bại trong việc theo đuổi Tuyết Quân. Mà trong buổi gặp mặt này còn có tôi, trong khi hắn đã lỗ tiêu tiền như rác nên muốn kéo thêm một cái đệm lưng!

Trong lòng tôi cười thầm, không cần nói cũng hiểu ý của hắn. Nhưng mà cũng chỉ là mấy bình rượu, tôi cũng không hẹp hòi gì, cho nên nói:

“Không sao đâu, mọi người cứ uống rượu, tôi trả tiền”

“Thật tốt quá, các anh em!”

Lô Giai hưng phấn búng một ngón tay, sau đó hướng về nhân viên phục vụ nói:

“Mang hai két bia tới trước, à, còn 10 bình Tuyết Bích, chuyện này...tính trên đầu của người này!”

“Tiên sinh, đồ uống và bia của chúng tôi đều là miễn phí...”

Nhân viên phục vụ thấy Quan Dương và mấy người này diễn trò, cố nén cười giải thích.

“Miễn phí!?”

Lô Giai và Quan Dương đồng thời há to miệng, tại sao lại như vậy được chứ!

“Đúng vậy, ở Cửu Đỉnh Độ Giả Thông đều miễn phí đồ uống!”

Nhân viên phục vụ nói.

“Được rồi, tôi đã biết!”

Quan Dương phát phát tay, thần sắc xấu hổ nói:

“Cô đi lấy đi.”

Kỳ thực hầu bao của hắn không có bao nhiêu, nên không tới đây, chỉ có hôm nay họp lớp mới tới, nên mặt của Quan Dương không khỏi nóng rần rần, còn tự trách mình nghĩ ra một chủ ý ngớ ngẩn.

Cũng may do có bia, mọi người dần trở lên sôi nổi, có phần hòa hợp. Có một số bạn trai của các bạn nữ trong này, đã ra ngoài công tác, dường như rất có địa vị, có men vào thì bắt đầu khoác lác.

“Mọi người đang ngồi ở đây đều là bạn học của Tiểu Tình, vì vậy ở Bắc Kinh có gặp khó khăn gì, có thể tới tìm Dương Ích Quân tôi!”

Tên Dương Ích Quân này là bạn trai của Tiểu Tình, bạn nữ trong lớp của Tuyết Quân, lực học tương đối kém, tới Bắc Kinh cũng chỉ học một trường đại học hạng ba.

Vốn ngại không muốn tham gia cuộc họp lớp này, nhưng đã kiếm được một người bạn trai có tiền, nên cũng muốn khoe khoang một chút.

“Các anh em, nghe khẩu khí của vị này, hình như bạn ấy có địa vị tương đối tốt ở Tân Giang?”

Lô Giai nghe xong lập tức tiếp lời nói. Trong khi hắn và Quan Dương vừa mới thất thố, thì nghe người này bốc phét có chút khó chịu.

“Ha hã, cũng bình thường thôi, làm quản lý cho một tập đoàn đa quốc gia”

Dương Ích Quân khiêm tốn nói, thế nhưng ai cũng nhận ra, trên mặt hắn không có chút khiêm tốn nào.

“Đây là một tập đoàn lớn, nếu không thì tớ đã bảo anh ấy đi công ty khác rồi!”

Tiểu Tình dương dương tự đắc nói.

“A? Không biết là tập đoàn nào?”

Quan Dương rốt cục nhịn không được hỏi.

“Tập đoàn Đông Á, rất có tiền đồ đấy!”

Dương Ích Quân thấy mọi người như vậy, mới nói:

“Nhưng mà thực sự rất mệt mỏi, vì sự sản xuất của tập đoàn có hạn, lại nhiều người tới muốn hợp tác làm ăn, nên toàn phải xã giao!”

Mọi người ngồi đây thì ồ lên, làm việc ở Tập đoàn Đông Á cũng được coi như là một công việc tốt! Tập đoàn Đông Á ngang trời xuất thế, lao nhanh như hỏa tiễn, đã tiến sát tới vị trí tập đoàn đứng đầu thế giới, chỉ sau Tập đoàn Ánh Rạng Đông!

Cho dù cả Quan Dương cũng có chút nói không nên lời, Tập đoàn Đông Á danh khí còn lớn hơn so với Vạn Dương Thực Nghiệp.

Nhưng mà lại suy nghĩ, tập đoàn là của người khác, hẳn chỉ làm công, vì vậy lập tức bình thường trở lại! cười cười nói:

“Dương tiên sinh thật đúng là tiền đồ vô hạn, chờ sau khi tôi tiếp nhận sản nghiệp của cha tôi, tới lúc đó chúng ta hợp tác, mong rằng Dương tiên sinh đừng có quên!”

Hắn nói những lời này, vô hình trung đã nâng cao thân phận của mình một chút.

“Đó là đương nhiên!”

Dương Ích Quân thuận miệng đáp ứng, tới lúc đó có hợp tác hay không thì không biết.

Mà hắn cũng chỉ là một phó quản lý, không có thực quyền, nói như vậy cũng chỉ là mang lại thể diện cho mình.

Vô hình trung, yến hội đã đạt tới cao trào, mà Quan Dương thì đã quên việc không thoải mái vừa rồi, nâng chén vui vẻ nói:

“Ngày hôm nay chúng ta đoàn tụ ở đây, cơ hội này rất khó có được, tôi mời mọi người một chén...Được rồi, các bạn gái cũng đừng uống đồ uống nữa, chúng ta cùng uống bia đi!”

“Quan Dương, con gái thì có thể uống nước ngọt thôi, nhiều người còn chưa từng uống bia!”

“Quan Dương, con gái thì có thể uống nước ngọt thôi, nhiều người còn chưa từng uống bia!”

Vương NGọc nghe xong kiến nghị nói.

“Như vậy sao được, nếu như không uống bia thì uống rượu đỏ!”

Quan Dương đỏ mặt nói.

Đúng lúc này, có người đẩy cửa đi đến, dẫn đầu là một người mặc âu phục, cung kính đi tới hướng về Quan Dương nói:

“Quan tiên sinh, tôi là phụ trách ăn uống của Cửu Đỉnh Độ Giả Thông tới đây tặng ngài một ít trái cây và một ít đá!”

Quan Dương nhìn thấy quản lý mà cũng phải đối với mình cung kính như vậy, nhất thời có chút đắc ý, hăng hái nhìn quản lý nói:

“Dư quản lý, các ông có rượu đỏ không?”

“Đương nhiên là có”

Nói xong người quản lý này vung tay lên, nhân viên lập tức mang thực đơn đặt trong tay của Quan Dương.

Quan Dương lúc này có chút say, nhưng vẫn không quên lấy lòng Hứa Tuyết Quân, vì vậy trực tiếp đem thực đơn đưa cho Tuyết Quân nói:

“Tuyết Quân, con gái các cậu uống rượu đỏ thì tự chọn đi nhé!”

Nói xong còn đắc ý nhìn tôi.

Tôi nhún vai, Tuyết Quân có chút thối thỏm và bất đắc dĩ tiếp nhận thực đơn sau khi mở ra, thì có chút nhức đầu nhỏ giọng nói:

“Lưu Lỗi, em xem không hiểu những thứ này...”

Tôi liếc mắt nhìn thực đơn, trong lúc nhất thời có một chủ ý hay. Người này lúc này định bảo tôi đài thọ, giờ thì tôi làm hắn mất một chút máu!

Tôi làm bộ như tùy ý chỉ một cái tên trên thực đơn, Tuyết Quân theo đó đọc lên.

“Xin hỏi Quan tiên sinh cần mấy bình La Mã khang đế?”

Nhân viên phục vụ hỏi.

“trước tiên cầm tới ba bình đi”

Quan Dương trong nhà có tiền, nhưng cũng chỉ là một tiểu phú ông, đâu có nghe nói tới La Mã Khang Đế, thấy người ta nói vậy, thì cho rằng đây chỉ là đồ uống miễn phí.

449. Chương 224 Mất Thẻ Diện (3)

“Được, tiên sinh”

Nhân viên phục vụ gật đầu nói.

“Quan tiên sinh thật sự là hào sảng!”

Dư quản lý mỉm cười thở dài nói! Nghĩ thầm, hôm nay tới phiên mình trực ban quả thực quá may mắn, trích % cũng được vài vạn từ những bình rượu đỏ này!

Trong số mọi người ở đây, cũng chỉ có Dương Ích Quân mơ hồ nghe nói cái gì là La Mã Khang Đế, thế nhưng hẳn cũng chỉ có kiến thức nửa vời, cũng không biết nó đắt bao nhiêu.

“A? Tuyết Quân, bộ trang phục chanel này cậu mua bao nhiêu tiền?”

Tiểu Tình khả năng quan sát tương đối tốt, hiện giờ nhìn thấy y phục của Tuyết Quân, nàng xác định là Chanel, hơn nữa còn là bộ mình nhìn trúng, thì không khỏi có chút ước ao.

Dương Ích Quân mặc dù là một quản lý của một tập đoàn, thu nhập cũng không thấp, nhưng mà bỏ tiền cho Tiểu Tình mua những trang phục loại Chanel này, thì đúng là có chút khó khăn, do vậy mà hai người đi dạo vài lần rồi, nhưng thủy chung không có bỏ tiền.

“A?”

Tuyết Quân từ lúc tiến vào đây, thấy mấy người Vương Ngọc cũng đâu có mặc hàng hiệu, cảm thấy mình mặc thì hơi lạc lõng. Sau đó thấy mọi người không ai nhận ra, thì mới yên lòng, nhưng hiện giờ đã có người nhận ra rồi!

“Ha hả, cô nói cái này sao, chúng tôi chỉ tùy tiện mua ở trước công viên bách thú, là đồ nhái, mọi người thấy có được không?”

Tôi cười nói.

Vốn tôi chỉ muốn cho Tuyết Quân không bị mất mặt, nhưng lúc tới đây mới ý thức được, mọi người toàn là sinh viên, không nhất thiết phải như vậy, nên tôi đành phải nói là hàng nhái.

“Thoạt nhìn chất lượng dường như rất tốt”

Tiểu Tình tầm lý coi như cân đối được một ít.

Thế nhưng Quan Dương thì không giống, nghe được tôi nói mua ở trước cửa công viên Bách thú thì có chút trào phúng nhìn tôi, sau đó hướng về Tuyết Quân nói:

“Tuyết Quân, nếu cậu thích thì tớ dẫn cậu đi cửa hàng đồ hiệu...mua!”

Tuyết Quân nghi hoặc nhìn tôi, có chút kỳ quái, mua quần áo mấy ngàn đồng lại nói là hàng via hè, nàng không khỏi có chút ngạc nhiên.

Nhưng mà nàng cũng không phải là người khoe khoang, hơn nữa quần áo là do tôi mua, tôi muốn nói như thế nào mà không được.

“Ha hả, những...y phục này rất tốt!”

Tuyết Quân hàm hồ hướng về Quan Dương ứng phó nói:

“Không thể so với hàng hiệu được...”

“Ai nha!”

Ngay cả Vương Ngọc cũng kinh hô:

Tuyết Quân, thợ may những bộ quần áo này khéo thế, cậu mua chỗ nào? Sao lại giống bản chính như đúc, hơn nữa còn giống cả nhãn hiệu!”

Vương Ngọc cũng không phải là giàu có, chỉ mặc quần áo bình thường, thế nhưng không có nghĩa là nàng không nhận ra Chanel! Lúc đầu không quan sát Tuyết Quân, nhưng nghe Tiểu Tình nói, thì mới tỉ mỉ quan sát.

“Ách....Tớ đã quên rồi..”

Tuyết Quân nghĩ lẽ đối bạn tốt của mình có chút sai, thế nhưng cũng không có cách gì tốt hơn!

Vì vậy, phần sau của yến hội toàn nói về chủ đề này, Quan Dương có chút chán nản, vì vậy nói:

“Được rồi, tôi thấy mọi người cũng ăn uống đủ rồi, không bằng chúng ta đi đánh bô- linh đi!”

Bô – linh ở năm 1999 vẫn là thể loại tương đối mới mẻ, đối với người Bắc Kinh thì không nói làm gì....nhưng mà ở đây toàn là người Tân Giang, nghe Quan Dương nói như vậy thì hứng thú vô cùng.

“Quan Dương, có đúng là cậu mời khách hay không?”

Vương Ngọc cười hỏi.

Quan Dương lúc này đang đắc ý, nghe thấy Vương Ngọc hỏi câu đó, thì giống như bị vũ nhục, hai mắt đỏ ngầu, nói:

“Đương nhiên là tôi mời khách rồi! Tôi không mời thì ai mời!”

“Bảo quản đồ đạc của mình cho tốt!”

Trương Lâu thấy có mấy nam sinh uống không ít, sợ bọn họ quên đồ.

Lúc này có nhân viên phục vụ đi tới, nói:

“Quan tiên sinh, ngài dùng thẻ hay tiền mặt?”

“Đương nhiên là tiền mặt!”

Quan Dương đâu có thói quen dùng thẻ.

“Ách?”

Nhân viên phục vụ có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Quan Dương, tận tới hơn 40 vạn, nhiều tiền như vậy mà cũng mang theo người được hay sao?

“Có gì không thích hợp hay sao?”

Quan Dương thấy nhân viên phục vụ có biểu tình quái dị thì có chút khó chịu:

“Lẽ nào các cô ở đây không thu tiền mặt?”

“Đương nhiên không phải, ha hả, Quan tiên sinh, đây là hóa đơn”

Nhân viên phục vụ sợ Quan Dương phát hỏa, vội vàng đem hóa đơn đưa cho hắn.

“Không cần xem, bao nhiêu tiền!”

Quan Dương lấy ra một sấp tờ 100 đồng.

“Tiên sinh, tổng cộng là 45 vạn 625 ngàn 400 đồng, Dư quản lý của chúng tôi nói, tính chẵn là 45 vạn!”

Nữ phục vụ viên cầm tờ giấy hướng về Quan Dương nói.

“A, Được...”

Quan Dương nghe xong đang muốn bỏ tiền, bỗng nhiên ý thức được có gì đó không hợp, kinh hô:

“Cô nói cái gì? Bao nhiêu tiền? 45 vạn?”

“Đúng vậy, Quan tiên sinh”

Nữ phục vụ viên nói.

“Trời ạ, làm sao có thể, đây là hắc điểm hay sao? Có đúng là các người tính nhầm rồi hay không? Không phải là ghi hết trên giấy tờ rồi hay sao?”

Quan Dương lắc đầu nói.

“Quan tiên sinh, đây là hóa đơn, mời ngài xem qua”

Nữ phục vụ viên nhìn thấy Quan Dương như vậy, biết người này không đủ tiền, trong lòng có chút buồn cười, hóa ra hẳn chỉ là người mạnh miệng.

“Được, để tôi xem các người tính toán như thế nào!”

Quan Dương nổi giận đùng đùng tiếp nhận tờ giấy nhìn lại.

“Được, mời ngài xem!”

Nữ phục vụ viên đem tờ giấy đưa cho Quan Dương, Quan Dương giật lấy, nhìn lại.

“Cái gì? Sao 3 bình rượu đỏ mà mất tới 45 vạn, có nhầm không vậy? Định coi nó là hàng quốc tế à?”

Quan Dương chỉ vào tờ giấy giận dữ nói.

“Đúng vậy, Quan tiên sinh, ngài gọi chính là La Mã Khang đế, đây là rượu tốt nhất của nhà hàng, ở Bắc Kinh cũng chỉ nơi này có, tính 15 vạn là ưu đãi lắm rồi!”

Nữ phục vụ viên giải thích.

“Nói đùa, tôi là người ngu hay sao, một bình 15 vạn? Cô cho tôi là người Thổ Nhĩ Kỳ tới à?”

Quan Dương có chút tức giận, gầm lên:

“Hơn nữa, các người nói rượu là miễn phí, thế nào mà lại còn lấy tiền? tôi sẽ kiện các người”

“Quan tiên sinh, nơi này chúng tôi chỉ miễn phí bia và đồ uống, rượu đỏ là tính tiền! Thực đơn trên đã viết rõ!”

Nữ phục vụ viên sắc mặt lúc này đã không còn tốt như trước.

“Vậy tại sao cô không nói!”

Quan Dương nhìn con số trước mắt mà như nằm mơ, nếu như nhân viên phục vụ nói là sự thật, thì đây quả thực là một con số cực lớn. Nhưng mà trong tình huống này, làm gì có ai nói đùa!

“Thực đơn đã viết rõ, chúng tôi không có nghĩa vụ giải thích, tiên sinh, ngài định quyt nợ hay sao?”

Nữ phục vụ viên sắc mặt trở nên âm trầm.

Lúc này, các bạn học ở đây đều nhìn chăm chú vào Quan Dương, chuyện này họ đã nghe rõ, Quan Dương xấu hổ vô cùng, hận không có cái lỗ nào mà chui vào.

“Quytn nợ! Quan Dương tôi còn chưa tới mức đó...Nhưng mà...”

Quan Dương nói đến đây, có chút lo lắng, lần này thì đúng là mất thể diện rồi!

“Cái này, đúng rồi!”

Lô Giai bỗng nhiên đứng ra hét lớn:

“Vừa nãy Lưu Lỗi nói, tiền rượu là do hẳn mời!”

“Đúng vậy, mấy bình rượu này là do Hứa Tuyết Quân gọi, chính là bọn họ! tiền này cũng phải do bọn họ trả!”

Quan Dương vỗ đầu một cái, chột hiệu nói.

450. Chương 225 Hứa Tuyết Quân Và Màý Không Quan Hệ Gì (1)

Nghĩ tới đây, Quan Dương cũng bất chấp thể diện hay không thể diện, chỉ một lòng muốn đem khoản nợ này đổ lên đầu người khác!

Vương Ngọc thấy Quan Dương như vậy thì kh

ông vừa mắt, lúc này nghe thấy Quan Dương nói thế, có chút châm chọc nói: “ Không biết là ai nói, mọi chuyện đều do người đó thanh toán!”

“Chuyện này...”

Quan Dương nghĩ đúng là có chuyện này, nhưng mà lúc đó hẳn nghĩ toàn bộ rượu đều là miễn phí, chứ đâu biết rượu đổ lại phải tính tiền.

Nhưng mà lúc này hẳn cũng không dám thừa nhận, vì thừa nhận là phải trả hơn 40 vạn!

Trong nhà hẳn có tiền thế nhưng cũng không gcos nghĩa là hẳn có nhiều tiền, toàn bộ tiền sinh hoạt của hẳn trong một năm cũng chỉ có hơn 3 vạn, toàn bộ tiền hẳn mang tới hôm nay cũng chỉ có hơn 1 vạn, đánh chết hẳn cũng không lấy ra được hơn 40 vạn!

Vạn Dương Thực Nghiệp đúng là không nhỏ, nhưng tài sản toàn là cố định, vốn lưu động cũng chỉ có hơn 10 vạn, nhưng...mà đó cũng là tiền của công ty.

Bản thân Quan Dương cũng không phải là không có tiền,cái danh hiệu người giàu nhất Tân Giang là do hẳn tự phong, còn Tân Giang chỉ là một tìh lệ, người giàu nhất đâu chỉ có một...hai...!

“Ha ha, chuyện này tớ chỉ nói cho khách khí vậy thôi, chứ ai lại đi đoạt sở thích của người khác!”

Quan Dương có chút ngượng ngùng nói:

“Lưu Lỗi đã nói hẳn mời, thì tớ cũng không thể cướp của hẳn, với lại có giành trả tiền thì hẳn cũng không cho, có đúng không?”

Quan Dương lúc này chỉ muốn mau chóng chối đẩy khoản tiền này đi, chứ hẳn cũng chẳng cần biết tôi có đồng ý hay không.

Hẳn cũng biết, nếu như đẩy tiền này lên một trong bất kỳ ai khác, thì chẳng có ai chịu nhận!

“Trong mọi người thì ai là người trả tiền”

Nữ phục vụ viên hiện tại đã xác định Quan Dương muốn trốn, ngữ khí đã không còn khách khí như trước.

Từ khi Tam Thạch Bang tiếp nhận Cửa Đỉnh Độ Giả thôn tới nay, chưa có ai dám ăn cơm bá vương!

Nữ phục vụ viên cũng muốn xem một chút, người đầu tiên ăn cơm bá vương sẽ bị kết quả gì.

“Hẳn trả tiền!”

Quan Dươngn và Lô Giai nhất trí chỉ vào người của tôi kêu lên.

“Tiên sinh, là ngài sao?”

Nữ phục vụ viên xoay người nhìn tôi hỏi.

“Nếu như có một người mà cô không quen thuộc, thì hẳn nói cô trả tiền, cô có đồng ý hay không?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Chuyện này, đương nhiên là không rồi!”

Nữ phục vụ viên lắc đầu nói.

“Chuyện này cũng vậy, hẳn nói tôi phải trả tiền, thì tôi phải trả tiền hay sao?”

Tôi cười nói.

Nữ phục vụ viên lạnh mặt hướng về Quan Dương nói:

“Quan tiên sinh, đừng trách tôi không nhắc nhở ngài, ngài muốn ở Cửu Đỉnh Thôn ăn cơm bá vương. Hậu quả sợ rằng có chút nghiêm trọng!”

“Nghiêm trọng? Thế nào là nghiêm trọng! Rượu cũng là do họ gọi, tại sao tính lên đầu của tôi! Tôi cho cô biết, đừng có mà uy hiếp tôi, có tin tôi lên Hiệp hội người tiêu dùng kiện cô hay không!”

Quan Dương hỏn hển nói.

“Dư quản lý, tôi là Tiểu Trương, tầng 2 có người ăn cơm bá vương, xin ngài xuống đây một chút!”

Nữ phục vụ viên móc bộ đàm nói vài câu.

Quan Dương còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cái cổ vẫn nghển lên thách thức.

Chỉ một lúc sau, vị Dư quản lý đã chạy tới, phía sau còn có 4 người áo đen.

“Có chuyện gì vậy?” Dư quản lý cau mày hỏi.

“Sự tình là như vậy. Vị Quan Dương tiên sinh này gọi 3 bình rượu La Mã Khang Đế, thế nhưng tới lúc tính tiền, Quan tiên sinh bảo là rượu này không phải do ngài ấy gọi, nên không chịu trả tiền.”

Nữ phục vụ viên nói.

Lúc này mọi người trong phòng ai cũng cảm thấy bầu không khí trở nên khẩn trương, ai cũng tới tấp dạt sang hai bên, sợ rước họa vào thân.

“Quan tiên sinh, mong ngài giải thích một chút, chuyện gì xảy ra, tôi mong chúng ta không xảy ra mâu thuẫn gì, nếu không thì ngài sẽ không tốt, ngài nói sao? “ Dư quản lý nghe xong gật đầu hướng về Quan Dương nói.

“Dư quản lý, lúc gọi rượu ông cũng ở đây, rượu là do họ gọi, có liên quan gì tới tôi!” Quan Dương bình thường ngạo mạn quen rồi, nên đứng trước mấy đại hán này cũng không sợ, để xem họ định như thế nào.

“Chuyện này là chuyện nội bộ, tôi chỉ quan tâm tới ai trả tiền, mà tiệc này là do ngài đặt, nên tôi chỉ nói với ngài mà thôi!” Dư quản lý ngữ khí bắt đầu trở nên lạnh lùng.

“ông vậy là ép mua, ép bán rồi! bản thiếu gia nói, không phải là tôi gọi, tôi không có tiền, ông có thể làm gì được tôi!” Quan Dương thì bắt đầu ngạo mạn .

“Tôi hỏi ngài một lần nữa, ngài có định trả tiền không?” Dư quản lý có chút tức giận hỏi.

“Không phải tôi không trả, mà là đâu phải do tôi gọi!” Quan Dương hừ nói.

“Được rồi, nếu trong các người chưa rõ ai trả, thì có thể ở đây thương lượng, thương lượng không có kết quả, thì không ai được rời khỏi đây!” Dư quản lý không khách khí nói.

“Thế nào? Ông còn muốn giam lỏng chúng tôi phải không! Ông là cái thá gì, ông chỉ là quản lý của một cái làng du lịch nho nhỏ mà thôi! Ông biết tôi là ai không?” Quan Dương cả giận nói.

“Tôi chỉ là quản lý nho nhỏ thì đúng rồi, vậy xin hỏi ngài là ai?” Dư quản lý sững sốt, trầm nghĩ, lẽ nào tiểu tử này còn có bối cảnh nào đó lợi hại? Nhưng mà ở Bắc Kinh này các công tử có tiền làm gì có tên người này? Mà...họ cũng không keo kiệt như vậy, làm gì tính chuyện không trả tiền vài bình rượu!

“Lý Đại Ma Tử ở thành Bắc ông có biết không?” Quan Dương lo lắng, người này là một người độc ác, nhờ tới hán cũng phải cẩn thận!

“Lý Đại Ma Tử?” Dư quản lý suy nghĩ nửa ngày mới lên tiếng: “Là Lý Khang của Tam Thạch Bang hay sao?”

“Không sai! Đó là huynh đệ của tôi! Thế nào, ông còn muốn giữ tôi lại ở đây hay không? “ Quan Dương đắc ý nói.

“Ha ha, cho dù Lý Khang tới đây ăn, cũng phải trả tiền!” Dư quản lý cười nói:

“Đừng nói là Lý Khang, cho dù lão đại của Lý Khang tới đây ăn cũng phải trả tiền!”

Lý Khang là tiểu đầu mục của Tam Thạch bang ở thành Bắc, Dư quản lý là một nhân vật trọng yếu thì đương nhiên phải biết hắn. Thế nhưng địa vị của Lý Khang còn kém xa Dư quản lý, chỉ có thành viên được Tam Thạch Bang vô cùng tín nhiệm, thì mới được giao những trọng trách.

“Mấy người trông chừng mấy người này, đến khi trời tối mà không thương lượng được ai trả tiền, thì chặt mỗi người một cánh tay trái!” Dư quản lý lạnh lùng nói.

“Quản lý, chuyện này không liên quan tới chúng tôi, chúng tôi chỉ là người được mời!” Dương Ích Quân lúc này không còn nhẫn nhịn được nữa, giành trước nói.

“Thật ngại quá, ngài bị liên lụy rồi!” Dư quản lý vô tình nói.

Dương Ích Quân hung hăng trừng mắt nhìn Quan Dương, tức giận ngồi trở lại. Hắn cũng không dám cùng những đại hán này va chạm, vì sợ biến thành người hi sinh đầu tiên.

“Quan Dương, ý của mày là, Tuyết Quân gọi rượu, thì chuyện này không liên quan tới mày đúng không? Lúc này tôi mới đứng dậy vừa cười vừa nói.

“Đúng vậy! Không sai! Là do nàng gọi!” Quan Dương vội vàng gạt đầu nói.

“Như vậy nói cách khác, mày và Tuyết Quân không có quan hệ gì?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Không có!” Quan Dương liếc mắt nhìn Hứa Tuyết Quân, sau đó cắn răng nói. Hắn biết, bản thân mình nói ra câu này, thì không còn cơ hội theo đuổi Tuyết Quân. Thế nhưng hiện tại bị Dư quản lý và mấy đại hán này nhìn chăm chăm, hắn dám nói có hay sao.

“Được rồi, nếu mày đã nói không có quan hệ gì với Tuyết Quân thì sau này đừng tìm cách quấy rầy Tuyết Quân nữa” Tôi đi tới trước mặt Quan Dương, nhìn hắn nói: “Đừng nên hơi một tý nghxi mình là người độc ác, vì có nhiều người còn độc ác hơn, ví dụ tôi chẳng hạn, tôi độc ác, nhưng không bao giờ nói ra.”

Quan Dương nghe xong đang muốn phát tác, nhưng lại không dám, không thể làm gì khác hơn là im lặng không lên tiếng. Hắn lúc này đang chờ tôi trả số tiền kia, sao còn dám lên tiếng cơ chứ.

Tôi gạt đầu, sau đó trở về trước người Dư quản lý nói: “Không phải chỉ là ba bình rượu thôi sao, có gì đâu, hắn nói đúng, tôi trả!”

“Ha ha, tốt, ngài đã thừa nhận, thì chuyện này dễ dàng rồi, 3 bình rượu giá 45 vạn, thưa ngài” Dư quản lý nói

“Trả cái gì? Ông không nghe tôi nói lúc nãy hay sao, tôi còn độc ác hơn so với hắn” Tôi chỉ muốn nhân cơ hội này, để cho Quan Dương biết, cho dù hắn có quen Lý Đại Ma Tử thì cũng sẽ bị giáo huấn mà đừng lại kịp thời.

“Ngài...Dư quản lý có chút bất đắc dĩ, sao hôm nay toàn gặp những người như thế này chứ!

“Ông có biết tôi là ai hay không?” Tôi học theo Quan Dương hỏi.

“Vậy xin hỏi ngài là ai?” Dư quản lý máy móc hỏi.

“Đinh Bảo Tam ông có quen không? Tôi tiếp tục hỏi.

“Đinh Bảo Tam...Cái gì? Đinh tổng?” Dư quản lý mới mở rộng con mắt, không biết nói cái gì nhìn tôi. Đinh Bảo Tam giờ là lão đại của Tam Thạch Bang, Dư quản lý đương nhiên biết! Thế nhưng người biết lão đại đương nhiên biết, hắn có thể gọi ra tên này, chứng tỏ quan hệ không tầm thường!

“Ngài quen Đinh tổng?” Dư quản lý thái độ chuyển 180 độ, bảo mấy đại hán ra ngoài.

Tôi lấy điện thoại di động, bấm một dãy số nói: Tam Hầu Tử, tôi đang ở trong làng du lịch uống mấy bình rượu, nhưng không mang tiền, người ta đang muốn không cho tôi đi.

Sau đó tôi đem điện thoại đưa cho Dư quản lý.

Dư quản lý nơm nớp lo sợ nhận điện thoại, sau đó khúm núm nói mấy câu, cung kính tới cực điểm đưa điện thoại cho tôi, trong lòng cực kỳ khiếp sợ.

451. Chương 225 Hứa Tuyết Quân Và Mà Không Quan Hệ Gì (2)

Người dám gọi Đinh Bảo Tam là Tam Hầu Tử, mà Đinh Bảo Tam không giận dữ, lại còn bảo mình tuyệt đối nghe theo lời người này!

Lúc này, không chỉ Dư quản lý choáng váng, Quan Dương cũng choáng váng! Hắn không nghĩ tới Tuyết Quân tìm được một người bạn trai có quan hệ xã hội lại mạnh hơn hắn. Bản thân mình quyết nợ không thành công, vậy mà người này chỉ đứng ra gọi một cuộc điện thoại, Dư quản lý đã phải khúm núm!

“Lưu tiên sinh, xin lỗi, vừa rồi đã đắc tội! Đinh tổng dặn dò, tất cả chi tiêu của ngài đều là miễn phí” Dư quản lý cúi đầu nói: “Không biết Lưu tiên sinh còn chuyện gì sai tôi làm hay không?”

“Chờ một chút! Dư quản lý, ông cũng thành toán tiền cơm luôn đi!” Tôi nhìn hắn nói.

“Tiền cơm? Lưu tiên sinh, ngài đừng nói giỡn, tôi đâu dám thu tiền của ngài!” Dư quản lý tưởng tôi tức giận, nên cười nói.

“Cái gì mà nỡ giỡn!” Tôi lắc đầu, nhìn Quan Dương một cái nói: “Vị này Quan tiên sinh đã nói, hắn và tôi không có quan hệ gì, cho nên mới bắt tôi tính tiền, nhưng tiền cơm phải do hắn tính”

“Đúng rồi! Tôi đã biết!” Dư quản lý gật đầu, sau đó xoay người về phía Quan Dương cười nói: “Quan tiên sinh, nếu như tiền rượu đã tính rồi, vậy thì tiền cơm mời ngài cũng tính luôn đi! Tiểu Trương, tổng cộng bao nhiêu tiền?”

“Tổng cộng là sáu ngàn tám trăm hai mươi đồng!” Tiểu Trương lập tức nói.

“Hừ!” Quan Dương nghe xong, từ trong túi lấy ra 7000 đồng sau đó nói: “Không cần trả lại!”

“Không được, Quan tiên sinh, ngài chi tiêu tiết kiệm như vậy, vậy thì nên nhận lấy! Tiểu Trương, đi tìm cho Quan tiên sinh 180 đồng!” Dư quản lý cười hắc hắc nói.

“Dạ được!” Tiểu Trương lên tiếng chạy ra ngoài, Quan Dương háng giọng, nhưng không dám tức giận.

Bầu không khí đã bị như vậy thì mọi người đương nhiên không đi chơi nữa, các chương trình lúc đầu bị hủy bỏ. Cho dù có người muốn chơi, Quan Dương cũng không có tâm tư chơi tiếp, hắn thấy tôi và Dư quản lý có quan hệ như thế, tất sẽ không ở đây thêm chút nào nữa.

Quan Dương cầm 180 đồng, khuôn mặt xám xịt đi ra ngoài.

Tôi và Tuyết Quân cáo biệt cùng các bạn học, thái độ của mọi người không giống nhau, có người ước ao, có người phức tạp, có người đổ kỵ. Bao gồm cả Dương Ích Quân trong đó, đều chủ động bắt chuyện với tôi, nhưng tôi chỉ ứng phó vài câu, liền mang theo Tuyết Quân cáo từ.

.....

Mà Quan Dương khi vừa ra khỏi cửa, thì vội vàng gọi điện thoại cho Lý Đại Ma Tử.

“Uy, là Lý ca sao? Anh ở đâu vậy?” Quan Dương nhìn thấy bốn phía không có người mới bấm điện thoại.

“A, Tiểu Dương! Tôi đang cùng các huynh đệ ở trong quán Internet Tuệ Tinh, thế nào, lại muốn giáo huấn ai hả?” Trong điện thoại truyền đến thanh âm của Lý Đại Ma Tử.

“Lý ca, anh có thể gọi các huynh đệ trở về không!” Quan Dương nói.

“Cái gì? Trở về? Cậu đùa tôi đấy à? Cho rằng tôi là người như thế nào? Nói đến là đến, nói đi là đi sao? Các huynh đệ đi chuyến xe này, cũng mất tới 4,500 đồng, việc này tính thế nào?” Lý Đại Ma Tử vừa nghe đã không muốn.

“Lý ca, lúc bình thường em tìm anh làm việc, đâu có bao giờ bạc đãi anh? Anh cho em là như vậy, thì hình như là không định giúp đỡ rồi?” Quan Dương bụng vốn đầy một cục tức, nghe được Lý Đại Ma tử lại còn tính toán cùng mình, nhất thời có chút mất hứng.

“Mẹ nó! Con mẹ nó, mà nói ai như vậy? chán sống rồi à? Tao nói cho mà biết, nếu như mà không bồi thường 5000 đồng, thì tao coi như chúng ta không còn quan hệ! không mà cần thậ một chút đi!” Lý Đại Ma Tử nổi giận.

“Đòi tiền thì không có, muốn làm gì cứ làm đi!” Quan Dương tức giận ba một tiếng tắt điện thoại.

Khi Lý Đại Ma Tử nghe được Quan Dương dám tắt điện thoại, thì lửa giận bốc cao ba thước. Hấn vung tay lên với đám tiểu đệ, chạy tới trước cửa trường học đợi Quan Dương.

Tên Lý Đại Ma Tử là bạn của một lão đại thời cấp 2 của Quan Dương, phải thông qua một tầng quan hệ, thì mới quen nhau. Quan Dương từng tìm Lý Đại ma Tử giáo huấn mấy người bạn học, mỗi lần cũng phải mất tới mấy ngàn đồng. Sở dĩ Lý Đại Ma Tử cam nguyện vì hấn làm việc, chỉ đơn giản là dựa trên quan hệ tiền bạc.

Lúc này Lý Đại Ma Tử đã coi Quan Dương trở thành một con dê béo, thấy hấn dám chống lại mình, thì tức giận vô cùng.

Đáng thương cho Quan Dương, vẫn coi Lý Đại Ma Tử là anh em, khi hấn mới thuê xe trở lại trường học, đã bị đám anh em của mình đánh cho chảy một hồ lô máu.

.....

Tuyết Quân không hỏi chuyện xảy ra như thế nào, mà chỉ im lặng, tôi tuy đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, cũng không biết mở miệng nói thế nào cho phải. Lẽ nào tôi nói tôi thích nàng, muốn nàng làm lão bà của tôi?

Nhưng mà dường như thái độ làm người của Tuyết Quân tương đối rụt rè, nếu như tôi nói ra, mà bị nàng cự tuyệt thì chuyện đúng là không xong rồi. Vì vậy tôi quyết định, mọi chuyện cứ để thao tự nhiên đi.

Sau khi xe tới biệt thự của tôi, nói chuyện với Hứa Nhị vài câu, sau đó thở dài hướng về phía Tuyết Quân nói: “Tôi đi về trước, có việc thì cứ gọi điện thoại cho tôi!”

“Ừ...A?” Hứa Tuyết Quân sững sốt, bỗng nhiên nói: “Lưu Lỗi...”

“Còn chuyện gì nữa không?” Tôi cúi đầu, đỡ cửa xe.

“Tôi...Không...Không có gì...” Tuyết Quân nhìn tôi, muốn nói cái gì đó, nhưng lại không nói nữa, lắc đầu.

“Ha hã, không sao đâu, nếu không muốn nói trực tiếp thì có thể gọi điện thoại cho tôi, hoặc tin nhắn cũng được!” Tôi biết Tuyết Quân muốn nói cái gì, nhưng lại không biết vì sao nàng không nói ra miệng được.

Tuyết Quân nói thẳng trước mặt Quan Dương rằng nàng thích tôi, chuyện này làm cho tôi tương đối khiếp đảm. Kỳ thực việc này cũng là bình thường, có lẽ tâm trạng của nàng lúc đó đang kích động, chỉ muốn Quan Dương không bám theo nàng nữa!

Mà bây giờ, nàng lại chỉ là một nữ sinh chưa từng yêu đương, chưa có kinh nghiệm, làm sao có thể nói ra miệng được!

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến việc mua điện thoại cho Tuyết Quân, rồi lại bảo nàng nhắn tin, chuyện này...

“Được...” Tuyết Quân nhìn thấy tôi cười, bỗng nhiên có chút khẩn trương, cuống quýt gật đầu.

Tôi biết có một số việc không thể làm căng quá, nên gật đầu nhìn nàng, rồi đi vào trong biệt thự.

Tuyết Quân nhìn theo bóng lưng của tôi, đột nhiên có cảm giác tức giận, rõ ràng mình định nói, nhưng rồi lại thôi, cơ hội như vậy mà có thể bỏ qua hay sao?

.....

Các phát minh mới của Từ Khánh Vĩ và Tôn Tứ Khổng lần lượt được Tập đoàn Đông Á đưa lên giới thiệu sản phẩm.

Các vấn đề như sa mạc xanh, chuyển hóa nước biển thành nước ngọt, lọc không khí....đều được Tập đoàn Đông Á tuyên bố giải quyết hoàn mỹ!

Sau khi buổi họp báo qua đi, Tập đoàn Đông Á là tiêu điểm của giới truyền thông, mà lúc này, mọi chuyện không tưởng tượng được bị lộ ra ngoài...

452. Chương Đặc Biệt Ngày Cá Tháng Tư (1)

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt đã tới năm 2000 rồi.

...

“Cốp cốp cốp!”

Thanh âm đập cửa vang lên.

“Ha ha...A!” Tôi duỗi thắt lưng, uể oải dụi đôi mắt. Tôi sao lúc này còn ngủ chứ, đêm qua Triệu Nhan Nghiên và tiểu yêu tinh Hạ Nhu làm cho tôi mệt nhoài, cả người đều lâm vào tình trạng kiệt sức...Sau đó thì cái gì cũng không biết nữa...

Nhưng mà tại sao lại có người gõ cửa? Tôi ngáp một cái, mở đôi mắt nhìn.

“...”

Khi tôi thấy rõ tình huống trước mắt, thì đứng bật dậy, cả kinh há to miệng!

Ở đây, không phải trong phi thuyền, mà lại là ở trong phòng làm việc của tôi! Hơn nữa còn là phòng làm việc ở kiếp trước! phòng làm việc của tổng giám đốc chi nhánh Microsoft ở Trung Quốc!

Sao vậy chứ? Tại sao tôi còn ở nơi này? Tôi nhìn trên bàn đều là những văn kiện quen thuộc, chẳng phải tôi đã sống lại rồi hay sao?

Tôi kinh khủng nhìn thoáng qua cái tờ giấy còn chưa khép lại trên bàn, đúng vậy, không sai, đây là thiệp mời trước hôn lễ của Khánh Vĩ và Nhan Nghiên!

Chẳng lẽ là tôi quay lại? Hay là tôi không trọng sinh?

Ngay hôm qua không phải tôi còn đang ngồi trong phi thuyền cùng Nhan Nghiên các nàng đi thám hiểm vũ trụ hay sao?

Lúc này, tiếng đập cửa lần thứ hai vang lên, tôi không kịp ngẫm nghĩ những chuyện này, vội vàng chỉnh lại y phục, sau đó nói:

“mời vào!”

Cửa phòng bị đẩy ra, một nam tử mặc âu phục, cầm trong tay một cái hộp nhỏ đi đến.

“Lưu tổng, đây là Office 10, ngài xác nhận một chút, nếu như không có vấn đề gì, thì chúng ta có thể đưa ra thị trường”

Người này chính là Từ Khánh Vĩ, hắn đặt hộp nhỏ trong tay lên bàn.

“Office 10” Tôi hít lạnh một hơi, tôi càng lúc càng khẳng định, tôi đã quay trở lại kiếp trước, vì sau cái sản phẩm này, chính là sự kiện tôi uống rượu say chết.

“Lưu tổng, ngài làm sao vậy?”

Từ Khánh Vĩ thấy tôi sững sờ, nghi ngờ hỏi.

“Không có gì...”

Tôi máy móc nói:

“Cậu cứ đặt ở đây, sau đó tôi sẽ xem”

“Được, Lưu tổng, thư ký Tiểu Trương của ngài mới xin phép nghỉ một ngày để chuẩn bị hôn sự, nàng vốn muốn điện thoại cho ngài, nhưng mà điện thoại trong phòng làm việc không ai nghe máy, sau đó lại gọi cho tôi, thì tôi phê chuẩn”

Từ Khánh Vĩ ra vẻ tùy ý nói.

“Kể từ sau khi tôi kết hôn, thì người trong công ty đã bắt đầu rục rịch rồi!”

Kết hôn? Được rồi, hấn và Nhan Nghiên đã kết hôn! Tôi nếu như trở lại kiếp trước thì Nhan Nghiên chính là...? Hóa ra tôi không trọng sinh? Đây chỉ là giấc mơ?

Thế nhưng, sao trong giấc mộng lại giống thực đến vậy!

Tôi có Diêm Vương lão ca, tôi đã một lần trở lại năm 1994, tôi dựa vào kinh nghiệm kiếp trước, chinh phục mỹ nữ hoa hậu giảng đường ngôi cùng bàn là Nhan Nghiên.

Sau đó thì nàng cũng yêu tôi, rồi cùng chú Triệu thành lập lên tập đoàn lớn nhất thế giới – Tập đoàn Ánh Rạng Đông.

Còn nữa, tôi còn đang triền miên với mỹ nữ lão sư Diệp Tiêu Tiêu, bị Lôi Tiểu Long đoạt đi Hạ Nhu, dùng 25 vạn mua được lão bà Trần Vi Nhi, thiếu chút nữa bỏ lỡ nhân duyên với Hứa Nhược Văn, nhằm tưởng tình anh em với Lưu Duyệt, người yêu trong mối tình đầu là Vu Đình, có hôn ước với Mạnh Thanh Thanh, giả mạo làm bạn trai Hứa Tuyết Quân, có ba người có quan hệ mập mờ với tôi, đó là minh tinh Tô Đình Tư, Alice, Thương Tĩnh Ưu Hương...

Lẽ nào đây đều là giấc mộng hay sao?

Chu công mộng điệp trong mộng hấn biến thành một con hồ điệp, không phân biệt được mình là người hay hồ điệp. Mà tôi lúc này lại bối rối, thậm chí cũng không phân rõ là tôi lúc này là đang nằm mơ, hay là mới tỉnh lại.

Tôi thừa dịp Từ Khánh Vĩ không chú ý, dùng sức bấm ở trên bắp đùi mình một cái, tiếc nuối chính là, rất đau, hiển nhiên không phải đang nằm mơ. Vậy cũng chỉ có một loại khả năng, tôi mới tỉnh lại từ một giấc mộng.

Giống như các tiểu thuyết Internet đang viết, mộng về năm 1994, sau khi tỉnh lại thì càng thấy công dã tràng.

Lúc này, ngoài cửa lại vang lên một tiếng gõ, tôi từ trong sự thất thần tỉnh lại, hít sâu một hơi nói:

“Mời vào!”

Triệu Nhan Nghiên! Lại là Triệu Nhan Nghiên! Nàng vẫn đẹp như vậy, vẫn như trong giấc mộng của tôi, nhưng mà, nàng bây giờ đang mặc trang phục của một nữ nhân đã không còn vẻ tình nồng ý đậm với tôi nữa.

Chỉ thấy nàng cầm một văn kiện đi tới, đầu tiên là hướng Khánh Vĩ cười cười, trong nụ cười kai, bao hàm sự ngọt ngào của tân hôn, Từ Khánh Vĩ hiểu ý cười lại.

Sau đó Nhan Nghiên thu hồi bộ dáng tươi cười, vô cùng nghiêm túc nhìn tôi nói:

“Lưu tổng, đây là hợp đồng với công ty thần thông, mời ngài xem trước một chút”

“Nhan...”

Tôi định thốt ra hai chữ Nhan Nghiên, nhưng mà tôi đã kịp thời dùng lý trí để dừng lại, sau đó nói:

“Triệu quản lý, cô và Từ phó Tổng kết hôn, sao không đi tuần trăng mật?”

Tôi cũng không biết tôi đang nói cái gì, cảm giác lúc này rất là đau.

Vốn tôi tưởng mình đã có tất cả, vậy mà bỗng chốc trắng tay.

453. Chương Đặc Biệt Ngày Cá Tháng Tư (2)

“A, là như vậy, tôi và Từ phó tổng đều là lãnh đạo cấp cao của công ty, hiện tại sản phẩm mới đang chuẩn bị đưa ra thị trường, nếu như lúc này xin nghỉ thì sẽ làm lỡ không ít chuyện, nhưng mà sau đợt này, chúng tôi sẽ xin nghỉ bù, Lưu tổng, chẳng nhẽ không nể mặt bạn học cũ hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên cười nói.

“Ách...Đương nhiên là được..”

Tôi có chút mất tự nhiên nói.

Nhưng mà tôi vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi:

“Được rồi, trong hôn lễ ngày đó, tôi uống nhiều quá, đã làm cho vợ chồng các người thêm phiền toái, à đúng rồi, ai đưa tôi đi bệnh viện!”

“Đi bệnh viện?”

Từ Khánh Vĩ có chút ngạc nhiên nói:

“Đến bệnh viện làm gì? Lưu tổng, ngài nói cái gì đó?”

“Không phải tôi uống quá nhiều, phải đưa đi bệnh viện hay sao?”

Tôi cũng kỳ quái hỏi.

“Lưu tổng, ngài đúng là uống nhiều quá, thế nhưng không đi bệnh viện, mà ngài chỉ say ngã trong tiệc rượu mà thôi, sau đó tôi đưa ngài về nhà”

Từ Khánh Vĩ nói.

“Thật không?”

Tôi không hiểu, lẽ nào tôi nằm mơ từ đó?

Lưu tổng, khí sắc của ngài không tốt lắm, hay là do công việc mệt mỏi? Như vậy không thể được, là bạn cũ tôi phải nhắc nhở ngài, đừng có vì công việc mà làm suy nhược cơ thể!”

Triệu Nhan Nghiên vô cùng nghiêm túc nói.

“A, không có chuyện gì, không có chuyện gì...”

Tôi cười gật đầu nói.

Xem ra, đúng là tôi bị suy nhược thần kinh rồi, ai lại mơ một giấc mộng như vậy....

“Được rồi, Lưu tổng, còn có chuyện này, đây là một thiệp mời, cuối tuần sau trường tứ trung Tân Giang chugns tá kỉ niệm 60 năm thành lập, ban giám hiệu mời những học sinh đã tốt nghiệp, mà chúng ta hôm nay đã là những nhân vật nổi tiếng rồi, tôi và ngài cùng đi tham dự chứ?”

Nói xong, Triệu Nhan Nghiên từ trong túi lấy ra một cái thiệp mời.

“Kỷ niệm thành lập trường Tứ Trung?”

Tôi nhận lấy thiệp mời hỏi.

“Đúng vậy, thiệp mời này do chính chủ nhiệm lớp của chúng ta năm đó là Diệp Tiêu Tiêu gửi, hôm nay đã là hiệu trưởng của Tứ Trung này rồi”

Triệu Nhan Nghiên giải thích.

“Diệp Tiêu Tiêu”

Tôi cả kinh, nhưng mà lập tức âm đạm, kiếp này Diệp Tiêu Tiêu đâu có quan hệ gì với tôi, sợ rằng, nàng đã lập gia đình rồi!

“Đúng vậy Diệp lão sư nói, có rất nhiều bạn học sẽ đến, trong đó có cả những người mà chúng ta quen biết, có Tổng giám đốc tập đoàn ăn uống Trần Vi Nhi, có nữ cường nhân trong thương giới là Lưu Duyệt, có tổng giám đốc tập đoàn Thế Kỷ Mới là Hứa Nhược Vân, đây đều là những hoa hậu giảng đường năm đó, còn nữa, ngài cũng còn chưa kết hôn, chẳng nhẽ ngài định như thế này mãi hay sao?”

Triệu Nhan Nghiên vừa cười nói.

Cái gì? Trần Vi Nhi, Lưu Duyệt, Hứa Nhược Vân! Ông trời của tôi! Ba người này chẳng phải toàn là lão bà của tôi trong mộng hay sao, cùng với Triệu Nhan Nghiên tạo thành tứ đại hoa hậu Tứ trung hồi đó!

Chuyện này là gì vậy, tôi cảm thấy trời đất trước mắt mình xoay chuyển, lồng ngực hít thở vô cùng khó khăn...

Chờ một chút...Trong ngực tôi có vật gì vậy? Là một khối ngọc! Nhưng không phải là ngọc bình thường, mà là cái điện thoại mà Diêm Vương lão ca tặng cho tôi!

Tại sao lại ở trên người của tôi...

Tôi thống khổ thở hổn hển, thế nhưng trên miệng lại mỉm cười giảo hoạt.

“Lão công? Anh làm sao vậy!”

Nhan Nghiên thấy sắc mặt tôi vô cùng thống khổ, thì hoảng sợ, ném văn kiện trên tay, chạy tới tóm lấy tay tôi.

“Lưu Lỗi, anh làm sao vậy?”

Khánh Vĩ cũng ném cái hộp kia sang một bên, đứng dậy thập phần lo lắng hỏi.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Vi Nhi, Hạ Nhu, Nhược Vân và những lão bà khác đều chạy vào, nhìn thấy tôi như vậy thì cuống quýt hỏi:

“Chị Nhan Nghiên, lão công anh ấy làm sao vậy?”

“Chị cũng không biết, lão công làm như vậy, hù dọa chị sợ vô cùng...”

Triệu Nhan Nghiên có chút tự trách nói.

“Đều tại em, tại em nghĩ ra một chủ ý ngốc như vậy...”

Hạ Nhu thì thào cúi đầu.

“Muốn trách thì trách em, là em kiến nghị làm cho lão công một ngày cá tháng tư khó quên...”

Lưu Duyệt thở dài nói.

Mà ở phía sau, tôi bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt thống khổ biến mất.

Trước ánh mắt kinh ngạc của các lão bà, tôi giơ khối ngọc ra, sau đó mỉm cười nói:

“Các lão bà, ngày cá tháng tư vui vẻ!”

454. Chương 226 Quái Sự Năm Nào Cũng Có

Quái sự năm nào cũng có, năm nay đặc biệt hơn nhiều....Hơn nữa trong lúc tôi sống, quái sự lại càng thần kỳ hơn.

Vốn tưởng rằng, một khi đã sống lại, thì mọi chuyện sẽ nằm chắc trong tay, nhưng có một số việc diễn ra thực sự bất ngờ.

Chỉ cần một việc ngoài ý muốn, thì tôi đã ý thức được một chuyện, lịch sử đã thay đổi. Hoặc là , những chuyện có liên quan tới tôi đều đã cải biến.

Tập đoàn Đông Á phát triển, nhưng không công bố ra những nhân viên trụ cột, mà ở trong Tập đoàn Đông Á cũng không có những tư liệu...quan trọng này, những ...tư liệu này đều nằm trong tay của Tôn Tứ Khổng

ở trên tiểu đảo, thế cho nên, rất nhiều gián điệp của các nước, các công ty trên thế giới đều chỉ tay không mà về.

Mà tôi lại khôi phục cuộc sống yên tĩnh thời học đại học, mỗi ngày cùng các nàng đi học, rồi lại về.

Từ lúc các lão bà của tôi mua xe, tôi rất ít phải lái xe, mà tài xế riêng của tôi là Hứa Nhị cũng nhàn rỗi, tôi bảo hắn đặc biệt đưa đón Tuyết Quân.

Mà trải qua lần đóng giả bạn trai kia, Tuyết Quân đã thân cận với tôi hơn không ít, thậm chí Nhan Nghiên còn nhìn thấu quan hệ này, nên thường xuyên mời nàng tới nhà làm khách.

Biệt thự của tôi ở Bắc Kinh thì hầu như không có khách mấy, chỉ vãn vãn có mấy lão bà nên Tuyết Quân trở thành khách quen nhà chúng tôi.

Mà Hứa Nhị cũng suy đoán, em gái mình rất có thể sẽ trở thành bà chủ của mình, cho nên cũng không biểu hiện sự dị nghị gì khi tôi bảo là hắn phải đi đưa đón Tuyết Quân.

Nói chung, tất cả mọi chuyện vẫn cứ tiến hành bình thường. Nhưng mà, cuộc sống yên tĩnh của tôi bị một sự kiện ngẫu nhiên nho nhỏ mà dậy sóng.

Âu Dương Thiên Tề có thể là do phải tham gia cuộc thi đấu võ lâm cao thủ trong Lục đại thế gia mà hiện giờ vẫn không lộ diện, có lẽ đi đặc huấn rồi.

Còn Sở Cao bận rộn chuyện của Tập đoàn Thế Kỷ Mới nên rất ít khi xuất hiện ở trường và trong phòng ngủ, nên căn phòng giờ chỉ còn tôi và Hoàng Văn Tĩnh.

Mà làm cho tôi kỳ quái hơn chính là, từ sau khi Mạnh Thanh Thanh bị tôi bắt khi làm nữ phi tặc, thì không tìm tôi gây phiền toái, nói thực, tôi có chút nhớ nàng.

Chiều hôm đó không có tiết, tôi và mấy người bạn cùng phòng và phòng khác đang nói chuyện phiếm, bỗng nhiên thấy Hoàng Văn Tĩnh hấp tấp chạy vào phòng ngủ, vừa vào cửa đã bắt đầu la hét:

“Điều khiển TV đâu? Mọi người có thấy điều khiển TV đâu rồi không?”

Tôi dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn hắn, sau đó chỉ về phía cuối giường. Trong phòng này, tôi thường xem TV ít nhất.

Chỉ thấy Hoàng Văn Tĩnh chạy nhanh tới giường của hắn, cầm lấy chiếc điều khiển, mở kênh âm nhạc, sau đó mới thở dài một hơi nói:

“Rất may là còn chưa có bắt đầu.”

Tần triều Quân là bạn phòng bên, tương đối thân quen với chúng tôi, nhìn thấy Hoàng Văn Tĩnh như vậy thì kỳ quái hỏi:

“Hoàng Văn Tĩnh, cậu nói cái gì đó? Cái gì còn chưa bắt đầu?”

“Buổi biểu diễn! Cậu không biết sao? Buổi biểu diễn này được truyền hình trực tiếp từ thành phố D, ca sĩ biểu diễn là Ngọc nữ ca sĩ, tở yêu nàng chết mất! lúc này tới thư viện đọc sách, thiếu chút nữa quên, may mà còn kịp!”

Hoàng Văn Tĩnh thở hồng hộc nói.

Ngọc nữ ca sĩ? Lê nào hắn đang nói tới Tô Dĩnh Tư?

“Cậu nói ai vậy? Tô Dĩnh Tư sao?”

Tôi thuận miệng hỏi.

“Tô Dĩnh Tư? Không phải”

Không nghĩ tới Hoàng Văn Tĩnh lại hất cho tôi một gáo nước lạnh nói:

“Tô Dĩnh Tư bây giờ đâu có nổi như Lưu Hương, Lưu Hương hiện giờ chính là thần tượng của toàn bộ Châu Á đấy!”

Lưu Hương? Đúng là tôi không theo kịp thủy triều rồi, thế giới này biến đổi quá nhanh? Tại sao lại mọc ra một Lưu Hương như vậy chứ?

Chẳng lẽ nói, Hoàng Văn Tĩnh lại thích cô ca sĩ Lưu Hương này? Tôi biết có một thanh niên đều thích một số minh tinh điện ảnh, ca sĩ...

Thế nhưng lại có một vấn đề làm cho tôi thất vọng. Xem ra tôi thực sự lạc hậu rồi.

“Lưu Hương? Nàng nói thành phố D biểu diễn sao!”

Tần Triều Quân nghe xong kích động nhảy dựng lên.

“Triều Quân, cậu cũng lạc hậu rồi phải không! Lúc này tớ còn đang định mở, thì Hoàng Văn Tĩnh tranh trước!”

Bạn cùng phòng với Tần Triều Quân là Vương Hạo Vũ nói.

“Chờ một chút, tớ hỏi một chút”

Lão bà của tôi là một nhân vật hàng đầu, vậy mà bị đè xuống, điều này làm cho tôi có chút không thoải mái. Tuy rằng tôi cũng biết trong giới giải trí, người mới xuất hiện rất nhiều, nhưng mà Tô Dĩnh Tư là một loại tượng đài sừng sững không đổ.

Những minh tinh khác chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, mà Tô Dĩnh Tư cũng rất lợi hại, cho dù ở đâu, thời gian nào, cũng có các Fans trung thành ủng hộ.

Tôi cũng biết, hạ bệ được Tô Dĩnh Tư là điều căn bản là không có khả năng, nhưng không biết vì sao, khi nghe Hoàng Văn Tĩnh nói, tôi lại có cảm giác không được thoải mái.

“Anh muốn hỏi điều gì?”

Hoàng Văn Tĩnh hỏi.

“Lưu Hương này so với Tô Dĩnh Tư còn nổi tiếng hơn hay sao?”

Tôi hỏi.

“Chuyện này cũng không rõ ràng lắm, nàng năm nay mới tới Trung quốc phát triển, nhưng mà chỉ trong mấy tháng đã thành công rực rỡ”

Hoàng Văn Tĩnh giải thích.

“Năm nay mới tới Trung Quốc? Chẳng lẽ là người ngoại quốc?”

Tôi có chút kỳ quái hỏi.

“Anh không biết gì hay sao?”

Hoàng Văn Tĩnh liếc mắt nhìn tôi muốn tiếp tục giải thích, thế nhưng trong ti vi đã truyền tới âm thanh nói buổi biểu diễn bắt đầu, Hoàng Văn Tĩnh lập tức ngậm miệng lại.

Tôi không hỏi cái gì nữa, nhưng mà khi nhìn vào trong TV, đã làm cho tôi mở rộng tầm mắt.

“Nàng chính là Lưu Hương?”

Tôi chỉ vào cô gái trong TV, thiếu chút nữa là té xỉu.

455. Chương 227 Nàng Chính Là Lưu Hương? (1)

Lưu Hương? Đầu tôi lập tức đau đớn, theo như tục lệ của nước R, thì khi nào nữ nhân lấy chồng phải theo họ chồng, và đổi sang họ chồng, không biết Thương Tĩnh Ưu Hương đổi tên thành Lưu Hương có dụng ý gì?

“Nàng không phải là một minh tinh của nước R hay sao? Tại sao lại chạy tới Trung Quốc? Tại sao lại đổi tên thành Lưu Hương?”

Tôi chỉ vào Thương Tĩnh Ưu Hương trong TV hỏi.

“Anh không biết sao? Nàng vốn là một minh tinh nước R, nhưng căn cứ theo lời nàng nói, là nàng từ nhỏ lớn lên học tập ở Trung Quốc, nên cứ coi đây là quê hương thứ hai của mình”

Hoàng Văn Tĩnh nói:

“Hiện tại, nàng xinh đẹp như vậy, có ai mà không thích!”

Nàng tới Trung Quốc? Trong đầu tôi hiện lên một dấu hỏi lớn, mặc kệ là thực hay giả, tôi cũng phải bội phục nàng.

Sở dĩ Thương Tĩnh Ưu Hương muốn sang Trung Quốc phát triển, thì con đường của nàng đã định rồi, nhưng như vậy sẽ mất thị trường ở nước R

“Về phần tại sao nàng lấy tên là Lưu Hương, thì chẳng phải có câu, khiêu nhân quá lưu hương hay sao, tên Lưu Hương cũng gần như đồng âm.”

Hoàng Văn Tĩnh thuộc như lòng bàn tay nói.

Tôi nghe xong không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cũng có chút thất vọng, xem ra là tôi tự mình đa tình rồi, tôi còn tưởng rằng nàng bị tôi XXOO rồi, sau mới sửa lại tên như vậy.

“Nhưng mà căn cứ theo lời nàng nói, thì cái tên này còn có một ý nghĩa khác, nhưng đó là một bí mật, chuyện này làm cho em vô cùng hiếu kỳ!”

Hoàng Văn Tĩnh tiếp tục nói một câu hơi suýt làm cho trái tim tôi tan vỡ.

“A.....A!”

Tôi gật đầu, không biết nên nói cái gì.

Điều làm tôi kỳ quái nhất chính là Thương Tĩnh Ưu Hương nói Hán Ngữ cứ như người Trung Quốc!

Mấy tháng trước, một câu hán Ngữ nàng còn không biết, mà chỉ trong thời gian ngắn như vậy, đã có thể đạt tới trình độ này, không thể phủ nhận, nàng vô cùng thông minh.

Lưu Hương ở Trung Quốc trông thật đáng yêu, còn Tô Đình Tư là thành thuần, những minh tinh như vậy, dễ dàng được người khác tiếp nhận.

“Cậu có Chung Dương của nàng không? Cho tôi mượn nghe một chút”

Tôi xem nhìn Lưu Hương trong TV có chút xuất thần, cũng có chút nghi hoặc, quyết định ở nước R trước kia là đúng hay sai.

Có thể Lưu Hương thấy tôi ở nước R thể mạnh, tưởng tôi là người có tiếng ở Trung Quốc, nhưng mà đã làm cho nàng thất vọng rồi.

Ở Trung Quốc, thậm chí ở Tùng Giang, người biết tên Lưu Lỗi này cũng không có mấy người.

Hoàng Văn Tĩnh con mắt không rời TV lấy từ trên giá sách xuống một chiếc đĩa CD, đưa cho tôi nói:

“Đừng có làm hỏng nhé, đây chính là bản hạn chế đó!”

Tôi tiếp nhận CD, nghĩ thầm....sớm muộn chúng tôi sẽ gặp lại.

Gia tộc của Thương Tĩnh Ưu Hương là một gia tộc truyền thống, từ trước tới giờ, nàng chưa từng có một người bạn là nam

Nàng từ nhỏ đã tiếp nhận sự giáo dục, chính là trọn đời chỉ có một...trượng phu, là người được đụng tới thân thể của nàng.

Được tư tưởng này hun đúc, Thương Tĩnh Ưu Hương rốt cục quyết định bước lên con đường tìm chồng.

Không biết xuất phát từ loại tình cảm gì, mà nàng bắt đầu hoài niệm nam nhân thô lỗ kia.

Có thể nhìn ra được, cái tên nam nhân Trung Quốc kia có thể ở nước R hô phong hoán vũ, thì ở Trung Quốc nhất định là một nhân vật rất giỏi, nếu như mình gả cho hắn, cũng không ủy khuất bản thân mình.

Vì vậy, ôm quyết định này, Thương Tĩnh Ưu Hương bắt đầu học Hán Ngữ.

Gia tộc nàng mới đầu phản đối việc nàng tới Trung Quốc phát triển sự nghiệp, nhưng sau khi biết chuyện này, thì cũng ngầm đồng ý với quyết định của nàng.

Sau khi đổi tên là Lưu Hương, nàng sang Trung Quốc.

Đã mấy tháng rồi, thế mà vẫn không có tin tức về cái tên Lưu Lỗi này.

“Chẳng lẽ người kia chỉ thuận miệng lừa gạt mình!” Sau khi biểu diễn xong, nàng tức giận vút trang phục biểu diễn sang một bên.

“Tiểu thư, người bây giờ đã là tình nhân trong mộng của nhiều nam nhân như vậy, nam nhân kia không tìm người, thì đúng là mù rồi!”

Lưu Mẫu là vú nuôi của Lưu Hương, nhặt quần áo lên cho nàng, nói.

Lưu Mẫu là bảo mẫu của Lưu Hương từ nhỏ, hiện giờ lại biến thành người đại diện, lần này tới Trung Quốc nàng cũng đi theo, cho nên mới đổi tên thành Lưu mẫu.

Đúng là làm khó nàng, đã lớn tuổi rồi, còn phải theo Lưu Hương học hán ngữ!

“Hán đúng là bị mù rồi! Ở trong giới truyền thông, con đã nhiều lần ám chỉ, vậy mà vẫn không có bất kỳ tin tức gì của hán!”

Lưu Hương tức giận nói.

“Ai!”

Lưu Mẫu thở dài, sau đó nói:

“Tiểu thư, mau thay trang phục đi, biểu diễn kết thúc, chúng ta còn phải ký cho người hâm mộ nữa!”

Lưu Hương khẽ thở dài một chút, gật đầu. Sau khi mặc trang phục vào, đi ra ngoài, lại khôi phục biểu tình thường ngày.

“Xin hỏi Lưu Hương, đây là lần biểu diễn đầu tiên ở Trung Quốc, cô có thấy thành công hay không?”

Một ký giả hỏi.

“ha ha, cô nói như vậy cũng không sai, đây đúng là lần đầu tiên tôi biểu diễn ở Trung Quốc, Thương Tĩnh Ưu Hương trước đây và Lưu Hương bây giờ có thể nói là hai người rồi”

Lưu Hương vừa cười nói.

456. Chương 227 Nàng Chính Là Lưu Hương? (2)

“Xin hỏi Lưu Hương, trước đây cô đã thành công ở nước R, tại sao muốn tới Trung Quốc phát triển?”

Người ký giả hỏi.

“Về phần nguyên nhân, trước đây tôi đã nói rồi, tôi thích Trung Quốc.”

Lưu Hương nói.

“Lẽ nào không còn nguyên nhân gì khác hay sao?”

Người ký giả này chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Nếu như nói những nguyên nhân khác...vậy thì tôi cho cô biết, nhưng cô đừng cho người khác biết! Tôi tới đây là đi tìm tình yêu!”

Lưu Hương lông mày nhăn lại, giả vờ nhỏ giọng nghịch ngợm nói.

“ha ha..”

Người ký giả này hiển nhiên là không tin, bởi vì trong trường hợp này, mọi người đều nghĩ nàng nói đùa.

Mà Lưu Hương nói xong nhưng trong lòng lại một lần nữa thở dài, rất mong hẳn xem lần phỏng vấn này, nghe được câu nói kia.

PHỏng vấn vẫn còn tiếp tục, nhưng tôi không xem nữa, Sở Cao gọi điện tới, nói có chút chuyện cần thương lượng.

Tôi trước tiên đem giao CD cho Hứa Nhị, Hứa Nhị tiếp nhận nhìn thoáng qua nói.

“Lưu tổng, ngài thích cô Lưu Hương này?”

“Anh có thích không?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Tôi...không có cảm tình gì với những ca sĩ này, Tuyết Quân rất thích nàng, mấy ngày hôm trước còn bảo tôi đi mua cho nó một cái đĩa CD này!”

Hứa Nhị nói:

“Giả trí là giới bản thủ, ngài xem trên mặt thì trông thành thuần thể này, nhưng bên trong lại phóng đảng vô cùng...”

Hứa Nhị thấy tôi sắc mặt trầm xuống, lập tức dừng lại không nói nữa, hẳn không rõ tôi tại sao lại mất hứng, còn tưởng rằng tôi là Fans của nàng, không muốn cho người khác chửi bới hình tượng của mình.

Kỳ thực, tôi sao lại không biết...những chuyện này, giới giả trí hỗn loạn như thế nào thì tôi rất rõ ràng.

Tôi còn có một người anh vợ là Trần Trạch Long mà, thế nhưng, vấn đề là lão bà Tô Đình Tư của tôi cũng ở trong đó, này còn có cả Lưu Hương nữa.

“Không có chuyện gì, tình huống anh nói là đúng, nhưng kiểu gì cũng có ngoại lệ”

Tôi khoát tay nói:

“Lái xe đi tới Tập Đoàn Thế kỷ mới.”

Hứa Nhị không nói gì, mở radio trong xe, nhất thời lại vang lên tiếng hát của Lưu Hương..

Giữa trời thu lá phong rụng.

Gặp được người tôi yêu nhất cuộc đời

Sau này nhớ bóng hình của hẳn

Làm trái tim tôi rung không thôi....

“ Lão đại, đã đến rồi!”

Sở Cao nhìn thấy tôi sau đó kích động nói:

“Lão đại, trong khoảng thời gian này làm em mệt chết, anh đúng là thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhoáng một cái thì biến mất, may mà nghe Hoàng Văn Tĩnh nói, anh đã quay lại trường học, thì em mới tìm được anh!”

“Có chuyện gì mà tìm tôi? Tập đoàn chẳng phải giao hoàn toàn cho cậu xử lý rồi hay sao?”

Tôi hỏi:

“Bộ phận kỹ thuật hiện giờ có thể độc lập nghiên cứu vài thứ rồi chứ?”

“là như vậy, đối với kỹ thuật OCR thì chúng tôi đã đứng thứ 1 thứ 2 trên thế giới, mà hiện giờ tập đoàn chúng tôi gặp được một kỳ ngộ vô cùng tốt!”

Sở Cao nói:

“Tập đoàn điện thoại Motorola Ma ra đã chuẩn bị tích hợp hệ thống phân biệt OCR vào trong máy, về phương diện nhận dạng Hán Ngữ thì giao cho chúng tôi. Nhưng chúng tôi về phương diện của các ngôn ngữ khác như Ý, Nga... cũng có thành tựu!”

“Không sai, hãy tìm cách, dám làm thì sẽ có thành công”

Tôi thường thức vỗ vai Sở Cao, vui mừng cười nói:

“Xem ra tôi để cậu làm Tổng giám đốc là một quyết định anh minh!”

“Cám ơn lão đại khích lệ, em cũng nghĩ tập đoàn mình có thực lực, nên mới dám làm như vậy, nếu như đổi lại là lúc mới thành lập, thì em chưa từng nghĩ tới, có một ngày hợp tác cùng những công ty nổi tiếng thế giới như Motorcycle Mara!”

Sở Cao xấu hổ nói.

“Cậu cũng không nên tự coi nhẹ mình, lúc trước hợp tác với Tập đoàn Ánh Rạng Đông đã chứng minh đẳng cấp của tập đoàn mình, tập đoàn Motorcycle Mara hợp tác là chuyện đương nhiên, chungs ta coi Tập đoàn Ánh Rạng Đông là một người bạn chiến lược!”

Tôi gật đầu nói.

“Không sai, em cũng muốn như vậy, bởi vì tập đoàn Motorcycle Mara phải người tới tiếp xúc, họ cũng hỏi chúng ta có quan hệ với tập đoàn Ánh Rạng Đông không!”

Sở Cao nói

“Vậy cậu trả lời như thế nào!”

Tôi hỏi.

“ha ha, em đương nhiên là không ngu tới mức nói chúng ta chỉ là một nơi tiêu thụ sản phẩm và hợp tác với Tập đoàn Ánh Rạng Đông rồi, em chỉ ứng phó hàm hồ, bọn họ sẽ lại cho rằng chúng ta không đơn giản”

Sở Cao nói

Tôi tán thưởng gật đầu, Sở Cao thực sự đã trưởng thành.

“Nếu như vậy, thì cậu cứ yên tâm làm đi, những chuyện như thế này cũng không xin chỉ thị của tôi nữa, tôi mặc dù là người đầu tư và là chủ tịch, nhưng cậu là tổng giám đốc, quyết sách đều ở trong tập đoàn, chỉ cần có lợi cho tập đoàn, tôi sẽ không phản đối!”

Tôi có thói quen để cho thủ hạ của mình có không gian phát triển riêng.

“Kỳ thực thì không hoàn toàn đúng như vậy, lần này tìm anh còn có một nguyên nhân, tập đoàn nhận một đơn đặt hàng lớn, các lãnh đạo cao cấp đều cao hứng, muốn tổ chức tiệc ăn mừng, mà các đồng nghiệp lại bảo là lâu rồi không thấy Lưu tổng giám, nên muốn anh tham gia cho náo nhiệt!”

Sở Cao giải thích.

“Hóa ra là như vậy, gọi tới dùng cơm thì sao không nói sớm! Được, vừa hay là tôi tối nay không có chuyện gì, cậu cứ an bài đi”

Tôi cười nói.

“Được, lão đại, vậy thì em sẽ an bài, chúng ta khoảng 4h chiều xuất phát, em đã đặt phòng ở Cửu Đỉnh Độ Giả Thôn rồi!”

Sở Cao nói.

457. Chương 228 Tập Đoàn Đi Nghỉ

Lại là Cửu Đỉnh? Xem ra cái Cửu Đỉnh thôn này rất có danh tiếng.

Hiện giờ lợi nhuận nhiều nhất mà tôi thu chính là từ tập đoàn Ánh Rạng Đông và phân bộ lính đánh thuê của Đỗ Tiểu Uy, sau đó tới tập đoàn Tam Thạch.

Hiện giờ có một số người mà tôi tin tưởng không thể thay thế cho các chức vụ, như Quách Khánh là bạn thân, Đỗ Tiểu Uy là đồ tôn, họ sẽ không thể nào đụng tới mà phản bội tôi được.

Mà hai cha vợ của tôi là Triệu Quân Sinh và Tô Viên Triệu, họ cũng chỉ có một người con gái là Triệu Nhan Nghiên và Tô Dĩnh Tư, tiền đối với họ chết không thể mang theo, không lưu lại cho con mình, thì lưu lại cho ai đây?

Mà Sở Cao thời gian quen biết tôi đối với hẳn ngần, nhưng tôi chưa từng có sự nghi ngờ, tôi mong muốn hẳn sẽ như Quách Khánh, trở thành một người bạn suốt đời của tôi.

Những sản nghiệp như Cửu Đỉnh thì Tam Thạch Bang nhiều vô số, thu nhập từ nó cũng dần lớn lên.

Từ trong phòng làm việc đi ra, đã thấy Dương Mẫn và Lý Hiểu Cường đang đi tới, Lý Hiểu Cường đang cười nói gì đó với Dương Mẫn, nhưng ma có thể thấy, nàng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với hẳn.

“Lưu tổng..giám!”

Dương Mẫn bỗng nhiên phát hiện ra tôi, vui vẻ vẫy tay, sau đó bước nhanh tới.

“Hóa ra là nha đầu này!”

Tôi cười nhìn àng bắt chuyện nói: “Cô bây giờ là lãnh đạo cấp cao của một tập đoàn, sao lại có thể nhún nhảy như vậy”

Dương Mẫn là một trong những nguyên lão của tập đoàn Thế Kỷ Mới, tuy rằng còn trẻ, nhưng năng lực cực kỳ xuất chúng.

“Vậy thì sao, ở đây đâu có người ngoài!”

Dương Mẫn bĩu môi nói:

“Hình như anh cũng đâu có lớn hơn tôi? Tại sao gọi tôi là tiểu nha đầu!”

Từ lần đầu tiên gặp mặt, Dương Mẫn đã làm cho tôi thực tò mò, có đôi khi trông nàng như một đứa trẻ, có khi trông nàng lại là một lão nhân.

Mà tiêu chuẩn kén bạn trai của Dương Mẫn cũng rất đặc biệt, có năng lực giao tiếp, hỉ hả với bạn bè thì đương nhiên rồi, người như vậy nói chuyện thì rất vui, nhưng mà đồng thời phải có năng lực và trách nhiệm.

Mà nhưng người tự đại như Lý Hiểu Cường, thì trên đời này quá nhiều, tuy rằng thường hay nói chuyện cười cho nàng nghe, nhưng mục đích chính là gì, nàng làm sao không biết.

Nếu như nàng theo hẳn, thì sau này chắc chắn sẽ không hài lòng, hai người tính tình khác biệt quá lớn, lại giống hệt bộ phim hoạt hình Tom and Jerry ấy thì hỏng.

Sở dĩ Dương Mẫn quyết tâm tìm một nam nhân khác với người thường, hơn nữa còn làm cho nàng có cảm giác an toàn, thế nhưng từ hồi học đại học đến nay, nguyện vọng vẫn chưa thể thực hiện được.

“Nếu như bị Sở tổng nhìn thấy, lại khấu trừ tiền lương của cô đấy!”

Tôi cười nói.

“Hừ, lẽ nào anh lại đi cáo trạng với Sở tổng?”

Dương Mẫn cười duyên nói.

“Khụ khụ!”

Đúng lúc này, từ hành lang truyền đến tiếng ho khan của Sở Cao:

“Cáo trạng cái gì với tôi vậy!”

Dương Mẫn nhìn tôi thè lưỡi, sau đó rất nghiêm túc hướng về Sở Cao gật đầu nói:

“Chào Sở tổng”

Hai thần thái trang trọng và tinh nghịch của đại mỹ nhân này đúng là làm cho tôi có chút ngạc nhiên, điều này cũng thực sự là quá nhanh?

Người ta nói nữ nhân trở mặt còn nhanh hơn lật sách, mà Dương Mân này theo tôi nghĩ, còn nhanh hơn điện.

“Tiểu Dương, đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, trong thời gian làm việc, thì phải nghiêm túc!”

Sở Cao nghiêm trang nói. Chỉ thiếu chút nữa là nói “phải như tôi vậy”

“Dạ, Sở tổng.”

Dương Mân khiêm tốn gật đầu.

Tôi suýt chút bật cười, đây là Sở Cao? Đây chính là người đàm luận về nữ nhân nhiều nhất với tôi hay sao?

Tôi rất cục cựa cũng biết hai từ đạo mạo hình dung ra sao rồi, hóa ra là như thế này!

Nhưng làm cho tôi không nghĩ tới người trong công ty có ấn tượng rất tốt với Sở Cao, ngay cả Dương Mân cũng không ngoại lệ.

“Được rồi, hiện tại đã là lúc tan việc, mọi người cũng không nên câu thúc!”

Sở Cao thấy tôi buồn cười, nên mới khôi phục lại diện mạo bình thường.

“Hô!”

Dương Mân thở dài một tiếng nói:

“Sở tổng, anh đúng là không nể mặt mà, Lưu Tổng giám thật vất vả mới tới tập đoàn, vậy mà anh còn hung dữ!”

“Cũng chính vì có Lưu tổng giám tới, tôi mới quyết định nghỉ việc sớm, cùng nhau tới làng du lịch”

“Nói như vậy, Lưu Tổng giám cũng đi?”

Dương Mân có chút mừng rỡ hỏi. Nàng cho rằng tôi chỉ tới tìm Sở Cao trao đổi công việc, không ngờ là tôi cũng đi cùng!

“Đương nhiên, không biết ai trong cuộc họp, nói là phải mời Lưu tổng giám tới, Tiểu Dương...”

Sở Cao đột nhiên cảm giác được điều gì đó không thích hợp, vì vậy sửa lời nói:

“Dương Mân, người thì tôi đã mời tới rồi, còn có nắm được cơ hội hay không thì phải do cô!”

Kỳ thực, ngày đó trên hội nghị, Dương Mân đã công khai nói: “Muốn theo đuổi tôi!” ngày thứ hai, trên dưới công ty đều đồn thổi chuyện này.

Sở Cao nghe xong thì coi đó là lời nói không thật, chỉ là một trò đùa, với lại Dương Mân này đùa thì trên dưới công ty đều biết, tập mãi cũng thành thói quen.

Thế nhưng hôm nay Sở Cao ở trước mặt tôi nói những lời này làm cho nàng có chút ngại ngùng.

“Sở tổng, anh nói cái gì vậy, tôi...”

Dương Mân đỏ mặt nói.

458. Chương 229 Ngồi Xe Của Ai?

“Ha ha!”

Sở Cao cười ha ha, sau đó thì không tiếp tục trêu chọc nàng nữa.

Thế nhưng Lý Hiểu Cường ở một bên, thì trong lòng rất bất mãn, chỉ là một tổng giám sát về kỹ thuật thôi, chứ có gì mà ngạo mạn!

Mà Lý Hiểu Cường lại cho rằng hắn là trụ cột của công ty, mọi phương án kế hoạch đầu tư đều phải do hắn thẩm định và phúc đáp, hắn cảm thấy mình rất oai phong!

Lý Hiểu Cường cảm giác mình giống như là một tướng quân của tập đoàn vậy, còn mạnh hơn so với tôi nhiều lần, nhưng không hiểu Dương Mân tại sao lại như vậy.

Nghe mấy câu nói đùa này, mặt của Lý Hiểu Cường tái đi, trong lòng mắng Sở Cao không có nhân quan.

Với lại nhìn Sở Cao tuổi trẻ ngồi ở vị trí cao, Lý Hiểu Cường trong lòng càng thêm khó chịu, nghĩ thầm cũng không biết ai đặt Sở Cao lên vị trí như vậy.

Tập đoàn Thế Kỷ Mới tuy rằng mới thành lập không lâu, nhưng đã cung cấp cho cả thế giới chương trình nhận dạng ngữ âm, lợi nhuận này bao nhiêu không nói ai cũng biết rồi.

Bởi vậy, các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn đều có xe riêng đi. Dương Mân vừa mới ra trường, còn đang bận rộn lo nhà ở, ngược lại Lý Hiểu Cường đã mua được một chiếc BMWs rồi.

Sở Cao tự mình ngồi lái một chiếc Audi, đây cũng là do tôi đặt mua cho hắn, nghĩ thầm hắn làm việc không tôi, nhưng không ngờ lại bị người khác đổ kị

“Dương Mân, ngồi xe của tôi đi”

Lý Hiểu Cường dùng điều khiển từ xa mở chiếc BMWs.

“Tôi...tôi ngồi xe của chú Trương cũng được”

Dương Mân lắc đầu. Mỗi khi tập đoàn đi tập thể, thì bọn họ đều ngồi xe của giám đốc thị trường Trương Kiến Sơn.

“Ngày hôm nay thì không được đâu, Tiểu Dương, ngày hôm nay xe chỉ còn có hai chỗ, mà Tiểu Vương đã đặt trước rồi.”

Wang Kiến Sơn khoát tay nói.

“A!”

Dương Mân vẻ mặt đau khổ, tội nghiệp nhìn Trương Kiến Sơn, lần trước nàng đã ngồi xe của Lý Hiểu Cường, mới đầu hắn còn tốt, sau đó thì bắt đầu động tay động chân...

“Lưu tổng giám không phải là có xe hay sao, ngồi xe của cậu ấy đi.”

Trương Kiến Sơn lúc này mới cười ha hả nói.

“Chú Trương cố ý phải không!”

Dương Mân cũng cười. Nàng không ngờ là tôi cũng có xe, tưởng là ngồi chung xe với Sở Cao.

“Hóa ra cô không muốn ngồi xe của Lưu tổng giám rồi, vậy là tôi nhiều chuyện, Tiểu Vương, cậu sang xe của Lưu tổng giám ngồi đi!”

Trương Kiến Sơn nhìn Vương Vũ Luân nói.

“Được rồi chú Trương, cháu muốn ngồi không được hay sao!”

Dương Mân tức giận giậm chân, xoay người chạy đi.

“Không có ai ngồi chứ?”

Dương Mân chỉ vào vị trí bên cạnh của tôi hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Tôi có thể ngồi không?”

Dương Mân hỏi.

Tôi gật đầu.

“Sao anh lại không nói gì!”

Dương Mân thở phì phì mở cửa xe.

“Dương Mân, cô tới ngồi BMWs của tôi đi, cái xe thép đó khó chịu, đi xa lại xóc nảy cô không ngồi được đâu!”

Lý Hiểu Cường sẽ không có ý kiến nếu như Dương Mân ngồi xe của Trương Kiến Sơn.

Con gái của Trương Kiến Sơn đã lớn hơn cả Dương Mân, hai người chắc chắn không thể có chuyện gì.

Thế nhưng mà Dương Mân ngồi xe của tôi thì hẳn lại cảnh giác, chạy tới gần cản.

“Xe này rất tốt, hơn nữa tôi thích cảm giác lắc lư, như mới được ngồi Bumper car (1) vậy!”

Dương Mân nói.

(1) Bumper car: một loại xe như xe điện trong các công viên, không biết giải thích như thế nào, xin ra google xem hình ảnh.

Lý Hiểu Cường có chút tức giận liếc mắt nhìn tôi, sau đó phẫn nộ đi về xe của mình.

“Thật kỳ quái, xe BMWs không ngồi, lại muốn ngồi Santana2000” Tôi nhìn Dương Mân cười nói.

“Sao lúc này anh nói nhiều như vậy!”

Dương Mân trừng mắt nói:

“Lý Hiểu Cường người này không tốt”

“A? Sao vậy ? Hình như cô đang nói xấu đồng sự đó nha?”

Tôi ý bảo Hứa Nhị lái xe, sau đó hướng về phía Dương Mân hỏi.

“Giả vờ chính nghĩa là không tốt, tôi không thích hẳn.”

Dương Mân cũng không đem chuyện Lý Hiểu Cường động chân động tay với mình nói ra.

“Vậy cô cũng nên cẩn thận, người ta nói tôi rất xấu!”

Tôi nghiêm túc nói.

“không tin. Tôi vừa nhìn là biết”

Dương Mân nói.

“Hứa Nhị, anh có thấy tôi rất xấu không?”

Tôi hướng về Hứa Nhị hỏi.

“Lưu tổng ngài là người tốt”

Hứa Nhị nói.

“Ha ha ha ha”

Dương Mân nghe xong cười ha hả:

“Đúng là tức cười.....thấy chưa...”

Tôi dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Hứa Nhị. Người này cái gì cũng tốt, chỉ là rất thẳng thắn, cái đầu không được linh hoạt.

Đọc theo đường đi, tôi chợt phát hiện Dương Mân tuy rằng so với tôi lớn hơn vài tuổi, thế nhưng tính trẻ con còn rất nhiều. Trọng tâm câu chuyện khi đi đường toàn là về thời thơ ấu.

Lúc nhỏ, đã rất lâu rồi, khi đó tôi còn không nhớ được, rồi khi học cấp 3, đã từng bỏ quên những ký ức thời nhỏ, nhưng dưới sự nhắc nhở của Dương Mân, tôi đã nhớ lại một số chuyện lý thú.

Thập niên những năm 80, có cả phim hoạt hình, những đồ ăn vặt....

“Cô không phải là người ở đây?”

Tôi hỏi Dương Mân.

“Ừ, nhà tôi là ở thành phố D, sau khi tốt nghiệp đại học, tôi làm việc ở Bắc Kinh này.”

Dương Mân nói.

“Thành phố D còn tốt hơn ở Bắc Kinh, là một thành phố ven biển, khí hậu rất tốt, lại còn sạch sẽ.”

Tôi nói:

“Mà ở Bắc Kinh này thì nhiều người, nhiều xe”

“Nếu như tôi trở về, thì sẽ bị mẹ tôi làm phiền chết!”

Dương Mân lắc đầu nói.

“Phiền chết? Có chuyện gì vậy?”

Tôi hỏi.

“Mẹ tôi suốt ngày bảo tôi kiếm bạn trai, đúng là phiền chết mà”

Dương Mân vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Tôi biết chuyện này là gia sự của nàng, tôi can thiệp không được, vì vậy không tiếp tục nói ở đề tài này nữa.

Chúng tôi hàn huyên những chủ đề không quan trọng, rất nhanh đã tới Cửu Đỉnh Độ Giả thôn.

Tập đoàn Thế Kỷ Mới là một tập đoàn nổi tiếng, Cửu Đỉnh thôn cũng rất coi trọng, dù sao Tập đoàn Thế Kỷ Mới cũng nằm trong những tập đoàn nổi danh.

Với lại bên cạnh nó đều là những tập đoàn nổi tiếng, nếu như thu hút về đây, thì đúng là một nguồn lợi lớn.

Ở cửa Cửu Đỉnh Độ Giả Thôn có treo một tấm áp phích “Hoan nghênh Tập đoàn Thế Kỷ Mới tới làng du lịch”

Du quản lý tự mình ra đón, sau đó nhìn thấy tôi thì kinh ngạc.....

459. Chương 230 Sông Bạc (1)

Tôi thấy Dư quản lý, nhẹ nhàng nhìn hẩn khoát tay áo, Dư quản lý hiểu ý nhìn tôi gật đầu, sau đó hướng Sở Cao đi đến.

“Sở tổng, hoan nghênh quang lâm, ngài là danh nhân thương giới, tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn!”

Dư quản lý mỉm cười nói.

“Làm gì có, chúng tôi đặt phòng ở nơi này, may mà có Dư quản lý thu xếp!”

Sở Cao khách khí nói.

“Khách hàng là thượng đế, mọi người là thượng đế của chúng tôi, tới đây, mọi người mời vào...”

Dư quản lý nhiệt tình nói.

Người được hẩn nhiệt tình như thế này cũng không phải là nhiều, nguyên nhân là những người như Sở Cao có thể kéo thêm nhiều người nữa về.

Đồng thời cũng còn một nguyên nhân khác, đó là do tôi có mặt ở đây.

“Sở tổng, người thấy nên ăn trước hay là đi giải trí trước?”

Dư quản lý nói.

Sở Cao giơ tay nhìn đồng hồ, sau đó nói:

“Hiện giờ thời san còn sớm, buổi trưa chúng tôi ăn ở công ty rồi, hiện giờ nên đi giải trí một chút!”

Người của công ty đều hưởng ứng, bởi vì thức ăn của căng tin cũng rất ngon, hiện giờ mọi người vẫn còn no, cho nên không cách nào ăn ngon miệng được!

“Dư quản lý, ở chỗ các ông có những trò giải trí gì? Giới thiệu cho chúng tôi một chút”

Sở Cao vừa đi vừa nói.

“Ha hả, ngài hỏi đúng người rồi đó, thôn chúng tôi tuy rằng không phải trò nào cũng có, nhưng cũng đứng thứ nhất thứ nhì ở Bắc Kinh này! ở nơi này có bể bơi, có tập thể hình, bảo phổ cầu, Taiwan Special, big C game, sàn nhảy, phòng bài, ở phía sau thôn còn có ao cá...”

Dư quản lý giới thiệu.

“Chúng tôi trước tiên chơi cái gì? Mọi người nói một chút?”

Sở Cao xoay người lại hỏi những người khác.

“Các người ở chỗ này chẳng phải là có sòng bài hay sao, tại sao lại không nói tới?”

Lý Hiểu Cường bỗng nhiên mở miệng nói.

Dư quản lý sững sốt nhưng lập tức khôi phục bình thường, sau đó nhỏ giọng nói:

“Vị tiên sinh này hình như từng tham dự ở đây, đúng vậy. Nơi này chúng tôi còn có sòng bạc!”

Đánh bạc thì không được phép, thế nhưng ở trong những khách sạn lớn, các làng du lịch đều thiết lập những sòng bạc nhỏ, mà theo Dư quản lý thì đó là những hoạt động giải trí.

Tuy rằng không được lớn như Ma Cao, nhưng cũng không có nghĩa là không có đủ những trò ở bên đó, thậm chí còn có một số người lợi hại từ bên đó sang đặc huấn, hoặc phục vụ những người có đẳng cấp thế giới. Bởi vậy mới có rất nhiều phú thương không cần tới Ma Cao đánh bạc, ở đây họ cũng kiếm được niềm vui.

Người hoạt động ngành nghề này ở Bắc Kinh chỉ có khoảng hơn 10 người, đại bộ phận đều trong tay của Tam Thạch Bang, những nhà khác nếu như không có chân trong hắc đạo hoặc bạch đạo thì rất khó làm ăn trong lĩnh vực này.

Sở Cao liếc mắt nhìn Lý Hiểu Cường, nhưng không nói gì. Lý Hiểu Cường trước khi tới tập đoàn, đã ở Bắc Kinh lăn lộn hơn 10 năm rồi. Có là khách quen của những nơi như thế này...thì cũng không có gì là kỳ quái.

Mà những người khác thì chưa từng tiếp xúc qua những loại này, thấy Dư quản lý nói như vậy, thì đương nhiên là muốn tới xem như thế nào.

Sở Cao thấy mọi người vui vẻ đồng ý tới sòng bạc, thì cũng không ngăn cản. Bản thân Sở Cao thì cũng ham vui, nhưng do địa vị khác nên bình thường rất ít thể hiện, bình thường hẳn cũng không ham mê lớn vào những trò bài bạc như thế này.

Hắn lần trước đi Nga, cũng được khách hàng mời vào những nơi như thế này, lúc đó chỉ là xã giao, chơi vài ván rồi không chơi tiếp nữa.

“Vậy thì đi xem, nhưng tôi nói trước, Jeton là do mọi người tự đổi, với lại công ty của chúng tôi ít tiền, chỉ chơi nhỏ thôi đấy!”

Sở Cao cười nói.

“Sở tổng nói đùa, nơi này chỉ là giải trí, có 100 đồng đổi Jeton cũng được!”

Dư quản lý nói.

Lần trước tôi tới nơi này, cũng đâu nghe nơi này có sòng bạc, mà Lý Hiểu Cường hiển nhiên lại biết, thì chắc chắn từng thường tới đây chơi.

Mọi người dưới sự hướng dẫn của Dư quản lý cùng nhau đi vào trong sòng bạc, nhưng tới thời khắc đổi Jeton, ai trong họ cũng đổi chùng hơn 1000, điều này làm cho Dương Mân có chút khó khăn.

Vốn là một người con gái, nàng cũng không thích đánh bạc, nhưng mà người ta tới là để giải trí, hiện tại tiêu sài vào việc vô ích này, nàng cũng cảm thấy tiếc.

Khi tới lượt Lý Hiểu Cường, đổi Jeton, hắn ném ra một chi phiếu, nói:

“Trước tiên đổi 1 vạn đi”

“Được tiên sinh”

Phục vụ sinh thành thạo đổi tiền cho Lý Hiểu Cương!

Sau đó Lý Hiểu Cương nhìn Sở Cao nói:

“Sở tổng, cứ tính cho tôi đi”

“Chuyện này không tốt lắm đâu, đây là công ty đi giải trí, sao có thể để cho cậu trả tiền...”

Sở Cao từ chối nói.

“Chuyện này thì có tính là gì, ngài là lãnh đạo, tôi là nhân viên làm như vậy cũng là đương nhiên!”

Xem ra Lý Hiểu Cương cũng là cao thủ đánh bạc.

Sở Cao cũng không từ chối nữa, nếu như tiếp tục thì sẽ làm cho hấn mất mặt. Sở Cao liếc mắt nhìn tôi, thấy tôi không có gì đặc biệt, mới mặc kệ không nói gì nữa.

Lý Hiểu Cương cũng là một người có năng lực, nhưng đối với tôi có chút thù địch, hình như là vì Dương Mân.

“Dương Mân, tính cho tôi đi!”

Lý Hiểu Cương lại cầm 1000 Jeton đưa cho Dương Mân

ương 231

Sòng bạc (2)

“Thôi, tôi chỉ đến xem, chứ không tham gia chơi!”

Dương Mân vội vàng xua tay cự tuyệt nói.

“Không sao đâu, chúng ta chỉ đánh nhỏ thôi, không cần trầm mê là được, hiện giờ ai mà chẳng đi chơi!”

Lý Hiểu Cương đem Jeton nhét vào trong tay Dương Mân.

Dương Mân cũng không có cách nào khác, nể mặt hấn đành phải cầm.

“Đây là lão hổ cơ...”

Lý Hiểu Cương bắt đầu không ngớt giới thiệu cho Dương Mân về sòng bạc, thế nhưng Dương Mân hiển nhiên không cảm thấy hứng thú về chuyện này, chỉ gật đầu mang tính tượng trưng.

Nhưng mà những người đã tới đây chơi thì ai mà không biết điều này.

Đột nhiên có người hô thắng rồi, Lý Hiểu Cương hiển nhiên là một con bạc khát nước, mỹ nữ cũng bỏ, không có cách nào chống đỡ được Lâm uy và Dụ uy của sòng bạc, bỏ qua chuyện giới thiệu cho Dương Mân, tự mình nhập cuộc.

Sở Cao mang theo những người khác trong công ty đi dạo xem. Dương Mân phần nộ vò đám Jeton trong tay, sau đó đi về hướng tôi!

“Lưu tổng giám, sao anh không chơi?”

Dương Mân thấy tôi như là không quan tâm tới mọi thứ, thì có chút tò mò hỏi.

“Đánh bạc tất thua, đã biết đạo lý này rồi, thì sao còn chơi làm gì?”

Tôi cười nói.

“Tôi còn một ít Jeton, không bằng chúng ta đi thử vận khí đi?”

Dương Mân giơ số Jeton trên tay nói.

“Được!”

Tôi vui vẻ gật đầu nói.

“Chơi cái gì bây giờ?”

Dương Mân hiển nhiên là không biết những trò chơi trong này, lúc này có Lý Hiểu Cường giới thiệu, nhưng nghe tại nọ thì bỏ sang tại kia.

“Không bằng chơi Park đi, cái này đơn giản xem thì có thể hiểu”

Tôi nói

Dương Mân và tôi đi tới khu chơi Park, loại này chính là Park của nước Nga, kiểu chơi này phổ biến nhất hiện nay.

Trong số này thì csao nhất là Bồi phong (Bồi liệt, thì được coi là Giáp lẻ, Giang hắc thì được ăn, Đan song thì 1 bồi 2, Hành kính thì 1 bồi 3, không thì thua)

Nói cách khác, nó cũng đơn giản, chính vì đơn giản lại không thu hút được nhiều người chơi cho lắm.

“Đặt giáp gì bây giờ?”

Dương Mân giơ Jeton trong tay nói.

“Giáp lẻ đi, đánh nhiều một chút”

Tôi hiểu quy tắc nên nói.

“Lẻ?”

Dương Mân hỏi ngược lại

“Đánh nhỏ thì chơi dài, đánh lớn thì làm giàu, mà mình cũng chỉ có một ít Jeton đánh lớn một chút cũng được”

Tôi nói.

“Anh vừa rồi còn nói đánh bạc tất thua, sao giờ còn đánh nhiều?”

Dương Mân hiểu kỳ nói.

“Đánh bạc thì cung có thắng có thua!”

Tôi cười nói.

“Trời!”

Dương Mân liếc mắt nhìn tôi, nhưng vẫn đem Jeton đặt vào chỗ ô số lẻ.

“Tại sao cô biết tôi chọn số 7?”

Tôi hỏi.

“Tôi không biết, cái này tôi cũng chỉ đọc một lần”

Dương Mân nhìn tôi nói.

“Kỳ thực chính là như vậy” Tôi gật đầu nói.

“Làm bộ”

Dương Mân nhỏ giọng nói.

“Cô nói cái gì?”

Tôi hỏi.

“Phương pháp theo đuổi con gái của anh cũ rồi!”

Dương Mân lặp lại nói.

Tôi? Theo đuổi con gái? Cũ? Tôi không khỏi cười khở, tôi theo đuổi ai?

Muốn để cho quả bóng nhỏ chạy tới chỗ số 7, đối với tôi thì không có mất nhiều khí lực, và đúng như vậy, quả bóng dừng ở số 7.

“A!”

Dương Mân kêu lên sợ hãi, sau nửa ngày mới nói:

“Sao lại trùng hợp tới như vậy?”

“Không có chuyện gì cả, chơi phác bàn thì có được có thua!”

Tôi cười nói. Tôi chỉ làm chuyện này cho nàng hài lòng chứ đây cũng được coi như sòng bạc của tôi, kiểu này mà chơi với người ngoài thì tôi nỗ nặng.

Lần thứ 2 cũng vẫn là số 7, Dương Mân có chút nghi hoặc nhìn tôi”

Anh sao biết lần thứ 2 nó vẫn vào số 7

Tôi cười cười không nói gì, đây chỉ là một sự trùng hợp , trùng hợp mà thôi!

Lần này người phụ trách bóng sợ ngậy người! Theo kinh nghiệm của hấn, người trùng hợp như vậy thì nhiều, thế nhưng người trùng hợp hai lần một số thì lại hiếm tới cực hiếm.

Hấn đem Jeton cho chúng tôi, cung kính nói:

“Thật ngại quá, xin mời hai vị sang các bàn khác, bàn này có vấn đề rồi”

Tôi không nói gì, nhìn hấn gật đầu, đang muốn rời đi, thì Dương Mân lại nói:

“Còn có chuyện gì nữa, anh thấy chúng tôi thắng hai ván, thì đuổi chúng tôi đi, sòng bạc làm ăn như vậy hay sao?”

“Chuyện này...”

Chia bóng bị Dương Mân quát hỏi như vậy, nhất thời có chút lo lắng, các bàn này xảy ra vấn đề rồi, nhưng khách nhân hỏi như vậy, thì hấn cũng không biết làm sao!

Việc mở cửa kinh doanh, khi khách nhân thắng thì lại đòi đổi bàn, việc này đúng là không ổn!

Hướng hồ nơi này lại là nơi rông rảnh lẫn lộn, không ai biết bối cảnh của ai như thế nào!

Chia bóng biết ông chủ của mình thế lực rất lớn, nhưng tùy tiện đắc tội thì không được!

“Tiên sinh, tiểu thư, theo lý thuyết thì không thể có 2 lần một số, nên...”

Chia bóng ấp úng nói.

Tôi thì không nói làm gì, dù sao đây cũng là địa bàn sản nghiệp của mình, đành nói:

“Dương Mân, chúng ta đi tìm một cái bàn khác, dù sao bàn nào cũng là bàn, làm gì phải làm khó hấn!”

Tôi kéo Dương Mân nói.

“Cám ơn, cám ơn!”

Chia bóng thấy tôi nói như vậy, liền tục nói cám ơn.

“Hò!”

Dương Mân thở phì phì cùng tôi sang bàn khác.

“Tôi chọn số lẻ 7! Tôi đang tức giận, tốt nhất đánh hết!”

Dương Mân đem toàn bộ Jeton đặt vào ô số 7

Những người khác đều đổ mồ hôi, chỗ này cũng phải hơn 10 vạn tiền cược chứ không ít.

Thế nhưng kết quả lại làm người khác há mồm, cái quả bóng kia dĩ nhiên lại rơi vào ô số 7, thì dừng lại.

“Thế nào, anh lại định nói cái bàn này hỏng chứ?”

Dương Mân đặc ý nhìn về phía người chia bóng nói.

Đây là cao thủ thâm sâu khó lường, đây là ý nghĩ đầu tiên của người chia bóng!

460. Chương 232 Sòng Bạc (3)

Người chia bóng này đồ mồ hôi lạnh, 129600 đồng tiền cược, vậy thì tiên thắng là hơn 460 vạn.

Quả thực là trò đùa quốc tế, tới phiên mình phụ trách mà lại bị lỗ nhiều như vậy, ông chủ không chửi mình mới lạ!

Chia bóng vội vàng lấy ra bộ đàm, nói vào trong đó mấy câu, không lâu sau có mấy đại hán áo đen thân hình vạm vỡ đi tới.

“Hai vị, ông chủ chúng tôi cho mời!”

Đại hán áo đen dẫn đầu nói.

Tôi nhìn mấy người này mỉm cười, thắng được của người ta cũng không dễ à!

Nhưng mà Dư quản lý không chỉ là người phụ trách khu ăn uống, còn là người phụ trách của cả Cửu Đỉnh Độ Giả Thôn, chẳng lẽ lại sợ mấy người này không trả tiền hay sao?

“Có ý gì? Ông chủ các người là ai? Chúng tôi không quen!”

Dương Mân cảnh giác nhìn mấy người nói.

“Không quen cũng không sao, ông chủ của chúng tôi chỉ mời hai vị tới ngồi một lát”

Đại hán dẫn đầu nói với giọng không chút cảm tình.

“Dương Mân, nếu người ta đã hảo tâm mời, thì chúng ta đi xem một chút cũng được chứ sao, đúng không?”

Tôi hướng về phía Dương Mân gật đầu.

“Đi thôi, hai vị!”

Đại hán dẫn đầu không nói gì thêm, đi trước dẫn đường.

Tôi cười cười, người này nếu như làm khó dễ, tôi nhất định phải giáo huấn hắn, nhưng dù sao cũng là người một nhà, giờ cao đánh khẽ là được.

“Lưu Lỗi, bọn họ tìm chúng ta làm gì? Không phải như trong TV, chúng ta thắng tiền, thì bọn họ đem chúng ta sát nhân diệt khẩu đó chứ?”

Dương Mân có chút sợ hãi nói:

“Nếu là như vậy, chúng ta mau chóng từ bỏ số tiền thắng là được rồi!”

“Đừng lo lắng, cô cùng nói, đó chỉ là trên TV thôi.”

Tôi an ủi.

Trên thực tế tôi cũng biết, TV hay ngoài đời thì cũng đúng như lời Dương Mân nói vậy, ở phương diện sòng bạc thì không ai yên tâm cả!

“Thế nhưng...”

Dương Mân vẫn không yên lòng nói.

“Đến lúc đó mà như vậy, chúng ta đem tiền thắng trả lại cho bọn họ cũng không muộn!”

Tôi nói.

“Hai người, nói nhảm cái gì đó? Đi nhanh lên!”

Một đại hán không nhịn được, quay đầu lại nói.

“Các người đừng có lên mặt, đây là các người mời chúng tôi tới, chúng tôi đi là nể mặt, chứ đừng có mà không biết xấu hổ”

Tôi nhìn người phía trước nói.

“Cái chết ở trước mắt rồi đó...”

Đại hán này còn chưa nói hết đã bị đầu lĩnh trừng mắt cắt ngang.

“Hắc tử, đừng có quên quy định!”

Đầu lĩnh nói.

Đại hán kia phần nộ ngậm miệng lại

“Thật ngại quá, thủ hạ của tôi là người thô lỗ, xin hai vị lượng thứ!”

Đầu lĩnh nói.

Ngữ khí tuy rằng bình thản, thế nhưng có ngầm ý uy hiếp, ý nói thủ hạ của hắn là người độc ác, đừng có gây chuyện!

“Không sao đâu, tôi cũng không phải là người tuân theo quy định, hơn nữa cũng chẳng phải người văn minh gì”

Tôi thản nhiên nói.

Đầu lĩnh sững sốt nhìn tôi, không nói thêm gì.

“Hai vị, ông chủ của chúng tôi ở bên trong chờ!”

Sau khi tới một gian phòng, đầu lĩnh dừng bước, nhìn hai người chúng tôi nói.

Tôi nhìn thoáng qua bốn phía, đây cũng không phải là nơi làm việc của lãnh đạo cao cấp trong khu này.

Tôi không nói đẩy cửa ra, đi vào. Trong phòng làm việc, có một nam nhân chừng hơn 30 tuổi, đang ngồi trước một màn hình lớn, thấy chúng tôi đi vào thì nói:

“Ngồi đi, hai vị!”

Tôi không khách khí, định đặc ngồi vào salon, Dương Mân thì vẫn lo sợ, họ gây bất lợi gì cho chúng tôi.

“hai vị, thắng được không ít tiền nhỉ?”

Nam nhân nhìn chúng tôi, giống hệt nói với địa vị của người trên cao.

Dương Mân vừa định nói, tôi đã vung tay lên ngăn nàng lại.

“Không coi là nhiều, mới hơn 400 vạn thôi.”

Tôi bình tĩnh nói.

“Mới hơn 400 vạn! ha ha, hai vị khẩu khí thật lớn!”

Nam nhân này vẫn vô tình, cười gượng hai tiếng.

“Lẽ nào nó rất nhiều sao?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Tôi cũng không biết nói gì, mà chỉ nói làm người thì đừng nên quá kiêu ngạo, ở đây không phải là Las Vegas cũng không phải là Ma Cao, đồ pháp của các người, chúng tôi không tiếp được, và cugn không muốn tiếp”

Nam nhân gợn gàng dứt khoát nói.

“Mở cửa kinh doanh, nói chuyện này ra thì thực mất mặt. Nói thật đi, chút tiền ấy với tôi thì không đáng gì, thế nhưng cách làm việc của sòng bạc...ít nhất...lại không trọng danh dự, lại có thể kiêu ngạo, làm càn?”

Tôi nhìn nam nhân trước mặt này, có chút không vui nói.

“Nhưng...điều này không cần anh quan tâm, chúng tôi buôn bán vì lợi nhuận và lợi nhuận là trên hết!”

Nam nhân dương dương đắc ý nói.

Tôi nghe xong thì không nói gì! Từ khi cải cách tới nay, có rất nhiều nghề có thể kiếm tiền, nhưng lại bị luật pháp hạn chế, đánh bạc thì vào tù, cũng chỉ một nghề như vậy mà thôi.

Trọng lợi ích thì được, nhưng trọng tới mức không cần danh dự thì quả thực là quá đáng rồi.

Nam nhân nói một câu “không tiếp nữa” làm cho tôi cực kỳ tức giận, với cách làm này, thì ai dám tới nơi này chơi nữa?

Tuy rằng các sòng bạc trên thế giới cũng không tiếp tục chơi được với những khoản này, nhưng thường thì họ sẽ xin lỗi và tặng thêm một khoản nữa gọi là hiếu kính!

Đây mới là đạo lý kinh doanh, nam nhân giải quyết như thế này, thì đúng là làm cho sòng bạc xong đời.

“Một câu nói, tiền lưu lại, các người rời đi!”

Nam nhân nói.

“Nếu như không thì sao?”

Tôi nhìn thoáng qua nam nhân nói.

“Vậy thì các người cũng không đi được!”

Nam nhân nói xong, ấn chuông trên bàn một cái.

Căn phòng bị đẩy ra, mấy người áo đen ở cửa xông vào.

461. Chương 233 Đạo Kinh Doanh

“Đinh Bảo Tam tại sao lại tìm một đám hỗn đản như các người kinh doanh nhỉ!”

Tôi đứng dậy lạnh lùng nói.

Nam nhân sững sốt, sắc mặt lập tức cổ quái nhìn tôi. Đinh Bảo Tam cái tên này như sấm động bên tai, tuy chưa từng gặp mặt, nhưng mà là lão đại của tổ chức, thì sao hắn lại không biết cơ chứ!

Trong giới hắc đạo, mỗi khi xảy ra xung đột, thì đều “mang tên người” ra giải quyết, cho dù hai bên sắp sửa lời binh khí ra choảng nhau, thì khi nhắc tới tên một người, cũng có thể hủy bỏ.

Nam nhân này tuy rằng không biết tôi và Đinh Bảo Tam có quan hệ như thế nào, thế nhưng lúc này nghe tôi nhắc tới hắn thì cũng không thể coi thường!

“Xin hỏi ngài quen Đinh...tổng?”

Nam nhân thử hỏi.

“Không chỉ là quen, cụ thể thế nào tôi cũng không thể cho anh biết được. Tôi biết anh muốn biết, để xem có nên động thủ với tôi hay không?”

Tôi lạnh lùng nói:

“Thế nhưng anh sai rồi, tốt nhất là nên bỏ ý nghĩ này đi, Tam Thạch Bang chúng ta là một trong những thế lực ngầm ở trong nước, ở Á Châu cũng có chút thực lực, nhưng phát triển ra toàn cầu hay chưa!”

Ở chỗ này, tôi cố ý cường điệu hai chữ “chúng ta”, Tôi nghĩ, nam nhân này nếu như không phải là người ngu, thì nhất định sẽ hiểu ý! Tuy rằng tôi không trực tiếp trả lời hắn tôi và Đinh Bảo Tam có quan hệ thế nào, nhưng đã ngầm trả lời có quan hệ với Tam Thạch Bang.

Quả nhiên, nam nhân nghe xong biến sắc, đứng dậy, có chút trịnh trọng nói:

“Ngài là do tổng bộ phái tới?”

“Không phải”

Tôi hủy bỏ suy đoán của hắn”

“Tôi chỉ tùy tiện đến giải trí một chút thôi”

“Vậy ngài...”

Nam nhân chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Anh bây giờ còn chưa nhận ra mình sai lầm ở chỗ nào mà vẫn cố gắng hỏi thân phận của tôi hay sao! Tôi đã nói rất rõ ràng. Một công ty, một bang phái, muốn phát triển được thì phải nói chữ tín! Anh cho rằng đã là hắc đạo thì không thể tuân thủ theo quy củ giang hồ hay sao?”

Tôi sắc mặt có chút không vui nói:

“Anh nghĩ rằng làm như thế này có thể giảm thiểu tổn thất cho công ty, thế nhưng anh lại mất đi một người khách hàng, và quan trọng hơn là mất đi danh tiếng! Cứ như thế này, thì càng ít người tới Cửu Đỉnh, lúc đó các anh ngồi không mà giăng lưới bắt chim à! Anh đừng cho tôi là nói chuyện giật gân. Có bao nhiêu cửa hàng vì lừa dối khách hàng mà phải phá sản rồi có biết không!”

“Tôi...”

Trên mặt nam nhân mồ hôi đã chảy ra.

“Tôi cái gì? Đừng có nói là tôi không biết điều này!”

Tôi tức giận nói.

“Tôi...thực sự là không biết!”

Nam nhân ấp úng đáp:

“Đại ca, anh cũng biết, chúng tôi là người thô tục, chỉ nghĩ là giảm thiểu tổn thất cho công ty, chứ có ai ngờ lại có chuyện như vậy!!”

Cách xưng hô của nam nhân với tôi biến thành “Đại ca”, bởi vì trong mắt hắn tôi đã là người của tổng bộ phái tới!

Tôi nhìn bộ dạng của nam nhân này, có chút đỡ khốc đỡ cười, có khi người này nói thực, trông bộ dạng to con của hắn, chắc không biết gì về chuyện kinh doanh.

Thế nhưng, suy nghĩ của hắn là tương đối tốt, tất cả chỉ vì muốn tốt cho công ty.

Nghĩ tới những thứ này, tôi cũng không tiếp tục làm khó hắn, đang an ủi hắn vài câu, thì cửa phòng bị đẩy ra.

Nhìn thấy Dư Đức Chí cùng chính là Dư quản lý vọt vào, hắn đi tới trước mặt nam nhân, tát cho hai cái, mắng:

“Lá gan của cậu không nhỏ đấy, ngay cả Lưu tổng cũng dám bắt!”

“Dư tổng, tôi...”

Nam nhân có chút oan uồn ôm quai hàm của mình, nhưng lại không dám phản bác, dù sao đẳng cấp trong giới hắc đạo là một quy định nghiêm chỉnh!

“Quên đi, hắn cũng chỉ là muốn tốt cho công ty, nhưng phương pháp sai lầm mà thôi!”

Tôi phát tay hướng về Dư quản lý nói.

“Nếu Lưu tổng xin tha cho cậu, lần này tôi tạm tha!”

Du quản lý cũng không biết tôi có thân phận gì, thế nhưng hẳn biết, nếu như Đinh tổng có thái độ như vậy, thì tôi ắt là một đại nhân vật. Ngay cả bản thân hẳn còn đắc tội không nổi, thì thủ hạ của hẳn làm sao có thể đắc tội được.

Nam nhân cảm kích nhìn tôi nói:

“Cảm tạ Lưu tổng, vừa rồi Lưu tổng giáo huấn rất đúng, tôi đã hiểu được lợi ích không nhỏ!”

Dư quản lý có chút không hiểu là tôi giáo huấn hẳn cái gì, nhưng mà cũng không tiện hỏi.

Tôi thấy sự tình đã tốt, cũng không muốn tiếp tục dây dưa ở chủ đề này nữa!

Tam Thạch Bang mấy năm nay phát triển rất nhanh, cơ bản là đã mở rộng ra toàn quốc, những người trung thành như thế này, không có nghĩa cứ có tiền là kiếm được!

Tam Thạch Bang kinh doanh đều do các thành viên xử lý, mà đám người này đa phần xuất thân từ xã hội đen, trình độ thì ít, không hiểu được đạo lý kinh doanh cũng là bình thường!

Điều này cũng làm cho tôi nghixi tới một vấn đề bức thiết, đó là nâng cao văn hóa cho những người này.

Quách Khánh và Đinh Bảo Tam cũng không phải là một người làm ăn giỏi, bảo họ quản lý tiểu đệ thì được, thế nhưng quản lý công ty thì có chút lực bất tòng tâm.

Đinh Bảo Tam tuy rằng đang không ngừng học tập, thế nhưng dù sao cũng chỉ có thay đổi không nhiều, hơn nữa thủ hạ toàn là đám giang hồ, khi kinh doanh mở rộng, thực sự là không ổn!

Vấn đề này phải mau chóng giải quyết, phân loại thành viên Tam Thạch Bang ra để mau chóng huấn luyện.

Về phần giảng viên thì vô cùng dễ, tập đoàn ÁNh Rạng Đông và tập đoàn Đông Á luôn có những người dày dặn kinh nghiệm kinh doanh, cũng như các lão hồ ly trên thương trường!

Số tiền thắng được ở sòng bạc kia, tôi cũng không lấy, Dương Mân cũng không phải là một kẻ tham tài, mà hết sức nghe lời của tôi.

“Lưu Lỗi, anh thật oai phong, nói tới mức làm cho nam nhân kia xấu hổ vô cùng!”

Dương Mân trong nháy mắt đã quên chúng tôi thiếu chút nữa là bị người khác đánh.

“Tôi chỉ là nói cho bọn họ một cái đạo kinh doanh mà thôi, họ là những người thô lỗ, không hiểu được là chuyện bình thường.”

Toi thở dài nói.

“Nhưng mà tôi nghĩ hình như họ sợ anh đúng không? Anh quen ông chủ của bọn họ à, họ gọi là Đinh ...”

Dương Mân nói.

“ha ha, không sai, tôi cùng Đinh tổng của bọn họ là bạn tốt!”

Tôi gật đầu, không có giấu diếm nói.

Dương Mân cũng không hỏi tiếp, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, người này đúng là rất thần bí, giống như trong TV thường diễn, có những người chuyên môn quen những nhân vật cấp cao!

Tôi nếu như biết Dương Mân đang nghi vấn, thì nói cho nàng biết cũng không sao!

Tôi và Dương Mân trở lại sòng bạc, Lý Hiểu Cương và đám người Sở Cao đã thua tới mức hai tay trống trơn, đang lo lắng, thấy chúng tôi về thì chạy tới.

“Lão..., Lưu tổng giám, các người chạy đi đâu vậy, làm tôi lo lắng quá đấy!”

Sở Cao sốt ruột, hai chữ “Lão Đại” thiếu chút nữa nói ra miệng.

“Dương Mân, cô và hẳn đi đâu, làm gì?”

Lý Hiểu Cương mặc dù có chút lo lắng, thế nhưng ghen tuông hỏi.

“Tôi và hẳn làm gì cần anh quan tâm hay sao, có quan hệ với anh hay sao!”

Dương Mân nhướn mày nói:

“Chúng tôi đi tản bộ, nói chuyện phiếm, làm sao không!”

Tôi có chút bất đắc dĩ lắc đầu, hướng về Sở Cao cười khổ một cái, thế nhưng Sở Cao nhìn về phía tôi ý nói:

“lão đại, em không phải là lại có thêm một đại tẩu đó chứ?”

Tôi trừng mắt nhìn Sở Cao, thế nhưng Lý Hiểu Cương lại có chút không xong, hần đang dùng đôi mắt thù hận nhìn tôi.

462. Chương 234 Lý Hiểu Cương

“Chúng ta đi nói chuyện!”

Lý Hiểu Cương nhìn tôi, ngữ khí hết sức kích động nói.

Tôi nhìn hần, nửa ngày mới chậm rãi gật đầu.

Trong lòng tôi đang nghĩ, mong là hần không làm ra chuyện gì, dù sao hần cũng có thể coi như là một nhân tài, nếu như hần không quá đáng, thì tôi vẫn có thể nhận hần, thế nhưng nhân phẩm hần có chuyện thì tôi cũng không khách khí!

“Lý Hiểu Cương!”

Sở Cao có chút tức giận nhìn Lý Hiểu Cương, sau đó quát lớn nói.

Trong lòng Sở Cao hiện giờ đã đem Lý Hiểu Cương mắng cho thậm tệ, ấn tượng tốt trong lòng về hần cũng trong nháy mắt biết mất!

Sở Cao đang muốn phát tác thì bị tôi dùng nhãn thần ngăn lại, tôi nghĩ Lý Hiểu Cương tìm tôi đơn giản là bởi vì chuyện tình Dương Mân, theo đuổi con gái, là cạnh tranh công bình, tôi cũng muốn xem hần nói cái gì.

“Lý Hiểu Cương, anh muốn làm gì!”

Không đợi Sở Cao phát tác, Dương Mân đã không vui rồi.

“Chuyện giữa nam nhân.”

Lý Hiểu Cương lạnh lùng nói, nói xong thì đi tới một chỗ khác.

Tôi đi theo Lý Hiểu Cương tới, Lý Hiểu Cương dừng ở bên một cái bàn 777, xoay người lại nhìn tôi nói:

“Tôi biết tôi tìm anh làm gì không?”

Tôi không nói gì, người này hình như là có bệnh!

“Bởi vì Dương Mân?”

Nhưng mà tôi cũng đáp thật.

“Hừ, anh biết, vậy thì anh có biết tôi thích Dương Mân hay không?”

Lý Hiểu Cương tiếp tục hỏi.

“Có thể thấy, nhưng anh nói với tôi những lời này làm gì...?Cái đó và tôi có quan hệ gì!”

Tôi có chút không nhịn được.

“Đương nhiên là có quan hệ! Tôi nói cho anh biết, tôi đã chinh phục được Dương Mân rồi, anh nhìn lại mình đi, có điều kiện gì hơn nữa lại còn trẻ tuổi!”

Lý Hiểu Cương làm như mình là một người từng trải dạy dỗ:

“Anh ngay cả tốt nghiệp còn chưa, vậy lại còn tính chuyện tán gái? Tôi cho anh biết, thân phận của anh bây giờ chỉ là một tên sinh viên đi lừa gạt không hơn, Dương Mân là một giám đốc, là người tri thức, sao

có thể để cho anh lừa gạt! Anh biết Dương Mân dùng nước hoa bao nhiêu tiền không? 1000 đồng, anh có biết bộ quần áo nàng mặc giá bao nhiêu tiền không? 3000 đồng, anh có biết mỗi tháng nàng chi tiêu bao nhiêu tiền không? Anh có xe không? Có nhà không? Có thể nuôi được nàng hay không?”

Tôi hứng thú nhìn Lý Hiểu Cương ở trước mặt tôi dạy dỗ, nhưng cho dù hắn có năng lực, mà phẩm chất có vấn đề thì cũng không thể dùng.

“Tôi có thể! Anh chỉ là giám kỹ thuật, lương tháng là bao nhiêu? Đừng cho là tôi không biết, tôi đã tới tài vụ dò xét được rồi. 2500 đồng! ha ha, ngay cả một bộ quần áo cũng mua không nổi! Còn tôi, lương chính là 5000 đồng, % mỗi tháng là hơn 1 vạn! Anh lấy cái gì cạnh tranh với tôi!”

Lý Hiểu Cương cười to nói.

Tôi không nói gì, người này rất có tâm kế, lại dám tới tài vụ xem lương của tôi bao nhiêu tiền!

“Được rồi, tôi biết anh là người rất giỏi, nhưng anh có chắc chắn mình sau này có thể thu thập được nhiều như vậy nữa không?”

Tôi thản nhiên nói.

“Sau này? Có ý tứ?”

Lý Hiểu Cương không hiểu ý của tôi, nói:

“Mỗi tháng tôi đều có %, sau này còn nhiều hơn!”

Tôi lắc đầu không nói gì, bởi vì trong lòng tôi, Lý Hiểu Cương đã không còn là người trong công ty Tập đoàn Thể Kỳ Mới.

“Đang nói chuyện với anh, anh có nghe thấy không? Sau này tránh xa Dương Mân ra một chút, mẹ kiếp, tán cái gì mà tán!”

Lý Hiểu Cương nhìn bóng lưng của tôi, tức giận quát.

Vừa đi về tới, thì thấy Sở Cao cau mày lo lắng nhìn tôi, tôi nhìn hắn gật đầu, Sở Cao lập tức hiểu ý.

“Lý Hiểu Cương, ngày mai anh tới tài vụ nhận lương, sau đó không cần tới tập đoàn làm nữa”

Sở Cao gọn gàng dứt khoát nhìn Lý Hiểu Cương nói.

“Cái gì? Sở tổng, ngài không lầm đó chứ?”

Lý Hiểu Cương vẻ mặt không tin hỏi:

“Anh đang nói đùa đó ư? Ha ha, cái chuyện đùa này không buồn cười chút nào!”

“Tôi không nói giỡn, tôi đang nói chuyện nghiêm túc!”

Sở Cao nghiêm túc nói.

“Sở tổng, tôi đem lại cho Tập đoàn mỗi tháng hơn 10 vạn lợi nhuận, tại sao lại đuổi tôi?”

Lý Hiểu Cương có chút không hiểu nói.

“Tập đoàn không chào đón những người nhân phẩm có vấn đề!”

Sở Cao nhất châm kiến huyết nói.

“Nhân phẩm có vấn đề? Ngài nói tôi và Lưu Lỗi? vì hắn mà ngài khai trừ tôi?”

Lý Hiểu Cương sắc mặt có chút xám lại.

“Không sai! Những lời nói của anh lúc này tôi đã nghe xong, cho dù anh có năng lực giỏi, nhưng tôi không muốn có những người chỉ giỏi gây xích mích giữa đồng nghiệp!”

Sở Cao gật đầu nói.

“A! Mày thật giỏi!”

Lý Hiểu Cường biết sự tình không thể vãn hồi, ngữ khí trở nên cường ngạnh:

“Tao nhớ rồi, mày khai trừ tao đúng không, vậy thì mày đừng có mà hối hận!”

Nói xong, Lý Hiểu Cường nhìn tôi một cái nói:

“CỒn mày nữa, Mày ỷ vào quan hệ với Sở Cao tưởng tao không biết hay sao! Mẹ nó! Mày chó đắc ý, tao cho mày biết, nếu như có vấn đề gì thì đừng trách là tao không nói trước! Thúc thời thì nhớ kỹ những lời ngày hôm nay tao nói, cách xa Dương Mân ra một chút!”

Sau đó hướng mắt nhìn Dương Mân nói:

“Dương Mân, cô hãy xem, Lý Hiểu Cường tôi là người nổi bật như thế nào! Sau này tôi còn tìm cô!”

Lý Hiểu Cường nói xong, vung tay đẩy cửa sòng bạc đi ra ngoài.

Sở Cao lắc đầu, hướng về mọi người nói:

“Đi thôi, chúng ta đi ăn, đừng vì chuyện này làm mất hứng!”

Bởi vì...chuyện không thoải mái này, tâm tình của mọi người có chút giảm xuống, nghe Sở Cao nói như vậy thì đồng thanh đáp ứng.

463. Chương 235 Thân Bất Do Kỳ

Bởi vì do tôi có quan hệ với Sở Cao, cho nên chỗ ngồi bên cạnh hắn đương nhiên là nhường cho tôi, mà chỗ ngồi bên cạnh tôi lại nhường cho Dương Mân.

Thức ăn đã được sẵn từ trước, nên Sở Cao thông báo cho nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Chất lượng thức ăn lần này cao hơn nhiều so với lần Quan Dương, xem ra Sở Cao cũng không phải là một ông chủ keo kiệt, như vậy tôi cũng yên tâm, chỉ có đối đãi tốt với mọi người, thì mới làm cho công ty phát triển.

Lãnh đạo cấp cao của Tập đoàn Thế Kỳ Mới đa phần là người trí thức, hơn thế nữa, do công việc bận rộn, mỗi ngày đều phải ăn ở căng tin, nhìn những mỹ vị như thế này, trong mắt ai cũng tỏa sáng.

Sở Cao cũng không giống ông chủ khác, thường thao thao bất tuyệt nói. Sở Cao chỉ đơn giản nói:

“Mọi người chắc cũng đã đói rồi, mà dạ dày tôi cũng đã kêu! Chúng ta không ai là người ngoài, lập tức động đũa đi!”

Nói xong, hắn dẫn đầu cầm lấy chiếc đũa, gấp một miếng thịt to bỏ vào miệng, làm cho mọi người ai nấy đều cười vang.

Đúng như lời Sở Cao nói, ở đây không ai là người ngoài, cho nên ăn uống rất thoải mái, trong lúc ăn cơm còn tâm sự những chuyện ngoài lề, đúng là vô cùng vui vẻ.

“Dương Mân, hai ngày nữa cô phải tới thành phố N, cực khổ cho cô rồi, tôi mời cô một chén!”

Sở Cao rót đầy chén rượu, đứng dậy nói:

“Vốn tôi định phái người đi cùng cô, nhưng cô thấy đấy, những lãnh đạo cấp cao ở công ty ai nấy cũng bận ngập đầu. Công ty hiện giờ mới đi vào quỹ đạo, chuyện cần làm thì còn rất nhiều, cô đành phải thông cảm vậy!”

“Ha ha, Sở Tổng nói quá lời, tôi đương nhiên là hiểu!”

Dương Mân đứng dậy, bưng chén rượu lên:

“Nhưng mà dù sao tôi cũng không phải là người chuyên môn, hơn nữa lại là người không am hiểu kỹ thuật, nếu như tôi không đáp ứng được, thì Sở tổng cũng đừng oán tôi đó nhé!”

“A....Đúng vậy, đây cũng là một vấn đề!”

Sở Cao nói.

“Nếu không như vậy, tôi phải một người trong bộ phận nghiên cứu đi với cô! Cô tự mình chọn xem ai có thể, sau đó tôi phải người đó đi với cô!”

“Ai...Sở tổng, bộ phận nghiên cứu của công ty chúng ta rất thiếu người, hạng mục bên Đức đang thúc rất gấp. Hơn nữa công ty Motorcycle Mara cũng đang thúc giục, giờ lại điều người của tôi đi, tôi không đồng ý!”

Giám đốc nghiên cứu thảng thính, có gì nói vậy, ai này cũng quen rồi.

Lúc này nghe hẳn nói như vậy. Sở Cao cũng có chút khó khăn. Tình huống của công ty như thế nào, thì hẳn hiểu rất rõ, vốn chỉ muốn từng bước phát triển, nhưng không ngờ công ty lại lao như hỏa tiễn, tuy rằng nhân viên đã mở rộng thi tuyển vào, nhưng mà cũng không cách nào đáp ứng đủ nhu cầu.

Dù sao bây giờ cũng không thể tìm đại, Tập đoàn yêu cầu không phải ai cũng có thể đáp ứng.

“Tiểu Ngô, tình huống của cậu tôi không phải là không biết, thế nhưng lần này rất trọng yếu, đây là lần đầu tiên công ty chúng ta tham dự một hội nghị cấp thế giới, rất có lợi cho sự phát triển của chúng ta!”

Sở Cao nói.

“Vậy thì chúng tôi đình công!”

Giám đốc nghiên cứu tức giận nói.

“Chuyện này..”

Sở Cao cũng có chút khó giải quyết.

“Sở tổng, Ngô Thường, tôi thật ra có một chủ ý, không cần dùng nhân lực của bên nghiên cứu, cũng có thể giải quyết vấn đề này!”

Dương Mân bỗng nhiên nói.

“A? Nhanh nói nghe một chút!”

Sở Cao hưng phấn nói.

“Công ty của chúng ta không phải là có một tổng giám hay sao, lần này không bằng để hẳn đi cùng với tôi đi!”

Dương Mân đang hoàng nói.

Tôi nghe xong thì cảm thấy lạnh lạnh, sao Dương Mân lại đưa tôi vào dự mưu của nàng?

“Cô là nói Lưu tổng giám?”

Ngô Thường bật thốt lên nói:

“Tốt lắm, kỹ thuật của Lưu tổng giám rất tốt, chắc có thể ứng phó được!”

Mà Sở Cao cũng cười cười nhìn Dương Mân.

“Sở tổng, ngài sao lại nhìn tôi như thế?”

Dương Mân bị hẳn nhìn mà cảm thấy sợ hãi.

“Dương Mân, cô có phải đã dự liệu kết quả như thế này rồi hay không?”

Sở Cao cười cười hỏi.

“Sở Tổng, tôi chẳng phải là suy nghĩ cho công ty hay sao?”

Dương Mân có chút bối rối nói.

“Tôi không nói cô không vì công ty, thế nhưng có phải là hoàn toàn vì công ty hay không?”

Sở Cao tiếp tục hỏi.

“Tôi...”

Dương Mân quẫn trí không biết nói sao nữa.

“Ha ha!”

Những đồng nghiệp khác đương nhiên hiểu vấn đề, đều ha ha nở nụ cười.

“Được rồi, Dương Mân, cho dù công ty có đồng ý, nhưng quan trọng là Lưu tổng giám có đồng ý hay không!”

Sở Cao nhìn tôi nói.

Tôi bây giờ còn có thể nói cái gì, ý của Sở Cao nói rất rõ ràng: đó là công ty của anh, anh muốn làm thế nào thì làm.

“Được, không vấn đề gì, không biết thời gian là bao giờ?”

Tôi tỏ thái độ nói.

“Ngày kia, anh có bận chuyện gì không?”

Dương Mân giành trước nói.

“Ánh...Không có!”

Tôi gật đầu

Kế tiếp, tôi và Dương Mân đều là đối tượng đùa cợt của mọi người, có người còn nói, bao giờ thì cho chúng tôi uống rượu mừng.

Dương Mân gương mặt đỏ lên, không phải vì rượu mà ai cũng biết là vì nàng vui sướng.

Tôi u ám thở dài.

Nhìn sách sử ghi lại những nam nhân phong lưu, hào sảng, có nhiều lão bà, nhưng thực sự họ cũng là thân bất do kỷ!

464. Chương 236 Gân Gũi (1)

Ba ngày triển lãm qua đi rất bình thản, mà cái vấn đề kỹ thuật Dương Mân nói thực ra lại chẳng có gì, chỉ là lấy ra vài sản phẩm để triển lãm, khi nhận được đơn đặt hàng thì với cái vai trò giám đốc nhân sự, Dương Mân làm rất tốt.

Có thể nói mấy ngày này Dương Mân luôn bận rộn, còn tôi thì lại rất rảnh rỗi, có cơ hội là tôi lại đi thăm quan những gian hàng khác.

Theo lý thuyết, kiếp trước các triển lãm quốc tế này rất ít khi cử hành tại Trung Quốc, nhưng hiện giờ Trung Quốc đang dẫn đầu thế giới về khoa học và kỹ thuật, nên các hội nghị, triển lãm lại đua nhau tổ chức ở đây.

“Cô bảo tôi đến đây chắc không phải là vì giải đáp thắc mắc về kỹ thuật đúng không?”

Sau khi triển lãm kết thúc, tôi đã hoài nghi mục đích của Dương Mân bảo tôi tới đây.

“Cái gì...?”

Dương Mân thân thể chấn động, sau đó có chút mất tự nhiên nói:

“Sao lại không phải, tôi đâu phải xuất thân từ lĩnh vực này, đương nhiên là không lành nghề rồi...”

“Thế nhưng triển lãm lần này đâu có vấn đề kỹ thuật gì cần giải quyết?”

Tôi hỏi.

“A? Chuyện này anh cũng nhận ra rồi sao...”

Dương Mân do tuổi trẻ, kinh nghiệm từng trải còn ít, bị tôi nói mấy câu thì lòi cả mục đích ra.

“Sao tôi không nhận ra”

Tôi cười nói.

“A? Sớm biết thế thì tôi không thừa nhận cho rồi!”

Dương Mân có chút ủ rũ nói:

“Tại sao tôi lại thiếu kinh nhẫn như vậy!”

“Vậy được, tôi coi như không biết, chúng ta mau mua vé máy bay về Bắc Kinh đi”

Hắc hắc, người ta không muốn nói, tôi cũng không hỏi.

“Ai? Sao anh lại như vậy, thực sự là tức chết tôi mà!”

Dương Mân quả nhiên là thiếu kiên nhẫn, nay nghe tôi nói muốn mua vé trở lại Bắc Kinh, thì tức giận nói.

“hỏi cô xem cô có đồng ý hay không, còn tôi thì không nhất định, ý cô thế nào?”

Tôi cười xấu xa nói.

“Vậy tôi nói, anh có thể giúp tôi không?”

Dương Mân thấp giọng nói.

“Giúp cái gì? Cô không nói thì tôi làm sao mà biết cần giúp cô cái gì?”

Tôi nhìn nàng một cái, nghĩ thầm, cô nàng này vẫn rất gian, bảo tôi giúp chắc là có chuyện không tốt.

“Cùng tôi...gần gũi...”

Dương Mân ấp úng nói.

“Cái gì?”

Tôi hoảng sợ, đi triển lãm quốc tế mà lại cùng nàng thân cận?

“Cô muốn cùng tôi gần gũi, không làm đó chứ?”

Tôi nhìn Dương Mân như nhìn người ngoài hành tinh, nói thật, khi tôi thấy người ngoài hành tinh còn không giật mình như lần này!

“Ách...không phải, kỳ thực ý của tôi là anh có thể gần gũi với tôi hơn một chút không?”

Dương Mân giải thích.

“Gần gũi với cô? Gần gũi còn phải nói hay sao? Hơn nữa tôi cũng đâu phải cái bóng đèn theo đuôi của cô”

Tôi kỳ quái nói.

“Tôi.. đúng là muốn anh làm cái bóng đèn.”

Dương Mân gật đầu nói:

“Nói thực, lần này tôi tới thành phố N, một là vì triển lãm, hai là vì còn nguyên nhân khác, thành phố N cách thành phố D rất gần, mà tôi đã hơn 1 năm rồi không về nhà, mẹ tôi tức giận, nên định nhờ anh. Tôi đã nói chuyện với Sở tổng rồi, anh ấy cũng đồng ý”

“Thế nhưng chuyện này có quan hệ gì với việc gần gũi?”

tôi hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là có quan hệ, lần này trở lại, mẹ tôi muốn tôi gần gũi với người khác! Tôi nghe vậy thì không trở về, nhưng sức khỏe mẹ tôi không tốt, nên tôi mới phải quay về!”

Dương Mân nói.

“Không còn cách nào khác cả, lần này chắc chắn trốn không thoát, mẹ tôi lại muốn giới thiệu bạn trai cho tôi, nhưng tôi muốn anh giả mạo bạn trai của tôi, như vậy thì mẹ tôi sẽ hết hi vọng”

“Hóa ra là như vậy, cần tôi giả mạo làm bạn trai của cô, nhưng mà cần gì phải gần gũi?”

Tôi vẫn không hiểu hỏi.

“Kỳ thực chuyện là như thế này, mẹ tôi đang rất hài lòng với người con trai kia, hẳn đã ở nhà của tôi chờ, nhiệm vụ lần này của anh là phải đuổi hẳn đi”

Dương Mân nói.

“Đuổi đi? Đùa cái gì vậy, mẹ cô đã đồng ý, hơn nữa nhà hẳn cũng ở đó, vậy thì mẹ cô nhất định là thỏa mãn hẳn vô cùng, nay còn bảo tôi đuổi hẳn đi? Mẹ cô sẽ đuổi tôi đi thì có!”

Tôi lắc đầu nói.

Mẹ vợ mà coi là con rể, thì đương nhiên là thuận mắt rồi, đơn giản là không cải biến được nữa, tôi còn dây dưa vào để làm gì!

“Anh tại sao lại không có lòng tin vào mình, không phải còn có tôi đây hay sao! Mẹ tôi không thích nhưng tôi thích, tôi phải chứng tỏ cho mẹ tôi biết là tôi thích anh, như vậy mẹ tôi còn có cách gì khác đâu!”

Dương Mân đắc ý nói.

“Thế nhưng trốn được một ngày không trốn được 10 năm, lần này tôi giúp cô thì lần sau phải làm như thế nào? Tôi cũng không thể suốt ngày tới nhà cô đóng giả bạn trai được?”

Tôi cười khổ nói

“Trước tiên cứ tránh thoát ngày hôm nay đã, chuyện của ngày sau sẽ tính”

Dương Mân cũng không suy nghĩ nhiều như vậy.

“Sợ rằng lần này cũng tránh không thoát, cha mẹ cô hỏi chuyện của hai ta, thì tôi biết phải nói làm sao, nếu như sống gần một thời gian, thì chân tướng sẽ lộ ra ngay, hơn nữa, chuyện này lại còn có cả người con trai kia nữa? Người ta có mẹ vợ làm chỗ dựa, lần này người bị đuổi chắc chắn là tôi rồi!”

Tôi bĩu môi nói.

“Hừ, tôi không thích hẳn, hẳn còn ở nhà tôi làm gì, hơn nữa hẳn nếu như thấy tôi có bạn trai rồi, thì đương nhiên phải biết xấu hổ, mặt mũi xám xịt mà rời đi”

Dương Mân nói.

Xám xịt? Sợ rằng người ta thấy dung mạo của cô, có đuổi cũng không đi ấy chứ! Lý Hiểu Cương không phải là một ví dụ hay sao!

465. Chương 237 Gần Gũi (2)

Trải qua hơn 2 giờ thông cung ở trên xe, tôi đã biến thành bạn trai của Dương Mân, còn giải thích vì sao một tháng trước Dương Mân gọi điện về nhà nói là không có bạn trai.

“Tại sao trước kia cô không nói là mình có bạn trai rồi, vậy thì chẳng phải là bớt đi phiền phức hay sao?”

Tôi hỏi.

“Tại sao lại phải nói dối mọi người?”

Dương Mân không hiểu hỏi.

“Cô nói chúng ta mới chỉ quen nhau một tháng, thì cha mẹ cô cho rằng tình cảm của chúng ta còn chưa mật thiết, còn có thể xa nhau.”

Tôi nói.

“Tôi xin, tôi cũng chỉ có thể nói như vậy thôi, nếu như trước kia tôi nói là có bạn trai, thì mẹ tôi sẽ nhất định bỏ dẫn về nhà cho người xem”

Dương Mân nhìn tôi nói.

“Vậy thì cô có thể nói là do công việc bận rộn”

Tôi nói.

“Tôi bận nhưng mà mẹ tôi không bận, mẹ tôi về hưu rồi, suốt ngày không có việc gì, thấy tôi nói như vậy, thì mẹ tôi khẳng định sẽ chạy sang đây xem?”

Dương Mân bắt đắc dĩ nói.

Thì ra là thế! Tôi cũng chỉ có cách gạt đầu, tuy rằng hiện giờ tôi đã biết những cố sự của Dương Mân thế nhưng ai biết Dương mẫu còn có thể hỏi tôi những vấn đề kỳ lạ gì nữa không!

Thành phố D với thành phố N cùng trong một tỉnh, cũng chỉ cách nhau có mấy trăm km, hai người đi xe cũng chỉ hơn 1 h là tới.

Mới xuống xe, Dương Mân đã nói nhỏ vào tai của tôi:

“Người mặc áo trắng là cha tôi, người mặc áo nâu là mẹ tôi”

Tôi gạt đầu, Dương Mân lúc này hiển nhiên là nhìn thấy Dương Mẫu, vẫy vẫy tay trong miệng còn nói gì đó.

“MẸ!”

Dương Mân cũng vẫy vẫy tay, kéo tôi chạy nhanh qua đó.

“Dương Mân, đứa nhỏ này, làm mẹ nhớ muốn chết! Đi hơn một năm cũng không biết trở về thăm mẹ!”

Dương Mẫu trách cứ nói.

“Mẹ, chân của người thế nào rồi?”

Dương Mân kỳ quái nhìn thoáng qua Dương mẫu, hình như cái chân cũng đâu có bị bệnh gì!

“Chuyện này! Chân của mẹ đã sớm khỏi rồi, nếu không nói như vậy, con có thể trở về hay sao?”

Dương Mẫu nói xong dậm chân.

“Thật sao”

Dương Mân có chút không yên lòng.

“Đó là đương nhiên, con nhìn mẹ đi, ngay cả đi cũng không những không sao, mà chạy nhảy cũng được!”

Dương mẫu đắc ý nói.

“Ai, mẹ, người không biết con đang bận nhiều việc hay sao, mẹ cũng còn khỏe thì lừa con về làm cái gì!”

Dương Mân bắt đắc dĩ nói.

“Thế nào, mẹ muốn nhìn con gái mình một chút cũng không được hay sao!”

Dương mẫu không vui nói.

“Được, sao lại không được”

Dương Mân lắc đầu.

“Được rồi. Đây chính là tiểu tử mà mẹ nói chuyện với con, người cũng tốt, mà gia đình cũng tốt, hơn nữa lại còn lớn hơn con, năm ngoái nhận công việc, con xem hẳn thế nào?”

Dương mẫu chỉ vào một người mặc âu phục đeo caravat nói:

“Trịnh Thiếu Bằng!”

Tôi có chút buồn cười nhìn nam nhân trước mặt. Trời nóng như vậy còn mặc âu phục, không phải để cho rôm cắn đây chứ!

“Mẹ, người nói cái gì đấy, con còn chưa giới thiệu đây!”

Dương Mân nói, sau đó nhìn qua tôi. Lúc này Dương phụ, Dương mẫu mới chú ý tới việc tôi xuất hiện.

“Đây là bạn trai của con, Lưu Lỗi, Lưu Lỗi, đây là cha mẹ của em!”

Dương Mân ngại ngùng nói.

Dương Mân từ trước tới giờ còn chưa thể hiện như vậy, đúng là làm tôi phải ngỡ ngàng, không ngờ con gái lúc thẹn thùng lại đẹp tới như vậy!

“Cháu chào bác trai, bác gái!”

Tôi gật đầu cười, sau đó đưa tay ra, chuẩn bị cùng bọn họ bắt tay.

Dương phụ đang muốn đưa tay, lại bị Dương mẫu kéo lại, sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm, lãnh đạm nhìn tôi nói:

“Cậu là ai? Đừng có gọi tôi là bác trai, bác gái, chúng tôi không đảm đương nổi!”

Tôi cũng chẳng còn cách nào khác là thu tay về, đối mặt với cha mẹ vợ của mình, tôi còn biết nói cái gì nữa. Thế nhưng Dương Mân lại nói:

“Mẹ, người làm gì vậy, mẹ không phải bảo con mau chóng tìm bạn trai hay sao, bây giờ con tìm được rồi, mẹ còn tỏ thái độ như vậy là sao?”

“Hắn là đang làm gì? Mẹ đã đồng ý chưa?”

Dương mẫu chẳng thèm nhìn tôi nói.

“Anh ấy là đồng sự của con!”

Dương Mân nói:

“Cùng làm trong một công ty? Các người quen nhau lâu chưa?”

Dương mẫu tiếp tục hỏi.

“Một tháng, sao vậy!”

Dương Mân đáp.

“Một tháng? Một tháng đã làm cho thành bạn gái? Mẹ không đồng ý! Con nhìn Trịnh Thiếu Bằng này đi, nó thực sự rất tốt, có sự nghiệp của mình, mẫu chốt là gia đình hoàn hảo!”

Dương mẫu nói xong, nhìn tôi một cái nói:

“Cậu đi đi, đừng có quẩn luyến con gái tôi, ở đây không có chuyện của cậu”

Tôi nhìn thoáng qua Dương Mân, ý là: cô xem, làm sao bây giờ!

Dương Mân nhú mày nói:

“Mẹ, con thích anh ấy, đời này con không lấy ai khác đâu!”

“Con! Đúng là làm mẹ tức chết, đúng là con gái bất hiếu”

Dương mẫu tức giận nói.

“Được rồi, đều âm ỉ cái gì!”

Dương phụ vốn không nói đột nhiên lên tiếng, giọng nói rất uy nghiêm:

“Có chuyện gì thì về nhà nói âm ỉ trên đường làm cho người khác cười cho hay sao! Được rồi, đây là Tiểu Lưu phải không, cháu cùng đi đi”

Dương mẫu nhìn thoáng qua Dương phụ hừ lạnh một tiếng, sau đó kéo Trịnh Thiếu Bằng đi trước.

“Xe của Trịnh Thiếu Bằng có thể ngồi bốn hay sao?”

Đi tới bãi đỗ xe, Dương Mẫu xoay đầu lại hướng Dương phụ nói, thế nhưng ánh mắt vẫn nhìn tôi.

“Ngồi chật một chút cũng được?”

Dương phụ nhìn thoáng qua tôi nói.

Trịnh Thiếu Bằng hiển nhiên không muốn tôi ngồi xe của hắn, nhìn Dương mẫu thấp giọng nói mấy câu.

466. Chương 238 Gắn Gũ (3)

“Cháu nhìn cái xe này, sắm lớp đã cũ, không ngồi được 5 người!”

Dương mẫu nhìn Trịnh Thiếu Bằng ý tứ nói.

“Con cùng anh ấy thuê xe taxi trở về”

Dương Mân không nói câu nào, kéo tôi tới chiếc xe taxi.

“Bà xem bà kia”

Dương phụ bất mãn nhìn Dương mẫu nói.

“Con nó khó khăn lắm mới về nhà được một lần, bà không thể nói ít hơn được hay sao!”

“Tôi chẳng phải vì tốt cho nó hay sao, Thiếu Bằng vừa có tiền lại vừa có thế, vừa tuần tú lịch sự, con gái chúng ta chần chẫn không phải chịu khổ!”

Dương mẫu không quan tâm nói.

“Ai!”

Dương phụ thở dài.

Vợ chồng Dương thị trong lòng đều có tâm sự. Dương phụ không lưu ý nhiều tới bạn trai của con gái mình, tổng khi Dương mẫu thì khác.

Mà Trịnh Thiếu Bằng ở bên kia cũng vui sướng vô cùng, nhìn thấy Dương Mân quả thực là mê mẩn tâm hồn, vốn hắn nhìn qua ảnh, thì thấy Dương Mân đã là một mỹ nữ, khi nhìn ngoài đời, lại còn thấy đẹp hơn!

Vốn có Trịnh Thiếu Bằng còn chưa quyết định, nhưng khi nhìn thấy Dương Mân thì đã hạ quyết tâm, nhất định là phải ôm Dương Mân vào trong tay.

Lúc ở trên xe, Trịnh Thiếu Bằng dùng lòng nhiệt tình của mình nói chuyện với Dương mẫu, làm cho Dương mẫu sảng khoái vô cùng.

Cô nhìn đi, tôi đã nói là mẹ cô không dễ ứng phó mà, nhìn thái độ như vậy, chắc chắn là đã quyết tâm chia cắt hai chúng tôi?”

Ở trên taxi tôi thở dài nói.

“Mẹ tôi sẽ không như vậy!”

Dương Mân nói.

“Cô vẫn chưa nhìn ra sao? Mẹ cô đã coi Trịnh Thiếu Bằng là con rể rồi!”

Tôi nói.

“Đó là chuyện của mẹ tôi, nếu như mẹ tôi thích Trịnh Thiếu Bằng thì sinh thêm một người con gái nữa mà gả cho hắn!”

Dương Mân tức giận nói.

“....”

Tôi lắc đầu:

“cô không thấy mình nói lời vô ích sao, giờ nghĩ biện pháp đi, tức giận có ích lợi gì!”

“Tôi nào biết, mẹ tôi lần này lại như vậy. Tôi nói không đồng ý, mẹ tôi chắc cũng không thể nào không để ý tới tôi!”

Dương Mân cũng lắc đầu.

“Có khả năng là Trịnh Thiếu Bằng có điều kiện tốt, mẹ cô nhìn gia thế của người ta nên mới tưởng là bắt được con rể vàng!”

Tôi cười nói.

“Anh lại còn cười, anh thấy làm sao bây giờ!”

Dương Mân gắt giọng.

“Tôi?”

Tôi sững sốt, nhìn bộ dạng của Dương Mân, hình như là nàng nhập vai quá mức, trông khẩu khí thì hình như là đã coi tôi là bạn trai rồi.

“tôi đâu có gì tổn thất!”

Dương Mân sững sốt, lúc này mới phát hiện mình thất thố, ho khan hai tiếng nói:

“Ý của tôi là, anh bây giờ coi tôi là bạn gái thực sự của mình đi! Chỉ có như vậy, anh mới có thể ở trong hoàn cảnh mà nghĩ biện pháp! Anh đừng nghĩ là chúng ta đang diễn trò, anh phải coi Trịnh Thiếu Bằng là tình địch của mình, vì vậy anh nghĩ bây giờ phải làm gì?”

”

“Cô nghĩ chủ ý này thực tốt, nếu như cô thực sự là bạn gái của tôi, thì Trịnh Thiếu Bằng tám phần mười đã nằm bệnh viện rồi”

Tôi nói

“Anh nghiêm chỉnh một chút đi, tôi đâu có nói đùa”

Dương Mân trừng mắt nói

Tôi cười cười, nhưng lời tôi nói đều là thực!

“Chuyện này không nghĩ trước được, trước tiên phải tìm hiểu xem mẹ cô thích Trịnh Thiếu Bằng ở điểm nào, như vậy mới dễ dàng hạ thủ!”

Tôi nói.

“Đây là một ý kiến hay! Cứ làm như thế đi, để tôi tìm bạn học hỏi thăm một chút, xem Trịnh Thiếu Bằng làm cái gì!”

Dương Mân nói xong lấy điện thoại bấm một dãy số.

“Uy, Lưu Oánh phải không? Tớ Dương Mân đây....Đúng vậy, đã lâu không gặp, tớ quay về thành phố D rồi, hôm nào mời cậu đi ăn! Là như vậy tớ định hỏi xem cậu có biết Trịnh Thiếu Bằng hay không?...Được, tớ chờ điện thoại của cậu!”

“Một thành phố lớn như vậy, cứ hỏi thăm người là người ta biết ư?”

Tôi nhìn Dương Mân hỏi.

“ha hả, hỏi người khác thì không được, nhưng hỏi người này thì chắc chắn được!”

Dương Mân thần bí nói.

“Vì sao? Đừng nói với tôi bạn cô là thám tử!”

Tuy rằng ở Trung Quốc còn chưa có thám tử tư, nhưng mà cái loại dịch vụ theo dõi thì vẫn có.

“Đương nhiên không phải thám tử, nhưng cũng không khác nhau lắm. Bạn tôi là một cán bộ hộ khẩu, có thể lấy hồ sơ của thành phố D, đương nhiên là biết Trịnh Thiếu Bằng làm gì rồi!”

Dương Mân đặc ý nói:

“Lưu Oánh là bạn thời cấp 2, là chị em tốt của tôi, chút việc nhỏ này thì chắc chắn cô ấy sẽ giúp!”

Tôi gật đầu, xem ra Dương Mân cũng là một người thoải mái.

Không được bao lâu, thì điện thoại của Dương Mân lại vang lên.

Dương Mân hàn huyên vài câu, cuối cùng nói:

“Cám ơn cậu, Lưu Oánh, thời gian này tớ hơi bận, lúc nào rảnh rồi mời cậu đi ăn!”

“Rõ ràng là không có thành ý, muốn mời người ta lại còn nói mình không có thời gian”

Tôi nhìn Dương Mân cúp điện thoại nói.

“Tình bạn giữa chúng tôi không cần những thứ này....đi ăn thì có thể làm tăng tình bạn không?”

Dương Mân nhìn tôi nói:

“Anh cho là nhờ người làm việc, thì người ta làm cho sao!”

“Được rồi, chúng ta không nói cái này nữa, bạn của cô nói như thế nào?”

Tôi hỏi.

“là anh nói trước đó nhé”

Dương Mân tức giận nói.

“Đã điều tra ra rồi, có 4 người tên là Trịnh Thiếu Bằng, một người hơn 40 tuổi, hiển nhiên không phải hắn. Một người mới 11 tuổi, loại ra còn hai, một người thì đang trong ngục vì tội cướp đoạt, thì chỉ còn lại một mình hắn mà thôi.”

467. Chương 239 Khinh Thường

Chuyện này là do Lưu Oánh nói cho cô biết hay sao?”

Tôi cắt ngang lời Dương Mân nói.

“Làm sao anh biết?”

Dương Mân không hiểu nói.

“Nghe giọng điệu này, thì bạn của cô chắc chắn là làm cảnh sát!”

Tôi nói:

“Chỉ nói chuyện của Trịnh Thiếu Bằng đi, chuyện khác tôi không quan tâm.”

“Tôi chẳng phải là đang nói hay sao, vậy mà bị anh cắt ngang!”

Dương Mân nhíu mày bất mãn nói:

“Trịnh Thiếu Bằng 25 tuổi, tốt nghiệp đại học công nghiệp thành phố D, nhận chức vụ chuyển hàng hóa cho công ty hậu cần Phi Thông. Cái công ty Phi Thông này là công ty riêng của gia tộc, người thành lập là Trịnh Văn Hoa, cũng chính là cha ruột của Trịnh Thiếu Bằng, trong lúc đang làm ăn có án tích, gia tài cũng được hơn ngàn vạn.”

Trong lúc làm ăn? Tôi lắc đầu, hậu cần chính là vận tải đường dài, kiếp trước thì tôi không hiểu ngành nghề này, nhưng kiếp này tôi hiểu rõ như lòng bàn tay.

Người lập loại công ty như thế này, nếu không có bối cảnh thì tuyệt đối không làm được.

Xem ra lần này Dương Mân tìm cho tôi một phiên phức rồi, cái tên Trịnh Hoa Văn này chẳng phải là người tốt đâu, xem ra Trịnh Thiếu Bằng đúng là khó đuổi rồi.

“Anh làm sao vậy?”

Dương Mân thấy tôi nhíu mày, hỏi:

“Anh không phải là nghe nói tên Trịnh Thiếu Bằng này có hơn ngàn vạn thì sợ hãi?”

“Đương nhiên là không phải”

Thế nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra thân phận khác của Trịnh Thiếu Văn.

“Tôi thấy anh cũng không phải là người trọng tiền tài, ngay cả hơn 400 vạn mà cũng bỏ được, thì sao lại bận tâm tới chuyện này!”

Dương Mân nói.

“Tiểu thư, hần đã từng có án tích, nếu như cha của Trịnh Thiếu Bằng là một lão đại, thì không chừng hai chúng ta đều bị chém!”

Tôi cũng không muốn nói nhiều, tôi nói như vậy cũng là báo cho Dương Mân biết một chút!

“Phỏng chừng mẹ tôi coi trọng hần là vì nhà hần có tiền!”

Dương Mân nói:

“Mẹ tôi là người ham hư vinh”

“Có khả năng như vậy, cứ để tới nhà cô, xem mẹ cô nói như thế nào”

Tôi gật đầu.

Dương Mân cũng không tính toán nữa, gia đình của nàng chừng 40m², là một gia đình có tiền lương phổ thông.

Khi tôi vào nhà, Dương mẫu có chút không được tự nhiên, Dương phụ thì tìm cho tôi một đôi dép.

“Tiểu Lưu, trước tôi không biết cậu tới, nên không chuẩn bị cơm nước!”

Dương mẫu nhìn tôi nói.

Trên bàn cơm trong phòng đã bày trưng điệp món ăn, ít nhất chừng 10 người ăn cũng được, nói như vậy thì không muốn tôi ăn rồi!

Dương phụ thấy vậy, lập tức giải hòa nói:

“Đơn giản chỉ là một đôi đũa, một cái bát, có gì mà ngại chuyện này!”

Nói xong đi xuống bếp lấy bát đũa.

Dương Mân thở phì phò, ngồi bên cạnh bàn, không nói lời nào.

“Tiểu Trịnh, cháu ngồi bên Dương Mân đi!”

Dương mẫu chỉ chiếc ghế bên cạnh Dương Mân nói.

Trịnh Thiếu Bằng nghe xong, lập tức mừng rỡ, tươi cười đi qua đó.

Mà Dương mẫu thì lại đặt mông ngồi bên còn lại của Dương Mân, hiển nhiên là tôi không còn cách nào ngồi gần nàng.

Tôi cũng không quấy rầy mẹ con người ta gặp nhau nói chuyện.

Đợi Dương phụ đem đĩa bát tới, thì mọi người bắt đầu dùng cơm.

“Đây là lần đầu tiên Dương Mân và Tiểu Trịnh gặp mặt, ý nghĩa trọng đại, tất cả mọi người ăn nhiều một chút đi!”

Dương mẫu không thèm nhìn tôi nói.

“Bác gái mới khỏe lại, không cần khách khí như vậy, cứ coi cháu là người một nhà là được rồi!”

Trịnh Thiếu Bằng nói.

“Ha ha, tục ngữ nói đúng là một nửa con rể! Tiểu Trịnh nói đúng, đều là người một nhà, không cần khách khí, cứ thoải mái đi!”

Dương mẫu mặt mày rạng rỡ, nói.

“Tiểu Lưu, cháu tốt nghiệp đại học nào?”

Lúc này Dương phụ mới hỏi một câu, làm cho Dương mẫu và Trịnh Thiếu Bằng đều có chút xấu hổ.

“Bác trai, cháu tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa.”

Tôi dựa theo sự thống nhất giữa tôi và Dương Mân nói, kỳ thực kiếp trước tôi cũng tốt nghiệp đại học này.

“Đại học Thanh Hoa? Vậy thì là bạn học của Mân Mân rồi?”

Dương phụ hỏi.

“Đúng vậy, chúng cháu hiện giờ làm trong một công ty.”

Tôi nói.

“A, là như thế vậy.”

Dương phụ không nói gì nữa.

“Cậu ở công ty làm gì? Một tháng cậu kiếm được bao nhiêu tiền?”

Dương mẫu nghe xong càng thêm có chút không vui, nghe tôi nói chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp, làm sao có khả năng đem lại hạnh phúc cho con gái mình!

“Cháu là nhân viên kỹ thuật, tiền lương cũng không đáng bao nhiêu, chỉ có mấy ngàn”

Tôi đáp.

“A?”

Dương mẫu sững sốt, dựa theo tiêu chuẩn công việc hiện giờ, một sinh viên mới tốt nghiệp, có thể kiếm một công việc chừng mấy ngàn là tốt rồi điều này làm cho ấn tượng của Dương mẫu thay đổi một chút.

Nhưng dù sao cũng không quan tâm, Trịnh Thiếu Bằng là người có tiền, hơn nữa nhà của hắn cũng có tiền.

Nghe nói cha của Trịnh Thiếu Bằng ở bên ngoài còn có hai người vợ bé, sinh cho hắn 2 đứa em trai, đến lúc đó không biết chia gia sản thế nào, được bao nhiêu.

Hiện tại Trịnh Thiếu Bằng mỗi tháng tiền lương là 2000 đồng, so với mức thu nhập bây giờ là cugn được rồi.

“Thu nhập của cậu cũng tạm được nhưng cậu có xe không, có nhà không, cậu từng tính toán cho Dương Mân sau này chưa? Nếu như cậu thật lòng thích Dương Mân thì nên để nó đi kiếm hạnh phúc của mình, không nên làm cản trở nó!”

Dương mẫu nói hùng hồn đầy lý lẽ.

Tôi nghe xong có chút dở khóc dở cười, thật sự thích nàng thì để cho nàng tìm kiếm hạnh phúc của mình?

Những lời này đáng nhẽ phải là tôi nói mới đúng chứ? Bây giờ còn đang ép con gái mình lấy một người không thích, mà còn có thể nói như vậy được.

Dương mẫu so sánh, tôi thu nhập thì có thể được, nhưng mà Trịnh Thiếu Bằng có nhà, nên trọng điểm vẫn quyết định là Trịnh Thiếu Bằng.

468. Chương 240 Ở Chúng (1)

Lúc ăn cơm xong, tôi mượn cố đến toilet gọi điện thoại. Tôi gọi cho Đinh Bảo Tam một chút, hỏi người phụ trách Tam Thạch Bang ở thành phố D, thuận tiện hỏi thăm Trịnh Hoa Văn một chút.

Tôi dặn hắn là sau khi điều tra xong, không nên gọi cho tôi, mà chờ tôi gọi lại cho hắn.

Tới lần thứ 2 tôi gọi điện thoại lại, thì Đinh Bảo Tam đã điều tra xong.

“Ông chủ, căn cứ vào lời nói của Lục Hoàn Đào, người phụ trách Tam Thạch Bang ở thành phố D, thì Trịnh Hoa Văn có anh trai là Trịnh Hoa Cường, hai người từng là người trong giới hắc đạo của thành phố D. Trịnh Hoa Cường là một người độc ác, cũng bởi vì nguyên nhân làm ăn, nên không có con, đối với người cháu của mình là Trịnh Thiếu Bằng thì thương yêu vô cùng.

Năm 1998, Trịnh Thiếu Bằng vì tranh giành con gái với con trai cục trưởng cục thuế vụ, nảy sinh xung đột, người kia gọi một đám người tới chính cho Trịnh Thiếu Bằng một trận.

Theo lý thuyết thì dân không cùng quan đầu, thế nhưng Trịnh Hoa Cường sau khi biết được, thì đem đó cầm một con dao tới nhà của cục trưởng, đâm một nhát vào con trai của vị cục trưởng này thiếu chút nữa thì chết.

Cũng bởi vì...chuyện này mà Trịnh Hoa Cường bị thành phố D phát lệnh truy nã, hắn bỏ trốn, căn cứ theo tin tức nội bộ của Tam Thạch Bang chúng ta thì Trịnh Hoa Cường hiện giờ đang ở GZ, hắn ở cùng một tình nhân của mình, sống bằng nghề buôn lậu súng phi pháp.

Mà Trịnh Hoa Cường lập ra một công ty vận chuyển hàng hóa, do em trai của hắn là Trịnh Hoa Văn đứng tên. Lúc Trịnh Hoa Cường đi có 300 vạn tiền mặt, để lại cho Trịnh Hoa Văn 50 vạn để làm ăn”

Đinh Bảo Tam giới thiệu.

“Trịnh Hoa Văn? Trịnh Hoa Cường?”

TÔI sững sốt nói:

“Vậy con trai của cục trưởng cục thuế kia có phải tên là Phong Bưu hay không?”

“Phong Bưu? Chuyện này thì không phải, con của cục trưởng kia tên là Vương Vân Long, sao vậy, ông chủ? Có cần tôi điều tra người tên là Phong Bưu hay không?”

Đinh Bảo Tam hỏi.

“Không cần, Không có chuyện gì. Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

Tôi chợt nhớ tới một bộ phim có hai anh em có cùng tên như vậy, nên thuận miệng hỏi.

“”Được rồi, ông chủ, người kia động tới ngài hả? Có cần tôi bảo Lục Hoàn Đào bắt hắn hay không?”

Đinh Bảo Tam tùy ý hỏi.

“Bắt? Tạm thời không cần.”

“Được, đây là số của Lục Hoàn Đào. 1390xxxxxx, nếu có chuyện gì thì ngài cứ trực tiếp tìm hắn, tôi đã nói với hắn rồi!”

Đinh Bảo Tam nói.

“Được rồi.”

Tôi cúp điện thoại, đi ra khỏi phòng vệ sinh, lúc này tôi đã hiểu về Trịnh Hoa Văn.

Bạn của Dương Mãn nói tài sản của Trịnh Thiếu Bằng hơn ngàn vạn, tôi thấy chuyện này cũng chỉ là phóng đại.

Tôi tin tưởng kết quả điều tra của Đinh Bảo Tam, bởi vì tin tức trong hắc đạo là chính xác hơn cả.

Lúc này sắc trời đã tối. Trịnh Thiếu Bằng nhận được một cuộc điện thoại nói là công ty có việc, ngày mai xin phép lại tối. Dương mẫu muốn giữ lại nói:

“Chuyện gì cũng không vội, ngày mai hãy nói đi? Buổi tối ở lại chỗ này đi!”

Trịnh Thiếu Bằng sắc mặt vui vẻ, thế nhưng do dự, vẫn là cắn răng nói:

“Không được, bác gái, bên kia thực sự là có chuyện!”

Trịnh Thiếu Bằng không phải là không háo sắc, nghe thấy Dương mẫu muốn giữ hẳn lại thì mừng điên cuồng, nhưng mà cha hẳn gọi điện là bác của hẳn Trịnh Hoa Cường đêm nay trở lại thành phố D!

Trịnh Thiếu Bằng tuy rằng háo sắc, nhưng tình cảm với bác của mình rất sâu đậm, với lại trong mắt của hẳn, Dương Mân đã là người của hẳn rồi, cũng không cần phải nóng vội.

Sau khi Trịnh Thiếu Bằng cáo từ, Dương mẫu còn không ngừng khen ngợi:

“Trịnh Thiếu Bằng đúng là một đứa trẻ tốt, đã có sự nghiệp như vậy rồi, đã vậy mà vẫn còn làm khuya! Hơn nữa tuyệt đối là một chính nhân quân tử, không ăn chơi trác táng, đúng là làm cho tôi yên tâm mà.”

Tiểu Lưu, Tiểu Trịnh đã trở về, cậu còn ở chỗ này làm gì?”

Dương mẫu thu hồi bộ dáng tươi cười, liếc mắt nhìn tôi lạnh lùng nói.

“Mẹ, nhà của Lưu Lỗi không phải ở đây, mẹ bảo anh ấy đi đâu? Đến nhà chúng ta làm khách, thì đương nhiên phải ở đây rồi!”

Dương Mân không vui nói.

“Mẹ không cần biết, nhà của chúng ta nhỏ như vậy, ở thế nào được, đi khách sạn đi!”

Dương mẫu đảo con mắt nói.

“Mẹ, Trịnh Thiếu Bằng thì ở được, Lưu Lỗi ở không được là sao? Buổi tối chúng con ngủ chung phòng, không cần phiền mẹ quan tâm!”

Dương Mân thở phò nói.

“Con dám!”

Dương mẫu cả giận nói.

“có cái gì không dám, con nói cho mẹ biết, ở Bắc Kinh chúng con đã ở chung rồi!”

Dương Mân lạnh lùng nói.

Nói xong kéo tôi đi về phía phòng của nàng, “Thình thịch” một tiếng khép cửa phòng lại, rồi khóa trái.

469. Chương 241 Ở Chúng (2)

“Cô không phải là để tôi ngủ ở chỗ này đấy chứ?”

Tôi chỉ vào chiếc giường nhỏ trước mặt, hỏi.

“Thế nào? Bản tiểu thư chưa từng chê nó, vậy mà anh lại chê hay sao?”

Dương Mân lông mày nhăn lại, trừng mắt liếc tôi nói.

“Tôi đương nhiên không có ý đó, mà cái giường nhỏ như vậy, hai chúng ta làm sao mà ngủ được?”

Tôi giải thích.

“Một mình anh ngủ không được sao?”

Dương Mân nghi ngờ hỏi.

“Một mình tôi? Vậy thì cô không ngủ à?”

Tôi hỏi ngược lại.

“Này, nah nghĩ gì thế, đương nhiên là tôi phải ngủ, nhưng hiện giờ chưa phải lúc, tôi còn phải lên mạng kiểm tra tin tức!”

Dương Mân chỉ vào máy vi tính trên bàn làm việc nói.

“A, vậy cũng được, nhưng mà con người của tôi thích trần truồng khi ngủ, không mặc quần áo.”

Tôi nói.

“Không thành vấn đề, nhưng mà ga giường đã hơn một năm không giặt, nếu anh không sợ bẩn thì cứ ngủ.”

Dương Mân dễ dàng nói.

“Không có chuyện gì, tôi không chê”

Tôi làm bộ cởi quần áo.

“Đi tìm chết đi!”

Dương Mân vội vàng quay lại ngăn không cho tôi tiến thêm bước nữa, nói:

“Anh như thế nào mà dám dục vậy!”

“Tôi dám dục? Tôi cởi quần áo ngủ mà cô cũng nói tôi dám dục?”

Tôi hỏi.

“Anh cởi quần áo chính là dám dục”

Dương Mân đáp.

“Vậy cô mỗi ngày có cởi quần áo không?”

Tôi hỏi ngược lại.

“tôi.....Tôi nói cởi quần áo trước mặt người khác là dám dục!”

Dương Mân suy nghĩ một lát nói.

“Cô nghĩ sai rồi, tôi cảm thấy trong phòng nóng quá, nên chỉ cởi áo khoác.”

Tôi nói, xong cởi áo khoác, mặt cái áo sơ mi.

“Anh không phải thích ngủ trần truồng hay sao?”

Dương Mân hỏi.

“Thế nhưng tôi cũng nói là tôi chưa muốn đi ngủ!”

Tôi ngồi ở bên giường, chỉ vào vi tính nói:

“Tôi cùng cô lên mạng kiểm tra tư liệu!”

“Được rồi!”

Dương Mân gật đầu, ngồi ở trên ghế, mở máy vi tính.

Giường và computers đặt cách mặt đất rất gần, vị trí tôi ngồi là ở bên trái của Dương Mân, có thể nhìn thấy rõ Dương Mân làm cái gì.

Dương Mân trước tiên mở MSN của mình, sau đó mở trang, sinh viên nghiên cứu sinh báo danh.

Trang tìm kiếm này là loại mới nhất của tập đoàn Ánh Rạng Đông. Sát nhập với một số trang khác tạo thành trang tra cứu “Tri Chu Sưu Tác” (con nhện tìm kiếm), mới tạo thành công nghệ hoàn chỉnh như hiện nay.

Rất nhanh, trang tra cứu đã tìm ra một loạt danh sách, Dương Mân kích vào đó mà hiện ra thứ mà mình muốn tìm kiếm.

Tôi không rõ vì sao có nhiều người thi nghiên cứu sinh như vậy, ví như Dương Mân, đã có một công việc rất cao, và thu nhập rất tốt.

Nhưng lại còn thi nghiên cứu sinh, nếu thi đậu rồi thì sao đây? Công ty tư nhân cho rằng không cần bằng cấp, thế nhưng có bằng cấp rồi thì làm thế nào đây.

Nhắc tới nghiên cứu sinh, tôi không khỏi nghĩ tới Diệp Tiêu Tiêu, một cái tên không cách nào quên được. Mỗi khi nhớ tới nàng, trong lòng tôi vô cùng phiền muộn.

Là tôi có lỗi với nàng? Hay là bởi vì nguyên nhân khác? Người cùng quan hệ với tôi như Mạnh Thanh Thanh, cũng đâu có biểu hiện như vậy.

Mặc dù đối với Mạnh Thanh Thanh tôi có rất nhiều hổ thẹn, nhưng mà chưa bao giờ thương cảm, mà là tích cực đối mặt.

Diệp Tiêu Tiêu ở đâu? Lẽ nào bởi vì...chuyện này xảy ra khi tôi trọng sinh không lâu, nên mới có ấn tượng sâu sắc? Hay là bởi vì nàng là đối tượng gặp mặt của tôi từ khi tôi sống lại?

Có lẽ vậy, nam nhân đối với những người đầu tiên gặp mặt, thường có sự nhớ nhung không thôi, càng trải qua nhiều cô gái khác, thì lại càng nhớ người đầu tiên của mình.

Có người nói nàng học nghiên cứu sinh ở Bắc Kinh, nhưng không biết ở trường nào, mà hỏi bác Diệp thì bác lại không nói.

Lúc này bác Diệp đã không còn coi tôi là con rể nữa mà bác ấy cũng không biết chuyện giữa tôi và Diệp Tiêu Tiêu.

Mà Diệp Tiêu Tiêu từng nói, nàng có một người rất trọng yếu ở Bắc Kinh, có lẽ bác ấy cho rằng nàng đã có bạn trai.

Tại sao tôi lại không đi tìm nàng? Theo thời gian trôi qua, tôi càng ngày càng mất đi cái ý nghĩ kích động muốn tìm Diệp Tiêu Tiêu. Trước tôi rất điên cuồng muốn tìm nàng, nhưng không có năng lực tìm thấy nàng.

Hiện giờ, với năng lực của tôi ở Bắc Kinh tìm kiếm một ai đó thì vô cùng dễ?

Cho dù là dùng thể lực ngầm của Tam Thạch Bang, hay là dùng cảnh sát của Chung Dương thì cũng tìm được nàng một cách đơn giản. Thế nhưng, tôi không hiểu vì sao mình lại do dự?

Tôi sợ phải đối mặt với nàng? Không phải, tôi đã vô cùng tin tưởng, đó là tôi sẽ mang lại cho nàng được hạnh phúc!

Mà nỗi e sợ nhất của tôi là Diệp Tiêu Tiêu đã có cuộc sống mới, có một người yêu mới! Mà sự xuất hiện của tôi sẽ là kẻ phá hoại hạnh phúc của nàng?

Tôi thừa nhận năm đó tôi có tình yêu với Diệp Tiêu Tiêu, nhưng đó chỉ là đơn phương, sau đó Diệp Tiêu Tiêu có tình cảm với tôi, nhưng đó chỉ là việc tôi cướp đi lần đầu tiên của nàng, mà nữ nhân thì luôn luôn hướng về người lần đầu tiên của mình!

Chuyện đã qua lâu, tin tưởng Diệp Tiêu Tiêu thì đã hoàn toàn bình thường trở lại, nhưng câu nói của bác Diệp làm cho tôi khiếp đảm.

Hay là, đây là tiếc nuối duy nhất của tôi từ sau khi trọng sinh, tôi đã thề với mình là không để lại tiếc nuối, vậy mà lại có rồi!

Với năng lực của tôi, tôi có thể hoàn toàn đem Diệp Tiêu Tiêu về bên cạnh mình.

Nhưng như vậy, tôi chỉ chiếm được con người của nàng, nhưng lại không chiếm được trái tim của nàng.

470. Chương 242 Album Ảnh

Một tiếng tí làm cho tôi trở về thực tại.

Tôi nhìn thoáng qua màn hình máy vi tính, Dương Mân đã tắt trang mạng, nhưng lại cùng bạn bè chat.

Một người tên là “Lý lưu manh” gửi tin tức cho Dương Mân, ở cái thời đại này, cứ hễ có chữ Lưu manh là lại được người khác chú trọng.

“cô đang làm gì đó? Gần đây có khỏe không?”

“Tôi rất nhớ cô!”

“Tại sao cô không nói chuyện?”

“ở nhà sao?”

Nhìn mấy dòng tin nhắn kia, thì Dương Mân nói chuyện với người khác vô cùng nóng bỏng.

“Người kia đang nói chuyện với cô, tại sao cô không để ý tới hắn?”

Tôi hỏi.

“A, là Lý Hiểu Cương, tôi mỗi lần login, hắn đều nói với tôi, thật phiền chết.”

Dương Mân nói:

“Được rồi, tài khoản MSN của anh là bao nhiêu?”

MSN hiện tại là sản phẩm của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, tôi mặc dù có một cái, nhưng là do dùng để trao đổi công việc với lãnh đạo tập đoàn, không thể mang ra cho Dương Mân được.

“A? Tôi đâu có nói chuyện phiếm, nên không có cái này!”

Tôi nói.

“Như vậy sao, vậy thì thôi!”

Dương Mân có chút thất vọng nói, sau đó tiếp tục chat với người trên mạng.

“Muốn an toàn hãy rời xa Internet? Đó là ai vậy?”

Tôi kỳ quái hỏi cái tên mà Dương Mân đang chat.

“Cái này sao? Chính là Lưu Oánh, gần đây có mấy vụ án dụ dỗ lừa đảo trên Internet!”

Dương Mân giải thích.

Tôi cười ngất, đúng là cảnh sát, lên mạng mà còn không quên giáo dục người khác!

Tôi xem một lúc, thì chán nản, chẳng qua chỉ là tâm tình chuyện con gái. Tôi đứng dậy, nhìn quanh phòng, sau đó đi tới trước giá sách, thấy trên đó có một cái ảnh của Dương Mân. Đại khái lúc đó nàng chỉ tầm 15,16 tuổi, chụp cũng khá lâu rồi.

“Này, anh làm cái gì đó? Nhìn lên đời tư của tôi hay sao?”

Dương Mân đứng dậy, muốn gạt tôi sang một bên.

“Tôi chỉ muốn xem ảnh của cô, tại sao cô lại có phản ứng lớn tới như vậy? Ở đây còn một album nữa, tôi lấy ra xem nhé!”

Tôi chợt phát hiện ở dưới giá sách có một cuốn Album ảnh!

“Không thể!”

Dương Mân đưa tay muốn đoạt lấy cái Album.

“Nhìn cũng không được hay sao?”

Tôi có chút kỳ quái.

“Không được là không được, tuyệt đối là không được!”

Dương Mân khẳng định nói. Không đợi tôi nói tiếp, thui tiếng lách cách mở cửa đã vang lên.

Ngay sau đó, cửa phòng Dương Mân bị đẩy ra, Dương mẫu với vẻ mặt nghiêm túc và khẩn trương đứng ở cửa.

“Mẹ rốt cuộc muốn làm gì? Tại sao lại có chìa khóa phòng của con?”

Dương Mân thấy mẹ mình có chìa khóa, có chút mất hứng hỏi.

“Mẹ là mẹ của con, cầm chìa khóa có gì kỳ quái!”

Dương mẫu nói.

Sau đó dùng đôi mắt nhìn khắp phòng một lượt, thấy không có gì dị thường, mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này khi Dương mẫu và Dương Mân cãi nhau. Dương Mân nói là ở Bắc Kinh đã ở chung với tôi rồi thì trong lòng hoảng sợ, nghĩ thầm cái tên Trịnh Thiếu Bằng có phải là người coi trọng trinh tiết hay không, nếu không thì con rể ngàn vàng này bay mất?

Thế nhưng sau một hồi tỷ mỉ nhớ lại, thì thấy có gì đó không đúng! Dương mẫu lớn tuổi như vậy, là người từng trải, nhìn cách đi đứng, thì phát hiện con mình vẫn là một xử nữ

Lúc này mới hiểu được, hóa ra con gái mình thuận miệng tức giận nói bậy bạ, nhưng như vậy lại càng lo sợ. Tính cách của Dương Mân tương đối là cứng rắn, nói được thì làm được, Dương mẫu thấy con gái mình khóa trái cửa, thì sợ con mình và Tiểu Lưu có quan hệ, vậy hối hận không kịp, cho nên tìm một cái chìa khóa khác, mở cửa phòng ra.

Dương nhiên, những ...điều này thì Dương Mân không cách nào đoán ra được, thấy mẹ mình vào trong, thì lại tưởng rằng dạy mình.

Vì vậy bước nhanh đi tới cửa, kéo mẹ mình ra ngoài, sau đó nàng cũng đi theo, hiển nhiên là không muốn tôi chê cười.

Nhưng mà tiếng cãi vã ngoài cửa, tôi vẫn còn mở hồ n

ghe được. Tôi không phải là bạn trai của Dương Mân, nên cũng không đi thám thính làm gì cả.

Sau một hồi không thấy Dương Mân trở lại, mà trên giá sách lại có Album ảnh, tôi tiện tay cầm lên xem.

“Có cái gì mà thần bí như vậy, không phải là có ảnh của người yêu trong mối tình đầu đó chứ?”

Tôi trầm nghĩ, lật tập Album ảnh.

Hóa ra bên trong là tấm ảnh của Dương Mân khi bé, trên cổ vẫn đeo khăn quàng đỏ, khuôn mặt bầu bĩnh trông rất đáng yêu.

Tôi không có chút hứng thú lật tiếp những trang sau. Có thể thấy, khi còn bé, tình cảm của Dương Mân với cha mẹ nàng rất tốt, chụp rất nhiều ảnh với mẹ mình, hai người cười rất xán lạn.

Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, tuổi dần lớn lên, đã trải qua nhiều thứ, Dương mẫu lại càng mong muốn con gái mình có nhiều vinh hoa phú quý.

Cứ như vậy, quan hệ giữa 2 mẹ con lại càng xa cách, thậm chí xuất hiện vết rách.

471. Chương 243 Nhìn Thấy Dương Mân Lỏa Thể

Phía sau Album còn có những bức ảnh đen trắng, hiển nhiên là chụp từ rất lâu rồi!

Nhưng mà đột nhiên có một bức ảnh làm tôi xấu hổ, đó là tấm ảnh chụp Dương Mân tròn một trăm ngày, bên dưới còn có một dòng chữ bằng mực: Dương Mân một trăm ngày, quán chụp ảnh Hạnh phúc.

Cái tấm ảnh này không có gì đặc biệt, nhưng mà làm tôi ngại ngùng chính là, ngoài cái yếm ra, thì các bộ vị của Dương Mân hở ra hết.

Ách, mặt dù lúc đó còn nhỏ, nhưng liên tưởng với vóc dáng của Dương Mân bây giờ, tôi không khỏi liếc mắt mấy lần. Đừng nói tôi dâm dục, nếu như là người khác nhìn thấy một mỹ nữ lỏa thể chắc chắn cũng sôi trào, nhưng lúc này thì nàng còn nhỏ...

Vừa nhìn, tôi không khỏi thầm mắng, Dương phụ, Dương mẫu cũng thật là, chụp ảnh lại không che lại một chút? Con trai lộ tiểu đệ đệ thì không tính, nhưng con gái thì không như vậy!

Trong lúc tôi đang miên man ý dâm không ngừng thì cửa phòng bị đẩy ra, Dương Mân đi đến.

Tôi hoảng loạn muốn khép tập ảnh lại, thế nhưng không còn kịp nữa rồi, khi Dương Mân nhìn thấy tôi đang xem Album ảnh của nàng, đầu tiên nàng sững sốt, sau đó lập tức vọt tới đoạt lại từ trong tay của tôi, nói:

“Ai bảo anh xem?”

Tôi xấu hổ đứng dậy, nhìn tập ảnh trong tay Dương Mân, rất may là nàng không nhìn nó, tôi đang cầu nguyện là nàng khép nó lại.

Nhưng những gì mong muốn thì thường không thành sự thật, Dương Mân nhìn thoáng qua tập ảnh trong tay, đang chuẩn bị khép lại, bỗng nhiên ánh mắt căng thẳng kinh hô:

“A! Lưu Lỗi, anh lưu manh!”

“Tôi...”

Tôi đuối lý nói:

“Tôi cũng không biết cô lại không mặc quần áo chụp...”

“Ai không mặc quần áo!”

Dương Mân hừ nói.

“Tôi nói sai rồi, là mặc quần áo rồi, nhưng mà lộ phía dưới...”

Tôi lời còn chưa nói hết, Dương Mân đã giơ tập ảnh lên, đập vào đầu của tôi một cái.

“Lưu Lỗi, thật không nghĩ tới anh là người như vậy!”

Dương Mân thở phì phì nói.

“Tôi xin đi! Tôi không phải là cố ý, tôi chỉ là hiếu kỳ một chút. Tôi làm sao biết bên trong lại có tấm ảnh như vậy, hơn nữa lúc đó còn nhỏ, thì thấy được cái gì!”

Tôi giải thích.

Nhỏ? Cái gì nhỏ? Dương Mân nhìn người trước mặt này. Hấn không phải là một câu hai nghĩa đó chứ?

Sau khi nhìn một lúc, mới thấy không giống nên hừ lạnh nói:

“Coi như anh không phải cố ý!”

“Cái gì mà coi như, tôi vốn không phải là cố ý. Được rồi, tại sao cô không che vào khi chụp ảnh chứ?”

Tôi vội vàng nói sang chuyện khác.

“Anh tránh ra”

Tôi vốn đang muốn nói sang chuyện khác, vậy mà Dương Mân lại tức giận, lại giơ tập ảnh lên muốn đập tôi.

Tôi ngạc nhiên, lẽ nào Dương Mân lại muốn đánh người?

Nhưng tôi đâu có biết, Dương Mân cũng hỏi cha mẹ mình như vậy, câu trả lời là khi đó có che, nhưng bị tè râm ướt lên sau đó bỏ xuống.

Chuyện khó xử như vậy thì sao Dương Mân có thể giải thích với tôi, bảo sao nàng không tức giận.

Dương Mân tự mình cắt Album xong, cuối cùng còn tròng mắt nhìn tôi nói.

“Tôi nói cho anh biết, tương lai nếu tôi không tìm được bạn trai, thì anh phải chịu trách nhiệm!”

“A? Tại sao là tôi?”

Tôi có chút ngạc nhiên, nói.

“Tôi bị anh nhìn hết rồi, anh không chịu trách nhiệm thì còn ai chịu trách nhiệm! Anh bảo sau này tôi làm sao lập gia đình được!”

Dương Mân làm như thật nói.

Tôi không nói gì, vậy cũng là nhìn hết? Vậy người chụp ảnh cho cô không nhìn hết à? Tại sao cô không bắt hắn chịu trách nhiệm?

Nhưng mà câu này tôi không nói ra, nếu Dương Mân bảo người chụp kia là nữ, thì tôi đúng là hết đường.

Hơn nữa, thời đại này đâu phải phong kiến, đâu có gì là trinh nữ liệt phụ, hơn nữa xử nữ đâu phải là không có, tôi mới chỉ nhìn thoáng qua....ảnh chụp mà thôi.

Quan trọng nữa là lấy dung mạo của Dương Mân thì sợ có người không lấy nàng hay sao?

Thế nhưng tôi hiện tại cũng coi như là có kinh nghiệm phong phú rồi, cũng ít nhiều lý giải được tính cách của nữ nhân.

Một cô gái nói ra những câu như vậy, thì có hai khả năng, loại thứ nhất là nàng muốn mượn cơ thoát của người kia một khoản tiền, Dương Mân tất nhiên không phải.

Loại thứ hai là cô gái này có tình cảm với người kia, nói như vậy là để giảm tiếp biểu lộ. Mà còn có khả năng thứ 3, là người này bị bệnh tâm thần.

Hiển nhiên, loại khả năng thứ hai là nhiều hơn cả, nhưng tôi biết làm thế nào bây giờ. Dù sao nữ nhân của tôi bây giờ đã nhiều, nếu như có thêm Dương Mân nữa thì như vậy đối với nàng là không công bình.

Cho dù là Triệu Nhan Nghiên, Trần Vi Nhi, Hạ Nhu, Lưu Duyệt, Hứa Nhược Vân, Vu Đình đã cùng tôi trải qua nhiều hoạn nạn mới tới được với nhau.

Chuyện này làm tôi rất mừng, nhưng Dương Mân đâu có trải qua cùng tôi chuyện gì, bảo nàng có chịu được không!

Tôi quyết định tìm một cơ hội, đem chuyện của tôi nói rõ cho Dương Mân hiểu, để nàng tìm bạn trai mới.

“mẹ tôi thật là phiền, lại đem chuyện của tôi với Trịnh Thiếu Bằng hứa hẹn, ngày mai bảo tôi cùng hắn tới công viên Hải Dương chơi! Cũng không biết hắn cho mẹ tôi chỗ tốt gì nữa!”

Dương Mân ngồi ở trên giường, có chút râu rĩ không vui nói.

Trong lòng tôi nói, còn chỗ nào tốt nữa, ngoài việc vinh hoa phú quý! Nhưng ngoài miệng lại nói:

“Đến công viên Hải Dương cũng tốt, tôi còn chưa được tới đó chơi!”

“Cái gì, người ta hẹn tôi, anh đi làm gì?”

Dương Mân ngẩng đầu lên, có chút quấy rầy nhìn tôi, thấy vậy làm tôi hoảng hốt.

“Vậy tôi không đi nữa...”

tôi vội vàng nói, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, thật là một cực phẩm nữ nhân, nếu như ở trên giường thì nhất định sẽ rất sung sướng....

Nghĩ tới đây, tôi vội vàng lắc đầu..

472. Chương 244 Hải Sản Bao Nhiêu Tiền Một Cân

“Anh dám!”

Dương Mân đứng dậy trừng mắt nhìn tôi:

“Anh không đi, Trịnh Thiếu Bằng nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tôi thì làm sao bây giờ!”

“VẬY cô không sợ tôi chiếm tiện nghi hay sao?”

Tôi nửa đùa nửa thật nói.

“lại nói chuyện chiếm tiện nghi, anh chẳng phải chiếm tiện nghi rồi hay sao?”

Dương Mân nói.

“Không phải đâu....Tôi chỉ nhìn thoáng qua ảnh chụp mà thôi...”

Tôi té xỉu.

Sáng sớm hôm sau, Trịnh Thiếu Bằng chưa tới 8h đã tới.

Trịnh Thiếu Bằng thấy Dương Mân ở trước mặt, muốn biểu hiện chút tài hoa của mình, vì vậy ra vẻ nho nhã khiêm tốn nói:

“Sáng sớm chim có sâu ăn!”

“Sáng sớm sâu bị chim ăn.”

Dương Mân liếc mắt nhìn hắn, nói.

“Ách....Cũng đúng, cũng đúng! Đây đúng là một đạo lý, cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ thì ăn tôm tép”

Trịnh Thiếu Bằng tự cho là đúng nói.

“Ngu ngốc”

Tôi ở trong lòng mắng, nhưng mà lại nói:

“Trịnh huynh quả nhiên là tuần tú lịch sự, câu này cấu tứ giống như nước nhỏ làm tan băng!”

“Đương nhiên!”

Trịnh Thiếu Bằng nghe tôi nói như vậy nhất thời hứng phấn, gật đầu nói:

“Nước nhỏ làm tan băng thì có chút quá, nhưng mà giống như tiêu chảy không dứt thì đúng!”

Dương Mân nghe xong, có chút chán ghét nhìn Trịnh Thiếu Bằng, hắn thì lại cho là mình đã hấp dẫn được sự chú ý của mỹ nữ, tiếp tục khoe khoang nói:

“Huynh đệ tôi bỗng nhiên linh cảm chợt hiện, tôi muốn ở đây làm thơ, mọi người nghĩ như thế nào?”

“Trịnh huynh đúng là tài hoa, lại còn giống như phiêu khách tao nhân!”

Tôi cố ý đem chữ “Phiêu” nhấn mạnh, Dương Mân nghe vậy thì bật cười.

(Phiêu: chơi gái, chơi **)

Trịnh Thiếu Bằng thấy Dương Mân cười hớn hở, còn tưởng rằng là tự mình hấp dẫn được nàng, đắc ý nói:

“Thiên cơ không thể tiết lộ, nhà thơ thì không thể nói ý tưởng của mình!”

Dương Mân ngh thấy Trịnh Thiếu Bằng tự nhận mình là nhà thơ, thì cười không nổi.

“Tiểu Trịnh, cháu mau làm đi, để bác trai bác gái mở mang tầm mắt!”

Dương mẫ tuy rằng nhìn trúng tiền của Trịnh Thiếu Bằng, nhưng cũng không hi vọng con mình lấy phải người ngu ngốc, lúc này nghe được hắn biết làm thơ thì cao hứng.

“Trịnh huynh, chúng tôi cũng đang muốn nghe!”

Tôi cầm lấy một chén nước ngội trên ghế salon nhìn người biểu diễn.

“khụ khụ! Đây là một bài thơ tôi làm theo phong cách của Lý Bạch!”

Trịnh Thiếu Bằng háng giọng một cái, hơi hơi trầm ngâm nói:

Hôm nay khí trời thật sáng sủa,

Tôi và Dương Mân đến công viên Hải Dương,

Hải Dương thật là nhiều cá,

Thấy tôi và Dương Mân thì chậm chậm bơi đi!

“Phốc...”

Thiếu chút nữa thì tôi phun cả ngụm nước ra ngoài.

Cái này mà cũng gọi là thơ, lại còn phỏng theo thơ Lý Bạch, Lý Bạch mà biết thì tỉnh dậy tử quan tài bóp chết hẳn.

Dương Mân cũng không nhịn được cười

Thấy được mỹ nhân cười, đúng là ngàn vàng khó mua! Trịnh Thiếu Bằng còn cho là mình tài hoa hơn người, Dương Mân vừa gặp đã thương cũng cười rộ lên.

Dương mẩu biểu tình quái dị, nàng tuy rằng không hiểu được làm thơ thế nào, thế nhưng nàng cũng từng đọc thơ Lý Bạch, đương nhiên biết là người này làm thơ rất dở.

Nhưng mà Dương mẩu vẫn hòa giải nói:

“Rất tốt, rất tốt, đúng là rất đúng vắn!”

“Đúng vậy, năm đó cháu đại biểu cho khoa Ngữ văn mà!”

Trịnh Thiếu Bằng bắt đầu thối da trâu, lúc này làm gì có ai quay về điều tra lý lịch của hắn.

Trịnh Thiếu Bằng cũng dự liệu được ngày hôm nay tôi nhất định cũng sẽ đi, cũng biết nếu như không cho hắn ngồi cùng xe thì Dương Mân cũng không ngồi. Với lại cái xe Jinbei của hắn vẫn đủ chỗ.

Dương mẩu sau khi nhìn thấy quả nhiên cho là Trịnh Thiếu Bằng đại khí, lòng dạ rộng rãi.

Mà điều này lại làm cho Dương mẩu ưu ái Trịnh Thiếu Bằng hơn, hai ngày đổi hai chiếc xe, đúng là nhà có tiền!

Vé vào cửa quảng trường Hải Dương đương nhiên là do Trịnh Thiếu Bằng trả, tuy rằng mỗi người là hơn một trăm đồng, 5 người là hơn 600 đồng rồi, nhưng tôi cũng không quan tâm hắn có trả nổi hay không.

Trịnh Thiếu Bằng hẹn Dương Mân tới quảng trường Hải Dương chỉ là một cái cớ, kỳ thực là người thành phố D, họ đã sớm nhìn chán cái cảnh này, chỉ có tôi là hứng thú.

“Người anh em, tôi thấy người anh em cũng được, không bằng chúng ta thương lượng một chuyện đi”

Thừa dịp Dương Mân không chú ý, Trịnh Thiếu Bằng đi tới bên cạnh tôi nhỏ giọng nói.

“Chuyện gì?”

Tôi hỏi một tiếng, tiếp tục nhìn cá.

“Đem Dương Mân để cho tôi đi, tôi cho anh một vạn đồng, thế nào?”

Trịnh Thiếu Bằng mê hoặc tôi nói.

“A, tại sao là tặng? cho dù tôi muốn, nhưng Dương Mân cũng không đồng ý!”

Tôi nhìn hắn một cái nói.

“Chuyện Dương Mân thì tôi lo, anh chỉ cần rời đi là được rồi!”

Trịnh Thiếu Bằng nói.

“VẬY ĐƯỢC, ANH ĐEM TIỀN CHO TÔI ĐI.”

Trong lòng tôi cười thầm, đúng là ngu ngốc, tôi và Dương Mân vốn không có quan hệ gì, nhưng như vậy hẳn có thể theo đuổi được hay không? Mặc kệ thế nào trước tiên cứ lấy của hắn một vạn đồng đã.

Không nghĩ tới Trịnh Thiếu Bằng “Vù” một cái, móc từ trong túi ra một tập tiền đặt vào trong tay tôi .

Tôi có chút ngạc nhiên, không hổ là nhà giàu mới nổi, lại mang nhiều tiền như vậy ở trên người!

Tôi không hổ thẹn tiếp nhận, cất vào trong ngực.

“Người anh em nếu đã nhận tiền, thì nói cho tôi một chút, Dương Mân thích ăn cái gì?”

Trịnh Thiếu Bằng bắt đầu moi tin.

“A, không thành vấn đề, thích ăn cái gì hả? Nàng thích ăn hải sản.”

“Hải sản?”

“Đúng, không sai, ví dụ như con cá mực lớn này...”

Tôi chỉ vào một loại mực trước mắt nói.

“Nếu như anh tự mình làm cho nàng thì khẳng định nàng sẽ thích!”

“Thật không? Vậy thì tốt quá, tôi lại biết nấu ăn!”

Trịnh Thiếu Bằng gật đầu nói, lập tức chỉ vào con cá mực, nhìn nhân viên la lớn:

“Nhân viên phục vụ, hải sản này bao nhiêu tiền một cân?”

473. Chương 245 Hắc Đạo Công Tử Gặp Hắc Đạo Công Tử

Dương Mân lúc này đã hoàn toàn coi Trịnh Thiếu Bằng là một tên ngốc, ngay cả Dương mẫu cũng hiểu được, Trịnh Thiếu Bằng có chút mất mặt!

“Tiên sinh, đây...không phải hải sản, đây là thứ để xem thôi...”

“Xem? Xem thì thế nào, xem thì không thể ăn à? Xem xong có thể ăn không?”

Trịnh Thiếu Bằng tiếp tục nói.

“Tiên sinh, đúng vậy, đây không bán!”

Nhan viên làm việc nói.

“Không bán? Không bán thì nói không bán, lại còn nói xem với xét, đúng là màu mè!”

Trịnh Thiếu Bằng phát phát tay không vui nói.

“Dân ca, người này thật sự là ngu ngốc!”

Nam nhân trước mặt lấy Trịnh Thiếu Bằng ra làm trò hề cười nhạo nói.

“Mất hơn 100 đồng tiền vé vào cửa, lại được một trận cười cũng đáng!”

Dân ca nói.

“Con mẹ nó!”

Trịnh Thiếu Bằng dù gì cũng là một hắc đạo thiếu gia, đâu có thể bị người cười nhạo như vậy, lập tức nổi giận, hướng về phía Dân ca nói:

“Mày chán sống rồi à?”

”Con mẹ nó, mày đánh rắm hả?”

Thủ hạ của Dân ca chính là người tóc vàng chỉ vào Trịnh Thiếu Bằng mắng.

“Hừ, chúng mày cũng chỉ là người qua đường, đừng lo chuyện bao đồng, không phải chuyện gì cũng nhúng vào là có lợi!”

Trịnh Thiếu Bằng vốn đang phát hoả, nhưng mà thấy đối phương có đến 3 người, trong lòng có chút do dự.

“mẹ nó, cái thần ngốc này còn nói gì thế? Con mẹ nó, không biết nó có phải là người từ sao hoả tới không nữa? Ngu ngốc!”

Nam nhân tóc vàng nói.

“Các người,...”

Trịnh Thiếu Bằng đích thực có chút nổi giận.

“Trịnh Thiếu Bằng”

“Tiểu Trịnh!”

Dương Mân và Dương mẫu đều không muốn trêu chọc thị phi. Dương Mân tuy rằng không muốn để ý tới hấn, nhưng dù sao cũng là cùng nhau đi chơi, cho nên đành cùng với mẹ của mình nói:

”Đừng cãi nhau nữa, cháu xem bọn họ cũng không phải là người tốt đâu, hay là thôi đi!”

“Oa?”

Dân ca chợt thấy Dương Mân hai mắt hấn sáng ngời:

”Cô gái nhỏ, có bạn trai chưa?”

“Tôi có bạn trai rồi, không cần lo lắng”

Dương Mân đáp.

Dân ca liếc nhìn Trịnh Thiếu Bằng, còn tưởng rằng Dương Mân định nói tới hấn, vì vậy nói:

”Thằng này chỉ là một thằng ngốc mà cô em cũng chỉ nói là bạn trai chứ chưa phải là gả cho hấn. Đi thôi, Dân ca anh mời em đi ăn một bữa thịnh soạn!”

Nói xong liền chuẩn bị động chân, động tay.

Tôi nếu thu của Trịnh Thiếu Bằng này một vạn đồng tiền thì quyết định đem cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân này cho hấn...Ách, nêu như mà hấn không làm được, thì đương nhiên là tôi phải ra tay rồi.

”Bọn mày định thế nào! Chúng ta đều lui lại một bước, thế nào?”

Trịnh Thiếu Bằng chắn trước mặt Dương Mân nói.

“Đều lui lại một bước? Mày là ai? Chúng tao không lùi, mày lui lại hai bước có được không?”

Nam nhân tóc vàng khinh bỉ nói.

Mày giỏi lắm, giờ tao gọi điện thoại, mày có gan thì đứng im ở đấy!”

Trịnh Thiếu Bằng đúng là tức giận, lại không dám đánh nhau, đành phải sử dụng phép khích tướng.

Trịnh Thiếu Bằng vốn tưởng rằng ba người này vốn sẽ mượn cơ hội rời đi, nhưng không nghĩ rằng Dân ca và hai người khác chỉ nhìn nhau cười nói:

” Ha ha ha ha ha , mày gọi đi, chúng tao không đi là được!”

Alo, bác à, cháu là Thiếu Bằng, cháu đang ở quảng trường Hải Dương, trong công viên Hải Dương, ở chỗ này có 3 người gây sự với cháu...được, cháu đợi bác!”

Trịnh Thiếu Bằng nghĩ thầm, đây là sự lựa chọn của chúng mày, tới lúc đó đừng có mà hối hận!

Hừ hừ, vốn định tha cho chúng mày một con đường sống, nhưng mà chúng mày đã muốn chết, vậy thì không trách được người khác

Trịnh Thiếu Bằng vốn tưởng rằng Dân ca cũng sẽ gọi điện thoại gọi người, không nghĩ tới, Dân ca và hai người thủ hạ vẫn cứ đứng im trò chuyện, không quan tâm gì tới hắn cả.

Bác của Trịnh Thiếu Bằng là Trịnh Hoa Cường ngày hôm qua mới trở về từ GZ nghe được cháu trai bị người ta làm phiền, lập tức vô cùng lo lắng, dẫn theo bốn người thủ hạ chạy tới.

Công ty vận chuyển hàng hoá Phi Thông của Trịnh Gia cách công viên Hải Dương không xa, lái xe chạy mấy phút thì có thể tới. Chỉ chốc lát sau, thì một trung niên nam nhân tóc húi cua dẫn theo mấy thủ hạ đầu trục chạy tới.

“Thiếu Bằng, là ai tìm cháu gây sự?”

Trịnh Hoa Cường chính là trung niên nam nhân tóc húi cua này, nói.

“Bác, chính là bọn họ ba người!”

Trịnh Thiếu Bằng chỉ vào ba người đang nói chuyện phiếm.

“Không muốn sống nữa à!”

Trịnh Hoa Cường thấy ba tên nhóc này dám quay lưng về phía mình, rõ ràng không để mình trong mắt, không khỏi có chút tức giận.

“Này, tôi còn tưởng ai, hóa ra là Trịnh Hoa Cường!”

Dân ca nhìn thoáng qua người trước mắt nói.

“Mày đã biết tao, vậy mà còn dám nói với tao như vậy à!”

Trịnh Hoa Cường nhìn tiểu hài nhi trước mắt không sợ chết này, có chút buồn cười, mới có mấy năm không gặp ở thành phố D, chẳng nhẽ lão tử cũng biến thành đại vương?

“Cha tôi nói, ông từ XG về, có mang theo 2 bình rượu tặng cha tôi đúng không?”

Dân ca nhàn nhạt nói.

“Cái gì, lệnh tôn là..”

Trịnh Hoa Cường sững sốt, sắc mặt biến đổi thật lớn:

“Thật ngại quá, đứa cháu của tôi làm việc tương đối kích động mong rằng lão đệ thứ lỗi!”

Trịnh Thiếu Bằng nhìn thấy bác mình, lại gọi Dân ca là lão đệ? Cái tên này thoát nhìn đâu có lớn hơn mình?

Hắn rốt cuộc có thân phận gì? Tại sao ngay cả bác mình cũng phải tôn trọng hắn như vậy?

“Thiếu Bằng, mau xin lỗi chú đi!”

Trịnh Hoa Cường thở dài, với cái thời đại này, độc ác tới mấy cũng vô dụng, xã hội đen giờ đã phát triển một cách quy mô, sống dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu.

“Bác à, nó..”

Trịnh Thiếu Bằng có chút không thể tin tưởng.

Trịnh Hoa Cường ở bên tai Trịnh Thiếu Bằng nói vài câu, Trịnh Thiếu Bằng sắc mặt nhất thời xanh xao, vội vã cung kính nói:

“Chú Dân, xin lỗi...”

Trịnh Hoa Cường tị nạn tạm thời ở GX, lấy việc buôn lậu súng ống để làm ăn, sau đó ở nơi này xuất hiện một bang phái tên là Tam Thạch bang, chỉ dùng thời gian là vài ngày quét sạch hắc đạo GX, dùng thủ đoạn sấm sét làm cho lòng người sợ hãi.

Rất may là Trịnh Hoa Cường chỉ có liên hệ với hắc đạo, chứ không có tham gia vào bang phái nào ở GZ, nên không thuộc đối tượng thanh trừ.

474. Chương 246 Lưu Gia

Trịnh Hoa Cường muốn kiếm cơm ăn ở GZ đương nhiên phải được tam Thạch bang che chở, trong một thời gian dài, Trịnh Hoa Cường mới biết được, không riêng gì ở GX, bao gồm cả thành phố D, và nhiều thành phố quan trọng khác, các thế lực ngầm cũng đều bị Tam Thạch bang thay thế!

Lúc này Trịnh Hoa Cường mới quay về thành phố D, đương nhiên là phải đi báo phỏng nhân vật đứng đầu Tam Thạch Bang thành phố D là Lục Hồng Đào, ngày hôm qua hắn đi tới, mang theo hai chai rượu nho cực phẩm.

Cho nên nghe cái tên Dân ca này nói, tại sao có thể không cho Trịnh Hoa Cường kinh hãi!

Trịnh Hoa Cường mặc dù là một người độc ác, thế nhưng cũng biết rõ, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm!

“Cô em, lúc này theo Dân ca đi ăn cơm được rồi chứ!? Lục Nhất Dân đặc ý hướng về Dương Mân nói.

Tôi vừa rồi thấy Trịnh Thiếu Bằng gọi Trịnh Hoa Cường tới, nhưng lại khúm núm như thế này, thì đã hiểu nguyên nhân, tôi bèn gọi điện thoại cho Lục Hồng Đào.

“Tiểu Đào Tử phải không?”

Tôi cầm điện thoại hỏi.

Tiểu Đào Tử? Lục Hồng Đào từ khi làm người phụ trách Tam Thạch bang đến nay ở thành phố D, ai mà không gọi hắn một tiếng Lục gia, mà người lớn tuổi hơn hắn, còn gọi hắn là Đào ca.

Vậy mà hôm nay lại có người gọi mình là Tiểu Đào Tử, trong lòng có chút bất mãn, nhưng mà làm lão đại một thời gian dài, cũng khiến cho hắn bình tĩnh hơn không ít, nói:

“Xin hỏi ngài là?”

“A, Tam Hầu Tử đã nói chuyện với ông chưa? Tôi là Lưu Lỗ!”

Tôi nói.

Lục Hồng Đào cả kinh, vội vàng ngồi thẳng dậy, tuy rằng hắn chưa gặp đối phương, nhưng trong lòng lại vô cùng khẩn trương.

Ngày hôm qua Đinh tổng gọi điện thoại tới, nói có một nhân vật trọng yếu tới thành phố D.

Đinh Bảo Tam và Lục Hồng Đào quan hệ cá nhân không tệ, sợ hắn khinh suất chọc giận tôi, vì vậy hắn kín đáo nói cho Lục Hồng Đào biết, tôi là người mà cả Quách Khánh cũng phải tôn trọng.

Người được Quách lão đại tôn trọng! Phải biết rằng, Quách Khánh ở Tam Thạch bang đã là một nhân vật tồn tại ngang với thần!

Cho nên Lục Hồng Đào không dám chậm trễ, gọi tiểu đệ đến mua tới năm cái pin di động, đồng thời trên người lại còn đặt chuông ở mức cao nhất, sợ mình bỏ lỡ cuộc gọi nào đó.

“Lưu tổng, xin chào, tôi là Tiểu Đào Tử. Đinh tổng bảo tôi là phải chịu sự sai bảo của ngài 24/24”

Lục Hồng Đào cung kính nói.

“Thật ra cũng không có đại sự gì, tôi ở trong quảng trường Hải Dương của công viên Hải Dương gặp một số người gây chuyện. Ông phải nhờ vài người tới đây tổng cổ bọn họ đi là được rồi!”

Tôi cũng không biết Dân ca trước mắt này lại chính là con Lục Hồng Đào, nếu không bảo hắn nghe điện thoại trực tiếp cho rồi.

“Tôi tự mình đi. Lập tức tới ngay.”

Lục Hồng Đào không kịp cúp điện thoại, liền hướng cửa phóng đi!”

Hắn cho gọi hai người thiếp thân tiểu đệ, sau đó dùng Mercedes phóng thẳng đến công viên Hải Dương.

Đọc theo đường đi, ngay cả đèn đỏ cũng vượt, cảnh sát giao thông cũng biết chủ nhân của chiếc xe này là ai, cho nên cũng không tìm hấn gây chuyện.

“Chờ một chút, ba người các người, cái tên tóc vàng, Dân ca, và cả mày nữa!”

Tôi đứng ra nói.

“Mày là ai?”

Dân ca sắc mặt lạnh xuống, không khỏi tức giận nhìn tôi.

“Đương nhiên là bạn trai của nàng.”

Tôi chỉ vào Dương Mân nói.

“Được rồi, tao cũng không làm khó mày, trước khi người của tao đến, bọn mày đi nhanh đi!”

“Ha ha ha ha!”

Dân ca cười to nói:

“Đây là truyện buồn cười nhất mà tao nghe được, nó là loại nhân vật gì?”

Dân ca nhìn Trịnh Hoa Cường liếc mắt.

“Người anh em, đừng có tranh hùng nữa, ngay cả tôi cũng không làm gì được hấn”

Trịnh Thiếu Bằng lúc này hướng tôi đi tới. Người này nếu như không ngốc thì cũng không tệ.

“Anh cũng không làm gì được hấn?”

Tôi cười hỏi ngược lại.

“Ừ, lão tử của hấn chính là quản lý hắc đạo của thành phố này Lục gia, bác của tôi là Trịnh Hoa Cường cũng có thể coi là nhân vật số một của thành phố này, thế nhưng bây giờ không thể không cúi đầu.”

Trịnh Thiếu Bằng nhắc nhở tôi nói.

“Lục gia? Lục Hồng Đào?”

Tôi kỳ quái hỏi.

Trịnh Thiếu Bằng gật đầu.

“Con mẹ nó, mày dám gọi húy danh của lão tử tao, mày đúng là không muốn sống nữa rồi!”

Dân ca sau khi nghe tôi nói như vậy thì tức giận hét lên.

“Hóa ra mày là con của Tiểu Đào Tử, đúng là rất kiêu ngạo!”

Tôi vừa cười vừa nói.

“Các huynh đệ, xé rách cái miệng của hấn cho tao!”

Dân ca nghe vậy, khuôn mặt tái đi.

Đúng lúc này, một nam nhân mập mập vô cùng lo lắng chạy tới, thật khó tưởng tượng, với thân thể mập mập của hấn tại sao lại có thể chạy nhanh như Phong Hỏa Luân như vậy.

“Cha?”

Dân ca kỳ quái nhìn tên mập mập chạy tới gọi to một tiếng.

“Được rồi, Tiểu Đào Tử tới rồi!”

Tôi thấy Dân ca gọi một tiếng cha, thì phán đoán người này là Lục Hồng Đào.

Sau khi Lục Hồng Đào cúp điện thoại, thì vội vàng chạy tới, nhìn thấy con trai mình cũng có ở đây, không khỏi lấy làm kinh hãi: Chẳng nhẽ là con mình trêu chọc Lưu tổng? Cái tên nghiệt chướng bất hiếu, mày muốn giết lão tử mày à!

Đình Bảo Tam trước đó đã đưa cho Lục Hồng Đào một bức ảnh của tôi, cho nên Lục Hồng Đào liếc mắt là có thể nhận ra.

“Cha, người sao lại tới đây?”

Lục Nhất Dân kỳ quái nhìn Lục Hồng Đào nói.

Lục Hồng Đào không để ý tới hắn, trong lòng đã khẳng định là con của mình trêu chọc người này, vì vậy vội vàng giải thích nói: “Vị này chính là Lưu tổng phải không, tôi là Tiểu Đào Tử!”

“Xin chào”

Tôi cười cười, cũng không bắt tay hắn.

Lục Hồng Đào vội vàng nói:

“Sao lại trùng hợp như vậy, Lưu tổng, trước tiên tôi giới thiệu một chút, đây chính là tiểu khuyển Lục Nhất Dân, nó suốt ngày không làm việc đàn hoàng, ra đường đi loạn, trêu chọc con gái xinh đẹp, tôi đã nhắc nhở nhiều lần rồi! Ha ha, vừa rồi nhất định là có cái gì đó hiểu lầm!”

Lục Hồng Đào nói tới chỗ này, trợn mắt nhìn Lục Nhất Dân một cái nói:

“Tiểu Dân, còn không gọi chú Lưu!”

Lục Hồng Đào nói xong lại nghĩ là sai rồi, luận bối phận, mình miễn cưỡng chỉ là ngang hàng với Đình Bảo Tam, Quách Khánh lại là lão đại của Tam Thạch bang trong khi người này lại được Quách Khánh tôn kính, vậy thì phải gọi hắn là ông ư?

Tuy rằng Lục Hồng Đào cũng nghĩ tới cách xưng hô có chút không được tự nhiên, nhưng đẳng cấp bối phận trong xã hội đen được phân rõ ràng, không thể tùy tiện sửa được, vì vậy sửa lời nói:

“Mau gọi Lưu gia đi!”

475. Chương 247 Vai Chính Trở Thành Tù Tù

Lục Nhất Dân sợ ngây người, thế mới biết rằng hôm nay mình đá vào thiết bản, Trịnh Hoa Cường chỉ là một tiểu nhân vật, vị này mới chính là đại nhân vật.

Ngẫm lại cũng đúng, mình thực sự quá khinh suất rồi, ở thành phố D này, ai dám gọi cha của mình là Tiểu Đào Tử, ngoại trừ người tâm thần và người chán sống!

Lục Nhất Dân vội vàng cung kính nói:

“Lưu gia!”

“Quên đi!”

Tôi phát tay nói:

“Gọi là chú Lưu thôi, gọi Lưu gia có chút không được tự nhiên!”

Lục Hồng Đào thấy con trai mình thờ ơ, vội vàng máng:

“Chú Lưu bảo mày gọi thế nào thì mày gọi thế đấy đi!”

Lục Hồng Đào trong lòng toan tính, nếu như vậy, thì mình chỉ cần gọi hắn là Lưu đại ca thôi hay sao, nếu như có thể quan hệ tốt với hắn, thì đúng là tiền đồ vô hạn! Có khi lại điều mình đến một thành phố béo bở hơn.

“Dạ, cảm ơn chú Lưu”

Lục Nhất Dân nói:

“Vừa rồi cháu đắc tội, không biết vị....cô có thể tha thứ không...”

“Không có chuyện gì, người không biết thì không có tội! Nhưng mà tiểu tử, phải nhớ kỹ, địa cầu rất nguy hiểm, nêu về sao hỏa là được rồi!”

Tôi vỗ vỗ Lục Nhất Dân nói.

Lục NHẤT Dân tuy rằng trong lòng cảm thấy tức cười, nhưng cũng không dám lộ ra, chỉ gật đầu đáp.

“Được, ngày mai cháu đi mua vé.”

“Được rồi, nghe nói vé đi Sao Hỏa tương đối khó mua, ta có mấy vị bằng hữu là người ngoài hành tinh, thế nào có cần ta bảo bọn họ mang đĩa bay tới đón?”

Tôi giả vờ thân mật nói.

“Ha ha, không cần làm phiền như vậy đâu.”

Lục Nhất Dân cười mỉa nói, còn tưởng rằng tôi đang đùa.

“Được rồi, người anh em, cậu không phải là muốn theo đuổi Dương Mân hay sao, có thể tiếp tục.”

Tôi thấy không còn chuyện gì nữa, vỗ vỗ vai Trịnh Thiếu Bằng nói.

“A?”

Trịnh Thiếu Bằng trải qua sự kiện vừa rồi, đã hiểu rõ cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, mình ở thành phố D có chút bối cảnh chỉ là rảnh thôi, chỉ là một nhân viên của một công ty mà ra ngoài có thể hô phong hoán vũ.

“Chuyện này. Lưu gia, ngài đừng nói giỡn, tôi chỉ nói đùa, chứ không phải là thật!”

Trịnh Thiếu Bằng khẩn trương nói.

Hắn vừa rồi đã gọi Lưu Nhất Dân là chú, mà Lưu Nhất Dân lại gọi tôi là chú, nên theo bối phận, hắn phải gọi tôi là ông.

“Quên đi, người anh em, đừng có gọi là Lưu gia, chúng ta ngang hàng!”

Nói thật, cái tên Trịnh Thiếu Bằng này ngoại trừ ngu ngốc một chút, nhưng cũng không quá kiêu ngạo.

Trước kia có khả năng là hắn có mâu thuẫn gì đó với con của Cục trưởng cục thuế.

Trịnh Thiếu Bằng vừa nghe tôi gọi hắn là người anh em, trong lòng mừng rỡ! Lục NHẤT Dân gọi tôi là chú, vậy thì hắn cũng phải gọi mình là chú!

Trịnh Thiếu Bằng trong lòng cảm thấy thoải mái, nhưng Trịnh Hoa Cường lại biết một câu người anh em có ý nghĩa như thế nào đối với Trịnh gia, nhìn thái độ của Lục Hồng Đào, thì hắn có thể khẳng định, tôi là một nhân vật cao cấp trong Tam Thạch bang.

“Cám ơn Lưu tổng cất nhắc.”

Trịnh Hoa Cường thấy cháu trai của mình đang cười khúc khích, vội vàng kéo tay hắn, trịnh trọng nhìn tôi nói.

“Được rồi, không có chuyện gì, đừng có Lưu tổng nữa, tôi chẳng qua chỉ là một tổng giám kỹ thuật thôi.”

Tôi khoát tay nói.

Tổng giám kỹ thuật? Lục Hồng Đào kiếp này đâu có biết về công nghệ cao, nên không biết cái gì là Tổng giám, hắn có thể hiểu chức vụ Lão đại gọi là thế nào, nhưng Tổng giám thì là chức vụ nào đây?

Suy nghĩ nửa ngày, Lục Hồng Đào lại nhớ tới một bộ phim có tên là “Siêu cấp khủng long” mà người thủ lĩnh trong phim hình như cũng gọi là Tổng giám!

Đúng rồi, hắn khẳng định là một lãnh đạo trọng yếu! Nghĩ tới đây, Lục Hồng Đào lại mắng con của mình một lần, nếu như chọc giận vị tổng giám này, thì hậu quả thực không lường!

Vừa rồi nghe tổng giám nhắc tới hai chữ Sao Hỏa, thì có hai ý nghĩa, một là sao Hỏa thực, hai là ám chỉ con hắc có thể biến mất khỏi địa cầu!

Lục Hồng Đào kinh ngạc, toát mồ hôi lạnh, biểu tình càng thêm nịnh nọt nói:

“Lưu tổng giám, tôi ở Cảng Loan đại tửu điểm đã đặt trước một bàn tiệc rượu tẩy trần cho ngài, các vị đi chơi xong có thể tới đó, tôi đứng ở cửa, giờ thì không quấy rầy nữa!”

Lục Hồng Đào gọi tôi là Lưu Tổng, thấy tôi không hài lòng, lại thấy tôi tự xưng là “Lưu tổng giám”, cho nên hẳn suy đoán chức vụ Tổng giám mới là lớn nhất, nên cứ gọi như vậy.

“Không cần tốn kém như vậy?”

Tôi khách khí một câu, nói thật đi, sáng sớm tôi còn chưa ăn cơm, bây giờ đúng là có chút đói bụng.

“Không tốn kém, không tốn kém, đều là sản nghiệp của Tam Thạch Bang chúng ta.”

Lục Hồng Đào vội vã đáp, còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “chúng ta”.

Người kinh ngạc nhất đương nhiên là cha mẹ của Dương Mẫn, mà nhất là Dương mẫu, vừa rồi còn chứng kiến người bác của Tiểu Trịnh kiêu ngạo, ai dè hẳn chỉ gọi điện thoại một cái, đã mời được cha của người khác tới, tất cả hóa thành biểu tình nịnh hót, điều này không thể nào không kinh ngạc được.

Mà Cảng Loan đại tửu điểm là địa phương nào, đây chính là khách sạn sang trọng nhất thành phố, người bình thường căn bản không trả nổi, Dương mẫu cả đời này chưa từng tới chỗ đó, bây giờ có cơ hội hưởng thụ một lần, đương nhiên là rất kích động.

Mà hiện tại cách nhìn đã thay đổi hoàn toàn với tôi, dường như nhìn thấy mỏ vàng vậy, làm cho tôi sợ hãi vô cùng.

Mà Dương Mẫn cũng quen với việc tôi luôn đem lại bất ngờ, lần trước ở sòng bạc cũng là như vậy, cho nên lần này nàng cũng không có gì kinh ngạc cho lắm.

Mà Trịnh Thiếu Bằng hiện giờ đi cũng không được, mà không đi cũng không được.

Vốn bản thân hẳn là vai chính, hiện giờ lại bị đẩy thành vai phụ, nói là vai phụ cho dễ nghe, chứ hiện tại chỉ là một cái bóng đèn theo đuôi.

Trịnh Thiếu Bằng nhìn thấy bác mình cũng không tỏ thái độ gì, buồn cười, có thể tăng cường quan hệ với nhân vật đầu sỏ của Tam Thạch bang ở thành phố này, bác mình có thể bỏ qua hay sao.

Không có cách nào khác, Trịnh Thiếu Bằng đành phải đi theo phía sau tôi giống như một tùy tùng vậy.

476. Chương 248: Lòng Tự Tin Của Dương Mẫn Bành Trương

Dương mẫu đối với tôi thờ ơ, thì nay lại nhiệt tình vô cùng, dọc đường hỏi tôi tới tấp, giống như đang kiểm tra hộ khẩu?

“Tiểu Lưu, nhà của cháu ở đâu vậy?” Dương mẫu hỏi.

“Ở thành phố Tân Giang.” Tôi đáp.

“Thành phố Tân Giang? Bác biết, đây là tỉnh Tùng giang, mấy năm nay phát triển rất nhanh, có một danh xưng là tiểu khu đặc biệt, đúng là thành phố có tốc độ phát triển nhanh nhất phương Bắc, thật đúng là rất lợi hại ! ”

Dương mẫu thuận miệng tán dương quê hương của tôi.

Trong lòng tôi không cho là đúng, thành phố Tân Giang sở dĩ phát triển được nhanh như vậy, hoàn toàn là dựa vào gia đình của tôi!

Phía trên thì có chính sách đúng đắn của Triệu gia gia, Ở giữa thì có sự lãnh đạo của chú Triệu, cuối cùng còn có Triệu Nhan Nghiên ôn nhu hầu hạ, thì mới có Tập đoàn Ánh Rạng Đông như ngày nay!

“Tiểu Lưu, người nhà của cháu làm gì ?” Dương mẫu làm bộ lơ đãng hỏi, kỹ thực nàng đã vô cùng cấp thiết muốn biết đáp án.

“Chỉ là làm ăn nhỏ thôi, kiếm tiền sống qua ngày.”

Tôi Cũng không muốn nói quá nhiều, nếu như tôi nói là nhà có biệt thự thì không biết Dương mẫu còn làm ra những chuyện gì nữa.

“Làm ăn nhỏ cũng không tồi, ha ha, Tiểu Lưu giao thiệp rất rộng đúng không, ở thành phố D cũng có bạn bè...” Dương mẫu lại bắt đầu nói tới, nàng nghĩ, người có thể ăn cơm ở Càng Loan đại tửu điểm, khẳng định không phải người bình thường

“Bác nói mập mập vừa rồi? Cháu đâu có quen, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt.” Tôi lắc đầu

Lần đầu tiên gặp mà người ta mời ăn cơm? Xem ra Tiểu Lưu thực không đơn giản! Vốn Dương mẫu thấy Lưu Nhất Dân thi triển thế Lực, rồi lại thấy hắn có hứng thú với Dương Mân, thì trong lòng đã lung lay. Vốn định tác hợp người này cùng con gái mình, không nghĩ tới bỗng nhiên lại còn xuất hiện một người kinh khủng hơn, ngay cả cha của Lưu Nhất Dân cũng phải cung kính.

Lúc này Dương mẫu mới biết, ngắm xa gần dặm, nhưng mục tiêu lại ở ngay trước mắt. Xa tận chân trời! Dương mẫu có chút tự giễu, lúc này đã tin tưởng hơn vào ánh mắt của con gái mình, tìm được bạn trai kinh khủng như vậy, thực là không dễ.

Tôi bị Dương mẫu hỏi làm phiền, cũng không còn hứng thú đi dạo nữa, vì vậy nhìn Dương mẫu nói: “Bác gái, chúng ta buổi sáng còn chưa ăn cơm, hay là đi ăn chút gì đi!”

Dương mẫu nghe xong lời này trong lòng giật mình một cái, còn tưởng rằng tôi là cố ý châm chọc, sắc mặt có chút xấu hổ. Kỳ thực sự tình là như vậy, buổi sáng Dương mẫu cùng với Dương phụ đã ăn một bát súp đậu lạnh, lại thêm mấy cái bánh quẩy. (theo mình chỗ này nên dịch là : buổi sáng Dương mẫu cùng với Dương phụ đã ăn mấy cái bánh quẩy và uống một ly súp đậu nành)

Do Dương mẫu chướng mắt tôi, nên không gọi chúng tôi tới ăn sáng, nàng lúc này còn tưởng tôi biết chuyện, nhưng thực ra tôi lại không biết gì cả.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Dương mẫu dường ý nói.

Trịnh Hoa Cường lái xe tới đây, hắn muốn lấy lòng tôi nên chủ động nói “Lưu tiên sinh, ngài và Dương tiểu thư ngồi xe của tôi đi! ”

“Đúng vậy, tiểu Mân, con và Tiểu Dương ngồi vào trong xe đi!” Dương mẫu vội vàng nói: “Đúng vậy, mới sáng sớm được đi xe Bread thực thoải mái!”

Tôi không khỏi cười khổ, chuyện này chuyển biến quá nhanh đi. Ngày hôm qua còn không thèm cho tôi ngồi xe, hôm nay đã mời tôi ngồi rồi!

Lúc này, Lục Hồng Đào thì thấy chúng tôi đi tới, vốn đi ba bước thì rút làm hai chạy tới, nhìn tôi nói: - “Lưu tổng giám, xe đã chuẩn bị xong, mời lên xe!”

Theo hướng hắn chỉ nhìn lại, thì thấy một chiếc Hummer dài đứng ở ven đường.

Tôi lắc đầu, cần gì phải phô trương lớn như vậy?

Lục Hồng Đào còn tưởng rằng tôi cảm thấy bất mãn vì đã dùng xe xịn, vội vã giải thích: “Lưu tổng giám, ngài đừng hiểu lầm, đây không phải là xe của riêng tôi, mà là của Càng Loan đại tửu điểm, ngài cũng biết, chúng tôi là khách sạn năm sao, thân Phận của khách nhân cũng có nhiều loại, cho nên phải dùng Xe cao cấp phục vụ, ngoại trừ chiếc này, chúng tôi còn một Lincoln dài, và một chiếc Bingley.”

Tôi khoát tay áo nói: “Tôi không có ý đó, mà là cái xe này dài quá, đi đường không tiện, làm lỡ thời gian.”

“Lưu tổng giám nói đúng., tôi tại sao lại không nghĩ tới chứ, trách không được tại sao tôi chỉ là một người phụ trách, đúng là sự chênh lệch về trí thông minh!”

Lục Hồng Đào lau mồ hôi trên mặt nói.

Tôi có chút dở khóc dở cười đây là vượt mong ngựa hay sao.

Dương mẫu thấy chiếc Hummer dài như vậy, thì đôi mắt sáng lên, đây là xe sang trọng mà người ta thường nói tới, mà nghe nói thanh niên kết hôn thường thuê một chiếc xe xa hoa như thế này.

Trong khi đó, Dương mẫu đã kết hôn hơn 30 năm, còn chưa được ngồi một chiếc Xe sang trọng như vậy, nên thêm thường nói: “Lục tiên sinh, tôi ngồi xe đó có được không?”

Lục Hồng Đào sớm hiểu được Dương mẫu là mẹ vợ của tôi, cũng là trưởng bối của hẳn, do vậy hẳn hoan nghênh còn không kịp nữa là, sao có thể từ chối được cơ chứ.

Lục Hồng Đào tuy rằng tuổi tác không chênh lệch với Dương mẫu bao nhiêu, nhưng cũng không dám chậm trễ chút nào, tự nhiên nói: “Bác gái, bác muốn ngồi lúc nào cũng được, mời bác! Được rồi, đây là danh thiếp của cháu, sau này có gì thì cứ gọi!”

Dương mẫu tiếp nhận danh thiếp, nhìn vào thì nhất thời kinh hãi, mình không nhìn nhầm đây chứ?

“Chi nhánh Tập đoàn giải trí Tam Thạch ở thành phố D, tổng giám đốc, Lục Hồng Đào”

Tập đoàn giải trí Tam Thạch vốn như sấm bên tai, ở thành phố D này có rất nhiều khách sạn, hội quán, Hộp Đem đều là sản nghiệp của tập đoàn này!

477. Chương 249: Gia Đình Hạnh Phúc

Tôi cười Dương mẫu đúng là hiểu cái ngành nghề hôn lễ này, với lại tốt xấu gì thì tôi cũng cùng Lưu Duyệt làm đại lý xe, xe Hummer thiệt hay giả vẫn có thể phân biệt được, tôi đưa tay đập hai cái vào cửa xe, nói: “Bác xem, nó rắn chắc như vậy, không phải là hàng nhái, đúng không, Tiểu Đào Tử?”

Dương mẫu thấy tôi làm như vậy thì bị dọa sợ nghĩ thầm, không phải đang đùa đó chứ!

Dương mẫu thấy tôi dùng sức đập loạn, thì nghĩ là chuyện này có khi lại phải bồi thường tiền cho Lục Hồng Đào, nhưng mà nghĩ lại, con rể của mình có thân phận gì, cho dù đập vỡ, Lục Hồng Đào cũng không dám nói gì.

Quả Lục Hồng Đào nói: “Đương nhiên chiếc Hummer này rất chắc chắn!” Nói xong, lại dùng chân đạp hai cái.

“Mập mập, tôi đập hai cái thì không có chuyện gì, nhưng mà ông lấy chân đạp mạnh như vậy, làm hỏng tài sản của tôi thì làm sao bây giờ?”

Tôi trợn mắt liếc mắt nhìn hẳn, mẹ nó, đúng là không phải do chính chủ bỏ tiền ra mua mà.

“Ách... Tôi đang biểu hiệu sự chắc chắn của chiếc xe này đấy chứ...” Lục Hồng Đào xấu hổ nói.

Dương mẫu nhìn thấy thái độ của Lục Hồng Đào, lúc này rất cục đã yên lòng, xem ra mình có đập hỏng cái xe này, thì Lục Hồng Đào cũng không dám nói gì.

Khi Dương mẫu nhìn thấy sự xa hoa ở bên trong, thì không khỏi chấn động! Trời ạ, cái này đâu phải là xe, mà là một căn nhà sang trọng, tủ lạnh TV máy giặt quần áo, tủ bát, buồng vệ sinh, số pha cái gì cần có đều có, vốn Dương mẫu cho rằng Trịnh Thiếu Bằng đã là người có tiền, xem ra mình đúng là ếch ngồi đáy giếng, đây mới chính là cuộc sống của người có tiền!

Ngồi xe này một lần, sau này đúng là được khoác loác cả đời!

“Tại sao hôm nay tôi cảm thấy mình rất trẻ. Lão Dương, ông chụp cho tôi một tấm hình đi.” Dương mẫu nghĩ mình kiếp này cũng chỉ được ngồi một lần trên chiếc xe này, nên phải lưu lại làm kỷ niệm.

Dương phụ thở dài, thấy lòng tự trọng của Dương mẫu bành trướng cực độ, đành phải lấy máy chụp ảnh ra.

Nhưng mà Dương phụ lại vỗ vỗ vào máy chụp hai cái, biểu thị là không có phim, Dương mẫu đúng là khóc không ra nước mắt, ai bảo lúc nãy chụp nhiều ảnh như vậy làm gì, vốn Trịnh Thiếu Bằng có mang theo rất nhiều cuộn phim, nhưng cũng hết sạch

Trịnh Hoa Cường thì biết đi theo thì không được tiện cho lắm, nhưng lại không thể không theo, hẳn không muốn bỏ qua một cơ hội tốt như vậy! giờ không chỉ là tăng cường quan hệ với Lục Hồng Đào, mà Trịnh Hoa Cường còn thấy, quan hệ giữa cháu trai mình và tôi không tệ lắm, có thể tranh thủ được.

Rõ ràng là thân phận của tôi cao hơn Lục Hồng Đào, nếu như đi con đường này, thì có thể được lợi nhiều hơn! Nghĩ tới đây, Hoa Cường liền bảo cháu mình lên xe, sau đó định ngồi chung vào chiếc xe lớn, còn chiếc Gold Bread thì cho tiểu đệ lái trở về. Nhưng hẳn đâu có mang tiểu đệ tới?

Bởi vì, lão đại của Tam Thạch Bang ở đây, ai dám mang tới để chuốc thêm phiền phức.

Lục Hồng Đào bảo cháu của mình lên ngồi ở ghế phụ lái, còn mình thì xuống ngồi chỗ gần tôi “Lưu tổng giám, ngài nghĩ lão Lục tôi là người thế nào?” Lục Hồng Đào vừa mới lên xe, thì đã nóng lòng muốn biết thái độ của tôi về hắn.

“Không tệ, vẫn được, nhưng mà tôi thấy ông hơi béo, cần lên Tây Bắc rèn luyện cho bớt béo một chút, nếu không thì chừng 50 tuổi lại cao huyết áp, sơ vỡ động mạch!” Tôi hù dọa hắn nói.

“Ai nha, không được!” Lục Hồng Đào hoảng sợ, Tây Bắc là nơi nào, Ở đấy rất nghèo khó, hơn nữa phát triển còn lạc hậu, rất nhiều người chỉ dựa vào sự cứu tế mà sống, phát triển gì ở nơi đó, có mà đi đây thì có.

“Hình như là Vân Nam cũng không tệ, nơi đó non xanh nước biếc, ông có muốn đi nơi đó không?” Tôi cười nói.

“Lưu tổng giám, ngài đại nhân đại lượng, tiểu khuyển vừa rồi đắc tội để lát nữa tôi quật chết nó! Xin ngài bớt giận.”

Vân Nam là nơi của dân tộc thiểu số, hơn nữa lại là địa bàn buôn lậu thuốc phiện.

Tam Thạch Bang không cho phép trong Trung Quốc buôn lậu thuốc phiện, nên Lục Hồng Đào tái mặt.

“Ông không muốn đi, vậy thì thôi, nhưng có muốn sang Tam Giác Vàng và Myanmar phát triển không?” Tôi nói.

“Tới nơi đó làm gì? Tam Thạch Bang chẳng phải là không cho phép buôn thuốc phiện hay sao?” Lục Hồng Đào có chút kỳ quái khi thấy tôi có quyết định như vậy.

“Đó chỉ là trong nước, còn bán cho bọn khỉ nước ngoài và quỹ Tây dương thì có làm sao?” Tôi già vờ lầu bầu nói

“Bên Myanmar kia có một hắc bang chuyên buôn bán vũ khí và hàng cấm, có hàng có tiền, nhưng không biết phái ai tới quản lý đây? Đây chính là một công việc béo bở!”

“a”

Lục Hồng Đào nghe xong hai con mắt cũng bắt đầu đổi màu xanh, hẳn đã sớm nghe nói các huynh đệ ưu tú trong bang được tuyển ra nước ngoài phát triển sự nghiệp. Mà chính bản thân hắn còn đang phấu phấu, không ngờ cơ hội ở trước mắt mà không biết quý trọng, Lục Hồng Đào thật muốn treo ngược mình lên.

Nếu như người khác biết hắn có cái ý nghĩ này, không chừng lại cho là hắn có khuynh hướng SM (bạo dâm), thế nhưng hiện giờ ruột gan của lão Lục này đã âm thầm sôi lên rồi

“Lưu tổng giám, lúc nãy là tôi nói đùa thôi, con người của tôi rất thích khỏe mạnh, ngài đem tôi ném tới Vân Nam đi thôi!” Lục Hồng Đào cầu xin nói: “Ngài không biết chứ, trước đây tôi xuất thân là vận động viên thể dục, không nói khoác chứ, trước đây tôi tuyệt đối là người mẫu.”

Nhưng mà hiện giờ lão bà cũng ghét bỏ tôi, Lưu tổng giám, không đối gặt ngài, tôi nếu như không giảm béo, thì gia đình tôi phải ly hôn, người xem Lục Nhất Dân hài tử này còn nhỏ, không thể không có mẹ, ôi vì sự hạnh phúc của gia đình tôi, xin ngài thương Xót?”

478. Chương 250: Dương Mâu Dương Phụ Nghĩ Cách

Tôi thoáng qua khuôn mặt to lớn tội nghiệp của Lục Hồng Đào, tại sao tôi lại không thấy hắn giống vận động viên chút nào vậy? Có giống một vận động viên ném đĩa thì có, công phu nói khoác của người này thực giỏi, chỉ mới mấy câu đã nói ngay ra hạnh phúc gia đình rồi!

“Đây chỉ mới là ý tưởng của một lãnh đạo, phải ai đi còn phải nghiên cứu.” Tôi nói. Kỳ thực đây chính là phương pháp mà tôi nghĩ ra.

“Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi, vậy thì mời Lưu tổng giám nói tốt hơn cho tôi vài câu!” Lục Hồng Đào biết tiến biết lui, cũng không nói thêm nữa.

“Vừa rồi anh và hắn nói cái gì đó?” Dương Mân thấy hai chúng tôi nói chuyện có vẻ kỳ quái, có chút ngạc nhiên hỏi.

“Không có gì, chúng tôi đang luận về một bộ phim dài tập.” Tôi không muốn cho Dương Mân biết quá nhiều, dù sao quan hệ giữa chúng tôi vẫn chưa phải là thân cận cho lắm.

“à”

Dương Mân lên tiếng, nàng biết tôi và Lục Hồng Đào nói chuyện tuyệt đối không phải là phim dài tập gì, bởi vì nàng biết, tôi có bao giờ để mắt tới TV! Thế nhưng Dương Mân là một người có chừng mực, biết tôi nói như vậy định là có chuyện không muốn cho nàng biết. Nàng cảm thấy tức giận vì chuyện này, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

“có cần thông báo cho quản lý sảnh ra tiếp hay không?” Lục Hồng Đào tuy không phải là người có văn hóa gì nhưng hắn lại có năng lực phỏng đoán ý của thượng cấp. Hắn biết tôi không phải là người thích rum beng, nên mới hỏi ý kiến tôi

Thứ hai là hắn mời tôi ăn cơm ở Cảng Loan thế nhưng hắn cũng không phải thần tiên, đâu có biết hôm nay tôi sẽ gọi điện tới cho hắn. Nếu như không phải con hắn chọc tới tôi, thì làm sao hắn có thể thấy mặt, cho nên không kịp chuẩn bị trước

Lục Hồng Đào tìm một vị trí đỗ xe, sau đó đoàn người chúng tôi đi tới đại môn của Cảng Loan khách sạn

“Hoan nghênh quý khách quang lâm, xin hỏi tiên sinh có mấy người?”

Tiếp khách viên nhìn Lục Hồng Đào hỏi.

“Thủy Tinh Cung hiện tại có người không?” Lục Hồng Đào hỏi.

“Tiên sinh, Thủy Tinh Cung hiện tại không có khách nhân Thế nhưng ngài có hẹn trước không ạ?” Nữ nhân viên hỏi.

Lục Hồng Đào vừa định lấy điện thoại ra gọi cho quản lý, nhưng lại sợ hạ phong cách của tôi, làm tội mặt hứng, cho nên vội vàng thu trở lại, còn giả bộ: “Nhìn xem mấy giờ rồi, hắc hắc.”

“Cô nói chuyện với tổng đài một chút!” Lục Hồng Đào tiện tay lấy một cục tiền từ trong túi quần, đưa cho nữ nhân viên, nói.

“Được, tiên sinh xin ngài chờ một chút.” Nữ nhân viên cầm tiền, sau đó đút vào trong túi quần của mình. Đồng thời nói chuyện vài câu vào trong bộ đàm.

“Các vị, xin mời đi theo tôi.” Nữ nhân viên tươi cười nhìn chúng tôi, xem ra công việc đã làm xong.

Trong thang máy, tôi có chút kỳ quái hỏi: “Lục mạp mạp, ông tại sao lại xây dựng một khách sạn kỳ quặc như vậy, tại sao đặt phòng mà phải đưa tiền cho nhân viên?”

Tổng giám, ngài không biết, Cảng Loan từ điển là khách sạn được lắp đặt trang thiết bị tốt nhất ở thành phố D, mà Thủy Tinh Cung lại là căn phòng xa hoa nhất, lúc bình thường thì luôn kín nhưng hôm nay thì

lại không có ai! Phải biết rằng cái phòng này vô cùng khó đặt, ở thành phố D này, không phải có tiền là đặt được, mà phải có thân phận!”Lục Hồng Đào giải thích.

Tôi gật đầu, có thể đem tử điểm kinh doanh tới mức này, Lục Hồng Đào đúng là có công lao.Mà giờ khắc này Dương mẫu giống như là Lưu mỗ mỗ trong Hồng Lâu Mộng khi bước vào một khu vườn lộng lẫy xinh đẹp, bước chân vào trong khách sạn này, cứ như đi vào trong hoàng cung!

Nếu như là lúc bình thường, thì cả đời của Dương mẫu và Dương phụ cũng không đủ để bước chân vào nơi này dùng cơm.Thế nhưng cho dù như vậy, Cảng Loan kinh doanh vẫn rất tốt, những người có tiền coi mình được vinh quang bước chân vào đây ăn cơm, mà ở đây vô hình trung đã trở thành nơi mà những người nổi tiếng bàn bạc công việc làm ăn.Nếu như không đặt được phòng ở đây, thì đối tác sẽ lo lắng, thực lực của mình không đủ.Xét đến cùng, ở Cảng Loan, họ thỏa mãn được lòng hư vinh và tiến độ công việc của mình!

Từ trong thang máy bước ra, ngay cả tôi cũng không khỏi cảm thán,thiết bị lắp đặt ở đây không khác gì so với Tùng Giang đại tử điểm, thậm chí còn có một số thiết kế tương tự,tôi nghĩ là cùng một bản thiết kế!

Đình Bảo Tam kinh doanh khách sạn đúng là không tệ, biết tìm những người có tố chất.Nếu như nói bên ngoài là hoàng cung, vậy thì bên trong Thủy Tinh Cung chính là tiên cảnh!

Dương mẫu mở to hai mắt nhìn, rất sợ bỏ lỡ cái gì đó, phải biết rằng, đây chính là vốn để nàng khoe khoang với mọi người!

“Ông à, mau chụp cho tôi một tấm ảnh!”Dương mẫu trợn mắt nhìn Dương phụ nói.

“Không có phim. . .”Dương phụ cười khô nói.

Dương mẫu nghe xong, mới nhớ tới mình đã dùng hết phim rồi, bây giờ. . . thì trong lòng buồn muốn chết! Nhưng mà nàng vẫn cảm thấy may mắn là con gái mình có nị lực lớn, nếu như bỏ lỡ một người như tôi, thì thực sự là hối hận muốn chết.Dương mẫu nếu như biết tôi chỉ là do Dương Mâm mời tới đóng giả, thì không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Lục Hồng Đào nghe Dương mẫu nói, lập tức hỏi nhân viên phục vụ nói:

“ở nơi này có phim không?”

“Có, hiện tại có loại XX và loại XXX, tiên sinh ngài muốn loại nào?”

Nhân viên phục vụ đáp.

“loại tốt nhất là loại nào”Lục Hồng Đào khoát tay áo hỏi.

“Dương nhiên là Tô thị, được Tập đoàn Ảnh Rạng Đông trao quyền chế tác.”Nhân viên phục vụ nói:“Giá tiền là 398 đồng tiên sinh muốn mấy cuộn?”

“Trước tiên cầm 10 cuộn tới đây.” Lục Hồng Đào nói xong, lập tức nghĩ tới điều gì,nhìn Dương mẫu hỏi:“Bác gái, người thấy 10 cuộn đủ chưa?”

“Đủ rồi, đủ rồi”Dương mẫu nghe tới giá tiền thì kinh hãi, 398? Một cuộn ở đây có thể mua 10 cuộn ở siêu thị, đúng là tăng giá ác mà! 10 cuộn đã gần 4000 đồng, Xem ra con rể của mình được đây, dùng tiền không thấy đau lòng.

Mấy ngày hôm nay Thiếu Bằng mời nàng đến ăn hải sản, một bữa cơm hết hơn 2000, nàng đã cảm thấy rất nhiều, nhưng hôm nay đọc phim không cũng hết hơn 4000!

Tô Thị? Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói tới, xem ra hai vị nhạc phụ của

tôi đúng là cố hết sức kiếm tiền, ngay cả loại nghề này cũng nghĩ tới.

Nhưng mà sau đó ngẫm lại, những năm này, máy ảnh kỹ thuật số còn chưa dùng tới,dùng phim đương nhiên là tốn rồi.

Cuộn phim rất nhanh đã được đưa tới, Dương phụ nhìn vợ mình thích hư vinh thì lắc đầu, hẳn từ đầu đã không đồng ý việc vợ mình tìm đối tượng cho con gái.Thế nhưng nghĩ đến cả đời này mình chưa làm gì cho vợ mình được thoải mái, nửa đời người mới chỉ mua được 1 căn phòng hơn 40m2 này, mà tiền ngân hàng

thì lại không có mấy, nên cũng không can thiệp. Dù sao hẳn cũng không muốn con gái mình cả đời gặp túng quẫn.

Dương phụ đổi cuộn phim mới, không ngừng chụp ảnh cho Dương mẫu, nhưng mà vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng, dù sao nam nhân lo lắng tương đối toàn diện, trong lòng nghĩ thầm, nếu như Dương Mân lấy được tôi, thì sau này còn thiếu cái gì hay sao!

Lục Hồng Đào tiếp nhận thực đơn, muốn để tôi gọi món ăn, nhưng mà lập tức tới tôi kiêu gì chẳng ăn những món ngon rồi, vì vậy để nhân viên phục vụ mang một số những món đặc sản của khách sạn.

Gà, vịt, thịt, cá. . . thi nhau tuôn ra, hẳn nói một hơi, sau đó mới nhìn tôi, nói: “Tổng giám, ngài xem còn thiếu cái gì không?”

“Đủ rồi, cho bác gái gọi vài món ăn đi.” Tôi cười cười nói.

Lúc này khi Lục Hồng Đào gọi món ăn, Dương mẫu đã dựng tai lên nghe ngóng, nhưng mà Lục Hồng Đào gọi toàn những món mà mình ngay cả tên cũng chưa nghe qua, nên lúc này bảo nàng gọi thức ăn thì lại có chút khẩn trương..

Dương mẫu nhìn thoáng giá đồ ăn, trời ạ, một đĩa rau mà tới tận 100 đồng, mà những món của Lục Hồng Đào gọi, có món hơn 1 vạn, nên vội vàng khoát tay áo nói: “Như vậy là đủ rồi, chúng ta không ăn hết được nhiều như vậy đâu.”

Lục Hồng Đào nghe xong nhìn nhân viên phục vụ nói: “Mang đồ ăn lên đi, cần gì thì tôi sẽ gọi cô.”

“Dạ được, tiên sinh!” Nhân viên phục vụ khom người thối lui ra khỏi gian phòng.

479. Chương 251: Tranh Đoạt Phòng (1)

“Tổng giám, người xem vị trí chủ tịch...” Lục Hồng Đào mặc dù biết tôi có thân phận đặc biệt nhất, thế nhưng Dương phụ Dương mẫu lại là trưởng bối của tôi, cho nên không biết sắp xếp làm sao.

Tôi biết Dương mẫu là một người ái mộ hư Vinh, trong khi tôi cũng không xem trọng mấy thứ này, vì vậy đi tới bên người Dương mẫu nói:

“Bác gái, bác và bác trai ngồi vào ghế chủ tịch đi!”

“Ai nha, điều này không được, người bạn kia của cháu mời khách...”

Dương mẫu liếc mắt nhìn Lục Hồng Đào nói.

“Cháu mời khách, nhưng đó là do Lưu tổng giám nể mặt, không phải cháu muốn mời là mời được đâu! Bác gái, ngài thì chớ khách khí, ở đây ngài là người có vai vế cao nhất chúng cháu ở đây toàn là tiểu bối, sao có thể tùy tiện làm rối loạn bối phận” Lục Hồng Đào chẳng thèm để ý tới mặt mũi của mình, bình thường tự nhiên nói.

Dương mẫu nghe xong tự nhiên là mặt nở đầy hoa nói: “Nếu ta và bác trai vẫn từ chối thì bắt kính!” Nói xong chủ động ngồi vào ghế chủ tịch.

“Tổng giám, ngài nói vài câu đi?” Đợi tất cả mọi người ngồi vào chỗ của mình, Lục Hồng Đào nhỏ giọng nhìn tôi nói.

“Tôi nói? Không tốt lắm đâu? Ông mời khách thì ông nên nói mới đúng.”

Tôi nói.

“Tổng giám, ngài chớ khách sáo ngài biết con người của tôi không có văn hóa gì, bảo tôi cố động đám tiểu đệ đánh đấm thì còn được, chứ bảo tôi phát biểu trong trường hợp này lại có chút khó khăn.” Lục Hồng Đào khó khăn nói: “Hơn nữa, hôm nay có tổng giám ở đây, tôi sợ làm ngài mất thể diện!”

“Vây được rồi.”Tôi cười cười, đứng lên, bưng chén rượu lên nói:“Hôm nay mọi người ngồi ở đây đều không phải là người nhà...”Tôi nói điều này, Trịnh Thiếu Bằng rõ ràng có chút xấu hổ, tôi nhìn hắn một cái lại bổ sung:“Bao gồm cả Trịnh huynh đệ, nói thật ra, thái độ làm người của người anh em không tệ lắm, sau này có thể làm bạn kết giao của tôi ”

“Luu huynh đệ, là tôi đã với cao! Trước đây tôi không biết Dương Mân là bạn gái của ngài, nên đã mạo phạm!”Trịnh Thiếu Bằng vội vã đứng dậy nói

“Ha ha. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Đây là chuyện thường tình của con người, mọi người công bình cạnh tranh không có gì mạo phạm hay không mạo phạm. Cái tôi thường thức là thái độ làm người của cậu, không dùng sức mạnh của người nhà mang ra tranh, điều này rất đáng khen!”Tôi nhìn hắn gật đầu

Trịnh Thiếu Bằng nghe xong toàn thân chảy đầy mồ hôi, ngày hôm qua lão nhân nhà mình còn vỗ vỗ, nếu như tình địch thi tìm người răn đe người kia vài câu?

Thế nhưng Trịnh Thiếu Bằng đầu gì cũng là sinh viên. Tố chất không có kém như vậy, kiên quyết phản đối ý kiên của lão nhân, cho rằng tán gái phải lấy bản lĩnh thật sự, sao có thể gọi người ngoài hỗ trợ được.

Trịnh Thiếu Bằng hiện tại mới thấy quyết định của mình là anh minh vô cùng, nếu như nghe lời của lão thì không phải là đi tìm chết hay sao!

Đừng xem công ty vận chuyển hàng hóa Trịnh gia làm tốt, chi cần Lục Hồng Đào một câu nói, thì phiền phức sẽ mang tới, nào là đập xe, hủy mối làm ăn. . .rồi cũng dẫn tới phá sản.

.....

Lúc này ở bên ngoài phòng Thủy Tinh Cung.

“Chu thiếu gia, người xem Thủy Tinh Cung đã có khách nhân, ngài tới Vân Tiêu Các có được không?”Quản lý đại sảnh lâu mô hôi nhìn một người trẻ tuổi nói.

“Lúc trước tôi từng hỏi nhân viên dưới lầu, Thủy Tinh Cung hôm nay căn bản cũng không có hẹn trước, ông muốn lừa gạt tôi hay sao?”Chu thiếu gia hừ nói.

“Chu thiếu gia, người bên trong cũng mới tới, tôi không lừa gạt người, ngài tới Vân Tiêu Các đi, ở nơi đó trang bị cũng tốt, tương xứng với Thủy Tinh Cung! Hai phòng vốn là như nhau!”Quản lý đại sảnh giải thích.

“Như nhau? Đánh rắm! Ông thấy một căn nhà giống Nhà Trắng y như đúc, vậy có thể gọi nó là Nhà Trắng không?”Chu thiếu gia mắng:“Đừng có mang thứ hàng nhái ra lừa gạt tôi!”

“Chu thiếu gia, ngài thấy bên trong đã có người, ngài cũng không thể làm khó tôi như vậy chứ...”Quản lý đại sảnh dùng vẻ mặt đau khổ nói.

“Bọn họ không có hẹn trước lại có thể ở trong Thủy Tinh Cung ăn cơm, tại sao tôi lại không được? Có phải ông nhận được chỗ tốt của họ rồi không?”Chu thiếu gia trợn mắt nhìn quản lý đại sảnh một cái nói.

Quản lý đại sảnh nghe xong, biểu tình có chút ngượng ngùng, lúc này hắn đúng là có nhận được 5000 đồng của nhân viên phục vụ. Nhưng mà hắn đương nhiên không thể thừa nhận:“Chu thiếu gia, khi đó phòng không có ai, hơn nữa là bọn họ tới trước, cho nên... Ngài xem?”

“Tới trước thì sao? Bảo bọn họ nhường lại, tôi cho ông biết, tôi hôm nay mở tiệc chiêu đãi là một đại cổ đông của công ty chúng tôi, Thanh Xuyên Tam Thứ Lang, đến từ công ty Thái Dương Chu Thức, là khách nước ngoài!”Chu thiếu gia chỉ vào một nam tử thấp lùn như khỉ ốm phía sau, nói.

“Chu Xuân Quân Quân, có chuyện gì vậy? Ông không phải nói là nhà ông rất có thể lực hay sao, tại sao ngay cả một căn phòng cũng không được?”Thanh Xuyên Tam Thứ Lang hỏi.

Chu Xuân Quân Quân đương nhiên sẽ không đánh mất mặt mũi của mình, hừ lạnh nói:“Ông đi nói cho người bên trong, nói tôi cho bọn họ 1 vạn đồng, bảo bọn họ rời sang Vân Tiêu Các!”

Quản lý đại sảnh trong lòng không cho là đúng, một vạn đồng? Tiền bo của người ta đã là 5000 đồng, hơn nữa, chi phí ở trong này chẳng hề chỉ dừng lại ở 1 vạn đồng hay sao?

“Tôi bảo ông đi, ông không nghe thấy hay sao!” Chu Xuân Quân thấy quản lý đại sảnh không có đi, vì vậy hỗn hển quát.

“Chu thiếu gia, ngài cũng hiểu quy củ của Cảng Loan chúng tôi, Cảng Loan từ khi khai trương đến bây giờ, chưa có tiền lệ đuổi khách ra đường!” Quản lý đại sảnh nhàn nhạt nói.

“Mẹ nó, ông cút ngay cho tôi, ông không đi, thì tôi đi, tôi muốn xem ai dám tranh phòng với lão tử!” Chu Xuân Quân đẩy quản lý đại sảnh ra, hướng Thủy Tinh Cung phóng đi.

Thanh Xuyên Tam Thứ Lang đương nhiên cũng không phải thứ tốt, đùa cợt nhìn thoáng qua quản lý đại sảnh, sau đó theo Chu Xuân Quân hướng Thủy Tinh Cung đi đến.

Quản lý đại sảnh lắc đầu lấy bộ đàm ra, chuẩn bị tìm nhân viên bảo vệ tới đây.

480. Chương 252: Tranh Đoạt Phòng (2)

“Các người đi nhầm phòng phải không?” Tôi thiện ý nhắc nhở một câu.

“Không phải, tôi nói với các người, hiện giờ tôi cần căn phòng này, các người mau ra ngoài, tôi sẽ cho các người một vạn đồng!” Chu Xuân Quân đi thẳng vào vân đề nói.

Tôi sửng sốt, chẳng lẽ người này là người mắc bệnh thần kinh? Tôi nhìn Chu Xuân Quân một cái nói: “Mày không mắc bệnh đó chứ?”

Lúc này Trịnh Thiệu Bằng đứng lên, đi tới bên người Chu Xuân Quân nói: “Chu Xuân Quân, mày đừng ở chỗ này mà gây rối!”

“Tao còn tưởng là ai, hóa ra là Trịnh Thiệu Bằng” Chu Xuân Quân kiêu ngạo vỗ vỗ mặt Trịnh Thiệu Bằng mắng: “Con mẹ mày, mày cho mày là ai, chỉ là một tên vương bát đần! Cái phòng này giao lại cho tao dùng!”

Chu Xuân Quân, mày đừng quá kiêu ngạo, người ở đây mày đắc tội không nổi đâu!” Trịnh Thiệu Bằng hừ một tiếng nói

“Con mẹ nó! Trịnh Thiệu Bằng, mày đừng có trang B với tao, thân vịt mà còn muốn dọa người khác, tao cho mày biết, nếu giờ mày cút cho tao, thì hai ta coi như không có chuyện gì, nếu không tất cả hóa đơn đã giao cho công ty vận chuyển của các người ngày mai sẽ chuyển sang cho người khác!” Chu Xuân Quân lấy tay chỉ vào mặt Trịnh Thiệu Bằng nói.

Trịnh Thiệu Bằng tức giận vô cùng, nhưng đang phải nhẫn nhịn, lợi nhuận của Trịnh gia là từ làm ăn với Chu gia, vì lợi ích của gia tộc, Trịnh Thiệu Bằng chỉ đành phải nhịn

Thế nhưng Lục Nhất Dân lại không có nhiều cố kỵ tới như vậy, cười lạnh từ chỗ ngồi đứng lên, nhìn Chu Xuân Quân nói: “Chu Xuân Quân, mày chán sống rồi phải không?”

Chu Xuân Quân lúc mới tới chỉ nhìn thấy tôi sau lại bị Trịnh Thiệu Bằng quần quít lấy, nên không nhìn rõ những người khác, lúc này nhìn thấy Lục Nhất Dân đứng lên, thì phát hiện, người phụ trách hắc đạo của thành phố D cũng ở đây! Chờ một chút... bên cạnh Lục Nhất Dân không phải là Lục Hồng Đào hay sao?

Chu Xuân Quân mờ mờ “tách” một cái rơi xuống run run nói: “Lục ca, ngài sao lại ở chỗ này?”

Lục Nhất Dân liếc mắt nhìn Chu Xuân Quân nói “Cút!”

Chu Xuân Quân nghe xong cắn răng, trong mắt hiện ra một tia hung ác nhưng lập tức lại biến mất, cúi đầu nói: “Dạ”

“Chu Xuân Quân? Có chuyện gì vậy? Ông không bảo được họ nhường phòng hay sao? Nhưng tôi thì lại không nhịn được!” Thanh Xuyên Tam Thứ Lang nhíu nhíu mày dùng Nhật ngữ kêu lên.

Người khác nghe không hiểu Nhật ngữ, thế nhưng tôi lại nghe rõ ý tứ của hắn. Cho dù Lục Hồng Đào nghe không hiểu ngoại ngữ, nhưng mà nghe ngữ khí của người này hình như là có chút không coi ai ra gì, vì vậy đúng đây chỉ vào Thanh Xuyên Tam Thứ Lang nói: “Con mẹ mày, chệt tới nơi rồi đó!”

Trịnh Hoa Cường lúc này trong lòng đã nổi lên không ít ý trong đầu, Chu

Xuân Quân đối với Trịnh gia đương nhiên là trọng yếu, thế nhưng nếu như bám vào Lục Hồng Đào, thì sự nghiệp của Trịnh gia sẽ tăng tiến rất nhanh? Hơn nữa hiện tại xem ra, công ty Chu thị của Chu Xuân Quân chưa chắc đã tồn tại được ở thành phố D này rồi!

Nghĩ tới đây, Trịnh Hoa Cường nhảy dựng lên, lập tức xông lên, đánh cho Thanh Xuyên Tam Thứ Lang một trận. Thanh Xuyên Tam Thứ Lang chỉ cảm thấy trước mắt là một màu đỏ, còn lại chẳng nhìn thấy gì, hai tay cố sức vung vẩy trong không trung.

Trịnh Hoa Cường nhìn thấy thì mắng: “Mày còn muốn phản kháng? Đúng là làm việc ngu ngốc!”

Nói xong, dùng đầu gối i hung hăng thúc về phía hạ bộ của Thanh Xuyên Tam Thứ Lang. Thanh Xuyên Tam Thứ Lang “Ngao” lên một tiếng thét chói tai, đau đến mức đôi mắt như bắn ra ngoài, há to miệng, xụi lơ nằm trên mặt đất, đồng thời vẫn còn co giật liên tục.

“Trịnh Hoa Cường, ông dám đánh khách nhân của tôi? Công ty vận chuyển của nhà ông đúng là không muốn hoạt động nữa rồi!” Chu Xuân Quân thấy Trịnh Hoa Cường lại dám dẫm thương người của hắn, thì lập tức nổi giận.

Lục Hồng Đào thì Chu Xuân Quân không có cách nào đụng vào, thế nhưng Trịnh Hoa Cường chỉ là một cái rắm, hắn không muốn làm ăn nữa hay Sao?

“Ai nói công ty của Tiểu Trịnh không hoạt động được? tôi còn chuẩn bị đầu tư một chút vào đó đây! Ai dám làm lỡ việc tôi kiếm tiền, tôi giết chết hắn!” Thanh âm của Lục Hồng Đào vang lên.

Trịnh Hoa Cường thở dài một hơi, xem ra bản thân hắn đã thành công, có sự đầu tư của Lục Hồng Đào, thì công ty chẳng khác nào có Tam Thạch Bang làm chỗ dựa, vươn ra ngoài thành phố thậm chí toàn quốc chẳng có gì là khó!

Lúc này Trịnh Thiệu Bằng có câu nói của Lục Hồng Đào, đối với Chu Xuân Quân đã không còn e ngại, “Hô” một tiếng đứng dậy chỉ vào Chu Xuân Quân mắng: “Tên họ Chu kia, tao đợi hôm nay đã lâu rồi, đúng là ông trời có mắt! Tao xx bà nội của mày!” Mắng xong, Trịnh Thiệu Bằng mạnh mẽ dẫm ra một quyền, trúng ngay mắt trái của Chu Xuân Quân

Đừng thấy Chu Xuân Quân to con, nhưng mà hắn rất quen sống an nhàn sung sướng, đâu phải đối thủ của Trịnh Thiệu Bằng, bị đánh vài cái đã bối rối! Trịnh Thiệu Bằng phát tiết toàn bộ oán khí mấy năm nay

lên người của hắn

Quyển này là của tao.. ”

“Quyển này là của bác tao...”

“Quyển này là của...”

“Quyển này là của mày...”

“Tao thì có làm gì mình...”

Chu Xuân Quân rầm rì kêu lên.

“Mày tự mình SM (khô đấm) không được sao!” Trịnh Thiệu Bằng đá hắn một cước nói: “Cước này là thay..ABC. . .!”

“ABC là ai?”

Chu Xuân Quân lại hỏi.

“Tiếp thị nói thôi.” Trịnh Thiệu Bằng đáp.

Chu Xuân Quân nghe xong triệt để hôn mê bất tỉnh.

“Reng reng reng”, cửa phòng được mở ra, hai người bảo vệ đi vào.

“Các vị, đừng nên gây rối loạn trong Cảng Loan, nếu có ân oán cá nhân mời đi ra bên ngoài giải quyết, nếu không tôi không khách khí!” Nhân viên bảo vệ nói.

“Đúng lúc quá, các người lôi thi thể kia ra ngoài đi!” Lục Nhật Dân chỉ vào hai người trên mặt đất nói.

Nhân viên bảo vệ kia thấy người này lại dám nói là lôi hai thi thể ra ngoài, thi đúng là vô cùng lớn lối!

Đang định phát tác thi lại bị người bạn của mình kéo lại, nói:

“Mau làm theo ý của thiếu đương gia đi!”

Thiếu đương gia? Nhân viên bảo vệ này sửng sốt, lại càng hoảng sợ nói: “Cậu không lầm đó chứ?”

“Tôi làm sao nhầm được, tôi ở nơi này đã một thời gian dài rồi! Hẳn được cả giám đốc của khách sạn này xuống tiếp đãi đấy”

Nhân viên bảo vệ khác ở bên cạnh giải thích.

481. Chương 253: Việc Hôn Nhân Của Mạnh Thanh Thanh Trong Nhà Của Mạnh Gia.

“Cha. Rất tốt ạ. kỳ này con còn là người dẫn đầu trong số sinh viên được học bổng! Cha định thưởng cho con cái gì đây?” Mạnh Thanh Thanh có chút đắc ý nói

“Thưởng cái gì? Ha hả. lại đòi công lao rồi đây. con muốn cái gì bây giờ? Mua cho con một chiếc xe được không?”

Nam nhân chính là cha của Mạnh Thanh Thanh. Mạnh Xuyên.

“Xe? Người ta không thích, có xe rồi còn mua xe làm gì nữa? Với lại mấy ngày nay con trở về đều không gặp ông. không biết ông đi đâu mà bận bịu như vậy!” Mạnh Thanh Thanh tới.

“Thanh Thanh, con cũng biết, ông vẫn coi cha là một đứa nhỏ công ty của Mạnh gia lớn. đều đặt toàn bộ ở trên người của ông, đôi khi đúng là thân bất do kỷ!” Mạnh Xuyên thở dài nói:

“Thanh Thanh, nghe nói con ở trường học cũng lập một công ty vi tính. như vậy cũng có thể cảm nhận được nỗi khổ này!”

“Đâu phải. một công ty nhỏ sao có thể so sánh với một công ty lớn được chứ? Hiện giờ. Rất nhiều tập đoàn đẳng cấp thế giới chủ tịch và tổng giám đốc đều là hai người, rất nhiều chuyện chủ tịch sẽ không làm. Chỉ khi nào có quyết định trọng đại mới tham gia. nhưng việc khác đều do tổng giám đốc phụ trách.” Mạnh Thanh Thanh có chút tức giận nói:

“Tập đoàn Ánh Rạng Đông chính là một ví dụ. ở bên ngoài sớm đã nghe đồn ở phía sau tổng giám đốc Triệu Quân Sinh còn có một chủ tịch, cha thấy người ta đấy. gia nghiệp lớn như vậy còn để cho người khác xử lý được. tại sao chúng ta lại không!”

“Thanh Thanh, đây chẳng phải là làm của hồi môn cho con hay sao!” Mạnh Xuyên xấu hổ nói

“Làm của hồi môn? Hừ. đừng cho là con không biết. Cha chính cảm giác buôn bán. thích cái cảm giác được thành công!”

Mạnh Thanh Thanh không lưu tình chút nào chọc thủng cách nghĩ thực dụng của Mạnh Xuyên.

“Khụ khụ!”

Mạnh lão gia tử Mạnh Như Tùng ho khan hai tiếng thay con mình giải vây, nói sang chuyện khác:

”Thanh Thanh, cháu có bạn trai hay chưa?”

Mạnh Thanh Thanh nghe xong mặt đỏ lên. lắc đầu nói: “Ông, tại sao ông vội gả cháu gái của mình ra ngoài như vậy, cháu gái của ông không phải cho là ai cũng thích đâu!”

Mạnh Như Tùng cười nói: “Sao có thể chứ! ông chẳng phải là muốn ôm chắt hay sao!”

Nhưng trong lòng lại nghĩ. ài vãn Tính cách này, ông không phải là sợ không ai lấy cháu, mà lại sợ như em gái của mình.

“Ông, cháu còn nhỏ. sao có thể sinh em bé được chứ” Mạnh Thanh Thanh đỏ mặt nói.

“Cái thời điểm bằng cháu. bà cháu đã có bố cháu rồi cháu còn nhỏ nữa sao?” Mạnh Như Tùng khoát tay nói:

“Thanh Thanh, lần này trở về. ông muốn nói với cháu một mối hôn sự. đã đặt trước được rồi cũng là một trong Lục đại thế gia chúng ta. võ công giỏi. tuổi còn rất trẻ. ông đã đặt trước mối hôn nhân này rồi!”

“Cái gì? ! Ông nói cái gì? Đính hôn?” Mạnh Thanh Thanh trong giây lát có cảm giác trong lòng chấn động, bật thốt lên cự tuyệt nói:

“Cháu không cưới xin gì cả! Cháu...có người yêu rồi!”

Mạnh Thanh Thanh nói những lời này, cũng không hiểu nổi quan hệ với nam nhân kia thế nào nữa, hiện tại không khỏi không cảm thấy hận hận, nhưng cũng thường xuyên thấy nhớ hần, lâu như vậy không gặp, không biết hần chạy đi nơi nào?

Thật là không chịu trách nhiệm cái gì cả, vậy mà còn nói là sẽ phụ trách mình, giờ lại biến mất làm bà cô này tìm không thấy! Mạnh Thanh Thanh một trận phẫn hận.

“Cháu chẳng phải nói là chưa có bạn trai hay sao?” Mạnh Như Tùng hỏi.

“Bạn trai Thì chưa có, nhưng cháu yêu người đó. người đó cũng Thích cháu, chẳng qua là chúng cháu chưa nói với nhau mà thôi!” Mạnh Thanh Thanh nói.

“Thật không?” Mạnh Như Tùng hỏi:

“Thế nhưng ông lại muốn giới thiệu cho cháu người thanh niên này, hần rất tốt!”

“Cha chúng ta đừng nói tới chuyện này sớm như vậy. dù sao Thanh Thanh còn nhỏ.”

Mạnh Xuyên từ trong đáy lòng cũng phản đối chuyện ép duyên này. Năm xưa hần cũng bị Mạnh Như Tùng ép lấy một lão bà không thích, qua nhiều năm như vậy, vẫn không có tình cảm gì đáng nói nên có một tiểu lão bà ở bên ngoài, Mạnh Thanh Thanh cũng biết chuyện này, chỉ là mắt nhắm mắt mở không nói mà thôi

Hiện tại Mạnh Xuyên nghe thấy con gái mình có người yêu, thì không muốn cha mình can thiệp vào nữa. nếu không thì con gái mình lại gặp phải thảm ngộ như mình không chừng.

”Đúng vậy, ông, thời đại này là thời đại yêu thương tự do rồi!” Mạnh Thanh Thanh nói.

“Yêu thương tự do? Vậy được rồi, chuyện này hãy nói sau đi! Nhưng mà chúng ta phải nói trước, cháu rể của ông phải là loại nam nhân đỉnh thiên lập địa, cháu mà mang một người vô dụng trở về. là ông đuổi hần ra ngoài!” Mạnh Như Tùng bắt đắc dĩ nói.

Vô dụng? Mạnh Thanh Thanh sửng sốt, sau đó lại suy nghĩ tới nam nhân kia. không thấy hần vô dụng chút nào. nên cảm Thấy có chút buồn cười, xem ra ông mình đã lo lắng quá rồi!

“Ông, chúng ta cứ quyết định như vậy!” Mạnh Thanh Thanh sợ ông mình đổi ý, vội vã chặn đường rút lui.

Mạnh Như Tùng trở về phòng luyện công. Mạnh Xuyên gọi con gái mình lại. nhẹ giọng hỏi:

“Con ngoan, nhân phẩm của tiểu tử này Thế nào? Ngày nào đó đem về ra mắt cha một chút. nếu như vượt qua cửa của cha, thì cửa của ông cũng sẽ qua thôi!”

“Tốt! Tốt! Cả đời của ông chưa từng gạt cháu bao giờ!” Mạnh Như Tùng gật đầu nói.

“Cha nói thật chứ? Người không tán thành chuyện con phải thành thân với thế gia đệ tử hay sao?” Mạnh Thanh Thanh vui mừng hỏi

“Ha hả. Thanh Thanh, cha và mẹ người kết hợp vốn chính là một sai lầm. Những năm gần đây. mẹ con tập trung kinh doanh, hai chúng ta gặp mặt càng ít. không có tình cảm gì đáng nói cả! Loại cảm giác này Thật không tốt!” Mạnh Xuyên lắc đầu nói:“Cho nên cha không hi vọng con gái của mình giống như mình!”

“Cha thật tốt quá!” Mạnh Thanh Thanh vui vẻ ôm lấy cái cổ của Mạnh Xuyên hôn một cái ở trên mặt của hắn.

“Ha ha ha ha! Thanh Thanh, cha hôm nay thực cao hứng!” Mạnh Xuyên cười nói:

“Con vẫn chưa nói cho cha biết, nhân phẩm của tiểu tử kia như thế nào?” “Hắn a. là người tốt!”

Mạnh Thanh Thanh nghĩ một đằng nói một nẻo. nói hắn là người tốt thì cũng không sai Thế nhưng chuyện hắn cường gian bản tiểu Thư tính như thế nào!

482. Chương 254+255: Yên Tâm Và Lo Lắng

“Chuyện này... qua mấy ngày nữa rồi tính!” Mạnh Thanh Thanh do dự một chút nói.

“Được rồi, tốt nhất là nhanh một chút đi, nếu không ông của con dẫn con đi tính chuyện thì cha không cần được đâu!”

Mạnh Xuyên gật đầu. sau đó chuyển đổi câu chuyện nói:

“Nhưng mà Thanh Thanh, bối cảnh gia đình của người này con phải tìm hiểu cho kỹ, nếu không thì hẳn lại là loại nhòm ngó sản nghiệp của Mạnh gia chúng Ta!”

Bối cảnh gia đình? Đây là điều mà Mạnh Thanh Thanh chưa từng nghĩ tới. tiền đối với nàng chỉ là biểu hiện bên ngoài mà nhà của người ta làm cái gì. nàng cũng không rõ ràng cho lắm.

Nhưng mà cái lần “Vào trước là chủ” kia. Mạnh Thanh Thanh luôn cho là một phương diện tốt. vì vậy nói:

”Sở Cao? Có phải là tổng giám đốc của Tập đoàn Thế Kỷ Mới hay sao?” Mạnh Xuyên suy nghĩ một chút hỏi.

“Đúng, tập đoàn này đúng là của bọn họ! Lúc đầu đầu giá mua đất cùng chúng con, họ biểu hiện ra thực lực không tầm thường, lúc trước bọn họ chuẩn bị mua toàn bộ các lô đất. nhưng khi con chọn trúng một lô... thì hẳn nói giúp con một câu, Sở Cao liền bỏ qua.” Mạnh Thanh Thanh nghĩ tới đây, chẳng hiểu sao, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

“Hắn cũng không tệ lắm. hẳn cùng Sở Cao ở trường con lập một công ty, hiện giờ đang phát triển rất tốt. con nghĩ gia đình hẳn cũng không tới nỗi kém, cũng không thể đại phú giống gia đình chúng ta.”

“Xem ra Sở Cao rất coi trọng người bạn này.” Mạnh Xuyên nghe xong gật đầu, Mạnh Xuyên ở trên Thương trường lăn lộn, cũng đã được nghe nói tới Tập đoàn Thế Kỷ Mới.

“Vâng, con nghe nói hẳn rất có năng lực. có rất nhiều sản phẩm của tập đoàn này do hắn tham gia, đương nhiên là Sở Cao phải coi trọng hắn rồi!” Mạnh Thanh Thanh

“Vậy hẳn là một nhân tài, rất tốt. Mạnh gia chúng ta đang cần loại nhân tài như vậy. trước tiên con mang Tới cho cha xem mặt, nếu như cha đồng ý thì để hẳn làm việc ở công ty nghiên cứu khoa học của Mạnh gia chúng ta đi. Hiện giờ dựa vào Tốc độ phát triển như thế này. Chỉ có nghiên cứu mới có khả năng Thành công. Khoa học kỹ thuật vĩnh viễn là một trong những ngành nghề kiếm ra tiền!” Mạnh Xuyên nói.

“Có câu nói làm cha rất tán thành, đó là thế kỷ 21 này quan trọng nhất chính là nhân tài! Trong công ty có nhân tài chẳng khác nào có vô Tận tài phú, nếu như người trẻ tuổi kia xuất sắc như con nói thì cha đồng ý chuyện của hai đứa, tương lai con làm quản lý, hẳn làm kỹ thuật, lo gì Mạnh gia chúng ta không phát triển!” Mạnh Xuyên than thở.

“Ha hả. cảm ơn cha.” Mạnh Thanh Thanh nghe được phụ thân nói “tương lai”, thì có chút ngại ngùng cười nói

“Được rồi, đem tên hẳn và lớp của hẳn cho cha điều tra một chút, cha có một người bạn làm đội trưởng đội hình sự ở Bắc Kinh. chuyện nhỏ này chắc là làm được!” Mạnh Xuyên nói.

Rất cục cựa Thoát khỏi Dương mẫu dây dưa. tôi và Dương Mân lên máy bay trở lại Bắc Kinh.

Tôi rất cục cỡ dài một hơi. mấy ngày nay ở Dương gia. tôi muốn ngủ ở phòng khách, nhưng Dương mẫu không đồng ý. Bởi vậy tôi với Dương Mân ngủ chung một phòng, may mà thể chất của tôi được cải tạo. nếu không bị biến Thành gấu trúc rồi

Cho dù ngủ chung trong một phòng, nhưng Dương mẫu vẫn không yên lòng. mỗi bữa cơm đều làm Thêm những toa thuốc kiểu như đại bổ tráng dương, tôi đành phải kiên trì uống mấy lần.

Nếu không có lý trí. thì đã sớm bị dục hỏa thiêu đốt rồi. Như vậy còn chưa địt mỗi ngày trước khi đi ngủ. đều đặt một viên Hoàng đế hoàn vào giường của Dương Mân.

Cho tới khi chúng tôi rời khỏi Thành phố D. Dương mẫu vẫn thất vọng khi Dương Mân không có biểu hiện gì, còn lưu luyến không rời nhờ giọng khuyên tôi nói:

“Tiểu Lưu. bác nói cho cháu biết. muốn theo đuổi con gái được Thành công, phải làm chuyện gạo nấu thành cơm!”

“Cái gì gọi là gạo nấu thành cơm?” Tôi giả bộ hồ đồ không biết.

“Chính là đem nó thành như vậy!” Dương mẫu tiếp tục giải thích.

“Như vậy là cái gì?” Tôi tiếp tục giả bộ hồ đồ.

Dương mẫu rất cục hết chỗ nói rồi

“Ha hả. bác gái ngài yên tâm, cháu đảm bảo sẽ không khi dễ Dương Mân. bác thấy đấy. cháu với Dương Mân tương kính như tử!” Tôi cười nói.

Dương mẫu nghe xong mắt trợn trắng, trầm nghĩ, Thì như vậy bác mới lo lắng! Trên máy bay.

“Xin lỗi. đã tạo cho anh phiền toái mẹ tôi chính là người như vậy, ghét nghèo yêu giàu”

Dương Mân có chút áy náy nói

“Không sao đâu. ha hả. chỉ sợ lần này mẹ cô phải thất vọng.” Tôi cười cười.

“Thất vọng? Vì sao?” Dương Mân nghe không hiểu.

“Tôi chỉ là bạn trai giả mạo của cô mà thôi!” Tôi nói.

“A?”

Dương Mân sửng sốt. lập tức hiểu được, nhàn nhạt nói: “Tôi cũng thất vọng...”

“Cô nói cái gì?” Tôi hỏi.

“Không có gì...”

Dương Mân cho rằng tôi không nghe được, nhưng thực ra tôi lại nghe rất rõ ràng.

Có một số việc nói toạc ra sẽ gây xấu hổ. không bằng cứ mơ hồ mà thuận theo tự nhiên đi.

Chương 255: Có người muốn điều tra tôi

ở sân bay. Hứa Nhị đã chờ ở đó. Tôi bảo hấn lái xe đưa Dương Mân về nhà trọ của nàng trước, sau đó trở về biệt thự.

Chuông điện Thoại vang lên. tôi lấy ra nhìn. hóa ra là Chung Dương! Chính là cảnh sát mà tôi thông qua Ngô mập mập quen biết...

“Alo, xin chào.” Tôi đón điện thoại nói.

“Alo, xin hỏi là Lưu Lỗi phải không?” Thanh âm Chung Dương truyền tới.

“Chung Dương, tôi là Lưu Lỗi, tìm tôi có chuyện gì không?” Tôi nói

‘Là tôi sự tình là như vậy, hôm nay có một bằng hữu nhờ tôi giúp hấn điều tra một Người.’

Chung Dương nói:

“Sau khi suy nghĩ, tôi quyết định cho cậu biết điều này.”

“Tìm anh điều tra người? Suy nghĩ sau đó mới nói cho tôi biết?” Tôi có chút buồn cười:

“Ha hả, hai chuyện này có liên quan gì tới nhau không? Anh không cần phải nói là. người kia nhờ anh điều tra tôi đấy chứ?”

”Lưu Lỗi, tôi không nói đùa với cậu đâu, đúng như lời cậu nói người kia nhờ điều tra cậu!”

Chung Dương nói:

“Tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn là báo cho cậu một tiếng, dù sao chúng ta cũng là bạn bè. tôi không hi vọng sẽ xảy ra chuyện gì đó.”

“Nghe khẩu khí của anh, người đó định làm chuyện bất lợi với tôi? Vậy chuyện này là của cảnh sát, đúng không?” Tôi không quan tâm nói.

“Đối với cậu có bất lợi hay không tôi không dám xác định, thế những người nhờ tôi điều tra là người có bối cảnh. cậu cũng biết không có tội phạm nào tự nhiên sinh ra. với loại dự mưu cảnh sát chúng tôi không làm gì được, chẳng nhẽ hấn mới nghĩ chúng tôi đã bắt hấn rồi?”

Chung Dương cười khổ nói: “Tôi biết cậu không quan tâm, hiện giờ cậu có công phu lại thêm quan hệ với Tam Thạch Bang, những người nhờ tôi điều tra lần này... Nói như thế nào đây. Tôi nghĩ rất kỳ quái cậu dường như không có quan hệ gì với hấn...”

“Chung lão đại anh có thể nói rõ ràng một chút không, rốt cuộc là ai muốn điều tra tôi?”

Tôi nghe Chung Dương lẩm bẩm. có chút dở khóc dở cười.

“Mạnh gia cậu biết không?” Chung Dương do dự một chút hỏi.

“Mạnh Giai? Là ai?” Tôi từ trước cho tới bây giờ chưa từng nghe qua người như vậy.

“Không phải Mạnh Giai, là Mạnh gia, gia tộc!” Vốn bầu không khí có chút khẩn trương, câu nói của tôi làm cho ngay cả Chung Dương cũng phải nở nụ cười.

“A. Mạnh gia, Mạnh gia nào nhỉ?” Tôi hỏi:

“Dòng họ Mạnh ở Trung quốc rất nhiều, anh định nói ai đây?”

‘Cậu không biết? Không có khả năng? Tôi còn tưởng rằng cậu đắc tội với bọn họ đấy.’

Chung Dương có chút không hiểu.

“Anh không nói ra. thì làm sao tôi biết!” Tôi cười khổ nói:

“Chung ca, anh có đúng là đang thẩm vấn phạm nhân hay không?”

“Ha ha! Thật ngại quá- Thói quen. thói quen nghề nghiệp!” Chung Dương ngại ngùng nói:

“... Được rồi, người nhờ tôi là Mạnh Xuyên, là người của Mạnh gia, là một trong Lục đại thế gia. hiện giờ là chấp chương công việc ở đây.”

“Anh nói Mạnh gia này hả!” Tôi bình tĩnh đại ngộ nói: “Lão tử của hắn có phải là Mạnh Như Tùng?”

“Đúng, cậu biết?” Chung Dương vội la lên: “Cậu với bọn họ từng tiếp xúc?”

Từng tiếp xúc? Dường như là có, lần trước tôi đánh bại Mạnh Như Tùng này ở nhà Lưu Chấn Hải. hắn giờ muốn điều tra tôi?

Thân thế của tôi hắn biết rõ. lẽ nào phát hiện ra Thân phận bí mật của tôi? Dường như không có khả năng, ngoài mấy vị nhạc phụ và một số lão bà ra. thì làm gì có ai biết

Vậy thì Mạnh Như Tùng còn muốn điều tra ở tôi cái gì?À. vừa rồi Chung Dương nói người muốn điều tra tôi là Mạnh Xuyên nói cách khác. đây rất có khả năng không phải ý của Mạnh Như Tùng. mà chỉ là ý của một mình Mạnh Xuyên!

Sau khi cố gắng suy nghĩ nửa ngày. vẫn không nhận ra. tôi có quen biết gì với Mạnh Xuyên này, vậy hắn điều tra tôi làm gì?

“Mọi chuyện cũng không thể nói rõ, nhưng tôi lại quen Mạnh lão gia tử!”

Tôi nói

“Nếu như vậy, vậy thì Mạnh Xuyên tại sao muốn điều tra cậu” Chung Dương không hiểu nói.

“Có khi đó chỉ là ý của riêng hắn, không phải Ý của Mạnh lão gia tử, hơn nữa tôi cũng không biết người này.” Tôi nói

“Hóa ra là như vậy, vậy cậu quai Mạnh Như Tùng, tuy rằng không biết mục đích của Mạnh Xuyên là gì, nhưng chắc chắn không bất lợi với cậu. vậy Thì Tôi yên tâm rồi.’ Chung Dương nói: ”Được rồi. tôi nên trả lời Mạnh Xuyên như thế nào?”

Dù sao Chung Dương và Ngô mập mập quan hệ tương đối thân thiết- cho nên quan hệ với tôi cũng được. hắn đành trưng cầu ý kiến của tôi

“Ăn ngay nói thật có thể- không cần giấu diếm gì cả.” Tôi nói

“Được rồi, vậy cậu cẩn thận một chút. có chuyện gì Thì cứ gọi điện thoại cho tôi.” Chung Dương nói.

“Được. tạm biệt.”

Tôi cúp điện Thoại lắc đầu, thoát nhìn sự tình có chút phức tạp, nhưng đâu cần phải lo lắng tới như vậy.

Tôi gọi điện Thoại cho Đinh Bảo Tam. bảo hắn bảo vệ tốt cho cha mẹ của tôi Tuy có chút cẩn Thận. nhưng tôi không muốn có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

KỶ thực. chuyện tiếp theo tôi mới biết mình đa tâm. nguyên nhân thực ra rất đơn giản! Chỉ đơn giản là nhạc phụ muốn tìm hiểu con rể mà thôi!

Tôi cúp điện thoại không bao lâu, điện thoại lần thứ hai vang lên. là một dãy số: “Thanh Thanh, tại sao lại là cô?”

“vậy tại sao lại không thể là tôi Thế nào? Quấy rối anh?” Mạnh Thanh Thanh bị tôi làm cho có chút mất hứng.

“Tôi không có ý này, thời gian lâu như vậy, cô mới liên hệ với tôi, tôi còn tưởng rằng... cô tìm được bạn trai rồi. ha hả.”

Tôi cũng không biết nên nói như Thế nào. vì vậy thuận miệng tìm một cái cớ. nhưng không nghĩ tới, lời này khiến tôi phải gánh chịu một cơn lửa giận...

483. Chương 256 : Chân Tướng Rõ Ràng

Mạnh Thanh Thanh nghe xong tôi nói. tức giận nói một mạch. vốn nàng có một chút ngượng ngùng và ngọt ngào. thì giờ chỉ còn lại có phần nộ.

“Tôi chỉ đùa một chút thôi, nếu như cô tìm bạn trai thì tôi sẽ cướp cô trở về, Tôi đã nói rồi cô đã là nữ nhân của Lưu Lỗi, thì sẽ không bao giờ được phép rời khỏi tôi nữa.” Tôi trịnh trọng nói:

“Trong khoảng Thời gian này.tôi còn đang bận rộn kiếm tiền, không có cả thời gian trở về nhà đây này!”

Chuyện này là vấn đề mang tính nguyên tắc. nếu như Mạnh Thanh Thanh không tiếp nhận được tôi, vậy thì Tôi cũng chẳng còn cá

“Thế nhưng anh không phải đã có bạn gái rồi hay sao?” Mạnh Thanh Thanh nghe tôi nói như vậy. trong lòng thư thái không ít, thế nhưng lại nghĩ tới chuyện tôi có bạn gái, thì cũng có chút không vui

“Tôi không phân biệt đối xử với người nào.” Tôi nói.

ch nào khác.

“A. vậy được rồi.”

Tôi nào đâu biết rằng, Mạnh Thanh Thanh từ nhỏ đã lớn lên trong đại gia tộc. cha nàng ngoài mẹ nàng ra, thì còn có thêm 2 tiểu lão bà ở trong bên ngoài.

Không nghĩ tới Mạnh Thanh Thanh suy nghĩ một chút rồi đáp ứng. điều này làm cho tôi rất buồn bã

Tuy rằng mẹ nàng và cha nàng không có tình cảm gì. Thế nhưng địa vị của vợ cả, các thế thiếp khác không thể so sánh được, Mạnh Thanh Thanh vừa rồi chỉ muốn là, Tôi tính an bài nàng như thế nào.

“Được rồi anh đã nói như vậy. vậy bây giờ có một cơ hội cho anh thể hiện!” Mạnh Thanh Thanh nói:

“Ông của tôi chuẩn bị đem gả tôi cho một tên vương bát đản nào đó trong Lục đại thế gia, tôi không đồng ý. Anh bây giờ lấy tư cách là bạn trai của tôi tới nhà làm khách!”

Mạnh Thanh Thanh nói tới chính là tôi, nhưng hiện giờ cả nàng và tôi đều không biết.

”Tôi nhà cô? Được. Không thành vấn đề Loại chuyện này tôi đã tương đối có kinh nghiệm, dù gì thì tôi cũng mới ở nhà Dương Mân trở về, hiện tại Thì đến phiên Mạnh Thanh Thanh

“Anh đừng cho rằng không thành vấn đề. chuẩn bị cho tốt một chút! Ánh mắt của cha tôi rất cao. phải làm sao cho cha tôi thưởng thức anh. Như vậy Thì mới có Thể nói tốt trước mặt gia gia, không thì tôi lại bị ép gả cho người mà mình không thích!” Mạnh Thanh Thanh vội la lên.

“Biết rồi, cô yên tâm đi, tôi nhất định sẽ làm cho cha cô thỏa mãn. để cho hắn thấy. không ai thích hợp cho vị trí con rể hơn tôi.” Tôi nói.

Ngay cả mẹ của Hạ Nhu còn chấp nhận, huống chi là cha cô.

“Vậy được rồi anh nhất định chuẩn bị cho tốt một chút! Chủ nhật này, ở cửa trường học chờ tôi chúng ta cùng đi.” Mạnh Thanh Thanh nói.

Trong lòng tôi nghĩ. một người mẹ khó khăn như vậy tôi còn thuyết phục được. chẳng nhẽ cha cô lại khó khăn hơn cả phụ nữ à? Nhưng mà tôi vẫn hỏi một câu:

“Thanh Thanh, cha cô rốt cuộc là đang làm gì? Nghe khẩu khí của cô. thì hình như là một đại nhân vật?”

“Tôi cho anh biết, nhưng đừng nói cho bạn học khác về gia thế của tôi cha tôi là người chỉ đạo của Tập đoàn Mạnh thị hiện giờ là một trong những gia tộc thương nghiệp lớn nhất hiện nay. Mạnh gia.” Mạnh Thanh Thanh nói.

Mạnh gia? Nàng chính là tiểu công chúa của Mạnh gia? Mạnh lão gia tử muốn hứa gả cháu gái cho tôi?

Tôi đồ mồ hôi sẽ không trùng hợp như vậy chứ. lúc đó tôi còn cực lực Thoái Thác. nhưng không ngờ Tôi với nàng lại như vậy.

Trách không được Chung Dương nói Mạnh Xuyên muốn điều tra tôi.

Xem ra Mạnh Xuyên đã biết Mạnh Thanh Thanh muốn dẫn tôi về nhà. Thế nhưng hẳn cũng không biết tôi chính là tên đệ tử thế gia trong miệng của Mạnh lão gia tử.

“Tại sao anh không nói chuyện? Có đúng là sợ rồi hay không? Yên tâm. lúc chúng ta thành thân, tôi sẽ không ỷ thế mà ăn hiếp anh...”

Mạnh Thanh Thanh thấy Tôi không nói lời nào, cho là tôi đã sợ, cho nên thoải mái nói.

Tôi lắc đầu cười khổ. tôi chỉ là quá mức kinh ngạc mà thôi. năm đó tôi chỉ là một tên không có Tài sản địa vị gì, mà còn dám đối nghịch với Lưu Chấn Hải. hiện giờ Thì sao!

“Đúng là hơi sợ.” Tôi cười nói: “Nhưng mà sợ cũng phải đi. ai bảo cô là nữ nhân của tôi cơ chứ.”

“Ai là nữ nhân của anh. dùng thủ đoạn hèn mọn như Thế, mà cũng đòi tôi làm bạn gái.” Mạnh Thanh Thanh cũng cười, rất vui vẻ cười.

Trong khoảng thời gian này nàng chưa từng vui vẻ như vậy, cởi mở được mối tình trong lòng, nàng sáng rạng ngời như ánh dương quang.

“Được. biết rồi. bạn gái.” Tôi nói.

“A? Tại sao nghe gọi như vậy có chút gì đó không được tự nhiên? Những đôi tình lữ khác xưng hô với nhau là bạn trai. bạn gái hay sao?” Mạnh Thanh Thanh kỳ quái hỏi.

“Ách...”

Tôi không nghĩ tới Mạnh Thanh Thanh ngay cả điều này cũng không rõ.

Xem ra cô bé này đúng là đáng thương, tới tình cảm mà còn như vậy, chắc là từ trước tới giờ chưa yêu đương ai. lúc này tôi tự Thề là phải đối với nàng Thực tốt.

Bọn họ gọi nhau là lão công với lão bà...’

Tôi giải thích nói.

“Vậy anh và bạn gái có gọi như vậy không?” Mạnh Thanh Thanh có chút ghen nói.

“Cô nói bạn gái nào...” Tôi xấu hổ nói.

“Đương nhiên là trừ tôi ra. tôi mặc kệ, sau này anh cũng phải gọi tôi như vậy!” Mạnh Thanh Thanh nói:

“Cái từ bạn gái này rất kỳ quái tôi không thích nghe.” “Được rồi, lão bà.”

Tuy rằng tôi đã cho Mạnh Thanh Thanh là nữ nhân của mình từ lâu, nhưng khi chân chính nói ra câu này, cũng Thực sự là giật mình.

“Anh đã gọi tôi là lão bà. tôi sẽ gọi anh là lão công. lão công giờ còn đang trong Thời kỳ khảo sát. phải qua một cửa này mới được.” Mạnh Thanh Thanh có chút làm nũng nói.

Cúp điện thoại, tôi Thầm Than. hóa ra cho dù tính cách của con gái như Thế nào. Thì khi yêu đương cũng giống nhau cả.

Tôi lập tức để Đỗ Tiểu Uy chuẩn bị cho tôi tư liệu về Mạnh Thanh Thanh, trước kia thì có Thế không cần. nhưng mà hiện giờ thì cũng nên biết trước một chút.

484. Chương 257: Nói Chuyện Với Mạnh Gia (1)

Tôi bảo Hứa Nhị dừng xe bên cạnh chiếc Ferrari lúc này. Mạnh Thanh Thanh đã nhìn thấy tôi ở trên xe nhìn tôi ngoắc tay, nói: “Lưu Lỗi. ngồi xe của Tôi đi!”

Tôi nhìn Hứa Nhị gật đầu, ý bảo hấn lái xe trở về.

Sau đó lên xe của Mạnh Thanh Thanh. Tuy rằng hôm nay là chủ nhật, thế nhưng ở trước cổng trường sinh viên lui tới rất nhiều, có người thấy tôi ngồi vào trong chiếc Ferrari của Mạnh Thanh Thanh, lập tức to nhỏ:

“Người này không phải là một tên đào mỏ đó chứ?”

“Chắc là không đâu? Lúc này tớ cũng Thấy hấn đi xe tới mà?” “Cậu biết cái gì, xe của hấn chỉ là chiếc Santana 2000!”

Tôi đối với những điều nghị luận này coi như mất mù tai điếc. kiếp trước của tôi đối với việc này đã không có cảm giác gì, Thì kiếp này da mặt càng dày hơn.

Nhưng thật ra Mạnh Thanh Thanh nghe xong có chút thật ngại ngùng hỏi: “Tôi có phải làm cho anh mất mặt hay không? Vậy sau này tôi không đi xe nữa nhé?”

”Không có gì, cô cứ Thoải mái đi, cùng lắm là Tôi đổi xe là được. Tôi an ủi.

Mạnh Thanh Thanh ngạc nhiên nói, nài cho rằng nam nhân đều rất sĩ diện, không nghĩ

’Anh thực sự không quan tâm? Thanh Thanh ngạc nhiên nói, không nghĩ tới tôi lại có thể thoải mái như vậy.

“Cô cần gì phải quản họ nghĩ gì. sống như vậy rất mệt!” Tôi khoát tay áo:

“Chuyện ở trên người bọn họ. có có quản được không? Nếu như ngày mai tôi đổi xe. không chừng cô lại biến thành tình nhân của tôi cũng nên!”

Nhà của Mạnh Thanh Thanh đi xe chừng 2h là có Thể tới- Dừng cho là xe thể Thao Thì không có gì đặc biệt. đi với tốc độ cao cũng tương đối TỐT.

Nhà của Mạnh Thanh Thanh ở trong khu dân cư cao cấp của thành phố U. Kiếp trước tôi cũng có một căn hộ ở chỗ này. nhưng mà chỉ là loại nhỏ, như một cái sạn mà thôi

Mà nhà của Mạnh Thanh Thanh là nhà riêng biệt. độc lập như một chiếc biệt thự, nhưng phải biết rằng, giá nhà của thành phố U này kinh khủng gấp trăm lần ở Tùng Giang!

Mạnh Thanh Thanh thấy tôi không có biểu tình gì khi nhìn thấy nhà mình trong lòng âm thầm yên tâm lại. nài chỉ sợ tôi sẽ làm ra động tác gì đó để cha nài khinh thường, nhưng giờ thì hình như nài đã đa tâm rồi.

“Tiểu thư, lão gia ở trong thư phòng.” Lão quản gia mở cửa nói.

Trong lòng tôi thầm nghĩ. đại gia tộc chính là đại gia tộc, tuy rằng mấy năm nay có chút suy sụp, nhưng khí Thế vẫn không giảm, quản gia người hầu đủ cả, năm đó tôi ở nhà Lưu Chấn Hải cũng thấy như vậy.

Mạnh Thanh Thanh dẫn tôi tới trước cửa một gian phòng ở tầng 3 nhẹ nhàng gõ hai cái.

Bên trong phát ra một thanh âm của người khoảng trung niên: “Mời vào.”

Mạnh Thanh Thanh đẩy cửa phòng, trong phòng cũng được bày biện như một thư phòng xưa kia, có một cái giá sách, một cái bàn làm việc.

Trên cái ghế nằm, có một trung niên đang ngồi xem sách, thấy chúng tôi vào. ngừng đầu

nói:

“Thanh Thanh, mang bạn học về rồi à.”

“Cha. người đang làm cái gì đấy!” Mạnh Thanh Thanh thấy cha của mình nói chuyện có phần trịnh trọng thì hết sức kỳ quái.

“Khụ khụ!”

Mạnh Xuyên ho khan hai tiếng, hẳn muốn xây dựng một bầu không khí có Thể áp chế tôi nhưng mà không ngờ lại bị con gái mình phá hỏng, vì vậy nói:

“Thanh Thanh, con đi pha cho cha hai chén trà. cha với bạn của con nói một hai câu chuyện.”

“Cha. để người hầu pha trà đi, con ở chỗ này.” Mạnh Thanh Thanh hiển nhiên không muốn rời đi.

“Nghe lời đi. cha Thích trà do con pha.” Mạnh Xuyên nói.

“Cha không phải là có chuyện gì không muốn con nghe đó chứ?” Mạnh Thanh Thanh không nhúc nhích chút nào.

“Thanh Thanh, con có muốn cha giúp con nói với ông hay không?” Mạnh Xuyên thấy Mạnh Thanh Thanh khẩn trương, trong lòng thở dài một hơi. xem ra nha đầu kia đã động chân tình. vì vậy cười nói: “Có phải sợ cha ăn bạn của con không?”

“A. vậy được rồi.”

Mạnh Thanh Thanh lo lắng liếc mắt nhìn tôi nhưng mà vẫn xoay người ra thư phòng-

Chờ Mạnh Thanh Thanh đóng cửa lại, Mạnh Xuyên chỉ vào một cái ghế sofa đối diện với bàn làm việc, nói:

“Người thanh niên. ngồi đi.”

”Cám ơn bác Tôi gật đầu nói.

“Có Thể nói với bác, cháu và Thanh Thanh tại sao quen nhau không?” Mạnh Xuyên đương nhiên không chỉ nhờ một người điều tra tôi, nhưng vẫn không rõ tại sao tôi lại quen với Mạnh Thanh Thanh, chẳng nhẽ vì gia sản của Mạnh gia

Mà Mạnh Xuyên hỏi vấn đề này, nhưng mà tôi không thể nói được. chẳng nhẽ nói con gái của ông đi tìm hiểu kinh nghiệm sống? Mạnh Xuyên không lo lắng mới là lạ!

“Chúng cháu là bạn học. cơ hội quen biết rất nhiều, với lại đây là chuyện riêng của cháu với nàng, không có Thanh Thanh đồng ý, bác cũng đừng nên gặng hỏi.” Tôi tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Được rồi, vậy bác sẽ không hỏi.” Mạnh Xuyên nghe tôi nói như vậy, trong lòng càng thêm hoài nghi mục đích của Tôi nói: “Chúng ta nói vào trọng tâm của câu chuyện cháu mà Thanh Thanh có quan hệ như thế nào?”

“Đương nhiên yêu đương, bác hỏi như vậy làm gì?” Tôi cười cười nói.

“Thế nhưng theo bác được biết. cháu còn có những bạn gái khác?” Ánh mắt đang hiền lành của Mạnh Xuyên bỗng nhiên trở nên sắc bén. nhìn thẳng vào tôi

485. Chương 258: Nói Chuyện Với Mạnh Gia (2)

“Xem ra bác đã rất hiểu cháu, vậy thì còn cần gì phải hỏi nữa? Bác ngồi bên cạnh nam nhân ưu tú, lại thường chỉ có một nữ nhân hay sao? Bác lẽ nào cũng chỉ có mỗi mẹ của Thanh Thanh hay sao?”

Tôi nói nhưng lời này, chính là nói trúng tam sự của Mạnh Xuyên, làm cho hắn xấu hổ. muốn phản bác. nhưng lại không tìm được từ nào cả.

Tôi biết một câu như vậy đã làm cho một Mạnh Xuyên kinh nghiệm thương trường đầy mình á kha, không khỏi âm thầm kêu lên may mắn! Tỷ lệ trúng mục tiêu hóa ra lại cao như vậy, Tôi thừa Thắng truy kích. nói:

“Bác à. hiện giờ ai cũng nói là xã hội nam nữ bình đẳng, nhưng đó chẳng qua chỉ là lời nói vô nghĩa của những người theo chủ nghĩa nữ quyền mà thôi xét đến cùng. xã hội này vẫn do nam nhân làm chủ, phong tục mấy ngàn năm qua nói muốn bỏ là bỏ được hay sao! Xa thì không nói chi tính trong nước chúng ta, có mấy người là nữ chủ tịch?”

“Ách, khụ khụ!”

Mạnh Xuyên vốn đang định nói lời tán thành, nhưng đột nhiên lại nghĩ tới mục đích ngày hôm nay. nên đành phải sửa lời nói:

”Không nên nói chủ đề khác ngoài trọng tâm câu chuyện chúng ta nói về chuyện của cậu với Thanh Thanh, cậu thật lòng với con bé chứ?!”

Tôi suy nghĩ một chút. tuy rằng tôi và Thanh Thanh kết hợp là một việc ngoài ý muốn, nhưng thời gian gần đây. đúng là tôi đã suy nghĩ cho nàng, lo lắng cho nàng.

Nghĩ tới đây, tôi khẳng định nói: “Đúng, cháu Thích Thanh Thanh.”

“Được rồi, cháu đã nói như vậy, vậy thì cháu xử trí như thế nào với những bạn gái của cháu? Cháu đừng nói với bác là cả hai người đều muốn đó nha?” Mạnh Xuyên hỏi.

Muốn cả hai người? Đâu chỉ là hai người, nhưng nếu như Mạnh Xuyên không biết. thì tôi cũng không nói ra dọa hắn làm gì.

“Không sai cháu đúng là muốn như vậy.” Tôi không chút lựa chọn đáp.

“Không nhận ra. tâm nhân của tiểu tử này Thực lợi hại, lại muốn cả hai người, nhưng cháu từng nghĩ Tôi chuyện, ta sẽ để cho cháu tiếp nhận như vậy sao?” Mạnh Xuyên nở nụ cười. hắn không nghĩ tới tôi lại trực tiếp nói ra như vậy.

“Bác có đồng ý hay không Thì không sao cả, chỉ cần Thanh Thanh không phản đối là được rồi.” Tôi nói.

“Cái gì? Cháu nói cái gì? Cháu nói Thanh Thanh biết cháu có bạn gái?” Mạnh Xuyên vốn tưởng rằng Tôi chân đứng hai thuyền giấu diếm cả đôi bên. nhưng không ngờ con gái mình đã biết rồi!

“Đúng, nàng không chỉ biết, mà con không phản đối.” Tôi gật đầu nói.

Mạnh Xuyên nhìn tôi một lát, trong lòng thở dài nghĩ thầm con gái của mình đúng là quá mềm yếu rồi, lại đồng ý đáp ứng cùng chung sống với người đàn bà khác.

“Được, nếu như hiện tại không lo lắng, vậy Thì còn sau này? Tớ khi các cháu thành hôn thì làm như thế nào? Pháp luật quy định một vợ một chồng, tới lúc đó Thanh Thanh làm Thiếp, hay bạn gái kia của cháu làm thiếp? Mạnh Xuyên ta tuyệt đối không thể để cho con gái mình làm thiếp người khác!” Mạnh Xuyên cười lạnh nói.

“Mọi chuyện đều có biện pháp của nó, ở trong nước không cho phép. nhưng ở một số quốc gia khác lại cho phép. cùng lắm là tới đó kết hôn!”

Tôi nói ra khả năng xấu nhất, nhưng trên thực tế. loại khả năng này không tồn tại, vì Tôn Tứ Không đã sắp nghiên cứu thành công phi thuyền tiến hành do thám hành tinh sinh mệnh mới giống như địa cầu.

Nếu như thành công tôi có thể mang theo lão bà của mình tới đó. Nhưng nếu không được, thì chúng tôi có thể ở trên đảo nhỏ trên Thái Bình Dương, ở đó không có pháp luật ước Thúc. chủ đảo có quyền lực cao nhất.

“Cháu nghĩ quá ngây thơ rồi, người ta lại cho phép nhiều người như vậy cùng đi cư đến một ngoại quốc nào đó hay sao?”

Mạnh Xuyên căn bản không tin tưởng tôi nói nói:

“Bây giờ. bác cho cháu hai con đường có Thể đi! Thứ nhất, cháu và bạn gái kia chia tay, chuyên tâm ở cùng với Thanh Thanh, bác cũng không ngần ngại nói cho cháu biết, Tập đoàn Mạnh thị chỉ có mỗi Thanh Thanh, sau khi kết hôn thì nó thuộc về các cháu, sau này tuy không thể giàu nhất nước, nhưng cũng có Thể đứng thứ nhất!”

“Điều Thứ hai đâu?” Tôi hỏi

Tôi hỏi câu này làm cho Mạnh Xuyên ngạc nhiên, số tiền khổng lồ này đối với một sinh viên quả thực là sự hấp dẫn không nhỏ, nhưng tôi lại hỏi luôn điều thứ hai.

“Điều thứ hai cháu chia tay với Thanh Thanh, đương nhiên ta cũng bồi thường cho cháu” Mạnh Xuyên nói:

”Nhưng chắc là sẽ không nhiều lắm, ta đưa cho cháu một chi phiếu trông, trong khoảng 1000 vạn, Thì cháu có thể tùy ý điền vào.”

“Điều thứ ba?” Mạnh Xuyên ngạc nhiên ”Không có, sao có Thể có

“Bác nói không sai, đã là nam nhân thì phải rõ ràng, mà điều quan trọng nhất của một nam nhân là cái gì? Sự nghiệp, tiền tài đều là thứ yếu, điều tối quan trọng là dũng khí nhận trách nhiệm!” Tôi đứng dậy nói:

“Cháu sẽ không bởi vì tiền tài mà vứt bỏ tình yêu, nói cách khác. cháu sẽ không vì cô gái này mà vứt bỏ cô gái khác! Nếu như nói hôm nay cháu có Thể đáp ứng bác. nhưng sau này tương lại ai không đảm bảo có sự hấp dẫn lớn hơn mà cháu bỏ Thanh Thanh?”

Mạnh Xuyên tuy rằng nghĩ là không có điều gì còn có mê hoặc lớn hơn. nhưng cũng đồng ý với quan điểm này!

Hắn Thấy tam ý của tôi đã quyết. tiếp tục bàn bạc cũng sẽ không có kết quả gì, vì vậy nói: “Tiểu tử. cháu giờ có thể nói như vậy. nhưng sau này thì sao? Cháu có biết. một tháng chi dùng của Thanh Thanh là bao nhiêu không? Quần áo của nó đang mặc có giá bao nhiêu không? Nước hoa có giá bao nhiêu không? Cháu cho rằng chỉ dựa vào lời nói thì có thể nuôi được nàng hay sao?”

“Thanh Thanh sẽ vì cháu mà thay đổi.” Tôi tự tin nói. Kỳ Thực. việc này chẳng cần thay đổi cũng xong.

Mạnh Xuyên lắc đầu nói: “Người trẻ tuổi tự tin là chuyện tốt, thế nhưng vô cùng tự tin lại là cổ chấp. Được rồi chúng ta dừng ở đây. ta không hi vọng cháu trở lại nhà, nếu đã không muốn ở cùng Thanh Thanh, thì ta sẽ ngăn cản cháu tới cùng!”

486. Chương 259 : Còn Có Thể Gặp Mặt

Trong lòng hắn nghĩ. nam nhân có thể thiếp cũng không sao, nhưng điều đó lại xảy ra trên người con gái mình, Thì hắn không có cách nào tiếp nhận được!

Đường đường là thiên kim đại tiểu thư của Mạnh gia, sao có thể làm thiếp cho người khác? Làm thiếp cũng được, nhưng tiểu tử này có Thực lực như vậy không?

Mạnh Xuyên lập tức quyết định dựa theo ý kiến của Mạnh Như Tùng đem Mạnh Thanh Thanh gả cho tên đệ tử thế gia kia.

Tuy rằng hắn là Thế gia đệ tử. sẽ có nhiều Thê Thiếp, thế nhưng... ít nhất... nó cũng đem lại thể diện cho Mạnh gia.

“Ta nghĩ cậu có Thể rời khỏi.” Mạnh Xuyên liếc mắt nhìn tôi nói.

Tôi nhún vai, nói:

“Bác Mạnh. bác không định đem Thanh Thanh gả cho người khác đó chứ?”

“Cậu... Làm sao cậu biết?” Mạnh Xuyên sững sốt, lập tức nghĩ đến khẳng định là Mạnh Thanh Thanh nói cho tôi biết! Vì vậy nói:

“Không sai cho nên người trẻ tuổi, cậu đã bỏ lỡ cơ hội hôm nay, thì lần sau sẽ không có cơ hội nữa đâu.”

“Ha hả. Thật không, bác Mạnh.” Tôi bỗng nhiên quay lại nhìn Mạnh Xuyên quỷ dị cười nói:

”Chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại, khi đó không biết cháu nên gọi bác là cái gì đây? Là bác Mạnh hay cha vợ? Ai nha, đây mới thật là một vấn đề đau đầu..

Nói xong, tôi xoay người rời khỏi Thư phòng.

Mạnh Xuyên nhìn tôi quỷ dị tươi cười. trong lòng bỗng nhiên có chút bất an. Hắn nghĩ dường như có cái gì đó không thích hợp. nhưng lại cảm thấy không có gì không thích hợp.

Vì vậy mình an ủi. mau chóng thúc dục cha mình an bài cho Mạnh Thanh Thanh gặp mặt người kia. Thanh Thanh xinh đẹp như vậy, Thì làm sao Tên đệ tử kia không thích được.

Lúc đó mau chóng cho bọn họ gạo nấu thành cơm, sinh cho mình đứa cháu, vậy thì khỏi lo tới tên tiểu tử này!

Lúc đi, tôi cũng không nói gì với Thanh Thanh, mà những người của Mạnh gia cũng không hỏi gì tôi

Ra khỏi cửa lớn của Mạnh gia, tôi mới vỗ đầu một cái, vừa rồi là đi xe của Mạnh Thanh Thanh tới. hiện giờ thì làm cách nào trở về? Nơi này cách Bắc Kinh cũng phải vài trăm km chứ có ít đâu!

Tôi nhìn xung quanh một lát, thấy có một rừng cây nhỏ, tôi quẹo trái quẹo phải vào rừng cây, sau đó hóa thành một luồng ánh sáng, biến mất trong không khí..

Thế nhưng để tôi trăm triệu lần không ngờ là, cảnh vừa rồi đã bị một Hắc y nhân nhìn thấy! Tôi đúng là quá chủ quan, không nghĩ tới trong rừng cây này lại xuất hiện một người khác!

Hắc y nhân nheo con mắt, không biết nói gì nhìn theo phương hướng kia. bỗng nhiên kích động quỳ gối. dùng gần như cứng bái nói:

“Là tổ sư gia ư? Nhất định là vậy, chuyện này cần phải bẩm báo với sư phụ lão nhân gia mới được! Lão nhân gia nhất định sẽ vui vẻ!”

Nói xong Hắc y nhân nàv biến Thành một ngọn gió nhanh chóng biến mất. Thế nhưng nếu như có người ở đây cũng chẳng nhìn thấy gì.

Mạnh Thanh Thanh lòng nóng như lửa đốt, mọi hôm nước sôi cực nhiều, tại sao hôm nay lại không có một giọt nào!

Mạnh Thanh Thanh cũng suy đoán được là cha của mình cố ý an bài để kéo dài thời gian. nhưng không còn cách nào khác là phải đi cắm nước.

Chờ khi nước sôi. Mạnh Thanh Thanh cũng bắt chắp cái gì gọi là trà đạo. Cầm một nhúm trà bỏ vào trong hai cái chén, sau đó rót nước vào bưng ra.

Nhưng khi nàng nhìn thấy trong thư phòng chỉ có cha mình, Thì không khỏi sững sốt, hỏi:

“Cha, Lưu Lỗi đâu?”

“Con nói bạn của con hả? Hắn đi rồi.” Mạnh Xuyên khuôn mặt bình thản nói.

“Đi? Vì sao đi?” Mạnh Thanh Thanh có chút nghi hoặc. nhưng bỗng nhiên hiểu chuyện gì đã xảy ra. Kinh hô:

“Là cha đuổi hắn đi có đúng không!”

Mạnh Xuyên từ chối cho ý kiến gật đầu nói: “Hắn không thích hợp với con.”

”Cha. người chẳng phải nói muốn giúp con hay sao? Tại sao lại lật lọng?” Mạnh Thanh Thanh vội la lên.

“Đây không phải là lật lọng, hấn không thể là chỗ dựa cho con, hơn nữa hấn đâu chỉ có một mình con là bạn gái? Cha không hi vọng tương lai hấn dùng tiền của Mạnh gia nuôi một nữ nhân khác.”

Mạnh Xuyên bình Tĩnh nói.

“Tại sao cha biết hấn không kiếm được ra tiền?’ Mạnh Thanh Thanh nói: ”Hấn hiện Tại đã có Thể tự mình kiếm tiền!”

“Trên thế giới này ai cũng kiếm được ra tiền. nhưng kiếm được nhiều hay ít lại là một sự khác biệt! Hấn có thể cung cấp cho con một cuộc sống tốt hay sao? Lấy bộ quần áo của con mà nói đã là một tháng lương của một gia đình, vậy hấn làm sao có thể cung cấp cho con!” Mạnh Xuyên nói

“Nhưng mà nhà của chúng ta không phải có nhiều tiền hay sao...” Mạnh Thanh Thanh nói thềm.

“Nhà của chúng ta có tiền, hấn cầm số tiền đó nuôi con, Thì cha cũng đồng ý, nhưng cha lại không cách nào tha thứ cho chuyện, hấn dùng tiền đó nuôi người con gái khác!” Mạnh Xuyên hừ nói:

“Đừng nói nữa, cha sẽ lập tức liên hệ với ông của con. an bài chuyện gặp mặt tên đệ tử thế gia kia!”

“Bốp”

Khay trà trong tay Mạnh Thanh Thanh rơi xuống đất. nước sôi đổ lên chân nàng, nhưng nàng không có cảm giác.

“Đừng cần con! Các người dựa vào cái gì mà tức đoạt đi tình yêu của con!” Mạnh Thanh Thanh thất thanh nói.

“Bằng vào chuyện cha là cha của con.” Mạnh Xuyên khép lại cuốn sách trên bàn nói

Sau đó Mạnh Xuyên đứng dậy thì đi ra khỏi thư phòng, không để ý tới Mạnh Thanh Thanh ở phía sau. sau đó cầm điện thoại gọi tới số của Mạnh Như Tùng.

487. Chương 260 : Chuyện Hôn Nhân Giữa Tôi Và Mạnh Thanh Thanh

“Tiểu Đông, con nói thật sao? Tốc độ của hấn còn nhanh hơn so với con?” Một lão nhân có chút kích động nói.

Trên mặt lão giả tuy rằng hiện đầy nếp nhăn, thế nhưng tinh thần rất quắc thước, nếu như không biết, ai đoán được người này đã 90 tuổi rồi?

“Sư phụ. Thiên chân vạn xác. tốc độ của hấn nhanh tới mức con không nhìn rõ tướng mạo của hấn!”

Người gọi là Tiểu Đông này, chính là Hắc y nhân trong rừng cây nhỏ ở thành phố U.

”Lẽ nào Thực sự là sư phụ lão nhân gia hay sao? Tròn bảy mươi sáu năm. ta nhìn sao chờ. nhìn trắng chờ. muốn Tạm biệt sư phụ lão nhân gia một lần. nhưng không nghĩ tới kiếp này còn có thể thực hiện được!

Trước khi lão nhân gia đi, lão nhân gia nói là sẽ không trở về. lần này lại trở về rồi hay sao? Đúng rồi, nhất định là vậy, người nhận định nghe tiếng Phi Yến Môn của chúng ta gặp nạn, trở về trợ chúng ta!”

Lão giả kim lòng không được đứng dậy, đi tới một gian phòng trong mật thất sau đó quay người đứng trước hương án quỳ xuống lạy...

Nếu như lúc này tôi ở đây. thì sẽ vô cùng kinh ngạc. Bởi người trên bức ảnh này là lão bất tử Tiêu Nha Tử!

“Lưu lão đầu, tôi là lão Mạnh đây!” Lưu Chấn Hải đang xem báo chí. chợt nghe Lưu phó quan gọi mình. nói có một cuộc điện thoại trọng yếu, Lưu Chấn Hải đón điện thoại thì nghe thấy thanh âm của Mạnh Như Tùng.

“Ha ha! Bại tướng dưới tay sao. tìm Tôi có chuyện gì? Có đúng là lại muốn tỷ thí với cháu của Tôi nữa?”

Lưu Chấn Hải nghĩ tới bộ dáng ngày đó Mạnh Như Tùng bại trận, trong lòng vui sướng không gì sánh được. đúng là phong Thủy luân chuyển a!

“Khụ khụ! Lão bất tử. ông nói cái gì thế? Cháu của ông có Thế đánh Thắng tôi Thì tôi thừa nhận, Thế nhưng đừng cho là tôi không biết. nếu như là ông thì chưa chắc đâu!” Mạnh Như Tùng cố nói.

“Mạnh lão vương bát, ông nói cái gì đó! Không phục thì ông cứ tới đây! Vừa lúc tôi hôm nay mới ngộ ra được một chiêu độc ác, đánh cho ông rớt rơi đầy đất! A. được rồi ông lớn như vậy, thì làm gì còn răng? Đã rụng hết rồi? Ha ha ha!” Lưu Chấn Hải chế nhạo nói.

“Ông đánh rầm! Răng của tôi rất tốt, ngày hôm qua vẫn còn gặm xương đấy.” Mạnh Như Tùng cả giận nói

“A, gặp xương thì đúng là tốt rồi, tiểu cẩu nhà tôi cũng thường làm như vậy!” Lưu Chấn Hải không buông Tha nói.

“Hừ!”

Mạnh Như Tùng nghĩ nếu như luận khẩu tài. mình không phải là đối thủ của Lưu Chấn Hải. vì vậy nói sang chuyện khác:

“Tôi muốn tìm cháu của ông không phải là để luận võ. mà là để bàn chuyện kia! ông nghĩ Thế nào?”

“Chuyện gì?” Lưu Chấn Hải sững sốt

“Ông có phải là đang ra câu đố bí hiểm như vậy không?”

“Chính, là việc hôn nhân của cháu gái tôi và đứa cháu trai tiện nghi của ông.” Mạnh Như Tùng giải Thích.

“Cháu trai tiện nghi? CỨT đi! Đó là cháu của anh TÔI Tôi chỉ là ông chú của nó!” Lưu Chấn Hải hiện tại đang nghĩ. Lưu gia vất vả lắm mới có một đứa cháu kiêu ngạo. tại sao không bá đạo nói vài câu, hơn nữa bên kia không phải là đang đề thân hay sao. vậy thì làm cho thân càng thêm thân đi!

Mạnh Như Tùng nghĩ thầm, đúng là một lão hồ đồ, nhưng không muốn khẩu chiến nữa. mà đem chuyện chính sự ra nói:

“Lưu lão đầu, ông đừng nói là không chấp nhận đó nha? Cha mắc nợ Thì con phải trả. con không trả được Thì đến đời cháu phải trả!”

Lúc này, trong lòng Lưu Chấn Hải đang bắt đầu tính toán, gia nghiệp của Mạnh gia cũng không kém mình bao nhiêu, mà hẳn chỉ có mỗi đứa cháu gái duy nhất, vậy thì khi cưới cháu gái hẳn. sản nghiệp của Mạnh gia chẳng phải là của hồi môn hay sao?

Tuy rằng cháu gái của hẳn sẽ thừa kế, nhưng mà khi để con ra chẳng phải là họ Lưu hay sao. Vậy thì sản nghiệp kia sớm muộn cũng là của họ Lưu, vụ buôn bán này có lời rồi!

Nhưng mà Lưu Chấn Hải lớn tuổi như vậy, cũng không phải là người có lòng tham, chuyện đầu tiên hẳn nghĩ tới là tôi không đồng ý. Vì vậy nhìn Mạnh Như Tùng nói:

“Chuyện này tôi thật ra không có ý kiến gì. Chỉ là cháu của tôi không biết có đồng ý hay không, cần phải trưng cầu ý kiến của nó một chút!”

“Còn trưng cầu cái gì, chuyện này trưởng bối chúng ta làm chủ. hơn nữa cháu gái của tôi cũng là quốc sắc Thiên hương, người Theo đuổi đông như biển, nếu như không nhanh, nó bỏ trốn cùng bạn trai của nó mất!”

Mạnh Như Tùng hôm nay nhận được tin của Mạnh Xuyên. biết cháu gái của mình đã tìm được bạn trai, cho nên sự tình vô cùng nghiêm trọng, phải mau chóng triển khai gấp.

“Sẽ không, sẽ không, nhà của chúng tôi dạy rất nghiêm, hiện giờ Thì chưa có, nhưng sau này Thì không chắc. nên phải mau chóng quyết định!”

Mạnh Như Tùng đúng là đồ mờ hồ. cũng không biết cháu gái của mình và người bạn trai kia phát triển tới trình độ nào, hai người nếu như có làm gì, Lưu gia mà từ hôn Thì thực là mất mát!

”Bạn trai? Vậy Thì cháu gái của ông không phải là một đóa hoa tàn hay sao?” Lưu Chấn Hải nghe xong không cho là đúng

“Thật không, tôi vậy thì tôi gọi điện Thoại cho Thăng cháu của tôi đã, sau đó thì sẽ gọi lại cho ông.”

Lưu Chấn Hải nghĩ hôn sự này cũng không phải là chuyện xấu gì. cho nên đáp ứng, bỗng nhiên hẳn lại nghĩ tới điều gì đó. đối với Mạnh Như Tùng nói:

“Chuyện của cháu trai và cháu gái của tôi, ông cũng biết? Cháu gái của ông gả tới đây. cũng chỉ có Thể làm thiệp!”

“Chờ một chút. dựa vào cái gì cháu gái của tôi phải làm Thiếp? Lưu lão đầu, ông có phải già rồi hồ đồ không? Cháu gái của ông có thể làm chính, cháu gái của tôi phải làm thiệp. đây là đạo lý gì? Mạnh gia chúng tôi thấp hơn ông một bậc à?” Mạnh Như Tùng nghe xong lập tức phản bác nói.

“Vậy thì cháu gái ông không muốn lấy chồng rồi, tôi còn đang ngại việc mai mối phiền phức, làm như vậy sẽ phá hỏng tình cảm của cháu gái TÔI cái được không bù đắp đủ cái mất!”

Lưu Chấn Hải tới.

“Khác. khác, cùng làm vợ thế nào? Lão Lưu, hai chúng ta dù gì cũng là lão bằng hữu. ông xem...”

Mạnh Như Tùng thấy Lưu Chấn Hải muốn cúp điện thoại, có chút nóng nảy.

“Được rồi, nhưng mà chuyện này phải do đứa cháu của tôi quyết định. tôi chỉ là người nói giúp mà thôi!”

Lưu Chấn Hải nghĩ hôm nay mình Thực sự là Thoải mái. Mạnh Như Tùng... A! Thương cảm cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ. hẳn là một người ông tốt!

“Được rồi. tôi chờ điện Thoại của ông, chuyện này phải làm thật nhanh.”

488. Chương 261 : Phá Hồng Lân Gặp Mặt

“ông tìm cháu có chuyện gì không?”Không cần nói, tôi cũng có thể khẳng định, tuyệt đối có quan hệ với Mạnh Thanh Thanh.

“Cháu à, Mạnh lão đầu lại bắt đầu nói chuyện về cháu”Lưu Chấn Hải nói.

“Mạnh gia gia? Ông ấy tìm cháu làm gì? Lẽ nào muốn tìm cháu luận võ?”Tôi biết rõ nhưng vẫn cố ý nói.

“Sự tình là như vậy, lão mạnh kia chẳng phải có một cháu gái hay sao, lần trước đã nói với cháu rồi, muốn đem nó gả cho cháu, tiểu cô nương này lớn lên thực sự là rất xinh đẹp, con mắt thật to, tóc rất dài...” Lưu Chấn Hải cũng muốn thúc đẩy việc hôn nhân này, vì vậy bắt đầu bịa chuyện.

Mạnh Thanh Thanh? Tóc rất dài? Đường như là tóc ngắn mà? Có đúng là nhắm người hay không?

“Chờ một chút, cháu gái ông ấy tên là gì?” Tôi bây giờ không dám xác định Mạnh Như Tùng chỉ có một mình Mạnh Thanh Thanh là cháu gái hay không.

“Tên là Mạnh Thanh Thanh, làm Sao vậy? Có vấn đề gì Sao?”Lưu Chấn Hải không biết tôi đã sớm quen Mạnh Thanh Thanh, nhưng lại không thể nói ra với người ngoài.

Vậy thì đúng rồi làm tôi giật cả mình, phỏng chừng Lưu Chấn Hải đang nói tới Mạnh Thanh Thanh của mấy năm trước cũng không chừng.

’không có chuyện gì, ông, cháu không có ý kiến.’Tôi cố nén cười, nói.

“A? Vậy được rồi, vậy thì ông an bài cho cháu nhé, chờ thoại của ông!”

Lưu Chấn Hải vốn tưởng rằng tôi sẽ cự tuyệt, không nghĩ lại dễ dàng giải quyết như vậy, vô đã chuẩn bị một đồng lý do để thuyết phục, ai ngờ lại lãng phí vài trăm triệu tệ bào nào.Lưu Chấn Hải không cam lòng, lại cầm lấy điện thoại đã cúp, thoải mái gọi điện thoại cho Mạnh Như Tùng:

“Lão bát tử, chuyện này hình như có chút khó khăn!”

“Lưu lão đầu, ông đừng làm tôi sợ, rốt cục là có chuyện gì?”Mạnh Như Tùng tinh linh nhận được điện thoại, lại tưởng có cái gì đó không ổn

“Bây giờ người trẻ tuổi đều coi trọng tự do yêu đương, quan niệm của chúng ta không hợp nữa rồi, nhưng mà dưới sự khuyến bảo của tôi, cháu trai tôi mới đồng ý gặp mặt với cháu gái ông!” Lưu Chấn Hải cố ý làm khó để nói.

“Lưu lão đầu nói như vậy là Lưu Lỗi đồng ý” Mạnh Như Tùng rút cục thở dài một hơi: “Vậy lúc nào thì gặp mặt?”

“Gặp mặt, không vội, không vội, chuyện này chúng ta phải bàn bạc cho kỹ!” Lưu Chấn Hải đứng là không có gì phải vội.

“Sao lại không vội, rất vội đó, như vậy đi, tôi thấy ngày mai đi, ông tới thành phố U này đi... Quên đi, để tôi tới Tân Giang là được.” Mạnh Như Tùng cố ý nói.

Lưu Chấn Hải biết rõ đây là phép khích tướng của Mạnh Như Tùng, Nhưng mà hắn là người xuất thân từ quân đội, rất ghét người khác nói như vậy: “Ông chờ đó, tôi lập tức tới thành phố U, hủy đi xương sống của ông!” Lưu Chấn Hải hỏn hển nói.

“Hắc hắc, tốt, nói cho tôi biết thời gian, tôi đến sân bay đón ông” Mạnh Như Tùng gian trá cười nói.

Cúp điện tloại, Lưu Chấn Hải tìm Lưu phó quan tới, bảo hắn đặt vé máy bay, an bài chuyện tới thành phố U.

... ..

“Lưu Lỗi, anh đang ở nơi nào?” Vừa cúp điện thoại với Lưu Chấn Hải, thì Mạnh Thanh Thanh lại gọi tới.

“Cha em đuổi anh ra ngoài, Sao anh có thể mặt dày má ở lại?” Tôi cười khổ nói.

“Đây không phải là vấn đề da mặt có dày hay không! Hiện tại có một vấn đề nghiêm trọng, ngày mai ông và Cha của em bắt em gặp mặt tên ăn chơi trác táng kia!” Mạnh Thanh Thanh gấp gấp nói.

Ăn chơi trác táng là hình tượng của tôi hay Sao? Hình như đâu có liên quan gì tới việc này? “Em gọi điện thoại cho anh, Chỉ đề nói việc như vậy thôi à?” Tôi hỏi.

“Anh bay giờ còn ở thành phố U không? Anh đi tìm một khách sạn nào đó đi, Sau đó ở đó chờ em, ngày mai diễn ra buổi gặp mặt, nhất định anh phải phá hỏng nó!” Mạnh Thanh Thanh phân phó nói.

“Phá hỏng buổi gặp mặt?” Nghe rất có ý tứ, tôi hỏi “Nhưng mà phá hỏng như thế nào? Em nghĩ rằng, anh có thể thay đổi quyết định của cha và ông em hay Sao?”

“Ai nha, anh tại sao lại đần như vậy, anh chỉ cần phá hỏng chủ ý của họ là được, Chi cần làm cái tên ăn chơi kia thay đổi chủ ý là được” Mạnh Thanh Thanh oán giận nói.

“Bảo hắn thay đổi chủ ý? Sao hắn có thể nghe anh?” Tôi có chút buồn cười, bảo tôi thuyết phục chính mình

“Đúng là không biết nói gì với anh nữa, anh chẳng phải từng nói, hai chúng ta đã... có quan hệ thân mật” Mạnh Thanh Thanh sót ruột chẳng ngại ngần gì nữa, nói thẳng ra.

“A, anh hiểu rồi, tới lúc đó anh sẽ nói là anh đã ”làm” em rất nhiều lần coi em như một bông hoa tàn, vậy thì đương nhiên là hắn không có hứng thú với em!” tôi hiểu rồi gật đầu.

“Ai là bông hoa tàn? Lưu Lỗi anh có ý gì!” Mạnh Thanh Thanh có chút tức giận, nhưng ý nàng đúng là như vậy, nên không tiện phát tác, Chỉ phải nhịn.

“Hắc hắc, anh biết, em yên tâm, anh có thể bào đảm, em vĩnh viễn là Ião bà của Lưu Lỗi, không thể rơi vào tay người khác được. ”Tôi bảo chứng điều sắp thành sự thực.

“Ừ...” Mạnh Thanh Thanh nghe xong hơi có chút cảm động “Được rồi, ngày mai em gọi điện cho anh nói cho biết địa điểm gặp mặt!”

“Được, em yên tâm đi, ngày mai anh nhất định sẽ tới.” Nói xong, tôi cúp điện thoại.

Mạnh Xuyên, ngày mai lại gặp mặt rồi! Mà giờ khắc này, Mạnh Xuyên đang ở bên cạnh đắc ý, đồng thời lại thở dài người trẻ tuổi hôm nay đúng là không tệ, chỉ là hết hy vọng, không hiểu rõ tầm quan trọng của tiền bạc, ai, đúng là thanh niên mà” Mạnh Xuyên lắc đầu, trong thế giới này, không có tiền thì sẽ không có

tình yêu, cho dù như thế nào cũng không thay đổi được. Cho dù năm tháng có qua đi, thì Mạnh Xuyên vẫn tin tưởng vào chân lý đó.

489. Chương 262: Còn Một Người Khác Điều Tra Tôi (1)

Mạnh Xuyên cung kính nói: “Bác Lưu, bác đi đường cực khổ rồi!”

Lưu Chấn Hải khoát tay áo, nhìn xuyên một cái nói: “Thăng nhóc này đã lớn như vậy rồi, tốt, tốt.”

Mạnh Xuyên cười cười nói: “Đúng vậy, ngay cả con gái cháu cũng đến tuổi lập gia đình, mà cháu đã là trung niên rồi, thời gian trôi qua thực là nhanh!”

“Đúng vậy, không già không được, lão Mạnh, mau tìm một nơi nghỉ một chút, ngồi máy bay thực sự là khó chịu”

Những người thuộc thế hệ Lưu Chấn Hải, không có thói quen ngồi máy bay.

“Lưu lão đầu, hôm nay ông ở chỗ tôi, buổi tối hai chúng ta luận bàn một chút!” Mạnh Như Tùng vẫn nuốt không trôi khâu khí này.

“Được, ai sợ gì!” Lưu Chấn Hải vẫn còn đang hùng hực chiến ý, hẳn thấy Mạnh Như Tùng luôn luôn không phục, đương nhiên là muốn giáo huấn hắn.

... ..

“Tiểu thư, cô muốn làm gì? Cô làm gì vậy, nếu như cô thích leo núi đá, thì lão gia chắc sẽ dẫn cô đi tới một nơi có địa phương đó.” Thanh âm của quản gia vang lên, làm cho Mạnh Thanh Thanh có chút hoảng hốt.

Lúc này Mạnh Thanh Thanh đang ở giữa không trung, nàng buộc ga giường và cái rèm cửa sổ thành sợi dây, định leo từ trên xuống, nhưng vừa mới đặt được một chân trên cửa sổ, thì nghe thấy giọng nói của quản gia.

Mạnh Xuyên để phòng ngừa Mạnh Thanh Thanh đào hôn, nên đã khóa trái cửa phòng nàng lại, mà Mạnh Thanh Thanh thì đâu có ý đó, nhưng bị Mạnh Xuyên khóa lại, thì lại càng khiêu khích dục vọng của nàng.

Mạnh Thanh Thanh được quản gia khách khí mời trở về phòng, lúc này quản gia không đi đâu nữa, ở trong phòng trông nàng, làm cho Mạnh Thanh Thanh tức giận không ngớt, nói: “Ông biết tôi là tiểu thư, sao còn đối đãi với tôi như vậy! ông đang hạn chế sự tự do của tôi đó!”

“Xin lỗi, tiểu thư, tôi chỉ làm theo lời của lão gia, chứ không có ý muốn làm khó cô.” Quản gia bình thản nói.

Thanh Thanh cũng biết đám người hầu biểu hiện với nàng tôn kính, nhưng thực chất đều nghe theo sự sắp đặt của Mạnh Xuyên cả.

Mạnh Thanh Thanh thấy mình không có hi vọng nào để chạy trốn, thì cũng bỏ qua, hiện giờ nàng hi vọng chuyện ngày mai tôi đến phá rối, làm cho bên kia giải trừ hôn ước.

Vào lúc nửa đêm, Lưu Chấn Hải không ngừng gọi điện thoại cho tôi, giục tôi mau tới thành phố U. kì thực lúc này tôi đang dạo quanh những con phố, tìm một số hàng trang sức, chẳng nhẽ ngày mai đi lại không có lễ vật gì. Tôi và Mạnh Thanh Thanh quen nhau trong thời gian lâu như vậy, nhưng lại chưa tặng nàng lễ vật nào, mà nàng lại đặc biệt có hứng thú với trang sức, nhẫn kim cương, nên tôi định mua tặng nàng một cái nhẫn kim cương.

Nghĩ tới đây, tôi mỉm cười, lững thững đi vào một trong những cửa hàng lớn nhất ở thành phố U. Tầng một dùng để kinh doanh đồ châu báu, vàng bạc.

Đầu tiên tôi đi tới cửa hàng của Tập đoàn Ảnh Rạng Đông, thế nhưng rất đáng tiếc, không có loại nhẫn nào làm tôi vừa ý. Tôi lại vòng qua mấy cửa hàng khác cũng không có loại mà tôi muốn. Tôi thất vọng, lại quay trở lại quầy của Tập đoàn Ảnh Rạng Đông.

“Xin hỏi, ở đây còn những tiệm châu báu khác không?”Tôi không cam lòng nhìn một cái nhân viên bán hàng hỏi.

Nhân viên bán hàng, nói:“Tiên sinh, tất cả các bảo điêm của thành phố U đều ở đây.”

Tôi nghe xong không khỏi có chút thất vọng, nhưng mà nhân viên mặt dịch tiếp tục nói:“Nhưng mà ở đường Tín Hằng phía trước có một công ty bảo tồn châu báu, tuy rằng không phải giữ độc quyền về... châu báu, thế nhưng bên trong đó có một số vật phẩm quý hiếm”.

Công ty bảo tồn châu báu? Tôi nghe xong không khỏi hai mắt sáng ngời, đây đúng là địa phương mà tôi cần.

Mà cũng trong cùng thời gian đó, ở trong một căn biệt thự của Mạnh gia, bên ngoài có một cái huy chương bằng đồng, trên bức tường có treo một tấm biển: Phòng giám sát an ninh khu biệt thự Tân Loan.

“Sư huynh, ”Trong đám người có một người mở miệng, nhưng đã bị vị sư huynh này trợn mắt nhìn.

Người này mới kịp phản ứng, ở trong xã hội này mà xưng hô là sư huynh, thì đúng là làm cho người khác cảm thấy vô cùng quái dị.

“Đông ca.” Người này lập tức sửa lời nói:“Chúng em đã tìm toàn bộ những bản phim, nhưng không có chút đầu mối nào?”

“Gấp làm gì, từ từ xem.”Đông ca thản nhiên nói, kỳ thực trong lòng hắn đang tức giận tới nổi phổi, cái gì mà khu biệt thự cao cấp, vậy mà bảo an ở đây lại tồi như vậy, không có cả DVD ghi hình.

Mà lúc này có mấy người của đội cảnh sát hình sự, cũng đang lau mồ hôi, một người móc ra một cái thẻ, xưng là người của cục cảnh sát,

muốn điều tra vụ án nên muốn xem lại những đoạn phim ghi hình ngày hôm qua.Họ cũng không thu được gì, tiện tay ném cuốn phim đó ra ngoài.

490. Chương 263: Còn Một Người Khác Điều Tra Tôi (2)

“Xin lỗi, xin lỗi” ,Đội trưởng đội bảo vệ vội vã xấu hổ cầm cái đĩa, có chút ái ngại nói:“Cũng không biết thằng nhóc nào lại bỏ vào đây, đồng chí, tôi giao nó cho đồng chí tiêu hủy nhé .”

Đông ca xanh mặt tiếp nhận cái đĩa, tiện tay vứt xuống dưới đất, lấy chân dậm một cái, nhất thời cái đĩa nát bấy.Đội trưởng đội bảo vệ có chút tiếc nuối nhìn cái đĩa biến thành phế liệu, đây chính vật phẩm do hắn cất kỹ bao lâu rồi, trong lòng hắn đang chảy máu, sau này làm sao vượt qua được cuộc sống cô đơn đây!

Trải qua một thời gian dài tìm rớt cục cũng phát hiện ra đoạn phim ghi hình ngày hôm qua, tuy hình ảnh kia không được nét lắm, nhưng mà Mạnh gia là nhà giàu có, đương nhiên ở xung quanh cũng cho lắp camera, cho nên ghi được đoạn tôi vào trong rừng cây.

“Dừng hình ảnh!”Đông ca kêu lên, bảo vệ vội vã nhấn phím tạm dừng.

“Thời gian này vừa khớp.”Đông ca nhìn hai người bên cạnh cùng đi người gạt đầu, sau đó nhìn đội trưởng đội bảo vệ nói:“Cái đĩa này chúng tôi mang đi, không có vấn đề gì chứ?”

“Không có... Không có...” Đội trưởng đội bảo vệ vội vã lắc đầu.

Mấy người đi ra khỏi phòng an ninh, một người trong đó mới lên tiếng:“Đại sư huynh, người này dường như không phải người trong miệng sư phụ có phải không? Thoạt nhìn tuổi còn rất trẻ?”

“Có đúng hay không đã có sư phụ định đoạt, chúng ta không được vọng động suy đoán, hơn nữa có khi tổ sư gia thần công cái thẻ, phản lão hoàn đồng cũng không chừng.”Đông ca lúc này đã khôi phục khẩu khí của đại sư huynh.

“Được rồi, đại sư huynh, anh lúc này nói chuyện với bảo vệ sao lại lấy thân phận là cảnh sát? Khi nào anh biến thành cảnh Sát vậy?”Người sư đệ có chút nghi hoặc hỏi.

Đông ca nghe xong cười hắc hắc, từ trong túi lấy ra một cái thẻ, đưa cho sư đệ này nói:“Tặng cho đệ.”

“Cho đệ?” Sư đệ này tiếp nhận cái thẻ thì không khỏi sửng sốt, trên mặt có viết ba chữ: “Thẻ xử nam ”

“Đúng vậy, mất 2 đồng tiền thì có thể mua được nó.” Đông ca cười nói.

“Chuyện này đội trưởng đội bảo vệ sao lại không nhận ra?” Sư đệ có chút kinh ngạc.

“Ta mê hoặc hẳn một chút, hẳn làm sao nhận ra, có khi hẳn không biết chữ!” Đông ca nói.

“Như vậy cũng được sao!” Sư đệ kia tiện tay đem cái thẻ ném vào thùng rác nói: “Đệ đã có bạn gái, cái thẻ này không cần rồi.”

Bảo vệ của tiểu khu mặc dù trình độ văn hóa không cao, dù gì cũng có

nghiệp vụ, đội trưởng đội bảo vệ này thấy mấy cảnh sát này tìm cái đĩa về Mạnh gia, cho nên cũng thông báo cho Mạnh gia. Mạnh Xuyên nghe đội trưởng đội bảo vệ hồi báo xong, nghi hoặc nhìn Mạnh lão gia tử một cái nói: “Có phải người của cha phái đi tìm hiểu bạn trai của Thanh Thanh hay không?”

“Ta điều tra hẳn làm cái gì!” Mạnh Như Tùng trực tiếp hủy bỏ.

Mạnh Xuyên cũng hiểu được cha của mình không cần phải điều tra một tiểu nhân vật như vậy, nhưng chuyện này là thế nào đây. Dù sao công việc còn đang bận rộn, chuyện này hẳn không nghĩ tới nữa.

... ..

Tôi dựa theo lời nói của nhân viên phục vụ đi tới một căn phòng cổ kính, trên đó có viết 4 chữ như rồng bay phượng múa: Ph Yên Thu Tàng.

“Tiên sinh, hoan nghênh quang lâm.” Một cô gái nhìn tôi ân cần thăm hỏi nói.

Tôi đối với nàng gật đầu nói “Các cô có bán châu báu không?”

Cô gái phục vụ trên dưới đánh giá tôi một chút, sau đó mới nói:

“Mua châu báu thì qua các tiệm ở bách hóa Tân Hằng bên kia.”

Hiên nhiên là nàng không cho rằng tôi sẽ mua được cái gì ở trong này.

Tôi cười không tức giận, tôi cũng biết rõ nhân viên của những cửa hàng như thế này luôn có ngữ khí như vậy, nhưng mà cũng khó trách, nêu như mỗi ngày bọn họ đều phải giải thích với khách hàng như vậy, thì thực sự là mệt chết rồi!

Lúc này một nam nhân trung niên vừa lúc từ trên cầu thang đi xuống nhìn thấy tôi, không khỏi hơi sửng sờ. Sau đó khách khi nói: “Tiên sinh, ngài cần phục vụ gì hay sao?”

Nhân viên phục vụ này rất kỳ quái, ông, chủ của mình bình thường kiêu ngạo như vậy, tại sao hôm nay lại khách khí với khách hàng tầm thường này như vậy? Nặng không nhận ra y phục trên người của tôi, nhưng mà ông chủ thì lại nhận ra. tuy rằng y phục trên người như phổ thông, nhưng cái cục trên người thì lại không phổ thông, nó có đại diện và xuất xứ cả, đây là đại diện cho tiêu chí trong hoàng thất ở Châu Âu, với kiểu thiết kế này lại càng khó cầu, được đích thân nhà thiết kế XXX làm ra, trên thế giới này thực khó cầu.

Hắn cũng không hỏi nhiều nữa mà nói “Tiên sinh, chúng ta lên tầng 2 nói chuyện.”

Tôi gật đầu vừa đi vừa nhìn hắn nói “Xin hỏi ông chủ, nơi này có cái nhẫn nào tương đối trân quý không?”

“Nhẫn? Không biết tiên sinh dùng nó làm gì, cất giữ hay là tặng người khác?” ông chủ này hỏi.

“Là tặng người, làm một chiếc nhẫn đính hôn.” Tôi nói.

“Hóa ra là như vậy, chiếc nhẫn đại diện cho tình yêu, ở đây chúng tôi có một chiếc, nhưng mà lại vô cùng trân quý, bày ở chỗ này đã có hơn hai năm, có người hỏi, nhưng đối với giá của nó thì...” ông chủ nói đến đây ngừng một chút, sau đó tiếp tục nói: “Tiên sinh, tôi cũng không có ý gì khác, chỉ là giá cả của nó.”

Tội cười cười nói: “Tôi biết giá của ông, trước cứ nói giá đi, nếu như không thích hợp, thì không cần lấy ra

“600 triệu...” ông chủ do dự một chút nói.

491. Chương 264: Gặp Mặt Mạnh Thanh Thanh (1)

600 triệu đối với tôi chỉ là một chữ số, chứ không có cảm giác gì cả.

Có chút đắt tiền ? Ông chủ cả kính, người này khẩu khí đúng là quá lớn, 600 triệu mà chỉ là

“Có chút đắt tiền” !

“Ngài chờ một chút”.

Lúc này chúng tôi đã đi tới phòng khách quý ở tầng 2, ngoài cửa có 4 nhân viên bảo vệ đang đứng, hình như là để bảo vệ an toàn.

Ông chủ chuyển thân ra ngoài, ta ngồi trong phòng đợi một lát, Lúc sau đã thấy ông ta trở về, trong tay cầm một cái hộp màu đen, chất liệu vô cùng tốt.

“Đây là chiếc nhẫn được chế tạo từ thế kỷ 18- ái tình chi tâm, do châu Bảo đại sư Hoắc Đức Hoa (Howard) chế tạo, cuối thế kỷ 18 được tẩm hiến cho Từ Hi thái hậu, nhưng sau đó lại rơi vào tay một người Anh, mãi cho đến hai năm trước, công ty của chúng tôi mới từ con đường đặc thù lấy được”

Ông chủ nói

Tôi đương nhiên là mặc kệ hán từ con đường đặc thù nào lấy được, chỉ cần lấy chiếc hộp, bên trong là một chiếc nhẫn được chế tạo hoàn toàn bằng vàng nhưng lại không có chút tọc khí nào.

Bên trên có khảm một viên ngọc màu lam, tỏa ra quang mang màu tím.

Ta cẩn thận cầm ở trong tay, bên trên mặt chiếc nhẫn có khắc dòng chữ LOVE FOREVER, còn có Hoắc Đức Hoa (Howard).

“Tôi mua”

Tôi không nói thêm gì, một lễ vật như vậy thì Mạnh Thanh Thanh chắc chắn sẽ yêu thích, đồng thời lấy luôn chi phiếu đưa cho ông chủ.

Ông chủ này kinh ngạc, nói mua là mua ngay? Ngay cả giá cũng không mặc cả? Nhưng má hần không phản ứng gì, lập tức đi làm thủ tục.

Chỉ chốc lát sau, ông ta đã trở lại, đem hóa đơn và thẻ khách quý đưa cho tôi, tôi tùy ý nhìn một chút sau đó dứt ngay vào trong túi, cười cười nói:

“Tôi rất thích cửa hàng của ông khi nào rảnh rồi sẽ ghé”

“Hoan nghênh, hoan nghênh”

Ông chủ cười cười tiễn tôi ra ngoài, sau đó rút cục thử dài một hơi

Chiếc nhẫn ái tình chi tâm này là một công ty của Anh thu được, nhưng trong một lần triển lãm lại bị Phi Yến môn dung thủ đoạn nào đó lấy được.

Sau này có người nào đó để lộ ra ngoài, công ty người ta sang đòi lại.

Nếu như người này trả giá một hai câu, thì hẳn cũng chấp nhận bán ra ngoài, nhưng lại cứ vậy mua luôn!

....

“Lưu Lỗi, anh đang ở đâu? Ông của em muốn tới quán café Côn Lôn sơn gặp mặt, hôm nay chín giờ rưỡi, ở đó không có phòng riêng, chỉ ngồi ở đại sảnh, anh thấy là có thể nhìn thấy em, nhưng anh nhất định phải tới đó!”

Mạnh Thanh Thanh lo lắng nói.

Chợt nghe bên ngoài có người hô:

“Tiểu thư, cô ở trong đó có chuyện gì không? Tại sao lại rửa tay mà lâu như vậy?”

“Tôi không sao, các người cứ đi đi, hôm nay là ngày gặp mặt, tất nhiên là tôi phải trang điểm cho kỹ một chút!”

Mạnh Thanh Thanh quay ra ngoài cửa toilet nói.

“Được rồi Lưu Lỗi, em chỉ thừa dịp đi WC gọi điện thoại cho anh, cha em đang giám thị em. Anh đừng có mà không tới đó!”

“Được rồi Thanh Thanh, em không tin anh hay sao? Con người của anh rất hay nói chữ tít.”

Trong lòng tôi nghĩ, hôm nay là ngày gặp mặt của tôi, thì sao tôi có thể không đi được, kỳ thực đêm qua tại Lưu Chấn Hải đã gọi điện thoại thông báo địa điểm và thời gian gặp mặt cho tôi rồi.

Mạnh Thanh Thanh cúp điện thoại, đặc ý nhìn thoáng qua trang phục của mình bây giờ, vốn đầu tóc chỉnh tề thì bị nàng làm thành một cái đầu nhím, trên mặt còn bôi đầy phấn trang điểm màu xanh, đeo hai cái vòng tai thực to.

Mạnh Thanh Thanh cười lạnh một tiếng, để xem đối phương đánh giá nàng như thế nào!

Mạnh XUYên đang đứng ngoài cửa thấy Mạnh Thanh Thanh đi tới lại càng hoảng sợ nói:

“Thanh Thanh con trang điểm kiểu gì vậy, mau đi thay đổi đi!”

“Thay cái gì? Con lại cảm thấy rất tốt, hơn nữa nếu như hóa trang thì không kịp rồi!”

Mạnh Thanh Thanh khoe miệng mỉm cười. nàng canh thời gian đúng là vừa khớp.

Mạnh XUYên bắt đặc dĩ lắc đầu. Lúc này Lưu CHấn Hải và Mạnh Như Tùng đi tới, Mạnh CXUYên có chút xấu hổ nhìn bọn họ nói:

“Bác Lưu, cha, thật ngại quá, Thanh Thanh nó....”

“D(ứa nhỏ này, sao lại bốc đồng như vậy!”

Mạnh Như TÙNG trên mặt có chút xấu hổ, dù sao thì ông bạn mình, lại là thông gia với nhau ở đây, Mạnh Thanh Thanh làm như vậy, đúng là có chút khó nói.

“Haha! Rất tốt, rất tốt!”

Lưu Chấn Hải đột nhiên nói:

“Đứa cháu trai của tôi rất thích con gái có tính cách, những người bình thường thì nó không vừa mắt đâu!”

“A? Thật không?”

Mạnh XUYên lúc này rất cục thờ phào nhẹ nhõm, nếu như thông gia người ta không nói gì, thì mình làm sao phải lo lắng, vì vậy nói:

“D(úng vậy, Thanh Thanh rất có cá tính.”

Có cá tính? Lưu CHấn Hải làm sao không nhận ra Mạnh THANH THANH này phản đối việc hôn nhân này, thế nhưng hẳn đối với cháu trai của mình cũng rất có long tin nên cũng mặc kệ.

Mạnh gia xuất môn đương nhiên là phải đặc biệt.

Mạnh Thanh Thanh và Mạnh XUYên ngồi trong một chiếc Roll-Royce SilvSeraph, mà Lưu CHấn Hải và Mạnh Như TÙNG ngồi ở trong một chiếc Luxury Nurse theo ở phía sau.

QUán café Côn Lôn sơn bình thường cũng không thiếu người giàu nhưng hiện giờ lại có một chiếc Roll-Royce “Ngân sắc thiên sứ” thì làm sao cho bảo vệ ở cửa sảnh sốt, quản lý nhà hàng thấy là Mạnh gia tới, vội vàng tiếng ra nghênh tiếp.

D(oàn người Mạnh XUYên tới hơi sớm, lúc này mới chỉ là 9h10p Lưu CHấn Hải nhìn đồng hồ, gọi điện thoại cho tôi, lúc này tôi đang trong khách sạn xem báo, thấy vậy bèn đi thay quần áo.

Quản lý nhà hàng dẫn đoàn người Mạnh Xuyên tới một vị trí tốt nhất, sua đó cung kính lui xuống, Mạnh Thanh Thanh trong long bắt đầu bối rối, liên tiếp nhìn ra phương hướng ngoài cửa, trong long bắt đầu cầu nguyện a di đà phật, mong cho tôi đi vào.

D(ợi nữa ngàu, Mạnh Thanh Thanh lo lắng không nhận được nữa mượn lý do đi tới toilet, nàng không dám gọi điện thoại cho tôi bởi vì Mạnh Xuyên để phòng ngừa nàng chạy trốn, cố ý an bài một đám người hầu nữ đi cùng nàng.

Mạnh Thanh Thanh lấy điện thoại di động ra, gửi cho tôi một tin nhắn là tại sao tôi còn chưa tới, nếu không thì người khác tới trước mắt.

Tôi trả lời nàng là lập tức tới ngay, Mạnh Thanh Thanh lúc này mới an tâm trở lại chỗ ngồi.

Đúng 9h30 tôi xuất hiện ở cửa quán café Côn Lôn sơn, tôi không có thói quen tới trễ, cũng không có thói quen tới sớm.

“Tiên sinh, xin hỏi mấy vị?” Tôi đi bộ tới, đương nhiên là không có đãi ngộ như đoàn người Mạnh XUYên, là có người tới đón rồi.

“Tôi đến tìm người” Tôi nhìn chung quanh phòng khách một chút, thì thấy Lưu Chấn Hải và Mạnh Như Tùng, sau đó bước nhanh tới.

Mạnh Thanh Thanh nhìn thấy tôi, tất nhiên là vui mừng. Trong khi đó sắc mặt của Mạnh XUYên sầm xuống, hẳn không nghĩ tới là Mạnh Thanh Thanh lại gọi tôi tới.

Lúc này Mạnh XUYên bởi vì tức giận cùng bỏ qua chuyện Mạnh Như Tùng và Lưu CHấn Hải đang cười cười. Mạnh Xuyên trợn mắt nhìn tôi có chút tức giận nói: “Câu tới nơi này làm gì?”

Mạnh Thanh Thanh thấy tôi tới trong long lập tức an tâm, đứng dậy, chạy đến bên cạnh, như con chim nhỏ nép vào trong long của tôi, sau đó nhìn Mạnh Như Tùng nói: “Ông, đây là bạn trai của cháu, Lưu Lỗi.”

Lúc này đến phiên Mạnh Như Tùng và Lưu CHấn Hải vô cùng kinh ngạc, hai lão đầu này đều cả kinh há to miệng, trợn mắt nhìn chúng tôi không nói nên lời.

Mạnh Thanh Thanh cho rằng ông mình là tức giận vượn cổ lên nói: “Ông, tự do yêu thương ông không được can thiệp vào chuyện của cháu!”

“Tự do yêu thương? Tốt , tốt, ông không can thiệp....” Mạnh Như Tùng tròng mắt tỵ nữa thì văng ra, vun vào không được, can thiệp làm cái gì?

Mạnh Thanh Thanh thấy ông mình nói liên tục ba chữ tốt, còn tưởng rằng ông mình bị chọc tức, nên cũng không dám nói gì.

Tôi thấy Mạnh Thanh Thanh ăn mặc trang phục kỳ quái, thì có chút không hiểu, những cô gái bên cạnh tôi toàn là những tiểu thư khuê các, còn chưa thấy ai ăn mặc như vậy. Mạnh Thanh Thanh mặc kiểu này vừa có chút bướng bỉnh lại vừa có chút xinh đẹp, trng nhất thời làm tôi ngẩn ngơ.

“Thanh Thanh, em hôm nay rất đẹp” Tôi cười nhìn Mạnh Thanh Thanh nói.

...

“Thật không?” Mạnh Thanh Thanh ngại quá cúi đầu, đỏ mặt nhăn nhó nói.

Lưu Chấn Hải nghe thấy tôi nói vâu này, đặc ý nhìn Mạnh Như Tùng liếc mắt, ý của ánh mắt này chính là, ông thấy tôi nói không sai chứ, cháu trai của tôi nhất định thích trang phục của cháu gái ông!

Thế nhưng Mạnh Xuyên lại đang tức giận tới mức sôi lên, thấy tôi và Mạnh Thanh Thanh dám ở chỗ này liếc mắt đưa tình, coi hắn như không tồn tại thì nổi giận: “Tiểu tử, cậu rốt cuộc tới làm gì, không biết hôm nay Thanh Thanh phải gặp mặt một người khác hay sao?”

“Cháu biết, vậy nên hôm nay cháu mới tới đây, hôm nay cháu với Thanh Thanh gặp mặt!” Tôi nói ra câu này, bao gồm cả Mạnh Như TÙNG và Lưu CHấn Hải đều nở nụ cười, hai người bọn họ đều là lâu nhan thành tinh, đương nhiên là nhìn ra chuyện gì nên hứng thú thì nhìn sự tình phát triển.

“Cậu!” Mạnh Xuyên nghe tôi nói như vậy, càng thêm tức giận, liếc mắt nhìn con gái rên sất không thành thếp của mình, trng long thâm than, đúng là con gái đại bất trung.

“Nhạc phụ đại nhân, ngài đừng có nóng giận” Tôi cười nói.

“Ai là nhạc phụ của cậu?” Mạnh Xuyên hừ nói.

“bây giờ không phải nhưng một lát nữa thì phải!” Tôi nói một câu hai nghĩa.

“Hừ! Cậu đừng mơ, Thanh Thanh đã được gả cho người khác rồi!” Mạnh Xuyên nói.

“Người khác?” Tôi dở khóc dở cười, lẽ nào còn có người nữa? Hiển nhiên là không phải. Chỉ có Mạnh XUYên không biết mà thôi, nên tôi đồng ý nói ”Nhạc phụ.. A, bác Mạnh, bác cũng nhìn thấy, quan hệ giữa cháu với Thanh Thanh đã như thế này rồi, nàng đã là nữ nhân của cháu, cháu không cho phép nàng cưới người khác.”

Mạnh Thanh Thanh nghe tôi nói như thế trên mặt hồng đến độ muốn chảy ra, nhưng mà vẫn nhìn tôi cố vũ, bởi vì ... nàng đúng là muốn kết quả này.

Mạnh Xuyên nghe tôi nói như vậy, thì khuôn mặt tái đi, tức giận chỉ vào Mạnh Thanh Thanh mắng: “con đúng là không biết hổ thẹn, thể diện của gia đình đã bị con làm hỏng hết rồi!”

“ba!” Một cái tát đánh vào trên mặt Mạnh Xuyên, Mạnh Xuyên ngạc nhiên nhìn lão gia tử của mình, cha mình làm gì vậy? Chẳng lẽ mình dạy con gái cũng là sai?

Mạnh Xuyên còn muốn nói, chợt nghe Mạnh Như Tùng khiển trách: “Mày mới làm mất thể diện, làm trò trước mặt thông gia, vậy còn ra thể thống gì nữa!”

“Dạ, cha, con sai rồi” Mạnh Xuyên từ nhỏ đã không dám trái ý của Mạnh Như Tùng, nên đành chấp nhận kết hôn cùng với một nữ nhân không yêu. Lúc này Mạnh Xuyên cúi đầu, giống như một người đã làm sai, đợi Mạnh Như Tùng răn dạy.

“Được rồi được rồi, mắng một hai câu là được rồi, cũng tại thằng nhóc này vô thanh vô tức đoạt cháu gái của ông tới tay!” Lưu Chấn Hải nhìn Mạnh Như Tùng khoát tay áo nói.

Mạnh Xuyên nghe được Lưu Chấn Hải nói như thế, còn tưởng rằng hắn đang nói mát mình, không khỏi xấu hổ, hận không thể tìm một cái lỗ nào đó tiến vào. Nhưng mà câu nói tiếp theo của Mạnh Như Tùng lại làm cho hắn như lọt vào sương mù!

492. Chương 265 Một Lần Cưới Hai

“A?”

Mạnh Xuyên nghe được cha mình nói như vậy thì hình như có vẻ hồ đồ ? Rốt cục có chuyện gì vậy ? Lẽ nào cha mình lại thích tiểu tử trước mặt này ?

“Được rồi được rồi, Mạnh Xuyên, con và Tiểu Lưu còn cái gì muốn nói, vậy thì trở về nhà nói đi, bây giờ chúng ta về nhà ăn điểm tâm sang, con xem, hai đứa nhỏ này dính như keo sơn, không bằng đem điểm tâm sang vào phòng cho chúng nó luôn”

Mạnh Như Tùng nói

“Xong rồi? Bác Lưu, cháu của bác còn chưa tới mà?”

Mạnh Xuyên có chút không hiểu

Mạnh Như Tùng nghe được cách xưng hô của Mạnh Thanh Thanh với tôi, biết chuyện này thực sự là viên mãn

Cháu gái mình tìm bạn trai là cháu trai của Lưu Chấn Hải, xem ra hắn đã làm điều thừa rồi !

Khi hẳn thấy Mạnh Xuyên nói chuyện với tôi thì biết Mạnh Xuyên vẫn còn chưa biết thân phận khác của tôi ... cho nên ở chỗ này cùng với Lưu Chấn Hải xem kịch vui

“Đúng vậy, xong rồi,Mạnh Xuyên,con đúng là có mắt như mù ? Ở chỗ này chỉ có mỗi con không phát hiện ra ?”

Mạnh Như Tùng mắng :

“Người ta nhạc phụ cũng gọi rồi, vậy mà con còn chưa phản ứng gì hay sao”

“Nhạc phụ?”

Mạnh Xuyên sững sốt, lập tức nhìn về phía tôi, đại não nhanh chóng vận chuyển

“Đến đây đi,Mạnh Xuyên, ta giới thiệu cho cháu một chút, đây là Lưu Lỗi,cháu ta, nhưng mà hình như trước kia mọi người đã quen nhau rồi, ta không cần giới thiệu nữa”

Lưu Chấn Hải chỉ vào người của tôi cười nói

“Cái gì!!!”

Mạnh Xuyên vừa rồi đã cảm thấy có chút gì đó không bình thường, nghe được Lưu Chấn Hải nói ra thân phận của tôi, thì vừa sợ lại vừa giận.Cái này có phải đúng là đùa giỡn hẳn hay không ?

“Thật ngại quá, bác Mạnh ,cháu không phải có ý là giấu diếm với bác,kỳ thực cháu hôm qua cũng mới biết,ông cháu bảo cháu đi gặp mặt”

Tôi thuận miệng nói bậy ^^

“Hóa ra là như vậy,bác hiểu rồi,nếu không thì Thanh Thanh cũng đâu có khẩn trương tới như vậy !!”

Mạnh Xuyên vô ý thức tin vào lý do biện hộ của tôi

Chỉ có Mạnh Như Tùng và Lưu Chấn Hải khẽ lắc đầu một cái, tôi nghĩ bọn họ đã sớm biết,bọn họ không tin tôi không biết Mạnh Thanh Thanh lại là cháu gái của Mạnh Như Tùng

Mạnh Thanh Thanh hung hăng liếc mắt nhìn tôi,quả đấm nhỏ đập vào ngực tôi nói:

“Lưu Lỗi chết tiệt,Lưu Lỗi thối tha,nếu như ngày hôm qua anh biết rồi, tại sao không chịu nói một câu ,làm cho người ta phải xấu mặt !!”

“Sao lại là xấu mặt ? “

Tôi cố ý hỏi

“Đáng ghét,người ta phải làm nhiều trò như vậy,hơn nữa còn ở trước mặt người khác nói em và anh ... có quan hệ ... sau này em phải làm như thế nào đâu !”

Manh Thanh Thanh bắt mẫn xấu hổ nói

“ A ? Là thực ,không phải em bảo anh nói hay sao ? “

Tôi vuốt tay dung về mặt vô tội nói

“Anh”

Mạnh Thanh Thanh mắc cỡ , mà MạnhNhư Tùng và Lưu Chấn Hải lại dung về mặt xấu xa nhìn hai người chúng tôi

Bao gồm cả Mạnh Xuyên lúc này cũng đã hiểu, tôi kiêu gì cũng thành con rể của hẳn,nhưng đúng là có chút mất mặt

Liên tưởng đến thân phận khác của tôi,hẳn cũng biết là không kém Mạnh gia chút nào, nhưng tại sao lại điều tra không ra ? Mạnh Xuyên thăm mắng mấy người điều tra chỉ là giá áo thùng cơm !

“Được rồi Mạnh Xuyên, không chỉ bọn nhỏ mà chính con cũng có bệnh ! Tại sao chuyện này con không nói với cha một tiếng ? Bây giờ làm thành như vậy thì đúng là gieo gió gặt bão ?”

Mạnh Như Tùng mắng

“Dạ”

Manh Xuyên trong lòng thầm kêu oan uổng, hẳn có cảm giác mình còn oan hơn cả Tào Tháo (oan như Tào Tháo ^^ câu này mới ak nha) , vốn muốn giúp con gái mình, thế nhưng khi phát hiện tôi còn có bạn gái khác thì bỏ ý định đó. Sở dĩ hẳn không cho lão gia tử biết, là sợ lão gia tử tức giận, nay bị nói như vậy thì đúng là oan uổng !

“Thế nào , con cho mình oan uổng có đúng hay không ?” Mạnh Như Tùng nhìn thấu tâm tư của Mạnh Xuyên, tiếp tục mắng :” Tại sao ta lại sinh ra một đứa con như con,con nhìn đi,cháu của lão Lưu còn mạnh hơn con nhiều !”

Mạnh Xuyên hoàn toàn hết chỗ nói,để tránh cho cha mình nói lời khó nghe hơn,vì vậy đánh bạo giải thích:

“Cha ,con cũng chỉ vì muốn tốt cho Thanh Thanh mới làm như vậy, trước kia con bị mất tình yêu nên con không muốn Thanh Thanh giảm lên con đường của con,thế nhưng khi điều tra ra tiểu tử này ... ở bên ngoài có nữ nhân khác nên con mới phản đối !”

“Ba!” Lại là một cái tát giáng lên mặt Mạnh Xuyên,Mạnh Như Tùng tưởng con trai mình nói dối, nhất thời nổi giận:

“Mày bị mất tình yêu ? Mày ... nói lại một lần nữa xem nào ? Có tin tao đánh chết mày hay không? Bên ngoài có nữ nhân? Có nữ nhân khác thì làm sao? Mày còn không biết xấu hổ, mày ở bên ngoài nuôi hai tiểu hồ ly, tưởng tao không biết hay sao, tao cho mày biết,hiện giờ Thanh Thanh sắp thành hôn,mày đem mẹ nó về đây ! Nếu không thì tao đập chết, đừng để cho cháu gái tao thành gia đình mồ côi”

“Dạ, dạ dạ”

Mạnh Xuyên trên đầu toát mồ hôi lạnh,trong bụng lại tràn đầy nước đắng, cái gì vậy, mình tại sao lại xui xẻo tới như vậy, nhẫn nhục không nổi, mà cãi lại cũng không xong

Mạnh Xuyên lúc này không dám nhiều lời, ngồi ở một bên im lìm, tránh lão Mạnh Như Tùng lại động thủ

“Được rồi, được rồi, ông cũng đừng mắng hẳn,ai,hẳn dù gì cũng cho tôi một đứa cháu dâu ... Ai !!!”

Lưu Chấn Hải nhớ lại chuyện thương tâm, lắc đầu

Tôi biết cha mẹ của Lưu Duyệt qua đời sớm,Lưu Chấn Hải chắc chắn là đang thương tâm , vì vậy nói :

“ông à, người đừng như vậy, không phải là người còn cháu hay sao,ông phải hài lòng mới đúng chứ”

“Đúng vậy,ta còn gì đáng tiếc đây,được rồi,Lưu Lỗi, lần này sau khi trở về, cháu đem cha mẹ cháu tới chỗ ta đi,họ đã biết còn một người chú như ta chưa ?”

Lưu Chấn Hải nghe tôi nói như vậy,tâm tình thoải mái hơn rất nhiều

“Cháu đã nói với cha mẹ cháu rồi,chỉ là còn chưa chính thức tới bái phỏng mà thôi”

Kỳ thực khi tôi và Lưu Duyệt ở cùng nhau thì cha mẹ tôi cũng biết nàng là cháu của Lưu Chấn Hải rồi !

“Được,vừa lúc cháu có thể thương lượng một chút về vấn đề hôn sự của đứa nhỏ Thanh Thanh này, hay là các cháu cùng nhau tổ chức tiệc đính hôn đi”

Lưu Chấn Hải nói

“Cùng nhau ? “

Tôi sững sốt,một lần cưới hai ? Như vậy cũng được ?

493. Chương 266: Bị Người Rình Coi (1)

Buổi tối, Mạnh Như Tùng không biết xuất phát từ loại dụng ý nào, mà lại không chuẩn bị phòng cho tôi, bắt tôi và Mạnh Thanh Thanh ngủ chung ở phòng khách

“Hừ, anh nghĩ rằng em thích đến với anh hay sao, đừng có tưởng bở.”

Mạnh Thanh Thanh liếc mắt nhìn tôi nói.

“Hắc hắc, vậy thì người nào sáng sớm hôm nay đã lo lắng gọi điện thoại cho anh?”

Tôi cười xấu xa bắt đầu loạn động trên người Mạnh Thanh Thanh

Thanh Thanh mắt tự nhiên giật mình xoay người, dù sao lần trước cũng là ngoài ý muốn, tính ra đây là lần đầu tiên chúng tôi tiếp xúc thân mật.

Mạnh Thanh Thanh nhẹ nhàng đề tay tôi lại, cau giận nói:

”Chớ lộn xộn! Hôm nay em tìm anh, là... là bởi vì... sự trong sạch của người ta đã bị vậy bản, là một nữ nhân thì còn có lựa chọn khác hay sao?”

Trong lòng tôi, em còn thân phận gì, cho dù có cưới tôi xong rồi, ly hôn đi chẳng nữa, thì đàn ông muốn cưới em vẫn dài tới Thái Bình Dương.

Nhưng mà ngoài miệng lại nói:

“Thanh Thanh, em làm như vậy lại càng bán đứng em! ”

“Em làm cái gì?”

Mạnh Thanh Thanh cuống quýt nghiêm mặt, thế nhưng về hạnh phúc trên mặt lại không cách nào giấu diếm.

“Em đừng có làm vậy, cười lên là tốt nhất, thể này còn khó coi hơn cả khóc.”

Tôi nhìn Mạnh Thanh Thanh đùa nàng nói.

“Thật không? Đẹp mắt không? Đích thực là rất xinh đúng không?”

Nói xong, Mạnh Thanh Thanh nở nụ cười, rất vui vẻ cười.

Tôi nuốt ngụm nước miếng, bây giờ tôi thực sự là muốn bắt Mạnh Thanh Thanh hầu hạ nhưng dù sao thời cơ còn chưa tới, dù gì chúng tôi cũng mới đến được với nhau

“Được rồi, Thanh Thanh, anh có cái này tặng em.”

Tôi từ trong túi lấy chiếc nhẫn ra

Cái gì vậy ?

Mạnh Thanh Thanh cầm lấy cái hộp nhẫn lắc qua lắc lại hai cái, nói:

“Không phải là do lừa gạt đó chứ?”

“Hắc hắc, có đúng hay không thì em mở ra không phải là biết hay sao?”

Tôi nói.

“Được, nhưng hình như cái hộp này còn tốt hơn thứ bên trong, em nhận cái hộp!”

Mạnh Thanh Thanh vừa nói vừa mở ra hộp.

“Trời ạ, em từng nghe cổ sự bỏ ngọc lấy gỗ hay chưa? Hộp tốt thì thứ bên trong đương nhiên là tốt hơn rồi!”

Tôi lắc đầu nói.

Oa !!!

Mạnh Thanh Thanh cầm lấy cái nhẫn, hoan hô nói:

“Lưu Lỗi, em không nhìn lầm đó chứ? Đây là... Ái tình chi tâm?”

“Sao em. lại biết?”

Tôi có chút kỳ quái, dường như cái nhẫn này rất nổi danh, thế nhưng tôi hoàn toàn không biết gì cả.

“Đúng Vậy, em đương nhiên. biết, nói như vậy, thì đây đúng là ái tình chi tâm thật?”

Mạnh Thanh Thanh há to miệng:

”Nhưng mà anh làm sao có được nó? Nghe nói nó là của một công ty bệnh Anh quốc, sau đó bị mất trộm, báo chí còn đăng ảnh cả lên

Mất trộm? trời ạ, hóa ra tôi lại mua phải tang vật?

Nhưng mà tôi mặc kệ, nó đã vào trong tay của tôi thì không ai lấy ra được.

“Em không cần biết anh có nó như thế nào, chỉ biết là hiện giờ anh tặng nó cho em.”

Tôi nhìn Mạnh Thanh Thanh nói

“Thật Sao? Thật tốt quá!”

Mạnh Thanh Thanh vui vẻ định đeo cái nhẫn lên trên tay, nhưng lại dừng lại, liếc mắt nhìn tôi, ngưng ngưng nói:

“Anh giúp em.”

Tôi nhìn Mạnh Thanh Thanh khuyhnh quốc khuyhnh thành tươi cười, trong lòng hơi bị rung động ngỡ ngác nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nàng...

“Nhìn cái gì, trên mặt em có hoa sao?”

Mạnh Thanh Thanh thấy tôi như vậy, thì ngại ngưng nói

“So với hoa còn mỹ lệ hơn.”

Tôi từ đáy lòng nói.

“Đáng ghét! Anh rốt cục có đeo cho người ta hay không?”

Mạnh Thanh Thanh chợt phát hiện tay mình còn đang ở trên không trung

Tôi gật đầu, cầm lấy ngọc thủ của Mạnh Thanh Thanh, nàng chìa ngón giữa ra, nhưng do dự một chút lại đổi thành ngón áp út.

Tôi đối với hành động của nàng đương nhiên biết dụng ý, đeo nhẫn ngón giữa, đại biểu cho tình yêu cuồng nhiệt, mà đeo ngón áp út, thì tượng trưng cho việc đã kết hôn

Tôi đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của Mạnh Thanh Thanh, sau đó nói:

“Thanh Thanh, lấy anh nhé.”

A?

Mạnh Thanh Thanh tuy rằng trong lòng cũng muốn như vậy, nhưng thấy tôi đột nhiên nói ra, nhưng trong lòng lại ngọt ngào nói:

Được !

Trong giọng nói cộn mang theo giọng điệu nũng nịu của nữ nhân

Tôi nhìn Mạnh Thanh Thanh thần sắc mê ly như vậy, đương nhiên. biết là thời cơ đã tới, không nói gì nữa, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng

Mạnh Thanh Thanh “Ô” một tiếng

Không có ai định nghĩa âm thanh này có ý gì Mạnh Thanh Thanh cùng tôi tuy rằng đã có sự va chạm da thịt, nhưng đây dù sao lại là nụ hôn đầu tiên của nàng nên trong cách phối hợp thì vô cùng ngây ngô.

Nàng chỉ biết giữ nguyên miệng tùy cho cái lưỡi của tôi chạy loạn, nhưng mà rất nhanh Mạnh Thanh Thanh đã thích cái cảm giác kỳ diệu này, bắt đầu nhiệt tình đáp lại...

Không biết qua bao lâu, tôi và Mạnh Thanh Thanh mới thở hổn hển tách ra, Mạnh Thanh Thanh mặt đỏ dóa người, không biết là bởi vì e then, hay là vì sung sướng

“Thanh Thanh, chúng ta cũng nên làm một số việc có ý nghĩa khác chứ?”

Tôi một tay ôm Mạnh Thanh Thanh vào trong lòng, Sau đó hỏi:

“Thanh Thanh, phòng em ở chỗ nào?”

“Trên lầu, phòng trong cùng...”

Mạnh Thanh Thanh vô ý thức đáp.

Tôi ôm thân thể mềm mại của Mạnh Thanh Thanh, chạy thật nhanh lên tầng 2, nếu như Mạnh Như Tùng có ở đây, thì sẽ bị hù dọa bởi tốc độ của tôi.

Bởi vì tôi nóng vội không tự chủ được mà dùng tới kỹ năng thuần di, Mạnh Thanh Thanh ở trong lòng tôi, nên không hay biết gì.

494. Chương 266: Bị Người Rình Coi (2)

“Lưu lão đầu, thằng cháu của ông sao lại như thế? Thế nào lại nhạnh như vậy?”

Lưu Chấn Hải đúng là chỉ có chút kinh ngạc, bởi vì hắn lão đã biết năng lực của tôi, năm đó khi tôi giải cứu Trần Vi Nhi, đã dùng loại năng lực này.

Lúc này, cũng là đặc ý nói:

“Đúng vậy, Mạnh lão đầu, ông biết Lưu gia chúng tôi lợi hại thế nào rồi chứ? Nói cho ông biết, ngày đó luận võ với ông, là thằng cháu tôi nhường cho ông, chứ thực ra ông tiếp được mấy chiêu!”

“Hắc hắc, vậy thì thế nào? Cái gì mà Lưu gia của ông? Hắn bây giờ là cháu rể của tôi!”

Mạnh Như Tùng bắt đầu như được dát vàng lên mặt, nói:

“Được rồi, Lưu lão đầu, lần võ lâm đại hội cũng sắp diễn ra rồi, Lục đại thế gia và một số võ làm cao thủ cũng trông mong vào đại hội lần này, hai chúng tôi tiểu bối toàn là nữ, vốn đã không có hi vọng, nhưng giờ đã có thể tự tin rồi!”

“Thế nào, ông muốn để nó đại diện cho Mạnh gia xuất chiến?”

Lưu Chấn Hải hỏi.

“Vậy thì có cái gì không được!”

Như Tùng nói:

“Hắn thế nào cũng là cháu rể của tôi, không coi là người ngoài!”

“Vậy cũng được, hai nhà chúng ta liên hợp lại, chỉ cử ra một đại diện thôi!”

Lưu Chấn Hải gật đầu

“Cha, bác Lưu, tại sao hai người vẫn còn chưa đi ngủ?”

Lúc này, cửa thư phòng bị đẩy ra, Mạnh Xuyên đi đến.

Khi hắn nhìn vào màn hình lớn trên tường, không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ, hai người này đã già như vậy rồi, vậy mà còn rình coi!

Hả?

Mạnh Như Tùng sững sốt, cuống quýt đem màn hình lớn che lại, xấu hổ nói:

“Hiện tại trị an không tốt, ta sợ kẻ trộm tới.”

Kẻ trộm? Mạnh Xuyên trầm nghĩ, ai dám tới Mạnh gia dương oai, đừng nói ở ngoài cửa có bảo vệ, mà mấy người làm trong nhà cũng có công phu

Mạnh Như Tùng thấy Mạnh Xuyên như vậy, biết hắn đang suy nghĩ gì, hỏn hển nói:

“Cút đi, thằng nhóc này, không ngủ còn tới đây làm gì? Mau đi ngủ đi!”

Mạnh Xuyên bắt đắc dĩ xoay người ra cửa, trầm nghĩ: mình thế nào lại xui xẻo như vậy, ban ngày thì chọc lão tử tức giận, không nghĩ tới ban đêm lại còn phá hỏng chuyện rình coi của lão tử nhà mình nữa!

Mạnh Như Tùng thấy Mạnh Xuyên đi, mới sờ sờ râu mép nhìn Lưu Chấn Hải nói:

“Thằng nhóc này, suốt ngày không lo chính sự, được một nửa như thằng cháu của ông là tốt rồi! Đã nhiều năm như vậy, công phu của Mạnh gia chúng tôi nó mới chỉ luyện được 3 thành, ai.”

“Lần này võ lâm đại hội này Vương gia có biết không?”

Lưu Chân Hải bỗng nhiên nói.

“Vương gia? Không phải chỉ là trên danh nghĩa thôi hay sao?”

Mạnh Như Tùng sững sốt nói:

“Mấy lần Võ lâm đại hội trước, bọn họ chưa từng tham gia mà.”

“Tôi nhận được tin tức, Vương gia lần này cũng sẽ tham gia võ lâm đại hội, hơn nữa động tĩnh còn không nhò...”

Lưu Chân Hải biểu tình ngưng trọng nói.

“Vương gia cũng tới? Lẽ nào mấy năm nay bọn họ ẩn giấu thực lực?”

Mạnh Như Tùng nhìn thấy biểu tình của Lưu Chấn Hải, có chút kỳ quái.

“Ai biết được, nhưng mà tôi nghe được tin từ Vương gia hình như là người đó đã vượt qua được Tử vong sơn cốc...”

Lưu Chấn Hải nói.

“Tử vong sơn cốc? Khổng thể nào? Có lẽ đây chỉ là một tin vịt, đầu năm có mấy người đi vào, làm gì có người nào trở ra... Huống hồ ở cái thời đại này, hiệu lệnh võ lâm thiên hạ thì còn có lợi ích gì nữa?”

Mạnh Như Tùng có chút không hiểu, nói

“Tôi cũng không hiểu, đến lúc đó xem tình hình rồi hãy nói đi.”

Lưu Chấn Hải lắc đầu

Tôi một cước đạp mở cửa phòng, đang muốn đem Mạnh Thanh Thanh ôm vào, lại không nghĩ rằng Mạnh Xuyên đang đứng ở bên trong!

‘Tôi sững sốt, ngạc nhiên nói:

“Ack... Nhạc phụ, thật ngại quá, con đi nhầm phòng..”

Tôi ngoài miệng nói như vậy, nhưng ánh mắt lại kỳ quái nhìn vào trong căn phòng rèm cửa màu hồng nhạt, ga giường màu vàng chanh, còn có cả một con búp bê, trời ạ, Mạnh Xuyên không phải là có hứng thú gì biến thái đó chứ?

“Chuyện này... Con rể, đây là phòng của Thanh Thanh, ha ha... Chuyện này con cũng biết, Thanh Thanh bình thường đều ra ngoài, không có ai ở đây, ta tới quét dọn một chút!”

Mạnh Xuyên nghĩ ra một lý do nói.

Tôi nhìn căn phòng, thì thấy làm gì có hạt bụi nào, trong lòng kỳ quái, rõ ràng gian phòng rất sạch sẽ, hơn nữa nếu như không sạch sẽ, thì có người giúp việc làm, cần gì phải động chân động tay? Nhưng mà cũng chẳng phải nghi ngờ chuyện gì

“Ha ha, như vậy sao, chỉ cần gọi người giúp việc tới làm là được rồi! Đã trễ thế này, nhạc phụ đại nhân sớm đi nghỉ ngơi đi!”

Tôi bây giờ đang bị dục hóa thiêu đốt, Mạnh Thanh Thanh lại còn cọ cọ, làm cho tôi bần thần hết cả người!

“Ai nha, con rể, sắc mặt của con sao không tốt như vậy? Tại sao lại đỏ như vậy? Có đúng Thanh Thanh quá nặng hay không? Tới đây, trước tiên đem nó đặt trên giường, nghỉ ngơi một chút!”

Mạnh Xuyên quan tâm nhìn tôi nói.

Trong lòng tôi đang có dục hóa, không đỏ sao được! Nhưng mà ai bảo hần là cha của Mạnh Thanh Thanh đâu, không còn cách nào khác, tôi phải đặt nạng lên giường.

Cô nàng này đang bị ý loạn tinh mê, thấy cha của mình, thì xấu hổ chui vào trong chăn

“Nhạc phụ, con không sao đâu chỉ là nóng quá thôi, Thanh Thanh cũng không nặng, rất là nhẹ! ”

Tôi nói.

“Vậy thì tốt, uống chén nước đi!”

Mạnh Xuyên vội vàng cầm chén nước trên bàn, đưa cho tôi

“Khổng cần làm phiền nhạc phụ, đề con tự làm là được rồi...”

Tôi thấy Mạnh Xuyên như vậy, hình như có điều gì không đúng?

495. Chương 267: Hạ Dược (1)

Mạnh Xuyên gờ ngón lên nói.

Tôi bây giờ đúng là mong hần rời đi, cũng không thoải thác, tiếp nhận chén nước uống một hơi cạn sạch nói:

“Nhạc phụ, người mau đi nghỉ ngơi đi!”

“A! được được, không quấy rầy thế giới riêng của hai đứa, ha ha, ha ha!”

Mạnh Xuyên bỗng nhiên vui vẻ vô cùng, bước ra khỏi phòng.

??

Có nhầm không vậy, chạy tới đây chỉ để tôi uống nước thôi sao? Tôi nhìn lướt qua chén nước trên bàn, đột nhiên thấy người nóng ran lên...

Mạnh Xuyên vừa đi vừa hát vui vẻ. Hắc hắc, lão Mạnh ta thực sáng suốt, cho nhiều thuốc như vậy, không sinh cho ta một đứa cháu mới là lạ! Chỉ là làm khó Thanh Thanh, nhưng mà như vậy thì tốt hơn cho nó!

Mạnh Xuyên vừa hát nho nhỏ vừa đi trở về phòng, nỗi bức dọc do bị cha mắng cũng tan biến hết!

Tôi chỉ cảm thấy dục vọng cả người đạt tới cực điểm, đây là cảm giác tôi chưa từng trải qua. Không có lý nào như vậy chứ, a, chén nước...Trời ạ! Mạnh Xuyên, ông dám hại lão tử!

Tôi hiện tại đã tin là mình bị người ta hạ độc, nên vội vàng vận loại công lực đã làm cho Tô Đình Tư tiết thân, Tiêu Nha Tử dạy cho tôi pháp môn hóa giải, thế nhưng giống như đá chìm đáy biển, không chút hiệu quả nào.

Hình như cái này không phải là dâm dược, Mạnh Xuyên lúc này đang nghĩ, cho dù võ công của hần có cao cường, nhưng thuốc tráng dương sao có thể hóa giải đây?

Đây chính là loại công nghệ cao, lấy hổ tiên, lộ nhung kết hợp với các loại thảo dược tinh hoa chế biến mà thành.

“Thanh Thanh, chúng ta...”

Tôi mới nói được như vậy thì y phục trên người đã tung bay, chỉ còn mặc một cái nội khố.

“Chờ một chút...em đi tắm...”

Mạnh Thanh Thanh lâm trận rút lui, hoang mang rối loạn vội vàng chạy vào bên trong toilet, đánh răng rửa mặt.

“Chúng ta cùng nhau tắm nha!”

Tôi cố nén dục hỏa trên người, chạy theo Thanh Thanh vào trong, ôm lấy nàng từ phía sau.

“Ai nha, mau buông ra, đáng ghét!”

Mạnh Thanh Thanh duyên dáng gọi to nói:

“Em đang đánh răng, anh xem, vẫn còn dính bọt này!”

“Em không phải muốn tắm sao, anh giúp em em cởi quần áo!”

Nói xong, tôi bắt đầu lục lọi trên người nàng.

“Em...em không muốn...”

Mạnh Thanh Thanh vội vã đè tay tôi xuống, không phải là nàng không muốn, mà là không thể muốn được!

Tôi nào để cho Mạnh Thanh Thanh phản kháng, không đợi nàng nói hết lời, cái miệng nhỏ nhắn đã bị tôi hôn lên, kem đánh răng dính đầy ra ngoài.

“Em còn chưa súc miệng, anh muốn làm gì đó?”

Mạnh Thanh Thanh ô ô không rõ nói.

“không có chuyện gì, chúng ta cùng nhau súc miệng là được!”

Toi nói xong, bàn tay dâm dục lại bắt đầu lục lọi trên người nàng, Mạnh Thanh Thanh cố gắng đè tay tôi xuống, thế nhưng nàng đâu phải đối thủ của tôi.

Chưa tới vài động tác, đai lưng cuuar nàng đã bị vứt sang một bên, cái quần jean từ trên người rơi xuống, cả người nàng hiện tại đã trần truồng, hai tay ôm chặt lấy tôi, cái lưỡi nhiệt tình đáp lại.

Tôi sờ qua nội khố của nàng, thì thấy bộ vị này mềm mại dị thường, a? Dường như có cái gì không đúng? Cảm giác tại sao lại kém như vậy?

Tôi kì quái lại ở phía trên xoa bóp vài cái khiến cho Mạnh Thanh Thanh thở gấp liên tục. Băng vệ sinh! Một danh từ xẹt qua đầu tôi, sao lại như vậy chứ?

“Đừng làm nữa, khiến người ta thật khó chịu...”

Mạnh Thanh Thanh thừa dịp tôi kinh ngạc giây ra, sau đó có chút hổ thẹn nói:

“Em đang định tắm, nhưng hiện giờ mới nhớ ra chuyện này...”

Tôi dở khóc dở cười, lại là như vậy! Đúng là trời hại tôi rồi!

Mà Mạnh Thanh Thanh tuy rằng đã cùng tôi làm một lần, nhưng với chuyện nam nữ thì chỉ có kiến thức nửa vời. Lúc này nàng cảm thấy có cái gì đó cứng rắn chạm vào hạ bộ, Mạnh Thanh Thanh sửng sốt, không tự chủ được dùng tay đẩy nó ra, thế là thành ra chạm vào

Nàng chẳng biết là vật gì, vội vã buông ra nũng nịu mắng: “Sắc lang!”

Tôi bất đắc dĩ, đành không nói gì!

“Được rồi, Lưu Lỗi.”

Mạnh Thanh Thanh thấy tôi như vậy còn tưởng rằng tôi thất vọng rồi, vì vậy an ủi:

“Mấy ngày nữa...a, ba ngày nữa, đến lúc đó em đưa tất cả cho anh được không?”

“Thế nhưng hiện tại anh...”

Tôi chỉ chỉ tiểu huynh đệ nói:

“Thanh Thanh, thế nhưng anh không chờ được, nếu như một lát nữa, thì anh sẽ bị dục hỏa thiêu đốt mà chết!”

“Nào có nghiêm trọng như vậy, anh coi em là thiếu nữ vô tri à, người ta lúc này cũng bị anh nghịch nữa vời, bây giờ cũng phải nhịn...”

Mạnh Thanh Thanh liếc mắt nhìn tôi nói, bỗng nhiên cảm giác mình nói rất mập mờ, nhất thời trên mặt nóng rần lên.

“Thế nhưng anh lại không giống như vậy, anh...anh bị ba em hạ được rồi!”

Tôi giống như cung đã lên dây, không thể không bắn!

“A!”

Mạnh Thanh Thanh sửng sốt nói:

“Tại sao cha em lại hạ được anh? Mà hạ được gì?”

“Anh cũng không biết, sau khi anh uống xong chén nước kia, thì cả người khô nóng, phía dưới thì cứng rắn vô cùng...”

Tôi nói xong lại thúc vào vào hạ thể của Mạnh Thanh Thanh một cái.

496. Chương 267: Hạ Được(2)

Mạnh Thanh Thanh nhớ lại bộ dáng cha mình, trong lòng không hề hoài nghi lời tôi, tức giận đến mức giậm chân.

Nhưng mà lúc này không phải là thời gian tức giận, Mạnh Thanh Thanh đã từng đọc qua các loại tiểu thuyết miêu tả xuân dục, tuy rằng không tự mình trải nghiệm qua nhưng mà qua sách cũng biết.

Loại thuốc này chỉ có quan hệ mới có thể giải độc, với lại nàng không biết cha mình cho tôi uống loại thuốc gì, cho nên lo lắng vô cùng, do dự một chút, cắn răng nói:

“Lưu Lỗi, nếu như anh không chê bẩn, thì em có thể dùng nước nóng vệ sinh một chút...”

Tôi một tay kéo nàng lại nói:

“Em muốn làm gì? Nha đầu ngốc, mỗi tháng chỉ có mấy ngày này là con gái yếu ớt nhất, nơi đó lại cực kì dễ nhiễm bệnh, tại sao anh có thể không biết điều đó cơ chứ!”

“Thế nhưng anh...”

Mạnh Thanh Thanh tuy rằng sốt ruột, thế nhưng trong lòng tràn đầy ngọt ngào, hóa ra anh ấy quan tâm mình thực lòng!

Từ khi gặp mặt, hai người chúng tôi chủ yếu là cãi nhau và gây sự, lúc này bất giác Mạnh Thanh Thanh phát hiện, trong lòng mình tràn ngập hình bóng của một người.

Mạnh Thanh Thanh trước kia toàn cho rằng, nàng tiếp nhận tôi là vì chuyện ngoài ý muốn kia, nên phải chịu trách nhiệm này.

Thế nhưng bây giờ nghe tôi nói vậy, biết là tôi thực tâm lo lắng cho nàng, nên tình cảm bấy lâu nay bị giấu kín bùng lên.

Nhưng vui vẻ thì vui vẻ, nàng vẫn lo lắng nói:

“Lưu Lỗi. làm sao bây giờ, được rồi, nếu như cha em hạ được, thì em đi đòi thuốc giải!”

Mạnh Thanh Thanh nói xong, thì bất chấp tất cả, lao ra khỏi phòng.

“Lại đây!”

Tôi liền vội vàng kéo nàng. Tôi cũng không muốn nàng phải khó xử, chuyện này không thể diễn đạt được bằng lời.

“Anh làm gì vậy, lại còn cười nữa, em đang vội muốn chết đây!”

Mạnh Thanh Thanh gấp tới mức phát khóc.

“kỳ thực còn có biện pháp khác, chúng ta không cần xxoo cũng có thể giải quyết được!”

Tôi cười xấu xa nói.

“Vậy anh muốn em làm thế nào, anh nói nhanh đi? Anh nói đi, em làm theo là được!”

Mạnh Thanh Thanh nghe nói có biện pháp giải quyết, lập tức nghe lời dừng lại, nàng cũng không muốn hỏi cha mình những điều này, quả thực vô cùng xấu hổ!

Tôi cầm bàn tay nhỏ bé của Mạnh Thanh Thanh, đặt lên tiểu huynh đệ của tôi, Mạnh Thanh Thanh chạm tới thì giật mình đánh thót một cái, khuôn mặt trắng ngọc đỏ bừng nhưng vẫn không rút tay lại, tùy ý tôi đặt vào đó.

Tôi rất nhanh cởi nội khố, Mạnh Thanh Thanh tuy rằng đã nhìn thấy tôi trần truồng nhưng lúc này vẫn xấu hổ, nàng nhìn thấy tiểu huynh đệ của tôi thì giật mình, quả thật là dọa người, nên vội vàng nhắm chặt mắt lại.

Tôi kéo tay nàng, làm vài động tác chuyển động.

Mạnh Thanh Thanh băng tuyết thông minh, đương nhiên là hiểu tôi muốn làm gì.

“Như vậy có thể sao?”

Mạnh Thanh Thanh cẩn thận hỏi, sợ động tác của mình không có tác dụng.

“Ừ”

Tôi gật đầu, hai tay không tự chủ được đặt lên bộ ngực ngạo nhân của nàng, Mạnh Thanh Thanh cũng chỉ thoáng dừng lại, sau đó yên phận để tôi chơi đùa.

Bộ ngực của nàng không tính là lớn, nhưng lại mềm mại co giãn vô cùng, đột nhiên một ác niệm nảy sinh trong đầu tôi, rồi lại biến mất, tôi sợ nàng không chấp nhận được.

Dần dần, Mạnh Thanh Thanh bắt đầu thuần thục thực hiện công việc của mình.

Nàng dường như cảm thấy sự biến hóa của tôi, hai tay không tự chủ được tăng tốc, thân hình tôi run lên một cái

Tôi nhẹ nhàng hôn lên mặt Thanh Thanh một cái, hai tay vẫn giữ lấy bộ ngực của nàng nói:

“Thanh Thanh, anh yêu em”

“Đáng ghét, anh mau buông ra!”

Mạnh Thanh Thanh lắc lắc đầu, bỗng nhiên kinh ngạc nói:

“a? Sao nó vẫn còn như vậy?”

Tôi cũng thấy điều không thích hợp, trong lòng cười khở, Mạnh Xuyên hạ loại thuốc nào mà mạnh như vậy? Đừng nói là giống như kim cương đó chứ?

“Ai biết cha em hạ cái loại thuốc nào?”

Tôi bắt đắ dĩ nói.

“Vậ...em phải giúp anh một lần nữa hay sao?”

Mạnh Thanh Thanh hỏi.

“Lần này chúng ta đỏi phương thức khác đi!”

Tôi hỏi.

“Phương thức gì?”

Mạnh Thanh Thanh hỏi.

“Dùng cái này đi!”

Tôi néo néo bộ ngực của nàng nói.

“Muốn chết sao, anh được voi đòi tiên!”

Mạnh Thanh Thanh gắ giọng.

Đêm xuân rồi cũng đi qua, hai chúng tôi chưa từng được ngủ, tôi thì hưởng thụ, còn Thanh Thanh thì lại mệt mỗi tới mức mất ngủ, lúc đầu thì còn nhăn nhó, nhưng sau này đã thực hiện đủ mọi phương thức.

Bởi tôi và Mạnh Thanh Thanh đều là người tập võ, nên không ngủ cũng chẳng sao, ngày thứ hai tinh thần vẫn rất tốt như cũ.

Khi hai chúng tôi đi tới phòng khách, thì thấy Mạnh Xuyên thần bí nhìn Mạnh Thanh Thanh, toi rút cục cũng hiểu rõ ý đồ của lão, hóa ra là muốn ôm cháu.

Mạnh Thanh Thanh nhìn thấy ánh mắt của cha mình, trên mặt không khỏi đỏ lên, thầm nghĩ, cha nhìn bụng con thì cũng vô dụng thôi, chuyện tốt làm không đúng lúc!

“Con rẻ tốt, khí trời hôm nay rất tốt phải không?”

Mạnh Xuyên dung quang tỏa sáng nhìn tôi nói.

“Đúng vậy, hình như sắp mưa to!”

Mạnh Thanh Thanh nhìn thoáng qua bầu trời bên ngoài, tức giận nói.

“Hắc hắc, đúng vậy đúng vậy.”

Mạnh Xuyên có chút xấu hổ:

“Tối đây, chúng ta ăn cơm, hai vị lão gia đã ăn xong rồi, hiện đang ở phòng luyện công.”

497. Chương 268: Công Ty Mạng Trương Dương (1)

Thừa lúc Mạnh Thanh Thanh không chú ý, Mạnh Xuyên nhỏ giọng nhìn tôi nói:

“Hiền tể, thế nào, đêm qua có phải là Sinh long hoạt hổ không?”

“Đúng vậy, thiếu chút nữa thì làm con gái của cha mệt chết đấy!”

Tôi tức giận nói.

“Hắc hắc, hắc hắc, loại chuyện này không chế được người...”

Mạnh Xuyên hiển nhiên là hiểu lầm.

Tôi cũng lười biện giải, loại chuyện vợ chồng này không thể nói với người khác được.

Sau khi ăn cơm xong, tôi với Mạnh Thanh Thanh không chịu nổi ánh mắt quái dị của Mạnh Xuyên, nên đến phòng luyện công nói với Lưu Chấn Hải và Mạnh Như Tùng là ngày mai phải đi học, cho nên rời khỏi nhà.

Mạnh Thanh Thanh ngồi lên chiếc Ferrari, cùng tôi đi tới Bắc Kinh

“Lúc nào thì để em gặp mấy chị em của mình?” _ _ _

Mạnh Thanh Thanh hiện tại đã quyết định theo tôi, cho nên vấn đề này nhất định phải đối mặt.

“Bất cứ lúc nào cũng có thể.”

Tôi mới nói

“Lưu Lỗi... em có chút bất an, nếu như lúc đó anh ở bên em được thì tốt...”

Mạnh Thanh Thanh có chút chột dạ:

“Em Sợ các nàng hợp lại khi dễ em...”

“Ha ha, làm sao có thể, mấy chị em của em rất tốt, hơn nữa, em là người được ông của anh tự mình chọn, ai dám nói điều gì!”

Tôi vỗ vỗ bắp đùi Mạnh Thanh Thanh nói

“Chớ lộn xộn, người ta lái xe đấy, anh không muốn chết thì nghiêm chỉnh một chút đi!”

Mạnh Thanh Thanh liếc mắt nhìn tôi nói.

“Không chết được, lão công của em là võ công cao thủ, không làm sao mà chết được!”

Tôi bỗng nhiên nghĩ tới Tô Đình Tư, không khỏi có chút hoang hốt.

Bỗng nhiên, Mạnh Thanh Thanh Sắc mặt thay đổi, tôi còn chưa kịp đặt câu hỏi thì một chiếc Audi TT từ phía sau vượt lên, chạy song song với Xe của Mạnh Thanh Thanh

“Thanh Thanh, cậu trở về sao lại không nói với tớ một tiếng, chúng ta có thể kết bạn trở lại.” _ _

Một tiểu tử từ trong chiếc Audi TT thò đầu ra nói

“Trương Minh, đây là đường cao tốc, cậu lái xe như vậy thì rất là nguy hiểm.”

Mạnh Thanh Thanh khuôn mặt vô tình nói.

“A? Tiểu tử bên cạnh cậu là ai vậy? Tại sao tôi còn chưa nhìn thấy lần nào!”

Trương Minh chợt phát hiện ra tôi ở trong Xe của Mạnh Thanh Thanh

“Là ai tôi không cần nói cho cậu biết?” _ _

Mạnh Thanh Thanh lạnh lùng nói, hiển nhiên không muốn để ý tới người này.

Trương Minh liếc mắt nhìn tôi, không nói gì thêm, quay đầu đi không biết đang suy nghĩ gì.

“Hắn là ai vậy?”

Tôi chỉ Trương Minh hỏi.

“Một con ruồi.”

Mạnh Thanh Thanh nói:

“Là một trong những khách hàng của công ty Thanh Mộng.”

“Xem ra lão bà của anh mị lực cũng không nhỏ!”

Tôi cười véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạnh Thanh Thanh

Cử động thậm mật của tôi và Mạnh Thanh Thanh đã rơi vào trong mắt của Trương Minh, Trương Minh nghiêng răng nghiêng lợi nhún ga, sau đó dùng sức phanh lại một cái ở trước xe của tôi.

Mạnh Thanh Thanh né tránh không kịp, đâm thẳng vào chiếc xe Audi TT.

“Cậu muốn làm gì, muốn chết hả l” —

Mạnh Thanh Thanh hỗn hển nhảy xuống xe, lúc này nàng đã khôi phục lại bản sắc bạo long.

“Cậu nói cho tớ biết. Tên tiểu bạch kiếm này rốt cuộc là ai!”

Trương Minh chỉ vào người của tôi hỏi.

Tôi đi xuống xe, cười cười nhìn hắn, nói:

“Nàng là vị hôn thê của tôi, không biết cậu muốn hỏi cái gì?”

“Vị hôn thê?” — —

Trương Minh hiện lên sự đố kỵ, trầm giọng nói:

“Thanh Thanh, cậu quen hắn lúc nào? Tại sao tớ lại không biết?”

“Tôi quen lúc nào, có cần phải báo lại cho cậu không? Cậu là người như thế nào với tôi?”

Mạnh Thanh Thanh hỏi ngược lại.

“Tâm ý của tớ với cậu, cậu còn không hiểu hay sao, nhà của chúng ta môn đăng hộ đối, tiểu tử này ngay cả xe cũng không có!”

Trương Minh nói.

“Phiền phức cậu đánh xe ra chỗ khác, chúng tôi còn cần tới Bắc Kinh, không có thời gian đôi co với cậu.”

Mạnh Thanh Thanh không muốn cùng hắn nói thêm cái gì, nhưng mà hắn đổ trước mặt, không có cách nào di chuyển xe được.

“Hừ, cậu không nói rõ, thì đừng mơ tớ rời xe đi!”

Nói xong, Trương Minh còn đem chìa khóa rút khỏi xe, quơ quơ trước mặt Mạnh Thanh Thanh

“Cậu tốt nhất làm theo lời lão bà của tôi đi, nếu không cậu sẽ hối hận”

Tôi nhìn Trương Minh liếc mắt nói.

“Hối hận? Trương Minh tôi từ nhỏ tới lớn chưa biết cái gì là hối hận!”

Trương Minh kiêu ngạo nói.

Tôi lắc đầu, rút điện thoại ra, gọi một cú, sau đó đi về vị trí của mình

“Cậu báo cảnh sát? Hắc hắc, báo cảnh sát thì cũng vô dụng!” Trương Minh cho là tôi báo cảnh sát, khinh thường nói.

“Cậu không cần phải lái xe ra đâu”

Tôi lạnh lùng nói. Báo cảnh sát? Nằm mơ đi, lát nữa mà sẽ khóc thối

Qua chừng 10 phút thời gian, một chiếc Xe tải công Suất lớn chạy tới, Sau đó không nói câu gì, kéo chiếc Audi của Trương Minh tới bên đường, rồi đẩy xuống vách núi, sau đó nghênh ngang đi. Toàn bộ quá trình cực kỳ nhanh gọn, giông như được luyện tập từ trước vậy.

“Mày..mày dám đẩy xe của tao xuống!”

Trương Minh hỗn hển kêu lên.

“Con mắt nào của mày nhìn thấy tao đẩy xe xuống?”

Tôi cười hỏi ngược lại.

“Mày giỏi lắm, Mạnh Thanh Thanh, tiện nhân! Công ty Mạng Trương Dương và công ty của các cô dừng hợp tác tại đây! Cô tưởng được Tập đoàn Ánh Rạng Đông nhường cho hệ thống bản lề máy tính, thì cho mình có năng lực? Nếu không có tôi, cô tưởng cha tôi sẽ đồng ý hợp tác với công ty của cô hay sao!”

Trương Minh chỉ vào Mạnh Thanh Thanh hét lớn.

498. Chương 268: Công Ty Mạng Trương Dương (2)

Mạnh Thanh Thanh đã quyết định hủy bỏ với người khách hàng này. Tuy rằng công ty Mạng Trương Dương là công ty Mạng lớn nhất cả nước, nếu như có thể duy trì, thì sẽ có lợi cho nàng, nhưng cũng không phải vì vậy, mà nàng phải ủy khuất mình

“Cô tới lúc đó đừng hối hận, hắc hắc, Công ty của chúng tôi hiện nay chuẩn bị mở 12 đại lý, đồng thời mua thêm 6000 máy tính!”

Trương Minh đắc ý nói:

“Nếu như bây giờ cô cầu xin tôi, đồng ý làm bạn gái của tôi, thì chuyện cũ bỏ qua!”

“Cậu nằm mơ đi!”

Mạnh Thanh Thanh hừ lạnh một tiếng chui vào trong xe, tôi nhìn Trương Minh, người này là của Công ty Mạng Trương Dương?

Sau khi chúng tôi đi, Trương Minh lấy điện thoại ra, gọi một cuộc:

“Cha, con tiện nhân Mạnh Thanh Thanh kia đẩy xe của con xuống suối!”

“Cái gì? Con nói cái gì? Nó dám đẩy xe của con xuống suối? Nó có khí lực lớn như vậy sao?”

Trương Dương kỳ quái hỏi

“Là tình nhân của nàng, nhưng con mặc kệ, con muốn chấm dứt hợp đồng với công ty đó, được rồi, Tập đoàn Tận Thiên chẳng phải là một tập đoàn đại diện cấp tỉnh của Tập đoàn Ánh Rạng Đông hay sao, chúng ta hợp tác với họ là được!”

Trương Minh trầm nghĩ, đơn đặt hàng mấy ngàn vạn, xem Mạnh Thanh Thanh hối hận như thế nào!

“Đúng vậy, quản lý của bọn họ 2 ngày trước đã tiếp Xúc với chúng ta, ưu đãi hơn công ty Thanh Mộng nhiều! Một lát nữa cha sẽ cho người liên hệ, được rồi, có cần sai người giáo huấn con tiện nhân này không?”

Trương Dương nói.

“Chuyện này chạ không cần quan tâm, con tự biết xử lý!”

Trương Minh phẫn hận nghĩ.

“Chú Triệu, chú lập tức phát đi một thông báo, toàn diện chấm dứt tất cả các mặt hợp tác với Công ty Mạng Trương Dương.”

Tôi quay điện thoại nhàn nhạt nói.

“Anh vừa rồi gọi điện thoại cho ai vậy?”

Thanh Thanh hỏi.

“Một người bạn”

Tôi đáp.

“Chú Triệu? Không phải là tổng giám đốc của Tập đoàn Ánh Rạng Đông đó chứ?”

Mạnh Thanh Thanh thấy tôi trả lời như vậy, thì có thể suy đoán ra đại khái.

“Đúng, em rất thông minh.”

Tôi cũng không dấu Mạnh Thanh Thanh

“Tại Sao anh lại quen ông tạ?” _ _ _ _

Thanh Thanh có chút kỳ quái, nàng vẫn cảm thấy tôi rất thần bí, trên người dường như có rất nhiều bí mật không muốn người biết.

“Ha ha, bởi vì hắn là cha của Triệu Nhan Nghiên.”

Tôi cười cười nói.

“Triệu Nhan Nghiên? Em có nghe nói, đây là Hoạ hậu giảng đường, và cũng là một trong những bạn gái của anh”

Mạnh Thanh Thanh chua xót nói, cố ý đem hai chữ “một trong” tăng thêm ngữ khí

“Thế nào, ghen tị?”

Tôi nhìn Mạnh Thanh Thanh đoán xem nàng đang suy nghĩ gì.

“Muốn ghen cũng chẳng được! Nhưng mà hiện tại em rất kỳ quái, dường như gia thế của mỗi người bạn gái anh đều không giống nhau, vậy thì tại sao họ lại cùng yêu anh? Lại còn cam tâm tình nguyện chia sẻ người yêu cơ chứ?”

Mạnh Thanh Thanh có chút không giải thích được:

“Lẽ nào cha mẹ các nàng cũng đồng ý?”

“Trước tiên em hỏi vấn đề này, thì nghĩ lại bản thân em, sẽ ra đáp án, hơn nữa cha em chẳng phải rất đồng ý hay sao?”

Tôi cười cười:

“Hơn nữa đồng ý có chút quá đáng ..., làm cho anh bây giờ dục tính vẫn còn đầy tràn này.”

“Đáng ghét, có thể nói chuyện nghiêm túc một chút hay không!”

Thanh Thanh phì nói:

“Cha em thì khác, cha mẹ biết anh là cháu của Lưu Chấn Hải, do đó mới như vậy, theo em được biết, thì năm nay Lưu Chấn Hải mới tìm được một người cháu như anh mà? Anh đừng nói với em, là Triệu Nhan Nghiên thích anh cũng ở điểm này!”

Tôi chậm rãi lắc đầu, chuyện của tôi và Nhan Nghiên không thể nói ba câu là xong được, hơn nữa tình cảm của chúng tôi là thuần túy, không có bất kỳ điều kiện nào bên trong cả.

“Đừng nên làm mọi chuyện phức tạp lên như vậy, lẽ nào em ở với anh cũng là vì gia thế của anh? Trước hôm qua, em căn bản không biết anh là ai đúng không?”

Tôi than thở.

“Đúng thế, nhưng mà bây giờ vấn đề đều giải quyết! Được rồi, nếu anh là cháu của Lưu Chấn Hải, lại là hôn phu của Lưu Duyệt, vậy thì sao còn tới Tập đoàn Thế Kỷ Mới làm công?”

Mạnh Thanh Thanh có chút nghi hoặc:

“Lẽ nào của Lưu gia còn chưa đủ cho anh xử lý hay không?”

“Nếu như anh nói Tập đoàn Thế Kỷ Mới là của anh, em có tin không?”

Nếu Mạnh Thanh Thanh đã thành người của tôi, những chuyện này cho nàng biết cũng không sao

“Của anh?”

Mạnh Thanh Thanh sửng sốt, bưng tỉnh đại ngộ nói:

“Trách không được, hóa ra là như vậy, giờ thì em hiểu, khi em tới tập đoàn của anh trộm, thì Sở Cao lại nghe ý kiến của anh”

“Kỳ thực. Ngoại trừ điều này, anh còn có một tầng thân phận khác, khi nào thích hợp, anh sẽ nói với em.”

Tôi gật đầu nói.

Trương Dương để thoại Xuống có chút không giải thích được. Hai ngày trước, tập đoàn Thiên Tận nói là đồng ý cũng với mình hợp tác, hôm nay lại đột nhiên thay đổi quyết, tìm một đồng lý do hủy bỏ việc hợp tác.

499. Chương 269: Võ Lâm Đại Hội Khai Mạc (1)

“Mẹ nó, tao không tin là Trương đồ tể này không có lộn để thật?”

Trương Dương lấy điện thoại ra, gọi cho những người khác, nhưng khi họ nghe tới Công ty Mạng Trương Dương thì tìm lý do thoái thác, thậm chí trực tiếp cúp điện thoại.

Trương Dương có chút không giải thích được, trước kia hẳn chỉ việc nói mình là Công ty Mạng Trương Dương thì người ta sẽ sẵn sàng hợp tác? Hôm nay rốt cuộc làm sao vậy? Họ lại chạy mình như chạy quỷ vậy!

Trương Dương suy nghĩ nửa ngày vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra, sau đó mới gọi con mình là Trương Minh vào phòng làm việc.

“Trương Minh, con đem những chuyện hôm nay nói lại một lần cho cha nghe!”

Trương Dương nghĩ trên thế giới này chẳng lẽ lại có chuyện trùng hợp như vậy ư?.

Mình chỉ mới hủy bỏ hợp đồng với công ty Thanh Mộng Vậy mà hôm nay người ta lại hủy bỏ hợp đồng tập thể với mình!

Trương Minh thì lại không hề đề tâm, nói:

“Cha, chuyện của con tiểu kỹ nữ này là như vậy, con thấy trong xe của nó có một nam nhân đang ngồi, trong lòng khó chịu, liền chặn xe trước xe của họ, Vậy mà cha có biết gã kia nói cái gì không? Hắn nói hắn là vị hôn phu của Mạnh Thanh Thanh!”

Điều này ai tin được, chúng ta hợp tác với công ty Thanh Mộng trong một thời gian dài như vậy, đâu thấy có chuyện gì đâu? Nếu như không phải con xem trọng nàng, thì sao có thể hợp tác với nàng được chứ, vậy mà con tiểu kỹ nữ này lại không hiểu ý của lão tử, tìm tới người khác! Đây chẳng phải là đánh vào mặt con hay sao, đồng thời nam nhân kia lại còn uy hiếp con mới sợ chứ, ...con XXX, sau khi hủy bỏ hợp đồng với công ty Thanh Mộng, chúng ta tìm người giáo huấn tên nam nhân kia một phen, xem hắn còn dám lên mặt không?”

Trương Dương nghe xong, háng giọng một tiếng, hẳn có thể từ một người nghèo, phát triển tới trình độ hiện nay, thì không phải là chuyện đùa. Nghe xong Trương Minh thuật lại, thì hẳn cũng hiểu được, con mình kiêu ngạo, nên mới bị người ta đẩy xe xuống

Người nam nhân kia gọi điện thoại, chưa tới 10 phút thời gian, đã có người chạy tới, khẳng định hẳn có thân phận không đơn giản, vậy mà con trai mình lại hành động không có não như vậy!

Tập đoàn Ánh Rạng Động rất quy củ và rộng lớn, ở mỗi thành

phố lớn đều có công ty cấp 1, mà ở các thành thị nhỏ hơn có công ty cấp 2 hoặc là đại lý. Mà Mộng Thanh không phải là một công ty trực thuộc họ, hơn nữa nguồn cung cấp lại đầy đủ như vậy, chẳng cần phải động tay động chân gì cả.

Điều này đã chứng minh Mạnh Thanh Thanh không đơn giản, có khi có quen biết với lãnh đạo cấp cao của Tập đoàn Ánh Rạng Động, Trương Dương cảm khái, xem ra công ty Thanh Mộng đúng là có tinh cảm.

Được rồi, là nam nhân này, Trương Dương bỗng nhiên nhớ một chuyện trọng yếu! nam nhân này có thể là một trong những lãnh đạo cấp cao của Tập đoàn Ánh Rạng Động

Nghĩ tới đây, Trương Dương không khỏi đầu đầy mồ hôi lạnh. Nếu quá thật là như vậy, thì Công ty Mạng Trương Dương Sau này u ám rồi. “Tại sao mày luôn gây chuyện cho cha là thế nào, mày có biết mày chọc phải phiền toái lớn thế nào không?”

Trương Dương rốt cục không ức chế được sự tức giận của mình, quay lại nhìn Trương Minh gầm hét lên.

“Cha, con đã gây ra cái phiền toái gì?”

Trương Minh bị chửi không giải thích được.

“Hôm nay, tất cả các hạng mục của Tập đoàn Ánh Rạng Đông đã đình chỉ hợp tác với chúng ta, mày nói xem có phải là phiền toái hay không?”. Trương Dương nghiêm mặt nói.

“Cái gì? Lẽ nào lại là ý của con tiểu kỹ nữ Mạnh Thanh Thanh kia?”

Trương Minh nghi hoặc nói.

“Tiểu kỹ nữ?, mày há mồm là thốt lời không sạch sẽ vậy à? Tao đoán là vị hôn phu của nàng không đơn giản, mày chưa làm rõ thân phận người ta, vậy mà đã gây chuyện, ai!”

Trương Dương thở dài nói:

“Hiện tại thành ra như vậy, mày nói nên làm sao bây giờ!”

“Con . . . con Xin lỗi Mạnh Thanh Thanh có được không?”

Trương Minh lúc này mới ý thức được mình gây họa, nhưng lại không phải là họa bình thường!

“Xin lỗi? không biết người ta có chịu tiếp nhận hay không?, cho dù thế nào, thì mày cũng tận lực một chút đi, mấy năm nay chúng ta buôn bán cũng được một chút, nếu như không được, thì đổi nghề vậy.”

Trương Dương lắc đầu nói.

Lúc Trương Minh gọi điện thoại tới xin lỗi, tôi đúng là có chút ngoài ý muốn, hẳn lúc này rất thành khẩn nói không ít lời tốt. Mạnh Thanh Thanh tương đối nhẹ dạ, nghe thấy Trương Minh khóc rống lên như vậy, thì mềm lòng, đành tha thứ cho hắn

Tôi và Trương Minh cũng không có thâm cừu đại hận gì, lần này chỉ cho hắn một bài học mà thôi.

Sau đó Trương Minh muốn làm chủ mời tôi và Mạnh Thanh Thanh ăn cơm, Mạnh Thanh Thanh cự tuyệt, bởi vì nàng nghĩ không cần phải như vậy..., hơn nữa còn nói cho

Trương Minh biết là, nàng sẽ tiếp tục hợp tác với Công ty Mạng Trương Dương

Ngày mùng 1 tháng 6, chính là ngày quốc tế thiếu nhi Cũng chính là ngày này, “Hoa Hạ võ lâm đại hội” chính thức khai mạc.

500. Chương 270: Võ Lâm Đại Hội Khai Mạc (2)

Tôi và Mạnh Thanh Thanh, Lưu Duyệt ngồi trên một chiếc máy bay tới địa điểm thì đầu là thành phố N. Ở phi trường, tôi gặp những người tới dự thi là Đinh Văn Phong Và Âu Dương Thiên Tề.

“Lão đại, Sao anh cũng tới?”

Đinh Văn Phong thấy tôi thì Vô cùng kinh ngạc, hẳn còn không biết tôi đã thành người của Lục Đại thế gia.

“Thì các người cũng tới, tôi lại không tới được sao?”

Tôi cười nói:

“Thiên Tề, đã lâu không gặp, gần đây ở trường không cách nào gặp được cậu!”

Âu Dương Thiên Tề thấy Đinh Văn Phong lại gọi tôi là lão đại, có chút kinh ngạc. Nhưng mà lập tức thoải mái vì hẳn cũng là người thừa kế của một thế gia mà vẫn gọi tôi là lão đại, Đinh Văn Phong cũng như vậy, thì tại sao lại không gọi được cơ chứ!

“Lão đại, em phải tham gia cuộc thi đấu này, nên người trong gia tộc em kéo em đi đặc huấn! Thật không nghĩ tới chỗ này cũng có thể gặp anh, được rồi, lão đại, anh tới chỗ này làm gì?”

Âu Dương Thiên Tề nhìn Lưu Duyệt và Mạnh Thanh Thanh, sau đó có chút nghi hoặc hỏi:

“Lão đại, các chị dâu sao không tới...Không biết hai vị này người nào là chị dâu?”

“Các nàng đều là chị dâu.”

Tôi cười nói, nhìn Mạnh Thanh Thanh và Lưu Duyệt nói:

“Đây là hai tiểu đệ của anh, nếu bọn chúng có gì không đúng thì cứ tẩn cho chúng một trận!”

Lưu Duyệt bật cười nói: _

“Chúng em đâu dám, hai người này chính là người thừa kế của Đinh gia và Âu Dương gia!”

Thanh Thanh cũng không biết, thấy bọn họ xưng là tiểu đệ, thì tiện tay đưa hành lý đang cầm cho Đinh Văn Phong. Đinh Văn Phong có nỗi khổ cũng nói không nên lời, không thể làm gì khác hơn là làm một công nhân xách túi

Mấy người chúng tôi làm hành động này đã gây tới sự chú ý của mọi người, không nghĩ tới Đinh Văn Phong mà cũng phải xách túi cho kẻ khác. Vì mấy đệ tử của Lục đại thế gia cũng tới đây, nên chưa quen mặt nhau, họ không biết tôi đại diện cho nhà nào.

“Lão đại, lát nữa anh có thi đấu không?”

Đinh Văn Phong là người tập võ, cầm một bọc lớn mà chẳng thấy mệt mỏi, chân bước như bay.

“Chuyện này không nhất định, tôi không muốn các vị lão bà lên thi đấu, nên không còn cách nào khác hơn là phải lao động cực khổ!”

Tôi vốn không muốn cho lão bà của mình tham gia cái tràng thi đấu này, tuy rằng trong cuộc có quy định là điem tới thì dừng. Ví như đánh ngã đối phương rồi thì không được tiếp tục công kích, nhưng trong Võ thuật toàn là chiêu trí mạng, đâu có ai dừng được. Tôi không muốn hai vị lão bà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng mà các nàng lại quyết tâm thi đấu. Tôi thấy vậy cũng không khiên cưỡng hai người nữa, hai người này từ nhỏ đã được huấn luyện gánh vác trọng trách, đây là lúc để họ thể hiện khát vọng bản thân

“Ha ha, đừng nghe anh ấy nói lung tung, chúng tôi mới tham gia, còn anh ấy chỉ đi trợ uy thôi !”

Lưu Duyệt cười nói.

Đinh Văn Phong vỗ ngực nói:

“Như vậy thì tốt, nếu như lão đại anh tham gia, thì em trực tiếp hủy bỏ dự thi, tham gia làm gì cho mất mặt!”

“Đinh Văn Phong, cậu biết công phu của lão đại?”

Âu Dương Thiên Tề cũng không biết công phu của tôi thế nào.

“Ha ha, đây là cậu còn chưa biết, công phu của lão đại lợi hại lắm, tớ tự nhận không phải là đối thủ!”

Đinh Văn Phong gật đầu nói.

“Không phải chứ Lão đại, tại sao anh bây giờ mới cho mọi người biết?”

Âu Dương Thiên Tề rất là kinh ngạc.

“Kỳ thực thì không có gì, chẳng qua chỉ là vài miếng võ mèo cào thôi.”

Tôi khoát tay nói.

Âu Dương Thiên Tề tự nhiên không tin tưởng, nhưng mà không có cách gì hơn, bởi vì ban tổ chức đã bắt đầu thông báo đăng ký báo danh. Ban tổ chức cũng cho biết, mỗi gia tộc cử ra một vị lão nhân làm trọng tài, Mạnh

Như Tùng và Lưu Chân Hải đương nhiên cũng ở trong đó.

Nhưng ngoài ý muốn của tôi là, Tư Đồ Đại Sơn cũng tới, trong khoảng gian này, Tư Đồ gia bị tôi chèn ép như vậy nhưng bọn họ Vẫn tham gia thi đấu

Phương thức phân tổ thi đấu rất công bình, đó chính là tất cả mọi người dự thi rút thăm. Sau đó ai thắng lại rút thăm lại. Đương nhiên, người cuối cùng thắng là quán quân, mà ai khiêu chiến thắng quán quân, thì người đó lại là tân quán quân khiêu chiến dường như có tiện nghi, nhưng cũng có khuyết điểm lớn, đó chính là nếu như người khiêu chiến thua, thì chấm dứt hoàn toàn quyền tham gia dự thi. Nói cách khác, nếu như không nắm chắc mười phần, thì ít ai khiêu chiến quán

quân. Lần này thi đấu, ngoại trừ mỗi gia tộc cử một đệ tử trực hệ, thì cũng có không ít người của chi thứ tới. Bởi vì mọi người đều biết, lần thi đấu này chính là cơ hội lập uy trong gia tộc, nếu như giành được quán quân, thì sẽ có cơ hội kế thừa tài sản gia tộc.

Mạnh gia và Lưu gia cũng tới không ít người, nhưng mà tôi không nhận ra ai, phỏng chừng là con cô, con bác 7, 8 đời rồi. Sau khi rút thăm kết thúc, Đinh Văn Phong và Âu Dương Thiên Tề đều thở dài một

hơi, bởi vì bọn họ rất sợ ngẫu nhiên rút thăm được đôi thủ là Mạnh Thanh Thanh và Lưu Duyệt, nếu như vậy, bọn họ biết không có cách nào thi đấu hết mình được. Nhưng cũng không được, không nhường cũng không được, thực sự là không biết nên

làm thế nào.

Thanh Thanh và Lưu Duyệt bắt thăm được đệ tử ở chi thứ khác, chiều hôm sau sẽ thi đấu. Sau khi an bài thỏa đáng, thì thi đấu chính thức bắt đầu, địa điểm là một sân vận động bí mật. Không có nhân viên truyền thông không có nhân viên làm thuê, chỉ có người trong nội bộ gia tộc.

Trong Lục đại thế gia theo thứ tự là Lưu gia, Mạnh gia, Âu Dương gia, Tư Đồ gia, Đinh gia thì tôi đều biết, duy chỉ có Vương gia thì tôi chưa từng tiếp xúc qua, điều này làm tôi tò mò, không biết họ có thực lực thế nào.

501. Chương 271: Vương Gia (1)

Loại này thi đấu này không giống với Thế vận hội Olympic. .. Sau khi tuyên bố khai mạc, chẳng có nghi thức gì mà tiến hành nhập đề luôn

Các đối thủ bắt thăm được nhau tiến hành lên lời đài. Nói thật, tôi cũng vô cùng chờ mong vào lần thi đấu này, tuy rằng công phu của tôi không kém, nhưng mà toàn dựa vào tốc độ và lực lượng, còn kỹ xảo thì cũng chỉ ở mức bình thường

Tôi biết Lục Đại thế gia tu luyện cổ võ thuật, mà cổ võ thuật thì đầy thần bí, tôi cho rằng các chiêu thức trên TV không phải là hoàn toàn bịa đặt, mà tồn tại thật.

Năm 1999, rất nhiều người cho rằng, Suy nghĩ của tôi là bịa đặt, nhưng Sau đó các nhà khảo cổ phát hiện được một cuốn sổ bên trong có ghi lại những việc của võ lâm thời Tông. Nhưng khi tới Minh triều thì triều đình hạ cấm võ lệnh, cho dù như vậy, vẫn còn các nhân sĩ giang hồ không nghe theo ước chế, hơn nữa, Cẩm Y vệ và các loại khác Vẫn tập

võ. Nhưng tới Nguyên triều và Thanh triều, thì lại bị những kẻ thống trị vô tri hủy hoại

chỉ trong chốc lát.(lão tác giả bóp méo lịch sử, chả có cái triều đình ngớ ngẩn nào lại cấm võ thuật cả!)

Nguyên triều và Thanh triều vũ lực thì tốt, nhưng họ lại sùng bái cái kiểu cung tên giáo mác, chính là môn công phu cây mạnh, trong khi lại không chú trọng luyện khí

Lục Đại thế gia cũng có những thế gia giàu có, ví dụ Lưu gia, từ một thế lực quân phiệt chiếm được lượng tài phú kinh người, còn Âu Dương gia lại khác, họ là thế gia có võ thuật, tôi mong là bọn họ sẽ cho tôi điều vui mừng.

Thế nhưng người lên đài lại làm cho tôi thất vọng, chiêu số mà họ thể hiện đều vô cùng chung chung, chỉ là những chiêu thức được miêu tả trong sách vở, chứ chưa hề mang dáng dấp nội công.

Tôi nhìn người của thế gia khác trầm trồ khen ngợi, trong lòng thầm than, xem ra lần này đúng là tới vô ích, hai lão bà của tôi cũng có thể ứng phó được.

Bỗng tôi có cảm giác là mình đang bị nhìn, tôi theo phương hướng đó nhìn lại, hóa ra là Tư Đồ Lượng, không nghĩ tới tiểu tử này cũng tới, lần trước thuê người giết tôi, tôi còn chưa tính vậy mà lần này lại tới, vậy thì cũng khó trách, tôi nhìn chăm chăm

vào hắn.

Có thể là do cảm nhận thấy áp lực từ tôi mang tới, Tư Đồ Lượng nhanh chóng cúi đầu, nhưng mà trong lòng hẳn cực kỳ tức giận. Thấy Lưu Duyệt bên cạnh tôi, hẳn càng tức giận hơn, những điều này vốn thuộc về hắn, mà giờ lại mất đi tất cả, bảo sao hắn không tức giận cho được. Thế nhưng khi Tư Đồ Lượng cúi đầu, tôi vẫn có cảm giác có ai đó đang nhìn vào, tôi nhìn xung quanh, nhưng lại không có bất kỳ phát hiện nào.

Tôi thậm chí cho là mình cảnh giác quá cao, có thể là quá nhạy cảm, dù sao đối với những thế gia đệ tử này mà nói, thấy lão bà bên cạnh tôi, chú ý cũng không sao.

Tình huống cứ như vậy tiếp diễn, thế nhưng Mạnh Thanh Thanh và Lưu Duyệt lại cười nói vô cùng. Thậm chí hai người còn nhiệt tình thảo luận chiêu thức của mỗi người, vốn trước đó, Mạnh Thanh Thanh và Lưu Duyệt còn có địch ý với nhau, nhưng mà bây giờ lại thân mật tới mức này, phiền muộn đã bay đi hết.

Tuy rằng tôi có rất nhiều nữ nhân, nhưng không hiểu rõ, hình như là con gái thành lập liên minh với nhau thật nhanh, Vừa mới đối địch, vậy mà đã thành một trận thế thống nhất rồi.

Vốn tôi đang buồn chán, nên đề nghị hai người ra ngoài ăn chút gì đó, thế nhưng hai nàng lại nhất trí phản đối, trăm miệng một lời nhìn tôi, nói:

“Muốn ăn tự anh đi đi, chúng em còn muốn xem thi đấu!”

Bởi Vì thời gian cấp bách, cho nên thi đấu không nghỉ trưa, họ ăn cơm trưa từ rất sớm. Tôi đứng dậy chuẩn bị ra mua thứ gì đó. Lại nghe Mạnh Thanh Thanh hô:

“Lão công, mua giúp em và chị Lưu Duyệt một chút gì đó nhé!”

Tôi bất đắc ** gật đầu, đi về phía cửa sân vận động

Buổi chiều, là tới lượt Mạnh Thanh Thanh thi đấu, đối thủ của nàng chỉ là một ngoại thích của Âu Dương gia, loại thi đấu này tôi không cần lo lắng, vì đệ tử trực hệ của gia tộc mới được công phu chân chính, mà chỉ thứ chỉ được học một chút da lông.

Đã qua nhiều năm như vậy, lại càng phai nhạt. Mà Vương gia thần bí, nhưng tôi lại chưa nghĩ ra có gì đặc biệt, mà nghe Lưu Duyệt và Thanh Thanh nói, Vương gia an cư nhiều năm, mấy lần trước đều không tham gia, lần này đột nhiên lại tới tham gia thi đấu, nên tôi rất kỳ quái.

Rất nhanh, thi đấu kết thúc, Mạnh Thanh Thanh căn bản là không phải dùng toàn lực, xem ra, trò hay phải ở đằng sau, vòng loại chưa có gì đặc sắc. Cứ như vậy, làm cho tôi thật sự chờ mong Võ lâm đại hội lần này.

Trải qua hai ngày thi đấu vòng loại, chỉ còn lại có hơn mười người, trong đó có Mạnh Thanh Thanh, Lưu Duyệt, Âu Dương Thiên Tê, Đinh Văn Phong, Tư Đồ Thiên còn có Vương gia Vương Kim Long cùng với mấy đệ tử của thế gia mà tôi không nhận ra được.

Vương Kim Long tôi sẽ nhớ kỹ, bởi vì hắn là người của Vương gia, nhưng trong lúc thi đấu, hắn vẫn chưa có biểu hiện gì là bộc lộ thực lực.

Vòng thi đấu sau ấn định là sáng mai, cho nên buổi chiều, tất cả đều nghỉ sớm dưỡng sức cho ngày mai.

Mạnh Thanh Thanh không chịu ngồi yên, sau khi chúng tôi trở lại khách sạn, nha đậu này rùm beng muốn ra ngoài đi dạo. Mà Lưu Duyệt hôm nay Vừa tham gia thi đấu xong lại không dự định đi với chúng tôi.

Sau khi chúng tôi dùng cơm trong khách sạn xong tôi và Mạnh Thanh Thanh đi ra ngoài dạo một chút, còn Lưu Duyệt thì ở lại khách sạn

Kỳ thực ở gần khách sạn này cũng không có chỗ nào để chơi đùa, Mạnh Thanh Thanh sau khi đi dạo một vòng thì cũng cảm thấy vô vị, nên cùng tôi trở lại khách sạn

Vừa vào khách sạn, đã gặp Lưu Duyệt, nàng không ở phòng mà lại ở trong đại sảnh cùng trò chuyện với những cô gái của gia tộc khác, thấy chúng tôi đã trở về, nàng nhìn tôi vẫy tay, tôi và Mạnh Thanh Thanh đi tới.

“Đây là Âu Dương gia nhị tiểu thư, Âu Dương Lan Lan.”

Lưu Duyệt giới thiệu

Âu Dương Lan Lan? Dường như là em gái của Âu Dương Thiên Tề? Tôi cười nhìn nàng gật đầu nói:

“Xin chào, tôi là Lưu Lỗi, là bạn trai Lưu Duyệt, rất hân hạnh được biết cô.”

“Lưu Lỗi? A, tôi biết nha, tôi nghe anh tôi nói, anh là bạn cùng phòng với anh ấy!”

Âu Dương Lan Lan bưng tỉnh đại ngộ nói.

502. Chương 272: Vương Gia (2)

Quả nhiên là em gái Âu Dương Thiên Tề! Tôi còn chưa kịp mở miệng, đã thấy Âu Dương Thiên Tề từ xa xa chạy tới, vừa chạy vừa thở hổn hển nói:

“Lão đại, anh cũng đừng có chú ý với em gái em đấy nhé!”

Trời ạ! Tôi liếc mắt một cái nhìn Âu Dương Thiên Tề:

“Tôi trong mắt cậu là con ngựa bất kham như vậy sao, cậu đang nghĩ gì thế!”

“Hắc hắc, lão đại, đây không phải là em nghĩ, mà là sự thực, anh xem, anh đã có bao nhiêu lão bà như vậy, tốt nhất là bỏ qua em gái em đi!”

Tôi ở trong mắt Âu Dương Thiên Tề đã giống như sắc lang rồi! Nghe xong Âu Dương Thiên Tề nói, từ gáy tôi bốc lên một dòng hơi đen.

Mạnh Thanh Thanh và Lưu Duyệt đều ở một bên cười trộm, ngay cả Âu Dương Lan Lan cũng cười. Nói thật, tôi nhìn Âu Dương Lan Lan không có cảm giác gì đặc biệt, nàng là em gái của Âu Dương Thiên Tề, thì tôi cũng coi nàng là em gái tôi.

Tướng mạo của Âu Dương Lan Lan tuy rằng là hạng nhất, nhưng mà so với Lưu Duyệt, Mạnh Thanh Thanh các nàng thì lại có chênh lệch nhất định. Cho nên tôi nghĩ thật oan uổng tôi còn chưa có chú ý gì a!, Vậy mà Âu Dương Thiên Tề đã lo lắng như vậy!

”Cậu yên tâm đi, em gái của cậu chính là em gái tôi.”

Tội vớ vẩn Âu Dương Thiên Tề, hấn lúc này mới yên lòng lại.

“Lưu tiểu thư, Xin chào, chúng ta làm quen một chút được không?”

Bông nhiên có một thanh âm cắt ngang cuộc nói chuyện của chúng tôi, tội ngoanh đầu nhìn lại, hóa ra lại là Vương Kim Long.

“Xin chào, cứ gọi tôi là Lưu Duyệt là được.”

Lưu Duyệt nhìn thoáng qua người tới, nói. Tuy rằng không biết hấn có ý gì, nhưng mà lễ nghĩa thì vẫn phải đối đáp.

“Tôi là Vương Kim Long.”

Vương Kim Long mỉm cười vươn tay ra nói:

“Rất hân hạnh được biết cô.”

Lưu Duyệt tuy rằng không muốn nam nhân khác chạm vào mình, thế nhưng người ta đã vươn tay ra, nếu như mình không đáp lễ, vậy thì sẽ rất không lễ phép, hơn nữa cũng sẽ làm cho đối phương ngại mặt.

Nghĩ tới đây, Lưu Duyệt vươn tay ra, cùng Vương Kim Long nắm tay một chút, thế nhưng Vương Kim Long lại nắm tay nàng không cho rút ra.

Lưu Duyệt công phu không yếu, nhưng không có tác dụng chút nào,

Vương Kim Long vẫn tươi cười như cũ, Lưu Duyệt vừa tức vừa thẹn, nhưng lại không biết nói cái gì.

Người khác không nhìn ra lại còn tưởng hai người cao hứng, nắm tay giao lưu tình cảm, thế nhưng tôi lại nhận ra nàng đang tức giận!

“Vương Kim Long đứng không rất hân hạnh được biết cậu!”

Tội vươn tay ra, nắm lấy tay hắn, làm bộ như muốn nóng lòng làm quen. Vương Kim Long có chút buồn bực, tại sao mình lại khinh địch như vậy, lại bị người khác rời tay đi được chứ? Nhất định là mình vừa rồi sơ sót!

Vương Kim Long rõ ràng chỉ là bắt tay tôi cho có lệ, hơn nữa trên mặt còn hiện lên sự khó chịu, nhất định là trong bụng còn đang chửi thầm tôi. Tôi vốn định cho hắn một bài học, thế nhưng tôi lo lắng cho mặt mũi của Lưu gia, cho nên mới bỏ qua cho Vương Kim Long lần này.

“Ông, cháu có một chuyện mong ông hỗ trợ!”

Vương Kim Long sau khi trở lại phòng bỗng nhiên quỳ rạp xuống trước một lão nhân. Lão nhân đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe được thanh âm của Vương Kim Long, lập tức mở mắt, thấy cháu yêu của mình đang quỳ, vội vàng đỡ hắn lên, nói:

“Tiều Long, có chuyện gì cháu cứ đứng lên rồi nói, nam nhân dưới gối có hoàng kim, cho dù là ông, cháu cũng không thể tùy tiện quỳ xuống! Nhớ kỹ, cháu là người làm đại sự, là người thừa kế của Vương gia!”

“Ông chuyện này phải có sự đồng ý của ông, nên cháu mới xin, mong rằng ông đồng ý cho cháu!”

Vương Kim Long quỳ thẳng không dậy.

“Có chuyện gì thì cứ đứng lên rồi nói!”

Lão nhân muốn kéo Vương Kim Long đứng dậy.

“Ông nếu người không đáp ứng cháu, thì cháu sẽ không đứng dậy.”

Vương Kim Long vận khởi khí lực toàn thân chống cự lại lão nhân

“Được rồi, cháu nói đi, nếu là chuyện không quá khó khăn, thì ông sẽ đáp ứng cháu!”

Lão nhân bắt đầu dĩ gạt đầu.

Ai bảo hắn vô cùng thương yêu thẳng cháu duy nhất này đây!

“Ông, cháu muốn người giúp cháu tới Lưu gia cầu hôn.”

Vương Kim Long lúc này mới đứng dậy, nói từng câu từng chữ.

“Cháu nói cái gì? Cháu bảo ông đi Lưu gia cầu hôn?”

Lão nhân không biết nói gì nhìn Vương Kim Long nói:

“Kế hoạch của chúng ta lần này cháu cũng biết, tại sao lại bảo ông tới Lưu gia cầu hôn?”

“Ông, người thành toàn cho cháu đi, từ lần đầu tiên gặp Lưu Duyệt, cháu đã yêu nàng! Phong tư trên người nàng hấp dẫn cháu rất lớn!”

Vương Kim Long lần thứ hai quỳ Xuống:

“Ông, từ nhỏ tới lớn cháu chưa từng động tâm một cô gái nào, cháu đây là thực tâm, cháu nghĩ mình đã yêu nàng!”

“Cháu xác định không phải là đo nhiệt huyết dâng trào đó chứ?”

Lão nhân nhìn chằm chằm vào Vương Kim Long hỏi.

503. Chương 273: Kinh Biển Trong Khi Thi Đấu (1)

“Cháu xác định, ông, người giúp cháu đi! Hơn nữa kế hoạch của chúng ta là áp đảo quần hung nếu như cháu và Lưu Duyệt thành thân, thì Lưu gia nhất định sẽ ngã theo chúng ta, đối với kế hoạch cũng không có ảnh hưởng gì!” Vương Kim Long nói.

“Được rồi! nhưng mà cháu nhớ kỹ, nam nhân làm việc không được hối hận, chỉ cần sau này cháu không hối hận vào hành động hôm nay là được!” Lão nhân chậm rãi gạt đầu.

“Ông, cháu quyết không hối hận!” Vương Kim Long trịnh trọng gật đầu. Lão nhân từ ái liếc mắt nhìn Vương Kim Long, đứng dậy đi ra khỏi phòng, ánh mắt lập tức trở nên lãnh khốc.

“Lưu lão, thật đúng lúc, tôi đang có chuyện cần nói với ông.” Vương Vi Hán cũng chính là ông của Vương Kim Long, hắn đi tới trước cửa phòng Lưu Chấn Hải nói.

”Vương lão sao, ngọn gió nào thổi ông tới đây, mời vào, có chuyện gì chúng ta cứ vào trong đã rồi hãy nói!

Lưu Chấn Hải và Vương Duy Hán giao tình không được tốt lắm. Lưu Chấn Hải cũng chỉ mới nổi được mấy chục năm. Thế nhưng trước đó Vương gia đã quy ân, không tham gia võ lâm đại hội lần nào. Lưu Chấn Hải cũng chỉ mới nghe nói qua miệng của Mạnh Như Tùng mà thôi.

“Lưu lão, không dối ông, tôi tới đây là làm quan hệ của chúng ta thêm gần hơn chút nữa!” Vương Vi Hán nói.

“Quau hệ thêm gần? Đó là điều đương nhiên hai chúng ta tuy lần đầu gặp mặt, nhưng lại giống như là tri kỷ!” Lưu Chấn Hải cười nói.

“xấu hổ, xấu hổ!” Vương Vi Hán cười nói: “Lưu lão nói không sai, Vương gia chúng tôi mấy chục năm nay khổ tâm tu luyện, không để ý tới thể tục. Hai năm qua mới tái xuất giang hồ, đáng nhẽ nên sớm tới bái phỏng Lưu lão!”

“Vương lão, ông muốn nói gì, thì cứ nói thẳng ra đi, ha hả, chúng ta đã từng này rồi, còn làm cái chuyện khen tặng nhau làm cái gì!” Lưu Chấn Hải xuất thân là quân nhân, cho nên không thích mấy cái chuyện vòng vo.

“Được rồi, nếu như vậy, tôi sẽ nói thẳng!” Vương Vi Hán trên mặt lướt qua một tia không hài lòng, nhưng mà trong nháy mắt đã tiêu thất.

Trong lòng của hắn nghĩ, nếu như không phải cầu hôn cho cháu, thì Lưu gia các người sẽ ăn một cái tát thật đau!

“Là như vậy, tôi lần này tới, cầu hôn cho cháu tôi là Vương Kim Long!” Vương Vi Hán nói.

“Cầu hôn? Vương lão, ông, đùa cái gì vậy? Cầu hôn ai?” Lưu Chấn Hải tuy rằng mơ hồ suy đoán được, hắn tới là vì cháu gái mình, Lưu Duyệt, nhưng vẫn giả bộ hồ đồ hỏi.

“Đương nhiên là Lưu Duyệt, cháu gái bảo bối của ông rồi!” Vương Vi Hán nói: “Hai gia đình chúng ta cũng coi như là môn đăng hộ đối, không ủy khuất cho cháu gái của ông đây chứ?”

“Chuyện này...!” Lưu Chấn Hải có chút khó khăn, không biết nên trả lời hắn như thế nào.

“Thế nào, Lưu lão, ông nhìn Vương gia chúng tôi không hợp mắt?” Vương Vi Hán thấy Lưu Chấn Hải ấp úng, trong lòng có chút không hài lòng.

”Sao lại vậy, nhưng đúng là có chuyện khó xử, không phải tôi không vừa mắt gia đình ông, mà là Lưu Duyệt đã có bạn trai rồi!” Lưu Chấn Hải lặc đầu nói

”Có bạn trai thì tính cái gì, chỉ cần chưa kết hôn thì là người tự do, hơn nữa, cho dù

có kết hôn rồi thì có thể ly hôn, thế nào, ông bảo cháu gái ông chia tay bạn trai đi, sau đó gả

cho cháu trai của tôi!” Vương Vi Hán vừa mới bắt đầu còn có chút tính nhẫn nại, sau này thì không còn khách khí gì nữa, trong mắt hằn, hằn đang bố thí cho Lưu gia, vậy mà Lưu gia còn làm như vậy, bảo sao hấn không tức giận!

“Vương lão, ông nói câu này mà nghe được à, ông tới cầu hôn cháu tôi, vậy mà còn ăn nói lung tung!” Lưu Chấn Hải cũng có chút mất hứng.

“Hừ, ’là tiểu Long nhà chúng tôi coi trọng cháu gái của ông là phúc khí của nó! Bạn trai của nó có bơi cảnh lớn như Vương gia nhà chúng tôi hay không?” Vương Vi Hán hừ lạnh nói.

“Nói thật cho ông biết, bạn trai của cháu gái tôi chính là cháu trai của tôi! Lưu gia của chúng tôi chẳng hề kém nhà ông hay sao!” Lưu Chấn Hải cũng không còn khách khí nữa.

“Cái gì? Bạn trai của cháu gái ông lại là cháu trai ông? Ha ha, đừng nói cho tôi biết là Lưu gia các ông loạn luân đó nhé!” Vương Vi Hán cười to nói.

“Cháu trai này của tôi không phải là ruột thịt? Hơn nữa tôi cũng không cần thiết phải nói nhiều như vậy với ông. Được rồi, Vương Vi Hán, tôi mệt mỏi rồi không tiễn!” Lưu Chấn Hải hạ lệnh trục khách.

“Lưu Chấn Hải, tôi đã cho ông cơ hội, tới lúc đó ông đừng có hối hận!” Vương Vi Hán đứng lên, chỉ vào Lưu Chấn Hải lạnh lùng nói.

“Tôi hối hận? Buồn con mẹ nó, ông tính là cái thá gì, tôi mà mang súng thì tôi bắn chết ông lâu rồi!” Lưu Chấn Hải mắng to: “cút ! lão bất tử !”

“Chúng ta cứ nhìn xem!” Vương Vi Hán không nghĩ tới Lưu Chấn Hải lại cự tuyệt mình, vậy được rồi, mà đã bắt nhân, thì đừng trách tao bất nghĩa, Lưu gia chúng mày đừng hòng thoát chết lần này! Vương Vi Hán hăm hừ về tới gian phòng.

Vương Kim Long đang đợi tin tức tốt lập tức tiến lên đón: “ông, thế nào rồi, Lưu Chấn Hải có đồng ý không?”

“Hừ! Túc chết ta rồi, cái tên Lưu Chấn Hải này lại không để ý tới mặt mũi của ta! Hấn mà là một trong Lục đại thế gia sao, chỉ là một tên quân phiệt, tự cho mình là đúng!” Vương Vi Hán tức giận nói: “Chuyện của Lưu Duyệt, cháu đừng nhắc tới nữa, người ta đã có bạn trai rồi!”

“Chính là cái tên nam nhân vẫn hay ở cùng nàng đó ạ?” Vương Kim Long hỏi.

“Không sai, nghe nói là cháu của Lưu Chấn Hải, nhưng không phải là ruột thịt.” Vương Vi Hán giải thích “Tiểu Long, cháu từ bỏ hi vọng đi, phỏng chừng nữ nhân này sẽ không động tâm với cháu.”

“Thế nhưng, ông, cháu...” Vương Kim Long lần đầu tiên động tâm đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

“Nam nhân làm đại sự kiêu kỳ nhất chính là nhi nữ tình trường, ếu như có ngày chúng ta thành công, thì cháu còn buồn chuyện không có nữ nhân hay sao!” Vương Vi Hán khuyên: “Tiểu Long, nhớ kỹ, cháu là người của Vương gia, đang theo tư tưởng của Mặc Tử, không trải qua mưa gió, thì làm sao thấy được vinh quang, cháu đừng có lắm lời kế hoạch của gia tộc!”

“Cháu biết rồi, ông.” Vương Kim Long gật đầu, cắn răng một cái nói: “Được rồi, nếu ta không chiếm được, thì người khác cũng đừng hòng có được!”

Trong mắt Vương Kim Long hiện ra sự độc ác và âm hiểm.

Vương Vi Hán tán thưởng gật đầu nói:“Đây mới là nam nhi của Vương gia, không sai, hành sự phải độ ác!”

“Ông, người yên tâm đi, cháu nhất định không để người thất vọng! Nhưng mà trước khi giết nàng, có thể cho cháu...”Vương Kim Long do dự một chút nói.

“Cứ làm theo cháu nghĩ đi, ông sẽ không can thiệp!”Vương Vi Hán cười to nói.Vương gia ẩn cư nhiều năm, tất cả chỉ đợi ngày bùng nổ.

Hôm nay là ngày thi đấu bán kết, nên có rất ít người, đồng thời những đệ tử chi thứ không được thi đấu trong vòng này, cho nên hiện giờ chỉ có những nhân vật trọng yếu trong gia tộc.

“Mời các tuyển thủ thi đấu bán kết chuẩn bị, trận đấu đầu tiên...”Người chủ trì đang muốn đọc danh sách thi đấu, nhưng mà microphone đột nhiên bị người khác đoạt mất, đồng thời ngã luôn xuống sàn.

”Mọi người nghe, toàn bộ nơi này đã bị tôi khống chế nếu không muốn có gì ngoài

dự liệu xảy ra thì đừng có lộn xộn!”Vương Kim Long bỗng nhiên xuất hiện ở trên đài chủ tịch, người chủ trì chắc chắn là do hắn đánh ngất.

“Con mẹ nó, mày là cái thá gì!”

“Mày không bị làm sao đấy chứ? Có bệnh phải không?”

Người dưới đài mở miệng chửi bới, nhưng đột nhiên lại bị một khẩu súng dí vào Sau lưng nhưng đối với người như Lưu Chấn Hải, thì Vương Kim Long biết là súng không thể uy hiếp được họ, nếu như bị bọn họ trở tay đoạt mất, thì đúng là thêm phiền phức.Cho nên hắn phái đi những lão nhân cao thủ của Vương gia.

“Chỉ bằng các ngươi cũng”Tư Đồ Đại Sơn đang nói thì bị người khác chế trụ, bản thân hắn lại không thể nhúc nhích được gì!Lưu Chấn Hải và Mạnh Như Tùng cười khở nhìn bọn họ cũng không thể nhúc nhích được, một thân lực lượng như bọn họ, vậy mà cũng vẫn bị người tới kiềm chế.

Vương Kim Long dùng súng chỉ vào người của tôi, nhưng tôi vẫn không động đậy.Không phải tôi không thể, mà là tôi muốn xem Vương Kim Long muốn gì, và xem người chủ mưu phía sau là ai?

Mà khi nhìn thấy những người áo đen đứng sau lưng Lưu Chấn Hải, thì tôi biết, trước kia trong lúc thi đấu, Vương Kim Long tuyệt đối là ẩn tàng thực lực.Chỉ những người khác của Vương gia cũng đủ chế trụ Lưu Chấn Hải, thì bản thân một đệ tử trực hệ như hắn, công phu phải rất cao!

Khi tôi nhìn sang phía Lưu Chấn Hải, thì Lưu Chấn Hải cũng đang nhìn tôi, vì vậy tôi cười cười với hắn, ngay sau đó, Lưu Chấn Hải biểu hiện bình thường, dường như chẳng quan tâm tới thứ gì khác

504. Chương 273: Kinh Biến Trong Khi Thi Đấu (2)

“Mày bảo tao là thứ gì, bây giờ mày còn có thể nói như vậy nữa không? Ha ha ha ha!”Vương Kim Long cười ha hả:“Lục Đại thế gia? Hừ hừ, có cái gì hay cơ chứ!”Vương Kim Long nói xong, bỗng nhiên ý thức được mình cũng là một trong Lục Đại thế gia, vì vậy vội vàng sửa lời nói: “Đương nhiên Vương gia chúng tao từ lâu đã không còn coi mình là người của Lục đại thế gia rồi, tao nghe nói, nếu như lần này Vương gia chúng tao không tới, các người chuẩn bị tuyển thêm người mới thay thế đúng không? Hình như là Lôi gia thì phải? Chúng mày tùy tiện, từ hôm nay, Vương gia sẽ đứng trên Lục đại thế gia, trở thành Thiên Hạ Đệ Nhất Gia!ha ha ha ha ha!” Vương Kim Long sau khi nói xong, dừng lại một chút, dường như hắn vẫn đang chờ người khác vỗ tay.

Nhưng mà lập tức hắn lại nghĩ tới tình trạng hiện nay, vì vậy xấu hổ nói:“Tiếp theo, Xin mời tộc trưởng của thiên hạ đệ nhất gia Vương Vi Hán tiên sinh, lên nói chuyện với mọi người!”

Nói xong hắn vỗ tay hai cái, đang đợi người dưới đài vỗ tay, nhưng mà chẳng ai đáp lại, đúng là mèo khen mèo dài đuôi.Vương Vi Hán sải bước đi lên đài chủ tịch, có thể nhận thấy, hôm nay hắn cố ý chọn lựa trang phục cho mái tóc hoa râm chỉnh tề, mặc âu phục gọn gàng.

Tôi quan sát xung quanh một chút, thì thấy ngoại trừ tôi, Lưu Duyệt, Mạnh Thanh Thanh, Lưu Chấn Hải thì mọi người vô cùng khấn trương, ngay cả Mạnh Như Tùng cũng vậy. Hẳn không biết thực lực của tôi ra sao, nên không biết tôi có chống lại được những Hắc Y Nhân này không. Mà Lưu Chấn Hải hiển nhiên đối với thân thủ của tôi tin tưởng tuyệt đối. Lưu Duyệt ở cùng tôi lâu như vậy, nên cũng có một số hiểu biết. Nhưng ngoài ý muốn chính là Mạnh Thanh Thanh, nàng tuy không biết tình huống của tôi, nhưng tâm trạng lúc này của nàng lại không hề kinh hoàng mà nhìn chăm chú vào tôi. Điều này làm cho tôi nhất thời có một loại cảm giác thành tựu, có thể làm cho nữ nhân của mình tin tưởng mình như vậy, thực sự là không gì hạnh phúc hơn. Mỗi nữ nhân đều tin vào người đàn ông có thể mang lại sự an toàn cho mình, và Mạnh Thanh Thanh cũng coi tôi như vậy.

“Nơi này có không ít bằng hữu cũ cũng như mới của Vương mỗ, nhưng mà điều này cũng không sao, từ sau này trở đi, chúng ta không còn là bằng hữu nữa!”

Vương Vi Hán nói đến đây thì mọi người thở dài một hơi, nếu hắn nói như vậy, thì chắc chắn sẽ không giết mình, sau này còn cơ hội báo thù rồi! Thế nhưng câu nói tiếp theo của Vương Vi Hán lại làm cho mọi người có cảm giác dường như đang đặt mình trong hầm băng

“Đương nhiên, tính mạng của các người có thể tha, nhưng phải đem cái gì đó ra đổi! Mấy năm nay, Vương gia ẩn cư, không để ý tới thế tục, thế nhưng các người lại liều mạng kiếm tiền, gia tộc của chúng tôi thật sự là hâm mộ vô cùng! Đều là thế gia, tài phú của các người không ngừng tăng lên, nhưng chúng tôi lại phải tính toán tỉ mỉ từng ngày, không công bằng, không công bằng, cứ như vậy, luyện võ có ích lợi gì? Nhưng mà may là có lần võ lâm đại hội này, mới đem lại cơ hội cho tôi, chúng tôi luyện võ không phải không có tác dụng, ít nhất hiện nay các người đang ở trong tay tôi!”

“hừ, nói nhiều như vậy, hóa ra là đòi tiền, một câu thôi, nhiều hay ít!” người lên tiếng nói chính là Tư Đồ Đại Sơn, Tư Đồ gia những năm gần đây ở Bắc Kinh phát triển rất tốt, với lại Bắc Kinh là thủ đô của Trung quốc, đương nhiên là tài đại khí thô.

“Ha ha, không hổ là lão bằng hữu, sáng khoái!” Vương Vi Hán cười nói: “Đúng là như Tư Đồ đại ca nói, các người có ý kiến gì khác không?”

Người khác mặc dù không có nhiều tiền như Tư Đồ gia, nhưng mà nghe Vương Vi Hán nói như vậy, thì cũng không có ai phản đối.

“Trên người của ta không có nhiều chi phiếu trống, tối đa là 100 triệu, ông thích thì cứ cầm!” Tư Đồ Đại Sơn nhàn nhạt nói.

“100 triệu!” Tuy rằng những thế gia khác không như Tư Đồ gia, nhưng mà nghe Tư Đồ Đại Sơn nói như vậy, thì chứng minh Tư Đồ gia rất có tiền!

“100 triệu? Mua cơm cho tôi sao?” Vương Vi Hán cười lạnh một tiếng cắt đứt lời Tư Đồ Đại Sơn.

Mọi người nghe Vương Vi Hán nói, không khỏi hít một hơi lạnh, 100 triệu để mua cơm! Phải biết rằng vốn lưu động của các thế gia khác cũng chỉ có chừng khoảng vài trăm triệu mà thôi!

vậy ông muốn bao nhiêu?” Tư Đồ Đại Sơn quả nhiên là tài đại khí thô, không bị Vương Vi Hán dọa ngã.

“Tôi muốn bao nhiêu? Tôi muốn bao nhiêu ông có thể cho sao?” Vương Vi Hán hỏi ngược lại.

“chỉ cần không phải là rất thái quá, tôi có thể thỏa mãn cho ông!” Tư Đồ Đại Sơn bình tĩnh nói.

“Việc này sợ rằng không còn do ông nữa rồi, những người này còn đang nằm trong sự khống chế của tôi!” Vương Vi Hán lắc đầu, sau nhìn Vương Kim Long nói: “Tiểu Long, cháu chuẩn bị mang cho các vị gia chủ thế gia nhìn xem!”

“Được, ông!” Vương Kim Long không biết từ chỗ nào lấy ra một túi văn kiện, sau đó cười đi xuống đài chủ tịch, từ trong túi văn kiện lấy ra mấy bản, đưa cho gia chủ của các thế gia. Tư Đồ Đại Sơn mới đầu còn không coi là gì nhưng sau nhìn xong thì mồ hôi hột rơi xuống trong cái văn bản này thống kê đầy đủ gia sản của Tư Đồ gia, kể cả những gia sản do người khác quản lý hộ, cho tới gia sản trong giới hắc đạo mà bên dưới cái văn kiện này, chính là bản chuyển nhượng tài sản, toàn bộ đều phải chuyển cho Vương gia! Những

người khác cũng giống như Tư Đồ Đại Sơn, sợ vẫn là sợ, song lại không dám phát tác, vì họ đang trong tay của Vương gia!

“Vương Vi Hán, ông ăn uống đúng là tạp nham? Muốn nuốt toàn bộ tài sản của chúng tôi? Ông có thể tiêu hóa nổi sao?” Tư Đồ Đại Sơn lạnh lùng nói.

“Ông đừng quản chuyện tôi có thể tiêu hóa hay không, một câu thôi, ký hay không ký” Vương Vi Hán ép hỏi.

“Ha ha, không nghĩ tới ông lại thiếu thông minh như vậy! Ông nghĩ rằng ông của tôi ký, thì gia nghiệp sẽ biến thành của ông hay sao? Sau khi chúng tôi ra ngoài, có thể kiện các ông tội ép buộc! Vậy thì cái bản chuyên nhượng này sẽ là giấy vụn mà thôi!” Tư Đồ Lượng chột cười to lên.

Những người của thế gia khác phần nộ nhìn Tư Đồ Lượng, thậm chí người mới là kém thông minh biệt thì đừng nói ra cũng được, nói ra không phải là muốn Vương gia giết người diệt khẩu hay sao!

“Tốt, rất tốt!” Vương Vi Hán nở nụ cười nói: “Nói không sai, nhưng mà việc này tôi đã sớm đề phòng, Tiểu Long, cháu mời luật sư ra đây!”

Mọi người nhất thời tức giận, có luật sư ở đây, ký chuyển nhượng đương nhiên có hiệu lực pháp luật, cho dù là sau khi rời khỏi đây, với thực lực của Vương gia, thì ai dám cãi lộn cùng hắn.

505. Chương 274: Vương Gia Muốn Cái Gì?

“Luật sư thì sao? Tư Đồ gia chúng tôi thế lực rất lớn! Chờ sau khi chúng tôi rời khỏi đây, Sẽ cho các người biết thế nào mới là trái đắng!” Tư Đồ Lượng chỉ vào Vương Vi Hán, ngạo mạn kêu lên.

‘Em câm miệng’ Tư Đồ Không không hy vọng hắn tặng thêm cho mình phiền phức, vội vàng nháy mắt với Tư Đồ Lượng.

Những lời này ai cũng biết, thế nhưng bây giờ nói toạc ra thì tự mình Sẽ rước lấy phiền phức!

“Đại ca tôi nhìn anh đã nhiều năm rồi nhiều năm qua Tư Đồ gia vẫn do anh đại diện, lúc này phải vất vả lắm tôi mới có cơ hội, anh ngăn cản tôi là có ý gì? Tôi càng muốn nói đây!” Tư Đồ Lượng hét lớn.

Tư Đồ Không bắt đầu dĩ lắc đầu, tại sao em trai của mình lại ngốc tới như vậy.

“Ha ha, tốt, mày đại diện đúng không? Nói rất khál!” Vương Kim Long hắc hắc cười lạnh đi tới, đứng ở trước mặt Tư Đồ Lượng “Mày rất kiêu ngạo, tự cho mình là giỏi đúng không?”

“Hừ’, tao nói cho chúng mày biết, Tư Đồ gia không phải là dễ chọc đâu!” Tư Đồ Lượng tiếp tục nói: “Mày có biết Đại Hưng bang ở Bắc Kinh chưa? Đó chính là của Tư Đồ gia chúng tao! Mày nếu như dám làm gì, ngày mai sẽ bị hắc bang phát lệnh truy nã, sẽ bị mấy vạn huynh đệ băm thây”

Kỷ thực Đại Hưng Bang đã sớm nguyên khí đại thương, hiện nay chỉ thuộc vào dạng một tiểu bang phái, thế nhưng Tư Đồ Lượng vẫn muốn lấy ra hù dọa Vương Kim Long.

“A, mày nói cái gì? Đại Hưng Bang? Có thể là chúng tao ẩn cư quá lâu, đích thực chưa nghe nói qua, nhưng mà hình như có một Tam Thạch bang gần đây danh tiếng rất nổi, cái bang này không có quan hệ gì với mày đó chứ?” Vương Kim Long vỗ vỗ đầu mình làm ra bộ dáng đang suy nghĩ.

“Tam Thạch bang tính làm cái rắm gì! ” Tư Đồ Lượng khinh thường nói.

“A, vậy thì mày không có quan hệ gì với nó rồi, nếu như mày nói có quan hệ, thì hôm nay tao không dám động tới mày, nhưng mày nói không vậy thì thoải mái rồi!” Không biết lúc nào, trong tay Vương Kim Long đã có một thanh chủy thủ.

“Mày... Mày muốn làm gì?” Tư Đồ Lượng thấy hắn bỗng nhiên lấy ra một thanh chủy thủ thì hoảng sợ.

“Không làm gì cả, tao vẫn nghe người ta nói một câu đó là chủ thủ trắng và chủ thủ đỏ, không hiểu là ý gì mà thôi!” Vương Kim Long hắc hắc cười gan nói.

“mày...mày.... Đừng tới đây... Mày nếu dám động tới tao...” Một tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng Tư Đồ Lượng truyền ra, hấn đang muốn giãy dụa nhưng lại bị hai người bên cạnh đè xuống.

“Hắc hắc, quả nhiên rất thú vị” Vương Kim Long nói xong thì rút chủ thủ ra, máu tươi từ trong bụng của Tư Đồ Lượng bắn ra.

Không kịp để cho Tư Đồ Lượng phản ứng, Vương Kim Long lại đâm vào, cứ như vậy hơn chục lần, cho tới khi Tư Đồ Lượng mê mẫn, nằm trên mặt đất.

“em à!” Tư Đồ Không trong mắt toát ra hung quang, hấn mặc dù biết em trai mình có địch ý với mình, nhưng đây là mâu thuẫn trong gia tộc, hấn sẽ không để cho người ngoài khi dễ người trong Tư Đồ gia của mình!

“Tiểu Lượng!” Tư Đồ Đại Sơn bị ai quát to một tiếng, sau đó nhìn Vương Kim Long kêu lên: “Mày đừng thương tổn tới người trong gia tộc của tao, tao kỳ là được!”

Hấn biết Tư Đồ Lượng đã không xong rồi, nhưng hấn cũng không muốn Tư Đồ Không lại bị đả thương.

“Sớm nói thì tốt, tao đã phải đi thay quần áo.” Vương Kim Long lẩm bẩm, dường như hấn vừa rồi căn bản là không có giết người.

Người của các thế gia ở đây, trước kia không dám tin tưởng Vương Kim Long dám giết người trước mặt họ! Nhìn những Hắc y nhân cao thâm khó lường này, thì đã hiểu Vương gia có chỗ dựa dẫm nên mới dám làm như vậy!

Lúc này người của các thế gia khác thấy vậy, thì đều cảm bút ký hợp đồng, Vương Vi Hán dường như rất hài lòng với cách làm của Vương Kim Long, gét gà dọa khỉ dưới tinh huống như thế này thì thích hợp nhất.

Nhưng mà Lưu Chấn Hải còn đang kỳ quái tại sao tôi còn chưa ra tay, tôi nhìn hấn cười cười, bởi vì thời cơ còn chưa tới, Vương gia tới nơi này chẳng nhẽ chỉ vì tiền hay sao? Lưu Chấn Hải thấy tôi không có động tĩnh gì, thì thẳng thắn ký vào trong giấy chuyển nhượng. Vương Kim Long đem các bản chuyển nhượng thu lại sau đó giao cho Vương Vi Hán. Vương Vi Hán thỏa mãn nhìn các bản chuyển nhượng trong tay, đặc ở một bên

Sau đó nhìn mọi người, nói: “Được rồi, như vậy tới tiết mục kế tiếp! Nghe nói mười năm trước, mỗi người các người đều chiếm được 1 tấm da dê?”

Các vị gia chủ nghe xong, sắc mặt đều biến đổi không nghĩ tới chuyện bí ẩn như vậy, mà Vương Vi Hán lại biết! Phải biết rằng chuyện này chỉ có 5 đại gia chủ biết, các con cháu không một ai biết cả!

Chuyện này phải nói từ 10 năm trước, khi đó Trung Quốc mới bắt đầu thời kỳ cải cách, khi đó, các thế gia còn chưa bị lợi ích hóa như hiện nay, giao tình còn khộng tệ, ngoại trừ Vương gia ẩn cư ở ngoài, thì 5 đại gia chủ bình thường quan hệ cũng tương đối tốt.

Năm 1989, khi vỡ lâm đại hội kết thúc, thì các gia chủ tới Tùng Giang tỉnh của Lưu Chấn Hải du ngoạn, kết quả là khi tới Ba sơn du ngoạn, gặp phải trời mưa. Mà lại mưa như trút nước, Lưu Chấn Hải đề nghị là tìm một địa phương trú mưa, bởi vì hấn xuất thân từ quân ngũ, cho nên biết xem thiên văn, tin rằng mưa này phải kéo dài tới ngày thứ 2. Mọi người cũng đều nghĩ là lúc này không thích hợp để xuống núi vì vậy đều tán thành đề nghị của Lưu Chấn Hải, Mạnh Như Tùng và Đinh Thường Tại (tổ phụ của Đinh Văn Phong) hai người đầu tàu gương mẫu đi trước.

Lúc này còn rất nhiều nơi ở Tùng Giang chưa được mở làm nơi thăm quan, cho nên mọi người bị lạc đường. Cũng may Mạnh Như Tùng phát hiện một cái sơn động, mọi người vội vã trốn vào đó

Âu Dương Bác và Tư Đồ Đại Sơn hai người tìm một số cành cây nhóm lửa, hong khô y Phục

Bỗng nhiên Đinh Thường Tại hét lên một tiếng hét kinh hãi, chỉ vào chỗ sâu trong sơn động kêu lên: “Đây là cái gì?”

Mọi người quay đầu nhìn lại, hóa ra ở sâu trong sơn động, có một ngọn lửa màu xanh, bập bùng

“Ha ha, cái này, đoán chừng đây chính là xương của loại thú nào đó, ở trong không khí lâu ngày, thi bốc lên Lân Tinh!” Lưu Chấn Hải vào Nam ra Bắc, kiến thức rộng rãi, cho nên liền một câu nói toạc ra thiên cơ.

Mọi người tuy rằng chưa từng chứng kiến nhưng thấy hắn nói như vậy, thi đều không còn chú ý tới nó nữa.

Lại một lát sau, chờ cho y phục của mọi người đều khô, mọi người lấy thức ăn ra ăn, ngồi ở trong sơn động ăn uống, giống như là đang cắm trại dã ngoại, ai cũng có một phong vị khác.

Đợi khi mọi người ăn xong, thi sắc trời cũng tối, không có chuyện gì làm thì đành nói chuyện phiếm, vì vậy Mạnh Như Tùng kiến nghị nói: “Mấy vị, chúng ta cùng chơi một trò chơi đi?”

“Trò chơi gì?” Đinh Thường Tại đã sớm buồn chán tới cực độ.

“Mọi người đoán xem cái ma trời kia là do từ xương thú nào tạo thành?” Mạnh Như Tùng nói.

“Được, vừa lúc không có chuyện gì làm!” Tư Đồ Đại Sơn gật đầu: “Tôi đoán trước, có thể là... con sói!”

“Không có năng, sói thì sao lại chết trong động, tôi nghĩ là hổ, bị sói tha vào trong này!” Âu Dương Bác nói

“Tôi nghĩ là một con hồ ly!” Đinh Thường Tại nói.

“Hồ Ly gì, tôi đoán tám phần mười là một con mèo hoang!” Mạnh Như Tùng khoát tay nói: “Được rồi, lão Lưu, ông nói là cái gì?”

“Tôi nói? Là xương người.” Lưu Chấn Hải nhàn nhạt nói

Hắn chinh nam phạt bắc, thường xuyên cùng người chết ở một chỗ, đương nhiên có thể đoán ra.

“A? Người chết? Lão Lưu, ông đùa cái gì vậy, ở đây sao có thể có người chết được?” Đinh Thường Tại không tin cười nói.

“Tin hay không, chúng ta qua đó nhìn là biết, thế nào?” Lưu Chấn Hải cũng cười: “Nếu mọi người đã đoán xong, thì chúng ta đi xem một chút!”

Mọi người nhất trí tán thành, vì vậy đi tới đám lửa ma trời kia. Khi mọi người nhìn thấy, thi không khỏi cười khổ, đúng là một bộ xương người khô, mà bên cạnh đó còn có một túi quần áo thì phải. Nhìn bộ xương khô này mục rữa, cộng thêm với quần áo, thì mọi người có thể đoán ra, người này ở vào thời Thanh triều.

506. Chương 275: Xuất Hiện Thu Hoạch

“Đúng là ông đúng, đây là xương người chết!” Đinh Thường Tại có chút không hiểu nói: “Được rồi.. các ông nhìn xem, trong bọc quần áo này có gì?”

“vàng bạc tài bảo?” Tư Đồ Đại Sơn cười nói.

Mạnh Như Tùng nhặt bao quần áo lên, tung tung hai cái nói: “Rất nhẹ, không giống như là có cái gì đáng giá!”

Mọi người hiếu kỳ mở ra. quả thực trong đó không có mấy thứ đáng giá. Có mấy tấm da dê và may bộ quần áo rách mà đáng giá nhất là ngân phiếu của một cửa hàng tiền trang, Phụ Khang, thế nhưng bây giờ thì làm gì có giá trị, cũng không thể đổi thành ngân lượng.

Phụ Khang là tiền trang thời Thanh triều do Hồ Tuyết Nham sáng lập, đã từng đặc dấu chân khắp Trung Hoa. Nhưng vào thời kỳ cuối cùng thì phá sản. Xem ra mọi người đoán không sai người này đúng là thời cận đại.

Đêm rất dài. không ai buồn ngủ lại trong đêm mưa lạnh này nữa, không ai có thể ngủ được. Mấy người này không có việc gì. thì lao vào nghiên cứu mấy tấm da dê, hóa ra đây lại là một bức bảo đồ.

Mọi người đem bức bảo đồ hợp lại thì phát hiện đúng là dãy núi mọi người đang đứng, trên mặt trái còn đánh dấu 5 ngôi sao nhỏ, trên đó viết bốn chữ “Tử Vong Sơn Cốc”.

Mọi người không rõ cái Tử Vong Sơn Cốc này đến tột cùng là cái gì. ngay cả Lưu Chấn Hải chiếm cứ Tùng Giang mấy chục năm cũng chưa từng nghe qua.

Mọi người to mò, lần thứ hai cầm lấy cây đuốc đi tới bên cạnh đồng xương. muốn tìm xem còn có manh mối gì khác không. Sau khi tìm kiếm tỉ mỉ, thì thấy trên tường ó khắc văn tự. văn tự được viết với loại chữ phồn thể. hơn nữa do được viết vội vàng nên câu cú không được rõ nghĩa lắm. Thế nhưng trải qua mấy người này phân tích thì cũng hiểu được đại khái

Đó chính là: người này khi còn sống chiếm được một bức bảo đồ thần bí, có người nói bên trong nay có vô số tài phú, hẳn tìm được dãy núi. tìm được Tử Vong Sơn Cốc mà trong bức bảo đồ ghi lại, thế nhưng bởi trong sơn cốc thực sự vô cùng hung hiểm. người này bị trọng thương, sau đó mạnh mẽ chống cự chạy được tới sơn cốc này dưỡng thương. Thế nhưng thương thế càng ngày càng nặng, vì vậy để lại mấy dòng chữ này rồi chết.

Mấy người này rất hiếu kỳ về Tử Vong Sơn Cốc. Sáng sớm hôm sau. liền đi tới cái sơn cốc này. Nhưng khi tìm được đến nơi thì liền bỏ qua ý niệm trong đầu. Sơn cốc này sâu không thấy đáy, hơn nữa còn có sương trắng tràng ngập, không thể nhìn rõ tình cảnh bên dưới. Đáy cốc tuy được bức bảo đồ miêu tả. Thế nhưng mấu chốt của vấn đề là không thể đi xuống nếu như tùy tiện đi xuống chẳng khác nào tự sát.

Mấy người tuy rằng cảm thấy hứng thú với tài phú. nhưng họ không phải là người thiếu tiền, đem chuyện này giữ làm bí mật. sau đó chia cho mỗi người một tấm. hẹn 10 năm sau trở lại nơi này.

Chuyện đã qua thoáng cái 10 năm. không nghĩ tới vào hôm nay được Vương Vi Hán lần thứ hai nhắc tới.

“Da dê để ở nhà loại vật này tại sao có thể tùy tiện mang theo trên người?” Tư Đồ Đại Sơn liếc mắt nhìn Vương Vi Hán. không hiểu là tấm da dê có thể mang lại cho hắn lợi ích gì.

“Lão già này. xem ra không đánh thì ông không thành thực, có phái muốn tôi giết đứa cháu của ông không ông cho là tôi không điều tra rõ hả. các người ước hẹn 10 năm sẽ tới sơn cốc này. nên các người không thể không mang theo tấm da dê đó được!” Vương Kim Long lấy chủy thủ ra. ở trước mặt Tư Đồ Không khua khoảng mấy cái.

Tuy rằng những năm gần đây. gia chủ các thế gia có không ít quang hệ khác. Thế nhưng người trong giang hồ nặng nhất chính là tín nghĩa. xác định năm đó cho dù như thế nào cũng không thể thay đổi. cho nên mỗi người để cho tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. nèm luôn đem theo tấm da dê bên người. Nếu Vương Vi Hán và Vương Kim Long có thể đem sự tình điều tra rõ ràng như thế. như vậy mọi người cũng không cách nào giấu diếm nữa. toàn bộ đều giao cho Vương Kim Long. Vương Kim Long đem những tấm da dê thu lại giao cho Vương Vi Hán, sau đó nói mấy câu với Vương Vi Hán. Được Vương Vi Hán gật đầu đồng ý. hẳn hững khởi đi tới chỗ tôi

“Dem cô gái nay mang tới phòng tôi!” Vương Kim Long chỉ vào Lưu Duyệt nói: “Hừ hừ, vốn bảo cô gã cho tôi. thì hôn nay có thể cho Lôi gia của các người một con đường sống, cô bay giờ hối hận đã không còn kịp nữa rồi. tôi chỉ xem cô là một kĩ nữ. xem tôi đùa chết Cô như thế nào!” nói xong thì chộp tới ngực của Lưu Duyệt.

“Chuyện này còn có tao nữa mà!” Tôi một tay chụp lấy tay của Vương Kim Long, nói “Mày có phải là muốn sờ lão bà của tao không?”

Wương Kim Long vừa định phát tác thấy tôi hành động như vậy, thì gạt đầu nói: “Đúng vậy!”

“Được rồi đừng nói tao không cho mày cơ hội. mày sờ đi.” Tôi nói.

“A” Vương Kim Long không hiểu được chuyện này.

“Xong, cơ hội đã cho mày nhưng mày lại bỏ lỡ, vậy thì tới lượt tao phạt mày.” Nói xong tôi vung tay. tát vào mặt của Vương Kim Long.

Wương Kim Long ở Vương gia chính là cao thủ. còn mạnh hơn so với những người áo đen kia không ít. Hẳn thấy tôi ra quyền phổ thông Vương Kim Long đứng im không né tránh. làm cho khi quyền của tôi tới, một

bên ma của hắn đã lỏm xuống mọi võ công trong thiên hạ, chỉ có nhanh là không thể phá được. Tôi chưa xử dụng chiêu thức gì, thì đã đánh bại cao thủ võ lâm.

Đương nhiên, tôi cũng không bỏ qua cho Vương Kim Long dễ dàng như vậy, tôi một cước đá ra, trúng ngay hạ thể của Vương Kim Long, làm cho người này bay ra ngoài.

Hắn không kịp kêu tiếng nào đã ngất đi, xem ra hứng thú nhân sinh chắc là phải bỏ dở rồi.

Lúc này, những người áo đen kia của Vương gia mới kịp phản ứng, những tiếng súng đinh tai vang lên. Tiếng súng kết thúc, thì tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, một cảnh tượng kỳ dị, làm mọi người kinh ngạc há hốc mồm.

Hắc y nhân nhìn thấy Thiếu chủ nhân bị đánh, không hện mà cùng cầm súng bắn vào tôi thế nhưng vừa lúc đó quái sự đã xuất hiện. Đạn vốn là bắn vào người tôi, nhưng giữa đường lại quay ngược lại bay về vị trí ban đầu. Nhiều người nổ súng thì lại càng nhiều người chết thảm.

Vương Vi Hán cũng bị cảnh tượng này làm cho cả kinh nói không ra lời, hắn không thể tin tưởng được, thế cục do mình bố trí lại có thể tan biến trong chớp lát!

Tôi nhàn nhả đi lên chủ tịch đài, Vương Vi Hán nhìn tôi cũng không có hành động gì cả, bởi vì hắn đã hoàn toàn chấn kinh rồi, hắn cũng biết, với tôi mà nói, cho dù có phương pháp phản kháng nào, cũng chỉ là vô dụng.

“Bạn rốt cuộc là ai?” Vương Vi Hán tận lực cố gắng trấn tĩnh bản thân thế nhưng mà thâm tâm của hắn lại run rẩy.

“Tôi? Ha ha, tôi là ai, ông không phải rất rõ hay sao? Cháu của ông muốn sờ lão bà của tôi, vậy thì ông nói nên làm thế nào đây?” tôi cười hỏi.

“Bạn, . . . bạn muốn thế nào?” Vương Vi Hán mặc dù biết hắn không có tư cách nói điều kiện với tôi nhưng hắn vẫn hỏi câu này.

Thực lực chính là tất cả, vừa rồi bọn họ biểu hiện ra thực lực làm cho người khác khuất phục, mà thực lực của tôi giờ lại cao hơn họ, cho nên họ phải khuất phục.

Vương Vi Hán cảm giác mình thật là thất sách chưa điều tra rõ tình huống mà đã ra tay, đây chính là điều tối kỵ.

“Tôi chẳng muốn gì cả, hơn nữa không phải là tôi muốn gì, mà là ông muốn gì” Tôi nhìn Vương Vi Hán một cái nói.

“Được rồi, tôi muốn có tài sản của những người này, nên tôi mới hạ thủ với họ, bạn không muốn gì, tại sao lại ngăn cản tôi, việc này có lợi gì cho bạn?” Vương Vi Hán hỏi ngược lại.

“Ha ha, ông nói câu này thực là buồn cười, ông không tự mình làm mình hồ đồ đấy chứ? Từ trước tới nay, tôi chưa từng làm chuyện không liên quan tới mình, ví dụ như chuyện cháu ông giết Tư Đồ Lượng, tôi chỉ coi như đang xem kịch.” Tôi cười nói.

“Nếu như vậy tại sao câu lai...” Vương Vi Hán ánh mắt có chút lóe ra.

“Sao lại? Nếu như thằng cháu của ông không động tay chân với lão bà của tôi, thì tại sao tôi phải quản chuyện nhàn rỗi!” Tôi cười lạnh nói: “Các người hôm nay có thể cầm tài sản đi, thế nhưng, đáng tiếc, tại sao cháu ông lại động vào lão bà của tôi chứ?”

507. Chương 276: Trả Tài Sản.

“Bạn vì một nữ nhân mới ra tay?” Vương Vi Hán đối với lý do này của tôi có chút không tin.

“Đúng.” Tôi gật đầu.

“Tôi không tin một nam nhân làm đại sự, mà lại quý trọng một nữ nhân, lấy than thở và thực lực của cậu, muốn loại nữ nhân nào mà chẳng có?”

Vương Vi Hán gắt gao nhìn chăm chăm vào tôi, nói

“Việc này có gì kỳ quái, người khác không quan tâm, nhưng tôi lại quan tâm! Long có nghịch lân, mà nữ nhân chính là nghịch lân của tôi, ông giết người phóng hỏa cũng được, lừa gạt người khác cũng tốt, nhưng đừng có chọc lên đầu của tôi, tôi có thể không nhìn thấy gì cả. Nhưng dám có chủ ý với nữ nhân của tôi, thì không bao giờ tôi tha thứ!” Tôi lắc đầu: “Với loại người như ông cũng không thể hiểu được đâu, từ xưa đã có câu, chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn, hoặc là anh hùng khó qua ả mỹ nhân, ông đã từng nghe qua chưa?”

Tôi nói câu này, làm cho Lưu Chấn Hải và Tư Đồ Đại Sơn đồng ý vô cùng, vì Trần Vi Nhi tôi xông vào Lưu phủ, vì Vu Đình tôi đấu đá với Tư Đồ gia.

Vương Vi Hán có chút không tiếp thụ được sự thực trước mắt, hẳn không nghĩ tới chỉ vì chuyện không đầu của Vương Kim Long, mà lại phá hỏng toàn bộ đại cục! Dựa theo nghĩ cách của Vương Vi Hán, đùa giỡn một nữ nhân thì chẳng phải là chuyện gì to tát cả, không có ảnh hưởng gì tới đại cục, nhưng mà chuyện này lại làm tất cả trở nên xôi hỏng bỏng không.

“Tốt, rất tốt, cũng tại tôi dung túng đứa cháu này, nên mới tạo thành hậu quả như ngày hôm nay, cậu muốn thế nào! Luận thực lực, tôi không phải là đối thủ của cậu!” Vương Vi Hán rất nhanh nhận rõ sự thực trước mắt, lắc đầu cười khổ nói.

“Ông cho rằng tôi sẽ làm như thế nào?” Tôi có chút buồn cười hỏi. Tôi và lão gia hỏa này không có huyết hải thâm cừu gì, cho nên vốn tôi chẳng định làm gì hắn cả.

“Cháu của tôi giết một người thế nhưng cậu cũng đã giết hắn,” Nói đến đây, Vương Vi Hán trở nên bi thương, dù sao đây cũng là đứa cháu duy nhất của mình nói: “Tôi nghĩ chúng ta đã hòa nhau.”

“Đầu tiên, tôi lần thứ 2 nói rõ một vấn đề, đó là Vương Kim Long giết Tư Đồ Lượng chẳng liên quan gì tới tôi cả, sở dĩ tôi ra tay với hắn, là do hắn đùa giỡn lão bà của tôi, hắn bị ai giết, cũng chẳng liên quan gì tới tôi, tôi không phải là cảnh Sát, cũng không phải đại hiệp, nên chẳng quản hắn giết ai!” Tôi cắt đứt lời của Vương Vi Hán nói: “Mà cho là chuyện này hòa nhau, vậy thì còn những chuyện khác?”

Tôi ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện Lưu Chấn Hải vẫn bị những người áo đen kia khống chế, không khỏi nhíu mày: “Ông còn không bảo thủ hạ của ông thả người? Chẳng lẽ muốn tôi tự mình ra tay sao?”

Những người cầm Súng này là những người không nổ súng. Mà Vương Vi Hán nghĩ đây là những người đang bị khống chế này, là con bạc của hắn, vì vậy hắn không hạ lệnh cho thủ hạ dừng tay. Thế nhưng

“Thế nhưng...” Vương Vi Hán nghe xong tôi nói, có chút do dự.

Tôi nhìn hắn cười nhạt một tiếng, sau đó quay người vào tên Hắc Y nhân đang khống chế Lưu Chấn Hải, cấp tốc vận chuyển tinh thần lực, kết quả có thể nghĩ, cái tên Hắc Y nhân này làm sao chịu nổi, không có bất kỳ biểu hiện gì ngã xuống.

Vương Vi Hán càng hoảng sợ. Không nghĩ tới tôi không có ra tay mà chỉ cần liếc mắt nhìn mà thủ hạ của mình đã ngã xuống! Đây quả thực là chuyện mới thấy lần đầu, hắn chưa bao giờ từng nghe nói có môn công phu nào dùng mắt giết người như vậy!

Bỗng nhiên một cái ý niệm không tốt lướt qua trong đầu hắn, nói: “Cậu. . . cậu là dị năng giả...”

Trước kia hắn có điều tra, Tư Đồ gia cũng là dị năng giả, nhưng không mạnh, nên hắn không để vào trong mắt! Nhưng người này quả thực quá kinh khủng rồi.

“Ông có thể tùy tiện gọi thế nào cũng được, nếu như ông không muốn ra tay, vậy thì tôi xuất thủ vậy!” Tôi nhún nhát nói.

Mấy tên Hắc Y thấy tôi nói như vậy, thì vô cùng sợ hãi, họ sợ cách giết người quỷ dị của tôi. Nhưng mà bọn họ trung thành tuyệt đối Với Vương gia, Vương Vi Hán còn chưa ra lệnh, họ chưa dám lui ra.

“Chờ một chút...” Vương Vi Hán cũng biết, để những hắc y nhân ở chỗ này, chẳng tạo thành uy hiếp gì với tôi cả, nên phát tay, nói: “Các người đều đi xuống đi!”

Hắc y nhân nghe được Vương Vi Hán quyết định như vậy đều âm thầm thờ dài, lui qua một bên.

“Được rồi, ông đem giấy chuyển nhượng và những tấm da dê lưu lại, sau này đừng để tôi nhìn thấy nữa.” Tôi nhìn thoáng qua Vương Vi Hán nói: “Nếu như ông lại để tôi nhìn thấy, thì tôi sẽ không bảo đảm chuyện gì đâu!”

Wương Vi Hán hít một hơi thật sâu, hẳn tụy rằng rất khó nuốt trôi ngày

hôm nay, thế nhưng hẳn lại biết, cho dù hẳn tu luyện cả đời, cũng không phải là đối thủ của tôi Vương Vi Hán buồn bã nhìn tôi, sạu đó đi ra cửa, hẳn không nghĩ tới, kế hoạch mấy chục năm của mình, vậy mà bị hủy trong chốc lát. về sau này, Vương Vi Hán quả nhiên tuân thủ lời hứa, ẩn cư thâm sơn, từ nay về sau không xuất hiện trước mặt mọi người, cũng không có bất kỳ tin tức gì.

Cháu của Vương Vi Hán tụy rằng là do tôi giết chết, thế nhưng hẳn cũng không phải là người không có suy nghĩ, tụy rằng có thù không đội trời chung với tôi, nhưng cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Tôi liếc nhìn những tờ giấy chuyển nhượng trong tay, không một ai dám nói gì, bởi vì tôi còn kinh khủng hơn cả Vương Vi Hán. Vương Vi Hán đoạt gia sản của bọn họ, sau khi bọn họ đi khỏi đây, thì bọn họ có thể nghĩ cách đoạt lại. Thế nhưng nếu như tôi muốn lấy, thì không ai dám ngăn cản cả.

A, thật không nghĩ tới, gia nghiệp của mấy người này thực sự rất nhiều, xem ra rất nhiều tiền! Tôi biết, trải qua sự tình lần này, tôi cũng không thể ẩn cư sau màn được, chi cần tin tức mình là đại diện cho Lưu gia truyền ra, thì những thân phận khác không sớm thì muộn cũng sẽ bại lộ.

với lại tôi cũng không muốn giấu diếm nữa, đằng nào cũng phải lộ mặt mà thôi

“Tôi nghĩ, các vị ở đây có thể nghi hoặc với thân phận của tôi, thế nhưng không sao cả, tin tưởng rằng các vị sẽ rất nhanh biết được thân phận thực sự của tôi qua giới truyền thông!” Tôi cười cười nói: “Được rồi, những giấy chuyển nhượng này trả lại cho mọi người, nhưng mấy tấm da dê thì tôi giữ, mọi người không có ý kiến gì chứ?”

Tôi thấy không ai có ý kiến gì thì nói tiếp: “Vậy thì bây giờ mọi người lên nhận lại giấy chuyển nhượng của mình đi!” Tôi cầm tờ giấy của Đinh gia lớn tiếng nói.

Đinh Thường Tại tiếp nhận giấy chuyển nhượng, thần sắc có chút kích động nói: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, sau này nếu có cần gì ở Đinh gia, Đinh Thường Tại nhất định không chối từ!”

“Được rồi, cháu và Đinh Văn Phong quan hệ không tệ, chuyện này coi như không có gì đi.” Tôi mỉm cười nói.

Gia chủ Âu Dương gia cũng nói như vậy, tôi nhìn bản chuyển nhượng của Mạnh gia và Lưu gia ở trong tay, tôi khẽ mỉm cười nói: “Ông, Mạnh gia gia, cháu hủy hai bản này đi, hai vị có ý kiến gì không?”

508. Chương 277: Liên Hợp Hợp Báo.

“Còn có ý kiến gì chứ, cháu rể, gia nghiệp của ta không phải là của cháu hay sao!” Mạnh Như Tùng giành trước đáp.

“Ha ha, ta thì lại càng không phải nói, chuyện này do cháu làm chủ đi!” Lưu Chấn Hải cũng cười nói.

Tôi gạt đầu hai bản chuyển nhượng vô thanh vô tức biến mất trên tay tôi

, Tư Đồ Đại sơn nhìn thấy vậy thì không khỏi cả kinh, Tư Đồ gia cũng có nhiều người biết dị năng, cũng có thể biến tờ giấy hóa thành tro bụi, nhưng trực tiếp biến mất thì lại không thể làm được. Còn bản chuyển nhượng cuối cùng là của Tư Đồ gia, đến chỗ này, tôi cố ý dừng lại

một chút. Tôi có thể cảm giác được Tư Đồ Đại Sơn đang toát mồ hôi hột, mà Tư Đồ Không thì cũng thấp thỏm bất an nhìn tôi, dù sao tôi và Tư Đồ gia cũng bất hòa, nếu như tôi nhân cơ hội này làm khó dễ, thì họ cũng không biết phải làm như thế nào cả.

“Tư Đồ Đại Sơn, Tư Đồ Lượng đã từng thuê người giết tôi, chuyện này ông biết chứ?” Tôi nhìn thoáng qua Tư Đồ Đại Sơn, không nhanh không chậm nói.

“Chuyện này... Không sai, tôi biết, nhưng mà sau này mới biết, nếu như tôi biết trước, thì tôi nhất định sẽ ngăn cản hẳn!” Tư Đồ Đại Sơn thừa nhận nói.

“Ha ha, ông nói như vậy chẳng phải là mã hậu pháo hay sao? Nếu như người ám sát không là thủ hạ của tôi...” Nói đến đây, tôi nở nụ cười: “Thì có khi tôi đã giết sạch mấy người đó rồi!”

“Chi đùa một chút thôi, Tư Đồ Đại Sơn tiên sinh, dù sao ông cũng mời tôi ăn cơm, mà Tư Đồ Lượng lại đã chết, cho nên tôi thấy, ân oán của hai nhà chúng ta cũng coi như xong đi!” Tôi đem tờ chuyển nhượng trong tay, cầm lên nói: “Đây là bản của ông!”

Tư Đồ Đại Sơn rốt cục thở dài một hơi, thấy tôi muốn chủ động giải hòa thì hẳn nhẹ nhõm vô cùng.

... ..

Ngày mồng 6 năm 1999 là ngày của toàn bộ giới truyền thông Trung Quốc, họ tập trung lại Đại khách sạn Tùng Giang. Cũng chính ngày này, Tập đoàn Ánh Rạng Đông, Tập đoàn Đông Á, Tập đoàn Thế Kỷ Mới, Tập đoàn giải trí Tam Thạch liên hợp lại với nhau, cùng tổ chức họp báo! Điều này làm cho tất cả các ký giả trên thế giới nghi hoặc và khiếp sợ. Không biết mấy đại tập đoàn này muốn làm gì, nếu như nói Tập đoàn Ánh Rạng Đông và Tập đoàn Đông Á cùng tổ chức họp báo, thì có thể hiểu được, nhưng hiện giờ, Tập đoàn Thế Kỷ Mới cũng tham gia vào làm gì?

Căn cứ theo điều tra của mọi người, Tập đoàn Thế Kỷ Mới thành lập không lâu, không thể so sánh với hai đại tập đoàn này được. Những năm gần đây, Tập đoàn giải trí Tam Thạch đã trở thành tập đoàn giải trí lớn nhất Trung Quốc, cho dù là hộp đêm hay... đều có bóng dáng của họ.

Thế nhưng, 4 tập đoàn này, cùng trong một ngày, một điểm, cùng tổ chức họp báo, điều này làm cho bọn họ cảm thấy, nhất định có gì đó không ổn. Có thể nói là ánh mắt của toàn thế giới đang tập trung vào Đại Khách sạn Tùng Giang.

Tám giờ sáng, trước cửa Đại Khách sạn có vô số người, cảnh sát thường phục, đồng phục đứng nhan nhản chính quyền Tân Giang vô cùng coi trọng buổi họp báo này, đây chính là một buổi họp báo đẳng cấp thế giới, có thể mang lại diện mạo cho thành phố.

Khương Vĩnh Phú từ sáng sớm đã tới Đại khách sạn, tự mình phụ trách chỉ huy ở đây.

Bốn tập đoàn này, chỉ có Tập đoàn Ánh Rạng Đông và Tập đoàn giải trí Tam Thạch là công ty gốc ở đây, trong khi đó Tập đoàn Đông Á và Tập đoàn Thế Kỷ Mới lại là tập đoàn ở Bắc Kinh, tới Tân Giang, chính là mang lại cho bọn họ thế diện.

Ký giả thực sự là tới quá nhiều, phòng họp báo không chứa được hết, cuối cùng Khương Vĩnh Phú đề xuất và thương lượng với Triệu Quân Sinh, chuyển địa điểm tới sân vận động Tân Giang.

Đúng 9h sáng, trên đài chủ tịch bày đúng 5 cái ghế, trên đó có biển tên của từng bàn, lần lượt là: “Tập đoàn giải trí Tam Thạch, Tập đoàn Ánh Rạng Đông, Chủ tịch tập đoàn, Tập đoàn Đông Á, Tập đoàn Thế Kỷ Mới.

Chủ tịch tập đoàn? Cái biển này làm cho mọi ký giả sôi trào? Cái biển này viết rất mơ hồ, chủ tịch tập đoàn là ai, ai là chủ tịch tập đoàn? Tại sao lại ngồi giữa 4 tập đoàn này? Ý nghĩa của nó như thế nào?

Tất cả mọi người đã sớm nghe nói phía sau Tập đoàn Ánh Rạng Đông có một chủ tịch thần bí, nhưng mà các tập đoàn khác đâu có nghe nói tới bao giờ? Vì sao người ta lại an bài như vậy? Chủ tịch của Tập đoàn Ánh Rạng Đông có thể nói là nhân vật trọng đại, nhưng có quan hệ gì với Tập đoàn Ánh Rạng Đông, và Tập đoàn giải trí Tam Thạch?

Trong lúc nhất thời, các phóng viên đều chĩa máy ảnh vào chiếc ghế chủ tịch, sợ mất đi thời cơ nào đó. Buổi họp báo này quả thực là rất thần bí, người chủ tịch kia lại còn thần bí hơn! Tất cả ký giả đều thầm nghĩ mình gặp được một cơ hội may mắn nếu không tới, quả thực là tiếc hận vô cùng.

Chín giờ rưỡi, Triệu Quân Sinh, Tô Viên Triêu, Quách Khánh, Sở Cao đi lên chủ tịch đài, ngồi vào vị trí của mình. Quách Khánh đặc biệt trở về nước, tham gia buổi họp báo này. Mà làm cho người ta kỳ quái chính là, vị trí chủ tịch tập đoàn lại chưa có người ngồi! Việc này không khỏi làm chột dạ các ký giả, nhưng mà tin tức bốn tập đoàn này liên hợp họp báo, cũng đủ làm chấn động rồi!

“Các vị ký giả, xin chào mọi người, tôi là tổng giám đốc của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, Triệu Quân Sinh, hoan nghênh mọi người đã tới tham gia cuộc họp báo lần này do Tập đoàn Ánh Rạng Đông, Tập đoàn Đông Á, Tập đoàn giải trí Tam Thạch, Tập đoàn Thế Kỷ Mới! Tôi là người phát ngôn của buổi họp báo lần này!” Triệu Quân Sinh quay Microphone nhẹ nhàng nói.

Phía dưới truyền tới tiếng vỗ tay, Triệu Quân Sinh giơ hai tay lên, sau đó mỉm cười nói: “Mọi người nhất định rất nghi hoặc, vì sao bốn tập đoàn chúng tôi lại liên hợp tổ chức họp báo? Đó là bởi vì, ba ngày trước, tôi được chủ tịch chỉ thị, là phải tổ chức cuộc họp báo này! Tiếp theo, xin mời chủ tịch của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, ngài sẽ nói rõ cho các vị

hiểu...”. Xôn xao! Toàn bộ sân vận động đều sôi trào! Quả vị chủ tịch thần bí này đã xuất hiện! Không chỉ ký giả, mà những khán giả ngồi trước máy thu hình cả nước đều hưng phấn lạ thường!

Chủ tịch Tập đoàn Ánh Rạng Đông, đây là chủ tịch của tập đoàn đệ nhất thế giới, chỉ trong vòng 5 năm ngắn ngủi đã đưa Tập đoàn Ánh Rạng Đông lên tới đỉnh, đây chính là một thần thoại.

Theo lời của Triệu Quân Sinh, tôi đi lên chủ tịch đài. Khi tôi xuất hiện, các ký giả tương đối tò mò, nhưng họ không bao giờ nghĩ, tôi lại là chủ tịch theo như lời của Triệu Quân Sinh nói!

Bởi vì tuổi tôi còn trẻ, cho nên họ nghĩ tôi là nhân viên làm việc, hoặc là vệ sĩ. Khi tôi đi tới trước tấm biển chủ tịch tập đoàn, thì mọi người trong sân thoáng cái đã yên tĩnh hẳn đi, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, khán giả trước truyền hình cũng ngừng hô hấp

Tôi mỉm cười, chậm rãi ngồi xuống.

509. Chương 278: Trên Trời, Dưới Đất.

“Người thanh niên này đã ngồi xuống, người này chẳng nhẽ lại là chủ tịch của Tập đoàn Ánh Rạng Đông hay sao?”

Phóng viên đang truyền hình trực tiếp thanh âm vang vọng. Lúc này, Tư Đồ Đại Sơn đang ngồi ở bên cạnh TV, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt này. Hẳn đúng là đang cảm giác mình may mắn, nếu không thì Tư Đồ gia mình gặp họa lớn rồi. Đồng dạng với Tư Đồ Đại Sơn còn có Lôi Phúc Bách, người này cũng vô cùng kinh ngạc, hơn nữa lại còn kính sợ!

Con trai hần là Lôi Tiểu Long đã coi tôi là địch nhân, may là tôi không chấp nhận, nếu không Lôi Tiểu Long đã sớm đến tây phương cực lạc.

Tôi nhìn thoáng qua những ký giả dưới sân còn đang ngơ ngác! Cũng may kịp trước tôi từng là tổng giám đốc, nên mới ứng phó nổi, nếu không thì không cách nào ổn định tâm tình trước đám đông như thế này!

“Xin chào các Vị khách quý, hoan nghênh quý vị tới buổi liên hợp họp báo ngày hôm nay, có rất nhiều ký giả đã không ngại đường xá xa xôi vạm tới đây, điều này làm cho tôi rất vinh hạnh. Tôi đại diện cho Tập đoàn Ánh Rạng Đông, Tập đoàn Đông Á, Tập đoàn giải trí Tam Thạch, Tập đoàn Thế Kỷ Mới cảm ơn các vị!” Tôi cũng không chuẩn bị diễn văn trước gì cả, mà vô cùng bình tĩnh nói những câu này.

Ký giả toàn trường ò lên, bọn họ đang nhớ kỹ từng chữ, lý giải để hiểu nghĩa trong đó, khi tôi nói mình đại diện cho 4 tập đoàn thì bọn họ cũng kinh ngạc vô cùng!

Chẳng lẽ hẳn đang nói sai? Các phóng viên ở đây đều đoán như vậy, thế nhưng trong buổi họp báo lớn như thế này, sao có thể nói sai như vậy được chứ? Nhưng mà nếu nói không sai, thì đại diện cho việc, tôi cùng 4 tập đoàn này đều có quan hệ!

Ở thành phố D xa xôi, Dương mẫu đang kích động hoan hô, đang nhảy trước TV như bị sét đánh! Con rể thực sự là quá hoành tráng, lại là chủ tịch của Tập đoàn Ánh Rạng Đông! Từ lúc tôi xuất hiện, đây chính là chuyện kinh sợ nhất! Dương mẫu hưng phấn vội vàng cầm lấy điện thoại, gọi cho con gái, nhưng không may mắn là con gái mình lại tắt điện thoại. Dương mẫu không biết vì sao Dương Mân không nghe điện thoại, nhưng mà nàng đâu chịu ngồi yên, một đại sự như vậy, sao có thể không khoe khoang được đây!

Vì vậy lại cầm điện thoại lên, gọi cho anh trai của mình ở xa. mà người anh trai này từ khi lên được chức Phó cục trưởng, thì không còn liên hệ với Dương mẫu nữa, Dương phụ Dương mẫu chỉ là người bình thường, mà người anh này làm quan, đương nhiên là khinh thường rồi.

“Alo, có chuyện gì?” Anh trai của Dương mẫu là Lý Tiểu Vạn giọng hách dịch nói.

Đổi lại là lúc bình thường, thì Dương mẫu vô cùng chán ghét nhưng mà hôm nay Dương mẫu chỉ cho đó là một trò đùa nhỏ, không đáng để ý!

“Đại ca, em là Tiểu Hồng, anh có rảnh không?” Dương mẫu hỏi.

“không rảnh, tôi còn đang bận chết người đây!” Lý Tiểu Vạn không cần suy nghĩ đáp nói.

“A, thôi đi, hai ngày nữa bạn trai của Dương Mân về, đang chuẩn bị mở tiệc ở Càng Loan đại tửu điếm, đang định mời những người thân một chút, nhưng anh không đi thì thôi!” Dương mẫu cố ý làm bộ nói.

“Cái gì? Càng Loan tửu điếm?” Lý Tiểu Vạn đầu óc cấp tốc vận chuyển, Càng Loan là địa phương nào, đây là đại tửu điếm xa hoa nhất thành phố D!

Hắn làm tới chức Phó cục trưởng, mà chỉ tới đó được có 2 lần, hơn nữa lại là do khách mời. Lấy kinh tế của em gái mình, thì sao có thể đến Càng Loan tửu điếm? Chẳng lẽ là cháu gái mình tìm được một bạn trai vàng?

”A? Hôm nào? Lúc đó chắc là anh rảnh rồi, mà bạn trai của Mân Mân đang làm gì Lý Tiểu Vạn làm bộ lơ đãng thuận miệng hỏi.

“A, không có gì, hình như là một chủ tịch! Anh mở TV mà xem, bọn họ đang tổ chức họp báo đấy!” Dương mẫu đắc ý nói: “Được rồi, chờ bạn trai của Mân Mân tới, em sẽ liên lạc cho anh!”

TV? Lý Tiểu Vạn vội vàng mở TV, nhìn là buổi liên họp họp báo của Tập đoàn Ánh Rạng Đông, chủ tịch của tập đoàn Ánh Rạng Đông, nghĩ đúng là buồn cười! Tập đoàn Ánh Rạng Đông thì sao có thể có quan hệ với cháu gái của mình được!

Lý Tiểu Vạn lại tiện tay thay đổi mấy kênh, thế nhưng sắc mặt hắn bắt đầu trở nên ngưng trọng! Bởi vì tất cả các kênh truyền hình hiện giờ, đều chỉ phát trực tiếp duy nhất một chương trình, đó là buổi họp báo của Tập đoàn Ánh Rạng Đông! Lý Tiểu Vạn vội vàng cầm lấy điện thoại gọi cho em gái thế nhưng đường dây lại bận!

Lúc này Dương mẫu đang gọi điện thoại cho chị gái của mình, chị gái của Dương mẫu là Lý Tiểu Hoa cũng là quản đốc của một công ty vi tính, sau khi có tiền, cũng cùng Dương mẫu đoạn tuyệt lui tới.

Thế nhưng Lý Tiểu Hoa phản ứng cũng giống như Lý Tiểu Vạn, sợ vô cùng!

Gọi xong cuộc điện thoại này, Dương mẫu lại điện thoại cho Dương Mân: “Mân Mân, tại sao con không nghe điện thoại, mà con có đang xem TV không?”

Dương Mân lúc này sao có thể không xem ti vi, nàng là một thành viên của Tập đoàn Thế Kỷ Mới, sáng sớm đã bị an bài vào trong phòng họp, có một số tập đoàn liên họp họp báo, nàng biết đó là một sự kiện trọng đại, nhưng lại không biết là chuyện gì. Khi nàng nhìn thấy thân ảnh của tôi, trong mắt nhất thời lộ ra thần sắc phức tạp, là cao hứng, hay là chua xót đây?

Nàng biết, từ giờ khắc này, tôi đã không còn là Lưu tổng giám, mà là một người giàu nhất thế giới! Như vậy, chuyện của tôi và nàng còn có thể có kết quả gì sao?

Tuy rằng trước đây Dương Mân cũng đoán là thân phận của tôi không bình thường, nhưng không nghĩ tới lại có thân phận siêu nhiên như thế này.

Hóa ra Dương Mân vẫn còn cố kỵ, là tôi ngại theo đuổi nàng, sợ tôi mặc cảm tự ti, nhưng mà cũng có thể coi như là môn đăng hộ đối, nhưng mà bây giờ thì sao? Dương Mân không cách nào tưởng tượng, trong lúc đang buồn rầu thì mẹ mình lại gọi điện thoại cho mình! Cho nên lần đầu tiên nàng tắt máy, lần thứ hai vì sợ ảnh hưởng tới người khác, nên mới

nghe.

“Xem cái gì!” Dương Mân tức giận nói.

“Con sao vậy, Mân Mân? Con mắt húng sao?” Dương mẫu kỳ quái, theo lý thuyết thì chuyện này là một chuyện tốt, gả cho một người có tiền, là ước mơ của bao người con gái khác!

“Con không sao, hiện giờ con đang ở công ty, mẹ à, có chuyện gì sao?”

Dương Mân tâm tình không tốt, nói năng cũng không còn như bình thường.

“Mân Mân, mẹ thấy Tiểu Lưu trên TV, đây là một chuyện tốt, tại sao con còn mắt húng! Ha ha, lúc này mẹ thực sự là bội phục con, lại tìm được một bạn trai giàu nhất thế giới. Mân Mân, bao giờ các con trở về nhà một chuyến? Mẹ sẽ gọi mấy người họ hàng tới, trước đây họ chê chúng ta nghèo, hừ hừ!” Dương mẫu đắc ý nói.

“Mẹ, mẹ nói gì vậy!” Dương Mân đứng dậy ra ngoài phòng họp, đi tới hành lang, mới lên tiếng: “Hắn không phải là bạn trai của con, lần trước chỉ là giả mạo, con sợ mẹ lại giới thiệu người khác cho con! Mẹ hiểu chưa? Đừng làm phiền con nữa!” Dương Mân tức giận cúp điện thoại.

Nàng nghĩ, tình yêu càng ngày càng xa, nàng vốn tưởng rằng chỉ cần nỗ lực là được, nhưng hiện tại thì sao?

Dương mẫu nghe thấy Dương Mân nói như vậy, thì có cảm giác như trời đất xoay tròn! Đây là loại cảm giác gì! Giả mạo? Dương mẫu nghe xong, trái tim như rụng xuống! Tại sao lại là giả mạo? Tiểu Lưu quan tâm tới Mân Mân như vậy, sao có thể là giả được? Làm sao bây giờ? Dương mẫu ngay cả ý nghĩ tự sát cũng có! Mình mạnh miệng đi khoe với người khác, không biết người ta sẽ nghĩ mình như thế nào? Không phải là càng thêm khinh bỉ mình hay sao?

“Ông à, ông thấy Mân Mân có phải là hại tôi không! Làm sao bây giờ!”

Dương mẫu nhìn Dương phụ ở một bên xem tivi im lặng không lên tiếng u oán nói.

“Làm sao bây giờ? Cũng là do bà khoe khoang mà thành? Hơn nữa, chuyện của Mân Mân và Tiểu Lưu đâu phải do bà tính là xong, lo lắng có ích gì?” Dương phụ lắc đầu.

“Thế nhưng... Ai.” Dương mẫu vẫn còn ôm hi vọng, lần thứ hai gọi cho Dương Mân! Thế nhưng Dương Mân căn bản là không tiếp, từ đầu bên kia lại truyền tới thanh âm tắt máy. Dương mẫu bất đắc dĩ chán chường ngồi trở lại trên ghế sa lon, tiếp tục nhìn TV, mơ mộng người kia là con rể của mình.

510. Chương 279: Từng Bước Lên Đài.

“Tiếp theo, tôi xin công bố một quyết định trọng đại, trải qua nghiên cứu kỹ lưỡng, chúng tôi chuẩn bị thành lập Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông, bao gồm Tập đoàn Ánh Rạng Đông, Tập đoàn Đông Á, Tập đoàn giải trí Tam Thạch, Tập đoàn Thế Kỷ Mới, từ hôm nay trở đi, toàn bộ sát nhập vào Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông, trở thành công ty con dưới sự quản lý của tập đoàn. Nhân sự của các công ty không có thay đổi gì, tôi làm chủ tịch tập đoàn!” Tới lên tiếng rất ngắn gọn, thế nhưng đã tạo thành chấn động lớn đều kinh người!

Tuy rằng những ký giả này đã sớm nghĩ ra thấy mùi vị không tầm thường, nhất định là tôi sẽ có quan hệ với tập đoàn này, nhưng mà không nghĩ tới, 4 tập đoàn này đều là thuộc về một người trẻ tuổi!

Tôi không nói mình là người sáng lập 4 tập đoàn này, nhưng tuyên bố là chủ tịch của tập đoàn đã có thể nói rõ rất nhiều vấn đề.

Tôi bận tương đối nhiều việc tư. nên không thể phụ trách được các chuyện trong tập đoàn cho nên. phụ trách công việc sẽ là Tổng giám đốc kim trợ Lý chủ tịch Lưu Duyệt tiểu thư các ký giả phía dưới có câu hỏi gì. Xin cử hỏi nàng. Tôi tuy rằng đã lên sân khấu thể nhưng tôi không muốn mỗi ngày phải xử lý chuyện của tập đoàn, cuộc sống như kiếp trước, tôi đã không còn mong muốn nữa Tôi muốn cuộc sống tùy tâm sở dục cho nên tôi đẩy Lưu Duyệt lên sân khấu bỏ qua một người có năng lực mạnh mẽ như nàng thật là lãng phí đương nhiên người tôi định đẩy ra cần có Mạnh Thanh Thanh, nàng được xếp vào vị trí trợ lý chủ tịch, kiêm phó tổng giám đốc, để cho hai nàng quản lý tập đoàn.

Về phần tại sao lại để cho hai nàng chức trợ lý chủ tịch? Hắc hắc. Đương nhiên, đương nhiên chức này dễ lo cuộc sống hàng ngày cho tôi...

Tôi đương nhiên không biết, có người vui người buồn trước truyền hình ngoại trừ một số người buồn, thì người vui vô số. Tỷ như Trần Trạch Long, mà người cao hứng nhất chính là Lưu Hương, cũng chính là cô ca sĩ bên Nhật Bản, tuy rằng cô gái này không quan tâm tới tin của Trung Quốc, nhưng tất cả các chương trình TV đều phát một tin tức, vậy thì sao có thể không khiến người khác chú ý được!

Lưu Hương vốn có chút buồn chán xem ti vi, Tập đoàn Ánh Rạng Đông nàng cũng biết, Tập đoàn giải trí Tam Thạch cũng không xa lạ gì, đây chính là công ty mà nàng hợp tác. Khi nàng nhìn thấy tôi, thì tâm tình trở nên kích động và sự phẫn hận cũng xông lên đầu!

“Lưu Mẫn. Lưu Mẫn! Là hần!” Lưu Hương lay Lưu Mẫn đang ngủ gật hét lớn.

“Làm sao vậy, tiểu thư, là ai mà cô hô lớn như vậy.” Lưu Mẫn mở mắt, hướng TV nhìn lại. “Bên trong TV không phải là Quách tổng hay sao? Lẽ nào người tiểu thư thăm mến là hần?” Lưu Mẫn lập tức nhận ra Quách Khánh, đây là người phụ trách cao nhất của Tập đoàn giải trí Tam Thạch.

“Không phải rồi, là người ở giữa kia,, Lưu Lỗi đó Tôi rất cuộc đã tìm được hần...” Lưu Hương nhất thời có một loại cảm giác muốn khóc, vốn nàng đang nghĩ người ta chắc chỉ coi mình là một lần qua đường, đâu có nghĩ gì tới nữa.

“Tiểu thư, cô làm sao vậy?” Lưu Mẫn nhìn thấy Lưu Hương tâm tình không tốt, nói: “Cô không phải là tìm được hần rồi sao, đáng nhẽ cô phải vui mừng mới đúng chứ!”

“Thế nhưng... Hần có thể không biết tôi là ai...” Lưu Hương bắt đầu dĩ nói

“Tôi còn tưởng là chuyện gì tiểu thư cô đã quên sao? Chúng ta là người trong giới giải trí, am hiểu nhất là làm chuyện xấu, muốn kéo hần tới, cũng không khó!” Lưu Mẫn nói.

“Người nói sao, làm chuyện xấu gì?” Lưu Hương nhân tinh sáng lên, nhưng mà lập tức lại ảm đạm xuống nói: “Tôi và hần không có cơ hội tiếp xúc, thì sao làm được!”

“Việc này khó gì, cô bây giờ chẳng phải là minh tinh ca nhạc hay sao, mấy ngày nữa cô còn hợp tác với Minh Tinh Ngọc Nữ Tô Đình Tư và cả siêu sao quốc tế Hollywood Shirley, đến lúc đó cô còn sợ giới truyền thông không chú ý hay sao! Bây giờ cô chỉ cần nói hần là bạn trai của cô, nhưng thời gian gấp ngắn, nói một câu, thì truyền thông đồn thành một ngàn, tin tức trong chớp mắt sẽ bay đầy trời!” Lưu Mẫn không hổ là lão hồ ly, nhìn rõ sự tình như trong lòng bàn tay.

“Ha ha, Lưu Mẫn, người thật lợi hại!” Lưu Hương vui vẻ ôm Lưu Mẫn: “Hôn một cái!”

Đương nhiên người có tâm tình phức tạp nhất chính là cô giáo của tôi, Diệp Tiêu Tiêu. Chuyện kia với tôi thì nàng đã sớm chấp nhận, lúc này không muốn tìm về là nàng sợ ảnh hưởng công việc học tập của tôi, còn có một nguyên nhân khác là... , nàng muốn đợi đến khi tôi tốt nghiệp đại học, sẽ trở lại, nhưng hiện giờ thì không cần nữa rồi.

Thế nhưng., nàng lại rút lui, khi nàng thấy một mỹ nữ khác xuất hiện bên cạnh tôi, Diệp Tiêu Tiêu không khỏi có chút tự ti, hần có phải là đã quên mình rồi hay không? Tại sao thời gian lâu như vậy, hần không tới tìm mình? Đôi khi nữ nhân thông minh lại biến thành ngớ ngẩn, luôn luôn cho là như vậy. Diệp Tiêu Tiêu thay đổi số điện thoại, tôi đi đâu mà tìm nàng? Hơn nữa, tôi còn tưởng rằng, nàng không muốn gặp

tôi!Do dự hồi lâu, Diệp Tiêu Tiêu tắt TV, tất cả thuận theo tự nhiên đi, nếu như mình không được ở một chỗ với hắn, thì mình cũng không cô đơn, đâu chỉ có một mình hắn?Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Tiêu Tiêu lại dâng lên sự ngọt ngào.

Đồng thời là nữ minh tinh Tô Dĩnh Tư đang oán giận tôi: “Còn tưởng rằng anh là vệ sĩ, không nghĩ tới anh là chủ tịch của Tập đoàn Ánh Rạng Đông và Tập đoàn Đông Á, trách không được tại sao cha lại có thể dễ dàng đồng ý như vậy, còn tưởng rằng cha mình đột nhiên lương tâm trở dạ, hóa ra là chiếm được tiện nghi lớn!”Nghĩ hoặc trong lòng Tô Dĩnh Tư rất cục cựa cũng được giải khai, giờ thì nàng hiểu được tại sao Tập đoàn Ánh Rạng Đông lại hợp tác Với Tập đoàn Tô thị rồi!Nhưng mà Tô Dĩnh Tư cũng thật cao hứng, mình làm minh tinh, tất cả mọi chuyện đều được người khác quan tâm,vốn nàng đang sợ khi công bố bạn trai, thì người hâm mộ sẽ phản đối, hiện giờ nàng đang nghĩ tới cuộc sống hạnh phúc sau này. Nàng không nghĩ rằng, cũng có những minh tinh khác như nàng, đang nghĩ như vậy

Còn Shirley thì phản ứng không mãnh liệt cho lắm, ngay cả Davy, người phụ trách hắc đạo ở Mỹ còn phải cung kính với tôi, thì thân phận của tôi đương nhiên sẽ không nhỏ.Mà Shirley âm thầm kêu may mắn,mình thật đúng là gặp thời vận, làm được tình nhân của người này, sự nghiệp sẽ thăng tiến rất nhanh. Hơn nữa người này chính là người nàng thích,

đây chính là một chuyện cổ tích!

Đương nhiên đại đa số mọi người e ngại, còn có một người không.người này chính là Lưu khoa Sinh, hắn một cước đá tung cái TV trước mắt, hung hăng mắng: “Sớm muộn gì cũng có một ngày, tao sẽ làm mày chết rất khó coi!”Bỗng nhiên, một dòng điện lưu chui vào cơ thể của Lưu Khoa Sinh, làm cho hắn run rẩy...Ngoài ý muốn là, sau khi đá chiếc TV, Lưu Khoa Sinh phát hiện mình ở một địa phương xa lạ. Mình đang ở chỗ nào? Châu Phi? Nguyên thủy rừng rậm?Nhưng nhìn thấy một thế giới hoang vu, còn có cả khủng long bay đầy trời,Lưu khoa sinh bắt đầu sợ hãi, bởi vì nơi này, không phải là địa cầu!Ý nghĩ này xuất hiện,.Lưu Khoa Sinh suyết chút nữa thì hôn mê, tại sao mình lại xui xẻo như vậy? Đá tung một chiếc TV,thì mình lại vượt thời không, như vậy thì sao có thể trả thù? Lẽ nào ông trời lại không công bằng như vậy?Kỷ thực Lưu Khoa Sinh coi như là may mắn, sự việc này là chuyện mà cả trăm triệu người cũng không có nổi một người.Đang lúc Lưu Khoa Sinh tự nghĩ, thì có một thổ dân tay cầm trường mâu, oa oa chạy tới phía Lưu Khoa Sinh.

“Mạng ta xong rồi!” Lưu Khoa Sinh đau khổ nhắm hai mắt lại...

511. Chương 280: Hỏa Tinh Đụng Địa Cầu.

Cuối thế kỷ này, bộ phim gây chấn động địa cầu là Thời Không Sinh Tử Luyến đã bắt đầu khởi quay, địa điểm là ở Trung Quốc.

Hàng tỉ người mê điện ảnh chờ mong, đội hình minh tinh nổi tiếng nhất thế giới số tiền đầu tư hơn 1 tỷ USD,đạo diễn nổi tiếng quốc tế Thomas Ratou và đạo diễn nổi tiếng trong nước là Trịnh Đại Cường liên hợp đạo diễn, đây là bộ phim lớn nhất Trug Quốc và thế giới đồng sản xuất!

Thomas Raton là công ty của Shirley mời tới, hắn vẫn là đạo diễn chuyên trách của Shirley, nhưng hắn không dám có chút ý niệm không an phận nào, bởi vì hắn biết, Shirley là người mà ông chủ Davy của mình chiếu cố, mình có mấy cái đầu, cũng không dám động vào người phụ trách hắc đạo của nước Mỹ.

Mà Trịnh Đại Cường từ khi tôi phát hiện chuyện hắn quấy rối Tô Dĩnh Tư, thì hắn đã bị người ta cảnh cáo.

Thế nhưng hắn là đại đạo diễn, thì làm gì phải sợ ai, nên chỉ vài ngày sau đã quên đi,ở trên một lần tiệc rượu hắn động chân tay với Tô Dĩnh Tư, nên bị nhân viên của Tập đoàn giải trí Tam Thạch lôi ra ngoài, đánh cho tới mức ngay cả bản thân hắn cũng không nhận ra mình là ai. Khi nhìn vào gương hắn còn tự hỏi “Con heo này là ai vậy nhỉ!”.

Sau khi Trịnh Đại Cường bị đánh hắn đâu chịu từ bỏ ý đồ, hắn có quen một số người trong xã hội đen, thế nhưng sau khi họ nghe tới chuyện sửa chữa một số nhân viên của Tập đoàn giải trí Tam Thạch, thì những

tên lưu manh nảy trực tiếp cúp điện thoại, từ nay về sau không còn quan hệ với nhau gì nữa.

Thậm chí có người vừa nghe tới Tập đoàn giải trí Tam Thạch thì đã gầm hét lên: “Con mẹ nó, mày muốn hại chết lão tử sao, mày còn quấy rầy lão tử, lão tử giết cả nhà mày!”

Cuối cùng thông qua hỏi thăm, Trịnh Đại Cường mới biết được, Tập đoàn giải trí Tam Thạch là một thành viên của Tam Thạch Bang.

Từ sau khi Trịnh Đại Cường biết được điều này, thì lập tức trở nên thành thật, không dám có chủ ý gì với ... Tập đoàn giải trí Tam Thạch nữa.

Nhất là nghe nói Tô Dĩnh Tư có quan hệ với tầng lớp lãnh đạo cấp cao của Tam Thạch Bang, thì sợ tới mức không ngủ được, tới gặp Tô Dĩnh Tư, thiếu điều quỳ xuống xin lỗi.

Tuy rằng Trịnh Đại Cường bị hù vớ tim như vậy, nhưng mà tính háo sắc vẫn không kiềm chế, các tiểu minh tinh vẫn vây quanh không ngừng.

Mà Thomas Raton kia, cũng có tâm tư như Trịnh Đại Cường, cho nên hai người vừa gặp mặt đã xưng huynh đệ. Thomas là người của Davy, hẳn qua Davy biết được, Tam Thạch Bang là bang phái hắc đạo lớn nhất Châu Á cho nên hẳn và Trịnh Đại Cường trao đổi ý kiến, Shirley và Tô Dĩnh Tư thì không thể động, Thomas không muốn chết tha hương.

Mà Trịnh Đại Cường cũng không muốn bị tổ chức hắc đạo quốc tế thù hận, cho nên hai người đem chủ ý đặt lên người của Lưu Hương

Từ khi tôi công khai thân phận, muốn đi học thì đi, không đi thì thôi, cũng chẳng có gì ảnh hưởng tới mình.

“Nhan nghiên, tới giúp lão công đấm lưng...”

“Vi Nhi, cho lão công chén nước...”

“Hạ Nhu, đem báo tới cho lão công...”

“Nhược Vân, lão công đói bụng, buổi tối muốn ăn vịt quay...”

“Vu Đình, lão công rất nóng, mau tới quạt cho lão công nào...”

Nhìn năm mỹ nhân bên cạnh, đúng là hồng phúc tề thiên, thọ cùng trời đất.

Lưu Duyệt và Mạnh Thanh Thanh thì buổi tối mới gặp được, đương nhiên chỉ có tôi hầu hạ hai nàng, vì hai nàng là cây rung tiền của tôi mà.

Điện thoại vang lên, tôi lười biếng cầm lên, lại là Tô Dĩnh Tư: “Alo, minh tinh lão bà, em tìm anh à?”

“Đúng vậy, mấy ngày nữa, em quay một bộ phim, ở ngay thành phố Bắc kinh anh đi xem chứ?”

“Quay phim? Anh đã nói rồi mà, tiền với anh không thiếu còn quay phim làm gì nữa, mau giải nghệ đi, em cũng biết lão công không hứng thú với nghề nghiệp này, mà lão bà của mình suốt ngày trở thành đối tượng YY của người khác, anh khó chịu.”

“Đây là sợ thích của em, anh đừng ngăn cản!” Tô Dĩnh Tư làm nũng nói:

“Anh nói mau, anh có tới hay không?”

“Lão bà quay phim, lão công đương nhiên phải cố gắng tới!” Tôi đi xem, đồng thời cũng tranh thủ cơ hội khuyến khích nàng về nhà.

“Được, cứ quyết định như vậy đi, chúng em ở khu phong cảnh X, huyện X, anh tới đó thi nhận ra. Ở đó có tổ quay phim, có tám bản > !”

Hắc hắc, nhiều tiền như vậy rồi còn quay phim, đúng là tôi không hiểu mà. Sau khi cúp điện thoại không bao lâu, lại có cuộc gọi khác.

“Alo? Xin chào, cô tìm ai?” Tôi nhìn dãy số mới này hỏi.

“Lưu yêu thương? Em là Shirley!” Nàng vừa mở miệng, thì tôi đã nhận ra, người không thạo Hán ngữ nhất, chính là nàng.

“Là em sao, cái số này... a? Tại sao lại là số của Trung Quốc?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy, em bây giờ đang ở Trung Quốc! Mấy hôm trước em không phải nói với anh rồi hay sao, em đang định quay một bộ phim truyền hình ở nước của anh!” Shirley hưng phấn nói: “Lưu, người ta nhớ anh, anh có thể tới hay không. . . ”

Nghe âm thanh mê hoặc của Shirley, tôi không khỏi có chút tâm tình nhộn nhạo, đúng là tiểu yêu tinh mê người mà!

“Được rồi, anh cũng nhớ em, em đang ở đâu? Em sắp xếp một thời gian, để anh hảo hảo thăm em!” Tôi cố ý tăng thêm ngữ khí vào chữ thăm, Shirley đương nhiên là phải hiểu ý.

“Được, em cho anh thăm thoải mái. . .” Shirley nói.

Tôi Iắc đầu, tại sao lại khác với Tô Dĩnh Tư như vậy “Em ở đâu? Anh lập tức tới thăm em!” Tôi thực sự muốn gặp nàng, bởi trong lòng đang ngứa ngáy!

“Em ở khu phong cảnh gần Bắc Kinh!” Shirley nói: “Anh tới đó rồi hỏi thăm, đoàn quay phim « Thời Không Sinh Tử Luyến >> là được rồi!”

Nói xong thì cúp điện thoại.

“Thời Không Sinh Tử Luyến?” Tôi vỗ vỗ cái trán, tại sao cái tên này nghe quen vậy! Chờ một chút, trời ạ, không thể nào, khu phong cảnh X huyện X, sao lại trùng hợp như vậy?

Tôi rất cuộc nghĩ tới, Tô Dĩnh Tư đã nói với tôi tên < thời=“” không=“” sinh=“” tử=“” luyến=“”>> !Lẽ nào hai người đều tham gia một bộ phim? Trời ạ! Đúng là Hỏa tinh đụng Địa cầu, chuyển đi này tôi thăm ai đây? Nhưng mà nếu đã đáp ứng rồi, thì tôi cũng chỉ có cách kiên trì tiếp tục đi!

Shirley thì đảm bảo không có gì, thế nhưng Tô Dĩnh Tư... lần trước nàng thấy Hạ Nhu đã ghen lên rồi, lần này lại là một người tây dương, ai!

“Lão công, anh đi thăm chị Shirley hay chị Tô Dĩnh Tư hả?” Các lão bà đã biết tôi muốn đi thăm, nhưng không biết đi thăm ai.

“Hai người đều thăm.” Tôi vô lực nhìn càng nàng nói.

“Lão công thật là lợi hại, một lần mang về cho chúng em tận hai minh tinh...” Sau khi tôi đi, mấy cô này còn đang nghị luận...

Từ sau khi công khai thân phận, tôi không còn dùng chiếc Santana 2000 nữa, tôi bảo lái một chiếc Rolls-Royce ngân sắc thiên sứ ở đại lý xe của Lưu Duyệt. Đồng thời, chiếc Rolls-Royce này đã qua cải tạo, tính năng y như xe thiết giáp vậy.

Khi chiếc Rolls-Royce chạy tới tổ quay phim < thời=“” không=“” sinh=“” tử.luyến=“”>> ở khu phong cảnh X huyện X, cũng không có ai gây rối, bởi vì người tới xem ai chẳng phải là ông chủ lớn?

Tuy rằng 3 nữ chính trong phim này rất khó nhưng mà do ba người đồng thời là người nổi tiếng, nên có nhiều ông chủ lớn tới nhìn.

Ba nữ chính trong phim đều là những mỹ nhân khó gặp, thì bộ phim sao có thể không ra gì được chứ!

Nhưng, tôi tới đây, vẫn làm cho người khác phải chấn kinh, chủ tịch của Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông tại sao lại tới nơi này, ông chủ mình có cần đích thân tới thị sát không

512. Chương 281: Nam Nhân Của Tôi Rất Lợi Hại.

“Lưu Hương tiểu thư, buổi tối cô có rảnh không? Tôi mang cô đi dự tiệc, ở đó có rất nhiều người nổi tiếng, cô chẳng nhẽ lại không muốn nhân cơ hội này làm quen một chút hay sao?”

Đại hồ tử Trịnh Đại Cường trong lúc rảnh rỗi, đùa cợt Lưu Hương đã thành thói quen.

“Xin lỗi, Trịnh đạo diễn, mỗi ngày đều phải quay phim rất mệt, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Lưu Hương đã rất phiền, nếu như còn ở trong nước, thì nàng đã cho tên đạo diễn này ăn đủ rồi.

“Không sao, tôi lúc nào chẳng quay với cô? Chúng ta tiếp tục quay tới hừng đông cũng không sao!”

Trịnh Đại Cường cười dâm nói.

Lưu Hương nghe xong một trận buồn nôn: “Trịnh đạo diễn, tôi chỉ là một diễn viên, chỉ muốn tập trung quay phim, không muốn làm chuyện khác.”

“Quay phim? ! Mẹ nó!”

Trịnh Đại Cường thốt ra lời thô tục, mình đã ám chỉ nàng nhiều lần, tại sao con nhỏ này lại còn cứng đầu như vậy.

Hắn tức giận nói:

“Đừng tưởng rằng cô bây giờ là nữ chính số 2, thì tôi không dám làm gì cô, tôi cho cô biết, lúc nào tôi cũng có thể thay đổi cô, mẹ nó, cô tại sao lại không hiểu quy củ, các tiểu minh tinh thì tranh nhau lên giường với tôi! Cô muốn tôi đổi vị trí của cô không!”

Lưu Hương tức giận, khổ sở, ai bảo mình là diễn viên cơ chứ, nhưng đồng thời cũng bất bình:

“Trịnh đạo diễn, tại sao ông lại chuyên tìm tới tôi, tại sao không đi tìm Tô Dĩnh Tư và Shirley các nàng mà quần lấy?”

“Tại sao tôi không muốn, nhưng bối cảnh của các nàng ấy thế nào! Ông chủ của Shirley là người phụ trách hắc đạo nước Mỹ, Tô Dĩnh Tư lại có quan hệ với lãnh đạo cấp cao của Tam Thạch Bang, hơn nữa cha nàng còn là tổng giám đốc của Tập đoàn Ánh Rạng Đông! Tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa!”

Trịnh Đại Cường không cảm thấy mắt mặt nói.

“Tôi... Nam nhân của tôi rất lợi hại!” Lưu Hương dưới tình thế cấp bách, nên đã bất chấp, nàng muốn hù dọa Trịnh Đại Cường.

“A? Ha ha ha ha, tại sao tôi còn chưa nghe tới? Nam nhân của cô? Còn tưởng rằng cô ngây thơ hồn nhiên, không ngờ cũng chỉ là một tiểu kỹ nữ!”

Trịnh Đại Cường căn bản cũng không tin Lưu Hương nói, nếu quả thật như lời của Lưu Hương, thì nam nhân kia tại sao còn chưa tới thăm nàng!

“Đúng vậy thì thế nào, tôi thích anh ấy, tôi muốn ở cùng với anh ấy! Tôi... tôi nói với ông, tốt nhất đừng có chủ ý gì với tôi, coi chừng anh ấy đã đánh ông!”

Lưu Hương thấy Trịnh Đại Cường bỗng nhiên hướng mình đi tới, có chút kinh hoảng.

“Hắc hắc, phải không? Ở nơi này, người để Trịnh Đại Cường tôi sợ không nhiều lắm! Cô cũng nên hỏi thăm Trịnh Đại Cường tôi một chút, làm gì có tiểu minh tinh nào ngăn cản được tôi!”

Nói xong, Trịnh Đại Cường đưa tay sờ lên mặt của Lưu Hương.

Lưu Hương vội vàng né tránh, trong đôi mắt hiện lên thân ảnh của người ngày nhớ đêm mong!

Lưu Hương thiếu chút nữa kích động tới bất tỉnh, ông trời tại sao lại quan tâm tới nàng như vậy? Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền đến !

“Anh yêu, anh như thế nào bây giờ mới tới, có phải định làm em khổ tới chết không!”

Lưu Hương không chút nào do dự, vung tay đâm vào ngực người kia...

“Ách... ?”

Tôi mới từ trên xe đi tới, đang muốn kiếm Tô Dĩnh Tư hoặc Shirley, không ngờ lại gặp một cô gái!

Tôi nghe thanh âm này có chút quen quen, hình như đã gặp nàng ở đâu rồi thì phải... Tôi lắc đầu, không thể nào? Chẳng lẽ nói tôi có mị lực lớn như vậy ư?

Thương Tình Ưu Hương đi tới Trung quốc, thực là đi tìm tôi? Vậy thì cái nghề danh Lưu Hương cũng là nàng vì tôi mới đổi?

Nghĩ tới đây, tôi đúng là choáng váng đầu óc! Đúng là nghiệt tình mà. Tôi ở Nhật Bản trà đạ nàng, vậy mà nàng còn ngàn dặm tới tìm tôi!

Trong lúc nhất thời, tôi bị Lưu Hương làm cảm động! Mà ngoài cảm động ra, còn có ý thức trách nhiệm.

Đứng trước sự thực này, tôi có gì có thể thay đổi được nữa, tôi thực hối hận trước kia đã hung dữ với nàng.

Cho nên nếu như nàng đã tìm tôi, thì tôi không thể phụ nàng. Tôi thừa nhận là mình chưa thể nói rõ tình cảm của mình với nàng, nhưng mà thích thì chắc chắn sẽ có.

“Em tới Trung quốc. là vì tìm anh?”

Tôi mặc dù có chút tin tưởng, nhưng mà quả thực có tính tiểu thuyết, nên tôi phải xác nhận tin tức.

“Đúng vậy! Anh thực sự là rất xấu, làm em như vậy rồi còn bỏ đi, hơn nữa để em ngàn dặm tìm chồng!”

Lưu Hương nói xong, cắn luôn vào vai của tôi.

Ngàn dặm tìm chồng? Không nghĩ tới thành ngữ cao thâm như vậy mà nàng cũng học được, đúng là bội phục nàng thật!

Về phần nàng cắn tôi, thì tôi cũng nên để nàng phát tiết một chút, dù sao thì nàng cũng chịu nhiều đau khổ rồi.

“Khụ khụ! Cậu chính là bạn trai của Lưu Hương?” Trịnh Đại Cường đang chuẩn bị làm chuyện thoải mái, không ngờ bạn trai của Lưu Hương lại tới, chuyện này trùng hợp như vậy sao?

“Lão công, hấn khi dễ em!”

Lưu Hương lúc này chẳng còn gì sợ hãi cả!

Bởi tôi đưa lưng về phía Trịnh Đại Cường, nên Trịnh Đại Cường không nhận ra người tới là ai!

“Nữ nhân này của cậu rất tuyệt, tôi đang chuẩn bị hành động với nàng, trừ khi cậu đem 500 vạn tới đây làm phí tài trợ!”

Trịnh Đại Cường chẳng những là một tên dâm côn, hơn nữa còn là một người tham tài.

Tôi nghe xong có chút buồn cười, người này lại dám làm như vậy. Tôi cười cười, xoay lưng nhìn về phía hấn.

“A? !”

Trịnh Đại Cường thấy tôi, thì lập tức sững sốt, nhưng biểu tình còn khó coi hơn so với khóc, nói:

“Lưu tiên sinh, ngài thế nào lại tới đây... Ha hã, hắc hắc, ha ha, ngài xem tôi nỗ lực hết mình vì tổ quay phim! Ngay cả lúc này còn không quên tìm kinh phí tài trợ!”

Tôi gật đầu nói:

“Vậy theo ý ông là, tôi nên khích lệ ông vài câu đúng hay không?”

“Vậy thì không cần, đây là chuyện tôi phải làm, ha ha, phải làm!”

Trịnh Đại Cường cho là tôi tin, thậm kê nguy hiểm thật!

“Lão công, hẳn lúc này còn muốn ép em lên giường!”

Lưu Hương cũng cho là tội tin vào lý do của Trịnh Đại Cường, nên lập tức muốn cho bạn trai của mình dạy dỗ tên sắc lang này!

Tôi nghe xong Lưu Hương nói, sắc mặt thoáng cái đã sầm xuống, tôi không bao giờ tha thứ cho người khi dễ nữ nhân của mình!

Trịnh Đại Cường mồ hôi chảy ròng ròng, trong lòng không hiểu, Lưu Hương này chạy từ Nhật Bản tới, tại sao lại nhanh chóng tìm được chỗ dựa vững chắc như vậy.

Vốn cho rằng trong 3 nữ chính, thì nàng không có bối cảnh gì, hiện tại xem ra, nàng còn mạnh hơn so với người khác!

Nghĩ tới đây, Trịnh Đại Cường bỗng nhiên nhớ tới chuyện, Tập đoàn giải trí Tam Thạch an bài cho Lưu Hương ở vị trí nữ chính số 2, chẳng lẽ là mưu kế của người này?

Khẳng định là như vậy! Nếu không thì sao có thể cho một người chưa nổi tiếng trên thế giới làm đây!

“Lưu tiên sinh, Lưu Hương tiểu thư nhất định là hiểu lầm ý của tôi, tôi luôn giữ mình trong sạch, tại sao có thể làm ra chuyện dơ bẩn như vậy chứ...”

Trịnh Đại Cường còn chưa nói hết, thì đã nhận ngay một cái tát lên mặt.

“Đánh rắm! Ông cho là tôi không biết ông là người như thế nào sao?”

Tôi cả giận nói:

“Còn giữ mình trong sạch, Trịnh Đại Cường, danh tiếng của ông thế nào, không cần tôi phải nói đó chứ?”

” Chuyện này... đều là tin vịt...”

Trịnh Đại Cường ôm khuôn mặt bị sưng lên, chối quanh.

“Coi như là tin vịt, vậy thì tôi nói một chút, lần trước ông động tay chân với Tiểu Tư của tôi, tôi chính mắt nhìn thấy, tôi đã cảnh cáo ông một lần, không nghĩ tới ông còn không hối cải? Tôi cho ông biết, Trịnh Đại Cường, nếu không phải ông có chút tài năng, thì ông còn đứng ở chỗ này được hay sao?”

Tôi lạnh lùng nhìn hắn:

“Nói đi, ông có đúng là định đánh mất công năng, sau đó mới thiết tâm làm việc hả?”

Tiểu Tư? Trịnh Đại Cường sửng sốt, nhưng mà lập tức hiểu ra, Tiểu Tư chính là Tô Dĩnh Tư, chuyện lần trước hẳn làm sao có thể quên được!

513. Chương 282: Thomas Hiểu Lầm.

Hắn không nghĩ tới Tô Dĩnh Tư cũng là nữ nhân của tôi! Trịnh Đại Cường lúc này mới chán chường cúi đầu, không nghĩ tới mình hai lần đều đá lên thiết bản, cái này đúng là giống như đi mua vé số mà!

Nghe thấy tôi nói là đánh mất công năng, Trịnh Đại Cường sợ tới mức mặt cũng tái đi, cũng bắt chấp cái gì là mặt mũi hay không mặt mũi, so với tính mệnh thì là cái rắm!

Trịnh Đại Cường phác thông một tiếng quỳ gối trước mặt của tôi, còn chút chút là khóc rống lên, nói:

“Lưu tiên sinh, tôi sai rồi, ngài đại nhân, đại lượng, hãy bỏ qua cho tôi đi... Lưu Hương tiểu thư, xin cô nói giúp tôi, lần sau tôi không dám nữa!”

Thủ đoạn của tôi, Lưu Hương vô cùng rõ ràng, lúc tôi còn ở nước R, ngay cả ống phóng rốc-két còn lấy ra, hơn nữa nói nổ là nổ, chẳng quan tâm tới có chết người hay không.

Quả thực còn kinh khủng hơn cả các phần tử khủng bố, mà Trịnh Đại Cường này cũng là người có tài năng!

“Lão công, anh dạy dỗ hẳn là được rồi, cũng đừng giết chết hắn...”

Lưu Hương yếu yếu nói.

Giết chết? ! Trịnh Đại Cường sợ đến run cả người! Trịnh Đại Cường vốn đang cho rằng cùng lắm thì thiên hần, đã là quyết định xấu nhất, không nghĩ tới cô nàng này còn ác hơn, há mồm thì là muốn giết mình!

Nhưng mà Trịnh Đại Cường không hoài nghi chút nào, trong mắt hần, xã hội đen có thể làm được tất cả.

“Được rồi, lần này coi như xong, nhưng cũng còn phải xem biểu hiện sau này, phí đạo diễn lần này bị trừ hết, ông không có ý kiến gì chứ?”

Tôi liếc mắt nhìn Trịnh Đại Cường nói.

“Không ý kiến, không ý kiến!”

Trịnh Đại Cường nào dám có ý kiến gì, tiền mặt thì có thể kiếm, chứ mạng mất thì có tiền còn làm được cái rắm gì.

“Nếu như ngày nào đó tôi còn nghe đồn tới những chuyện không tốt của ông, vậy thì ông tự đào mộ chôn mình đó.”

Tôi phát phát tay, ý bảo Trịnh Đại Cường có thể đi.

Trịnh Đại Cường lần này đúng là đã được dạy dỗ, hần cũng đã hiểu cái gì mới là đạo lý.

Sau này hần đúng là bỏ được cái bệnh háo sắc, ngay cả người đưa tới cửa cũng không dám.

Trong khi tới nói chuyện với Trịnh Đại Cường, thì Shirley và Tô Dĩnh Tư đang nghỉ ngơi ở một bên cũng phát hiện ra tôi! Tô Dĩnh Tư nhìn thấy tôi thì thật sự rất cao hứng.

Nhưng khi nhìn thấy tôi cùng nữ nhân Nhật Bản ôm nhau, nhất thời tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi!

Nàng vốn không thích cô nàng nhật bản này, vì nàng đã đoạt mất một nửa người hâm mộ của nàng, đồng thời lại còn lấn sân vào lĩnh vực điện ảnh!

Thậm chí còn có một số tạp chí, còn xếp hạng Lưu Hương trên nàng! Chuyện như vậy làm sao nàng không tức giận đây!

Vốn tôi đang muốn xông lên ôm Tô Dĩnh Tư một cái, nhưng mà thấy nàng đang tức giận ngồi ở phía xa xa.

Mà Shirley thì lại không quan tâm tới điều này. Nàng vốn biết vị trí của mình, cho nên dù tôi có thêm Lưu Hương, cũng chẳng sao cả.

“Lưu thân yêu, anh tới thăm xem sao?”

Shirley mỉm cười đi tới, vô cùng thân thiết chào tôi.

“Đương nhiên.”

Tôi không chút nào che giấu nói.

Mà Lưu Hương cũng biết vị trí của mình, nàng theo người ta tới tận đây, cũng chỉ mong người ta làm sao đừng quên mình, dù sao thì thân phận của người ta cùng vô cùng đặc biệt!

Cho nên Lưu Hương căn bản là không quan tâm tới chuyện, bên cạnh tôi có bao nhiêu nữ nhân, bên người nam nhân không có nữ nhân đó mới là kỳ quái. Lưu Hương cười, nói:

“Chị cũng quen anh ấy?”

“Đúng vậy, tôi là tình nhân của anh ấy.”

Shirley cười nhìn Lưu Hương gật đầu, nàng chẳng có gì xấu hổ với thân phận của mình!

Shirley nhìn thấy Lưu Hương chủ động thì rất vui vẻ, nàng tuy rằng không quan tâm tới điều này, thế nhưng nếu như có người đối tốt với mình, thì tương lai đỡ phải lục đục với nhau.

“Em nhớ anh!”

Shirley không có chút dấu hiệu nào nhào vào trong lòng tôi, chẳng khác gì với Lưu Hương cả.

Điều này làm cho nhân viên tổ quay phim mở rộng tầm mắt, không nghĩ tới người này lại có quan hệ cả với minh tinh quốc tế.

Đang lúc mọi người vô cùng kinh ngạc, thì có một người vô cùng đầu đầu, người này chính là Thomas!

Trước khi Thomas và Shirley đi tới Trung quốc, Davy giao cho Thomas một nhiệm vụ, đó chính là bảo hấn phụ trách bảo vệ tốt cho Shirley, không cho phép bất kỳ nam nhân nào tiếp cận nàng!

Thế nhưng đây là tình huống mà Shirley chủ động tiếp cận nam nhân! Chuyện này có tính là vi phạm nhiệm vụ mà Davy giao cho không?

Thomas không dám xác định, nhưng cũng không biết là nên ngăn cản hay không. Nhưng mà hấn nghĩ lại, tốt nhất là nên xuất hiện một chút, nếu như sau này có gì, còn ứng phó được!

Thomas nghĩ tới đây, vội vã đi tới, thế nhưng hấn cũng không dám có gì bất kính vì sợ mình không quay về được nước.

“Tiên sinh, xin chào, tôi là đạo diễn, tôi là Thomas...”

Thomas cân nhắc một chút nói:

“Shirley tiểu thư là nữ nhân của một bằng hữu trọng yếu với ông chủ tôi, cho nên tôi được ông chủ ủy thác, phụ trách bảo vệ an toàn cho Shirley tiểu thư...”

Tôi nghe Thomas này nói, thì lập tức hiểu ra! Davy khẳng định giao cho hấn nhiệm vụ ngăn cản những ai tiếp cận với Shirley, mà quan hệ giữa tôi với nàng, hấn đâu có biết!

Hấn đương nhiên cho tôi là một người theo đuổi Shirley, cho nên phải nói mọi chuyện cho rõ.

Nghĩ tới đây, tôi không nhịn được cười một tiếng, lần thứ hai đem Shirley ôm vào trong lòng, sau đó nhìn Thomas nói:

“Cảm ơn ông bảo hộ nàng, nhưng mà ở chỗ này, nàng rất an toàn, không phải sao?”

“Chuyện này...”

Thomas cho là tôi không hiểu ý của hấn, trên trán đổ mồ hôi, trong lòng oán giận, Shirley, cô biết rõ ý của Davy, tại sao còn làm vậy? Đây không phải là làm khó tôi hay sao?

Shirley nhìn thấy Thomas như vậy, thì lập tức hiểu ý hấn, nhưng mà người Châu Âu thường thẳng tính, Shirley nhìn hấn nói:

“Thomas đạo diễn, vị này chính là Lưu Lỗi, là người yêu của tôi, là bạn thân của Davy!”

Thomas nghe thấy Shirley nói, mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra vị này chính là bạn của ông chủ làm hại mình lo lắng vô ích, nhưng mà hấn không dám khẳng định, nên tôi rút điện thoại gọi cho Davy.

“Lão bằng hữu, gần đây thế nào? Đồ tiên sinh cung cấp cho ông có thỏa mãn không?”

Tôi ám chỉ đương nhiên là chuyện sủng ông đạ được!

“Hắc, Lưu thân ái, ngài là người bạn tốt nhất của tôi! Tôi vô cùng hài lòng! Thượng Đế ơi, quả thực so với quân đội còn tốt hơn!”

Davy thấy tôi gọi điện thoại, rất là cao hứng.

“Ha hã, ông thỏa mãn là được rồi, hi vọng chúng ta hợp tác càng ngày càng vui vẻ!”

Tôi nói:

“Được rồi, Thomas ở ngay bên tôi, ông cùng hấn nói vài câu chứ?”

Davy sững sốt, lập tức hỏi:

“Thế nào, cái tên kia chọc ngài mắt hứng sao? Nếu như là như vậy, tôi xử trí hẳn là được rồi! Loại việc nhỏ này, ngài cứ làm, không cần phải hỏi tôi làm gì!”

514. Chương 283: Minh Tinh Đại Loạn Đấu

“Đương nhiên không phải. Hấn rất tốt. Hấn ở công ty của tôi làm phim, tôi cùng mới gặp hẳn!”

Tôi lắc đầu. liếc mắt nhìn Thomas.

Hấn đứng rất gần tôi, mà thanh âm của Daw rất lớn. Tôi nghĩ hẳn nghe được. thảo nào mà trán hẳn đầy mồ hôi!

“A, ha hả. hóa ra là như vậy, ào bằng hữu. Tập đoàn giải trí Tam Thạch cũng là công ty của ngài. tại sao lại không nói với tôi? Tôi nghĩ nếu như tôi sớm biết điều này, chúng tôi hợp tác càng thêm vui vẻ!” Daw cười nói.

Tôi đương nhiên đương nhiên hiểu ý của Davy, người càng có thực lực. thì công việc lại càng dễ làm ăn

“Chúng tôi bây giờ hợp tác đã rất vui vẻ rồi, không phải sao? Tôi nghĩ sau này sẽ tốt hơn!”

Tôi với Davy vẫn luôn dùng Tiếng Anh. đây là tập quán của tôi từ kiếp trước.

“Đúng. không sai! Được rồi, Lưu thân ái, ngài gọi điện cho tôi, không phải vì muốn nói cho tôi biết Thomas ở bên cạnh ngài đó chứ? Người Hoa các ngài có cầu. vô sự gọi điện thoại đúng không?” Davy hỏi.

“Ha hả. người thủ hạ của ông rất có trách nhiệm, nên tôi vô cùng hài lòng với hẳn!” Tôi cười giải thích.

“Phải không? Tôi còn tưởng rằng là hẳn chọc ngài tức giận! Được rồi, ngài đem điện thoại cho hẳn. tôi nói với hẳn vài câu!” Daw nói.

Tôi đem điện thoại giao cho Thomas. Thomas lúc đầu còn nơm nớp lo sợ. nhưng mà sau này, được Davy biểu dương, trên mặt hẳn hiện lên sự vui mừng.

Sau khi cúp điện thoại, lại đổi với tôi càng cung kính hơn!

Tò Dĩnh Tư hiện đang tức giận. mà tức muốn chết rồi! vốn cho rằng, tôi cùng cô gái Nhật bản kia triển miên xong, sẽ đi tìm nàng, chỉ cần tới xin lỗi nàng, đồng thời an ủi vài câu, thì nàng sẽ tha thứ cho tôi, không ngờ tôi lại còn ôm hôn với Shirlev!

Tò Dĩnh Tư nhịn không được nữa. đứng lên, chạy tới trước người tôi, chi vào người của tôi hét lớn:

“Lưu Lỗi! Anh nói xem chuyện gì vậy, anh tới thăm em hay là thăm các nàng? Anh với con đại dương mà (ngựa tây dương) này đến với nhau lúc nào?”

Tò Dĩnh Tư một tay chống eo nhò. một tay chi vào người của tôi, bộ dáng giống V như oán phụ chửi đồng!

“Ai là đại dương mà? Cô vừa nói cái gì? Lưu tới thăm tôi đó! Tiểu thư. đầu của cô không có vấn đề gì đó chứ? Thèm nam nhân tới phát điên rồi không?” Shirlev ghét nhất bị người khác gọi nàng là đại dương mà.

Con gái ngoại quốc. cao gầy là một vinh hạnh. là một niềm kiêu ngạo. tại sao nàng lại gọi mình là đại dương mà!

Hơn nữa nàng nghĩ nếu Lưu Hương nữ nhân của tôi, vậy thì khẳng định Tô Dĩnh Tư không có quan hệ gì với tôi.

Làm gì có chuyện trùng hợp tới như vậy, 3 nữ chính trong một bộ phim đều là nữ nhân của một nam nhân?

Cho nên Shirlev trực tiếp liệt Tô Dĩnh Tư vào dạng một hoa sĩ.

“Cô... !”

Tò Dĩnh Tư tức tới nồ phổi. không ngờ con quỳ ngoại quốc này dùng Hán ngữ thông thạo như vậy!

Tò Dĩnh Tư chẳng còn chú ý tới hình tượng hay không hình tượng, chỉ vào Shirlev mắng:

“Lưu Lôi là lão công của tôi, tôi nhớ anh ấy thì đà sao! Tôi thấy cò mới có chuyện đó? Cò cho rằng Lưu Lôi sẽ thích dâm phụ ngoại quốc hay sao. anh ấy chỉ vui đùa một chút. chứ không thích loại kỹ nữ đâu!”

Tò Dĩnh Tư cũng không biết tại sao mình lại tức giận tới mức như vậy, trước đây nàng cũng biết tôi có nữ nhân khác, đồng thời khi biết Hạ Nhu. thì nàng cùng chi ăn dấm chua một chút thôi. nhưng đâu có tức giận như thế này chứ!

Tục ngữ nói đồng hành là oan gia. xem ra thật không sai chút nào. nguyên do có lẽ cũng vì các nàng đều là minh tinh.

“Cò mới là kỹ nữ ấy, đồ tiểu kỹ nữ! Tôi thấy cò đà lớn rồi, mà ngực không ra ngực. mông không ra mông, có lẽ phải gọi là người còn mới đúng?!”

Shirlev từ máy hôm trước đọc cuốn Lộc Đĩnh Ký, nên trực tiếp dùng ngôn ngữ trong đó.

Tò Dĩnh Tư đương nhiên không biết người cò là có ý gì. tức là người mà không nhấp nhò chút nào!

Bộ ngực của Tò Dĩnh Tư ở Trung quốc cũng tính là tương đối lớn. nàng bình thường kiêu ngạo rất điều này, vậy mà Shirlev lại nói nàng là không có gì. nên giơ cao bộ ngực. quay sang Shirlev nói:

“Hừ. tôi cho cò biết, ngực cô đà xệ xuống rồi!”

“Nói nhảm. cò mới xệ ấy! Ạ. được rồi, trông cò giống như sân bay kia. đâu có nhích lên được tý nào! Ai nha. tôi nói sai rồi. cò không phải là sân bay, mà là doanh trại xe tăng!” Shirlev cười ha ha nói.

Doanh trại xe tăng?

“Trời ạ, con bò sữa ngoại quốc, cô nói mình không xệ. thì cô cởi quần áo cho mọi người xem đi?!”

Tò Dĩnh Tư hỏn hển kêu lên.

“Vậy tại sao cô không cởi ra cho mọi người xem có phải là doanh trại xe tăng không?”

Shirlev không chút nào tỏ ra yếu kém. “Cô cởi trước!”

Tò Dĩnh Tư vừa định cởi V phục. nhưng mà lập tức thấy không thích hợp. thiếu chút nữa thì trúng kế của con đàn bà ngoại quốc này!

“Dựa vào cái gì mà tôi cởi trước, cô cởi trước!” Shirlev cùng không ngốc.

“Vậy cùng nhau cởi!” Tò Dĩnh Tư nhàn châu xoay động nói.

“Được rồi. vậy một. hai. ba... Cò thế nào không cởi?” Shirlev chỉ vào Tò Dĩnh Tư đang đứng vén nói.

“Tại sao cò không cởi!” Tò Dĩnh Tư thấy nàng không rút lui. tức giận nói.

“Được rồi, lão công, anh đà nhìn em rồi, anh nói xem. em có phải là doanh trại xe tăng không?”

Tò Dĩnh Tư nói.

“Lưu. anh còn nói em, là một tay còn không cầm hết được! Anh mau nói cho nàng biết, em không xệ xuống!” Shirlev lập tức kêu lên.

Tất cả mọi người ở đàng đều cảm thấy lạnh sống lưng. vị kia chính là siêu sao Hollywood và còn đây chính là Ngọc nữ chường môn của Trang quốc hay sao?

Tại sao lại nói lời còn khó nghe hơn các tiểu muội! Người thiệt chỉ là các ký giả. và những người hâm mộ mà thôi!

Lưu Hương hiện tại đà hiểu rõ, hai cô gái trước mặt cũng có quan hệ với tôi!

Mà việc này có sao đâu, Lưu Hương thấy mặt tôi khó coi. đành phải tiến lên khuyển giải nói:

“Được rồi, các cô không nên làm ồn nữa, lao công đang khó chịu!”

Tô Dĩnh Tư đã khó chịu với Lưu Hương, vẫn còn chưa biết nói năng thế nào. vậy mà nàng lại tự tìm tới cửa!

”Tôi còn chưa nói tới Tiểu Nhật Bản cô, cò dựa vào cái gì mà gọi anh ấy là lao công!”

Tô Dĩnh Tư đã làm vào trạng thái nửa điên cuồng.

Lưu Hương một trận ủy khuất, vốn mình có ý tốt tới khuyên, nhưng không ngờ lại bị dính đạn. vốn nàng có hảo cảm với Shirlev. nên lập tức đứng bên tiện tuyền của Shirlev, nói:

“Tôi dựa vào cái gì? Tôi dựa vào chuyện cùng anh ấy ở trên giường, thế nào. cò ghen sao? Hừ, Shirlev nói đúng, sườn lợn vọc người, lại còn dám khoe khoang?”

Lưu Hương nói. đặc ý thể hiện vọc người của mình.

Tô Dĩnh Tư thờ phi phi. tự trách mình tại sao lại ngu như vậy, vốn trận thế đang cân bằng, lại đẩy nàng sang trận tuyền của Shirlev kia!

Hơn nữa cái con bé Tiểu Nhật Bản này Hán ngữ lại tốt như vậy, ngay cả từ “Trên giường” và “Sườn lợn vọc người” xấu như vậy cùng có thể thốt ra!

Shirlev nhìn thấy Lưu Hương đã đứng bên trận doanh của mình. thì lại càng đặc ý: “Thấy không, quần chúng đúng là có mắt sáng như sao!”

“Thế nhưng chân lý thường nằm trong tay số ít người!” Tô Dĩnh Tư vội la lên.

“Hừ hừ. ngay cả chuyện tranh cử tổng thống thiếu số cũng phải phục tùng đa số, cái chân lý của cò không ai chấp nhận được cả!” Shirlev lập tức phản bác.

Tôi nhìn cảnh tượng chửi đổng này, trong lòng có chút bất đắc dĩ. xem ra tôi phải xuất đầu thôi. nếu để tiếp tục. vừa làm trò cười cho thiên hạ. vừa làm mất mặt mình!

Tôi cùng tin tưởng, mọi người ở đây không ai đem chuyện này nói ra ngoài.

“Được rồi! Làm loạn đủ chưa!” Tôi đi tới cạnh ba người, lạnh lùng khiển trách.

Cảnh tượng lập tức yên tĩnh trở lại. Tô Dĩnh Tư sợ hãi. Shirlev lại càng sợ hãi hơn. Lưu Hương từ trước tới nay chưa từng thấy tôi tức giận. lập tức vọt qua một bên.

“Các người ầm ĩ như vậy, thấy tốt lắm phải không? Tốt lắm. các người cứ ầm ĩ tiếp. tôi đi! Tôi tới thăm các người, chứ không phải tới xem các người cãi nhau!” Tôi làm căng nói.

“Em...”

Tô Dĩnh Tư có chút ủy khuất mếu miệng.

Nàng còn chưa thấy tôi tức giận như vậy, nàng lập tức nghĩ tới thân phận của tôi, đúng vậy, tôi còn sự nghiệp của mình. sao có thời gian tới xem các nàng tranh giành tình nhân!

515. Chương 284: Cơ Hội

Kỳ thực Tô Dĩnh Tư cũng không biết. tôi còn thanh nhàn hơn cả trước kia!

“Xin lỗi. Lưu. em sai rồi...” Shirlev sáng khoái nhìn tôi nói.

“Em cũng vậy, không nên... A... Chuyện này đúng là được cưng chiều mà kiêu...” Lưu Hương cùng nói.

“Còn em?” Tôi liếc mắt nhìn Tô Dĩnh Tư.

“Em.. em cũng không đúng... Thế nhưng đều là anh không tốt, người ta không phải khấn trương vì anh hay sao. anh đã tới. tại sao không gặp em...”

Tô Đình Tư ủy khuất ghé vào trong lòng tôi, nước mắt rơi xuống như mưa.

“Được rồi. được rồi, các em không phải là muốn biết có xuống hay là doanh trại xe tăng không hay sao. anh sẽ thành toàn cho các em tối nay vậy!” Tôi cười hắc hắc. đem tam nữ ôm vào trong lòng.

Tam nữ sững sốt nhưng mà lập tức hiểu ý của tôi Tô Đình Tư thập phần xấu hổ liếc mắt nhìn tôi nói:

“Anh chỉ biết nghĩ mấy chuyện xấu với tụi em!”

Nhưng mà Shirlev lại là một chuyên gia. người Âu Mĩ chẳng coi đó là một chuyện xấu hổ:

“Được. nếu cô không muốn. vậy thì thôi đi. tôi và Lưu Hương lại muốn. ít người chia sẻ lại được hưởng thụ thêm một ít. có đúng không, Lưu Hương?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Lưu Hương giả bộ gạt đầu.

“Ai nói tôi không muốn! Hừ. còn muốn hưởng thụ ư. tới lúc đó không chữnglão công giết hai người!”

Tô Đình Tư trắng mắt nhìn Shirlev.

Hai người tuy rằng tranh đấu. nhưng không có xung đột gì.

Không biết vì nguyên nhân gì. quan hệ mập mờ của tôi với tam nữ được giới truyền thông biết.

Tin tức của tôi lập tức bay khắp các cửa hàng. vốn là chủ tịch của Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông, đã được người ta chú ý, giờ lại còn có chủ ý với cả giới giải trí!

Lúc này Lưu Hương đặc ý cầm tờ báo, nói: “Lưu mẫu. người không phải nói cho quan hệ giữa con và anh ấy đặc biệt hơn một chút sao. tại sao lại không khác gì với hai người kia vậy?”

“Tiểu thư. cô cũng biết. những ký giả này đều là người rảnh rỗi. tự nhiên được một tin tức tốt, đương nhiên họ phải xào nấu lên! Tô Đình Tư và Shirlev kia cùng đâu có kém cô. họ viết vậy thì cùng không sao cả!” Lưu mẫu giải thích.

“Nhưng thật ra lại thành toàn cho hai người bọn họ! Ai!” Lưu Hương quả đấm nhỏ nắm chặt thất vọng nói.

Tam nữ thấy giới truyền thông nói như vậy, cũng chẳng có gì không hợp. các nàng quyết định. sau khi bộ phim này hoàn thành sẽ đồng thời lui về ở ẩn.

Có người vui mừng có người buồn. uể oải nhất phải kể tới nam chính trong bộ phim ((Thế Kỷ Sinh Tử Luyện. người này là minh tinh nổi tiếng nhất trong nước. Dương Nhất Thành.

Sau khi hắn nhận kịch bản. nghe nói có 3 nữ chính này. thì hưng phấn tới mức khó mà ngủ vén! Đây toàn là cực phẩm mỹ nữ. nếu trong thời gian quay phim chung, có chuyện gì phát sinh thì thực là sướng khoái!

Nếu không có cái gì phát sinh. trong khi quay phim. hôn môi cũng là một lại hưởng thụ!

Nhưng mà hắn ngoài ý muốn chính là, mấy nữ nhân này không ai để ý tới hắn. Ngay cả hôn hít cùng tìm người thế thân. không cho hắn bất kỳ cơ hội nào cả!

Hơn nữa làm cho hắn bị đá kích chính là, ba cô gái này lại đồng thời yêu một nam nhân! Giống như bộ phim Thế Kỷ Sinh Tử Luyện này!

Khi hắn biết người nam nhân này chính là chủ tịch của Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông, thì lập tức bỏ đi những suy nghĩ vớ vẩn, tập trung đóng phim. tính mạng là trên hết!

Tháng 8 năm 1999. toàn bộ thế giới bị bao phủ bởi một tin đồn. đó là tháng 8 sẽ là ngày thế giới bị hủy diệt. Thế nhưng đối với tôi mà nói. đây chỉ là một lời vô căn cứ.

Ngày 18 tháng 8 qua đi, mọi người trên thế giới ai cũng có cảm giác như được sống sót sau đại nạn, mà bộ phim((Thế Kỷ Sinh Tử Luyện)) lại chọn ngày 19 tháng 8 công chiếu toàn thế giới.

((Thế Kỷ Sinh Tử Luyến)) nội dung nói về một người hiện đại. xuyên qua thời không trở về thế giới cổ đại. Tô Dĩnh Tư đóng vai thế tử của nam chính, mà Lưu Hương lại là người yêu thời cổ đại. Shirlev là người vêu ở dị thế. đương nhiên kết cục cuối cùng là. nhân vật chính cùng tam nữ hạnh phúc sống bên nhau.

Mà ở cùng một ngày, Tô Dĩnh Tư. Lưu Hương. Shirlev đồng thời tuyên bố giải nghệ. tuyên bố của các nàng làm chấn động người hâm mộ thế giới.

Tên các báo. blog,.. .đều biết. các nàng yêu cùng một nam nhân.

Dương Mân bị Dương mẫu làm phiền tới sắp chết. mặc dù nàng đã giải thích, tôi chỉ là bạn trai giả mạo của nàng, trên thực tế không có vấn đề gì, thế nhưng Dương mẫu không chỉ một lần cầu xin Dương Mân. bảo nàng mang tội trở lại một lần nữa!

Lv Tiểu Hồng (Dương mẫu) đã khoe khoang với người thân, hiện giờ họ đang ra thích nịnh Dương mẫu. việc này làm cho Lý Tiểu Hồng có cảm giác như đang được hưởng thụ.

Nếu như có một ngày để họ biết, tôi và Dương Mân không có quan hệ gì. điều này không chỉ làm họ trở mặt. mà lại càng thêm khinh bỉ Lý Tiểu Hồng, Lý Tiểu Hồng không muốn cảm giác đó!

Hiện tại, cách thời gian nàng hứa với họ hàng đã hơn 3 tháng, nàng luôn chối là tôi bận công việc, nên mới giấu được những người này. Thế nhưng có người đã hoài nghi lời nàng, dù sao cẩn thận xem xét lại. người ta là người có tiền. có địa vị thì tại sao phải coi trọng Dương Mân?

Huống chi qua báo chí. người ta đang đồn đại chuyện tôi có quan hệ với 3 minh tinh. ba minh tinh vì tôi mà giải nghệ. chuyện này ai cũng biết. nên lại càng hoài nghi!

Thậm chí đã có người nói. nếu như Lý Tiểu Hồng gạt người, thì nàng sẽ không còn cách nào mà sinh sống ở thành phố D này nữa!

Lý Tiểu Hồng nóng nảy, đúng là vô cùng sốt ruột! Cùng lúc càng hận mình có miệng không tròn. hơn nữa lại càng hận con gái, tại sao không nắm lấy người nam nhân kia chứ.

KỶ thực Dương Mân làm sao mà không muốn. nhưng kể từ khi tôi công bố thân phận. đã không còn xuất hiện ở Tập đoàn Thế Kỷ Mới.

Dương Mân muốn gặp tôi cũng rất khó. mấy lần muốn gọi điện thoại, nhưng lại nghĩ tới thân phận mình. đành rút lui...

Nếu như Dương Mân chủ động một chút. sự tình có lẽ đã chuyển. bởi vì tôi không phải là không có cảm giác gì với nàng

Tất cả chỉ còn thiếu một cơ hội, mà cơ hội thì thường nhanh tới!

Mà người sáng tạo cơ hội này, chính là mẫu thân của Dương Mân. Lý Tiểu Hồng!

Lv Tiểu Hồng thật sự là không chờ được nữa. nếu tiếp tục. thì nàng sẽ bị họ hàng ép cho phát điên!

Trong lúc tuyệt vọng, Lý Tiểu Hồng bỗng nghĩ tới một chuyện trọng yếu!

Đó chính là nếu như mẹ vợ gọi điện thoại cho con rể. cũng chẳng phải là chuyện mất mặt gì!

Mặc dù là nàng đã biết con rể mình và con gái mình có quan hệ chỉ là giả. nhưng mà đâu có ai biết việc đó. giả bộ cũng không sao!

Nghĩ tới đây Lý Tiểu Hồng hưng phấn cầm điện thoại, nhưng mà lại không có số của tôi!

Lần trước tôi tới. có đem số điện thoại cho Lý Tiểu Hồng, nhưng mà lúc đó nàng chỉ một lòng muốn Trịnh Thiếu Bằng làm con rể, đối với số của tôi thì không quan tâm. vứt trên giá sách.

Nhưng giờ khi cần tới. thì lại không tìm thấy đâu!

Nhưng mà có cầu. mọi con đường đều dẫn tới La Mà. không tìm được số của tôi, thì Lý Tiểu Hồng còn nhiều con đường khác! Lần trước. Lục Hồng Đào cho nàng danh thiếp, nàng vẫn còn giữ!

Nàng cần cứ vào số điện thoại trên danh thiếp, gọi hai lần. thì điện thoại nhắc máy.

“Xin chào. tôi là Lục Hồng Đào. xin hỏi ai vậy?” Lục Hồng Đào thấy số này là người ngoài, cho nên nhanh chóng nhắc máy.

“Alo. Lục lão đệ, tôi là đây!” Lý Tiểu Hồng nhiệt tình nói.

Lục lão đệ? Mẹ nó! Ai mà có lá gan lớn như vậy. dám gọi mình là Lục lão đệ?

Nhưng mà Lục Hồng Đào không phải người ngu. biểu hiện thì lại rất nhiệt tình: “Đại tỷ là?”

516. Chương 285: Tới Nhà Nhạc Mẫu

“Tôi là Lý Tiểu Hồng a! Là mẹ của Dương Mân!” Lý Tiểu Hồng tiếp tục nói.

“Lý Tiểu Hồng? ! Dương Mân? !” Lục Hồng Đào suy nghĩ nửa ngày, vẫn không nhớ ra là mình quen ai như vậy, nên ngữ khí thay đổi:

“Tôi không quen. có lẽ tìm nhầm số rồi?”

“Không có, không có!lão đệ đừng có vội cúp điện thoại, lần trước con rể tôi tới.lão đệ còn mời ăn cơm ở Cảng Long đấy thôi?” Lý Tiểu Hồng vội vàng giải thích.

“Con rể?”

Lục Hồng Đào nghe xong, linh quang chợt hiện. giống như bị thiếu điện đánh trúng, trong lòng thẳm kêu. a di đà phật. thiếu chút nữa đắc tội với đại nhân vật!

“Ai nha. là bác gái sao. người xem, tôi chỉ đồng lúa với Lưu tổng, tại sao có thể gọi tôi là lão đệ. gọi là Lục mập mập. hoặc là Tiểu Đào là được rồi!” Lục Hồng Đào lập tức nhiệt tình vô cùng.

Lý Tiểu Hồng trong lòng nói. lúc này gọi người là lão đệ. người còn không nguyện ý. vừa nghe đến tên con rể của ta, thì lập tức nhận là đồng lúa!

Nhưng mà Lý Tiểu Hồng cũng rất thỏa mãn. đây mới đúng là hường thụ cảm giác hư vinh. họ hàng mình nếu mà biết, mình có người phụ trách hắc đạo ở thành phố D này, thì không biết sẽ nghĩ như thế nào.

“Ha hả. vậy được rồi, vậy tôi gọi là Tiểu Đào nhé. Được rồi, cậu có số của Tiểu Lưu không?”

Lý Tiểu Hồng hỏi.

“Số điện thoại di động? Bác gái không biết sao?” Lục Hồng Đào có chút kỳ quái.

“Tôi... Tôi... Tôi đương nhiên là có, thế nhưng tờ giấy ghi số điện thoại kia. chú cậu không cẩn thận ném đi rồi! Là như vậy, mấy ngày hôm trước con gái tôi gọi điện thoại tới. nói hai người bọn họ mấy ngày nữa sẽ về đây một chuyến, nhưng lại không nói thời gian cụ thể. tôi muốn hỏi bọn họ xem khi nào về, để con chuẩn bị một chút!” Lý Tiểu Hồng vội vàng nói bừa.

“Hóa ra là như vậy, bác gái chờ một chút... Điện thoại là 13900000XYZ!” Lục Hồng Đào không nghi ngờ gì cả. đem số điện thoại nói cho Lý Tiểu Hồng.

”Được. trước tiên cứ như vậy đi, hôm nào con rể tôi trở về, tôi sẽ báo cho cậu một tiếng!”

Lý Tiểu Hồng nói.

“Không cần khách khí. Bác gái. khi Lưu tổng trở về, ngài nhất định phải nói cho cháu một tiếng, cháu sẽ an bài tiệc tẩy trần cho Lưu tổng, làm phiền bác gái rồi, cảm ơn bác!”

Lục Hồng Đào khách khí nói.

“Được. bác cam đoan sẽ gọi cho cháu đầu tiên!” Lý Tiểu Hồng nghĩ thầm. cậu mời tôi ăn cơm. tôi còn cảm ơn vạn lần. làm gì phải cảm ơn tôi!

“Vậy thì cảm ơn bác gái!” Lục Hồng Đào vui vẻ nói.

Cảm giác này thật là thoải mái! Nếu như Tiểu Lưu thật sự là con rể mình thì tốt.

Nhưng mà nàng không quên bấm điện thoại gọi cho tôi.

“Alo?”

Tôi nhìn số điện thoại gọi tới, thì có chút kỳ quái. Đây lại là một số cố định!

“Tiểu Lưu. bác là mẹ vợ của cháu đây!” ở đầu dây bên kia. Lý Tiểu Hồng mừng rỡ nói.

“Mẹ vợ?”

Tôi quái dị. dường như trong các lão bà của tôi, chỉ có mẹ của Triệu Nhan Nghiên. Trần Vi Nhi. và Hạ Nhu là tôi đã gặp.

“Ha hả. Tiểu Lưu. có phải cháu có nhiều mẹ vợ. nên không nhận ra ai đúng không?”

Lý Tiểu Hồng cười nói.

“Ách... Hắc hắc. vậy xin hỏi bác là...?” Tôi đúng là không biết là ai.

“Bác là mẹ của Dương Mân. thành phố D. cháu đã tới rồi mà.” Lv Tiểu Hồng vội vã giải thích. Nàng cùng biết tôi có mấy nữ nhân. đương nhiên là không nhớ.

“A, hóa ra là bác gái! Bác tìm cháu có chuyện gì vậy?” Tôi nhiệt tình nói.

“Không có gì chuyện gì đâu. cháu với Dương Mân vẫn ở với nhau đấy chứ?” Lý Tiểu Hồng làm bộ không biết hỏi.

“Dương Mân? A... nàng đang ở công ty!” Tôi suy nghĩ một chút. hay là Dương mẫu vẫn chưa biết chuyện giữa tôi và nàng, nên tốt nhất tôi cùng không nên vạch trần làm gì.

“Các cháu vẫn tốt chứ?” Lý Tiểu Hồng thấy tôi không phủ nhận, trong lòng vui vẻ, vội rên sát khi cơn nóng, tiếp tục hỏi.

“Ách... Chúng cháu rất tốt, bác gái yên tâm.” Tôi nói.

“Vậy là tốt rồi. bác vẫn lo lắng cho các cháu. được rồi, Tiểu Lưu. bác biết thân phận cháu trên TV, cũng biết cháu có nhiều nữ nhân. điều này bác cũng không quản. thế nhưng không được phụ Mân Mân đấy. nó đã cho cháu hết rồi! Hơn nữa nó yêu cháu như vậy, tương lại không được đối xử tệ với nó. với lại bác đã nói với họ hàng hết rồi!” Lý Tiểu Hồng thấy tôi không phản đối. thẳng thắn thừa thắng xông lên!

Tôi đổ mồ hôi! Cái gì mà đã cho tôi? Dường như đó lời của Dương Mân trong lúc tức giận mà? Họ hàng đều biết? Sợ là bác ra ngoài khoe khoang thì có?

Dương Mẫu là ai, tôi vô cùng hiểu rõ, tám phần mười là ra ngoài nói lung tung.

Thế nhưng Dương Mân và tôi...

Ai! Bây giờ tôi còn nói gì nữa. ai bảo lúc trước giả mạo bạn trai của Dương Mân. nên đành nói nói:

“Bác gái. bác yên tâm. cháu và Dương Mân vẫn tốt. cháu sẽ không làm bác thất vọng!”

“A? Vậy thì bác an tâm rồi!” Lý Tiểu Hồng nghe xong câu nói của tôi, trong lòng vui vẻ như nở hoa! Nàng không nghĩ tới tôi thông khoái đáp ứng như vậy, xem ra có hi vọng trở thành con rể rồi!

“Được rồi. Tiểu Lưu. bác rất lo cho các cháu. hôm nào rảnh cháu về nhà một chuyến. thế nào?”

“Được. có thời gian cháu sẽ về!” Chuyện cho tới bây giờ. tôi chỉ có thể tiếp tục giả bộ!

“Vậy thì cuối tuần này, cháu và Mân Mân trở về nhé! Nếu ngồi máy bay thì cùng nhanh thôi!”

Lý Tiểu Hồng nói.

“... Vậy được rồi, cháu và Dương Mân trở lại thăm bác...” Tôi cúp điện thoại, đầu óc tê dại. sau một lúc, mới nhận ra đây là Dương Mầu tính kế tôi!

Dựa theo tính cách Dương mầu. nếu như nàng muốn tôi và Dương Mân trở về, thì nhất định sẽ gọi cho Dương Mân! Nhất định là Dương Mân cự tuyệt nàng, nhưng chưa nói rõ quan hệ. nên Dương Mau mới gọi điện thoại cho tôi!

Nhưng mà nói đi thì cùng phải nói lại. trước kia Dương Mân chưa biết thân phận của tôi, nàng còn bảo tôi giả mạo được. mà sau này, hình như nàng cùng có tình cảm với tôi thì phải?

Nếu như trở lại một chuyến, sẽ cấp thể diện cho bố mẹ vợ giả mạo này, đồng thời vốn tôi cũng đâu có ý định buông tha nàng.

Dương Mân nhìn điện thoại trong tay, có một loại cảm giác không nói lên lời. là cao hứng. hay là chua xót khổ sở? Hay những thứ khác?

Theo lý thuyết, mình nhận được điện thoại của hắn. phải cao hứng mới đúng chứ. thế nhưng thân phận của hắn siêu nhiên như vậy, nữ nhân bên cạnh hắn không phải là người lão luyện thương trường, cùng là đại minh tinh. mình tính là cái gì chứ?

Chẳng qua chi là một giám đốc nho nhỏ thôi...

Nếu như so với những cô gái tốt nghiệp đại học khác Dương Mân đã rất giỏi rồi, nhưng mà so với nữ nhân bên cạnh hắn. mình có tính là gì chứ.

Vốn có cho rằng đoạn cảm tình này sẽ vĩnh viễn chôn dấu dưới đáy lòng, không bao giờ ... gặp lại hắn nữa. nhưng tại sao đột nhiên hắn lại cùng mình trở về thăm gia đình?

Vì sao vậy? Lẽ nào hắn thực sự thích mình... Nghĩ tới đây Dương Mân mừng rỡ.

Nhưng mà rất nhanh Dương Mân biết mình bị tình yêu xông lên não. nàng lập tức thanh tỉnh lại. có chuyện...

Đúng rồi. khẳng định là mẹ mình gọi điện thoại cho hắn. mà hắn thì không nỡ cự tuyệt người khác!

Thì ra là thế. không phải hắn muốn thật sự hẹn hò với mình... Vậy mình có nên đồng ý với hắn hay không? Hay chỉ làm bộ như không biết?

Dương Mân là một tiểu cô nương rất thông minh. nàng lập tức có chủ ý. Xem ra mẹ mình cũng không phải là đáng ghét cho lắm.... ít nhất...

Lần này mẹ cùng sáng tạo cho mình một cơ hội!

517. Chương 286: Mật Tích

“Tiểu thư. xin đi theo chúng tôi.”

Mạnh Thanh Thanh nhìn hai đại hán cầm súng một chút. trong lòng lắc đầu. tuy rằng nàng cùng biết một chút công phu. thế nhưng bảo nàng đánh ngã hai đại hán cơ bắp này thì là chuyện không thể!

“Các người là ai. bắt tôi làm gì?” Mạnh Thanh Thanh bình tĩnh hỏi. Nàng biết những người này nếu chỉ là dùng súng bắt nàng, thì chắc chắn sẽ không thương tổn tới mình.

“Điều này cô sẽ biết ngay sau đây. bây giờ mong cô không nên nhiều lời.” Một nam nhân lạnh lùng nói.

Mạnh Thanh Thanh sanh ra ở thế gia. coi như là kiến thức rộng rãi, biết những người này chắc chi là tay chân. bọn họ cùng không biết chuyện gì cho nên cùng không hề hỏi nhiều.

Nhưng mà làm cho Mạnh Thanh Thanh kinh ngạc là. những người này đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, vốn Mạnh Thanh Thanh còn muốn nhấn tin, nhưng ngay lập tức túi xách bị tịch thu!

Khi tôi biết được tin tức Mạnh Thanh Thanh mất tích. thì không khỏi sửng sốt!

Hiện tại toàn thế giới đã biết Mạnh Thanh Thanh nữ nhân của tôi, vậy thì còn có ai dám có chủ ý với nàng?

Mặc dù ở Trung quốc không chỉ có một tổ chức hắc đạo là Tam Thạch Bang, thế nhưng Tam Thạch Bang lại là một tổ chức hắc đạo lớn nhất! Các tiểu bang phải đều phải bám vào Tam Thạch Bang mới có thể sinh tồn.

Sở dĩ như vậy, là bởi vì tôi không muốn đặt Tam Thạch Bang ở vị trí cây to đón gió. nếu như trong cả nước chỉ có một tổ chức hắc đạo. thì quốc gia sẽ nghĩ như thế nào?

Khi Lưu Duyệt mới phát hiện không thấy Mạnh Thanh Thanh, nhưng cũng không để ý, vì ai chẳng có chuyện riêng phải làm.

Thế nhưng đã quá giờ. mà Mạnh Thanh Thanh còn chưa tới. đồng thời gọi điện không được. nên Lưu Duyệt mới sốt ruột!

Những ngày bình thường, thì sau khi tan việc hai người đều hẹn nhau đi chung xe về nhà.

Bởi vì đã có tôi, nên hai người không tham gia xã giao. mọi chuyện đã có người khác giải quyết!

Nhưng hôm nay thì lại khác. bởi vì Lưu Duyệt gọi điện thoại và nhắn tin. Mạnh Thanh Thanh đều không trả lời!

Lưu Duyệt vội vã gọi điện thoại hỏi thăm thư ký của Mạnh Thanh Thanh, mới biết được sáng hôm nay, nàng tới Tập đoàn Thế Kỷ Mới thị sát! Lưu Duyệt sau đó lại gọi điện thoại cho Sở Cao. Sở Cao lại nói Mạnh Thanh Thanh không tới!

Cứ như vậy, Lưu Duyệt ý thức được vấn đề nghiêm trọng. Nàng vội gọi điện thoại cho tôi, báo lại chuyện này.

Thanh âm của nàng không kinh hoảng nhưng lại có chút trầm thấp: “Lão công. Gặp chuyện không may rồi!”

Tôi nghe ngữ khí của nàng, thì biết đây chắc chắn là vấn đề không nhỏ. bình thường khi nói chuyện Lưu Duyệt không mấy nghiêm túc như vậy, tôi vội vàng nói: “Có chuyện gì vậy, không nên gấp gáp. từ từ mà nói?”

“Lão công, Thanh Thanh nàng mất tích!” Lưu Duyệt nhò giọng nói.

“Mất tích? Làm sao có thể? Các em không phải là đang ở công ty hay sao?” Tôi vô ý thức hỏi.

“Là như vậy, ngày nào em với Thanh Thanh cũng cùng nhau về nhà. Nhưng hôm nay đợi rất lâu. mà nàng không tới. em gọi điện thoại, nhưng mà điện thoại lại ở trạng thái tắt máy. Em gọi điện thoại hỏi Sở Cao. vì hôm nay Thanh Thanh có lịch đi Tập đoàn Thế Kỷ Mới thị sát. nhưng Sở Cao lại nói nàng không tới!lão công. chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Lưu Duyệt không kìm được lo lắng.

“Anh biết rồi, ở công ty, đừng có đi đâu. anh phải người tới đón em!” Tôi lập tức phân phó nói.

“Lão công. em thì không sao. nhưng anh phải mau đi đón Thanh Thanh đi!” Lưu Duyệt cự tuyệt nói.

“Không được. em không thể tự mình về. Nếu như Thanh Thanh bị người ta bắt đi. vậy thì em cùng sẽ nguy hiểm! Bởi vì không rõ mục đích của người ta. có thể người ta không nhắm vào Thanh Thanh, mà là nhắm vào anh. nên ai trong các em cùng nguy hiểm!” Tôi phân tích nói.

“A!”

Lưu Duyệt sửng sốt cũng hiểu tôi nói có đạo lý, vì vậy nói:

“Được. em ở công ty, nhưng anh không cần phải gấp. hệ thống bảo vệ trong công ty rất chặt chẽ, không có dấu vân tay và thẻ từ thì không vào được!”

Cúp điện thoại, tôi lập tức gọi điện thoại cho Đinh Bảo Tam và Đồ Tiểu Uy, ra lệnh cho bọn họ dùng bất cứ phương thức nào tìm ra tung tích của Mạnh Thanh Thanh, sau đó báo lại cho tôi

Đương nhiên, tôi cũng không rảnh rỗi, tôi đang suy nghĩ xem ai bắt Mạnh Thanh Thanh, và có mục đích gì? Chẳng lẽ là vì tiền? tình huống này hình như không khả thi. vậy thì họ nhắm vào Thanh Thanh là có mục đích khác.

Sau khi suy nghĩ hết khả năng, vẫn không đoán ra ai ra tay với Mạnh Thanh Thanh!

Thế lực của Lôi Tiểu Long còn không vào được trong Lục Đại thế gia. nếu như lần này Vương gia không xuất hiện. thì họ có thể. Nhưng cho dù là như vậy, thì họ cũng không chống lại tôi được.

Theo như suy đoán của tôi, cha của Lôi Tiểu Long là Lôi Phúc Bách cũng không phải người ngu. sẽ không để cho Lôi Tiểu Long làm chuyện nguy hiểm diệt tộc như thế này.

Mà Lý Bác Lượng thì sớm đã bị người nhân bản ở Ngm cực phân thây. Sau này tôi còn tới Ngm Cực. đem những người nhân bản này cho Tôn Tứ Khổng nghiên cứu.

về phần những tôm tép nhỏ. thì tôi không tính đến. còn một người nữa. đó là Lưu Khoa Sinh. người này là địch thủ của tôi, nhưng cũng không cần thiết phải nhắm vào Mạnh Thanh Thanh chứ?

Biện pháp tốt nhất của tôi bây giờ chính là đợi.

Khi tôi thấy Đinh Bảo Tam và Đồ Tiểu Uy gọi điện thoại tới. báo là không có kết quả. tuy rằng tôi đã đoán trước, nhưng không khỏi có chút thất vọng.

“Mạnh tiểu thư. xin chào.” Làm cho Mạnh Thanh Thanh kinh dị chính là, người đứng sau lại là người nước ngoài!

“Tôi nghĩ là tôi không tốt. bị người ta bắt còn tốt hay sao?” Mạnh Thanh Thanh lạnh lùng nhìn nam nhân ngoại quốc.

“Ha hả. không sao. Tôi nghĩ nếu như cô có thể đáp ứng yêu cầu của tôi, tôi sẽ lập tức sẽ thả cô trở lại. như vậy sẽ là tốt nhất!”

Nam nhân ngoại quốc mặc dù nói Hán Ngữ nhưng không lưu loát.

“Yêu cầu gì? Tôi nghĩ tôi đâu có quen biết gì ông.” Mạnh Thanh Thanh trực tiếp hỏi.

“Mạnh tiểu thư. Trung quốc các cô có câu: trước mặt người sáng mắt, không nên nói tiếng lóng. nếu như vậy thì tha thứ cho nói thẳng vào vấn đề. cô đem chiếc nhẫn trả lại cho tôi đi!”

Người nước ngoài nói:

“Đương nhiên, cho dù cô lấy được bằng con đường nào. thì tôi sẽ bồi thường về khoản kinh tế cho cô!”

“Nhẫn? Chờ một chút. ông đang nói cái gì vậy? Nhẫn nào?” Mạnh Thanh Thanh không hiểu ý của người nước ngoài này nói. nàng vốn nghĩ những người này bắt nàng tới để đòi tiền chuộc, nhưng xem ra không phải như vậy!

Bọn họ đòi mình nhẫn. mà còn nói là trả tiền! Đây là chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là mình nghĩ sai rồi?

“Mạnh tiểu thư. cô cũng đừng giả bộ. cái nhẫn này tuy không mang theo nhưng mà chúng tôi có chứng cứ chứng minh. cái nhẫn này đang trong tay cô. hoặc ít nhất cô cũng biết nó ở đâu!”

Người nước ngoài phát phát tay, thập phần kiên định nói.

“Tôi đúng là không biết các ông nói cái gì, và cũng không biết cái nhẫn nào. hơn nữa bây giờ tôi còn chưa nhìn thấy cái nhẫn mà các ông muốn!” Mạnh Thanh Thanh có chút nghi hoặc: “Có phải các người nhầm hay không?”

“Mạnh tiểu thư. cô có thấy mình nói chuyện thật buồn cười hay không! Tom. đem cuộn băng ra cho Mạnh tiểu thư xem. xem cô ấy còn chối được nữa không!” Người nước ngoài hừ lạnh nói.

Cuộn phim được mở. đây chính là thời điểm tổ chức họp báo. Mạnh Thanh Thanh cũng tra lời phỏng vấn. đương nhiên, người nước ngoài này chỉ cắt ra một cảnh.

“Cái này thì có gì đâu?” Mạnh Thanh Thanh chỉ vào màn ảnh hỏi.

“Tạm dừng. Tom!” Người nước ngoài đột nhiên nói.

Hình ảnh được dừng lại, Tom sợ Mạnh Thanh Thanh thấy không thấy, cố ý đem hình ảnh phóng đại, lúc này, trên ngón áp út của Mạnh Thanh Thanh có chiếc nhẫn đính hôn ái tình chi tâm!

518. Chương 287: Ngài Là Siêu Nhân

“Thế nào. Mạnh tiểu thư. cô bây giờ còn chống chế cái gì nữa không?” Người nước ngoài chỉ vào màn ảnh nói.

“Các người nói tới chính là cái nhẫn hồng này?” Mạnh Thanh Thanh nghi hoặc, cái nhẫn này rất đáng giá nhưng đối phương cũng không cần thiết phải hưng sư động chúng tới như vậy chứ?

Từ những động tác của đám người này, thì chắc chắn họ không phải là người Trung quốc.

Không nói tới chuyện họ xa xôi ngàn dặm tới đây, chỉ cần tính tới chuyện họ cảm sủng thì đã là chuyện vô cùng vô cùng khó khăn rồi!

Trung quốc quản lý vô cùng nghiêm ngặt. trong quá trình xuất nhập cảnh lại càng nghiêm ngặt hơn.

“Không sai! Nhưng mà chúng tôi cũng không cần thiết phải nói nhiều như vậy với cô, chúng tôi được người khác nhờ tới. về phần người đứng sau là ai, chúng tôi cũng không biết.”

Tom tắt màn hình sau đó tiếp tục nói: “Mạnh tiểu thư. bây giờ cô có ý gì không?”

“Nếu như tôi không giao cho các người thì sao?” Mạnh Thanh Thanh hỏi ngược lại.

“Chúng tôi có thời gian. khi nào cô nghĩ thông suốt, hãy nói với chúng tôi một tiếng.”

Tuy không nói trực tiếp nhưng đây cũng đủ hiểu. nếu như cô không đồng ý. thì chúng tôi sẽ không thả cô đi!

“Cái nhẫn này với tôi mà nói rất trọng yếu, thế nhưng tôi không phải nói tới giá trị, mà ý nghĩa của nó. Đây là chiếc nhẫn đính hôn lão công tặng cho tôi. cho nên thật ngại quá. tôi không cách nào làm chủ chuyện này được!”

Mạnh Thanh Thanh hiện giờ đang suy nghĩ. chỉ cần cho tôi biết chuyện, thì chắc chắn tôi sẽ có biện pháp cứu nàng ra!

“Ha ha. Mạnh tiểu thư. cô muốn gọi điện thoại cho người khác phải không? Không phải là không được. vậy thì cô gọi chồng của mình, mang chiếc nhẫn tới đây!”

Tom lập tức chọc thủng ý đồ của Mạnh Thanh Thanh, nhưng mà hắn lại không phản đối. đưa điện thoại cho nàng.

Mạnh Thanh Thanh nhìn hai người trước mặt này bấm tôi điện thoại.

” Alo? Xin chào. ai vậy?” Nhìn số xa lạ như vậy nhưng như phản xạ có điều kiện, tôi lập tức nhận máy!

“Lão công. là em!” Mạnh Thanh Thanh nhẹ nhàng nói:

“Em bị hai người ngoại quốc bắt đi. nhưng anh đừng lo lắng. họ không làm gì em cả.”

“Thanh Thanh, là em sao. bọn họ có vêu cầu gì không?” Tôi trực tiếp đi vào vấn đề!

“Bọn họ muốn chiếc nhẫn của em, chính là chiếc nhẫn mà anh tặng cho em để đính hôn...”

Mạnh Thanh Thanh nói.

“Chiếc nhẫn dính hòn! ?” Tôi nghe xong có chút nghi hoặc. nói: “Bọn họ muốn nhẫn làm gì?”

“Bọn họ nói...”

Mạnh Thanh Thanh còn chưa nói hết lời thì một người nước ngoài đoạt lấy điện thoại:

“Được rồi. hai người đừng có làm mất thời gian, nói chính sự đi!”

“Mày là ai?” Tôi lạnh lùng hỏi:

“Tao ghét nhất chính là việc đang nói chuyện với lão bà mà bị người khác cắt ngang!”

“Tôi là Jeny. đương nhiên, tên chi là một danh hiệu. ngài có thể nói là tên giả. nhưng đối với chúng tôi lại là một tên thật! Ha hả.” Người nước ngoài tự cho là hài hước nói.

“Đâu có gì buồn cười.” Tôi nói:

“Được rồi, tao không có hứng thú với chuyện cười này, các người tại sao bắt lão bà của ta. tìm chiếc nhẫn có phải không?”

“Đúng, đúng là như vậy!” Jerrv nói.

“Vì sao?”

Tôi hiểu là cái nhẫn này có giá trị gì đặc biệt hơn người, cho dù là độc nhất vô nhị trên thế giới thì cũng không cần dùng biện pháp này chứ.

“Tôi không muốn làm trễ thời gian. Lưu tiên sinh. tôi biết ngài là một vị danh nhân. thời gian rất quý giá. ngài đã gặp vợ của mình rồi, thì xin cầm nhẫn tới! Chúng tôi đang ở trong phòng khách của khu hóa chất X. hiện tại ở đây đều là người của tôi, ngài tới là họ sẽ dẫn ngài tới đây! Nhớ kỹ, là một mình ngài tới! Đương nhiên, ngài có thể báo cảnh sát. nhưng như vậy chúng tôi sẽ không đảm bảo an toàn cho vợ của ngài!” Jeny tự tin nói.

“Được rồi, tôi hiểu. một phút sau gặp mặt.”

“Một phút sau gặp mặt? Mẹ nó. chết tiệt, người này đúng là nói chuyện thật buồn cười!”

Jenv nhìn điện thoại nói:

“Mày cho rằng mày là thắng chuyên mặc quần thủng ra ngoài hay sao?”

“Thật ngại quá. tao không có sở thích biến thái như vậy, nếu như mày thích, thì có thể thử!”

Tôi vỗ vỗ vai Jeny nói.

“Kỳ thực tao cũng biết một số kiểu siêu nhân... Chờ một chút. mày là ai?” Jeny mở hai mắt. nhìn người trước mặt.

“Mày vào bằng cách nào!” Tom và Jeny phản ứng giống như nhau. hấn vô ý thức nhìn cửa phòng một chút. đâu có dấu hiệu gì là bị mở ra.

“Một phút đồng hồ là tương đối nhiều, tao thấy chỉ có mấy giây mà thôi.” Tôi nhún vai nói:

“Thật ngại quá. tao cũng không nghĩ lại tới nhanh như vậy.”

“Mày.. .mày... rốt cuộc là ai? Mày tới lúc nào?” Jeny chỉ vào người của tôi, có chút thất kinh.

Dương nhu họ không phải là người bắt cóc Mạnh Thanh Thanh, mà là tôi thì đúng hơn!

“Tao là Lưu Lỗi. là lão công của Mạnh Thanh Thanh, tao nghĩ mày chắc chắn là biết tao đấy!”

Tôi mở ví rút danh thiếp đưa tới:

“Nếu như mày không nhận ra, vậy thì nhìn lại một chút! về phần vấn đề thứ hai. người mày không cảm thấy buồn cười hay sao. tao đương nhiên tới sau khi gọi điện thoại?”

“Đúng vậy, mày ở trong này nhận điện thoại sao?” Jerrv vô ý thức hỏi. nhìn danh thiếp trên tay, còn Tom thì lại ngơ ngác nhìn tôi.

Lúc này, Jerrv đã hoàn toàn mất đi khí chất trầm ổn ở trong điện thoại, hai người hiện giờ không biết nên làm như thế nào cả.

“Đương nhiên là ở nhà. nếu không tao ở đâu? ” Tôi hỏi ngược lại:

“Được rồi, tao không thích nói lời vô nghĩa! Hai người chúng mày thực là tự cao tự đại. Được rồi, chúng mày tới salon ngồi đi. tao cần hỏi vài câu!”

Nói tôi nhẹ nhàng vung tay lên. Tom và Jenv thân thể nhanh chóng bay tới trên ghế salon.

“Mày.. .mày.. .Làm sao làm được? !” Jerrv mặt đỏ lên nhưng thân thể lại bất động, bởi hắn không cách nào nhúc nhích được nữa!

“Ngài là siêu nhân?”

Tom không cách nào giải thích được hiện tượng trước mắt. chỉ có thể cho là như thế.

“Các người có thể hiểu như vậy, tính chất tương tự nhưng bản chất bất đồng!” Tôi lười biếng nói:

“Tao không thích nói lời vô nghĩa, được rồi, chúng mày bắt cóc Mạnh Thanh Thanh là vì cái gì!”

“Chúng tôi... Chúng tôi muốn lấy lại ái tình chi tâm...” Jenv nói.

“Thật không?”

Tôi nhìn chằm chằm vào mắt Jenv, tôi thực sự không tin cái lý do này, chỉ vì một cái nhẫn mà làm như vậy không!

“Đúng, ngài đem nhẫn cho chúng tôi, chúng tôi trả ngài một khoản tiền!” Jerrv có chút mất tự nhiên, nhưng mà hắn vẫn khẳng định nói.

“Được rồi, tao tin mày.” Tôi gật đầu. người này cùng không phải là người đứng sau màn.

519. Chương 288: Chấn Động

“Ngài muốn bao nhiêu tiền, thì mới đem nhẫn chuyển nhượng cho chúng tôi?” Tom hỏi.

“Các người chắc đã điều tra tao rồi, tiền với tao quan trọng hay sao?” Bọn họ tưởng tiền là có thể mua được tất cả hay sao?

“Đã điều tra... Nhưng mà tôi khuyên ngài đem nó chuyển nhượng cho chúng tôi, ở trong tay ngài. nó sẽ mang lại nhiều phiền phức! Mà những người có tiền như ngài. thì lại ghét những điều phiền phức?”

Tom thần sắc khôi phục bình tĩnh. nói.

“Mày đang uy hiếp tao phải không?” Tôi cười lạnh nhìn người trước mắt.

Không sai. trên thế giới này có rất nhiều phú ông không thích phiền phức. nhưng tôi lại là ngoại lệ!

“Tôi chỉ có thiện ý nhắc nhở thôi!” Tom nhàn nhạt nói:

“Tuy rằng ngài có năng lực thần kỳ nhưng có thể đấu lại được với 10 người. 100 người, hàng vạn người không?”

Nghe hắn nói như vậy tôi có chút tò mò. chỉ vì một cái nhẫn họ hưng sư động chúng tới Trung quốc như vậy đã là kỳ lạ rồi, trong khi họ còn nói. huy động tới vạn người tìm cái nhẫn này?

Rốt cục là người bán châu báu kia đã đánh giá thấp giá trị của cái nhẫn. chắc chắn bên trong đó còn có bí mật mà người khác chưa biết.

“Mày cho rằng, tao đang trong phim ảnh, mà bị ngàn vạn người uy hiếp hay sao?”

Tôi cười cười.

Tom và Jenv ngẩng đầu. có chút không rõ nhìn tôi, nhưng mà một lát sau. đồng thời lắc đầu nói:

“Không phải vậy, nhưng mà ngài cũng không phải là siêu nhân trong phim khoa học viễn tưởng!”

“Đúng vậy, tôi không phải siêu nhân!” Nói xong, tôi đi tới trước người Tom. tiện tay cầm súng của hắn. mở chốt an toàn.

“Ngài muốn làm gì? !” Tom cho rằng, tôi muốn giết hai người bọn họ diệt khẩu.

“Yên tâm. tôi mặc dù không thoải mái với cách làm của hai người, nhưng tôi vẫn chưa phải là đồ tể!”

Nói xong, tôi bắn vào người mình một phát súng.

“Trời ạ! Ngài điên rồi! Đây là Sa Mạc Chi Ứng! Áo chống đạn còn bị xuyên thủng, huống chi là thân thể bình thường!” Jerv cả kinh kêu lên.

“Keng”, đầu đạn rơi xuống, làm cho hai người kia kinh ngạc. Trước mắt đầu có xuất hiện cảnh tượng máu chảy lên lảng đầu. tôi vẫn bình thường đứng trước mặt họ!

Nếu như không phải có thuốc súng bay lên. và súng này không phải của bọn họ. thì chắc chắn họ đang cho rằng tôi diễn trò, hoặc là sử dụng ảo thuật! Thế nhưng đây là thực. một phát súng của Sa Mạc Chi Ứng nhưng lại chẳng làm tổn thương gì tới bản thân!

Tôi đem Sa Mạc Chi Ứng cầm ở trong tay, nhẹ nhàng vo viên một cái. khẩu súng lập tức bị thay đổi hình dạng.

Sau đó đem nó tra lại cho Tom. Lúc này tôi đã không còn khống chế hành động của họ nữa.

Tom tiếp nhận khẩu Sa Mạc Chi Ứng đã thay hình đổi dạng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Hắn cười khổ không biết xử lý như thế nào với cây súng này, hiện giờ thì có súng cũng như không rồi!

“Dẫn tao đi gặp ông chủ của mày, tao muốn biết hắn tại sao lại hứng thú với cái nhẫn này!”

Lúc tôi tới chỉ muốn giáo huấn bọn họ một chút. sau đó đem Mạnh Thanh Thanh đi, thế nhưng hiện tại tôi đã cải biến chủ ý!

Bởi vì từ thái độ của bọn họ đủ để chứng minh cái nhẫn này trọng yếu vô cùng!

“Điều này không có khả năng!” Jenv theo bản năng thốt lên.

“Các người cho là mình còn lựa chọn hay sao. mà cho dù các người không mang tôi đi. tôi cũng tự mình tìm tới. tuy rằng chưa biết ông chủ các người là ai. nhưng tiếp tục tìm kiếm thì sẽ ra!”

Tôi đã tìm được tin tức từ trong đầu của họ, đây là những người thuộc tổ chức lính đánh thuê ở Anh. chuyên giải quyết những chuyện khó thực hiện.

“Thôi. các người tự làm việc đi, lần này coi như xong! Tôi cũng không muốn xử lý các người!”

Tôi nhìn bọn họ nghĩ tới Đồ Tiểu Uy, hai người bọn họ chẳng phải cũng giống như vậy sao!

Đầy chẳng qua cũng chỉ là hai lính đánh thuê. trách bọn họ cũng chẳng được gì, huống chi Mạnh Thanh Thanh không làm sao cả.

“Ngài tuy lợi hại. nhưng chúng tôi có quy định của chúng tôi. nếu như ngài tìm cách ép chúng tôi. thì giết chúng tôi đi!”

Tom ngẩng đầu nhìn tôi hết sức trịnh trọng nói.

Jerv thì gật đầu. nhìn Tom nói thập phần tán thành, bọn họ đang biểu hiện bộ dáng lẫm liệt của mình.

Tôi gật đầu. xem ra hai người này đúng là trung thành với tổ chức. tôi với họ không có thâm cừ đại hận. cũng không phải là người thích giết chóc vì vậy tôi nói:

“Tôi sẽ không giết các người, các người rất có cốt khí. thế nhưng ông chủ các người có cốt khí như vậy không?”

Nói đến ông chủ của bọn họ, Tom và Jerrv đều là vô cùng kiêu ngạo ngẩng đầu lên. trong ánh mắt toát ra thần sắc sùng bái: “Trung tá là một người rất giỏi!”

Tôi cũng biết ông chủ của họ, gọi là Jack trung tá. là thủ trưởng của họ từ khi còn trong quân ngũ, sau khi xuất ngũ thì cùng nhau thành lập tổ chức lính đánh thuê. Trung tá chỉ là một danh xưng. bởi vì chính phủ không phong của Jack quân hàm gì cả.

“Các người nhập cư trái phép tới đây?” Tôi đột nhiên hỏi.

“Đây cũng không phải là bí mật gì. không sai. chúng tôi nhập cư trái phép tới đây!” Tom gật đầu.

“Vậy các người trở về như thế nào? Không phải là lại xuất cảnh trái phép đó chứ? Theo tôi biết. thì nhập cư trái phép là chuyện vô cùng nguy hiểm. các người chỉ vì một cái nhẫn mà mạo hiểm như vậy? Phải biết rằng, nếu như có gì ngoài ý muốn. thì có khi tính mạng cũng không giữ được!” Tôi hỏi.

“Chúng tôi đúng là sẽ xuất cảnh trái phép. thế nhưng chúng tôi có người lo chuyện này!”

Tom nói:

“Vớ lại. khi chúng tôi đi, đã có tư tưởng chuẩn bị cho việc hi sinh!”

“Được rồi, tôi rất thường thức hai người các người, tôi không hi vọng hai người chết. nên quyết định giúp hai người các người!” Tôi nói.

“Ngài giúp chúng tôi qua cửa?” Tom rất kỳ quái nhìn tôi:

“Ngài muốn làm thủ tục xuất cảnh hợp pháp cho chúng tôi? Điều đó không có khả năng. chúng tôi đều có án tích trên Interpol!”

“Nếu như tôi muốn làm như vậy, cũng không phải là không thể! Bằng vào sự ảnh hưởng của Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông thì chuyện gì cũng có thể làm được!” Tôi tiếp tục nói:

“Những người ở cửa là những người cùng đi với các người?”

“Không phải. bọn họ người liên lạc ở Trung quốc. họ có thân phận hợp pháp ở chỗ này! Bọn họ đều là công nhân viên của nhà máy hóa chất này!” Tom lắc đầu nói.

“Được rồi, vậy thì tôi mang hai người đi gặp Jack trung tá!” Tôi nói.

” Jack trung tá? Hình như chúng tôi chưa nói tên ông chủ cho ngài biết?” Tom nghi hoặc hỏi.

“Điều này các người không cần biết.” Tôi lắc đầu sau đó nhìn Mạnh Thanh Thanh nói:

“Thanh Thanh, em về trước đi. anh đã báo cho Đồ Tiểu Uy tới nơi này đón em!”

“Vậy còn anh?” Mạnh Thanh Thanh lo lắng hỏi.

“Anh cùng họ đi gặp ông chủ của họ. em yên tâm. không có việc gì đâu!” Tôi nhìn nàng cười cười.

“Vậy thì anh cẩn thận!” Mạnh Thanh Thanh biết năng lực của tôi, thì không nói thêm cái gì, nhưng sự quan tâm trong ánh mắt này làm lòng tôi cảm thấy ấm áp.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra. Đồ Tiểu Uy mang theo thủ hạ xông vào.

“Lão đại. người ngoài cửa đã bị đánh gục. xin cho chị thị.” Đồ Tiểu Uy hướng tôi báo cáo.

“Được rồi. như vậy là được rồi. cậu bảo thủ hạ bảo hộ tiểu Thanh về biệt thự. cậu với tôi đi Anh quốc một chuyến!” Tôi nhìn Đồ Tiểu Uy phân phó nói.

Đồ Tiểu Uy gật đầu lập tức an bài nhân thủ bảo hộ Mạnh Thanh Thanh rời. Tác phong của thủ hạ Đồ Tiểu Uy làm cho Tom và Jerry rất nghi hoặc!

Đây là những người được huấn luyện nghiêm chỉnh, không giống như những nhân viên bảo an. ngược lại có khí tức giống như bọn họ!

Điều này làm cho Tom và Jerrv thập phần khiếp sợ! Tri giác nói cho bọn hắn biết. tôi có một thân phận khác!

520. Chương 289: Chiếc Nhẫn Thần Bí

Sau khi an bài xong chuyện của Mạnh Thanh Thanh, tôi dựa theo địa chỉ trong đầu của Tom, lập tức thuận di.

Đây là lần đầu tiên tôi mang theo nhiều người như vậy sử dụng thuận di, không biết có được không. Nhưng mà kết quả là, đảo mắt một cái, chúng tôi xuất hiện ở tổng bộ của một công ty bảo vệ ở Anh quốc.

Nơi này chính là công ty lính đánh thuê của Tom, bên ngoài bọn họ còn thân phận là nhân viên của công ty bảo an.

Nhưng đây chẳng khác gì so với nơi làm việc của tổ chức lính đánh thuê, cho nên những công ty này thường tìm một nơi ở găm cầu.

Tuy rằng hai người đã sớm biết năng lực thần kì của tôi, thế nhưng biểu hiện lúc này vẫn là khiếp sợ chưa từng có tới nay.

Dù sao cách nhau hơn một vạn km, mà chưa tới 1s đến, loại tốc độ này, ngay cả vận tốc ánh sáng cũng không bằng.

Khi bốn người chúng tôi xuất hiện ở tầng cao nhất của công ty bảo an này, còi báo động lập tức vang lên. Từ bốn phương tám hướng lập tức chạy tới vô số người mặc đồng phục, vây chúng tôi lại kêu to:

“Là ai?”

“Tom? Jerry? Tại sao là các người? Các người không phải đi chấp hành nhiệm vụ sao?”

Một người trong số đó hiển nhiên là quen Tom & Jerry.

Tom và Jerry không biết trả lời như thế nào, hai người đồng thời nở nụ cười còn khó coi hơn so với khóc.

“Là tôi dẫn bọn họ trở về, được rồi, tôi muốn gặp ông chủ các người, mau tránh ra!”

Tôi thay Tom trả lời đám người này.

“Người là ai? Không nên lộn xộn! giơ tay lên, đặt ở trên đầu, nếu không thì chúng tôi không khách khí!”

Người kia quát lớn.

“Thật không? Không khách khí là cái gì? Muốn nổ súng sao?”

Tôi nói:

“Mày cứ thử xem!”

“Nicolas, ngàn vạn lần đừng nổ súng!”

Tom biết thực lực của tôi, Sa Mạc Chi Ứng bắn vào người còn không có chuyện gì, chẳng nhẽ lại sợ loại súng khác!

“Oh! Vì sao? Tom! Lẽ nào cậu bị hắn uy hiếp?”

Nicolas không cho là đúng nói:

“Đừng sợ, tôi sẽ cứu cậu, nhưng trước tiên tôi sẽ cho gã này đầu nổ hoa đá!”

Nói xong, Nicolas giơ súng, nhắm ngay vào trán tôi.

“Đoàng!”

“không!”

Tom và Jerry đồng thời nhắm hai mắt lại!

Nicolas và đồng bọn hấn mở to mắt chờ cái đầu tôi nở hoa. Nhưng mà kết quả lại khiến bọn hấn trợn mắt há mồm, viên đạn chuyển hướng, bay tới tay Nicolas.

“Ba!” một tiếng, súng rơi trên mặt đất, tay Nicolas đầy máu đứng im, nhưng mà hấn coi như cũng là một hấn tử, không hừ một tiếng!

Tôi cũng chỉ là muốn dạy dỗ hấn một chút, cho nên cũng không giết hấn.

“Đông phương khách nhân. Tôi là ông chủ ở đây - jack Douglas. Xin tha thứ cho thủ hạ đả khách không chu toàn. Xin tiếp nhận lời xin lỗi chân thành của tôi!”

“Trung tá!”

Những người vốn đang vây quanh chúng tôi, lập tức bỏ súng xuống, rẽ ra một lối đi.

Tôi nhìn lão nhân trước mặt này, người thì gầy teo, lại còn thấp, râu quai nón, mặc bộ đồ trắng, nhưng đai lưng lại là màu lam. Làm cho người khác không tưởng tượng được rằng hấn lại là chủ của một công ty lính đánh thuê, trông hấn như một lão nhân đã về hưu. Nếu như không phải tôi biết trước, thì sẽ coi hấn là giả mạo.

Cho nên lúc này tôi nhìn Jack nhàn nhạt nói:

“Xin chào, tôi là Lưu Lỗi!”

Jack quan sát tôi một chút, đồng thời đánh giá con người tôi, chuyện phát sinh như thế nào, ở trong phòng làm việc, hấn đã thấy tất cả!

Hơn nữa, khi hấn xem lại hình ảnh chúng tôi xuất hiện thì lại không hề có, với lại cũng chẳng có tín hiệu gì báo trước.

Điều này làm Jack khiếp sợ, thế nhưng hấn cũng đoán đây chỉ là thủ thuật che mắt, nên khi tôi xuất hiện hấn cũng không ngăn thủ hạ lại.

Nhưng, khi thấy viên đạn bay ngược lại về phía Nicolas, thì hấn biết, hôm nay mình gặp phải cao nhân rồi.

Đông Phương chính là mảnh đất thần bí trong mắt của người Phương Tây, cho nên khi hấn nhìn thấy tôi là người Phương Đông, thì bắt đầu liên tưởng đến các loại tu chân, tu tiên...!(bó tay! có mình lão t/g bệnh hoạn mới nghĩ đến thì có)

Người như thế, họ không có năng lực đối kháng, để tránh việc thủ hạ tiếp tục nổ súng, hấn vội vã xuất hiện.

.....

Tôi và Đỗ Tiểu Uy được mời tới một phòng khách xa hoa.

Khi Jack hỏi mục đích chuyến đi này của tôi, thì tôi nói là muốn gặp người ủy thác tìm chiếc nhẫn. không nghĩ tới là, Jack lại sáng khoái đáp ứng.

Tôi rất kinh dị vì sao hấn lại như vậy, các công ty đánh thuê thường thì chết cũng không tiết lộ thân phận cố chủ.

Họ tôn trọng danh tiếng của mình, lấy uy tín làm bát cơm, làm gì có ai đập bát cơm của mình đi bao giờ!

Thấy tôi nghi hoặc, Jack giải thích nói, đây là người ủy thác đã đồng ý trước, nếu như người có nhẫn không giao ra, thì người ủy thác sẽ xuất hiện gặp mặt tôi.

Mà khi Jack biết thân phận Đỗ Tiểu Uy, thì kinh ngạc nửa ngày, sau đó cười toe toét, cuối cùng thì lại đưa ra một yêu cầu kinh dị hơn, đó là công ty lính đánh thuê của hấn nằm dưới sự điều khiển của công ty Đỗ Tiểu Uy.

Hóa ra công ty bảo an của Jack rất nổi danh ở Anh quốc, thế nhưng không phủ nhận một điều là, hấn đã già. Đã từ lâu, hấn không còn tự mình tiếp nhận nhiệm vụ, mà trong lúc này Anh quốc lại có rất nhiều công ty bảo an khác mọc lên tranh giành thị phần.

Mà Jack cũng có chút chán ghét cuộc sống như thế này, nếu như không phải lo lắng cho mấy trăm huynh đệ thủ hạ của mình, thì Jack đã sớm về hưu, bây giờ có một cơ duyên trước mặt mình, thì bảo sao hắn không tận dụng cho được!

Khi tôi đợi người ủy thác, thì Đỗ Tiểu Uy và Jack bàn chuyện sát nhập, những chuyện như thế này, tôi để hắn toàn quyền lo liệu.

Đại khái qua khoảng hơn nửa giờ, người ủy thác hấp tấp chạy tới, làm cho tôi tương đối kinh ngạc là, người ủy thác lại là một lão già tóc hoa râm, có dáng thấp như một người có học thức.

Vốn tôi tưởng rằng, người ủy thác cũng là một lão đại, khó mà trách được một hồi tranh chấp, nhưng mà có lẽ tôi đã nhầm!

Người tới nhìn tôi gật đầu, ngồi ở phía đối diện. Đỗ Tiểu Uy và Jack thức thời rời đi, đoán chừng bàn công chuyện làm ăn.

“Xin chào! Tôi là Stephan Lightner, là một người sưu tập”

Lão già đưa danh thiếp cho tôi.

Tôi nhận lấy danh thiếp, nếu như người ta khách khí thì mình cũng làm ra vẻ có phong độ thân sĩ.

Tôi nhìn thoáng tên trên danh thiếp, người này là hội trưởng của hiệp hội sưu tầm. Hơn nữa còn là một học giả có danh hiệu Giáo sư! Hóa ra ấn tượng đầu tiên của tôi với hắn không sai!

“Xin chào! Tôi là Lưu Lỗi! Do thời gian tới đây vội vàng, nên danh thiếp không chuẩn bị kịp, mong được lượng thứ!”

Tôi ngại ngần vuốt tay!

“Lưu tiên sinh, xin chào!”

Stephan ân cần chào hỏi nói:

“Chiếc nhẫn hiện giờ đang ở trong tay của ngài?”

“Đúng, có thể nói như vậy!”

Tôi gật đầu.

“không biết Lưu tiên sinh có thể đem...a, đem bán cho tôi hay không, cần bao nhiêu tiền, ngài chỉ cần nói một câu là được.”

Stephan do dự một chút nói.

“Tôi nghĩ, ông chắc cũng biết tôi là ai, Stephan tiên sinh! Ông cho rằng, tiền đối với tôi còn có ý nghĩa hay sao?”

Tôi cười cười.

“Ngài là...A! Đúng rồi, tôi vẫn thấy tại sao nhìn ngài quen mắt, hóa ra là chủ tịch tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông! Là người giàu nhất thế giới!?”

“Thảo nào! thảo nào! có người nói có được chiếc nhẫn, có thể đứng trên đỉnh thế giới. Không biết ngài có hiểu huyền cơ của nó hay không?”

521. Chương 290: Có Được Cả Thế Giới

Tôi kì quái nhìn lão đầu trước mặt, nếu như không phải trên danh thiếp ghi hắn là một học giả, thì tôi sẽ cho rằng hắn chạy từ bệnh viện tâm thần tới, cái gì mà chiếc nhẫn, rồi đỉnh thế giới? Quả thực không giải thích được!

“Lưu tiên sinh, người sáng mắt chúng ta ko nên nói tiếng lóng, ngài yên tâm, hiện giờ ngài đang có nó, tôi cũng sẽ không tìm cách đoạt lại”

“Stephan tiên sinh, tôi không hiểu ý của ông là gì, lẽ nào ông muốn cướp lại từ trong tay chúng tôi?”

Tôi không nhịn được hỏi.

“Lưu tiên sinh, ngài còn mún giấu diếm hay sao? Ngài không cảm thấy là mình đang giấu đầu hở đuôi? Đùng quên, tôi đã từng là chủ nhân của chiếc nhẫn, ngài không gạt được tôi đâu!”

Stephan nói.

Tôi dẫu diếm? khi Stephan nói đến từ giấu diếm, thì trong lòng tôi khẽ run, lẽ nào hắn nói chuyện tôi trọng sinh?

Không có khả năng, chuyện này người biết cũng chỉ có Từ khánh Vĩ, Triệu Nhan Nghiên ngoài ra, tôi đâu có cho ai biết!

Nhưng mà khi nghe hắn nhắc tới chiếc nhẫn, thì tôi biết suy nghĩ của mình là thừa!

“Stephan tiên sinh, đầu tiên tôi nghĩ ông chắc cũng hiểu, không phải tôi gạt ông, mà là tôi không hiểu ông đang nói gì, chẳng nhẽ cái nhẫn có gì đó đặc biệt hay sao?”

Tôi khoát tay áo, vô cùng nghiêm túc nói.

Stephan nhìn tôi, nghĩ chắc là tôi không nói dối, sau đó mới lắc đầu giải thích:

“Cái nhẫn này là một thần khí! Là thần khí mà thần tiên đưa cho Từ Hi thái hậu”

“Thần khí?”

Tôi há to miệng:

“stephan tiên sinh, ông không phải đang nói đùa với tôi đấy chứ? Tại sao lại mọc ra một cái thần khí? Theo tôi được biết đây là chiếc nhẫn của thế kỉ 18 do một kiệt tác điêu khắc sư của Anh quốc làm ra mà!”

“Ha ha, kiệt tác mười tám thế kỉ? Kiệt tác thì không sai, nhưng đây không phải là do người Anh làm, đây chỉ là một câu chuyện mà tôi dựng lên cho nó mà thôi! Chiếc nhẫn ovr trong tay tôi, mà tôi thì lại lo lắng bị người khác đoạt mất, nên mới tung ra câu chuyện như thế! Mặt sau của chiếc nhẫn này có chữ LOVE+, ngài có hiểu gì về nó không?”

Stephan cười to nói:

“Căn cứ theo sử sách ghi chép, thì chiếc nhẫn này do một vị thần tiên đưa cho Từ Hi thái hậu”

“Sử sách? Tại sao tôi chưa nghe tới bao giờ?”

Tôi kì quái hỏi.

“Ngài đương nhiên không nghe tới được, cuốn sách sử này năm đó được đặt trong vườn Viên Minh mà cha tôi năm đó là một thiếu tá trong liên minh tám nước, cướp được một lượng lớn tài bảo trong vườn Viên Minh, trong đó có hai thứ này!”

Stephan nói:

“Đương nhiên, đây đều là vấn đề lịch sử, tôi biết tôi nói vậy ngài rất khó chịu. Ha hả, nhưng mà hiện giờ Trung Quốc các người vươn lên dẫn đầu thế giới về khoa học kĩ thuật, thì còn gì phải khó chịu nữa”

Tôi gạt đầu, triều đình phong kiến năm đó vô năng, trách ai được!

“Mà trong sử sách ghi chép lại, thì từ trời rơi xuống cho thái hậu chiếc nhẫn này, nó là chìa khóa mở ra con đường lên tới đỉnh của thế giới”

Stephan thấy tôi không nói chuyện, tiếp tục nói:

“Thế nhưng sau đó không biết vì nguyên nhân gì, Từ Hi thái hậu lại chết, cho nên không khám phá được chiếc nhẫn, nên nó chưa từng xuất hiện lại”

“Ông nghĩ điều này có thể tin không?”

Tôi có chút buồn cười nhìn Stephan:

“Thần nhân, ông cho rằng trên đời này có thần tiên hay sao? Cho dù có, lại cho ả Từ Hi thái hậu kia một cái chìa khóa hay sao? Nực cười!”

Stephan lắc đầu nói:

“Tôi cũng không cho người kia là thần tiên!”

“Cái gì?”

Tôi càng thêm kì quái nói:

“Nếu ông không tin, tại sao còn chấp nhất về cái nhẫn này?”

“Bởi vì tôi cho rằng, hẳn không phải thần tiên, mà là người ngoài hành tinh! Là khách tới từ ngoài vũ trụ”

Stephan hết sức nghiêm túc nói:

“Trung quốc xưa kia là một quốc gia có chế độ phong kiến tập quyền, có lẽ đã tiếp xúc được với một số điều thần bí nào đó, ví dụ như Tần Thủy Hoàng, cho dù sử sách ghi chép hay suy đoán, thì khẳng định ông ta đã gặp người ngoài hành tinh!” (Điên nặng!)

“Đúng vậy, điều này thì tôi biết, về phương diện sử sách hay nghiên cứu học thuật tôi cũng có xem qua, nhưng như vậy thì sao? Hẳn cả đời truy cầu trường sinh, nhưng cuối cùng vẫn là chết!”

Tôi nhún vai nói.

“Việc này cũng chẳng có gì kì quái! Trên lý thuyết mà nói, người ngoài hành tinh có thể đi tới địa cầu, thì chứng minh khoa học kĩ thuật của họ vượt lên trước chúng ta không biết bao nhiêu lần, bảo bối mà họ cung cấp tuyệt đối có thể thống trị thế giới. Nhưng người trong lịch sử đồng loạt thất bại, tôi hoài nghi phương pháp sử dụng của họ là sai!”

“Tôi nghiên cứu cái nhẫn này ba mươi năm, không phát hiện ra công năng đặc thù gì, nói cách khác tôi không cách nào phát hiện được phương pháp ở nó”

“Hay là nó chỉ là cái nhẫn bình thường, ông bảo Từ Hi thái hậu phải đề cao nó, giống như câu: Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế?”

Tôi cười mỉa nói.

“Tôi tin tưởng nó có điểm đặc biệt. Hơn nữa, khi tôi nhìn thấy ngài thì lại càng tin tưởng vào điểm này”

Stephan đột nhiên hỏi:

“Lưu tiên sinh, ngài còn không thừa nhận, mình đã tìm được bí mật của chiếc nhẫn hay sao?”

“Tôi tìm được bí mật của chiếc nhẫn? ông đang nói đùa gì vậy?”

Tôi không giải thích được lắc đầu:

“Trước khi tôi gặp ông, tôi còn không biết có chuyện về cái nhẫn như vậy”

“không thể nào, vậy tại sao ngài lại cự tuyệt chuyển nhượng chiếc nhẫn cho tôi?”

Stephan hỏi ngược lại.

“Đầu tiên, tôi nói cho ông biết, tôi không thiếu tiền! Nhưng mà nguyên nhân trọng yếu nhất chính là, cái nhẫn này tôi làm vật đính hôn cho hôn thê của tôi! Ông cho rằng tôi sẽ bán nó hay sao?”

Thần sắc của tôi có chút không vui nói.

“Thế nhưng ông cũng không phủ nhận tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông là tập đoàn lớn nhất thế giới?”

Stephan nói.

“Ha ha!”

Tôi rất cục cựa cũng hiểu điều mà Stephan ám chỉ, hẳn cho rằng tôi tìm được bí mật của chiếc nhẫn, nên mới sáng lập ra tập đoàn này!

“Tôi đúng là bội phục sức tưởng tượng của ông!”

Tôi cười to nói:

“Đây là chuyện buồn cười và ấu trĩ nhất mà tôi nghe được!”

“Hừ, ngài không nên lảng sang chuyện khác!”

Stephan hừ lạnh nói.

“không phải tôi nói sang chuyện khác mà là ông nghĩ tôi tìm được bí mật của chiếc nhẫn, nên mới trở thành người giàu nhất thế giới? Được, vậy thì tôi hỏi ông, chiếc nhẫn này rời khỏi tay ông khi nào” Tôi hỏi.

“Tháng hai năm nay bị người ta trộm đi!”

Stephan nói.

“Bởi vậy ông mới cho rằng tôi tìm được bí mật của chiếc nhẫn? không sai, tôi đúng là người thành lập tập đoàn Ánh Rạng Đông, nhưng mà tập đoàn Ánh Rạng Đông và Đông Á đã thành lập từ nhiều năm trước, vậy ông bảo tôi tìm được bí mật của chiếc nhẫn vào lúc nào?”

Tôi hỏi ngược lại.

“A”

Stephan bỗng nhiên tỉnh ngộ, biết mình nghĩ lầm rồi, đó chính là do mình chỉ chú ý tới việc Tập đoàn Ánh Rạng Đông mới thành lập, nhưng lại không chú ý tới vấn đề khác!(ngu vãi! Lão tác giả cũng ngu nốt!)

Mà tôi, hiện tại đã hiểu rõ, tại sao Stephan phải trả công nhiều như vậy để tìm lại chiếc nhẫn này.

Nhưng mà làm cho tôi bực bội chính là, công ty châu báu Phi Yến kia, khi bán cho tôi cũng không nói rõ mấy chuyện này.

“Được rồi! Stephan tiên sinh, mặc kệ cái nhẫn này có cái gì...bí mật gì, tôi cũng sẽ không bán. Tuy rằng từ góc độ nào đó, cái nhẫn này là của ông nhưng ông cũng không thể phủ nhận là ông cũng cướp nó từ TQ”

Tôi nhìn Stephan dùng khẩu khí nghiêm túc nói:

“Cho nên ông cũng đừng khuyên tôi chuyển nhượng lại chiếc nhẫn. Hơn nữa tôi cũng không mong ông dùng thủ đoạn nào đó đối phó với tôi, sức chịu đựng của tôi có hạn, lần sau sẽ không đơn giản như vậy đâu. Tôi cũng không sợ nói cho ông biết, công ty lính đánh thuê của Jack, sẽ rất nhanh chóng sát nhập vào công ty lính đánh thuê ở Châu Phi của tôi!”

Stephan biến sắc, sau đó hẳn đi tìm Jack chứng minh lại điều này, từ đó không còn dám hành động thiếu suy nghĩ

“Ông nói đúng, Lưu tiên sinh, chiếc nhẫn này là của người TQ, đúng là tôi không có lý do gì chiếm làm của riêng!”

Stephan gật đầu, qua nửa ngày mới lên tiếng:

“Hơn nữa, tôi đã nghiên cứu nó ba mươi năm vẫn không có tìm ra cái gì, có lẽ tôi vô duyên với nó. Nếu như có tiếp tục nghiên cứu thì cũng chỉ là vô dụng mà thôi”

“Ha ha, nhưng mà nói thật, đúng như tôi nghĩ cái nhẫn này cũng chẳng có gì đặc biệt cả”. tôi cười cười.

522. Chương 291: Thời Gian Tự Ngẫm.

Stephan nói:

“Trong sổ sách ghi chép, đi cùng với cái nhãn này, còn có một tấm da dê, cụ thể trên đó viết cái gì, thì cũng không ai biết, trong sách cũng không có ghi. Nhưng mà tôi nghĩ, khẳng định là hết sức trọng yếu, nên không thể viết lại trong sách! Về phần tấm da dê, tôi nghĩ đó là bản đồ, hoặc là hướng dẫn sử dụng cái nhãn này! Tôi chỉ suy đoán như vậy, nhưng cụ thể là cái gì, tôi cũng không rõ lắm, đương nhiên, có thể là tôi đã phức tạp hóa vấn đề.”

“Được rồi, tôi vẫn muốn cảm ơn ông về vấn đề này, dù thế nào đi chăng nữa, thì ông cũng đã giải đáp một nghi hoặc cho tôi!”

Tôi gật đầu.

“Tôi cũng biết rõ, ở vị trí của ngài, cái nhãn này không còn cần thiết nữa! Nhưng mà ở những nước phương Tây, tư bản chủ nghĩa như chúng tôi, thì tiền là tất cả! Quyền lực, thân phận, thậm chí có thể trở thành quý tộc! Thế nhưng tôi còn muốn nói, ngài trong lúc rảnh rỗi thử nghiên cứu cái nhãn này một chút, tôi cho rằng tài phú, nó còn có một bí mật nào khác không chừng!”

Stephan nói.

“Cảm tạ ý tốt của ông, có thời gian rảnh rỗi, tôi sẽ nghiên cứu nó!”

Tôi gật đầu, nhưng trong lòng không có chút hứng thú gì.

Stephan cũng biết tôi chỉ nói cho có lệ, nên cũng không nhắc thêm gì nữa, nói:

“Lưu tiên sinh, tôi có một thỉnh cầu, nếu như ngài biết được bí mật của nó, ngài có thể cho tôi biết ngọn nguồn của câu chuyện hay không?”

“Ha ha, chờ khi tôi nghiên cứu ra thì hãy nói đi.”

Tôi cười cười.

Stephan cũng hiểu, tôi rất có khả năng sẽ không nghiên cứu nó, nên cũng bắt đắ dĩ gật đầu nói:

“Cảm ơn, Lưu tiên sinh, trước khi đi, tôi còng phiền toái vì đã tạo phiền phức cho ngài, tôi còn một buổi diễn thuyết khác, hiện giờ tôi phải đi rồi!”

“Không sao, đi thông thả, tôi sẽ không tiễn!”

Tôi gật đầu.

...

Thứ bảy, tôi dựa theo ước định cùng Dương Mân trở lại thành phố D một chuyến, cũng để cho Dương mẫu được thỏa nguyện. Tuy rằng bầu không khí rất hòa hợp, Dương mẫu cũng vô cùng hạnh diện với họ hàng của mình. Thế nhưng tôi lại giữ khoảng cách với Dương Mân.

Dương Mân cảm thấy biến hóa của tôi, muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi. Không phải tôi nghĩ thế nào, bởi trong lòng tôi cũng có ý nghĩ chiếm nòng làm của riêng.

Thế nhưng lý trí cho tôi biết, không thể làm như vậy, tôi với nàng không có cơ sở về tình cảm, những người con gái khác, phải trải qua đủ thứ, chúng tôi mới tới được với nhau. Tôi và Dương Mân trước đây chỉ là đồng sự mà thôi.

Tôi không biết tình cảm của nàng với tôi là như thế nào. Là ngưỡng mộ, hảo cảm? Hay là hiếu kỳ về một con người.

Cho nên tôi không muốn vì sự ích kỷ của tôi, mà làm nàng phải hối hận trong tương lai, quan hệ của tôi và nàng có đôi chút mập mờ, nhưng lại không có sự đột phá nào.

Sau khi trở về, tôi tìm Sở Cao, bảo hắn tìm cơ hội đề bạt Dương Mân một chút.

Sở cao lập tức hiểu ý, tươi cười vỗ ngực bảo chúng tôi:

“nữ nhân của lão đại đầu cần chúng em phải chiếu cố.”

Tôi không khỏi cười khỏ, quan hệ giữa Dương Mân và tôi rất mập mờ, trong tập đoàn Thế Kỷ mới mọi người đều biết, còn cho nàng là nữ nhân của tôi, Ngay cả Sở Cao cũng cho là vậy.

Lúc này, tôi hầu như không liên lạc gì với Dương Mân, mà Dương Mân cũng không chủ động đến tìm tôi

Tôi cho rằng chuyện cứ như vậy sẽ qua đi, nhưng mà kết quả lại không phải như vậy, đương nhiên đó là chuyện sau này.

Tuổi tác của tôi lớn hơn, thì có một vấn đề cần phải suy nghĩ, đó là danh phận của các vị lão bà.

Tuy rằng các nàng đều biểu thị không quan đến việc này, nhưng tôi lại không thể không quan tâm.

Tôi biết các nàng nói như vậy chỉ là không muốn làm khó dễ cho tôi, thậm chí Triệu Nhan Nghiên còn biểu thị, không kết hôn cũng không sao.

Nhưng dù sao thì tôi cũng là đàn ông, với lại tôi cũng đã đảm bảo với các nàng, là để cho các nàng phải đường hoàng bước vào cửa.

Thế nhưng chuyện này lại liên quan đến đạo đức xã hội và chính sách pháp luật. Đạo đức xã hội thì tôi có thể không quan tâm, lão bà của tôi, đâu khiến người khác chỉ trở.

Mà pháp luật thì đâu khó giải quyết, tới các vương quốc ả-rập thống nhất, thì tha hồ làm gì thì làm.

Nhưng mà đây không phải là biện pháp tốt, biện pháp tốt nhất chính là Tôn Tứ Khổng có thể tìm được một hành tinh có sự sống, như vậy thì tôi có thể đưa toàn bộ gia đình tới đó, cuộc sống thế ngoại đảo nguyên.

Chuyện này dù sao cũng là một cách nghĩ, còn phải xem hoàn cảnh, khí hậu nó có giống như địa cầu không, đây đúng là một vấn đề khó khăn.

Hiện tại, Tôn Tứ Khổng và Từ Khánh Vĩ đã bắt tay vào tìm tòi về phương diện này, nhưng mà ngay cả cái bóng cũng không tìm được.

Tôi cũng biết loại chuyện này cả đời cũng không tìm được, nên biện pháp tốt nhất là ra Thái Bình Dương mua một hòn đảo nhỏ.

Dù sao lấy khoa học kỹ thuật của Tôn Tứ Khổng và hệ thống bảo an của Đỗ Tiểu Uy thì phần tử khủng bố cũng không làm gì được.

Với lại tôi đang suy nghĩ vấn đề trọng yếu là có nên sin hèm bé hay không.

Cha mẹ của tôi không chỉ một lần gọi điện tới, nói là bọn họ muốn ôm cháu, bảo tôi mau chóng sanh cho họ một cháu trai và cháu gái, xem ra hoàn cảnh thay đổi cách nghĩ của con người.

Ngoại trừ nguyên nhân cha mẹ thúc giục, thì tôi cũng muốn có con. Dù sao tính tuổi tác, thì tôi cũng đã hơn 30, mà ở tuổi này, ai cũng có suy nghĩ như vậy.

Vấn đề duy nhất chính là, nữ nhân của tôi còn đang ở độ tuổi đến trước, các nàng thật sự còn quá nhỏ, mới có khoảng 20 tuổi mà làm mẹ, tôi có chút không đành lòng.

Người lớn nhất chính là Trần Vi Nhi, thì cũng chỉ mới có 20 tuổi mà thôi. Xem ra cái ý nghĩ này còn phải đợi thêm mấy năm.

Nhưng mà tôi hiện giờ cũng rất thích em bé, nhất là khi có đứa nhỏ khác đến chơi, cha mẹ tôi lại trừng mắt nhìn tôi.

Triệu Nhan Nghiên đương nhiên đặt điều này ở trong mắt, nhớ ở trong lòng. Khi chúng tôi thân thiết, Triệu Nhan Nghiên từng ám chỉ, không cần dùng biện pháp an toàn, thế nhưng tôi thấy nàng còn đang ở trong thời kỳ trưởng thành, nên cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Ngày chủ nhật, Mạnh Thanh Thanh và Lưu Duyệt vẫn đang bận rộn công việc ở công ty.

Tô Dĩnh Tư, Lưu Hương và Shirley thì bị cuốn bởi bộ phim > nên tham gia các hoạt động giải trí khác, nên tới đài truyền hình trả lời phỏng vấn.

Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi, Hứa Nhược Vân, Hạ Nhu, Vu Đình năm người, ở trong phòng khách xem ti vi.

Tôi cũng xem TV cùng các nàng, bản thân tôi không thích điều này, nhưng dù sao thì đây chính là những bộ phim mà Tô Dĩnh Tư đóng, không xem là không xong với nàng.

Lúc này trên TV quảng cáo một đoạn KFC, và một đoạn Hàn Đạo Hương Ma cơm.

“Lão công, em muốn ăn cái này!” Triệu Nhan Nghiên đề nghị.

“KFC?” Tôi sững sốt.

“Em không phải là không thích ăn thứ này hay sao?”

“Không phải thứ đó, mà là cơm và nấm kia kia!”

Triệu Nhan Nghiên chỉ vào món Hương Ma cơm trong TV đang bốc khói nghi ngút, nước miếng cũng thiếu chút nữa chảy ra.

“Đúng vậy, lão công, em cũng muốn ăn!” Trần Vi Nhi con mắt nhìn thẳng vào TV.

Những nữ hài tử khác đều gật gật đầu, ánh mắt hận không thể ngay lập tức nhảy vào trong TV!

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, nữ hài tử chính là như vậy, vẫn bị Quảng cáo mê hoặc! Lẽ nào các nàng không phát hiện, dòng chữ nhỏ bên dưới TV: “hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa” thôi sao?

Nhưng mà thật vất vả mới có dịp các lão bà muốn ăn cái gì đó, tôi cũng không bỏ qua dịp này, vì vậy gật đầu nói:

-“Được rồi, anh mang các em đi ăn!”

523. Chương 292: Diệp Tiêu Tiêu!

Triệu Nhan Nghiên và các nàng đi mua đồ ăn, còn tôi kiểm chỗ ngồi bên trong Đại Sảnh.

Có rất nhiều bàn đã đặt thức ăn, tôi không muốn ngồi tranh vào đó, nên chọn một bàn không có ai ngồi đợi.

“Con à, ăn chậm một chút, làm bẩn ra quần áo bên người, mẹ lại phải giặt.”

Tôi đang muốn đi về phía trước, thì đột nhiên lại nghe thấy một thanh âm quen thuộc. Tôi vô ý thức quay đầu lại, trong đầu nghĩ, nếu là người quen thì có thể thương lượng lấy chỗ ngồi.

Con à? Làm bẩn lên người? Vậy thì đây nhất định là một đứa nhỏ, nghe giọng nói của nàng thì hình như là một thiếu phụ, tôi đâu có quen ai có con nhỏ như vậy, chẳng lẽ là từ kiếp trước>

Nhưng mà khi tôi quay đầu lại, nhìn thấy dung mạo của người thiếu phụ này, thì nhất thời cả người như bị sét đánh, kinh ngạc nhìn người có dung nhan trong mộng.

Người con gái trước mặt này đúng là rất đẹp, đúng là mỹ nhân hạng nhất, thế nhưng làm cho tôi sững sốt không phải là nàng đẹp như thế nào, mà là, người này là một người tôi quen, hơn nữa còn có quan hệ đặc biệt với tôi.

Diệp Tiêu Tiêu! Tôi không thể ngờ, mình lại có thể gặp lại nàng ở đây!

Trước kia, tôi luôn tìm kiếm nàng, thì nàng một mực trốn tránh! Sau này tôi đã thôi tìm kiếm, nhưng không có nghĩa là tôi quên nàng, mà là đang mong đợi một ngày nào đó, nàng có thể xuất hiện trước mặt tôi!

Thế nhưng trong dịp tết năm nay, Triệu Nhan Nghiên gặp bác Diệp ở nhà ông nội của nàng, bác Diệp vô tình nói câu kia, làm cho tâm hồn tôi nguội lạnh một nửa! Nàng ở Bắc Kinh này còn có người phải lo lắng.

Lúc đó, tôi không có cảm giác gì, nhưng khi về nhà, vô cùng phiền muộn, lúc đó tôi tự anh ủi mình, có lẽ sự kết hợp giữa tôi và Diệp Tiêu Tiêu là một sự kết hợp ngoài ý muốn.

Nàng bây giờ đã có cuộc sống hạnh phúc mới, tôi nên chúc phúc cho mình mới đúng! Nhưng về phương diện khác, tôi lại không cam lòng, sao tôi có thể để nữ nhân của mình đi làm lão bà cho người khác?

Tôi với Diệp Tiêu Tiêu cho dù chưa gặp mặt, nhưng tình cảm của tôi với nàng thì không thể nào phai nhòa.

Lúc tôi mới trọng sinh, là năm 1994, khi đó tâm tình chỉ mới là đứa trẻ mới lớn.

Đương nhiên, nhìn Diệp Tiêu Tiêu thì phải có hứng thú! Sau này khi tiếp xúc với nàng, tôi lại thường xuyên đấu võ mồm. Nhìn nàng tức giận, thì đã thành một tập quán hưởng thụ đối với tôi!

Hơn nữa, tôi cũng chắc chắn, Diệp Tiêu Tiêu cũng có tình cảm với tôi, nếu không thì trước khi đi, Diệp Tiêu Tiêu không thể nào để lại cho tôi một phong thư như vậy!

Thế nhưng bây giờ thì sao? Dường như tất cả đã trở thành quá khứ, nhìn đứa trẻ bên cạnh nàng, trong lòng tôi cảm khái ngàn vạn lần.

Hiện giờ, Diệp Tiêu Tiêu đã là một người mẹ, tuy rằng tôi rất muốn ôm nàng vào trong lòng, thế nhưng lý trí làm cho tôi đứng yên ở đó, không nhúc nhích.

“Chú ơi! Chú đang đợi chỗ hay sao? Cháu còn ăn rất lâu mới xong, chú có thể ngồi xuống đối diện cũng được!”

Đứa trẻ này nhìn tôi, chỉ vào hai chỗ trống trước mặt, lễ phép nói.

“A? Xin lỗi, anh có thể chờ ở vị trí đối diện một chút... con tôi còn nhỏ, ăn tương đối chậm...”

Diệp Tiêu Tiêu được con mình nhắc nhở, mới biết là có người đứng chờ, vì vậy lễ phép nói. Thế nhưng khi nàng ngẩng đầu lên, tâm trạng lập tức ngẩn ngơ...

“Tiêu Tiêu, là em...”

Tôi muốn phá đi tình cảnh xấu hổ, thế nhưng câu đầu tiên lại làm cho hai người càng xấu hổ hơn.

Diệp Tiêu Tiêu lập tức khôi phục tinh thần từ trong sự kinh ngạc, thân thể run nhẹ một chút, khóe miệng giật giật, có chút miễn cưỡng nói:

“Đúng vậy, đúng là trùng hợp...”

“chú là bạn của mẹ cháu sao, mời chú ngồi!”

Giữa lúc tôi không biết nói gì, thì đứa nhỏ giúp tôi giải vây.

Tôi thuận thế ngồi ở vị trí đối diện, nhìn hai mẹ con trước mặt, trong lòng tôi có ngàn vạn lời bay lên. Diệp Tiêu Tiêu cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì, tôi nghĩ là nàng xấu hổ, không muốn gặp lại tôi.

Bỗng nhiên, tôi nghĩ đến một vấn đề trọng yếu, đó là Diệp Tiêu Tiêu sợ lão công của nàng ấy nhìn thấy tôi! Có thể là lão công của nàng đi mua đồ ăn, lúc nào cũng có thể quay lại!

Nghĩ tới đây, trong lòng tôi không khỏi có chút cay đắng. Đúng vậy, làm gì có nữ nhân nào mong muốn chồng mình gặp nam nhân trước kia của mình!

Lúc này tôi đang suy nghĩ, có phải tôi ngồi đây là thừa hay không? Thế nhưng nếu như tôi vừa mới ngồi xuống, mà đã ngay lập tức đứng dậy rời đi, thì lại không ra sao cả. Trong lúc cùng đường, tôi nói:

“em kết hôn rồi?”

Trời ạ! Tôi đang định nói là em có khỏe không? Vậy mà mới mở miệng đã biến thành câu này, câu này cũng là phản ánh nội tâm của tôi, đồng thời cũng biểu hiện sự quan tâm tới nàng.

Diệp Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn tôi, trong ánh mắt có một sắc thái làm tôi không hiểu.

Diệp Tiêu Tiêu nhẹ nhàng gật đầu không nói gì.

“Cha của đứa nhỏ... có tới không?”

Đây là vấn đề mà tôi tương đối quan tâm, nếu như có tới thì tôi sẽ lập tức rời đi.

“Cha? Cha của cháu...”

Tiểu Nam hài vừa mở miệng, đã bị Diệp Tiêu Tiêu cắt ngang.

“Tiểu Diệp Tử, đang ăn thì không được nói chuyện, mẹ và bạn đang nói chuyện, con xen vào là không lễ phép!”

Diệp Tiêu Tiêu trừng mắt nhìn tiểu nam hài, sau đó nhìn tôi nói xin lỗi:

“Chồng tôi rất bận rộn...”

“A...”

Tiểu Diệp Tử có chút không hiểu, có chút nghi hoặc nhìn mẹ mình, nhưng mà vẫn cúi đầu ăn.

Tiểu Diệp Tử? ! Tôi ngất mắt! Đây là cái tên gì vậy? Làm gì có ai gọi là Tiểu Diệp Tử? Rõ ràng là bé trai, tại sao lại đặt cái tên như vậy?

Có lẽ đây là kiệt tác của Diệp Tiêu Tiêu, bởi vì nàng họ Diệp, nhưng như vậy cha đứa bé cũng đồng ý sao?

“Như vậy sao, ha hả..”

Tôi nở nụ cười, bây giờ không biết nên nói cái gì nữa! Ông trời ơi! Sự nhanh miệng của con đâu rồi?

Lúc này, không riêng gì tôi, trong lòng của Diệp Tiêu Tiêu cũng đang rất loạn! Nàng không biết là nên nói như thế nào!

Nếu như nói ra, thì sợ tôi không tin, không nói thì lại không cam tâm, đang do dự thì Tiểu Diệp Tử đã nói:

“Mẹ, nước sốt cà chua hết rồi, con vẫn muốn...”

“Nước sốt cà chua hết rồi, để anh đi lấy cho...”

Tôi đứng dậy nói.

“Thôi, anh không biết chỗ, để tôi đi cho.”

Diệp Tiêu Tiêu đang không biết làm gì, đây cũng là một cơ hội để nàng bình tĩnh lại.

“Tiểu Diệp Tử, nghe lời, mẹ đi lấy nước sốt cà chua cho, con ngồi ở chỗ này chớ lộn xộn, đừng làm phiền chú!” Diệp Tiêu Tiêu dặn dò.

“Em yên tâm đi, ở đây đã có anh rồi!” Tôi vội vàng nói.

“Vậy thì làm phiền anh.”

Diệp Tiêu Tiêu nhìn tôi gật đầu, đi tới chỗ bán hàng.

Không biết vì sao, ngay từ lúc đầu, tôi đã cảm thấy Tiểu Diệp Tử rất thân thiết, có thể là do nguyên nhân tôi thích trẻ con, trong lúc buồn chán, tôi chơi đùa với Tiểu Diệp Tử.

Triệu Nhan Nghiên và 4 nàng vừa mới mua đồ về xong, trong lúc xoay người lại thì bắt gặp Diệp Tiêu Tiêu đi mua nước sốt cà chua.

“Cô Diệp?”

Triệu Nhan Nghiên mặc dù không khiếp sợ như tôi, nhưng cũng ngoài ý muốn, kinh ngạc nói!

“Triệu Nhan Nghiên?”

Diệp Tiêu Tiêu sững sờ, nhưng cũng hiểu rõ là nàng đi tới đây với tôi! Trong lòng lập tức dâng lên cảm giác chua xót không nói lên lời.

“Cô Diệp, đúng là cô rồi!”

Triệu Nhan Nghiên biết quan hệ giữa tôi và Diệp Tiêu Tiêu, lúc này gặp được nàng, đương nhiên là không thể bỏ qua, vội nói:

“Cô Diệp, đã lâu không gặp, em và lão công... Lưu Lỗi đều rất nhớ cô đấy!”

“Ha hả, đã thành lão công rồi, cô hiện giờ không phải là cô giáo của em, với lại các em đã lên đại học rồi, cô đâu có quyền quản nữa chứ!”

Diệp Tiêu Tiêu có chút miễn cưỡng, vui cười nói.

“Cô Diệp, cô đi một mình tới hay sao?” Triệu Nhan Nghiên hỏi.

“Không, cô đi cùng con cô, nó muốn mua thêm nước sốt cà chua.” Diệp Tiêu Tiêu giải thích.

“Con... cô!”

Triệu Nhan Nghiên sững sốt, sắc mặt lập tức trở nên không vui, nàng đương nhiên biết, tình cảm của tôi dành cho Diệp Tiêu Tiêu.

Giờ mà nghe thấy chuyện Diệp Tiêu Tiêu có con, không biết sẽ bị đã kích như thế nào!

“A... như vậy sao? Em...”

Triệu Nhan Nghiên không muốn cho Diệp Tiêu Tiêu biết tình cảnh của tôi bây giờ, nên muốn nói mình đi trước, nên cảm thấy không được lễ phép cho lắm, nên đành thôi.

“Được rồi, cô cũng mới gặp Lưu Lỗi, hắn đang ở bên kia, ở gần cửa sổ, ngồi với con của cô, em có thể tới đó, cô đi mua xong thì sẽ lập tức qua.”

Diệp Tiêu Tiêu cho rằng Triệu Nhan Nghiên không nhìn thấy tôi cho nên thiện ý nhắc nhở.

“A?”

Triệu Nhan Nghiên đương nhiên không nghĩ tới tôi đã gặp mặt Diệp Tiêu Tiêu, hơn nữa lại cùng ở với con của nàng, không khỏi thở dài một hơi.

Nàng bắt đầu dĩ lắc đầu, chuyện lần trước của Lưu Duyệt đã làm cho tôi chán chường, không biết chuyện lần này sẽ làm cho tôi thương tâm trong bao lâu?

Nhưng mà nàng biết làm gì đây, nói cũng chỉ vô ích thôi, đành xem tâm trạng của tôi trước đã. Vì vậy nàng nhìn Diệp Tiêu Tiêu nói:

“Không cần đâu cô Diệp, bọn em đã mua hết cả rồi!”

“vậy thì tốt quá, chúng ta cùng đi.” Diệp Tiêu Tiêu gật đầu.

Nàng nhìn những người xếp hàng dài như vậy cũng có chút chột dạ.

524. Chương 293: Lừa Gạt Tiểu Diệp Tử.

“Ba tuổi... không đúng, mẹ cháu nói, vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo(không có chuyện gì mà ân cần, không phải phường gian trá thì cũng là trộm cắp)! Cháu không nói cho chú biết cháu bao nhiêu tuổi!”

(Phạm Nhân: dẹt khì! Ngu mà khoái hành văn, rõ ràng thằng nhóc này nói nó 3 tuổi thế mà câu cuối cùng lại nói “cháu không nói cho chú biết!” vãi hết cả hàng. Đúng là ku lít. =)) ta quả thực là khâm phục bác Ngự Nhân Nhị Đại. không biết khi nào thì ta mới có được cái đẳng cấp viết truyện như bác í đây?)

Sau khi Diệp Tiêu Tiêu đi, nhân thần của Tiểu Diệp Tử chuyển từ lễ phép sang cảnh giác, nói:

“Được rồi, chú kỳ quái, có phải là chú muốn theo đuổi mẹ cháu, nên mới làm quen với cháu phải không?”

Vô sự hiển ân cần? Chú kỳ quái? Tôi vô cùng kinh ngạc nhìn Tiểu Diệp Tử ở trước mắt! Đây là đứa trẻ ba tuổi sao? Tại sao lại như người trưởng thành vậy, hay là đứa nhóc này cũng được trọng sinh?

Ba tuổi, vậy thì vừa vặn với khoảng thời gian mà Diệp Tiêu Tiêu rời bỏ tôi đi, nghĩ đến chuyện Diệp Tiêu Tiêu rời xa tôi, đã già cho người khác, thì trong lòng tôi quặn đau.

“Chú sao có thể xấu như vậy, cháu xem, mẹ của cháu và chú quen thân như vậy!” Tôi xấu hổ cười nói.

“Không biết!” Tiểu Diệp Tử liếc mắt nhìn tôi nói:

“Nhưng mà chú rất đẹp trai, hơn nhiều so với tên mập mập đang theo đuổi mẹ cháu! Nếu chú muốn theo đuổi mẹ cháu, thì cháu có thể cung cấp một số tin tức!”

“Chú tại sao lại theo đuổi mẹ cháu cơ chứ...”

Tôi mới nói được một nửa thì đột nhiên dừng lại, lẽ nào Diệp Tiêu Tiêu đã li hôn với chồng nàng? Không thì tại sao đứa nhỏ này lại cứ mở miệng là bảo tôi theo đuổi Diệp Tiêu Tiêu?

Nghĩ tới đây, tôi vội vàng hỏi:

“Tiểu Diệp Tử, cha của cháu đâu?”

“Cha của cháu...”

Tiểu Diệp Tử đột nhiên nhún mày, thần sắc có chút buồn bã nói:

“Cháu không có cha..”

“Không có cha? Sao có thể như vậy? Em bé nào mà chẳng có cha?”

Tôi sửng sốt, trong lòng mơ hồ nghĩ, hình như có chuyện gì đó không đúng.

Tiểu Diệp Tử gật đầu, có chút đau thương nói: “Cháu từ nhỏ còn chưa gặp cha của mình... cháu có hỏi mẹ cháu, thì mẹ cháu nói là, cha cháu là một tên bại hoại, không cần mẹ con cháu nữa... Ô ô... Cháu thấy các bạn cháu đều có cha mẹ, trong khi cháu chỉ có mẹ, cháu rất hâm mộ họ...”

Nói xong Tiểu Diệp Tử khóc lớn, hoàn toàn quên mất cái câu “vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo” của mình.

Trẻ con cũng vẫn chỉ là trẻ con, Diệp Tiêu Tiêu chắc sợ con mình bị người khác lừa, nên mới dặn Tiểu Diệp Tử như vậy.

“Tiểu Diệp Tử, tại sao cháu nói cha cháu không cần cháu?”

tôi nghe Tiểu Diệp Tử nói xong, trong lòng vô cùng căng thẳng!

Ba tuổi! Từ nhỏ chưa gặp cha! Hai tin tức này làm trong đầu tôi xuất hiện một ý niệm điên cuồng.

Tiểu Diệp Tử chính là con tôi.

Từ lần kết hợp giữa tôi và Diệp Tiêu Tiêu kia, thì thời gian cũng vừa tròn 3 năm! Nếu như Tiểu Diệp Tử ba tuổi thì vô cùng ăn khớp với sự kiện này.

Bây giờ nghĩ lại, tại sao Diệp Tiêu Tiêu vừa rời khỏi tôi đã đi lấy chồng cơ chứ?

Nhưng chuyện trọng yếu nhất là, Tiểu Diệp Tử nói, nó không có cha! Tại sao Diệp Tiêu Tiêu lại hận tôi như vậy, có phải là đang trách tôi là một nam nhân không có trách nhiệm hay không?

Hơn nữa lúc này, Diệp Tiêu Tiêu có nói chồng của nàng hiện giờ rất là bận rộn, bây giờ mới nhận ra, lúc đó thật ra nàng chỉ nói cho có lệ mà thôi.

Với lại khi đó, Tiểu Diệp Tử đang muốn nói chuyện về cha của nó, thì Diệp Tiêu Tiêu lại cắt ngang, tôi càng nghĩ càng khả nghi.

“Tiểu Diệp Tử, cháu tên gì? Lưu Diệp hay là Diệp Diệp?”

Nghĩ tới đây tôi cười ha hả, vô cùng thương yêu nhìn Tiểu Diệp Tử.

“Diệp Diệp? sao khó gọi như vậy! cháu đương nhiên tên là Lưu Diệp”

Tiểu Diệp Tử thấy tôi hỏi như vậy, đầu còn kịp cảnh giác, nhưng mà vừa mới nói xong thì lập tức nghi ngờ:

“tại sao chú biết tên cháu là Lưu Diệp? Cháu đâu có nói với nói với chú?”

Quả nhiên! Tuyệt đối! khẳng định! Trăm phần trăm! Từ khi có chuyện của Lưu Hương, tôi đã tin trên thế giới có chuyện trùng hợp! Huống hồ, các loại chứng cứ đều cho thấy Tiểu Diệp Tử chính là con tôi.

Con! Ha ha, tôi cuối cùng thì cũng đã có con rồi! Tôi được làm cha rồi! Cuối cùng thì cũng đã có thể hoàn thành lời dặn của cha mẹ tôi rồi!

Quả thực là lái lớn, đi ăn KFC, không chỉ tìm được lão bà, mà còn tìm được cả con trai của mình.

“Chú đương nhiên là biết!”

Tôi cố gắng kìm chế tâm trạng vui mừng nói.

“Thật sao?”

Tiểu Diệp Tử có chút hứng thú nhìn tôi nói:

“Lê nào chú chính là thần tiên mà người ta hay nói!”

Thần tiên? Tôi cười ha hả, xem ra nó xem hoạt hình hơi nhiều! Nhưng mà con mình, khen mình là thần tiên thì đây chính là chuyện đặc ý nhất!

Vì vậy tôi nói:

“Thần tiên thì không phải, nhưng chú biết một chút pháp thuật.”

“Pháp thuật?”

Tiểu Diệp Tử mở to hai mắt nhìn, vui vẻ nói.

“Vậy chú có thể biểu diễn cho cháu xem có được không?”

Nếu đổi lại là người khác, tôi sẽ không làm mấy trò xiếc như thế này! Thế nhưng từ khi tôi biết đây là con trai của tôi, trong mắt tôi chỉ còn lại sự sùng ái đối với nó, cho dù nó có yêu cầu gì tôi cũng gật đầu đáp ứng.

“Được chứ! Tiểu Diệp Tử, cháu có muốn cái cốc này hóa băng không. Trời đang nóng như vậy, bây giờ nó hóa băng, thì uống mát vô cùng!”

Tôi nhìn xung quanh, rồi chỉ vào cái cốc mà Tiểu Diệp Tử đang ăn, vui vẻ hỏi:

“Ai nha, có chứ, cháu muốn nó đóng băng, lúc nãy mẹ cháu gọi thêm đá rồi, nhưng mà chú biểu diễn pháp thuật cho cháu xem đi.”

Tiểu Diệp Tử vẫn hứa mãi không quên chuyện tôi hứa làm pháp thuật cho nó xem.

“Chuyện nhỏ như vậy, làm phiền mẹ cháu làm gì! Cháu nhìn kỹ nhé, chú sẽ làm cho nó hóa băng!”

Nói xong, tôi cầm lấy cái cốc.

Tiểu Diệp Tử nhìn chăm chăm vào cái cốc, nước trong cốc nhanh chóng ngưng kết, hình thành những phiến băng nhỏ.

“Thế nào? Tiểu Diệp Tử, cháu uống thử xem, coi có phải băng hay không?” Lúc này tôi mới buông tay đưa cho nó.

“WOa! Là thật!”

Tiểu Diệp Tử kinh ngạc há to miệng:

“Chú thật là lợi hại, chú có thể dạy cho cháu hay không?”

Tôi đang muốn mở miệng đáp ứng, thì một điều kể đột nhiên xuất hiện, vì vậy tôi vô cùng nghiêm túc nói:

“Tiểu Diệp Tử, lúc bình thường cháu xem TV, nên cũng biết, đây chính là độc môn gia truyền, chỉ truyền nam, không truyền nữ, chỉ truyền cho con cháu, không truyền cho người ngoài. Cháu không phải là con chú, chú dạy cho cháu thì danh không chính, ngôn không thuận, nếu để cho cha chú biết, thì nhất định sẽ trách chú.”

“Như vậy sao...” Tiểu Diệp Tử có chút thất vọng.

“Nhưng mà không sao, chú có một biện pháp tốt!” Tôi tiếp tục dụ dỗ nó.

“Có biện pháp gì tốt?” Tiểu Diệp Tử nhãn tình sáng lên.

“Chú có thể nhận cháu làm con! Con nuôi cũng được, như vậy thì chú có thể dạy cho cháu!” Tôi nghĩ hình như mình giống một tên lừa gạt quá.

“A? Được... không được... nói tới lúc này, thì chú đúng là có chủ ý với mẹ cháu!”

Tiểu Diệp Tử bỗng nhiên trở nên thông minh nói:

“Nhưng mà chú đối với cháu rất tốt, cháu có thể giúp chú! Yên tâm đi, cháu rất thích chú. Chú khác hẳn với những người theo đuổi mẹ cháu, bọn họ tuy rằng lấy lòng cháu, thế nhưng cahsu cảm giác được, bọn họ không thích cháu. Nhưng chú lại khác, trong mắt chú nhìn cháu, tràn ngập sự yêu thương... Loại cảm giác này rất thích, giống như là một người cha đang nhìn con vậy!”

Tôi đổ mồ hôi! Đúng là trẻ nhỏ thì mẫn cảm, hiện giờ thì có thể thực hiện được kế hoạch của mình rồi!

“Tiểu Diệp Tử, nói như vậy cháu đồng ý gọi chú là cha?” Tôi vui vẻ hỏi.

“Đúng vậy, nhưng không biết mẹ cháu có đồng ý hay không? Hiện tại nghĩ tới lúc chú nhìn mẹ cháu, trông rất nguy hiểm.” Tiểu Diệp Tử nghẹo đầu suy nghĩ một chút nói.

Thái độ nguy hiểm? Ha hả, trẻ con đúng là không cách nào hiểu được người lớn

Diệp Tiêu Tiêu càng mất tự nhiên với tôi, điều đó chứng tỏ, trong lòng nàng có tôi, nếu như có một người bạn nào nhìn nhau như vậy, thì mới quả thực nguy hiểm!

525. Chương 294: Người Lớn Trọng Sinh Cũng Bị Trẻ Con Đùa Bỡn.

“Tiểu Diệp Tử, bây giờ con đừng để ý đến thái độ của mẹ con, cứ gọi cha một tiếng đi có được không?” Tôi tiếp tục dụ dỗ nói.

“Vậy... chú sẽ dạy cho cháu pháp thuật chứ?” Tiểu Diệp Tử lo lắng nói.

“Dĩ nhiên, Con là con của cha, cha không dạy cho con, vậy thì dạy cho ai đây?”

Nói đến đây, tôi cố ý thở dài nói.

“Cha cũng có một người con lớn như thế này, không biết giờ nó ở nơi nào?”

“Chú làm sao vậy? Chú đừng đau khổ, cháu là con của chú là được!”

Tiểu Diệp Tử nhỏ giọng kêu lên:

“...Cha...”

“Ha ha! Thật tốt quá! Tôi rất cục cựa cũng có con rồi, Con gọi lại một tiếng đi được không?”

Tôi vui vẻ nở nụ cười.

“...”

Tiểu Diệp Tử nhìn tôi, nước mắt lưng tròng, khoe miệng giật giật, nhưng không có lên tiếng.

“Sao vậy Tiểu Diệp Tử?”

Tâm trạng của Tiểu Diệp Tử làm tôi giật mình, từ khi biết nó là cột nhục do mình sinh ra, tôi đã vô cùng thương yêu nó, hiện giờ thấy biểu tình như vậy, bảo sao tôi không lo lắng cho được!

“Không... không có chuyện gì...”

Tiểu Diệp Tử nhỏ giọng nói.

“Con... con từ nhỏ đến giờ, chưa gọi ai là cha, vì con không có cha...”

“Tiểu Diệp Tử, nếu con không quen thì có thể kêu bằng chú thôi cũng được!”

Tôi không muốn ép buộc con mình làm chuyện mà nó không muốn.

“Không, không phải! Con rất cao hứng, sau này cha có thể mang con đi nhà trẻ!”

Tiểu Diệp Tử hưng phấn nói.

“Như vậy thì những người bạn của con không cười con nữa!”

Trong lòng tôi nhói đau! Đúng vậy, người ta nói, tuổi nhỏ thì không nhiều cảm kị, nhưng những lời nói vô tình của bạn bè, lại làm tổn thương tới nó nhất!

Từ nhỏ Tiểu Diệp Tử đã không có cha, ở trong nhà trẻ, bị các bạn của nó biết được, đương nhiên là sẽ trêu chọc!

Tôi nhớ tới thời gian tôi còn nhỏ, có một bạn nữ không có cha, trong lớp có nhiều người cười nhạo nàng là con hoang, bạn nữ này chịu không nổi, sau đó thì chuyển trường.

Sau này, khi những người bạn đó trưởng thành, nhớ lại chuyện này, đều vô cùng hối hận.

“Được rồi, Tiểu Diệp Tử, vậy sau này, cha sẽ thường xuyên dẫn con đi nhà trẻ.” Tôi gật đầu nói.

“Thật tốt quá, cha có thể mang Tiểu Diệp Tử tới công viên chơi được không? Mẹ bình thường vẫn rất bận, không có thời gian!” Tiểu Diệp Tử Vui vẻ nói.

Tôi đang muốn mở miệng đáp ứng, thì đột nhiên nghe thấy thanh âm “Ba” một tiếng, có vật gì đó rơi xuống đất.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thấy Diệp Tiêu Tiêu thần sắc tái nhợt nhìn tôi. Đồ ăn rơi lả tả dưới đất.

Vừa rồi Diệp Tiêu Tiêu thấy Triệu Nhan Nghiên và các nàng cầm tương đối nhiều đồ ăn, nên mới đưa tay hỗ trợ.

Nhưng khi đi tới bàn của mình, nghe tiếng, Tiểu Diệp Tử nói “cha có thể mang Tiểu Diệp Tử đến công viên chơi được không?” thì Diệp Tiêu Tiêu cả kinh, lâm vào trạng thái ngẩn ngơ!

Sao lại có thể như vậy, Tiểu Diệp Tử có quen hần đâu! Hần đâu có biết thân thế của Tiểu Diệp Tử, mà Tiểu Diệp Tử cũng đâu có biết hần là ai, chẳng nhẽ nó thấy ảnh mình để ở trong album?

“Mẹ!”

“Tiêu Tiêu”

Tôi và Tiểu Diệp Tử dường như đồng thời kêu lên.

“A...”

Diệp Tiêu Tiêu cả kinh, lúc này mới khôi phục lại tinh thần. Thần sắc có chút phẫn nộ nhìn Tiểu Diệp Tử trách cứ.

“Tiểu Diệp Tử, con và chú Lưu đang nói cái gì đó?”

“Con... con...”

Tiểu Diệp Tử chưa thấy mẹ mình tức giận như vậy, nên nói không ra lời.

“Con không nói gì...”

Sau nữa ngày, Tiểu Diệp Tử mới ủy khuất nói.

“Vậy thì con gọi chú ấy là gì!”

Diệp Tiêu Tiêu chỉ vào người của tôi, nhìn Tiểu Diệp Tử hỏi.

“Tiêu Tiêu, em đang làm cái gì vậy, nó chỉ là một đứa nhỏ, sao em lại mắng nó như vậy! Hơn nữa, là do anh thấy Tiểu Diệp Tử đáng yêu, nên mới nhận nó làm con!”

Tôi vẫn cố gắng duy trì cho mình sự bình tĩnh nói:

“Được rồi, cứ ngồi xuống rồi hẳn nói đi.”

Lúc này, vừa lúc có một bàn ăn bên cạnh ăn xong, Triệu Nhan Nghiên nhìn thấy, vội vàng kéo Trần Vi Nhi và các nàng qua đó ngồi.

Trực giác cho Triệu Nhan Nghiên biết, tôi và Diệp Tiêu Tiêu nhất định có chuyện cần nói, tuy rằng các nàng cũng không phải là người ngoài, nhưng ở đó thì sẽ làm cho Diệp Tiêu Tiêu xấu hổ.

Tôi cảm kích nhìn Triệu Nhan Nghiên gật đầu. Triệu Nhan Nghiên vẫn thường làm nũng với tôi, đồng thời cũng hay biểu hiện mình bị ăn dấm chua, nhưng nàng đối với đại cục suy nghĩ rất chín chắn, đây cũng là một điểm tôi vô cùng thích ở nàng.

“Con... biết chú này?”

Diệp Tiêu Tiêu có chút nghi hoặc, lẽ nào hẳn biết thân thế của Tiểu Diệp Tử?

“Đúng vậy, mẹ, con nghĩ chú ấy còn tốt hơn cả những người theo đuổi mẹ, con muốn chú ấy làm cha của con.”

Tiểu Diệp Tử nhìn tôi, liếc mắt ý nói, chú thấy chưa, cháu đang giúp chú.

Diệp Tiêu Tiêu nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Tiểu Diệp Tử, chuyện này con đừng quan tâm, hơn nữa, chú Lưu không có ý này, con chớ nói lung tung!”

Nói xong áy náy nhìn tôi cười nói.

“Thật ngại quá, đứa trẻ này trưởng thành sớm, anh đừng để ý.”

“không có đâu, anh nhận Tiểu Diệp Tử làm con là tự nguyện, , không liên quan gì tới việc có theo đuổi em hay không!”

Tôi chợt nhớ đến một câu nói, anh yêu em, cùng người khác không có quan hệ gì.

Diệp Tiêu Tiêu tuy rằng rất muốn nói, nó là con của anh, nhưng nó cũng không có quan hệ gì với anh. Thế nhưng đến cửa miệng thì biến thành:

“Chúng ta nói chuyện cho rõ ràng, đừng có trộn lẫn vào với nhau!”

“Tiêu Tiêu, nghe Tiểu Diệp Tử nói, chồng em đã sớm bỏ em?” Tôi làm bộ lơ đãng hỏi.

“Đúng, nhưng chuyện đó quan hệ gì tới anh.”

Diệp Tiêu Tiêu nghĩ là, Tiểu Diệp Tử không nói chuyện về cha nó cho tôi, nên tôi đang tự suy nghĩ như vậy!

“Tiêu Tiêu, rốt cục là em muốn trốn tránh cái gì?”

Tôi đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào hai mắt nàng, nói.

Diệp Tiêu Tiêu trong lòng cả kinh, hẳn cũng biết? Nhưng mà biểu hiện của nàng lại vô cùng lạnh lùng.

“Tôi trốn tránh cái gì?”

“Chồng em rời bỏ em lâu như vậy, tại sao em lại không đi tìm hẳn?”

Tôi nhìn Diệp Tiêu Tiêu biểu tình nghĩ cười.

“Hô!”

Diệp Tiêu Tiêu thở dài một hơi, làm mình sợ muốn chết, người này vẫn giống như trước đây, mỗi câu nói đều làm cho người ta sợ hết hồn! Thời gian lâu như vậy, mình vẫn thua thiệt vào trong tay hắn!

“tại sao phải nói cho anh biết? Có quan hệ gì tới anh!”

Diệp Tiêu Tiêu không biết phải trả lời tôi như thế nào, tốt nhất là dùng thái độ lạnh lùng, cự tuyệt.

“Ai, thật đúng là một tên vong ân phụ nghĩa! Có đúng hay không, Tiểu Diệp Tử?”

Tôi sờ đầu Tiểu Diệp Tử thở dài nói.

“Nếu như là anh, thì chắc chắn anh sẽ không vứt bỏ vợ con mà đi như vậy!”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi đồng dạng nói như vậy, hai mắt trợn trừng nhìn tôi, trông bộ dáng như sắp nổ đến nơi! Nhưng mà bây giờ không phải là lúc trách cứ, chỉ đành nghe theo!

Tôi nhìn Diệp Tiêu Tiêu đỏ mặt, nhưng trong lòng vui vẻ! Tôi nhớ lại cái thời vẫn còn đi học, đấu võ mồm suốt ngày với nàng, mỗi lần đều làm nàng như vậy!

“A... con biết cha... chú Lưu là người tốt!”

Tiểu Diệp Tử nhìn tôi gật đầu, có lẽ vì mẹ nó đang nhìn, cho nên nó mới đổi từ cha thành chú!

“Đúng, hiểu cha không ai bằng con!”

Tôi rung đùi đắc ý nói.

Diệp Tiêu Tiêu nhìn hai “cha con” kẻ xướng người họa trước mắt này, tức tới nổi suýt nổ phổi!

Diệp Tiêu Tiêu cố nén tức giận trong lòng nói.

“đúng vậy, Tiểu Diệp Tử, con nhớ kỹ một ngày nào đó, con thấy cha ruột của con, thì nhất định phải thay mẹ đánh cho hắn một trận, đánh cho hắn phải răng rơi đầy đất!”

Tiểu Diệp Tử cúi đầu không nói gì, chăm chú ăn phần thức ăn của mình.

“Ai nha! Xem ra anh phải chuẩn bị cho mình một bộ răng giả!” Tôi nghe xong thì đột nhiên nói.

“Anh nói cái gì? Anh chuẩn bị răng giả? Anh chuẩn bị răng giả làm gì?”

Diệp Tiêu Tiêu cả kinh, nhẽ nào hắn biết mình chỉ dâu máng hờ?

“Chuẩn bị răng giả đương nhiên là để ăn thịt gà rồi, em không thấy trong con gà này có xương hay sao? Anh cắn suýt chút nữa thì mẻ răng.”

Tôi chỉ con gà đồng trước mắt, nói.

Diệp Tiêu Tiêu buồn bực, anh không phải là ông lão 80, mang răng giả làm gì? Nếu không phải tôi nói câu, răng rơi đầy đất, thì quản làm gì chuyện anh có mang răng giả hay không.

“Tiểu Diệp Tử, con có hận cha ruột của con không?”

Tôi bỗng nhiên đá sang chuyện khác, nhìn Tiểu Diệp Tử hỏi.

“A?”

Tiểu Diệp Tử nhìn tôi một cái, rồi lại nhìn Diệp Tiêu Tiêu một chút, sau đó lắc đầu.

“Vì sao?”

Tôi có chút ngạc nhiên, theo lý thuyết, Tiểu Diệp Tử phải hận cha của nó vứt bỏ vợ con mới đúng chứ.

“Bởi vì cháu biết mẹ cháu không hận cha, mẹ mặc dù nói cha là đại phiêu đản, thế nhưng thời gian mẹ ngủ mẹ thường gọi tên cha...”

Nói đến đây, Tiểu Diệp Tử bỗng nhiên im lặng.

“Tiểu Diệp Tử, có sớm biết rồi có phải hay không?” Tôi sửng sốt, trầm giọng hỏi.

Tiểu Diệp Tử nhìn tôi thè lưỡi, cúi đầu.

Nhìn biểu tình của Tiểu Diệp Tử, tôi kích động muốn khóc! Tôi là người trọng sinh cơ mà! Vậy mà để một đứa trẻ lừa gạt!

Bây giờ tôi mới biết được việc, trường giang sóng sau xô sóng trước, con giỏi hơn cha là như thế nào?

526. Chương 295: Suy Luận... Đổ Mồ Hôi.

Tuy rằng bây giờ, trẻ con vẫn được tiếp xúc với một số bộ phim trên tv, cho dù trưởng thành sớm, cũng sẽ không tùy tiện gọi người khác là cha, không khuyến khích người ta theo đuổi mẹ mình.

Mà bây giờ, chỉ có một cách giải thích duy nhất chính là, Tiểu Diệp Tử ngay từ đầu đã biết thân phận của tôi, nên mới thúc đẩy tôi và Diệp Tiêu Tiêu với nhau!

Từ khi Tiểu Diệp Tử nói câu vừa rồi, làm cho tôi mới vỡ lẽ, lúc bình thường, khi Diệp Tiêu Tiêu ngủ, thường gọi tên tôi, sau đó có tấm ảnh của tôi!

Mà trong một thời gian dài, ấn tượng này khắc sâu vào trong đầu của Tiểu Diệp Tử, nên lúc gặp tôi mới có biểu hiện như vậy.

Tôi trăm phương ngàn kế lừa gạt nó, không ngờ nó lại lừa mình!

Nghĩ tới đây tôi thoải mái cười nói:

“Tiểu Diệp Tử rất thông minh, từ trước tới giờ chỉ có cha đi tính kế người khác, không nghĩ tới cha lại bị con tính kế trong lòng như vậy! Con ngoan... tối nay cùng cha về nhà đi thôi.”

Nói đến đây, tôi chợt phát hiện biểu tình của Diệp Tiêu Tiêu rất lạnh mạc, trong đôi mắt thoáng lên một sự chán ghét.

“Tiêu Tiêu, em làm sao vậy?”

Tôi hoảng sợ, vội vã mở miệng hỏi.

Diệp Tiêu Tiêu không thèm nhìn tôi, cũng không thèm trả lời. Mà lại nhìn chăm chăm vào Tiểu Diệp Tử, thanh âm có chút kích động hỏi:

“Tiểu Diệp Tử, bình thường mẹ đối với con có tốt không?”

Tôi nghe câu này thì không hiểu, cho dù là mẹ của Tiểu Diệp Tử, thì sao phải gọi như vậy.

Nhưng Tiểu Diệp Tử gật đầu rất nhanh:

“mẹ đối với con rất tốt.”

“Vậy con có giận mẹ, có muốn rời xa khỏi mẹ hay không?”

Diệp Tiêu Tiêu tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên là không rồi, con vĩnh viễn muốn ở cùng mẹ!”

Tiểu Diệp Tử lắc đầu.

Diệp Tiêu Tiêu nghe xong thỏa mãn gật đầu, sau đó nhìn tôi lạnh lùng nói.

“Có nghe thấy không? Tiểu Diệp Tử chắc chắn là không lia xa khỏi tôi. Tôi phủ nhận chuyện Tiểu Diệp Tử là con anh. Cho dù anh có đi đâu, nó cũng không thể theo anh!”

Tôi sửng sốt, có chuyện gì vậy!

“Tiểu Diệp Tử, chúng ta về nhà!”

Diệp Tiêu Tiêu nói xong bế Tiểu Diệp Tử lên.

“Mẹ, cha...”

Tiểu Diệp Tử không rõ tại sao mẹ mình lại biến thành như vậy! Tiểu Diệp Tử không muốn đi, vì nó sợ cha sẽ không đi. Nó vất vả lắm mới nhìn thấy cha, sao có thể tự nhiên bỏ đi như vậy được!

“Vậy thì con cần cha, hay cần mẹ?”

Diệp Tiêu Tiêu trợn mắt nhìn Tiểu Diệp Tử.

“Con... con...”

Tiểu Diệp Tử ủy khuất không nói ra lời, tại sao lại phải bắt nó phải lựa chọn cơ chứ!

“Diệp Tiêu Tiêu, em muốn làm gì?”

Tôi nhìn thấy Tiểu Diệp Tử tội nghiệp như vậy, trong lòng có chút tức giận!

Con làm gì có con của một mình ai, cho dù là mẹ, cũng không nên đối xử với nó như vậy chứ!

Diệp Tiêu Tiêu thấy hình dạng tức giận của tôi, càng thêm khẳng định cách nghĩ trong lòng nói:

“Thế nào? Tức giận hả? Rất cục thì anh cũng lộ rõ ý đồ của mình rồi đúng không?”

“Anh tức giận?”

Tôi thấy Diệp Tiêu Tiêu nói như vậy, thì không khỏi dờ khóc dờ cười.

“Anh khẩn trương vì con của mình thì con của mình thì có làm sao? Hơn nữa cách nghĩ của anh thì cũng có gì xấu xa!”

Diệp Tiêu Tiêu sợ dãi tức giận như vậy, là bởi vì có nguyên nhân của nàng, nàng có một người bạn học, nhưng người bạn này lại xảy ra chuyện, làm cho nàng nghi thần nghi quỷ.

Trong lớp nghiên cứu sinh của Diệp Tiêu Tiêu, có một người bạn tên là Vương Tâm Diệp, cũng là bạn thân của Diệp Tiêu Tiêu.

Năm ngoái, Vương Tâm Diệp có bạn trai, gia thế rất tốt, có một công ty chứng khoán ở hồng kông, người này chăm sóc Vương Tâm Diệp rất tốt.

Bạn mình kiếm được bạn trai tốt, Diệp Tiêu Tiêu đương nhiên rất vui mừng, cũng chúc phúc cho nàng, Diệp Tiêu Tiêu từng lén khuyên nàng, kêu nàng cẩn thận một chút.

Diệp Tiêu Tiêu nghĩ, mình không cần thận, nên mới thành như vậy!

Sau này, công tử Hongkong cho Vương Tâm Diệp uống thuốc ngủ, lấy mất cái quý giá của nàng, rồi nói gia thế hai gia đình chênh lệch rất lớn, phản đối hai người.

Vương Tâm Diệp nghe xong, đương nhiên là rất đau khổ, đồng thời hỏi lại người yêu là xem có biện pháp nào hay không. Lúc này, công tử Hongkong mới nói, chỉ cần Vương Tâm Diệp sinh em bé, thì mọi chuyện sẽ dễ giải quyết!.

Vương Tâm Diệp đương nhiên là không nghi ngờ gì với lời nói của hắn, Diệp Tiêu Tiêu khuyên cũng không được, Vương Tâm Diệp căn bản là không tin công tử kia lừa mình, thậm chí là còn chưa nghĩ tới chuyện này!.

Trong lúc mang thai, công tử kia đối với nàng chăm sóc cẩn thận, điều này đương nhiên cũng làm cho Diệp Tiêu Tiêu hả hê, lại liên tưởng đến chuyện mình lúc trước, cũng ao ước được như Vương Tâm Diệp.

Đầu năm nay, Vương Tâm Diệp thuận lợi sinh được một bé trai, trong lúc Vương Tâm Diệp còn đang hạnh phúc, thì nhận được một tin dữ, cha của đứa bé đã đón đứa nhỏ đi!

Lúc mới đầu, Vương Tâm Diệp không nghĩ ngợi gì cả, nhưng sau này, thấy có cái gì đó không đúng, gọi điện thoại thì không liên lạc được!

Một tháng sau, khi tâm hồn và thể xác suy sụp, Vương Tâm Điệp nhận được một phong thư, bên trong là chi phiếu một ngàn vạn.

Trong thư, công tử kia nói rõ chân tướng với nàng, hóa ra người này đã có gia đình, đồng thời còn có một con gái. Mà công tử này là người trọng nam khinh nữ, cho rằng không có con trai, thì thiên lý bất dung, có lỗi với tổ tiên.

Thế nhưng vợ lại không sinh đẻ được, cho dù làm cách nào đi nữa, thì cũng không có hi vọng, trong khi vợ lại là con của một ông trùm thương nghiệp ở Hongkong, hẳn không có cách ly hôn được với người này. Đành nghĩ tới cách này, nhưng ở Hongkong thì có nhiều phiền phức, đành phải tìm vào trong nội địa.

Công tử kia cũng nói thẳng, là không phải không có tình cảm với Vương Tâm Điệp, nhưng vì gia đình, nhưng trọng yếu hơn nữa là hẳn cần đứa nhỏ.

Sau khi chuyện này, Vương Tâm Điệp nghĩ học, Điệp Tiêu Tiêu điện về cho gia đình, thì gia đình bảo là không có tin tức gì của nàng cả.

Lúc Điệp Tiêu Tiêu mới đi mua đồ về, thấy Tiểu Điệp Tử bảo tôi là cha, trong lòng có chút hoài nghi.

Nàng hoài nghi cũng là có căn cứ, nàng thấy tôi không ôn chuyện với nàng, lại còn lồi kéo làm quen với Tiểu Điệp Tử.

Sau lại nghe tới chuyện, tôi muốn đem Tiểu Điệp Tử về nhà, nên mới có chuyện như thế này.

Điệp Tiêu Tiêu cho là tôi không có cảm tình gì với nàng, bởi vì thời gian hai người phát sinh quan hệ, tôi là học sinh của nàng, hai người còn chênh lệch tuổi tác rất lớn, có khi nàng chỉ xem tôi là một học sinh.

Bây giờ cho dù là tôi đã lên đại học, nhưng tôi lâu như vậy đã không liên lạc gì với nàng, nàng cho rằng tôi đã sớm quên nàng rồi.

Nhưng khi nàng biết tôi biết Tiểu Điệp Tử là con của tôi, lại thấy Tiểu Điệp Tử lại vui vẻ vô cùng, Điệp Tiêu Tiêu lập tức cho rằng tôi giống với tên công tử Hongkong kia.

“Được rồi, Lưu Lỗi, anh đừng có giả bộ, mấy năm nay tôi coi như là bị mù, nên mới quen anh!”

Điệp Tiêu Tiêu nói xong vô cùng thê lương nói:

“Bên cạnh mỹ nữ như mây, chỉ sợ sớm đã quên tôi rồi đúng không? Anh kiên trì ngồi ở chỗ này, có phải là định cướp con của tôi đi không? Nhưng mà anh yên tâm, tôi quyết không cho anh thực hiện được đâu!”

Tôi ngơ ngác nhìn Điệp Tiêu Tiêu, quá mạnh mẽ, suy nghĩ này quả thực vô cùng bất ngờ!

Đúng là một suy luận đồ mồ hôi.

527. Chương 296: Hiểu Lâm Tiêu Tan.

Tôi thấy Điệp Tiêu Tiêu muốn bế Tiểu Điệp Tử rời đi, vội vã ngăn ở trước mặt nàng!

Nếu như tôi cứ để cho nàng rời đi như vậy, thì khẳng định nàng sẽ mang Tiểu Điệp Tử chốn đi mất.

“Muốn làm gì? Còn có chuyện gì? Không nói thì mới tránh ra!”

Điệp Tiêu Tiêu phụng phịu, lạnh lùng nhìn tôi nói.

“Tiêu Tiêu! Em hiểu lầm rồi!”

Tôi nhìn thẳng vào mắt Điệp Tiêu Tiêu nói:

“Anh không có ý này, em đừng suy nghĩ nhiều quá!”

“Tôi suy nghĩ nhiều? Phải! Tôi đúng là suy nghĩ nhiều đấy? Anh định mang Tiểu Điệp Tử đi chứ gì?”

Diệp Tiêu Tiêu diện khuôn mặt vô tình nói.

“Diệp Tiêu Tiêu, mặc kệ thế nào, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đã, có nhiều người đang nhìn chúng ta này!”

Tôi lắc đầu cười khổ nói.

Diệp Tiêu Tiêu vừa rồi hết sức xúc động, đương nhiên là không nghĩ nhiều như vậy, bây giờ nghe tôi nói như thế, mới nhìn xung quanh một cái, thấy rất nhiều người đang nhìn về phía này, lập tức có chút lúng túng, vội vã ngồi trở xuống.

“Lưu Lỗi, giờ thì anh có thể nói không?”

Tôi nhìn thoáng qua Tiểu Diệp Tử đang ngồi ở bên cạnh, tuy rằng nó còn nhỏ, nhưng cha mẹ làm trò trước mặt con cái thì không tốt, tôi vẫn còn có chút không thích ứng, vì vậy nhìn nó nói:

“Tiểu Diệp Tử, con ra chỗ mấy chị... Ách, mấy cô ngồi đi, cha có chuyện muốn nói với mẹ.”

Vốn tôi muốn nói là mấy chị, nhưng mà như vậy đúng là loạn hết cả bối phận, vì vậy vội vàng đổi giọng.

Tiểu Diệp Tử nhìn tôi một cái, lại nhìn Diệp Tiêu Tiêu một chút, thấy Diệp Tiêu Tiêu nhìn nó khẽ gật đầu, Tiểu Diệp Tử mới chạy sang bàn của Triệu Nhan Nghiên.

Tuy rằng Diệp Tiêu Tiêu sợ tôi mang Tiểu Diệp Tử đi, thế nhưng có tôi ngồi ở chỗ này. Nàng không tin tôi sẽ vô sỉ bảo Triệu Nhan Nghiên sẽ làm thay, nên cũng an tâm ngồi ở lại.

Chuyện giữa tôi và Diệp Tiêu Tiêu nói lúc nãy, mấy người Triệu Nhan Nghiên đương nhiên là nghe rõ, nên cũng biết Tiểu Diệp Tử là con giữa tôi và Diệp Tiêu Tiêu. Cho nên cũng đối với Tiểu Diệp Tử vô cùng thân thiết.

Ở trong mắt các nàng, con của Diệp Tiêu Tiêu cũng là con của các nàng, căn nhà sau này sẽ càng náo nhiệt hơn không ít.

“Tiêu Tiêu, em hiểu lầm rồi, anh vừa nãy mới biết chúng ta có một đứa nhỏ! Không sai, anh đúng là muốn đem Tiểu Diệp Tử về nhà...”

Tôi nói đến đây, thì đã nhìn thấy Diệp Tiêu Tiêu nhú mày lại, tôi không dám kéo dài, vội vã bổ sung:

“Thế nhưng đem Tiểu Diệp Tử về, thì em nhất định phải đi theo”

“Hừ hừ!”

Diệp Tiêu Tiêu nghe xong cười lạnh nói:

“Anh sợ tôi không cho Tiểu Diệp Tử theo anh, nên anh mới nói như vậy phải không? Tại sao lúc nãy anh không đề cập tới? tại sao bây giờ mới nói?”

Diệp Tiêu Tiêu nghe tôi nói như vậy, nghĩ rằng tôi chỉ coi nàng là một người không quan trọng.

“Tiêu Tiêu, không phải như vậy, em cứ nghe anh nói đã.”

Tôi nhìn nàng vô cùng chân thành nói.

“Em có biết không? Lúc nãy anh nhìn thấy em, kích động như thế nào? Thần thái của anh lúc đó, quyết không phải là... giả bộ, bởi vì lúc đó anh vẫn chưa biết, Tiểu Diệp Tử là con anh! Khi anh nghe em nói, em đã có chồng, em biết anh thương tâm đến thế nào không? Sau đó, từ miệng của Tiểu Diệp Tử anh mới biết được chân tướng, nên anh mới thân cận với nó, chỉ muốn từ miệng của nó, tìm được sơ hở nào đó! Anh không biết là tới giờ này em vẫn còn đợi anh, em không đi tìm anh, làm anh thấp thỏm vô cùng. Em là người như thế nào, anh hết sức hiểu, em là một cô gái mạnh mẽ, cho nên anh mới thân cận với Tiểu Diệp Tử, chỉ cần Tiểu Diệp Tử tiếp nhận anh, thì em cũng sẽ tiếp nhận anh.”

Diệp Tiêu Tiêu nhìn tôi, không nói gì, nhưng mà nhân thần đã không còn lạnh lùng như vừa rồi.

Nàng đương nhiên hiểu những gì mà tôi nói, nhưng mà có Vương Tâm Diệp làm ví dụ, nàng vẫn chưa hoàn toàn yên lòng.

“Tiêu Tiêu, anh biết, thời gian trước chúng ta ở nhà em là một chuyện ngoài ý muốn, thế nhưng anh đã nói với em rồi, anh sẽ có trách nhiệm, với lại, anh sẽ không chỉ có trách nhiệm với một mình em, mà còn với cả hai mẹ con em! Anh thích Tiểu Diệp Tử, không sai, nhưng mà anh sẽ không cho em rời xa anh nữa!”

Tôi thở dài một hơi, thấp giọng nói.

“Anh không cho tôi rời xa anh? Thật hay giả? Tôi thấy mấy năm nay anh sống không tệ thì phải!”

Diệp Tiêu Tiêu hết giận phen nữa nhưng vẫn có chuyện âm ức nói:

“Lúc chúng ta quen nhau, em là cô giáo của anh lúc đó anh mới bao nhiêu tuổi? Tại sao có thể có tình cảm với em được?”

“Ha hả, Tiêu Tiêu, em chưa từng nghe câu nói? Đó là trong tình yêu, tuổi tác không có sự chênh lệch, không có khoảng cách về thân phận hay sao!”

Tôi nói.

“Em tuy rằng lớn tuổi hơn anh, nhưng trong tâm lý của anh, chưa từng coi em là cô giáo của mình, như bây giờ này, không phải hay sao? Dương Quá so với Tiểu Long nữ thì nhỏ hơn, Tiểu Long nữ còn là sư phụ của hắn, vậy thì có sao đâu? Anh biết em nghĩ gì, nghĩ rằng anh không thích em đúng không? Em nghĩ lúc đó anh còn nhỏ, không có hứng thú gì với em đúng không, em nghĩ chuyện kia ngoài ý muốn, anh nói có trách nhiệm với em, chỉ là lời nói đơn thuần thôi đúng không?”

Tôi hỏi như vậy, Diệp Tiêu Tiêu vô ý thức gật đầu.

“Nha đầu ngốc!”

Tôi vươn tay, nắm lấy hai bàn tay của nàng, nắm chặt trong tay.

Diệp Tiêu Tiêu giật giật lại hai cái, nhưng sao tôi có thể cho nàng thoát được chứ! Diệp Tiêu Tiêu thấy giãy không ra, cũng để mặc tôi cầm, nhưng hung hăng trợn mắt nhìn tôi một cái.

Tôi biết rằng băng trong lòng của Diệp Tiêu Tiêu đã bắt đầu tan chảy, nên vội vã rên sất khi còn nóng:

“Tiêu Tiêu, anh không biết cái gì là thích, cái gì mới là yêu, nhưng anh biết, anh thích nhìn em khi em tức giận, thích dẫu vô cớ với em, thời gian không gặp em, anh nhớ thương vô cùng, thời gian mà em rời đi, anh rất thương tâm, khi em trở lại, anh rất vui vẻ!”

“Thời gian lâu như vậy, anh đã nhiều lần hỏi thăm tin tức từ cha em, nhưng anh sợ em bị hoang mang! Sau này, không hỏi nữa, nhưng anh vô cùng tin tưởng, đó là em sẽ thực hiện lời hứa của mình, khi nào dám đổi mặt với anh, em sẽ tới tìm anh!”

Tôi tiếp tục nói:

“Thế nhưng lúc này, ông trời đã cho anh một cơ hội, anh không đợi thêm được nữa, Tiêu Tiêu về nhà với anh đi!”

Nghe tôi nói xong, Diệp Tiêu Tiêu trầm mặc. Trong tiềm thức của nàng, đã chứng minh, không phải tôi vì chuyện Tiểu Diệp Tử, nên bây giờ mới bỏ tầng phòng ngự, bộc lộ chân tình nói:

“Các nàng làm sao bây giờ?”

Nghe được Diệp Tiêu Tiêu mở miệng, tôi rút cục thở dài một hơi! Tuy rằng nàng vẫn chưa trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi, nhưng như vậy cũng là gián tiếp rồi, tôi biết nàng còn băng khoảng chuyện của Triệu Nhan Nghiên và các nàng.

“Tiêu Tiêu, em đã hỏi, anh cũng sẽ không giấu diếm, ngoại trừ 4 người này, anh còn có thêm 5 nữ nhân nữa. Nhưng em yên tâm, quan hệ của các nàng rất tốt, hơn nữa em là cô giáo của Triệu Nhan Nghiên, các nàng sẽ tiếp nhận rất nhanh!”

Tôi cười chỉ chỉ về phía Triệu Nhan Nghiên và Trần Vi Nhi các nàng đang chơi đùa với Tiểu Diệp Tử, nói:

“em xem, các nàng đã thích Tiểu Diệp Tử rồi!”

“Chẳng biết xấu hổ! Tại sai anh không hỏi em, là có tiếp nhận các nàng hay không!”

Diệp Tiêu Tiêu nhỏ giọng thầm nói.

Nhưng mà nhìn sắc mặt nàng, chẳng có chút giận hờn nào cả.

“Em nói cái gì?”

Tôi làm bộ không nghe thấy.

“Không có gì!”

Diệp Tiêu Tiêu cả giận:

“Không nghe được thì thôi!”

Hắc hắc, vậy thì xong rồi! Tôi biết lúc này nên trả lời, nên nghiêm nét mặt, nói:

“Tiêu Tiêu, bác Diệp có biết chuyện của Tiểu Diệp Tử không?”

Diệp Tiêu Tiêu hơi thở dài một chút thở dài một chút, lắc đầu nói:

“Sau khi phát hiện mình mang thai, nên em tới nơi này! Lúc đó em rất hoang mang, rời khỏi anh cũng vì nguyên nhân này!”

Lúc đó anh chỉ là một học sinh, em sợ anh biết anh biết tin em mang thai, thì không tiếp nhận được! Em sợ anh sẽ bảo em đi phá, con nó đâu có tội gì....

Em suy nghĩ rất lâu, mới quyết định đi học nghiên cứu sinh, đồng thời sinh đứa nhỏ này, đồng thời gạt người trong nhà. Ngay cả chuyện dẫn đứa nhỏ này về cũng không dám...”

Diệp Tiêu Tiêu u oán nói.

Tôi cười khổ một cái, lúc đó tôi mà biết Diệp Tiêu Tiêu mang thai, thì nhất định sẽ không bao giờ bắt Diệp Tiêu Tiêu phá, bởi vì lúc đó tôi cũng hơn 30 tuổi rồi.

“Tiêu Tiêu, em chịu khổ rồi.”

Tôi vô cùng cảm khái nói:

“Nếu như anh sớm biết chuyện này, thì sao có thể để em một mình nuôi con nhỏ cực khổ như vậy! Đồng thời cho em biết, nếu như không phải Nhan Nghiên và các nàng còn quá nhỏ, thì anh đã bắt các nàng sinh con rồi!”

“Hừ ~!”

Diệp Tiêu Tiêu nhìn tôi liếc mắt.

Tôi ngơ ngác nhìn Diệp tiêu Tiêu, một khắc phong tình kia, có thể làm say lòng người.

528. Chương 297: Cha Là Hoàng Đế?

Hạ Nhu và Vu Đình thì không có gì, bởi họ không biết Diệp Tiêu Tiêu, thế nhưng Hứa Nhược vẫn lại rất khiếp sợ. Diệp Tiêu Tiêu là cô giáo của trường Tứ Trung(THPT số 4), không ngờ tôi lại làm cho cả cô giáo của mình...

Trong lòng không khỏi thầm than: không biết là có bao nhiêu thiếu nữ mỹ lệ vô tri rơi vào ma chướng của tôi đây.

“Cô ơi, các cô có quan hệ như thế nào với cha của cháu?”

Tiểu Diệp Tử tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng nhìn thấu quan hệ của cha mình và mấy cô này không bình thường.

Triệu Nhan Nghiên bị hỏi câu này, thì có chút buồn bực, giống như mình bị bắt quả tang là đang thông dâm không bằng! Rõ ràng mình mới là vợ cả mà! Mẹ của cháu mới là kẻ thứ 3 chen chân vào đấy!

Nhưng mà Triệu Nhan Nghiên cũng không tính toán gì với trẻ con cả, cho nên chỉ đành phải giải thích:

“Quan hệ của mẹ cháu với cha cháu như thế nào, thì các cô cũng vậy!”

Trần Vi Nhi và các nàng nghe thấy Triệu Nhan Nghiên giải thích, thì không khỏi mỉm cười, câu trả lời này thực sự là rất buồn cười.

“A?”

Tiểu Diệp Tử chu mỏ lên nói:

“Cha và mẹ cháu là người một nhà, các cô cũng là người một nhà ư?”

“Có thể hiểu như vậy...”

Triệu Nhan Nghiên gật đầu.

Loại chuyện này, đúng là không biết giải thích với trẻ con cách nào đây, chẳng nhẽ lại nói, chúng ta đồng thời là lão bà của cha cháu?

“Vậy thì không tốt rồi, cháu gọi mẹ cháu là mẹ, vậy thì phải gọi các cô là gì?”

Tiểu Diệp Tử gãi gãi đầu, có chút không hiểu.

“Àn, các cô cũng là mẹ của cháu, cháu gọi cô là mẹ cả!”

Triệu Nhan Nghiên suy nghĩ một chút hé miệng cười nói.

“Mẹ cả?”

Tiểu Diệp Tử còn chưa kịp lên tiếng, thì Trần Vi Nhi đã bật thốt lên.

“Tiểu Diệp Tử, cô là mẹ ba của cháu!”

Trần Vi Nhi nói.

“Chị Vi Nhi, dường như em mới đứng thứ ba mà?”

Hạ Nhu thắc mắc.

“Lấy thời gian lên giường với lão công làm chuẩn!”

Vi Nhi nói.

“Vậy thì chúng em vẫn trước chị!” Hạ Nhu hàm hồ nói.

“Được rồi, hai vị, có trẻ con ở đây, sao hai người nói gì mà phức tạp vậy!”

Triệu Nhan Nghiên thấy hai người càng nói càng kỳ cục, cấp tốc chặn lại.

Trần Vi Nhi và Hạ Nhu cũng chỉ vui đùa một chút, chứ bình thường quan hệ của hai nàng rất tốt.

“Vậy thì cô là... a, ba, bốn, năm, sáu, bảy...”

Hạ Nhu đếm gần hết bàn tay, mới ủ rũ nói:

“cô là mẹ tám của cháu!”

Đây là còn chưa tính mấy vị đại minh tinh nữa đấy, nếu tính có khi mình xếp cuối cùng!

“A?”

Tiểu Diệp Tử kinh ngạc, tại sao đột nhiên lại có nhiều mẹ như vậy! Suy nghĩ nửa ngày, rồi mới yếu ớt hỏi:

“Cô ơi... a không, mẹ cả ơi, mẹ ba ơi... các mẹ đều là vợ của cha?”

Triệu Nhan NGHIÊN gật đầu, loại chuyện này có gạt nó cũng vô dụng, kêu gì thì nó cũng sớm biết. Không biết sau này nó có địch ý gì với mình không đây!

“Chẳng nhẽ cha con là Hoàng đế sao?”

Tiểu Diệp Tử đúng là vô tư nói.

Triệu Nhan NGHIÊN và mấy người đều sửng sốt, không hiểu tại sao Tiểu Diệp Tử lại nói như vậy.

“Chuyện này thì có liên quan gì đến hoàng đế?” Vu Đình rất kỳ quái.

“Con xem bên trong TV, chỉ có hoàng đế mới có nhiều vợ như vậy!”

Tiểu Diệp Tử ngây thơ nói.

Triệu Nhan NGHIÊN và mấy người hai mặt nhìn nhau, tuy vậy lại không kiếm được cách giải thích nào cho hợp.

Rất may là Hạ Nhu phản ứng tương đối nhanh:

“Cha của cháu là hoàng đế thương nghiệp, vì vậy cũng được coi là một vị hoàng đế!”

Tiểu Diệp Tử đương nhiên là không phân biệt được những điều này, vô tư gật đầu.

TRong lúc này, tôi với Diệp Tiêu Tiêu đã hóa giải những hiểu lầm trước đây! Khi Diệp Tiêu Tiêu kể chuyện của Vương Tâm Diệp, tôi mới hiểu tại sao, nàng lại có phản ứng như vậy!

Sau khi thở dài một hơi, tôi cảm thấy bạn trai của Vương Tâm Diệp thật là trơ trẽn! Sau khi mang con đi, lại còn bỏ mẹ, thì không biết hấn nghĩ kiểu gì nữa. Trẻ con mà không có tình thương của mẹ, thì có thể hạnh phúc hay sao?

“Có thể là trong nhà của hấn có một con cạp cái rất là lợi hại?” Tôi cười lắc đầu.

“Ý của anh là, anh không sợ Triệu Nhan NGHIÊN?”

Diệp Tiêu Tiêu nhìn tôi, trên mặt đỏ ửng, dù sao vấn đề này, cũng có quan hệ với nàng.

“Sợ. đương nhiên sợ!”

Tôi rất tự nhiên nói:

“Cũng bởi vì anh yêu nàng, nên mới sợ nàng, cũng giống như vậy, anh cũng rất yêu em, bởi vậy nên các nữ nhân của anh bình thường hay ăn dấm chua. Thế nhưng mọi người luôn lấy đại cục làm trọng. Các nàng cũng biết anh, khi yêu ai cũng bình đẳng, cho nên trong cuộc sống, các nàng rất hòa hợp.”

Vấn đề này cũng là tâm sự trong lòng tôi, kiểu gì thì cũng phải nói rõ với nàng, không thì lại xảy ra chuyện tranh giành người yêu mà phiền.

“Anh nghĩ rằng, em sẽ tranh thủ tình cảm với các nàng? Đồ không biết xấu hổ! Anh nghĩ rằng, em không hiểu ý của anh hay sao?”

Diệp Tiêu Tiêu trợn mắt liếc mắt nhìn tôi nói:

“Em có Tiểu Diệp Tử rồi, mẹ con với nhau cũng rất tốt!”

“hắc hắc, không có anh sao được, chẳng nhẽ em không nhớ anh?”

Tôi cười xấu xa nói

“Nhớ cái gì?”

Trực giác nói cho tôi biết, đây không phải chuyện tốt gì.

“Đêm dài tương tư, đương nhiên là nhớ anh!”

Tôi và Diệp Tiêu Tiêu dường như đã tìm lại được cảm giác lúc trước.

“Hừ! Anh có nhiều lão bà như vậy, không sợ mệt chết hay sao?”

Diệp Tiêu Tiêu tuy rằng đã có con với tôi, thế nhưng nhắc tới vấn đề này, nàng lại vô cùng xấu hổ! Dù sao nàng với tôi chỉ có hồ đồ đúng một lần!

“hắc hắc, không phải lão công của em thối da trâu, đến lúc đó em có thể hỏi Nhan Nghiên và các nàng, cho dù đồng thời các nàng tới, cũng không là đối thủ của anh...”

“Được rồi, đừng nói nữa! Đang ở trước mặt mọi người, sao có thể nói những chuyện như thế này!”

Diệp Tiêu Tiêu cắt ngang lời của tôi:

“EM tốt xấu gì cũng là cô giáo của anh! Đúng là mắt mặt, dường như anh chưa bao giờ, coi em là cô giáo của mình thì phải!”

“Ai nói mắt mặt!”

Kiếp này thì đúng vậy, nhưng kiếp trước tôi đúng là coi nàng là cô giáo của mình, vì vậy tôi nói:

“Anh chẳng phải là phải nộp bài kiểm tra cho em thì gì?”

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới vấn đề bài kiểm tra, Diệp Tiêu Tiêu lại tức giận, dấy mà là bài kiểm tra ư? Có mà giống thư tình thì có! Em thích cô, cô thích em, chúng ta làm bạn nhé... như vậy thì làm sao giống bài kiểm tra được chứ!

“Đấy mà là bài kiểm tra của anh? Thư tình thì có?”

Diệp Tiêu Tiêu bĩu môi.

“tại sao em biết!”

Tôi đồng dục nói:

“Anh còn chưa viết thư tình cho ai, em là người thứ nhất!”

“Vậy theo ý anh, em nên vui vẻ mới đúng?”

Diệp Tiêu Tiêu nhìn tôi, khuôn mặt làm như vô tình.

“Đúng vậy, không sai!” Tôi gật đầu.

“anh đi chết đi!” Diệp Tiêu Tiêu vỗ vào vai tôi, nói.

“Nếu như anh chết, thì Tiểu Diệp Tử làm sao bây giờ?”

Tôi gãi gãi lòng bàn tay của Diệp Tiêu Tiêu.

“...”

Diệp Tiêu Tiêu chỉ đành trợn mắt thị uy.

Thấy Triệu Nhan Nghiên và các nàng đang vui đùa cùng với Tiểu Diệp Tử, Diệp Tiêu Tiêu có chút bất đắc dĩ.

Xem ra sau này Tiểu Diệp Tử đúng là không thiếu tình yêu rồi, thế nhưng vì vậy, thời gian mà mình ở cùng với Tiểu Diệp Tử cũng ít đi!

Nghe thấy Tiểu Diệp Tử gọi mẹ cả, mẹ ba, Diệp Tiêu Tiêu biết, chỉ có nàng mới được Tiểu Diệp Tử gọi là mẹ!

NGhĩ tới đây, Nàng không khỏi lắc đầu.

Tôi thấy Diệp Tiêu Tiêu như vậy, thì cũng đoán được trong lòng nàng nghĩ gì, vì vậy nói:

“Tiêu Tiêu, có nhiều người thương yêu Tiểu Diệp Tử như vậy, còn không tốt hay sao, em còn phải đi học, như vậy tốt hơn so với để nó ở nhà một mình?”

Diệp Tiêu Tiêu suy nghĩ lời nói của tôi, thấy có đạo lý, nên mới bình thường trở lại.

Mấy người chúng tôi còn chưa ăn gì, mãi trò chuyện với Diệp Tiêu Tiêu, nên chỉ còn có mỗi cốc kem ly cho tôi, tôi tức giận, tôi có phải là thánh đầu cơ chứ?

Nhưng sau khi ăn xong kem ly, thì thực sự tôi đã no. Thấy bên cạnh vẫn có người đứng chờ, tôi cũng không thể vô sỉ hơn được nữa, đành dắt Tiểu Diệp Tử và các nàng rời quán KFC.

“Tiêu Tiêu, theo anh trở về đi?”

529. Chương 298: Báo Tin Mừng

Lúc ở trường, tôi luôn tìm cách ngắm nhìn đôi bạo nữ pháp phòng của Diệp Tiêu Tiêu, có một cái lần hồ đồ ở trên giường, nhưng mà do tôi uống nhiều rượu quá, nên không nhớ được gì cả. Cho nên từ một phương diện khác tôi chưa sờ qua nàng!

“đôi mắt anh nhìn vào chỗ nào vậy?”

Diệp Tiêu Tiêu dùng sức kéo tôi một cái, nói:

“Ngày đầu tiên đến trường, anh đã nhìn em, đừng cho là em không biết!”

Tôi đổ mồ hôi, nhìn ánh mắt trêu chọc của Triệu Nhan Nghiên và các nàng, tôi thực sự có chút xấu hổ. Nhưng mà xấu hổ chỉ trong nháy mắt, hiện tại da mặt tôi đã dày như tường thành rồi, nên tôi nói:

“anh biết em biết, nên anh chưa bao giờ phải rình coi chuyện này!”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi nói câu “anh biết em biết” thì sững sốt, sau khi suy nghĩ cẩn thận thì mới biết ý tôi đang nói điều gì.

“Em bây giờ tuy không phải giảng dạy, nhưng phòng của em ở gần trường học, nếu như em đến chỗ anh thì đi học không tiện lắm.”

Diệp Tiêu Tiêu nói.

“Tưởng chuyện gì việc này đơn giản thôi, mỗi ngày anh lái xe đưa em đi học là được, à, Tiêu Tiêu em biết lái xe không?”

Tôi đột nhiên hỏi, vì gia đình Tiêu Tiêu là gia đình cán bộ cao cấp, sao không biết lái xe được!

Quả nhiên như tôi suy nghĩ, Diệp Tiêu Tiêu gật đầu, lại lắc đầu:

“Sau hi em lên đại học có đi thi, được bằng lái, nhưng sau này không có xe, phỏng chừng đã quên hết rồi.”

“Lái xe chỉ hai ngày là thuần thục thôi” Tôi vừa cười vừa nói.

Sau khi tôi trọng sinh, trong một thời gian rất dài không lái xe, vậy mà cũng tốt.

“Đúng vậy cô Diệp, em dạy cho cô, tin tưởng là rất nhanh cô có thể tự lái được” Triệu Nhan Nghiên sao có thể buông tha cơ hội từ học sinh tấn chức thành cô giáo chứ!

“ha ha, được, vậy sau này cô gọi em là cô giáo, có đúng không cô giáo tiểu Triệu?”

Diệp Tiêu Tiêu gật đầu, nàng đương nhiên biết, nếu như chấp nhận ở cùng với tôi, thì phải có quan hệ tốt với những nữ nhân khác.

Triệu Nhan Nghiên trước đây là học sinh của mình, là đối tượng tiếp xúc dễ nhất.

Hơn nữa trực giác nữ nhân cho Diệp Tiêu Tiêu biết, tình cảm giữa tôi và Triệu Nhan Nghiên không đơn thuần.

“Đừng gọi em là cô giáo, như vậy mất tự nhiên! Cô Diệp, sau này cô gọi em là Nhan Nghiên được rồi!”

Triệu Nhan Nghiên cười cười.

“Được vậy sau này em cũng đừng gọi cô là cô Diệp nữa, gọi là chị Diệp đi...”

Diệp Tiêu Tiêu nói đến đây thì ngừng lại một chút, bỗng nhiên nghĩ đến Triệu Nhan Nghiên mới là bạn gái của tôi, nếu dựa theo bối phận thời cổ thì phải gọi Triệu Nhan Nghiên là chị mới đúng!

Nghĩ tới đây Diệp Tiêu Tiêu vội vàng nói:

“Nếu không trực tiếp gọi là Tiêu Tiêu là được rồi, đừng gọi như thế kia, người một nhà, làm gì phải xa lạ như vậy!”

“Vậy thì em gọi chị là chị Diệp nhé, ha hả”

Triệu Nhan Nghiên không có suy nghĩ nhiều như vậy, đơn giản như Vi Nhi, nàng vẫn gọi là chị.

“Cứ quyết định như vậy, Tiêu Tiêu, em nói địa chỉ cho anh biết, sau này một thời gian anh làm tài xế đi đón em!”

Tôi quyết định nói.

“Chuyện này...”

Diệp Tiêu Tiêu hơi do dự một chút:

“Hôm nay thì thôi đi, em còn rất nhiều việc cần phải thu xếp, hơn nữa là phòng trọ, em phải trả phòng cho chủ nhà, vậy để mai đi.”

Tôi thấy Diệp Tiêu Tiêu không biểu hiện thất thường nữa, nên cũng không lo lắng. Dù sao Diệp Tiêu Tiêu cũng ở chỗ này sinh sống nhiều năm, khẳng định có chuyện phải xử lý.

“Được rồi, vậy thì ngày mai anh đón em, em nói cho anh biết địa chỉ đi”

Tôi gật đầu:

“Em bây giờ đừng có đột nhiên biến mất nữa nha!”

“Sao có thể, mấy năm nay em nuôi con rồi, bây giờ em muốn tới trường, cuộc sống mấy năm nay có chút khó khăn, bây giờ đã là phú hào rồi... Lão công, em không tính cho mình, nhưng cũng phải tính cho con của chúng ta! Giống như anh nói vậy, con nó vô tội.”

Diệp Tiêu Tiêu khi gọi tôi là lão công, thì vẫn do dự một chút.

Nàng tính gọi tôi là bạn trai, nhưng hiện giờ con cũng có rồi nên đỏ mặt. Tôi gật đầu, lúc này để xoay chuyển ý nghĩ của Diệp Tiêu Tiêu, tôi phải bộc lộ tình ý với nàng, nên bắt buộc phải lôi giọng điệu này ra, tức là, con hiện giờ thì có thể được, nhưng tương lai thì em làm sao mà lo cho nó bây giờ?

“Nếu như anh không tin, vậy thì anh mang Tiểu Diệp Tử về nhà trước là được rồi!”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi không nói chuyện, tưởng là tôi không tin nàng, vì vậy đưa ra một chủ ý.

Nàng bây giờ đã hoàn toàn buông lỏng, cũng không sợ tôi bắt cóc Tiểu Diệp Tử nữa.

Là một nữ nhân, nàng có thể cảm nhận được tình yêu của tôi từ trong ánh mắt, từ đó nàng cảm nhận được rằng, tình cảm của tôi chân thành.

“ha ha, anh đúng là có ý đó, em xem, Tiểu Diệp Tử bây giờ thân thiết với mẹ cả như vậy!”

Tôi cười nói.

Diệp Tiêu Tiêu nghe xong, trên trán hiện đầy vệt đen. Nhưng cũng chẳng lo, Tiểu Diệp Tử là do nàng sinh ra cơ mà.

Chúng tôi lấy xe, đi về, tôi đề nghị được đưa Diệp Tiêu Tiêu về, nàng cũng không có gì phản đối. Trong lòng nàng đã chấp nhận tôi, nên những chuyện nhỏ nhặt này, để tùy tôi xử lý.

Hóa ra Diệp Tiêu Tiêu học nghiên cứu sinh ở một trường học ngoại ngữ tại Bắc Kinh, phòng của nàng ngay ở gần trường.

Tôi đề nghị được đưa nàng lên phòng, nhưng nàng lắc đầu, nói cho tôi biết số phòng và số điện thoại, sau đó tự mình đi vào.

Tôi cũng không kiên trì, dù sao đây cũng là một việc nhỏ, Diệp Tiêu Tiêu đã hoàn toàn tin tưởng theo tôi rồi.

Khi Tiểu Diệp Tử nhìn thấy một căn nhà to như vậy, lại có đầy đủ cả hồ bơi, hoa viên, đình viện.. giống y như trên TV, thậm chí còn xa hoa hơn trên đó nữa, thì hưng phấn vô cùng!

Tiểu Diệp Tử cũng biết cha mình không phải người thường! Đứa nhỏ này tuy rằng ngây thơ, thế nhưng cũng biết suy nghĩ, trước kia vẫn thường mặc cảm về thân phận và điều kiện của mình, thì nay lại tự tin trước các bạn!

Buổi tối, tôi không kiềm chế được sự hưng phấn, gọi điện thoại cho mẹ tôi!

“Mẹ, con nói cho mẹ biết một tin tốt!”

Điện thoại mới nhận, tôi đã cấp tốc nói.

“Lỗi Lỗi, có tin tức tốt gì?”

Thanh âm của mẹ tôi tương đối bình tĩnh, con trai mình thường xuyên xuất hiện kỳ tích.

Năng lực miễn dịch của mẹ tôi lại càng đề cao không ít.

“Mẹ, mẹ đoán xem đây là cái gì?”

Tôi thấy mẹ không hưng phấn nên bật một cái nút.

“Mẹ sao biết là cái gì, con mặc dù là con của mẹ, nhưng có phải như trước nữa đâu!”

Mẹ tôi oán giận nói:

“Lẽ nào lại tìm về cho mẹ thêm một cô con dâu?”

“Dạ, cũng coi là một việc trong đó, còn gì nữa không?”

Tôi vừa cười vừa nói.

“Con đúng là lại tìm thêm một người? Lỗi Lỗi, mẹ không phải nói con, mẹ có thêm con dâu thì cũng vui vẻ, nhưng mà có câu này mẹ cũng phải nói, một nam một nữ sống với nhau thì cũng thoải mái! Thế nhưng con nhìn xem, con đã có nhiều vợ như vậy, cũng phải nên kiềm chế một chút, các nàng hiện giờ chưa ý thức được, cho nên hôm nào con mang các nàng về, mẹ nói cho chúng biết, tầm quan trọng của thân thể nam nhân...”

Mẹ tôi lại bắt đầu quở trách.

“Mẹ, chờ một chút.”

Tôi vội vàng cắt ngang.

“Mẹ, mẹ đã quên tâm pháp của con rồi hay sao? Hắc hắc, cho dù có nhiều lão bà hơn nữa cũng không sao đâu! Mẹ, chẳng nhẽ việc này mẹ chưa biết qua cha con sao? Bộ tâm pháp này con cũng dạy cho cha đấy!”

“Lại còn không đứng đắn, nhắc tới cha con làm gì? Cẩn thận mẹ đánh cả hai cha con!”

Mẹ tôi xấu hổ, nhưng nghĩ đến chồng mình sinh long hoạt hổ, thì cũng buông lỏng nói:

“Vậy thì con muốn nói cho mẹ biết chuyện gì?”

“Con chẳng phải nói, đây là việc cha mẹ tối hy vọng nhất!”

Tôi thần bí nói.

“Cha mẹ hy vọng nhất? Con bây giờ đã có sự nghiệp, có vợ, mẹ mong nhất là có một đứa cháu để ôm.... A, này, con trai, không phải con có rồi chứ?”

Mẹ tôi đột nhiên hỏi

“Con? Có?”

Nghe xong câu hỏi của mẹ tôi, tôi dở khóc dở cười.

“Cái gì mà con có?”

“Ha ha, mẹ nói sai rồi. Không phải là con có mà là con dâu của mẹ có, có phải không?”

mẹ tôi cười không ngậm miệng được, xem ra khả năng này là rất lớn.

“Tiểu Diệp Tử, mau tới đây nói chuyện với bà Nội đi” Tôi công bố đáp án.

“Cháu chào bà!”

Tiểu Diệp Tử trước đó đã được tôi nói cho biết trước, nên cũng không có gì lo lắng.

530. Chương 299: Tối Đón Diệp Tiêu Tiêu.

“Cháu là....” Mẹ tôi hồ nghi hỏi.

“bà cháu là Lưu Diệp...” Lưu Diệp tử nói.

“Lưu Diệp? cháu... cháu trước tiên đem điện thoại cho cha cháu, bà có việc muốn hỏi hần”

Mẹ tôi đầy nghi vấn rất cuộc chuyện này là thế nào?

Tôi nhận lấy điện thoại cười hỏi:

“Làm sao vậy mẹ?”

“Lỗi Lỗi có chuyện gì vậy? Con muốn nhanaj nuôi tyer em hay sao?”

Mẹ tôi hỏi:

“Con làm như vậy có phải là muốn ứng phó với mẹ hay không? Tuy rằng mẹ rất thích, tuy nhiên chẳng phải là cháu ruột của mình!”

“Mẹ, mẹ nghĩ gì thế? Nó chính là cháu ruột của mẹ. Năm nay đã 4 tuổi rồi, thế nào? Mẹ có vui hay không? Ha ha” Tôi lắc đầu cười nói.

“Cái gì? Cháu ruột? 4 tuổi? Con đùa cái gì vậy? Khi đó con chỉ mới học lớp 10 thôi đấy? Lẽ nào con muốn nói, đứa nhỏ này là con và Nhan Nghiên trộm sinh?”

Mẹ tôi khiếp sợ nói, từ giọng nói của mẹ tôi, hiển nhiên là rất hồ nghi cái khả năng này.

“Mẹ, mẹ trước tiên đừng kích động, mẹ cho con giải thích một chút!”

Tôi vừa nghe đã biết mẹ tôi hiểu lầm! Đều tại tôi cao hứng quá, không chịu nói rõ ràng.

“Vậy được rồi, con mau nói xem, có chuyện gì xảy ra! Nhưng không được dối mẹ.” Mẹ tôi nói.

“Sao có thể chứ! Chuyện lớn như vậy, sao có thể nói đùa được!”

Tôi giải thích nói.

“Mẹ, mẹ biết Diệp Tiêu Tiêu không?”

“Diệp Tiêu Tiêu? Không biết, bạn gái mới của con à?”

mẹ tôi suy nghĩ một chút rồi đột nhiên hỏi:

“Đúng rồi chủ nhiệm lớp của con thời cấp 3 không phải tên Diệp Tiêu Tiêu hay sao? Con nói đây là của nàng?”

Trí nhớ của mẹ tôi không tệ lắm, lại còn nhớ được Diệp Tiêu Tiêu là chủ nhiệm lớp. Trước kia nàng chỉ làm được có nửa năm mà thôi.

“Không sai, chính là nàng. Mẹ nàng là con dâu mới của mẹ, con cũng là của nàng!” Tôi nói.

“Đứa nhỏ kia là con của nàng?” Mẹ tôi sững sốt “Nàng li hôn à?”

“Mẹ, mẹ nghĩ gì thế? Con của Tiêu Tiêu là con của con, thời gian học cấp 3.. ai nha.. chuyện này nói qua điện thoại không rõ, khi nào con về con sẽ giải thích cho mẹ! Nói chung đứa cháu này là cháu ruột của mẹ.”

Ồ trong điện thoại tôi cũng không thể nào nói rõ được cái lần say rượu hồ đồ kia, đành phải nói như vậy.

“Là vậy sao? Con thật là, chuyện như vậy mà qua loa đại khái như vậy, ngày đó Diệp Tiêu Tiêu từ chức chủ nhiệm cũng là vì con?”

Mẹ tôi có thâm ý nói.

Tôi xấu hổ cười cười:

“Mẹ đừng trách con, mẹ nên vui vẻ mới đúng!”

“Vui vẻ, mẹ đương nhiên vui vẻ! ai, tại sao mẹ lại sinh ra một đứa con như con chứ? Thật khổ cho Tiêu Tiêu và cháu của mẹ, mấy năm nay, hai mẹ con nó chắc phải sống một cuộc sống lang bạt kỳ hồ...”

Mẹ tôi có chút thương cảm nói.

Nghe xong câu nói của mẹ tôi, trong đầu tôi lại hiện lên một cảnh tượng, Tiêu Tiêu ôm con nhỏ đứng trong gió lách! Mẹ tôi nhất định là đang nghĩ như vậy. Tôi không khỏi cười khổ:

“Mẹ, nàng đúng là có chút ủy khuất, nhưng không thảm như mẹ nghĩ! Tốt xấu gì thì cha của Diệp Tiêu Tiêu cũng là con của cán bộ cao cấp”

“Mẹ mặc kệ, chừng nào thì con đem hai mẹ con nó về đây? Mẹ phải bù đắp cho họ” Mẹ tôi ra lệnh.

“Được rồi con sẽ nhanh chóng trở về” Tôi đảm bảo nói.

Ngày thứ hai, tôi không để cho Hứa NGHỊ đi đón Diệp Tiêu Tiêu, mà tự mình lái xe đến nhà trọ của Diệp Tiêu Tiêu.

Tôi lái chiếc Rolls-Royce ngân sắc thiên sứ mới mua, cho dù là ở thủ đô, nhưng lái xe này cũng vô cùng thu hút.

Học viện ngoại ngữ là một trường học nhiều nữ, hơn nữa các ông chủ đều đến đây kiếm vợ nhẽ, bồ nhí. Cho nên xe sang trọng ở đây không ít, nhưng lại không có cái nào giống như của tôi.

Diệp Tiêu Tiêu lúc này vừa mới tan học, nhận được điện thoại của tôi, thì vội vã chạy tới. Trong lúc chờ đợi, tôi xuống xe, làm vài động tác giãn gân giãn cốt.

“Anh chàng đẹp trai, mời em ăn một bữa cơm có được không?”

Tôi hơi nghiêng đầu, thấy một nữ sinh trang điểm đứng bên cạnh. Tôi chán ghét nói.

“thật ngại quá, tôi không rảnh”

“Phì, không mời thì thôi!” Nữ sinh kia bĩu môi đi ra.

Tôi không khỏi cảm thán sinh viên thời đại này. Kiếp trước khi tôi lên đại học, sinh viên thời đó vẫn rất thuần khiết.

Một lát sau, từ xa xa tôi đã thấy Diệp Tiêu Tiêu đang đi tới chỗ này, ở bên cạnh nàng còn có một nữ sinh, hình như là bạn học của nàng. Hai người đang nói cái gì đó.

Đợi cho hai người tới gần, tôi mới nghe được nội dung câu chuyện.

“Tiêu Tiêu tớ đã nói với cậu nhiều lần rồi, lấy điều kiện của cậu thì tại sao không có nam nhân nào? Giống như tớ này, muốn mua cái gì, thì đơn thuần trả công cho nam nhân trả tiền cho mình, và cùng ngủ với anh ta một buổi. Cậu tìm một bạn trai đi. Như vậy chẳng phải là hơn hay sao?” Nữ sinh bên cạnh Diệp Tiêu Tiêu nói.

“Tiểu Kiều, tớ đã có chồng rồi, sau này đừng nhắc đến việc này nữa!” Diệp Tiêu Tiêu nhú nhú mày cự tuyệt nói.

“cậu có chồng? Hừ hừ, chuyện của cậu đừng cho là tớ không biết, cậu nhìn tình hình của mình đi, nuôi con nhỏ, có phải khổ không. Nữ nhân là phải giỏi lợi dụng vốn của mình, cậu chắc chắn là hơn tớ, được rồi, ông chủ lần trước chọn trúng cậu, bảo tôi bắc cầu cho hắn, một năm hắn trả cho cậu 10 vạn, sau đó lại mua nhà cho cậu, thế nào? Suy nghĩ một chút đi?” Nữ sinh tên Tiểu Kiều nói.

Tôi nghe xong không khỏi chán ghét cái nữ sinh tiểu Kiều này.

Mấy năm này, khi tôi chưa tìm được Tiêu Tiêu, thì khăng định, không chỉ dưới một lần, nàng bì tiểu Kiều này dây dưa! Nhưng mà làm cho tôi vui mừng là, Tiêu Tiêu là người sống có nguyên tắc!

“tiểu Kiều, chồng tớ đã trở về, hôm nay anh ấy tới trường đón tớ, ha ha, cậu không cần phải nói nữa đâu!”

Diệp Tiêu Tiêu mặc dù biết Tiểu Kiều không yên lòng, thế nên vì giữ thể diện cho bạn mình đành phải nói như vậy.

“Chồng của cậu, không phải cậu nói hắn bỏ trốn rồi hay sao?” Tiểu Kiều đương nhiên là nghe được những lời đồn nhảm.

“Ai nói vậy? Tình cảm của chúng tớ rất tốt, chỉ là mấy năm nay anh ấy đi... kinh doanh..” Diệp Tiêu Tiêu do dự một chút rồi định ra một cái lý do.

Tiểu Kiều nghe Diệp Tiêu Tiêu nói như vậy, lại thấy Tiêu Tiêu do dự, đương nhiên chỉ cho tôi là một người làm công, thái độ trở nên khinh bỉ.

Nàng còn muốn nói điều khác nữa nhưng mà Diệp Tiêu Tiêu nghe không vào!

Trong lòng âm thầm tức giận, ông chủ kia đã cho nàng 1 vạn tiền phí giới thiệu, vậy là mất công! Nhìn tiền bay đi, Tiểu Kiều không khỏi hận qua luôn cả tôi.

Thấy Tiêu Tiêu đi tới, thì có một chiếc BMW vừa đi tới, có một mập mập hỏn hỏn chạy đến chỗ các nàng.

“Darling” Tiểu Kiều và người mập mập kia bắt chuyện, sau đó quàng tay qua cổ tên mập mập kia.

“Lão bà tan học rồi sao?” Tôi đương nhiên không để cho Tiêu Tiêu đứng một mình, vội vã tiến lên đón.

“Lão công...”

Diệp Tiêu Tiêu mặt đỏ lên, nàng vẫn chưa quen cách xưng hô này, trước mắt bạn mình gọi tôi là lão công, nên khó tránh khỏi có chút thẹn thùng.

Tiểu Kiều nói hai câu với tên mập kia, tên mập mập đưa mắt nhìn về phía tôi.

“Tiêu Tiêu, sao không giới thiệu cho chúng tôi biết một chút về vị này.”

Tiểu Kiều khó chịu, muốn tìm cớ quở trách tôi một chút.

“Xin chào, tôi là Lưu Lỗi, là người yêu của Diệp Tiêu Tiêu!”

tôi không để cho Diệp Tiêu Tiêu phải khó xử, nên đành hướng nàng gạt đầu.

“a, sao tôi lại trông anh quen mắt như vậy, anh đang làm gì?” Tiểu Kiều đột nhiên hỏi.

“Chỉ là làm ăn nhỏ mà thôi.” Tôi nhàn nhạt nói.

531. Chương 300: Cô Trương Hiểu Lâm

“không cần, tôi có xe, cảm ơn ý tốt của cậu” tôi không muốn cùng nàng tính toán

“anh có xe, thật đúng là không nhận ra, người này biến mất mấy trăm, khi trở về quả thực có tiền đô!”

Câu này nghe thì giống khen ngợi nhưng thật chất lại mang hàm ý chần chọc

“ha ha ,chỉ là mua một cỗ xe thay cho đi bộ thôi, không có gì đáng nói”

Tui cười cười

“A! anh nói như vậy , tôi lại càng kỳ quái xe j' vậy! không muốn giới thiệu cho tui sao ha~”

Tiểu kiều trong lòng khó chịu, nhận định cho dù tôi có xe, nhưng cũng không phải loại tốt gì, có lẽ xe máy cũng nên.

Lúc này tên mập mạp kia nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt cũng trở nên căng thẳng, một tay kéo Tiểu Kiều sang một bên nói:

“Em ăn nói điên khùng gì vậy? Tiểu Kiều, em bị cảm có phải không?”

“Em... em đâu có..”

Tiểu Kiều sửng sốt không hiểu mập mạp nói như vậy là có ý gì.

“Xin chào, ngài là Lưu tiên sinh phải không?” Mập mạp vô cùng cung kính nhìn tôi nói.

Tiểu Kiều thấy mập mạp làm như vậy thì không khỏi trong lòng buồn bực. Mình và hắn ở chung lâu như vậy, đâu có thấy hắn đối xử với ai như thế. Nhưng mà suy nghĩ lại, thì hiểu, à đúng rồi, hắn đang có ý châm chọc người này.

“Cậu biết tôi?” Tôi nhìn thoáng qua tên mập này, nên cũng khẳng định, rằng mình chưa gặp qua tên này.

“Ha hã, quả nhiên là ngài! Bỉ nhân là giám đốc tiêu thụ của tập đoàn Đông Á, đây là danh thiếp của tôi”

Nói xong hắn dùng hai tay dâng danh thiếp lên.

Tôi không nhìn nó, mà tiện tay bỏ vào trong túi, sau đó nhìn hắn gật đầu nói.

“Quản cho tốt nữ nhân của cậu.”

“Lưu tiên sinh, xin lỗi, hôm nay nàng bị sốt” Mập mạp cúi đầu khom lưng giải thích.

“Bỏ đi” Tôi phất tay mang Diệp Tiêu Tiêu tới chiếc xe của mình.

Mãi cho đến khi chúng tôi lên xe, tiểu Kiều mới kinh ngạc, cái xe này, một người làm ăn nhỏ có thể mua được hay sao?.

“anh yêu! Hắn là ai vậy? Cho dù có tiền thì anh cũng đừng nên mất thể diện như vậy chứ? Anh bình thường không phải là rất kiêu ngạo hay sao?”

Tiểu Kiều nghĩ đã mất thể diện của mình, có chút mất hứng.

“Bốp”

mập mạp tát cho nàng một cái mắng.

“Thiếu chút nữa mày gây ra một cái rắc rối! Người đó là ông chủ của tao, là chủ tịch của tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông.”

“Lần sau cách nữ nhân kia xa ra một chút.”

Sau khi lên xe tôi nhàn nhạt nói.

Diệp Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn tôi không nói gì.

“Em làm sao vậy?” Tôi hỏi lại.

“Lưu Lỗi, em đã lớn như vậy rồi, làm người tự biết cái gì đúng, cái gì sai.”

Diệp Tiêu Tiêu lạnh lùng nói, giọng nói bình thường không hề không giận:

“Đã hơn 3 năm, em vẫn giữ mình trong sạch, việc đó còn phải chứng minh thêm nữa không? Tiểu Kiều mặc dù thích quyền lực, thế nhưng dù sao cũng là bạn học của em, việc em quan hệ với nàng như thế nào, không cần anh phải nói! Em nghĩ, em đã đáp ứng ở cùng anh, nhưng không có nghĩa là anh có thể can thiệp vào chuyện riêng của em, anh cũng không hi vọng em trở thành một cái bình hoa di động đó chứ?”

Tôi sững sốt, thật đúng là một câu làm giật mình người trong mộng! Không biết từ khi nào, tôi đã trở thành một người độc tài như vậy, tôi luôn áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác, bảo họ làm theo cách của tôi, mà không quan tâm đến cảm giác của họ.

Nhớ lại đoạn thời gian này, khi thực lực của tôi tăng dần, thì tôi càng ngày càng trở nên độc tài.

Đúng vậy, Diệp Tiêu Tiêu nói đúng, nàng là một người có chừng mực, tôi nói như vậy thì đã thể hiện một việc tôi không tin tưởng nàng.

“Xin lỗi, Tiêu Tiêu” Tôi vô cùng chân thành nhìn nàng nói một câu xin lỗi

“Anh không nên can thiệp vào công việc bình thường của em.”

“anh có chủ nghĩa nam tử quá lớn”

Diệp Tiêu Tiêu lúc này cũng không tức giận, nay thấy tôi cúi đầu, trong lòng lại vui vẻ:

“Thật khó mà nghĩ tới, Lưu lỗi, khi em làm cô giáo của anh, anh chưa bao giờ nhận sai với em... bây giờ em thành vợ anh, anh liền cúi đầu nhận sai.”

Tôi lắc đầu, xem ra Diệp Tiêu Tiêu cũng chỉ là một cô gái, cho dù đã có con rồi, nhưng cũng vô cùng đáng yêu.

Nhà trọ của Diệp Tiêu Tiêu cách trường rất gần, cho dù không có xe, chỉ đi gần 10 phút là tới, có xe rồi thì chỉ ngồi ấm nóng là tới. (Phạm Nhân: =)) kon mẹ, cái gì đây :)))

Tôi đi phía sau Diệp Tiêu Tiêu lên một chiếc cầu thang nhỏ hẹp, ở Bắc Kinh đã lâu, cộng với thời gian ở kiếp trước, đương nhiên tôi biết những nơi như thế này.

Nhưng mà hôm nay tận mắt nhìn thấy chỗ ở của Diệp Tiêu Tiêu, tôi không khỏi thương cảm.

Tôi từ phía sau ôm lấy Diệp Tiêu Tiêu. (Phạm Nhân: phang nhau =)) Diệp Tiêu Tiêu không nghĩ đến tôi sẽ ôm nàng, với lại, đây là lần đầu tiên thân mật kể từ năm đó, điều này làm cho thân hình của Tiêu Tiêu run lên bần bật kinh hô:

“A! Anh muốn làm gì..?”

“Tiêu Tiêu, xin lỗi...”

Tôi ôm chặt lấy nàng, không để ý tới việc nàng đang giãy dụa.

Diệp Tiêu Tiêu từ chối vài cái, sau đó không giãy dụa nữa, để mặc tôi ôm nói:

“Vì sao bỗng nhiên nói như vậy?”

“Anh không nghĩ tới em sống trong hoàn cảnh gian khổ như vậy..”

Tôi thở dài một hơi nói.

“Ha ha, hóa ra anh nghĩ tới việc này sao?”

Diệp Tiêu Tiêu cười nói:

“Ở đây có rất nhiều người cùng ở sao không nói là khổ!”

“Thế nhưng..”

“Lưu lỗi anh bây giờ nên thay đổi cách nghĩ đi”

Diệp Tiêu Tiêu bỗng nhiên nghiêm túc nói.

“Không sai, nơi này chênh lệch với hoàng cung, biệt thự! Thế nhưng em vẫn nhớ, khi đọc trên hồ sơ anh. Trong đó có viết, mẹ anh là công nhân, ở trong một nhà máy cũ. Hoàn cảnh nơi đó còn kém nơi này nhiều lắm.”

Nghe Diệp Tiêu Tiêu tôi chợt nhớ lại những chuyện trước đây.

Đúng vậy, hoàn cảnh khi đó của tôi, sao có thể như thế này được! Chẳng lẽ nói tôi có tiền, nên cách nghĩ thay đổi hay sao?

Lẽ nào tôi lại có tính khinh giàu, ghét nghèo hay sao? Năm đó, khi lần đầu tiên tới nhà Trần Vi Nhi, tôi đâu có ngại hoàn cảnh của nàng, vậy thì tại sao bây giờ tôi lại suy nghĩ như vậy cơ chứ?

Nghĩ đến đây tôi toát mồ hôi lạnh. Những năm gần đây, những người bên cạnh thì vẫn một mực cung kính với tôi, nữ nhân của tôi thì lại dung túng tôi vô cùng, hơn nữa, sử lí cừ nhân cũng dễ dàng, điều này làm cho tính tự đại của tôi dâng cao lên.

Diệp Tiêu Tiêu không hổ là cô giáo của tôi, vẫn biết thế nào là đúng thế nào là sai. Nhưng mà đúng là tôi đang cần một người như vậy bên cạnh, dám chỉ thẳng vào khuyết điểm của tôi, để cho tôi không trở thành một tên độc tài khinh người.

Trong khi tôi đang trầm tư, thì ở dưới truyền tới tiếng bước chân, Diệp Tiêu Tiêu cả kinh nhanh chóng đẩy tôi ra.

Bình thường nàng ở đây vẫn thường được những người hàng xóm giúp đỡ.

Diệp Tiêu Tiêu mang theo con nhỏ, hơn nữa lại không phải là quả phụ, nhưng mọi người đều biết nàng không có nam nhân.

Cho nên trong lúc này, nếu họ thấy mình ôm một nam nhân trong phòng, không biết họ nghĩ như thế nào.

Kỳ thực nếu như lúc bình thường, Diệp Tiêu Tiêu sẽ không lo nghĩ nhiều như vậy. Nhưng do hàng xóm đối với nàng rất tốt, nên nàng không muốn họ hiểu lầm.

Tuy là Diệp Tiêu Tiêu phản ứng nhanh, nhưng mà vẫn bị người khác thấy được.

“Cô Trương”

Diệp Tiêu Tiêu có chút ngại ngùng, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng:

“Cô Trương, sao cô lại tới đây..”

“Cô tới mang cho hai mẹ con chút đồ ăn, thấy trong phòng không có ai lại đi xuống, Tiểu Diệp Tử đâu?”

Cô Trương vô cùng hoài nghi nhìn tôi hỏi:

“Ai vậy?”

Tôi cũng không biết cô Trương này và Diệp Tiêu Tiêu có quan hệ như thế nào nên cũng không dám tùy tiện trả lời.

“Cô Trương anh ấy là bạn trai của cháu..”

Diệp Tiêu Tiêu ngại ngùng giải thích.

532. Chương 301: Rất Muốn Trở Thành Xã Hội Đen.

“Bạn trai?”

Cô Trương sững sốt, sau đó xoay người lại, hết sức nghiêm túc nhìn tôi nói:

“Tiểu tử, nhìn quần áo của cậu thì là người có tiền phải không? Diệp Tiêu Tiêu có đứa nhỏ, chuyện này cậu biết chứ?”

Tôi vô ý thức gật đầu, không rõ cô Trương rốt cuộc là có ý gì.

“Bởi vậy, nếu như cậu thật lòng yêu Diệp Tiêu Tiêu, muốn ở cùng với nó, thì cũng phải tiếp nhận đứa nhỏ, có thể tôi đây mới không phản đối!”

Nói xong, Cô Trương lại chuyển đổi cách nói:

“Thế nhưng nếu như cậu chỉ tính chuyện chơi đùa, thì mời cậu đi cho!”

“A?”

Tôi nghe xong cô Trương nói câu này thì có chút dở khóc dở cười, đồng thời lại không hiểu quan hệ của cô Trương này với Diệp Tiêu Tiêu là như thế nào, điều này phải do cha mẹ nàng nói mới đúng chứ?

“Lưu Lỗi, cô Trương chính là chủ nhà của em, bình thường đối với hai mẹ con em rất tốt!”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi lúng túng, vội vã giải thích.

“Cô Trương, xin chào, cháu là Lưu Lỗi!”

Tôi vô cùng nhiệt tình nói:

“Cảm ơn cô mấy năm nay đã chiếu cố cho Tiêu Tiêu và Tiểu Diệp Tử!”

Cô Trương nghe xong tôi nói ngẩn người:

“Ý cậu là...”

“Cô Trương, cháu muốn đi... sau này có thời gian, cháu sẽ tới thăm cô!”

Diệp Tiêu Tiêu nói.

“Cái gì! Cháu muốn đi? Cháu tìm được phòng mới rồi à? Cô đã nói rồi mà, sao vậy? Chê tiền thuê trọ của cô đắt phải không? Trước kia cô đã nói, không cần trả tiền cũng được mà!”

Cô Trương hỏi.

“Cô Trương, cô hiểu lắm rồi cháu không phải ngại tiền trọ đắt, mà là... cháu muốn tới nhà của anh ấy ở...”

Diệp Tiêu Tiêu có chút xấu hổ nói.

“Cháu muốn ở chung với cậu ta?”

Cô Trương khẩn trương hỏi:

“Tiêu Tiêu, cháu cần phải nghĩ kỹ, cậu...”

“Cô Trương, trước tiên nghe cháu nói đã!”

Tôi cười khỏ nói:

“Vừa rồi cháu còn chưa nói hết, kỳ thực Tiêu Tiêu là vợ cháu, Tiểu Diệp Tử là con cháu!”

“A?”

Cô Trương đương nhiên không nghĩ tới, chuyện lại thành như vậy!

“Ai nha, thật ngại quá, ha hã, tôi hiểu lắm các cháu rồi vợ chồng son đoàn viên, tôi vui vẻ còn không kịp nữa mà!”

Cô Trương lúc này mới mặt mày rạng rỡ nói. Nhưng mà tuy tươi cười, nhưng vẫn có chút thương cảm.

Diệp Tiêu Tiêu đương nhiên là hiểu, vì vậy an ủi:

“Cô Trương, chúng cháu tuy rằng chuyển đi, nhưng dù sao vẫn ở chung trong một thành phố, cô nếu như nhớ cháu và Tiểu Diệp Tử, cháu có thể tới thăm cô, hoặc là cô tới thăm chúng cháu!”

“Ha hã, nói cũng đúng, cô chỉ là một bà lão lẻ loi hiu quạnh, đến lúc đó các cháu không được không chào đón cô đâu đây nhé!”

Cô Trương đương nhiên là sợ tôi mất hứng.

“Sao có thể chứ! Chúng cháu hoan nghênh còn không kịp nữa là! Nếu như cô không tới, cháu sẽ mang Tiêu Tiêu và con tới đây thăm cô!”

Tôi cười gật đầu nói.

“Vậy thì cô an tâm rồi!”

Cô Trương hiểu ý mỉm cười.

“Ồ đây không phải chỗ nói chuyện chúng ta vào trong nhà nói chuyện đi!”

Diệp Tiêu Tiêu nhắc nhở chúng tôi, mọi người lúc này mới phát hiện, vẫn còn đứng ở ngoài hiên.

Cô Trương giơ cái hộp cơm trong tay, nhìn tôi nói:

“Tiểu tử, tôi không biết cậu và Tiêu Tiêu trước đây có chuyện gì, thế nhưng cậu đã tìm được nó, lại còn có cả một đứa con, vậy thì tôi cũng yên tâm để Tiêu Tiêu theo cậu. Nói thật chứ, mấy năm qua, tôi coi Tiêu Tiêu và Tiểu Diệp Tử này như con gái và cháu của tôi vậy! Được rồi đây là canh mà tôi nấu cho Tiểu Diệp Tử, nó thích nhất là ăn canh cá đây!”

Tôi nhìn cô Trương, trong lòng cảm động vô cùng, thầm nghĩ, phải tới thăm cô nhiều hơn mới được.

Phòng của Diệp Tiêu Tiêu được bài trí hết sức đơn giản, chỉ có một cái giường lớn và một chiếc giường nhỏ. Cái giường lớn là loại giường xếp kiểu cũ.

Cái giường nhỏ hiển nhiên là mới mua không lâu, vì nó còn rất mới. Còn lại chỉ có một cái bàn làm việc, trên đó có một sổ sách vở, và một cái TV.

Hóa ra mấy năm nay Diệp Tiêu Tiêu đều ở trong căn phòng nhỏ này. Tuy rằng rất đơn sơ, nhưng mà lại rất ấm áp.

Cô Trương ngồi ghé, tôi và Diệp Tiêu Tiêu thì ngồi ở trên giường, nói chuyện những công việc của gia đình.

“Tiêu Tiêu, cô Trương chúc phúc cho cháu, cuối cùng cháu cũng tới được ngày hạnh phúc, cô Trương vô cùng hài lòng!”

Cô Trương nhìn chúng tôi nói.

Diệp Tiêu Tiêu có chút ngại ngùng nói:

“Nếu như anh ấy không bắt cháu rời đi, thì cháu cũng không rời khỏi nơi này, cháu và con cháu ở đây đã thành thói quen rồi.”

“Nói nhảm! Cô Trương là người từng trải, cô cũng biết một mình nuôi con gian khổ như thế nào! Chồng cô mất sớm, cô một mình nuôi dưỡng con nhỏ trưởng thành, nên mới thấm thía được hết nỗi khổ cực của nó!”

Cô Trương lắc đầu nói.

“Cô Trương, vậy mà con cô lại đối với cô như vậy, thực sự là không nên!”

Diệp Tiêu Tiêu cả kinh, đây là lần đầu tiên nàng nghe cô Trương nói chuyện nhà hóa ra đã sớm thành quả phụ như vậy, một mình nuôi con nhỏ!

“Ha hã, thôi đi, lớn lên là tốt rồi đứa nhỏ này từ nhỏ đã không có tình thương của cha, cho nên cô cũng không trách nó!”

Cô Trương lắc đầu:

“Bởi vậy, cô cũng không muốn Tiểu Diệp Tử dẫm vào vết xe đổ của nó.”

“Tiêu Tiêu.”

Tôi nghi hoặc nhìn Diệp Tiêu Tiêu, không hiểu lời cô Trương nói.

“Lưu Lỗi, cô Trương có con trai, nhưng suốt ngày chơi bởi lêu lổng, chỉ toàn chơi bởi cùng với lũ bạn, tiền nhà của cô Trương toàn dành cho hần tiêu xài!”

Diệp Tiêu Tiêu thở dài nói:

“Lưu Lỗi, anh có thể giúp cô Trương được không?”

“Tiêu Tiêu, cháu đừng làm khó cậu ta, cậu ta nuôi hai mẹ con cháu còn khó khăn, đừng... làm cho cậu ta thêm phiền!”

Cô Trương sợ tạo thành gánh nặng kinh tế cho tôi, nên vội vã cự tuyệt nói.

“Cô Trương, cô nói gì vậy!”

Tôi khoát tay áo:

“Lúc này cô cũng nói coi Tiểu Diệp Tử như cháu ruột của mình, vậy thì cũng như bà của Tiểu Diệp Tử rồi! Đồng thời cô cũng là trường bối của cháu và Tiêu Tiêu, phụng dưỡng cô là việc đương nhiên rồi!”

Nói xong, tôi lấy 5000 đồng từ trong ví, đưa cho Cô Trương nói:

“Cô Trương, nếu như cô nhận tình nghĩa của chúng cháu, thì hãy cầm số tiền này đi, sau này chúng cháu sẽ tới thăm cô thường xuyên!”

“Chuyện này...”

Cô Trương còn muốn nói điều gì đó, thế nhưng Diệp Tiêu Tiêu đã giành trước nói:

“Cô Trương, cô cứ cầm đi, chẳng nhẽ cô không nghĩ là còn phải mua đồ cho Tiểu Diệp Tử nhiều lần nữa cơ mà!”

Cô Trương nghe Diệp Tiêu Tiêu nói xong, lúc này mới nhận tiền, cầm ở trong tay, nói:

“Vậy được rồi, cô dùng nó để mua đồ cho Tiểu Diệp Tử, lần sau không được dùng lý do này nữa!”

“Cô Trương, cô nói câu này, thì đã đem chúng cháu thành người ngoài rồi sau này mỗi tháng chúng cháu sẽ phụng dưỡng cô một ít tiền!”

Tôi cười nói:

“Nêu cô không đồng ý, sau này cháu không mang Tiểu Diệp Tử tới nữa!”

Cô Trương lúc này mới gạt đầu, đang muốn mở miệng, thì ngoài cửa đang vang lên những tiếng đập cửa rầm rầm.

“Ai vậy?”

Tôi đứng dậy đi tới cửa.

“Mở cửa, Mở cửa, mẹ tôi ở trong này đúng không?”

Thanh âm của một người con trai vang lên.

Trong lòng tôi buồn bực, chẳng nhẽ là con của cô Trương?

“Đừng mở cửa...”

Cô Trương nghe thấy thanh âm đó, thì vội và nói, thế nhưng tôi đã mở cửa mất rồi.

Cánh cửa lập tức bị đẩy ra có 3 tên tiểu tử xông vào, khi nhìn thấy cô Trương, thì lập tức đi tới:

“Lão bất tử, quả nhiên là ở chỗ này!”

“Đại Nam, tại sao con biết mẹ ở đây?”

Cô Trương có chút kinh hoàng, giữ chặt tiền trong tay, sợ bị con mình cướp đi.

“Tôi? Hắc hắc, tôi không có tiền, trở lại tìm bà già lấy tiền, trong khi đó bà không ở nhà, tôi đoán bà ở chỗ này, hắc hắc. Tiền thuê nhà 6 tháng cuối năm cũng nên thu rồi chứ?”

Đại Nam liếc mắt nhìn vào số tiền cô Trương đang cầm trong tay, con mắt dựng đứng lên, nói:

“Con mẹ nó, lại có nhiều tiền như vậy!”

Nói xong, đoạt lấy tiền trong tay cô Trương, sờ sờ, nói:

“Cũng phải tới vài ngàn đấy!”

“Con trả tiền lại cho mẹ!”

Cô Trương vừa sợ vừa giận, đứa con trai này quả thực là quá láo rồi, dám cướp tiền trong tay mình!

“Trả lại cho bà? Đưa cho bà thì tôi sống bằng cái rắm gì?”

Đại Nam không thèm nhìn cô Trương, xoay người nhìn Diệp Tiêu Tiêu nói:

“Em gái, cảm ơn em! Mong là sau này em cứ ở đây mãi! Ha ha ha ha Ha ha!”

Đại Nam tưởng đây là tiền thuê nhà của Diệp Tiêu Tiêu.

Tôi thấy Đại Nam như vậy, thì tức giận tới mức run cả người, cô Trương tốt bụng như vậy, sao lại có một đứa con tim sỏi phổi chó thể này!

“Trả lại tiền đi!”

Tôi lạnh lùng nói.

“Hắc? Mà y là ai?”

Đại Nam từ khi vào nhà, lúc này mới chú ý tới tôi.

“Tao là ai không quan trọng, quan trọng là mà y đang cầm tiền của cô Trương!”

Sắc mặt tôi không thay đổi nói.

“Ha ha! Mà y cũng nói tiền này là của bà già bắt tử này! Tao cầm tiền của bà ta thì có quan hệ gì với mà y? Thấy mà y ăn mặc bóng loáng, hình như cũng là người có tiền đúng không? Vậy thì tính gì số tiền nhỏ này? Nếu như mà y không cam lòng... thì lại cho bà ta một ít tiền nữa!”

Đại Nam cười lớn nói:

“Tao nói cho mà y biết, lão tử là xã hội đen, nếu mà y không phục, thì tao giết mà y!”

“Nam ca, anh nói chuyện với hắn làm cái gì, trước tiên chia tiền đã!”

Hai tên côn đồ đi theo Đại Nam lớn tiếng kêu lên.

“Đúng vậy, nói với hắn thì được cái rắm gì!”

Người còn lại cũng nói như vậy.

“Được rồi! Cho chúng mà y!”

Nói xong, Đại Nam rút ra 200 đồng, cho mỗi tên thủ hạ 100.

“A? Nam ca? Anh như vậy thì quá hẹp hòi rồi? Sao cho tụi em có 100 đồng?”

Thủ hạ của Nam ca lập tức phản ứng.

“Nam ca, huynh đệ bán mạng cho anh, anh cũng đừng hẹp hòi như vậy chứ? Nếu như có chừng 500 đồng, huynh đệ chúng tôi mỗi người 100, thì chúng tôi không có lời nào để nói, thế nhưng chỗ này... ít nhất... cũng có bốn hay năm ngàn, cho chúng tôi có một trăm, như vậy thì quá hẹp hòi rồi?”

Tên thủ hạ còn lại cũng phản ứng.

“Mẹ nó, có cầm hay không, không thì trả lại cho tao! Mà y là lão đại hay tao là lão đại?”

Đại Nam mắng.

Tôi có chút buồn cười châm chọc nói:

“Vậy mà mà y cũng là xã hội đen sao? Mà y có biết cái gì mới là xã hội đen hay không? Bất trung bất hiếu, không nói chuyện nghĩa khí, vậy mà mà y còn sống tới tận bây giờ đúng là làm cho tao cảm thấy kinh ngạc!”

“Mày...”

Đại Nam đang muốn nói, nhưng tôi không cho hắn cơ hội mà lại tiếp tục nói:

“Đầu tiên là phải coi trọng đạo hiếu, vạn sự lấy hiếu làm đầu, vậy mà mày lại bất hiếu với mẹ của mình như vậy. Thứ hai là có phúc cùng hưởng, các huynh đệ bán mạng cho mày, vậy mà mày lại tính toán chi ly với họ như vậy! Đây là bất nghĩa!”

“Mày nói cái gì, giết hẳn cho tao!”

Đại Nam chỉ vào người của tôi, hỏn hển ra lệnh với thủ hạ nói nhưng hai tên thủ hạ không nhúc nhích chút nào.

“Phản rồi!”

Đại Nam cả giận nói:

“Lão Tử tự mình giết tên tiểu tử này!”

“Mày thấy chưa, đây chính là kết quả của việc bất hiếu bất nghĩa!”

Tôi cười lạnh nói.

“Lão tử là xã hội đen, mày chỉ là một thương nhân, vậy mà dám chọc vào xã hội đen, mày chết đi!”

Đại Nam điên cuồng hét lên vọt lên.

Loại côn đồ cậy mạnh này tôi còn chưa để vào trong mắt, nhưng Diệp Tiêu Tiêu thì lại lo lắng vô cùng, kinh hoảng hét lên:

“Lưu Lỗi, cẩn thận!”

“Đại Nam, mau dừng tay!”

Cô Trương lại càng hoảng sợ!

Tuy rằng nàng biết con trai mình chưa chắc đã nghe lời, nhưng trước mặt khách nhân, không thể không nói được.

Tôi cười hắc hắc, túm lấy cổ áo của tên Đại Nam này giơ lên! Hẳn đương nhiên không nghĩ tới tôi lại như vậy, một chân đạp thẳng vào hạ thể của tôi.

Tôi không nghĩ tới tên Đại Nam này lại âm hiểm như vậy, nếu như đổi lại là người khác, sợ rằng đã đoạn tử tuyệt tôn! Tôi phần nộ ném mạnh hắn vào tường, tên này rơi xuống, nằm im không nhúc nhích.

Vậy là tôi còn nể mặt cô Trương, nếu không cái loại này tôi đã đạp chết từ lâu rồi.

Cô Trương và Diệp Tiêu Tiêu đều kinh ngạc nhìn tôi! Diệp Tiêu Tiêu không nghĩ tới tôi hào hoa phong nhã, lại có thực lực mạnh như vậy!

Mà Cô Trương thấy con mình ngã xuống đất, cũng không có biểu hiện gì dị thường, chỉ là lắc đầu.

Nghĩ đến đứa con hư hỏng này, trong lòng không có chút thương cảm nào.

Tôi lấy điện thoại ra bấm một dãy số, nói địa chỉ vào trong đó, sau đó cúp máy.

Tôi nhìn thoáng qua Đại Nam nằm trên mặt đất thở hỏn hển cười lạnh nói:

“Mày không phải là tự xưng là xã hội đen đúng không ? Mày rất muốn trở thành xã hội đen đúng không? Vậy thì tao thanh toán cho mày!”

533. Chương 302: Nhỏ Tiếng Một Chút.

Tôi nói xong câu này, cả cô Trương và Diệp Tiêu Tiêu đều không hiểu, mà ngay cả Đại Nam cũng không hiểu gì!

Nhưng mà rất nhanh bọn họ đã hiểu ý của tôi, do lúc này Đại Nam vào không đóng cửa, cho nên một bọn người lập tức xộc thẳng vào trong nhà, người dẫn đầu nhìn tôi cung kính nói:

“Lưu tiên sinh, tôi là A Sài, do thượng cấp sai tới đây!”

Lúc này tôi gọi điện thoại người phụ trách Tam Thạch Bang ở Bắc Kinh, bảo họ sai một thủ hạ tới đây.

Vốn người phụ trách muốn đích thân tới, nhưng tôi không đồng ý, đối phó với một tiểu nhân vật, sao có thể để hắn tới được.

Từ khi tôi công bố thân phận, thì người trong Tam Thạch Bang ai cũng biết hình dáng của tôi, cho nên không cần giới thiệu, họ cũng biết, tôi là người lãnh đạo trực tiếp của họ.

Tôi nhìn A Sài gật đầu nói:

“Cậu có biết người này không?”

Tôi chỉ vào Đại Nam, nói.

“Sài ca, anh sao lại tới nơi này?”

Đại Nam nhìn thấy người tới là một đại ca, thì vội vã bắt chuyện làm quen.

A Sài không trả lời hắn, nhìn hắn vài lần, nói:

“Lưu tiên sinh, tôi không nhận ra hắn!”

“Không nhận ra cũng không có vấn đề gì! A Sài, tôi giao cho cậu một chuyện!”

Tôi nói.

“Lưu tiên sinh, xin ngài cứ việc phân phó! Ai Sài tôi dù có lên núi đao, xuống biển lửa cũng không từ chối!”

A Sài thấy tôi muốn giao công việc cho hắn, thì kích động vô cùng, đây chính là cơ hội tốt để biểu hiện lòng trung thành của mình.

A Sài có cảm giác, hôm nay mình đúng là được đại phúc tinh phù hộ, là một người áp chót trong Tam Thạch Bang, vậy mà hôm nay lại được người lãnh đạo của Tam Thạch Bang gọi tới.

“Không nghiêm trọng như vậy, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!”

Tôi cười cười, nói.

Tôi chỉ chỉ vào Đại Nam đang ngồi dưới đất nói:

“Người này tự xưng là thành viên xã hội đen, nhưng hắn đối với mẹ hắn bất hiếu, lại đối với huynh đệ thì bất nghĩa! Cậu tính xem, như vậy thì xử trí như thế nào?”

“Lưu tiên sinh, ý ngài là bảo tôi giết hắn?”

A Sài rất buồn bực, không biết lão đại có phải là tìm mình tới giết người hay không? Một chuyện đơn giản như vậy, mà phải dùng tới mình hay sao? Đúng rồi nhất định là lão đại không muốn bắn tay, nên mới bảo mình làm!

A Sài vừa nói xong, sắc mặt Đại Nam lập tức thay đổi! Đại Nam bình thường kiêu ngạo, nhưng chỉ là một tên côn đồ đầu đường xó chợ, hàng ngày có đánh nhau, nhưng chỉ với những tiểu thương mà thôi, chứ nếu động vào thành viên hắc bang lại khác!

Người Hắc bang giết người đều không đổi sắc, nhìn A Sài nói giết mình mà nhẹ như không, trong lòng Đại Nam run sợ!

Mà hai thủ hạ của Đại Nam thì choáng váng, nghe thấy A Sài muốn giết Đại Nam, thì vội vã nói:

“Sài ca, xin anh buông tha cho Nam ca đi, chúng em chỉ là côn đồ, anh giết tụi em thì chỉ tổ làm bắn tay anh mà thôi!”

A Sài nghe xong không cảm thấy khó chịu, mà lại biểu hiện vui mừng nói:

“Thay Lưu tiên sinh làm việc, tao vui vẻ còn không kịp nữa là, không bắn, không bắn!”

“A?”

Hai thủ hạ của Đại Nam lúc này mới ý thức được ai mới là người quyết định, cho nên vội vã quay sang tôi cầu xin nói:

“Lưu tiên sinh, Nam ca của chúng tôi vô ý mạo phạm ngài, cho dù anh ấy có lỗi, nhưng không tới mức phải chết!”

Tôi cũng chỉ muốn hù dọa Đại Nam một chút, dù sao người này cũng là con của cô Trương!

Nhưng mà làm tôi ngoài ý muốn chính là cô Trương không nói một câu nào! Trái lại hai người thủ hạ của Đại Nam, lại cầu tình cho hắn!

“Hắn không nói chuyện nghĩa khí như vậy, tại sao các người lại còn cầu xin cho hắn?”

Tôi có chút kỳ quái nhìn hai người trước mặt.

“Lưu tiên sinh, anh ấy mặc dù đối xử với chúng tôi không tốt. Thế nhưng cho dù như thế nào, anh ấy cũng là lão đại của chúng tôi, nên chúng tôi phải xin tha cho anh ấy là điều đương nhiên!”

Thủ hạ của Đại Nam chân thành nói.

“Mày có nhìn thấy không?” Tôi cười lạnh nhìn chằm chằm vào Đại Nam, nói:

“Thủ hạ của mày còn hiểu chuyện hơn mày, vậy mày còn xứng làm lão đại không?”

Đại Nam cúi đầu, hắn là một người ích kỷ, nên không thể trong một chốc một nhất hiểu được đạo lý này!

“A Sài, tôi đem Đại Nam giao cho cậu, cậu cho hắn biết thế nào mới là xã hội đen chân chính! Trong vòng một năm, cậu biến hắn thành người con có hiếu, là người nói chuyện nghĩa khí, cậu có làm được không?”

Tôi nói ra quyết định của mình.

“Lưu tiên sinh, không thành vấn đề!”

A Sài vỗ bộ ngực bảo đảm nói, sau đó cười hắc hắc nhìn Đại Nam, nói:

“Tiểu tử, cho mày một năm thời gian sửa đổi tính tình, đến lúc đó mày không hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì đừng hòng sống trên thế gian này nữa!”

Đại Nam run rẩy cả người, lần cải tạo này chắc chắn vô cùng dọa người! Cho dù là đi tù, cải tạo không tốt thì cũng không bị hành hạ, nhiều nhất chỉ bị đập mấy gậy, nhưng đây không phải là đi tù, người ta là xã hội đen, khó chịu thì có thể giết người!

“Hai người các người tên gì?”

Tôi ngẩng đầu, nhìn hai thủ hạ Đại Nam hỏi.

“Tôi là A Cơ, hắn gọi là A Thủy!”

Một thủ hạ đáp.

“A Cơ, A Thủy đúng không, hai người các người cũng đi theo A Sài đi!”

Tôi chỉ chỉ vào Đại Nam nói:

“Sau đó theo hắn lăn lộn giang hồ!”

“A? chuyện này...”

A Cơ có chút khó khăn nhìn tôi.

“A cái gì! Sau này chúng mày chính là Cơ ca và Thủy ca, Đại Nam là tiểu đệ của chúng mày!”

A Sài lạnh mặt nói.

Hắn thấy Đại Nam có vẻ mặt không tình nguyện, lập tức nổi giận, mẹ nó, Lưu tiên sinh đã an bài tiểu đệ đi theo mày, mày còn khó chịu, vì vậy đi tới, đập cho hắn một đập, nói:

“Mau nói đi!”

“Cơ ca, Thủy ca, Sài lão đại...”

Đại Nam không còn cách nào khác, đành phải nhận.

“Mày mù à, Lưu tiên sinh không giết mày, vậy mà một câu cảm ơn cũng không có hay sao?”

A Sài cả giận nói.

“Cảm ơn Lưu tiên sinh...”

Đại Nam vội vàng nói.

“Thôi, đem hấn đi đi!”

Tôi phát phát tay, không muốn tiếp tục dây dưa với chuyện này.

Chờ A Sài mang theo Đại Nam và đám người đi rồi, tôi mới nhìn cô Trương giải thích:

“Cô Trương, cô yên tâm đi, một năm sau, cháu bảo đảm trả lại cho cô một đứa con hiếu thảo!”

“Ai! Nó không gặp rắc rối, thì cô yên tâm rồi, cũng không nên miễn cưỡng nó quá!”

Cô Trương thở phào nhẹ nhõm.

Tôi biết trong lòng cô Trương đang đau đớn vì Đại Nam, nên không nói gì nữa. Tất cả chỉ chờ Đại Nam cải tạo về, hơn nữa, tôi tin tưởng, hấn sẽ biến thành người tốt!

Sau khi tạm biệt cô Trương, tôi và Diệp Tiêu Tiêu đi ra ngoài. Đồ dùng mà chúng tôi cần lấy cũng rất ít, chỉ có một số sách vở của Diệp Tiêu Tiêu và đồ chơi của Tiểu Diệp Tử mà thôi.

Lên xe, Diệp Tiêu Tiêu khẩn cấp hỏi:

“Lưu Lỗi, tại sao anh quen người trong giới xã hội đen?”

Nghe thấy Diệp Tiêu Tiêu lo lắng hỏi, tôi không nhịn được cười một tiếng:

“Thế nào, nghĩ lão công em là người xấu hay sao?”

“Đâu mà! Đương nhiên không phải!”

Diệp Tiêu Tiêu lắc đầu:

“Anh hiểu sai rồi, em chỉ kỳ quái, có rất nhiều chuyện anh làm, đều không tương xứng với tuổi tác, em có một cảm giác, anh còn trưởng thành hơn cả em!”

Tôi nghe thấy Diệp Tiêu Tiêu nói như vậy, thì tim đập thành thịch, dù sao bí mật trọng sinh là bí mật lớn nhất của tôi, cho dù là ai, tôi cũng không thể nói ra được!

Bởi vì tôi rất sợ, nếu có một ngày, bí mật này bị truyền ra ngoài, thì hậu quả thực không tưởng tượng được!

Tôi phải cẩn thận nói:

“Tiêu Tiêu, từ xưa người ta có câu, con trai thì mười hai tuổi đã chín chắn, anh chỉ trưởng thành hơn em một chút thôi! Được rồi, em nói tới xã hội đen, nhưng thực ra Tam Thạch Bang chỉ là một chi nhánh, do Tập đoàn giải trí Tam Thạch quản lý, hơn nữa em cũng quen người sáng lập Tam Thạch Bang, chuyện chỉ có như vậy thôi!”

“Em quen?”

Diệp Tiêu Tiêu sững sốt:

“Em quen Đại nhân vật này lúc nào?”

“Quách Khánh đấy!”

Tôi cười nói:

“Cũng là học sinh của em!”

“Quách Khánh!” Diệp Tiêu Tiêu kinh ngạc vạn phần:

“Hóa ra là hắn, không nghĩ tới em chỉ dạy nửa năm, mà lại đào tạo được 2 đại nhân vật! Thảo nào mà anh sớm trưởng thành, hóa ra là sống với hắn trong một thời gian dài!”

Quách Khánh là huynh đệ của tôi, đương nhiên là phải thay tôi chịu tiếng xấu rồi! Tôi nói:

“Đúng vậy, tiểu tử này khi còn ở trường, đúng là rất ngang tàng!”

Diệp Tiêu Tiêu gật đầu nói:

“Nếu anh đã lo chuyện này, thì em cũng yên tâm rồi, thật tốt quá!”

“Chuyện này em yên tâm đi, thủ đoạn của xã hội đen còn lợi hại hơn vào tù cải tạo!”

Tôi cười nói.

534. Chương 303: Khúc Mắc Củ Của Diệp Tiêu Tiêu.

“Tiêu Tiêu, em có chuyện gì sao?”

Tôi sợ khi về tới nhà, nếu như chuyện này là chuyện riêng, thì lại khó nói.

“Không có gì...”

Diệp Tiêu Tiêu lắc đầu.

Nếu như nàng không muốn nói thì tôi cũng không thể gắng hỏi điều này tùy vào nàng thôi!

Các lão bà của tôi đối với Diệp Tiêu Tiêu không nhiệt tình cho lắm, chắc cũng do nguyên nhân là Tiểu Diệp Tử.

Nhưng dù sao ngay cả con cũng có rồi các nàng có muốn phản đối cũng không được, tốt hơn hết là cứ bình thường một chút.

Hơn nữa, còn có một Tiểu Diệp Tử đáng yêu như vậy gia nhập vào trong đại gia đình này, khẳng định sẽ vui vẻ hơn rất nhiều.

Sau khi ăn cơm tối xong, mọi người ngồi hàn huyên được một thời gian, tôi hết nhìn Diệp Tiêu Tiêu, rồi lại nhìn sang Triệu Nhan Nghiên.

Triệu Nhan Nghiên lập tức hiểu ý, đứng dậy ngáp một cái nói: “Các chị em, thời gian không còn sớm, chúng ta ngủ đi thôi!”

Người khác cũng biết tôi và Diệp Tiêu Tiêu xa nhau nhiều năm mới được đoàn tụ, nên chắc chắn có nhiều điều muốn nói nên theo Triệu Nhan Nghiên bước lên tầng.

“Con muốn ngủ cùng với cha!”

Đúng lúc này, Tiểu Diệp Tử đột nhiên kêu lên.

“A?”

Tôi và Diệp Tiêu Tiêu đều sửng sốt, có chút bất đắc dĩ nhìn Tiểu Diệp Tử.

“Tiểu Diệp Tử, nghe lời, hôm nay không được, ngày mai cha ngủ cùng với con được chứ?”

Tôi cười khỏ nói.

“Vì sao hôm nay không được?”

Tiểu Diệp Tử hỏi.

“A... Hôm nay cha muốn nói chuyện với mẹ con!”

Tôi hết sức nghiêm túc nói.

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi như vậy, thì bật cười, sau đó nàng nhìn sang Tiểu Diệp Tử nói:

“Tiểu Diệp Tử, nghe lời, mẹ và cha đúng là có chuyện...”

“Được rồi Tiểu Diệp Tử, hôm nay ngủ chung với mẹ cả đi! Mẹ cả kể chuyện hồi trẻ của cha con cho con nghe có được không?”

Triệu Nhan Nghiên thấy tôi xấu hổ, chủ động giải vây cho tôi.

“Chuyện của cha lúc còn trẻ? Hay lắm, hay lắm, con ngủ với mẹ cả!”

Tiểu Diệp Tử nghe xong vui vẻ kêu lên.

Tôi rất cục thở dài một hơi, có chút vội vàng liếc mắt nhìn Triệu Nhan Nghiên, Triệu Nhan Nghiên mỉm cười mập mờ với tôi, sau đó hàm hồ nói:

“Hai người ngủ ở phòng dưới đi, nhớ kỹ nhỏ tiếng một chút, đừng làm ảnh hưởng tới Tiểu Diệp Tử!”

“Chúng tôi không phải... như vậy...”

Diệp Tiêu Tiêu không nghĩ tới Triệu Nhan Nghiên lại có thể nói trắng ra như thế, nói năng cũng trở nên ấp úng.

“Chị Diệp, chị nói cái gì vậy, em chỉ sợ chị và lão công tâm sự to tiếng quá, như vậy thì làm ảnh hưởng tới chúng em nghỉ ngơi!”

Triệu Nhan Nghiên tỏ ra vô cùng thuần khiết nói trong lòng thật giống một cô bé ngoan.

“A?”

Diệp Tiêu Tiêu cả kinh, chẳng lẽ mình hiểu sai? Nhưng mà thấy Triệu Nhan Nghiên cười rung mình như vậy, Diệp Tiêu Tiêu biết mình bị lừa gạt, trong miệng lẩm bẩm nói: tiểu nha đầu này, sao lại dám lừa cả cô giáo mình!

Cho tới lúc trong phòng chỉ còn lại tôi với Diệp Tiêu Tiêu, thì Diệp Tiêu Tiêu lại tỏ ra không được tự nhiên. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên theo đúng nghĩa chúng tôi ở chung!

“Cô Diệp, hình như cô rất khẩn trương?”

Tôi nhìn thấy Diệp Tiêu Tiêu sắc mặt đỏ ửng, đồng thời thân thể co lại, nên mới cố ý gọi nàng là “cô Diệp”.

“Cô không khẩn trương đâu, bạn học Lưu Lỗi!”

Một câu nói của tôi, đã chọc cười Diệp Tiêu Tiêu, làm cho nàng không khỏi nhớ khoảng thời gian ở trường học, làm cho bầu không khí trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

“Cô Diệp, cô biết không, lần đầu tiên em tới phòng làm việc của cô, em có một chuyện vô cùng muốn làm, nhưng lại không dám!”

Tôi nhìn bộ ngực to lớn của Diệp Tiêu Tiêu nói.

Diệp Tiêu Tiêu không chú ý tới ánh mắt của tôi, có chút ngạc nhiên hỏi:

“Em muốn làm cái gì?”

“Em muốn...”

Nói xong, tôi đưa tay chụp vào bộ ngực của nàng, nói:

“Muốn như thế này!”

“Đáng ghét!”

Diệp Tiêu Tiêu hoảng sợ, đẩy tay tôi đang vờ vờ ra nói:

“Lúc đó em mới bao nhiêu tuổi, mà dám có ý nghĩ này với cô?”

Nàng nói câu này, tôi chỉ còn cách cười gượng, nhưng mà thừa dịp nàng không chú ý, tôi bò lên người nàng, lập tức xuyên qua áo, thò tay vào bên trong bộ ngực!

Diệp Tiêu Tiêu giật mình xoay người lại, vì nàng sợ làm nhăn y phục, nhưng mà không lại không thèm chú ý, mở khóa của chiếc áo con. Một cảm giác mềm mại truyền tới, bộ ngực của Diệp Tiêu Tiêu thực là tuyệt vời!

Giữa lúc tôi đang hưởng thụ, Diệp Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn tôi, có chút ai oán nói:

“Lẽ nào ở trong mắt của anh, em chỉ có hấp dẫn về thân thể thôi sao?”

Tôi nghe xong Diệp Tiêu Tiêu nói trong lòng cả kinh, hai tay lập tức trở nên cứng ngắc! Một ý nghĩ xẹt qua trong óc của tôi, nên tôi vội vàng nói:

“Tiêu Tiêu, anh thừa nhận ra là một nam nhân tương đối háo sắc, lúc trước nhìn thấy em có bộ ngực ngạo nhân và tướng mạo xinh đẹp, nên mới có ý định chinh phục! Khi đó, thân hình em đúng là một sự mê hoặc mà anh không cách nào kháng cự được! Thế nhưng dần dần, anh lại thích em, thích đấu võ mồm với em, đồng thời còn thích cả cảm giác đùa giỡn em nữa! Đây là sự mê hoặc về tâm hồn, còn hơn xa thân thể! Tình dục chỉ là nhất thời nhưng tâm hồn thì không như vậy. Bình thường anh đều nhớ em, lúc em rời đi, anh cam đoan với em là, anh nhớ tới em từng ngày!”

“Đừng nói nữa... em tin anh...”

Diệp Tiêu Tiêu thấp giọng nói.

“Không. Anh nghĩ em còn chưa hiểu, tình cảm mà anh dành cho em...”

Tôi còn chưa nói hết lời, thì miệng của mình đã bị dán kín!

Đôi môi của Diệp Tiêu Tiêu đã bao phủ ngoài miệng của tôi hóa ra nàng chủ động hôn tôi! Trong lúc kinh ngạc, tôi còn chẳng nói thêm cái gì nữa, lập tức nhiệt tình đáp ứng!

Diệp Tiêu Tiêu đương nhiên là không có kinh nghiệm hôn, điều này nói ra ngoài sợ người khác cười tới rụng răng! Con đã có rồi vậy mà còn không biết hôn như thế nào!

Theo cảm giác, tôi biết đây là nụ hôn đầu tiên của Diệp Tiêu Tiêu.

Tôi dẫn dắt Diệp Tiêu Tiêu, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng mở hàm răng của nàng, Diệp Tiêu Tiêu phá lệ phối hợp, chủ động học theo cách của tôi.

Mùa hè, mặc quần áo vốn ít. Nhất là khi cái váy của Diệp Tiêu Tiêu, tôi chỉ đơn giản là đem nó lột xuống. Trong khi áo ngực của Diệp Tiêu Tiêu, đã bị tôi cởi ra từ trước rồi.

“Có đau không?”

Khi tôi tiến nhập vào trong thân thể của Diệp Tiêu Tiêu, thì tôi chẳng có cảm giác gì khác so với trước kia, cảm giác đâu có giống so với người đã sinh con!

Tuy rằng tôi biết đây không phải là lần đầu tiên, hơn nữa nàng đã trải qua sinh nở, nhưng mà tôi biết, Diệp Tiêu Tiêu, vẫn có một chút đau đớn.

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi quan tâm tới nàng, trong lòng rất là ngọt ngào, đồng thời lại càng tin tưởng hơn, là tôi không chỉ mê luyện thân thể của nàng!

Diệp Tiêu Tiêu mỉm cười lắc đầu, nhẹ giọng nói:

“Không sao cả.”

Sau khi nghe thấy Diệp Tiêu Tiêu trả lời, tôi mới chậm rãi chuyển động, Diệp Tiêu Tiêu cũng dần dần phối hợp!

Tôi không nghĩ tới nơi đó của Diệp Tiêu Tiêu lại chặt tới như vậy, nên chỉ trong một thời gian ngắn, tôi đã hạ cờ.

“Tại sao lại lâu như vậy, anh muốn làm chết em hay sao!”

Diệp Tiêu Tiêu thở hổn hển, lười biếng nằm ở trên vai tôi, có chút u oán nhìn đồng hồ treo tường, nói:

“Tận nửa tiếng đồng hồ!”

“Lâu như vậy sao?”

Dường như rất nhanh mà? Tôi có chút xấu hổ cười cười.

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi như vậy, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, trong lòng tối sầm lại:

“Lão công, nơi đó của em có phải là rất rộng không...”

“Rất rộng?”

Tôi sửng sốt, vậy mà còn gọi là rất rộng hay sao? Thiếu chút nữa thì bó chết tôi rồi!

“Lão công, xin lỗi, em đã tận lực... lúc này là em liều mạng khép chân... Thế nhưng cảm giác rất mạnh mẽ, em không có cách nào khống chế mình cả... sau này em sẽ tận lực khống chế mình...”

Diệp Tiêu Tiêu có chút buồn bã nói.

“Cái gì? Em cố sức?”

Tôi bây giờ mới hiểu vì sao mình hạ vũ khí nhanh như vậy! Hóa ra là nàng cố ý! Điều này làm cho tôi không khỏi buồn bực:

“Em cố sức như vậy làm gì?”

“Em... Em nghe người khác nói, phụ nữ sinh con xong, thì nơi đó rất rộng... em sợ cảm giác của anh không tốt, sau này không thích em nữa, nên em mới... Thế nhưng vẫn không có hiệu quả gì cả, trên mạng nói, nam nhân chỉ chừng 10 phút là xong hay sao?”

Diệp Tiêu Tiêu ấp a ắp úng nói.

“Hóa ra là như vậy!”

Tôi yêu thương, kéo Diệp Tiêu Tiêu vào trong lòng, nói:

“Nha đầu ngốc! Mỗi người đều không giống nhau, tại sao em có thể tin những điều trên mạng chứ? Lúc này anh còn đang bực vì tại sao em lại chặt như vậy, đồng thời còn chặt hơn so với mấy nha đầu kia! Hóa ra là em cố ý! Tiêu Tiêu, lần sau em đừng như vậy, lúc bình thường lão công của em có thể kiên trì một hai tiếng đồng hồ, em tức vũ khí của anh nhanh như vậy, em tính xem, anh lấy cái gì thảo phạt Nhan Nghiên và các nàng bây giờ!”

Diệp Tiêu Tiêu nghe tôi nói tới câu “thảo phạt tập thể”, lúc đầu còn không hiểu, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, thì hiểu ra điều then chốt!

Nên nàng mới gắt giọng:

“Thảo phạt thì thảo phạt, sau này mỗi lần em đều như vậy, xem ra lấy cái gì mà làm thỏa mãn các nàng!”

“Đừng mà!”

Tôi cả kinh, nếu như vậy, chẳng phải là làm mâu thuẫn gia đình hay sao!

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi khẩn trương như vậy, thì bật cười nói:

“Chỉ đùa anh thôi, làm như vậy thì em mới là người chịu khổ, cảm giác mãnh liệt như vậy, em chịu không thấu! Lúc này bị anh làm cho... cao trào nhiều lần, em cố chịu để phối hợp với anh đó thôi!”

“Cô Diệp thật là lợi hại, sau này mấy chị em chúng em chắc phải ở phòng không rồi!”

Thấy có tiếng người nói, Diệp Tiêu Tiêu hoảng sợ, khi ngẩng đầu nhìn lên, thì không biết Triệu Nhan Nghiên đã đứng ở cửa phòng từ lúc nào, đang cười hì hì nhìn nàng!

“A!”

Diệp Tiêu Tiêu kêu một tiếng sợ hãi, vội vã lấy ta che ngực!

Lúc này do chúng tôi quá hưng phấn, nên ngay trên ghế salon thực hiện xong cuộc hành trình vĩ đại, lúc này Diệp Tiêu Tiêu mới phát hiện, hóa ra vẫn đang ở trong phòng khách!

“Được rồi, Nhan Nghiên, em đừng đùa chị Diệp của mình nữa, không biết hôm qua ai nói, có chị Diệp tới, em mới được nghỉ ngơi hai ngày!”

Tôi lắc đầu nhìn Triệu Nhan Nghiên cười khố nói.

Triệu Nhan Nghiên nhìn chúng tôi làm mặt quỷ, nói:

“Ha ha, lão công, chị Diệp, hai người tiếp tục đi, em đi ngủ!”

Nói xong xoay người trở về phòng.

Diệp Tiêu Tiêu bị hoảng sợ không nhẹ, Triệu Nhan Nghiên mặc dù là học sinh của nàng, nhưng lại là nữ chủ nhân của ngôi nhà này, là người đứng đầu hậu cung!

Nếu như bị Triệu Nhan Nghiên oán giận, Diệp Tiêu Tiêu đúng là không biết làm gì.

Cho tới khi Triệu Nhan Nghiên đi rồi, Diệp Tiêu Tiêu vẫn chưa yên tâm hỏi:

“Lão công, anh nói, Nhan Nghiên có trách chúng ta hay không?”

“Đoán mò gì thế, Nhan Nghiên tính tình rất tốt, nàng là học sinh của em, em còn không biết hay sao? Nàng chỉ đùa với em thôi, em không thấy, nàng chủ động mang Tiểu Diệp Tử đi ngủ, chính là sáng tạo cơ hội cho chúng ta đấy?”

Tôi cười nói.

Diệp Tiêu Tiêu gật đầu, ngẫm lại thì đúng như vậy, xem ra mình nghĩ quẩn rồi! Nhưng mà nghĩ mình không mặc quần áo, bị học sinh của mình nhìn hết, thì đúng là có chút xấu hổ:

“Anh thực đáng trách, ở chỗ này làm em như vậy, Nhan Nghiên sẽ cười và trách em là chiếm dụng phòng công!”

“Tiêu Tiêu, em nghĩ nhiều rồi, Nhan Nghiên sao có thể cười em cơ chứ? Các em đều là vợ anh, đều là người một nhà, có cái gì mà cười cơ chứ!”

Tôi thấy nàng ngại ngùng, vội và nói.

“Nhưng như vậy thì cũng rất ngại...”

Diệp Tiêu Tiêu nhỏ giọng nói.

“Nếu như vậy, vậy thì anh nói cho em biết một bí mật!”

Tôi nắm cằm sát vào tai Diệp Tiêu Tiêu, nói nhỏ:

“...”

“Ngủ cùng một giường?”

Diệp Tiêu Tiêu kinh hô:

“Tại sao anh có thể hoang dâm như vậy!”

“Hắc hắc, đông người thì mới làm tăng tình cảm của mình!”

Tôi cười nói:

“Sau này em cũng như vậy mà thôi!”

“Em không cùng anh hoang đường như vậy đâu!”

Diệp Tiêu Tiêu liếc mắt một cái, lập tức lắc đầu.

“Điều này không phải do em, em sẽ được người khác chiều cố đặc thù!”

Tôi néo néo bộ ngực Diệp Tiêu Tiêu nói.

“A!”

Diệp Tiêu Tiêu duyên dáng kêu to một tiếng:

“Đừng làm loạn nữa, mau ôm em vào phòng ngủ, chẳng nhẽ chúng ta ngủ ở chỗ này!”

Tôi cười hắc hắc, ôm Diệp Tiêu Tiêu đi vào một gian phòng.

“Lão công, em có thể nói với anh một chuyện không?”

Diệp Tiêu Tiêu do dự một chút, nhưng vẫn mở miệng nói.

“Chuyện gì vậy?”

Tôi cười:

“Tiêu Tiêu, bằng vào quan hệ của chúng ta, mà phải khách khí như vậy sao, em có việc gì cứ nói đi! Nhớ kỹ, em là lão bà của anh, quan hệ giữa chúng ta là bình đẳng!”

Diệp Tiêu Tiêu cũng cười, có thể nhận ra, nàng rất vui vẻ:

“Kỳ thực lúc nãy ở trên đường em đã nghĩ tới, nhưng không biết mở miệng như thế nào.”

“Tiêu Tiêu, có chuyện gì em nói đi, tại sao lại ấp úng như vậy, định làm cho anh tức giận hay sao!”

“Là chuyện này...”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi vô cùng chú ý tới nàng, sau đó mới lên tiếng:

“Em định mang anh và Tiểu Diệp Tử về nhà gặp cha mẹ em...”

“Cái gì? Em nói là gặp bác Diệp?”

Tôi sững sốt, không nghĩ tới Diệp Tiêu Tiêu lại nói chuyện này!

“Sao vậy? Lão công, nếu như anh thấy khó, thì thôi vậy!”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi giật mình, cho là tôi không muốn!

“Không phải, anh chỉ kinh ngạc, tại sao em lại có ý nghĩ này, ha hã, anh muốn còn không được nữa là!”

Tôi vội vàng giải thích.

“Kỳ thực, em đã nói với cha mẹ em là, Tiểu Diệp Tử là con nuôi, nhưng càng lớn, thần thái và cử chỉ của Tiểu Diệp Tử càng giống em, hơn nữa tình cảm của em với nó thân mật như vậy, thì đương nhiên không phải là con nuôi! Cha mẹ em chắc cũng nhận ra, chuyện Tiểu Diệp Tử là con của em, chẳng qua họ chỉ cho em thể diện, không vạch trần mà thôi!”

Diệp Tiêu Tiêu bất đắc dĩ nói:

“Em không muốn để họ nghi ngờ nữa, dù sao Tiểu Diệp Tử cũng là cháu ngoại của họ, em muốn anh về cùng với em, nói rõ chuyện chúng mình, không làm mọi chuyện phúc tạp thêm nữa!”

535. Chương 304: Trở Về Nhà.

“Chuyện này có khó gì đâu, rất dễ, hơn nữa anh còn sợ em không chịu về với anh?”

Tôi vuốt ve mái tóc của Diệp Tiêu Tiêu nói.

“Em sợ làm anh khó chịu!”

Diệp Tiêu Tiêu thở dài nói:

“Cha em và ông của Nhan Nghiên là chiến hữu, quan hệ giữa hai người không tệ, em sợ lúc đó hai nhà không tiếp nhận được, làm anh bị kẹt ở giữa!”

“Ha hả, vậy thì em quá coi thường năng lực của anh rồi, em, yên tâm, anh nhất định sẽ thuyết phục bác Diệp...a quên, nhạc phụ đại nhân!”

Trong lòng tôi nghĩ, con cũng có rồi, còn sợ các người không đồng ý hay sao.

“Cái gì mà nhạc phụ, cha em vẫn còn chưa đồng ý!”

Diệp Tiêu Tiêu ngoài miệng thì phủ nhận, nhưng trong lòng vui vẻ vô cùng.

Trong lòng tôi nghĩ, không đồng ý? Không đồng ý mà bắt tôi ngủ cùng phòng với con gái họ? Lại nói tới nguyên nhân của Tiểu Diệp Tử, họ có muốn trách, cũng không trách ai được!

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi bắt đầu chuẩn bị việc về nhà, đương nhiên là phải mang Diệp Tiêu Tiêu và Tiểu Diệp Tử về nhà, ra mắt cha mẹ của tôi.

Đồng thời, lần này trở về Tân Giang, tôi còn một mục đích khác, đó chính là tìm kiếm bảo tàng trên tấm da dê lấy được từ Lục đại thế gia. Tuy rằng tôi có rất nhiều tiền, thế nhưng bảo tàng đối với tôi cũng có sự mê hoặc, ít nhất là tính mạo hiểm.

Lần hành trình về nhà này, chỉ có tôi, Diệp Tiêu Tiêu và Tiểu Diệp Tử, ba người.

Triệu Nhan Nghiên vẫn là một học sinh tương đối ngoan ngoãn, nàng không muốn trốn học nhiều.

Trước khi về, Diệp Tiêu Tiêu gọi điện thoại báo trước cho gia đình, là sẽ mang bạn trai về nhà, nhưng nàng lại không nói là tôi.

Cha mẹ của Diệp Tiêu Tiêu vô cùng vui vẻ, trước kia họ đã từng ám chỉ với nàng, là phải mau chóng tìm đối tượng, nếu không lại ế mất!

Đây là lần đầu tiên Tiểu Diệp Tử ngồi máy bay, trước kia Diệp Tiêu Tiêu dẫn nàng về đều ngồi xe lửa.

Trẻ con thì luôn có hứng thú với cái mới, ở trên máy bay hỏi liên tục, chi khổ cho tôi với Diệp Tiêu Tiêu mà thôi.

Tuy rằng khoang chúng tôi là khoang hạng nhất, có ít người ngồi, nhưng vẫn có một đôi tình nhân, nhìn chúng tôi rất khó chịu.

“Tiểu Diệp Tử, đừng hỏi nữa, sẽ làm ảnh hưởng tới người khác!” Dù sao đây cũng là nơi công cộng, tôi cũng không muốn ảnh hưởng tới người khác.

Trẻ con đúng là trẻ con, chỉ an tĩnh được một lát, sau đó lại hưng phấn, nhìn ra cửa sổ thét một tiếng chói tai.

Lúc này, người con trai ngồi trước mặt chúng tôi đã không còn chịu được nữa, xoay người lại, hét lớn:

“Sao lại ồn ào như vậy, các người đang làm ảnh hưởng tới người khác đấy!”

Tôi bất đắc dĩ cười cười, nhìn hắn nói:

“Thật ngại quá, đây là lần đầu tiên nó ngồi máy bay!”

Nam nhân kia thấy tôi cười cười, tưởng tôi không dám gây sự, lập tức trở nên kiêu ngạo:

“Mẹ nó, lần đầu tiên đi máy bay, lại còn ngồi khoang hạng nhất! Tôi cho các người 1000 đồng, mang con tới khoang phổ thông đi!”

Sắc mặt tôi sầm xuống, tôi quấy rầy người khác thì đúng rồi, nhưng không có nghĩa người khác được phép chửi tôi như vậy!

“Nhìn cái gì! Nói cho mà biết, lão tử có tiền!”

Nam nhân đĩnh đạc nói.

“Đại Cương, thôi đi, nếu anh còn như vậy, em sẽ không để ý tới anh!”

Nữ nhân ngồi bên cạnh, có chút cả giận nói.

“Hừ!”

Đại Cương thấy bạn gái của mình kéo mình, tuy rằng trong lòng khó chịu, nhưng vẫn xoay người đi.

“Thật ngại quá, tính cách của bạn trai tôi là như vậy, mong hai người đừng trách!”

Nữ nhân xoay đầu lại, ngại ngùng nói.

Nếu như người ta đã nói vậy, thì tôi cũng không chấp làm gì, cười cười nói:

“Không sao đâu, chỉ là trẻ con làm ồn thôi mà!”

Tiểu Diệp Tử đâu có biết tình hình vừa rồi đã vương mùi thuốc súng, vẫn còn cười cười hét hét, tôi rất buồn bực, tại sao Tiểu Diệp Tử có lúc thông minh, mà cùng có lúc ngốc như vậy chứ.

Không biết là ông trời có trêu tôi hay không, mà khi máy bay bay qua một vùng núi, thấy trời mây một dải, thì lại hét lên!

“Mây có để cho tao yên tĩnh một chút không.”

Đại Cương không còn nhịn được nữa, lửa giận lập tức bốc lên!

“Đại Cương, anh không ngồi yên được hay sao?”

Bạn gái của Đại Cương cảm thấy rất mất mặt:

“Anh có phải là ghét trẻ con hay không?”

“Đúng vậy, thế nào?”

Đại Cương vừa đáp.

“Hừ hừ, vậy thì tốt! Sau này anh đừng nghĩ tới chuyện, tôi sinh con cho anh!”

Bạn gái của Đại Cương cười lạnh nói.

“Chuyện này... chuyện này khác nhau mà!”

Đại Cương nghe vậy thì nóng vội, đây là chuyện nổi dỗi tông đường đấy!

“Thế nào không đồng ý sao? Vậy thì khi có con, chắc anh sẽ bị làm phiền chết thôi! Tôi đúng là còn đang suy nghĩ, xem có nên duy trì quan hệ với anh nữa không!”

Bạn gái của Đại Cương nhàn nhạt nói.

“Anh...anh sai rồi, được chưa!”

Đại Cương dùng vẻ mặt đau khổ xoay đầu lại, nhìn Tiểu Diệp Tử nói:

“Anh bạn nhỏ, cứ tiếp tục đi, ha hả, tiếp tục, cứ làm như lúc này ấy, a! Ái chà! Thật tốt, đúng là như vậy...”

“Mẹ, tại sao chú này lại kỳ quái như vậy?”

Tiểu Diệp Tử nhìn Đại Cương, nghi hoặc hỏi.

Diệp Tiêu Tiêu nghe Tiểu Diệp Tử hỏi như vậy, cũng không nhịn được nở nụ cười.

Sau khi xuống máy bay, lúc này tôi cũng đã tương đối thân thuộc với hai người phía trước, nên mới biết được.

Nhà của Đại cương này vừa có tiền lại có thế, cùng làm ở một công ty với cha tôi, hiện giờ cha của Đại Cương đang giữ chức phó giám đốc!

Sau khi biết được mối quan hệ này, Đại Cương vô cùng xấu hổ, nói:

“Con người của tôi chỉ là một tên to xác, anh đừng để trong lòng!”

Tôi cười nhạt một tiếng, coi như không có gì.

Tiêu Tiêu hiện giờ đã là con dâu của Lưu gia, đương nhiên phải tới nhà chồng trước, ngày mai sẽ tới nhà của nàng sau.

Sau khi xe taxi đi qua trường Tứ Trung (THPT số 4) ở Tân Giang, tôi và Diệp Tiêu Tiêu cùng nhìn ngôi trường quen thuộc, trong lòng cảm khái vô cùng!

Trước kia, tôi chỉ là một học sinh mới nhập trường, Diệp Tiêu Tiêu là một cô giáo mới ra trường, mà hiện giờ nàng đã có con với tôi, mang con đi qua trường cũ thế này!

Cha mẹ tôi đã sớm biết, hôm nay tôi sẽ mang cháu về nhà, nên đã chuẩn bị thức ăn từ sớm, khi tôi và Diệp Tiêu Tiêu bước vào, thì cha mẹ tôi đã ở phòng khách ngồi chờ.

“Con chính là Tiêu Tiêu phải không, mau ngồi xuống đây!”

Mẹ tôi nhìn thấy Diệp Tiêu Tiêu, nhiệt tình hô lên.

“Mẹ, con không sao đâu, mẹ cứ nhìn Tiểu Diệp Tử trước đi!”

Trước khi Diệp Tiêu Tiêu tới đây, đã nghĩ qua nhiều điều, nên gọi mẹ rất tự nhiên. Sau đó nàng mang Tiểu Diệp Tử tới trước mặt mẹ tôi, nói:

“Tiểu Diệp Tử, mau gọi bà đi!”

“Bà ơi!”

Tiểu Diệp Tử dòng dặc gọi.

“A!”

Mẹ tôi thấy Tiểu Diệp Tử gọi bà, thì lập tức mặt mày rạng rỡ, kéo tay Tiểu Diệp Tử nói:

“Lại đây, bà thương cháu!”

“Lão Lưu, ông sang đây xem, cháu của chúng ta đáng yêu không, giống y như đúc Lồi Lồi lúc nhỏ!”

Mẹ tôi vui vẻ nói.

“Tiểu Diệp Tử, ông là ông cháu đây, tới đây, ông ôm cháu một cái nào!”

Cha tôi cũng vô cùng vui vẻ, tới tuổi này rồi, sự nghiệp không còn trọng yếu nữa, trọng yếu nhất là có cháu bé!

Tiểu Diệp Tử ứng phó được với cả mẹ cả, mẹ ba, sao lại không ứng phó được với cha mẹ tôi cơ chứ.

Tôi và Diệp Tiêu Tiêu nhìn nhau cười, xem ra, mẹ tôi vô cùng thích đứa cháu này!

Trước khi về, Diệp Tiêu Tiêu rất lo lắng, vì bỗng dưng nàng mang một người cháu về, sợ mẹ tôi hoài nghi, đây không phải là dòng máu của Lưu gia.

Xem ra lo lắng thực dư thừa, mẹ tôi đã nhận ra, Tiểu Diệp Tử không khác gì tôi lúc nhỏ, cho nên chẳng có nghi vấn gì cả!

536. Chương 305: Nói Thật Không Ai Tin.

Không biết là bởi vì người già cứng chiều trẻ con, hay là trẻ con ỷ lại vào người già, mà trong thời đại hiện nay, rất nhiều trẻ con được ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại vô cùng thương yêu, khác hẳn thời kỳ trước đây khi con mình mới sinh ra.

Bởi vậy, Tiểu Diệp Tử nhanh chóng trở thành báu vật của mẹ tôi, hai người như hình với bóng, cứ bám dính lại với nhau.

Cho tới khi tôi và Diệp Tiêu Tiêu có chút tức giận, thì Tiểu Diệp Tử mới lưu luyến không rời mặc xong quần áo, theo chúng tôi ra khỏi nhà.

Hôm nay chính là ngày hẹn ước gặp cha mẹ của Tiêu Tiêu, tôi và bác Diệp quen biết đã lâu, nhưng mà dù sao bây giờ chuyển đổi cách xưng hô, cũng có chút không quen!

Đây không phải là lần đầu tiên tôi với Diệp gia, cho nên thuận thực bầm chuông cửa.

Một lát sau, có thanh âm của bác gái truyền ra:

“Ai vậy?”

“Mẹ, là con, Tiêu Tiêu!”

Diệp Tiêu Tiêu hồi đáp.

Cửa bảo vệ được mở ra, bác gái tươi cười ra đón:

“Đây chẳng phải là Tiểu Lưu hay sao? Sao cháu lại tới đây?”

Bác gái đương nhiên không nghĩ tới tới là con rể của mình! Thấy tôi và Diệp Tiêu Tiêu cùng nhau trở về, không khỏi có chút kỳ quái:

“Tiêu Tiêu, con không phải nói là mang bạn trai về hay sao? Cậu ta đâu rồi?”

“Mẹ, ánh mắt của mẹ dạo này làm sao vậy, một người sống sờ sờ như vậy, sao lại không nhìn thấy!”

Diệp Tiêu Tiêu cười khổ nói.

“Một người sống?”

Bác gái nghi ngờ liếc mắt nhìn tôi nói:

“Con không phải nói Tiểu Lưu đó chứ?”

“Cháu chào bác gái!”

Tôi cũng có chút bất đắc dĩ, muốn giải thích loại chuyện này, đương nhiên là phải tốn công phu!

“Các người kể tung người hứng cái gì vậy?”

Bác gái lắc đầu nói thầm nói:

“Rốt cục là có chuyện gì vậy?”

“Mẹ, chúng ta đi vào hãy nói mẹ xem, chúng con đều đứng ở cửa, đây là đạo đãi khách gì vậy!”

Diệp Tiêu Tiêu vội vàng nói.

“Vậy được rồi, nhưng mà con cũng không thể gạt mẹ, Tiểu Lưu thì cha và mẹ đều biết, con không dối được đâu, con không phải là định làm như trong TV, bảo nỏ giả mạo bạn trai của con, về giới thiệu với gia đình đó chứ?”

Bác gái nói theo kiểu, mình đã phát hiện ra chân tướng nói:

“Vào đi, Tiểu Lưu, mau vào đi. Ngồi, ngồi! Bác đi lấy nước cho cháu!”

“Bác gái, cứ mặc kệ như vậy đi, đây cũng không phải là lần đầu tiên cháu tới, không cần phải khách khí như vậy!”

Tôi ngăn cản nói:

“Cháu không khát!”

“Đúng vậy, mẹ, người không cần phải chú ý tới hần, hần cũng không phải là người ngoài gì cả!”

Diệp Tiêu Tiêu gạt đầu nói.

“Tiêu Tiêu, cho dù Tiểu Lưu và gia đình chúng ta thân quen, thế nhưng đạo đãi khách thì không thể nào bỏ được, chờ lát nữa cha con sửa con!”

Bác gái khiển trách:

“Tiểu Lưu bây giờ không còn là học sinh của con, con cũng không quản được nó nữa, tại sao lại đối với người ta không khách khí chút nào vậy!”

“Mẹ, ai nói con không quản được hắn, sau này hắn còn phải nghe lời con!”

Diệp Tiêu Tiêu đỏ mặt liếc mắt nhìn tôi. Tôi cùng nàng đồng thời cười, hai người ai cũng hiểu ý nhau.

Thế nhưng bác gái lại không hiểu:

“Đứa nhỏ này, con tưởng đây là thời cổ đại hay sao? Một ngày là thầy, suốt đời là cha, hơn nữa, con là cô giáo, nên cũng giống như một người mẹ!”

“A? Là mẹ?”

Tôi nghe thấy bác gái lấy ví dụ, thì há to miệng! Đúng là loạn tùm phèo hết rồi? Tôi và con tôi phải đồng thời gọi một người là mẹ sao? !

Tôi cười hắc hắc nhìn Diệp Tiêu Tiêu, thì nhận được một cái trừng mắt thật lớn!

Lúc này, bác trai cũng đi từ trên lầu xuống, nhìn chúng tôi nói:

“Lão bà, Tiêu Tiêu trở về phải không?”

“Cha, con đã trở về!”

Diệp Tiêu Tiêu thấy cha mình xuống, vội vã trả lời.

“Quả nhiên là Tiêu Tiêu! Không phải con nói là mang bạn trai về hay sao, ha hả, để cha nhìn xem, không biết tiểu tử ưu tú nào bắt được phương tâm của Tiêu Tiêu nhà ta?”

Bác trai nói xong, lại lấy đôi kính lão, sau khi bác ấy nhìn thấy tôi thì cũng kinh ngạc y như bác gái:

“Tiểu Lưu, là cháu sao? Tại sao lại không nói sớm, để bác chuẩn bị cờ, chúng ta luận bàn một chút!”

Từ cái lần trước ở nhà ông Triệu Nhan Nghiên, lần nào bác trai nhìn thấy tôi, cũng đòi luận bàn kỳ nghệ! Kết quả thường là hòa nhau, nhưng đó chỉ là do tôi cố ý làm như vậy.

Cho nên bác trai chỉ cần nhìn thấy tôi là lại đòi tỷ thí, cho tới khi tôi lên Bắc Kinh rồi mới không còn tìm tôi nữa, Bây giờ thấy tôi, đương nhiên là muốn so tài một chút!

“Cha, mẹ, kỳ thực con...”

Trước khi Diệp Tiêu Tiêu vào cửa, đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong đầu, nhưng tới lúc này, thì nói ra lại rất khó khăn!

“Con muốn nói cái gì? Muốn nói là không có bạn trai đúng không?”

Bác gái sững sốt, hiểu lầm ý của Diệp Tiêu Tiêu:

“Không sao đâu, mẹ và cha con cũng không thúc giục con. Con muốn an ủi cha mẹ, nên mới tìm Tiểu Lưu tới giả mạo đúng không! Nhưng mà con tưởng cha mẹ không nhận ra hay sao!”

“Cái gì? Lão bà, bà nói Tiêu Tiêu tìm Tiểu Lưu tới, để giả mạo bạn trai của nó?”

Bác trai liếc mắt nhìn tôi hỏi.

“Không phải... con...”

Diệp Tiêu Tiêu thấy cha mẹ của mình đều hiểu lầm, muốn giải thích nhưng lại không biết nói thế nào, gấp tới mức đầu toát mồ hôi!

Tôi nhìn thấy Diệp Tiêu Tiêu như vậy, biết là đã tới lúc mình ra mặt!

“Bác trai bác gái, hai người hiểu lầm ý của Tiêu Tiêu rồi!”

Tôi lắc đầu nói.

“Tiểu Lưu, cháu vừa mới nói cái gì? Cháu gọi nó là Tiêu Tiêu?”

Bác gái kỳ quái nhìn tôi, tại sao tôi có thể gọi con gái bác như vậy chứ! Phải biết rằng Tiêu Tiêu là cô giáo của tôi!

“Đúng vậy, thật là lần này cháu về, để công khai thân phận bạn trai của Tiêu Tiêu, đương nhiên, cũng có thể gọi là lão công của nàng! Đây cũng chỉ là một vấn đề xưng hô mà thôi”

Tôi trịnh trọng gật đầu.

“Ha ha, Tiểu Lưu, cháu đừng đùa, Tiêu Tiêu đã cho cháu chỗ tốt gì, mà cháu lại giúp nó giả mạo làm bạn trai của nó?”

Bác trai nghe xong cười ha hả:

“Cháu và cháu gái của lão Triệu đã thành một đôi chuyện này có phải là bí mật gì nữa đâu. Được rồi, cháu đang đóng kịch đúng không!”

“Ông ngoại vì sao ông nói cha và mẹ đang diễn trò?”

Lúc này, Tiểu Diệp Tử bỗng nhiên mở miệng nói chuyện.

537. Chương 306: Đó Là Họa Do Bác Gây Ra.

“Tiểu Diệp Tử, cháu gọi nó là cha? A ha hả, hóa ra cháu cũng tham dự vào chuyện này?”

Bác trai lắc đầu, cười cười nhìn Tiểu Diệp Tử:

“Trẻ con nói dối là không tốt, có muốn ông ngoại không thích cháu nữa, đúng không?”

“Ông ngoại, cháu không nói dối. Nhưng tại sao ông lại nói cha mẹ cháu đang diễn trò?”

Tiểu Diệp Tử không hiểu ngẩng đầu lên, hỏi.

“Vậy ông ngoại hỏi cháu, hẳn là cha của cháu sau?”

Bác Diệp chỉ vào người của tôi, nhìn Tiểu Diệp Tử hỏi.

“Đúng vậy!”

Tiểu Diệp Tử dùng sức gật đầu! Vất vả lắm mới tìm được cha tại sao có thể nói là không phải!

“Ha ha vậy còn không phải nói dối hay sao? Tại sao hẳn là cha của cháu được? Hẳn là học sinh của mẹ cháu!”

Bác Trai vỗ vỗ hai bờ vai của Tiểu Diệp Tử, nói trông giống như là đang nói một bí mật rất lớn.

“A? Cha là học sinh của mẹ? Cô trò yêu nhau? !”

Tiểu Diệp Tử bật thốt lên nói!

Tôi, Diệp Tiêu Tiêu, bác trai bác gái đều kinh hãi nhìn Tiểu Diệp Tử, không thể nào, những từ ngữ khó như vậy, Tiểu Diệp Tử làm sao mà biết? Phim Hương Cảng, Hồng Kông, Đài Loan đúng là hại người mà!

“Bác Diệp, cháu không dối bác, quan hệ giữa cháu và Tiêu Tiêu, đúng là bạn trai bạn gái!”

Tôi đỡ khóc đỡ cười giải thích!

Thế giới này rốt cuộc làm sao vậy, nói thật thì lại không có ai tin! Năm đó các người vội vã muốn tôi làm con rể Diệp gia, lúc này đã thành sự thật, vậy mà lại nói tôi gạt người!

“Được rồi vậy thì bác tin, nhưng mà còn Triệu Nhan Nghiên thì sao? Lẽ nào chúa muôn nói với bác là, cháu sẽ chia tay với nàng? Chuyện lớn như vậy, lão Triệu sẽ không để yên cho bác đâu!”

Bác Diệp tuy nói như vậy, trên mặt vẫn hiện lên sự không tin.

“Tôi và Nhan Nghiên rất tốt, không chia tay, nhưng cháu và Nhan Nghiên thì...” Câu này lên nói thế nào cho phải đây? Ai, chẳng nhẽ lại nói thẳng, Nhan Nghiên là vợ cả, Tiêu Tiêu là vợ hai?

Đây chính là điều mà tôi và Tiêu Tiêu mấy lần muốn mở miệng nói, nhưng lại không nói ra được.

Nếu như Diệp Tiêu Tiêu không có ở đây, tôi còn dễ nói. Chuyện giữa nam nhân với nam nhân, thì khi có nữ nhân ở đây, lại thành ra khó nói.

Được rồi một mình, trong lúc do dự, tôi đã nghĩ ra biện pháp!

“Bác Diệp, không bằng như vậy đi, chúng ta lên lầu chơi cờ, sau đó sẽ nói chuyện này sau!”

Nói xong tôi đứng dậy, chủ động đi lên lầu.

“Chơi cờ? Tuyệt! Tay của bác còn đang ngứa ngáy đây!” Bác Diệp thấy tôi chủ động rủ chơi cờ, nên vui vẻ vội vã đáp ứng, nhưng trong lòng bác ấy lại càng khẳng định, tôi là bạn trai giả mạo do Diệp Tiêu Tiêu mời tới!

Diệp Tiêu Tiêu có chút không hiểu nhìn tôi đang chuẩn bị nói ra chân tướng, sao tôi lại đưa ra đề nghị như vậy?

“Phản công nhau bao vây tiêu diệt, tiêu diệt từng bộ phận!” Tôi dùng tinh thần lực truyền cho Tiêu Tiêu một tin tức.

Tiêu diệt từng bộ phận? Diệp Tiêu Tiêu hiểu ý, trừng mắt nhìn tôi một cái.

Hóa ra là như vậy! Diệp Tiêu Tiêu đâu phải là người ngu ngốc, lập tức hiểu ra nguyên nhân, tôi nói chuyện với cha nàng, nàng nói chuyện với mẹ nàng, như vậy thì dễ dàng hơn rất nhiều!

“Tiểu Lưu, gần đây có phải cháu rất nhàn rỗi hay không? Có cả thời gian rảnh trở về Tân Giang nữa?”

Khi đã lên lầu, bác Diệp tùy ý hỏi.

“Ha ha, cháu vẫn rất nhàn rỗi, trong ấn tượng của bác, cháu là một người bận rộn hay sao?”

Tôi không hiểu tại sao bác Diệp lại hỏi như vậy.

“Tiểu Lưu, chuyện của cháu bác cũng biết! Ha ha không nghĩ tới lão Diệp ta lại có thể quen một người là chủ tịch của tập đoàn lớn nhất thế giới! Cháu mà chơi cờ với bác, khi nói ra chuyện này, người khác có lẽ sẽ không tin đâu!”

Bác Diệp cười nói:

“Lúc đầu bác chỉ nghĩ, cháu chỉ góp sức vào công ty của Triệu Quân Sinh mà thôi, không ngờ cháu lại là người chủ đạo!”

“Bác Diệp tại sao lại nói như vậy, mọi việc chủ ý là do chú Triệu, còn chủ tịch như cháu thì rất nhàn nhã!”

Tôi nhún vai.

“A, điều này cũng đúng!”

Bác Diệp dẫn tôi tới thư phòng, lấy ra hai hộp cờ, hỏi tôi:

“Cháu dùng màu gì?”

“Màu nào cũng được.”

Tôi cười cười:

“Nghe nói hơn một năm nay ở đây nghiên cứu kỳ nghệ, có phải cháu đã thành mục tiêu của bác hay không?”

“Đúng mà cũng không đúng, bác còn chưa có gọi cho cháu về chơi cờ!”

Bác Diệp nghe xong thì vội vã xoa tay:

“Vậy thì bác cầm quân đen, đồng thời đi trước luôn!”

Trong lúc nói chuyện, tôi cũng đồng thời điều chỉnh thế cờ, sau một thời gian, chúng tôi lại bất phân thắng bại!

“A? Là bác tiến bộ, hay là cháu thút lù?”

Bác Diệp nhìn vào bàn cờ lâu bầu nói.

“Rất lâu rồi cháu không chơi cờ, đương nhiên là có chút không được thích ứng.”

Tôi tùy tiện nói một câu.

“Vậy mà bác còn tưởng cháu dùng mê hồn trận, làm cuống chân cuống tay bác, nếu sớm biết như vậy, thì sớm giết cho cháu ngã ngựa rồi!”

Bác Diệp tiếc hận nói:

“Ai, thất sách!”

“Bác trai, bác nghĩ Tiểu Diệp Tử có phải là như thế nào?”

Tôi thừa dịp Bác Diệp phân thân, đột nhiên hỏi.

Bác Diệp đang suy nghĩ về thế cờ, cho nên vô ý thuận miệng đáp:

“Bác cũng nghĩ, nhưng mà không dám hỏi... A? Tiểu Lưu, tại sao cháu đột nhiên lại hỏi vấn đề này?”

Nghe thấy bác Diệp nói như vậy, hóa ra đúng như lời Tiêu Tiêu nói.

Cha mẹ nàng đã phát hiện, nhưng mà chỉ không nói mà thôi, nói ra lại sợ nàng không chịu được!

“Bác Diệp, cháu muốn cho bác xem một tấm hình.”

Tôi từ trong túi áo lấy ra một tấm hình đã chuẩn bị trước, đưa cho bác Diệp.

Bác Diệp nghi hoặc nhận lấy tấm ảnh, mới nhìn thoáng qua đã bật thốt lên:

“Tiểu Diệp Tử?”

Sau đó Bác Diệp lắc đầu, chỉ vào tấm ảnh nói:

“Đây là địa phương nào? Tại sao bác còn chưa thấy qua nó? Hình như là trong quá khứ... Tại sao là năm 1984? Có chuyện gì vậy? Đây là tấm ảnh gì? Đừng nói với bác là cháu chỉnh sửa đó nhé?”

Chỉnh sửa? Sao có thể! Tôi cười khỏ nói:

“Đây là tấm ảnh của cháu khi mới 4 tuổi.”

“Cháu? Bốn tuổi? Cháu đưa cho bác xem tấm hình này là có ý gì? Chẳng lẽ nói... Tiểu Diệp Tử... ?”

Bác Diệp bỗng nhiên nghĩ tới vấn đề then chốt kinh hô:

“Cháu muốn nói cho bác biết, Tiểu Diệp Tử rất giống cháu?”

“Đúng, nhưng còn một ý khác, chắc bác cũng biết?”

Tôi gật đầu, nghiêm túc nói.

“Tiểu Diệp Tử và cháu có quan hệ gì?”

Thanh âm của bác Diệp có chút lo lắng hỏi.

“Chắc chắn không phải là anh em, điều này thì quá rõ ràng rồi. Đây chính là cốt nhục thân sinh của Tiêu Tiêu, cũng chính cháu ngoại của bác !”

Tôi cố gắng bình tĩnh, nói ra chân tướng.

“Cháu nói là... Cháu và Tiêu Tiêu... Trời ạ. Điều này sao có thể chứ?”

Bác Diệp cũng muốn làm cho mình bình tĩnh, thế nhưng lại không thể nào kìm nén được, đây đúng là một tin tức chấn động!

“Bác Diệp, bác có thể nghi ngờ, nhưng sự thực là sự thực, không cách nào thay đổi được! Tiểu Diệp Tử tên đầy đủ là Lưu Diệp, là con của cháu và Tiêu Tiêu!”

Tôi thở dài:

“Bây giờ thì bác biết cháu không phải là giả mạo rồi chứ!”

538. Chương 307: Tâm Bảo.

“Thế nhưng chuyện này sao có thể chứ? Tiểu Diệp Tử năm nay đã bốn tuổi khi đó cháu mới học lớp 10, với lại lúc đó cháu chẳng phải là cùng với cháu gái của Triệu lão đầu hay sao, muốn sinh con thì phải cho nó sinh, tại sao lại đổ lên đầu Tiêu Tiêu?”

Bác Diệp nghĩ trong chuyện này còn có nhiều điều kì quái đến bây giờ vẫn không cách nào tin được.

“Kỳ thực đây là họa do bác tao nên đấy!”

Tôi bắt đầu dĩ nói:

“Chuyện này là một chuyện ngoài ý muốn, mà cách đây không lâu, cháu cũng mới biết chuyện này!”

“Bác gây ra?”

Bác Diệp buồn bực, cháu không phải là một người vu oan đó chứ, con là do cháu sinh, tại sao lại đổ lên đầu của bác?

“Bác Diệp, người có nhớ lần trước, khi cháu say rượu, bác đem cháu và Tiêu Tiêu vào chung một phòng!”

Tôi thấy người này đang chối tội, tuy rằng tôi có lỗi, nhưng mà bác cũng phải gánh chịu một phần!

“A... bác nhớ rồi... Không thể nào? Cháu nói là đêm đó có chuyện?”

Bác Diệp mở to hai mắt nhìn:

“Cháu thực sự đã hành động?”

“Cháu xin, bác Diệp, bác cũng là đàn ông, cũng hiểu cảm thụ của mình! Thứ nhất là ngày đó cháu uống rượu, sắc thì cháu chưa từng bỏ qua! Thứ hai, mà điều này là quan trọng nhất, cháu coi Tiêu Tiêu thành một người khác!”

Tôi cũng nói thực suy nghĩ của mình.

“Cháu coi Tiêu Tiêu là Nhan Nghiên?”

Bác Diệp sửng sốt, hỏi:

“Chuyện này cũng được hay sao? Dường như vóc người Tiêu Tiêu và Nhan Nghiên khác nhau rất nhiều mà? Tại sao cháu không cảm nhận được? Là cháu có ý phải không?”

Tôi nói:

“Không phải Nhan Nghiên, là một người bạn gái khác của cháu, vóc người cũng không khác lắm so với Tiêu Tiêu, cũng là lớn... Hắc hắc hắc, cháu có nói bác cũng không biết!”

Tôi đang định nói là ngực lớn, nhưng đây là cha vợ của mẹ, nên lập tức im miệng.

“Cháu còn có bạn gái khác?”

Bác Diệp há to miệng:

“Cháu nói là thời điểm cháu học cấp 3, có tới hai người bạn gái?”

“Dường như không chỉ có vậy... Bác Diệp, bác cũng là nam nhân, bác cũng có suy nghĩ của nam nhân, chắc chắn là bác không chỉ ái mộ một mình bác gái đó chứ? Bác mà không thừa nhận, cháu cho là bác không bình thường!”

Tôi thấy Bác Diệp muốn lắc đầu, lập tức một câu chặn đường lui.

Bác Diệp bất đắc dĩ, mình sao có thể làm một người không bình thường được? Nếu mình không bình thường, thì sao có Tiêu Tiêu?

Không có Tiêu Tiêu thì ở đâu ra Tiểu Diệp Tử? Đây dường như là một quy luật liên hoàn vậy.

Tôi không để cho bác ấy có cơ hội biện minh, tiếp tục nói:

“Mà cháu và các nam nhân khác không giống, những chuyện họ không dám làm, thì cháu lại dám làm!”

Bác Diệp nghe tôi nói ra lý luận kinh thế hãi tục bất đắc dĩ lắc đầu nói:

“Được rồi, Tiểu Lưu, bác biết ý cháu, cũng biết mục đích của cháu khi nói những câu này! Đơn giản chỉ là đồng ý chuyện của cháu và Tiêu Tiêu, không can thiệp vào chuyện của hai đứa đúng không?”

“Hắc hắc, bác Trai không hổ là cao nhân, chỉ một chút đã nhìn thấu, vừa nói đã hiểu!”

Tôi xấu hổ khen ngợi nói, không nghĩ tới mục đích của tôi bị bác ấy vạch trần.

“Nói thật, bác cũng không quan tâm, nếu không lúc trước bác cũng không giật dây cháu theo đuổi Tiêu Tiêu. Tuy rằng khi đó phần lớn là nhất thời nhưng bác cũng không phải là một người bảo thủ! Lấy năng lực của cháu hiện nay, có bao nhiêu bạn gái cũng có thể nuôi được, thế nhưng bác muốn biết, cảm nhận của cháu trong số những bạn gái, và địa vị của Tiêu Tiêu như thế nào?”

Bác Diệp phất phất tay, sau đó nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào tôi hỏi.

Bác Diệp lo lắng không phải không có lý! Bởi vì kết hợp ngoài ý muốn, nên Tiêu Tiêu mới có con. Đây có phải là nguyên nhân mà tôi với Tiêu Tiêu đến với nhau?

Là bởi vì đứa con, hay là bởi vì Tiêu Tiêu? Điều này làm cho Bác Diệp trong lòng rất là phân vân. Nếu như bởi vì Tiêu Tiêu, thì hẳn có thể yên tâm giao con gái cho tôi.

Nhưng nếu như vì đứa nhỏ, thì chắc chắn cuộc sống sau này của Tiêu Tiêu không có hạnh phúc!

“Không có địa vị!”

Tôi nói một câu thiếu chút nữa làm cho bác Diệp tức nổ phổi, thế nhưng câu sau làm cho bác ấy bình thường trở lại:

“Đối với các nữ nhân, cháu đối xử đều bình đẳng, không phân cao thấp! Các nàng như thế nào, thì Tiêu Tiêu như vậy! Đương nhiên, bởi vì có Tiểu Diệp Tử nên Tiêu Tiêu sẽ được chăm sóc đặc thù hơn.”

Ý câu sau của tôi là, do công phu trên giường của Tiêu Tiêu thật lợi hại, nên không cách nào cho Tiêu Tiêu rời xa tôi đi được!

“Được, bác mong là cháu nhớ kỹ những câu nói hôm nay! Nếu như tương lai Tiêu Tiêu có ủy khuất gì, bác mặc kệ cháu làm cái gì, chắc chắn sẽ chạy tới giáo huấn cháu!”

Bác Diệp gật đầu.

“Cháu bảo đảm! Quyết không biết cô phụ Tiêu Tiêu! Bác có thể yên tâm!”

Tôi vội vàng hứa hẹn nói

Bác Diệp Tuy không phải là người cổ hủ, ngoài miệng nói không quan tâm, nhưng dù sao trong lòng vẫn còn phân vân. Làm gì có ai muốn con gái mình phải chia sẻ tình yêu với người khác?

Thế nhưng trong tình huống hiện tại, ngay cả đứa nhỏ cũng có rồi! Còn biết làm như thế nào nữa đây?

Bác Diệp lắc đầu, trong lòng tiếp nhận sự thực này, nói:

“Cháu gọi bác là cái gì?”

“A? Ha hả gọi là cha!”

Tôi biết Bác Diệp đã tiếp nhận chúng tôi, tảng đá lớn trong lòng cũng được bỏ đi.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, trước tiên chúng ta tập trung nói chuyện với bàn cờ đã!”

Bác Diệp chỉ vào bàn cờ nói.

“Không phải chứ, chúng ta nói chuyện lâu như vậy, cũng lên đi xem Tiêu Tiêu và bác gái...a, mẹ.”

Tôi cười khỏ nói, bác Diệp đúng là mê cờ.

“Không được, phải xong ván này đã!”

Bác Diệp kiên trì nói.

“Được rồi, đây là bác nói đó nhé!”

Tôi cười hắc hắc, tiếp tục cầm cờ...

“Không phải chứ, ván này thua?”

Bác Diệp mở to hai mắt nhìn:

“Tại sao lại nhanh như vậy? Đúng là không để cho nhạc phụ thể diện mà? Vậy mà còn phủ nhận là trước đây đã chơi hết sức?”

“Hắc hắc, cùng lắm thì lần sau con nhường một chút, ai bảo cha cứ lôi kéo mãi!”

Tôi sợ Bác Diệp tiếp tục dây dưa thêm ván nữa, đành vội vã đứng dậy.

Khi chúng tôi xuống tới phòng khách, Tiêu Tiêu và bác gái đang nói chuyện rất vui vẻ, tôi không biết Diệp Tiêu Tiêu đã nói chuyện với bác gái hay chưa. Nhưng mà nàng đảo mắt nhìn tôi tay làm động tác ok.

Diệp Tiêu Tiêu nhìn tôi cười cười, tôi biết, nàng đã thành công.

“Tiểu Lưu, còn không mau tới đây bá kiến nhạc mẫu?”

Bác gái cười nhìn tôi vẫy vẫy tay.

“Mẹ!”

Tôi vội vàng cười đi tới.

Sau này tôi mới biết được, bác gái còn dễ nói chuyện hơn với bác trai.

Diệp Tiêu Tiêu nói tình cảnh của chúng tôi, bác gái chỉ có hỏi mấy vấn đề, sau đó thì gật đầu đồng ý.

Diệp Tiêu Tiêu khi nói chuyện về tôi, thì bác trai và bác gái đều thắc mắc, hẳn có thể thỏa mãn nhiều nữ nhân như vậy không?

Ngày thứ hai Diệp Tiêu Tiêu chuẩn bị đi thăm mấy đồng sự tốt ở trường Tứ Trung, nàng bảo tôi cùng đi, nhưng sau khi tôi suy nghĩ, thì cự tuyệt.

Tôi không muốn gặp lại các giáo viên trước đây, chủ yếu là tránh cho nàng xấu hổ, sau khi lái xe đưa nàng tới Tứ Trung tôi trở lại nhà.

Lần trở lại Tân Giang này, còn có một mục đích khác, đó chính là bảo tàng được ghi trong mấy tấm da dê mà Vương gia thềm nhỏ dãi.

Tôi có đọc < lộc=“” đĩnh=“” ký=“”>>, lại liên tưởng tới mấy cuốn da dê đó, thì lại liên tưởng suy nghĩ, không biết đây có phải là cuốn da dê đó không?

Cái quyển da dê này lấy được từ thời Thanh Triều, biết đâu có lại quan hệ gì đó với Long mạch!

539. Chương 308: Hôn Môi Cũng Có Thể Hô Hấp Nhân Tạo.

Trước khi đi, tôi gọi điện thoại cho Lưu Chấn Hải, hỏi hắn vị trí cái sơn động kia, thế nhưng chuyện đã xảy ra nhiều năm, Lưu Chấn Hải cũng không nhớ được rõ ràng, chỉ có nói đại khái.

“Thằng cháu ngoan, có phải cháu định đi tìm bảo vật không?”

Lưu Chấn Hải kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy, cháu đang muốn đi tìm bảo vật, có vấn đề gì sao?”

Tôi cũng không có ý dẫu Lưu Chấn Hải.

“Cháu có nhiều tiền như vậy, còn tính tới chuyện tìm bảo tàng làm gì?”

Lưu Chấn Hải cả kinh, chẳng nhẽ tôi là người tham tài.

“Cháu tham tài? Cháu nếu như tham tài, thì trong võ lâm đại hội, sẽ không trả lại tài sản cho các thế gia đâu!”

Tôi buồn cười nói:

“Cháu chi có chút tò mò, bởi vì ở trong đó giấu chưa chắc đã là tài sản!”

“Hiếu kỳ? Ông cũng biết, đã là người có tiền, thì sẽ có tâm trạng đó!”

Lưu Chấn Hải nói:

“Không phải tài bảo thì là cái gì, đừng nói với ông, đó là căn cứ của một người ngoài hành tinh! Ha ha!”

“Lão gia, ngay cả một chút tinh thần mạo hiểm cũng không có!”

Tôi khinh bỉ nói.

“Tôi không có tinh thần mạo hiểm? Khi còn trẻ, lòng hiếu kỳ của ta còn lớn hơn cháu! Thế nhưng mấy cao thủ chúng ta cũng không dám tiến tới sơn cốc, ai biết ở trong đó có những cái gì?”

Lưu Chấn Hải lắc đầu:

“Cháu bây giờ cái gì cũng không thiếu, tiền tài, địa vị, mỹ nữ, cháu còn tầm bảo làm cái gì?”

“Hắc hắc, ông không muốn đi, thì cháu cũng không nói thêm gì nữa! Cháu nhất định phải đi, hơn nữa còn dựa vào thực lực của mình, chẳng nhẽ còn sợ điều gì hay sao?”

Tôi không nói chuyện nhằm với hắn nữa, lập tức cúp điện thoại lái xe theo địa đồ, đi tới vùng ngoại ô.

Tây Tinh Sơn hóa ra lại là một khu du lịch? Tôi nhìn cái biển khu du lịch, không khỏi lắc đầu.

Trách không được tại sao ở đây lại quen mắt như vậy, hóa ra là Tây Tinh Sơn.

Thời học cấp 3, tôi với Trần Vi Nhi, Triệu Nhan Nghiên đã tới nơi này một lần, hơn nữa nơi này còn là nơi đính ước của tôi với Vi Nhi!

(Nội dung cụ thể, xem chương 98.)

Tôi dừng xe ở bãi đỗ xe dưới chân núi, sau đó một mình đi lên trên. Đường lên núi bây giờ dễ dàng hơn trước rất nhiều, tất cả là do nguyên nhân, Tân Giang đã phát triển hơn trước.

Mục đích của tôi hôm nay cũng chẳng phải là tìm bảo tàng ngay, mà chỉ muốn nhìn cái sơn động trước kia bọn Lưu Chấn Hải ở đó, tôi muốn nhìn xem..còn cái đầu mối gì không!

Tôi dựa theo phương hướng đại khái của Lưu Chấn Hải cung cấp, đi tới trên đỉnh núi. Nhìn những du khách đi cùng đường, trong lòng tôi bồn chồn, sơn động năm đó có bị phá hủy rồi không!

Nhưng mà chuyện tiếp theo làm cho lòng tôi bình tĩnh lại, càng đi về phía trước du khách càng ít, khu vực tiếp theo toàn là cỏ dại, hơn nữa cũng không có đường để đi, cảnh sắc lại không đẹp, đương nhiên là du khách không muốn tới.

Trước đó xa xa có một số cửa hàng bán dụng cụ trượt tuyết. Trong có cả cửa hàng có ván trượt tuyết loại “Nhân Ngư Nhị Đại”, hiện nay đã trở thành quán độc quyền kinh doanh loại này! Trước cửa quán có dán tấm áp phích lớn, quảng cáo về loại ván trượt tuyết Nhân Ngư Nhị Đại!

Hóa ra đây là khu trượt tuyết mùa đông, bảo sao mùa hè lại vắng khách như vậy! Tôi gọi điện cho Lưu Chấn Hải, xác định phương hướng của mình không sai. Nhưng cũng không đúng, phía trước là vách núi, sơn động ở chỗ nào?

Tôi đi qua đi lại trước vách núi, đang nghĩ là có phải Lưu Chấn Hải già rồi, nên hồ đồ nhớ nhầm đường? Nhưng mà chuyện này cũng không có khả năng, bởi Lưu Chấn Hải hiện giờ còn rất tinh tường.

Nhìn những cây đại thụ che trời dưới vách núi, tôi không khỏi có chút ngỡ ngàng, lần trước chính là ở chỗ này, tôi bị tên Lý Thiếu Kiệt đẩy xuống dưới núi! Đồng thời cũng góp phần tạo thêm nhân duyên giữa tôi và Vi Nhi!

Đang chìm đắm vào trong hồi ức, đột nhiên có người vỗ vai của tôi!

Tôi lập tức kinh hãi, xoay tay lại tóm lấy người ở phía sau, ném xuống dưới!

Không phải là tôi độc ác, mà chỉ là vì lúc này tôi đang suy nghĩ người này là Lý Thiếu Kiệt, cho nên tôi mới hạ thủ không chút lưu tình!

“Tiên sinh... Đừng mà... A!”

Hóa ra là thanh âm của một nữ nhân!

Tiếng kêu sợ hãi của cô gái này làm cho đầu óc tôi tỉnh táo lại. Lúc này tôi mới kịp phản ứng, hóa ra người phía sau không phải là Lý Thiếu Kiệt!

Nghĩ tới đây, tôi vội vàng nhảy xuống dưới, chộp theo nàng, ý muốn kéo lên, nhưng đã muộn, cả hai người lập tức bị rơi xuống!

Tôi tuy rằng cũng đã giết người, nhưng đều là người tội ác tà trời.

Tôi lao nhanh theo phía sau của cô gái này, phải cố hết sức mới ôm được nàng ta vào lòng. Dựa theo tốc độ hiện giờ, tôi chẳng cảm nhận được cô gái này có run hay không nữa, bởi vì gió thổi ù ù. Tóc tai thì bay loạn xạ!

Đại thụ! Đúng rồi, đây là thứ mà đã cứu tôi với Vi Nhi! Tôi vừa vịn hạ chân xuống một cây cổ thụ!

Tôi muốn hạ chân xuống một cái cành cây cổ thụ to, sau đó làm nó làm vật giảm xóc, để nhảy xuống mặt đất thế nhưng chuyện lại không được như tôi nghĩ, bởi cái cành cây giảm xóc này, lại “cách” một tiếng, gãy rồi, tôi ôm theo cô gái, lại tiếp tục rơi xuống!

Tôi lắc đầu! Làm sao bây giờ? Thuấn Di? Dị năng?

Chưa kịp suy nghĩ, thì “ầm” một tiếng, tôi đã cùng cô gái rơi vào trong nước! May quá, dưới này lại là nước!

Coi như là trở lại chốn cũ đi! Đêm cũng đã khuya, trong đầu tôi giờ chỉ còn cái ý nghĩ này! Tôi ôm cô gái này, theo hướng dòng nước cũ, bơi đi!

Rất may là trí nhớ của tôi còn tốt lần này xuất hiện đúng vị trí lần trước!

Cho dù bây giờ là mùa hè, thế nhưng trong động vẫn còn cảm giác lạnh lẽo. Tôi không khỏi sợ run cả người, đặt cô gái ở trong lòng xuống.

Cô gái này lập tức xụi lơ ở trên mặt đất. Không biết là bị dọa sợ, hay bị ngạt nước, mà vẫn nằm im không nhúc nhích.

Không phải là đã chết rồi chứ? Trong lòng tôi khẩn trương, cô gái này là một người vô tội! Nếu như thực sự là nàng đã chết, thì trong lòng tôi sẽ day dứt vô cùng!

Tôi muốn kiểm tra tình huống của cô gái này một chút, thế nhưng ở trong sơn động lại không có ánh sáng!

Tôi cũng không sợ cô gái này nhìn thấy tôi, bởi vì nàng đã bất tỉnh, cho nên tôi trực tiếp sử dụng hỏa hệ dị năng, tạo thành một ngọn lửa.

Ngọn lửa này cũng không có cái gì để cháy, nên hoàn toàn duy trì bằng năng lượng.

Dưới ánh sáng của ngọn lửa, tôi đã hoàn toàn nhìn rõ dung mạo của cô gái này!

Trời ạ, kết quả làm cho tôi thất kinh, người nằm trên mặt đất lại là cô gái điều ngoa họ Ngô!

Cô nàng này không phải muốn hù dọa tôi từ phía sau đó chứ? Vậy thì bị tôi ném xuống vách núi cũng coi như đáng đời!

Nghĩ đến đây tôi tức giận nghiêng răng, nghiêng lợi, đây đúng là một họa tinh.

Nhìn cái bụng nàng, tôi lập tức cười cười, hóa ra là sặc nước, nhưng mà khi thấy nàng không còn thở nữa, thì tôi chẳng còn cười được nữa!

Không thở, trong lòng tôi hoảng sợ, nếu như tôi thực sự làm chết chị gái của Ngô mập mập, thì tiểu tử này không tìm tôi liều mạng mới là lạ!

Cho dù Ngô mập mập không trách tôi, thì cha nàng cũng sẽ trách, lão ta mà phái một đại đội nhân mã tới, thì sự nghiệp của tôi tiêu tùng!

Rất may kiếp trước tôi là một vận động viên bơi lội, lúc bình thường cũng có học qua một vài phương thức sơ cứu người chết đuối!

Tôi không dám chậm trễ, vội vàng thực hiện theo những phương thức đó.

Tôi trước tiên đặt Ngô Huỳnh Huỳnh nằm trên mặt đất, sau đó thổi hơi vào miệng của nàng, đồng thời bóp chặt hai mũi, nhìn hai mũi nàng đỏ lên, nhưng tôi cũng mặc kệ.

Dựa theo phương pháp tiếp theo là cởi áo nàng ra! Mục đích của việc làm này là giúp cho hô hấp của nàng được thuận lợi, không bị quần áo và đồ dùng hàng ngày làm hạn chế!

Hừ hừ. Trước kia cô toàn trêu tôi, vậy thì đừng trách tôi vô lễ! Hơn nữa, tôi bây giờ đang cứu cô, cho nên tôi cởi áo ngoài của nàng ra, sau đó cởi luôn cả áo con!

Bởi vì mùa hè, cho nên Ngô Huỳnh Huỳnh cũng chỉ mặc có hai kiện áo, đó là áo ngoài và áo con. Nghĩ tới áo ngực sẽ làm cho hô hấp bất lợi, tôi lập tức tháo nút của nó ra!

Ôi trời một bộ ngực hoàn mỹ, hạ thân của tôi lập tức có phản ứng. Đương nhiên, tôi chỉ có phản ứng bình thường của một nam nhân mà thôi!

Sau khi làm tốt những điều này, tôi lập tức ôm lấy phần eo của nàng, để cho đầu nàng dốc xuống đất, sau đó ép vào bụng của nàng, dùng sức lắc lắc cho nước ra ngoài cho tới khi bụng của Ngô Huỳnh Huỳnh nhỏ đi nhiều, tôi mới đặt nàng xuống dưới.

Mà bước cuối cùng, chính là hô hấp nhân tạo! Đừng bảo tôi chiếm tiện nghi của cô, nếu như tôi không thực hiện bước này, thì cô sẽ chết đuối đó!

Tôi cúi người, nắm mũi quỳnh của Ngô Huỳnh Huỳnh, thổi một hơi vào miệng của nàng, sau đó hai tay tôi đặt trên bộ ngực của nàng, đương nhiên, tôi làm như vậy là để trợ giúp nàng!

Hắc hắc, nhưng cũng thuận tiện xoa bóp một chút, ai bảo nàng trêu tôi cơ chứ!

Tôi xoa bóp bộ ngực của Ngô Huỳnh Huỳnh chẳng theo tiết tấu nào, sau đó lại thổi vài hơi vào miệng của nàng.

Nhưng trải qua hơn 10 phút đồng hồ, Ngô Huỳnh Huỳnh cũng chẳng có phản ứng gì!

Có phải là đã chết rồi không? Một ý niệm không tốt ở trong đầu tôi hiện lên, giữa lúc tôi còn đang suy nghĩ, thì có một cái gì đó mềm mại chui vào trong miệng của tôi!

Cá chạch? Hiển nhiên không phải. Sau khi sững sốt thì tôi mới phát hiện ra hóa ra là đầu lưỡi của Ngô Huỳnh Huỳnh! Nha đầu này không biết tỉnh lại từ lúc nào!

Vừa mừng vừa sợ, nhưng cũng không hiểu được, nàng có ý gì?

Kỳ thực, từ khi tôi dốc đầu nàng xuống dưới, Ngô Huỳnh Huỳnh đã tỉnh lại rồi!

Nàng muốn mở miệng nói, nhưng do động tác của tôi quá bạo lực, làm cho Ngô Huỳnh Huỳnh thất điên bát đảo, trong điều kiện thể lực suy yếu, làm sao nàng nói được.

Lúc đầu, Ngô Huỳnh Huỳnh cho là mình gặp người xấu, không dám có dị trạng gì, nhưng khi tôi đặt nàng xuống dưới đất, thì nàng mới biết người đó là tôi!

Ngô Huỳnh Huỳnh vừa mừng vừa sợ! Vì vậy, nàng nghĩ tới phương thức giả chết, để dọa tôi một chút!

Nhưng không nghĩ rằng, tôi lại dùng phương thức hô hấp nhân tạo, hai tay thì xoa nắn bộ ngực của nàng!

Vốn Ngô Huỳnh Huỳnh muốn lập tức mở miệng nói thế nhưng không nghĩ tới, khi đôi môi của tôi chạm vào môi nàng, lại mang lại cho nàng cảm giác như bị điện giật!

Đây là hôn môi sao? Trong nháy mắt, Ngô Huỳnh Huỳnh bị cảm giác này làm cho ngơ ngẩn! Làm sao bây giờ đây? Mình phải làm gì? Phải đẩy hẳn ra ngay hay không?

Nghĩ tới trước kia, mình đã nhiều lần vô tình hữu ý biểu lộ tâm sự của mình cho hẳn, mà hẳn vẫn thờ ơ, Ngô Huỳnh Huỳnh lập tức tức giận!

Hôn môi, trong mấy năm gần đây, nó xuất hiện không biết bao nhiêu lần trong mộng của nàng!

Thế nhưng bây giờ đang xảy ra trong hiện thực, nàng không có cách nào từ chối được!

Biết là làm như vậy là không đúng, nhưng lại không có sức mà cự tuyệt. Cho nên, nàng tiếp tục hôn!

Hắn chỉ hô hấp nhân tạo cho mình mà thôi, Ngô Huỳnh Huỳnh nghĩ thầm! Thế nhưng, dần dần, Ngô phát hiện hẳn đúng là chỉ có hô hấp nhân tạo cho mình, trong lòng không khỏi có chút thất vọng!

Chẳng lẽ mình không có sức hấp dẫn như vậy hay sao, kém các bạn gái của hẳn nhiều thế sao? Hẳn có thể tiếp nhận nhiều nữ nhân như vậy, tại sao lại không thể nhận mình!

Ngô Huỳnh Huỳnh càng nghĩ càng giận, nhưng sau đó nàng cảm nhận được, hai tay của tôi không đơn thuần chỉ là ấn xuống trên bộ ngực của nàng, mà đó là xoa nắn vuốt ve!

Cho dù là vuốt ve rất ít, nhưng Ngô Huỳnh Huỳnh cũng có thể cảm nhận được, buồn cười, đó chính là nơi mẫn cảm của nàng mà!

Cảm nhận được động tác mờ ám của tôi, Ngô Huỳnh Huỳnh không tức giận, lại còn mừng rỡ! Đúng rồi, mình đúng là vẫn còn lực hấp dẫn với hẳn mà!

Trong lúc ngọt ngào, Ngô Huỳnh Huỳnh không khỏi có chút ý loạn tình mê. Thành công với thất bại thường chỉ cách nhau một lần ranh giới.

Hắn đối với mình như vậy, chứng minh hẳn không phải là không có cảm giác với mình, tại sao mình không tranh thủ một chút?

Nghĩ tới đây, Ngô Huỳnh Huỳnh to gan đem cái lưỡi cho vào trong miệng của tôi! Nghĩ tới chuyện hẳn đã hôn và sờ soạn mình, thì hẳn nhất định phải chịu trách nhiệm!

Tĩnh rồi còn không nói, vậy mà còn để tôi lao lực hô hấp nhân tạo cho cô, cô có biết là mệt chết người hay không?

Nha đầu chết tiệt này giả chết làm tôi sợ đúng không, không thể không nghiêm phạt một chút được!

Nghĩ tới đây, tôi hung hăng nắm hai ngọc thủ của Ngô Huỳnh Huỳnh, véo mạnh một cái.

“A!”

Ngô Huỳnh Huỳnh yêu kiều kêu to một tiếng, không biết là bởi vì đau, hay là vì hưng phấn, mà cái miệng nhỏ nhắn của nha đầu kia lại liêu mạng hôn tôi chùn chụt!

Tôi cũng đâu phải là Liễu Hạ Huệ, khiêu khích như vậy, mà tôi không phản ứng, thì tôi đâu phải là nam nhân!

Hơn nữa tôi đâu phải là không có cảm giác với nàng, chỉ ngại Ngô mập mạp nói nàng là ác nhân, nên giữ thái độ kính nhi viễn chi.

Lúc này, tôi đã không còn cố kỵ nhiều như vậy, lập tức quẩn lấy cái lưỡi đình hương của nàng. Hai tay bắt đầu mân mê bộ ngực của nàng.

Cái cảm giác như điện giật, vừa sung sướng này làm cho Ngô Huỳnh Huỳnh lần thứ hai lâm vào tình trạng mê muội!

Hóa ra lúc này chưa phải là hôn mê, bây giờ mới chính thức là hôn mê!

“Khụ... Khụ...”

Bỗng nhiên, Ngô Huỳnh Huỳnh kịch liệt ho khan.

Tôi hoảng sợ, vội vàng rời khỏi thân thể nàng, đỡ nàng dậy. Hóa ra là do quá trình hôn mê kịch liệt, đã làm cho nàng ứa nước đã uống ở trong hồ ra.

Khi Ngô Huỳnh Huỳnh ho khan, thì đầu óc tôi tỉnh táo không ít! Trời ạ, tôi phạm vào điều gì thế này, ra ngoài tìm bảo vật không được, mà lại tìm được chị của Ngô mập mập là thế nào!

“Xin lỗi... Tôi... Ai, kỳ thực chuyện này cũng không có thể toàn trách tôi, là cô trước tiên đem đầu lưỡi...bỏ đi!”

Tôi xấu hổ nói chuyện phát sinh này, đâu phải do lỗi của nam nhân, mà là do cô tự mình khiêu khích đấy chứ!

Thấy tôi nói như vậy, thân hình của Ngô Huỳnh Huỳnh cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch nói:

“Anh nói tôi hèn hạ đúng không? Là tôi chủ động, không sai, là tiện nữ nhân Ngô Huỳnh Huỳnh tôi chủ động câu dẫn anh, cho nên anh không có ý định chịu trách nhiệm!”

Nói xong, Ngô Huỳnh Huỳnh lắc lư đứng lên, chưa kịp để tôi phản ứng, đã “ầm” một tiếng, nhảy luôn vào trong hồ.

“...”

Tôi lớn tiếng kêu lên, bà cô của tôi, tại sao hành động toàn không báo trước cái gì vậy!

Tôi gấp đến độ giậm chân, chỉ đành phải nhảy theo nàng xuống hồ nước.

540. Chương 309: Cô Tại Sao Muốn Tự Sát?

Ở trong vũng nước tối đen mà muốn tìm được một người, không nghi ngờ gì nữa, nó khó khăn hơn ở trên bờ rất nhiều! Đây cũng là nguyên nhân, người khác rơi xuống động băng, thì người ở bên trên rất khó ứng cứu.

Tôi căn bản không cách nào xác định được vị trí của Ngô Huỳnh Huỳnh! Nhưng mà nhờ có tôi có dị năng, cho nên mới có thể nhìn rõ mọi vật, Ngô Huỳnh Huỳnh đúng là đang dữ nhiều lành ít!

Mặc dù khi nước đang chảy xiết mà mờ mắt thì không phải là điều tốt, thế nhưng tôi cũng không phải là người bình thường, mà chỉ trong một lát đã có thể thích ứng được, và nhìn rõ vạn vật!

Tôi nhìn khắp nơi, cũng không phát hiện ra thân ảnh của Ngô Huỳnh Huỳnh! Điều này làm cho tôi bối rối, chỉ mới có mấy giây, tại sao nàng có thể biến mất nhanh như vậy được?

Tuyệt đối không có khả năng! Nghĩ tới đây, tôi tĩnh tâm lại, quan sát địa hình xung quanh, thì chợt phát hiện gần đây có những đám cỏ, mà gần đám cỏ lại là một đám san hô màu trắng!

Mà Ngô Huỳnh Huỳnh lúc này đang bị kẹt ở đám san hô này, có thể thấy được hai vai trắng như ngọc của nàng.

Hóa ra là như vậy! Làn da của Ngô Huỳnh Huỳnh vốn trắng, mà lúc trước tôi đã cởi sạch áo của nàng, cho nên bị lẫn vào đám san hô màu trắng, nên khó có thể phát hiện!

Thấy được mục tiêu, tôi vội vàng nhanh chóng bơi qua đó, muốn kéo Ngô Huỳnh Huỳnh lên, thế nhưng tôi kéo vài cái, mới phát hiện, cái quần của Ngô Huỳnh Huỳnh bị mắc vào đám san hô!

Dưới tình thế cấp bách- tôi đâu còn suy nghĩ nhiều làm gì, trực tiếp dùng lực một cái. chi nghe “xoẹt” một tiếng- cái quán của Ngô Huỳnh Huỳnh vĩnh viễn lưu lại trên đám san hô!

Rất nhiều năm sau này, có những khoa học gia tới hồ nghiên cứu, lại đặt ra nghi vấn, tại sao trong hồ có quán? Chẳng lẽ đây chính là nhân ngư mà người khác vẫn nói tới hay sao?

Khi tôi ôm được Ngô Huỳnh Huỳnh lên sơn động, thì cả người Ngô Huỳnh Huỳnh lúc này như một con dê trắng, chỉ còn cái nội khố màu trắng.

Bởi vì mùa hè, cho nên nội khố của nàng cũng tương đối mỏng, nhìn như trong suốt, mơ hồ nhìn thấy lơ lơ vài cọng cỏ thơm!

Lúc này Ngô Huỳnh Huỳnh cũng không hôn mê, mà lại vô cùng tỉnh táo.

Ngô Huỳnh Huỳnh cũng không ngại ánh mắt của tôi đang ngậy đại nhìn vào nơi đó. Tôi nhìn nàng, vừa tức lại vừa yêu thương. Ai, cô không có chuyện gì làm, cũng đừng nghĩ tới tự sát chứ!

Một lát sau, Ngô Huỳnh Huỳnh chậm rãi ngồi xổm bên đồng lửa, khóc òa lên. Tôi vẫn luôn là như vậy, hơn nữa đã nói rồi, tôi sợ nhất chính là nước mắt của nữ

nhân!

Ngô Huỳnh Huỳnh khóc rất là thương tâm, nhưng mà lần này lại không có hành động gì được cho là quá khích, nàng chỉ ngồi yên nơi đó, thân thể mềm mại không ngừng run lên.

Tôi thở dài đi tới bên cạnh nàng, vỗ nhẹ vào bờ vai nàng, nhẹ giọng nói:

“Đừng khóc! Tôi đâu phải có ý đó, nếu như cô tức giận. Thì cứ trút lên người tôi là được rồi, tại sao phải đi tự sát cơ chứ!”

Câu này của tôi thực chất là một câu nói khích, điều này lại làm cho Ngô Huỳnh Huỳnh kích động:

“Tôi tự sát? Hừ, còn không phải bởi vì anh hay sao... ô ô... Nếu như không phải anh muốn tự sát, thì sao có thể xuất hiện nhiều chuyện như vậy, bây giờ lại còn trách tôi... Tại sao anh lại không có lương tâm như vậy... ô ô!”

Tôi muốn tự sát lúc nào? Tôi không hiểu, hỏi lại:

“Cô nói cái gì? Cô nói tôi muốn tự sát?”

“Hừ, thế nào, anh còn không chịu nhận hay sao, tuy tôi hôn mê, nhưng không mất trí nhớ, cho nên chuyện lúc trước tôi biết rất rõ ràng!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe xong lời của tôi, đã quên mất cả thương tâm, phần nộ nói.

“Tôi đâu có biết, lúc đó là cô làm tôi sợ, nên tôi mới ném cô xuống vách núi, sao có thể đổ hết mọi chuyện lên đầu tôi chứ?”

Tôi càng nghe càng kỳ quái Ngô Huỳnh Huỳnh không phải là sợ quá hóa hồ đồ đó chứ?

“Tôi làm anh sợ lúc nào? Anh nói cái gì đó? Lẽ nào vì anh nhảy xuống nước lần thứ hai nên đã hóa hồ đồ rồi?”

Ngô Huỳnh Huỳnh tỉ mỉ nhìn tôi:

“Anh không nhớ rõ? Lúc đó anh đứng cạnh vách núi, thân hình cứ dờ ra, trong miệng còn lẩm bẩm, rõ ràng là muốn tự sát, tôi hảo tâm đi tới an ủi anh vài câu, không ngờ còn chưa kịp nói đã bị anh quăng xuống vách núi! Anh đừng có mà chối nữa nha.”

“Tôi tự sát?”

Tôi nghe xong Ngô Huỳnh Huỳnh giải thích, không biết là nên khóc hay nên cười! Hiểu lắm, rất hóa ra là hiểu lắm:

“Tôi đâu có muốn tự sát, tôi tới nơi này, là vì có một chuyện rất trọng yếu, lúc đó tôi đang quan sát địa hình, thì bị người ta vỗ một cái, tôi cho là có người muốn hại tôi, cho nên mới ném xuống dưới.”

“A?”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe xong há to miệng:

“Cái gì? Anh không phải muốn tạt sạt?”

“Nói nhầm, tôi đang sống tốt, tạt sạt làm cái rắm gì, tôi xin cô, Ngô Huỳnh Huỳnh đại tiểu thư, người đứng bên bờ biển nhiều như vậy, ai cũng muốn tạt sạt hay sao?”

“Sao có thể vậy!”

Ngô Huỳnh Huỳnh tức giận đứng dậy chỉ vào người của tôi hỗn hển kêu lên:

“Anh có ý gì! Tôi có ý tốt tới khuyên anh, tại sao anh có thể nói như vậy chứ! Hơn nữa, lúc đó tôi đâu biết là anh, trong lòng tôi chỉ nghĩ, mình thấy chết mà không cứu thì sao được! Cha tôi từ nhỏ đã dạy tôi và em trai, phải tích cực làm việc nghĩa, cứu người!”

Tích cực làm việc nghĩa, cứu người? Không hổ là con cái trong gia đình quân nhân! Nghe xong câu nói của nàng làm cho tôi muốn bật cười, hai chị em nhà này thực đúng là...!

Ngô mập mập nghe theo cha hấn, tích cực làm việc nghĩa, tới mức ẩu đả với cả người ngoại quốc!

Ngô Huỳnh Huỳnh muốn cứu người, nhưng mà tôi đâu có muốn chết!

Ngô Huỳnh Huỳnh đứng dậy, toàn thân lập tức hiện ra trước mắt của tôi, mà giờ khắc này tôi đang ngồi xồm trên mặt đất, Ngô Huỳnh Huỳnh lại đứng, cho nên tam giác thần bí kia vừa vắn ở trước mặt của tôi, tôi ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy hai ngọn núi cao chót vót!

Cũng không biết là nha đầu này có thần kinh hay không cứ thả lỏng người như thế này, dục hỏa của tôi không bạo phát mới là lạ!

“Được rồi, đừng nóng giận, chuyện này đều tại tôi được chưa, tôi nhận sai!”

Tôi khuyên giải nói:

“Cô xem, cô là một cô gái, cứ đứng trước mặt nam nhân như vậy, sẽ tạo nên ảnh hưởng không tốt!”

“Ảnh hưởng?”

Tôi nói câu này, đúng là chạm vào nỗi đau của Ngô Huỳnh Huỳnh, vừa mới nín khóc thì lại lập tức khóc như vũ *** lê hoa:

“Tôi thì sợ gì ảnh hưởng? Hôn thì cũng bị hôn rồi, sờ cũng bị sờ rồi, dù sao anh cũng đâu có ý định chịu trách nhiệm, tôi giờ chỉ là một bông hoa tàn, anh cứ tùy tiện mà xem đi, tôi chẳng thêm để ý!”

Nói xong, nàng còn cố ý ưỡn ngực!

Động tác ưỡn ngực của nàng không quan trọng, mà là cái giải đất kia lại vừa vắn đưa tới trước mặt của tôi!

Ở khoảng cách gần như vậy, tôi thậm chí có thể ngửi được mùi hương xử nữ của Ngô Huỳnh Huỳnh, đây đúng là loại hoocmon kích thích dục hỏa của nam nhân nhất!

Tôi thực sự muôn thưởng thức một chút nhưng mà lý trí cho tôi biết, nếu làm như vậy, thì khẳng định tôi sẽ chết!

Đây không phải thời gian ve vãn, nếu như tôi chỉ chạm môi vào một cái, thì chắc chắn nữ bạo long này sẽ bùng phát!

Lúc mới đầu, Ngô Huỳnh Huỳnh không nhận thức được, động tác của nàng là siêu cấp YY trong truyền thuyết, nhưng khi bị hơi thở nóng hổi của tôi phả vào, nha đầu kia rốt cục cũng ý thức được mình làm động tác như vậy mập mờ tới mức nào!

Lúc này Ngô Huỳnh Huỳnh bị lửa giận che khuất, nên không quan tâm điều gì cả, thế nhưng bây giờ, Ngô Huỳnh Huỳnh đã bình tĩnh hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, vội vã ngồi xổm xuống, dùng hai đầu gối che ngực mình lại.

Nhưng mà tư thế như vậy, lại thực sự là một động tác mê người!

541. Chương 310: Lịch Sử Nhân Loại Không Thay Đổi.

Nếu như lúc này tôi sờ và nhìn Ngô Huỳnh Huỳnh là xuất phát từ tâm lý trả thù và thích thú, thì hiện giờ chỉ còn sự hổ thẹn!

Hóa ra chuyện lại không giống như tôi nghĩ, như vậy quả thực là oan uổng cho Ngô Huỳnh Huỳnh.

Hiện tại, Ngô Huỳnh Huỳnh đã chấp nhận cho tôi sờ, điều này đã chứng minh tâm ý của nàng.

Nhưng mà thấy Ngô Huỳnh Huỳnh tức giận như vậy, thì tôi lại thấy ở nàng sự đáng yêu! Chỉ ít cũng không giống như Ngô mập mập nói, điều ngoa xảo quyết!

Nhưng mà tôi không biết một điều, đó là ở trước mặt tôi, Ngô Huỳnh Huỳnh mới có biểu hiện như vậy.

Nếu như hôm nay đổi lại là nam nhân khác, đừng nói tới chuyện sờ, mà chỉ cần dám hô hấp nhân tạo, nàng cũng sẽ đá cho tàn tật.

“Cô bình tĩnh một chút có được hay không? Cô thấy đấy, tôi đâu phải là hôn cô, đó chỉ là phải hô hấp nhân tạo nên tôi mới làm như vậy! Hơn nữa tôi ép bộ ngực của cô, là vì giúp cho hô hấp được thông thuận!”

Tôi kiên nhẫn giải thích.

“Hừ hừ, Lưu Lỗi, ý của anh là tôi chủ động hôn anh, khiêu khích anh?”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe xong cười lạnh nói.

“Có thể nói như thế...”

Tôi cẩn thận đáp.

“Đánh rắm!”

Ngô Huỳnh Huỳnh không còn kiêng dè gì nữa, dù gì thì cũng lỏa thể rồi, chẳng còn muốn bảo trì hình tượng thực nữ gì cả, nói:

“Vậy thì tại sao anh vẫn vê, nhéo nhéo bộ ngực của tôi? Vậy thì ai nhân cơ hội nghịch đầu nhũ phong của tôi, tôi cảm giác không sai chứ!”

Ách... Tôi cả kinh! Không nghĩ tới điều này cũng bị phát hiện! Tôi đúng thực là... Ai! Tôi nhìn Ngô Huỳnh Huỳnh nổi giận, chỉ đành cười trừ, nói:

“Đó là do tôi có tình cảm từ trước với cô, trong tình huống vừa rồi, khó tránh khỏi phát sinh ham muốn...”

“Thật không?”

Ngô Huỳnh Huỳnh thấy tôi nói là có tình cảm với nàng, lập tức vừa mừng vừa sợ, nói:

“Anh làm như vậy với tôi là vì thích tôi hay sao?”

“Đúng vậy! Kỳ thực lần đầu tiên nhìn thấy cô ở Hoàng triều hải sản thành, tôi đã có tình cảm với cô rồi!”

Lời nói này cũng là sự thực, chứ tôi không có ý lừa dối nàng.

“Nhưng mà sau khi tôi biết bối cảnh của nhà cô, với lại cô cũng biết, tôi không chỉ có một bạn gái, cô lại là đại quan trong quân đội, ông ấy có thể cho phép cô làm tiểu lão bà hoặc tình nhân của người khác hay sao?”

“Cha tôi? Anh quản ông ấy làm gì, nếu cha tôi nói một chữ không, tôi sẽ nhổ hết râu của ông!”

Ngô Huỳnh Huỳnh lập tức lộ rõ bản sắc điều ngoa của mình.

“Cô cũng thấy đấy, đây cũng chính là nguyên nhân tôi không dám thân cận với cô!”

Tôi lắc đầu cười nói:

“Ngô mập mập nói cô điêu ngoa từ nhỏ!”

“Ngô mập mập? Thằng em trai chết tiệt này, lần sau gặp nó, tôi sẽ nhéo rách lỗ tai của nó!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe thấy em trai mình nói vậy, tức giận không để đâu cho hết. Nhưng mà lại nghĩ, vậy thì chẳng phải mình càng điêu ngoa hay sao, nên vội vã cười nói:

“Tôi rất hay nói đùa, kỳ thực tôi không phải là cô gái như vậy! Anh tiếp xúc với tôi lâu như vậy, anh thấy tôi có hung dữ đâu, toàn bị anh khi dễ! Ngay cả vừa rồi cũng vậy, anh sờ soạng hôn tôi, tôi cũng có để ý đâu!”

“Được rồi, tôi biết!”

Tôi đi tới bên người Ngô Huỳnh Huỳnh, ngồi xuống, ôm lấy vai nàng nói:

“Hôm nay chúng ta cũng được coi như là cùng chung hoạn nạn. Hơn nữa, anh cũng đã hiểu tâm ý của em rồi! Chuyện này anh đương nhiên là chịu trách nhiệm, hai ngày nữa anh sẽ cầu hôn em với cha của em, tin tưởng là với thân phận của anh bây giờ, cha em sẽ không cự tuyệt”

“Thật không?”

Ngô Huỳnh Huỳnh vui vẻ nói:

“Em đã nói rồi mà, ông có đồng ý hay không, không quan trọng, quan trọng là em đồng ý!”

“Vậy Thì em có đồng ý không?”

Tôi cười nói.

“Em..a... Tạm thời thì chưa, anh còn chưa cầu hôn em, làm gì có chuyện tiện nghi như vậy?”

Con gái chính là như vậy, lúc chưa được tình yêu thì theo đuổi khủng khiếp, người trong lòng nói cái gì, các nàng đều có thể vâng theo, thế nhưng một khi có được tình yêu, thì lại quay sang đùa giỡn cho bõ tức!

Nhưng mà đây cũng là chỗ đáng yêu của con gái, nếu như cứ một mực vâng lời, vậy thì còn chỗ thú vị nào nữa.

“Được, muốn cầu hôn thì cũng phải đợi chúng ta ra khỏi chỗ này đã, bây giờ chúng ta phải làm chuyện không thể nào trì hoãn được?”

Tôi cười xấu xa nói.

“Anh muốn làm gì...”

Ngô Huỳnh Huỳnh vô ý thức co rụt thân thể lại, đâu còn cái dũng khí như lúc nãy.

“Anh muốn xem thì xem đi!”

“Đương nhiên là như thế này!” Tôi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của nàng...

“Ồ... Người xấu!”

Ngô Huỳnh Huỳnh ngoài miệng oán giận, nhưng trong lòng lại hết sức ngọt ngào.

Đợt hôn môi vừa rồi còn mang theo nhiều nhân tố khác, nhưng bây giờ, mới chính thức là giao lưu tâm hồn và thể xác với người yêu!

Biết được người yêu tiếp nhận mình rồi, Ngô Huỳnh Huỳnh không còn kiềm chế mình nữa, nhanh chóng hưng phấn tiếp đón!

Tôi cũng không làm ra hành động điên cuồng gì với Ngô Huỳnh Huỳnh, tôi không muốn để lại trong lòng nàng một hình tượng sắc lang.

Tuy rằng tôi biết, không có hành động mờ trốn, trực tiếp xxoo nàng cũng được, thế nhưng hai bên thỏa mãn, mới là điều quan trọng nhất!

Tôi vô cùng ôn nhu hôn đôi môi của Ngô Huỳnh Huỳnh, sau đó chậm rãi hôn xuống cằm, cổ, thậm chí là bộ ngực...

Tôi nhẹ nhàng hôn lên hai trái tiểu anh đào, toàn thân Ngô Huỳnh Huỳnh run lên, nhưng không có bất kỳ động tác nào ngăn cản tôi cả.

Ngô Huỳnh Huỳnh đã sớm nhận ra chuyện này phát sinh sớm hay muộn cũng không có gì khác nhau!

Hơn nữa, bầu không khí bây giờ thích thú vô cùng, vậy thì sao Ngô Huỳnh Huỳnh có thể ngăn cản được chứ!

Tôi nhẹ nhàng cởi chiếc quần nhỏ của Ngô Huỳnh Huỳnh ra, sau đó tiếp tục một đường hôn xuống phía dưới, cho tới tận sát biên giới man hoang.

Nước trong hồ vô cùng sạch sẽ, cũng coi như là một lần tắm rửa, ngoài ra nó còn có tác dụng vệ sinh cho Ngô Huỳnh Huỳnh!

Cho nên tôi không chút do dự dùng đầu lưỡi khê thưởng thức hạt anh đào của Ngô Huỳnh Huỳnh...

Ngô Huỳnh Huỳnh toàn thân run rẩy một chút, nhẹ giọng kêu:

“Bản... Đừng động vào nơi đó...”

Tôi đương nhiên không để ý tới nàng, mà Ngô Huỳnh Huỳnh lúc này cũng đang hưởng thụ. Nàng vô cùng vui vẻ vì tôi làm như vậy, điều đó đã chứng tỏ, tôi coi nàng là người thân thiết, không ghét bỏ nàng.

542. Chương 311: Giống Nhau.

“Lưu Lỗi... Hôn em...”

Ngô Huỳnh Huỳnh hai tay loạn bắt, trong miệng lẩm bẩm nói.

Tôi thấy Ngô Huỳnh Huỳnh như vậy, biết nàng đã động tình, vội vã đứng dậy nồng nhiệt hôn lên miệng của nàng.

Hai cái lưỡi nóng bỏng quyện vào với nhau, không ngừng cố sức nuốt lấy đối phương, hạ thân nóng bỏng, sớm bị dục hỏa của Ngô Huỳnh Huỳnh thiêu đốt!

Thế nhưng Ngô Huỳnh Huỳnh đâu có kinh nghiệm với chuyện này, bình thường nàng như trẻ con, trong đầu không có chút hiểu biết nào cả.

Ngô Huỳnh Huỳnh không biết làm sao, chỉ thấy toàn thân mình ngứa ngáy khó chịu, nhất là phía dưới như có kiến bò, ngứa ngáy không ngừng cọ cọ hai chân vào với nhau.

Điều duy nhất nàng có thể làm, là không ngừng hôn môi của tôi điên cuồng mà hôn môi! Thế nhưng nó lại không giảm cảm giác ngứa, mà lại càng làm tăng thêm!

“Em...em thật là khó chịu...”

Ngô Huỳnh Huỳnh ô ô nói.

Tôi đã sớm nhận ra hiện tượng của Ngô Huỳnh Huỳnh. Đây là lần đầu tiên của Ngô Huỳnh Huỳnh, tôi không muốn mang lại cho nàng sự đau đớn quá độ.

Chỉ có khiêu khích dục vọng của nàng tới cực hạn, điều đó mới làm giảm sự đau đớn của nàng!

Mà lúc này, Ngô Huỳnh Huỳnh không nghĩ ngợi gì nữa, đã tới biên giới của sự bạo phát...

Tất cả. Không cần ngôn ngữ, chỉ có tiếng rên rỉ và dục vọng tự nhiên! Đây tuy rằng là lần đầu tiên của Ngô Huỳnh Huỳnh, thế nhưng nàng không xấu hổ chút nào!

Một...điểm khác chính là, bản thân Ngô Huỳnh Huỳnh rất thoải mái, nàng cho rằng, trước mặt của người yêu thì cứ thoải mái thể hiện, lúc này con hư tình giả ý làm cái gì nữa!

Tiếng rên rỉ cuồng dã của Ngô Huỳnh Huỳnh đã đem chúng tôi tới biên giới của sự hoan lạc vô cùng.

Sau cuộc mây mưa, Ngô Huỳnh Huỳnh ngủ thật say. Thấy nàng ngủ ngon như vậy, tôi cũng không quấy rối nàng làm gì.

Sau đó tôi đem quần áo giặt sạch một lần, dùng dị năng hong khô tất cả, rồi phủ lên người của nàng.

Sau khi vận động kịch liệt, tôi sợ nàng bị cảm lạnh, dù sao thì tố chất thân thể của tôi cũng mạnh hơn người thường, mặc một chiếc nội khô, cũng có thể được.

Ở cùng một sơn động, lại là nơi đính ước của tôi với hai cô gái, xem ra tôi đúng là có duyên với nơi này!

Nhìn đóm lửa ma chơi cách đó không xa tôi không khỏi nghĩ tới lần trước khi tôi với Vi Nhi ở trong động này, ngoài đóm lửa ma chơi, còn có một bộ xương khô, chờ chút...bộ xương khô?

Lần này tôi tới đây không phải là tìm một sơn động có bộ xương khô hay sao? Lẽ nào chính là cái sơn động này!

Nghĩ tới đây, tôi vội vàng đi tới chỗ đóm lửa ma chơi! Lần trước do trời tối, tôi không tỉ mỉ tìm kiếm xem trong đống xương khô có những gì!

Sau khi tới trước mắt đống xương, tôi vội vàng dùng hỏa hệ dị năng, soi sáng xung quanh, tìm kiếm một lần.

Sau khi tỉ mỉ xem xét, tôi lại càng khẳng định, trên thế giới này có nhiều chuyện trùng hợp! Văn tự.

Nhìn văn tự trên vách tường, tôi đã hiểu, đây đúng là nơi mà năm đó mấy người Lưu Chấn Hải đã tới!

Thế nhưng không biết vì sao, lộ tuyến của sơn động lại khác hẳn với điều mà Lưu Chấn Hải nói?

Chẳng nhẽ qua nhiều năm như vậy, dãy núi này đã phát sinh biến hóa...

Dãy núi biến hóa, được rồi, tôi nhớ là khi tôi còn nhỏ, thành phố Tân Giang có xảy ra động đất, tuy không phải lớn, nhưng cũng làm cho một số dãy núi phát sinh biến hóa!

Đương nhiên, việc này, tôi cũng không cần thiết phải làm rõ.

Nhờ vào ánh lửa, tôi đọc lại nội dung văn tự trên tường, nhưng làm cho tôi thất vọng là, điều này cũng không khác gì so với việc Lưu Chấn Hải tự thuật!

Sau khi xem xét nửa ngày, cũng không phát hiện thêm được đầu mối gì nữa xem ra mấy người Lưu Chấn Hải đã tìm hết rồi!

Trước khi tới đây, tôi còn mong muốn sẽ tìm được đầu mối mới, thế nhưng nó lại khiến tôi thất vọng!

Tôi thở dài một hơi, nếu như bởi vì lần động đất kia mà dãy núi có biến hóa, vậy thì địa điểm trên bản đồ cũng sẽ thay đổi theo, mọi chuyện cũng không còn chính xác như xưa nữa!

Nếu muốn tìm đến chỗ bảo tàng này, thì đây quả thực là một việc vô cùng khó khăn.

Tôi một lần nữa nhìn vào văn tự trên tường, thấy không có gì khác biệt, tôi bèn đưa tay sờ vào nó, thì thạch phấn rơi xuống lả tả.

Giữa lúc tôi đang muốn hủy đồng hài cốt này, thì trong sơn động truyền đến tiếng kêu kinh khủng của Ngô Huỳnh Huỳnh:

“Lưu Lỗi! Lưu Lỗi, anh ở đâu rồi?”

Tôi không kịp xử lý đồng hài cốt, vội vã bước nhanh tới chỗ của Ngô Huỳnh Huỳnh.

Ngô Huỳnh Huỳnh lúc này đang hoảng sợ ngồi trên đất, nhìn ra xung quanh.

“Làm sao vậy!”

Tôi vừa chạy vừa hô.

Ngô Huỳnh Huỳnh thấy tôi, trên mặt vui vẻ, nhưng lại cảm thấy mình ủy khuất, khóc òa lên.

” Em làm sao vậy, đừng khóc, có chuyện gì thì từ từ nói!”

Tôi hoảng sợ, vội vã ôm lấy nàng an ủi!

Hóa ra, tuy rằng vừa rồi Ngô Huỳnh Huỳnh đang ngủ, thế nhưng dù sao tuổi nàng vẫn rất còn trẻ, từ nhỏ đã được huấn luyện theo kiểu quân đội, nên thể lực khôi phục rất nhanh.

Ngô Huỳnh Huỳnh đang mơ một giấc mộng đẹp, nàng mơ nàng đã gia nhập vào đại gia đình của tôi. Chủ Nhật, nàng và Triệu Nhan Nghiên các nàng cùng nhau đến siêu thị mua sắm!

Ngô Huỳnh Huỳnh quả thực hạnh phúc muốn chết! Cho nên khi nàng tỉnh lại đương nhiên là muốn có tôi ở bên cạnh!

Nhưng khi nàng nhìn chung quanh phát hiện không thấy tôi, thì trong nội tâm đã bao phủ sợ hãi, lẽ nào vừa rồi chỉ là một giấc mộng? Tất cả đều là tự mình huyễn hoặc mình? Điều là giả? Thất vọng, uể oải làm cho Ngô Huỳnh Huỳnh sợ hãi vô cùng!

Ngô Huỳnh Huỳnh tuy rằng còn trẻ, nhưng mà cũng không ngốc, sau một lúc, nàng thấy được, đây không phải là một giấc mộng, bởi vì nàng còn ở trong sơn động, hạ thân vẫn còn cảm giác đau, như vậy thì tất cả đều là sự thực!

Hiện tại, Ngô Huỳnh Huỳnh còn phiền não hơn so với lúc trước! Thậm chí nàng sợ hãi, nàng thấy tôi vô thanh vô tức biến mất, nàng tưởng tôi chạy trốn!

Cho nên khi Ngô Huỳnh Huỳnh nhìn thấy tôi xuất hiện thì ủy khuất lệ rơi đầy mặt:

“Lưu Lỗi chết bầm, Lưu Lỗi hư hỏng. Anh vừa rồi làm gì, tại sao không ở bên cạnh em, em còn sợ anh bỏ em, làm em sợ muốn chết!”

Tôi biết, nữ nhân sau lần đầu tiên tỉnh lại, nếu không thấy người yêu, thì tâm tình vô cùng không tốt.

“Sao có thể như vậy chứ, anh chỉ đi xung quanh nhìn một chút xem có đường nào ra ngoài hay không!”

Tôi lấy tay lau nước mắt cho Ngô Huỳnh Huỳnh, cười nói:

“Hơn nữa sao anh có thể bỏ em được chứ?”

“Sao lại không, đã nhiều lần anh đáp ứng em rồi, nhưng lại lỡ hẹn, khiến cho ở trong lòng em vô cùng thất vọng!”

Ngô Huỳnh Huỳnh chu cái miệng nhỏ nhắn thở phì phì nói.

Hóa ra chuyện này đã khắc sâu thành ấn tượng của nàng! Tôi cười khổ nói:

“Đừng khóc, em yên tâm, sau này chuyện gì anh hứa với em, anh đều làm được, không bao giờ... làm em thương tâm như vậy nữa!”

“Ừ!”

Ngô Huỳnh Huỳnh lúc này mới gạt đầu cười nói:

“Vậy ngoắc tay!”

“Được, ngoắc tay!”

Tôi đưa ngón tay út ra nói:

“Thêm một cái!”

“Không phải đã làm rồi sao?”

Ngô Huỳnh Huỳnh nhìn ngón tay mình, nói.

“Không phải ở đây, mà là ở đây!”

Tôi hôn lên môi của Ngô Huỳnh Huỳnh một cái.

“Đáng ghét!”

Ngô Huỳnh Huỳnh vỗ vào người của tôi.

“Nghỉ ngơi được chưa? Bây giờ, chúng ta cần phải trở về!”

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã là 3h chiều, tôi cũng phải đi đón Diệp Tiêu Tiêu.

“Em không sao mà, thế nhưng hiện tại em đi thế nào được, quần đã bị mất rồi...”

Ngô Huỳnh Huỳnh uể oải nói:

“Sao có thể mặc nội khố đi ra ngoài với anh chứ?”

“Cái này thì không có vấn đề gì!”

Tôi nói:

“Anh biết một số công năng đặc thù, mà người ta gọi là dị năng, điều này chỉ có người thân cận nhất của anh mới biết, hiện giờ, em là lão bà của anh đương nhiên anh phải nói cho em biết!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe tôi nói xong, trong lòng thật cao hứng, không phải vì tôi biết dị năng, mà vì câu nói “chỉ có những người thân cận nhất của anh mới được biết”!

“Được rồi lão công, không phải là anh nói cần làm một chuyện hay sao, không biết là chuyện gì?”

Ngô Huỳnh Huỳnh trong lòng vui vẻ, xưng hô với tôi cũng thay đổi.

Tôi do dự một chút nói: “Kỳ thực cũng không có gì, trong lúc vô tình anh tìm được một tàng bảo đồ, địa điểm giấu bảo ở ngay gần đây!”

Tôi cũng không giấu **** gì với Ngô Huỳnh Huỳnh cả.

“Địa đồ gì, em có thể xem một chút không?”

Ngô Huỳnh Huỳnh hiếu kỳ hỏi:

“Nghe thì rất là hiếu kỳ đấy? Tới thời đại này rồi mà vẫn còn bảo tàng? Thật là quá thần kỳ!”

Tôi lắc đầu đem tàng bảo đồ đưa cho Ngô Huỳnh Huỳnh lòng hiếu kỳ của con gái luôn mạnh mẽ, bảo sao nàng lại hưng phấn như vậy!

Ngô Huỳnh Huỳnh cẩn thận nhận lấy quyển da dê, sau đó nhìn vào, thần sắc trong mắt của nàng dần dần ngưng trọng, bỗng nhiên dường như nghĩ nghĩ ra điều gì đó, nhíu mày hỏi nói:

“Lão công, cái tàng bảo đồ này anh lấy được từ chỗ nào?”

“Thế nào, có vấn đề gì sao?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“A, để em nhớ lại chút sau đó sẽ nói cho anh biết, trước tiên anh nói cho em biết lai lịch của tàng bảo đồ này!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghiêm túc nói.

Nha đầu này đúng là cẩn thận, điều này làm tôi nhớ lại hình ảnh của nàng, không khỏi có chút buồn cười!

Vì vậy, tôi đem lai lịch của tàng bảo đồ này nói ra, đương nhiên cũng không nói nó lấy được ở vô lâm đại hội, mà chỉ nói là mấy người Lưu Chấn Hải ngẫu nhiên tìm được nó!

Sau đó tiếp tục nói:

“Điểm phát hiện tấm địa đồ chính là cái sơn động này, trên vách tường còn có văn tự!”

“Có thể mang em đi xem những chữ đó không?”

Ngô Huỳnh Huỳnh hỏi.

Tôi cười khỏ lắc đầu:

“Thật ngại quá, lúc này anh đã xóa nó rồi, em có tới cũng không nhìn thấy gì.”

“Không sao, em chỉ hiểu kỳ thôi có nhìn hay không cũng không quan trọng!”

Ngô Huỳnh Huỳnh đương nhiên là tin tưởng vào lời nói của tôi.

“Bây giờ em có thể nói cho anh biết chuyện gì không?”

Tôi chỉ vào tàng bảo đồ hỏi.

“Có thể, thế nhưng em chỉ nói với anh, anh đừng nói với người khác!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói:

“Bởi vì chuyện này có liên quan tới vấn đề bí mật, em không muốn mang lại phiền phức cho cha em!”

“Ha hả, em vẫn chưa tin tưởng anh sao?”

Tôi cười nói.

“Em đương nhiên là tin anh!”

Ngô Huỳnh Huỳnh thè lưỡi:

“Chỉ là chuyện này tương đối trọng đại mà thôi, khi em 7 tuổi trong một buổi tối, thủ hạ của cha em đột nhiên tới nhà em, báo cáo với cha em một chuyện còn mang tới một tấm bản đồ! Đường như là có gì thần bí, lúc đó em nghe nhưng cũng không hiểu gì! Sau đó chờ thủ hạ của cha em đi, em lấy nó nhìn, nhưng mới nhìn, thì đã bị cha em mắng, bắt em không được như vậy nữa!”

“Từ bé tới giờ em chưa thấy cha em nổi giận như vậy, cho dù em có đặt thuốc nổ trong nhà, cha em cũng không tức giận!”

Ngô Huỳnh Huỳnh tiếp tục nói:

“Em cũng bị chuyện này làm hiểu kỳ, cho nên chờ khi cha em đi ra ngoài, em lấy trộm nó xem, em sợ cha em trở về, cho nên mang tới phòng mình nghiên cứu, nhưng cũng không phát hiện được gì! Cho nên em ghi nhớ tấm bản đồ đó lại! Sau này lớn thêm vài tuổi em mới biết đó là bí mật quân sự, thảo nào cha em tức giận như vậy!”

“Ý em nói là, tấm bản đồ em thấy, tương tự, thậm chí giống tấm bản đồ của anh?”

Tôi nghe Ngô Huỳnh Huỳnh nói xong, lập tức hiểu ý nàng muốn nói gì!

Ngô Huỳnh Huỳnh gật đầu chỉ vào địa đồ nói:

“Không sai, nó giống y như đúc!”

Cái gì? Nó với bản đồ quân sự giống nhau như đúc? Chẳng lẽ nói... Cái bảo tàng này đã bị phát hiện!

Nghĩ tới đây, tôi không khỏi ớn ớn, xem ra tôi đã tới chậm rồi!

Ngô Huỳnh Huỳnh nhìn tội ớn ớn như vậy, đồng Tình nói:

“Thôi mà lão công, anh chớ để trong lòng, bảo tàng này có quan hệ gì đâu, hiện giờ anh đã có vô số tài phú cần gì tới nó nữa!”

Tôi thấy Ngô Huỳnh Huỳnh khuyên như vậy, thì ha ha cười nói:

“Lão công của em không phải là hạng nghèo, nhưng không có nghĩa là không có hứng thú tầm bảo!”

“Như vậy đi, ngày mai em đem địa đồ cho anh xem có phải là địa điểm này giống với chỗ đó không?”

Ngô Huỳnh Huỳnh đem tàng bảo đồ, trả lại cho tôi

“Cũng chỉ có thể như vậy!”

Tôi thu hồi tàng bảo đồ, đứng lên nói:

“Chúng ta mau chóng mặc quần áo, rời rời khỏi nơi này đi!”

“Được, nhưng em làm gì có quần?”

Ngô Huỳnh Huỳnh chỉ chỉ chuyện vào hồ nước nói.

“Kỳ thực không mặc quần áo cũng không sao, em lấy cái áo này quấn quanh hông!”

Tôi cầm cái áo đưa cho Ngô Huỳnh Huỳnh nói:

“Sau đó anh dẫn em trực tiếp tới nhà anh, không mặc quần áo cũng không vấn đề gì!”

“Thật sao? Có thể trực tiếp từ nơi này đến nhà của anh? Lẽ nào anh biết pháp thuật?”

Ngô Huỳnh Huỳnh kinh ngạc hỏi.

543. Chương 312: Mỗi Ngày Đều Là Ngày Kỷ Niệm.

“Pháp thuật thì không biết, nhưng mà về cơ bản thì không khác nhau là mấy, anh chẳng phải vừa nói với em rồi hay sao, anh biết dị năng!”

“Được rồi, anh đã nói lúc đó em muốn hỏi anh, nhưng lại bị anh cắt ngang, anh biết dị năng di chuyển trong nháy mắt?”

Ngô Huỳnh Huỳnh hiểu kỳ hỏi chuyện này chỉ có trong thần thoại, chứ làm gì có trong đời thực.

“Ừ, không kém bao nhiêu đâu! Nhưng mà không phải là di chuyển trong nháy mắt, là chúng ta biến mất ở chỗ này, sau đó xuất hiện ở vị trí khác!”

Tôi giải thích, di chuyển và thuần di là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

“Em hiểu rồi, vậy mà không nói sớm, ý anh là có thể mang em dịch chuyển tới một vị trí khác?”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe xong hưng phấn hỏi.

“Đại ý là vậy, chỉ cần cho anh địa chỉ, thì chỗ nào anh cũng có thể tới!”

Tôi nói.

“A? Nếu như vậy, thì tại sao anh không dùng dị năng này tới địa điểm giấu bảo vật?”

Ngô Huỳnh Huỳnh bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề rất trọng yếu.

Tôi cười khổ một cái, nói:

“Em cho rằng anh không muốn hay sao? Anh đã nói là dị năng này chỉ dùng được khi biết được địa chỉ cụ thể. Hiện giờ, dãy núi này đã biến hóa, vị trí đã thay đổi, em bảo anh làm sao tới được!”

Kỳ thực vấn đề này tôi đã sớm nghĩ, hơn nữa còn sớm thí nghiệm chúng! Đương nhiên, kết quả là thất bại.

“Hóa ra là như vậy!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe xong có chút thất vọng, nhưng mà cũng không có nói cái gì nữa, dù sao có loại dị năng này đã mạnh hơn người thường rất nhiều lần rồi!

“Được rồi vậy anh mau đem em rời khỏi chỗ này đi!”

“Em cứ như vậy rời đi?”

Tôi chỉ vào cái nội khổ duy nhất trên người của Ngô Huỳnh Huỳnh kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, anh nói là có thể mang em đi. Thì em còn mặc quần áo làm gì!”

Ngô Huỳnh Huỳnh thản nhiên nói:

“Anh mang em tới phòng của anh đi, em muốn ngủ một giấc!”

“Vậy thì quay về nhà của em không phải là tốt hơn sao?”

Tôi không rõ ý đồ của Ngô Huỳnh Huỳnh.

“Tốt cái gì mà tốt!”

Ngô Huỳnh Huỳnh cau mày chỉ vào hạ thân của mình nói:

“Anh làm người ta đau muốn chết, đi lại còn khó khăn về nhà bị cha em trông thấy, vậy thì xấu hổ vô cùng!”

Tôi nghe xong cảm thấy buồn cười, hóa ra là vì nguyên nhân này, trong lòng tôi đã nghĩ, Ngô Huỳnh Huỳnh cũng có thời gian xấu hổ sao!

“Được rồi anh trực tiếp mang em tới phòng anh, sau đó em ở đó nghỉ ngơi là được rồi. Anh còn phải ra ngoài làm chuyện khác, tới lúc đó em khóa cửa kỹ vào, đừng cho cha mẹ anh thấy là được. Trong phòng anh có có toilet và tủ lạnh, nếu như em đói bụng, thì có thể ăn chút gì đó!”

Tôi nói:

“Chờ khi anh làm xong chuyện, thì buổi tối sẽ dẫn em ra gặp cha mẹ anh!”

Ngô Huỳnh Huỳnh thấy tôi nói là muốn cho nàng gặp cha mẹ tôi thì rất là cao hứng, điều này đã chứng minh, tôi đã chấp nhận nàng, vĩnh viễn coi nàng là một thành viên trong gia đình!

Trong 4 năm, cho dù mơ hay tỉnh, Ngô Huỳnh Huỳnh đều mong chờ thời khắc này đến với mình.

Nhưng từ khi tới tới Bắc Kinh, thì liên hệ với nàng ngày càng ít đi, Ngô Huỳnh Huỳnh không khỏi có chút tuyệt vọng, thậm chí còn nghĩ, nguyện vọng này cả đời sẽ không thực hiện được!

Nhìn những người bạn cùng lứa của mình, Ngô Huỳnh Huỳnh không khỏi có chút tủ thân!

Giống như hôm nay, Ngô Huỳnh Huỳnh tới Tây Tinh sơn du ngoạn, nhưng lại không có bạn bè, chỉ có một thân một mình.

Nếu như không phải tình cờ nhìn thấy tôi muốn “tự sát” thì Ngô Huỳnh Huỳnh nằm mơ cũng không nghĩ tới, chỉ vì lòng tốt, mà suýt chút nữa chết dưới vách núi!

Đúng là khổ tận cam lai, mình không những không chết, mà còn được người yêu đồng ý.

Ngô Huỳnh Huỳnh càng nghĩ, thì lại càng giống như trong mộng, nàng sợ hạnh phúc tới quá nhanh, rồi trôi đi cũng nhanh. Cho nên khi tỉnh dậy lúc này, nàng mới kinh hoàng như vậy!

Nhưng mà bây giờ Ngô Huỳnh Huỳnh đã an tâm, bởi vì, tôi không chỉ nói suông, mà đã thực hiện hành động của mình!

Tôi và Ngô Huỳnh Huỳnh thu dọn một số đồ vật, chuẩn bị đi về, Ngô Huỳnh Huỳnh không mặc quần áo, tôi cũng chẳng thêm mặc làm gì.

Tôi nhìn Ngô Huỳnh Huỳnh như vậy, trong đầu không khỏi có một ý niệm trêu đùa trong đầu. Vì vậy, tôi ngồi xổm xuống, hết sức chăm chú nghiên cứu “nó”.

Khi Ngô Huỳnh Huỳnh chuẩn bị xong, ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi đang chăm chú, thì không khỏi kỳ quái hỏi:

“Lão công, anh đang nghiên cứu cái gì vậy, lẽ nào anh phát hiện đầu mối mới của bảo tàng?”

“Anh còn đang nghiên cứu, làm sao mang về được lớp đất này!”

Tôi chỉ vào mặt đất trước mắt nói.

“Lấy lớp đất này mang về?”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghi hoặc nhìn tôi:

“Lớp đất này có gì cổ quái? Tại sao lại muốn mang về?”

“Bởi vì nó có một ý nghĩa, nên anh muốn cất giữ nó!”

Tôi ghen cười, nghiêm trang nói.

“Có ý nghĩa? Cất giữ?”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe thấy tôi nói như vậy, thì vẫn không hiểu!

“Đúng vậy, đây là lớp đất có lưu vết máu lần đầu tiên của em!”

Tôi cố nén ý cười, công bố đáp án.

“A! ? Anh thật đáng ghét!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe xong thì vô cùng xấu hổ, sau đó nhìn vết máu trên mặt đất, khuôn mặt nóng ran lên, nói:

“Đừng làm loạn rồi cục là anh muốn làm gì!”

“Con gái bọn em không phải là thích cắt giũ mấy thứ này hay sao”

Lúc này tôi không cười, mà vô cùng chân thành hỏi.

Tâm tư của con gái thì tôi đã biết, ai chẳng mong mình có một kỷ niệm.

“Không cần mang theo nó cũng được!”

Ngô Huỳnh Huỳnh suy nghĩ một chút, còn nói thêm:

“Không phải là em không muốn, nhưng cho dù cầm nó về thì có tác dụng gì, quan trọng nhất chính là, phải...! đơn giản nó chỉ chứng minh em trong sạch, nhưng chỉ cần anh biết là đủ, cần gì phải chứng minh nữa!”

Nói xong điều này, Ngô Huỳnh Huỳnh ngừng một chút sau đó nhìn tôi vô cùng thâm tình nói:

“Hơn nữa, với em mà nói chỉ cần ngày nào anh còn yêu em, thì ngày đó đối với em cũng là ngày kỷ niệm!”

Tôi nghe xong Ngô Huỳnh Huỳnh nói trong lòng cảm khái vạn lần! Đúng vậy, chỉ cần yêu nhau, thì ngày nào chúng tôi cũng như ngày kỷ niệm, vậy còn cần vào nó làm cái gì!

Tính cách của Ngô Huỳnh Huỳnh là vậy, nàng không thèm để ý tiểu tiết, nhưng tình yêu của nàng đối với tôi thì lại chân thành vô cùng, cho dù có hi sinh tính mạng mình cũng không tiếc.

“Anh sẽ vĩnh viễn yêu em!”

Tôi trịnh trọng gật đầu nói.

“Vĩnh viễn có xa lắm không?”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe xong bỗng nhiên hỏi.

Tôi thực sự không nghĩ tới Ngô Huỳnh Huỳnh lại hỏi một câu đầy thâm ý như vậy, lúc này tôi chẳng biết nên trả lời thế nào!

“Vĩnh viễn chính là cho tới khi anh và em không tồn tại nữa!”

Tôi chỉ có thể trả lời như vậy.

Ngô Huỳnh Huỳnh cũng không nghĩ tới tôi lại trả lời như vậy, một lát sau, nàng mới ái ngại nói:

“Xin lỗi, em hình như hỏi một câu rất ngốc...”

“Không, không sao cả, em nói rất đúng! Sau này mỗi ngày đều như ngày kỷ niệm, thì tương lai chúng ta mới không hối hận!”

“Được, đây chính là anh nói, sau này mỗi ngày em đều ở bên anh, anh đừng cho là phiền nhé!”

Ngô Huỳnh Huỳnh gật đầu vui vẻ nói.

“Đương nhiên là không, sau khi xử lý chuyện ở đây xong, anh với em trở lại Bắc Kinh mà!”

Tôi lắc đầu cười nói.

544. Chương 313: Bắt Gian.

Thấy không còn quên gì nữa, tôi mới kéo tay Ngô Huỳnh Huỳnh, chuẩn bị mang nàng rời khỏi chỗ này.

Sau một khắc, tôi và Ngô Huỳnh Huỳnh xuất hiện ở trong phòng của tôi! Thế nhưng làm cho tôi vô cùng kinh ngạc là, trong phòng của tôi lại có người!

Người ở trong phòng, cũng vô cùng kinh ngạc nhìn tôi và Ngô Huỳnh Huỳnh! Tôi thì không có gì, nhưng Ngô Huỳnh Huỳnh không mặc áo ngực, điều đó mới làm cho người khác kỳ quái!

“Lỗi Lỗi, các con...”

Mẹ tôi đột nhiên chỉ vào Ngô Huỳnh Huỳnh, hỏi.

Ngô Huỳnh Huỳnh phản ứng cũng nhanh, vội vàng tóm lấy một cái chăn, quấn mình ở trên giường.

Trên mặt nàng đỏ tới mức dọa người, Ngô Huỳnh Huỳnh cúi đầu, không dám nhìn nữ nhân trung niên trước mặt này.

Tuy rằng nàng cũng có thể đoán được, người đó là mẹ tôi.

“Mẹ... Chúng con...”

Tôi xấu hổ, nhanh chóng mặc quần áo.

“Được rồi được rồi, không cần phải vội vàng!”

Mẹ tôi liếc mắt tức giận nói:

“Cho dù các con có lớn bao nhiêu, thì ở trong mắt mẹ, vẫn chỉ là đứa bé!”

“Hắc hắc...”

Tôi cười một tiếng, nhìn Ngô Huỳnh Huỳnh, tôi có cảm giác như mình bị bắt gian tại trận.

“Cô bé này là ai?”

Mẹ tôi trợn mắt liếc nhìn tôi nói:

“Con cũng đã lớn rồi, vậy mà còn làm như thế này, đúng là không biết xấu hổ!”

“Cô... cháu là Ngô Huỳnh Huỳnh...”

Ngô Huỳnh Huỳnh cúi đầu, giống như một cô gái nhỏ phạm sai lầm, nói:

“Cháu...cháu sai rồi... cháu không bao giờ ... như vậy nữa, cô, người có ghét bỏ cháu không, có lẽ cháu làm mất thể diện gia đình... Bình thường cháu không như vậy đâu, cô đừng coi cháu là một cô gái tùy tiện...Cháu...”

Ngô Huỳnh Huỳnh thấy mẹ tôi nói câu “con đúng là không biết xấu hổ”, lại tưởng là nói nàng, nên vô cùng hoảng sợ, còn tưởng rằng, chưa vào nhà, đã bị mẹ chồng bắt gậy. Nếu như coi mình là cô gái phóng đảng, thì làm sao bây giờ.

Nghĩ tới đây, Ngô Huỳnh Huỳnh vội vàng giải thích, thế nhưng bởi khẩn trương, nói năng có chút lộn xộn.

“A... cô gái nhỏ, cháu đừng sợ!”

Mẹ tôi nhìn Ngô Huỳnh Huỳnh như vậy thì không khỏi nở nụ cười:

“Cô sao ghét cháu được, đó là cô đang nói Lưu Lỗi, thằng nhỏ này chuyên môn lừa cô gái nhà lành?”

Mẹ tôi nói như vậy, lại càng làm cho Ngô Huỳnh Huỳnh khó chịu, rõ ràng là yêu đương hẳn hoi chứ đâu phải là lừa gái.

Ngô Huỳnh Huỳnh còn tưởng rằng mẹ tôi đang nói mát nàng, nên vô cùng thương tâm và chán nản nói:

“Cô, thật ra cháu là người yêu Lưu Lỗi... Thế nhưng cô nên tin cháu, Lưu Lỗi là nam nhân đầu tiên của cháu...”

Mẹ tôi thấy Ngô Huỳnh Huỳnh nói như vậy, biết là nàng hiểu lầm, vội vã đi tới, vuốt ve mái tóc của nàng, an ủi:

“Nha đầu ngốc, tại sao cô không tin cháu cơ chứ, nhìn cháu thì biết, cháu bị thằng con trai ma quỷ của cô ám ảnh, nó thường đi lừa nhiều cô gái thuần khiết, ai, tại sao cô lại sinh một thằng nghiệt tử như vậy chứ!”

Ngô Huỳnh Huỳnh cảm nhận được sự yêu thương từ mẹ tôi cũng hiểu là mẹ tôi không trách nàng, nhưng lại thấy mẹ tôi trách tôi cho nên vội nói:

“Kỳ thực cũng không phải, Lưu Lỗi rất ưu tú, cháu cam tâm tình nguyện ở cùng với anh ấy!”

“Được rồi, được rồi, nha đầu, mau mặc quần áo vào đi, gặp cô còn được, để cha của Lưu Lỗi thấy, thì sẽ xấu hổ vô cùng!”

Mẹ tôi lắc đầu.

“Cô, cháu biết rồi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nhu thuận gật đầu.

“Những lão bà của Lưu Lỗi cũng không gọi cô, trông hai đứa chúng cháu, hình như đã ở với nhau rồi thì phải? Cháu còn không đổi giọng?”

Me tôi cười nói.

“Mẹ...”

Ngô Huỳnh Huỳnh ngượng ngùng kêu lên.

“Được rồi, các con muốn thân mật, một bà lão như ta cũng không muốn ở đây làm bóng đèn, muốn dọn dẹp gian phòng một chút cũng không được!”

Mẹ tôi lắc đầu đi ra khỏi phòng.

Sau khi mẹ tôi đi, Ngô Huỳnh Huỳnh nhìn tôi nói:

“Đều là tại em không tốt, em không mặc quần áo như thế này, mẹ anh có thành kiến với em không?”

Tuy rằng mẹ tôi đã nói như vậy, nhưng Ngô Huỳnh Huỳnh vẫn không yên lòng, dù sao chuyện này cũng trong đại.

“Không đâu, mẹ anh không phải là người cổ hủ, đương nhiên hiểu chuyện của chúng ta! Hơn nữa, mẹ anh không phải nói rồi sao, sẽ không bao giờ ghét bỏ em!”

Mẹ tôi sao có thể ghét bỏ Ngô Huỳnh Huỳnh được, trong lòng còn vui vẻ là đằng khác.

“Thế nhưng em sợ, dù sao chúng ta còn chưa kết hôn, hơn nữa, ở trong mắt mẹ, chúng ta mới chỉ quen nhau, cứ như vậy...một cô gái sao có thể tùy tiện được chứ!” Ngô Huỳnh Huỳnh không yên tâm hỏi.

“Em cứ yên tâm đi!”

Tôi nói xong, nằm xuống bên cạnh nàng, nói:

“Mẹ anh rất thoải mái, em không tin sao, ở phòng này, anh còn cùng với Triệu Nhan Nghiên, Trần Vi Nhi, ba người cùng ngủ...”

“Ngủ cùng nhau?” Ngô Huỳnh Huỳnh hoảng sợ, nói:

“Chuyện hoang đường như vậy, mẹ anh cũng đồng ý hay sao?”

“Đúng vậy, cho dù như thế, mẹ anh vẫn rất yêu thương các nàng, đâu có chút nào khinh thường các nàng, bởi vì mẹ anh biết, các em đều là nữ nhân của anh, có gì đáng nói đâu.”

Tôi lấy một ví dụ an ủi.

“Như vậy thì em yên tâm rồi!” Ngô Huỳnh Huỳnh lật chăn ra cởi nội khóa, rúc vào trong người của tôi:

“Em nghỉ ngơi một chút, hôm nay thực sự là mệt chết đi, nhưng cũng là một ngày một đêm phong phú nhất.”

“Được, anh ra ngoài làm chút chuyện, em cứ ngủ đi. Nếu mẹ anh có vào phòng, thì cũng không quấy rầy em, em có thể an tâm ngủ một giấc.”

Tôi đắp chăn cho Ngô Huỳnh Huỳnh, sau đó bật điều hòa, nói:

“Đây là điều khiển điều hòa, em muốn để nhiệt độ thế nào thì để, cái này do Tôn Tứ Khổng đặc chế, sẽ không có tác dụng phụ với giấc ngủ!”

“Được, em biết rồi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh biết thân phận của tôi, nên cũng không có gì kỳ quái với những công nghệ cao này.

“Được rồi, lúc nào thì anh về?”

Ngô Huỳnh Huỳnh hỏi với theo.

“Anh đi đón chị của em, nếu không có vấn đề gì thì sẽ nhanh thôi!”

Tôi nhìn nàng, cười nói.

“Chị của em?”

Ngô Huỳnh Huỳnh sửng sốt, mình chỉ có mỗi Ngô mập mập là em trai, nhưng sau đó thì hiểu ý của tôi, gất giọng:

“Đáng ghét!”

“Ha ha, thích còn ghét cái gì? Hóa ra em ghét các chị em của mình? Để anh nói với các nàng vậy.”

Tôi trêu đùa.

“A! Cái gì, em có nói các nàng đáng ghét đâu, anh đừng nói lung tung.”

Ngô Huỳnh Huỳnh hoảng sợ, nàng đâu muốn chuốc lấy phiền phức cơ chứ!

Nhưng khi nàng nhìn thấy tôi cười cười, thì biết là tôi đùa, cau mày nói:

“Em nói anh đáng ghét!”

“Ha ha, không làm phiền em nữa, nghỉ ngơi đi, tối nay chúng ta còn đại chiến!”

Tôi cười mở tủ quần áo, tìm bộ quần áo khác.

“Hừ! Trong đầu toàn tư tưởng hư hỏng!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói thầm, nhưng nàng cũng biết, đây là chuyện đương nhiên mà thôi, cho nên cũng không phản đối gì cả.

Sau khi thay quần áo xong, tôi đi xuống đại sảnh, thì lại thấy mẹ tôi đang ngồi ở salon, tôi biết mẹ tôi có chuyện cần nói với tôi, nên chủ động ngồi ở ghế đối diện.

545. Chương 314: Gặp Người Quen Ở Tứ Trung.

“Con trai, chuyện này là sao vậy? Không phải mẹ đã nói với con, chuyện gì cũng không thể vô độ được hay sao! Tiêu Tiêu vừa không ở bên con, thì con đã tìm về một lão bà, dựa theo tốc độ này, không phải con định lập Tam Cung Lục Viện Thất Thập Nhị Phi?”

Mẹ tôi tức giận nhìn tôi nói.

“Mẹ, không giống như mẹ nghĩ đâu, chúng con quen biết từ rất lâu rồi!”

Tôi biết mẹ tôi có cảm giác tôi là người rèn sắt không thành thép, chỉ đành giải thích:

“Mẹ, chúng con hôm nay mới gặp lại, con cũng đâu phải là người gặp mỹ nữ là phóng dăng?”

“Mẹ thấy con chẳng khác gì loại người đấy cả!”

Mẹ tôi hừ lạnh nói:

“Thôi đi, mẹ giới hạn cho con, tối đa là 3 người nữa! Mặc kệ ở bên ngoài con có... tư tình gì chưa xong, nhưng không được vượt quá danh ngạch này, nếu vượt quá, mẹ không nhận nữa!”

“Không phải chứ? Loại chuyện này cũng có danh ngạch?”

Tôi há to miệng, có chút dở khóc dở cười.

“Mẹ không cần biết, mẹ đã nói xong với con rồi, chuyện còn lại thì con tự lo đi!”

Mẹ tôi cầm bộ quần áo cũ của tôi, nói:

“Để ở đây, lát mẹ giặt cho, có việc thì cứ ra ngoài đi!”

Tôi thở dài, nhìn mẹ tôi như vậy, biết là không thể nào nói thêm nữa, dù sao chẳng phải còn tận 3 danh ngạch hay sao. Với lại tôi cũng chẳng phải phường trêu hoa ghẹo nguyệt gì cả.

Tôi xuất hiện ở trong rừng cây nhỏ bên cạnh bãi đỗ xe của Tây Tinh Sơn, khi xuất hiện, thì tôi nằm trên đất.

Như vậy cho dù tôi có đứng lên, thì người khác cũng cho là tôi đã ở đó từ trước rồi!

Rất may mắn là ở đây không có người, tôi thuận lợi lấy xe, đi về trường cũ của tôi, trường Tứ Trung.

Trên đường, tôi gọi điện thoại cho Diệp Tiêu Tiêu.

“Tiêu Tiêu, anh đang trên đường tới Tứ Trung, em sao rồi? Xong việc chưa?”

Theo như suy đoán của tôi, lúc này cũng tương đối xong việc, nên tôi mới điện thoại cho nàng.

“Lão công, có mấy chị em ở trường không cho em đi, muốn lưu em lại ăn tối, anh cùng đi với em chứ?”

Diệp Tiêu Tiêu ôn nhu nói:

“...Ai nha, đừng làm rộn...”

“Cái gì?”

“Không nói với anh, chỉ là một chị em đang đùa thôi...”

Diệp Tiêu Tiêu cười nói:

“Anh rốt cục có tới hay không?”

“Tới? Không tốt lắm đâu? Các em đều là nữ, anh đi không có ảnh hưởng gì chứ!”

Tôi với Tứ Trung vốn có mâu thuẫn, ngoài Diệp Tiêu Tiêu, thì tôi không có ấn tượng tốt với một giáo viên nào cả.

“Không phải đâu, các bạn của em cũng mang bạn trai của họ đi, chỉ có em là không có, lão công, tới đi mà!”

Diệp Tiêu Tiêu làm nũng nói.

“Được rồi, vậy thì anh ở cửa trường đợi các em, khi nào các em ra thì gọi cho anh!”

Tôi lắc đầu.

Tôi dừng xe trước cửa trường Tứ Trung, khi đỗ xe xong, tôi mới cảm thấy mình may mắn, đó là tôi mới đỗ xe xong, thì mấy trăm xe của học sinh cũng lục tục kéo tới.

Đúng là thời này học sinh đi xe nhiều quá, ngay cả chỗ đậu xe cũng không có.

Thời gian mà tôi đi học, Triệu Nhan Nghiên được coi như công chúa, vậy mà có đi xe đâu, trong khi bây giờ thì!

Không bao lâu sau, Diệp Tiêu Tiêu gọi điện Thoại:

“Lão công, anh tới chưa? Mấy người chúng em đang ở cửa phòng học!”

Tôi ngẩng đầu nhìn hướng phòng học, quả nhiên Diệp Tiêu Tiêu đang cầm điện thoại nhìn ngó ra xung quanh!

Tôi vội vàng bước xuống xe, vừa đi vừa gọi:

“Tiêu Tiêu, ở đây!”

Diệp Tiêu Tiêu thấy thanh âm của tôi, thì quay đầu lại, khi nhìn thấy tôi thì vẫy vẫy tay. Sau đó nàng nói với ba nam bốn nữ bên cạnh mấy câu, rồi đi tới chỗ tôi.

Làm cho tôi kinh ngạc chính là, trong số nam nữ này, lại có người mà tôi quen biết!

Một đôi nam nữ chính là đôi tình nhân mà tôi ở trên máy bay đã gặp, còn một người khác là con trai của Khương Vinh Phú, Khương Kỳ!

Khương Kỳ đương nhiên là không ngờ tôi ở đây, chỉ sững sốt một chút, rồi nhiệt tình bước lên đón:

“Lưu ca, hóa ra Tiêu Tiêu chính là chị dâu, hắc hắc, tới đây, em giới thiệu cho anh bạn gái của em!”

Nói xong, hắn chỉ vào một cô gái bên cạnh, nói:

“Dương Giai, là giáo viên ở Tứ Trung!”

“Giai Giai, đây là Lưu ca, là bạn của cha anh, đừng nghĩ là mấy anh gọi loạn bối phận, vì nó đúng là như vậy, ha hả!”

Khương Kỳ cười nhìn cô gái bên cạnh, giới thiệu.

Cô gái tên là Dương Giai vội vàng cười, nhìn tôi nói:

“Xin chào, Lưu ca!”

Nàng biết bạn trai của mình có thân phận gì, hơn nữa cũng biết cha của bạn trai mình làm gì, không ngờ lại còn phải gọi người khác là đại ca.

“Ha hả, em dâu, em hình như lớn hơn so với với tiểu tử Khương Kỳ này hả?”

Tôi cười nói.

Bởi vì tôi biết, Khương Kỳ nhỏ hơn tôi mấy tháng, nhưng hắn đi theo con đường cảnh sát, nên trông già dặn hơn cả tôi.

“Lưu ca, không phải anh chê em nhỏ đó chứ, em đã trưởng thành như vậy rồi còn gì!”

Khương Kỳ cười khỏ nói:

“Cố ý phải không?”

Tôi ha hả cười vỗ vỗ bả vai Khương Kỳ nói:

“Vậy thì cậu sai rồi, con gái lớn ôm chim vành khuyên không, Tiêu Tiêu còn lớn hơn so với tôi, tôi đâu có tự ti!”

“Đúng vậy, tại sao em lại quên cơ chứ, Tiêu Tiêu cũng là giáo viên ở đây, với lại chúng ta cũng đâu phải anh em gì, loạn tùm phèo cả lên!”

Khương Kỳ cười nói!

Tôi đang hàn huyên với Khương Kỳ, thì hai người khác cũng chạy tới, tôi nhìn đây cũng là người quen, nên nói:

“Đại Cương đúng không, ha hả, không nghĩ chúng ta lại gặp mặt ở đây, đúng là có duyên!”

Do có chuyện ở trên máy bay, nên Đại Cương vẫn ái ngại với tôi:

“Ha ha, Lưu ca, lần trước thật xấu hổ!”

Tôi khoát tay áo nói:

“Bỏ đi, mọi người đều là bạn, sao lại nói chuyện không thoải mái, thế nào, bạn gái của cậu cũng ở Tứ Trung à? Hay là cả hai người đều làm ở đây?”

“Đúng vậy, em với nàng đều ở Tứ Trung!”

Đại Cương cười hắc hắc nói:

“Em làm hậu cần, còn nàng dạy ngữ văn, năm nay chúng em mới nhập trường!”

“Nhắc tới cũng trùng hợp, lúc nãy khi em vào phòng, có gặp chị Tiêu Tiêu! Sau khi hán huyền mấy câu, mới biết được chị Tiêu Tiêu cũng là giáo viên ở đây, cùng với bạn gái của em, và Dương Giai đều cùng học ở lớp nghiên cứu sinh, cho nên mới quen nhau!”

Đại Cương giải thích.

Xem ra thế giới này thực nhỏ, Diệp Tiêu Tiêu giới thiệu cho tôi một đôi tín nữ khác, cô gái thì tên là Lữ Bình, giáo viên bộ môn hóa học. Nam thì là thư ký của khu ủy Tôn Hải Long.

Hai người này là hàng xóm của Khương Kỳ! Bạn gái của hắn thì quen biết Dương Giai!

Diệp Tiêu Tiêu, Lữ Bình, Dương Giai và Từ Y San, bạn trai của Từ Y San còn chưa tới.

Xem ra bối cảnh gia đình của Tôn Hải Long cũng không thể xem thường, là hàng xóm của Khương Vĩnh Phú, vậy thì khẳng định là người làm cùng ngành.

Từ Y San thấy chỉ có mỗi bạn trai của mình là chưa tới, cho nên sốt ruột gọi điện thoại hóa ra bạn trai của nàng đã tới rồi nhưng không tìm được chỗ đỗ xe, đang đi tới chỗ này.

Không bao lâu, nam nhân chừng 30 tuổi đi tới, thấy Khương Kỳ hắn bắt chuyện:

“Khương ca, để các người phải đợi lâu!”

Tôi kinh ngạc, người này hơn 30 tuổi mà phải gọi Khương Kỳ là Khương ca?

Nhưng mà tôi cũng chỉ là kinh ngạc một chút mà thôi, cũng không có mở miệng hỏi.

Có thể là do bối cảnh gia đình, người ta gọi như vậy cũng không sai.

546. Chương 315: Diệp Tiêu Tiêu Phân Tích.

“Tiêu Tiêu, giới thiệu với mọi người một chút, đây là bạn trai của tớ, tên là Diêu Cảnh Minh, Cảnh Minh, em giới thiệu cho anh một chút, đây là Diệp Tiêu Tiêu, là chị em cùng phòng với em thời sư phạm. còn đây là bạn trai của nàng!”

Từ Y San giới thiệu.

Tôi thấy các chị em cùng phòng với Diệp Tiêu Tiêu đều dạy học ở Tứ Trung, thì âm thầm kinh ngạc, nhưng mà liên tưởng tới bác Diệp, tôi cũng bình thường trở lại!

“Xin chào mọi người, tôi là Diêu Cảnh Minh, công việc là kinh doanh!”

Diêu Cảnh Minh vươn tay ra nói.

“Kinh doanh, Lưu ca, anh đừng nghe hắn nói đùa, người này xông pha giang hồ ở bên ngoài!”

Khương Kỳ chen miệng vào nói.

Diêu Cảnh Minh nghe thấy Khương Kỳ nói vậy thì sửng sốt lúc đầu hắn còn chưa chú ý tới tôi, nhưng hiện giờ nghe Khương Kỳ gọi tôi là Lưu ca, không khỏi hoài nghi với thân phận của tôi!

“Xin chào, tôi là Lưu Lỗi.”

Tôi vươn tay ra bắt tay Diêu Cảnh Minh, tôi nghe Khương Kỳ nói vậy thì hiểu, người này chắc cũng xông pha giang hồ.

Diêu Cảnh Minh thấy tôi bảo tên, bỗng nhiên cả kính, vội vã đánh giá cẩn thận lại tôi một lần, thần sắc có chút kích động, nói:

“Hóa ra là Lưu tiên sinh, thất kính thất kính!”

Tôi buồn bực nhìn Diêu Cảnh Minh, chẳng nhẽ người này quen tôi?

Diêu Cảnh Minh thấy vậy, thì nhỏ giọng nói:

“Em đi theo Tam ca!”

“Tam Hầu Tử?”

Tôi sững sốt nhỏ giọng hỏi.

“Anh là ai?”

“Đúng, em là thư ký của Tam ca!”

Diêu Cảnh Minh nói.

Thảo nào người này biết tôi, hóa ra là thư ký của Đinh Bảo Tam.

“Hai đại nam nhân các người nắm tay, không dự tính bỏ ra hay sao?”

Tôn Hải Long thấy tôi và Diêu Cảnh Minh như vậy, thì trêu nói.

“Ha hạ ha ha!”

Tôi và Diêu Cảnh Minh đồng thời cười vang, sau đó bỏ tay ra.

Trong đoàn người, chỉ có Tôn Hải Long không có xe, Khương Kỳ thì đi xe cảnh sát, Đại Cương đi một chiếc BMW, Diêu Cảnh Minh cũng đi chiếc Mercedes S600.

Tôn Hải Long ngồi xe của Khương Kỳ, đoàn người chúng tôi rờng rần chạy tới Hoàng Triều Hải sản thành.

Khi xe chúng tôi tới nơi, thì bảo vệ của Hoàng Triều hải sản thành hoảng sợ, hai chiếc Mercedes, một chiếc BMW, một chiếc xe cảnh sát mặc dù chỉ là Santana 2000, nhưng dù sao cũng phải là hạng người như thế nào, mới có thể đi xe cảnh sát ra ngoài được chứ.

Bảo vệ và nhân viên tiếp khách thấy người trong bốn chiếc xe đi ra lại càng kinh ngạc, vội vàng tiến lên đón.

Diêu Cảnh Minh đương nhiên là vô cùng có tiếng ở Tân Giang, hấn vừa hiện thân, thì quản lí đại sảnh lập tức ra đón:

“Diêu ca, ngài tới sao lại không thông báo trước cho chúng tôi một tiếng, để chúng tôi còn chuẩn bị!”

“Không cần, cứ tìm cho chúng tôi một phòng là được!”

Diêu Cảnh Minh thấy tôi không quan tâm điều này, nên cũng không có yêu cầu gì.

Tôn Hải Long, cùng Khương Kỳ đều là người hiền hòa, còn Đại Cương thì khỏi nói, từ sau chuyện kia, tâm tính hấn thu liễm không ít.

Rượu quá tam tuần, Tôn Hải Long đứng dậy muốn đi nhà cầu, nhưng mới rời khỏi ghế, chưa kịp kéo cửa, thì cửa đã mở ra, có một mập mập xông vào, đụng trúng Tôn Hải Long.

“Mẹ nó, mày là ai?”

Mập mập híp mắt nhìn Tôn Hải Long giận dữ nói.

Tôn Hải Long bị đụng vào thì không hiểu, lẽ nào tên mập mập này cố ý tạo ra chuyện này? Lẽ nào tên này mắt bị mù?

“Con mẹ nó, mày có phải là muốn tìm chuyện hay không! Tao là ai? Tao cho mày biết, lão tử là từ kinh thành tới, con mẹ nó, mày tính là cái rắm gì, mau mau biến đi!”

Mập mạp chỉ vào Tôn Hải Long mắng.

Khuôn mặt của Tôn Hải Long tái đi, ở trước mặt nhiều bạn bè như vậy mà bị mắng, thì thực sự là không thể nào chịu được!

Hắn sao có thể tha thứ được, lập tức túm lấy cổ áo của mập mạp, nói:

“Tao mặc mẹ mày từ đầu tới, đây là phòng tao, mày không biến nhanh cho tao, thì đừng trách tao không khách khí!”

“Gi? Phòng mày?”

Mập mạp kia sững sốt, lập tức lấy tay dụi dụi mắt. Khi hắn nhìn thấy trong phòng toàn là người không quen, cho nên vội vã nhìn số phòng, kinh ngạc:

“Đây là phòng 308, không phải phòng 306 hay sao?”

Lúc này ở phía sau, có một người đi tới, vỗ vai mập mạp, nói:

“Mập mạp, tao còn tưởng mày đi nhầm WC, hóa ra là đi nhầm phòng!”

Người tới thấy sắc mặt của Tôn Hải Long không tốt. Đương nhiên là biết lúc này bạn mình làm chuyện không tốt, vội vã cười nói:

“Thật ngại quá, người anh em, bạn của tôi uống quá nhiều, đã mang lại cho các người phiền toái rồi!”

Nếu như người này đã nói vậy, Tôn Hải Long cũng không chấp làm gì, cùng một hán tử say tranh chấp, thì chẳng bằng không còn hơn, do vậy phát phát tay nói:

“Không có gì, bỏ đi, chỉ là sau này đừng có nói với giọng trên trời. Cũng đừng nói mình là từ kinh thành tới, nêu không chúng tôi sẽ động thủ đấy!”

“Thật ngại quá!”

Người tới cười nói:

“Chúng tôi đi trước.”

Sau khi người này đi, mọi người trong phòng mới nở nụ cười.

“Hải Long, cái câu mẹ mày kinh điển như vậy, cậu học từ đâu được vậy, đây là phòng tao. Cậu này được đấy, lại còn túm áo tên mập mạp kia, không hổ là thư ký!” Khương Kỳ cười đến gập người.

“Cũng may là Tôn Hải Long chịu nhịn, nếu không thì đánh nhau to!”

Diêu Cảnh Minh giơ tay lên, nói:

“Tôi đã chuẩn bị cầm chai rượu ra phang hắn.”

Sau khi ăn xong Đại Cương trả tiền, quản lý nể mặt hắn, cho nên giảm giá 1/6 hóa đơn, coi như là bán với giá gốc.

Sau khi mấy người hẹn nhau là khi nào rồi sẽ lại tập trung một lần nữa, rồi giải tán.

Tôi tuy rằng không say, nhưng cũng đem chìa khóa cho Diệp Tiêu Tiêu, nói với nàng:

“Tiêu Tiêu, em lái đi!”

Diệp Tiêu Tiêu tiếp nhận chìa khóa không nói gì, khởi động xe, tuy rằng nàng đã lái được xe, nhưng không phải là quá thích ứng.

Lại nói tới tên mập mạp vào nhầm phòng kia cũng là người độc ác, hắn thấy trong phòng tôi có nhiều người, nên khi đó chịu nhũn.

Nhưng khi về phòng lại cảm giác mình thực mất thể diện, muốn tìm một cơ hội đòi lại.

Thấy chúng tôi ăn xong, tên này nhìn qua cửa kính, nhìn xuống bãi đỗ xe, hắn nhìn biển số xe, muốn trả thù một chút, nhưng khi nhìn tới xe thì hắn có một quyết định sáng suốt là không hành động gì cả!

Không nói tới hai chiếc Mercedes một chiếc BMW và một chiếc xe cảnh sát tạo thành một tổ hợp hoành tráng.

Chỉ nhìn biển số hai chiếc Mercedes thôi cũng khiến hắn đổ mồ hôi lạnh! Một chiếc là xe của lão đại Tùng Giang mà mọi người vẫn nói, một... chiếc khác là xe của tập đoàn giải trí Tam Thạch!

Biển số xe của Tam Thạch Bang đều có một chữ S ở trên, ai nhìn vào đó cũng có thể phân biệt được.

Tên mập mập nhìn vào đó mà sợ hãi, thậm chí nghĩ may là mình không có nói quá đáng!

Đương nhiên, trong chúng tôi không ai lo nghĩ tới tên này cả!

Trên đường trở về nhà, tôi đem chuyện của Ngô Huỳnh Huỳnh nói lại với Diệp Tiêu Tiêu một lần. Mà trùng hợp hơn là, lần đầu tiên gặp mặt của tôi với Ngô Huỳnh Huỳnh, cũng chính là Hoàng Triều hải sản thành này!

Diệp Tiêu Tiêu vừa lái xe, vừa yên lặng nghe tôi nói, không đặt câu hỏi, cũng không giận hờn.

“Tiêu Tiêu, em nói ý kiến của mình đi, tại sao lại im lặng không nói gì?”

Tôi thấy Diệp Tiêu Tiêu biểu hiện vô tình, cười khổ hỏi.

“Xì!”

Diệp Tiêu Tiêu vui lên:

“Anh còn quan tâm tới cảm thụ của em sao, em tưởng rằng anh chẳng thèm qua tâm tới nó nữa!”

“Con người của anh mặc dù có một chút chủ nghĩa đại nam tử nhưng lão bà nói gì, anh đều chú ý lắng nghe. Em nói như vậy, chẳng phải là oan uổng cho anh sao!” Tôi dùng vẻ mặt đau khổ nói.

“Hi hi, anh có thể nói như vậy, thì em rất cao hứng, nhưng mà chuyện này thì nên nói với Nhan Nghiên mới đúng!”

Diệp Tiêu Tiêu ôn nhu nói:

“Dù sao em cũng không có quyền lên tiếng trong việc này.”

Tôi không nghĩ tới Diệp Tiêu Tiêu lại bao dung như vậy, không nghĩ tới mình, mà lại nghĩ tới Triệu Nhan Nghiên!

“Anh sẽ nói với Nhan Nghiên, nhưng mà Tiêu Tiêu, em nên nhớ em đã gia nhập vào đại gia đình này, thì cũng là một thành viên trong đó, ý kiến của em cũng rất trọng yếu!”

Tôi trịnh trọng nói.

“Cám ơn anh, lão công!”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi nói như vậy, thân thể run lên một cái.

Tôi nói như vậy, thì đã cho thấy, vị trí của nàng với Nhan Nghiên như tương đương nhau, không nặng nhẹ bên nào cả.

“Những lời này của anh là đúng, Tiêu Tiêu! Em không những đã có con với anh, mà lại còn bao dung như vậy!”

Tôi đưa tay xoa xoa trên đùi của Diệp Tiêu Tiêu.

“Em còn đang lái xe, anh muốn chết hả!”

Diệp Tiêu Tiêu bắt mắt nhìn tôi.

“Hắc hắc.”

Tôi cười cười rút tay lại.

“Nhìn anh cười gian trá như vậy, không biết lại sắp có chuyện gì nữa đây!”

Diệp Tiêu Tiêu nói.

Khi về tới nhà, tôi mới biết, Ngô Huỳnh Huỳnh đã rời đi! Mẹ tôi nói do Ngô Huỳnh Huỳnh thấy đêm đã khuya mà tôi còn chưa có trở lại, nàng sợ người trong nhà lo lắng, cho nên về nhà trước.

Vậy thì sao lại không gọi điện thoại cho tôi? Tôi lắc đầu, xem ra kế hoạch của mình trong nháy mắt bị phá sản.

Tôi rửa mặt qua loa một chút, sau đó trở về phòng, gọi điện thoại cho Ngô Huỳnh Huỳnh.

Điện thoại vẫn kêu, nhưng mà không có ai nhắc máy, cho tới khi có tiếng thông báo: Thuê bao quý khách gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Không biết tại sao lại không nghe điện thoại, chẳng nhẽ lại tức giận? Tôi gọi điện thoại lần thứ hai, thì máy bận! Xem ra nàng đúng là tức giận thật rồi, trong lòng tôi tự trách.

Đi ra ngoài uống rượu không nói với nàng một tiếng, ai mà chẳng mất hứng, huống chi hôm nay lại vừa mới trở thành nữ nhân của tôi!

Thế nhưng khi tôi cúp điện thoại không bao lâu, thì lại có cuộc gọi tới, tôi vội vàng bắt máy.

“Lão công, anh gọi điện thoại cho em phải không? Lúc đó em đang ở toilet!”

Thanh âm của Ngô Huỳnh Huỳnh rất đáng yêu, đâu có gì là đang tức giận.

Trong lòng tôi buồn cười, xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi.

“Thế nào, người khỏe hơn chưa em?”

Tôi thấy Ngô Huỳnh Huỳnh không tức giận, lúc này mới thở dài một hơi.

“Người? Em làm gì có bệnh gì... Anh là nói...”

Ngô Huỳnh Huỳnh chợt hiểu tôi muốn nói cái gì, e thẹn nói:

“Tại sao anh lại đáng ghét như vậy chứ, đau chết em, đi bộ thì khó, đi wc thì đau! Rốt cuộc đây là chuyện gì vậy, tại sao lại đau như vậy? Có phải là có chuyện gì rồi không!”

Ngô Huỳnh Huỳnh đúng là thuần khiết, ngay cả những chuyện này còn không rõ, tôi vội vàng nói:

“Đương nhiên là không rồi phỏng chừng ngày mai sẽ khỏi thôi mà! Được rồi, sao em lại về, không ngủ lại nhà anh, hắc hắc!”

“Em sợ cha em lo lắng, nên mới trở về! Hơn nữa, chủ yếu là em về tìm bản đồ cho anh, không biết là nó để ở đâu rồi ấy?”

Ngô Huỳnh Huỳnh giải thích.

“Hóa ra là như vậy! Em thực sự là quá tốt, tới lúc này rồi mà còn suy nghĩ cho anh!”

Tôi hết sức cảm động nói:

“Cứ bình tĩnh, ngày mai anh sẽ tới nhà em, lúc đó tìm cũng không muộn!”

“Anh biết tấm lòng em đối với anh là được rồi! A, em tìm được rồi, ngày mai anh tới đây!”

Ngô Huỳnh Huỳnh vui mừng nói.

“Vậy thì sáng mai anh tới, giờ em đi nghỉ đi!”

Nói xong tôi cúp điện thoại.

Khi xoay người lại, thì phát hiện Diệp Tiêu Tiêu đã lên tới đây, đang gấp quần áo cho tôi.

“Không tức giận chứ?”

Diệp Tiêu Tiêu thấy tôi cúp điện thoại, mới mở miệng hỏi:

“Anh nói tới cô ấy, Ngô Huỳnh Huỳnh.”

“Đúng vậy, thanh âm của cô ấy rất lớn mà!”

Tôi nói.

“Vậy mà anh cũng không hiểu sao!”

Diệp Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn tôi nói:

“Anh có nhiều lão bà như vậy, mà còn không hiểu rõ mọi người hay sao! Kỳ thực, trong lòng mọi người không tức giận, thế nhưng ai cũng có chút khó chịu, nếu như hôm nay anh không gọi điện thoại cho cô ấy, thì thế nào ngày mai nàng cũng sẽ tức giận! Thế nhưng anh đã gọi điện thoại tới, thì tâm tình sẽ bình thường trở lại! Em cũng là con gái, đương nhiên em cũng hiểu chuyện này, với lại, tuổi em cũng lớn hơn cho nên đôi khi không để ý, nhưng những cô gái mới lớn thì thường rất dễ tâm! Cái chủ nghĩa đại nam tử của anh thì thường không lưu ý, nhưng con gái lại quan tâm rất nhiều, ví dụ như anh quan tâm tới họ bao nhiêu, sự che chở của anh với họ là như thế nào!”

Tôi nghe xong Diệp Tiêu Tiêu nói, mới phát hiện, hóa ra tôi có rất nhiều điều không hiểu các lão bà của tôi!

“Tuân mệnh, cô Diệp, vậy thì cô có cho rằng em che chở cho cô không?”

Tôi cười hỏi.

“Em? Hừ hừ, anh mà chiêu cổ tới em sao?”

Diệp Tiêu Tiêu hỏi ngược lại, dường như trong lòng có chút chua xót.

“Bây giờ thì có này!”

Nói xong, tôi ôm lấy Diệp Tiêu Tiêu, đem nàng đặt ở trên giường...

Ngày thứ hai, mới sáng sớm đã đi xe ô tô tới đại viện của quân khu Tùng Giang.

Tôi dừng xe ở ngoài gọi điện thoại cho Ngô Huỳnh Huỳnh, nói là bảo vệ ở ngoài không cho tôi vào.

Chỉ một chốc lát sau, bảo vệ ở cửa chắc là nhận được điện thoại của thượng cấp, đi tới chào tôi một cái, sau đó mới cho tôi tiến vào!

Dựa vào trí nhớ trước kia, tôi đi tới trước cửa nhà của Ngô Huỳnh Huỳnh.

547. Chương 316: Bí Mật Của Tàng Bảo Đồ.

Lần này, bảo vệ đã được Ngô Huỳnh Huỳnh thông báo, nên không gây khó dễ gì cả.

Sau khi tôi dừng xe, Ngô Huỳnh Huỳnh bước nhanh lên đón. Thấy cước bộ nhẹ nhàng của nàng, hiển nhiên là đã khôi phục được lại bình thường.

“Em xem, anh đã nói là ngủ một đêm, thì sẽ tốt hơn mà!”

tôi nhìn hai chân của Ngô Huỳnh Huỳnh, vô cùng mập mờ nói.

“Hừ, anh tại sao lại nói như vậy, chưa gặp mặt đã nói như thế rồi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh cả giận.

“Chỉ đùa một chút thôi cha em có nhà không?”

tôi biết hôm nay mình nhất định phải báỉ phóng vị nhạc phụ này.

“Có, đang chờ anh đấy!”

Ngô Huỳnh Huỳnh gạt đầu nói.

tôi và Ngô Huỳnh Huỳnh đi vào biệt thự, căn nhà này mang lại khí tức cổ xưa, ảm cúng.

Dụng cụ trong gia đình đã phai dấu thời gian, hiển nhiên là không mua sắm mới gì cả, toàn bộ đều là những đồ từ những thập niên 70,80.

Cha của Ngô Huỳnh Huỳnh đang ngồi trên ghế salon, thấy tôi và Ngô Huỳnh Huỳnh đi vào, vì vậy đứng lên đón:

“Hoan nghênh!”

“Chú Ngô, chú là bậc trưởng bối, chú mau ngồi đi!”

tôi vội vàng nói:

“Chúng ta không phải là lần đầu gặp mặt, còn khách sáo làm gì cơ chứ!”

“Ha ha cũng bởi vì không phải lần đầu gặp mặt, nên càng không thể qua loa! Chú nghĩ, với thân phận của cháu bây giờ, đừng nói là chú, ngay cả tổng thống Mỹ cũng phải đích thân nghênh đón ấy chứ?”

Chú Ngô nói.

“Thế nhưng, chú và hần không giống nhau, con gái chú là lão bà của cháu!”

Một câu đùa của tôi, làm cho bầu không khí vui hần lên.

“Nói cũng đúng!”

Chú Ngô gật đầu ngồi ở trên ghế sa lon, chỉ vào cái xô pha đối diện nói:

“Ngồi đi, thời gian đúng là nhanh thật, mới chớp mắt mà đã mấy năm như vậy rồi!”

“Đúng vậy, chú Ngô, trông chú càng ngày càng trẻ!”

Tôi cười nói.

“Trẻ? Béo ra thì đúng hơn, năm tháng không buông tha con người, con gái rất cục cũng phải lấy chồng rồi!”

Chú Ngô thở dài:

“Chú thực sự là luyện tiếc!”

“Đúng rồi chú Ngô, hai chúng ta quen biết đã lâu, chú còn tưởng cháu không hiểu nội tình, chú còn đang mong gả con gái cho cháu cơ mà?”

Năm đó chú Ngô còn mong đem con gái gả cho tôi càng sớm càng tốt!

“Năm đó là như vậy, như bây giờ lại khác, ngoài Ngô Thiên tiểu tử, chú chỉ còn lại một mình nó, đương nhiên là luyện tiếc rồi!”

Chú Ngô nghiêm trang nói.

Tôi suy nghĩ một chút, đúng là như vậy, không biết tiểu tử Ngô Thiên kia chạy tới nơi nào rồi. Lão nhân càng ngày càng lớn tuổi, vậy mà con cái lại không ở bên cạnh.

“Ha hã, Chú Ngô, chú có điều kiện gì cứ nói thẳng, chúng ta không ngại!”

Tôi nghĩ, lão gia hỏa này có khả năng là muốn nói điều kiện.

“Nói cái gì đó, tiểu tử này thực là, chú thì có điều kiện gì! Chỉ là muốn cháu đối xử với con gái chú tốt một chút thôi!”

Chú Ngô nói:

“Còn có mấy vấn đề, cháu cũng cần suy nghĩ, rồi tìm ra đối sách. Quốc gia chúng ta không cho phép một người cưới nhiều lão bà, tốt nhất là cháu làm cái thân phận Á Rập là không có vấn đề gì.”

“Chú Ngô, điều này thì chú không cần quan tâm, cháu sẽ làm thỏa đáng!”

Tôi cười nói.

“Được!”

Chú Ngô gật đầu, sau đó nhìn Ngô Huỳnh Huỳnh nói:

“Con vào rót cho cha chén trà đi!”

Sau khi Ngô Huỳnh Huỳnh rời đi, chú Ngô đột nhiên quát lên :

“Tiểu tử thôi! Nếu không phải cháu làm con gái ta như vậy, ta lại dễ dàng nói chuyện như vậy sao!”

“A?”

Tôi sững sốt, tại sao nhanh như vậy đã nhận ra, hay là Ngô Huỳnh Huỳnh để lộ sơ hở.

“Chớ kinh ngạc, ta là người từng trải!”

Chú Ngô hừ một tiếng:

“Ngày hôm qua nha đầu kia còn mắt hồn mắt vía, vậy mà không biết bao nhiêu năm rồi tự nhiên đấm lưng cho ta! Ta chỉ có một đứa con gái để yêu thương, thấy nó biểu hiện như vậy, lão nhân ta đương nhiên là hiểu! Sau đó lại nghe nói cháu ngày hôm nay muốn tới, vậy còn không hiểu, thì có mà là người ngu?”

“Hắc hắc, Chú Ngô, chú sao có thể là người ngu được chứ, chú là một người thông minh vô cùng!”

Tôi xấu hổ nói.

“Cái gì mà thông minh vô cùng? Cháu nói lời này sao không được tự nhiên?”

Chú Ngô trợn mắt nhìn tôi, còn đang muốn nói gì nữa, nhưng lúc này Ngô Huỳnh Huỳnh đã trở về, nên lập tức thay đổi bộ dáng hiền hòa.

Xem ra Chú Ngô rất sợ con gái của mình, cái danh tiểu Ma Nữ quả nhiên là không phải để không!

Chú Ngô đáp ứng tôi nhanh như vậy, ngoài chuyện đồng tình, thì còn một khả năng nữa là Ngô Huỳnh Huỳnh, chắc chú sợ con gái mình đổi phò mình.

Sau khi Ngô Huỳnh Huỳnh trở lại, chúng tôi lại nói chuyện nhà, nghe nói tiểu tử Ngô mập mập này đang tị nạn ở nước ngoài.

Đương nhiên chuyện tị nạn không phải là hẳn gặp phiền phức, mà là chú Ngô tức giận! Chú Ngô đối với hẳn giận dữ vô cùng, vì hành động nông nổi và tiền đồ cũng bị hủy!

Ba người chúng tôi dường như quen biết đã lâu, bầu không khí không có một chút áp lực nào cả.

Đương nhiên, sau khi nói chuyện phiếm, chú Ngô lên thư phòng, nói là có chuyện cần làm.

“Xem ra cha em đối với anh thực là tốt!”

Tôi đắc ý nói.

Lần trước đưa Ngô Huỳnh Huỳnh đi mua xe, tôi còn chưa vào khuê phòng của nàng, nên cũng tò mò.

Chuyện này không nói tôi tâm lý biến thái mà nam nhân ai cũng muốn xem phòng của nữ nhân. Riêng chuyện này thôi cũng làm cho bầu không khí có cảm giác mới lạ.

Theo Ngô Huỳnh Huỳnh đi lên lầu, tới trước một cánh cửa.

“Đây chính là phòng của em, sau khi anh đi vào, thì đừng có mà lộn xộn!”

Ngô Huỳnh Huỳnh dặn dò.

“Sao có thể chứ, chẳng nhẽ có gì bên trong?”

Tôi cố ý hỏi như vậy.

“Có cái gì, em còn có thể có cái gì được cơ chứ!”

Ngô Huỳnh Huỳnh u oán nói.

“Vậy tại sao không cho anh hoạt động? A, anh biết rồi, chẳng nhẽ có ảnh bạn trai cũ của em?”

Tôi tiếp tục hỏi.

“Anh đi chết đi, em làm gì có bạn trai! Anh là người đầu tiên! Được rồi nếu như anh không muốn vào cứ việc nói thẳng, đâu cần vòng vo như vậy, đúng không?”

Ngô Huỳnh Huỳnh đã bị tôi làm cho tức giận.

“Ha hả, chỉ đùa một chút thôi.”

Tôi vội vàng đưa tay đẩy cửa ra cùng với Ngô Huỳnh Huỳnh đi vào trong phòng.

“A?”

Tôi nhìn gian phòng trước mắt, có chút không hiểu được, chẳng lẽ là đi nhầm?

Bởi khuê phòng của Ngô Huỳnh Huỳnh đã làm cho tôi mở rộng tầm mắt! Nếu như không phải biết trước đây là phòng ngủ, thì tôi còn tưởng là một cửa...hàng!

Có một con cá heo thật lớn, treo ở bên dưới đèn, trên cái giường nhỏ màu phấn hồng, bày đầy gấu bông, thỏ, công...!

Mà đây cũng là chỉ là một góc của núi băng mà thôi. Trên giá sách, trên bệ cửa sổ, trên bàn làm việc, khắp nơi đều là những món đồ chơi bằng bông! Chỉ cần chỗ nào còn để được, thì đâu cũng có!

Tôi không nghĩ tới Ngô Huỳnh Huỳnh lại có sở thích chơi đồ bông như vậy, chẳng nhẽ con gái thích như vậy sao?

Thấy tôi kinh ngạc, Ngô Huỳnh Huỳnh hừ một tiếng, khuôn mặt đỏ lên, nói:

“Cái này... mới là nguyên nhân bảo anh đừng lộn xộn!”

“Anh không động... bắt động... Hắc hắc, không nghĩ tới em lại có sở thích như vậy!”

Tôi cười khổ lắc đầu.

“Chuyện này... anh có cho em là ấu trĩ không...”

Ngô Huỳnh Huỳnh đỏ mặt hỏi.

“Đương nhiên là không, ấu trĩ cái gì, duy trì được tính trẻ con là tốt huống hồ sau này chúng ta có con, đỡ phải mua đồ chơi, em có thể cùng với con chơi chung!”

Tôi cố nén cười nói.

“Anh nói cái gì đó!”

Ngô Huỳnh Huỳnh thấy tôi nói là cùng với con chơi đồ chơi, thì nhất thời xấu hổ vô cùng.

“Ha hả. Kỳ thực cũng không có gì, con gái đều thích điều này, nhưng mà với tính cách của em, làm cho anh kinh ngạc, đáng nhẽ nhưng người như Triệu Nhan Nghiên có sở thích này mới đúng!”

Tôi giải thích nói.

“Thật không? Anh không cảm thấy phiền sao?”

Ngô Huỳnh Huỳnh lo lắng hỏi.

“Đương nhiên, em có thể mang nó về Bắc Kinh, sau đó đặt chung với những thứ mà Nhan Nghiên đã có, sau đó mở hội chợ là vừa!”

Tôi cười nói.

“Thật chứ?”

Ngô Huỳnh Huỳnh hài lòng hỏi.

“Anh đã gạt em cái gì chưa!”

Tôi gạt đầu, chỉ vào con cá heo nói:

“Cái này nhìn rất giống nhân ngư!”

“Cái gì mà nhân ngư, đó là cá heo!”

Ngô Huỳnh Huỳnh cả giận:

“Nếu như để cho nhân ngư nghe được anh ví họ là cá heo, thì sẽ cho anh là người ngốc!”

Ngô Huỳnh Huỳnh mở ngăn kéo, từ bên trong ra một tấm bản đồ đưa cho tôi, nói:

“Là thứ này, nhưng có lẽ khiến anh phải thất vọng, vì nó giống như nhau!”

Tôi tiếp nhận địa đồ, mở ra xem, thực ra về khoản này, Ngô Huỳnh Huỳnh am hiểu hơn tôi! Đây chính là bản đồ quân sự, nên tỉ lệ, mức độ chính xác cao hơn.

Từ hình dạng dãy núi mà nói, thì không có khác nhau bao nhiêu. Mà địa điểm giấu bảo trên tấm bản đồ này, được ghi chú là một hình tam giác.

“Nói cách khác, địa điểm giấu bảo trên tấm bản đồ này là không có?”

Tôi nhìn địa đồ thử dài có một cảm giác phiền muộn áp tới.

“Bây giờ thì hẳn là như vậy! Đây là chuyện của 10 năm trước, cho dù có, cũng bị khai quật rồi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh gật đầu nói:

“Nếu như anh lo lắng, thì có thể hỏi cha em!”

“Hỏi cha em? Em không phải nói đây là vấn đề cơ mật hay sao? Cha em vì tấm bản đồ này...mà giận dữ với em đó?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Hi hi, sao anh lại ngốc như vậy, theo anh nói, đây là một bức tàng bảo đồ! Thế nhưng, chuyện cũng đã qua 10 năm trước, có thể là lấy xong rồi! Vậy thì tấm bản đồ này còn gì là cơ mật nữa?”

Ngô Huỳnh Huỳnh cười nói.

Đúng vậy! tôi vỗ trán một cái nói:

“Đúng là như vậy, trước kia là cơ mật, nhưng hiện giờ chưa chắc đã phải, tại sao anh lại không nghĩ tới điểm này!”

“Em cũng phải suy nghĩ thật lâu, ngày hôm qua mới nghĩ ra điểm này, nên anh cũng không cần phải áy náy!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói.

Tôi phát hiện, mỗi khi nói tôi chuyện nghiêm chỉnh, thì Ngô Huỳnh Huỳnh đều vô cùng nghiêm túc.

Biểu hiện ra là một nữ nhân trầm ổn, bình tĩnh, chẳng giống một chút nào cô gái tinh linh cổ quái kia.

Chẳng nhẽ tôi lại được một bảo vật nữa rồi?

Buổi trưa, chú Ngô bảo lính hậu cần mang thức ăn tối, thức ăn theo chế độ quân nhân, hình thức tuy rằng phổ thông, thế nhưng dinh dưỡng lại được tính toán rất tốt.

Ăn thì rất ngon miệng, do vậy tôi ăn thêm vài miếng nữa.

“Sơn trân hải vị chú mời không nổi, nhưng cơm rau rửa thì có thể!”

Chú Ngô cười cười nói.

“Chú Ngô, chú khách khí rồi kỳ thực nó rất ngon!”

Tôi thực sự nói:

“Cháu vẫn có cảm giác nó ngon hơn sơn trân hải vị!”

“Không sai! Đây là thức ăn của nhà, cơm nhà, ăn cơm có cảm giác hơn nhiều!”

Chú Ngô gật đầu đồng ý nói.

Bởi vì do không uống rượu, nên bữa ăn nhanh chóng được thu thập xong. Lính hậu cần lại mang các thứ đi, chúng tôi ngồi uống nước nói chuyện.

“Chú Ngô, cháu muốn chú xem thứ này!”

Tôi từ trong lòng đem quyển da dê ra nói:

“Chú có biết địa điểm này không?”

“Có chuyện gì vậy...Ha ha còn có cả địa đồ nữa? Tại sao lại trông giống như tàng bảo đồ vậy?”

Chú Ngô nhận cuộn da dê, cười nói:

“Không phải là thực đó chứ? Cháu không sợ chú độc chiếm à?”

”Nêu như chú thiếu tiền, cháu có thể hiểu kính chú, chứ chú cần gì một cuộn da dê này.

Tôi cười nói.

Chú Ngô mở cuộn da dê ra, chỉ mới nhìn qua sắc mặt đã ngưng trọng, không nói gì cả.

Tôi nhìn bộ dáng của hắn, trong lòng vô cùng khấn nguyện, lẽ nào trên tấm bản đồ này không còn gì?

“Tiểu Lưu, tấm địa đồ này cháu lấy từ đâu?”

Chú Ngô hết sức trịnh trọng hỏi.

“Đây là tổ truyền, có chuyện gì vậy, Chú Ngô, có vấn đề gì sao?”

Lưu Chấn Hải cho tôi thì cũng coi như một loại tổ truyền đi.

“Tử Vong Sơn Cốc... Không sai, chỗ đó, đúng là một Tử Vong Sơn Cốc!”

Chú Ngô thì thào lẩm bẩm nói.

“Tiểu Lưu, đây không phải là tàng bảo đồ, Tiểu Lưu, địa điểm này, ngàn vạn lần không thể đến!”

“Không phải tàng bảo đồ? Địa điểm bên trên đó có gì cổ quái hay sao?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“Tiểu Lưu, cháu nghe lời chú đi, không nên đi tìm địa điểm kia, nó... rất đáng sợ!”

Chú Ngô thở dài nói.

“Cha, sao cha lại áp úng như vậy, có chuyện gì thì cha nói đi? Lúc nhỏ cha còn mắng con nữa! Hừ!”

Ngô Huỳnh Huỳnh có chút mất hứng.

“Tốt lắm, cha còn tưởng tại sao tiểu Lưu lại cầm địa đồ ra hỏi, hóa ra là con cho nó biết, hai người sớm có dự mưu rồi đúng không!”

Chú Ngô nghe xong Ngô Huỳnh Huỳnh nói bỗng nhiên tỉnh ngộ nói.

Tôi biết chuyện đã lộ, nên cũng không giấu diếm nữa, nói:

“Xin lỗi, Chú Ngô, cháu không có ý giấu diếm chú, thực sự cháu không biết, nên mới giả bộ như vậy!”

“Bỏ đi, chuyện này nói cho hai đứa cũng không sao! Khi đó là cơ mật nhưng hiện giờ nhiệm vụ đã chấp hành xong, không cần giữ bí mật nữa!”

Chú Ngô nói.

Chấp hành xong? Quả nhiên giống như Ngô Huỳnh Huỳnh phân tích! Nhưng mà tôi không quan tâm tới đó có bảo tàng hay không, mà là hình như trong đó có cái gì đó cực kỳ đáng sợ!

“Chuyện phải bắt đầu từ một buổi tối 13 năm trước...”

Chú Ngô bắt đầu nói đến sự tình năm đó.

Hóa ra bên dưới Tây Tinh sơn, có một thôn nhỏ gọi là Bồ Cát Thôn.

Trong thôn chỉ có hơn mười gia đình, bởi phụ cận đều là vùng núi, không có ruộng đồng trồng trọt, cho nên người trong thôn dựa vào sản vật trong núi bán lấy tiền.

Mà lúc đó, trong thôn có một người tên là Vương Đại Niên, Vương Đại Niên hơn ba mươi tuổi, từ nhỏ tới lớn dựa vào việc bán thổ sản sinh sống.

Có một ngày, hấn và Tạ Văn Hóa người cùng thôn lên núi hái thuốc.

Khi hai người lên núi hái thuốc, không biết tại sao lại lạc đường, đi vào trong một sơn cốc.

Khi hái thuốc thì phải đem theo công cụ, bò xuống đáy cốc với hai người mà nói là chuyện đơn giản.

Hai người đều chưa bao giờ từng tới đây, cho nên đành đi loạn lên, xem có thể tìm đường ra được hay không.

Đương nhiên, mỗi khi bọn họ đi đâu, đều để lại ký hiệu, tránh cho việc lạc đường.

Sau đó hai người tìm thấy một sơn động, thấy sắc trời đã tối cho nên mới tính ở trong sơn động nghỉ một đêm, sáng mai tiếp tục tìm lối ra.

Bởi vì không chỉ có dã thú thường lui tới, mà còn có rất nhiều khả năng bị lạc hơn.

Khi hai người đốt một đống lửa lên, thì thành linh phát hiện ở trong sơn động có một cánh cửa đá thật lớn!

Điều này làm cho hai người đều vô cùng vui mừng, họ có nghe nói tới chuyện, ở trong núi có lăng mộ của hoàng thân quốc thích, trong đó có vô số tài bảo!

548. Chương 317: Huỳnh Huỳnh Thông Minh.

Cho nên, bọn họ nghĩ ngay tới việc, đây có thể là lăng mộ của một vương hầu thời cổ đại!

Do cái cánh cửa đá vô cùng to lớn, không thể do thiên nhiên tạo thành được!

Cho nên hai người cố nén vui mừng, đi tới trước cánh cửa đá, trước mắt họ, đây không phải cửa đá mà là một đồng kim ngân tài bảo to lớn!

Nhưng mà bọn họ cũng biết, sẽ không dễ dàng mở cửa đá như vậy, với lại trong lăng mộ của vương hầu đều có ám khí và cơ quan, cho nên họ vô cùng cẩn thận.

Sau khi ở gần quan sát nửa ngày, không thấy có gì dị dạng, Vương Đại Niên không kháng cự được tâm tình kích động, đưa tay kéo cánh cửa!

Nhưng mà cánh cửa này không động đậy chút nào! Vương Đại Niên thấy cửa đá không mở được, nên vô cùng sốt ruột, vì vậy tiếp tục cùng Tạ Văn Hóa thương lượng.

Hai người đều không muốn đem chuyện ở đây nói cho người trong thôn biết, bởi vì không biết trong này có bao nhiêu tài bảo cả!

Hai người thương lượng hồi lâu, rồi quyết định tự nghĩ biện pháp!

Mặc dù như vậy có tổn chút khí lực, nhưng tài bảo sẽ hoàn toàn thuộc về hai người họ!

Cho nên, hai người ăn lương khô, nghỉ ngơi lấy sức, sau đó Vương Đại Niên dùng cuốc và móc sắt cạy cửa, xem có thể mở nó ra được hay không!

Trong khi đó Tạ Văn Hóa cầm đuốc chiếu sáng, hai người khí thế ngất trời tìm cách mở cửa.

Khi Vương Đại Niên dùng móc sắt và cuốc kẹp vào cửa đá để kéo, thì chuyện quái dị đã xảy ra!

Chỉ thấy Vương Đại Niên không rên lên tiếng nào, cũng không có dấu hiệu nào ngã trên mặt đất!

Lúc đầu, Tạ Văn Hóa còn tưởng rằng Vương Đại Niên đang đùa hấn, vì vậy nói:

“Lão Vương, con mẹ nó, cậu lẩn ra đó làm gì, mau chóng làm việc đi! Hai chúng ta khí lực lớn, mau cạy đi, để có tiền cưới vợ!”

Thế nhưng Vương Đại Niên vẫn không có phản ứng gì, Tạ Văn Hóa lại gọi hắn hai tiếng, hắn vẫn không có phản ứng.

Tạ Văn Hóa tức giận, đá Vương Đại Niên một cước nói:

“Cậu không muốn phát tài nữa, đúng không?”

Bởi vì tức giận, một cước này của Tạ Văn Hóa dùng sức rất lớn, hắn vốn tưởng rằng có thể làm cho Vương Đại Niên đau đến tỉnh dậy, nhưng không nghĩ rằng Vương Đại Niên vẫn không có bất cứ phản ứng gì!

Lúc này Tạ Văn Hóa mới ý thức được chuyện có gì đó không đúng, vội vã ngồi xổm xuống, cầm cây đuốc đi đến chiếu vào mặt của Vương Đại Niên...

Nhưng khi mới nhìn vào thì Tạ Văn Hóa đã sợ tới mức ném đuốc xuống, bởi vì Vương Đại Niên thất khiếu chảy máu, đã tắt thở từ lâu!

“Mẹ ơi có quỷ!”

Tạ Văn Hóa vô ý thức cho rằng là quỷ thần tác quái bởi vì lúc này còn êm đẹp, tại sao lại đột nhiên xảy ra quái sự như vậy? !

Nhất định là hành vi của Vương Đại Niên chọc giận linh hồn trong lăng mộ, nên nó mới nghiêm phạt Vương Đại Niên!

Tạ Văn Hóa không còn ham muốn tài bảo gì nữa, lập tức dập đầu, sau đó bỏ chạy!

Có thể là do lòng thành của hắn làm cảm động trời cao nên hắn tìm lại được đường ra, dọc đường đi hắn cũng lưu lại ký hiệu!

Hắn sờ dĩ lưu lại ký hiệu, là vì có thể trở về, thông báo cho gia quyến của Vương Đại Niên, tới lấy thi thể!

Khi Tạ Văn Hóa về tới thôn, đem chuyện hôm nay thuật lại cho mọi người một lần! Khi hắn nói đến Vương Đại Niên không hiểu vì sao mà chết, thì cho rằng có gì không đúng? Tự dưng sao lại có điềm báo như vậy?

Sau đó có người nói Tạ Văn Hóa muốn độc chiếm bàu tàng, mới đem Vương Đại Niên giết chết! Do không mở được cửa đá, nên về nói dối mọi người trong thôn.

Tạ Văn Hóa biết lúc này có miệng cũng khó nói khi thấy mọi người chuẩn bị đánh hắn, thì trưởng thôn Vương Quảng mới chạy tới ngăn cản mọi người. Đề nghị trước tiên đem Tạ Văn Hóa buộc lên, ngày mai tới sơn động đó xem, sau đó xử lý cũng không muộn.

Cứ như vậy, Tạ Văn Hóa vừa kinh sợ vừa ủy khuất bị treo lên một đêm. Ngày thứ hai tuy rằng không muốn đi, nhưng để chứng minh mình trong sạch, hắn đành theo người cùng thôn đi lên núi.

Có ký hiệu ngày hôm qua mọi người rất nhanh tìm được sơn động! Khi mọi người nhìn thấy Vương Đại Niên, thì bị khung cảnh dọa cho ngây người, lại có kiểu chết như vậy sao? Chỉ thấy Vương Đại Niên khuôn mặt, trên người đều là máu đen!

Nếu như nói do Tạ Văn Hóa giết, vậy thì thủ pháp của hắn cực kỳ tàn nhẫn, và lại vô cùng thuần thực! Bởi vì trong lòng họ đều tin, không ai có thể làm được điều này!

Cho nên lòng nghi ngờ của người trong thôn với Tạ Văn Hóa giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn không cởi trói cho hắn.

Nhìn thấy cánh cửa đá, người trong thôn thấp giọng bàn tán, đây có thể là lăng mộ. Nhưng đã có Vương Đại Niên làm ví dụ, nên không ai vọng động.

Thế nhưng tính tham lam bạo phát, trưởng thôn căn bản là không để ý tới lời nói của Tạ Văn Hóa, bắt đầu tổ chức nam nhân trong thôn cầm cuốc và móc sắt, cố định vào cánh cửa đá.

Trưởng thôn hô một tiếng thì mọi người sẽ cố sức kéo!

“Mọi người cố sức! Cùng nhau kéo nào, một, hai, ba! Nỗ lực lên!”

Trưởng thôn găt giọng quát.

“Một, hai...”

Thế nhưng, thanh âm chỉ dừng ở đây, tiếng ba không thể nào phát ra được!

Tất cả mọi người đang kéo đều giống như Vương Đại Niên hôm qua, vô thanh vô tức ngã trên đất. Mất, mùi, mồm, tai đều phun máu, huyết hoa bay tới tấp!

Trưởng thôn sợ ngây người, phụ nữ và trẻ em ở đây cũng sợ ngây người!

Đây rõ ràng là lực lượng của ma quỷ! Một lát sau, Tạ Văn Hóa là người phản ứng đầu tiên, thì thào nói:

“Tôi đã nói sớm rồi, mọi người không nên kinh động linh hồn trong lăng mộ, các người hết lần này tới lần khác không nghe, bây giờ thì xong rồi... xong rồi. Toàn bộ đều chết rồi!”

Tạ Văn Hóa là người vô tội, thế nhưng mọi người không ai chú ý tới điểm này, bởi vì nó còn ý nghĩa gì nữa? Nam nhân có sức lao động trong thôn đều chết hết rồi!

Trưởng thôn lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, vội vàng báo cảnh sát. Nhưng khi cảnh sát chạy tới hiện trường, biết vụ này không làm được, nên báo sang cho quân đội.

Ngay lúc đó, quân đội phái rất nhiều chuyên gia, chẳng những có chuyên gia pháp y, học gia sinh vật còn có cả các nhà khảo cổ học, cho dù chuyên gia nào đi chăng nữa, cũng không tìm ra được nguyên nhân cái chết của những người này!

Nhưng có một điều có thể khẳng định, cánh cửa đá không phải là lăng mộ gì cả! Bởi vì các nhà khảo cổ học nói: lăng mộ không có kiểu dáng nào như vậy cả.

Sau đó, các nhà sinh vật học nghiên cứu có kết quả, đó chính là, có thể đây là một phòng thí nghiệm sinh hóa của nước R còn sót lại!

Tuy rằng cái kết luận này rất gượng ép, thế nhưng cũng chỉ có cách này mới giải thích được, vì sao những người này động tới cửa đá đều chết!

Cho nên cho dù có tin hay không cái kết luận này, thì cũng rất nguy hiểm!

Lúc này tầng lớp lãnh đạo cấp cao mới quyết định, cho nổ san động này, cho dù cái gì cũng sẽ bị chôn vùi ở đây!

Mà đây cũng là nguyên nhân động đất ở Tây Tinh Sơn năm đó!

Chú Ngô chính là một trong những người phụ trách năm đó, bây giờ nhắc tới chuyện này, trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng cũng vẫn còn tiếc nuối:

“Khi đó khoa học kỹ thuật không như hiện nay, chỉ có biện pháp là phá hủy, nếu như là bây giờ, thì có thể nghiên cứu một chút! Nhưng mà đây cũng chẳng phải là chuyện tốt gì cả!”

Tôi gật đầu không nói gì, nhưng trong lòng tôi biết, nó chẳng phải là thí nghiệm gì, bởi nó có từ thời Thanh triều.

Thế nhưng tôi cũng không có đem việc này nói cho Chú Ngô. Bởi vì tôi còn muốn tìm hiểu, nếu như biết, thì nhất định chú sẽ ngăn cản tôi!

“Hóa ra là như vậy, kết quả lại là cho nổ tung nó!”

Tôi làm bộ như tiếc nhận nói:

“Vốn cháu còn muốn phát tài, xem ra không được nữa rồi!”

“Ha hã, cháu còn thiếu tiền ư?”

Chú Ngô cười nói:

“Được rồi, sự tình cũng đã biết rồi, cháu cùng với Huỳnh Huỳnh ngồi chơi, chú lên lầu, còn có chuyện phải làm!”

Nói xong đem quyển da dê trả lại cho tôi.

Trở lại khuê phòng của Ngô Huỳnh Huỳnh, tôi còn chưa kịp nói, thì nàng đã nói:

“Lão công, anh vẫn còn hi vọng đúng không?”

Tôi gật đầu nói:

“Nếu như đã biết, thì tại sao chúng ta không tìm hiểu bên trong đó có gì!”

“Thế nhưng anh không nghe cha em nói, trong đó rất dọa người hay sao?”

Ngô Huỳnh Huỳnh hỏi:

“Những người đó không hiểu vì sao mà chết, nhất định là có điều cổ quái.”

“Khoa học thời đó còn chưa phát triển, hơn nữa, em đã quên là anh có năng lực đặc thù hay sao?”

Tôi cười nói.

“Năng lực đặc thù? Thuấn di thì có quan hệ gì với chuyện này?”

Ngô Huỳnh Huỳnh kỳ quái mà hỏi.

“Thuấn di chỉ là một loại năng lực, kỳ thực thân thể anh bách độc bất xâm, cho dù là vũ khí sinh hóa, hay bom nguyên tử, anh cũng không sợ!”

Tôi cũng nói sự thực, với lại tôi còn là huynh đệ kết nghĩa với Diêm Vương, vậy thì sợ gì.

“Thật hay giả?”

Ngô Huỳnh Huỳnh đương nhiên không thể tin tưởng, chuyện này giống như đang nghe chuyện cổ tích vậy.

“Không tin em thử xem?”

Tôi suy nghĩ một chút nói:

“Trong nhà của em chắc là có súng chứ, không tin bắn thử anh một phát xem?”

Ngô Huỳnh Huỳnh nhìn tôi, nửa ngày mới lắc đầu nói:

“Coi như em tin anh là được!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói rất thành khẩn.

“Nếu như vậy, em yên tâm rồi chứ?”

Tôi vừa cười vừa nói.

“Yên tâm thế nào được, hay là em đi cùng với anh, có chuyện gì thì còn có thể kêu cứu viện!”

Ngô Huỳnh Huỳnh quan tâm nói.

“Như vậy sao được, em chỉ là một người bình thường, nếu như em có gì ngoài ý muốn, vậy thì chẳng phải anh ân hận suốt đời hay sao?”

Tôi lắc đầu cự tuyệt đề nghị của Ngô Huỳnh Huỳnh.

Tôi thì không sao, nhưng Ngô Huỳnh Huỳnh lại khác, đồng thời lại phải dành thời gian chiếu cố nàng!

“Không được, vậy thì em sẽ không cho anh đi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh cầm cánh tay của tôi, nói.

“Lúc này không phải là thời gian đùa giỡn, em không nghe cha em nói hay sao, nơi đó rất nguy hiểm!”

Tôi hết sức nghiêm túc nói:

“Nghe lời, anh đáp ứng em, nếu như có nguy hiểm, thì anh lập tức trở về, em quên anh biết thuấn di hay sao!”

“Nêu không thì như vậy đi, em đi cùng với anh, nhưng em hứa với anh là sẽ không đụng tới bất cứ cái gì, vậy anh yên lòng chưa?”

Ngô Huỳnh Huỳnh vẫn chưa từ bỏ ý định.

Tôi cân nhắc một chút, cuối cùng đành gật đầu. Không phải tôi tự đại, mà là không đồng ý thì không cách nào đi được với nàng.

“Hắc hắc, lão công, em biết là anh sẽ đồng ý!”

Ngô Huỳnh Huỳnh hưng phấn, hôn tôi một cái.

Lúc này, tôi và Ngô Huỳnh Huỳnh thương lượng, phải chuẩn bị đầy đủ thiết bị, sau đó mới xuất phát.

Buổi tối, tôi thuấn di tới cơ sở nghiên cứu của Tôn Tứ Khổng.

Đi tới bên trong phòng thí nghiệm, Tôn Tứ Khổng đang làm thí nghiệm.

Từ Khánh Vĩ làm trợ thủ, lúc này cũng không có chuyện gì làm, tôi hỏi hẩn một vài chuyện.

Hóa ra, về phương diện kỹ thuật, thì họ đã không có tiến triển gì, họ đang điều khiển phi thuyền đi do thám hành tinh có sinh mệnh, đã đi tìm tòi rất xa, nhưng cũng không có kết quả gì!

Tôi biết, loại chuyện này chỉ có từ từ tìm kiếm, nên cũng không có ý kiến gì cả.

Mà mục đích lần này tới, là bảo Tôn Tứ Khổng chế tạo cho tôi một thiết bị chuyên đào núi, phục vụ công việc tầm bảo.

Khi tôi đưa ra cái ý nghĩ này, thì Từ Khánh Vĩ đã đáp ứng tôi, vì đây không phải là việc khó, không cần phải phiền tới Tôn Tứ Khổng.

Mà làm cho tôi kinh ngạc là, chỉ cần 3 giờ đồng hồ, thiết bị đã làm xong! Mới đầu tôi tưởng Từ Khánh Vĩ mạnh miệng, nhưng khi nhìn thấy, mới hoàn toàn tin tưởng?

Hóa ra tất cả do người máy trí năng làm, mình chỉ cần đưa bản vẽ thiết kế vào, đương nhiên trong vòng vài giờ, là có thể thành công!

Sau khi làm xong tất cả, tôi trở về đem chuyện tầm bảo nói cho Diệp Tiêu Tiêu biết, Diệp Tiêu Tiêu không nói thêm cái gì, chỉ dặn tôi cẩn thận là được rồi.

Để không làm người khác chú ý, tôi đành phải dùng một chiếc xe khoan một đường bí mật ở Tây Tinh sơn, nhìn mũi khoan nhỏ, nhưng lại có hiệu quả cực lớn này, tôi không khỏi cảm thán, quả thực là nhân tài!

Chiếc xe này dùng động cơ đặc biệt, vỏ xe được chế tạo bằng chất liệu dùng cho phi thuyền.

Căn cứ vào lời của Từ Khánh Vĩ, thì nó có khả năng xuyên thủng địa cầu, cũng chẳng có hỏng hóc gì!

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, tôi thuấn di tới phòng của Ngô Huỳnh Huỳnh!

Làm cho tôi kinh ngạc hơn là, hơn 5h30 rồi mà nha đầu này vẫn còn chưa dậy! Ngày hôm qua còn lời thề son sắt nói với tôi là dậy sớm! Vậy mà lúc này còn ôm con cá heo ngủ như chết.

Dù sao thì cũng không vội gì, tôi cởi quần áo, chui vào trong chăn với Ngô Huỳnh Huỳnh!

Ngô Huỳnh Huỳnh cảm nhận được tôi chui vào, bèn đạp con cá heo xuống dưới chân, ôm lấy tôi mà ngủ.

Bất tri bất giác.

Tất cả chìm vào giấc ngủ.

“A———!”

Một tiếng kêu sợ hãi làm tôi giật mình tỉnh dậy, tôi nghi hoặc nhìn Ngô Huỳnh Huỳnh hỏi:

“Em làm sao vậy?”

“Lão công hư hỏng làm em sợ muốn chết! Lúc sáng sớm em tỉnh dậy, phát hiện trong chăn có người, nếu như không phải em phản ứng nhanh, thì đã đá anh xuống giường rồi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Tôi nhìn đồng hồ trên bàn, đã là 10h sáng nên chế nhạo nói:

“VẬY mà còn nói, không biết hôm qua ai hẹn dậy sớm, vậy mà khi anh tới, phát hiện em đã ngủ say, không đành lòng quấy rầy em, cho nên mới đi ngủ!”

“Như vậy sao...”

Ngô Huỳnh Huỳnh thấy tôi oan uổng, vội vàng nhận lỗi:

“Xin lỗi lão công!”

“Không có gì, chúng ta mau lên đường đi, thiết bị anh đã chuẩn bị xong rồi!”

Tôi nói:

“Em mặc quần áo rửa mặt đi, sau đó anh mang em tới Tây Tinh Sơn!”

Tuy rằng Ngô Huỳnh Huỳnh đã biết tôi kinh hãi thế tục, nhưng khi nhìn thấy chiếc xe, thì vẫn kinh ngạc vô cùng.

Khi nàng nghe tôi nói là, chiếc xe này được chế tạo trong một đêm, vậy thì lại càng kinh ngạc hơn.

Sau này, tôi nói bất cứ điều gì, Ngô Huỳnh Huỳnh cũng tin tưởng.

Chúng tôi căn bản là không cần tìm kiếm, vì tọa độ trên bản đồ quân sự cực kỳ chính xác.

Sau khi ngồi trong xe xuyên xuống dưới lòng đất, chúng tôi không còn sợ bị người khác phát hiện nữa.

Sau khi ngồi trong xe một thời gian, tôi rốt cuộc cũng nhìn thấy tấm cửa đá! Tôi điều khiển xe đào những khối đất trước cánh cửa đá, sau đó tỉ mỉ quan sát!

Ngô Huỳnh Huỳnh lúc này cũng xuống xe, tôi lập tức sử dụng dị năng phòng hộ đặt lên người nàng.

Cho dù như vậy, tôi vẫn không cho nàng tới gần cánh cửa đá. Dù sao tôi còn chưa rõ nó, nên không muốn mạo hiểm.

Sau khi quan sát nửa ngày, vẫn không thấy gì khả nghi cả! Hắc hắc, đừng quên, tôi có thể nhìn xuyên, có thể biết đằng sau tấm cửa đá là cái gì!

Nhưng kết quả làm cho tôi kinh hãi, khi ánh mắt của tôi nhìn lên cánh cửa, lại bắn ngược trở về, đây là điều mà lần đầu tiên xảy ra!

Tôi lại thử vài lần, kết quả vẫn như nhau, tôi không cách nào nhìn xuyên qua cánh cửa đá được!

Mà giờ khắc này, tôi càng lúc càng tin tưởng, cánh cửa đá này cổ quái vô cùng!

Tôi liên tưởng tới câu chuyện mà chú Ngô kể, đó là những người nào nỗ lực cạy thì sẽ chết, còn ai không động thủ thì không sao.

Nói cách khác, cánh cửa đá này có thể cảm nhận được ai muốn cạy nó, thì nó sẽ làm cho người đó chết!

Nếu như vậy, thì cánh cửa đá này rất có thể đã được tri năng hóa!

Bỏ đi, tôi vẫn có lòng tin với thân thể của mình, cũng muốn thử một chút. Nghĩ tới đây, tôi vung nắm tay đâm thẳng một quyền vào cánh cửa đá!

Nhưng mà trong nháy mắt tôi cảm nhận được sự khác thường, từ cánh cửa đá truyền tới một lực lượng trùng kích vào thân thể của tôi, có thể làm cho huyết mạch của tôi có cảm giác như đang phồng lên!

Thế nhưng sau khi tôi dùng tinh thần lực, thì loại năng lượng này chỉ như muối bỏ biển, rồi biến mất!

Tôi vội vàng lại thử một chút, kết quả vẫn giống nhau. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao những người kia bị chết rồi, đó là huyết mạch căng phồng, vỡ ra mà chết.

Vậy thì làm sao có thể mở cánh cửa đá này? Dùng bom hiển nhiên là không được, trước kia đã đặt thuốc nổ như vậy, nó có suy chuyển gì đâu!

“Lão công, cái này là cái gì vậy?”

Giữa lúc tôi đang suy nghĩ, thì Ngô Huỳnh Huỳnh chỉ vào một cái lỗ nhỏ bên dưới cánh cửa, tự hỏi.

Tôi sững sốt, nhìn theo hướng Ngô Huỳnh Huỳnh chỉ, quả nhiên phát hiện một lỗ nhỏ hình tròn bên dưới cánh cửa!

Cái lỗ nhỏ này để làm gì? Tuy rằng tôi không rõ ràng lắm, thế nhưng cảm giác nói cho tôi biết, khẳng định là có tác dụng! Người thiết kế ra nó, không dư mà để một lỗ như vậy.

“Có phải là lỗ chìa khóa kia không? Hình như cũng không phải, đây chỉ là một lỗ nhỏ, làm gì có chìa khóa nào lớn vậy!”

Ngô Huỳnh Huỳnh lẩm bẩm nói.

Nhưng mà câu nói này, làm cho linh cảm của cửa tôi nhảy lên một cái!

Chìa khóa! Đúng vậy, chỉ cần là cửa thì sẽ có chìa khóa? Tôi chợt nhớ tới một câu nói kinh điển trong cuốn tiểu thuyết Vệ Tư Lý truyền kỳ!

Chìa khóa, không nhất định phải là loại hình dài, có thể là hình tam giác, hình vuông, hình tròn!

Nếu mà như vậy, tại sao lại không thể là hình tròn?

Nghĩ tới đây, tôi hưng phấn vô cùng, giống như đang trong bóng đêm vĩnh hằng nhìn thấy một tia ánh sáng!

Hóa ra là như vậy! Muốn mở cánh cửa này, phải có chìa khóa đặc thù!

Tôi bỗng nhiên có một ý nghĩ, đó là dựa theo cái lỗ khóa này chế tạo một cái chìa khóa giả?

Mà Ngô Huỳnh Huỳnh dường như cũng nghĩ tới, đem thước đo, máy chụp ảnh, khuôn mẫu...từ trong xe ra.

Thấy Ngô Huỳnh Huỳnh nghiêm túc cơ trí như vậy, trong lòng tôi mừng thầm không ngớt!

Tôi thậm chí còn hối hận, nếu như sớm tìm nàng, thì có lẽ đã được một người trợ thủ đắc lực!

Nàng trời sinh thông minh cơ trí, hiển nhiên là người có thể trợ giúp tôi!

Sau khi Ngô Huỳnh Huỳnh ghi chép, đo đạc, thì công việc của chúng tôi ngày hôm nay kết thúc.

Sau khi thu dọn đồ đạc, chúng tôi dùng thuận di trở lại gian phòng của Ngô Huỳnh Huỳnh. Tôi đã nhớ địa điểm của cánh cửa, từ giờ không cần phải dùng xe nữa.

Sau khi trở về, tôi lập tức đem toàn bộ tư liệu giao cho Từ Khánh Vĩ, bảo hắn chế tạo một cái chìa khóa ăn khớp với cái lỗ khóa này.

Bởi vì có ảnh chụp chi tiết, nên không có gì khó khăn chìa khóa đã nằm trong tay của tôi.

549. Chương 318: Rất Giống Hình Cái Chìa Khóa...

Tôi không rõ lúc mở cửa ra, còn phải gặp những loại hình phòng ngự gì khác không, bởi chỉ với lực trùng kích của cánh cửa, đã đủ khiến người khác chết rồi!

Đây cũng là chỗ tôi kỳ quái, theo lý thuyết thì ở trong xã hội phong kiến, sao có thể có loại sản phẩm công nghệ cao như thế này?

Thứ này, trên thế giới chỉ có Tôn Tứ Khổng là nghiên cứu ra được, còn không ai có khả năng tạo ra nó cả!

Cho nên tôi phải cẩn thận hành sự, tôi bảo Từ Khánh Vĩ chế tạo một cái áo giáp phòng ngự, tuy rằng nó không hoàn mỹ, nhưng có thể chống đỡ được lực trùng kích của cánh cửa là được rồi.

Sau khi chuẩn bị xong, tôi bảo Ngô Huỳnh Huỳnh mặc áo giáp vào, nói là khôi giáp chứ thực gia nó giống như áo khoác ngoài của các nhà du hành vũ trụ, vô cùng nhẹ nhàng, không ảnh hưởng tới các hoạt động bình thường.

Cánh cửa đá hôm nay vẫn như hôm qua vẫn im lìm ở đó, tôi mang chìa khóa mà Từ Khánh Vĩ hôm qua chế tạo ra!

Tôi và Ngô Huỳnh Huỳnh tâm tình đều vô cùng kích động! Loại kích động này giống như đang chơi game tới lúc hưng phấn!

Tôi chậm rãi đem thứ cầm trong tay, bỏ vào trong cái lỗ! May mắn là không sai chút nào, tôi cũng thàn than, xem ra trình độ khoa học kỹ thuật ở căn cứ của tôi đã đạt tới mức rất cao rồi!

Một giây, hai giây, mười giây... Một phút đồng hồ trôi qua, cửa đá vẫn im lìm như cũ, dường như cái chìa khóa kia không có tác dụng gì cả!

Một khắc đồng hồ sau đó, tôi không còn kiên nhẫn nữa, mà đưa tay kéo vòng sắt trên cánh cửa đá, vẫn giống như trước có một cỗ năng lượng xâm nhập vào trong thân thể của tôi.

Xem ra “Cái chìa khóa” này đã thất bại, tôi chán nản rút nó ra, nhìn Ngô Huỳnh Huỳnh lắc đầu.

“Hi hi, kết quả đúng như trong dự liệu!”

Ngô Huỳnh Huỳnh thoải mái lắc đầu:

“Nếu có thể đơn giản mở ra như vậy, thì cái cơ quan này quá đơn giản rồi!”

Tôi gật đầu, Ngô Huỳnh Huỳnh nói rất đúng, chỉ căn cứ vào tính năng phòng ngự trên cánh cửa đá mà thôi, thì đã không dễ dàng cho các bước tiếp theo rồi!

Thế nhưng mấu chốt của vấn đề là, chìa khóa này là giả, nên cửa không mở, hay là chúng tôi đã nghĩ sai, đây không phải là cái lỗ khóa gì cả?

Tương đối mà nói thì loại khả năng thứ nhất lớn hơn một chút, có lẽ cánh cửa này đã được trí năng hóa, nên có khả năng nhận biết!

Hiểu được điểm này, trong lòng tôi đúng là có cảm giác thất vọng, nhưng mà không sao..đã thử thì không có gì phải hối hận!

Về phần nhân sĩ thanh Triều kia tại sao không chết ngay, thì có thể là do nguyên nhân, hẳn là nhân sĩ võ lâm, thể chất mạnh hơn nhân sĩ bình thường rất nhiều, cho nên bỏ tới sơn động kia mới chết!

“Bỏ đi, chúng ta đã bỏ công sức rồi... ít nhất... Sau này không còn hối hận nữa!”

Tôi nói.

Buổi tối, tôi dùng thuyền di trở lại Bắc Kinh.

“Anh là, mới đụng tới vấn đề khó khăn đã bỏ ý định! Trình độ khoa học kỹ thuật của năm đó không được, nhưng bây giờ không còn kém nữa rồi em đoán, cho dù mời chuyên gia tới đây đi chẳng nữa, thì họ cũng sẽ thất bại mà thôi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh cười nói.

Tôi biết Ngô Huỳnh Huỳnh nói rất đúng, có khi cái phương pháp này đã có người làm, nhưng không thành công! Nghĩ tới đây, tôi nói:

“Đúng vậy, hiện tại chúng ta cũng đành bó tay, tìm cái chìa khóa thật thì không tìm được, bởi nó có ở trên địa cầu này hay không, còn là một vấn đề!”

“Tất cả tùy duyên đi, không chừng sau này tìm được cũng nên!”

Ngô Huỳnh Huỳnh cười nói:

“Anh đưa cái chìa khóa giả cho em đi!”

“Em định làm gì?”

Tôi đưa chìa khóa giả cho Ngô Huỳnh Huỳnh:

“Anh đang định ném nó đi!”

“Ha hả, em chẳng qua là thấy thứ này, trông giống như một chiếc nhẫn đeo tay mà thôi!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói, sau đó chỉ vào cái vòng sắt nói:

“Nhưng mà anh đừng coi nó là lễ vật, nhẫn kết hôn em còn chưa có!”

“Cái gì! Nhẫn!”

Trong giây lát, trong đầu tôi hiện lên một suy nghĩ, nhưng không dám xác định!

Ngô Huỳnh Huỳnh không hiểu ý tôi, cho là tôi không muốn mua tặng nàng nhẫn, nên nói:

“Không muốn mua thì thôi ai thèm!”

“A?”

Tôi nghe Ngô Huỳnh Huỳnh nói câu đó, thì sửng sờ:

“Anh không phải là có ý này”

Tôi hôn lên mặt Ngô Huỳnh Huỳnh một cái, nói:

“Cám ơn em, em đúng là ngôi sao may mắn của anh, em đã gọi cho anh một linh cảm!”

Lúc này đến phiên Ngô Huỳnh Huỳnh sửng sốt, nhìn tôi kỳ quái hỏi:

“Có ý gì? Em nói cái gì? Em gọi cho anh linh cảm?”

“Đúng vậy!”

Tôi nhớ lại những điều mà Stephan người Anh kia nói! Nhẫn và bản đồ đều được tặng cho Từ Hi thái hậu, chẳng lẽ nói, cái nhẫn kia chính là chìa khóa mở cánh cửa này?

“Em cứ từ từ, anh sẽ giải thích cho em!”

Vì vậy, tôi đem chuyện cái nhẫn của Mạnh Thanh Thanh nói cho Ngô Huỳnh Huỳnh nghe.

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe xong, kinh ngạc há to miệng:

“Nói như vậy, cái nhẫn kia rất có thể là chìa khóa mở cửa đá này!”

“Anh cũng nghĩ như vậy, nhưng mà trên nhẫn còn có chữ, đồng thời còn một cái bảo ngọc, nên không thể cho vừa cái lỗ này được?”

Tôi vừa nghĩ lại cảm thấy không đúng lắm, chẳng nhẽ lại có chuyện trùng hợp tới như vậy?

“Lão công, anh đôi khi lo lắng thái quá, chữ và bảo ngọc kia có khi là người ta gắn lên để đánh lừa nó không phải là chìa khóa mở cửa thì sao?”

Ngô Huỳnh Huỳnh nói một câu, đúng ngay cả mục tiêu mà tôi sang suy nghĩ!

Đúng vậy, nếu như chữ viết là giả, thì bảo thạch kia cũng chưa chắc là thật! Nghĩ tới đây, tôi vừa vui vẻ, vừa xấu hổ, vẫn là Ngô Huỳnh Huỳnh suy nghĩ chu toàn!

“Anh thấy khả năng này rất cao.”

Tôi gật đầu:

“Đêm nay anh trở lại Bắc Kinh, lấy nhẫn tới thử.”

“Đâu cần phiền phức như vậy!”

Ngô Huỳnh Huỳnh đưa cái nhẫn giả cho tôi:

“Chi cần anh đem cái nhẫn giả này đổi chiếu với chiếc nhẫn kia, vậy là được rồi!”

Tôi tiếp nhận cái nhẫn giả, mang theo Ngô Huỳnh Huỳnh rời khỏi đây.

Các cô gái trong biệt thự đã biết tôi có dị năng, cho nên không ai kinh hoảng, tôi trở lại còn mang tới sự vui mừng cho các nàng.

Lúc tôi xuất hiện, thì là ở phía sau lưng của Triệu Nhan Nghiên, tính trẻ con của tôi nổi lên, tôi từ phía sau, bịt mắt của nàng lại.

“Ai nha? Mau bỏ ra, đừng đùa mà!”

Triệu Nhan Nghiên đang xem TV, bị người ta đột nhiên bịt mắt, thì vội vàng nói.

Tôi đương nhiên là không bỏ, Triệu Nhan Nghiên lấy hai tay cạy tay của tôi, nói.

“Các cô thực là, không để người chị này rảnh rỗi chút nào!”

“Ha ha lão công không ở trong nhà, em đang sử dụng quyền lực hậu cung đúng không?”

Tôi nghe xong ha ha cười.

“A, lão công, là anh sao, sao anh đã trở về rồi!”

Triệu Nhan Nghiên vui mừng xoay đầu lại:

“Người ta chỉ đùa thôi, em cẩn thận ý chỉ của lão công, là tận lực hòa hợp với mọi người...”

“Anh cũng chỉ nói đùa mà thôi!”

Tôi nói:

“Lần này trở về là vì anh cần làm một chuyện, sau đó lại rời đi!”

“Vậy à, đó là chuyện gì?”

Triệu Nhan Nghiên tuy rằng thất vọng, thế nhưng cũng không ngăn cản tôi.

“Thanh Thanh có ở nhà không?”

Tôi hỏi.

“Thanh Thanh đến công ty vẫn chưa về, anh nếu như muốn tìm nàng, thì có thể gọi điện!”

Triệu Nhan Nghiên nói.

Tôi gật đầu, bấm số điện thoại của Mạnh Thanh Thanh.

“Lão công, có chuyện gì sao?”

Rất nhanh, Mạnh Thanh Thanh nhận nghe điện thoại, thế nhưng thanh âm cũng rất thấp.

“Em làm gì đó? Không tiện nói chuyện hay sao?”

Tôi kỳ quái hỏi.

“A, em đang họp với lãnh đạo công ty, có chuyện gì thì anh nói đi!”

Mạnh Thanh Thanh giải thích.

“Hóa ra là như vậy! Anh đang ở nhà, khi nào thì em về?”

Tôi gật đầu nói.

“Chắc phải trong một thời gian lâu nữa, hội nghị mới bắt đầu, có chuyện gì gấp không anh?”

Mạnh Thanh Thanh hỏi.

550. Chương 319: Bí Mật Của Chiếc Nhẫn.

“Là như vậy, em có đeo nhẫn không?”

Tôi hỏi.

“Nhẫn? A, anh nói cái nhẫn Ái tình chi tâm đúng không? Từ lần gặp chuyện không may trước, em để nó ở nhà, không mang theo, có chuyện gì không anh?”

Mạnh Thanh Thanh lập tức hiểu tôi.

“Anh phát hiện có một số vấn đề liên qua tới cái nhẫn này, nên muốn nghiên cứu nó một chút, có được không em?”

Dù sao đây cũng là nhẫn đính hôn của tôi tặng cho Mạnh Thanh Thanh, nên phải hỏi ý kiến của nàng.

“Đương nhiên không có vấn đề! Của em chính là của anh mà!”

Mạnh Thanh Thanh cười nói:

“Không cần hỏi em, trong phòng ngủ, trên tủ quần áo có một cái hộp nhỏ, nó được đặt trong đó!”

“Được, vậy em làm việc đi, buổi tối gặp lại!”

Tôi nói.

“Buổi tối gặp lại? Anh không phải nói là có việc rồi đi hay sao? Tại sao lại không đi?”

Mạnh Thanh Thanh kỳ quái hỏi.

“Ha hả, nhớ các em, nên nán lại một chút!”

Tôi cười nói.

Mạnh Thanh Thanh thản nhiên cười, không nói gì thêm, trong lòng của nàng rất hiểu suy nghĩ của tôi, nhưng bên cạnh toàn là người trong công ty, nên không tiện nói gì cả.

Sau khi cúp điện thoại, tôi vội vàng lên phòng của Mạnh Thanh Thanh, sau khi tìm được chiếc nhẫn, không những làm cho tôi kích động, mà còn có nghi hoặc.

Chiếc nhẫn này giống y như đúc với cái được làm giả! Thế nhưng cái viên ru-bi kia, đã bị một khối kim loại bao quanh!

Đồng thời nó còn được gắn liền với nhau, giống như một vật thể tự nhiên, không có bất kỳ dấu vết nào!

Chẳng lẽ đây chỉ là trùng hợp, điều này cũng phải dùng công nghệ cao chứ có ít đâu? Phải biết rằng bây giờ đã là cuối thế kỷ 20 rồi nhưng vẫn không có kỹ thuật ghép hàn kiểu này!

Không làm cách nào được, tôi sẽ trở lại phòng thí nghiệm của tôi, lấy trình độ kỹ thuật của Tôn Tứ Khổng, thì chắc là làm được!

Nghĩ tới những thứ này, tôi cất chiếc nhẫn đi, xuống dưới phòng, thân mật cùng với các lão bà...

Tiếng rên rĩ vang lên suốt đêm, điều này làm cho tôi nghĩ tới một câu nói trên Internet, đó là nữ nhân nhiều, thì sẽ khiến nam nhân mệt chết!

Tôi nghĩ, nếu như không phải tôi có dị năng, thì đã sớm chết đi sống lại rồi!

Sau khi vui vẻ với các lão bà xong, tôi chạy tới căn cứ của Tôn Tứ Khổng.

Nói đến Tôn Tứ Khổng thì người này cũng quá là biến thái, vì không kể ngày hay đêm, hần đều ở trong phòng thí nghiệm! Có khi hần chẳng thèm ngủ, mà chế tạo ra được vật bổ sung giấc ngủ, ăn uống thì thất thường, chỉ có nghiên cứu là trên hết!

Cho nên khi tôi tìm Tôn Tứ Khổng, tinh thần của hần vẫn hết sức thoải mái! Từ Khánh Vĩ cũng bị lão bắt dùng được vật, nên khi nhìn thấy tôi, hần oán giận:

“Lão đại, đã lâu rồi em không được hưởng thụ sự sung sướng của giấc mơ!”

Tôi nghe xong không khỏi cười to, có chút hả hê nhìn hắn:

“Không nằm mơ cũng tốt, đỡ phải mơ tới Nhan Nghiên!”

“Phi!”

Từ Khánh Vĩ chìa ngón giữa ta với tôi, khách khí nói:

“Từ lần trước, em đã coi Nhan Nghiên là chị dâu của em rồi anh nói như vậy, không phải là coi thường em hay sao!”

“Chỉ đùa một chút mà thôi! Chờ khi cậu kết hôn, tôi bảo Nhan Nghiên mời các bạn nàng tới làm phù dâu cho!”

Tôi cười nói.

“Được! Anh cố ý nói có phải không?”

Từ Khánh Vĩ vội vã lắc đầu:

“Thôi, em chỉ làm nền cho hai người, không có ý biến khách thành chủ!”

Chúng tôi nhìn nhau cười, đây mới là tình cảm chân thành!

Trong khi chúng tôi đang nói chuyện thì Tôn Tứ Khổng từ trong phòng thí nghiệm đi ra, chúng tôi lập tức dừng câu chuyện lại.

“Lão Tôn, ông xem giúp hộ tôi cái nhẫn này, xem nó có gì khác lạ hay không?”

Tôi đem nhẫn đưa cho Tôn Tứ Khổng.

Tôn Tứ Khổng không nói gì, nhận lấy cái nhẫn, đeo kính mắt lên nhìn, một lát sau, nói :

“Lưu tiên sinh, ngài nói nó khác thường về phương diện nào?”

“Ví dụ như việc khảm viên bảo thạch lên nó?”

Tôi nói.

“Lão đại bảo thạch này đương nhiên là trong khi đúc người ta khảm lên, anh nói câu đó, chẳng phải là thừa hay sao?”

Từ Khánh Vĩ chen miệng vào nói.

“Đừng có cắt ngang, tôi còn chưa nói hết!”

Tôi trợn mắt nhìn Từ Khánh Vĩ nói:

“Ý của tôi là, viên bảo thạch kia làm sao gắn liền được với chiếc nhẫn như vậy?”

“Tôi hiểu ý ngài rồi!”

Tôn Tứ Khổng đem một chiếc kính, tương tự như kính hiển vi ra nhìn, sau đó trên màn hình lớn, xuất hiện một cái kết cấu.

Trên màn ảnh, kết cấu bên trong của chiếc nhẫn được hiển thị, rõ ràng là có đường nối giữa chiếc nhẫn và viên bảo thạch!

“Lưu tiên sinh, ngài suy đoán rất đúng, nó được cấu thành từ hai bộ phận khác nhau!”

Tôn Tứ Khổng chỉ vào màn hình lớn nói.

“Thế nhưng, vì sao nhìn từ bên ngoài lại không có chút dấu vết nào?”

Tôi có chút kỳ quái như vậy rõ ràng là ghép, vậy sao lại không nhận ra được?

Tôn Tứ Khổng cười, cầm chiếc nhẫn xuống, sau đó bảo Từ Khánh Vĩ mang tới một thiết bị gì đó mà tôi không biết, đảo qua chiếc nhẫn một cái, một lớp sơn từ trên chiếc nhẫn rơi xuống.

Sau khi lớp sơn kia rụng xuống, thì hiện rõ một vết tích giữa chiếc nhẫn và viên bảo thạch màu tím!

“Có phải nó được phủ một lớp sơn?”

Tôi nghi ngờ hỏi!

“Không phải sơn, nó cũng là kim loại, người chế tạo chiếc nhẫn này vô cùng cẩn thận, nếu như không phải có thiết bị phù hợp, thì không cách nào nhận ra được!”

Tôn Tứ Khổng nói.

“Lão đại anh không phải là mua chiếc nhẫn này từ JS, sau đó mang tới đây giám định đó chứ?”

Từ Khánh Vĩ trêu ghẹo nói.

“Cậu cảm miệng cho tôi! Tôi lại rảnh rỗi tới như vậy sao!”

Tôi tức giận nói:

“Cậu có thể dùng đầu tưởng tượng một chút không?”

“Hắc hắc, em chỉ đùa một chút mà thôi!”

Từ Khánh Vĩ cười nói.

“Lão Tôn, ông tách cái nhẫn và viên bảo thạch ra nhưng mà nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng làm hỏng chiếc nhẫn!”

Tôi phân phó nói.

“Cái này rất đơn giản!”

Tôn Tứ Khổng gật đầu đem nhẫn giao cho Từ Khánh Vĩ, nói:

”Cậu đặt nó trong kim chucks phân ly khí, sau đó khởi động, vậy là được rồi!”

Kim chucks phân ly khí? Trong phòng thí nghiệm của tôi lại có thiết bị tiên tiến như vậy sao! Xem ra sau này, nếu có thời gian, tôi phải tới đây học tập một chút.

Không bao lâu sau, viên bảo thạch được lấy ra, nhìn chiếc nhẫn, không hề có một vết tích nào cả!

Từ Khánh Vĩ nhìn chiếc nhẫn, vô cùng kinh ngạc hỏi:

“Lão đại, thứ này giống y hệt cái lần trước em chế tạo?”

Tôi gật đầu:

“Không sai, đây là một cái chìa khóa khởi động cơ quan!”

“Đã có một cái thật, tại sao anh lại muốn tạo một cái giả?”

Từ Khánh Vĩ có chút không hiểu, nói:

“Cái giả có tác dụng không?”

“Không!”

Tôi lắc đầu:

“Kỳ thực tôi cũng mới biết chiếc nhẫn này là một cái chìa khóa!”

Bây giờ tôi đã tách ra như vậy, chắc Mạnh Thanh Thanh cũng không trách tôi, nhưng dù sao đây cũng là vật đính ước của chúng tôi có ý nghĩa rất lớn.

Tuy rằng ngoài miệng không nói gì, nhưng mà trong lòng chắc chắn sẽ rất tiếc!

551. Chương 320: Truyền Tống Trận.

Được rồi dù gì thì cũng có thể lấy viên bảo thạch ra rồi! Nghĩ tới đây, tôi vội vàng nhìn Tôn Tử Khổng nói: “Lão Tôn, ông lập tức tách viên bảo thạch ra, sau đó chế tạo một cái nhẫn giống như đúc cái này, gắn viên bảo thạch lên!”

“Cái này không thành vấn đề! Dùng vật liệu gì để làm?”

Tôn Tử Khổng hỏi.

“Bạch kim, hay tử kim đều được, nhớ là khi đưa ra trước ánh sáng nó có thể phát ra ánh sáng có màu sắc là được!”

Tôi nói.

.....

Đây là lần thứ ba chúng tôi tới trước cửa đá! Tôi và Ngô Huỳnh Huỳnh đều hiểu, lần này có lẽ là lần cuối cùng!

Nếu như cái nhẫn trong tay chúng tôi không mở được cánh cửa này, thì chúng tôi sẽ bỏ qua!

Thành hay bại đều ở trong thời khắc này, tôi với Ngô Huỳnh Huỳnh thực sự là khẩn trương.

Nếu như lần này không mở ra được, thì chúng tôi không ôm bất cứ hi vọng nào nữa, tôi cẩn thận từng tý một, đặt chiếc nhẫn vào cái lỗ!

Hoàn toàn là ăn khớp, giống y như lần trước. Giữa lúc chúng tôi đang suy nghĩ, xem có mở được hay không, thì chuyện làm chúng tôi kinh ngạc, hưng phấn đã xảy ra!

Từ trên cửa đá truyền tới thanh âm “canh cách”! Cửa đá tuy rằng vẫn không nhúc nhích. Nhưng tôi và Ngô Huỳnh Huỳnh đều hiểu, chắc chắn là bộ phận then chốt được được mở!

Nghĩ tới đây, tôi vội vàng kéo Ngô Huỳnh Huỳnh lui về phía sau hai bước. Ai biết cái bộ phận then chốt kia có gây ra nguy hiểm gì không?

“Cách, cách” những thanh âm liên tiếp vang lên, phải hai ba phút, chúng mới dừng lại! Lúc này, cánh cửa đá đã bắt đầu rung động, sau đó truyền tới những tiếng ù ù, và rồi nó dần dần tụt xuống dưới!

Tôi và Ngô Huỳnh Huỳnh đã tính toán mọi khả năng cánh cửa này sẽ mở ra như thế nào, nhưng không nghĩ rằng nó lại chui xuống đất!

Không trách được, các chuyên gia cứ tìm cách cạy mà không được, hóa ra là tính sai phương vị!

Chờ khi cánh cửa đá hoàn toàn chìm xuống, cảnh tượng lại khiến tôi và Ngô Huỳnh Huỳnh vô cùng kinh ngạc là, trong đó không hề có hành lang nào, cũng không có tài bảo chất chồng như núi, cũng không có long mạch của Thanh triều!

Đây chỉ là một gian nhà đá phổ thông, rộng chỉ chừng 5 thước vuông, giữa gian nhà đá, có một đồ hình, có hình tam giác, trong đó có nhiều hoa văn khác lạ, bên cạnh có chú thích những dòng chữ Mãn.

Tôi và Ngô Huỳnh Huỳnh đều không biết hoa văn này là gì!

Trong xã hội hiện nay, tri thức của con người càng ngày càng ít, ngay cả dân tộc Mãn giờ cũng hiếm có người nhận biết được văn tự của tổ tông họ khi xưa! Mấy trăm năm dân tộc chung sống, điều này đã làm cho người Mãn hoàn toàn Hán hóa.

Nhưng mà cũng may, hiện giờ có những dụng cụ chuyên phát hình ảnh, bên cạnh tôi cũng có một người Mãn, nhưng mà không biết hẳn có hiểu hay không?

“Khánh Vi, cậu có đọc được những chữ Mãn này không?”

Tôi bấm điện thoại gọi cho Từ Khánh Vi.

“Lão đại, mẹ em mặc dù là dân tộc Mãn, nhưng em lại là dân tộc Hán, hơn nữa, ngay cả mẹ em cũng không biết chữ Mãn đâu!”

Từ Khánh Vĩ cười khở nói.

“Vậy sao, tôi còn tưởng cậu biết!”

Tôi thất vọng nói.

“Lão đại, anh muốn làm gì? Nếu chỉ phiên dịch, thì máy vi tính cũng có thể làm được, cần gì phải tìm người!”

Từ Khánh Vĩ nói.

Đúng vậy, tại sao tôi lại quên những điều này!

Tôi vội vàng dùng máy chụp ảnh chụp những chữ Mãn kia lại, sau đó truyền cho Từ Khánh Vĩ. Rất nhanh, Từ Khánh Vĩ đã có kết quả phiên dịch cho tôi: “Cửa truyền tới trái đất”.

Cửa truyền tới trái đất? Tôi và Ngô Huỳnh Huỳnh đều không hiểu được năm chữ này, vậy thì đồ hình tam giác kia sẽ truyền tới nơi đâu?

“Ha hã, câu này thực đúng với câu mà Stephan đã nói, hiểu được bí mật của chiếc nhẫn này, thì có thể đạt tới đỉnh của thế giới!”

Ngô Huỳnh Huỳnh lắc đầu cười nói:

“Nhưng mà em nghĩ, nó có liên quan tới vấn đề này không?”

“Người cổ xưa thường hay mê tín, họ lập đàn tế thiên, hoàng đế mỗi ngày đều tới cầu phúc, nhưng tai nạn hàng năm vẫn có!”

Tôi nói:

“Có thể đây là cái mật thất mà triều đình phong kiến năm đó xây dựng lên!”

Tôi nghĩ tới câu mà Stephan nói, cái gì mà lễ vật của người ngoài hành tinh, có lẽ chỉ là bọn nịnh hót với Từ Hi nói như vậy! Tôi không phủ thời cổ đại có rất nhiều người có tay nghề giỏi, nhưng mà thời hiện đại này cũng thiếu gì!

“Cũng không thể hoàn toàn nói là mê tín, vì cái kỹ thuật ở đây, hiện giờ khoa học còn chưa đạt tới được!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nghe xong câu nói của tôi, suy nghĩ một chút nói.

“Em nói cũng đúng, hiện tại khoa học không giải thích được, thế nhưng còn có rất nhiều điều chưa giải thích được, ví dụ như dị năng của anh!”

Tôi nói.

“Được rồi, bị anh nhắc tới, nên em mới nhớ tới một chuyện! Anh nói cái hình tam giác này, có phải là một Truyền Tống Trận hay không? Giống như năng lực Thuấn Di của anh đấy!”

Ngô Huỳnh Huỳnh đột nhiên nói.

Câu nói của Ngô Huỳnh Huỳnh làm cho linh cảm của tôi lại hiện lên, cái tử cửa vào này có rất nhiều ý nghĩa, mà truyền tống trận thì lại càng có nhiều khả năng hơn!

Nếu quả thực là như vậy, thì đồ hình tam giác này thông tới nơi nào? Chẳng nhẽ có một thế giới khác?

Do dự trong chốc lát, tôi đã quyết định, đó là lấy bản thân mình ra thử nghiệm một chút!

“Anh chuẩn bị thử một chút xem nó rốt cục là thứ gì!”

Tôi hết sức nghiêm túc nói.

“Anh muốn đích thân thử nghiệm?”

Ngô Huỳnh Huỳnh kinh hãi:

“Đùa cái gì vậy, có biết trong cái này có thứ quý quái gì đâu!”

“Nếu đã đến nơi này, biết có thứ này tồn tại, mà anh lại không thử một chút, thì lòng anh không thể nào yên được!”

Tôi cũng nói thật, đôi khi lòng hiếu kỳ có thể làm con người ta mê muội.

“Vậy anh cũng không thể đem tự mình ra mà làm thí nghiệm! Có thể lấy những con chó, con mèo ra làm thí nghiệm, sau đó gắn camera lên chúng!”

Ngô Huỳnh Huỳnh đề xuất.

“Không nói tới chuyện những con vật đó có thể khởi động truyền tống trận hay không, cho dù có thể rời đi, thì nó có thể trở lại hay không?”

Tôi lắc đầu nói:

“Hơn nữa, có khi nó lại mang lại hiệu quả ngược lại!”

Lý do đó của tôi cũng gương ép, nhưng Ngô Huỳnh Huỳnh đã hiểu, tôi đã hạ quyết tâm! Đã như vậy, Ngô Huỳnh Huỳnh cũng không thể nói gì hơn.

“Vậy thì em đi cùng với anh, cho dù chết, chúng ta cũng chết chung một chỗ!”

Ngô Huỳnh Huỳnh nhìn tôi, nói ra quyết định của mình.

“Nghe lời anh đi, anh với em không giống nhau! Khi có vấn đề gì, anh còn có dị năng hệ thể, còn em lại không!”

Tôi nghe xong, lập tức lắc đầu!

“Thật sự không được hay sao?”

Ngô Huỳnh Huỳnh đã biết là tôi không đồng ý, nhưng vẫn không từ bỏ ý định, nói.

“Anh hứa với em là anh sẽ cẩn thận! Kỳ thực, đây chỉ là một thí nghiệm mà thôi chưa chắc đã có nguy hiểm!”

Tôi cười nói.

“Vậy thì anh phải cẩn thận, nếu như gặp điều gì không tốt vậy thì đáp ứng em là trở về ngay lập tức, có được không?”

Ngô Huỳnh Huỳnh thở dài, u oán nói.

Nhưng trong lòng nàng cũng đã có quyết định, nếu như tôi không trở lại, thì nàng cũng truyền tống theo tôi vào trong đó.

“Được, anh hứa với em, cho dù thế nào, anh cũng trở lại. Nhớ kỹ, lão công của em là mạnh nhất, anh sẽ không có chuyện gì!”

Tôi gật đầu, chậm rãi đi tới đồ hình tam giác...

552. Quyển Kết Chương 1: Đây Là Thế Giới Gì?

Nhưng mà thời gian di chuyển lần này hết sức dài!

Đen tối, chỉ có hai từ này để diễn tả những gì đang xảy ra! Đó chính là đen tối vô cùng, không biết trải qua bao lâu, trước mắt tôi đột nhiên sáng bừng

“Người từ đâu tới?”

Trong khi tôi còn chưa định thần, thì một âm thanh vang lên bên người. Tôi mở mắt, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà hoảng sợ

Hóa ra là một nữ nhân mặc váy cỏ, tay cầm trường mâu, nhưng điều này không có là gì cả, vấn đề quan trọng là trên người của nàng đang xích lôa!

Lúc này tôi đang nằm trên mặt đất, nữ nhân đang đứng trên nhìn tôi, một đôi nhũ phong ngoạn nghệ, lúc ẩn lúc hiện

Trời ạ đây là địa phương nào? Chẳng lẽ tôi lại di chuyển tới một câu lạc bộ tình dục đặc thù?

Nhìn hai nhũ phong trước mặt, quả thực tôi muốn cắn một cái, nhưng đang sợ hơn đây chẳng phải là câu lạc bộ tình dục gì cả, mà đây là một bộ lạc của dân bản xứ, nếu tôi cắn nàng, thì trường mâu của nàng sẽ đâm vào tôi

“Người là ai?”

Kỳ lạ hơn nữa, là lời nói của nữ nhân này tôi có thể hiểu!

“Người là ai?”

Tôi cẩn thận quan sát nữ nhân trước mặt, càng nhìn càng cảm thấy không đúng! Đây đâu phải là một club tình dục gì!

Nhìn vóc người to lớn, hai nhũ phong ngoạn nhân trước mặt mình, nhìn thân hình quyến rũ của nàng, tôi có thể khẳng định đây là một con người bình thường

Còn có hai điểm đỏ trên bộ ngực của nàng, chứng tỏ là chưa có ai động qua, vậy thì càng chứng minh đây đâu phải là club tình dục chó má gì

Nữ nhân này có thể là dân bản xứ, hay đây là Trung Quốc thời hoang sơ! Chỉ có thời kỳ đó mới để cho nữ nhân để ngực trần chạy lung tung

Huống chi nữ nhân trước mặt còn là một thiếu nữ, dung mạo như hoa như ngọc, chỉ có một điều là thiếu ánh sáng văn minh nên nàng mới mặc như vậy

Căn cứ vào kinh nghiệm của tôi, có thể khẳng định đây là một xử nữ

Đôi mắt nàng thật to, cái mũi tinh xảo, khuôn mặt cân xứng, trên mặt còn hiện lên sự non nớt

Tuy vóc người đã quyến rũ như ma quỷ, nhưng tôi tin tưởng nàng không lớn tuổi

“Tiểu muội muội đây là nơi nào?”

Hiện tại, tôi cần xác định chỗ đứng của tôi, xem có phải mình đã trở lại xã hội nguyên thủy không!

“Đây ? Nơi này là lãnh địa của bộ tộc A Kata, người là ai?”

Cô gái này hiểu những điều tôi nói

“A Kata bộ tộc?”

Tiiu sững sốt, hình như là thời kỳ cổ đại, Trung Quốc làm gì có bộ tộc nào, đành hỏi tiếp:

“ Ý tôi là, đây là quốc gia nào, châu nào, khu vực nào?”

“ Quốc gia, châu, khi?”

Thiếu nữ này thấy tôi hỏi như vậy thì càng kỳ quái hơn:

“ Điều này có ý gì? Chúng tôi đâu có những thứ đó!”

“Ví dụ như Anh, Mỹ, Nam Tư... Có nghe qua không? Được rồi ví dụ như phụ cận nơi này có bộ tộc nào khác không?”

Tôi bất đắc dĩ hỏi:

“ Cách chúng tôi gần nhất là bộ tộc Cáp Khố Khố, bọn họ là bạn của bộ tộc chúng tôi, xa hơn là bộ tộc Tập Tập Bỉ, là kẻ thù của bộ tộc chúng tôi”

Thiếu nữ giải thích

Tam quốc? ai, tại sao trong thế giới cổ đại, mà còn có sự tranh chấp giữ những bộ tộc

“Được rồi, tiểu muội muội, ngươi tên gì vậy?”

Tôi gật đầu hỏi

“Tôi là Thủy Linh Nhi!”

Thiếu nữ nói

“Còn ngươi? Thấy ăn mặc như vậy, chắc không phải là người bộ tộc gần đây? Ngươi là nô lệ bỏ trốn phải không?”

Thủy Linh Nhi? Tên thực sự hay! Tôi đang nghĩ trong lòng. Thế nhưng câu tiếp theo của Thủy Linh Nhi làm đầu tôi đầy khói đen

“Nô lệ”

Tôi ngạc nhiên! Cô trong tôi giống nô lệ hay sao?

“Ha Hả, ngươi đừng sợ, trong bộ tộc chúng tôi không có nô lệ, tất cả mọi người đều cùng nhau lao động! cho dù trước kia ngươi là nô lệ, nhưng ở đây không ai coi ngươi là nô lệ đâu!”

Thủy Linh Nhi đương nhiên là hiểu lầm rồi, nên nói quy định của tộc mình cho tôi biết

“Ách, kỳ thực cô hiểu lầm rồi, tôi không phải nô lệ! tôi là một lữ hành, từ một nơi rất xa tới”

Tôi giải thích rõ ràng

“Người lữ hành! Là thứ gì? A, tôi hiểu rồi, có phải là thương nhân vân du bốn phương không?”

Thủy Linh Nhi cho rằng tôi là một tiểu thương nhân

Kệ nó, thương nhân thì thương nhân, vẫn tốt hơn so với nô lệ

“Không sai, tôi là một thương nhân, đang trên đường đi buôn bán thì lạc đường!”

Tôi nói

“Thế nhưng ngươi có mang hàng hóa để đổi đâu!”

Thủy Linh Nhi nghi ngờ hỏi

“Hàng hóa”

Chẳng lẽ thời kỳ này của bọn họ vẫn chưa xuất hiện tiền để tiêu dùng, mà là lấy mấy vật dụng để trao đổi?

“Chuyện này..... chuyện này”

“Hắc hắc, tôi biết nhất định ngươi đã gặp cường đạo của bộ tộc hắc ám, đoạt đi đồ đạc của ngươi rồi ngươi ngại không nói ra, đúng hay không?”

Thấy cô gái này nêu lý do đó, tôi vội vàng nói:

“Không sai, tôi bị cướp”

“Ngươi thấy đấy, ta đã nói rồi, không có gì phải ngại. Đừng nói là một mình ngươi cho dù hơn 30 thương đội của bộ tộc chúng tôi cũng bị cướp”

Thủy Linh Nhi nói:

“Hắc ám bộ tộc là địch nhân của tất cả các bộ tộc”

“Ngươi không phải nói bộ tộc Tập Tập Bể mới là địch nhân hay sao?”

Tôi hỏi lại

“Bộ tộc Tập Tập Bể và chúng ta có tranh chấp, chỉ là tranh đoạt con mồi khi đi săn mà thôi”

Thủy Linh Nhi giải thích:

“ mà hắc ám bộ tộc thì không giống như vậy, bọn họ rất xấu, không việc ác nào là không làm, cướp đoạt giết người. Tất cả các bộ tộc đều hận họ thấu xương!”

Cướp đoạt giết người, đúng là thời đại nào cũng có người xấu

“ Hóa ra là như vậy, vậy thì tộc trưởng và trưởng lão của bọn họ đâu, tôi muốn gặp bọn họ”

Tôi biết rất nhiều trưởng lão các bộ tộc đều là trí giả, bọn họ có thể biết một số chuyện ở bên ngoài, nên tôi phải gặp họ

“ngươi muốn gặp tộc trưởng và trưởng lão sao, vậy thì ta có thể dẫn ngươi đi, vì tộc trưởng là phụ thân của ta”

Thủy Linh Nhi đắc ý nói

“ Ha hả, hóa ra là tiểu thư, thất kính , thất kính”

Ha ha, đúng là thực sự trùng hợp, tôi lại gặp ngay một người bản xứ có lai lịch, lại là đương kim đại tiểu thư

Không biết bộ tộc này có lớn không, nếu lớn thì đó là một chỗ dựa vững chắc

“Tiểu thư”

Thủy Linh Nhi không hiểu, nói:

“Có ý gì?”

“Ý là công chúa ấy!”

Tôi giải thích, xem ra có một số từ ngữ không dùng được

“ Công chúa, ha ha, tôi đâu phải vậy, chỉ có trong hắc ám bộ tộc mới có công chúa, nàng là con gái của Nữ Vương hắc ám”

Thủy Linh Nhi đương nhiên không dám tự nhận mình là công chúa

Hắc ám vương? Càng ngày càng phức tạp! Rốt cục đây là nơi quỷ quái gì đây?

“ Được rồi, Thủy Linh Nhi, người dẫn ta đi gặp phụ thân người đi”

Tôi lắc đầu, thở dài!

Lúc này bỗng nhiên có một số người bản xứ chạy lại, thấy tôi và Thủy Linh Nhi đứng chung một chỗ, thì nam nhân dẫn đầu, vung trường mâu, nhìn tôi hết lớn:

“ Người là ai! Cách xa Thủy Linh Nhi ra một chút”

“ Ca Tư Lạp, hần là một thương nhân du lạc bốn phương, muốn gặp phụ thân ta, ta đang muốn dẫn hần đến đó!”

Thủy Linh Nhi nhìn người nam nhân kia nói

Ca Tư Lạp, vóc người này cực kỳ to lớn, ước chừng hơn 200 cân, cũng giống như Thủy Linh Nhi, chỉ mặc một cái váy cỏ

“Thủy Linh Nhi ngươi đừng bị hần lừa, hần nhất định là gian tế của bộ tộc khác phái tới, tôi muốn giết hần”

Ca Tư Lạp nói xong vung trường mâu tới

“Ngươi muốn làm gì”

Thủy Linh Nhi nhanh chóng chặn trước mặt tôi, lớn tiếng nói:

“Ta đã xác nhận thân phận của hần, hần ngay cả những bộ tộc ở gần đây còn không biết, sao có thể là gian tế được”

“Thủy Linh Nhi, người tại sao có thể tin một nam nhân ngoại tộc, hần đang lừa ngươi, đừng tin hần”

Ca Tư Lạp giận dữ nói

“Ta tại sao lại tin tưởng, ta tin tưởng ai, không cần người phải quan tâm”

Thủy Linh Nhi cũng trợn mắt nhìn hắn

“Được! Thủy Linh Nhi, người là nữ nhân của Ca Tư Lạp ta, tạo sao không tin tưởng nam nhân của mình”

Ca Tư Lạp long mi dựng đứng lên

Tôi nghe Ca Tư Lạp nói, nhìn Thủy Linh Nhi một chút, hóa ra nàng là một nữ nhân của khủng long, sao có thể vậy?

Lẽ nào tôi đoán sau, Thủy Linh Nhi này lại có một người chồng, thật là đáng tiếc, một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân khủng long!

“ Ta chưa gã cho người, tại sao người có quyền nói như vậy!”

Thủy Linh Nhi nghe xong , hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên nàng không có hảo cảm gì với tên ca Tư Lạp

“ Phụ thân người nói, muốn đem người gã cho dũng sĩ mạnh nhất, mà ta, Ca Tư Lạp lại là người dũng sĩ mạnh nhất trong bộ lạc”

Ca Tư Lạp kiêu ngạo nói

“Đừng có mạnh miệng, nghe nói bộ tộc cấp khố khố cũng có dũng sĩ”

Thủy Linh Nhi khiinh thường nói

“ cho dù là Hắc ám bộ tộc tới, ta cũng có thể thắng, Cấp Khố Khố tính là cái gì!”

Ca Tư Lạp đồng dục nói:

“ Người mau tránh ra, để ta giết nam nhân này, sau đó đem đầu hắn đến gặp tộc trưởng”

“Người dám, cho dù hắn là gian tế, cũng là do phụ thân ta xử lý”

Thủy Linh Nhi lạnh lùng nói:

“ Người muốn làm trái tộc quy hay sao”

“Hừ, vậy nghe lời người”

Ca Tư Lạp tức giận nói

Hắc hắc, có ý tứ hóa ra người nguyên thủ cũng biết ghen, hắn thấy thôi và Thủy Linh Nhi như vậy thì muốn giết tôi diệt khẩu

Nhưng mà người này cũng làm trò, muốn giết thì làm ngầm, tại sao còn nói trước mặt Thủy Linh Nhi làm gì

Tôi đi theo bên cạnh Thủy Linh Nhi, cùng nàng đi tới vị trí bộ tộc mình đang sống

Mà vị Ca Tư Lạp kia luôn trừng mắt nhìn tôi, trường mâu trong tay luôn luôn giơ lên

Trong lòng tôi nói, giờ thì có sao đâu chứ, người càng làm vậy thì càng chứng tỏ người không tin Thủy Linh Nhi, như vậy mà còn định lấy được phương tâm của người ta? Nằm mơ đi kưng

“ người tên gì”

Thủy Linh Nhi vừa đi , vừa nói

“ Lưu Lỗi”

Tôi trả lời một cách thành thật

“ Lưu Lỗi”

Thủy Linh Nhi nghe xong có chút kỳ quái:

“ Hình như không phải là kiểu tên ở đây”

“ Đúng vậy, tôi đã nói rồi, tôi từ một nơi xa tới”

Tôi nói

“Hóa ra là vậy”

Thủy Linh Nhi gật đầu

Ca Tư Lạp thấy tôi và người trong lòng hắn nói chuyện thân thiết, thì vô cùng ghen tức, chỉ mong là sau khi về tộc, tộc trưởng sẽ giết tôi

Tôi đương nhiên sẽ không để ý đến hắn, vẫn như cũ và cùng Thủy Linh Nhi chuyện trò vui vẻ

Nơi mà bộ tộc A Kata sinh sống cách nơi tôi xuất hiện không xa, đi chừng 10' là tới

Đây cũng là một cái thôn đơn giản, nhà tường đều là từ bùn đắp thành, tọa lạc ở một vị trí tương đối cao trên đồi

Thủy Linh Nhi dẫn tôi đi tới một gian nhà cổ tương đối tương tất, tôi đoán đây chính là nhà tộc trưởng

“ Ba ba, con mang về một khách nhân”

Sau khi Thủy Linh Nhi vào nhà, nhìn trung niên nói

Tôi nhìn qua khung cảnh trong nhà, nó rất đơn sơ, thậm chí ngay cả những dụng cụ trong nhà cũng không có, tất cả mọi người đều ngồi trên nệm cỏ

Ở bên kia người trung niên là một vị lão giả râu tóc bạc trắng, hiển nhiên là người có địa vị cao

‘ Khách nhân nào, ta thấy hắn là gian tế thì có’

Ca Tư Lạp nói

Ca Tư Lạp nói xong tộc trưởng lập tức nhíu mày, trong lòng tôi thầm mừng, thật là một con chym ngu ngốc

“ Ba ba hắn không phải là gian tế, hắn là một thương nhân, bị cướp sạch hàng hóa, sau đó thì lạc đường”

Thủy Linh Nhi cũng không vừa mắt trợn liếc nhìn Ca Tư Lạp

Ca Tư Lạp khó chịu, nhưng mà có tộc trưởng ở đây, đồng thời con gái ông ta là người trong lòng mình, nên không dám nói gì, bèn đem tất cả bức tức trong lòng trút lên người tôi:

“ Người nhìn thấy tộc trưởng sao không quỳ, quỳ xuống mau”

Trong lòng tôi cười nhạt, người dám thay tộc trưởng hạ lệnh sao

Quả nhiên, tộc trưởng phát tay nói:

“ hắn không phải người trong tộc, không cần”

Sau đó hắn nhìn thoáng qua người bên cạnh hỏi:

“Hồ trưởng lão, người có ý kiến gì không?”

“tộc trưởng, ta nghĩ hắn không phải gian tế”

Hồ trưởng lão chậm nói:

“ Bộ tộc Tập Tập bí biết tập quán tộc ta, ai trong tập ta cũng quen nhau, nên chúng không có khả năng trà trộn vào! Hơn nữa, bọn họ có phái người khác vào, thì cũng không nê phái người có ăn mặc kì quái này vào làm người ta chú ý”

“A, không sai”

Tộc trưởng gật đầu:

“ Ta cũng nghĩ như vậy”

Tôi nghe xong họ phân tích, thàn than, các người không biết thế nào là kế phản gián sao? Không biết thế nào là phương pháp trái ngược sao

“Được rồi, Ca Tư, lấy đệm cho khách nhân ngồi”

Tộc trưởng ra lệnh

Ca Tư Lạp cực kỳ không tình nguyện lên tiếng, sau đó lấy một cái đệm rơm, vút xuống chân tôi

Hành động của hắn làm cho tộc trưởng và Hồ trưởng lão đều bị mắt mặt, cái danh dũng sĩ của hắn bị giảm xuống vài phần

Tôi không nói gì, lập tức ngồi xuống

Đợi tôi ngồi vào vị trí của mình, Hồ trưởng lão nhìn tôi hỏi:

“ người từ bộ tộc nào tới?”

“ Hoa Hạ”

Tôi đáp

“Hoa Hạ?”

Hồ trưởng lão nghe xong lắc đầu:

“ Ta chưa từng nghe, chắc chắn là rất xa”

“Đúng là rất xa, cho nên mới bị lạc đường”

Tôi gật đầu

553. Chương 2+3: Tập Tục Kỳ Quái

Làm cho tôi vui mừng chính là, bọn họ không phải người thời kỳ đồ đá nguyên thủy, thực vật cũng đã được nấu chín, hơn nữa còn có thêm gia vị

Sau khi yến hội bắt đầu, không ai nói chuyện dông dài, toàn bộ đều ngồi xuống

Sau khi tộc trưởng giới thiệu những người có uy vọng trong bộ tộc, thì ngồi lên vị trí chủ tịch

Điều làm tôi kỳ quái chính là , có nữ nhân thì để ngực trần co người thì che lại

Người có che, chứng tỏ họ biết e ngại, nhưng vì sao còn có những người không che

Hơn nữa, Thủy Linh Lung là con gái tộc trưởng lại không che lại, điều này làm cho tôi không giải thích được

Thấy Ca Tư Lạp chăm chú nhìn vào Thủy Linh Nhi, thì trong lòng tôi cảm thấy không thoải mái

Tuy rằng tôi không cho rằng , Thủy Linh Nhi là nữ nhân của tôi, nhưng ít nhất khi bị người khác nhìn vào nàng tôi cảm thấy không tự nhiên

Tôi thấy ánh mắt sắc lang nhìn chằm chằm vào ngực nàng, nên tôi cởi áo khoác ngoài, khoác lên vai Thủy Linh Nhi. Tuy rằng ngực nàng cao ngất, nhưng áo khoác tôi rộng, nên có thể phủ được

Thủy Linh Nhi thấy tôi đem áo khoác phủ lên, thì mặt đỏ lên, hai môi gât gao cắn chặt, loại kích động này ai mà chẳng nhìn ra

Có cần cảm động như vậy không? Chẳng phải chỉ là khoác thêm áo thôi à

Đương nhiên khi tôi khoác áo vào, thì cũng gián tiếp đụng vào ngực nàng, nhưng đó không phải là hành động cố ý

Sau khi tôi làm xong việc, đang chuẩn bị chén rượu thịt, thì thấy mọi người xung quanh vắng lặng như tờ

Tôi ngẩng đầu nhìn, thì tất cả mọi người nhìn chăm vào tôi và Thủy Linh Nhi, không ai chớp mắt cả

Nhất là ánh mắt Ca Tư Lạp

Làm gì vậy, lẽ nào sắp có đánh nhau trong tộc, hoặc là phong tục để ngực trần cho người ta nhìn

Hay là động tác sờ lên Thủy Linh Nhi của tôi bị người khác thấy? Tôi thấy biểu tình của Ca Tư Lạp, thì có thể có chuyện này

Lại thấy Thủy Linh Nhi xấu hổ, trong lòng tôi thầm nói, nhất định cảm thấy hành động tôi là hèn mọn, như là lưu manh

Tôi đang còn muốn mở miệng thì mới người vỗ tay, một người đi đầu, đại bộ phận đều vỗ tay theo

Lúc này tộc trưởng giương hai tay ra, làm động tác hạ xuống, mọi người lập tức yên lặng

“Thủy Linh Nhi, quyết định của con ra sao?”

“A”

Thủy Linh Nhi đỏ mặt, hơi gật đầu, nàng không dám nhìn phụ thân mình nữa, thiếu chút nữa thì giấu mặt luôn vào áo của tôi

“Được rồi, nếu như Thủy Linh Nhi đã quyết định, vậy thì chúng ta sẽ chọn ngày lành tháng tốt, làm lễ tế thiên, tổ chức tiệc vui”

Tộc trưởng gật đầu nói

Ở phía sau, Ca Tư Lạp bỗng nhiên xông ra , đứng giữa sân hét lớn:

“ ta không phục! Thủy Linh Nhi không thể gả cho hắn, người nào được gã cho Thủy Linh Nhi phải là một nam nhân cường đại, người xứng với tộc trưởng trong thời gian tới”

Ai, tự làm bậy thì không thể sống! tộc trưởng trong thời gian tới, người ta đang sống sờ sờ ra đó , vậy mà còn định soán vị sao

Chờ một chút, Thủy Linh Nhi phải gả cho ai? Tại sao tôi không biết?

Lẽ nào trong lúc thất thần, tộc trưởng đã công bố danh tính của người kia mà tôi không nghe thấy

Đáng tiếc một thiếu nữ xinh đẹp như vậy, mà phải gả cho một người hoang dã

Quả nhiên, sắc mặt tộc trưởng sầm xuống, lạnh lùng nói:

“ Vậy ý người chính là, người là tộc trưởng trong thời gian tới đúng không? Ta phải đem con gái ta gả cho người đúng hay không”

“ Đúng”

Ca Tư Lạp ưỡn ngực thẳng nói

Đúng là chỉ số thông minh thấp, không biết là tộc trưởng đang nói mát sao

“ Tốt, tốt, tốt, tốt”

Tộc trưởng liên tục nói 4 chữ tốt

“ nếu ngài đồng ý, như vậy thì chấp nhận lời thách đấu của tôi với hắn”

Ca Tư Lạp nhướng mi, dùng trường mâu chỉ vào người tôi quát

Cái gì mà đồng ý cùng ta thách đấu? Tôi nhìn Ca Tư Lạp trong sân, thầm hỏi người không bị bệnh đó chứ

Tộc trưởng cũng bị Ca Tư Lạp chọc giận suýt thì hộc máu, quả thực là ngu dốt

Nhưng tộc trưởng cũng không hiểu gì về tôi, với lại liên hôn giữa hai bộ tộc thì cũng không có gì đáng nói, nhưng mà trượng phu của con gái mình.... Ít nhất.... cũng không thể là một người thường được

Nghĩ tới đây, tộc trưởng gật đầu nói:

“Được rồi, vậy thì Ca Tư Lạp và khách nhân phương xa biểu diễn võ thuật một hồi, không được gây tổn thương cho đối phương”

Nói tới tôi? Tôi cũng sốt, nhưng tất cả mọi người đang nhìn về tôi, nghi hoặc không giải thích được

“Ta”

Tôi ngạc nhiên chỉ vào mình, nhìn Thủy Linh Nhi ở bên cạnh hỏi:

‘ người này tại sao muốn tĩ võ với ta? Ba Ba của người vì sao lại đáp ứng hẳn’

Thủy Linh Nhi nhìn tôi, thần sắc có chút bối rối:

“ Bởi vì hẳn thích ta, phụ thân ta tuy rằng đã đem ta gả cho người , nhưng mà dựa vào tộc quy, hẳn có thể khiêu chiến với người”

“ Phụ thân người gả người cho ta”

Tôi kinh ngạc há to miệng? Đây là phong tục gì vậy, vậy thì sao thoát khỏi sắc dụ từ bên ngoài

Lúc này, có một nữ nhân trung niên ở bên cạnh thấy toii kinh ngạc thì giải thích:

“ Người không biết tập tục của chúng tôi sao”

“ Tập tục gì?”

Tôi khó hiểu hỏi

“ Nữ tử nào chưa xuất giá, thì sẽ để ngực trần. Nam hài nào ngưỡng mộ nàng thì sẽ giúp nàng che ngực lại, nếu như nữ tử đó đồng ý, thì chúng tỏ, nàng đã thích nam nhân kia”

Phụ nữ trung niên giải thích

“ Vừa rồi Thủy Linh Nhi không cự tuyệt người, đã chứng tỏ ai mộ người, mà Ca Tư Lạp lạo theo đuổi nàng, cho nên hẳn có tư cách khiêu chiến với người. Nếu như người thua, thì sẽ không thể lấy Thủy Linh Nhi”

“ Lại có loại phong tục kỳ quái này sao”

Vậy thì hồng bet, tôi có lòng giúp nàng, chứ có muốn kiếm thêm một lão bà đâu

“ Đúng người giúp nàng che ngực, cũng đã tuyên bố mọi người, nàng đã là tài sản riêng của người, người khác không thể nhìn nữa”

Phụ nữ trung niên gật đầu

Hóa ra là vậy, trời à, trên đời này còn có tập tục kỳ quái như thế này sao

“ Hóa ra người không biết....”

Thủy Linh Nhi thấy tôi kinh ngạc , u oán nói

“Người không thích ta, ta có thể nói rõ với phụ thân, người không cần tỉ thí với Ca Tư Lạp”

Nhìn Thủy Linh Nhi buồn bã như vậy, tôi đúng là không biết nói gì? Mới quen nửa ngày mà nàng yêu tôi rồi sao

Nhưng mà không thể để nàng lấy những người hoang dã như vậy được, tôi đành nói

“Tộc trưởng, ta không biết bộ tộc các người có tập tục như vậy, cho nên giữa 2 ta có hiểu lầm, chúng ta bàn bạc kỹ hơn”

“A, là ta lo lắng không chu toàn, người từ bên ngoài tới, không biết tập tục của chúng là bình thường thôi”

Tộc trưởng thấy tôi nói vậy, cũng, không tục giận, chỉ có chút khó khăn nói:

“ Thế nhưng chúng ta đã nói là tổ chức Tế Thiên , bây giờ không làm thì thần linh sẽ trách tội”

Tế thiên? Thần linh? Tôi cười khổ không biết nói gì, tôi biết những bộ tộc này luôn tôn thờ thần linh

“ hừ hừ, người sợ không dám thử với ta cho nên mới cố ý nói như vậy?”

Ca Tư Lạp bỗng nhiên cười nhạo nói

Tôi nhìn không được trợn mắt nhìn hần nói

“ Người là cái thứ gì? Cho dù ta không thành thân với Thủy Linh Nhi, thì nàng cũng không chọn người”

Tôi nói xong câu này, thì toàn trường ồ lên! Vốn Ca Tư Lạp đang tức giận, thấy tôi nói câu này thì giống nhưng đổ xăng vào lửa

“ Ta muốn giết người! Người dám sỉ nhục dũng sĩ đệ nhất A Kata bộ tộc”

Trong mắt Ca Tư Lạp tỏ ra hung quan

Tôi thực sự không muốn động thủ với tên Ca Tư Lạp này nên mặc kệ hần

Ca Tư Lạp thấy tôi không có phản ứng cho rằng tôi khiếp sợ hỏi:

“ Người dùng vũ khí gì?”

Tôi không thèm nhìn hần nói:

“Ta không cần vũ khí”

“ Người...!”

Ca Tư Lạp giờ trường mâu lên vọt tới chỗ tôi

Tôi không muốn dây dưa với hần, thâm nghĩ, dù sao cũng nên giáo huấn hần một trận

Tôi thấy hần xông tới, vung tay lên, một đoàn hỏa diễm bay tới, đánh ngã hần xuống mặt đất, ngọn lửa giống Hỏa Long bay ra thân thể của hần

Ca Tư Lạp choáng váng, tất cả mọi người đều choáng váng, cái hiệu quả này đúng là làm tôi vừa lòng, đúng là có sức chấn nhiếp

Không biết là ai đi đầu, mà toàn bộ người của bộ tộc đều quỳ xuống, hướng tôi liên tục dập đầu, trong miệng nói lẩm bẩm. Hơn nữa bao gồm cả tộc trưởng và các trưởng lão

“ Tộc trưởng bộ tộc không biết thiên thần hàng lâm, xin đừng trách tội”

Tộc trưởng Thủy Bối Sơn thấy tôi không nói câu nào, cho là tôi tức giận bèn nhìn Ca Tư Lạp quát lớn:

“ người còn làm cái gì, mau cầu xin thiên thần tha thứ cho sự vô tri và liều lĩnh, người muốn cho thiên thần trút giận cả bộ tộc à”

Ca Tư Lạp choáng váng, không nghĩ mình chọc giận thiên thần, trong lòng hần thần linh mới cao nhất, nữ nhân, địa vị tộc trưởng chỉ là thứ yếu thôi

Ca Tư Lạp muốn chạy tới tôi, hướng quỳ xuống, nhưng mà bị Hỏa Long cản trở, không cách nào làm được

Thấy hần chật vật như vậy thì tôi vung tay lên hỏa long biết mất

Ca Tư Lạp lúc này mới vọt tới, quỳ xuống trước mặt tôi, liên tục dập đầu

“Được rồi, ta không phải thiên thần như các người nói, tất cả mọi người đứng lên đi”

Tôi khoát tay áo nói

Nhưng mà tất cả mọi người trong bộ tộc không ai tin cho dù là ca Thủy Linh Nhi cũng nơm nớp quỳ xuống, chỉ là ánh mắt nàng nhìn tôi, có cảm giác không rõ

Tôi đi tới bên người Thủy Linh Nhi, cầm tay nàng, đỡ dậy nói

“Ngay cả người cũng không tin sao? Ha ha ta chỉ là một thương nhân du vân bốn phương thôi”

Thủy Linh Nhi nghe xong vội vã lắc đầu, kinh hoàng nhìn tôi, nói:

“ Ta không biết ngươi là thiên thần, đã nói lời mạo phạm, xin tha thứ”

“Được rồi, ngươi đã là nữ nhân của ta, còn tha thứ cái gì nữa”

Tôi thấy bầu không khí có chút khẩn trương, đành phải nói như vậy

Thủy Linh Nhi thấy tôi nói vậy, bèn vui vẻ, nhưng mà sau đó lại biến thành u oán

“Ta làm sao với cao chứ...”

Tôi nghe vậy thì trong lòng đau xót, chẳng lẽ nha đầu này thực sự thích tôi

Tuy rằng thế giới này có nhiều loại kiến chủng tình, nhưng mà đây là lần đầu tôi thấy

Tôi thấy nàng buồn bã, đem mấy truyện cười trên mạng ra kể cho nàng nghe, thì nàng bật cười khúc khích, nhưng mục đích chủ yếu của tôi là muốn chứng kiến hai ngọn nhũ phong kia rung động

Tôi lắc đầu, đúng là cô gái này rất thuần khiết

554. Chương 4: Tạm Biệt Huỳnh Huỳnh

Tôi nghiêm mặt nói

“ A” Thủy Linh Nhi giống như một tiểu cô nương nghe lời, nhu thuận gật đầu

Tôi trông nàng như vậy, đầu có giống một người thương tâm , chẳng lẽ nàng gạt tôi

Tôi thở dài, con gái không ai đơn giản cả

Người trong bộ tộc lúc này đâu có dám ngồi trên nữa, mà nhường cho tôi ngồi trên

Sau đó bố trí Thủy Linh Nhi ngồi gần tôi, lúc đầu tôi hơi sững sờ, nhưng sau đó lập tức hiểu ra ngọn nguồn

Vừa rồi tôi đã xác nhận Thủy Linh Nhi thì hiện tại Thủy Linh Nhi chính là nữ thần, địa vị đã khác xa trước

Yến hội qua đi, tôi và Thủy Linh Nhi được mời vào phòng tộc trưởng, mà tộc trưởng cùng các trưởng lão dọn ra ngoài ở

Mà Thủy Bối Sơn tộc trưởng trước khi đi, đã nhỏ giọng nói với Thủy Linh Nhi mấy câu, Thủy Linh Nhi nghe xong lộ vẻ khó xử, nhưng mà vẫn gật đầu

Đêm, tôi không ngủ, Thủy Linh Nhi cũng không ngủ ngồi nhìn tôi

Tôi không phải là loại người có mỹ nhân bên cạnh thì không ngủ được, mà ngược lại đang nhớ những lão bà của tôi

Ngô Huỳnh Huỳnh lúc này không biết ra sao? Nàng vẫn đang bên cạnh Truyền Tống Trận chờ tôi

Không biết đây là địa phương nào, hiện tại tôi có thể khẳng định đây không phải địa cầu, bởi vì địa cầu thì làm gì có nơi như thế này

Chẳng lẽ nơi này là thông tới đỉnh của thế giới, ha ha, nhưng mà như vậy thì có lẽ các bộ tộc trên thế giới đều thần phục dưới chân tôi

Có thể trong chuyện này, Stephan nói đúng, đây có lẽ là lễ vật của người ngoài hành tinh, thông tới tinh cầu có sinh mệnh. Có lẽ người ngoài hành tinh phát hiện nói có khí hậu vô cùng giống trái đất, cho nên mới đưa cho Từ Hi

Nhưng với trình độ khoa học bây giờ, Tu hi làm sao có thể phá giải bí mật này được

Diện tích ở đây tuy lớn, nhưng mà người dân vẫn là nguyên thủy, tới đây thì có ích gì

“Ta và ngươi có thể thương lượng một việc không?”

Thủy Linh Nhi cắt ngang suy nghĩ của tôi nói

“Đương nhiên là được rồi, chuyện gì vậy”

Tôi cười hỏi

“ Là như vậy qua một tháng nữa sẽ có một trận lũ xảy ra người có thể làm cho nó tan biến đi được không”

Thủy Linh Nhi cẩn thận hỏi thăm

Lũ ? tôi làm cho nó không xảy ra? Vậy thì tôi là thân rồi còn gì! Nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt của Thủy Linh Nhi, tôi vẫn gật đầu , đến lúc ấy sẽ nghĩ biện pháp vậy

Đây cũng là không phải việc khó, mà là tôi vô cùng nhớ nhà, nhớ vợ con tôi

“Thủy Linh Nhi, ta phải rời khỏi đây một thời gian, chưa biết khi nào trở lại, vì ta cũng một số chuyện cần phải xử lý”

Tôi bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, nếu như hôm nay tôi xuất hiện ở đây thì cái Truyền Tống Trận bây giờ ở đâu, có thể quay về được không

Nghĩ tới đây, tôi vội vàng chạy tới chỗ hôm nay tôi xuất hiện

Thủy Linh Nhi khin ngạc nhìn theo bóng tôi, thở dài....

Kết quả tìm kiếm làm cho tôi thất vọng, ở đây chẳng có đặc thù gì! Hơn nữa chỗ tôi xuất hiện vẫn là trời quang mây tạnh có thấy cái truyền tống trận nào đâu

Tôi thất vọng chuẩn bị dùng Thuấn Di trở lại bộ tộc, Thuấn Di! Đúng vậy, tôi bỗng nghĩ đến nếu như dùng Thuấn Di phá vỡ không gian thì có tác dụng như Truyền Tống Trận không

Nghĩ tới đây tôi hứng phấn trở lại, trước tiên tôi nhớ kỹ cảnh vật của A Kata bộ tộc, đảm bảo mình có thể quay lại, dù sao ở đây vẫn còn một lão bà trên danh nghĩa là Thủy Linh Nhi, với lại tôi còn một chuyện đã đáp ứng nàng, thì tôi phải làm cho được

Sau khi làm xong tất cả, trong đầu tôi hiện lên vị trí sơn động, sau đó sử dụng thuấn di

Cũng giống như lần trước, không gian trước mặt đen kịt, tuy không thể nào trong nháy mắt đạt được mục đích, nhưng làm tôi vui mừng là thời gian di chuyển đã dài lên

Điều này có nghĩa là nơi này cách địa cầu quá xa, cho dù sử dụng Không Gian Khiêu Dạo cũng không thể trở lại ngay lập tức

Lần này đã có kinh nghiệm của lần trước, nên tôi nhắm 2 mắt lại, sợ bị ánh sáng bên ngoài làm tổn hại như đợt đầu tiên

“ Lão công”

Từ bên tai tôi nghe âm thanh vui mừng của , tôi đã trở về đã thành công

Tôi mở mắt nhìn thấy Huỳnh Huỳnh trước mặt tôi, hóa ra có thể gặp lại được nàng

“Ha ha hóa ra còn nhìn thấy em , anh sợ rằng mình không về được chứ”

Tôi cười nói

“ Thế nào, lão công, ý anh là cái truyền tống trận bên kia không sử dụng được”

HUỳnh huỳnh kỳ quái hỏi

“Đâu thể không sử dụng, mà nó là đơn hướng, không thể trở lại”

Tôi lắc đầu, rất may là tôi biết Thuấn di nên không cả đời phải ở lại thế giới kia

“A “

HUỳnh huỳnh sưng sốt, gật đầu nói

“ Đúng vậy cái truyền tống trận hình như sử dụng được một lần, sau khi anh đi rồi, em cũng muốn đi theo nhưng mà đứng đó nửa giờ vẫn phát hiện vẫn còn đứng chỗ cũ”

Chỉ sử dụng được một lần, xem ra thứ này đúng là hại người mà mà Từ Hi thái hậu năm đó không tới, nếu không thì đúng là hối hận vô cùng

“Được rồi, vậy sao anh trở lại được”

Huỳnh huỳnh hỏi vấn đề máu chốt

“Ha, hả anh dùng thuận di trở về, không thể tưởng tượng được, kỳ thực anh cũng không nghĩ nó có tác dụng”

Tôi lắc đầu, đem sự tình ở tộc A Kata kể lại cho Huỳnh huỳnh nghe

‘ Không nghĩ cái truyền tống trận này đúng là có thể di chuyển tới một thế giới khác’

Huỳnh Huỳnh nghe xong cảm than

“ Đúng vậy, anh đã nhớ phương vị rồi, ngày nào đso anh mang em đi xem”

Tôi cười nói

“ mang em theo, không ảnh hưởng đến chuyện yêu đương của anh và Thủy Linh Nhi chứ”

Huỳnh huỳnh liếc mắt nhìn tôi cười hì hì

“ Thế nào, em ghen sao”

Tôi thấy đây là lần đầu tiên, huỳnh huỳnh dùng vẻ mặt như vậy

“ Đương nhiên không phải, em lo lắng anh gần chết còn thời gian đâu mà ghen”

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng đã có chút ăn dấm chua

“ Được rồi, chuyện anh với nàng chỉ là nhầm lẫn, ai biết tập tục bên đó như vậy”

Tôi khuyên giải nói:

“ nếu như em không thích nàng anh sẽ không đến đó nữa”

“Bỏ đi, anh đừng có mà không đi, anh đã hứa giúp người ta, anh không đi nàng sẽ thất vọng, còn liên quan đến nhiều người khác nữa”

Huỳnh Huỳnh lắc đầu nói

Khi tôi trở về nhà, đã là hơn 3h sáng, nhưng tôi vẫn chưa nghỉ ngơi, bởi vì tôi còn chuyện quan trọng phải làm. Đó là nhắn tin cho nàng, báo mình bình an, sau đó nói là tôi có chuyện phải làm, sáng mai mới có thể trở về

Sau khi làm xong hết tất cả, tôi chuẩn bị đi tới căn cứ của Tôn Tứ Khổng, đem chuyện này nói cho hắn biết, xem có phương pháp gì cản lũ không

Trong lúc tôi đang muốn sử dụng Thuận Di rời đi, thì Diệp Tiêu Tiêu gọi điện thoại tới

“ Tiêu Tiêu, tại còn em còn chưa ngủ”

Tôi kỳ quái hỏi

“Anh còn không biết xấu hổ hay sao mà hỏi như vậy, lúc đi anh không nói rõ ràng, trong tình huống này ai mà ngủ được chứ, em còn đang đọc sách, thấy tin nhắn của anh, nên gọi lại”

Tiêu Tiêu oán giận nói

“ vậy sao, tiêu tiêu, xin lỗi, đã làm em lo lắng rồi, thế này vậy, anh trở về ngủ với em, chuyện thì để ngày mai làm”

Tôi nói

“ Như vậy sao được chứ, anh nếu như có chuyện thì đi làm đi, công việc là quan trọng. Em biết anh bình an là có thể ngủ, anh không cần phải trở về”

Tuy rằng ngoài miệng Diệp Tiêu Tiêu nói như vậy nhưng trong lòng lại đang mong muốn tôi trở về

“ Không sao đâu, anh không vội, Tiêu Tiêu chờ anh chút, anh lập tức về ngay”

Chuyện của tôi thì không có gì phải vội, ngày mai làm cũng được, tội gì phải để nữ nhân của mình không vui chứ

Cúp điện thoại, tôi bỗng nhiên cảm thấy có một đôi mắt u oán đang nhìn tôi. Tôi nhìn lại hóa ra là Huỳnh Huỳnh, không biết nàng vào phòng tuw lúc nào, đang dùng ánh mắt chờ mong nhìn tôi

Lúc này tôi nói mình có việc, đương nhiên không thể ở lại với nàng, thế nhưng bây giờ tôi không đi làm nữa, mà trở về với Diệp Tiêu Tiêu, trong lòng Huỳnh Huỳnh đương nhiên không được tự nhiên

Nàng đến với tôi chưa lâu, tình cảm lúc này cần phải củng cố. Với lại hôm nay, nàng lo lắng chờ đợi tôi một ngày một đêm giờ thấy tôi bình an nàng đương nhiên muốn tôi ở lại với nàng

Lúc này mà tôi nói tôi ở lại thì Huỳnh Huỳnh thì rất cao hứng, nhưng thực tế lại khó mà làm như vậy được

Tôi thấy Huỳnh Huỳnh như vậy, đương nhiên là hiểu, nàng đang oán tôi tại sao không ở lại với nàng

Tôi mỉm cười;

“ Em làm sao vậy? có ai chọc giận em à? Nhìn cái miệng em kìa, ai mà chẳng biết rằng em đang tức”

“Em , không bao giờ”

Huỳnh Huỳnh muốn che dấu tâm sự trong lòng mình, bởi nàng cũng biết, sau lưng tôi còn có người đang chờ, với lại làm như vậy thì lại càng biểu hiện mình là một người hẹp hòi

Cho nên Huỳnh Huỳnh nhàn nhạt nói:

“Em không có gì chỉ là mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, ngày mai gặp lại”

“A, như vậy sao, vậy được rồi, em đi nghỉ đi, mai gặp lại”

Tôi cười cười, dùng Thuấn Di rời khỏi đây

“Lão công thôi tha, Lưu Lỗi hư hỏng, đi với người khác để mình em nơi này, anh không biết em muốn giữ anh ở lại hay sao”

Huỳnh Huỳnh thấy tôi đi rồi, lúc này mới trút giận toàn bộ oán giận trong lòng ra:

“Anh không ở lại với em, em cũng không thèm,.....A , ai?”

Huỳnh huỳnh còn chưa nói hết, thì cảm giác thân thể mình nhẹ bẫng, lập tức rời khỏi giường, hóa ra nàng bị người khác bế lên

‘Ai? Muốn làm gì?’”

Huỳnh Huỳnh kinh hoảng hốt lên

“Em biến thành oán phụ khi nào thế”

Tôi cười hỏi

“A? Tại sao còn ở đây? Em biết thành oán phụ khi nào đâu, chỉ là oán giận một chút thôi”

Ngô Huỳnh Huỳnh chu môi, vô cùng đáng yêu , nói:

“Em còn tưởng anh không nghe được chứ”

“Có người mắng anh, đương nhiên là anh phải nghe rồi! con người anh rất chấp vặt, có thù tất báo! Em xem anh trừng phạt em như thế nào đây?”

Tôi cười xấu xa nói

“Cứ thoải mái đi, dù sao nghiêm phạt thì anh vẫn ở với em”

Ngô Huỳnh Huỳnh thở phì phì nói

“ hắc hắc, tốt, đây là chính em nói nhé, đi theo anh nào”

Tôi cười, mang theo Ngô Huyền Huỳnh sử dụng Thuần Di

“Anh muốn mang em đi đâu”

Trong lòng Ngô Huyền Huỳnh sớm đã đoán được ý đồ của tôi nhưng vẫn giả bộ hỏi

“ Đi ngủ cùng nhau”

“ Điều này cũng gọi là nghiêm phạt à”

Ngô Huyền Huỳnh cố ý nói

“ hắc hắc, đương nhiên là không phải, hình phạt sẽ là, anh với chị Diệp của em thân mật, em ở bên cạnh nhìn”

Tôi vỗ cái mông của Ngô Huyền Huỳnh nói

“ Được thôi, thoải mái, chỉ cần anh có thể nhịn được”

Ngô Huyền Huỳnh làm ra bộ dáng không sợ gì cả

Hừ hừ vậy thì xem em có nhịn được không, nhưng kết quả chính là tôi không nhịn được.....

.....

Sáng sớm thứ 2, tôi mang theo Ngô Huyền Huỳnh tới căn cứ

Vốn tôi không định mang nàng theo cùng, nhưng nha đầu này kêu không có gì làm, hơn nữa chuyện này nàng cũng tham dự , cho nên tôi không tiện cự tuyệt

“Đây là căn cứ nghiên cứu khoa học mà anh nói sao? Cũng đâu có cái gì cổ quái đâu?”

Ngô Huyền Huỳnh chỉ vào những nhà cao tầng trên đảo hỏi

Ồ trong ấn tượng của nàng, nơi này phải là nơi có nhà cao tầng, phương tiện giao thông, phòng thí nghiệm, thiết bị kỳ quái. Thế nhưng bây giờ có khác gì bình thường đâu

Nhưng mà Ngô Huyền Huỳnh chưa còn nói hết, hệ thống cảnh báo trí năng đã vang lên, một đám Hắc y nhân xuất hiện bên cạnh tôi và Ngô Huyền Huỳnh

“ Những người này là....”

Ngô Huyền Huỳnh không hổ là người lớn lên trong quân đội, đối mặt với súng chỉ vào đầu mà vẫn còn bình tĩnh như vậy

Lúc này, những Hắc y nhân thấy tôi, nên mới bỏ súng xuống nói:

“Xin chào Lưu tiên sinh”

“Cô ấy là do tôi mang tới, các anh không còn chuyện gì thì đi đi”

Tôi điềm nhiên nói

“Được, làm phiên Lưu tiên sinh rồi, chúng tôi đi đây”

Hắc y nhân nhìn chúng tôi chào một cái, theo nghi thức quân đội rời rời đi

“bọn họ có quan hệ như thế nào với anh”

Ngô Huyền Huỳnh vỗ vỗ bộ ngực thở dài một hơi:

“ Bọn họ có quan hệ thế nào với anh, những vũ khí trong tay họ , tại sao em chưa thấy qua, chẳng lẽ là trang bị đặc thù?”

“Bọn họ là tinh anh trong công ty lính đánh thuê của anh, phụ trách bảo vệ an toàn cho cơ sở nghiên cứu, trong tay chính là súng Tử Quang”

Tôi giải thích

“Hơn nữa, bọn họ cũng đều là dị năng giả, tuy không được như anh, nhưng mà thể chất tốt hơn người bình thường nhiều”

“ Dị năng giả, ở đâu mà nhiều dị năng giả như vậy”

Ngô Huỳnh Huỳnh kinh hãi chẳng lẽ dị năng giả lại nhiều như vậy sao

“ ha ha, bọn họ đương nhiên không phải dị năng giả trời sinh mà được trải qua cải tạo đặc thù, tinh thần lực được đề cao lên thôi”

Tôi cười giải thích

“Hóa ra là như vậy, được rồi lão công em cũng muốn có dị năng anh cải tạo cho em chút đi”

Ngô Huỳnh Huỳnh hiếu kỳ nói

555. Chương 5: Kế Hoạch Phổ Biến Công Nghệ Cao.

Thể lực của Ngô Huỳnh Huỳnh rất yếu, hơn nữa phải trải qua cải tạo tinh thần lực, cho nên thống khổ vô cùng

“Em? Đương nhiên không thành vấn đề, từ nhỏ em đã theo cha em luyện tập quân sự , có nỗi khổ nào mà chưa từng trải qua”

Ngô Huỳnh Huỳnh thoải mái nói

“Vậy được rồi, chờ sau khi trở về, anh đem phương pháp tu luyện sơ cấp truyền cho em đồng thời cho Nhan Nghiên và các nàng học tập một chút”

Tôi không nghĩ đến thân hình Ngô Huỳnh Huỳnh mảnh khảnh như vậy mà cũng đã từng luyện tập quân sự

Tôi mang theo Ngô Huỳnh Huỳnh đi tới trước một ngọn núi, đương nhiên chỉ là núi giả thôi. Tôi ấn vào tảng đá bên cạnh một cái, một cánh cửa lập tức hiện ra

“A, cơ quan ngầm”

Ngô Huỳnh Huỳnh kinh hô:

“ Hóa ra những gì chiếu trong phim là thực”

Tôi nhìn Ngô Huỳnh Huỳnh nói:

“Lát nữa đi theo anh, ở đây nhiều cơ quan lắm đấy”

Ngô Huỳnh Huỳnh gật đầu thần sắc vô cùng nghiêm túc

Trải qua một loạt các cửa nào thì kiểm tra vân tay, thẻ từ, chụp ảnh nhận dạng khớp xương.. chúng tôi mới tới nơi cần tới. Hôm nay Tôn Tứ Khổng không làm thí nghiệm mà ngồi đọc báo trên ghê salon

“ lão Tôn, thế nào, sao không nghiên cứu nữaA”

Tôi cười hỏi

“Lưu tiên sinh , ngài đã tới. Tôi xem trên báo , xem tình hình khoa học kỹ thuật ngoài đó phát triển đến thế nào rồi”

Tôn Tứ Khổng cười cười

“ kết quả thế nào”

Tôi hỏi

“ vẫn chỉ là thất vọng không khác mấy so với các năm trước”

Tôn Tứ Khổng lắc đầu

“Chúng ta có nhiều kỹ thuật như vậy, nhưng không thể mang ra ngoài ứng dụng thực sự khó chịu”

Người nói vô ý, người nghe cố tình, Thấy Tôn Tứ Khổng nói như vậy , tôi nghĩ nếu đem những kỹ thuật này ứng dụng trên thế giới bộ tộc A Kata, thì sẽ như thế nào

Bây giờ mà bung những kỹ thuật này ở đại cầu, thì chắc chắn sẽ làm cho nhân loại khủng hoảng, dòng thời phát sinh chiến tranh

Thế nhưng đem những thành tựu này ứng dụng trên hành tinh kia , thì sẽ không xuất hiện tình huống như vậy

Nghĩ tới đây tôi nhìn Tôn Tứ Khổng nói

“Tôi lần này tới chính là muốn nói chuyện này! Tôi tìm được một hành tinh có sinh mệnh, trình độ khoa học ở đó vô cùng lạc hậu, nói thế nào nhỉ, chắc là ở đó mấy ngàn năm nữa mới có thành tựu như chúng ta

“ cái gì, ngài tìm được một hành tinh có sự sống rồi à”

Tôn Tứ Khổng nghe thấy tôi nói như vậy thì kinh hãi

“Tại sao ngài tìm được, chúng tôi ở đây 24/24h vậy mà còn không tìm được!”

Từ Khánh Vĩ vốn đang xem TV , nghe thấy tôi và Tôn Tứ Khổng nói chuyện thì nhảy cao ba thước như con thỏ chạy tới nói:

“ Lão đại, anh nói cái gì? Em không nghe lắm chứ, có không có thiết bị gì, thì tại sao lại tìm được, anh làm sao xác định được nó là hành tinh có sự sống”

“ Lão Tôn, Khánh Vĩ, từ từ đừng có kích động tôi sẽ giải thích”

Tôi cười khoát tay áo, bảo 2 người không nên kích động

“Đây chỉ là một sự trùng hợp thôi, có nhớ vụ chiếc nhẫn không”

“Nhẫn, nhớ, có phải là cái nhẫn mà anh nói em làm giả không”

Từ Khánh Vĩ gật đầu:

“Nhưng chuyện này có quan hệ gì với cái nhẫn?Anh đừng nói chuyện cái nhẫn, nói chuyện có liên quan đến tinh cầu có sự sống kia đi”

“Chuyện này tại sao lại không quan hệ chứ ! cái hành tinh có sự sống kia, cũng vì có chiếc nhẫn mới tìm được”

Tôi nói xong liền đem chuyện đã xảy ra nói cho Tôn Tứ Khổng nghe

Tôn Tứ Khổng nghe xong chuyện này , thì trong lòng cảm thấy kỳ lạ! Loại kỹ thuật tiên tiến này, tuy rằng hẳn có thể làm ra được, nhưng dù sao cũng đã được thực hiện từ triều Thanh nên không khỏi kinh ngạc

“Truyền Tống Trận”

Tôn Tứ Khổng nghe tôi nói đến hành tinh có sự sống và Truyền Tống Trận, vừa kỳ quái vừa kinh ngạc

“Nếu nói như vậy, thì người thiết kế chiếc nhẫn kia và Truyền Tống Trận, chắc chắn là người có trí tuệ tuyệt đỉnh, như chúng ta thường nói là người ngoài hành tinh”

Tôi gật đầu:

“Tôi cũng nghĩ vậy, xem ra khoa học kỹ thuật ở nơi đó cũng không kém chúng ta bây giờ! Với lại đó cũng là chuyện của mấy trăm năm trước, sơ với ta bây giờ thì kinh khủng hơn”

“Đúng vậy, ví dụ như chỗ chúng ta bây giờ, lúc này mới nghiên cứu chỉ hoàn toàn dựa trên những tư liệu mà ngài cung cấp, tôi có chút lo lắng, rất khó khăn , nhưng hiện tại đã có thể dễ dàng đem ứng dụng của nó lên thực tế”

Tôn Tứ Khổng gật đầu tán thành

“Được rồi, có biện pháp nào có thể ngăn cản một cơn lũ có thể bộc phát bất ngờ không?”

Tôi hỏi một vấn đề quan trọng

“Lũ bộc phát bất ngờ”

Tôn Tứ Khổng lắc đầu, tôi còn tưởng rằng hắn không có cách nào, không ngờ hắn lại nói

“Vấn đề đơn giản này mà cũng cần thảo luận à, có ít nhất 4 tới 5 phương pháp để làm”

Không thể nào, chuyện đơn giản vậy mà tôi nghĩ ra! Nhưng mà tôi lập tức thông suốt, đúng như lời Tôn Tứ Khổng nói, thì tưởng là đơn giản, nhưng với trình độ hiện nay, lại không cách nào làm được, chỉ đơn giản như việc, dùng điện làm bốc hơi nước vậy cần phải có công suất là bao nhiêu?”

“Tại sao anh lại làm cho nước bốc hơi hết? sao không lưu lại nó?”

Ngô Huỳnh Huỳnh bỗng nhiên kiến nghị nói:

“Công dụng của nước còn nhiều, với lại nó còn trợ giúp cho các bộ tộc nguyên thủy nữa”

Đúng vậy, tại sao tôi lại không nghĩ tới, thay vì xử lí nó, thì lợi dụng nó Xem ra đúng là tôi không thích hợp àm thần tiên nguyên thủy, có lẽ cho Ngô Huỳnh Huỳnh làm thì thích hợp hơn

Vì vậy vấn đề trước hết để sang một bên, làm sao thực hiện được nó thì còn phải xem tình hình thực tế

Việc cấp bách là tôi phải dẫn Tôn Tứ Khổng tới hành tinh có sinh mệnh kia, trước khi đi, Tôn Tứ Khổng cũng phải chuẩn bị một số thiết bị cần thiết, cho nên thời gian xuất phát là nửa tháng sau

Mà có thiết bị rồi, còn phải có phương án, kế hoạch..... sau khi thu xếp xong, tôi chuẩn bị đưa Diệp Tiêu Tiêu và Ngô Huỳnh Huỳnh cùng trở về thành phố Bắc Kinh

Mấy ngày nay, Diệp Tiêu Tiêu và mẹ tôi thân thiết rất nhiều, nên không muốn Tiêu Tiêu rời đi, muốn lưu nàng ở lại Tân Giang, để được ở bên cháu nội một thời gian nữa

Tôi ở Tân Giang đã làm chậm trễ rất nhiều thời gian, không biết mấy vị lão bà có giận không

Ngô Huỳnh Huỳnh là người mới, trong lòng cũng rất thấp thỏm, sau khi chuẩn bị một ngày một đêm, cố ý mua một số quà tặng làm lễ vật cho chị em nàng

Tôi đương nhiên tán thành việc là hài hòa mối quan hệ trong hậu cung, nhưng hực ra tôi không phải lo lắng nhiều

Triệu Nhan Nghiên và Ngô Huỳnh Huỳnh rất thân nhau, Trần Vi Nhi cũng gặp nàng vài lần,

Bây giờ sống chung với nhau thì không phải là việc khó

556. Chương 6: Dương Môn Từ Chức

Ăn cơm tối xong. Lưu Duyệt bỗng nhiên thần thần bí bí gọi tôi lại, nói: “Theo em tới thư phòng, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Có chuyện gì vậy?”

Tôi rất kỳ quái. Chẳng lẽ cô nàng này nhiều ngày không gặp muốn tôi? Muốn một lần tình thú ?

Nhìn thấy Lưu Duyệt vẫn cất bước tới Thư phòng, tôi lại càng tin chắc khả năng đó. Bởi trên thực tế, Lưu Duyệt là Thư ký của tôi, hay nàng muốn triển khai một trận đại chiến giữa ông chủ và thư ký?

”Đương nhiên là có chuyện! Đây. anh có nét mặt gì vậy? Tại sao lại trông dâm dăng như vậy?”

Lưu Duyệt nhìn tôi, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo. “Ách? Không có chuyện gì vậy chúng ta đi Thôi!”

Tôi sợ Lưu Duyệt phát giác, nên đành phải nói như vậy, Lưu Duyệt trừng mắt nhìn tôi. sau đó xoay người đi lên lầu.

Sau khi vào thư phòng và đóng cửa lại. tôi nhìn Lưu Duyệt nói:

”Sao lại giống trẻ con đòi ăn vậy, cho Nhan Nghiên biết thêm có được không?!”

“Đòi ăn cái gì? Anh nói cái gì đó?”

Lưu Duyệt ngẩn ra. nhưng mà lập tức nàng hiểu ý tôi, trong lòng lập tức đổ mồ hôi nghĩ là tôi hiểu lầm!

“Em không phải muốn một mình diễn vai.-ông chủ và thư ký hay sao? Chẳng lẽ anh hiểu lầm?”

“Diễn cái gì mà diễn. trong đầu anh nghĩ chuyện gì vậy!”

Lưu Duyệt không vui nói:

“Được rồi. em hỏi anh một chuyện, quan hệ của anh và Dương Mân là như thế nào?” “Dương Mân?”

Một cái tên đã lâu rồi không được nhắc tới. tôi đã từng mơ về nàng. từng muốn YY. nhưng đã lâu không nói chuyện về nàng.

”Quan hệ giữa anh và nàng? Chẳng phải là nàng đã được điều tới tổng bộ. Hỗ trợ cho em hay sao? Tại sao lại hỏi anh?”

Được rồi trước kia anh chẳng phải là tới nhà nàng làm khách hay sao?”

“Bây giờ em hỏi anh. anh coi nàng như thế nào?”

Lưu Duyệt cũng không trả lời tôi mà là nghiêm túc hỏi-

“Anh coi nàng như thế nào?”

Tôi sửng sốt nhưng mà lập tức cười lạnh nói:

“Lưu Duyệt, em hoài nghi quan hệ của anh với nàng phải không? Em nghĩ gì cứ nói thẳng, không nên quanh co!”

Lưu Duyệt thấy thái độ của tôi như vậy, thì hung hăng trợn mắt nhìn tôi, nói: “Em quanh co? Hừ hừ. anh có phải là cho em ghen tị với nàng không? Tới đây để thẩm vấn anh đúng không?”

“Anh không nói như vậy.”

Tôi tuy rằng tức giận. nhưng cũng không muốn làm tổn thương lòng tự trọng của Lưu Duyệt

“Lưu Lôi! Chuyện em muốn với nói với anh là. Lưu Duyệt đột nhiên từ chức!”

Lưu Duyệt nhàn nhạt nói:

“Anh nghĩ rằng em muốn nói chuyện gì với anh?”

“Cái gì, nàng từ chức. vì sao?”

Tôi không tin Dương Mân từ chức, bởi từ hành động của nàng, thì chứng tỏ nàng có tình cảm với tôi

Hơn nữa, nàng cũng phải mất rất nhiều công sức, mới xin được vào tập đoàn Ánh Rạng ĐÔNG làm việc. Nhưng mà đứng trước tình cảm đó, tôi chỉ nghĩ là tất cả thuận theo tự nhiên đi

“Giật mình?Em còn đang muốn hỏi anh tại sao như vậy? Dương Mân công tác rất tốt hơn nữa giữa em với Mạnh Thanh Thanh cũng không có gì bất mãn với nàng, còn giúp nàng tranh thủ tình cảm của Nhan Nghiên và các nàng, đứng từ góc độ tình địch, em làm như vậy có gì là không đúng sao?”

Lưu Duyệt nói

“Vậy thì em cũng không thể hoài nghi anh, lâu nay anh không ở Bắc Kinh lấy đâu làm gì với nàng?”

Tôi cười khổ hỏi:

“Vốn em nghi ngờ, nhưng trước khi đi, Dương Mân có giao cho em một phong thư, bảo đưa cho anh!”

Nói xong, Lưu Duyệt đi tới bàn làm việc lấy một bức thư trong ngăn kéo ra , đặt trên bàn

Tôi tiếp nhận phong thư, thấy trên đó có viết bốn chữ” Lưu Lỗi Thân mở”

Mà vết niêm phong trên thư còn nguyên, chứng tỏ Lưu Duyệt không có xem qua

“yên tâm đi, em không có thói quen xem thư của người khác”

Lưu Duyệt thấy tôi hành động như vậy, có chút tức giận nói

“Lưu Duyệt anh không có ý này”

Tôi đương nhiên là không thừa nhận

“Anh chỉ xem trên thư còn chữ gì nữa không”

“Không có”

Lưu Duyệt cũng không che giấu tâm sự của mình

Tôi do dự một lát, móc điện thoại ra muốn gọi cho Dương Mân, hỏi vì sao nàng từ chức

“Không cần gọi , số của nàng đã được thay đổi”

Lưu Duyệt lắc đầu nói” Em đã gọi nhiều lần rồi”

“Lúc cô ấy đưa thư cho em có nói cái gì khác không”

Tôi bắt đầu thu hồi điện thoại lại

“Thư và đơn xin từ chức được người đưa thư giao cho em, em không gặp nàng”

Lưu Duyệt lắc đầu nói

Chẳng lẽ nói, Dương Mân thích người khác! Tôi nhớ lại một chút, nhưng đâu thấy nàng có biểu hiện gì, như vậy không có khả năng

Nghĩ tới đây tôi nhìn thoáng qua Lưu Duyệt đang trầm tư:

“Dương Mân có phải có bạn trai khác không?”

“Dương Mân, bạn trai”

Lưu Duyệt sững sốt rồi sau đó có chút tức giận nói:

“Tại sao anh có thể nghĩ như vậy! anh có mong muốn nàng có bạn trai khác”

“Chẳng lẽ không đúng sao?Không phải nàng từ chức vì bạn trai của nàng?”

Tôi nói

Lưu Duyệt nghe xong có chút đỏ khóc đỏ cười nói”

“Em xin anh, em ở cùng Dương Mân mỗi ngày, tình cảm của nàng như thế nào, em còn không biết hay sao, nếu như nàng có bạn trai, thì tại sao em không biết? hơn nữa, không lâu trước đây, em với Dương Mân còn thảo luận, làm sao để anh tiếp nhận nàng! Anh đúng là đồ tìm sói phổ chó một câu như vậy mà cũng có thể nghĩ ra được”

Đối với lời quở trách của Lưu Duyệt tôi đúng là không có gì để nói

“Dương Mân không có bạn trai nào cả, anh trước tiên xem thư rồi hãy kết luận có được không?Anh muốn làm em tức chết có đúng không?”

Lưu Duyệt nhìn tôi có chút bắt đầu dĩ nhiên nói

Nghĩ tới đây tôi vội mở thử ra

“Lỗi, lời đầu thư chúc cho anh hạnh phúc

Xin phép cho tôi gọi như vậy, bởi vì tôi không coi anh là thủ trưởng của tôi, mà tôi cũng không muốn coi như vậy. xin tha thứ cho việc tôi không nói với anh mà từ chức, nhưng mà tôi sợ tôi không gặp anh nữa

Quen biết nhau đã lâu. Nhưng tôi không thể thừa nhận, tôi đem hết tình yêu đặt lên người anh, điểm này tôi có thể khẳng định vĩnh viễn cũng sẽ là như vậy”

557. Chương 7. Thư Của Dương Mân

”Ký ức về lần đầu tiên ăn cơm với anh ở Căng tin. vẫn còn như mới! Ha hả. viết tới đây. tôi chợt nhớ tới một việc, anh còn nợ tôi một bữa cơm đấy?”

Tôi nhớ kỹ lúc đó tôi còn cho anh là người lòng dạ hẹp hòi. vì địa điểm mời khác còn không nói rõ. khi đó. tôi chỉ nghĩ. muốn lừa anh làm cho tôi một bữa tiệc lớn.

Trước hết cứ ghi nợ như vậy đã... Có thể tôi không còn được anh nữa rồi.

Cùng anh đi thành phố D. rồi bảo anh đóng giả làm bạn trai của tôi. đây là khoảng thời gian vui vẻ nhất cuộc đời tôi!

Mỗi thời mỗi khắc tôi đều đem nó ghi tạc vào trong lòng. cảm ơn anh đã quan tâm và che chở cho tôi, tuy rằng tôi biết anh lúc đó có thể là vô tình- chứ không phải coi tôi là người yêu. Thế nhưng chuyện này đối với tôi là đủ rồi

vốn tôi còn cho rằng, chỉ cần ở bên cạnh của anh. thì có thể làm cho anh lâu ngày sinh tình.

Hơn nữa, tôi vẫn tin tưởng, anh biết là tôi yêu anh. thế nhưng cái mơ ước này có lẽ không còn khả năng có thể Thực hiện rồi Nhưng Tôi cũng không hối hận. bởi vì tôi đã từng cố gắng.

Không đúng sao.

Được rồi- tôi viết tới đây thôi Tôi sợ tôi không còn viết được nữa, có thể tôi sợ không còn gặp được anh nữa!

Có thể, đây là lần cuối cùng. tôi bày tỏ tình cảm với anh. mong anh thành công trong cuộc sống. có thể nhớ kỹ tôi, nhớ kỹ trong cuộc đời anh. đã từng có một người con gái tên là Dương Mân.”

Thư viết rất ngắn. Tới đây là kết thúc. không có để tên. không có ngày tháng, trên giá viết thư, dấu vết của nước mắt vẫn còn rõ. Xem xong bức Thư. tôi ngây ngẩn cả người!

Dương Mân định làm gì. đọc xong bức thư này, làm cho người ta cảm giác quái dị! Cái cảm giác ưu thương này, làm cho tôi không nhìn được mà rơi lệ. quay đầu lại, đã thấy Lưu Duyệt lệ rơi đầy mặt.

“Lưu Lỗi, anh có thể tiếp nhận nhiều người như vậy, thậm chí cả Lưu Hương cũng được! Vậy thì tại sao anh không thể tiếp nhận Dương Mân!” Lưu Duyệt không còn nhìn được, mà khiển trách tôi

“Anh”

Tôi nằm mơ cũng không nghĩ tới Dương Mân lại thẳng tính tới như vậy, cái phong thư này...

“Lưu Duyệt bây giờ không phải là lúc đổ trách- em có phát hiện thấy, Dương Mân viết bức thư này, dường như có điều gì không đúng?”

Tôi nhìn chằm chằm vào bức thư. cố gắng suy nghĩ ẩn ý trong những dòng chữ.

Thấy tôi nói như vậy. Lưu Duyệt lập tức khôi phục lại sự trầm ổn bình thường, cùng nhau xem bức thư. Dần dần, lòng mày của Lưu Duyệt bắt đầu nhíu lại!

Căn cứ vào ý của Dương Mân ở trong thư thì có thể thấy, nàng vẫn yêu tôi, thậm chí tới ngay cả lúc viết bức thư này, nàng vẫn không từ bỏ ý định đó! Thế nhưng trong phong thư này, lại cảm thấy nàng rất bất đắc dĩ, hình như có chuyện gì đó. làm cho nàng không thể tiếp tục yêu tôi!

Rốt cuộc là có nguyên nhân gì vậy? Chẳng lẽ nhà của nàng, buộc nàng phải gả cho một người nàng không thích?

Khả năng này hầu như không lớn. vì tôi tin tưởng. Lý Tiểu Hồng nhất định sẽ không bỏ qua tôi, mà gả Dương Mân cho người khác!

Nếu không phải như thế. vậy thì là cái gì?

“Không biết tại sao. em có cảm giác, dường như Dương Mân muốn rời khỏi nhân thế?” Lưu Duyệt do dự nói.

Đúng vậy, tôi cũng có cảm giác như vậy hai từ vĩnh viễn thì thường chỉ gặp trong bức di thư! Mà chẳng lẽ Dương Mân lại dùng từ này

Chẳng lẽ nàng...

“Không thể nào a, Dương Mân sẽ không đi tự sát đó chứ?”

Tôi dùng sức lắc đầu

“Không có khả năng”

Lưu Duyệt quả đoán lắc đầu

Lấy thời gian em tiếp xúc với nàng, thì có thể khẳng định Dương Mân là người phóng khoáng, sẽ không có khả năng làm những chuyện ngốc như vậy, với lại anh còn chưa tự tuyệt nàng, thì tại sao nàng phải đi tự sát! Đây cũng là việc khiến em không xác định được nguyên nhân”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng tôi tràn ngập cảm giác hối hận, tại sao không nhận nàng cơ chứ

“Đột nhiên từ chức thì cảm thấy kỳ quái, nhưng lại viết một bức thư không giải thích được, vậy thì có thể không khiến cho người khác quan tâm sao”

Tôi thở dài:

“Em còn phương thức liên lạc khác với nàng hay không?”

“Nếu như có, thì em đã liên lạc rồi”

Lưu Duyệt lắc đầu:

“Được rồi, anh còn hỏi em làm gì, chẳng phải anh đã tới nhà nàng hay sao, tại sao không gọi điện tới đó?”

Đúng vậy, tại sao tôi quên cơ chứ, nghĩ tới đây tôi cũng bất chấp hiện giờ đã hơn 10h đêm, lập tức gọi điện cho Lý Tiểu Hồng

Nhưng mà gọi cố định không ai nghe, gọi di động lại tắt máy! Cả gia đình này đang làm gì vậy

Bước đường cùng, tôi đành gọi điện cho Lục Hồng Đào, phụ trách Tam Thạch Bang ở thành phố D

“Alo, xin chào Lưu Tổng”

Thanh âm của Lục Hồng Đào truyền tới

“Lao Lục, ông có biết địa chỉ nhà Dương Mân không”

Tôi trực tiếp đi vào vấn đề chính

“Lưu tổng, ngài muốn nói tới bạn gái của ngài, tôi biết, ngài có phân phó gì sao?”

Lục Hồng Đào hỏi

“tôi có chuyện này muốn ông hỗ trợ, ông bây giờ lập tức tới nhà Dương Mân đi”

Tôi phân phó nói

“Tôi đi? A, ha hả. Lưu Tổng, tôi biết rồi, tôi sẽ tới ngay”

Lục Hồng Đào nói

Cúp điện thoại, tôi thấy Lưu Duyệt đang cười cười nhìn tôi, thấy thôi lúc gọi điện cho Lục Hồng Đào mà cứ như đang trong thời chiến, với lại Lưu Duyệt khẳng định có nghe cuộc nói chuyện của hai chúng tôi

“Ha hả, ông chủ yếu quý, có phải ông đã từng tới chỗ hân không, tại sao quen thuộc như vậy, hay là còn cô gái nào khác nữa”

Tôi vội vàng cầm tay Lưu Duyệt bảo nàng đừng nói đùa nữa

“Hiện tại đã biết sót ruột rồi sao? Vậy thì lúc trước, người ta tới cận cửa còn không muốn”

Lưu Duyệt không định buông tha tôi, bởi vì nàng cho rằng Dương Mân lần này rời đi, cũng là vì tôi làm thành như vậy

Trog khoảng thời gian này, trng công việc và sinh hoạt, Lưu Duyệt đã sớm coi Dương Mân là bạn thân, chị em tốt trong khuê phòng rồi

Cho nên nàng mới quở trách tôi như vậy, hơn nữa nói tới suốt ruột có khi nàng còn hơn tôi

Tôi và Lưu Duyệt lúc này đều vô cùng khẩn trương, nhìn vào điện thoại di động, mong muốn Lục Hồng Đào gọi lại, báo tin Dương Mân bình an vô sự

Thế nhưng chuyện thường không như người t among muốn! Cuộc sống tám chín phần mười là vậy, khi Lục Hồng Đào gọi điện tới, hẳn nói một tin tức mà lại không phải là tin tức tốt

Trong nhà Dương mân không có ai, không có chút ánh sáng nào, hơn nữa cửa phòng đóng chặt

558. Chương 8: Dương Mân Đang Ở Đâu?

“Lưu tổng. sau khi tôi cúp điện thoại, thì lập tức chạy tới đây. nhưng gõ cửa nửa ngày. cũng không có người ra mở cửa. vì vậy tôi lại tìm mấy người nhìn từ bên ngoài vào, thấy trong nhà không có đèn sáng! Tôi lo lắng. lại sai mấy Tên thủ hạ có công phu tốt, bò lên, nhưng trong nhà không có một ai cả! Lưu tổng. có phải tôi tới chậm hay không, nhưng tôi biết sự việc khẩn cấp, đã vượt cả một đèn đỏ, chắc mai phải ký giấy phạt rồi!”

Lục Hồng Đào có cảm giác rằng. đây là một chuyện quan trọng, nên thanh âm cô chút trầm thấp. hơn nữa lại chủ động nhận sai

Tuy rằng tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe Lục Hồng Đào nói như vậy, thì cũng không khỏi thất vọng. thở dài một hơi. Xem ra Dương Mân cố ý ra đi rồi!

“Chuyện này không trách ông. như vậy đi, ông trở về nghỉ ngơi một chút. sáng sớm mai phái người tới hỏi thăm hàng xóm xung quanh một chút. xem là nàng đi khi nào!” Tôi cũng chỉ còn cách như vậy mà thôi.

“Được. tôi hiểu rồi sáng sớm tôi sẽ đi làm ngay!” Lục Hồng Đào lập tức nói.

“Vậy cứ như thế đi. lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho tôi!”

Tôi cũng biết rõ Lục Hồng Đào có khả năng là không hỏi ra cái gì. nhưng cho dù còn một tia hi vọng. tôi cũng sẽ không buông tha.

Bây giờ cũng chỉ còn cách đợi sáng mai rồi làm tiếp, tôi và Lưu Duyệt đồng thời Thở dài một hơi. Bỗng nhiên tôi phát hiện, hóa ra. Dương Mân ở trong lòng tôi. cũng đã có một vị trí không thể thiếu, cho dù gì, thì tôi cũng vô cùng khẩn trương và lo lắng!

Cho dù có hối hận thì cũng không có cách gì cứu vãn cả. biện pháp hiện nay chỉ có cách mau chóng tìm ra nàng!

Lưu Duyệt nhìn tôi, tức giận nói: “Được rồi, em biết nên làm thế nào rồi.”

Tôi gật đầu, chi khi nào mất đi mình mới biết quý trọng, Thế nhưng ở trên đời, có mấy ai là không hối hận vì việc mình đã làm đâu?

Sau một đêm. tôi vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề của Dương Mân. không biết tại sao nàng đột nhiên lại muốn rời đi?

Hơn nữa lại còn làm đứt khoát tới như vậy, ngay cả cha mẹ nàng cũng đồng thời biến mất? Theo lý thuyết thì không có chuyện như vậy, bởi tôi rất rõ con người của Lý Tiêu Hồng? ^

TUY rằng trong lòng tôi vẫn còn an ủi, nhưng cũng không loại trừ khả năng. là Dương Mân đã gặp chuyện gì ngoài ý muốn!

Nếu như là vậy thì tôi lại càng thêm tức giận. có chuyện gì thì nói với tôi không được sao. ngay cả bạn trai giả mạo cũng làm rồi- còn chuyện gì mà không làm được nữa đây!

Cứ miên man suy nghĩ một đêm như vậy, chẳng mấy chốc trời đã sáng. nhưng tôi vẫn chưa ngủ được một chút nào.

Triệu Nhan Nghiên cũng biết chuyện này qua Lưu Duyệt nên biết là tâm tình của tôi không tốt. nên không quấy rầy tôi, để cho tôi một mình trầm tư.

Mới sáng sớm. tôi đã cùng Lưu Duyệt- Mạnh Thanh Thanh chạy tới công ty, trông thấy công ty chỉ có những người bảo vệ là đang làm việc.

“Lưu tổng, Mạnh tổng!”

Bảo vệ nhìn thấy hai vị tổng giám đốc tới sớm như vậy, thì cũng âm thầm kỳ quái.

Lưu Duyệt và Mạnh Thanh Thanh mặc dù là trợ lý kiêm thư ký của chủ tịch, thế nhưng lại có những quyền hạn của giám đốc, cho nên mọi người trong tập đoàn, ai cũng gọi hai người họ như vậy

Nhưng khi bảo vệ thấy tôi ở ssau lưng Mạnh Thanh Thanh thì không khỏi sững sốt

“Chủ tịch, ngài cũng tới à?”

Bảo vệ vội vàng chào tôi, nhưng cũng không hiểu, tại sao ba vị lãnh đạo lại tới sớm như vậy

Tôi gật đầu, đi qua bên cạnh hắn, vỗ vỗ vai hắn nói:

“KHỔ cho anh, tập đoàn phải nhờ vào các anh nhiều”

Bảo vệ thấy tôi như vậy, thì hết sức cảm động, nói:

“Chủ tịch, đây là việc tôi phải làm, ngài yên tâm. Tôi nhất định sẽ làm tốt công việc của mình!”

Tôi nở nụ cười, nhưng không nói gì thêm.

“Vị trí của Dương Mân vẫn chưa chuyển đúng không?” Trong lúc chờ thang máy, tôi mở miệng hỏi.

Mỗi ngày đều có nhân viên làm tăng ca, nên thang máy không bao giờ đóng.

“Chưa có, vị trí của nàng cũng không ai ngồi. vì không biết nguyên nhân tại sao nàng đột nhiên từ chức. nên em không cho ai ngồi vào!” Lưu Duyệt lắc đầu.

“Không có là tốt rồi, anh muốn kiểm tra cẩn thận lại. xem có đâu mối gì không.” Tôi nói:

“Lúc đi nàng vội vàng như vậy. có khi sẽ lưu lại dấu vết nào đó.”

“Mong là như vậy. nhưng khả năng này rất nhỏ. bởi vì hầu như trên bàn toán văn kiện thôi.”

Nói tới đây. thì thang máy đã tới, Mạnh Thanh Thanh đi vào đầu tiên, ấn nút lên tầng cao nhất.

Phòng làm việc của tôi ở tận cùng hành lang- phòng của Mạnh Thanh Thanh và Lưu Duyệt ở ngay sát bên cạnh. còn phòng làm việc của những người như Đường Muội- thì ở một gian phòng lớn kế bên!

Ba người chúng tôi đầu tiên là đi tới phòng làm việc của Lưu Duyệt và Mạnh Thanh Thanh mở ngăn kéo, lấy thẻ từ bàn làm việc của Dương Mân

“Đây chính là bàn làm việc của Dương Mân”

Lưu Duyệt chỉ vào một cái bàn sát cửa sổ nói

TÔI nhìn một chút, thì đây là vị trí tốt nhất, có ánh sáng chiếu vào m mùa đông thì gần hệ thống lò sưởi, mùa hè thì thoáng mát, chắc chắn Mạnh Thanh Thanh và Lưu Duyệt cố ý sắp xếp cho Dương mân như vậy

“Ngăn kéo có khóa không?”

Tôi nhìn ngăn kéo bàn làm việc

“Có khóa mà Dương Mân đưa chìa khóa bàn làm việc cho Thanh Thanh đúng không?”

Lưu Duyệt quay đầu hỏi

“Em không cầm, sau khi cô ấy đi, thì giao lại cho Tiểu Vương”

Mạnh Thanh Thanh suy nghĩ một chút nói

“Được, vậy thì gọi điện thoại cho Tiểu Vương hỏi một chút”

Lưu Duyệt nhìn đồng hồ, hơn 7h sắp tới giờ làm chắc là cô ấy cũng đang trên đường tới

“Để em gọi cho”

Mạnh Thanh Thanh trực tiếp cầm điện thoại bấm một dãy số

“Tiểu Vương sao? Tôi là Thanh Thanh... tôi hỏi một chút, chìa khóa bàn làm việc của Dương Mân cô cầm đúng không ... A tốt, vậy tôi chờ cô”

Nói xong Mạnh Thanh Thanh cúp điện thoại

Sau đó nàng nhìn chúng tôi nói:

“Tiểu Vương đang trên đường tới tập đoàn, chìa khóa nàng cũng cầm theo”

Tôi gật đầu, trong khoảng thời gian chờ đợi, tôi mở máy vi tính của Dương Mân, xem trong đó có đầu mối gì không. Đáng tiếc, những tư liệu riêng đã bị xóa, chỉ còn lại những văn kiện của công ty

Giữa lúc chúng tôi không biết làm gì, thì điện thoại của tôi vang lên, là Lục Hồng Đào, tôi khẩn cấp nhấn nút trả lời:

“Lão Lục có đầu mối gì không?”

“Lưu Tổng, tôi đã hỏi qua nhà hàng xóm, bọn họ nói là đã lâu không gặp người nhà của Dương Mân, họ cho biết là nhà Dương Mân đã đi du lịch, nên không ai hỏi tới. Sau đó tôi tìm Sở địa chính hỏi, thì biết là nhà của Dương Mân đã thay tên, bán cho người khác rồi”

Lục Hồng Đào nói

559. Chương 9: Phiếu Đăng Ký

“Cái gì? Bán trao tay?”

Tôi kinh ngạc lớn tiếng kêu lên:

“Tại sao lại phải bán Trao tay?”

“Chuyện này tôi không rõ lắm. ngay cả Sở địa chính cũng không rõ!” Lục Hồng Đào nói.

“Vậy thì ông liên lạc với người mua nhà. đồng thời hỏi người ta xem., có biết phương thức liên lạc với Dương Mân hay không, những người mua nhà bình thường sẽ có những tin tức này!”

Tôi SUY nghĩ một chút. sau nói.

”Tôi biết, tôi đã phái người đi thăm dò chủ nhà hiện tại. nhưng vẫn chưa có tin tức gì”

Lục Hồng Đào đáp.

“Được rồi. vậy thì ông tiếp tục làm đi, có gì thì điện thoại lại cho tôi!” Tôi bắt đầu dĩ thờ dài!

Dương Mân à- cô đến tột cùng muốn làm gì? Còn muốn trốn tôi hay là có chuyện gì khác khôngđây?

Không bao nhiêu lâu sau, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, một người chừng hơn 30 tuổi bước vào. người này là Tiểu Vương. Sau khi hắn nhìn thấy tôi thì sững sốt, điều chỉnh tầm tình nói:

“Chủ tịch. Lưu tổng, Mạnh tổng. các người đã tới rồi. ha hả. thật ngại quá, tới tới chậm!”

Tôi khoát tay áo nói: “Tính theo giờ làm việc thì cậu không tới chậm. là chúng tôi đến sớm!”

“Ha hà.”

Tiểu Vương cười. trực tiếp vào vấn đề “Mạnh tổng. ngài tìm tôi?”

“Đúng. Dương Mân có đem chìa khóa bản giao cho anh phải không, chủ tịch có việc cần dùng”

Mạnh Thanh Thanh gật đầu nói.

“A.được!”

Tiểu Vương nghe xong cũng không có hỏi vì sao. móc ra một chùm chìa khóa. lấy cái của Dương Mân. giao cho tôi nói: ” Tất cả đều ở đây”

“Được. anh đi đi” Mạnh Thanh Thanh cầm cái chìa khóa gật đầu.

“Được. có gì Thì cứ trực tiếp gọi tôi!” Tiểu Vương nói xong. xoay người ngồi vào vị trí của mình- tiếp tục công việc.

Mạnh Thanh Thanh mở ra ngăn kéo của Dương Mân. tôi và Lưu Duyệt bắt đầu tìm kiếm.

Ngăn kéo của Dương Mân rất nhiều đồ đạc. đúng như tôi nghĩ. do nàng đi vội và, nên tất cả vẫn còn trong ngăn kéo. ngay cả đồ trang điểm. phụ tùng...-Cùng không kịp cầm đi. Sau khi tìm kiếm một hồi, vẫn không thấy gì đặc biệt trong ngăn kéo.

Mở ngăn kéo thứ hai. hóa ra lại là ngăn chứa băng vệ sinh, điều này làm cho tôi hơi xấu hổ- Dù sao Dương Mân vẫn chưa được coi là bạn gái của tôi. Mạnh Thanh Thanh nhay cầm kéo nó sang một bên. sau đó lấy những thứ khác ra ngoài.

Trong ngăn kéo này rất lộn xộn. toàn là café. trà xanh... các loại nước uống!

Ngăn Thứ ba không có gì quan trọng, nhưng lại làm tôi đặc biệt chú ý, ở đây toàn là giấy mua sắm. biên lai hóa đơn các loại. Tuy rằng điều này không chứng minh được cái gì, thế nhưng nó có thể nói được hành tung gần đây của Dương Mân!

Tôi kéo cả ngăn kéo ra. đặt ở trên bàn, ba người lập tức xem xét sổ hóa đơn này.

Trên những hóa đơn này, có đủ loại vật dụng cần mua như: nước hoa. trang điểm....

“Đồng giấy này hình như không có tác dụng gì!” Lưu Duyệt vừa nhìn vừa lắc đầu. liếc mắt nhưng hóa đơn trong tay của tôi

“Bỏ đi. hình như cũng không có tác dụng gì!” Tôi lắc đầu, sự việc trở nên đau đầu rồi đây!

“Em cũng nghĩ vậy.” Mạnh Thanh Thanh ném đồng giấy trong tay xuống nói:

“Dương Mân này thực sự là người cẩn thận, ngay cả hóa đơn của bệnh viện cũng giữ lại.”

“Phiếu đăng ký bệnh viện?” Trong lòng tôi khẽ động, vội vàng hỏi: “Cái hóa đơn đó mau đưa anh xem một chút?”

“Nó có tác dụng gì sao!” Mạnh Thanh Thanh nhặt hóa đơn lên đưa cho tôi

Tôi cầm tấm phiếu này nên. thời gian là nửa tháng trước, nhưng mà lại không ghi địa chỉ nhà. Chẳng nhè, người nhà của Dương Mân bị bệnh? Hay chính là nàng...

Nghĩ tới đây. một ý niệm không tốt nảy sinh trong đầu của tôi!

Tôi dặn Lưu Duyệt và Mạnh Thanh Thanh vài câu, sau đó chạy tới bệnh viện X, ở Bắc Kinh

Khi tôi tới bệnh viện. do là sáng sớm. nên không có mấy người xếp hàng, tôi đi tới trước cửa sổ đăng ký.

“Xin chào. có thể giúp tôi tra số đăng ký của phiếu này không?” Tôi chuẩn bị đưa hóa đơn ra

“Không thể. tìm không được!” Nhân viên đăng ký không thèm xem. trực tiếp cự tuyệt!

Ý này sao tôi lại không hiểu. nên đưa tờ 200 đồng qua.

“Đăng ký loại nào? Phổ thông hay là đặc biệt?” Nhân viên làm việc nhìn thoáng qua tôi hỏi

“Tôi muốn nhờ cò xem giúp. đây là loại phiếu đăng ký nào?” Tôi lặp lại một lần nữa hỏi.

“Anh tới tầng 5. hỏi khoa Tài vụ một chút. ở đây tôi không rõ lắm. các phiếu đăng ký đều giống nhau. tới ngày chủ nhật đều được tổng kết lại!” Nhân viên làm việc giải thích.

“A, vậy được. cảm ơn cô.” Trong lòng tôi nghĩ- hai trăm đồng này không có tác dụng rồi!

Tôi đi thẳng một mạch tới tầng 5.

Đương nhiên, khi tới khoa Tài vụ, tôi không dè dặt làm gì cho mất thời gian. trực tiếp đặt một cọc tiền lên bàn. nhân viên làm việc nhìn tôi nói:

“Anh mang phiếu đăng ký ra đây, tôi xem một chút!”

560. Chương 10: Khó Bè Phân Biệt

“Có thể tìm được bác sĩ điều trị bệnh nhân này không?” Tôi tám phiếu nhìn một chút thì nó mang số hiệu 01

“As để tôi xem một chút!” Nhân viên tài vụ cầm phiếu lên nói: “Đây là bệnh nhân của Chu chủ nhiệm!”

“Như vậy sao. vậy rất đa tạ ngài!” Tôi biết, do có tiền hẵn mới nhiệt tình như vậy, nhưng dù sao. tôi cũng đạt được mục đích của mình!

“Ha hã. anh không phải cảm ơn tôi, chúng ta đều có lợi, với lại tôi cũng nhắc anh một chút, Chu chủ nhiệm là giáo sư nổi tiếng cả nước. Nếu như anh cho ông ấy...” Nói tới đây hẵn chỉ vào số tiền làm việc trên bàn. nói: “Sợ rằng không được!”

Tôi gật đầu, hiểu ý của hẵn. Chu chủ nhiệm là giáo sư nổi danh, đương nhiên là phải khác so với một người bình thường như hẵn!

“Tôi hiểu ý ngài rồi!”

Tôi nhìn nhân viên này nói cảm ơn. sau đó ra ngoài.

Sau khi tôi tìm tới Khoa tim mạch. nhìn đoàn người xếp hàng mà hoảng sợ! Không thể nào? Không phải mỗi ngày đều giới hạn số người đăng ký hay sao? Tại sao lại có nhiều người như vậy?

Nhưng mà nhiều thì cũng mặc kệ. vì vậy tôi chen tới trước cửa phòng làm việc.

“Này, tại sao cậu không xếp hàng!” Có một người phía sau tôi vỗ vai nói.

“Thật xin lỗi. tôi không tìm khám bệnh. mà tôi tìm người!” Tôi nói.

Người này thấy động tác của tôi nhanh nhẹn. không giống người có bệnh tim. nên cũng không nói gì nữa

Vào phòng, tôi thấy hai bác sĩ đang khám cho bệnh nhân. Nhìn tấm thẻ trên ngực hẵn, Thì có thể thấy. một người là Đới Thiên Minh.

“Xin hỏi một chút Chu chủ nhiệm có ở đây không?” Thấy Đới Thiên Minh vừa khám xong cho một bệnh nhân. tôi mở miệng hỏi luôn.

”Chu chủ nhiệm à, anh là ai

Mang Thiên Minh liếc mắt nhìn tôi hỏi.

Tôi không thể nói hẵn là tôi không biết Chu chủ nhiệm được. nên đành nói dối:

“Tôi là bệnh nhân của Chu chủ nhiệm, tìm đến ông ấy có một số việc!”

“A- cậu là bệnh nhân của thầy Chu hay sao. hôm nay thầy ấy không có giờ làm. hiện đang ở trên phòng làm việc tầng 13. cậu lên đấy sẽ gặp!”

Đới Thiên Minh nghe tôi nói như vậy, thì không nghi ngờ gì cả.

“Cảm tạ ơn bác sĩ!”

Tôi nhìn Đới Thiên Minh nói lời cảm ơn.

“Không cần khách khí, cậu trực tiếp đi thang máy lên là được!”

Đới Thiên Minh gật đầu nói.

Nghe giọng nói của hắn. thì hình như Đới Thiên Minh là này là học sinh của Chu chủ nhiệm.

Tôi vào thang máy, đi tới tầng 13. hỏi một ý tá: “Xin chào, bác sĩ có biết phòng Chu chủ nhiệm ở đây không?”

“Chu chủ nhiệm? Cậu nói là chủ nhiệm khoa Tim mạch Chu Trì Bình?”

Người y tá nàv liếc mắt nhìn tôi hỏi.

“Đúng vậy, là Chủ nhiệm khoa Tim mạch!”

Tôi gật đầu nói

”VẬy thì cậu đi theo hành lang. hỏi bác sĩ trực ban!

Y Tá chỉ vào một hành lang bên cạnh. nói.

Tôi dựa theo phương hướng mà y tá nói. tìm được một phòng làm việc, bên trong có một người chừng 60 tuổi, đang nói chuyện với những thực tập sinh.

“Xin chào. xin hỏi Chu chủ nhiệm có ở đây không?”

Tôi gõ cửa. Lễ phép hỏi.

Lão già ngẩng đầu lên. trên dưới đánh giá tôi một chút. sau đó nói:

“Tôi chính là Chu Trì Bình. xin hỏi cậu là?”

Hắn quan sát tôi, đồng thời tôi cũng quan sát hắn. có thể nói đây là một người có uy nghiêm.

“Bác sĩ có thể nói chuyện với tôi một chút không?”

Chu Trì Bình nhìn tôi một cái. sau đó gật đầu, nhìn những người tuổi trẻ kia nói:

’Các cậu nghỉ ngơi đi hôm nay học tới đây thôi”

“Dạ, tạm biệt thầy!”

Những người trẻ tuổi kia đều gật đầu bắt đầu thu thập sách vở và bút ký.

Chờ thực tập sinh đi rồi, Chu Trì Bình

đóng cửa lại. nhìn tôi nói:

“bây giờ thì cậu có thể nói được rồi đó, tìm tôi làm gì?”

Tôi thấy Chu Trì Bình đóng cửa. trong lòng cười lạnh một chút. hóa ra người thiên hạ đều quen nhau, đóng cửa và tặng lễ vật!

“Là như vậy, Chu chủ nhiệm, tôi muốn biết một việc. tôi muốn tra lý lịch của một bệnh nhân!”

Nếu như tôi đã nhận định như vậy, thì cũng không vòng vo làm gì cả.

“LÝ lịch của bệnh nhân? Cậu là ai? Có giấy giới thiệu không?” Chu Trì Bình tưởng rằng tôi là cảnh sát.

“Tôi không đại diện cho tổ chức nào cả, chỉ là cá nhân tôi muốn biết thôi.”

Tôi lắc đầu.

“VẬy thì không thể. lý lịch của bệnh nhân đều là bảo mật, tôi không thể giúp cậu.” Chu Trì Bình lắc đầu.

“Vậy Thì có được không?”

Tôi lấy ra 50 van, đặt lên trên bàn.

“Cậu có ý gì?” Chu Trì Bình nhìn số tiền trên bàn. Sắc mặt sầm lại:

“Mau cầm về đi, ở đây không chào đón cậu!”

“Chu chủ nhiệm, ngài ngại ít phải không, tôi sẽ viết chi phiếu cho ngài!”

Tôi cười cười, móc một tập chi phiếu ra nói.

“Tiểu tử cậu tìm nhầm người rồi!”

Chu Trì Bình lạnh lùng nói:

” Chu Trì Bình tôi có nhân phẩm như thế nào. mọi người đã biết! Một... không...ăn của bệnh nhân. hai không cầm của bệnh nhân. Tiền thì lại càng không!”

“Chuyện này...”

Tôi thấy Chu Trì Bình phần nộ- có chút không biết làm sao. Chẳng lẽ tôi đã nhầm?

”Chu chủ nhiệm, xin lỗi, tôi tôi vội vàng đem tiền trên bàn và tờ chỉ phiếu thu vào, suy nghĩ một chút nói:

”Chu chủ nhiệm, tôi làm như vậy cũng chỉ là do tôi không còn cách nào khác thôi để tìm được tới đây, tôi dè dặt không ít tiền. cho nên tôi đương nhiên phải làm như vậy, mong ngài thông cảm cho!”

Chu Trì Bình nghe tôi nói như vậy, bắt đắ dĩ gạt đầu, sắc mặt cũng dần dần trở lại bình thường! Hắn cũng biết người trong bệnh viện thường có tác phong này. khó mà trách được!

Tôi thấy Chu chủ nhiệm không đuổi tôi đi nữa. nên nói ngay:

“Chu chủ nhiệm, tôi thật sự là có nỗi khổ trong lòng, đây là một bệnh nhân mà tôi quen. Thế nhưng nàng không nói cho tôi biết kết quả kiểm Tra. tôi vô cùng lo lắng. nên mới tìm ngài. nói kết quả của bệnh nhân. cũng đâu có ảnh hưởng gì tới quy định của bệnh viện đâu?”

“Hóa ra là như vậy!” Chu Trì Bình nghe xong Thở dài một hơi nói:

“Vậy sao cậu không nói sớm. mà lại làm như vậy!”

“Ha ha. chẳng phải là tôi sốt ruột hay sao. với lại tìm hiểu thông tin về bệnh nhân thì đâu có gì là bảo mật!” Tôi cười cười.

”Đúng vậy, đây là khoa Tim mạch- đâu phải khoa Ngoại, đâu phải bị thương do bị súng bắn. nên tính bảo mật không cao!11 Chu Trì Bình gạt đầu.

“Chu chủ nhiệm, vậy thì ngài có thể giúp tôi không?”

Tôi vội vàng hỏi.

“Vậy thì cậu đem tên bệnh nhân nói cho tôi biết, để tôi còn xem là ai, nếu như bệnh nhân có yêu cầu giữ bí mật- thì tôi không thể nói được!” Chu Trì Bình nói.

Tên bệnh nhân? Không biết có phải là Dương Mãn đi khám không nữa. nhưng tôi

Vẫn nói:

“Nàng tên là Dương Mãn. tuổi tác cũng như tôi!”

Trên thực tế Dương Mãn lớn hơn vài tuổi so với tôi

“Dương Mãn. à. hóa ra là cô gái này!”

Chu Trì Bình liếc mắt nhìn tôi nói:

“Tiểu tử. cậu đang nói dối tôi đúng không? Cậu và Dương Mân quan hệ như thế nào? Trước đây cũng có một người phụ nữ trung niên tới hỏi tôi về bệnh tình của cô ấy, cũng xưng là người thân. vậy tại sao người ta không nói cho cậu biết?”

561. Chương 11: Dương Mân Bị Bệnh

“Nữ nhân? Ngài nói là Lý Tiểu Hồng sao?” Tôi Suy nghĩ một chút, đại khái đoán người này là mẹ của Dương Mân.

“Lý Tiểu Hồng? Người đổ họ Lý, còn tên gì thì tôi không rõ lắm. Nếu cậu đã biết. thì tại sao không tới tìm bà ấy? Tiểu tử nói dối thì không tốt đâu!” Chu Trì Bình nhìn tôi, nói.

: “Chuyện này...”

Chu Trì Bình nói như vậy làm cho tôi chẳng biết trả lời như thế nào.

“Chu chủ nhiệm, không dối ngài. Dương Mân là bạn gái của tôi, mấy hôm trước tôi có chuyện phải ra ngoài sau khi trở về, thì Dương Mân biến mất, ở nhà nàng cũng không có ai tôi tìm được đâu mỗi ngày ở trong phòng làm việc của nàng, nên mới tìm tới đây!”

Tôi tỏ ra là mình vô cùng uể oải

“Cậu nói điều này, có chứng cứ gì không?” Kỳ thực Chu Trì Bình cũng không phải là người bảo thủ. Hắn thấy tôi cũng không phải là người xấu, đồng thời có biết lý lịch của Dương Mân cũng chẳng có tác dụng gì cả!

“Được rồi, tôi có một bức thư do người khác chuyển cho”

Tôi lấy bức thư Dương Mân gửi cho tôi. đặt ở trước mặt Chu Trì Bình.

Chu Trì Bình đã hơn 60 tuổi rồi, hắn là người từng Trải. sau khi xem bức Thư xong, thì nhận ra đây đúng là nét chữ của Dương Mân.

“Được rồi. tôi tin lời cậu nói cất bức thư lại đi.”

Chu Trì Bình đứng lên nhìn tới nói: “Cậu theo tôi xuống lầu. bệnh án ở dưới đó.”

“Đã làm phiền rồi, Chu chủ nhiệm, ngài có thể nói bệnh tình của Dương Mân cho tôi trước có được không?”

Tôi đi theo Chu chủ nhiệm tới thang máy.

“Cậu không biết chút gì sao?”

Chu chủ nhiệm nhìn tôi, có chút trầm mặc nói

“Chu chủ nhiệm, trước kia tôi chỉ suy đoán, bạn gái tôi có bệnh gì đó mới trốn tôi, chứ thực sự là không biết.” Tôi lắc đầu nói

“Vậy cậu phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.”

Chu Trì Bình thờ dài.

“Chu chủ nhiệm, ngài yên tâm đi, từ khi biết cô ấy là bệnh nhân của khoa tim mạch tôi đã chuẩn bị từ trước rồi.” Tôi gật đầu, nói.

“Chuyện là như vậy, Dương Mân bị bệnh tim bẩm sinh, nếu như ở tình huống bình thường, không bị gì, thì có thể sống như người thường, đồng thời thọ mệnh cũng rất dài. Theo lý thuyết, người mắc bệnh này không được kích động và tức giận. hơn nữa cũng không nên có tình yêu, vì tình yêu cuồng nhiệt sẽ ảnh hưởng tới bệnh tình làm cho bệnh chuyển biến xấu đi.”

Chu chủ nhiệm nói:

“Lời thực thì không dễ nghe. tôi không biết hai người xảy ra chuyện gì, có cãi nhau hay không, thế nhưng bệnh tình của Dương Mân gần đây rất nghiêm trọng.”

Bệnh tim bẩm sinh? Tại sao Dương Mân lại không nói qua với tôi không thể yêu đương không thể kích động, chẳng lẽ vì yêu tôi, bệnh của Dương Mân mới chuyển sang nghiêm trọng như vậy?

Tuv rằng tôi không biết điều đó. Thế nhưng nghe Chu Trì Bình nói nguyên nhân chắc chắn là vì tôi!

“Trước kia nàng có biết mình bị bệnh tim hay không?” Tôi có chút tức giận. Lý Tiểu Hồng nếu như biết Dương Mân có bệnh tim thì tại sao không nói với tôi cơ chứ!

“Trước kia nàng cũng không biết. loại bệnh. này khi chưa phát bệnh thì không khác gì so với người thường.” Chu Trì Bình lắc đầu:

“Mà việc đó cũng là bình thường, rất nhiều người cả đời cũng không tới bệnh viện kiểm tra tim mạch, nên cũng đâu có biết là mình có bệnh”

“Ngài nói cũng đúng.”

Tôi gật đầu. kiếp trước tôi cũng đâu có đi bệnh viện kiểm tra lần nào

“Đúng vậy, cho nên khi Dương Mân phát hiện mình bị bệnh tim bẩm sinh. thì đã quá muộn rồi!”

”Vậy thì loại bệnh này không thể chữa hay sao? Tại sao nàng lại không từ mà biệt tôi chứ?”

Khoa học kỹ thuật giờ hiện đại như vậy. tại sao Dương Mân lại bỏ qua cơ chứ?

“Cũng không phải hoàn toàn không thể. Chi là... ”

Nói đến đây. Chu Trì Bình do dự một chút.

“Chỉ là cái gì? Có phải là cần rất nhiều tiền không? Bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề”

Tôi vội vàng nói.

“Không phải vấn đề tiền bạc”

Chu Trì Bình cười khổ lắc đầu;

“Trông cậu như vậy, chắc cũng là một nhân sĩ thành công. ha hả. phí giải phẫu không đắt chi là loại giải phẫu này. 10 chi thành công ỉ!”

“Nói cách khác. loại bệnh này rất ít có cơ hội chữa khỏi?”

Tôi kinh ngạc hỏi, hóa ra cái bệnh này khó chữa như vậy.

“Có thể nói như thế, không làm giải phẫu, thì bệnh nhân còn có thể sống, chứ giải phẫu rồi, thì phải vĩnh viễn nằm trên bàn mổ.”

Chu Trì Bình thở dài nói:

“Cho nên. chúng tôi thường khuyên bệnh nhân hưởng thụ mấy tháng cuộc sống vui vẻ, làm những chuyện mình thích- cho dù chết cũng không hối tiếc.”

“Cái gì? Chỉ còn sống được mấy tháng? !”

Tôi hoảng sợ. không thể nào. nha đầu Dương Mân này. tại sao không nói với tôi cơ chứ.

Hiện nay y thuật bó tay, thì tôi còn dị năng, và dị năng không được. thì vẫn còn kỹ thuật của người ngoài hành tinh.

”Đúng, Dương Mân đại khái còn khoảng hơn 3 tháng có thể sống. tiểu tử, nghĩ kỹ, cậu biết mình phải làm thế nào rồi chứ?”

”

Chu Trì Bình cổ chút bắt đắc dĩ. thề nhưng làm bác sĩ- mỗi ngày đều phải đối mặt với bệnh nhân tử vong bắt đắc dĩ cũng chẳng có tác dụng gì cả.

“Tôi chuẩn bị đi tìm vàng.”

Tôi vô cùng kiên định nói đây là cách nghĩ của tôi. tôi sẽ tận tình trị bệnh cho Dương Mân cho dù không trị được. tôi cũng sẽ cùng nàng sống những ngày còn lại. vui vẻ trong cuộc đời.

“Đúng vậy, tiểu tử, cậu đã không làm cho tôi thất vọng, khi con người đã yêu rồi thì bệnh tình cũng không còn quan trọng nữa.”

Chu Trì Bình nói:

“Nếu như cậu thật sự muốn đi tìm vàng; thì tôi có thể chỉ cho cậu một phương hướng.”

“Phương hướng gì?”

Tôi nghe thấy Chu Trì Bình nói như vậy thì vô cùng kích động. hẳn biết địa chỉ của Dương Mân?

“Đối với những bệnh nhân mắc chứng bệnh này, tôi đều tận lực duy trì quan hệ với họ. cho dù không chữa được, thì cũng cố gắng giải đáp những khúc mắc.”

Chu Trì Bình nói:

“Thời gian trước. Dương Mân từng nói với tôi nàng sẽ tới Venice tôi nghĩ chắc nàng đang ở đó”

“Venice?”

Tôi ngẩn người, tại sao Dương Mân lại đi tới địa phương đó chứ

“Đúng tôi kiến nghị cho nàng đi đâu đó, với bệnh tình của nàng hiện giờ, thì cũng không quan tâm đến kinh tế nữa, cho nên nàng chắc đang ở Venice”

Chu Trì Bình nói

“Hóa ra là như vậy,cảm tạ ngài, Chu chủ nhiệm, nếu như tôi kiếm được Dương Mân, nhất định sẽ cùng nàng mời ngài một bữa cơm ngài không từ chối chứ”

Tôi chân thành nói

“Đương nhiên sẽ không, nhưng mà tôi mong muốn, hai người có thể bình an trở lại đây”

Chu Trí Bình hít sâu một hơi nói

Tôi hiểu ý của hắn , với loại bệnh tình như Dương Mân thì hẳn muốn tôi chuẩn bị tâm lý

“Ngài yên tâm, Chu chủ nhiệm, tôi và Dương Mân chắc chắn sẽ trở lại thăm ngài”

Tôi cười cười, tôi đương nhiên không tin Dương Mân sẽ rời xa tôi như vậy, cho dù tới bước cuối cùng, có đại náo Âm Phi, tôi cũng bắt Diêm Vương lão ca cải biến mệnh cho nàng

“Được vậy tôi chờ”

Chu Trì Bình gạt đầu, lúc này hai người chúng tôi đã đi tới tầng 3, Chu Trì Bình cầm một túi hồ sơ đưa cho tôi

“Đây là bệnh án Dương Mân, phim chiếu chụp ở trong này”

Tôi lấy túi hồ sơ, lập tức mở ra, nhìn tấm phim bệnh án

“Ở đây, còn có ở đây..... chỗ này bị tắc nghẽn... lại còn đây nữa”

Chu Trì Bình cầm cuộn phim giải thích cho tôi hiểu

Tuy rằng tôi không hiểu ngôn ngữ y học, nhưng mà cũng hiểu đại khái những gì mà Chu chủ nhiệm nói

Tôi tin mình sẽ chữa trị cho Dương Mân, Hứa Nhược Vân trước kia cũng là một tiền lệ

“Nếu nói như thế, thì chỉ cần đả thông những chỗ tắc nghẽn này, bệnh tình có thể điều trị sao?”

Tôi thử hỏi

“trên lý thuyết là như vậy thế nhưng , trái tim là bộ phận trọng yếu ai biết nó sẽ như thế nào”

Chu Trì Bình nói

“Rất cảm tạ ngài, Chu chủ nhiệm”

Tôi biết tôi có thể tìm được Dương Mân nên nói:

“Cái cuộn phim này tôi có thể cầm đi không”

Cái này thì không được rồi phải lưu lại bệnh viện nhưng tôi còn một cuộn phim khác”

Chu Trì Bình nói

Tôi nghe xong gật đầu chỉ cần tìm được Dương Mân, thì chuyện gì cũng có thể giải quyết.....

562. Chương 12 : Tới Venice

Rời khỏi bệnh viện, tâm tình của tôi hết sức phức tạp. vừa tự trách lại vừa hối hận. Dương Mân bị bệnh mặc dù không hoàn toàn là do tôi, nhưng cũng là nguyên nhân chủ yếu.

Lục Hồng Đào gọi điện thoại tới nói là đã tìm được người mua nhà. nhưng cũng không cách nào liên hệ được với Dương Mân. điều này đã không còn trọng yếu, tôi biết được chỗ của Dương Mân rồi, nên bảo Lục Hồng Đào có thể nghỉ ngơi.

Tôi gọi điện thoại cho Lưu Duyệt và Đông Hồ biết chuyện tình của Dương Mân.

“Cái gì. anh nói Dương Mân bị bệnh tim bẩm sinh.” Lưu Duyệt vừa sợ lại vừa lo lắng nói

“Đúng vậy, hơn nữa rất nghiêm trọng.” Tôi thở dài.

“Không thể trị liệu sao? Nếu như cần tiền, tập đoàn của chúng ta sẽ phụ trách” Lưu Duyệt nghe thấy tôi nói như vậy, thì hỏi.

Tôi cười khổ nói:

“Điều mấu chốt không phải là tiền, mà là tỷ lệ giải phẫu thành công rất thấp, mười không được một.”

Bà giờ mới là năm 1999. trình độ Y học cùng chỉ mới phát triển được như vậy.

“Vậy làm sao bây giờ. chúng ta không thể trơ mắt nhìn Dương Mân chết được.”

Lưu Duyệt lo lắng hỏi:

“Anh mau nghĩ biện pháp đi.”

“Ha hả. em đừng có gấp.” Tôi cười cười:

“Trước tiên cứ nghe anh nói đã.”

“Anh cười cái gì. lúc này là lúc nào rồi mà anh còn cười.” Lưu Duyệt tức giận nói.

: “Em cứ từ từ đã. tuy rằng bệnh của Dương Mân Y học không chữa được. nhưng anh chắc tới 90% là có thể trị được cho nàng” Tôi vừa cười vừa nói: “Cho nên anh chuẩn bị đi tìm Dương Mân.”

“Thật sao.”

Lưu Duyệt biết năng lực của tôi, nếu như tôi đã nói như vậy, thì đã nắm chắc. bèn nói: “VẬY thật tốt quá. em ủng hộ anh. anh mau đi tìm Dương Mân đi. ở nhà đã có em là Mạnh Thanh Thanh rồi.”

“Anh cùng đang muốn vậy. nên thông báo cho 2 em một tiếng, sau đó anh lập tức tới Venice.” Tôi nói.

“Có cần anh đặt trước vé máy bay không?” Lưu Duyệt hỏi.

“Cần. lát nữa anh tới tập đoàn.” Tôi gật đầu. về phần hộ chiếu cần bản tôi không cần lo lắng. khi tôi lộ diện, Lưu Duyệt đã xin thị thực của các quốc gia cho tôi.

Sau khi chuẩn bị xong, tôi bắt đầu hành trình tới Venice.

Venice nằm ở phía bắc nước Italia. nằm bên cạnh cảng quan trọng là Adria. rất kỳ quái là, Venice là do một quần thể những đảo nhỏ cấu thành.

Hơn nữa. Venice có rất nhiều sông, cho nên giao thông ở Venice chủ yếu là dùng thuyền bè. làm cho tôi không nghĩ tới chính là. một thành phố nước như vậy, cũng có cả sân bay chuyên dụng.

Sân bay Venice, tên đầy đủ là Venice #8566. sân bay Marc Polo (CENICEMANCOPOEOA1NPONT), lấy tên phi hành gia vĩ đại Marc Polo đặt tên cho sân bay Venice. Venice cách chợ trung tâm 13 km. Từ năm 1999. Trung quốc đã mở chuyến bay thẳng tới Venice, trước kia là phải đi một chuyến bay nội địa nữa.

Hai ngày sau. tôi xuất hiện ở sân bay Marc Polo V. Ở đây tôi cũng không quen ai. với lại chi nhánh của Tập đoàn Ánh Rạng Đông đặt ở Milan. nên tôi không muốn phiền phức tới họ.

Trước tiên, tôi chuẩn bị tìm một chỗ nghỉ. chuyện của Dương Mân không thể gấp được. bởi tìm một người trong thành phố đông đúc này, quả thực là không dễ.

Tôi lên một chiếc Taxi thuyền cực kỳ đặc biệt. nói là Taxi chứ thực ra nó là một chiếc ca nô nhỏ. nó đặc biệt bởi vì chỉ ở Venice mới có.

Tiếng Ý kiếp trước tôi cũng biết, cho nên không có khó khăn gì trong giao lưu với người ở đây.

“Anh bạn. anh tới Venice du lịch hay làm việc?” Vừa lên thuyền. bác tài thấy tôi biết tiếng Ý, nên bắt chuyện.

“Tôi tới..để du lịch. nhưng thật ra cũng xử lý một chút việc.” Bởi vì tôi mới tới Venice, cách Dương Mân không xa, nên tâm tình cũng thoải mái hơn trước.

“Ha ha. người Trung quốc tới nơi này ít lắm, mà người biết tiếng Trung thì lại càng ít hơn.”

Tài xế cười nói:

“Cậu tới đây lần đầu tiên đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng mà trước khi đi tôi cũng có xem qua một chút ở trên TV.” Kiếp trước tôi cũng tới đây một lần. nhưng vì thời gian đã lâu rồi, nên cũng không còn ấn tượng nhiều lắm.

“Venice rất đẹp. là một thành phố thích hợp để du lịch. hơn nữa điểm đặc sắc là rất nhiều, thế nào. Cần xe taxi phải không? Lúc nào tôi cũng có thể phục vụ anh !” Tài xế bắt đầu quảng cáo cho sản phẩm của mình.

Tôi suy nghĩ một chút. dù sao tôi tới đây cũng để tìm kiếm Dương Mân. cũng cần xe, vì vậy gật đầu nói:

“Được. nhưng mà khi ở trên bộ thì làm sao?”

“Cái này không thành vấn đề. em trai của tôi mở taxi trên đất liền. anh đi bộ thì gặp em trai tôi, còn đi đường thủy thì tới tìm tôi, chỉ cần trả trước một ít phí dụng là được.” Tài xế nói.

“Được. vậy thì anh đưa danh thiếp của anh đây, mà anh xưng hô thế nào?” Tôi cũng không quan tâm tới phí dụng nhiều hay ít. mà thấy hân nhiệt tình như vậy, nên tôi cần một người hướng dẫn.

“Ngài không hỏi giá sao? Tôi là Mark, em của tôi làLuigi.” Tài xế hỏi.

“Tôi nghĩ các anh cũng không gạt tôi, với lại lấy đất thì ngày mai tôi có thể đi của người khác?” Tôi cười nói.

“Đương nhiên, giá taxi mỗi ngày là tám trăm đồng Euro, đương nhiên, nếu như anh cần đi ban đêm. thì tăng lên 1000 Euro.” Mark nói

“Tám trăm đồng Euro?” Tôi hỏi lại.

“Anh đừng cho đây là đất. mà đây là giá thấp nhất rồi đấy.” Mark thấy tôi nghi vấn, cho là tôi ngại đắt tiền.

“Được rồi, thì tám trăm đồng Euro. từ ngày mai. anh mang tôi đi dạo ở trong thành phố.”

Tôi gật đầu. số tiền này với tôi mà nói căn bản không tính là cái gì.

“Được. vậy thì bây giờ ngài đang ở đâu?” Mark vui vẻ nói.

” Giúp tôi tìm một khách sạn đi, ngày mai anh trở lại đón tôi, hiện giờ tôi cần nghỉ ngơi một chút” Tôi nói.

: “Không thành vấn đề, xung quanh đây có một khách sạn. 4 sao có được không?” Mark dò hỏi.

“Cũng được.”

Tôi không quan tâm lắm tới nơi ở, vì tôi tới đây chủ yếu là để tìm Dương Mân.

Từ chỗ này cách quảng trường thánh Marc không xa cho lắm. nhìn những kiến trúc cổ điển theo lối châu Âu này. mang lại cho tôi cảm giác mới lạ.

“Thế nào. cũng không tệ lắm phải không?” Mark nhìn thấy tôi như vậy thì rất đặc ý:

“Nó là khách sạn còn bảo lưu kiến trúc cổ độc nhất ở xung quanh đây.”

“Rất tuyệt” Tôi gật đầu. thấy chỗ này thực sự là rất hợp lý

.

Khi tôi bước chân vào trong đại sảnh khách sạn. thì cảm thấy nơi này quả thực là một lựa chọn đáng giá.

Ở đại sảnh có treo rất nhiều bức họa nổi tiếng thế giới của “Học viện mỹ thuật”, đồng thời còn bảo tồn được bức “bào tố” và một số bức tranh khác.

Tôi dùng hộ chiếu làm thủ tục. sau đó cùng Mark trao đổi phương thức liên lạc. đồng thời cùng đưa cho hắn một phần tiền đặt cọc. dặn hắn mai trở lại đón tôi.

Tôi chọn một gian phòng tương đối cổ điển. sau khi tắm nước nóng xong. tôi nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần. tự hỏi làm sao mới có thể tìm được hành tung của Dương Mân đây.

Dù sao đây cũng không phải là Trung Quốc. thế lực của tôi ở đây không có, rất khó cho việc tìm kiếm.

Cho nên tôi cần thời gian quan sát thực tiễn. sau đó tìm ra một phương án hợp lý nhất. như vậy mới có thể bảo đảm trong thời gian ngắn nhất tìm được nàng.

563. Chương 13: Đầu Mối Đến Từ Luiai

Sáng sớm hôm sau. tôi thì nhận được điện thoại của Mark, hắn nói hắn đã tới bến tàu trước cửa khách sạn. Lúc này tôi đang ăn sáng trong phòng, vội vã cầm cái bánh kem theo. sau đó rời khỏi khách sạn.

Từ xa tôi đã thấy Mark đứng ở bến tàu nhìn tôi vẫy vẫy tay, bên cạnh hắn là một thanh niên cao to.

Mark thấy đi tôi tới đây, vội vàng giới thiệu người bên cạnh: “Đây là em trai tôi, Luigi, nếu như đi trên đất liền. thì cứ gọi nó là được!”

“Xin chào. Luigi tiên sinh. tôi họ Lưu.” Tôi cùng không muốn nói tên mình, tránh cho người khác có thể nhận ra tôi.

“Lưu tiên sinh. thật cao hứng được phục vụ ngài!” Luigi mỉm cười nói.

“Ha hả. không cần khách khí như thế. nếu như hai người đều đi theo tôi thế này, thì sẽ không được tự nhiên. Luigi tiên sinh. anh cứ đi làm ăn trước đi. khi nào cần tôi sẽ gọi!” Tôi nhìn hắn nói.

“Không cần khách khí. đây là việc tôi phải làm! Tôi đã được anh trai tôi nói lại. là đã thu tiền gấp hai rồi, nên chúng tôi phải theo ngài mới đúng đạo!” Luigi nói.

“Là như vậy sao?” Tôi cười cười nhìn Mark.

“Ha hả. Thật ngại quá...” Mark ái ngại nhìn tôi.

“Không có gì, chi là công việc kinh doanh thôi, bên mua và bán đều đồng ý, vậy là được rồi!”

Tôi lắc đầu nói:

“Nếu là tôi, thì tôi sẽ không nói như các người đâu!”

“Nguyện ý cống hiến sức lực!” Mark nói.

Tôi lên chiếc thuyền nhỏ. còn Luigi đứng ở cửa khách sạn chờ. Chi cần tôi gọi. hấn hứa là dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới!

“Lưu tiên sinh. chúng ta bây giờ đi nơi nào?” Mark khởi động thuyền. sau đó quay đầu hướng tôi hỏi.

Đi chỗ nào? Nói thật là tôi chưa có mục đích cụ thể. với lại cũng không đoán được Dương Mân sẽ tới nơi nào.

Nếu như biết sớm như vậy, thì tôi đã lưu lại trên người nàng một đạo tinh thần ấn ký.

Từ lần trước khi Mạnh Thanh Thanh gặp chuyện không may, trên người mỗi nữ nhân của tôi, tôi đều lưu lại một đạo tinh thần ấn ký này!

Tôi suy nghĩ một chút, Mạnh Thanh Thanh rất có khả năng sẽ tới một số điểm danh lam thắng cảnh. Vì vậy tôi nhìn Mark nói:

“Như vậy đi. chung quanh đây có khu danh lam thắng cảnh nào không? Anh chỉ tôi tới đó!”

“Được. ở xung quanh đây có quảng trường thánh Marc. nhà thờ lớn thánh Marc. tất cả đều vô cùng nổi danh. đây là nơi phồn hoa nhất của Venice!” Mark giới thiệu.

Tôi không biết Dương Mân thích nơi nào. nên cũng chỉ có cách nào là cứ đi tìm thôi!

“Vậy chúng ta tới quảng trường thánh Marc xem một chút đi!” Tôi gật đầu nói.

“Quảng trường thánh Marc ở trên bờ. cách đây cũng không xa. để tôi bảo em trai tôi lái xe tới đón anh!” Mark nói.

“Thôi. nếu như không xa thì chúng ta tự đi. coi như là tản bộ!” Tôi không thể nói là nói.

“Được. vậy thì chúng ta cùng đi!” Mark gật đầu.

Thứ nhất. tôi muốn đi quanh đây để shopping, tuy rằng tỷ lệ gặp Dương Mân là rất nhỏ. nhưng dù sao con gái cũng thích đi shopping!

Trên đường phố người Hoa không có nhiều, cho nên tôi chỉ cần chú ý, là có thể phát hiện được mục tiêu. Trong suốt thời gian đi, cũng gặp mấy người Hoa. nhưng không phải là Dương Mân!

Đi tới quảng trường thánh Marc. tôi không gặp một thân ảnh quen thuộc nào. Giáo đường thánh Marc ở một bên. đối diện toàn là cửa hàng, bên kia lại là một nhà bảo tàng.

Tôi đi quanh giáo đường, sau đó dạo qua mấy cửa hàng trang sức, rồi chuẩn bị rời đi.

Mark ở bên cạnh tôi, thấy tôi như vậy, thì vô cùng kỳ quái. hỏi: “Người anh em, tại sao lại đi vội như vậy. rất nhiều thứ còn chưa xem. cũng không chụp ảnh lưu niệm. người hoa các người có câu: cưới ngựa xem hoa. hình như cũng chỉ như vậy phải không!”

Tôi biết Mark sớm muộn gì cũng biết, với lại tôi cũng đang tìm người, nên đem chuyện nói cho hấn:

“Kỳ thực tôi tới đây làm một số chuyện riêng, cũng không đâu.. .anh, tôi tới đây tìm bạn gái!”

“Tìm bạn gái?” Mark sửng sốt. sau đó nói:

“A, tôi hiểu rồi, hai người cãi nhau. cò ấy chạy tới đây, anh đi tìm. tôi nói có đúng không?”

“Không khác bao nhiêu cả!” Tôi cười cười. cũng không muốn nói cho hấn biết bệnh tình của Dương Mân.

“Người hoa ở đây không nhiều lắm. như vậy đi, anh có ảnh chụp của cô ấy không? Anh cho tôi xem biết đâu tôi lại có thể tìm cách giúp anh được!” Mark nói.

“Ảnh chụp thì không có, nhưng tôi có thể về khách sạn. bảo người nhà truyền qua mạng là được!”

Tôi nghe xong vô cùng tán thành, dù sao hai người tìm vẫn hơn một người!

“Được. biết đâu chúng ta lại làm nên kỳ tích!” Mark nói.

Nghĩ tới đây. tôi và Mark lập trở về khách sạn. gọi cả Luigi tới luôn.

Tôi vừa về tới khách sạn. lập tức gọi cho Lưu Duyệt một cú điện thoại.

“Thế nào. lào công, có tin tức của Dương Mân không?” Lưu Duyệt vừa nhìn thấy tôi gọi điện thoại, thì đã vội vã hỏi thăm.

“Còn chưa có, mới có một ngày một đêm. sao nhanh vậy được. à. em có ảnh chụp của Dương Mân không?” Tôi hỏi.

“Ảnh chụp? Có tác dụng gì à?” Lưu Duyệt hỏi.

“Ha hả. là như vậy, anh mới thuê một người lái xe địa phương, định đưa ảnh cho hắn cầm. hắn giúp anh tìm!” Tôi giải thích.

“Hóa ra là như vậy, chủ ý này rất hay, vậy thì anh đợi chút. em lập tức gửi qua cho anh!”

Lưu Duyệt nói.

Tôi lập tức kiểm tra hộp thư. mặc dù có mấy phong thư chưa đọc. nhưng không có thư của Lưu Duyệt gửi tới. có lẽ là chưa gửi được.

Lúc này, điện thoại trong phòng vang lên. hóa ra là tổng đài gọi điện thoại tới, nói là có một người tới tìm tôi, hỏi là có cho lên không. Tôi nghĩ là Luigi đã tới. nên đồng ý.

Chi chốc lát sau, Luigi liền đẩy cửa đi đến, cười nói: “Hắc. tại sao lại trở về? Không đi chơi sao?”

“Không phải. chuyện là như thế này...” Mark đem chuyện của tôi, nói lại cho Luigi một lần.

“Bạn gái? Bạn gái của anh cũng là người hoa sao?” Luigi nghe xong hỏi.

“Đúng. đương nhiên.” Tôi gật đầu.

“Hôm trước tôi cũng chờ mấy người Hoa. nhưng mà là toàn gia đi du lịch. chứ không phải là một mình.” Luigi tự nhủ nói.

“Cái gì!” Tôi nghe Luigi nói xong cả kinh: “Toàn gia? Có phải ba người không?”

“Đúng vậy, sao vậy? Có vấn đề gì sao?” Luigi không hiểu tại sao tôi lại kích động như vậy.

“Bạn gái của tôi cũng cùng với cha mẹ đi du lịch. nên đúng là 3 người” Tôi vội vàng nói: “Mấy người đó ở đâu, đi tới đâu?”

“Mấy người này ở trên cầu Lei Yatuo. họ định tới giáo đường thánh Marc.” Luigi suy nghĩ một chút nói.

” Cầu Lei Yatuo? Là một địa danh phải không? ở gần đó có khách sạn nào không?” Tôi hỏi

” Cầu Lei Yatuo thì là một điểm du lịch. gần đó hình như không có khách sạn...” Luigi lắc đầu.

Hóa ra là như vậy! Tôi thất vọng thở dài. bỗng nhiên tôi nghĩ đến ảnh chụp của Dương Mân. cứ đưa cho hắn xác nhận một chút. nếu như Dương Mân ở Venice, thì có thể tìm ra được!

Tôi mở hộp thư. thì thấy ảnh Lưu Duyệt đã gửi tới. Đây là một bức ảnh chụp Dương Mân đang làm việc ở công ty, nàng ngồi trước máy vi tính. trên mặt vẫn còn tùm tùm cười.

“Không sai! Chính là cô ấy! Tôi nhớ kỹ cô ấy!” Luigi bỗng nhiên chỉ vào tấm ảnh trong máy vi tính lớn tiếng kêu lên.

564. Chương 14: Tư Tưởng Mới

“Anh xác định là cô ấy?”

Tôi quay đầu lại nhìn Luigi. trên thế giới này lại có chuyện trùng hợp như vậy sao!

“Tôi nhớ kỹ, bởi vì cô gái này cùng nói tiếng Ý, làm cho tôi ấn tượng tương đối sâu sắc!”

Luigi nói:

“Hơn nữa cô gái này vô cùng thoải mái. hàn huyên với tôi rất nhiều về phong cảnh địa phương!”

Biết tiếng Ý? Thoải mái? Nếu như không phải có sự khẳng định của Luigi. thì tôi không dám liên tưởng, đây lại là Dương Mân. Bởi tính cách của nàng không phải là như vậy!

Dương Mân biết tiếng Ý? Tại sao tôi chưa bao giờ nghe nói qua? Dương Mân rất thoải mái sao? Hóa ra là, thế nhưng hiện tại... Đáng nhẽ nàng phải vô cùng buồn mới đúng chứ!

“Cô ấy có nói tên với anh không?” Tôi muốn xác định lại một chút. xem người mà Luigi nói có phải là Dương Mân không.

“Cô gái này hình như cùng có nói. nhưng tôi không nhớ được. tên của nước các người đều vô cùng kỳ lạ, nên tôi không có ấn tượng gì cả!” Luigi nhún vai, xoa tay nói: “Thật ngại quá! Vô cùng xin lỗi!”

“Chuyện này không có gì. tập quán bất đồng mà!” Tôi cười nói:

“Nếu như anh nói như vậy thì... ít nhất... chúng ta đã có một đầu mối. đó là nàng vẫn còn ở Venice!”

“Nếu như vậy, tại sao anh không đăng báo tìm người?” Mark suy nghĩ một chút. nói.

“Đăng báo?”

Tôi cười khổ một cái. tại sao tôi lại không muốn chứ! Thế nhưng nếu như tôi làm thanh thế quá lớn, Dương Mân mà biết. nàng chắc chắn sẽ rời đi, nên tôi nói: “Tôi sợ sau khi nàng biết, sẽ rời khỏi nơi này!”

“Hóa ra là như vậy! Thật ra tôi có một chủ ý, nhưng mà...” Luigi do dự một chút nói.

“Nhưng mà cái gì? Nói nghe một chút?” Tôi vội vàng hỏi. Bây giờ không phải là lúc nghĩ biện pháp. có được ý kiến nào hay cái đó.

“Là thế này, tài xế ở công ty chúng tôi đều có liên hệ với nhau! Tôi có thể đem ảnh chụp đưa tới trong tay họ. sau đó nhờ họ lưu ý!”

Luigi thấy tôi vô cùng chăm chú lắng nghe. cho nên tiếp tục nói:

“Nếu như trong số họ. có ai nhìn thấy bạn gái của anh. thì chúng ta sẽ biết!”

“Đây cũng là một biện pháp!” Tôi gật đầu nói:

“Cứ dựa theo phương pháp của anh làm đi!”

“Thế nhưng, có chuyện này, tôi phải nói trước một chút!” Luigi nhìn tôi nói:

“Những người ở đây mỗi khi làm việc, đều coi trọng thù lao!”

Tôi nghe xong cười. dân chúng ở các quốc gia tu bản đều là như vậy: “Nói đi. anh cần bao nhiêu?”

“Tiên sinh. anh hiểu lầm rồi, tôi và anh Mark đã thu tiền rồi, thì chúng tôi sẽ không nhận nữa!”

Luigi vội vã lắc đầu nói:

“Tôi nói là cho những anh em trong công ty, nếu như họ tìm được người, thì họ phải có thù lao tương ứng!”

“Hóa ra là như vậy!” Tôi gật đầu cười nói

“Vậy thì không sao. cứ theo giá thị trường mà làm là được rồi!”

“Vậy là được rồi!” Luigi vui vẻ nói.

Tôi giao cho Luigi phụ trách chuyện này, tuy rằng Luigi nói là không cần thù lao. nhưng hẳn cũng cần kinh phí hoạt động, nên tôi giao cho hẳn một khoản, làm cho hẳn vui mừng vô cùng.

Quả nhiên, hiệu quả lập tức tới, có hai người tài xế nói là đã gặp Dương Mân. nhưng mà đáng tiếc là. đó là quá khứ.

Lúc này tôi đang suy nghĩ. Dương Mân đi du lịch, nên hành tung vô cùng khó nắm bắt. càng khó hơn cho công việc tìm kiếm. ở?

Nàng đương nhiên phải giống tôi, mỗi ngày đều phải ở lại khách sạn. như vậy chỉ cần tìm tới khách sạn. là có thể tìm được Dương Mân!

Được rồi, muốn ở trong khách sạn. thì phải đăng ký, tôi cứ tìm khắp các khách sạn. là có thể tìm được Dương Mân!

Nghĩ tới đâu, tôi vội vàng gọi Mark cùng tôi đi tới các khách sạn ở quanh đâu. Mark không hiểu ý của tôi, nhưng vẫn mang tôi tới các khách sạn ở xung quanh.

Tôi bước vào trong một khách sạn. nhìn cô gái tiếp tân nói: “Xin chào. tôi muốn hỏi một chút. ở đây có 3 người khách nào là người Hoa hay không?”

“Ngài là ai?” Cô gái tiếp tân hỏi.

“Tôi là bạn của họ.” Tôi cho là có. liền vội vàng hỏi.

“Xin lỗi, ngài không phải là cảnh sát. nên không có quyền điều tra. xin thứ cho tôi không thể trả lời câu hỏi của ngài.” Cô gái tiếp tân nghiêm trang nói.

“Tôi thực sự là có việc gấp. có thể châm chước cho tôi được không?” Tôi đặt một tấm chi phiếu lên mặt bàn.

“Thật ngại quá. bán đứng khách hàng là việc tôi không làm được. xin mời đi cho!” Cô gái tiếp tân nói.

Lúc này, Mark ở bên cạnh tôi đã hiểu ý của tôi! Mark thấy kết cục như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu. cầm lấy số tiền trên bàn. xin lỗi cô gái kia. rồi kéo tôi ra ngoài. Ra cửa. hẳn mới nhìn tôi nói:

“Hóa ra anh muốn làm chuyện này sao! Không được đâu!”

“Thế nào? Có vấn đề gì à?” Tôi không nghĩ tới cô gái vừa rồi lại quật cường như vậy.

“Đương nhiên là có vấn đề, người ở đây coi trọng tiền nhưng cũng phải là do tiền mình làm ra, với lại ở đây có quy định, khách sạn không được phép tiết lộ lý lịch của khách hàng! Nếu như làm trái quy định này, sẽ bị xử phạt nghiêm khắc. thậm chí là ngừng kinh doanh”

Mark lắc đầu giải thích.

“Lại có chuyện như vậy sao!” Lúc này tôi mới hiểu. tại sao cô gái kia lại có thái độ như vậy, nên tôi nói: “Nhưng mà tại sao Luigi hôm nay có thể thông qua khách sạn tìm được tôi”

“Ha hả. đó là do nó nói tên và số phòng của anh, sau đó nhờ tổng đài giúp!” Mark nói:

“Nếu như không biết số phòng của đối phương, thì đừng hòng moi được tin tức gì!”

Giữa lúc tôi chuẩn bị rời đi. thì có mấy người mặc đồ đen đẩy cửa đi vào trong khách sạn. Họ nói với cô gái kia vài câu. cô gái kia vội vã gọi điện thoại, tươi cười mời họ vào trong.

“Bon họ là ai?” Tôi thuận miệng hỏi.

“Thành viên hắc bang địa phương, công ty của chúng tôi cũng phải định kỳ giao nộp phí bảo hộ cho họ!” Mark nói

“Mafia?”

Tôi biết ở Ý. thường có những tổ chức giống như Mafia.

“Đương nhiên không phải. Mafia sẽ không làm chuyện như thế này, chỉ có các tiểu bang phái mới thu tiền phí bảo hộ!” Mark lắc đầu.

“Tiểu bang phái cũng có thể thu phí bảo hộ? Các người phải định kỳ giao nộp?” Tòì có chút kỳ quái.

“Đừng coi họ là tiểu bang phái. bởi vì chuyện gì họ cũng có thể làm. đập phá. phóng hỏa. ngay cả cảnh sát cũng không làm gì được. chúng tôi dùng tiền mua bình an!” Mark cười khổ nói:

“Chuyện này cùng đã là thói quen rồi!”

Đang nói chuyện, có một trung niên đeo cà vạt đi tới, và nói chuyện với mấy tên áo đen vài câu. sau đó đưa cho họ một cái túi to. Mấy người mặc áo đen nhận lấy, xem qua một chút. hài lòng gật đầu rời đi, trung niên đi theo đưa tiền.

Tòì bỗng nhiên nghĩ tới một chủ ý, nhìn Mark nói: “Đi. chúng ta qua xem!”

“Quá đầy xem? Bọn họ đều là thành viên của hắc bang đấy!” Mark vội vàng ngăn cản tôi.

“Không sao đâu!”

Tôi vỗ vỗ vai Mark cười cười. sau đó thẳng đi tới. Hắc bang? Hiện giờ tôi là thủ lĩnh của hắc bang.

Mark bắt đắc dĩ, đành phải đi theo phía sau của tôi.

“Mấy vị xin dừng bước!” Tòì tiến tới trước mặt mấy người mặc áo đen. nói.

565. Chương 15: 30 Phút

“Các người không nhận ra tôi, tôi cũng không nhận ra các người.” Tòì cười nói:

“Thể hiện tại tôi muốn nói chuyện làm ăn với các người!”

“Làm ăn? Làm ăn cái gì?” Người áo đen này liếc mắt nhìn tôi, lạnh lùng hỏi.

“Không biết các người có địa vị gì trong bang?” Tôi muốn xác định địa vị và tư cách của những thành viên này, nếu như ở tầng chót trong bang, thì cũng không cần nói làm gì.

“Tôi là đầu mục một khu vực. có chuyện gì thì nói mau đi!” Người áo đen không nhin được nói.

“Được rồi, xin hỏi anh xưng hô thế nào? Chúng ta đổi một chỗ khác nói chuyện, có được không?”

Tôi không quan tâm tới thái độ của hắn.

“Người kêu ta là Curry là được rồi, đi theo ta. nhưng nếu như ta phát hiện ra người lừa giỡn, thì cứ liệu đi!”

Curry liếc mắt nhìn tôi hừ lạnh nói.

“Dẫn đường đi.” Tòì nhàn nhạt nói.

Tôi đi theo phía sau Cuny, tới một cái quán bar” trong một ngõ nhỏ. Mark mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn theo bên cạnh của tôi.

Cũng chính vì hành động này của hắn. cho nên về sau. hắn là một trong những người có uy vọng ở thành Venice.

Trên quán Bar” có viết một sổ chữ bằng tiếng Ý, nhưng tôi nhìn lại không hiểu là gì.

Nhưng nhìn tình hình thì đây chắc là cứ điểm của hắc bang này. Curry tìm một gian phòng, ngồi xuống ghé xô pha. nói: “Ngồi đi. người có thể nói rồi.”

Tôi thấy Curry không biết tôn trọng người khác, khẩu nào chi là một tên tiểu đầu mục!

“Tôi muốn nhờ các người tìm hộ một người!” Tòì nói ra mục đích của mình.

“Tìm người? Ha ha!” Curry nghe xong đột nhiên cười to nói:

“Người coi chỗ này là nơi nào? Là phòng của thám tử tư, hay là cục cảnh sát? Tìm người? Thật là quá buồn cười!”

“Người nghĩ như thế nào mà lại cảm thấy buồn cười?” Tôi liếc mắt nhìn Curry, loại mắt không trông thế này, vậy mà cũng có thể làm đầu mục hay sao?

“Đương nhiên là chuyện. người nhờ hắc bang đi tìm người? Nói ra có khi bị người khác cười đến rụng răng!”

Curry không kiêng nể gì cả cười nhạo tôi nói.

“Tôi nhờ các người tìm người, là nhận ra uy vọng của các người với khách sạn vừa rồi. làm một việc đơn giản, kiếm được nhiều tiền, chẳng nhẽ các người lại không muốn sao?”

Tôi nói.

“Người có thể ra bao nhiêu tiền?” Curry không cười nữa. nhìn tôi nói

“Người nói đi.”

Tôi không quan tâm là bao nhiêu tiền. chỉ cần tìm được Dương Mân, bao nhiêu cũng có thể.

“500.000. người có thể đưa ra không?” Curry báo một con số.

“500.000? Được. chỉ cần các người giữ lời hứa là được!” Tôi gạt đầu.

Curry không nghĩ tới tôi lại đáp ứng yêu cầu của hắn. trong đầu hiện lên một kế hoạch:

“Người muốn ta làm như thế nào?”

“Người chỉ cần sử dụng thế lực của mình. kiểm tra các khách sạn ở Venice này một chút. xem có ba người Hoa. 1 nam. 2 nữ hay không, nam gọi là Dương Hùng, một người nữ tên là Lý Tiểu Hồng, người còn lại tên là Dương Mân.” Tôi nói:

“Chỉ cần người tìm được khách sạn họ ở. thì sẽ có số tiền của mình.”

“Đơn giản như vậy? Được rồi. Không thành vấn đề. nhưng mà ta nghĩ. người cũng nên đặt cọc một số tiền.”

Curry suy nghĩ một chút nói.

“Người muốn bao nhiêu?” Tôi không phản đối. bởi đặt cọc tiền cũng là chuyện bình thường.

“Một nửa, 250.000.” Curry nói.

“Không thành vấn đề!” Tôi đồng ý với yêu cầu của Curry, lấy chi phiếu ra. chuẩn bị viết.

“Không phải cái này, ta đưa cho người một số tài khoản, người chuyển tiền vào đó là được!”

Curry khoát tay áo nói một số tài khoản.

Tôi không nói gì. trực tiếp chuyển tiền vào tài khoản cho hắn.

Curry dùng điện thoại kiểm tra một chút. thấy tiền đã được chuyển. nên thỏa mãn gật đầu.

“Thế nào. có thể bắt đầu làm việc chưa?” Tôi mở miệng hỏi.

“Làm việc? Ha ha ha ha Ha ha!” Curry đột nhiên điên cuồng cười lớn.

“Người cười cái gì?” Tôi có chút mất hứng.

“Cười cái gì? Người không cảm thấy buồn cười sao? Bảo hắc bang đi tìm người, không muốn ăn đòn thì đi mau đi!”

Curry vẫy tay nhìn tôi, lớn tiếng quát.

“Người có ý gì?” Sắc mặt tôi trầm xuống.

“Có ý gì, đương nhiên là đùa giỡn người rồi! Người cho là ta sẽ giúp người tìm người sao? Người bị gạt rồi! không muốn ăn đòn thì rút nhanh, đồ phương đông ngu ngốc!” Curry cuồng vọng nói.

“Ha ha ha ha! Cút nhanh lên!” Thủ hạ của Curry lớn tiếng cười.

Mark nhú mào. thấv tôi bị gạt. định nói gì đó lại thôi. Hấn kéo áo tôi, ý bảo không nên vọng động, đối phương là người của hắc bang, không dễ chọc vào

“Mày đã lấy tiền của tao. nhưng lại không định làm việc?” Tôi không để ý tới Mark. lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Curry ” hỏi.

“Đúng thế thì thế nào? Thế nào? Muốn dọa tao à, có phải muốn ăn đòn không?” Curry đùa cợt nói.

“Được. các người dám nói ra tên của bang phái các người không?” Tôi vốn không định làm lớn chuyện. nhưng đám này đúng là làm cho tôi phải tức giận.

“Nói cho mày biết thì như thế nào? Chúng ta là Đảng Bạch Mã. thế nào. mà định tới đồn cảnh sát báo án hay sao? Mày đi đi. tùy tiện! Cảnh sát sẽ tin mày sao. ngay cả chứng cứ cũng không có. nói tới một vạn năm cũng không ai thèm nghe! Ha ha ha a!” Curry càn rờ nói.

“Được. tao ra ngoài gọi điện thoại, chúng mày chỉ cần ngồi chờ ở đây 30 phút. tao đảm bảo chúng mày sẽ thay đổi chủ ý!” Tôi cố nén tức giận nói.

“Ha ha? Mày đang nói cái gì? Ba mươi phút làm tao thay đổi chủ ý?”

Curry căn bản không tin lời nói của tôi:

“Các anh em. có nghe thấv hấn nói gì không? Hấn nói 30 phút! Ha ha! Nó tưởng nó là ai? Nó là Thượng Đế sao?”

“Không cần nói nhiều vô ích, mày có dám cá với tao không?” Tôi cắt ngang lời nói của Curry.

“Đánh cá? Được. cá thì cá. Nếu như mày bây giờ rời đi. tao sẽ tha cho mày một con đường sống, nhưng nếu mày không đi. thua cuộc. thì đừng trách chúng tao!” Curry nhìn tôi nói.

“Được. thế nhưng nếu mày phải thay đổi chủ ý?” Tôi hỏi ngược lại.

“Tao? Không có khả năng tao sẽ thay đổi chủ ý!” Curry không tin một tên du lịch đắt khách quê người như tôi. có thể làm hấn thay đổi chủ

ý-

“Tao nói là nếu như!” Tôi không muốn buông tha cho Curry nữa.

”Nếu như? Được rồi, nếu như tao thua. thì tao không những giúp mày tìm người, mà còn trả lại 25 vạn cho mày!” Curry suy nghĩ một chút nói.

“Được. một lời đã định!” Tôi gạt đầu lấy điện thoại di động, bấm số điện thoại của Đồ Tiểu Uy.

Sau đó tôi nói tình hình lại với hấn một lần, bảo hấn nói với Quách Khánh vài câu.

Đồ Tiểu Uy ngồi nghĩ nửa ngày, mới nhớ lại là ở Ý có một bang phái nhỏ là Đảng Bạch Mã, đang mua súng ống của hấn. thế nhưng bình thường Đồ Tiểu Uy đâu thèm để ý tới loại này.

Lúc này gọi điện thoại cho thủ lĩnh của đảng này là Owens. điều này làm cho Owens kích động vô cùng. nếu như có thể có quan hệ tốt với Đồ Tiểu Uy, thì không những Đảng Bạch Mã sẽ thoát khỏi danh tiểu bang phái. mà còn có cơ hội vươn cao!

Thế nhưng Owens chưa kịp vui mừng. thì đã nghe Đồ Tiểu Uy nói tiểu đệ của hấn là người xấu ra, Owens tức giận không ngớt. chuyện này có phải do hấn làm đâu!

Nếu như Đồ Tiểu Uy chỉ là một thương nhân bán súng, thì hấn sẽ không sợ. nhưng sau lưng Đồ Tiểu Uy lại là một công ty lính đánh thuê, một hắc bang như hấn sao có thể dám đắc tội?

Đồ Tiểu Uy vừa cúp điện thoại, thì Quách Khánh đã gọi tới. Tuy rằng Owens và Quách Khánh không có quan hệ gì. nhưng mà một hắc bang lớn nhất Châu Á, thường có rất nhiều quan hệ với các Hắc bang ở Châu Âu.

Cho nên Owens không dám chậm trễ, vội và lễ phép hỏi thăm xem Quách Khánh có chuyện gì không, không nghĩ tới vẫn là chuyện mà Đồ Tiểu Uy nói với hắn! Owens tức giận nổi trâm lồi đình. thề là phải đánh tên thủ hạ kia thành đầu heo!

Hắn cười lấy lòng với Quách Khánh, nhưng sau khi Quách Khánh cúp điện thoại, thì một loạt các hắc bang số 1. số 2...ờ Châu âu gọi điện thoại.

..Trên trán của Owens mồ hôi chày ròng ròng.

566. Chương 16: Bắt Đầu Tìm Kiếm

Mà những lão đại hắc bang kia nghĩ. chuyện này cùng bình thường, tận dụng tranh thủ được mối quan hệ nào thì cứ làm. cho nên cũng đồng ý.

Quách Khánh thì không biết. thế nhưng Owens đã nổ phổi vì tức giận! Đặt điện thoại xuống, thấy không ai gọi nữa. hắn vội vã bấm số cho Curry!

“Hai mươi phút rồi! Tao nghĩ là mày nên thay đổi chủ ý, hối hận lúc này vẫn còn kịp!”

Curry nhìn đồng hồ đeo tay, vẻ mặt trào phúng nhìn tôi nói.

“Ha ha ha ha!” Thủ hạ của Curry cùng phụ họa cười theo ha ha.

Lúc này tôi gọi điện thoại là dùng Hán Ngữ. cho nên Curry và Mark đều không hiểu tôi đang nói cái gì.

Trong lòng tôi cũng tương đối bồn chồn. vì nếu như ở Châu Á, thì Đồ Tiểu Uy và Quách Khánh có thể làm được. ở đây cũng làm được. nhưng trong vòng 30 phút thì có lẽ là hơi nhanh!

“Chúng ta đi thôi...” Mark nhìn tôi nhỏ giọng nói: “Bọn họ đều là phần tử của hắc bang đó!”

“Không sao đâu!” Tôi nhìn Mark cười một cái tự tin.

Rất may, chưa tới 30 phút thời gian. điện thoại cho Curry đã vang lên! Curry không khỏi liếc mắt nhìn tôi, có một cảm giác bồn chồn dâng lên. Bởi vì người gọi tới là thủ lĩnh của bang Owens!

” Curry, mày là thằng khốn kiếp. mày xảo trá với ai tao không cần biết. nhưng mà mày lại dám xảo trá với người có thể lực nhất thế giới hiện này !Mày muốn chết nhưng tao còn muốn sống!”

Owens tức giận mắng Curry làm cho màng nhĩ hắn vang lên ông ông.

“Ông chủ. ngài nghĩ sai rồi, tôi đâu có...” Curry ôm tâm lý may mắn hỏi.

“Đánh rắm! Mày lại còn trốn mắt mà nói dối được sao? Được rồi, vậy thì mày chờ chết đi. tao không giúp được mày !” Owens giận dữ nói

“Lào bản. thực ra tôi lấy được 25 vạn từ trong tay một du khách Hoa hạ. chứ có làm gì đâu!”

Curry vẫn không tin Owens phần nộ là bởi vì tôi

“Mày cuối cùng cũng thừa nhận? Tao nói chính là người Hoa này, mày có biết hắn là ai không? Hắn là thủ lĩnh của Tam Thạch Bang, là ông chủ phía sau của công ty lính đánh thuê ở Châu Phi!”

Chvens găm hét lên:

“Mày không phải là không muốn sống đó chứ? Mày muốn làm cho Đảng Bạch Mả chúng ta tiêu biến trên địa cầu này hả?”

“Cái gì...”

Curry nghe Owens nói xong, thiếu chút nữa ngớ ngẩn. làm sao có thể...

“Đừng cái gì, tao đang chạy tới chỗ mày, lập tức đem tiền tra lại người ta. Đối với người ta phải tôn kính! Những chuyện khác chờ tao tới rồi nói!” Owens ra lệnh.

“Dạ...” Curry chán chường nói.

“Chuyện này... Lưu tiên sinh...” Curry cúp điện thoại, lấp bắp nhìn tôi nói. đôi mắt của hắn tràn đầy ôn hòa. với hình tượng lúc này như là hai người khác nhau vậy.

“Thế nào. Curry tiên sinh. ông có thể cho tôi biết quyết định không? Là đánh tôi thành heo. hay là từ bỏ mở một con đường cho tôi?” Tôi mỉm cười nhìn Curry, bình tĩnh nói.

Mark đương nhiên không biết nguyên do. nhìn thái độ của tôi như vậy, thì há mồm kinh ngạc. trên thế giới này lại có chuyện như vậy sao?

Nhưng mà hắn nghĩ. tránh được một hồi chuyện xấu như vậy, thì đã là rất tốt rồi.

“Lưu tiên sinh... Tôi... Thực ra lúc này tôi chỉ đùa mà thôi. tôi sao dám có ý thu tiền của ngài. để tôi trả lại!”

Curry nghe tôi nói như vậy, trong lòng lập tức bồn chồn. cố gắng nở nụ cười.

“Như vậy sao được chứ. đó là tiền đặt cọc. các người còn phải giúp tôi tìm người!” Tôi lắc đầu cười nói.

“Còn nhìn cái gì, tìm người, tìm người! Để tôi phân phó thủ hạ đi tìm người!” Curry nghe xong vội vàng nói:

“Chỉ có một chút chuyện như vậy, đâu đáng lấy tiền chứ!”

“Được rồi, anh cứ chăm chỉ làm việc, 50 vạn đó coi như là tiền phí đi!” Tôi không quan tâm tới tiền. chỉ lo lắng cho Dương Mân. một chút tiền như vậy, có đáng gì

Mark dùng vẻ mặt khiếp sợ nhìn tôi và Curry! Hắn không nghĩ ra. Curry lúc này còn đang vênh vác, hiện giờ lại có thể cúi đầu. Hóa ra tiii không phải là người bình thường, trong lòng lại càng hiếu kỳ về thân phận của tôi!

“Sao có thể như vậy...”

Curry còn đang nói. thì cửa phòng bị đẩy ra. một người đầu hơi vọt tới, sau khi nhìn thấy tôi, lập tức chấp tay nói:

” Xin chào Lưu Lỗi tiên sinh. tôi là Owens người phụ trách Bạch Mã Đẳng, thủ hạ của tôi không biết thân phận của ngài. đã đắc tội rồi!”

Tôi cũng vội vàng đứng dậy và hắn bắt tay hắn. dù sao đây cũng không phải là địa bàn của tôi, đồng thời tôi còn chuyện phải nhờ người, nên cũng không thể tỏ ra kiêu ngạo thái quá.

“Xin chào. Owens tiên sinh.”

Nói tới đây tôi liếc mắt nhìn Curry. phát hiện hắn cũng đang nhìn tôi!

Tam Thạch Bang cũng chỉ lớn mạnh từ một tiểu bang phái thu phí bảo hộ. cho nên tôi cũng không phản cảm với cách làm của Curry!

Bây giờ nhìn thấy hắn như vậy, tôi cũng không muốn làm tuyệt hi vọng của hắn. dù sao tôi cũng cần người tìm kiếm Dương Mân. để cho hắn một con đường, hắn sẽ nỗ lực hơn rất nhiều

Vì vậy tôi nhìn Owens nói: “Ha hả. Owens tiên sinh nói quá lời, tôi chỉ là cùng Curry tiên sinh nói chuyện làm ăn. lúc này chỉ là không hợp ý thôi, phải không, Curry?”

Curry thấy tôi nói như vậy sao không hiểu tôi cho hắn một con đường để lùi. lập tức cảm kích liếc mắt nhìn tôi, sau đó nói:

“Đúng vậy, tôi với Lưu tiên sinh đang trò chuyện. đương nhiên là trong làm ăn thì phải có lúc không hợp ý.”

Owens biết rõ tình huống không phải như vậy, thế nhưng nếu tôi đã không truy cứu. thì hắn lại càng vui vẻ, bèn nói:

“Lưu tiên sinh. xem ra là tôi hiểu lầm! Ha hả. Curry, Lưu tiên sinh đường xa tới tìm bằng hữu. tiền chúng ta sẽ không nhận. có thể làm việc cho Lưu tiên sinh. là vinh hạnh của chúng ta!”

Curry vừa định trả lời. tôi vội vàng khoát tay áo nói: ”Chuyện này

Owens tiên sinh không cần quan tâm như vậy, người ta nói vạn mà quy nhất, tôi nhờ Curry làm việc, đương nhiên phải tra thù lao rồi!”

“Chuyện này không tốt lắm đâu...” Owens cũng muốn kiếm tiền, tiền thì làm gì có ai chê!

“Không sao đâu. Owens tiên sinh. tiền đối với tôi không quan trọng, ông còn không hiểu điều này hay sao?” Tôi cười cười nói.

“Đúng vậy, là tôi hẹp hòi! Vậy được. nếu Lưu tiên sinh đã hào sảng, tôi cũng không thể không nể tình. tôi đảm bảo bọn Curry sẽ nỗ lực làm việc!” Owens gật đầu nói với tôi một câu hứa hẹn.

“Đó là nhất định rồi! Nếu Lưu tiên sinh nể tình. tôi cũng không thể lòng tham không đáy. chi cần số tiền đặt cọc là đủ rồi, không cần phải đưa thêm nữa!” Curry lập tức lên tiếng. nói.

Tôi cũng không kiên trì, chi cần hai bên đồng ý là được rồi.

Lúc này Mark nghe câu chuyện của chúng tôi như lọt vào sương mù. tại sao chi trong chốc lát nhu vậy mà mọi việc lại biến chuyển!

Dưới sự đốc thúc của Owens. tất cả thành viên của đảng Bạch Mã điên cuồng hoạt động, tất cả bang chúng đều được phái tới những khách sạn xung quanh tra người

Đôi khi những thành viên áp chót của bang làm việc. kết quả lại cao. vì họ là những người tiếp cận với cuộc sống của người dân.

Trong lúc nhất thời. ở tất cả các khách sạn của Venice, đều thấy thân ảnh của đảng Bạch Mã ông chủ các khách sạn này còn tưởng, 3 người Hoa này bị Bạch Mã đảng phát lệnh truy nã!

567. Chương 17: Khoảnh Khắc Nguy Hiểm

Cha của Dương Mân là Dương Hùng đang ở quầy mua bán của khách sạn mua thuốc lá, thấy mấy người mặc áo đen nhiều lần nói tới mấy người Hoa hoa gì đó. sau đó lại có một cô gái liếc mắt nhìn Dương Hùng.

Dương Hùng không biết tiếng Ý, đương nhiên là không hiểu họ nói cái gì, nhưng kinh nghiệm nhiều năm cho hắn biết. ra ngoài là phải cẩn thận. cái nhìn của cô gái kia không có ý tốt!

Dương Hùng nhanh chóng nghĩ. bọn họ nói như vậy, nhất định là có liên quan tới mình!

Nghĩ tới đâu, Dương Hùng không dám chậm trễ, vội vàng trở về phòng, đem sự tình nói cho Lý Tiểu Hồng và Dương Mân!

Dương Mân cũng hiểu chuyện có sự kỳ quái. chẳng nhẽ đây là một hắc ****! Vì vậy Dương Mân quyết định đi dò xét. sau đó mới quyết định.

Khi Dương Mân đi tới đại sảnh dưới lầu, ở rất xa đã nghe thấy quản lý và mấy người áo đen nói chuyện!

Dương Mân vội vã nấp sau một cây cột. nghiêng tai. cố gắng nghe bọn họ nói chuyện.

Bởi cách khá xa. cho nên Dương Mân nghe không được rõ, thế nhưng cũng mơ hồ nghe được bọn họ nói mấy chữ “Ba tên người Hoa. hai nữ một nam...” điều này làm cho Dương Mân hoảng sợ!

Cả cái khách sạn này chỉ có bọn họ là người Hoa. đồng thời lại vừa vặn hai nữ một nam. chẳng nhẽ bọn họ định gây bất lợi cho mình?

Dương Mân đã đọc những tin tức kiểu như người du lịch nước ngoài đột nhiên biến mất. mà dọa người nhất chính là chuyện. có một thiếu nữ bị cắt hết chân tay, biến thành người điên còn sau đó còn bị treo trưng bày!

Nghĩ tới những chuyện này, Dương Mân nổi da gà, mình chỉ còn sống được mấy tháng, thế nhưng trước khi chết. cũng không muốn bị người ta hãm hại!

Nghe đến đó. Dương Mân không cần nghe tiếp. vội vã xoay người trở lại phòng mình. rồi đem sự tình đơn giản nói lại cho cha mẹ mình một lần.

Lý Tiểu Hồng nghe xong thì sợ hãi vô cùng. chỉ có Dương Hùng là tương đối trấn định. ba người hợp lại tính. mới tới đây không lâu, hóa ra lại bước chân vào một cái Hắc ****!

Nhà của Dương Mân không phải là giàu có gì. Dương Mân mấy năm nay kiếm được tiền, nhưng cũng không phải là nhiều, cho nên sau khi tính toán cần thận. mới quyết định Venice chính là trạm thứ nhất. Khi tới nơi rồi chỉ tìm những khách sạn phổ thông, ý là tiết kiệm cho chuyến đi

Còn về tiền đặt cọc trong khách sạn. thì ba người đã quyết định bỏ. dù sao tính mạng vẫn là quan trọng nhất! Vì vậy, cả nhà Dương Mân thu thập hành lý, chuẩn bị rời khỏi khách sạn

Ba thành viên bạch mã đang nhận được mệnh lệnh của Owens, là tới khách sạn thuộc địa bàn của mình điều tra. Khi bước chân tới một khách sạn tên là là Holiday Evening, thì đã là nơi cuối cùng.

Vốn bọn họ không nghĩ là ở đây có. nhưng vì để chắc chắn. nên đành đi vào!

Khi bọn họ nghe cô gái tiếp tân ở đại sảnh nói chuyện hàm hồ. thì bọn họ biết là có điều gì đó không bình thường, cho nên mới bảo cô gái kia gọi quản lý ra

Quản lý cũng không dám đắc tội bọn họ. khi nghe bọn họ hỏi về 3 người Hoa. thì quản lý cũng tra lời thực.

Đắc tội với những người này. hậu quả còn kinh khủng hơn là đóng cửa khách sạn!

Khi biết trong khách sạn này có 3 người Hoa. thì mấy tên này hung phấn vô cùng. đây đúng là cơ hội lập công chuộc tội!

Sau khi biết được tin tức này, bọn họ lập tức đối chiếu với lý lịch trong khách sạn. khi thấy không khác gì so với những gì Owens cung cấp. thì ba người phá lên cười tại chỗ!

Nhiệm vụ lần này vô cùng quan trọng, Owens đã tuyên bố ai hoàn thành nhiệm vụ lần này, thì sẽ thăng cho người đó lên làm đầu mục một phố!

Xem ra công lao này không ai đoạt được rồi, cho nên ba người vội vã gọi điện thoại cho Owens báo tin mừng!

“Ông chủ. chúng tôi đã tìm được 3 người Hoa này, bây giờ chúng tôi phải làm gì?” Trong ba người, thì chỉ có lão William là tương đối lịch lãm. hắn nói.

“Tìm được rồi? Vậy thật sự là quá tốt!” Owens nghe xong cũng vô cùng vui vẻ: “Các người hiện đang ở đâu?”

“Ở khách sạn Holiday Evening.” William hồi đáp.

“Được. các người chờ ở đó, tôi sẽ lập tức tới ngay, đồng thời xem bọn họ có ở trong khách sạn hay không!” Owens ra lệnh.

“Có cần tôi khống chế bọn họ không?” William hỏi.

Owens nghe William nói thì trầm ngâm. hắn nhìn về phía tôi, đem ý của William lặp lại một lần.

Tôi không muốn cho mấy người Dương Mân phải sợ. vì vậy nói: “Âm thầm giám thị!”

“Âm thầm giám thị!” Owens ra lệnh.

“Ông chủ. chẳng nhẽ không cần chúng tôi xuất thủ giáo huấn bọn họ?”

William tranh công nói.

“Hỗn đản. giáo huấn cái rắm. bọn họ là người quan trọng, không những không được giáo huấn, mà còn phải âm thầm bảo vệ họ!” Owens mắng.

“Dạ.-ông chủ...”

William vô mộng ngựa. lại hóa thành sò *** ngựa. cho nên hắn có chút uể oải. vốn hắn cho rằng, những người này đắc tội ông chủ của mình. nhưng mà hóa ra lại không phải

William hỏi rõ ràng số phòng của Dương Mân. sau đó mang theo hai người khác lên lầu. Khách sạn này không lớn. nên không có thang máy chỉ có một cái cầu thang duy nhất!

Cũng bởi vì như vậy, nên Dương Mân mới không có cơ hội trốn được lần nữa.

Khi mấy người William lên lầu, thì cả nhà Dương Mân đang xuống lầu

Để không làm cho người khác phát hiện. Dương Mân cố ý ngụy trang một chút. mặc toàn âu phục. đầu còn đội thêm mũ!

Nhìn ba người áo đen đi lên lầu, Dương Mân và Dương Hùng vô cùng khẩn trương, nhưng cùng không có cách nào. chỉ đành mạnh dạn đi tiếp. giấu nỗi sợ của mình xuống, trong lòng âm thầm cầu nguyện, không có chuyện gì là tốt nhất!

Lý Tiểu Hồng không biết gì. nhưng đối với họ thì như vậy là tốt nhất. chỉ có vậy mới làm cho Lý Tiểu Hồng được tự nhiên.

Bọn William chỉ liếc mắt nhìn họ. không chú ý nhiều, dù sao thì khách sạn có khách nhân là chuyện thường.

Khi hai đoàn người đi qua nhau, trái tim của Dương Mân đập nhanh vô cùng. nhưng dù sao cùng phải nhin xuống.

Khi William lên trên. thì coi như nguy hiểm đã được giải tỏa. Dương Mân và Dương Hùng đều âm thầm thở dài một hơi.

Nhưng khi cả nhà Dương Mân. quản lý đại sảnh đột nhiên hô một tiếng nói: “Dương tiên sinh, gia đình các người muốn đi hay sao?”

Dương Mân tim đập mạnh một cái. khẩn trương tới mức suýt nữa thì phát bệnh. Dương Hùng âm thầm hồi hận. mắt thấy sắp thành công. nhưng lại thua trong tay một người!

Nhưng mà trong đại sảnh đâu chỉ có một mình bọn họ. tốt nhất là nên giả vờ tiếp.

Nghĩ tới đây, Dương Hùng làm bộ như không có chuyện gì. nhìn quản lý đại sảnh gặt đầu nói:

“Đúng vậy, đi ăn cơm. lập tức trở về!”

“Ăn cơm thì phải ra ngoài làm gì. tới đây, tôi dặn nhà bếp làm cho các vị!” Quản lý đại sảnh đương nhiên không tin Dương Hùng nói. hắn vừa rồi đã nhìn thấy Dương Mân lén lút xuống lầu. trực giác nói cho hắn biết. cả nhà Dương Mân đang chuẩn bị rời đi!

KỶ thực quản lý đại sảnh cũng không muốn xen vào việc của người khác. thế nhưng nếu như những người này ở trước mặt mình trốn đi, thì Bạch Mã đảng sẽ đổ tội lên đầu mình! Để tránh tội, hắn đành phải “thiện ý” nhắc nhở một chút!

Mấy người của bạch mã đảng đều không phải người ngu. nghe được quản lý đại sảnh nói như vậy, lập tức xoay người nhìn 3 người nhà Dương Mân.

Nghe thấy quản lý đại sảnh gọi người kia là Dương Tiên sinh. Lẽ nào đây chính là người mà họ muốn tìm!

Nghĩ tới đây. William không còn nhớ tới câu “âm thầm bảo hộ” mà Owens nói. Hét lớn:

“Mày đứng lại đó cho tao!”

Gia đình Dương Mân đã biết những người này tới vì họ. cho nên thấy William nói. Dương Hùng lập tức kéo Dương Mân và Lý Tiểu Hồng chạy ra ngoài cửa!

Quản lý đại sảnh cũng không ngăn cản. mà chỉ đơn giản hét lớn: “Dương tiên sinh. các người có việc gì vậy? Có gì không ổn à?”

“Bắt bọn họ!”

William nhìn hai người thủ hạ ra lệnh. ba người sải bước đuổi theo.

Dương Hùng phải kéo hai người, nên tốc độ không được tốt lắm. chạy được một đoạn thì chậm lại.

Mà ba người William. tuy rằng không phải là kiện tướng thể dục thể thao. thế nhưng là thành viên của Hắc bang, nên rất nhanh chóng đuổi kịp 3 người nhà Dương Mân!

Tim của Dương Mân chịu không nổi. chạy được vài bước. thì dừng lại.
Dương Hùng và Lý Tiểu Hồng không còn cách nào khác. đành phải dừng lại bên người của Dương Mân.

“Các người muốn làm gì!” Dương Hùng nhìn ba người William lớn tiếng hỏi.

568. Chương 18: Dương Mân Lạnh Lùng

William không hiểu Hán Ngữ. thở hổn hển nhìn Dương Hùng hỏi.

Dương Mân biết nói tiếng Ý, thấy William đuổi tới nơi rồi, mà không đánh. vì vậy thử hỏi:

“Các người đuổi theo chúng tôi làm gì?”

William nghe hiểu. thì lập tức vui mừng! Lúc này hắn đuổi theo tới đây, thì mới nghĩ ra, ông chủ mình bảo là âm thầm theo dõi, không thể lộ diện.

Nhưng mà giờ đã lộ diện rồi, hơn nữa còn kinh động tới bọn họ. thì hắn lại phát sầu.

Bây giờ hắn không biết làm sao. hay là mạnh mẽ khống chế bọn họ, hay thả bọn họ đi, William đang buồn vì ngôn ngữ không thông, nhưng không ngờ trong số họ lại có người biết nói tiếng Ý.

Vì vậy William vội vàng đáp:

“Các người chạy làm gì. tôi không có ác ý!”

Dương Mân nghĩ thầm, người không có ác ý? Làm gì có ai tin tưởng, không có ác ý, thì lén lút theo mình làm gì?

“Nếu không có ác ý, tại sao lại đuổi theo chúng tôi?” Dương Mân hỏi ngược lại.

“Chúng tôi đúng là không có ác ý, chỉ là ông chủ của chúng tôi muốn gặp ba vị!” William giải thích.

“Ông chủ của các người? ông chủ của các người là của ai? Chúng tôi không quen!” Dương Mân nói:

“Chúng tôi chỉ khách tới du lịch. các người có nhận nhầm không?”

“Không nhầm. không nhầm. chính là ba người các vị!” William nói:

“Tôi còn biết các người là Dương Mân. Dương Hùng, Lý Tiểu Hồng, cô xem. tôi nói có đúng không?”

Dương Mân nghe vậy thì lòng mà nhẩn tít lại! Xem ra chuyện này không đơn giản như mình tưởng tượng. Đối phương biết rõ mình như vậy. hiện giờ lại giữ mình. không biết là định làm gì?

“Ông chủ của các người tìm chúng tôi? Tôi và các người không quen. lại không biết ông chủ của các người là ai. Anh thấy trên đường này không động thủ được. nên mới lừa chúng tôi đi chỗ khác. đúng không?” Dương Mân cười lạnh nói.

“Tiểu thư. cô hiểu nhầm rồi. chúng tôi không có ý như vậy!” William cười khổ nói:

“Không sợ nói cho cô biết. Chúng tôi chính là thành viên của bạch mã đảng ở Venice. Nếu như chúng tôi muốn bắt người, thì ban ngày cũng có thể ra tay! Tuy rằng làm như vậy không tốt. nhưng mà cùng không có ai dám chỏ mõm vào đâu.”

William nhìn thấy Dương Mân không tin cho nên ra hiệu cho thủ hạ của mình. hai người thủ hạ lập tức hiểu ý.

Một tên thủ hạ lấy súng ra. chĩa vào người tên khác. tên kia thấy vậy hô lớn: “Người đầu cứu mạng, có phần tử hắc bang trả thù!”

Sau khi hò hai câu. quả nhiên là không có ai dám chỏ miệng vào. mà còn lùi sang hai bên.

“Được rồi!”

William phát phát tay ý bảo hai người thủ hạ dừng ở đây. Sau đó nhìn Dương Mân nói:

“Thế nào. cô bây giờ tin chưa? Tuy rằng ở đây ai cũng có tinh thần trọng nghĩa, nhưng mà đứng trước mặt hắc bang, hạn họ sẽ chọn cách né tránh, bởi vì hắc bang không giống như bình thường. Nếu như họ can thiệp vào công việc của hắc bang, sẽ bị hắc bang tra thù toàn diện. Cô đã hiểu chưa. chúng tôi không có ác ý, chỉ là ông chủ của chúng tôi muốn gặp các người thôi!”

“VẬY... VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC!” Dương Mân có vài phần tin William nói.

Thế nhưng vẫn còn có chút nghi hoặc. dù sao mình cũng là lần đầu tiên tới Italia. Ở bên này đâu có quen ai. đồng thời cũng đâu có quen ai ở đây, huống chi người ta còn là ông chủ của hắc bang?

“Ông của các người tên gì?”

“Owens.” William nói:

“Giờ các người đã hiểu. nếu như các người đi, thì ông chủ chúng tôi sẽ giết tôi!”

“Owens?”

Dương Mân lắc đầu. nàng chưa nghe qua cái tên nào như vậy, nên đành nói: “VẬY THÌ CHÚNG TA Ở ĐÂY CHỜ. BẢO ÔNG CHỦ CÁC NGƯỜI TỚI ĐI!”

Dương Mân nghĩ thầm. tuy rằng ở đây cũng không an toàn. nhưng so với việc đi cùng bọn họ. thì vẫn tốt hơn!

“Tiểu thư. tôi cũng không yêu cầu cô phải đi với chúng tôi, ông chủ của chúng tôi lập tức tới ngay!”

William cười khở nói:

“Chúng ta cùng nhau đi tới trước cửa khách sạn chờ đi!”

Dương Mân suy nghĩ một chút. Gật đầu đáp ứng! Có khi bọn họ thực sự không có ác ý gì, bởi vì nhìn thấy họ cùng khách khí!

Cho nên Dương Mân đem cách nghĩ của mình. nói cho Dương Hùng, Lý Tiểu Hồng một lần. Dương Hùng tán thành cách nghĩ của Dương Mân.

Nếu như bọn họ muốn bắt người, thì ở đây cũng có thể bắt. chẳng bằng cứ tin họ một lần. tránh cho việc không đáng có xảy ra.

William quả nhiên vô cùng khách khí. mời cả nhà Dương Mân về cửa khách sạn. Dương Mân sợ trong tửu **** đã bố trí mai phục. nên kiên trì đứng ở cửa. William cũng không ép. chỉ cần bọn họ không chạy trốn là được rồi

Sau khi biết địa điểm. tôi, Mark và Owens lên xe, cùng nhau chạy tới khách sạn Holiday Evening.

Trên đường, Mark rất cục nạnh không được hỏi: “Lưu tiên sinh, anh làm cái gì vậy?”

“Tôi à? Ha hả. tôi là một thương nhân. chỉ làm ăn nhỏ thôi.” Tôi cười nói:

“May mà có ông chủ Owens nể mặt. nếu không tôi cũng chẳng biết làm thế nào.”

“Lưu tiên sinh thật biết nói đùa. nếu như ông làm ăn nhỏ. thì chúng tôi phải đi ăn xin rồi! Ai nể mặt ai. được làm việc cho ngài. còn là vinh hạnh cho chúng tôi!” Owens nói.

Mark nghe xong sững sốt. lúc này hắn đã cảm thấy tôi không đơn giản. bây giờ nghe Owens nói như thế. càng thêm khẳng định thân phận của tôi không bình thường!

Tôi cũng không muốn nói nhiều, đành chutén chủ đề của câu chuyện nói: “Được rồi Owens, Mark là người không tệ, hiện giờ đang lái taxi sau này ông chiếu cố một chút!”

“Không thành vấn đề!” Owens lập tức đáp ứng nói

“Tôi sẽ nghĩ biện pháp cho hắn lên làm giám đốc cái công ty taxi này!”

Mark vừa mừng vừa sợ. Owens là ai hẳn đương nhiên biết, lời nói của Owens có khi chính quyền còn phải nghe, hẳn đã nói như vậy, thì mình chắc chắn sẽ phát đạt!

Nghĩ tới đây. Mark vội vàng nói nói cảm ơn: “Cảm tạ ngài. cảm ơn ông chủ Owens!”

“Ha hả. cảm ơn tôi làm cái gì. nên cảm ơn Lưu tiên sinh ấy! Tôi cũng chỉ mong sau này Lưu tiên sinh chiếu cố nhiều hơn tôi!” Owens nói có hàm nghĩa.

“Cảm tạ ngài. Lưu tiên sinh!” Mark nói.

Tôi khoát tay áo ý bảo không cần, tôi đương nhiên biết Owens mượn cơ hội. muốn có được chỗ tốt từ trong tay tôi mà thôi!

Nhưng mà thấy Owens làm việc tận tụy, quan trọng nhất là tìm được Dương Mân cho tôi, nên tôi nói:

“Không thành vấn đề.”

Chiếc xe nhanh chóng chạy tới trước cửa khách sạn Holiday Evening.

Cách rất xa. tôi đã nhìn thấy Dương Mân! Một đoạn thời gian không gặp.

Dương Mân gầy hơn trước đây không ít. điều này làm cho tôi chua xót!

Tôi không để ý tới xe đang chạy, kéo cửa xe, nhảy ra ngoài, chạy tới chỗ Dương Mân!

Mark và Owens hoảng sợ, nhưng mà thấy tôi vùng bước chạy như bay, thì cũng yên tâm.

“Dương Mân!” Tôi vẫy tay lớn tiếng kêu lên.

Dương Mân nghe được thanh âm của tôi, thì ngẩng đầu nhìn về hướng của tôi, trong mắt hiện lên vẻ hỗn loạn không thể tin tưởng, Dương Mân vô ý thức dụi dụi mắt!

Nằm mơ, nhất định là vậy rồi, nghĩ nhiều quá. nên thỉnh thoảng cũng bị ám ảnh! Dương Mân lắc đầu.

“Dương Mân. là anh đây!” Tôi thấy Dương Mân vừa thở dài lại vừa lắc đầu. không đáp lại, nên vội vàng gọi tên một tiếng nữa!

“Mân Mân. Tiểu Lưu tới tìm con!” Lý Tiểu Hồng cũng không nhận ra mình không phải nằm mơ. nên nhắc nhở con gái mình.

“Cái gì? Là thật?”

Dương Mân vội vã mở tròng hai mắt. dùng sức nhìn về phía tôi. thấy thân hình của tôi không biến mất thì nét mặt trở nên vui mừng. Nhưng mà chỉ trong nháy mắt. đã bị bao phủ bởi sự thống khổ!

Lấy sự thông minh của Dương Mân. thì đương nhiên hiểu được chuyện này, nàng không để lại tin tức. chỉ là không muốn liên lụy tới tôi mà thôi!

Vì vậy, nàng cố nén năng động trong lòng, đứng im không nhúc nhích.

“Mân Mân. con còn làm gì vậy? Còn không mau chạy qua đó!” Lý Tiểu Hồng không hiểu. nói.

“Không được. con và hẳn đã chia tay.” Dương Mân nhàn nhạt nói.

Lúc này tôi đã chạy đến bên người Dương Mân. nói: “Dương Mân. anh rốt cục cũng tìm được em rồi, lần này. anh tuyệt đối không cho em đi!”

“Lưu tiên sinh. ông nói cái gì vậy, xin tự trọng, tôi đi đâu. không có nghĩa vụ phải cho ông biết, càng không thể nói tới chuyện, ông không cho tôi đi!” Dương Mân ngẩng đầu nhìn tôi. biểu tình vô cùng lãnh đạm.

569. Chương 19: ở Phòng Cửa Anh

Nếu như vừa rồi tôi không nhìn thấy sắc mặt vui mừng của Dương Mân. thì tôi có thể cho rằng, Dương Mân đã hết tình cảm với tôi, có lẽ là nàng đang rất thương tâm.

Nhưng từ khi tôi có dị năng, thì sự nhạy cảm của tôi đã được tăng cường, thần sắc của Dương Mân trước kia, không thoát được khỏi đôi mắt của tôi.

“Được rồi, Dương Mân. anh biết em làm như vậy, là không muốn liên lụy tới anh. nhưng thực sự không có gì liên lụy cả.”

“Liên lụy cái gì? Anh chớ tự mình đa tình. tôi không biết cái gì liên lụy với không liên lụy. Anh đừng tự cho là như vậy.” Dương Mân nói:

“Tôi còn có chuyện, anh trở về đi.”

William tuy rằng không nhận ra tôi. nhưng thấy tôi định mang Dương Mân đi. nên định can thiệp.

Lúc này, Owens mới hỏn hển chạy tới. William nhìn thấy hắn. vội vã chào hỏi:

“Ông chủ. người ở chỗ này.”

Dương Mân lúc này mới kỳ quái nhìn Owens. từ trước tới giờ mình đâu có gặp hắn. hắn muốn gặp mình làm cái gì:

“Tiên sinh. chúng ta quen hay sao? Tại sao ông muốn tìm tôi?”

“Không, không, tiểu thư. cò hiểu lầm rồi. không phải là tôi muốn tìm cô. mà là do Lưu tiên sinh muốn tìm. tôi thấy hình như các người có quen biết mà.”

Owens vuốt vuốt cái đầu hói của hắn. nói: “Nếu đã không có chuyện gì. tôi có thể đi chứ?”

“A?”

Dương Mân ngần người, nhìn tôi nói: “Là anh muốn tìm tôi?”

“Đúng vậy, không phải là anh thì còn có thể là ai?” Tôi cười khỏ nói.

“Vậy anh cũng không thể dùng phương pháp này, muốn hù chết chúng tôi hay sao. tôi còn tưởng rằng mình bị hắc bang bắt cóc.” Dương Mân u oán nói: “Nếu không có chuyện gì. đi đây,”

“Dương Mân. em đừng nóng giận.” Tôi trợn mắt nhìn William. Khẳng định là người này dọa nàng, tôi đã bảo hắn là âm thầm theo dõi rồi cơ mà.

Nhưng mà bây giờ không phải là thời gian trách cứ, quan trọng nhất là làm cho Dương Mân vui vẻ:

“Anh làm như vậy, chẳng phải là muốn nhanh chóng tìm được em hay sao. ở Venice anh không quen ai, đành phải nhờ họ trợ giúp.”

Tôi nói vô cùng thành khẩn. Dương Mân tuy rằng tức giận. nhưng mà cẩn thận suy nghĩ lại. thì cũng cảm thấy có lý, nên nói:

“Anh rốt cuộc muốn thế nào.”

Tôi thấy Dương Mân không đuổi tôi đi nữa. biết là nàng không trách tôi, vì vậy nói:

“ở đây nhiều người, chúng ta về khách sạn rồi hãy nói đi.”

“Được rồi.”

Dương Mân biết nếu tôi đã tới. thì sẽ không đuổi được đi nữa. với lại trong lòng mình cũng không muốn. vậy thì cứ thuận theo tự nhiên đi.

“Phòng ở đây không tốt, hiện tại anh đang ở khách sạn Kỳ Áo Cát Áo. nơi đó rất được. hơn nữa vị trí cũng tốt, thích hợp cho việc du ngoạn, không bằng mọi người tới đó đi, đằng nào thì hành lý cũng cầm ở đây rồi.”

Tôi nhìn những bọc lớn. bọc nhỏ phía sau Dương Hùng cười nói.

Không đợi Dương Mân nói. Lý Tiểu Hồng lập tức đáp ứng: “Được. chúng ta qua đi. ông nói gì đi chứ. lão Dương?”

Dương Hùng không có ý kiến, chuyện giữa tôi và Dương Mân. hắn cũng biết. nếu như trong thời gian cuối cùng Dương Mân được vui vẻ, thì hắn cùng thỏa lòng.

“Được rồi, chúng ta cùng đi nào.” Dương Hùng gật đầu nói.

Nếu cha mẹ đã đồng ý, thì Dương Mân còn nói cái gì được nữa? Kỳ thực trong lòng Dương Mân vẫn muốn ở cùng với tôi.

Tôi đi tới định xách hành lý cho Dương Hùng, Owens lại ngăn cản tôi, chỉ thấy hắn đá William một cước mắng:

“Còn không mau qua đó xách đồ, thiếu chút nữa phá hỏng chuyện. tôi còn chưa tính sổ đó.”

William bị đá. cười cười chạy tới xách đồ cho Dương Hùng. Mà hai người thủ hạ của William cùng chạy tới giúp. do đi du lịch. nên hành lý của gia đình Dương Mân không nhiều lắm. chỉ có hai cái túi xách lớn. nên Dương Hùng và Lý Tiểu Hồng không ai phải cầm cái gì cả.

Chúng tôi lên xe của Owens. chạy tới thẳng khách sạn Kỳ Áo Cát Áo.

“Lưu tiên sinh. tôi không lên nữa. có chuyện gì thì cứ điện thoại cho tôi.”

Owens biết lúc này hắn không còn phải làm gì nữa. nên chủ động rút lui.

“Được. đã làm ông vất vả rồi.” Tôi ám chỉ nói.

“Vậy thì làm phiền ngài.” Owens cúi đầu khom lưng mặt mày rạng rỡ nói.

Còn tôi bảo Mark về trước, nói là trong vài ngày tới có lẽ cần hắn phục vụ, nên bảo hắn về

Khi vào trong khách sạn, phục vụ lập tức bỏ hành lý của chúng tôi vào xe đẩy, sau đó tôi tới quầy phục vụ, đăng ký phòng cho gia đình Dương Mân.

“Ngài thuê mấy phòng?” Cò gái phục vụ hỏi.

“Một gian phòng đôi cho hai người là được rồi.” Tôi đương nhiên muốn Dương Mân ở cùng một phòng với tôi, để tiện cho việc trị liệu.

“A?”

Dương Hùng và Lý Tiểu Hồng nghe thấy tôi nói như vậy thì kinh ngạc. thế nhưng Dương Mân lại không nghe thấy. nên hỏi:

“Vậy em ở chỗ nào?”

“Ở cùng anh. đó là phòng đôi.”

Tôi nói.

Dương Mân còn muốn mở miệng phản bác. nhưng lại thôi. trong lòng tự an ủi. đó là phòng đôi. cũng không cần phải lo lắng.

Lý Tiểu Hồng thấy tôi nói như vậy, chẳng quản đó là phòng đôi hay không, nọ nự cười mập mờ.

Dương Hùng thì không quan tâm, chỉ cần con gái mình vui vẻ là được rồi.

Chúng tôi cầm chìa khóa. tuy không phải là phòng liền nhau. nhưng cùng ở một tầng, thì cũng không có gì là bất tiện cả.

“Đang làm gì vậy?” Dương Mân ngại ngùng, biết rõ rồi nhưng vẫn còn hỏi.

“Trở về phòng.” Tôi cười nói.

“Anh về trước đi, lát nữa em qua sau.”

Dương Mân nói tránh.

“Ha hã. em không biết nó ở đâu. thì sao tự mình qua được? Chúng ta phải cùng nhau sắp xếp đồ đạc một chút mới được.” Tôi vừa cười vừa nói.

“A.”

Dương Mân đứng lên. đi theo phía sau của tôi.

Tôi đi tới trước phòng mình. đang muốn mở cửa phòng thì nghe thấy thanh âm của Lý Tiểu Hồng.

“Tiểu Lưu. bác sĩ nói Mân Mân không thể vận động kịch liệt. nhẹ nhàng một chút nha.”

Lý Tiểu Hồng hô lớn.

Tôi đổ mồ hôi. quả thực là mạnh mẽ.

“Mẹ ..mẹ nói cái gì đó.” Dương Mân đương nhiên là không ngốc. biết mẹ mình ám chỉ cái gì.

“Ha hả. vậy thì thôi. hai đứa cự tỵ nhiên, thích là được.” Lý Tiểu Hồng cười ha ha nói.

Tôi và Dương Mân liếc mắt nhìn nhau. trên đầu hiện lên mấy làn khói đen, vội vàng vào phòng.

“Này. không cần gấp gấp như vậy chứ?” Thanh âm của Lý Tiểu Hồng vẫn còn loáng thoáng truyền tới tai của tôi.

Tôi và Dương Mân đồng thời bước chân nhanh hơn.

Khi vào trong phòng, Dương Mân nhíu mày nói: “Đây đâu phải là phòng đôi. Chỉ có mỗi cái giường, sô pha cũng không có, vậy thì em ngủ ở đâu?”

“Đương nhiên là cùng nhau ngủ trên giường.” Tôi đùa một câu.

“Lưu Lỗi, anh làm sao vậy?”

Dương Mân bỗng nhiên ngẩng đầu lên. nói:

“Tại sao anh lại thay đổi nhanh như vậy? Có phải là anh thấy tôi.. .nên bố thí. thương cảm tôi? Muốn trước khi tính mạng tôi kết thúc, yêu thương tôi một lần, có phải như vậy không?”

“Đương Mãn. em hiểu lắm rồi.” Tôi vội vàng thay đổi ngữ khí. vô cùng nghiêm túc. nói:

“Anh bảo em ngủ với anh, không phải vì nguyên nhân này. mà là, anh có phương pháp trị bệnh cho em.”

“Phương pháp trị bệnh? Anh nói là bệnh tim của tôi?” Dương Mân ngăn người, có chút không tin nói: “Bấy giờ Y học đã bó tay, anh định làm cách nào?”

”Anh nói rất nhiều chuyện. không nói cho em biết, đêm nay anh sẽ từ từ nói. hơn nữa anh còn nắm chắc 9 phần sẽ thành công.” Tôi gật đầu nói:

“Đây là anh nói thật. không phải là đùa.”

“Được rồi. em tin anh. không bố thí cho em là được. trị không khỏi cũng không sao.”

Dương Mân cười cười.

“Đương nhiên không phải bố thí. từ khi anh nhìn thấy thư của em, anh đã có thể khẳng định, trong lòng anh có em.” Tôi cùng cười:

“Nếu không quan tâm tới em, sao anh có thể vất vả chạy xa như vậy tới đây tìm em chứ!”

570. Chương 20: Truyền Thuyết Cầu Thở Dài

Nghe thấy tôi nói như vậy, Dương Mân mới xác định không phải là tôi bố thí tình cảm cho nàng, cho nên cao hứng, đi vào trong phòng cất quần áo.

Bên trong phòng có một cái giường lớn. và một cái giường gấp. Hôm qua tôi ngủ giường lớn. nên Dương Mân đương nhiên coi cái giường nhỏ là của nàng.

Lúc này tôi không nói gì cả, thấy Dương Mân cầm một bộ quần áo tắm. nói: “Em đi tắm. anh đừng có mà nhìn lên!”

“Được. phòng tắm ở kia. anh cũng nhân tiện nghỉ ngơi một chút.” Tôi gật đầu nói.

Dương Mân vào phòng tắm, đóng cửa, nhưng không khóa trái. điều này làm cho tôi nhớ lại một câu truyện cười

Có một nam một nữ là đồng nghiệp trong một công ty, ra ngoài công tác. nhưng vì điều kiện kinh tế. nên hai người phải thuê chung một phòng.

Đến buổi tối, cô gái kia đi tắm, nhìn nam nhân nói: “Tôi muốn đi tắm. nếu như anh nhìn lên sẽ là cầm thú!”

Nam nhân vội vã hứa hẹn: “Tôi tuyệt đối sẽ không nhìn lên!”

Sau đó cô gái đi tắm. nhưng không khóa cửa. trái lại còn để lại một cái khe nhỏ! Nam nhân kia nghĩ thầm. cô gái này chắc chắn đang khảo nghiệm mình. mình là một chính nhân quân tử. sao có thể thất hứa được. nên vội vàng nghiêm chỉnh ngồi im.

Một lát sau. cô gái khoác áo đi ra. nam nhân đặc ý, nói: “Thấy chưa. tôi đâu có nhìn lên!”

Không ngờ. cô gái kia nghe xong giận dữ. tức giận véo lỗ tai của nam nhân kia. nói:

“Tôi không nghĩ tới. anh lại không bằng cả cầm thú!”

Đương nhiên, tôi cũng chỉ nghĩ lại mà cười. không biết chuyện này có thực không nữa. Tôi biết Dương Mân không phải loại người như vậy. mà Dương Mân không khóa cửa phòng tắm. chỉ vì tin tưởng tôi mà thôi!

Thời gian mà tôi và Dương Mân quen biết không dài. nhưng cũng không tính là ngắn. nếu như đã cùng ở một phòng với tôi, Dương Mân cũng sẽ tin tưởng tôi không làm gì nếu nàng không muốn.

Cho nên khi đi tắm. Dương Mân mới thuận miệng nói câu “không được nhìn lên”, nhưng trong lòng cùng hiểu là tôi sẽ không nhìn lên.

Dương Mân tắm xong. khoác khăn tắm đi ra. thấy tôi đang nằm trên giường xem báo. liền hỏi:

“Thế nào. anh không nhìn lên em đấy chứ?”

“Đương nhiên là nhìn lên. nếu không anh sẽ không bằng cả cầm thú!” Tôi trêu nàng, nói.

“Không bằng cầm thú? Có ý gì vậy?” Dương Mân đương nhiên không biết câu chuyện cười này, dù sao đây cũng chỉ là năm 1999. trên mạng còn chưa lưu hành.

“Là một truyện cười. em chưa nghe nói hay sao!” Vì vậy, tôi liền đem câu chuyện kể lại cho Dương Mân nghe.

Dương Mân nghe xong. cười đến cười run rẩy cả người, khăn tắm sượt nữa rơi xuống:

“Nói như vậy anh là cầm thú?”

“Đương nhiên, anh sợ mình không bằng cầm thú. nên chấp nhận làm cầm thú một lần.”

Tôi nói.

“Đi tìm chết đi.”

Dương Mân biết tôi không nhìn nàng, chắc chắn là đang nói đùa. cho nên mắng một câu.

Còn gái luôn luôn thích trang điểm. khi tắm xong. còn ngồi trước gương hồi lâu. nghĩ xem mình dùng màu mắt gì. Tôi thấy vậy thì lắc đầu. tiếp tục xem báo.

Cho tới khi Lý Tiểu Hồng gọi điện thoại tới. giục chúng tôi đi ăn cơm. tôi mới nhìn Dương Mân nói:

“Anh xin em. tiểu thư. em cũng phải biết là anh đợi buồn ngủ rồi đấy, em trang điểm đẹp như vậy, định cho ai nhìn. Nhanh lên một chút. mẹ em giục đi ăn cơm rồi đó!”

“Đương nhiên không phải để cho một mình anh nhìn!” Dương Mân đỏ mặt oán trách một câu. sau đó tăng tốc độ trang điểm. nhưng mà phải tới khi tôi đọc hết tờ báo mới xong.

Nửa giờ sau đó. tôi và Dương Mân đi tới phòng của cha mẹ nàng. Bởi vì tôi và Dương Mân đã tắm xong. với lại Dương Mân đã trang điểm cho nên Lý Tiểu Hồng vô cùng hoài nghi đánh giá chúng tôi vài lần.

“Mẹ. người ngắm tới ngắm lui làm cái gì vậy!” Dương Mân đương nhiên biết mẹ mình có ý gì, nhưng do ngại quá, đành phải nói.

“Không có gì. không có gì. Mẹ chỉ nhìn một chút. a. bộ quần áo này rất đẹp!” Lý Tiểu Hồng tùy tiện che giấu nói.

“Được rồi. bác gái. chúng ta đi ăn đi, hiện giờ đã là 7h30 rồi đó, cháu rất đói.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta mau đi ăn đi!” Lý Tiểu Hồng cười nói:

“ở xung quanh đây có đặc sản gì không?”

“Cháu bình thường không ra ngoài ăn. toàn bảo khách sạn mang cơm lên phòng, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn chứ?” Tôi đề nghị. nói.

“Được. vậy thì chúng ta ra ngoài!” Dương Hùng nghe xong đề nghị của tôi thì biểu thị tán thành.

Lý Tiểu Hồng rất muốn. nhưng lại hỏi ý kiến của Dương: “Mân Mân. con nói đi?”

“VẬY ĐI RA NGOÀI MỘT CHÚT ĐI, CON NGHE NÓI CẢNH ĐÊM Ở QUẢNG TRƯỜNG THÁNH MARK CŨNG KHÔNG TỆ CHÚT NÀO!” Dương Mân gật đầu nói.

Vì vậy, đoàn người chúng tôi ra khỏi khách sạn. do là tản bộ. nên chúng tôi không gọi Mark.

Có thể do chúng tôi ít tới đây. nên thấy cảnh ở đây đẹp vô cùng, du khách tới đây cũng vô cùng đông đảo. Thỉnh thoảng còn nhìn thấy vài đôi tình lữ, cụ ông, cụ bà dắt cháu đi dạo.

Bởi vì tôi đã tới đây một lần, thêm nữa là trước kia Dương Mân không có tâm trạng để du lịch. nên tôi đành kiêm người hướng dẫn một phen.

“Đây là cái gì?” Dương Mân chỉ vào một cái cầu nhỏ cách đó không xa hỏi.

Tôi hướng theo phương hướng mà Dương Mân chỉ. thì thấy bên cạnh quảng trường thánh Marc. có một cái cầu nhỏ. rất nhỏ. rất cũ kỹ.

Cũng may là kiếp trước tôi đã tới đây. nên cũng nghe nói về nó. Bây giờ lần thứ hai tới đây, nhìn thấy cây cầu này không khỏi thờ dài.

Năm đó khi tôi đi công tác tới đây, nhưng lúc đó chỉ có một người...

“Anh làm sao vậy?” Dương Mân thấy tôi không nói lời nào thì kì quái hỏi:

”Anh đang nghĩ tới cái cầu kia phải không?”

”

“A!”

Tôi sửng sốt phục hồi tinh thần lại. nhìn Dương Mân ở bên cạnh. lại nghĩ tới kiếp trước của mình. trong lòng âm thầm quết định. không thể để mình phải tiếc nuối gì cả!

“Dương Mân. đây là cây cầu than thở! Là một cầu cầu rất nổi tiếng, đừng trông nó nhỏ. nó cũ. nhưng mà ở nước ngoài danh tiếng của nó vang rất xa!” Tôi giải thích:

”ở thế kỷ 15, trước cầu là một phủ tổng đốc. cũng là một nơi thẩm vấn phạm nhân. nhưng những phạm nhân bị thẩm vấn này, cả đời chắc chắn sẽ không được ra ngoài, bởi họ toàn là tù chung thân. hoặc tử hình.

Trước khi thẩm vấn, họ đều được đưa qua cây cầu này. Khi đó. phạm nhân đi qua nơi này. nhìn một lần cuối, trước khi rời xa thế giới này, thường thì phạm nhân sẽ hối hận thờ dài. Lâu dần. người ta gọi nó là cầu thở dài.”

“A. kinh khủng như vậy sao!”

Dương Mân nghe xong tôi giải thích, vội vã lắc đầu: “Vậy thì chúng ta không nên qua đó!”

“Ha ha. không sao đâu. trái lại cây cầu kia được nhiều người coi là biểu tượng của sự may mắn!” Tôi cười nói:

“Hàng năm có vô số người tới cây cầu kia hôn nhau. vì họ tin tưởng, khi hôn trên cây cầu đó. tình yêu của họ sẽ được vĩnh cửu!”

Dương Mân nghe tôi nói như vậy, thì kinh ngạc xuất thần.

“Thực sự có thể vĩnh cửu sao?” Bỗng nhiên. Dương Mân thu hồi thần. xoay đầu lại. vô cùng chờ mong nhìn tôi, nói từng câu từng chữ.

571. Chương 21: Kỳ Ngộ Trên Cầu

Tôi thừa nhận tính cách của tôi luôn nhu nhược, hành sự không quyết đoán!

Cũng chính bởi vì loại tính cách này, nên trong đời sống tình cảm kiếp trước, tôi mới thất bại thảm hại tới như vậy.

Mặc dù sau khi trọng sinh. đã bỏ được một số, nhưng mà không có nghĩa, là nó có thể làm thay đổi bản thân mình.

Cũng chính bởi vì như vậy, nhiều lúc tôi mới oán giận mình hoa tâm. tại sao lại có nhiều nữ nhân tới như vậy!

Nhưng tỉ mỉ suy nghĩ lại. thì đây không phải việc mình tìm hoa. mà xuất phát từ tình cảm đôi bên. tình chàng ý thiếp, vậy thì còn gì phải xấu hổ nữa!

Mình vui vẻ, người mình yêu cũng vui vẻ, vậy thì sao phải để ý nhiều!

Không nghĩ tới hôm nay trở lại trốn cũ, làm cho tôi thất thần suy nghĩ. nhiều căn nguyên hậu quả cùng vì như vậy mà biến mất!

Điều này làm cho tâm lý của tôi không còn ràng buộc. càng thêm vững tin vào quyết định của mình.

Khi tôi nghe thấy Dương Mân nói càu “Thực sự là vĩnh cửu sao?” thì tôi lập tức cầm lấy tay Dương Mân, nói:

“Chúng ta đi thử. chẳng phải là biết ngay hay sao!”

Dương Mân thấy tôi nói như vậy, thì lại ngây ngốc đứng im. Trong lòng nàng vô cùng chờ mong tôi nói câu này, thế nhưng khi tôi nói ra rồi, tâm tình nàng lại rất phức tạp. là kích động hay cay đắng? Hạnh phúc tới rồi, nhưng không biết nó sẽ duy trì được bao lâu?

Tuy rằng tôi nói là có thể trị khỏi bệnh cho nàng, nhưng Dương Mân lại không cho là thật. dù sao thì giáo sư ở bệnh viện đã nói là không chữa được. vậy thì một người không biết về học như tôi làm sao có thể chữa cho nàng khỏi bệnh?

Cho nên lúc này, Dương Mân nghĩ là còn có thể ở bên tôi bao lâu nữa? Nàng thực sự mong muốn cái truyền thuyết này là thực. vì như vậy chúng tôi có thể ở chung một chỗ!

“Được!”

Mặc kệ truyền thuyết có phải là thực hay không, nhưng cứ quý trọng sự việc trước mắt đã! Dương Mân ngượng ngùng gật đầu. cùng tôi đi tới cầu than thử.

Mà Dương Hùng và Lý Hiểu Hồng đương nhiên sẽ không quấy rối chúng tôi, hai người không hện nhưng cùng trầm mặc và đứng im tại chỗ.

Ánh sáng trên quảng trường, chiếu lên mặt nước in hình bóng của chúng tôi và chiếc cầu xuống dưới. ở trên cầu nhỏ còn có một đôi tình lữ đang dựa sát vào nhau!

Người Âu Mỹ tương đối thoải mái. nhìn thấy chúng tôi đi tới cũng không câu nệ. coi chúng tôi là một đôi tình nhân. rất thiện ý bắt chuyện.: “Chúng tôi ở chỗ này, không ngại chứ?”

“Đương nhiên!” Tôi cười cười. nhìn bọn họ gật đầu.

Thế nhưng Dương Mân không lớn gan như vậy, khuôn mặt nhăn nhó. có người ngoài ở đây, làm sao nàng có dũng khí cùng tôi thân mật. nàng nhìn đôi tình lữ kia nói: “Nghe nói. ở trên cây cầu này hôn nhau thì tình yêu có thể vĩnh cửu phải không?”

“Ha hả. các người cũng biết truyền thuyết này!” Cô gái da trắng nói:

“Không sai. đúng là có truyền thuyết này, nhưng mà đã được đơn giản hóa.”

“Đơn giản hóa? Là gì vậy?” Dương Mân hiểu kv hỏi.

“Là như vậy, khi hai người yêu nhau sẽ đứng trên một chiếc Tribute more, ở bên dưới cầu. khi mà chuông trên gác nhà thờ vang lên hai người hôn nhau. thì từ đó về sau hai người sẽ sống hạnh phúc. tình yêu sẽ vĩnh cửu!” Cô gái nói.

” Tribute more là thứ gì?” Dương Mân hỏi.

” Tribute more chính là một loại thuyền nhỏ mà chúng tôi thường gọi.” Cô gái cười giải thích.

“Hóa ra là như vậy sao!” Dương Mân gật đầu. có chút tiếc nuối nhìn tôi nói: “Đúng là làm người khác thích thú!”

“Đúng vậy. Đã trễ thế này, nên không có thuyền, với lại đó là truyền thuyết. chúng ta chỉ cần có thành ý là được rồi!”

Cô gái da trắng vô cùng tiếc hận nói.

Tôi cười cười. không tra lời. sau đó lấy điện thoại di động ra bấm số của Mark.

“Lưu tiên sinh. ngài tìm tôi?” Thanh âm sang sảng của Mark từ trong điện thoại truyền ra.

“Đúng vậy, anh đã nghỉ ngơi chưa?” Tôi dò hỏi.

“vẫn chưa. tôi đang chờ phục vụ ngài.” Mark cười nói.

“Vậy thì tốt quá. tôi đang cần anh trợ giúp. anh lái thuyền. chắc chắn là rất quen thuộc những người cùng làm như anh đúng không!” Tôi hỏi.

“Đó là đương nhiên, nhất là xế chiều hôm nay. có Owens trợ giúp. tin tức đã truyền ra, rất nhiều đồng sự cùng biết tôi sẽ trở thành giám đốc tiếp theo. cho nên họ hiện giờ vô cùng tôn kính tôi!” Mark vui vẻ nói.

“Vậy là tốt rồi, anh có thể mang một chiếc Tribute more tới đây không?” Tôi nói ra mục đích của mình.

“Có vậy thôi à. không có vấn đề. bạn của tôi có loại thuyền này, Lưu tiên sinh. ngài ở chỗ nào. tôi mượn sau đó tới chỗ ngài!” Mark gật đầu đáp ứng nói.

“Tôi đang trên cầu Than thở. anh tới đứng ở gần đó. rồi gọi điện thoại cho tôi!” Tôi phân phó nói.

“Không thành vấn đề!” Mark sáng khoái nói.

Cúp điện thoại. Dương Mân nghi hoặc nhìn tôi nói: “Anh gọi điện thoại cho ai vậy, có thể thực hiện được nguyện vọng của chúng ta không?”

Tôi gật đầu cười:

“Được. anh vừa gọi cho tài xế mà anh thuê. hắn sẽ lái thuyền tới đây!”

Cô gái da trắng vô cùng ước ao nhìn tôi và Dương Mân: “Đúng vậy, hai người có tài xế riêng, cuộc sống nhất định sẽ hạnh phúc!”

“Một lát nữa. chúng ta đồng thời ngồi trên thuyền đi!” Dương Mân bỗng nhiên đề nghị.

“Việc này không tốt lắm đâu...” Cô gái này tuy rằng ngoài miệng cự tuyệt, thế nhưng trên mặt lại tràn ngập chờ mong, chắc là ngại thái độ của tôi nên mới nói như vậy.

Tuy tôi không rõ sao Dương Mân lại nhiệt tình như vậy, nhưng mà nhìn ánh mắt đầy chờ mong của nàng tôi vẫn gật đầu cười nói:

“Đương nhiên không có vấn đề gì, nhìn bạn gái của tôi và cô rất hợp nhau. chúng ta ngồi cùng cũng được!”

“Vâng cảm ơn nhiều!” Lúc này thanh niên bên cạnh cũng mở miệng cảm ơn.

Trong quá trình đợi Mark, chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau. hóa ra đôi tình lữ này cũng không phải là người ở Venice, nam nhân tên là Philips, cô gái tên là Sang Lica. bọn họ là từ Milan tới đây. hơn nữa mục đích của bọn họ khiến cho tôi và Dương Mân phải thất kinh!

Bọn họ không phải tới du lịch. mà là bỏ trốn! ở trong hoàn cảnh yêu đương tự do như ở Âu Mỹ mà phải bỏ trốn, thì điều này làm cho tôi và Dương Mân vô kinh ngạc!

“Thế nào. Rất kỳ quái sao?” Sang Lica cười khổ lắc đầu:

“Kỳ thực. khi anh ấy đi với tôi, hoàn toàn là vì tôi...”

“Được rồi, Sang Lica. đừng nói nữa. tất cả là quá khứ rồi.” Phillip an ủi:

“Chúng ta đã đi rồi, thì cần gì phải nói những chuyện trong quá khứ!”

“Em hiểu rồi, em biết là anh rất yêu em. em chỉ muốn nói những chuyện của chúng mình cho hai người bạn mới nghe mà thôi.” Sang Lica nói:

“Kỳ thực Phillip là người của một đại gia tộc. anh ấy là người nổi bật trong gia tộc. nên họ muốn bồi dưỡng anh ấy...”

“Để anh nói cho.” Philips cắt ngang lời SangLica. cười nói:

“Nhưng trong một lần. tôi đã gặp Sang Lica. và như vậy là tôi yêu nàng, thế nhưng nàng xuất thân bản hàn. gia tộc của tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý cuộc hôn nhân này, mà bắt tôi cưới một người trong gia tộc khác. tôi không muốn làm như vậy bởi vì tôi yêu Sang Lica, tôi không thể mất nàng. cho nên chúng tôi chỉ có lựa chọn là bỏ trốn!”

“A!”

Dương Mân đối với chuyện này vô cùng xúc động, vì nàng cũng từng bị mẹ định gả cho người không thích, cho nên vô cùng đồng tình với những tao ngộ của hai người:

“Vậy thì lát nữa chúng ta cùng nhau tới cầu than thở cầu nguyện, hi vọng chúng ta sẽ vĩnh viễn được ở cùng với người mình yêu!”

“Hy vọng là như vậy!” Phillip cười khổ lắc đầu.

Hắn mình đang bỏ trốn nhưng chắc chắn sẽ bị gia tộc bắt trở về, cho nên cười bất đắc dĩ.

Có thể Sang Lica hiểu điều này nên trong mắt hiện l sự buồn bã. nhưng sau đó lập tức chuyển sang vui vẻ: “Em nghĩ nhất định là có thể!”

Lúc này điện thoại của tôi vang lên. hóa ra là Mark đã đến. tôi theo phương hướng mà Mark chỉ. dẫn mấy người cùng tới đó.

Tôi cố ý đánh giá trang phục trên người Phillip một chút. trông thấy rất bản và cũ. tôi đoán là tài khoản ngân hàng đã bị phong tỏa. cho nên cuộc sống nhất định là rất khó khăn. kiên trì tới mức như thế này chứng tỏ anh chàng này cũng rất quyết tâm rồi.

572. Chương 22: Những Tấm Ảnh

Do chúng tôi đã quen nhau nên bầu không khí không gượng gạo mà thân thiện. Khi thuyền nhỏ đi qua cầu Than thở, Dương Mân không tự chủ được nhắm hai mắt lại, dường như đang chờ mong khoảnh khắc thần thánh sẽ tới.

Mà bên cạnh tôi, Phillip và Sang Lica đã tiến nhập vào trạng thái từ rất lâu rồi, không thể không nói người Âu Mỹ đúng là rất cởi mở.

Tôi thấy thần sắc khẩn trương và chờ mong của Dương Mân thì mỉm cười. nhẹ nhàng hướng đôi môi của Dương Mân hôn tới...

Bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng chuông của giáo đường Thánh Marc. điểm 9h tối!

Ngay khi tiếng chuông vang lên Dương Mân mở đôi mắt, nói: “Tiếng chuông, tại sao có thể nghe được tiếng chuông cơ chứ. Có phải là ông trời đang giúp chúng ta hay không!”

Thanh âm của Dương Mân rất kích động, bởi vì nàng vô cùng chờ mong. giống như người sắp chết đuối với được cọc!

Tuy đã có cách chữa trị cho Dương Mân nhưng để nàng yên tâm hơn tôi nói:

“Đúng vậy, xem ra truyền thuyết này là thật đó!”

Khi tiếng chuông vang lên tiếng thứ 6. thứ 7. mắt thấy sắp hết. Dương Mân lúc này mới kịp phản ứng là mình sẽ bỏ lỡ. nhìn sang chỗ Philips và Sang Lica đang hôn nhau thắm thiết. Dương Mân sốt ruột. cũng mắt hình tượng thực nữ. lập tức chủ động hôn tôi!

Tôi bị Dương Mân chủ động hôn thì ngây người, nhưng lập tức nhiệt tình đáp lại.

Đây là lần đầu tiên chúng tôi thân mật như vậy, không có gì là ngại ngùng, chỉ có sự nồng nhiệt bản năng của con người...

Tiếng chuông kết thúc. tôi và Dương Mân vẫn ôm hôn như cũ. cho tới khi không thở được nữa mới buông nhau ra. hướng bên này nhìn lại. phát hiện Philips và Sang Lica đều đang cười cười nhìn chúng tôi.

Tôi vỗ vai Dương Mân. nhỏ giọng nói:

”Bây giờ đang có người, tối nay khi chúng ta về khách sạn sẽ tiếp tục...”

” “A!”

Dương Mân cả kinh. vội vàng từ trong ngực của tôi thoát ra, đưa tay vuốt lại tóc mình. nhìn Sang Lica bọn họ nói: “Thật ngại quá a. Ha hả!”

“Không sao đâu. người phương Đông các người cũng cởi mở thật. ha hả!” Sang Lica cười nói.

“Thật đáng ghét. anh thấy người ta đang cười chúng ta!” Dương Mân lúng túng nói.

Sau khi lên bờ, tôi mời Philips và Sang Lica cùng nhau đi ăn tối, đáng tiếc là hai người đã ăn rồi, cho nên chúng tôi hẹn nhau ngày mai sẽ đi chơi cùng, sau đó trao đổi với nhau phương thức liên lạc.

Hai người trọ trong một nhà trọ tư nhân. tôi định mời bọn họ tới một chỗ tốt hơn nhưng sợ chạm tới lòng tự tôn của Phillip nên không nói nữa.

Chỉ là bèo nước gặp nhau. cho nên tôi cũng không cưỡng cầu.

Khi tôi và Dương Mân trở về quảng trường thánh Marc. từ xa đã nhìn thấy Dương Hùng và Lý Hiểu Hồng đang ngồi ở trên bậc đá của quảng trường nghi ngời. Dương Mân ngại ngùng, ý bảo tôi là buông tay nàng ra, nhưng sao tôi có thể cho nàng được toại nguyện cơ chứ. Nếu đã quyết định. vậy thì quang minh chính đại mà làm.

Dương Mân thấy tôi không buông ra thì không tiếp tục nữa. nhưng sau một lúc tôi thấy nàng nắm còn chặt hơn.

Lý Hiểu Hồng đương nhiên nhìn ra biến hóa giữa tôi và Dương Mân. nên hết sức vui mừng. mặc dù con mình không còn nhiều thời gian. Thế nhưng con gái mình được vui vẻ ngày nào cũng hơn ngày đó!

“Cha mẹ, chúng ta đi ăn cơm đi? Đói quá!” Dương Mân tâm tình rất tốt

“Đương nhiên là được. nhưng chờ một chút. cha còn có chút việc.” Dương Hùng đương nhiên nhận ra tâm tình con gái mình rất tốt. hòa ái mỉm cười.

“Còn có chuyện gì nữa?” Dương Mân kỳ quái hỏi.

“Ha hả. lát nữa con sẽ biết... A. không, hẳn đã tới rồi!” Dương Hùng đứng đây, chỉ về hướng sau lưng chúng tôi nói.

“Cái gì vậy?” Dương Mân kỳ quái xoay người sang chỗ khác.

Tôi cùng nhìn lại sau lưng của mình. chỉ thấy một người thợ chụp ảnh đang đứng. nhìn Dương Hùng nói:

“Tiên sinh. toàn bộ những tấm phim đều ở trong này.”

“Được. cảm ơn anh!” Dương Hùng cười nhận lấy chiếc túi.

“Danh thiếp của tôi để ở bên trong, có việc gì thì cứ trực tiếp gọi cho tôi!” Người này phất tay cùng Dương Hùng nói lời từ biệt.

Sau khi người này đi, Dương Mân hiếu kỳ hỏi: “Hình? Lúc này cha với mẹ chụp hình ư?”

“Đúng vậy, mới chụp. nhưng đã có ngay rồi!” Dương Hùng cười nói.

“A. cho con em. con muốn xem.” Dương Mân đưa tay nhận lấy túi ảnh.

“Được rồi, con không phải nói là đói bụng hay sao. chúng ta tìm nhà hàng nào đó ăn trước, sau đó thì con vừa ăn vừa xem, hiện giờ trời tối. nhìn không rõ đâu!” Dương Hùng nói.

Dương Mân nghĩ cùng đứng, gật đầu đồng ý.

Món ăn nổi tiếng nhất nước Ý là Pizza, mấy ngày hôm trước cả nhà Dương Mân cùng đã ở gần đây ăn rồi nhưng đó không phải là ăn tiệc. tôi đề nghị là tới nhà hàng nào đó ăn. ở đó thường có nhiều món ăn đặc sắc!

Đề nghị này của tôi lập tức được mọi người tán thành, chúng tôi đi dọc theo quảng trường thành Marc, tới chợ trung tâm.

Nhà hàng Ý thì rất nhiều nhưng được chia làm ba loại: nhà hàng chính thức. nhà hàng ăn nhanh và tiệc đứng. ở La Mã và những thành phố lớn như Milan cửa hàng phải tới tầm 1000.

Mà ở Venice cũng không ít. dân cư ở đây không nhiều nhưng người Âu mỹ không có thói quen ở nhà nấu cơm. ăn cơm hàng đã thành một tập quán.

Chợ trung tâm có rất nhiều quán ăn nhanh, nhưng cửa hàng chính thức thì lại ít. ít không có nghĩa là không có, chúng tôi đi không lâu thì gặp một cửa hàng Ý chính thức.

Trung quốc quan niệm “ăn no là chính” nhưng người Ý lại quan niệm “ăn là hưởng thụ”.

Điều đó cũng gián tiếp chứng minh được. món ăn ở đây được bày biện một cách tinh xảo.

Trang thiết bị ở nhà hàng không phải là loại xa hoa nhưng mà lại được trang trí hết sức trang nhã, mà số món ăn trên thực đơn cùng khiến người khác phải ngợp người!

Thức ăn đặc biệt ở nhà hàng này lại là Mì sợi và Bánh chéo!

“Ở đây mà cũng có Bánh chéo. thực là kỳ quái!” Dương Mân hiếu kỳ nói.

Kiếp trước tôi đã tới đây một lần cho nên giải thích cho Dương Mân: “Về văn hóa ẩm thực của người Ý cùng tương tự với người phương Đông ở điểm này. chúng ta thích ăn Mì sợi Bánh chéo. thì họ cũng thích ăn. Người đông bắc chúng ta thích ăn cơm tẻ, thì người miền Nam ý cùng thích ăn loại cơm tẻ ”Lợi Bát Thác“. Có người nói Mì sợi Bánh chéo của Ý là do Marc Polo mang từ quê hương của chúng ta tới Venice, sau đó thì phổ cập ra toàn nước Ý!”

” A. hóa ra là như vậy, vậy thì chúng ta chẳng phải là ăn cơm quê nhà hay sao?” Dương Mân nghe xong kinh ngạc nói.

“Kỳ thực đây cũng chỉ là một truyền thuyết, còn thực hư như thế nào thì không ai biết cả! Thế nhưng cách làm và mùi vị của Bánh chéo nơi đây, khác hẳn với quê hương của chúng ta. cho nên thử cũng được. Hai

nước cách xa nhau như vậy mà ẩm thực lại tương đồng, ngoài các nguyên nhân trên thì nguyên nhân cùng vĩ độ mới là quan trọng!” Tôi nói.

“Mỗi thứ ở đây chúng ta ăn một chút có được không?” Dương Mân nhìn thực đơn mà hoa cả mắt không biết chọn thế nào cả.

“Đương nhiên là có thể. chúng ta bảo phục vụ một chút là được.” Tôi gật đầu nói.

Người Âu Mỹ luôn khinh thường thói lãng phí. khi thấy tôi nói như vậy thì nhà hàng này vô cùng sung sướng.

573. Chương 23: Một Cái Cái Hộp Nhỏ

Nhà hàng này tương đối chính quy, cả nhân viên phục vụ và đầu bếp đều được huấn luyện một cách nghiêm ngặt.

Khi mang thức ăn lên. không theo những quy định như ở trong nước. mà là đồ nào dễ làm mang lên trước, đồ nào phức tạp thì mang sau.

Điểm tâm và canh là những món đầu tiên, sau là các loại thịt. cuối cùng mới là các món chính.

Tất cả mọi người đều đói bụng, hon nữa không có người ngoài, chúng tôi không uống rượu. ai cũng ăn như gió cuốn.

“Được rồi, cha. mau cho con xem ảnh đi!” Dương Mân nhớ tới mấy tấm ảnh.

“Cho con xem cũng được. nhưng trong đó không có hình của cha và em con đâu!” Dương Hùng cười quỷ dị nói.

“Không có cha và mẹ? Vậy thì là ảnh phong cảnh à?” Dương Mân kỳ quái nhận lấy tấm ảnh, sau đó mở ra, “a” một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng!

“Sao lại thế này. cha. sao người lại chụp như vậy chứ!” Dương Mân cầm tấm hình nhét luôn vào trong bọc giấy.

“Ảnh gì vậy?”

Tôi thấy Dương Mân làm như vậy, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Cho anh xem với?”

“Không được!” Dương Mân vội và đem tấm ảnh giật lại phía sau...

“Đừng nhúc nhích. Chờ một chút... Em..” Tôi thấy Dương Mân làm như vậy muốn ngăn lại nhưng đã chậm!

“Tiểu thư... Xin chú ý...” Phục vụ sinh cũng đồng thời lên tiếng, chỉ thấy bàn tay của Dương Mân đập vào người của phục vụ sinh. làm cho những thức ăn ngọt trên tay hắn rơi lả tả.

Máu bức hình trong tay Dương Mân rơi xuống nhưng mà do rơi mặt sau. nên tôi không nhìn thấy được nội dung.

“Thật ngại quá!”

Mặc dù không phải lỗi do mình nhưng phục vụ sinh vẫn lên tiếng, sau đó đặt đĩa điểm tâm lên bàn. cúi người giúp Dương Mân nhặt ảnh.

“Không cần... Không cần... để tôi tự h làm!” Tấm hình như vậy sao có thể để người ngoài thấy được. Dương Mân vội vàng ngăn cản.

Mà phục vụ sinh lại coi lời của Dương Mân là lời khách sáo. cho nên vẫn cứ nhặt lên. Dương Mân sợ tôi thấy được. vội và đem tấm hình giấu chặt trong tay.

Chỉ trong một chốc như vậy, tôi đã nhìn rõ tấm hình. hóa ra là ảnh lúc tôi và Dương Mân hôn môi trên thuyền! Tôi rất cục cựa cùng hiểu vì sao Dương Mân lại giấu tôi như vậy.

“Những tấm hình này dùng máy có tiêu dài chụp phải không?” Tôi cười hỏi.

“A? Cái gì?”

Dương Mân thấy tôi nói như vậy thì ngạc nhiên, cũng không cho rằng chỉ trong nháy mắt như vậy. mà tôi đã thấy được nội dung bức ảnh, cho nên nàng không hiểu tôi đang nói cái gì.

“Tấm hình rất rõ!” Tôi tiếp tục nói.

“Tấm hình gì? A. anh nói tấm ảnh phong cảnh trong tay em này hay sao?” Dương Mân cho là tôi gạt nàng, nên mới nói như vậy.

“Phong cảnh? A. hóa ra hình ảnh với em lại biến thành tranh phong cảnh. ha ha, đây là một việc hay! Sau này chúng ta đi du lịch, lại coi như là tranh phong cảnh!”

Tôi trêu chọc nói.

“...Anh nhìn thấy!”

Dương Mân nghe tôi nói như vậy thì trong lòng cả kinh. lúc này mới tin tôi đã biết nói:

“Mắt anh sao lại tinh như vậy!”

“Đương nhiên rồi, mau cầm cho anh xem!” Tôi cười nói:

“Thế nào. em còn ngại hay sao?”

“Hừ, em ngại lúc nào!” Dương Mân bị kích. chìa ảnh đưa cho tôi nói: “Đưa thì đưa. làm cũng làm rồi, còn sợ gì nữa sao!”

Tôi thấy Dương Mân như vậy, thì có chút buồn cười. con gái luôn luôn như vậy.

Tấm hình chụp không tệ, độ sáng tối, phương vị rất chuẩn.

Nhưng tôi sợ Dương Mân xấu hổ nên cũng không nhìn lâu.

Buổi tối khi trở lại khách sạn. Dương Mân muốn ở cùng phòng với cha mẹ, nhưng Lý Tiểu Hồng lại ngáp. Tổ về mệt mới nói:

“Thật mệt. mẹ và cha con muốn nghỉ ngơi. Mân Mân sáng mai gặp nha!”

Mẹ mình đã nói như vậy rồi, thì Dương Mân còn biết nói cái gì, nhưng cũng biết mẹ tạo cơ hội cho mình.

“Đi thôi. chúng ta cùng về phòng đi?” Tôi nhìn Dương Mân hỏi.

Dương Mân gật đầu. nhu thuận đi theo tôi.

Thấy Dương Mân cẩn thận từng tí một, tôi không khỏi buồn cười nói: “Tiểu Mân. tại sao em lại đi như đang làm xiếc vậy?”

“Người ta đâu có!” Dương Mân đương nhiên không thừa nhận mình khẩn trương!

Tuy trước đây đã cùng tôi chung một phòng nhưng hôm nay thì lại khác!

Bởi vì nàng nhận thấy. nếu hôm nay ở chung một phòng thì biết chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo!

“Ha ha. yên tâm đi. tối nay anh không làm gì cả, chỉ chữa bệnh cho em mà thôi.” Tôi cười thoải mái nàng nói.

“Em... Em không có ý này!” Dương Mân nghe tôi nói như vậy. vội vã giải thích:

“Người ta chưa yêu ai bao giờ. nay cùng anh ở chung một chỗ. đương nhiên là khẩn trương! Em cũng không nói là không cho anh làm cái gì...”

Kỳ thực Dương Mân đã sớm coi tôi trở thành người yêu nhất trên đời. nên thân thể sẽ thuộc về tôi chỉ là chưa trải qua lần nào nên tương đối khẩn trương.

“Ha ha. vậy ý em là, anh muốn làm gì thì làm đúng không?” Tôi cười hỏi.

“Em.. .anh đang nói cái gì đó. đáng ghét. anh muốn làm gì thì làm” Dương Mân không nói rõ nhưng lại gián tiếp chỉ định cho tôi.

“Nha đầu ngốc. anh đương nhiên phải có ý nghĩ như vậy với em! Thế nhưng bây giờ anh cũng không làm gì em cả. bởi vì bác sĩ nói. em không thể vận động kịch liệt. cũng không có thể quá kích động, cho nên chúng ta chờ sau này sẽ tỉnh!” Tôi sờ sờ mái tóc của Dương Mân nói.

“Ai nha. đừng nói như vậy, cái gì mà vận động kịch liệt chứ. thật đáng ghét!” Dương Mân bịt hai tai. chạy như bay vào trong phòng.

Tôi cười lắc đầu đi theo.

Vào phòng, tôi thấy Dương Mân đang nghiên cứu một cái hộp nhỏ trên đầu giường, khi tôi nhìn thấy Dương Mân vội vàng giấu nó sang một bên. Đờ mặt nói: “Em thấy nó ở đầu giường, nên chỉ tùy tiện xem một chút...”

“Cái gì vậy?” Tôi kỳ quái đi tới.

“Không có gì.” Dương Mân vội vã lắc đầu.

“Rất cuộc là cái gì vậy?” Tôi nhớ kỹ đầu giường làm gì có cái gì?

Nhưng mà khi tôi nhìn thấy cái hộp này, thì mới biết khách sạn này phục vụ tương đối chu đáo!

574. Chương 24: Tim Đập Rộn Ràng

“Đáng tiếc đã phụ ý tốt của người ta , chúng ta mang về sau này cùng nhau dùng!” Tôi nói sau đó cầm cái hộp lên.

“Vậy thì không tốt lắm đâu?” Dương Mân thấy tôi còn cất món đồ không khỏi buồn cười.

“Cái gì mà không tốt. anh cầm đi. sau này phục vụ sinh vào kiểm tra thấy đã dùng hết thì bội phục anh chứ sao”

Quan hệ của tôi với Dương Mân đã được xác định. cho nên cùng trêu đùa nàng một chút.

“Bội phục anh? Vì sao?” Dương Mân kỳ quái hỏi.

“Bội phục anh mạnh mẽ, dùng hết cái một hộp!” Tôi ha ha cười nói.

“Đáng ghét. không đứng đắn!” Dương Mân phì phì nói.

“Tại sao anh lại không đứng đắn. không tin thì một đêm anh cũng dùng hết?” Tôi tiếp tục vô sỉ nói.

“Hừ.”

Dương Mân hừ lạnh không trả lời nhưng trong lòng cũng đồng ý với tôi, bởi nếu tôi có nhiều lão bà như vậy, không mạnh mẽ thì ứng phó làm sao được?

“Được rồi, không nói chuyện này, em cất cái này đi!” Tôi đem hộp áo mưa nhỏ ném cho Dương Mân.

Dương Mân không muốn đón nhưng sau khi suy nghĩ lại nhận nó. Hiện tại quan hệ của tôi và nàng đã là tình lữ. biết đâu lửa gần rơm lâu ngày cùng bén. cho nên cầm cho chắc.

“Bây giờ nói chuyện bệnh tình của em đi, chúng ta phải bốc thuốc đúng bệnh.” Tôi nói.

“Bệnh tình. anh thực sự có thể chữa bệnh cho em được?” Trên mặt Dương Mân hiện thần sắc cổ quái.

” A, đúng vậy, chiều nay anh chẳng nói. trên người anh có một bí mật. Như vậy đi, anh nói cho em nghe trước, sau đó tìm cách chữa bệnh sau.” Tôi nói.

Dương Mân ngồi im nghe tôi kể chuyện. thần tình tỉnh táo không nói câu nào.

“Trong một lần ngẫu nhiên, anh có loại năng lực không bình thường mà mọi người thường gọi nó là dị năng!” Tôi nói:

“Ví dụ như anh có thể làm cho thương thế của con người nhanh chóng hồi phục như cũ...” Tôi liệt kê một loạt cái kiểu chữa bệnh.

“Đương nhiên, còn có rất nhiều phương diện. ví dụ như Thuấn Di, phi hành trên không trung.” Tôi nói.

“Dị năng? Thật hay giả?” Dương Mân đương nhiên là nghi ngờ những điều tôi nói. vì nàng chưa thấy bao giờ.

“Đương nhiên là thật. không tin em thử xem.” Tôi nhẹ nhàng ôm lấy Dương Mân. cùng nàng phiêu phù trong không trung.

“A!”

Dương Mân kinh ngạc kêu lên:

“Em không phải đang nằm mơ đó chứ? Sao lại có thể bay trong không trung? Nhưng tại sao em lại chẳng có cảm giác mình không khỏe?”

“Đây là công hiệu của dị năng, có thể làm cho người ta bay trong không trung, đồng thời làm cho cơ thể con người trở nên cân đối.” Tôi hạ mình xuống giường sau đó tiếp tục nói:

“Mà việc anh sẽ làm bây giờ. là dùng tinh thần lực chữa thị thương thế cho em!”

“Ý của anh là, em thực sự có thể sống?” Dương Mân hưng phấn nhìn tôi có thể không chết. vậy thì đại biểu là mình sẽ vĩnh viễn sống cùng anh ấy!

Tôi gật đầu vừa cười vừa nói: “Anh nhất định sẽ chữa cho em khỏi bệnh. đây là lời hứa của anh:

“Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu đi?” Có hi vọng như vậy Dương Mân đương nhiên là sốt ruột.

“Cũng không cần phải nóng vội, để anh kiểm tra trước đã!” Tôi gật đầu nói: “Em cởi quần áo ra đi.”

“Cởi quần áo?” Dương Mân sững sốt đỏ mặt hỏi: “Không phải muốn kiểm tra sao? Cởi quần áo làm gì?”

Tôi thấy Dương Mân như vậy biết là nàng hiểu lầm. nên vội nói: “Cởi quần áo để kiểm tra cho em!”

“Như vậy sao.”

Dương Mân cởi áo ngoài ra. để lộ áo con và làn da trắng như tuyết.

Dương Mân thấy tôi nhìn chăm chú như vậy thì cáu giận: “Nhìn cái gì vậy, chẳng nhẽ em còn phải cởi nội y nữa ư?”

“Đúng!” Tôi vô ý thức nói.

“A?”

Dương Mân không nghĩ tới tôi lại có thể trả lời như vậy!

“Ách. chuyện này... Anh phải kiểm tra tim cho em. nên đương nhiên là phải cởi hết rồi!”

Tôi tự mình giải vây, kỳ thực với năng lực của tôi, thì cũng không cần Dương Mân phải cởi quần áo.

Sở dĩ tôi làm như vậy, là bởi vì Dương Mân là bạn gái của tôi, nhìn trước hay nhìn sau cũng vậy.

Dương Mân không nghi ngờ gì cả, đem áo con cởi ra!

Từ lúc nào tôi trở nên xấu xa như vậy? Hình như tôi có chút đê để tiện thì phải? Nghĩ tới đây, tôi lập tức táo lại không ít nên vội vàng ngăn cản Dương Mân: “Không nên cởi. xin lỗi!”

“A?”

Dương Mân có chút kỳ quái nhìn tôi:

“Làm sao vậy? Hay là anh lại giận em không cởi từ trước?”

“Đương nhiên không phải...” Tôi cười khổ nói:

“Mà mục đích thực sự là, anh chỉ muốn nhìn thân thể của em một chút mà thôi...”

“Hay là anh không thể chữa được khi như thế này?” Dương Mân có chút kinh nghi bất định: “Có phải là anh...”

“Anh đương nhiên có thể trị bệnh cho em. ý anh nói là cho dù không cởi quần áo. anh cũng có thể trị bệnh cho em được...” Tôi đành phải nói sự thực!

Dương Mân nghe thấy tôi nói thì vậy. thì phi cười. mạnh dạn cởi nốt cái áo con xuống nói:

“Em còn muốn xem, anh có thể lấy lý do gì!”

“A!”

Tôi nhìn đôi thỏ ngọc rung động trước mắt. kinh ngạc nói không ra lời.

Dương Mân thấy tôi như vậy, thì khuôn mặt đỏ lên. thoáng cái đã chui vào trong chăn. dừng khí vừa này không biết đi đâu mất.

Tôi cười khở lắc đầu. Dương Mân này thực là lúc nào to gan thì bắt chặp. nhưng khi xấu hổ thì lại chạy nhanh hơn sóc!

“Được rồi. Dương Mân. trước tiên chúng ta kiểm tra thân thể trước, những chuyện kia còn cả đời mà.”

“Kiểm tra như thế nào?” Dương Mân thấy tôi nói chuyện nghiêm túc. thì thần sắc bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Anh cũng nói trước, là anh phải để tay lên ngực em, như vậy không tính là chiếm tiện nghi của em nhé.”

Tôi cũng nói thực. vì phải để tay lên đó sử dụng tinh thần lực. cảm ứng xem trái tim của Dương Mân như thế nào.

“Hóa ra như là như vậy, đúng là anh muốn chiếm tiện nghi rồi!” Dương Mân lại khôi phục tính to gan như lúc này, vừa cười vừa nói

“Khụ khụ!”

Lúc này đến phiên tôi xấu hổ. sao tôi lại giống sắc lang như vậy chứ!

Tôi cố gắng kiềm chế bản thân tiến nhập vào trạng thái nghiêm túc. bây giờ là lúc khám bệnh cho Dương Mân. chứ không phải là lúc nghĩ lung tung.

Nhưng cho dù là như vậy, Dương Mân vẫn cứ cười cười. hình như đã coi tôi là sắc lang rồi!

Xem ra ở trước mặt nàng, hình tượng chính nhân quân tử của tôi đã bị vạch trần!

Khi tôi đặt tay lên ngực của Dương Mân thì nhắm hai mắt lại, sử dụng tinh thần lực kiểm tra thân thể Dương Mân một lần. rồi sau đó chuyển hướng chạy thẳng tới trái tim của nàng.

“Có cảm giác gì không?” Đây là lần đầu tiên tôi sử dụng dị năng kiểm tra thân thể.. nên không biết là có tác dụng phụ gì không.

“Không có cảm giác gì. anh đã kiểm tra xong rồi sao?” Dương Mân đỏ mặt lắc đầu. nàng vốn muốn nói, bị người khác lần đầu tiên chạm vào thì cả người nóng ran.

Nhưng điều như vậy sao có thể nói ra được. nghĩ tới đây tim của Dương Mân đột nhiên đập gia tốc.

Tôi thấy trái tim của Dương Mân tự nhiên đập rộn ràng như vậy thì hoảng sợ, có chút khẩn trương hỏi:

“Tại sao trái tim em đập nhanh như vậy!”

Câu này làm cho Dương Mân xấu hổ trong lòng thắm nói: Tim em đập chẳng phải là do anh đặt tay lên ngực hay sao!

575. Chương 25: Tinh Thần Lực Còn Có Tác Dụng Đặc Thù

“Không có chuyện gì. anh mau kiểm tra đi!”

“Thật sự không có chuyện gì chứ?” Tôi lo lắng hỏi.

“Em nói thật, không có chuyện gì mà!” Dương Mân vội la lên:

“Chỉ cần anh cứ tiến hành kiểm tra là tim em sẽ không đập mạnh như vậy nữa!”

Kiểm tra thì tim không đập mạnh? Tôi sửng sốt. chợt hiểu vì sao lại như vậy! Hóa ra là vì tôi, tôi cười khan nói:

“Mân Mân. em hãy thả lỏng tinh thần...”

Xem ra là tôi sơ sót nếu như người trước mặt là Triệu Nhan Nghiên, Trần Vi Nhi. chắc chắn tim sẽ không đập rộn ràng tới như vậy, thế nhưng Dương Mân không lại không giống, chúng tôi còn chưa lần nào thân mật tới mức này!

Dương Mân e thẹn trợn mắt nhìn tôi một cái nói: “Em sẽ cố hết sức.” Nhưng vẫn vô cùng khẩn trương.

Tôi không có biện pháp khác. đành tiến hành kiểm tra thân thể của nàng, tốc chiến tốc thắng.

Khi tôi dùng tinh thần lực xuyên thấu qua thân thể của Dương Mân. đi tới gần trái tim thì có thể cảm nhận được nó đã yếu, đang phải nỗ lực hoạt động.

Tôi cẩn thận quan sát kết cấu trái tim của Dương Mân. nhận thấy tâm nhĩ trái hay tâm thất phải đều tắc nghẽn nghiêm trọng, người bình thường bị bệnh tim bẩm sinh chỉ bị tắc một ngăn. nhưng Dương Mân lại bị tới tận hai ngăn!

Loại này tắc nghẽn này ngăn cản sự tuần hoàn máu tới trái tim. chỉ có một số lượng ít máu vào được. rồi được bơm ra động mạch chủ và động mạch phổi!

Thế nhưng nếu chỉ có như vậy lại không nghiêm trọng, mấu chốt của vấn đề là động lực cho trái tim của Dương Mân hoạt động lại không đủ. khi hút máu thì dường như phải rất nỗ lực!

Tôi rất cục cựa cũng hiểu vì sao Chu Trì Bình không phẫu thuật cho Dương Mân! Lấy tình trạng hiện nay của Dương Mân. cho dù bác sĩ có giỏi tới mức chỉ trị được chứng tắc nghẽn trái tim của Dương Mân vẫn không đủ lực lượng!

Bỗng nhiên tôi nghĩ ra một cách. Đó là để lại một tia tinh thần lực ở gần trái tim của Dương Mân. có tác dụng trợ giúp trái tim hoạt động, như vậy thì không sợ chứng suy tim nữa!

Sau khi nghĩ ra cách này tôi không dám trêu đùa gì nữa. vội vàng nghiêm túc nói: “Mân Mân. tình huống của em phức tạp hơn anh nghĩ!”

“Có hi vọng không?”

Dương Mân lẳng lặng hỏi. trên mặt lại hiện lên sự lo lắng. Bởi vì nàng biết nếu tôi không có cách nào nữa, thì không thể hi vọng gì!

“Có. thế nhưng anh không dám cam đoan.” Tôi không dám cam đoan. là vì tôi thiếu kiến thức y học. còn chưa rõ nguyên lý làm việc của trái tim. chữa trị cho Dương Mân tôi phải tham khảo nhiều về vấn đề này!

“Hiện giờ có một vấn đề quan trọng, đó là phim chụp X Quang em để ở đâu? Có mang theo không?” Tôi hỏi

Cho dù Dương Mân không mang theo bên người thì cũng không quan trọng, chỉ cần biết địa điểm. tôi sẽ lấy cho nàng..

Không nghĩ tới Dương Mân lại mang theo cuộn phim!

“Em có mang, cha mẹ em nói họ chưa từ bỏ ý định. muốn nhân cơ hội du lịch. nhờ bác sĩ nước ngoài, xem còn cơ hội nào khác không.” Dương Mân nói.

“A? Vậy thì kết quả ra sao? Bệnh viện ở đây nói thế nào?” Tôi hỏi xong, mới biết mình hỏi một câu vô nghĩa. nếu như bác sĩ có thể chữa thì sao Dương Mân có thể thương cảm như vậy.

“Đã hỏi rồi, nhưng không có kết quả gì.” Dương Mân lắc đầu.

“Được. muốn chữa cho em anh phải chuẩn bị một chút, ngày mai em cùng với cha mẹ đi dạo với đôi Phillip. anh phải đi chuẩn bị một số thứ!” Tôi nói.

“VẬY thì thôi. mai em liên hệ với họ là chiều đi.” Dương Mân lắc đầu:

“Anh không đi với em, em không có tâm tình nào để đi chơi.”

Tôi nghe Dương Mân nói xong. không khỏi cười khổ nói: “VẬY nếu như không gặp anh, em cùng không có tâm tình du lịch sao?”

“Không giống như vậy, ai bảo bây giờ anh là bạn trai của em.” Dương Mân làm nũng nói: “Nếu không thì em đi cùng với anh?”

Tôi suy nghĩ một chút. buổi sáng ngày mai tôi muốn tới bệnh viện tìm một bác sĩ. hỏi xem trái tim của Dương Mân có khác người bình thường không, dựa vào đó tôi sử dụng kỹ năng tiến hành cải tạo lại trái tim cho nàng.

Dương Mân cùng đi với tôi cũng được. dù sao nàng cũng là người bị bệnh. bác sĩ có thể nói rõ hơn.

“Được!” Tôi gật đầu.

“Thật tốt quá!” Dương Mân vui vẻ nói.

“Bà cô của anh. em đừng có như vậy được không, trái tim em sẽ không chịu được đấy?”

Tôi lắc đầu nói.

“Trái tim? Được rồi, Lưu Lỗi, có một việc mà em chưa nói với anh!” Dương Mân bỗng nhiên nói:

“Vua rồi, anh còn nhớ khi anh sờ em. trái tim em đập rất nhanh không?”

“Đúng vậy, nhưng tại sao em lại nói chuyện này, chỉ là anh chiếm tiện nghi một chút thôi. chẳng nhẽ lại nghiêm trọng tới vậy!”

Tôi không rõ vì sao Dương Mân lại nói đến chuyện này.

“A? Không phải vậy! Anh nghĩ gì thế!” Dương Mân trợn mắt liếc mắt nhìn tôi nói:

“Ý của em là lúc đó thì đập rất nhanh, nhưng sau đó thì bình thường.”

“Ách. bởi vì sau đó em đã quen rồi...” Tôi nói...

“Cái gì! Lưu Lỗi. anh nghiêm túc một chút có được không, cái gì mà thói quen!” Dương Mân tức giận nói:

“Em nói là tim em đập bình thường hơn trước rất nhiều... Nói như thế nào đây, giống như là có một ngoại lực nào đó tác động tới trái tim. làm cho đập nhẹ nhàng hơn...”

Ngoại lực... Chẳng nhẽ là tác dụng của một tia tinh thần lực kia? Rất có thể! Vì vậy tôi cười nói:

“Là như vậy sao. vậy thì anh biết, đó là vì anh thấy trái tim em đập nhanh quá. cho nên mới để lại một tia tinh thần lực hỗ trợ cho nó.”

“Thật là thần kỳ, như vậy anh chỉ cần tiếp tục duy trì thì em sẽ không việc gì?”

Dương Mân bỗng nhiên hưng phấn hỏi.

“Hiện tại trên lý thuyết là như vậy, nhưng đây là phương pháp trị ngọn không trị được gốc...” Tôi lắc đầu nói.

“Trị phần ngọn cũng tốt, chỉ cần em không phải rời xa anh là được!” Dương Mân đâu có quản nhiều như vậy, chỉ cần được ở với tôi, đó mới là trọng yếu nhất.

Đêm nay, tôi và Dương Mân ôm nhau mà ngủ. bởi vì biết mình nhất định sẽ sống, cho nên Dương Mân ngủ rất ngon. Ngược lại tôi lại trằn trọc mãi mới ngủ được.

Sáng sớm hôm sau. tôi lấy cuộn phim trong tay của Lý Tiểu Hồng, mang Dương Mân tới bệnh viện.

Vốn tôi muốn trở lại Khoa tim mạch tìm Chu Trì Bình. thế nhưng người ta đã biết tôi xuất cảnh. nên cũng có chút phiền phức!

Hiệu suất làm việc của bệnh viện Ý cực chậm. nhưng được một cái tốt đó là hầu như phần lớn tiền chạy chữa đều được miễn phí! Bệnh nhân chỉ cần dùng tiền mua thuốc là được. có khi tiền thuốc cũng được miễn!

Thế nhưng đó chỉ là đối với dân bản xứ tới bệnh viện công. còn đối với những người tới bệnh viện tư nhân. hoặc những bệnh viện tư lớn thì phí chẩn đoán thực sự cao tới dọa người, không phải ai cũng có thể chịu được.

Tôi hỏi thăm Mark một chút. xem ở xung quanh đây có bệnh viện về Tim mạch nổi danh nào không, sau đó mang Dương Mân đi.!

576. Chương 26: Dạy Người Bất Cá

Phí bệnh viện tư cực cao nhưng lại có rất nhiều người tới xem bệnh!

Nhất là bệnh viện tim mạch. có rất nhiều người nhà giàu mập mạp hay bị bệnh tim tiến hành hẹn trước.

Khi tôi và Dương Mân tới đây thì nhận được một cái hẹn. đó là 3 ngày sau hãy quay lại!

Tôi lấy tiền đóng phí là hơn 10 vạn, thế nhưng bệnh viện không bị lay động chút nào.

Bởi vì người tới nơi này đều là người giàu có, bệnh viện cũng không thiếu tiền. danh tự lại chỉ có một. cho nên họ nhất quyết là 3 ngày sau mới được khám.

Không có biện pháp tôi lại phải vận dụng quan hệ của Owens, mà hẳn lại thích tôi vận dụng!

Viện trưởng bệnh viện không thiếu tiền nhưng lại không thích bỏ qua quan hệ! Owens là đầu lĩnh xà hội đen địa phương, tuy không phải thế lực lớn nhất nhưng đắc tội không nổi với hắn!

Qua không bao lâu. có một bác sĩ tươi cười đi đến. hiển nhiên đã biết thân phận của tôi.

“Tiên sinh. xin hỏi ngài cần sự hỗ trợ gì vậy?” Lão bác sĩ tươi cười hỏi.

“Xin chào. Kỳ thực sự tình là như vậy, tôi có một cuộn phim ở đây, muốn biết được tình hình của người bệnh. sau đó ông có thể dựa theo tấm phim này, vẽ lại thành bức tranh hay không?”

Tôi lấy ra cuộn phim của Dương Mân, đưa cho lão bác sĩ.

“Như vậy sao. tìm chỗ thiếu hụt của trái tim thì rất dễ, nhưng vẽ lại thì hơi khó khăn. phải tìm họa sĩ!” Lão bác sĩ nói.

“Thời gian nhanh nhất là bao nhiêu lâu?” Tôi hỏi.

“Trước tiên tôi cần một bức tranh phác thảo chuyên môn. sau đó đưa cho lập trình trên vi tính làm!”

“Được. không có vấn đề. đây là số điện thoại của tôi, có vấn đề gì thì cứ thông báo cho tôi một tiếng!”

Tôi đem số điện thoại của mình để lại cho lão bác sĩ.

Buổi chiều, tôi và Dương Mân cùng với đôi tình lữ Phillip đi dạo phôn. có thể nhận ra cuộc sống của hai người đã quá khó khăn. ngay cả những đồ đáng giá nhất đã bán đi.

Vì vậy tôi chủ động cho Phillip và Sang Lica một cái hóa đơn. trong đó còn có một số y phục và đồ dùng lữ hành. Phillip muốn cự tuyệt nhưng tôi chỉ nói một câu:

“Chúng ta là bạn bè. cần gì phải khách khí như vậy, đây chỉ là do tôi có năng lực trợ giúp mà thôi.”

Phillips cũng không phải là người cứng nhắc. do dự một chút rồi chấp nhận. Bởi vì hắn hiểu rõ người phương Đông. sợ cự tuyệt sẽ làm hỏng mối quan hệ tốt đẹp giữa chúng tôi!

Buổi tối, dưới những lời mời nhiệt tình của tôi và Dương Mân. đôi tình lữ này đã chuyển sang khách sạn Kỳ Áo Cát Áo. Dương nhiên, trước đó tôi đã đặt phòng cho họ.

Sáng sớm hôm sau. tôi nhận được điện thoại của lão bác sĩ, nói mọi chuyện đã được an bài thỏa đáng!

Lúc này mới chỉ là hơn 6h sáng, Dương Mân vẫn còn chưa tỉnh. Thấy Dương Mân ngon giấc như vậy, tôi không nỡ đánh thức nàng, một mình tới bệnh viện.

“Tôi dựa theo yêu cầu của ngài. làm suốt đêm mới có bản vẽ này, Lưu tiên sinh mời xem!”

Lão bác sĩ lấy ra một bản vẽ nhìn tôi nói:

“ở đây... Còn có ở đây... đều là những chỗ bị bệnh...”

Lão bác sĩ không chỉ đem những chỗ bị bệnh nói lại cho tôi, mà còn nói cả nguyên nhân.

Thái độ của lão bác sĩ cũng vô cùng thoải mái. tôi để lại cho hắn một cái chi phiếu, sau đó mang cuộn phim rời khỏi bệnh viện.

Do đã có được căn cứ, nên tôi muốn lập tức trị bệnh cho Dương Mân. Tôi nói với đôi tình lữ kia là mình hôm nay rất mệt. không thể cùng họ đi ra ngoài dạo được. mà bên Phillip cũng như vậy, bởi Sang lica bị cảm mạo cho nên không thể đi ra ngoài.

Tôi thừa dịp Dương Mân còn chưa tỉnh ngủ. xem lại bức tranh mà lão bác sĩ đưa cho!

Bởi trước kia tôi đã biết, trái tim của Dương Mân rất thiếu động lực. cho nên nếu tiến hành chữa trị ngay thì không được!

Tôi đặt tay lên ngực Dương Mân. muốn kiểm tra tình huống trái tim của nàng một chút. thế nhưng làm cho tôi kinh ngạc là trái tim của Dương Mân vẫn tràn đầy động lực. mà tia tinh thần lực của tôi để lại hôm qua. tiêu hao không đáng bao nhiêu!

Phải biết rằng, ngày hôm qua tôi sợ trái tim Dương Mân không chịu được nên chỉ để lại một tia nhỏ. nhưng không ngờ lại có tác dụng như vậy.

Như vậy nếu như tôi để lại một lượng tinh thần nhiều hơn thì sao? Có thể tiếp tục duy trì hiện trạng như thế này cho Dương Mân không?

Thế nhưng phương pháp này dù sao cũng là mượn ngoại lực. tôi sợ một ngày nào đó tôi quên chữa trị thì sẽ khiến Dương Mân khổ sở!

“Mới sáng sớm mà đã sờ người ta. Lưu Lỗi, anh thực sự đã biến thành xấu xa rồi!” Dương Mân vẫn ngủ nhưng đã bị tôi sờ tỉnh!

“Ách?”

Lúc này bàn tay của tôi đã loạn động trên ngực của Dương Mân. thảo nào nàng có thể tỉnh ngủ!

Tôi vội vàng thu tay về giải thích: “Chẳng phải anh đang kiểm tra thân thể cho em hay sao!”

“Chỉ có thiên tài mới tin anh. làm gì có ai sáng sớm đã kiểm tra thân thể? Ngày hôm qua vì sao không kiểm tra?”

Dương Mai hiển nhiên không tin lời tôi nói.

“Anh mới đi lấy cuộn phim về, em cũng xem một chút!” Tôi giơ tấm hình trong tay nói: “Không tin em xem đi!”

“A?”

Dương Mai không nghĩ tới tôi đã đi lấy cuộn phim về; “Được rồi, vậy tin tưởng anh một lần!”

“Vốn anh đang kiểm tra thân thể của em!” Tôi có chút oan uổng nói:

“Được rồi, Mân Mân. có một việc quan trọng, muốn trưng cầu ý kiến của em!”

“Chuyện? ý kiến của em?” Dương Mai ngẩn người nhưng thấy tôi nghiêm túc như vậy, cũng đáp: “Có chuyện gì vậy, anh nói nghe một chút?”

Tôi liền đem những gì mình lo lắng, nói lại cho Dương Mân một lần.

“Hóa ra là chuyện này, nếu như vậy chẳng phải là tốt hơn hay sao. Trái tim em lúc nào cũng được khỏe mạnh?”

Dương Mân không lo lắng chút nào nói.

“Mân Mân. đây không phải là đã chữa được mà chỉ là duy trì! Em nghĩ xem, tinh thần lực là do anh truyền tới. nếu ngày nào đó anh không ở bên cạnh em. vậy thì làm sao!” Tôi nghiêm túc hỏi.

“Không có vấn đề gì, vậy thì chỉ cần em ở cùng với anh là được rồi!” Dương Mân gật đầu. nói:

“Vậy thì anh đưa năng lượng vào cơ thể em nhiều một chút là được rồi?”

“Em nghĩ rằng anh không muốn sao?” Tôi nghe Dương Mân nói xong thì cười khổ nói: “Chỉ là tinh thần lực tồn tại nhiều ở trong người em thì không tốt!”

“Như vậy sao!”

Dương Mân thất vọng thờ dài một hơi nhưng ánh mắt chợt sáng lên nói: “Nếu như vậy, tại sao anh không đem phương pháp sử dụng dạy cho em!”

Đúng vậy! Dem cá tới cho người ăn. Không bằng dạy người bắt cá!

577. Chương 27: Giải Phẫu Thất Bại!

Nếu như Dương Mân có tinh thần lực đề cao cơ năng, như vậy thì toàn trái tim cùng được giải quyết!

Thế nhưng sao làm cho Dương Mân có loại năng lực này đây? Đây là một vấn đề khó. tinh thần lực hoàn toàn là do không chế. được sinh ra bởi đại não. mà tôi cũng không hiểu vì sao lại có những thứ này!

Nghĩ tới vấn đề này, tôi lại nghĩ tới một vấn đề hết sức quan trọng! Đó chính là tôi phát hiện được tin thần lực của tôi không những mạnh hơn người bình thường, mà còn đề cao toàn bộ cơ năng, dường như vĩnh viễn sẽ không già yếu! Trường sinh thì không dám nói nhưng bất lão thì có thể!

Cứ như vậy tôi sẽ phải đối mặt với một vấn đề hết sức trọng yếu, đó là khi các lão bà của tôi từ từ già đi. vậy phải làm sao?

Quả thật nữ nhân 40 có thể bảo trì được như cô gái 20. thế nhưng nếu đã 60 tuổi thì sao? Lúc đó các nàng sẽ nghĩ như thế nào?

Cho nên nếu Dương Mân đã nhắc thì tôi phải sớm tìm một biện pháp!

Vấn đề là dị năng trên người tôi không hiểu sao lại có! Duy nhất chỉ có Tiêu Nha Tử biết. chờ sau khi chuyện này qua đi, tôi phải hỏi hắn mới được!

Dương Mân thấy tôi biến sắc còn tưởng rằng tôi có điều gì đó khó nói. không dám đem tinh thần lực truyền cho tôi nên có chút phần nộ nói:

“Nếu như có chuyện khó xử thì thôi đi. chỉ cần duy trì là được rồi!”

“Mân Mân. em hiểu lầm rồi! Em cũng hiểu anh là dạng người gì. chỉ cần chữa bệnh được cho em. anh nguyện ý làm tất cả! Nhưng vấn đề là anh không hiểu tại sao dị năng lại xuất hiện trên người của anh. nên khó mà dạy cho người khác được!” Tôi cười khổ lắc đầu.

“Hóa ra là như vậy, vậy thì không sao. Ha hả.” Dương Mân thấy tôi giải thích, biết là mình hiểu lầm. cho nên áy náy cười nói.

“Nhưng có một người biết, sau khi về nước anh sẽ thương lượng chuyện này với hắn một chút” Tôi nói.

Thời gian tiếp theo, tôi làm chuyện quan trọng nhất với Dương Mân đó là mở hồ, đừng nghĩ sai lệch. là trị bệnh cho nàng!

Sau khi tôi đóng cửa phòng, còn treo bên ngoài một tấm biển “Miễn làm phiền” sau đó tắt điện thoại. Tôi không muốn có sự việc gì bất ngờ xảy ra, bởi một sai lầm nhỏ cũng làm tôi phải hối hận cả đời!

Sau khi tôi chuẩn bị hoàn tất. thì dựa theo cuộn phim và bức tranh của lão bác sĩ, tiến hành giải phẫu!

Hôm nay tôi không thêm năng lượng vào trái tim cho Dương Mân. vì thấy tinh thần nàng rất thoải mái và động lực vẫn còn đầy.

Vừa mới bắt đầu vô cùng thuận lợi. tinh thần lực của tôi dễ dàng bao vây lấy trái tim của nàng, định vị từng chi tiết một! Sau đó tôi dựa theo bức tranh tiến hành chữa trị những chỗ bị bệnh!

Thế nhưng sự tình quái dị lại xảy ra. Trái tim của Dương Mân không có chút nào biến hóa dưới tác dụng của tinh thần lực! Lúc mới đầu tôi còn tưởng rằng là phương pháp sai. thế nhưng khi tôi dùng cả phương pháp trị liệu cho Hứa Nhược Vân vẫn không được!

Mười phút, nửa giờ qua đi! vẫn không có hiệu quả. trái tim Dương Mân vẫn như cũ!

Chẳng lẽ tinh thần lực không còn tác dụng gì nữa? Không đúng, tôi vẫn thấy nó duy trì động lực cho trái tim Dương Mân!

Vậy chuyện trước mắt giải thích như thế nào đây?

Chữa trị? được rồi. chữa trị! Vậy là được rồi!

Tôi bỗng nhiên nghĩ tới vấn đề máu chốt. đó chính là tinh thần lực của tôi chỉ có thể chữa trị. nhưng không thể làm thay đổi kết cấu!

Hiện tại đã có thể chứng minh tinh thần lực của tôi có thể làm cho các bộ vị mạnh lên nhưng không thể thay đổi được kết cấu của nó! Nói cách khác trái tim của Dương Mân không cách nào thay đổi được!

Nghĩ tới điểm này, tôi thất vọng thở dài một hơi. Dương Mân nhìn thấy tôi như vậy, liền vội vàng hỏi:

“Làm sao vậy? Không thành công?”

Tôi bắt đầu dĩ gật đầu.

“Vậy... có phải là thất bại hay không? Em phải chết phải không..” Dương Mân có chút thương cảm hỏi.

“Sao lại có thể như vậy! Không thành công nhưng cũng không có nghĩa là thất bại! Tinh thần lực của anh không thay đổi kết cấu của trái tim em! Xem ra phương pháp này không thể thực hiện được!” Tôi vội vàng nhìn Dương Mân nói tiếp:

“Nhưng dưới tác dụng của tinh thần lực. Em có thực hiện một số vận động kịch liệt cũng không có vấn đề gì cả!”

“Thôi. như vậy cũng là tốt rồi!” Dương Mân vừa cười:

“Nếu như em đã có tất cả, thì sẽ không có gì kích động cả.”

“Ha hả. em yên tâm. chờ sau khi về nước. anh thương lượng một chút với bạn của mình!”

Tôi nghĩ tới Tiêu Nha Tử chắc là có biện pháp giải quyết?

“Thế cũng được, với kết quả hiện tại đã là rất tốt rồi!” Dương Mân mỉm cười.

“Có một chuyện. Đó là sau khi bác sĩ Chu Trì Bình kia thấy em bình an vô sự. liệu có thất kinh không?”

Tôi sợ Dương Mân nghĩ quá nhiều, vội chuyển câu chuyện.

“Đúng vậy, ha hả. thế sự vô thường, bác sĩ Chu cũng không nghĩ tới, em lại có một bạn trai thần thông quảng đại như vậy... Được rồi, căn cứ theo suy đoán của anh, trái tim em động lực không đủ nên không giải phẫu được. thế nhưng hiện tại em đúng là có thể giải phẫu rồi sao?”

Dương Mân đột nhiên hỏi.

Đúng vậy! Tôi vỗ đùi kinh hô: “Không sai. hiện giờ thì bác sĩ Chu có thể giải phẫu rồi! như vậy kết quả có gì khác nhau đâu!”

“Ha hả. không nghĩ tới em thuận miệng nói một chút. lại có thể mang tới hy vọng!” Dương Mân rất là cao hứng, tuy nàng sẽ đau đớn hơn một chút. nhưng điều đó thì có sao đâu?

“Thật là hi vọng!” Tôi cũng vô cùng vui vẻ: “Vậy thì chúng ta cứ thoải mái đi du lịch đi. sau khi về nước sẽ tính tiếp!”

Khi ăn cơm Lý Tiểu Hồng dùng ánh mắt mập mờ nhìn tôi và Dương Mân. tôi biết cái biển “Miễn làm phiền” kia gây ra hiểu lầm! Nhưng lấy quan hệ của tôi và Dương Mân. hoài nghi thì có sao đâu!

Phillip và Sang Lica thì không có gì, những chuyện như vậy đối với bọn họ chẳng có gì là to tát.

Có một chuyện ngoài ý muốn đã phát sinh!

Buổi chiều, tôi và Dương Mân đã chuẩn bị thỏa đáng, đi tới phòng của Phillips nhưng lại nhìn thấy có mấy người mặc áo đen xông vào

Phản ứng đầu tiên của tôi và Dương Mân là, có cướp. Nên cả hai đồng thời chạy tới vì sợ người trong phòng có nguy hiểm.

Thế nhưng, chuyện trong phòng lại làm cho tôi mở rộng tầm mắt!

Bởi vì chúng tôi nghe được thanh âm của Phillips: “Khả Đồn. tại sao là ông? Hừ. không nghĩ tới. các người có thể tìm tới đây nhanh như vậy!”

“Phillip thiếu gia. lão gia bảo chúng tôi đón người trở lại!” Khả Đồn bình thản nói.

Chỉ hai câu đối thoại này tôi đã hiểu. tên Khả Đồn này chắc chắn là người trong gia tộc Phillip tới đón hẳn trở về!

Tuy tôi đồng tình với Phillip nhưng chỉ là bèo nước gặp nhau. không tới tình huống bắt đắc dĩ. tôi sẽ không nhúng tay vào.

578. Chương 28: Cô Là Ai?

“Xin lỗi, Phillip thiếu gia, cậu phải trở về thôi!” Khả Đồn bình tĩnh nói:

“Gia chủ cùng lão gia đều đã thông báo. cho dù lần này như thế nào cũng phải mời cậu về bằng được.”

Ngữ khí của Khả Đồn cung kính nhưng từ “mời” lại nhấn mạnh thêm một chút.

Phillips đương nhiên hiểu bản chất vấn đề. không khỏi có chút châm chọc nói: “Khả Đồn quản gia. nếu như ông đã gọi tôi là thiếu gia thì nên biết thân phận của mình chứ! ông chỉ là một quản gia. không có tư cách can thiệp vào công việc của tôi!”

” Đúng vậy, tôi là một quản gia. lệnh của gia chủ đương nhiên tôi phải phục tùng, ý của gia chủ là muốn tôi mời cậu về!” Khả Đồn sắc mặt không thay đổi nói: “Nếu đã như vậy thì đừng trách tôi đắc tội!”

“Hừ!”

Phillips nghe xong cười lạnh nói:

“Tốt. rất tốt! Ông đã nói như vậy thì tôi cũng bất chấp! ông trở về nói với ông nội tôi. là từ nay trở đi tôi không còn quan hệ gì với gia tộc! Tôi đã là người trưởng thành, quyền lợi này tôi chắc chắn có! Pháp luật đã quy định, không ai có thể ép buộc một người khác làm những chuyện mà người đó không muốn!”

“Cậu đừng nói luật pháp với tôi, tôi không hiểu mà cũng không muốn hiểu. nó chỉ có hiệu lực với người bình thường, còn đối với tôi vô hiệu! Cậu sinh ra trong gia tộc Phillips, vì vĩnh viễn là người của gia tộc. đây là số mệnh!” Khả Đồn vẫn bất động thanh sắc nói.

“Phillip. đừng giận dữ. Khả Đồn nói đúng, anh vẫn là người của gia tộc Phillips!” Sang Lica thấy Phillip kích động vì vậy khuyên giải nói.

“Sang Lica tiểu thư. không cần giả mù sa mưa, tôi biết cô có ý gì!” Khả Đồn nghe Sang Lica nói xong, lập tức trách mắng:

“Cô khuyên Phillips thiếu gia trở lại gia tộc là vì cô đúng không? Cô vẫn còn mơ mộng được làm nữ chủ nhân của gia tộc? Mơ mộng chúng tôi đồng ý chuyện của hai người? Chuyện đó chỉ có trong mơ mà thôi!”

“Tôi...”

Sang Lica nghe Khả Đồn nói xong, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Thế nào? Không phản đối nữa à?” Khả Đồn cho là mình nói trúng tâm sự của Sang Lica, nên tiếp tục nói: “Tôi đúng là bội phục cô. cô cùng Philips thiếu gia lang bạt kỳ hồ trong thời gian nhiều như vậy mà vẫn còn ần ần được! Nhưng tôi nói cho cô biết. cô chỉ cần dây dưa với Philips thiếu gia một ngày thì gia tộc sẽ không để cho cậu ấy yên một ngày! Tôi nghĩ cái này chắc cô cũng hiểu chứ? Tôi đã điều tra qua, gia đình của cô tuy phổ thông nhưng trong bách tính cũng coi như là có tiền! Như vậy đi, tôi cho cô 100 vạn, cô rời khỏi Philips thiếu gia đi, thế nào?”

Sang Lica thấy Khả Đồn nhục mạ mình thì vừa ủy khuất vừa phẫn nộ. nhưng bởi vì Khả Đồn là người của Phillip gia tộc. Nên Sang Lica không muốn bạn trai của mình khó xử. đành phải nén giận.

Thế nhưng Phillip không nhịn được! Chỉ vào Khả Đồn tức giận nói: “Khả Đồn. tôi tôn trọng ông vì ông lớn tuổi, trước giờ không tính toán. Nhưng hôm nay Ông thực sự là quá đáng! Tôi và Sang Lica thật tâm yêu nhau. các người vì sao muốn chia rẽ chúng tôi? Lẽ nào tôi chỉ là lợi ích mà gia tộc đem ra đánh bạc? Hôn nhân của tôi có nhiều lợi ích như vậy sao? Một tỷ, hay 50 tỷ? Ha ha, tôi thật không nghĩ tới tôi lại chạy không thoát cái số mệnh này! Khả Đồn. Tôi biết ý của cha tôi và ông nội tôi, ông chuyển cáo lại với họ ngày mai tôi sẽ thoát ly quan hệ với họ!”

“Phillip, anh đừng kích động. Không nên như vậy...” Sang Lica đầy nước mắt cầu khẩn:

“Khả Đồn nói đúng, là em nên rời khỏi anh. anh trở về đi...”

“Sang Lica, em đang nói cái gì vậy, đừng nói lung tung, anh sẽ không trở về!” Phillip nghe thấy Sang Lica nói thì cắt ngang.

“Phillip. Chúng ta tuy yêu nhau nhưng ở hai thế giới khác nhau” Sang Lica bắt đầu nói.

“Hắc hắc. nói như vậy thì hình như không động tâm với 100 vạn hả?” Khả Đồn bỗng nhiên chen miệng vào nói:

“Không nên nhiều lời. chẳng phải chỉ là nhiều hay ít tiền thôi sao? Tốt, hai trăm vạn! Lập tức rời đi!”

“Tôi không phải vì tiền. không thèm số tiền của ông!” Sang Lica có chút tức giận nói.

“Thế nào? Ngại ít? Hai trăm vạn còn chưa đủ? Vậy cô muốn bao nhiêu? Lùi một bước lại tiến một bước. cô ra giá đi!” Khả Đồn trào phúng nói: “Nhưng cô cũng nên hiểu. đừng có quá. không thì lại thành công dã tràng!”

“Ông thật quá đáng!” Sắc mặt Sang Lica trắng bệch tức giận nói: “Tôi và Phillip thật tâm yêu nhau. Cho dù không có tiền chúng tôi vẫn yêu nhau!”

“Đúng, Khả Đồn. ông không biết cái gì gọi là yêu cả!” Phillip lớn tiếng bác bỏ.

“Tôi không biết cái gì gọi là yêu? Hừ, tôi chỉ biết là gia chủ cưới cho tôi một người vợ, hiện giờ chúng tôi vẫn rất yêu thương nhau!” Khả Đồn nhàn nhạt nói.

“Quên đi, Phillip, anh trở về đi, em không đáng để anh bỏ nhiều như vậy...” Sang Lica có chút buồn bã nói.

Tuy tôi biết Philips bỏ trốn thế nhưng không nghĩ tới chuyện lại tới mức này.

Xem ra Phillip đúng là xuất thân từ trong một đại gia tộc. mở miệng toàn là tiền tỷ!

Mà người quản gia Khả Đồn này thực sự là lắm tiền. mở miệng là mấy trăm vạn.

“Lưu Lỗi, chúng ta không thể giúp bọn họ sao?” Dương Mân không đành lòng. bởi vì nàng đến được với tôi không dễ dàng gì. nên nàng hiểu tâm sự của Sang Lica!

Tôi nhìn Dương Mân cười khổ lắc đầu. không phải tôi không muốn mà là tôi giúp thế nào? Lấy thân phận gì đi giúp?

“Quan trọng là chúng ta giúp thế nào? Đây là chuyện nhà của người ta!” Tôi thờ dãi.

“Vây cũng không thể để Khả Đốn nói như vậy.”

Bầu không khí trong phòng vô cùng khẩn trương, Phillip cùng Khả Đốn đang đối chọi gay gắt.

“Gia tộc của chúng ta còn chưa đủ tiền sao? Còn cần hôn nhân của tôi mang lại lợi ích nữa hay sao?”

Phillips có chút thrr lương nói.

“Biết tiến biết thoái, đạo lý này, thiếu gia chẳng lẽ không hiểu? Hiện tại. những gia tộc khác đang nhìn chằm chằm vào chúng ta!” Khả Đốn nói:

“Vị hôn thê của thiếu gia là con gái của đại cổ đông tập đoàn tài chính Odd. sau khi hôn nhân được tiến hành thì việc làm ăn của gia tộc sẽ tiến thêm một bước. Mà quan trọng nhất sau này khi cậu trở thành gia chủ của gia tộc. vị hôn thê của cậu sẽ trở thành chủ tịch tập đoàn! Hai tập đoàn tài chính liên thủ. nhìn khắp châu Âu có ai bằng được?”

“Tại sao là tôi? Em trai của tôi đâu? Anh trai của tôi đâu?” Phillip có chút kích động:

“Tại sao bọn họ không chịu ước thúc của gia tộc? Vì sao không đem con gái của đại cổ đông kia gả cho họ?”

“Thiếu gia. đạo lý này, tôi nghĩ cậu cũng hiểu. cậu không giống những người khác!” Khả Đốn nói:

“Thân phận của cậu chính là gia chủ tương lai của gia tộc! Mà tập đoàn tài chính Odd cũng do nhìn trúng điểm này mới xúc tiến hôn nhân! Bọn họ sao có thể gả con gái mình cho người khác được?”

“Tôi biết... Kỳ thực tôi biết nhưng, vì sao? năng lực của họ cũng xuất chúng lắm cơ mà?” Phillip cười khổ lắc đầu.

Tôi còn chưa nói gì thì Dương Mân đã vọt vào, chỉ vào Khả Đốn nói: “Tại sao ông lại như vậy? Sang Lica rất tốt. Phillips đến với nàng thì sao ông phải ngăn cản? Dựa vào cái gì mà ông ở đây chỉ trở?”

“Tôi dựa vào cái gì? Tôi là quản gia. là quản gia cô rõ chưa? Nhưng cô là ai? Cô dựa vào cái gì mà xen vào việc của người khác?”

Khả Đốn thấy Dương Mân đột nhiên xuất hiện thì sửng sốt nhưng tức giận. vì không biết người này là ai? !

“Tôi...”

Dương Mân bị hỏi như vậy thì có chút nghẹn lời. đúng vậy, mình đâu có thân phận gì mà chen ngang công việc người ta?

579. Chương 29: Chuẩn Bị Sinh Lễ Cho Tốt!

Dương Mân lúc này mới kịp phản ứng vội và tiếp lời nói: “Tôi là chị của Sang Lica.”

Khả Đốn kỳ quái nhìn Dương Mân. không rõ từ lúc nào Sang Lica lại có một người chị phương Đông, nhưng kỳ quái thế nào hẳn cũng không có hứng thú để hỏi.

“Được rồi cô nếu như là thân thích của Sang Lica. thì khuyên nhủ nàng một chút đi. các người thương lượng chọn một giá tiền, sau đó rời khỏi thiếu gia nhà chúng tôi.”

Khả Đốn phát phát tay nhìn Dương Mân nói.

“Ông nghĩ tôi thiếu tiền sao?” Dương Mân thấy Khả Đốn nói như vậy thì vô cùng khó chịu.

Khả Đốn đánh giá Dương Mân một chút, hừ lạnh một tiếng, nói: “Cô chỉ là trí thức, lương đủ sống cho mình mà thôi.”

Tôi nghe Khả Đốn nói xong, không khô nhú nhú mày! Tôi mặc kệ chuyện nội bộ trong gia tộc họ như thế nào. nhưng cũng không được nhục mạ Dương Mân!

Phải biết rằng Dương Mân là nữ nhân của tôi, không ai được phép cười nhạo nàng cả!

Tôi lập tức đứng dậy đi vào phòng, kéo Dương Mân sang một bên nhìn nàng gật đầu. Chuyện này tôi lo không cần nói gì nữa.

“Ông xem thường thành phần trí thức sao? Lẽ nào gia tộc các người không có thành phần trí thức, lẽ nào tập đoàn của các người không cần trí thức?” Tôi lạnh lùng nói: “Hơn nữa ông chẳng qua chỉ là một quân gia. lấy tư cách gì mà cười nhạo người khác!”

Tự nhiên sao lại xuất hiện thêm một thằng phương Đông? Đây là ý nghĩ trong đầu của Khả Đốn. đúng là các ngày càng lộn xộn.

“Xin hỏi vị tiên sinh này. ngài là...” Ngữ khí của Khả Đốn vô cùng cung kính. bởi vì hắn đã nhận ra. quần áo tôi mặc trên người không phải ai cũng có thể mặc. hắn biết tôi không đơn giản.

Nếu Dương Mân đã nói nàng là chị của Sang Lica. vậy thì có chuyện để làm rồi!

“Tôi là vị hôn phu của nữ sĩ này, tôi họ Lưu.” Nếu hắn không nhận ra tôi thì tôi cũng không cần thiết phải nói tôi là ai.

Vị hôn phu? Chuyện này đúng là đã làm khó dễ Khả Đốn! Hiện hắn không biết chúng tôi có quan hệ như thế nào với Sang Lica! Nếu như thân thích bình thường thì dễ nhưng nếu họ gần thì lại khó!

Chuyện tới nước này mấu chốt là thái độ của Dương Mân! Nếu như xử lý chuyện này không tốt. chọc tôi tức giận thì hắn sẽ không biết được hậu quả sẽ là gì. có thể mang lại cho gia tộc Philips một cường địch!

Từ cách ăn mặc của tôi biểu hiện thực lực không phải là nhỏ! Cho nên Khả Đốn có chút kính sợ nhìn tôi cẩn thận từng li từng tí hỏi:

“Tiên sinh. xin hỏi ngài là ở tập đoàn nào...”

“Tôi là người của Lưu gia.” Tôi nói một câu cho có lệ.

Lưu gia? Khả Đốn đương nhiên là chưa từng nghe nói qua! Hắn đâu có biết Lưu gia có thể lực gì ở Châu Á.

Nhưng hắn cũng không dám tiếp tục truy vấn kiên trì nói: “Xin hỏi Tiên sinh tới đây có mục đích gì...”

“Vị hôn thê của tôi không phải đã nói rồi sao? Em gái của nàng muốn kết hôn. chúng tôi tới tham gia hôn lễ!” Tôi nhàn nhạt nói.

Em gái? Chẳng lẽ là Sang Lica? Chuyện còn chưa tới đâu. sao tự dưng lại xuất hiện hôn lễ?

Nhưng Khả Đốn vẫn ôm tâm lý may mắn hỏi:

“Xin hỏi là ai là em gái của ngài. gia tộc Philips chúng tôi nhất định sẽ đưa hậu lễ!”

“Các người đưa hậu lễ?” Tôi vung tay lên nói:

“Không cần. nhà của các người chỉ cần chuẩn bị sính lễ là được rồi!”

“Cái gì? Sính lễ?” Khả Đốn thì ngây ngốc. hắn hiểu em gái ở đây là chỉ Sang Lica.

“Không cần nhiều lắm, chỉ cần tùy tiện chuẩn bị vài tỷ là được!” Tôi tiếp tục ném cho hắn một quả bom. Khả Đốn lập tức hóa đá.

“Vài tỷ?”

Khả Đốn thiếu chút nữa hộc máu, người trước mắt này rốt cuộc là đang làm gì, nói là không nhiều, nhưng phun ngay một câu vài tỷ. gia tộc mình có phải ngân hàng đâu?

Khả Đốn rốt cuộc cũng hiểu cái gì gọi là xuất sư bất lợi. vốn hắn cho rằng. lần này tới Venice. chỉ cần tùy tiện dùng vài trăm vạn là có thể đuổi được Sang Lica đi. sau đó thuận lợi mang thiếu gia về.

Không nghĩ tới Sang Lica lại không động lòng vì tiền. mà còn không biết ở đâu xuất hiện một người họ hàng như vậy!

Hơn nữa một người trong bọn họ còn ngạo mạn hơn so với gia chủ mình. điều này làm cho Khả Đốn run sợ!

Nhìn sự việc trước mắt. Phillip đã bị chấn kinh! Hắn không nghĩ tới tôi lại ra mặt giúp bọn hắn!

Tuy mấy ngày nay quan hệ của chúng tôi rất tốt nhưng đó là chuyện nhỏ. còn đây là chuyện của gia tộc!

Philips mặc dù không cổ kiến thức rộng rãi như Khả Đốn. nhưng cũng đoán được tôi là một người giàu có. nhưng lại không hiểu sao Khả Đốn lại cung kính với tôi như vậy!

Lúc này hẳn vô cùng cảm kích tôi nhưng không tiện mở miệng cảm ơn. Tôi nhìn hẳn gật đầu, ý bảo hẳn yên tâm!

Sang Lica lại càng không nghĩ tới, hai người chúng tôi lại là đại nhân vật!

Chuyện tới nước này, Khả Đốn không còn khả năng làm chủ nữa.

Không có cách nào khác. Khả Đốn đành ngượng ngùng nói: “Lưu tiên sinh. về phần chuyện sinh lễ tôi không làm chủ được, tôi phải gọi điện thoại gia chủ một chút... Thật ngại quá. tôi đi ra ngoài một chút.”

Khả Đốn bắt buộc phải ra ngoài gọi điện thoại cho gia chủ. vì chuyện phức tạp như vậy hẳn không thể tự quyết định được!

“Không thành vấn đề.” Tôi đương nhiên là biết Khả Đốn muốn làm gì. thế nhưng tôi không quan tâm. cho dù là lão Philips tới, cũng không thể nào cự tuyệt được!

Đây không phải là vấn đề thể diện hay không, mà mấu chốt vấn đề là ở tôi!

Nếu như họ cân nhắc các lợi ích làm ăn thì nhất định sẽ ngã về bên tôi!

580. Chương 30: Gia Chủ Đến Đây Lúc Nào?

“Khả Đốn a. có thấy thiếu gia không? Chuyện làm như thế nào rồi?” Lão Philips mở miệng dò hỏi.

“Gia chủ. Tôi đã gặp thiếu gia rồi nhưng có chút phiền phức!” Khả Đốn do dự một chút nói.

“Phiền toái gì? Là Phillip tiểu tử này không chịu về với ông. hay là cô gái kia chê ít tiền?”

Lão Philips nhàn nhạt hỏi.

“Thiếu gia không chịu trở về là thật. chỉ là Sang Lica cũng không phải ngại ít tiền. mà là cô ta không quan tâm tới số tiền này!” Khả Đốn giải thích.

“Không quan tâm? Hừ hừ. làm sao có thể! Chỉ sợ là ngại ít tiền mà thôi?” Lão Philips cười nói:

“Tôi đã điều tra, gia đình chỉ có hơn vạn gửi ngân hàng. sao có thể chê ít được?”

“Vấn đề mấu chốt không phải là ở cô ta!” Khả Đốn vội vàng nói:

“Sang Lica đột nhiên có hai người họ hàng, dường như rất có lai lịch!”

“Rất có lai lịch? Làm sao ông biết? Hơn nữa. gia cảnh của nàng tôi đã điều tra. làm gì có đại nhân vật nào. lợi hại nhất là cậu làm chủ một quán sửa chữa xe ô tô mà thôi!” Lão Philips kỳ quái hỏi.

“Bởi vậy mới kỳ quái. hơn nữa hai người kia đều là người phương Đông!” Khả Đốn nói.

“Người đông phương? ông nói Sang Lica có hai thân thích người phương Đông?” Lão Philips càng thêm kinh ngạc. chủng tộc không giống nhau sao có thể là thân thích được sao?

“Đúng vậy, một người xưng là chị của Sang Lica. một người thì là hôn phu của người kia!”

Khả Đốn nói.

“Hai người kia có thân phận gì?” Lão Philips có chút cảnh giác hỏi: “Không phải thành phần phiền loạn đó chứ?”

“Không phải, từ trước tới giờ tôi còn chưa nghe nói tới chuyện có thành phần phiền loạn nào to gan như vậy!” Khả Đốn cười khổ nói:

“Người nam nhân kia nói hẳn tới từ Lưu gia ở phương Đông!”

“Đông Phương Lưu gia?” Lão Phillip lắc đầu. hình như chưa nghe tới gia tộc này.

“Được rồi, ông nói hẳn có lai lịch. vậy thì là gì?” Lão Phillip hỏi.

“Gia chủ. ngài có một bộ lễ phục hoàng thất đúng không?” Khả Đốn nói.

“Đúng vậy, làm sao vậy? Đây là đồ tác của tôi tặng, có chuyện gì sao?” Lão Phillip không hiểu hỏi.

“Người phương Đông kia mặc loại tinh phẩm trong y phục hoàng thất. hơn nữa còn dùng làm quần áo bình thường!” Khả Đốn nói.

“Cái gì? Quần áo bình thường? ông không phải là nhìn lầm đó chứ? Sao có thể? Nếu như hẳn là người Âu Mĩ thì có thể nghĩ hẳn là thành viên hoàng thất. còn đây hẳn chỉ là một người phương Đông?”

Lão Phillip có chút không tin tưởng nói.

“Không có nhìn lầm. những chỉ tiết trên quần áo đều đúng!” Khả Đốn nói từng câu từng chữ:

“Hơn nữa. đáng sợ nhất là hẳn đã chuẩn bị sinh lễ cho Sang Lica lên tới vài tỷ!”

“Cái gì? Ông nói hẳn định tồ chức hôn lễ cho Philips và cô gái kia sao? Điều này sao có thể?”

Lão Philips kinh ngạc không thể tin tưởng được!

“Gia chủ. người xem làm sao bây giờ?” Khả Đốn sau khi đổ phiến toái này lên đầu lão Philips. cuối cùng cũng thờ dài một hơi.

Lão Philips cũng không biết nên làm như thế nào! Bởi vì hẳn chưa gặp chuyện nào quái dị như vậy, Thứ nhất hẳn không rõ thân phận của tôi là gì. thứ hai. hẳn không rõ quan hệ giữa tôi và Sang Lica là như thế nào?

Thế nhưng lão Phillip là một lão hồ ly trên thương trường, tất nhiên là khéo đưa đẩy, không có bạn bè và địch thủ vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn! Ai có thể mang đến cho hẳn lợi ích người đó chính là bạn bè!

Cho nên lão Philips suy tư một chút. hẳn cũng biết tôi sẽ không bộc lộ thân phận cho Khả Đốn. việc này đích thân hẳn phải đứng ra.

“Như vậy đi. ông trước tiên trấn an bọn họ. tìm cách lấy được thân phận của người kia. không thì mời họ về nhà, sau đó định tiếp!” Lão Philips trầm ngâm một chút nói.

Lão Phillip tính toán đúng là vẹn toàn. nếu tôi là đại nhân vật hẳn có thể được tiếng là tiếp đón chu toàn, nếu tôi là tiểu nhân vật thì có thể tổng ra khỏi nhà!

“Sang Lica làm sao bây giờ?” Khả Đốn hỏi.

“Đương nhiên cũng cùng mời về nhà!” Lão Phillip nói:

“Hơn nữa không nên nhắc chuyện của nó với Philips, mọi chuyện tôi sẽ xử lý!”

“Được. tôi biết rồi!” Khả Đốn nhận được ý chỉ của gia chủ. trong lòng thoải mái hơn không ít!

Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người thuộc hạ của Khả Đốn. Philips bảo họ ra ngoài rồi nhìn tôi nói:

“Thật ngại quá, Lưu. đã làm cho cậu phải bận tâm. không ngờ họ tới nhanh như vậy!”

“Đúng vậy, thật là cảm ơn các người nhưng gia tộc Philips rất lợi hại. tôi không muốn liên lụy tới hai người...” Sang Lica có chút bận tâm nói.

Đây là điểm khác nhau giữa Philips và Sang Lica, Phillip tuy không nhận ra tôi nhưng từ cách nói chuyện có thể đoán được thân phận của tôi, cho nên hẳn áy náy nói cảm ơn.

Mà Sang Lica lại không giống, trong mắt nàng nhà Philips rất có thế lực. nàng không biết thế lực của tôi nên luôn lo lắng cho chúng tôi!

Đây là sự khác nhau giữa cách nhìn người!

“Không có vấn đề gì. kỳ thực tôi có rất nhiều bạn. nhưng bạn bè chân chính là không có bao nhiêu, Phillip. Tuy tôi biết cậu trong thời gian rất ngắn nhưng dù sao cậu là người đứng đắn. là một người bạn đáng kết giao! Tính cách của cậu tôi thích, chung thủy với tình yêu như vậy là được!” Tôi vừa cười vừa nói:

“Hơn nữa, Dương Mân cũng đã nói. nàng với Sang Lica giống như chị em, đây mới là lý do tôi giúp hai người!”

“Thật sự rất cảm ơn, Lưu.” Phillip nghe tôi nói xong, vô cùng kích động!

Dù sao ra khỏi nhà là phải nhờ vào bạn bè. Philips cảm giác mình rất may mắn: “Nếu như không chê. vậy thì cậu làm cha đỡ đầu cho con của tôi và SangLica đi!”

Ồ Âu Mĩ. người ta không quan trọng chuyện anh em kết nghĩa, mà coi trọng người nào thì nhận người đó làm cha đỡ đầu cho con của mình!

“Đó là một vinh hạnh của tôi!” Tôi cười nhìn hấn gật đầu.

Lúc này, Khả Đốn gõ cửa đi vào, thần tình vô cùng nghiêm túc.

“Thế nào. vấn đề sinh lễ đã thương lượng xong chưa?” Tôi biết hấn sẽ không thương lượng vấn đề này, chỉ hỏi đùa hấn mà thôi.

“Ách. hắc hắc...”

Quả nhiên Khả Đốn vô cùng xấu hổ nhưng lại không thể không trả lời. tự trách mình sót ruột không hỏi vấn đề này!

Được rồi, Khả Đốn bỗng nhiên chợt có một ý nghĩ:

“Tôi chỉ là một quản gia. không tư cách nói điều này, những điều này đều là những việc trọng yếu, phải trực tiếp nói với gia chủ.”

“Thật không? Vậy gia chủ của các người lúc nào tới đây?” Sau đó tôi giơ tay lên. nhìn đồng hồ đeo tay.

581. Chương 31: Con Và Sana Lica Phái Nữ Lực

“Ách... A, cái này...” Khả Đốn không kịp phản ứng có chút lắp bắp nói:

“Gia chủ của chúng tôi ở Milan... Muốn mời hai vị về làm khách, không biết Lưu tiên sinh nghĩ sao?”

“Làm khách?”

Ý của tôi là muốn lão Philips đích thân tới đây chứ không muốn qua đó!

Nhưng khi tôi nhìn sang phía Philips. thấy ánh mắt của hấn vô cùng chờ mong, tôi biết hấn đang hi vọng tôi có thể tới làm khách, mong tôi tới trợ giúp cho hấn.

Tôi lại xoay người nhìn Dương Mân một chút. Thấy nàng gật đầu, tôi nhìn Khả Đốn nói:

“Tôi còn hai người thân cũng ở trong khách sạn này, tôi phải thương lượng với họ một chút!”

“Không có vấn đề gì Lưu tiên sinh. tôi sẽ đợi câu trả lời.” Khả Đốn nói.

“Khả Đốn tiên sinh? ông thuê phòng chưa? Mau đi thuê phòng đi, khách sạn này rất đông khách, nếu không thuê thì sẽ hết đó.” Tôi nhìn Khả Đốn nhàn nhạt nói.

Khả Đốn sao có thể không hiểu ý của tôi muốn nói. đứng trong phòng Philips và Sang Lica không tiện, không nên quấy rối bọn họ! Theo ý của gia chủ tạm thời không làm phiền bọn họ. Hấn tội gì không tận dụng nhân tình nói:

“Đã thuê rồi, đoạn đường này thực mệt mỏi. tôi đi nghỉ ngơi đây!”

Tôi gật đầu cười ra khỏi phòng, Khả Đốn khách khí nói lời chào với tôi sau đó cùng hai thuộc hạ đi ra ngoài.

Trên trường trở về phòng, tôi nhìn thoáng qua Dương Mân hỏi: “Em thấy thế nào? Chúng ta có nên đi hay không?”

“Đi đi, coi như một chuyến lữ hành. tiện thể du lịch luôn!” Dương Mân nói:

“Quan trọng hơn là chúng ta đã nhận trách nhiệm, thì phải lo cho tốt! ”

“Nếu đã tới. anh phải lột cửa lão Philips vài tý làm sinh lễ cho Sang Lica mới được!”

“Vài tý?” Dương Mân cả kinh:

“Không thể nào. muốn nhiều như vậy. Thì họ sẽ khó khăn?”

“Bỏ đi, nếu như thực lực hẳn không đủ, anh bảo Tập đoàn Đông Á nhường một vài sản phẩm cho họ.” Tôi nói.

Sau khi trở về phòng, tôi và cha mẹ Dương Mân thương lượng một chút. Cha mẹ Dương Mân nói là không có vấn đề gì. vì vậy chúng tôi đi Milan.

Ngày thứ hai đoàn người chúng tôi đi máy bay tới Milan.

Trên đường đi Khả Đốn không nói gì. để Sang Lica và Philips tùy ý ngồi thân cận với nhau, giống như ngầm đồng ý.

Thế nhưng tôi lại biết rõ. nếu như lão Philips biết thân phận của tôi không tốt, hẳn sẽ lập tức đuổi chúng tôi ra ngoài!

Vừa xuống máy bay. từ xa chúng tôi đã thấy một đoàn xe. Lão Philips dẫn đầu đi tới đoàn xe này, tôi, Dương Mân và Philips Sang Lica chậm rãi đi tới.

Lão Philips nhìn Khả Đốn gật đầu. sau đó khấn trương nhìn tôi. không biết thân phận của tôi như thế nào.

Rốt cục khi chúng tôi tới gần, lão Philips cũng nhận ra hình dáng của tôi!

Ấn tượng đầu tiên của lão là, tại sao người này lại còn trẻ tuổi như vậy? Ấn tượng thứ hai chính là... tại sao lại trông quen mắt như thế?

Hẳn họ Lưu. như vậy... Chẳng lẽ là... Lão Phillip bỗng nhiên nghĩ tới một người, chính là người doanh nhân trẻ tuổi nhất trên thế giới này.

Nghĩ tới đây, lão Philips vội vàng bước ba bước thành một bước. chạy tới chỗ tôi! Trên thương trường không có tuổi tác. chỉ có thực lực cao hay thấp!

Thấy lão Philips phải chạy bộ tới đón, đoàn người kinh ngạc. Ở nước Ý này không có mấy ai được như vậy!

“Là Lưu Lỗi tiên sinh sao!” Lão Philips thân thiết đưa tay phải ra nói:

“Xin chào. Bỉ nhân chính là gia chủ gia tộc Phillip. ngài cứ gọi tôi là lão Philips là được rồi!”

“Ha ha, lão Phillip tiên sinh. rất hân hạnh được biết ông!” Tôi cười cười cùng bắt tay.

Philips ở phía sau tôi thấy cảnh tượng này thì sợ ngây người! ông nội mình từ lúc nào khiêm tốn như vậy? Lão Philips? Chi có mấy lãnh đạo của các tập đoàn lớn mới có thể gọi ông mình như vậy?

Điều này làm cho Phillip lại đánh giá tôi cao hơn một bậc! Xem ra tôi cũng không phải là người dựa vào gia tộc. mà là người dựa vào sức mình!

“Thật ngại quá. Lưu tiên sinh. tôi đây tuổi đã cao, hơn nữa công việc trong gia tộc bận rộn. nếu không sẽ nhất định tới Venice đón ngài!” Lão Philips xin lỗi nói: “Thực sự rất xin lỗi!”

Tôi đương nhiên biết lão gia hỏa này nói lời khách sáo. một khắc đồng hồ trước sợ rằng hẳn còn chưa biết tôi là ai!

Tôi cười cười:

”Chúng tôi là người trẻ tuổi sao có thể phiền lão nhân đi đón được? Hơn nữa tôi và

Phillip. Sang Lica đều là bạn tốt, tôi còn nhận làm cha đỡ đầu cho con bọn họ. phải là tôi tới bái phỏng ông mới đúng”

Tôi cố ý đem chuyện nhận làm cha đỡ đầu của con Philips và Sang Lica nói cho hẳn biết.

Lão Philips vẫn tươi cười. Lão là ai? Chính là lão hồ ly trên thương trường, sao có thể không hiểu ý của tôi! Sau khi nghe tôi nói xong trong lòng rùng mình thẫm nghĩ. Vấn đề rất cuộc đã tới nhưng hẳn cũng vô cùng vui vẻ!

Nếu như tôi nhận làm cha đỡ đầu cho con của họ thì cũng tính là người trong gia tộc Philips. vậy thì mình có một cây đại thụ che trời. chuyện khác còn tính là gì nữa.

Sau này khi Philips thừa kế chức vị gia chủ. Tôi lại càng chiều cổ gia tộc Philips hơn!

Nghỉ thông suốt điểm này, lão Phillip càng trở nên vui vẻ, chuyện cưới tiểu công chúa của tập đoàn Odd đã bị gạt sang một bên.

“Vậy thì thực là tốt quá. Philips. con và Sang Lica phải nỗ lực. đừng để cho Lưu tiên sinh thất vọng!”

Lão Phillip vừa cười vừa nói.

“A?”

Lúc này đến phiên Phillip và Sang Lica kinh ngạc! Lão Philips nói như vậy. không phải uống nhầm thuốc đó chứ? Tại sao lại đột nhiên nói như vậy?

Mà Sang Lica lại càng không biết làm sao. kinh ngạc nhìn Phillip. Bởi vì... nàng không tin. gia tộc Philips lại tiếp nhận nàng!

582. Chương 32: Lợi Ích

“Cháu chính là Sang Lica ư? Đúng là cô gái xinh đẹp. làm cháu dâu của tôi đúng là xứng đôi vừa lứa!”

“A... cháu...” Sang Lica trong khoảng thời gian ngắn không biết nói cái gì cho phải.

Phillip vội vã nháy mắt cho Sang Lica. nhắc nhở nàng nhanh chóng gọi ông nội!

“ông nội...” Sang Lica kích động, nàng không nghĩ tới chuyện vốn khó lên trời, nay chỉ có vài câu hời hợt đã giải quyết xong!

“Tốt lắm. tốt lắm. cháu dâu ngoan, mau chóng làm cho gia tộc Philips chúng tôi thêm người!”

Lão Philips vừa cười vừa nói.

Theo lý mà nói gia đình ở nước ngoài rất hiếm khi can thiệp vào công việc con cháu. lão Phillip sờ dĩ nói như vậy, đơn giản muốn thể hiện thái độ tốt với Sang Lica ở trước mặt của tôi!

Lúc này xe của gia tộc Philips đã tới. đoàn người cùng nhau chạy tới dinh thự của gia tộc Philips.

Nó nằm ở ngoại ô Milan, kiến trúc theo kiểu châu Âu cổ điển, diện tích vô cùng lớn. nhưng người sống bên trong toàn là nhân vật trọng tâm của gia tộc!

Nơi ở của tôi và Dương Mân được lão Philips đặc biệt an bài trong một gian nhà cổ, tuy nhiên bên trong toàn là nội thất tiện nghi!

Mà Sang Lica cũng nhận được sự đối đãi cực kỳ tốt.

Tôi biết lão Philips nhất định là tìm tôi nói chuyện. nếu không sao hẳn cam tâm cho Philips cưới Sang Lica cơ chứ.

“Lưu tiên sinh. Tôi có một bức tranh quý, biết người phương Đông đều thích loại này. không bằng mời ngài tới giám định và thưởng thức một chút. thế nào?” Quả nhiên vừa mới nghĩ tới thì lão Philips cũng đi tới cửa.

Tôi không cự tuyệt nói: “Được. Mời dẫn đường!”

Lão Philips thấy tôi đáp ứng rất là cao hứng. vội dẫn tôi tới một gian nhà chủ có kiến trúc độc lập, trải qua vài lần kiểm chứng mật mã, chúng tôi đi tới gian phòng cất đồ vật.

Ở đây đúng là rất nhiều đồ. từ điêu khắc tới hội họa, cái gì cũng có.

“Lưu tiên sinh. Tòì nghe Khả Đốn nói. Ngài muốn thương lượng vắn đề sính lễ?” Lão Philips đi vào trọng tâm câu chuyện.

“A. Ha hả. chỉ là đùa một chút mà thôi!” Tòì vừa cười vừa nói.

“Sao lại có thể như vậy, nhập gia tùy tục. Sang Lica là em gái của vị hôn thê của ngài. vậy thì đương nhiên phải theo phong tục của bên ngài!” Lão Philips làm bộ nói:

“Mà vị hôn thê của ngài là người phương Đông, sao có thể là chị của Sang Lica được?”

Tòì âm thầm cười. hừ hừ. ông rất cục cựa cũng nói tới trọng tâm câu chuyện!

“Ngài đừng hiểu lầm, tôi chỉ thuận miệng hỏi như vậy thôi!” Lão Philips thấy tôi không nói thì cho là tôi đã tức giận, vội vàng giải thích.

“Lão Philips. Kỳ thực Phillip và Sang Lica là hai người mà chúng tôi gặp trong khi đi du lịch, do hợp ý mới coi như là bạn thân. mà Sang Lica và vị hôn thê của tôi lại coi nhau như chị em, vậy không có vấn đề gì chứ?”

“Không có” Lão Phillip sững sốt, sau đó cấp tốc vận chuyển đại não suy nghĩ.

Tòì thấy lão như vậy không khỏi có chút buồn cười: “Ông cũng biết, người Hoa chúng tôi vô cùng nghĩa khí. đối với bạn bè cũng coi như anh chị em ruột vậy!”

Lão Phillip đương nhiên nghĩ đến điểm này. nghe tôi nói như vậy thì càng thêm tin tưởng quyết định trong lòng.

Cho nên lão Philips rất cục cựa hạ quyết tâm: “Lưu tiên sinh. tôi không có ý như vậy, khi nào thì ngài rời khỏi Milan. Không bằng chúng ta tổ chức hôn sự cho xong đi!”

Chúng ta? Tổ chức hôn sự? Hình như tôi là đại diện cho Sang Lica thì phải? Tôi cười khổ nói:

“Tôi chỉ đại diện cho bạn bè của Sang Lica thôi. còn chuyện này phải do cha mẹ cô ta quyết định!”

“Ngài chỉ cần dự là được rồi!” Lão Phillip nói.

“Đồ là đương nhiên, tôi chẳng phải là cha đỡ đầu của con họ hay sao!” Tôi vừa cười vừa nói.

Sau khi nói chính sự xong lão Philips lại nói: “Được rồi. Nghe nói Tập đoàn Ánh Rạng Đông và Tập đoàn Đông Á bắt đầu triển khai dự án tinh lọc mới. không biết ở Châu Âu đã có người đại diện chưa vậy?”

Người này đúng là biết cách dùng công phu sư tử ngoạm! Tô Viên Triệu mấy hôm trước mới họp báo. công bố một hệ thống tinh lọc mới, giải quyết vấn đề ô nhiễm môi trường và khí thải!

Hệ thống khí tạo này có thể cải thiện không gian trong phạm vi nhất định. Các quốc gia phát triển hiện nay ai cũng mơ ước cả!

“Thị trường châu Âu? Chuyện này thì tôi không bảo đảm nhưng ở nước Ý. Khi Philips và Sang Lica thành hôn xong. đi hưởng tuần trăng mật về thì ông cũng có thể bắt tay vào làm!”

Tòì suy nghĩ một chút thì đáp ứng yêu cầu của lão Philips!

Hứa hẹn của tôi cũng làm cho lão vô cùng hài lòng. riêng thị trường ở nước Ý thôi cũng đủ lớn rồi, thêm nữa ý của tôi là cho lão độc quyền phân phối.

Lão Philips còn muốn thêm một số chỗ tốt nhưng sợ tôi đánh giá được đẳng chân lân đẳng đầu nên áp ứng mãi không nói được.

Tòì thấy lão như vậy thì có chút buồn cười nói: “Lão Phillip. ông không cần như vậy, chi cần Phillip còn phụ trách gia tộc các người, thì tôi sẽ không bỏ mặc đâu!”

Lão Philips biết tôi nói như vậy là để lão yên tâm. vì vậy lão đã hạ quyết định. Philips sẽ là gia chủ đời tiếp theo! Đây cũng là ý từ trước nên lão vô cùng vui vẻ.

Buổi tối, lão Phillip tổ chức tiệc cho tôi và người nhà Dương Mân. Phillip cùng Sang Lica ra tiếp khách.

Trong thời gian dùng cơm lão Philips chính thức tuyên bố. đồng ý hôn sự của Phillip và Sang rica, thông báo cho cha mẹ Sang Lica tới thương lượng chuyện tổ chức hôn lễ!

Kết quả này làm cho hai người vô cùng vui vẻ, đầu mày cuối mắt cười không ngậm miệng lại được

Cả gia tộc đều vui mừng nhưng có một người không vui, đó chính là đại cố đồng của tập đoàn Odd. Khi lão Philips gọi điện tới từ hôn thì lão thẹn quá hóa giận!

Gia tộc cùng tập đoàn tài chính này rất có uy vọng ở Ý. Vậy mà lại bị từ hôn khiến mất thể diện của trên thương trường!

583. Chương 33: Lão Odd Trả Thù

Nhưng bọn họ cùng lo lắng. trước kia mình từng khuyên Sang Lica không nên đến với Philips!

Không nói tới chuyện gia tộc Philips không chấp nhận nàng, mà cho dù có chấp nhận rồi thì do hai gia tộc chênh lệch quá lớn. bọn họ sợ Sang Lica chịu ủy khuất!

Hiện tại gia tộc Phillip đồng ý Sang Lica. cha mẹ của Sang Lica rất nghi hoặc, không biết gia tộc Philips có âm mưu gì?

Nhưng khi được Dương Mân và Sang Lica giải thích, cha mẹ của Sang Lica mới thờ phào nhẹ nhõm!

Hai người đều là thành phần trí thức. đương nhiên hiểu việc gia tộc Philips biết co biết giãn!

Nói cách khác. tôi có đồng ý chỗ tốt với gia tộc Philips thì người ta mới đồng ý hôn sự này!

Với chuyện này họ cũng không biết cách nào để biểu thị lòng biết ơn. Chỉ còn mỗi cách là liên tục nói cảm ơn. Kỳ thực cũng không cái gì, tôi chỉ là đem một số việc phải làm hoàn thành mà thôi!

Bằng vào uy tín và danh dự của gia tộc Philips thì bọn họ chắc chắn tranh thủ được lần hợp đồng này.

Cái tên Sang Lica chỉ trong vòng một đêm vang vọng toàn bộ thương giới Ý! Một số gia tộc có quan hệ làm ăn. thậm chí là đối địch bắt đầu tìm hiểu Sang Lica!

Bởi vì nếu như bối cảnh của Sang Lica mạnh mẽ. vậy thì quan hệ với gia tộc Philips sẽ có nhiều chỗ lợi! Các gia tộc đối địch phải tìm hiểu. đánh giá lại thực lực của gia tộc Philips!

Cho nên nhất thời ai cũng muốn nhìn xem, gia tộc Sang Lica có hoàn cảnh gì. nhưng mà không ai ngờ tới Sang Lica chẳng có bối cảnh gì. cha mẹ đều là thành phần trí thức phổ thông, ngay cả Sang Lica cũng không có quen biết gì đáng nói.

Trải qua điều tra, họ không phát hiện ra bất cứ điều gì lợi hại. mà cũng giống như lão Philips từng điều tra. người lợi hại nhất là cậu của Sang Lica, một ông chủ quán sửa chữa xe ô tô!

Lẽ nào Phillip gia tộc đã quyết định đổi người thừa kế? Mọi người đều biết Phillip thiếu gia là người thừa kế đời thứ ba. hôn nhân của hắn phải vô cùng thận trọng.

Vậy mà giờ đây lại cùng một tiểu nhân vật kết hôn. quả thực là không ai ngờ tới.

Nhưng người tức giận nhất là lão Odd của tập đoàn Odd, tập đoàn của hắn lớn hơn tập đoàn Philips. đem con gái gả cho nhà hắn đã là nể mặt hắn rồi.

Vậy mà gia tộc Philips lại từ hôn. tuyên bố kết hôn với một cô gái gia đình bần hàn. điều này làm cho lão Odd mất sạch thể diện!

Cho nên lão Odd quyết định dạy cho Phillip gia tộc một bài học. Trải qua suy nghĩ, hắn quyết định gọi cho người bạn hợp tác chiến lược của mình là tổng giám đốc Juan Costa.

“Thế nào, là Odd à. sao giờ này đã gọi điện thoại cho tôi?” Hiện tại mới là 6h sáng mà lão Odd đã gọi điện, Juan Costa nghi vấn.

“Chuyện gia tộc Philips từ hôn. ông có nghe nói qua chứ?” Lão Odd tức giận nói.

“Cái này... từ hôn gì. tôi chưa nghe nói qua...” Juan Costa sợ Odd xấu hổ cố ý làm bộ không biết.

“Lão bằng hữu. không cần an ủi tôi, chuyện lớn như vậy ông không thể không biết!”

Lão Odd thở dài nói.

“Không sai. tôi đã biết. Nhưng mà tôi nói ông bạn già. chuyện này không đáng nói. tiểu công chúa nhà chúng ta bao kẻ mơ chẳng được!” Juan Costa an ủi:

“Ai biết lão Phillip ăn phải cái thuốc gì mà lại làm như vậy.”

“Hắc, ai biết được! ông nghĩ thử xem!” Lão Odd gật đầu nói:

“Tôi gọi điện thoại, là định dạy cho gia tộc Philips một bài học. ông có giúp một tay không?”

“Nhưng hiện giờ gia tộc Philips đang cưới xin, chúng ta ra tay không tiện.” Juan Costa nói.

“Hừ hừ. lão Phillip bắt nhân đừng trách chúng ta bất nghĩa, chúng ta liên thủ hạ giá cổ phiếu của nhà hắn thế nào?” Lão Odd kiến nghị.

“Hắc hắc. chỉ cần ông không phản đối thì tôi không có ý kiến. tài chính của ông đủ lớn không? Dựa theo giá cổ phiếu của Karon Stores hiện nay trên thị trường, vốn lưu động của tôi sợ không đủ!” Juan Costa nói.

“Tôi thì không có vấn đề gì. hừ hừ, chúng ta phải cho lão biết thế nào là lễ độ!” Lão Odd nói như đinh đóng cột.

Do có ý đồ thu mua lão Odd và Juan Costa nhanh chóng tiến hành. Ngay sáng hôm đó khi có thông báo: phiên giao dịch hôm nay của thị trường chứng khoán bắt đầu thì tiến hành thu mua toàn diện cổ phiếu của gia tộc Philips là Karon Stores!

Điều này làm cho giá cổ phiếu của Karon Stores tăng lên nhanh chóng, nhưng do lão Odd và Juan Costa có tài chính cường đại cho nên số lượng cổ phiếu mua vào rất lớn!

Mấy phiên giao dịch, cổ phiếu Karon Stores đang ở mức cao khiến có những người tích trữ lại. Trong vòng một ngày có nhiều người mua như vậy thì giá cổ phiếu chắc chắn lên cao nữa!

Đương nhiên cũng có người bán ra. Số lượng thu mua lại không ngừng tăng cao.

Vốn lão Philips không để trong lòng nhưng thấy tình hình mua vẫn tiếp tục. Lão ngồi không yên. thấy đối phương thu mua với tốc độ như vậy lão không bì kịp!

Biết lão Odd đang muốn trả thù, không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua nhưng lão Philips cũng không sợ. bởi vì lão biết tình huống như vậy, tôi sẽ không mắc kệt!

Khi lão Philips tìm tôi kể lại sự tình. tôi bất đắc dĩ lắc đầu. Tôi biết lão tìm tôi để giúp giải quyết hậu quả.

Kỳ thực trong mắt tôi chuyện này không tính là khó gì cả, nhưng như vậy lại tiện nghi cho lão Philips đạt được lợi ích khổng lồ.

Quả nhiên khi tôi đem kế hoạch nói cho lão biết, thì mặt mày lão rạng rỡ vô cùng.

Tôi gọi mấy cuộc điện thoại thu xếp kế hoạch cho ổn thỏa. Buổi chiều hôm đó. Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông ở Châu Âu phát ra một tin tức mời họp báo.

Đó là tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông rất có hứng thú với cổ phiếu của tập đoàn Philips nên trong vòng một năm tới. tập đoàn sẽ tận sức phát triển hệ thống bán lẻ toàn cầu.

Hiện tại đã tiến hành thỏa thuận xong với gia tộc Philips. gia cho gia tộc này kinh doanh. Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông sẽ rót vốn!

Khi tin tức này vừa bùng ra những người mới bán cổ phiếu hồi sáng đều hối hận! Chỉ cần có Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông gia nhập thì giá cổ phiếu sẽ tăng gấp 10!

Những người có mũi thính, lập tức mua vào một số lượng lớn các cổ phiếu của tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông! Trong lúc nhất thời giá cổ phiếu lại tăng vọt.

Mà lão Odd và Juan Costatròn tròn mắt. bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đòng lại nhúng tay vào!

Hơn nữa người ta chưa tốn một đồng tiền nào. chỉ có nói vài câu đã làm cho kế hoạch thôn tính của mình phá sản!

Lão Odd và Juan Costa nếu bỏ qua thì với số cổ phiếu trong tay cũng kiếm một khoản lớn, thế nhưng chuyện lại đơn giản vậy sao?

584. Chương 34: Một Ngày Nổi Danh

Mà bên này lão Phillip theo chỉ thị của tôi bắt đầu hành động! thủ hạ của lão bắt tay vào thu mua toàn diện cổ phiếu của tập đoàn thiết bị điện Shares of speech flag của lão Odd và lão Juan Costa.

Bởi sự tình được làm tương đối bí ẩn nên giá cổ phiếu của hãng này vẫn bình ổn, chỉ hơi dao động mà thôi.

Lão Odd và Juan Costa còn đang chìm đắm trong tâm trạng vừa vui vẻ khi mua cổ phiếu, mãi cho tới cuối ngày khi đọc báo cáo. Hai lão này mới phát hiện ra điều không phù hợp!

Tuy rằng lão Philips làm rất bí ẩn nhưng trải qua điều tra cẩn thận, lão Odd cũng tìm ra được. chính lão Philips là thủ phạm!

“Lão Philips!” Lão Odd phẫn hận nói:

“Chờ cho chuyện này qua đi. ta tuyệt đối sẽ không tha cho lão! ”

Phiên giao dịch ngày thứ hai bắt đầu, lão Odd và Juan Costa đã tỉnh dậy từ sớm.

Ngày hôm qua khi họ thu mua cổ phiếu, do mua với số lượng lớn nên bị hao hụt đi không ít tiền mặt. hiện giờ số tiền trong tay không nhiều lắm. chỉ còn cách tung số cổ phiếu Karon Stores trong tay hiện có.

Tuy bọn họ biết khi mà Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đòng ký hợp đồng với Karon Stores thì cổ phiếu của hãng này còn lên cao nữa. thế nhưng hiện giờ không thể không bán được để duy trì công ty!

”Hiện tại đã bán được chưa? Juan Costa hỏi

“Chờ một chút đi? Đợi cao hơn một chút!” Lão Odd tham nói.

Thế nhưng cũng chính bởi vì lòng tham, mà họ đã để vượt mất cơ hội của mình!

Ngay khi họ định tung số cổ phiếu Karon Stores trong tay thì TV truyền tới một tin tức chấn động:

“Sáng sớm hôm nay. khi Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đòng đang chuẩn bị ký kết với Karon Stores thì khâu cuối cùng xảy ra vấn đề nghiêm trọng, dẫn tới việc ký kết tạm dừng. Người phát ngôn lại nói có hứng thú với cổ phiếu của thị trường thiết bị điện! ”

Sau khi nghe được tin tức này thì những người nắm giữ cổ phiếu Karon Stores đều có chút do dự. tình huống tạm dừng có nghĩa là thất bại.

Trong thương trường tạm dừng chỉ là mượn gió mà thôi! Cho nên do dự một chút lúc. bọn họ đều tung số cổ phiếu Karon Stores mà họ có, sau đó tập trung vào thị trường thiết bị điện!

Bởi vì bọn họ biết giá cổ phiếu này chắc chắn sẽ tăng cao!

cổ phiếu Karon Stores trong nháy mắt đã bị đưa về giá gốc, trong khi giá cổ phiếu của thiết bị điện tăng gấp mấy lần!

lão Odd và Juan Costa trong tay còn lượng lớn cổ phiếu Karon stores, chưa kịp tung ra một phần ba thì giá đã hạ. Bọn họ lại thua bởi vì tính tham lam của mình. Cứ như vậy lão Odd và Juan Costa thua đậm.

Lại nói chuyện cổ phiếu thiết bị điện. hiện giờ họ đang oán Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đòng có hứng thú với thị trường này!

Nhưng mà cổ phiếu cao tới đâu cũng phải tiếp tục mà mua! Nếu không lão Philips sẽ trở thành đại cổ đông, tuyệt đối không cho tình huống này xảy ra!

“Xem ra hẳn đang muốn ngăn cản tôi trở thành đại cổ đông?” Bên này lão Phillip đang nhàn nhàn uống cafe. đạo Wed.

“Đúng vậy. nhưng mục đích chúng ta không phải là trở thành cổ đông.” Tôi cười cười nói.

“Không sai, đây là thời gian nhả hàng!” Lão Phillip nhìn biểu đồ rồi cầm điện thoại.

Lúc này tôi cũng điện cho người phía dưới. tuyên bố tin tức Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông đã ký kết hợp đồng với Karon Stores. Bỏ thị trường thiết bị điện.

Tin này làm cho giá cổ phiếu Karon stores lần thứ hai tăng vọt. mà giá cổ phiếu thiết bị điện lại bị hạ xuống!

Nhìn số tiền mình bỏ vào bị ngấm nước Lão Odd và Juan Costa khóc không ra nước mắt. trận chiến này họ thua hơn 2 tỷ USD!

Đồng thời lão Philips lại kiếm được hơn 2 tỷ.

Sau khi tỉnh táo lại lão Odd và Juan Costa ý thức được chuyện này không bình thường. Toàn bộ liên quan tới Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông.

Tập đoàn quốc tế này rất lớn. tại sao có thể tuyên bố ba lần hợp báo? Hơn nữa những tập đoàn ở đây đều là cò con. Xứng cho Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông đầu tư hay sao?

Nghĩ tới đây lão Odd và Juan Costa đổ mồ hôi lạnh! Hiện giờ đã có thể khẳng định. Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông đã đứng sau lưng giúp lão Philips!

Nêu như là vậy thì chuyện hỏng bét rồi. hai lão nhìn nhau không nói nên lời!

Thế nhưng chuyện kỳ quái ở chỗ nào? Lão Odd lúc này mới nhớ ra thì quan hệ hai bên vẫn còn tốt đẹp thì lão Philips đã từng nói. Tập đoàn Đông Á mới triển khai hệ thống tinh lọc mới, gia tộc lão rất hứng thú, hỏi lão Odd là có hứng thú làm không!

Sang Lica! Không biết vì sao, trong đầu lão Odd bỗng hiện ra tên vị hôn thê của thiếu gia Philips! Chẳng lẽ là nàng? Lão Odd lập tức lắc đầu, không có khả năng, gia cảnh của nhà nàng đã điều tra kỹ, đâu có đại nhân vật nào đâu!

Thế nhưng không phải nguyên nhân đó thì chuyện lần này thật quá quý dị, còn chuyện của Sang Lica nữa chứ?

Lúc này không chỉ lão Odd mà cả thương giới Ý hoài nghi hai chuyện này có liên quan với nhau.

Nhưng hoài nghi vẫn chỉ là hoài nghi. không ai có chứng cứ gì cả.

lão Odd và Juan Costa đã thất bại toàn diện. chẳng những mất đi sự ủng hộ của các đối tác vì họ đã ngã theo lão Philips. mà còn mang tới một đại địch!

Có Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông chống lưng, gia tộc Philips không muốn nổi lên cũng không được. Họ chưa chủ động tìm mối mà tiền lại cứ đổ về!

Ngay khi mọi người đang còn nghi ngờ thì lão Philips lại thả thêm một quả bom!

Đó chính là gia tộc Philips trở thành tập đoàn duy nhất được trao quyền kinh doanh hệ thống tinh lọc “Tinh hóa môi trường” do thành viên đời thứ 3 gia tộc là Lorant Phillip phụ trách!

Philips tên đầy đủ chính là Lorant Phillip. Tin tức này truyền ra khiến tất cả các tập đoàn đều kinh ngạc!

Trở thành tập đoàn duy nhất kinh doanh sản phẩm của Tập đoàn Đông Á. từ khi nào gia tộc Philips có danh ngạch này!

Tin tức này khiến lão Odd và Juan Costa lần thứ hai thổ huyết!

585. Chương 35: Một Nhóm Người

Hôn lễ của Philips long trọng chưa từng có! Toàn bộ những gia tộc có quan hệ làm ăn với gia tộc Philips đều tới tham dự. Tới đây họ mới biết là chuyến đi này của mình không uổng phí.

Vốn lão Phillip dự định tổ chức hôn lễ cho Lorant Phillip trong biệt thự nhưng hiện giờ lại không được nữa.

Bởi vì có rất nhiều người tới, đồng thời thêm cả những khách không mời nên đành phải đổi nơi khác!

Lão Phillip đành phải đặt một hội trường lớn ở một làng du lịch làm lễ thành hôn!

Hôn lễ của Phillip và Sang Lica là do tôi thúc đẩy, nên tôi với Dương Mân đành làm phù dâu và phù rể cho hai người.

Khi tôi xuất hiện thì toàn trường ồ lên! Những người đang ở đây đều là nhân vật của tập đoàn lớn. Họ đều nhận ra tôi là ai, chủ tịch của tập đoàn lớn nhất thế giới!

Lúc này họ hiểu vì sao tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông lại trợ giúp gia tộc Philips! Tại sao gia tộc Philips lại có được tư cách kinh doanh!

Đó chính là tôi làm phù rể cho Lorant Phillip. chi cần có quan hệ này chuyện gì cũng tưởng tượng ra được!

Người chủ trì hôn lễ là người của gia tộc Philips. khi hắn thấy ai trong hội trường cũng ồ lên thì rất hài lòng. Nhìn lão Phillip gật đầu, sau đó giơ hai tay lên thủ thế nói:

“Tin tưởng mọi người đều biết phù rể của Philips thiếu gia chính là Lưu Lỗi tiên sinh, chủ tịch của Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông! Bên cạnh Lưu tiên sinh là Dương Mân tiểu thư. vị hôn thê của Lưu tiên sinh. Cô ấy là phù dâu trong hôn lễ lần này! Mọi người chắc sẽ thắc mắc phù dâu phải là người nhà gái hay không? không sai Dương Mân tiểu thư chính là chị của SangLica tiểu thư!”

Lời này vừa nói ra toàn trường lại ồ lên! Tất cả những nghi toàn bộ được vạch trần. hóa ra thân phận Sang Lica là như vậy! Trách không được lão Philips lại lo lắng nhanh chóng tổ chức hôn lễ cho cháu mình!

Mọi người ở đây đều nhìn Philips thiếu gia với ánh mắt ước ao!

Chuyện còn chưa hết, người chủ hôn lại quăng thêm một quả bom: “Lưu tiên sinh và Philips thiếu gia quan hệ vô cùng tốt, cho nên đã nhận làm cha đỡ đầu cho con của Philips thiếu gia và Sang Lica tiểu thư!”

Cha đỡ đầu, vậy thì gia tộc Philips sau này sẽ hưng vượng! Tuy thắc mắc tại sao Sang Lica lại có một người chị đồng phương nhưng đám người không dám hỏi nhiều, quan trọng nhất chính là kết quả!

Cho nên rất nhiều gia tộc chưa làm ăn với gia tộc Philips cũng bỏ qua nhưng điều nhỏ cố gắng tiếp cận. Đơn giản là gia tộc Philips sắp trở thành đại gia tộc hùng mạnh!

Làm gì có ai không dự định cho tương lai mình cơ chứ.

Hôn lễ náo nhiệt kết thúc. tôi và Dương Mân cũng cáo biệt Philips và Sang Lica. hai người họ đi hưởng tuần trăng mật, còn tôi cũng về nước!

Sau khi làm xong hết mọi chuyện, tôi và gia đình Dương Mân trở về Trung quốc!

Lý Hiểu Hồng và Dương Hùng biết bệnh tình của Dương Mân có thể chữa được thì vô cùng vui vẻ.

Nhưng có một điều tiếc nuối chính là nhà họ đã bán mất rồi. Bởi vậy tôi đành mua một căn nhà ở Bắc Kinh. cho họ sống cùng Dương Mân.

Mà Triệu Nhan Nghiên và các nàng, nhất là Lưu Duyệt và Mạnh Thanh Thanh, sau khi biết tin tức này cũng vô cùng vui vẻ!

Sau khi trở lại Bắc Kinh. tôi không rảnh rỗi mà là chuẩn bị công việc tiếp theo. nhưng một điều bất lợi là Tiêu Nha Tử đã hoàn thành kỳ hạn ở trần gian. Trở lại âm phủ nên tôi không thể gọi hắn được nữa.

Cũng trong lúc tôi tìm Tiêu Nha Tử thì gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Đó là không chỉ có mình tôi mà cả một đám người cũng đang tìm hấn! Đây là Mạnh Thanh Thanh nói cho tôi biết! Ngay sau khi tôi đi Ý thì một đám người tới tập đoàn đòi gặp tôi.

Mới đầu Mạnh Thanh Thanh không chú ý, vì vậy mới đuổi họ ra ngoài. Nhưng không bao lâu sau họ lại tới. Lần này Mạnh Thanh Thanh đuổi nhưng họ sống chết cũng không đi.

Mạnh Thanh Thanh hỏi chuyện gì họ cũng không nói. Sau đó có người nói hấn chính là người đã bán chiếc nhẫn đính hôn cho tôi, cho nên muốn gặp tôi để trao đổi!

Về phần chiếc nhẫn như thế nào thì Mạnh Thanh Thanh đương nhiên là biết rõ! Nàng cũng vì chiếc nhẫn này nên mới bị bắt cóc. cho nên dặn họ để lại số điện thoại!

Cầm danh bạ trong tay trong lòng tôi cười nhạt. Các người bán cho tôi một cái nhẫn. nên mới tạo cho tôi nhiều phiền phức như vậy, tôi còn chưa tìm các người tính sổ. vậy mà các người đã tìm tới cửa.

Tuy rằng cái nhẫn này tôi mới tìm được một hành tinh có sự sống, thế nhưng đây là nhẫn bọn họ ăn trộm. không giáo huấn một chút thì họ lại tưởng là không ai làm gì được họ.

Vì vậy tôi bấm điện thoại nhưng nửa ngày mới nghe máy.

Người nghe điện thoại là một trung niên: “Xin hỏi anh tìm ai?”

“Tôi là Lưu Lỗi. không phải các người muốn tìm tôi hay sao?” Tôi cười lạnh hỏi.

586. Chương 36: Phi Yến Môn

“Nghe nói ông chính là người bán chiếc nhẫn cho tôi?”

“Việc này.. .đúng, nhưng tôi tìm ngài không phải vì chuyện này...” Trang niên nhân do dự một chút nói.

“Các người tìm tôi không phải vì chuyện này? Thế nhưng tôi lại tìm các người vì chuyện này!”

Tôi nghe xong có chút tức giận. ta còn chưa tìm các người vậy mà các người lại tới tìm ta:

“Các người ở công ty thu thập bảo tồn Phi Yến đợi tôi, hai giờ nữa tôi sẽ qua”

Nói xong không đợi đối phương trả lời, tôi cúp điện thoại.

Nghe Mạnh Thanh Thanh nói thì những người này hình như muốn tìm một người tên là “Cước” gì đó. tôi đoán ra bọn họ muốn tìm Tiêu Nha Tử.

Nhưng sao họ lại biết Tiêu Nha Tử? Hơn nữa bọn họ sao biết quan hệ giữa tôi và hấn?

Người duy nhất biết mối quan hệ này là Đồ Tiểu Uy, nhưng hấn tuyệt đối không bao giờ nói ra!

Từ góc độ nào đó mà nói. Tiêu Nha Tử có liên quan tới những bí mật trên người tôi, hơn nữa chuyện Tiêu Nha Tử có mặt trên dương gian là một điều tuyệt mật! Bởi vậy, sát khí trong lòng tôi đã xuất hiện.

Có điều đám người này biết quan hệ giữa tôi và Tiêu Nha Tử thì không thể khinh thường! Đến giờ tôi vẫn chưa biết bọn họ có được thông tin từ đâu nhưng chuyện này tôi nhất quyết phải làm rõ.

Sau khi cúp điện thoại, tôi lập tức bảo Mạnh Thanh Thanh điều tra công ty “thu thập bảo tồn Phi Yến”. Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông có một chi nhánh chuyên làm tình báo nên tin tức tới rất nhanh.

Công ty thu thập bảo tồn Phi Yến có số vốn đăng ký là 5 triệu USD. là một trong những công ty lớn nhất thuộc về loại hình này, công ty này có cả phòng đấu giá, chuyên phục vụ cho những hoạt động riêng.

Nhưng cho dù như vậy bảo bối của công ty Phi Yến này lại làm cho tôi kinh ngạc. Vì hoạt động đặc thù cho nên sản nghiệp của công ty này vô cùng nhiều, đồng thời lại ít người biết tới.

Công ty Phi Yến lại là khách quen của một công ty ở thành phố N.

Tin tức từ khí Tam Thạch Bang truyền tới, thì công ty Phi Yến này không hề đơn giản. vô cùng không đơn giản!

Căn cứ vào tư liệu cho thấy, sau lưng công ty này chính là một trong tam đại tập đoàn đạo tặc Phi Yến Môn! Có bối cảnh như vậy thực sự là kinh hãi thế tục. nên họ có nhiều vật phẩm tới như vậy!

Thảo nào công ty thu thập và bảo tồn Phi Yến này lại có nhiều tiền, hóa ra là nghề kinh doanh không vốn!

Phi Yến Môn vô cùng thần bí, có người nói thành viên đệ tử chính thức của Phi Yến Môn. ai cũng biết khinh công trong truyền thuyết.

Sở dĩ gọi là Phi Yến Môn do thân thủ của đệ tử nhẹ như chim Yến. võ nghệ cao cường!

Có thân thủ như vậy thảo nào biết làm ăn lớn. liệt vào trong những tam đại tập đoàn đạo tặc của thế giới cùng không ngoa!

Lịch sử Phi Yến Môn không tính là dài nhưng trừ thành viên trung tâm của họ ra thì không ai biết môn phái này thành lập từ bao giờ. Cũng không biết thủ lĩnh của bọn họ là ai.

Bởi môn quy của bọn họ vô cùng nghiêm khắc. Cho dù là Tam Thạch Bang, cũng không nắm được.

Chi cần nắm được bối cảnh của công ty thu thập và bảo tồn Phi Yến này đã đỡ cho tôi rơi vào thế bị động!

Đầu tiên tôi thuận di tới một nhà vệ sinh công cộng gần địa điểm hẹn. Sau đó thừa dịp không có ai đi tới công ty này.

Xem ra Phi Yến Môn vô cùng coi trọng tôi, lần trước tới đây mua đồ thì không có ai, lần này ở bãi đỗ xe chặt kín.

Hơn nữa từ xa tôi đã thấy, trong đại sảnh toàn người đi lại. Khi cánh cửa ra thì có một đám người chạy tới. Ở giữa là một lão nhân. tinh thần quắc thước, nhìn bề ngoài không rõ đã bao nhiêu tuổi!

“Phi Yến Môn thanh thế thật lớn!” Tôi cười lạnh nói:

“Bán cho tôi một cái nhẫn trộm. nay lại gọi nhiều người tới vậy sao?”

Đối với câu châm chọc của tôi, có mấy người không nhịn được định mở miệng. nhưng lão nhân ở giữa chưa nói gì nên họ đành câm nín.

Đối với câu châm chọc của tôi, lão nhân không có biểu hiện gì mà nhìn tôi, biểu tình ngưng trọng nói: “Ngài biết Phi Yến Môn chúng tôi?”

“Có biết hay không thì có quan hệ gì?” Tôi không trực tiếp trả lời câu hỏi.

“Xin hỏi tiên sinh và Tiêu Nha Tử sư... tiên sinh có quan hệ như thế nào?” Lão giả có chút kích động hỏi.

“Ông hỏi tôi? Vậy thì tôi biết phải hỏi ai.” Tôi nhíu mày, thoát nhìn lão đầu này rất tôn kính Tiêu Nha Tử nhưng ai biết lão có giả bộ hay không, mục đích chân chính là cái gì?

“Tôi...” Lão giả do dự một chút sau đó nói:

“Lưu tiên sinh. chúng ta qua bên này nói chuyện, thế nào!”

“Qua bên này? Hừ hừ. tốt!” Tôi nhìn những người xung quanh cười lạnh nói.

Lão giả dường như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, vung tay nhìn những người bên cạnh.

nói:

“Tiểu Đông, con dẫn mọi người rời đi đi. không có lệnh của ta không được lên lầu. ta với Lưu tiên sinh có chuyện cần bàn!”

Tôi biết lão giả muốn tôi yên tâm nhưng thực chất tôi đâu có sợ gì họ. Tôi không nói gì đi theo lão giả tới tầng cao nhất của tòa nhà này.

Sau khi tới một gian phòng tối, lão giả xoa xoa trên tường vài cái. có một cánh cửa mở ra.

“Mời vào!” Lão giả thủ thế mời.

Tôi không nói gì đi vào trong phòng, thế nhưng khi tôi thấy cảnh tượng trong phòng thì sợ ngây người!

Ở phía chính Đông ở trong phòng có một hương án. trên có treo một bức họa. người trong bức họa lại chính là Tiêu Nha Tử!

Ở bên dưới bức họa viết ba chữ “Tổ sư gia”! Sau khi tôi nhìn thấy thì thiếu chút nữa hóa đá! Không thể Chẳng lẽ Phi Yến Môn này do Tiêu Nha Tử lập ra?!

Tôi thật sự kinh ngạc quên mất luôn có người bên cạnh!

Tôi nhìn thấy Tiêu Nha Tử không phải là người mà là một bức họa! Lão nhân chú ý tới biểu hiện của tôi, càng khẳng định tôi có quan hệ với Tiêu Nha Tử! Nếu như tôi không biết hẳn thì sao có thể kinh ngạc như vậy!

“Ở đây không có người ngoài. Lưu tiên sinh. ngài có thể nói cho tôi biết. ngài và sư phụ lão nhân gia có quan hệ như thế nào?” Lão giả chậm rãi nói.

“Sư phụ?”

Tôi nhìn thoáng qua bức họa Tiêu Nha Tử. Lẽ nào lão đầu này là đồ đệ Tiêu Nha Tử? Nếu nói như vậy đồ đệ của Tiêu Nha Tử đúng là không ít, có một Đồ Tiểu Uy rồi, giờ lại thêm một lão đầu này nữa!

” Tiêu Nha Tử chính là sư phụ của tôi!” Lão giả gạt đầu nói:

“Tôi là môn chủ Yến Phi môn Kim Hồng Chung, ngài có biết tôi không?”

“Ông giờ mới nói cho thì tôi biết cái gì?” Tôi khôi phục sắc mặt bình thường, trước khi lão nói cho tôi chân tướng thì tôi sẽ không biểu hiện gì cả.

“Lưu tiên sinh. ngài không nên phủ nhận quan hệ với lão nhân gia” Kim Hồng Chung nói: “Biểu hiện vừa rồi đã bán đứng ngài rồi!”

“Không sai. Nhưng tôi phủ nhận ông có thể làm gì tôi?” Tôi vô lại nói:

” Ít nhất ông cũng nên nói cho tôi biết. dựa vào cái gì mà ông khẳng định. tôi có quan hệ với Tiêu Nha Tử?”

587. Chương 37: Tâm Pháp 12 Tầng Của Phi Yến Môn

Kim Hồng Chung thấy tôi như vậy thì cười khở. trong lòng lão vốn coi Tiêu Nha Tử như thần. vậy mà tôi lại còn trêu đùa hắn được!

Nhưng liên hệ với các thân phận khác của tôi...là chủ tịch tập đoàn đứng đầu thế giới.. .thì đúng là không cần quan tâm những chuyện khác.

Vì vậy Kim Hồng Chung đành phải từ bỏ thể diện của mình nói vào một hệ thống:

“Tiểu Đông, con mang đoạn phim kia lên đây.”

“Dạ.” Tiểu Đông đáp.

Thấy Kim Hồng Chung nói tới đoạn phim. trong lòng tôi bỗng có một cảm giác không tốt. lẽ nào tôi bị người ta quay lén?

Nhưng không đúng, tôi với Tiêu Nha Tử đã ba năm không gặp. lần trước gặp là ở Tân Giang, họ làm sao có những thứ này được?

Nghĩ vậy tôi bình thường trở lại! Một lát sau Tiểu Đông bước vào trong phòng, mở đoạn phim cho tôi xem.

Tôi không khó thở dài một hơi nhưng biểu hiện vẫn tự nhiên nói: “Việc này có thể nói rõ cái gì? Tôi đến nhà nhạc phụ làm khách. có vấn đề gì không? Không phải các người luôn có người theo dõi ở khắp mọi nơi đấy chứ?”

“Lưu tiên sinh. ngoài đoạn phim này ra. Tiểu Đông cũng có mặt tại hiện trường!” Kim Hồng Chung không trả lời mà nói ra một tin tức trọng yếu!

Nghe lão nói tôi không khỏi sửng sốt. Lập tức nhớ lại chuyện ngày hôm đó. đoạn băng kia không nói lên điều gì nhưng ngày hôm đó tôi thực sự đã sử dụng Thuấn Di!

Giờ khắc này tôi mới hiểu tại sao mấy người Kim Hồng Chung tìm tôi, chẳng lẽ là vì Thuấn Di?

Nhưng chỉ là suy đoán, một khi Kim Hồng Chung chưa nói thì tôi cũng không biểu hiện gì:

“VẬY thì thế nào? Đến giờ tôi vẫn còn chưa hiểu. các người và Tiêu Nha Tử có quan hệ gì!”

“Được rồi. Nếu Lưu tiên sinh không muốn thừa nhận thì tôi cũng nói rõ sự tình. chúng ta không cần bí hiểm với nhau nữa.”

Kim Hồng Chung thấy tôi không tiết lộ đành mở miệng trước: “Lưu tiên sinh. công phu thuấn di kia từ đâu ngài học được?”

“Thuấn gian di động?” Trong lòng tôi hồi hộp, quả nhiên là vậy, cho dù cẩn thận tới đâu vẫn có người biết được!

Nếu như lão nhân này tung tin ra ngoài thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi, sát khí của tôi lập tức nổi lên.

Kim Hồng Chung lẩn lộn trên giang hồ vài chục năm. Sự tình nào mà chẳng trải qua. Nhưng vẫn bị sát khí của tôi làm cho rùng mình. còn Tiểu Đông thì sắc mặt trắng bệch.

Nhưng Kim Hồng Chung là người từng trải, rất nhanh ổn định tinh thần nhàn nhạt nói:

“Lưu tiên sinh muốn giết tôi diệt khẩu sao?”

Giết bọn họ? Đúng vậy, giết bọn họ thì như thế nào đây?

“Ông cho là khi đưa ra bức họa này thì có thể chứng minh mình là hậu nhân của Tiêu Nha Tử sao?”

Tôi quyết định dò xét lại một chút:

“Ông nói Tiêu Nha Tử là sư phụ của ông vậy có chứng cứ gì không?”

“Phi Yến Môn công phu đương nhiên là khinh công. mà bản lĩnh của tôi đều do chính sư phụ truyền cho!”

Kim Hồng Chung có chút kiêu ngạo nói. Nhưng liên tưởng phương pháp Thuấn Di của tôi. Lão cảm thấy mất mát. vì hai thứ cách nhau quá xa!

“Khinh công, dựa vào cái đó mà ông phán đoán quan hệ của tôi với Tiêu Nha Tử hay sao?” Tôi hỏi:

“Không phải vì là Thuấn gian di động đó chứ?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Kim Hồng Chung nghe tôi nói như vậy, nét mặt tỏ vẻ cổ quái:

“Cảnh giới cao nhất của khinh công Phi Yến môn chính là thuấn gian di động! Đáng tiếc tôi ngay cả tầng thứ hai cùng không đột phá được. nói gì tới tầng thứ 12.”

“Ông nghĩ là do Tiêu Nha Tử truyền lại công phu đỉnh cấp 12 tầng cho tôi?” Tôi có chút dở khóc dở cười.

Không nghĩ tới câu nói đùa của tôi khiến Kim Hồng Chung và Tiểu Đông một già một trẻ trịnh trọng gật đầu.

“Được rồi, các người đưa công pháp của Phi Yến Môn cho tôi xem. Sau đó mới quyết định.”

Đến nước này tôi đã tin bẫy phần nhưng sao xác định lại một chút vẫn hơn.

“Việc này...”

Tiểu Đông nghe thấy như vậy thì có chút khó khăn nhìn sư phụ.

Kim Hồng Chung phát phát tay nói: “Đi mau, Tiểu Đông, mang tâm pháp tới cho Lưu tiên sinh xem!”

“Thế nhưng, sư phụ, tâm pháp của chúng ta sao có thể mang ra cho...” Tiểu Đông có chút do dự.

“Trừ phi con không tin vào mắt mình. Lưu tiên sinh đã đạt tới Thuần gian di động thì công pháp của chúng ta không đáng một đồng!” Kim Hồng Chung nói.

Tiểu Đông nghĩ cũng đúng, cung kính đi tới trước hương án. kính vái ba cái rồi nâng bức họa lên. ấn vào một cái cơ quan, lấp tức lộ ra một cái hố sâu trong tường.

Hóa ra tâm pháp ở sau bức họa. Tiểu Đông cẩn thận từng li từng tí đem sách đưa cho tôi, sợ làm hỏng.

Tôi tiện tay nhìn xem. Khi đầu tôi còn hồ hững nhưng xem vài trang thì thần sắc trở nên ngưng trọng.

Không sai. bộ tâm pháp này đúng là xuất phát từ Tiêu Nha Tử. tuy trình độ nông cạn nhưng đúng là cùng một môn phái!

Lúc này tôi đã hoàn toàn tin Kim Hồng Chung nói. xem ra người này đúng là đồ đệ của Tiêu Nha Tử. Ít nhất cũng là người có quan hệ!

Thế nhưng đây không giống Tiêu Nha Tử viết ra bởi vì có quá nhiều chỗ sai lầm. Nhất là từ tầng thứ 2 tới thứ 3 quả là một bước đại nhảy vọt. Vì không có tâm pháp hướng dẫn cho đoạn đó! Trách không được Kim Hồng Chung lại cứ dừng ở tầng thứ 2 mãi.

Tôi lật vài trang phía sau thì không có gì đáng nói. tới tầng thứ 12. Thuần gian di động thì chẳng có giải thích gì!

Tiểu Đông nhìn thấy tôi như vậy thì vô cùng tức giận nhưng Kim Hồng Chung thì không mở miệng nói gì. Tiểu Đông vì vậy không dám làm càn.

Tôi tiện tay ném tâm pháp lên bàn lắc đầu.

“Sao vậy? Lưu tiên sinh. tâm pháp có gì không thích hợp sao?” Kim Hồng Chung vội vàng hỏi.

“Đây là thứ mà Tiêu Nha Tử đưa cho ông hay sao?” Tôi hỏi ngược lại.

Kim Hồng Chung nghe xong có chút kinh ngạc nhưng lập tức gật đầu nói: “Không sai. đây là tôi dựa theo những gì mà sư phụ thường nói chỉnh lý lại. có vấn đề gì không?”

“Công pháp hai tầng đầu đúng. còn từ tầng thứ 3 trở đi là vô nghĩa!” Tôi không chút lưu tình phát biểu:

“Từ tầng thứ 2 tới tầng thứ 3 tồn tại một khoảng cách rất lớn. hơn nữa nó là một bước ngoặt, ông đột phá được mới là lạ!”

“Quả nhiên! Quả nhiên là như vậy!” Kim Hồng Chung nghe tôi nói chẳng những không tức giận. mà vô cùng kích động, giống như nghĩ ra cái gì đó liên tục gật đầu!

“Sư phụ. người...” Tiểu Đông hoảng sợ. vội kéo Kim Hồng Chung.

Không ngờ Kim Hồng Chung lại khoát tay áo nói: “Ta không sao! Là ta si tâm vọng tưởng, ân sư. người ngàn vạn lần đừng trách Tiểu Chung có lòng tham!”

588. Chương 38: Hiểu Làm Là Quan Hệ Thầy Trò

“Năm đó sư phụ đem tâm pháp nói cho ta! Người có nói từ tầng thứ 3 trở đi. người thường không cách nào luyện thành!”

Kim Hồng Chung cảm khái nói:

“Lúc đó ta còn chưa tin ghi chép lại. nhưng do nghe nhiều thì không hiểu. hơn nữa sư phụ nói không chi tiết nên chỉ ghi được như vậy.”

Tôi gật đầu. đúng với những gì mà tôi cảm nhận được.

Không sai! Bộ tâm pháp này khi luyện tập sẽ đề cao tốc độ và năng lực nhưng muốn luyện lên cao. thì phải có một sức chịu đựng khác hẳn. Người như Kim Hồng Chung thì không cách nào luyện tiếp được.

Đoán chừng là Kim Hồng Chung nhìn thấy Tiêu Nha Tử Thuần Di. nên hấn mỗ cho rằng là tám phép này có thể Thuần Di!

Nghĩ tới đây tôi không khỏi cười khở. Tiêu Nha Tử nằm mơ cũng không ngờ, truyền nhân của mình ở trần gian lại dùng nó để đi trộm cắp!

“Cho nên sau khi Tiều Đông thấy tôi Thuần Di. mới cho là tôi có quan hệ với Tiêu Nha Tử?”

Tôi nhìn Kim Hồng Chung hỏi.

“Không sai! Ngay cả tôi cũng đoán ngài có quan hệ với ân sư! Kim Hồng Chung tôi sống nhiều tuổi như vậy rồi nhưng lần đầu mới thấy có người sử dụng công pháp giống như ân sư.”

Kim Hồng Chung khẳng định nói.

“Nếu như Tiêu Nha Tử biết hấn có một tên đệ tử trộm cắp. vậy thì không biết hấn sẽ như thế nào nữa!”

Tôi không nhịn được châm chọc nói.

“Trộm cắp? !”

Kim Hồng Chung bỗng nhiên kích động la lên. từ trên ghế đứng lên đi tới phía trước bức họa Tiêu Nha Tử. run rẩy quỳ rạp xuống đất, thần tình hết sức nghiêm túc nói:

”Kim Hồng Chung đã từng thề trước mặt ân sư, chỉ trộm những thứ phi pháp! Phi Yến môn chúng tôi lấy của cải của tham qua ô lại. của gian thương bất nghĩa để cứu phú tế bần! Máy thứ đó cũng không phải của bọn họ. vậy thì sao hổ thẹn được?”

Huống hồ đại bộ phận Phi Yến Môn chúng tôi đều làm việc trong những công ty, trung tâm từ thiện, hơn nữa chúng tôi có môn quy rõ ràng. Những thứ của đất nước tuyệt đối không bao giờ bán cho người ngoại quốc!”

“Nếu nói như vậy, ông là một hiệp đạo?” Tôi cười lạnh nói: “Nếu không phải tôi có năng lực thì tôi và vợ tôi đã bị hại chết rồi!”

“Lưu tiên sinh. tôi bảo chúng đây là sự việc ngoài ý muốn. là người trong môn phái tự tiện chủ trương!” Kim Hồng Chung nói:

“Chúng tôi đoạt được đồ đều đem niêm phong, cất vào trong kho một thời gian sau đó mới đem ra tiêu thụ! Máy thứ châu báu xa xưa đó là của bất nghĩa, với lại không phải chúng tôi lấy trong nước mà đã bị buôn lậu ra nước ngoài.”

“Khi tìm hiểu mọi chuyện, tôi mới biết là sự việc nghiêm trọng, định cho thu hồi chiếc nhẫn về. Không ngờ thủ hạ tham tài đã bán chiếc nhẫn đi! Nhưng phiền phức đã tập trung lên người ngài. Phi Yến môn chúng tôi tránh thoát một kiếp. Dù sao chúng tôi chỉ mạnh hơn người về khinh công. chứ không hơn được lính đánh thuê.”

“Ngoài ý muốn? Hừ hừ. tiêu chí của ông thì tốt, toàn nói là tài sản bất nghĩa nhưng thủ hạ của ông thì sao? Bọn họ có thể bán cái nhẫn đi, vậy thì còn chuyện gì không dám làm?”

Tôi châm chọc nói:

“Ông biết tôi lấy tư tiêu trong đó nói gì không, nói môn phái các ông là một trong những tập đoàn đạo tặc!”

Nói đến đây tôi đứng dậy, vòng qua Kim Hồng Chung đang quỳ trên mặt đất. trực tiếp xé bức họa Tiêu Nha Tử. sau đó ném xuống đất.

“Ngài... ngài sao lại có thể bất kính với ân sư như vậy!” Kim Hồng Chung thấy hành vi của tôi thì tức giận đến nổi gân xanh. Phần nộ chi vào người của tôi quá lớn:

“Ân sư nếu biết người có một tên đồ đệ như vậy... người nhất định sẽ không tha thứ!”

“Không sai, hấn chắc không tha thứ cho ông nhưng không phải tôi!” Tôi nhìn Kim Hồng Chung, hiển nhiên lão coi tôi là đồ đệ của Tiêu Nha Tử.

“Ngài... tôi đang nói ngài! ” Kim Hồng Chung tức giận vô cùng quát.

“Tôi không phải đồ đệ của hần.” Tôi cười nói.

“Cái gì? Ngài không phải đệ tử của sư phụ? Vậy tại sao lại có quan hệ với người!” Kim Hồng Chung nói.

“Tôi không phủ nhận có quan hệ với Tiêu Nha Tử nhưng tôi không nói tôi là đệ tử của hần. Đây toàn là điều mà ông nói!”

“Nếu như nói rõ hơn thì Tiêu Nha Tử với đại ca của tôi có quan hệ thầy trò.”

“Đại ca của ngài? Mà như vậy thì sư phụ vẫn là trưởng bối của ngài. tại sao ngài có thể bất kính như vậy. tôi muốn tìm đại ca của ngài nói chuyện...!” Kim Hồng Chung hiển nhiên rất phẫn nộ.

Đại ca của tôi? Đại ca của tôi ở âm tào địa phủ... ông mà tìm hần thì có mà chết nghèo rồi!

Nhưng Kim Hồng Chung nói vậy cũng nhắc nhở tôi, Tiêu Nha Tử đã quay về cõi âm. tôi không tìm được hần nhưng có thể thông qua Diêm Vương!

Nghĩ tới đây tôi nhìn Kim Hồng Chung phất phất tay, ý bảo đừng nói. Tôi cũng lười giải thích với hần. lát nữa sẽ rõ chân tướng.

Tôi lấy miếng ngọc màu đen trên cổ ra, cũng không sợ Kim Hồng Chung nghe trộm. căn bản lão không đoán được tôi nói chuyện với ai.

Rất nhanh điện thoại được nối. Ở đầu bên kia vang lên thanh âm kích động: “Lão đệ. đệ rốt cục cũng nhớ ra lão ca. xem ra ở trần gian đệ sống rất thoải mái!”

“Hắc hắc. đâu có, lão ca là người ngày bận trăm công ngàn việc. Đệ còn sợ làm phiền lão ca đấy!”

Tôi lập tức vỗ mông ngựa.

“Nói đi, không có chuyện sao tới Diêm vương điện. đệ tìm lão ca có chuyện gì?” Diêm Vương lão ca nói.

“Diêm Vương điện? Là điện Tam bảo mà...” Tôi đổ mồ hôi, làm gì có ai vô sự tới Diêm vương điện. không phải là đi tìm chết a!

“Mặc kệ cái điện gì đệ cũng đừng khách sáo nữa. lão ca hợp ý mới nhận đệ làm huynh đệ. đừng cho rằng cứ nịnh hót là mê mẩn được lão ca!” Diêm Vương nói.

Tôi lại đổ mồ hôi, hóa ra là như vậy! Sau khi trọng sinh tôi còn thắc mắc. Hễ ai nịnh hót hần đều được trọng sinh hay sao?

“Hắc hắc. là như vậy, đệ muốn tìm Tiêu Nha Tử một chút, hần có ở đó không?” Tôi hỏi.

“Tiêu Nha Tử sao? Lão ca vừa mới còn thấy hần. A, mà lão ca cho hần lên trên đó với đệ rồi!”

Diêm Vương nói:

“Không nói nữa. lão ca còn phải xử án. Nhớ khi nào rảnh thì gọi điện thoại cho lão ca!”

Chi cần Tiêu Nha Tử trở lại trần gian. tôi có thể nhanh chóng gọi hần tới!

589. Chương 39: Nguy Cơ Của Phi Yến Môn

Khi tôi gọi điện thoại Kim Hồng Chung không nói gì, nhưng nghe tôi gọi thẳng đại danh “Tiêu Nha Tử” thì tỏ vẻ chán ghét cùng phẫn nộ!

Đồ đệ sao có thể không tôn kính sư phụ như vậy được. vị đại ca đang gọi điện kia hình như chẳng chút tôn trọng Tiêu Nha Tử!

Người như vậy lại có thể học được cảnh giới cao nhất trong kinh công của sư phụ là Thuấn gian di động khiến Kim Hồng Chung vô cùng bất bình!

Nhưng hần còn chưa kịp chỉ trích thì Tiêu Nha Tử đã xuất hiện trước mặt!

“Sư thúc. Người tìm đệ tử?” Tiêu Nha Tử đương nhiên là không biết người khác suýt chết vì câu nói của mình. Kim Hồng Chung và Tiểu Đông nghe được thì hoảng sợ thiếu chút nữa bùng phát bệnh tim!

Lúc này Kim Hồng Chung thấy ân sư biểu hiện cung kính như vậy thì trong nháy mắt đã hiểu hết!

Sỡ dĩ tôi không tôn trọng Tiêu Nha Tử vì hắn là tiểu bối của tôi! Mà đại ca của tôi, chính là sư phụ của Tiêu Nha Tử.

“Ân sư...”

Kim Hồng Chung tuy hiểu thấu được điểm này nhưng Tiêu Nha Tử vẫn là sư phụ của hắn. Tôi có thể không tôn kính nhưng hắn lại không thể!

Lúc tới Tiêu Nha Tử không chú ý, giờ thấy một lão đầu cung kính quy gối gọi mình là “Ân sư” thì sửng sốt.

Lúc này Tiêu Nha Tử mới chú ý nhưng nhìn Kim Hồng Chung không có ấn tượng gì!

Dù sao khi Tiêu Nha Tử quen Kim Hồng Chung, thì lão chỉ là một thiếu niên hơn 10 tuổi, đã mấy chục năm qua đi. Tiêu Nha Tử không có khác nhưng Kim Hồng Chung lại biến thành lão đầu. Hắn không nhận ra là bình thường.

“Người là...”

Tiêu Nha Tử có chút nghi hoặc nhìn lão đầu trước mắt.

“Ân sư. Con là Tiểu Chung Tử đây!” Kim Hồng Chung thấy Tiêu Nha Tử không nhận ra hắn. vội vã giải thích.

“Tiểu chung tử?” Tiêu Nha Tử sửng sốt lập tức nhớ ra:

“Tiểu chung tử. thực sự là con sao. Chi mới chớp mắt... mà con đã lớn tuổi như vậy rồi..” Tiêu Nha Tử bắt đắc dĩ lắc đầu. thọ mệnh của nhân loại đúng là ngắn ngủi!

“Ân sư... Ngài rốt cục cũng nhớ được con!” Kim Hồng Chung lệ già rơi ngang dọc kích động nói:

“Không ngờ lúc con còn sống còn được gặp lại ân sư, đúng là con rất kích động!”

Tôi nghe xong không khỏi cười khổ. ông chết đi thì có thể gặp hắn rồi... Hơn nữa bằng vào quan hệ của ông với Tiêu Nha Tử, người ta cũng có thể an bài cho ông một chức vị dưới âm. lúc đó thì tha hồ sư sư đồ đồ.

“Ta đương nhiên nhớ kỹ, mấy năm nay con sống thế nào?” Tiêu Nha Tử từ ái hỏi, vẫn coi Kim Hồng Chung như một đứa trẻ!

Lúc này Tiểu Đông từ trong hoảng sợ tỉnh lại. thấy sư tổ vội vàng quỳ rạp xuống đất:

“Đại đệ tử đời thứ hai của Phi Yến Môn bái kiến sư tổ!”

Nói xong cầu đó Tiểu Đông bỗng nhiên nghĩ đến tôi vẫn còn ở nơi này, cho nên quay sang đập đầu. nói:

“Bái kiến thái... Sư thúc tổ...”

Được Tiểu Đông nhắc nhở. Kim Hồng Chung mới nhớ tôi vẫn còn ở nơi này!

Nhất thời trong lòng kinh hãi tự trách mình sơ suất. phương diện lễ nghĩa sao không bằng đồ đệ của mình được!

Nghĩ tới đây hắn vội vàng rồi hướng tôi lạy nói:

“Đệ tử tham kiến sư thúc tổ, lúc này đã đắc tội mong sư thúc tổ bao dung!”

“Thế nào? Con và sư thúc tổ có mâu thuẫn?” Tiêu Nha Tử nghe xong hỏi.

“Không có... là hiểu lầm!” Kim Hồng Chung không dám giấu diếm. đem mọi chuyện kể lại một lần!

“Tiểu chung tử. đây là con không đúng, năm đó khi ta rời đi đã từng bắt con phải thề, là không được tìm ta. Tại sao con không nghe lời?”

Tiêu Nha Tử nói khiến Kim Hồng Chung ủy khuất: “Mấy năm nay con không tìm ân sư nhưng khi con thấy được một đầu mối, nên mới dám tìm hiểu...”

Tiêu Nha Tử nghe xong gật đầu không có nói cái gì. dù sao đệ tử mình cũng có hiếu tâm, không nên phê bình quá nghiêm khắc:

“Tấm lòng của con sư phụ hiểu. thế nhưng con xem, thiếu chút nữa mang tới phiền thức cho sư thúc tổ!”

“Dạ. đệ tử biết sai rồi! Sư thúc tồ, xin lỗi, xin người nghiêm phạt đệ tử!” Kim Hồng Chung vô cùng thành khẩn nói.

Sau khi hẳn biết thân phận của tôi thì không còn khinh suất. nếu đã là sư thúc tổ thì không phải người thường, có trẻ một chút cũng không sao!

“Bỏ đi. ta không trách nhưng tác phong hiệp đạo của Phi Yến Môn thì cần phải thay đổi!”

Tôi khoát tay áo.

“Cái gì hiệp đạo? Tiểu chung tử. con dùng công phu của ta dạy, đi làm chuyện trái pháp luật à?”

Tiêu Nha Tử nghe tôi nói xong thanh âm trở nên nghiêm khắc.

“Xin sư phụ thứ tội!” Kim Hồng Chung hoảng sợ vội vàng quỳ ở trên mặt đất. sau đó đem toàn bộ lý do nói lại một lần, không dám giấu diếm.

Tiêu Nha Tử nghe xong, không tức giận nhưng cũng không tán thành: “Tiêu chí ban đầu của con là tốt nhưng xử lý mọi chuyện không thỏa đáng, ai có thể quản đệ tử của con dùng việc này để làm ác hay không?”

“Con đã biết sai ở điểm này ” Kim Hồng Chung có chút mặt đỏ nói:

“Con sẽ đem toàn bộ những đệ tử phạm sai lầm trách phạt. mong sư phụ xử lý!”

“Thôi. Con tự làm chủ đi, Phi Yến môn này không quan hệ tới ta. Nó là do con sáng lập!” Tiêu Nha Tử nói:

“Con không cần nói lại với ta!”

“Sao có thể như vậy, một ngày là thầy, suốt đời là cha!” Tiêu Nha Tử kích động nói:

“Nếu như không có sư phụ thì sao có Phi Yến Môn như hôm nay!”

“Được rồi” Tiêu Nha Tử phát phát tay nói:

“Nếu con thực sự nghe lời ta thì chậu vàng rửa tay đi! Tuy ta không biết nhiều nhưng mấy năm gần đây tiền các con không thiếu, dùng tiền đó đầu tư làm ăn đi. Hiệp đạo cũng không phải là nghề tốt. còn rất nhiều nghề có thể làm. ví dụ như sư thúc tổ của con đã này!”

Không phải chứ? sao tự đứng lại liên quan tới tôi?

“Dạ!”

Kim Hồng Chung sao dám vi phạm sư mệnh nhưng có chút khó khăn nói: “Sư phụ. nhưng hiện giờ con không thể tự làm chủ nên mới phải tìm sư phụ!”

“Không thể làm chủ?” Tiêu Nha Tử khẽ cau mày: “Có chuyện gì vậy?”

“Sự tình là như vậy, Tiểu Đông. con lấy lá thư kia tới đây...” Kim Hồng Chung bất đắc dĩ lắc đầu!

Hóa ra tổ chức đạo đặc đứng thứ hai thế giới là Lôi Thần đảng, vẫn canh cánh trong lòng với Phi Yến môn. hai tổ chức đều là đạo tặc, khó tránh khỏi tình huống chọc gậy bánh xe lẫn nhau!

Có nhiều lần Phi Yến Môn đi trước một bước. lấy hàng “Hàng” của Lôi Thần Đảng, khiến bọn họ không thoải mái nhưng mà cũng không có biện pháp gì!

Nhưng không biết vì lý do nào mà Lôi Thần đảng hiện có được chứng cứ của Phi Yến Môn, dùng uy hiếp Phi Yến Môn quy thuận dưới trướng của Lôi Thần đảng!

Kim Hồng Chung đương nhiên không đáp ứng. Lôi Thần đành lại nói là nhân số của Lôi Thần đang hiện nay không đủ. Khiến Phi Yến Môn lâm vào vấn đề khó!

Nếu Phi Yến Môn đáp ứng, có thể giải quyết vấn đề khó khăn thì bọn họ sẽ trả lại chứng cứ. đồng thời không bao giờ tìm Phi Yến Môn gây phiền phức!

Nếu không thì Phi Yến Môn phải phục vụ Lôi Thần đảng, bằng không họ sẽ giao chứng cứ cho cảnh sát quốc tế!

590. Chương 40: Nguyên Nhân Sự Việc (1)

Mỗi tổ chức tội phạm quốc tế đều có tư liệu và án tích ở cảnh sát quốc tế. tuy rằng biết bọn họ là người xấu nhưng do bằng chứng không đủ nên mới không thể truy tố được.

Mà các tổ chức tội phạm thì hành sự vô cùng cẩn mật, các dấu vết đều được làm sạch sẽ!

Một lần thất thủ, đó là đệ tử đặc ý nhất của Tiểu Đông là Tiểu Cương xuất thủ, nói là thất thủ nhưng thực chất là bị hãm hại!

Đầu năm nay. Phi Yến Môn được người ta báo là có bảo vật của Trung quốc bị giao dịch buôn bán ở Pháp!

Pháp chính là sào huyệt của Lôi Thần đảng, các tổ chức đạo tặc thường không tới địa bàn của nhau hành động.

Nhưng giao dịch này rất lớn. với lại toàn là đồ của Trung quốc. Kim Hồng Chung không muốn mấy thứ này rơi vào tay người ngoại quốc. cho nên an bài chặt chẽ phái Tiểu Cương lên đường.

Có điều Kim Hồng Chung không ngờ tới, là bọn buôn lậu này toàn là người của Lôi Thần đảng đóng giả!

Sau khi đám người Tiểu Cương sang Pháp, theo thông tin ban đầu rất dễ tìm được kho bảo hiểm kia. Đáng mừng là ở đây bảo vệ tuy nghiêm mật nhưng có một góc chết. Đám Tiểu Cương dựa vào đó tiến vào trong kho!

Mở cửa kho bảo hiểm này đúng là mắt không ít khí lực. Khi sắp mở được thì không biết từ đâu có những cột nước ở bốn phương tám hướng bay tới khiến đám người Tiểu Cương ướt sũng!

Hóa ra không biết vì nguyên nhân gì mà hệ thống phòng cháy chữa cháy ở đây lại bật lên.

Rất may là Tiểu Cương tiếp tục ấn vào cái nút “Incendie” (tiếng Pháp. phòng cháy chữa cháy, cháy). Nước rút cục ngừng đổ xuống.

Nhưng cả người đều ướt nên hành động không được tiện.

Rơi vào đường cùng Tiểu Cương và mọi người đành phải bỏ áo và khăn trùm đầu. dù sao ở chỗ này cùng không sợ người khác thấy!

Hành sự về sau vô cùng thuận lợi. mấy người Tiểu cương dễ dàng phá được lấy đồ đi!

Kỳ thực nếu không phải do thời gian gấp gáp thì Tiểu Cương đã nhận ra ở đây toàn là đồ dờm!

Tiểu Cương không có chú ý cẩn thận gói lại. sau đó thuận lợi quay về tới cứ điểm. Tiểu Cương gọi điện thoại cho Kim Hồng Chung, nói là mọi sự đều ổn thỏa!

Thế nhưng sau khi mở rương, nhìn vào một cái bình hoa thời Minh. Sắc mặt Tiểu Cương có chút thất vọng! Không phải bình hoa thời Minh mà chỉ là đồ phồng chế!

Nhưng Tiểu Cương cũng không để ý, trong hành động khó tránh khỏi đồ dờm. Cái đồ thứ hai là một chiếc Giá cắm nến bằng đồng xanh nhưng cũng là đồ giả.

Tiểu Cương vô cùng bực mình!

Sau khi cầm món đồ thứ 3. là một cái chén nhỏ. sắc mặt của Tiểu Cương tái đi. lại là đồ giả! Cho tới lúc này, đám người đều ý thức không đơn giản chỉ là xui xẻo!

Tiểu Cương kiểm tra toàn bộ trong rừng thấy toàn là đồ giả!

Điều này quả là đáng nghi? Nhưng Tiểu Cương chỉ cho là xui xẻo. coi như đi Pháp du lịch một chuyến!

Tất cả mọi người đều tức giận chửi bới. bọn buôn lậu này đúng là hại người!

Tiểu Cương không chậm trễ. Lập tức gọi điện thoại cho Kim Hồng Chung.

Kim Hồng Chung nghe xong, không khỏi trầm ngâm. chuyện đúng là có điều kỳ quặc! Căn cứ theo điều tra của hắn, giao dịch lần này lên tới 3000 vạn USD. sao có thể là giả được!

Buôn bán lớn như vậy, thật giả mà họ còn không nhận ra hay sao? Một người không hiểu nhưng lẽ nào bên cạnh hắn cũng không có người không hiểu! Người dám làm vụ lớn như thế này, thật hay giả còn không biết?

Tình báo có chuyện sai lầm? Có khi là như vậy, Kim Hồng Chung biết chuyện không tốt, lập tức hạ lệnh:

“Các người sáng mai lên đường về nước. toàn bộ dấu vết phải xóa sạch!”

“Thế nhưng sư phụ. chúng con lần đầu tới đất nước lãng mạn này, còn chưa được thưởng thức tí nào!”

Kỳ thực bọn Tiểu Cương muốn đi tìm mấy cô gái để thoải mái.

“Không được. lập tức trở về!” Kim Hồng Chung ra lệnh.

“Dạ... Sư phụ.”

Bọn Tiểu Cương tuy không tình nguyện nhưng sư phụ đã nói thì không thể không nghe.

Thế nhưng không lâu sau lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Nơi bọn Tiểu Cương dừng chân là một biệt thự bỏ hoang vùng ngoại ô, theo lý thì nơi này không có người, đột nhiên cửa lại bị đẩy ra!

Một đám người mặc cảnh phục, cầm súng chĩa ngay vào đám người của Tiểu Cương! Mấy người Tiểu Cương đều có công phu nhưng đối mặt tình huống này thì chỉ còn cách nào giơ tay lên!

Bọn họ không ngờ cảnh sát lại tới nhanh như vậy, nhưng cũng không sao!

Một khi đám cảnh sát này nhận ra là đồ giả thì không có chuyện gì.

Cho nên khi cảnh sát chất vấn, Tiểu Cương không nói gì. Khi đám cảnh sát này lục soát đám đồ dỏm Tiểu Cương mới có chút khẩn trương.

“Những đồ này là đồ gì?” Một cảnh sát mở miệng hỏi.

“Là thứ gì vậy?” Tiểu Cương làm bộ rất nghi hoặc như không hiểu:

” A. thứ này là chúng tôi phát hiện trong góc phòng, cũng không biết là thứ gì!”

Cảnh sát hiển nhiên không tin Tiểu Cương nói: “Chúng tôi nhận được tin báo. các người tham gia vào một vụ trộm cướp. hiện giờ các người theo chúng tôi!”

Tiểu Cương vừa nghe lập tức trợn tròn mắt. vội vàng kêu lên: “Cái gì mà trộm cướp. tôi không biết các anh đang nói gì!”

“Đây chính là chứng cứ, những vật phẩm bị mất của người báo trùng khớp!”

Cảnh sát lạnh mặt nói: “Tất cả về rồi đồn hãy nói!”

Tiểu Cương tuy không tình nguyện nhưng nghĩ là đồ dỏm nên không để ý, lên xe theo họ về.

Nhìn chiếc Iveco Bread tù không phải là xe chuyên dụng của cảnh sát nhưng Tiểu Cương không chú ý. Ở Pháp thường có những xe riêng được dùng trong công việc.

“Các anh muốn dẫn chúng tôi đi đâu!” Tiểu Cương lớn tiếng kêu lên.

“Câm miệng, tới rồi mà sẽ biết!” Một người cảnh sát lớn tiếng mắng.

“Các người không là cảnh sát!” Tiểu Cương bỗng ý thức được điểm này, lập tức hô lớn.

“Chúng tao đâu có nói chúng tao là cảnh sát!” Mấy người cảnh sát này phá lên cười ha ha.

591. Chương 41: Nguyên Nhân Sự Việc (2)

Điều này làm cho Tiểu Cương rất nghi hoặc, nếu như là cừu gia bị mất thì sao phải giả mạo cảnh sát làm gì.

Kỳ thực, người này giả mạo cảnh sát là có nguyên nhân! Bởi vì thứ nhất,

cảnh sát có uy quyền tuyệt đối, nếu như bình thường xông vào, sẽ khó tránh khỏi đấu súng, tội gì họ phải như vậy?

Nếu như vậy thì chắc chắn là sẽ có người đào tẩu, đó cũng không phải là điều họ mong muốn! Nhưng mà điều mấu chốt chính là, những người của Tiểu Cương, ai nấy thân thủ đều linh xảo, ngoài ra còn có công phu khác trong người, họ e ngại, nên mới giả làm cảnh sát!

Qua các trạm gác, Tiểu Cương được dẫn tới một gian mật thất, trong này có một trung niên nam nhân đang ngồi.

“Xin chào các bằng hữu tới từ Phi Yến Môn Trung Quốc!” Trung niên nhân nói một câu kính người, vạch trần thân phận của đám người Tiểu

Cương.

“Các người là ai?” Tiểu Cương mặc dù không có năng lực phản kháng, ngoài mặt vẫn biểu hiện như thường, nhưng trong lòng hắn đang dậy sóng! Xem ra những người này sớm biết thân phận của bọn họ có thân phận gì đây, bắt mình làm gì?

“Chúng tôi là ai? Hừ hừ. đương nhiên là bạn đồng hành!” Trung niên nhân cười lạnh nói

“Đồng hành” Tiểu Cương sững sờ, có chút không giải thích được! Chẳng lẽ những người này bị mình hạ thủ trước, tới nơi thì thấy đồ đã không còn, cho nên mới hành động như vậy?

“Những thứ kia đều là giả!” Nghĩ tới đây, Tiểu Cương vội vàng nói.

“Giả? Không sai, chúng tôi đương nhiên biết là giả!” Trung niên nhân có chút buồn cười gật đầu.

“Ông đã biết là giả, vậy còn bắt chúng tôi làm cái gì? Ông muốn chúng, thì cầm đi là được rồi!” Tiểu Cương nói.

“Bắt các người làm cái gì?” Trung niên nhân nhìn Tiểu Cương. Có chút lạnh nhạt nói: “Lẽ nào Phi Yến Môn các người lại ngu ngốc tới mức không biết chúng tôi là ai?”

“Các người là người của Lôi Thần đảng!” Tiểu Cương lúc này mới kịp phản ứng, hóa ra đối phương là Lôi Thần đảng!

Trung niên nhân gật đầu, xác nhận lời Tiểu Cương nói: “Không sai, chúng tôi đúng là người của Lôi Thần đảng!”

“Các người có ý gì?” Tiểu Cương bình tĩnh nói: “Lẽ nào chuyện này đều do các người an bài?”

“Chúng tôi an bài? Ha ha, có thể cho là như vậy đi!” Trung niên nhân vuốt tay nói: “Chúng tôi chỉ chuẩn bị một ít đồ giả, làm bộ giao dịch, chờ các người tới lấy mà thôi!”

Tiểu Cương sắc mặt thay đổi hóa ra, đây là một âm mưu hãm hại của Lôi Thần đảng! Nhưng mà chuyện cho tới bây giờ, xui xẻo cũng được, hãm hại cũng được. Mình đã rơi vào trong tay người ta, quy củ không phải do mình nữa!

“Được rồi, tao nhận thua! Nói đi, các người có điều kiện gì?” Tiểu Cương bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Phi Yến Môn của các người quy phục Lôi Thần đảng chúng tôi, trở thành một phân bộ ở châu Á!” Trung niên nhân trực tiếp đưa ra điều kiện

“Cái gì? phụ thuộc Lôi Thần đảng các người? Nói đùa gì vậy!” Tiểu Cương nổi giận nói: “Điều này không thể”

“Tôi không thích buộc, nếu như các người không đồng ý, chúng tôi đem chứng cứ giao cho cảnh sát quốc tế?” Trung niên nhân cười nói.

“Uy hiệp tao?” Tiểu Cương trợn mắt nhìn trung niên nhân một cái nói: “Được, chuyện trọng chứng cứ, chúng ta chết cũng không thừa nhận xem mày làm được gì? Được rồi, tao không thừa nhận tao có quan hệ với Phi Yến Môn, mày làm gì được!”

“Ha hã, đúng vậy, nếu như các người không thừa nhận, vậy thì có thể làm gì?” Trung niên nhân cười nói: “Nhưng mà, đã muộn rồi!”

“Mày có ý gì?” Tiểu Cương hỏi ngược lại.

“Mày có biết cột nước từ đâu tới không?” Trung niên nhân đột nhiên hỏi.

Tiểu Cương sững sốt, nhưng vẫn là lắc đầu: “Không phải chỉ là chúng tao không cẩn thận đụng phải hệ thống chữa cháy hay sao?”

”Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy! Đó là tao cố ý sắp đặt, cho chúng

mày bỏ khảm trùm đầu xuống mà thôi” Trung niên nhân nói: “Hành động của các người, đã được ghi lại toàn bộ trong băng ghi các người có

muốn xem lại hay không?”

Nói xong, trung niên nhân cầm cái điều khiển từ xa, ấn một cái, cảnh tượng đã hiện lên!

“Vậy thì thế nào?” Tiểu Cương biết mình bị hãm hại, thấy đoạn phim cũng chẳng có gì kinh ngạc, chẳng qua chỉ là mấy người mình chịu án là xong!

“Tao đã nói rồi, toàn bộ đều là hành vi cá nhân, không có liên quan gì tới Phi Yến Môn!” Tiểu Cương nói.

“Ha hã, không sai, tại sao các người không suy nghĩ lúc trước cũng có máy quay, thì hiện giờ tại sao lại không có?” Trung niên nhân chậm rãi nói: “Lời nói của mày đã bị ghi lại, mày có muốn tao giao nó cho cảnh sát quốc tế không?”

Tiểu Cương nghe trung niên nhân nói xong, sắc mặt lặp tức trở nên trắng bệch, giờ phút này hắn vừa sợ vừa giận, vỗ bàn một cái chỉ vào trung niên nhân cả giận nói: “Mày thật hèn hạ, dám làm chuyện như vậy để hãm hại tao?”

“Tao hãm hại mày? Mày có nhằm hay không, Lôi Thần đảng chúng tao là người tốt, đi bắt trộm mà thôi!” Trung niên nhân không chút nào tức giận nói.

“Thế nhưng, lẽ nào cảnh sát không tìm được ra chứng cứ của tụi mày sao?” Tiểu Cương rất bất đắc dĩ nói.

“Chứng cứ? Chứng cứ gì? Chúng tao là người tốt chỉ bắt trộm mà thôi!”

Trung niên nhân cười to nói: “Ha ha! Nhưng mà nếu các người quy phục chúng tôi, thì chuyện này bỏ qua!”

Tiểu Cương lúc này đang tự trách, trách mình thiếu kinh nghiệm nên mới để xảy ra chuyện này!

Rơi vào đường cùng, Tiểu Cương bấm điện thoại gọi Kim Hồng Chung. Dem sự tình nói lại một lần, sau đó đưa điện thoại cho trung niên nhân!

“Kim tiên sinh phải không?” Trung niên nhân nhận lấy điện thoại.

“Là tôi, xin hỏi quý hạ là?” Thanh âm của Kim Hồng Chung vẫn trấn định như cũ.

“Ha hã, tôi là Classe Luther.” Trung niên nhân cười nói.

“Hóa ra là Classe Luther tiên sinh, thủ lĩnh Lôi Thần đảng! Hạnh ngộ hạnh ngộ!”

Kim Hồng Chung ngoài miệng nói hạnh ngộ, thế nhưng thanh âm vẫn thản nhiên như cũ.

“Thế nào, yêu cầu của tôi, ông cũng biết rồi chứ nhỉ?” Classe Luther hỏi.

“Vậy thì không bao giờ!” Kim Hồng Chung trực tiếp hủy bỏ yêu cầu của Classe Luther nói: “Ông làm như vậy, là không hợp với quy củ!”

“Ha hả, đương nhiên, tôi đâu có làm như vậy.” Classe Luther dường như sớm biết Kim Hồng Chung sẽ không đáp ứng!

592. Chương 42: Nguyên Nhân Sự Việc (3)

một người mới, nhưng đối với Kim Hồng Chung lại khác!

Kim Hồng Chung là một người đầy kinh nghiệm, đương nhiên sẽ nói là cách của hắn không, hợp quy củ! Đồng thời cũng ám chỉ rằng, nếu làm như vậy, thì sẽ bị đồng nghiệp phỉ nhổ, lả ịch nhân của mọi người! Bởi vì ai cũng đề phòng người, hôm nay là Phi Yến Môn, nhưng mai có thể là họ. Không bằng họ sẽ tập trung diệt cái gai này!

Classe Luther đương nhiên cũng không ngu mà làm chuyện này! Mọi việc đều có nguyên nhân, nếu như có người điều tra ra, thì bang phái của mình sẽ trở thành công địch của mọi người! Cho nên, phải cho Phi Yến Môn một cái cơ hội! Đó là ra cho họ một điều kiện, nếu như làm được, thì mọi chuyện bỏ qua! Nếu như không có làm được, vậy thì chúng tôi không bằng người!

Đây là quy củ trong hành nghề, Classe Luther cũng rõ, Kim Hồng Chung cũng rõ, nên hai người không cần phải nói nhiều!

“nói đi, muốn chúng tôi làm gì?” Kim Hồng Chung nhàn nhạt nói.

“Tuyệt, không hổ là chưởng môn nhân của Phi Yến Môn, nói chuyện rất sáng khoái!” Classe Luther cười nói: “Lôi Thần đảng chúng tôi có một tin tức, đó là xuất hiện một viên trân châu lớn nhất thế giới. Đường kính khoảng 25cm, đương nhiên thứ này sẽ không dễ xuất thủ!”

Trân châu lớn nhất? Ha hả, lớn nhất hiện nay không phải chỉ có 23cm thôi sao?” Kim Hồng Chung hỏi ngược lại.

”Là người như chúng ta, tin cung biết, số liệu công bố tài thường

không phải thực tế! Class luther cười nói: “Tin rằng trong tay ông cũng sẽ có tư liệu, đúng không?”

“ha ha, ông nói tiếp.” Kim Hồng Chung từ chối cho ý kiến cười

“Được, tôi nói ngắn gọn, chúng ta đồng thời phái một người tới đo sức, ông công, chúng tôi thủ!” Classe Luther nói.

“Có ý gì?” Kim Hồng Chung hỏi.

“Nói đúng ra là tôi đã mua viên trân châu này, ông phái người tới trộm, trộm được thì mọi chuyện sẽ xong!” Classe Luther nói: “Nếu như lấy không được, vậy thật xin lỗi, cứ dựa theo lời tôi nói mà làm!”

Kim Hồng Chung hết sức rõ ràng, Classe Luther nói tuy rằng đơn, nghe thì cảm giác như mình chiếm tiện nghi lớn lao, nhưng mà Kim Hồng Chung lại hiểu, sự tình căn bản không giống như những gì Classe Luther nói. Muốn trộm trân châu đã khó, nay còn muốn trộm trong tổ chức đạo tặc đứng thứ hai thế giới lại càng khó khăn.

Lôi Thần đảng tinh thông đạo tặc, cho nên tương ứng, cũng sẽ tinh thông bố trí phòng thủ! Bởi vì bọn họ đã biết, sở hử ở những chỗ nào.

Điều ấy Kim Hồng Chung cũng hiểu, Classe Luther cũng rõ, thế nhưng, không ai muốn tỏ ra yếu kém cả!

Hai tổ chức này thực lực tương đương, bình thường nhất định sẽ âm thầm phân cao thấp, không ai phục ai, rất khó có một cơ hội này, nên họ sẽ không thể buông bỏ được

Cho dù như thế nào đi chăng nữa, trộm sẽ khó hơn thủ Kim Hồng Chung biết, Classe Luther chắc chắn sẽ không dùng những thủ đoạn xấu xa, nhưng phòng thủ nghiêm mật chắc chắn sẽ có! Nhưng mà sự tình đã không còn sự lựa chọn nào khác cho Kim Hồng Chung nữa rồi!

“ông cứ chuẩn bị đi, tôi cũng sẽ chuẩn bị”Classe Luther nói:“6 tháng sau, tôi thông báo cho tới!”

“một lời đã định!”Kim Hồng Chung đáp ứng nói.

... ..

Thời gian càng ngày càng gần, trong nháy mắt đã nửa năm, Kim Hồng Chung vẫn chưa tìm ra biện pháp nào tốt cho tới khi Tiểu Đông vô tình phát hiện một người biết Thuần gian di động, thì trong lòng Kim Hồng Chung nhảy lên, sư phụ trở về thế nhưng sau đó mới biết là nhận

nhầm người, nhưng đông thời cũng biết, người kia chắc chắn có quan hệ với sư phụ. Nếu như tìm được sư phụ, dựa vào bản lĩnh của sư phụ, lấy một viên trân châu sẽ dễ như trở bàn tay

Tiêu Nha Tử nghe Kim Hồng Chung tự thuật, không khỏi lâm vào trầm tư! Bằng vào bản lĩnh của hắn, muốn lấy một viên trân châu, thì đúng là đại tài tiểu dụng.Nhưng mà Tiêu Nha Tử lại không thể làm như vậy! Bởi vì hắn đã từng thề với Diêm Vương là sẽ không nhúng tay vào chuyện của dương gian!

“Làm sao vậy sư phụ, ngài gặp khó xử sao?”Kim Hồng Chung dường như cũng nhận ra, Tiêu Nha Tử không muốn nhúng tay vào chuyện này.

“Tiểu Chung Tử, sư phụ không phải là không muốn giúp con, nhưng sư phụ đã thề là không nhúng tay vào chuyện của thế tục! ”Tiêu Nha Tử thở dài, nhàn nhạt nói.

“Thế nhưng Sư phụ, nếu như ngài không giúp con, thì Tiểu Chung Tử chỉ có một con đường chết, Phi Yến Môn cũng đi vào đường cùng!”

Kim Hồng Chung có chút bi thương nói.

“Không phải vì sư là người thấy chết không cứu nhưng thực là sự là bất đắc dĩ”Tiêu Nha Tử lắc đầu.

“Thế nhưng...”

Kim Hồng Chung còn muốn nói điều gì, Tiêu Nha Tử đã không còn để ý đến hắn, xoay người, cung kính nhìn tôi, nói:“Sư thúc, ngài tìm Tiêu Nha Tử có chuyện gì sao?”

’ÁchI, kỳ thực chuyện thì có, cũng không vội.”Tuy rằng tôi cũng chán ghét Kim Hồng Chung, nhưng dù sao hắn cũng là đệ tử của Tiêu

Nha Tử, nên có chút đồng tình.

“Dạ, vậy thì để đệ tử tới thỉnh an sư mẫu!”Tiêu Nha Tử nói.

“Được, lát nữa đi cùng ta!”Tôi nhìn Tiêu Nha Tử gật đầu.

Kim Hồng Chung ở bên, nhìn thấy tôi phải rời đi, trong lòng sốt ruột, giữa lúc hắn còn đang lúng túng. Thì Tiểu Cương ở bên cạnh đã “bịch” một tiếng, quỳ xuống, hướng tôi dập đầu, nói:“Thái sư thúc tổ, xin ngài giúp đệ tử một lần, cầu xin người mà!”

Kim Hồng Chung nghe Tiểu Cương nói lập tức ý thức được, chuyện này chỉ có tôi mới giải quyết được.

Cho nên Kim Hồng Chung cũng vội vàng quỳ gối nói:“Sư thúc tổ, người giúp đệ tử đi, trước đây cũng là do đệ tử không tốt, mạo phạm người,

nhưng cũng chỉ là vì đệ tử nóng lòng tìm sư phụ mà thôi!”

Lúc này tôi đúng là có chuyện cần nhờ Tiêu Nha Tử, vì vậy phát phát tay nói:“Không phải còn vài ngày sao, gấp làm gì! Chờ ta làm xong chuyện, sẽ tới tìm người!”

“Dạ, dạ! Tạ ơn sư thúc tổ!”Kim Hồng Chung thấy tôi nói như vậy lập tức vui mừng, vội vàng nói tạ ơn.

Hiện tại trong phòng chỉ có Kim Hồng Chung và Tiểu Cương, chúng tôi sử dụng Thuần Di, lập tức rời đi.

593. Chương 43: Tôi Muốn Làm Mẹ

Có Tiêu Nha Tử trợ giúp, tôi rất dễ dàng tổng kết ra một bộ tinh thần lực tâm pháp thích hợp cho các lão bà của tôi tập luyện nhưng mà bất kể thế nào, muốn đạt được tới trình độ nhất định, thì cũng phải kinh lịch một số điều!

Thế nhưng cho dù như vậy, tinh thần lực cũng có thể giúp cho người ta cường thân kiện thể, các cơ năng được tăng trưởng và có thể thanh xuân vĩnh trú.

Triệu Nhan Nghiên kể từ khi biết chuyện của tôi ngoài miệng tuy không nói, nhưng mà bên trong lòng cũng thất lạc! Tuy rằng nàng đẹp nhưng qua 20 năm nữa thì sao. Nàng bây giờ nói là không sao, nhưng mà trong lòng cũng rất khó chịu.

Hiện tại, tôi công bố chuyện tâm pháp, Triệu Nhan Nghiên rất vui vẻ thế nhưng Tiêu Nha Tử thần tình lại hết sức phức tạp, nói: “Sư mẫu còn dùng tới cái cái này làm gì?”

“Lẽ nào nàng không cần? Có ý gì?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Chẳng nhẽ sư phụ đệ tử vẫn không nói gì với sư thúc?” Tiêu Nha Tử hết sức kỳ quái

“Nói cái gì?” Tôi hỏi.

“Về chuyện của sư mẫu, thôi vậy, khi nào sư thúc hỏi sư phụ đệ tử là biết!” Tiêu Nha Tử nói.

Tôi vô cùng kỳ quái, nhưng mà tôi biết, đây cũng không phải là chuyện xấu gì, nên cũng không để trong lòng Sau khi tôi dạy bộ tâm pháp này cho Dương Mân, thì nàng rất vui vẻ

Không thể không nói. Tiêu Nha Tử tuy rằng bối phận so với tôi thấp hơn thế nhưng năng lực và tri thức hơn tôi rất nhiều. Bộ tâm pháp này có hiệu quả rõ ràng, khi Dương Mân luyện tập thì có thể thấy được tác dụng vô cùng tốt.

Khi tôi mang Dương Mân tới chỗ Chu Trì Bình, thì hấn hoảng sợ! Thứ nhất là hấn không nghĩ tới Dương Mân vẫn còn sống. Nhưng chuyện này không quan trọng, mà hiện giờ Dương Mân như chưa từng có bệnh, sinh hoạt rất thoải mái!

Chu Trì Bình vốn là một người cẩn thận, hiện giờ trường hợp của Dương Mân là trái ngược với quy luật thông thường! Chu Trì Bình không tin cái gì gọi là kỳ tích phát sinh, chuyện gì cũng phải có căn cứ khoa học của nó.

Lúc này, Chu Trì Bình chẳng quan tâm tới việc phải đăng ký, trực tiếp mang Dương Mân tới phòng CT kiểm tra! kết quả làm cho hấn thất kinh! Kết cấu của trái tim Dương Mân vẫn không có gì thay đổi, thế nhưng nó lại khỏe mạnh hơn người bình thường!

“Điều này sao có thể?” Chu Trì Bình cầm báo cáo kiểm tra, kinh ngạc nói.

“Làm sao vậy, Chu giáo sư. Có vấn đề gì sao?” Tôi không muốn bại lộ bí mật của mình nên giả vờ nói.

“Trái tim của cô ấy, tại sao lại có động lực mạnh như vậy? Điều này không phù hợp với quy luật của y học, trái tim không có công năng tự chữa trị!” Chu Trì Bình nói: “Lần trước tôi kiểm tra cho cô ấy, động lực gần như đã suy kiệt, vậy mà chỉ qua khoảng một tháng, tại sao lại có thể khôi phục nhanh như vậy?”

“Có thể là do tâm tình tốt!” Dương Mân nhìn tôi cười dưới tác dụng của tình yêu, con người thường khỏe ra.

“Thế nhưng” Chu Trì Bình không tin tâm tình tốt có thể chữa bệnh: “Hai người trong một tháng này có kỳ ngộ gì sao?”

“Kỳ ngộ? Hình như không có. ..” Dương Mân nói nửa câu đã bị tôi cắt ngang.

“Nói đến kỳ ngộ, không biết chuyện này có tính hay không!” Tôi cố ý do dự nói.

“Có chuyện gì vậy mau nói nghe một chút!” Quả nhiên, Chu Trì Bình vô cùng cảm thấy hứng thú.

” Thời gian chúng tôi ở Venice, gặp phải một nhà sư Trung Quốc đi vân du, nói Dương Mân có bệnh nặng!” Tôi nói: “Lúc đầu chúng tôi cũng không tin, cho hẳn là một tên lừa tiền!”

“Đúng, không sai. Đại đa số người như vậy đều là người lừa tiền!” Chu Trì Bình vô cùng tán thành!

“Nhưng sau đó hẳn càng nói càng khác thường, ngay cả nguyên nhân bệnh tình của Dương Mân cũng hiểu!” Tôi nói: “Cùng với những lời bác sĩ nói lúc trước không khác nhau chút nào !”

“Cái gì, một tăng nhân vân du sao lại có thể nói ra những điều ấy?” Chu Trì Bình kinh ngạc, không thể tin tưởng hỏi.

“Đúng cho nên, chúng tôi mới ý thức được, người này là một cao nhân!” Tôi tiếp tục nói: “Vi vậy tôi mới hỏi hẳn, có phương pháp trị bệnh nào cho Dương Mân không!”

“Có không?” Chu Trì Bình vội la lên, bệnh của Dương Mân ở góc độ Tây Y không chữa được. nhưng biết đâu ở phương diện Đông Y lại có thể

“Nhưng mà đáng tiếc là hẳn nói không có, bởi vì bệnh của Dương Mân là bệnh ngàn năm mới gặp, cho nên không có phương pháp chữa trị!” Tôi nói: “Thế nhưng tuy rằng không thể chữa được, nhưng có thể duy trì”

“Duy trì?” Chu Trì Bình đột nhiên hỏi: “Tôi hiểu, ý cậu muốn nói là, có thể làm cho trái tim Dương Mân khỏe lại, cậu nói mau lên, có phương pháp gì vậy”

“Rất xấu hổ, nói thật tôi cũng không biết hẳn dùng phương pháp gì!” Tôi nói: “Ngay lúc đó hẳn chỉ lẩm bẩm trong miệng, đồng thời làm vài động tác ở chỗ trái tim Dương Mân, sau đó là thôi!”

“khí công?” Chu Trì Bình tuy rằng không tin mấy thứ này, thế nhưng nghe tôi nói như vậy, bắt buộc phải tin, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Thì như thế này, Dương Mân cảm thấy thoải mái hẳn lên!” Tôi nhún vai nói.

“Cái gì? Cứ như vậy là xong hay sao?” Chu Trì Bình khó có thể tin:

“Người này tên gì, ở nơi nào? Tôi đi tìm hẳn!”

“Sợ rằng tìm không được!” Tôi cố ý cười khở nói: “Tôi đã hỏi thăm tên hẳn và phương thức liên lạc, nhưng hẳn không nói cho tôi, chỉ cười lớn một tiếng, nói có duyên sẽ gặp, rồi đi!”

“Ai !” Chu Trì Bình thất vọng thở dài “Nếu như có thể gặp được hẳn thì tốt, tôi nhất định sẽ hỏi hẳn làm sao có thể làm được như vậy, đây chính là kỹ tích trong y học!”

“Thật ngại quá, Chu giáo sư, tôi lúc đó lại không biết hẳn có năng lực như vậy!” Tôi nói.

“Thôi, loại kỳ nhân này rất hiếm trên thế giới lại khi tìm được, thì hẳn cũng sẽ không đáp ứng cho tôi đâu!” Chu Trì Bình thoải mái lắc đầu: “Hóa ra những hiện tượng siêu tự nhiên là có thực!”

“Chu giáo sư, ông thấy bệnh của Dương Mân nên làm sao bây giờ?” Tôi sợ Chu Trì Bình lại dây dưa, vội vã chuyển hướng sang bệnh của Dương Mân.

“Dựa theo tình huống hiện tại chỉ cần tiến hành giải phẫu là có thể khỏi!” Chu Trì Bình nói: “Đương nhiên, đây chỉ là dựa theo tình huống tại phán đoán, tôi không biết là trái tim Dương Mân có duy trì được như vậy hay không, nêu như phương pháp của vân du tăng nhân kia đột nhiên biến mất thì. . . !”

Tôi đương nhiên là biết, chuyện đó không thể xảy ra, cho nên vô cùng yên tâm!

“Chu bác sĩ, tôi muốn phẫu thuật, ông có thể bố trí được thời gian không!” Không đợi tôi mở miệng, Dương Mân bỗng nhiên nói.

“Cái gì? Cô đã quyết định rồi?” Chu Trì Bình có chút kỳ quái: “Cô không cần giải phẫu, chỉ cần không vận động mạnh, là có thể tiếp tục sống, vì sao phải làm như vậy?”

“Nếu như pháp lực của vân du tăng nhân kia mất đi, tôi cũng sẽ chết, không bằng mạo hiểm một lần!” Dương Mân kiên quyết nói: “Hơn nữa, tôi muốn.”

Nói đến đây, Dương Mân dừng lại một chút, khuôn mặt đỏ lên nói: “Tôi muốn làm mẹ! ”Chu Trì Bình sững sốt, sau đó cảm thấy buồn cười!Đúng vậy lấy tình hình của Dương Mân hiện tại, muốn làm chuyện chăn gối cũng không thể, sao có thể làm mẹ được?

594. Chương 44: Chủ Ý Của Kim Hồng Chung

“Đúng!” Dương Mai kiên quyết gật đầu.

“Vậy còn cậu?” Tuy rằng Chu Trì Bình không cần trưng cầu ý kiến của tôi, nhưng vẫn vẫn hỏi:“Tôi ủng hộ nàng.” Tôi nói.

“Được rồi vậy thì tôi sẽ mau chóng an bài, do tôi mổ chính, các người có thể yên tâm!” Chu Trì Bình nói: “Cậu để số điện thoại lại, tôi sẽ mau chóng gọi cho cậu!”

Ba ngày sau, Dương Mân giải phẫu tiến hành thuận lợi.Chu Trì Bình là một chuyên gia về tìm mạch số một, số hai ở trong nước, đương nhiên giải phẫu vô cùng thành công.Tốc độ khép miệng vết thương của Dương Mân, làm cho Chu Trì Bình kinh ngạc!Dương Mân có thể dùng tinh thần lực, chữa trị Vết thương trên da thịt.

“Tiểu thư, em làm những chuyện kinh hải thể tục như thế này, Chu giáo sư kia không dây dưa với chúng ta mới là lạ!” Tôi cười khổ nói.

“Người ta đau mà!” Dương Mân nói: “Cùng lắm lại đỏ lên đầu vân du tăng nhân là được!”

“Anh sợ bệnh viện tìm em, coi em như một loại chuột bạch để nghiên cứu!” Tôi cười khổ nói.

“Bọn họ dám!” Dương Mân lười biếng lật mình: “Ai dám đem lão bà của chủ tịch đi nghiên cứu!”Nhưng mà nói tới nói lui, Dương Mân vẫn không chế tặc độ khôi phục của mình chậm lại một chút. Cho dù như vậy, cũng đủ cho Chu Trì Bình kinh ngạc! Nhưng mà mọi chuyện chúng tôi đều đỏ lên đầu vân du tăng nhân, nên hẳn cũng không biết nói cái gì.

Mấy ngày nay Kim Hồng Chung đã tới tìm tôi nhiều lần, nhưng mà do Dương Mân còn đang phẫu thuật, nên tôi không thể nào nói chuyện với hắn được.Hiện tại Dương Mân đã khôi phục lại rất tốt, có thể xuống giường đi lại, Kim Hồng Chung lúc này lại tìm tới thừa dịp Dương Mân đi toilet, nhìn tôi nói: “Sư thúc tổ, lão nhân gia ngài thương xót đệ tử, sự sinh tử tồn vong của Phi Yến môn tới rồi!”

“A, thế nhưng chuyện này có quan hệ gì tới ta?” Tôi cố ý cười nói: “Các người trực tiếp giải tán đi có hơn không?”

“Giải tán, nếu như giải tán có thể giải quyết vấn đề, thì đệ tử đã làm rồi! Thế nhưng,Lôi Thần đảng này sẽ tuyệt đối không từ bỏ ý đồ, Phi Yến môn mà giải tán, thì họ lại càng dễ đối phó!” Kim Hồng Chung nói:Đến lúc đó, thị trường Châu Á đều rơi vào tay họ, lão nhân gia ngài không muốn để Trung Quốc lọt vào tay bọn quý Tây Dương đó chứ?” Kim Hồng Chung nhìn thấy tôi dường như là đã động tâm, vội vã rên sát khi còn nóng tiếp tục nói: “Hiện tại, bảo vật trong tay chúng ta chỉ bán cho người Trung quốc, nhưng mà nếu như Lôi Thần đảng có được, thì sẽ không như vậy nữa!”

“Ông nói cũng có lý, nhưng mà ông cũng cho tôi một cái lý do chứ?” Tôi cười cười nói.

Kim Hồng Chung nghe tôi nói xong bỗng nhiên đứng dậy, đi tới trước mặt tôi quỳ lớn tiếng nói: “Đệ tử Kim Hồng Chung cung thỉnh sư thúc tổ xuất sơn, giúp bản phái chế ngự cường địch!”

Đúng lúc này, Dương Mân từ trong WC đi ra, thấy Hồng Chung đang quỳ, vội vàng chạy lại, nâng hắn dậy nói: “Lưu Lỗi, tại qao anh có thể để lão nhân gia quỳ trên mặt đất được! Người ta lớn tuổi như vậy, anh không thể giúp được hay sao!”

“Anh...”Tôi không nghĩ tới Dương Mân lại đột nhiên xuất hiện, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng mà Kim Hồng Chung lại cảm giác được đột phá khẩu đúng là ở đây, nhân tình sáng lên, phụ họa nói: “Van câu người!”

595. Chương 45: Thời Gian Tới Rồi, Phi Yến Môn

“Tạ ơn sư thúc tổ mẫu...” Kim Hồng Chung nghe vậy thì vui vẻ vái Dương Mân một cái.

“Cái gì?” Dương Mân nghe không hiểu Kim Hồng Chung nói nhìn thấy hắn dập đầu, lại càng hoảng sợ, vội vã phải kéo hắn: “Lão nhân gia, ông làm như vậy là tổn thọ tôi

Lúc này, Kim Hồng Chung đứng dậy, nhưng mà vẫn không quên nhìn tôi một cách bất đắc dĩ, ý là người xem, sư thúc tổ mẫu đã đáp ứng tôi rồi

!

“Lão nhân gia, người đến tột cùng là có khó khăn gì vậy?” Dương Mân thấy Kim Hồng Chung đứng dậy rồi, mới hỏi.

“Sư thúc tổ mẫu, người cứ gọi đệ tử là Tiểu Chung Tử là được!” Kim Hồng Chung cung kính nói.

“Tiểu chung Tử?” Dương Mân có chút không hiểu nói: “Ông bảo tôi gọi ông là gì?”

“Sư thúc tổ mẫu” Kim Hồng Chung nghiêm trang nói: “Ở trước mặt của người, Hồng chung là hàng văn bối, đương nhiên người gọi thế nào cũng được!”

“Sư thúc tổ mẫu!” Dương Mân nghe xong không khỏi có chút kinh ngạc há to miệng: “Cái gì mà sư thúc tổ mẫu? Đây là ý gì?”

“Người xem, Lưu tiên sinh là sư thúc tổ, vậy thì đương nhiên người là sư thúc tổ mẫu rồi!” Kim Hồng Chung giải thích.

“Cái gì? ông nói anh ấy là sư thúc tổ của ông” Dương Mân càng thêm không hiểu tình huống trước mắt, sao lại lộn xộn và quái dị như vậy!

“Không sai, là lúc này đệ tử cầu sư thúc tổ hỗ trợ bản phán chế ngự cường địch!” Kim Hồng Chung nói.

“Cường địch?” Dương Mân lúc này mới hiểu rõ, hóa ra là đồ tôn của tôi, tới tìm tôi là để tìm trợ giúp!

“Đúng vậy!” Dù sao Dương Mân cũng không phải người ngoài, chuyện nàng biết tương đối nhiều, cho dù nàng có biết thêm cũng không sao.

“Hóa ra là như vậy, yêu cầu chẳng phải là viên trân châu kia hay sao?” Dương Mân hỏi.

“Đúng, nếu như anh xuất thủ, thì không có gì rắc rối” Tôi gật đầu.

“Vậy tại sao anh không giúp, Phi Yến Môn dù gì cũng giống như môn phái của anh” Dương Mân nói.

“Anh có bảo là khôn giúp đâu!” Tôi lắc đầu: “Nhưng mà, sau này, ông phải đáp ứng, Phi Yến Môn phải do ta điều khiển!”

“Không biết sư thúc tổ muốn an bài Phi Yến Môn như thế nào?” Kim Hồng Chung hỏi

“Ông nói Phi Yến Môn đang thiếu nhân tài quản lý đúng không!” tôi nói: “Không từ mà biệt, vậy thì trình độ quản lý đã kém tới cực hạn rồi!”

“Cái gì? Tại sao quản lý lại kém như vậy?” Kim Hồng Chung không hiểu nói.

“Đương nhiên” Tôi gật đầu “Đầu tiên, đầu tiên phải nói Phi Yến môn là một tổ chức đạo tặc, thì sao có thể để cho người ta lừa bịp? Cho dù là tin giả cũng có thể tìm ra! Thế nhưng, các người chỉ căn cứ vào vậy đã tới Pháp, như vậy chẳng phải hành sự lỗ mãng thì là gì? Các người làm việc mà tin tưởng nhau, vậy không có gì đáng trách, mấu chốt là nếu như các người có một tổ chức tình báo thì tốt hơn!”

Kim Hồng Chung nghe thấy vậy thì gật đầu mà tôi lại tiếp tục nói “Đây chỉ là điều thứ nhất! Thứ hai, các người không có phương pháp hành động, mà lại chỉ dựa vào kinh nghiệm! ví dụ như lần kia, các người không nói cho họ biết rằng, trong bất kỳ tình huống nào cũng không thể tháo khăn xuống đồng thời cũng không có cả kế hoạch chạy trốn sau khi lấy được rồi, tại sao không chạy, mà lại trở về chỗ cũ, căn cứ vào điều này, Lôi Thần đáng hơn xa các người”

“Đệ tử vốn không nghĩ tới những điều này...” Kim Hồng Chung có chút ngại ngùng.

“Đúng vậy, tất cả chỉ nói chuyện trừ kết quả!” Tôi nói

“Hồng Chung thụ giáo! Vậy lấy ý của sư thúc tổ, là nên làm như thế nào?” Kim Hồng Chung hỏi.

“Phi Yến Môn nhập vào Tam Thạch bang, làm một bang phái thành viên trong Tam Thạch Bang!” Tôi nói: “Sau đó phái chuyên gia tiến hành chỉnh đốn lại môn hộ!”

596. Chương 46: Thuận Lợi Đặc Thủ

Hắn không tin Kim Hồng Chung còn có thể trộm đi viên trân châu được, mà cho dù viên trân châu có cánh, cũng không thể thoát ra ngoài, không nói tới chuyện viên trân châu còn có 3 tầng bảo hiểm, có máy giám thị, mà cả căn phòng đó bị bịt nút mở cửa ở ngay trước mắt mình.

Dùng thuốc nổ? Classe Luther không tin Kim Hồng Chung lại dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy nhưng mà có dùng, thì cũng không thể tiến nhập vào cao ốc được!

Đừng nói mang theo thuốc nổ, cho dù người bình thường muốn vào cao ốc, cũng không được phép! Classe Luther đã hạ tử lệnh, không ai được phép vào cao ốc: Người chấp hành nhiệm vụ ở đây, toàn là tâm phúc của hắn, không có chuyện sẽ bán đứng hắn!

Mà cho dù có gian tế trà trộn vào cũng không sao bởi vì mọi người đều có định vị trí của mình, ai muốn chết mà chui vào?

Classe Luther mỉm cười nhìn chằm chằm vào màn hình đang hiển thị viên trân châu kia, khóe miệng cười nhạt: “Kim Hồng Chung., đừng nói tôi không cho ông cơ hội đó nha.”

Nói xong, Classe Luther nhìn đồng hồ, còn cách thời gian ước định là 5 phút, classe Luther mở một bình rượu đỏ, tự mình rót một chén, chờ đợi giờ phút thần thánh! ha ha, 15 phút đồng hồ nữa, toàn bộ Châu á sẽ thuộc về ta!” Classe Luther tự tin nói: “Phi Yến Môn, sẽ trở thành lịch sử!”

“Có động tĩnh gì không?” Thời gian ước định đã đến, Classe Luther thông qua bộ đàm nói chuyện.

“Trọng phương viên một trăm mét đều có người của chúng ta, các công cụ phát hiện đều không thấy thông báo!” Tâm phúc hồi báo lại.

“Được!” Classe Luther lạnh lùng cười nhạt nói: “Kim Hồng Chung, chẳng nhẽ ông không dám tới? Cái gì...” Classe Luther vừa mới dứt lời, con mắt hắn dừng trên màn hình, viên trân châu biến mất, sao có thể biến mất!

Classe Luther khẩn cấp liên lạc với thủ hạ xung quanh: “Các người làm gì vậy, két bảo hiểm đã xảy ra chuyện!”

“Ông chủ, két bảo hiểm không có gì dị thường,” Thủ hạ kỳ quái nói.

“Không có bất cứ dị thường nào? Lúc này không có người tới?” Classe Luther hỏi.

“Không có, sao vậy ông chủ?” Thủ hạ có chút không hiểu có chuyện gì.

“Hổng rồi!” Classe Luther nhìn vào màn hình, két bảo hiểm không mở ra, vậy tại sao trân châu lại biến mất, Chẳng lẽ trân châu lại có cánh? Nhưng mà hắn nhìn két bảo hiểm lại bỏ đi ý nghĩ này, Vậy đến tột cùng là có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là thần quái? Classe Luther không

tin vào các sự kiện linh dị, cho dù là có, thì ban ngày sao dám lộ diện?

Đúng rồi, nội gian! Nhất định là nội gian! Classe Luther bỗng nhiên bừng tỉnh!

Gian phòng này đã được bảo vệ nghiêm mật tới như vậy, không ai có thể vào trong được! Nếu như cửa mật thất chưa mở, két bảo hiểm không bị hư tổn, thì chỉ có nội gian. Vậy thì chỉ có một khả năng, đó là màn hình có vấn đề, mà mục đích của chuyện này thật đơn giản, đó là gây ra hoảng loạn! Nếu như Classe Luther biết trên châu của mình đã

mất, như vậy thì chắc chắn sẽ mở két kiểm tra, nội gian này sẽ thừa cơ đoạt đi, Không đơn giản a! Classe Luther nghĩ tới đây, không khỏi than thở: "Kim Hồng Chung, ông coi như là đa mưu túc trí, nhưng đáng tiếc là lại gặp phải tôi, biết điều thì rút lui đi! Ha ha!"

"Đúng là phiền phức!" Classe Luther vỗ một cái vào trán của mình!

Lúc này, trợ thủ đã chạy trở về: "Ông chủ, toàn bộ camere bình thường, không có bất cứ vấn đề gì!"

"Cái gì?" Classe Luther sửng sốt, dựa theo suy đoán, thì camera tám phần mười là bị người ta gép nhưng sao thủ hạ lại nói là tất cả bình thường.

"Mày đã kiểm tra cẩn thận chưa?"

"Dạ rồi ông chủ có vấn đề gì sao?" Thủ hạ còn chưa biết viên trên châu đã mất.

"Không có chuyện gì..." Classe Luther có chút bất an phát phát tay. Lẽ nào trên châu có chân cứ như vậy biến mất? Không có khả năng, không có đạo lý, không phù hợp với quy luật khoa học!

Khi Classe Luther định điều tra thêm một bước, thì điện thoại từ bàn vang lên.

"Xin chào, tôi là Classe Luther!" Nhìn số điện thoại lạ, hắn có dự cảm không tốt!

"Ha ha..! Lão bằng hữu, thật ngại quá, đa tạ!" Từ bên kia vang lên tiếng cười sang sảng của Kim Hồng Chung.

"Đa tạ? Ông nói là ông..." Điều bất an mà Classe Luther dự định hình như đã thành sự thực điều này làm hắn khó chịu!

"Ha ha, không sai, trên châu đã được tôi lấy được!" Kim Hồng Chung nói.

"Không có khả năng! Điều đó không có khả năng! Hừ hừ, ông đừng quên, chỉ cần ông chưa rời khỏi Pháp thì tôi vẫn còn cơ hội trở mình!" Nói xong, Classe Luther cúp điện thoại! Hắn không có thời gian cùng Kim Hồng Chung nói chuyện tào lao! Tuy rằng hắn không biết Kim Hồng Chung dùng thủ đoạn gì lấy đi, nhưng bây giờ có một chuyện là tìm trở về!

Classe Luther lập tức gọi điện lện thủ hạ toàn bộ giám sát các con

đường, sân bay, trạm xe lửa, bến tàu, đường cao tốc, sau đó tiến hành tìm kiếm, đồng thời cũng kiểm tra người trong nội bộ!

Bởi vì hắn cũng biết, thường nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất

Đương nhiên, sau khi làm xong chuyện này Classe Luther đi tới két bảo

hiểm, nhưng khi mở ra, đúng là trên châu đã biến mất! Classe Luther không hiểu, Kim Hồng Chung dùng thủ đoạn gì mà lại lấy đi được!

khi làm xong những chuyện này, điện thoại trên bàn Classe Luther lại vang lên, vẫn là Kim Hồng Chung gọi tới!

"Tôi mặc kệ ông làm như thế nào, nhưng mà ông cũng đừng cao hứng quá sớm, ông không có khả năng mang nó ra khỏi pháp đâu!" Classe Luther có chút tức giận nói.

"Lão bằng hữu, ông không phải tính không tuân thủ lời hứa đó chứ?" Kim Hồng Chung hỏi ngược lại.

"Hừ! Tôi nói thì chắc chắn, chỉ cần trên châu trong tay ông, mọi chuyện sẽ được thực hiện!" Classe Luther hừ lạnh nói

“A? Thế nhưng trân châu đã ở trong tay của tôi rồi, ha ha...” Kim Hồng Chung cười nói: “Rất tuyệt, đúng là một bảo bối, hình tròn, không một chút tỷ vết!”

“Ông..nói. . .thật. . .Sao!” Classe Luther thiếu chút nữa đánh rơi điện thoại xuống mặt đất! Làm sao có thể? Kim Hồng Chung tại sao có thể làm như vậy?trân châu ở trong tay Classe Luther, hẳn không chụp ảnh, chỉ có mấy người cao cấp trong tổ chức biết!Như vậy, hẳn biết nguyên nhân chỉ có một, đó chính là trân châu đã bị đánh tráo!

“Ha ha..., nói chung viên trân châu này đúng là cực kỳ cảm tạ ông bạn già! Lẽ vật rất tuyệt!” Kim Hồng Chung cười nói!

597. Chương 47. Classe Luther Tra Thù

“ông cho rằng chuyện như vậy, tôi sẽ nói cho ông biết sao?” Kim Hồng Chung hỏi ngược lại

.

Classe Luther đương nhiên biết, đồng hành là oan gia, người ta sao có thể nói ra “bí mật nghề nghiệp” này cho mình biết cơ chứ! Nhưng mà hẳn vẫn chưa từ bỏ ý định. bởi vì sự tình thực sự là quái dị? Lẽ nào Phi Yến Môn có cao nhân xuất quỷ nhập thần?!

“Được rồi, vậy ông nói cho tôi biết, người xuất thủ từng tới đây rồi?” Classe Luther

“Không có, lần đầu tiên.” Kim Hồng Chung không lừa hẳn.

“Vậy Phi Yến Môn các ông còn có mấy cao thủ như vậy?” Classe Luther típ tục thừ

“Không ít.” Kim Hồng Chung lần này lại không thể nói thực.

“Được rồi vậy thì tôi tuân thủ ước hẹn, đem chứng cứ cho các ông, cái viên trân châu kia cũng giao cho ông luôn!” Classe Luther chịu đựng đau lòng long nói ra những lời này.

Nhưng mà hẳn nghĩ, Phi Yến Môn cao thủ nhiều như vậy, sớm muộn cũng thay thế vị trí của Lôi Thần đảng, nếu như không sớm trừ cái mầm này, thì hậu quả không thể tưởng tượng được

“Cảm tạ.” Kim Hồng Chung ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà trong lòng lại chẳng có chút ý cảm tạ. nào, bởi vì hẳn biết, đây là do Lôi Thần đảng giảng bẫy hẳn!

Trong phòng là việc Classe Luther nghiêng răng nghiêng loi, hung hăng nói.: “Phi Yến Môn, nếu như thiên đường có lối mà không đi, địa ngục không lối mi lại tới. thì đừng có trách tao không khách khí! Phi Yến Môn, vài chục năm sau. Lịch sử sẽ nhắc tới, có một Phi Yến Môn từng xuất hiện!”

Cái gì gọi là tự làm bậy không thể sửa. Classe Luther chính là một ví dụ điển hình!

” Frankie tiên sinh tôi là Classe Luther!” Classe Luther suy tư nửa ngày, cuối cùng cũng gọi điện cho một dãy số quen thuộc.

“Classe Luther?” đối phương đương nhiên sửng sốt, đối với cái tên này không nhớ kỹ lắm

“Lôi Thần đảng Classe Luther!” Classe Luther vội vàng nói: “Ngài đã quên,lần trước khi tập đoàn West Dry tO đãi tiệc, chúng ta còn nói chuyện với nhau rất vui vẻ, còn hẹn nhau là đi uống rượu nữa mà!”

“A! Tôi nhớ rồi!” Frankie nhàn nhạt nói: “Hóa ra là ông, thế nào, bỗng nhiên nhớ tới tôi rồi gọi điện thoại hà?” Frankie mặc dù ấn tượng với Classe Luther không lớn. thế nhưng hẳn cũng biết thân phận của tên này, nhưng mà cũng không có nhiều nhiệt tình, vì mih là hẳn đạo, còn hẳn là đạo tặc.

“Không sai, đúng là tôi có chuyện cần tìm ông, không biết Frankie tiên sinh có thời gian rảnh không, chúng ta gặp mặt một chút?” Classe Luther nói.

“VẬY Ạ!” Franide nhìn lịch trình một chút nói: “Như vậy đi, buổi chiều ngài mai, gặp mặt ở hội quán West Dry!”

“Không thành vấn đề! Cảm tạ Franide tiên sinh đã nỗ lực, tôi sẽ tới đúng giờ!” Classe Luther cúp điện thoại, thở *** một cái, xem ra, Frankie đúng là nỗ lực mình!

Ở bên Trung Quốc, tôi đã thông tri cho Quách Khánh và Đinh Bảo Tam, bảo họ tới tiếp thu Phi Yến Môn và chính lý Môn phái này.

Kim Hồng Chung không còn áp lực gì nữa, để cho Tiểu Đông và Tiểu Cường xử lý mọi chuyện. chuyên tâm nghiên cứu tâm pháp.

Người trẻ tuổi tiếp thụ nhanh, rất nhanh Tiểu Cường đã làm xong toàn bộ những kiến nghị mà Đinh Bảo Tam giao phó! Mà Đinh Bảo Tam lúc này cũng hiểu vì sao Phi Yến Môn không phát triển lên được, hóa ra là ở khâu quản lý Cho nên, Tiểu Cường phối hợp với Đinh Bảo Tam thực hiện những ý tưởng mới!

Thế nhưng nhiều trầm tích lâu năm đâu có thể nói giải quyết là giải quyết được! Đinh Bảo Tam hỏi qua Kim Hồng Chung, và Tiểu Cường, sau đó chia thực lực của môn hạ theo trình độ cao thấp, phân thành mấy tiểu tổ, mỗi tiểu tổ cử ra một đội trưởng, bắt đầu huấn luyện đặc biệt.

Cho nên, cứ như vậy, Đinh Bảo Tam thành lập nên một trung tâm điều phối nhiệm vụ chỉ giao nhiệm vụ cho tiểu tổ nào thích hợp nhất.

Vấn đề Phi Yến Môn đã được giải quyết, công ty thu thập và bảo tồn Phi Yến, thì biến thành một chi nhánh châu báu của Tập đoàn Ánh Rạng Đông.

Với kết quả như vậy, Kim Hồng Chung vô cùng hài lòng, đúng là họa đắc phúc, vừa gặp lại được sư phụ đã xa Cách nhiều năm, lại còn giải quyết được vấn đề khó khăn! Đương nhiên, chuyện đáng mừng nhất của hắn, là sư thúc tổ đã chịu truyền cho mình tâm pháp luyện tập!

Thế nhưng, lần này là do tôi bị ép vào tình thế bất đắc dĩ!

Tuy rằng chuyện Phi Yến Môn không công khai ra ngoài, nhưng mà các đầu lĩnh bang phái ở Châu Á, Châu Âu...liên tục chúc mừng Quách Khánh

... ..

Buổi chiều hôm sau, Classe Luther đúng hẹn tới hội quán West Dry. Ai nói ở đây là một nơi đàm đạo thương trường mà còn có cả giới hắc bang, tội phạm tới đây đàm phán, vì sao? Vì nơi này có đẳng cấp!

Frankie muộn 5 phút đồng hồ. nhưng như vậy Classe Luther cũng đã rất cao hứng, ai bảo mình thấp hơn người ta chứ!

Frankie thân nhiên đi tới bên này Classe Luther đứng dậy tươi cười nghênh tiếp “Lão bằng hữu, ông đã tới rồi!”

“Đúng vậy, thật ngại quá, chậm năm phút đồng hồ.” Frankie nhìn đồng hồ một chút nói, nhưng giọng nói lại chẳng có chút gì là ái ngại.

“Ha hả, là tôi đến sớm, không muộn, vừa vặn!” Classe Luther cười nói.

“Được rồi, có chuyện gì thì nói mau đi, tối nay tôi còn chỉ huy người đi chiếm địa bàn!” Frankie nói.

“Kỹ thực sự tình là như vậy...” Vì vậy, Classe Luther đem ân oán của mình nói lại một lần, không quên nói Phi Yến Môn là tổ chức tội ác tà trời, không ai không oán giận.

“Ông muốn thế nào?” Frankie không có tâm tư chú ý tới những ân oán này.

“Diệt trừ Phi Yến Môn.” Clas se Luthữ nói.

“Diệt trừ Phi Yến Môn?”

Frankie lắc đầu: “Bọn họ là môn phái ở Châu Á, ông tìm tôi làm gì?”

“Tôi...thực lực không đủ, nên mời ngài nghĩ biện pháp!” Classe Luther đúng là có vấn đề thực lực, hẳn chỉ là đạo tặc, còn người ta là hắc đạo.

“Ông có thể ra bao nhiêu tiền?”Frankie thuận miệng hỏi.

“1 tỷ USD!”Classe Luther cẩn rắng nói: “Nhưng mà viên trân châu kia sẽ thuộc về tôi...” Hẳn hận Phi Yến Môn thấu xương. nên mới đưa ra cái giá này. 1 lý USD đâu phải dễ kiếm!

Nhưng mà Classe Luther vẫn tiếc viên trân châu kia. bởi vì giá trị của nó ở trên thị trường là 2 tỷ USD!

“Chuyện trân châu tôi không dám bảo đảm.”Frankie nghe thấy người ta nói 1 tỷ USD. thì đã động tâm đây tương đương với thu nhập trong hai năm của bang phái mình!

Classe Luther nghe Frankie nói lời này. thì biết là hẳn đã đáp ứng mình

nhưng còn chuyện trân châu... Classe Luther cẩn rắng một cái, 1 tỷ USD còn ra được sợ gì mất cái viên trân châu kia. Vì vậy hẳn gật đầu nói “Được! Không thành vấn đề”

598. Chương 48: Gặp Sư Phụ Của Màỳ Đi

Thế nhưng Classe Luther lại đặt thù lao quá cao,1 tỷ USD, đúng là rất khó để người ta không động tâm! Chuyện khó làm, nhưng không có nghĩa là không thể làm

Chuyện này Frankie làm không được, thế nhưng bang phái ở Châu Á kia lại làm rất dễ dàng.Mà hiện nay, bang phái lớn nhất ở Châu Á là Tam Thạch Bang, những bang phái khác chỉ bám váy họ mà thôi!Cho nên loại chuyện như vậy, Frankie đương nhiên nghĩ tới Tam Thạch Bang bởi vì lần trước hẳn có quen Đinh Bảo Tam, nên nhờ xử lý giúp chuyện này.Frankie bấm số của Đinh Bảo Tam.

“Xin chào Đinh tiên sinh!” Frankie cung kính nói, thái độ giống với Classe Luther lúc nãy.

“Nói tiếng Hán ngữ không chuẩn, đổi sang tiếng Anh đi,nói tiếng như vậy tôi nghe không hiểu.” Đinh Bảo Tam nhàn nhạt nói.

“Thật ngại quá. Thật ngại quá!”Frankie vội vàng đổi thành tiếng Anh: “Xin chào,Đinh tiên sinh, tôi là Frankie!”

“Frankie?” Đinh Bảo Tam đương nhiên là không có ấn tượng với cái tên này.

“Là Frankie của Lôỉ Thần đảng ở Pháp!”Frankie vội vàng nói: “Ngài đã quên. Lần trước ở Châu Phi chúng ta còn trò chuyện với nhau, hơn nữa còn hẹn đi uống rượu với nhau!”

“A! Tôi nhớ rồi!” Đinh Bảo Tam làm bộ bỗng nhiên nhớ ra nói: “Tìm tôi có chuyện gì vậy, là vì chuyện của Phi Yến môn sao?” Đinh Bảo Tam mấy ngày nay nhận được điện thoại chúc mừng, toàn là vì việc của Phi Yến môn.

“Đúng đúng, cũng là bởi vì sự tình của Phi Yến Môn!” Frankie vội vàng nói.có chuyện gì vậy? Nghe ý của Đinh Bảo Tam, thì hình như có người đã biết việc của Phi Yến Môn? Lẽ nào Classe Luther vẫn còn nhờ tới người khác, Cái tên Classe Luther này, phải mắng cho hẳn một trận mới được!

“Ha ha, vậy thì vô cùng cảm tạ, Phi Yến môn từ nay về dưới tay bản bang, mong các vị lão đại ở mọi nơi chiếu cố!” Đinh Bảo Tam máy móc nói.

“Cái gì? Về... dưới tay...?” Frankie nghe xong kinh hãi: “Ngài nói, Phi Yến môn giờ thuộc về Tam Thạch Bang rồi?”

“Đúng vậy. Thế nào, ông không biết? Vậy ông gọi điện thoại tới là...” Đinh Bảo Tam có chút kỳ quái.

“Chuyện này... Tôi. Ha ha, tôi mới chỉ nghe nói tới thôi.” Frankie vội vàng giải thích: “Chuyện này nêu như là thực, vậy thì xin chúc mừng! ”

“Không sao... Không sao!” Đinh Bảo Tam trả lời.

Frankie xấu hổ cúp điện thoại, nhưng trong lòng lại dậy sóng, Phi Yến môn thuộc về Tam Thạch Bang, vậy thì Classe Luther muốn làm gì, chẳng phải là muốn hại chết mình hay sao! Nếu không phải vì mình quen biết, thì thảo nào chẳng bị hại chết bởi Iần này.

Frankie tức tới nỗi phôi, vất vả lắm mình mới làm được gia nghiệp này, vậy mà thiếu chút nữa bị Classe Luther làm hỏng! Hắn lập tức gọi điện thoại: “Mày muốn hại chết Ião tử sao, mày muốn chết thì cứ tự mình đi tìm, đừng có kéo Ião tử vào, dùng 1 tỷ USD đi mà mua quan tài đi, Ião tử không làm!”

Classe Luther thấy Frankie chửi thì sửng sốt. Không rõ tại sao hắn lại tức giận, nhưng xem chừng, hắn không chịu làm tiếp chuyện này rồi! Đừng có giả bộ như vậy chứ! Classe Luther rất tức giận, chẳng phải là 1 tỷ USD sao, nếu ông không muốn thì tôi tìm người khác, đúng vậy, tìm người khác!

“Ông nghĩ rằng tôi không biết tìm người khác hay sao, cứ thoải mái đi!” Classe Luther cũng tức giận cúp điện thoại.

Vốn Frankie muốn cứ như vậy quên đi. Nhưng mà ngẫm lại làm như vậy thực là không đúng, cho nên mau chóng cầm điện thoại, bấm số của Đinh Bảo Tam!

“Đinh tiên sinh, là tôi, Frankie!” Frankie nói.

“A, tại sao lại là ông, có chuyện gì sao?” Đinh Bảo Tam mặc dù không muốn tiếp, nhưng vẫn ứng phó.

“À Chuyện là như vậy, không biết Đinh tiên sinh có biết chuyện giữa Lôi Thần đảng và Phi Yến môn?” Frankie hỏi.

“Ông nói lời này là có ý gì?” Đinh Bảo Tam nghe vậy thì hỏi ngược lại.

“Thủ lĩnh Lôi Thần đảng là Classe Luther ra giá 1 tỷ USD bảo tôi giúp hắn tiêu diệt Phi Yến Môn!” Frankie nói: “Khi tôi cự tuyệt, hắn định thuê người khác, nên tôi báo cho Đinh tiên Sinh một tiếng.”

“Lôi Thần đảng muốn tiêu diệt Phi Yến Môn?” Đinh Bảo Tam sau khi nghe được, thì không cho là đúng, nhưng vẫn nói: “Cảm tạ ông, tôi biết rồi, ngày sau nhất định sẽ tạ ơn!”

“Tạ ơn thì không cần, đây là thành ý của tôi, chúng ta là bạn mà!” Frankie nói.

“Nói rất đúng, chúng ta là bạn, phần tình nghĩa này tôi nhớ kỹ!” Đinh Bảo Tam nói: “Sau này có chuyện gì cần giúp, ông cứ nói!”

“Được” Frankie hết sức kích động, xem ra lần này đúng là trúng số rồi, lại có thể có quan hệ với Đinh Bảo Tam!

Cúp điện thoại, Đinh Bảo Tam đem chuyện nói lại cho tôi, xem ra Lôi Thần đảng đúng là không biết an phận rồi.

Tôi gọi điện thoại cho Đỗ Tiểu Uy, nói “Tôi muốn Lôi Thần đảng biến mất”

Đỗ Tiểu Uy không hỏi tôi vì sao, chỉ đáp một câu ngắn gọn: “Biết.”

Ngày thứ hai, các phương tiện truyền thông của quốc tế đều đăng một tiêu đề: “Rạng sáng ngày hôm qua, Cao ốc Lôi Thần bị các phần tử khủng bố tập kích, diện tích bị san bằng, phòng bí mật bị mở, các thứ bị lấy sạch! Ông chủ của cao ốc Lôi thần là Classe Luther bỏ mình.”

Đồng dạng ở Pháp, bên trong phòng làm việc của Frankie, trong lòng Frankie nổi lên sóng Iớn, mới có mấy tiếng đồng hồ, vậy mà Lôi Thần đảng đã biến mất Trong lòng hắn thầm nghĩ may mắn mình không đại dột hành động, nếu không người biến mất lại là mình đồng thời trong lòng hắn cũng vui vẻ, bởi vì đã có một cây đại thụ để dựa dẫm

Nhưng mà Kim Hồng Chung lại không vui, thờ dãi nói: “Ai, không biết sự phụ lão nhân gia có tức giận hay không nữa? Nhưng mà nếu như sự thúc tổ đã quyết định, vậy thì sự phụ sẽ không nói gì.”

599. Chương 49: Lại Tới Hành Tinh Có Sự Sống

Sau khi chuẩn bị xong, tôi nói Triệu Nhan Nghiên và các nàng, các nàng cũng biết tôi chuẩn bị cho tương lai, nên chỉ nhắc tôi phải cẩn thận

Chi có Ngô Huỳnh Huỳnh là ăn dấm, trợn mắt nhìn tôi, nói “Anh muốn gặp Thủy Linh Nhi, đúng hay không?”

Đối với câu hỏi này, tôi chỉ còn cách cười khổ.

Hành tinh này nhất định cách xa địa cầu vô cùng, nếu không khi tôi sử dụng Thuấn Di sẽ không mất thời gian dài như vậy! Cũng giống như lần trước, không gian toàn bộ đen đặc. Do tôi đã trải qua hai lần, nên đã quen với áp lực này, Tôn Tử Khổng chịu không được, ngất đi.vẫn là chỗ Iầu trước tội xuất hiện, Tôn Tử Khổng thì nằm bẹp dưới đất, tôi vội

vàng đánh thức hắn, Tôn Tử Khổng nhìn thấy hoàn cảnh trước mắt thì “a” lên một tiếng.

“Nơi này chính là hành tinh có sự sống mà ngài nói hay Sao?” Tôn Tử Khổng nhìn cảnh tượng trước mắt mà sợ ngây người: “Trời ạ, giống địa cầu như đúc, từ áp lực tới nồng độ không khí!”

Nói xong, Tôn Tử Khổng mở ba lô ra, Iấy thiết bị thâm dò.

Tôi nhìn thấy Tôn Tử Khổng như vậy, có chút dở khóc dở cười: “Ông, muốn thâm dò cũng được, nhưng chúng ta hãy tới bộ tộc AKata trước rồi hãy làm!”

Tôn Tử Khổng nói: “Ha ha, ngài xem, tôi lại dở chứng rồi!”

Khi tôi tới bộ tộc.AKata thì thấy phụ nữ ở đây đang thu thập hành lý, thấy tôi tới, họ quỳ rạp xuống đất, nói: “thiên thần! Ngài rốt cuộc đã tới!”

Tôi vội vàng đỡ họ lên, hỏi: “Làm sao vậy, các người đang làm gì? Những người khác đâu?”

“Lũ chuẩn bị bạo phát, nam trong bộ tộc thì vào rừng săn thú, chúng tôi chuẩn bị ngày đêm rời khỏi nơi này, cho nên cần một số lượng lớn thức ăn!” Phụ nữ giải thích

“Rời khỏi đây? Chẳng phải lần trước ta đã hứa giúp các người giải quyết chuyện này hay sao?” Tôi kỷ quái hỏi.

“Thiên thần, chúng tôi cho rằng ngài đã vứt bỏ bộ tộc AKata chúng tôi, lũ chuẩn bị diễn ra, tộc trưởng không gặp ngài, nên đã hạ lệnh như vậy!” Phụ nữ giải thích.

“thì ra là như vậy! Người yên tâm đi, ta nói thì sẽ làm, mà những người khác đâu rồi? Người dẫn ta đi tìm bọn họ, rồi ta sẽ giải quyết lũ giúp các người!” Tôi nhìn người phụ nữ nói.

“Tốt! Tôi đây thì mang ngài đến!” Phụ nữ vội vã ném các thứ trong tay và những thú khác quỳ trên mặt đất hướng mấy người phụ nữ khai báo vài câu, liền mang theo tôi hướng rừng thâm phương hướng đi đến.

Còn chưa tới rừng đã thấy mọi người tụ tập lại, vì vậy tôi hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Thiên thần, tôi cũng không biết.” Phụ nữ lắc đầu

Chúng tôi bước nhanh hơn, khi tới nơi thì thấy ở đây tụ tập hai đám người! Một đám trong đó chính là do Thủy Bội Sơn dẫn đầu còn một đám người khác thì tôi không biết.

Nhưng nhìn thần sắc của Thủy Bội Sơn như lâm đại địch, thì tôi biết quan hệ của họ là địch nhân!

“Raul tộc trưởng người có ý gì, vì sao lại liên tục tranh giành con mồi với ta?” Thủy Bội Sơn lớn tiếng chất vấn.

“Thủy Bội Sơn tộc trưởng! Sao lại gọi chúng tôi là tranh giành con mồi? Rừng rậm này thuộc về Tập Tập Bi bộ lạc chúng tôi, đâu có phải là của AKata bộ tộc! Với lại nơi này thuộc về sở hữu chung, tại Sao chúng tôi không thê tới săn thú?”

Đám người đứng đối diện chắc chắn là người của bộ tộc Tập Tập Bi, mà người đang nói là tộc trưởng Raul!

“Bởi vì khu rừng này con mồi tương đối ít, nếu các người tranh với chúng tôi, thì chúng tôi làm gì còn!” Thủy Bội Sơn nói.

“Chúng tôi nói là có thể cạnh tranh, tại sao các người không sửa đổi quy định đi?” Raul không chút nào thoái nhượng nói.

“Lũ sẽ xuất hiện trong thời gian tới, chúng ta phải sẵn con mồi làm dự trữ, .khuya hôm nay mọi người sẽ rời đi, vì sao người lại làm như vậy?” Thủy Bội Sơn có chút nổi giận nói.

“Nếu như lũ bạo phát, thì chúng tôi cũng phải dự trữ!” Raul âm dương quái khí nói.

“Lũ đối với các người đâu có uy hiếp gì, các người ở bờ đối diện, tại sao các người lại tới tranh!” Thủy Bội Sơn cũng hiểu thì ra họ tới phá đám.

“Chúng tôi cũng phải ăn cơm, không sẵn thú thì lấy cái gì mà ăn?” Raul vô lại nhún vai.

“Raul, tôi biết ý của ông, nhưng ông không sợ tranh chấp ở chỗ này, thì bộ tộc hắc ám sẽ thừa cơ xuống tay hay sao!” Thủy Bội Sơn tức giận nói.

“Ha hả, ông cũng biết? Cho nên chúng tôi không thể cho các người đi, các người đi, chúng tôi phải làm sao bây giờ?” Raul nói.

”Chúng tôi không đi vậy thì hồng thủy sẽ hủy diệt chúng tôi Thủy Bội Sơn lớn tiếng trách cứ.

“Ha hả, ta cũng không có cách nào, nếu không bộ tộc AKata các người tới bộ tộc của chúng ta đi thôi!” Raul rất cục cựa nói ra ý của mình: “Nhưng mà Thủy Bội Sơn tộc trưởng, như vậy thì ông chỉ là một trưởng lão, không còn là tộc trưởng nữa!”

“Tốt, cuối cùng thì cũng lòi đuôi!” Thủy Bội Sơn nghe xong giận tím mặt: “Ý của người, là bộ tộc AKata chúng tôi nhập vào bộ tộc các người à?”

“Không sai!” Raul gật đầu.

“Điều đó không có khả năng!” Thủy Bội Sơn hét lớn: “Người đừng có cản trở chúng ta săn thú, không thì chúng ta sẽ không khách khí!”

“Hừ hừ, người bảo thủ, người không muốn, nhưng chưa chắc người khác không muốn?” Raul âm hiểm nói: “Nếu không người hỏi tộc nhân người một chút?”

“Không cần hỏi! Chúng ta ai cũng theo bộ tộc di dời!” Thủy Bội Sơn nói!

Thế nhưng Thủy Bội Sơn vừa dứt lời, một thanh âm vang lên: “Thủy Bội Sơn tộc trưởng, Raul tộc trưởng nói đúng, chúng ta không cần thiết phải lặn lội đường xa, nhập vào bộ tộc Tập Tập Bi cũng được!”

Người này chính là Ca Tư Lạp! Xem ra hắn đã ghi hận trong lòng.

Từ sau khi tôi xuất hiện, Ca Tư Lạp đã cảm thấy Thủy Linh không còn thiện cảm với hắn! Sau khi tôi rời đi, thật lâu không còn tới, hắn từng yêu cầu lại với Thủy Linh Nhi. Không nghĩ tới Thủy Linh Nhi như đinh đóng cột cự tuyệt Ca Tư Lạp, chỉ nói là mình đã được gả cho thiên thần!

Ca Tư Lạp lúc này giận dữ, mắng “Người đừng hối hận Người còn cho mình là nữ nhân của thiên thần, thật không biết xấu hổ! Thiên thần chưa chắc sẽ trở lại, ta nghĩ cả đời này người đừng mong nhìn thấy thiên thần! Hơn nữa, người kia là thiên thần hay không còn chưa chắc, có khi lại là vu sư của bộ tộc nào đó!”

Thủy Linh Nhi tự nhiên không để ý tới Ca Tư Lạp, trong lòng vô cùng tức giận!

Ca Tư Lạp nhìn thấy mình không có hi vọng, vì vậy bắt đầu hận Thủy Linh Nhi và Thủy Bội Sơn! Vừa lúc này, tộc trưởng Raul của Tập Tập Bi bộ tộc tìm tới Ca Tư Lạp, hứa sẽ gả con gái của mình cho hắn!

Raul nữ nhi tuy rằng không bằng Thủy Linh Nhi, nhưng ở Tập Tập Bi bộ tộc cũng coi như một cành hoa! Cho nên Ca Tư Lạp không hề nghĩ ngợi đồng ý! Thế nhưng ngay sau đó, Raul đã nói ra kế hoạch của mình...

600. Chương 50: Xung Đột Bộ Tộc

Thế nhưng hắn lại tiếp tục nói: “Dời đi? Chúng ta dời đi đâu? một nơi chưa quen thuộc, vạn nhất bị bộ tộc hắc ám công kích thì làm sao? Ta tin tưởng, nếu chúng ta gia nhập thì bộ tộc Tập Tập Bi sẽ được đề cao một bước, có thể chống lại bộ tộc hắc ám!”

“Người nói cái gì vậy! Tại sao người có thể khuyên chúng ta nhập vào Tập Tập Bi bộ tộc? Người nói lời này ra còn xứng là đệ nhất dũng sĩ của bộ tộc AKata không!” Thủy Linh Nhi trừng mắt nhìn Ca Tư Lạp, phẫn nộ nói.

“Ha.ha! Ta nói cái sau khi ta tới bộ tộc Tập Tập Bi thì vẫn là đệ nhất dũng sĩ! Các người nếu như không muốn, thì tự mình đi đi, đừng mang theo ta đi chịu chết!” Ca Tư Lạp cười to nói: “Chúng ta đều rất hy vọng có thể trở thành một thành viên của bộ tộc lớn, các người nói có đúng không?”

“Đúng, đồng ý với cách nói của dũng sĩ Ca Tư Lạp! Phản đối dời đi!” Một tiểu tử lập tức nói phụ họa .

“Ta cũng cho như vậy, nên sát nhập với bộ tộc Tập Tập Bi đi thôi!” Một tiểu tử khác mở miệng nói.

Lập tức có mấy người đều lên tiếng, ủng hộ Ca Tư Lạp! Mấy người này đều bị Ca Tư Lạp mua trước, cho nên trong thời khắc mấu chốt lên tiếng ủng hộ hắn!

Thủy Bội Sơn thấy nhiều tộc nhân của mình đồng ý như vậy thì tức tới nổi phẫn nộ! Những người khác của bộ tộc AKata cũng vô cùng tức giận, nhưng không có mệnh lệnh của tộc trưởng, họ không dám mở miệng nói.

“Ca Tư Lạp! Người làm như vậy, không sợ thiên thần trách phạt hay sao!” Thủy Linh Nhi nhện không được, lớn tiếng trách cứ.

“Thiên thần. Hừ hừ, thật buồn cười chỉ là một nữ nhân bị thiên thần vứt bỏ mà thôi, vậy mà còn nói ta!” Ca Tư Lạp cười to nói: “Nếu mà như vậy, thì tại sao lại không tới giúp người chống lũ!”

“ha ha...” Raul nghe song thì phá lên cười: “Thủy Bội Sơn cái gì thiên thần ta xem tám phần mười chỉ là tên lừa bịp mà thôi! Ha ha ha... ách...”

Raul mới cười được một nửa, thì phát hiện mình đã bị mất tiếng nói!

“Raul tộc trưởng! Người làm sao vậy?” Các dũng sĩ của bộ tộc Tập Tập Bi lập tức xông tới hỏi.

“Thủy Bội Sơn, các người đã làm gì tộc trưởng của chúng ta!” Người của bộ tộc Tập Tập Bi thấy mặt Raul đỏ lên, nói không ra lời, thì cho là Thủy Bội Sơn đã động thủ!

“Chúng ta làm gì? Hừ. Ta xem tám phần mười là trời phạt đó!” Thủy Bội Sơn còn chưa nói. Thủy Linh Nhi đã giành mở miệng trước.

“Trời phạt? Người đừng có há miệng là nói trời phạt, người tưởng người là ai!” Ca Tư Lạp nói.

“Nếu như người không muốn giống như Raul thì câm miệng lại cho ta!” Lúc này, tôi xuất hiện không kiên nhẫn nhìn Ca Tư Lạp phất tay.

“Người...” Ca Tư Lạp mặc dù đối với tôi khó chịu, thế nhưng đã biết năng lực của tôi, nên nhanh chóng ngậm miệng lại.

Người của bộ tộc AKata nhìn thấy tôi, thì vô cùng vui mừng, lập tức quỳ xuống cúng bái. Mà Thủy Linh Nhi, lại vô cùng mừng rỡ, đồng thời còn mang theo một sắc thái khác trong mắt.

“Ha ha. Thủy Bội Sơn, người còn muốn sống về không, hắn là ai? Tại Sao người lại phải quỳ trước hắn!” Người của bộ tộc Tập Tập Bi thấy vậy, thì lên tiếng

“Câm miệng!” Tôi liếc mắt nhìn người kia nói.

“Ách...” Người này vừa muốn mở miệng, nhưng mà liền phát hiện, hắn

không nói được nữa! Hắn mở to hai mắt về mặt hoảng sợ nhìn tôi!

Những người còn lại của bộ tộc Tập Tập Bi cũng không phải ngu ngốc biết là tôi làm! Lúc này, lại thấy người của bộ tộc AKata cúng bái, miệng thì gọi thiên thần, họ cũng cho tôi là thiên thần, trong mắt tràn ngập sự hoảng sợ!

Tôi không để ý tới người của bộ tộc Tập Tập Bi, mà xoay người đỡ Thủy Bội Sơn và Thủy Linh Nhi lên: “Ta đã đáp ứng các người giải quyết vấn đề lũ, thì đương nhiên sẽ làm. Được rồi, chúng ta trở lại doanh địa trước đi!”

“Cảm tạ thiên thần,” Thủy Bội Sơn vô cùng cảm kích nói, hôm nay nếu như không có tôi xuất hiện, thì không biết sự việc sẽ đi tới đâu!

Mà người khó chịu nhất lúc này là Ca Tư Lạp, hẳn vốn tưởng kế hoạch sẽ thành công, trở thành con rể của tộc trưởng raul, nhưng không ngờ lại bị tôi phá hủy!

Thế nhưng hẳn có thể làm được gì? Hẳn tuy rằng khó chịu, thế nhưng cũng không muốn tự sát. Cho nên, chỉ còn một cách là mặt mày xám xịt, đi theo chúng tôi.

Tôi thấy Ca Tư Lạp cũng theo mọi người trở về, thì hơi khẽ cau mày, xoay người nói: “Người, còn người nữa, còn có... Mấy người các người, không phải muốn gia nhập Tập Tập Bi bộ tộc sao? Được, các người có thể theo họ trở về, từ giờ, các người không phải là

người của bộ tộc AKata nữa!”

Mấy người này bị Ca Tư Lạp đầu độc, nói rằng tôi không còn xuất hiện ở đây nữa cho nên mới làm như vậy. Thế nhưng hiện giờ tôi đã xuất hiện, thì bọn họ lại hối hận!

“Thủy Bội Sơn tộc trưởng người có ý kiến gì với sự an bài của ta không!” Tôi chỉ mấy người bị tôi đuổi đi nói

“Đương nhiên tất cả nghe theo ý của thiên thần” Thủy Bội Sơn nói

Chỉ có Thủy Linh Nhi nhìn tôi cười cười nàng là người đầu tiên biết tôi. cho nên cũng biết tôi không để ý tới bói phận. chỉ coi nàng như một người thê tử

Sau đó tôi nhìn đám người của bộ tộc Tập Tập Bi và Raul vung tay nói: “Ta hiện tại không có thời gian quản tới chuyện của các người. các người đừng tìm tới ta làm phiền!”

Rau! tự nhiên phát hiện mình có thể nói chuyện. nhưng hẳn cũng không dám nói gì. vì bản thân hẳn Cũng nghi ngờ tôi là thiên thần. thì chỉ tự trách mình lòng tham không đáy mà thôi.

Nhưng mà được mấy dũng sĩ của bộ tộc AKata bộ tộc cũng không lỗ nhưng có nên gả con gái cho hẳn không? Chuyện này còn phải xem lại. không biết hẳn có bán đứng bộ tộc mình không nữa!

Mà Ca Tư Lạp đương nhiên biết số phận của hẳn không thể thay đổi nên đi theo phía sau của bộ tộc Tập Tập Bi. Nhưng mà trong lòng của hẳn lại vô cùng không cam lòng.

.... ..

Sau khi trở lại, tôi thấy Tôn Tử Khổng đang vút một đồng xiêm y trên mặt đất, những người khác thấy vậy thì hiếu kỳ vây quanh, nhưng không dám nhặt lên!

Bọn họ nhìn thấy Tôn Tử Khổng đi cùng với tôi, cho nên cũng cho hẳn là một vị thần linh, mà đây là pháp bảo của hẳn!

Đối với lần này, tôi cũng không giải thích, có giải thích họ cũng không hiểu, không bằng cứ để như vậy là được rồi!

601. Chương 51: Cảm Giác Làm Thiên Thần

Tôn Tứ Khổng vô cùng hưng phấn, cầm kết quả báo lại với tôi, tôi biết chỉ có nhà khoa học chân chính mới hưng phấn như vậy!

Dù sao Tôn Tứ Khổng cũng đã tìm kiếm tinh cầu rất lâu rồi nhưng mà không có thành công! Có lẽ nơi đây là nơi hợp với ý của hắn nhất!

Bởi tôi xuất hiện, Thủy Bối Sơn cũng không còn lo lắng như trước nữa, trong mắt hắn, không gì tôi không làm được, chỉ cần tôi đáp ứng là xong việc!

Thủy Bối Sơn vô cùng nhiệt tình khoản đãi tôi và Tôn Tứ Khổng, Mấy ngày săn thú vừa rồi, bộ tộc A Kata cũng đã tích lũy được nhiều loại thú săn, cá khô,, Bởi không cần chạy nạn, cho nên mấy thứ này đều được đem ra toàn bộ,

Tôn Tứ Khổng thì không có lời nào để nói cả, hắn chỉ vùi đầu vào ăn, mà khi ăn xong, lại bắt đầu nghiên cứu việc lũ xuất hiện, đồng thời vạch kế hoạch cho việc tiếp theo,

Vốn tôi cũng xấu hổ với cái danh hiệu thiên thần này, gọi như vậy thực sự là bất tiện!

Thế nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận lại, thì tôi cũng tạm để như vậy, bởi vì tôi cần xây dựng, kiến thiết lại tinh cầu này, Như vậy thì tôi rất cần sự ủng hộ của cư dân trên tinh cầu này!

Mà biện pháp tốt nhất chính là làm sao để bọn họ không nghi ngờ, không có bất kỳ nghi vấn gì cả!

Bởi vì Tôi là thần, nên sự xuất hiện và hành động của tôi không có gì là không hợp lý cả, mọi người sẽ chấp nhận và tiếp thu!

Nhưng mà, cái cảm giác như vậy thì cũng khó chịu, ai nấy đều nơm nớp với tôi sẽ rất không thoải mái, tôi cười nói: "Thủy Bối Sơn tộc trưởng, các người không cần câu nệ như vậy, cùng nhau ngồi ăn đi!

"Không sao, thiên thần, người cứ ăn trước đi, chúng tôi sao có thể cùng ăn với người được!" Thủy Bối Sơn kinh sợ nói.

Tôi cũng không có nói cái gì nữa, nếu hắn nguyện ý, vậy thì tôi cũng không nói cái gì. Nhưng mà Thủy Linh Nhi lại khác. Nhìn nàng không dám ăn, tôi không đành lòng được.

Tôi cầm một khối thịt dê đưa cho Thủy Linh Nhi nói: "Nếu bọn họ không ăn, vậy thì chúng ta ăn đi." Câu nói này của tôi, đã coi nàng thành người của mình.

Thủy Linh Nhi ngại ngần nhìn Thủy Bối Sơn ở bên, ăn cũng không phải, mà không ăn cũng không phải, nhưng do nàng đói cho nên cũng rất thèm.

"Thủy Linh Nhi, con đã trở thành nữ nhân của thiên thần, bối phận khác chúng ta, con cứ ăn đi!" Thủy Bối Sơn lập tức mở miệng nói.

Thủy Linh Nhi nghe xong, lập tức mừng rỡ ăn thịt dê!

Thủy Linh Nhi vốn có mặc cảm với tôi vì nàng nghĩ, tôi là thiên thần, thân phận của mình không xứng, nhưng khi tôi nói hai chữ "chúng ta" thì cảm giác đã đỡ hơn rất nhiều.

"Nếu như người không ăn, vậy thì chúng ta thương lượng một chút về vấn đề lũ!" Khi tôi ăn xong, nói.

"Xin thiên thần giáo huấn!" Thủy Bối Sơn vội vàng nói.

"Lần này ta chuẩn bị xây dựng bộ tộc A Kata thành bộ tộc lớn mạnh nhất trên tinh cầu này!" Tôi chỉ vào Tôn Tứ Khổng nói: "Người này là thần kiến thiết, sẽ giúp các người xây dựng!"

"Thiên thần, việc này là thực sao, vậy thì quá tốt rồi!" Thủy Bối Sơn nghe xong vui vẻ nói: "Cứ như vậy, chúng ta sẽ không còn sợ bộ tộc hắc ám!"

"Đương nhiên, chỉ cần có ta ở đây, hắc hay bạch đều phải đứng sang một bên!" Tôi nói: "Còn về vấn đề lũ, ta định xây dựng ở chân núi một cái hồ, như vậy chúng ta có thể nuôi cá, tôm ăn!"

"Dạ!" Thủy Bối Sơn đối với lời của tôi nói không hiểu, chỉ cần bộ tộc của hắn mạnh lên là được!

“Hiện tại thần kiến thiết còn phải nghiên cứu một số vấn đề, đêm nay có thể khởi công!” Tôi nói: “Căn cứ theo dự đoán của hần, thì sang mai lũ có thể bộc phát!”

“A!” Thủy Bối Sơn nghe xong cả kinh, lũ có thể bộc phát vào sáng mai, hần khẩn trương hỏi: “Chỉ có một đêm như vậy, có thể làm xong không? Có cần chúng ta hỗ trợ không?”

“Không cần!” Tôi nói

“Đúng vậy! Có thiên thần ở đây, chúng ta cần gì phải lo lắng!” Thủy Bối Sơn cảm giác mình đã quá lo lắng.

Sau khi Tôn Tứ Khổng ghi lại tọa độ, tôi sử dụng Thuấn Di, mang hần lại căn cứ trên Thái Bình Dương.

Sau khi chuẩn bị xong thiết bị, Tôn Tứ Khổng vào phi thuyền trước, tôi và Từ Khánh Vĩ lên sau!

Đây là lần đầu tiên tôi cưỡi phi thuyền vũ trụ, còn Tôn Tứ Khổng và Từ Khánh Vĩ đã ngồi nhiều lần, nên không có gì xa lạ với nó cả!

Sau khi nhập tọa độ của hành tinh kia, phi thuyền bắt đầu di chuyển.

Trong bầu trời đêm, phi thuyền lấp lánh ánh sáng, chậm rãi rời đi! Bởi vì đây là đảo tư nhân, đồng thời sử dụng các biện pháp che chắn, lên vệ tinh không thể nào thấy được.

Khi phi thuyền tới bầu khí quyển, Tôn Tứ Khổng mới nhấn nút “Không Gian Khiêu Dạo”, lúc này, bên ngoài phi thuyền biến thành màu đen kịt.

Nhưng điều này cũng tương tự như chúng tôi dùng Thuấn Di!

Trải qua hơn 10 phút, tôi có chút kỳ quái Nhìn Tôn Tứ Khổng hỏi: “Sao lại chậm như vậy, đáng nhẽ phải tới rồi chứ, có vấn đề gì không?”

“Chậm?” Tôn Tứ Khổng cười khỏ nói: “Đây là tốc độ nhanh nhất hiện nay rồi!”

“Ý của ông là, tốc độ của phi thuyền không bằng tôi?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Đâu chỉ không bằng, mà còn kém cả trăm lần!” Tôn Tứ Khổng lắc đầu nói: “Chúng ta phải mất 4h mới tới được hành tinh kia!”

“Bốn giờ!” Tôi có chút buồn bực, thậm chí muốn Thuấn Di tới trước.

“Đúng, nhưng mà chúng ta đã cách địa cầu rất xa rồi!” Tôn Tứ Khổng nói.

Không có cách nào, tôi Tôn Tứ Khổng, Từ Khánh Vĩ nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút.

Dù sao phi thuyền có hệ thống tự động lái, không cần chúng tôi can thiệp.

602. Chương 52: Quyết Định Của Bộ Tộc Tập Tập Bỉ

Thủy Bối Sơn và tộc nhân một mực chờ đợi chúng tôi trở về, khi thấy một con quái vật lớn từ trên bầu trời hạ xuống, thì thần sắc tỏ ra kinh hoảng!

Thế nhưng, tuy rằng kinh khủng, nhưng không ai dám làm gì con quái vật này cả, khi phi thuyền chạm đất, cửa được mở ra, tôi từ trong phi thuyền bước ra đầu tiên.

Mấy người Thủy Bối Sơn Nhìn thấy tôi bước ra thì tung hô vang trời!

“Đã để mọi người đợi lâu rồi!” Tôi đi tới mặt mấy người Thủy Bối Sơn, sau đó nói: “Tất cả mọi người đứng lên đi, mau trở về nghỉ ngơi, chờ khi xây dựng cái hồ thành công, thì có thể ra xem!”

“Như vậy sao được chứ, chúng tôi nhiều người như vậy, chắc là có thể giúp được, sao có thể để thiên thần hành động một mình?” Thủy Bối Sơn kinh sợ nói.

“Ông cũng đã nói ta là thiên thần, cho nên việc này không đáng kể!” Tôi nói vậy thôi chứ công việc này toàn là do Tôn Tứ Khổng và Từ Khánh Vĩ làm!

“Được!” Thủy Bối Sơn nghe tôi nói như vậy, nên không nói gì nữa, nhưng người của bộ tộc sao có thể ngủ được? mọi người đều tự giác nằm xuống đất. Nhìn Tôn Tứ Khổng sáng tạo thần tích!

Sau khi vật liệu đã mang ra, người mấy bắt đầu làm việc.

Hắn chuẩn bị đào mấy đường hầm, dẫn lũ chạy thẳng vào hồ bên dưới núi!

Thủy Bối Sơn vài lần muốn mở miệng hỏi Tôn Tứ Khổng, nhưng người mấy kia là ai, nhưng khi thấy Tôn Tứ Khổng chăm chú làm việc, thì lại không dám hỏi.

Sau hai canh giờ, lũ bạo phát, điều này đúng với những dự đoán của tôi và Tôn Tứ Khổng.

Do có chuẩn bị chu đáo, nên nơi ở của bộ tộc A Kata không bị hư hỏng chút nào. Sau khi lũ bạo phát xong, Tôn Tứ Khổng bắt đầu dạy dân cư ở đây kỹ thuật nuôi trồng, cho dù sau này có là xuân hạ thu đông, thì cũng không lo lắng về Thực vật.

Bởi vì đây là chỉ dẫn của thiên thần, nên người trong bộ tộc A Kata đều vô cùng nghiêm túc học tập, không dám chậm trễ chút nào.

“Cùng ta đi ra ngoài dạo đi?” Tôi Nhìn Thủy Linh Nhi nói.

“A?” Thủy Linh Nhi bỗng nhiên thấy tôi mời nàng, có chút không biết làm sao, nhưng mà vẫn gật đầu nói: “Được!”

Vì vậy, chúng tôi là hai người không nghe lời, rời khỏi phòng học mà Tôn Tứ Khổng đang dạy.

Lúc này ở trong bộ tộc Tập Tập Bỉ.

“Ca Tư Lạp, người nói xem, thiên thần kia rốt cục từ đâu mà tới!” Raul nói.

“Tình huống cụ thể thì tôi không rõ, nhưng mà thiên thần kia xuất hiện như thế này!” Ca Tư Lạp nói: “Ngày đó tôi và Thủy Linh Nhi cùng mấy người đi săn thú, phát hiện ra một người đàn ông té xỉu trên bờ sông thì gọi đây!”

“Vậy sao?” Raul hỏi

“Lúc đó hắn nói mình là một thương nhân vãng du bốn phương, nhưng sau khi chúng ta mang hắn về bộ tộc, thì không biết tại sao, hắn lại biểu thị ý vêu thương với Thủy Linh Nhi!” Ca Tư Lạp nói đến đây, trong ánh mắt mơ hồ hiện ra hận ý: “Ngay lúc đó ta rất tức giận, muốn cùng họ quyết đấu, nhưng không ngờ hắn sử dụng Thần hòa đánh ngã tôi! Sau đó, chúng ta mới biết hắn chính là thiên thần!”

“Nói như vậy, thiên thần tới bộ tộc A Kata chỉ là ngẫu nhiên?” Raul có chút đổ kị, vì sao thiên thần không được tộc nhân của mình phát hiện cơ chứ!

“Đúng, ta nghe nói thần của bộ tộc Hắc ám phủ xuống cũng là ngẫu nhiên!” Ca Tư Lạp nói.

“Không sai cái này ta cũng biết!” Raul gật đầu nói: “Bộ tộc Hắc ám chỉ là một tộc yếu, trong lúc tình cờ phát hiện một người hôn mê, người này tục xưng là thần Hắc ám, dẫn dắt Bộ tộc Hắc ám trở nên hùng mạnh!”

“Nói như vậy, đại thần của Bộ tộc Hắc ám và bộ tộc A Kata đều là ngẫu nhiên phủ xuống?” Ca Tư Lạp nói.

“Đúng, hơn nữa, năng lực của bọn họ cũng là tự nhiên!” Raul gật đầu nói: “Ai! Tại sao thần linh không phủ xuống chỗ bộ tộc của chúng ta?”

Raul rất phiền não, xem tình hình hiện nay, thì bộ tộc của hắn là yếu nhất! Hắc ám bộ tộc không ngừng lớn mạnh, thấu tóm vô số bộ tộc nhỏ, mà hiện giờ bộ tộc A Kata có thần trợ giúp, chỉ còn mình là không có!

Nhưng mà như thế nào đi chăng nữa họ đều là đối thủ của mình, mà hôm nay khi thần của bộ tộc A Kata hiển lộ tài năng, mình không cách nào đối kháng với họ được. Vậy khi Bộ tộc Hắc ám tới chiếm đoạt tộc mình, mình vẫn mâu thuẫn với bộ tộc A Kata thì có thể làm gì được đây!

Raul thở dài trước ngày hôm nay, mình hùng tâm bưng bưng muốn thống nhất các bộ tộc phương bắc, nhưng mới chỉ qua nửa ngày, hùng tâm tan vỡ, mà cả an nguy của bộ tộc cũng không lo được.

Mọi người trong tộc ai cũng biết, đây chính là thời khắc sinh tử tồn vong! Chỉ một quyết sách sai lầm, cũng sẽ đẩy bộ tộc vào vực sâu không gượng dậy được.

“Mọi người xin hãy nghe ta nói!” Raul muốn nghe ý kiến Tộc nhân của mình.

Thấy tất cả mọi người không nói lời nào, Raul điềm danh: “Tử Tiêu trưởng lão, người nói cách nhìn trước đi!”

Tử Tiêu vốn im lặng không lên tiếng, nhưng lại bị chỉ đích danh, cho nên mở miệng nói: “Raul tộc trưởng, ta nghĩ, thực lực của chúng ta mạnh hơn so với các bộ tộc phổ thông! Thế nhưng trước Bộ tộc Hắc ám và bộ tộc A Kata bộ tộc, thì chúng ta quá yếu, ngay cả năng lực bảo vệ mình cũng không có!”

“Điều đó ta cũng biết, mau nói cách Nhìn của người đi!” Raul phát phát tay.

“Ta nghĩ, trong thời khắc sinh tồn như thế này, chúng ta phải dựa vào một chỗ dựa cường đại!” Tử Tiêu chậm rãi nói: “Nói cách khác, chúng ta chỉ có thể đầu nhập vào bộ tộc khác!”

“Ý của người là đầu nhập vào bộ tộc A Kata?” Trên mặt Raul tràn ngập ý không muốn, mấy giờ trước mình còn bảo người ta đầu nhập vào mình, nhưng mà hiện giờ lại bàn tới chuyện mình đầu nhập vào người ta!

“Không sai ngoại trừ như vậy, chúng ta không còn cách nào cả!” Tử Tiêu trưởng lão nói: “Đây là biện pháp duy nhất có thể bảo vệ mình”

“Thế nhưng, chúng ta cúi đầu với Thủy Bối Sơn, người ta nhất định sẽ cười nhạo chúng ta, ngay cả chức trưởng lão cũng không được làm mất!” Raul lắc đầu có chút thương cảm nói.

“Raul tộc trưởng!” Ca Tư Lạp đột nhiên nói: “Ta có một ý kiến hay?”

“A? Chủ ý gì? Mau nói một chút chỉ cần chúng ta không đầu nhập vào bộ tộc A Kata là được rồi!” Raul hứng thú nói.

“Kỳ thực ta tán thành cách Nhìn của Tử Tiêu trưởng lão!” Ca Tư Lạp nói.

“Người nói cái gì vậy? Người đang đùa ta đúng không? Người không phải nói là có chủ ý khác sao?” Raul giận dữ nói.

“Raul tộc trưởng, người hãy nghe ta nói hết!” Ca Tư Lạp khoát tay áo nói: “Ý của ta là, chúng ta không thể đầu nhập vào bộ tộc A Kata, thì có thể đầu nhập vào Bộ tộc Hắc ám!”

“Cái gì! Người là nói hắc ám bộ tộc!” Raul kinh hãi mọi người ở đây cũng ồ lên!

603. Chương 53: Ước Mơ Làm Nhân Vật Chính

“Lẽ nào a Kata bộ tộc không phải địch nhân của chúng ta sao!” Ca Tư Lạp phản bác

“Việc này không giống nhau!” Raul tộc trưởng nói: “Hắc ám bộ tộc là đại biểu cho tà ác, chúng ta sao có thể đầu nhập cho tà ác, giết người đốt nhà, chuyện gì cũng có thể làm!”

“Hắc hắc, Raul tộc trưởng, chuyện trước kia chúng ta làm, có khác gì so với Bộ tộc Hắc ám đâu?”

Ca Tư Lạp cười lạnh nói: “Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, buộc bộ tộc A Kata đầu nhập vào mình thì sao!”

“Việc này...” Raul nhất thời nghẹn lời.

Khi Ca Tư Lạp nói câu này, thì tộc nhân của bộ tộc Tập Tập Bỉ cũng suy nghĩ, chính tà vốn khó phán, thật giả vốn lẫn lộn, ai biết được ai như thế nào!

“Nếu như vậy, đầu nhập vào Bộ tộc Hắc ám cũng không giống nhau, các vị nghĩ sao?” Raul có chút động tâm.

“Nhưng không biết Bộ tộc Hắc ám cho chúng ta những quyền gì!” Từ tiêu trưởng lão có chút bận tâm liếc mắt nhìn nhau!

“Ai! Chỉ mong là chúng ta có thể làm chức trưởng lão!” Raul lắc đầu! Đây là lựa chọn duy nhất của hắn, bởi vì đầu nhập vào bộ tộc A Kata, thì thể diện mất hết!

Dưới sự kích động của Ca Tư Lạp, Raul đã hạ quyết tâm có thù tất báo, cho nên đêm đó họ đã quyết định đầu nhập vào Bộ tộc Hắc ám ở phía Nam!

Trong Bộ tộc Hắc ám, có một người chừng hơn hai mươi tuổi, đang nhàn nhã ngồi trên một chiếc ghế vương bằng gỗ, hắn chính là vua Hắc Ám!

Nhìn lãnh thổ mênh mông, trong khi chỉ có hơn vạn dặm, Lưu Khoa Sinh vẫn nghĩ mãi không ra, tại sao mình lại tới nơi này!

Lưu Lỗi, tao đứng là phải cảm ơn mày, nếu không có mày, tao sẽ không thành người thống trị nơi này! Hắc hắc, đúng là phong thủy luân chuyển. Mình rất cục cựa cũng có thể trở thành nhân vật chính, có thể viết nên bộ truyện “Lưu Khoa Sinh ở dị giới” được rồi!

Lúc mới tới đây, Lưu Khoa Sinh không hiểu họ nói gì, bởi người ở đây toàn nói tiếng của người Vân Nam. Nhưng mà may mắn cho Lưu Khoa Sinh là hắn cũng biết một số, lại dụng tâm học tập, nên cũng hiểu.

Cứ thất bại sẽ làm cho Lưu Khoa Sinh rút được kinh nghiệm, cho nên, Lưu Khoa Sinh lấy thủ đoạn lừa gạt của người hiện đại đem toàn bộ tộc trưởng, trưởng lão của họ lừa cho không biết trời Nam đất Bắc gì cả!

Dù sao Lưu Khoa Sinh cũng đưa ra những kiến nghị vượt thời đại!

Ví dụ như xây dựng nhà ở, làm vật dụng bằng gỗ, làm lưới đánh cá. Nói chung là làm cho những người dân ở đây sống tốt, lúc này Lưu Khoa Sinh mở miệng xưng mình là thần Hắc ám ! Bởi vì đã có những kỳ tích trước đây, cho nên Lưu Khoa Sinh nhanh chóng thống nhất được bộ lạc này! Ngay cả những tộc khác, cũng cam tâm cho Lưu Khoa Sinh thống trị

Sau khi Lưu Khoa Sinh nắm quyền thống trị, đổi tên bộ tộc này thành Bộ tộc Hắc ám ! Lưu Khoa Sinh cũng không cho mình là người tốt, họ cũng không cho mình là người tốt, nhưng như vậy đúng là hợp ý với Lưu Khoa Sinh!

Dưới sự thống trị của Lưu Khoa Sinh, thì bộ tộc bắt đầu mạnh dần lên, hắn tuy chưa làm hoàng đế, nhưng cai quản một bộ tộc thì có thừa sức!

Ngoại trừ xây dựng rầm rộ, Lưu Khoa Sinh còn xây dựng một chế độ đẳng cấp nghiêm ngặt, nhưng hắn vẫn cảm thấy chưa đủ!

Ở xã hội hiện đại Lưu Khoa Sinh chỉ là một vai phụ gượng ép, cuộc sống rất khó khăn! Thế nhưng mình bây giờ là nhân vật chính, phải làm những chuyện oanh oanh liệt liệt một phen!

Vì vậy Lưu Khoa Sinh bắt đầu xây dựng kế hoạch chiếm các tiểu bộ tộc khác!

Kỳ thực, những tiểu bộ tộc đã có ý định đầu nhập vào Bộ tộc Hắc ám, bởi vì thực lực của hai bên chênh nhau quá nhiều!

Mặc dù không có nhà cao tầng, nhưng nơi này thôn ấp rất nhiều, có nhà, lại có nông cụ thần kỳ! Cuộc sống ấm no này các tiểu bộ tộc khác sao lại không mơ ước cơ chứ!

Mà Lưu Khoa Sinh lại không phân biệt gì họ, phát cấp nông cụ miễn phí để xây dựng mộng đế vương của mình!

Chờ khi dân số của bộ tộc lên hơn ngàn, Lưu Khoa Sinh bắt đầu tuyển chọn những thanh niên có tố chất, xây dựng thành một chi quân đội nhỏ.

Đội quân này được tiến hành luyện tập theo chế độ hiện đại! Chạy ngắn dài nhảy cóc, chống đẩy - hít đất, đi cọc gỗ, vì sao phải huấn luyện như vậy, Lưu Khoa Sinh cũng không rõ, nhưng mà TV đã chiếu vậy, thì không thể sai!

Sau hơn một tháng hẳn đã có một đội quân nhỏ có tố chất hơn bình thường! Nhưng đó cũng chỉ vì đây là người nguyên thủy, suốt ngày phải quần nhau với dã thú, cho nên mới mạnh mẽ như vậy!

Lúc có quân đội chính là lúc ý nghĩ cướp đoạt xuất hiện, hạ thủ đầu tiên là đối với những bộ tộc xung quanh không chịu quy thuận! Tuy rằng đội quân này chỉ có mấy trăm người, nhưng người nguyên thủy đâu có biết huấn luyện là gì, nên nhanh chóng bị hấn đánh cho tan tác!

Nếu đầu hàng, thì là con dân của Bộ tộc Hắc ám, còn không đầu hàng, thì trực tiếp giết, dù sao Lưu Khoa Sinh cũng chính là người có quyền lực tuyệt đối ở đây!

Cho nên chỉ trong vòng mấy tháng, tất cả bộ tộc ở phương Nam đều bị tiêu diệt, mà thực lực của Lưu Khoa Sinh lại tăng thêm một bậc!

Số dân trước chỉ có hơn 1000, nay đã hơn 1 vạn!

Người nguyên thủy bốn biển là nhà, chẳng có khái niệm gì là lãnh thổ, nhưng Lưu Khoa Sinh lại không như vậy, hẳn là người hiện đại, vô cùng coi trọng vấn đề biên giới, cho nên hẳn về nùng ký hiệu, đồng thời làm cho mình một cái ghế!

Lưu Khoa Sinh lúc này có cảm giác như mình là một vĩ nhân mở đất!

“Đại vương, bên ngoài bộ lạc có người tự xưng là người của bộ tộc Tập Tập Bỉ!” Một binh sĩ hắc ám vào thông báo.

Lưu Khoa Sinh phục hồi tinh thần từ trong sự mơ mộng, nói: “Tập Tập Bỉ bộ tộc? Chưa nghe nói qua! Bọn họ tới làm gì?”

“Đại vương, Tập Tập Bỉ bộ tộc là một trong những đại bộ tộc lớn nhất phương bắc!” Binh sĩ nói: “Tộc trưởng của bọn họ là Raul nói họ muốn đầu nhập vào ngài!”

“Đầu nhập vào Ta?” Lưu Khoa Sinh nghe xong cười nói: “Tốt, bảo Raul tiến vào đây trước đi!”

604. Chương 54: Coi Trọng Thực Lực

Hiện Tại ở trong Bộ tộc Hắc ám tham gia quân ngũ có rất nhiều ưu đãi có nhà ở, có nông cụ, có thức ăn...!

Có một con mồi sẵn được, trước tiên Lưu Khoa Sinh chia cho những binh sĩ ăn trước! Đây là chế độ của Lưu Khoa Sinh, hẳn sợ mình không chiêu được binh!

Sau khi Raul được mang vào trong cung điện của Bộ tộc Hắc ám, thì sợ ngây người, bởi nơi đây rộng rãi tới mức hẳn chưa từng thấy bao giờ!

Hắc Ám thần điện được kiến tạo trong lòng một ngọn núi, nhưng đây bản chất là một sơn động thiên nhiên, được Lưu Khoa Sinh phát hiện cải tạo do Bộ tộc Hắc ám xây thành.

Hơn nữa, Lưu Khoa Sinh là người đầu tiên đưa ra khái niệm tiền ở tinh cầu này, đó chính là hắc ám thạch tệ. Người nào mới tới thì cho vay, sau đó mua cơm ăn.

Khi quân đội không có chiến tranh, thì biến thành một đội quân lao động giúp Lưu Khoa Sinh kiến tạo phòng ốc.

Cho nên ở tinh cầu này, loại người làm nhiều được hưởng ít, làm ít được hưởng nhiều bắt đầu xuất hiện, mà công thần chính là Lưu Khoa Sinh.

Lưu Khoa Sinh vô cùng tự hào mình là người đi tiên phong, giống như Sáng thế Thần!

Raul Nhìn người trẻ tuổi trước mắt mà không nói lên lời, hẳn tưởng là một lão nhân nghiêm nghị, không ngờ lại là một người trẻ tuổi giáo hoạt.

Nhưng mà nghĩ đến thần của bộ Tộc A Kata cũng trẻ tuổi, cho nên hẳn mới thoải mái. Nghĩ thầm chắc là thần linh toàn là người trường sinh bất lão!

Cho nên hẳn không dám khinh thị quỳ xuống đất nói: “Vua Hắc ám, ta là tộc trưởng Raul của bộ tộc Tập Tập Bỉ, suất lĩnh toàn bộ tộc nhân tới đầu nhập vào ngài!”

“Tốt, bộ tộc các người tổng cộng có bao nhiêu người?” Lưu Khoa Sinh hỏi.

“Có chừng một nghìn người!” Raul nói.

Một nghìn người! Đúng là một bộ tộc lớn, trong lòng Lưu Khoa Sinh kích động! Xem ra danh tiếng của mình đã lan xa rồi, ngay cả một đại bộ tộc ở phương bắc cũng tới đầu nhập mình, nên hẳn nói: “Vô cùng tốt, người có thể đầu nhập vào Bộ tộc Hắc ám, chứng tỏ người có quyết định sáng suốt, chúng ta sẽ không bạc đãi người!”

“Cảm tạ vua hắc ám!” Raul Nhìn thấy người trước mặt này cao hừng, thì trong lòng cũng vui vẻ, xem ra mình lo lắng hơi nhiều rồi!

“Không nên gọi ta là Vua Hắc ám, người đã đầu nhập vào chúng ta thì cũng nên gọi theo những người ở đây, gọi là đại vương đi!” Lưu Khoa Sinh khoát tay áo nói.

Đại vương bát? Raul sửng sốt, nhưng mà người ta nói như vậy, thì mình cũng nên gọi theo, hẳn cung kính nói: “Dạ, đại vương bát!”

“Đại vương bát?” Lưu Khoa Sinh đỏ mặt hỏi xem ra người này nghe nhầm rồi: “Không phải đại vương bát, Là đại vương!”

“Oh oh, đại vương, dạ!” Raul vội vàng nói.

“Người đi xuống trước đi, một lát nữa ta phong quan chức cho người!” Lưu Khoa Sinh nói.

Đối với đề nghị chủ động phong quan này, Raul vô cùng hưng phấn, xem ra mình chọn đúng chỗ rồi!

Dù sao chiến tranh cũng tiêu hao rất nhiều vật tư, điều Lưu Khoa Sinh muốn là, nhanh chóng nâng cao trình độ của người dân ở đây.

Nếu cứ suốt ngày tiếp xúc với người nguyên thủy, cho dù đứng trước mỹ nữ cũng không có bao nhiêu dục tính.

“Không hổ là nơi của thần tộc!” Cả kiếp này, Raul đâu có được ở nơi xa hoa như vậy.

Chỉ chút lát sau, Lưu Khoa Sinh đã phân phó người gọi hẳn tới phong quan.

Raul được dẫn vào trong vương điện của Lưu Khoa Sinh, người khác tuyên đọc ý chỉ của hắn, phong cho Raul làm Đại thần phó quản lý, phụ trách phân phối và tiêu thụ vật dụng mỗi ngày! Đây có lẽ cũng là một chức quan không nhỏ, được quản lý người dân và lãnh thổ nhiều gấp cả chục lần trước kia!

Điều này cũng làm cho Raul vui vẻ không ít. Mà cái chức Đại thần phó quản lý này cũng là một chức béo bở, sẽ không lo ăn mặc, và bị người khác khinh nhờn!

Sau đó Raul kể lại tình hình mà hắn biết cho Lưu Khoa Sinh nghe, khi nói tới đoạn bộ tộc A Kata cũng xuất hiện một vị thần, thì Lưu Khoa Sinh cảm thấy hứng thú!

“Cái gì? Bộ tộc A Kata cũng xuất hiện thiên thần?” Lưu Khoa Sinh hỏi.

“Đúng, ta không rõ người này lắm, hẳn rất được người khác tôn kính!” Raul nói đến đây, bỗng nhiên dừng một chút, sau đó nói: “Nhưng mà hình như hẳn không có thần lực gì cả, không biết có phải gạt người hay không! Ta thấy phòng ốc ở đó kém xa, thức ăn cũng kém, xem ra tám phần mười là gạt người!”

“Hóa ra là như vậy!” Lưu Khoa Sinh nghe xong có chút thất vọng, trong lòng cũng có chút cách nghĩ với Raul cho tên kia là người lừa gạt!

“Đại vương, sao ngài không chuẩn bị thảo phạt vị thiên thần của bộ tộc A Kata kia!” Raul thấy Lưu Khoa Sinh không có phản ứng, cho nên tiếp tục nói: “Trên cái thế giới này, chỉ có ngài mới có thể xưng thần, hẳn làm như vậy, đương nhiên là mạo phạm ngài rồi!”

Lưu Khoa Sinh không mở miệng, mà là Nhìn chằm chằm vào Raul hồi lâu, sau đó mới chậm rãi nói: “Ta làm gì, không cần nói cho người biết, người có cừ oán với bộ tộc A Kata phải không?”

“Ta... Ta không có!” Raul vội vàng giải thích.

“Ta không thích người khác gạt ta!” Lưu Khoa Sinh điềm nhiên nói.

“Ách...Đúng, có tranh chấp thức ăn với họ...” Raul nói: “Không sai cho nên ta muốn đại vương thảo phạt bọn họ!”

“Ha hả, người cứ việc nói thẳng, có khi ta lại cho người làm quan quân cũng nên!” Lưu Khoa Sinh nhàn nhạt cười nói: “Thế nhưng hiện tại ta chưa chuẩn bị đủ!”

“Dạ, tất cả đều do đại vương an bài!” Raul nói.

“Được rồi, người đi xuống đi...” Lưu Khoa Sinh phất phất tay, bắt đầu tự hỏi chuyện của thiên thần kia.

Chẳng lẽ lại có một người nữa xuyên qua? Không có khả năng, chẳng lẽ lại là một tên lừa gạt?

Hừ hừ, mặc kệ người là ai, người nếu như xuyên qua, thì tự nhận mình xui xẻo đi, ai bảo người gặp Lưu Khoa Sinh ta cơ chứ!

Lúc này là lúc coi trọng thực lực! Trong tay của Lưu Khoa Sinh bỗng nhiên xuất hiện một hỏa cầu, ném vào trên vách, làm nó cháy bùng bùng!

605. Chương 55: Quách Khánh Bị Tập Kích

Tôn Tứ Khổng lại tăng thêm một đại lượng người máy, làm cho nơi này biến thành một cái công trường đang thi công!

Để cho văn hóa không bị mai một, Tôn Tứ Khổng chế tạo mười mấy người máy văn hóa, bắt đầu mở học đường, dạy học cho những người dân ở đây.

Đồng thời các kỹ thuật khác, như dệt vải, rèn sắt...cũng được Từ Khánh Vĩ truyền dạy.

Sau khi có vải vóc, Từ Khánh Vĩ lại bắt đầu dạy họ làm V phục, cái tập tục nữ nhân trước khi kết hôn phải để ngực trần, bị tôi cưỡng chế hủy bỏ.

Về phần Thủy Linh Nhi, Tôi không biết phải xử lý như thế nào. Nhận? Không nhận? Nếu như là nữ tử địa cầu thì tôi sẽ không lo lắng như vậy, nhưng mà thôi cứ để theo tự nhiên đi!

Chuyện ở đây cứ phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, tôi đã liên hệ mua một số lượng lớn vật liệu ở địa cầu, vận chuyển tới đây.

Thế nhưng, những chuyện không tốt cứ nối gót nhau tới.

Khi tôi không ở địa cầu, thì ở đó lại xảy ra chuyện không hay, lúc này Đinh Bảo Tam đang ngồi trong phòng khách, trông hần vô cùng uể oải trong mắt đều là tơ máu, mà Triệu Nhan Nghiên và Diệp Tiêu Tiêu các nàng về mặt cũng vô cùng bị thương.

“Mọi người sao vậy?” Tôi có chút kỳ quái Nhìn bọn họ.

“Bên này có đại sự...” Triệu Nhan Nghiên đứng dậy đi tới bên cạnh tôi, muốn nói nhưng lại không biết nói thế nào: “Đinh Bảo Tam, cậu nói đi”

“Quách đại ca gặp chuyện không may...” Thanh âm của Đinh Bảo Tam khàn khàn nói

“Quách Khánh gặp chuyện không may?” Tôi nghe vậy thì vội vàng hỏi: “Có chuyện gì, bị cảnh sát quốc tế bắt hay sao?”

“Không phải, so với cái này còn nghiêm trọng hơn!” Đinh Bảo Tam nhíu mày nói: “Quách Khánh bị tập kích bằng súng!”

“Cái gì? Bị tập kích bằng súng? ỉ” Tôi nghe nói vậy thì sửng sốt, lấy vị trí của Quách Khánh hiện nay, thì ai dám tập kích hẳn!

“Đúng, 9h tối hôm qua, khi tôi và Quách đại ca tham dự bữa tiệc của các phú hào thế giới, sau khi kết thúc, lúc đang chuẩn bị lên xe, thì Quách đại ca bị súng bắn!” Đinh Bảo Tam có chút bất đắc dĩ nói.

“Bị người bắn tĩa? Ai làm?” Có người lại dám công nhiên dùng súng tập kích Quách Khánh, thì lá gan của người này thực lớn: “Quách Khánh hiện tại thế nào?”

“Đạn bắn sượt qua Thái Dương, sượt qua sau não, bệnh viện còn đang cứu, nhưng mà chưa mà vẫn chưa qua khỏi thời kỳ nguy hiểm!” Đinh Bảo Tam nói: “Còn về phương diện ai tập kích, thì còn chưa biết, vì người này chạy rất nhanh!”

“Dẫn tôi đi gặp Quách Khánh!” Tôi nghe nói Quách Khánh còn chưa chết thì trong lòng bình tĩnh lại không ít!

“Được!” Đinh Bảo Tam gật đầu nói sau đó chuẩn bị xe!

Sau khi Đinh Bảo Tam ra ngoài tôi đang muốn đi ra, thì Triệu Nhan Nghiên bỗng kéo tôi lại.

“Làm sao vậy, em yêu?.” Tôi Nhìn nàng nói.

“Lão công, em nghĩ Đinh Bảo Tam dường như có chuyện!” Triệu Nhan Nghiên nhỏ giọng nói.

“Anh biết rồi.” Tôi gật đầu không nói gì thêm, xoay người ra khỏi nhà.

Nếu như, Đinh Bảo Tam đúng là có chuyện thì những chuyện vừa rồi tất cả đều được giải thích hợp lý!

Khi tôi dùng tinh thần lực dò xét não của Đinh Bảo Tam, thì không phát hiện ra điều gì dị thường! Người này vẫn trung tâm với Quách Khánh, chưa từng có ý nghĩ phản bội nào! Người này không có vấn đề gì!

Như vậy, thì ai muốn làm hại Quách Khánh đây? Quách Khánh từ khi xuất đạo tới nay, cừu nhân rất ít, vậy thì người nào xuất thủ!

Sau khi lên xe, chúng tôi chạy tới bệnh viện tư nhân của Tập đoàn Ánh Rạng Đông.

Sau khi đi tới bệnh viện, toàn bộ nơi này đã được giới nghiêm, có người tôi nhận ra, nhưng cũng có người tôi không biết, nhưng họ đều nhận ra tôi cho nên tránh đường.

Tôi không dừng lại, cùng Đinh Bảo Tam đi thẳng tới phòng bệnh. Đây là một phòng chăm sóc đặc biệt, ở tầng hai, được bọc bởi thủy tinh lưu cơ.

Trên người Quách Khánh cắm đầy ống, các bác sĩ đang bận rộn đi quanh người hẳn.

“Giữ cửa ngoài đừng cho bất cứ người nào vào!” Tôi Nhìn Đinh Bảo Tam ra lệnh, sau đó mở cửa đi vào.

“Dạ!” Đinh Bảo Tam gật đầu, cũng không có hỏi cái gì.

Khi tôi vào bên trong, các bác sĩ Nhìn thấy tôi, vội vàng nói: “Ở đây không thể vào, bệnh tình của bệnh nhân còn chưa ổn định!”

“Được rồi cảm ơn các bác sĩ, ở đây không cần các vị nữa, xin mời ra ngoài cho!” Tôi Nhìn hẳn gật đầu nói.

“Cái gì? Anh là ai.” Bác sĩ nghe được tôi nói như vậy, rất là kỳ quái: “Tôi là bác sĩ chữa cho bệnh nhân, chuyện ở đây tôi phụ trách, nếu anh không ra ngoài tôi sẽ gọi bảo an!”

“Tôi là bạn hẳn, chuyện ở đây tôi làm chủ!” Tôi Nhìn bác sĩ nói.

“Chuyện này...” Bác sĩ đã sớm nghe nói người bệnh này dường như có thân phận rất cao, với lại Nhìn tôi có vẻ quen quen, nhưng không nhận ra!

Trong lúc khó xử, Đinh Bảo Tam gõ cửa thủy tinh, bảo mọi người ra ngoài.

Đinh Bảo Tam thì ai cũng biết, nếu như hắn đã gọi các bác sĩ ra, thì không ai nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài.

Tôi Nhìn Quách Khánh trên giường bệnh, có một cảm giác vô cùng thương tâm, bạn của tôi không nhiều, người tri kỷ thì chỉ có Quách Khánh

Nếu như ai muốn làm thương tổn Quách Khánh, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho người này, cho nên lần này, tôi nhất định phải tìm cho ra kẻ chủ mưu phía sau!

Hơn nữa, chuyện lần này cũng nhắc nhở tôi, có một số việc nên thu liễm lại! Cuộc sống trong đỉnh cao không phải lúc nào cũng tốt!

Tôi Nhìn Quách Khánh, hít sâu một hơi nói: “Cậu phải chịu đựng!”

Sau đó tôi nhổ tất các ống trên người của Quách Khánh ra, kể cả ống thở ô xi. Hô hấp của Quách Khánh trở nên khó khăn hơn nhiều, và có dấu hiệu suy yếu.

Tôi đưa tay ra, truyền tinh thần lực vào trong cơ thể Quách Khánh! Nhưng vết thương trên người Quách Khánh, dưới tác dụng của tinh thần lực, nhanh chóng được chữa trị!

606. Chương 56: Rắc Rối Phức Tạp.

“Quách tử, mau dậy đi!” Tôi vỗ vỗ khuôn mặt Quách Khánh lớn tiếng kêu lên. Bởi vì tôi biết hắn đã khỏe lại.

“A?...” Quách Khánh mơ mơ màng màng mở mắt. sau khi nhìn thấy tôi lại đưa tay sờ đầu, thấy vẫn bình thường thì kinh hãi:

“Lão đại. Tại sao là cậu? Tổ chẳng phải bị súng bắn chết rồi sao. Sao lại vẫn bình thường như thế này? Chẳng lẽ nơi này là âm tào địa phủ. hay tôi là quý? Lão đại. cậu cũng là người bị hại?”

“Quý cái rắm. lão đại của cậu dễ dàng chết như vậy sao?” Tôi nhìn hắn nói: “Cậu đã quên tổ có dị năng sao?”

“Không quên. như vậy thì hình như cậu chữa cho tổ?” Quách Khánh có chút hưng phấn nhìn tôi.

“Nói lời vô nghĩa, cậu đừng có hỏi những vấn đề ngu ngốc này, hai chúng ta khó khăn lắm mới gặp mặt. suýt chút nữa cậu bị biến thành chuột bạch rồi!” Tôi cười mắng.

“Lão đại. đúng là cảm ơn cậu. nếu không có cậu tổ chắc không qua nổi!” Quách Khánh dường như tự đáy lòng nói.

“Được rồi, hai chúng ta còn nói những lời này làm gì. nói xem chuyện gì đã xảy ra?” Tôi không cười nữa nhìn Quách Khánh nói.

Chờ một chút! Quách Khánh nghiêng người từ trên giường bệnh ngồi dậy, sau đó cẩn thận kiểm tra phòng một vòng, mới thở dài một hơi nói: “Thời khắc này phải hành động cẩn thận!”

“Thế nào. cậu sợ có dụng cụ nghe lén? Yên tâm đi, tổ đã kiểm tra rồi!” Kỳ thực nếu có thiết bị này, tôi đã nhận ra từ lâu: “Hơn nữa. Từ khi tổ tới nơi này người khác còn dám nghe lén sao. ”

“Tổ cũng chỉ làm việc cản trở thôi!” Quách Khánh cười khổ nói: “Đinh Bảo Tam đâu?”

“Lè nào bình thường cậu hay bị người khác nghe lén?” Tôi có chút kỳ quái nhìn Quách Khánh, trước kia hắn toàn gọi Đinh Bảo Tam là Tam Hầu Tử, sao lại đột nhiên gọi thẳng tên như vậy? Thế nhưng tôi vẫn đáp: “Hắn ở bên ngoài! Làm sao vậy? Gọi hắn vào sao?”

“Không cần gọi hắn!” Quách Khánh vô cùng kiên quyết nói: “Đúng vậy, gần đây tổ bị người giám thị nhưng không biết là ai làm. tổ hoài nghi người này là Đinh Bảo Tam!”

“Hắn?” Tôi lắc đầu. sao Quách Khánh hoài nghi hắn? Rốt cuộc là chuyện gì vậy!

“Không sai. Chính là hắn! Trước khi chuyện này xảy ra. tớ đi xe cũng có người gài bom, uống nước cũng có người đầu độc nhưng tớ vẫn tránh thoát!” Quách Khánh nói.

“Vậy thì cũng không thể nói là Đinh Bảo Tam làm. Có khi là người khác thì sao!” Tôi bác bỏ.

“Không sai. cũng có thể là người khác nhưng hắn là kẻ đáng nghi nhất!” Quách Khánh dừng một chút nói: “Ví dụ như lần đặt bom kia, các hoạt động trong nước thì tớ đều cùng đi một xe với hắn! Nhưng lần đó Đinh Bảo Tam nói xin tớ nghỉ việc tớ không đi cùng! May mà tớ bảo tiểu đệ đợi. chứ không thì tan xác rồi!”

“Đó chỉ là một sự trùng hợp?” Tôi nói.

“Được. thì cho nó là trùng hợp!” Quách Khánh tiếp tục nói: “Nhưng tại sao nước uống trong phòng làm việc của tớ cùng bị đầu độc!

Quách Khánh lại kể chuyện lần bị đầu độc.

Ở trong phòng làm việc của Quách Khánh. Đinh Bảo Tam tới báo cáo tình hình. Quách Khánh bảo thư ký rót nước nhưng hắn không uống, tự lấy nước riêng của mình khiến Quách Khánh vô cùng kinh ngạc.

Sau khi Đinh Bảo Tam báo cáo xong thì có một tiểu đệ khác vào báo cáo. người này mới từ ngoài chạy vào, cầm ngay cốc nước trên bàn uống.

Không ngờ uống chưa được bao lâu thì trợn mắt sùi bọt mép. nằm lăn trên sàn.

Quách Khánh hoảng sợ. vội tìm người đem tiểu đệ đưa đến bệnh viện, rửa ruột truyền dịch trải qua hơn một ngày. kết quả là trúng độc!

Quách Khánh phấn nộ, lập tức tìm người kiểm tra nước khoáng trong phòng làm việc, kết quả khiến hắn kinh hãi. Có độc! Tinh táo lại suy nghĩ thì hành động của Đinh Bảo Tam thật khác thường. Khiến hắn vô cùng hoài nghi!

Cho nên gần đây hắn luôn quan sát cẩn thận. đề phòng bị ám toán!

“Còn chuyện hôm nay!” Quách Khánh tiếp tục nói: “Khi đó bọn tớ mới xuất hiện bên ngoài, đang muốn lên xe thì Đinh Bảo Tam nói chuyện với một người, tớ thấy vậy cùng không lên xe. Nhưng đúng lúc này thì tớ bị người khác bắn!”

Quách Khánh nói như vậy, không khỏi làm tôi trầm tư!

Đừng nói Quách Khánh mà ngay cả tôi cũng có chút hoài nghi! Tất cả chứng cứ đều hướng vào một mình Đinh Bảo Tam! Ngay cả người ngu cũng đoán ra, quan hệ giữa Đinh Bảo Tam và Quách Khánh không bình thường!

Thế nhưng tôi tuyệt đối tin vào dị năng của mình! Dị năng sẽ không gạt người, tư tưởng của Đinh Bảo Tam cũng không gạt người! Cho nên lần này tôi có thể khẳng định Đinh Bảo Tam không có vấn đề!

Thế sai lầm rốt cuộc là ở chỗ nào?

“Phó tổng cao nhất của Đinh Bảo Tam là ai?” Tôi đột nhiên hỏi.

“Thủ hạ của Đinh Bảo Tam?” Quách Khánh sửng sốt, lập tức hiểu ý của tôi: “Không có khả năng, tớ nghĩ người có khả năng nhất là Đinh Bảo Tam!”

“Nói cho tớ biết đó là ai!” Tôi không nói câu gì vì tôi biết người không có khả năng nhất chính là Đinh Bảo Tam!

“Là Trần Dũng!” Quách Khánh do dự một chút nói.

“Trần Dũng?” Tôi sửng sốt: “Là anh trai của Trần Vi Nhi?”

“Không sai!” Quách Khánh gạt đầu.

“Hắn không phải là phụ trách công việc xây dựng hay sao?” Tôi kỳ quái hỏi: “Tại sao lại trở về làm hắc đạo?”

“Khi hắn trở về tổng bộ. tôi thấy năng lực hắn rất tốt, đồng thời lại có nghĩa khí, đối xử với anh em cùng tốt nên mới cho hắn làm Phó tổng!” Quách Khánh nói.

Trần Dũng! Thế nào lại là Trần Dũng! Không có khả năng! Lẽ nào tôi nghĩ lầm rồi? Chuyện càng ngày càng phức tạp! Chẳng lẽ là dị năng của tôi dò xét chưa hết? hoặc có sai lầm nào đó?

Trần Dũng muốn thăng tiến thì hoàn toàn có thể dùng quan hệ với tôi, cần gì phải dùng thủ đoạn này!

Lộn xộn! Tất cả đều lộn xộn! Tất cả đều rời rạc như tơ vò!

“Quách Khánh, cậu có nghĩ tớ không vừa mắt cậu. muốn làm hại cậu không?” Tôi nhìn Quách Khánh nghiêm túc hỏi.

“Cái gì?” Quách Khánh sững sốt nhưng lập tức nghiêm mặt nói: “Lão đại. cậu đừng nói đùa. chúng ta là anh em tốt. sao có thể hại tớ được! Tớ nếu làm cậu mất hứng thì cậu không cần nói. tớ cùng tự kết liễu!”

“Tốt! Vậy cậu có tin tớ không!” Tôi hỏi.

“Tớ đương nhiên tin!” Quách Khánh không chút do dự nói.

“Tớ nhận định Đinh Bảo Tam tuyệt đối không có vấn đề!” Tôi nói: “Nếu như cậu tin tớ, thì tất cả cứ dựa theo phương pháp của tớ mà làm. cậu phối hợp cho thật tốt!”

“Được! Nếu lão đại đã nói hắn không có đề vậy tớ sẽ không nghi ngờ nữa!” Quách Khánh nói: “Cậu chỉ cần nói làm như thế nào. tớ sẽ phối hợp tuyệt đối!”

607. Chương 57: Hành Động Thanh Trì.

Tôi không thể nghĩ ra là ai nên đành theo phương pháp hành động!

Tôi lấy điện thoại ra. Bấm số của Đỗ Tiểu Uy, sau đó phân phó hắn làm mấy chuyện.

Một lát sau, đại đội nhân mã của Đỗ Tiểu Uy đã tới bệnh viện, điện thoại cho tôi nói là đã tới.

“Tốt. chờ tôi xe của tôi ở ngoài!” Tôi phân phó nói.

Sau khi ra cửa. Đỗ Tiểu Uy phái ra chấp pháp đội của Tam Thạch Bang. Đội ngũ này chuyên xử lý thành viên của Tam Thạch Bang.

Bang chúng của Tam Thạch Bang đứng ở cửa bệnh viện, khi nhìn thấy chấp pháp đội đều tránh tránh sang một bên không dám tới gần!

Bọn họ đều suy nghĩ xem. không biết là ai lại xui xẻo! Lẽ nào lần này động tới đại nhân vật nào đó?

“Bắt hắn lại cho tôi!” Tôi chỉ vào Đinh Bảo Tam nói.

“Rõ!” Thành viên chấp pháp đội không chút do dự. lập tức túm lấy Đinh Bảo Tam!

“Lưu tổng, ngài đây là...” Đinh Bảo Tam sững sốt vội nói: “Tại sao lại bắt tôi!”

“Trong lòng người rõ hơn ai hết!” Tôi phát phát tay nói: “Đem hắn mang đi!” “Lưu tổng ...” Đinh Bảo Tam không kịp nói gì đã bị nhét vào một chiếc Iveco mang đi.

“Lưu tổng. rốt cuộc có chuyện gì vậy...” Đinh Bảo Tam hiển nhiên oan uổng! Nhưng liên tưởng tới một loạt tình huống xảy ra hắn lập tức hiểu!

Đinh Bảo Tam không phải người ngu. Tưởng chừng âm mưu toàn bộ nhằm vào Quách Khánh, nhưng thực ra là nhằm vào hắn. hắn mới là đối tượng của âm mưu này!

Tuy Đinh Bảo Tam biết rõ có người muốn giết hại mình nhưng những chuyện như vậy khiến hắn có giải thích cũng không ai tin. Quách Khánh bị bắt lần này, ngay cả Đinh Bảo Tam cũng cho mình là người bị hiềm nghi nhất!

Chuyện này quả thực là trùng hợp! Đinh Bảo Tam thậm chí còn cho mình có một phân thân nữa!

Địch nhân ẩn nấp trong bóng tối muốn tôi bắt Đinh Bảo Tam! Được. Vậy thì tôi thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ. Xem họ muốn làm gì!

Đại đa số bang chúng Tam Thạch Bang đều không biết chuyện gì. khi thấy tôi cho bắt Đinh Bảo Tam thì ai cũng khiếp sợ! Đinh Bảo Tam là người lãnh đạo cao cấp nhất trong nước. Lần này hắn bị bắt thực sự là một hồi địa chấn!

Một gã mập mạp tiến lên lớn tiếng nói: “Tam ca phạm tội gì, tại sao phải bắt anh ấy!”

Tôi liếc mắt nhìn người trước mắt: “Mày là ai? Dựa vào cái gì mà nói chuyện với tao như vậy?”

“Tôi là thủ hạ của Tam ca!” Mập mạp ưỡn ngực nói.

“Thủ hạ?” Tôi cười lạnh nói: “Tốt! Bắt luôn hắn lại cho tôi.” Tôi chỉ vào mập mạp nói.

“Rõ!” mấy người nhanh chóng tóm lấy mập mạp, kéo lên trên xe.

“Hừ! Sĩ khí sát bất khả nhục! Muốn giết thì cứ tùy tiện! Thế nhưng tôi và Tam ca đã làm sai cái gì!” Mập mạp hét lớn.

Tôi không để ý tới hắn. hắn đúng là một người ngớ ngẩn.

Đinh Bảo Tam thấy thủ hạ đắc ý của mình bị bắt thì trong lòng rung động! Không khỏi có chút bi thương, có cảm giác mất mát!

Đời này đúng là chuyện gì cũng có. từ một thăng lưu manh xó chợ biến thành đầu mục của một nước! Tiền tài quyền lợi mỹ nữ bao nhiêu. Đinh Bảo Tam nghĩ cho dù có chết cũng không lỗ vốn!

Thế nhưng Đinh Bảo Tam không cam lòng. cảm giác oan uổng! Mình vẫn luôn trung thành và tận tâm. không ngờ kết cục cuối cùng lại là một tên phản đồ!

Đinh Bảo Tam muốn biện bạch nhưng không biết nói như thế nào!

Mãi cho đến khi bị giam vào mật thất, Đinh Bảo Tam mới thở dài. Điện thoại di động và tất cả công cụ truyền tin đều bị thu! Đinh Bảo Tam bây giờ muốn gặp nhất chính là tôi, hắn muốn bày tỏ mình vô tội.

Thế nhưng tôi vẫn không xuất hiện. Liên tiếp hai ngày trôi qua. Ngoại trừ đúng giờ có người đưa cơm cho hắn thì không có bất cứ ai tới nơi này. Mà người đưa cơm không nói không cười. chỉ như một người câm!

Điều làm Đinh Bảo Tam không biết nói gì là. chẳng có người nào thăm vấn cả! Dường như không ai quan tâm hắn ở chỗ này.

Quách Khánh tuy đã khỏi nhưng tôi không chỉ nói rằng, cơn nguy kịch của hắn đã qua, cần phải dưỡng bệnh.

Mà mọi chuyện của Tam Thạch Bang do Trần Dũng quản lý thay!

Đến tận đây tôi cho rằng, địch nhân giấu mặt sẽ lộ diện. nhưng liên tiếp hai ngày không có bất luận động tĩnh! Tuy thay đổi lão đại nhưng sự vụ của Tam Thạch Bang đều được làm gọn gàng như chưa có chuyện gì xảy ra!

Không có khả năng, mắt thấy Trần Dũng đã tiếp nhận bang vụ, từng bước củng cố địa vị của mình! Nếu như lúc này còn không hành động, chờ khi Trần Dũng đứng vững gót chân. thì không còn cơ hội nữa! Cứ như vậy chẳng phải công lao công cốc sao?

Quách Khánh và Đinh Bảo Tam đều bị trừ mà địch nhân vẫn chưa lộ diện. xem ra lỗ vốn mất hai ngày, tôi nghĩ kế hoạch của mình đã thất bại!

Vậy thì chuyện Đinh Bảo Tam chẳng phải là công cốc hay sao. tránh để hấn nghĩ tiêu cực. tôi nên giải thích sớm cho hấn.

Xem ra cách nghĩ của tôi đúng là không hợp lý, khi nhìn thấy hấn vô cùng tiêu tụy con mắt đỏ vằn.

Nhìn thất tôi xuất hiện. Đinh Bảo Tam vô cùng kích động: “Lưu tổng, ngài cuối cùng cũng tới gặp tôi!”

“Ừ. biết vì sao tôi bắt cậu không?” Tôi dù giải thích với Đinh Bảo Tam thế nhưng cũng cần giáo huấn hấn một chút. chuyện này đúng là hấn làm không thỏa đáng!

“Lưu tổng, tôi biết ngài nhất định hoài nghi tôi làm hại Quách tử, nhưng thực sự không phải là tôi!” Đinh Bảo Tam vội la lên: “Giao tình giữa tôi và Quách tử không kém ngài và Quách tử! Chúng tôi cùng là nhưng tầng lớp dưới chót phần đầu lên. làm gì có chuyện hại nhau!”

“Dục vọng con người là vô hạn.” Tôi nhàn nhạt nói.

“Lưu tổng, Tam Hầu Tử tôi không có nguyện vọng gì. Chi có một nguyện vọng lớn nhất là được làm một cực phẩm tiểu đệ. ngài cũng đã sớm biết! Cho dù ngài cho tôi làm lão đại tôi cũng không nhận!” Đinh Bảo Tam nói đến những chuyện trước đây.

“Thật không? Vậy thì nói chuyện đặt bom trong xe đi!” Nói thật tôi rất buồn bực. Tại sao chúng cứ toàn nhằm vào Đinh Bảo Tam?

608. Chương 58: Hai Sự Kiện Hãm Hại.

“Nói như vậy là có người cố ý lừa gạt cậu?” Tôi hỏi.

“Đúng.” Đinh Bảo Tam gật đầu: “Khi tôi tới bệnh viện. thì mẹ tôi đâu có ở chỗ này. thực là tức chết tôi mà!”

“Nếu là như vậy, tại sao cậu không gọi điện thoại cho mẹ cậu trước? Hơn nữa việc lừa dối thân nhân trong bệnh viện rất phổ biến. báo chí nêu đầy. sao cậu không chú ý một chút?” Tôi châm chọc nói.

“Chuyện này...ngài cũng biết thường là chuyện liên quan tới mình thì tâm trạng sẽ bị loạn!” Đinh Bảo Tam ái ngài cười nói: “Hơn nữa mẹ tôi cũng lớn tuổi rồi, sản phẩm công nghệ cao bà không thích, cho nên thường không mang theo khi ra ngoài hoặc là tắt máy! Tôi gọi điện về nhà không ai nghe máy nên cho là thật! À. khi đó có một tiểu đệ cũng đi theo với tôi tới bệnh viện. người đó là Vương Lượng!”

“Vương Lượng? Chính là tên mập mạp kia?” Tôi hỏi.

“đúng, chính là hấn!” Đinh Bảo Tam gật đầu: “Khi tôi về nhà thì mẹ tôi đã ở nhà. hóa ra mẹ tôi ra công viên chơi mát trượt!”

“Vậy thì quá trùng hợp. được rồi tôi tin cậu. còn chuyện đầu độc?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Cái này... Tôi nói Lưu tổng ngài sẽ không tin nhưng là sự thực!” Đinh Bảo Tam có chút cười khổ nói: “Ngài nói tới chuyện tình uống nước sao?”

“Đúng là chuyện này, cậu nói cho đúng?” Tôi bảo hấn nói tiếp.

“Được. tôi nói! Kỳ thực ngày đó tôi bị cảm...” Đinh Bảo Tam do dự một chút nói: “Để chữa bệnh. nên tôi uống trà chống cảm lạnh...”

“Cảm mạo thực đúng lúc!” Tôi nói.

“Tôi cũng không muốn như vậy, không ngờ vì một chén nước mà lại xảy ra chuyện!” Đinh Bảo Tam tự giễu nói: “Đều tại tôi nghe bác sĩ nói là không nên uống nước. chỉ uống nhiều trà là được!”

“Bác sĩ? Bác sĩ nào. cậu có điều tra qua người này không?” Tôi nghe Đinh Bảo Tam nói vậy thì cảm giác người này không bình thường!

“Đúng. ngay sau đó tôi tới bệnh viện kiểm tra nhưng lại không có người này!” Đinh Bảo Tam lắc đầu nói: “Vốn hẳn nhầm vào tôi mà!”

“Nói như vậy là có người cố ý muốn hãm hại cậu?” Tôi hỏi.

“Có thể nói như thế! Trước khi Quách tử bị bắn thì đột nhiên có người nhận ra gọi tôi lại. nói là có chuyện muốn nói!” Đinh Bảo Tam cười khổ nói: “Ngài cũng biết ở vị trí của tôi sẽ có nhiều người biết tôi mà tôi không biết họ. cho nên phải nể thể diện đứng hàn huyn. Sau khi xảy ra chuyện, tôi trở lại tìm nhưng không thấy đâu nữa!”

Tôi không còn lời nào để nói. thực sự Đinh Bảo Tam quá xui xẻo!

“Lưu tổng, những điều mà tôi muốn nói đã nói xong, ngài tin hay không cũng được!” Đinh Bảo Tam có chút buồn bã nói: “Tôi chỉ hy vọng ngài có thể tìm ra hung thủ sau lưng, báo thù cho Quách tử! ”

“Ha hã. tôi có nói là không tin cậu sao?” Tôi vỗ tay một cái nói: “Vào đi!”

Lúc này cửa bị đẩy ra, Quách Khánh mỉm cười đi đến!

“Quách tử!” Đinh Bảo Tam thấy Quách Khánh không có chuyện gì kích động hô lớn.

“Tam Hầu Tử. đúng là tôi trách nhầm cậu rồi!” Quách Khánh trải qua tôi giải thích đã hiểu được chân tướng sự tình. vừa rồi lại nghe Đinh Bảo Tam nên nghi ngờ đã tan thành mây khói!

“Quách tử, tôi là huynh đệ của ngài. không cần phải nói điều này! Ngài và Lưu tổng tín nhiệm mới là điều quý giá nhất với tôi!” Đinh Bảo Tam kích động nói.

“Tam Hầu Tử. mấy ngày nay phải ủy khuất cậu ở trong này, hung thủ phía sau còn chưa bắt được. thì cậu vẫn phải chịu khổ!” Quách Khánh nói.

“Tôi hiểu rồi, các người cứ làm việc đi. Ở trong này tôi vẫn có cơm ăn mà” Đinh Bảo Tam nói.

“Ha hã, tôi thấy cậu mấy hôm nay hình như không ăn không ngủ được thì phải!” Tôi nhìn Đinh Bảo Tam nói.

“Hắc hắc...” Đinh Bảo Tam cười khan nói: “Được rồi Quách tử, thương thế của ngài sao khôi nhanh như vậy, thực sự là không biết nói gì nữa nha!”

“Chuyện này đương nhiên phải cảm tạ lão đại rồi!” Quách Khánh liếc mắt nhìn tôi nói: “Lưu Lỗi không phải là người bình thường mà là một dị năng giả! Tam Hầu Tử. lần này may mà không phải cậu, nếu không thì cậu sẽ chết rất thảm!”

Hiện giờ tôi cũng không ngại đem bí mật nói cho Đinh Bảo Tam. Bởi vì tôi đã xác định hẳn là người của mình!

“Dị năng giả? Hoàn hảo như vậy sao!” Đinh Bảo Tam có chút hưng phấn: “Vậy có thể biến thân không? Có biến thành quái thú được không?”

“Cậu tưởng tôi là Transformers và hay là SuperMan hay sao!” Tôi nghe xong bất đắc dĩ: “Cậu ngủ một giấc đi!”

“A. hắc hắc...” Đinh Bảo Tam ý thức mình hỏi tương đối ngốc. nên lúng túng cười.

609. Chương 59: Thế Cục Phức Tạp.

Tuy tôi không tin Trần Dũng sẽ là người phía sau. nhưng tôi cũng tiến hành dùng tinh thần lực tra xét trong não hẳn một phen. Kết quả làm tôi vô cùng kinh hãi!

Tôi cảm thụ được gì cả!

Chính là trong đầu Trần Dũng trống rỗng! Điều này làm cho tôi rùng mình. chẳng lẽ thực sự là hấn? Nhưng làm cho tôi kỳ quái là Trần Dũng vẫn là người bình thường, không giống người có năng lực đặc thù như tôi!

Xuất hiện kết quả như vậy có ba khả năng:

Một năng lực của tôi có vấn đề. xuất hiện sai lầm. Nhưng tôi gần đây vẫn bình thường, còn dùng tinh thần lực làm nhiều việc khác. Khả năng này bị loại bỏ.

Hai là trong đầu Trần Dũng không có gì, điều này cũng không thể. trừ khi hấn là người sống thực vật.

Ba chính là. Trần Dũng có một năng lực không ai biết. có thể ngăn cản người khác dò xét năng lực của hấn!

Hiện tại khả năng thứ ba là lớn nhất nhưng tôi vẫn không rõ. tại sao Trần Dũng phải làm như vậy? Tôi rất muốn tìm Trần Dũng nói chuyện công bằng nhưng sợ hấn không phải chủ mưu. do đó đành rảnh động cỏ.

Cho nên tôi bí mật giám sát Trần Dũng một thời gian. Xem rốt cuộc hấn muốn làm gì! Thế nhưng vẫn không có kết quả. Trần Dũng ngoại trừ nỗ lực làm tròn bổn phận của mình thì không tiếp xúc với ai khác.

Không còn cách nào tôi đành bảo Đỗ Tiểu Uy tiếp tục cho người theo dõi Trần Dũng, trong khi đó tôi còn rất nhiều chuyện phải xử lý.

Công trình trên hành tinh kia đang xây dựng, lúc này khí thế hừng hực. Xây trường học. xây nhà xưởng, chấn hưng nông nghiệp, phát triển thương nghiệp, tất cả đều ở trong bàn tay của Tôn Tứ Khổng chi đạo.

Do bộ tộc A Kata phát triển nên các bộ tộc khác xung quanh có xu hướng nhích lại gần. giống như bộ tộc Hắc ám.

Bởi nhân khẩu không ngừng tăng, diện tích của bộ tộc A Kata trở nên hẹp lại. Vì vậy sau khi trưng cầu ý kiến của tôi, bộ tộc A Kata đổi thành Viêm Hoàng tộc. hành tinh kia cũng được đổi tên thành Viêm Hoàng tinh!

Nhưng ngay hôm đó tôi nhận được một cuộc điện thoại cho Đỗ Tiểu Uy gọi tới.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi nhìn đồng hồ trên đầu giường, lúc này là một giờ sáng. Nếu không có chuyện khẩn cấp thì Đỗ Tiểu Uy đương nhiên không gọi giờ này.

“Ông chủ. Trần Dũng đã biến mất!” Đỗ Tiểu Uy tỏ chút lo lắng nói.

“Biến mất? Có ý gì?” Tôi thoáng cái tỉnh táo không ít.

“Chính là mất tích!” Đỗ Tiểu Uy trầm ngâm một chút nói.

“Có chuyện gì, chẳng phải cậu đã cử người theo dõi hấn hay sao?” Tôi hỏi.

“Không sai, nhưng không hiểu sao đột nhiên Trần Dũng biến mất!” Đỗ Tiểu Uy giải thích: “Thủ hạ của tôi đã trải qua huấn luyện đặc thù sẽ không có sai sót gì cả!”

“Vậy cụ thể như thế nào?” Tôi nói

“Mười giờ đêm nay Trần Dũng ăn cơm cùng với các huynh đệ ở khách sạn Tân Giang, Trần Dũng đi toilet rồi cứ như vậy biến mất!” Đỗ Tiểu Uy nói: “Người chúng tôi đợi ngoài cửa nhưng tới nửa giờ không thấy hấn. đẩy cửa phòng thì không có ai. ”

“Có kiểm tra cửa sổ không?” Tôi lập tức hỏi.

“Ông chủ. trên cửa sổ đều có vòng bảo hộ. hơn nữa có lắp đặt quạt thông gió. Chúng tôi đã cẩn thận kiểm tra. không có bất kỳ cơ quan ngấm nào! Nói cách khác Trần Dũng đột nhiên biến mất!”

Đỗ Tiểu Uy trầm mặc một hồi nói: “ông chủ. tôi nói là sự thực. có chuyện gì tôi xin chịu trách nhiệm!”

Tôi nghe Đỗ Tiểu Uy nói thì lâm vào trầm tư! Trần Dũng tự dưng mà biến mất như vậy sao? “Từ đó tới giờ có tin gì về hấn chưa?” Tôi hỏi.

“Chưa. Trần Dũng đã biến mất. không gọi được cả điện thoại.” Đỗ Tiểu Uy nói: “Xem ra người này đúng là có chuyện!”

A! Tôi thực sự không tin Trần Dũng có chuyện, nhưng tình hình hiện tại đều tập trung nghi ngờ vào hắn, lẽ nào đúng là hắn có chuyện?

“Lập tức liên hệ lực lượng ngầm tìm kiếm Trần Dũng trong phạm vi toàn thế giới cho tôi!” Tôi phản phó nói.

“Rõ!” Đỗ Tiểu Uy nói: “Tôi đã phái người đi tìm!”

Tam Thạch bang không thể như rắn mất đầu. nếu Trần Dũng biến mất thì kế hoạch của tôi cũng không dùng được nữa.

Quách Khánh và Đinh Bảo Tam tái nhậm chức!

Chi là tôi không hiểu. Trần Dũng tại sao lại trốn đi, hắn có mục đích gì!

Nếu hắn muốn đoạt quyền Đinh Bảo Tam. Khống chế Tam Thạch bang thì mục đích đã đạt được. sao lại biến mất khiến người khác thêm nghi ngờ nữa đây!

Thế cục hiện tại thực sự không dễ. Hắn còn là anh trai của Trần Vi Nhi. tôi biết nói thế nào với nàng đây?

610. Chương 60: Sự Kiện Thịt Bò.

Thấy tâm tình của tôi mấy ngày nay không tốt, các lão bà đều không nói gì cả.

“Vi Nhi. theo anh lên phòng.” Tôi đứng ở cửa thang lầu nhìn Trần Vi Nhi gật đầu.

“Em?” Trần Vi Nhi sửng sốt. Không nghĩ tôi lại gọi nàng nhưng gật đầu nói: “Được.”

Nói xong nàng đứng dậy, Triệu Nhan Nghiên còn liếc mắt nhìn nàng cười cười.

Sau khi lên lầu. bình thường tôi hay đi thẳng vào phòng ngủ. nhưng lần này lại tới thư phòng khiến Trần Vi Nhi thấp thỏm.

“Vi Nhi. lại đây ngồi đi!” Tôi ngồi ở trên ghế salon. Chỉ vào bên cạnh nói.

“A.” Trần Vi Nhi ngồi ở bên tôi như một con mèo nhỏ.

Tôi nhìn Trần Vi Nhi bỗng nhiên có chút chua xót. Cho tới nay, tôi đều để tâm trên sự nghiệp mà quên chăm lo cho các nàng.

Mà hiện giờ, một người là nam nhân của nàng. một người là anh trai của nàng! Tôi không biết khi nói chuyện này ra thì Trần Vi Nhi sẽ như thế nào!

“Vi Nhi. anh muốn nói với em một chuyện, nhưng em phải hứa trước là không nên kích động!” Tôi dự phòng trước nói: “Bởi vì tất cả những chuyện này chỉ là suy đoán. chứ chưa chắc là thật!”

“Lão công. rốt cuộc có chuyện gì... Có đúng... có liên quan tới anh trai của em?” Trần Vi Nhi cũng không ngốc. vào thư phòng nàng đã đoán được một ít.

“Không sai... đúng là chuyện của anh trai em...” Tôi gật đầu: “Trần Dũng đã mất tích rồi!”

“Mất thích, thảo nào hai hôm nay em gọi điện không được!” Trần Vi Nhi cả kinh nói: “Anh ấy làm sao vậy? Bị người bắt đi sao?”

Tôi lắc đầu cười khổ nói: “Các dấu hiệu đều nói rõ Trần Dũng chính là người phía sau của một loạt các sự kiện gần đây”

“Cái gì! Anh nói anh trai em... anh ấy...” Trần Vi Nhi kinh hô.

Tôi cười khổ nói: “Đúng là hắn hãm hại Đinh Bảo Tam. tập kích Quách Khánh...” Tôi đem mọi chuyện cùng phân tích của mình nói cho Trần Vi Nhi nghe.

Trần Vi Nhi nghe xong, ánh mắt cổ chút ngậy dại nhìn tôi, cắn môi nói không thành lời.

“Vi Nhi em làm sao vậy!” Tôi mặc dù có tức giận Trần Dũng nhưng Trần Vi Nhi lại vô tội!

“Vì sao! Vì sao anh ấy lại phải làm như vậy!” Trần Vi Nhi bỗng òa khóc lên: “Lão công. anh nói xem em nên làm gì bây giờ...”

“Được rồi. Đây chỉ là suy đoán mà thôi, anh cũng chỉ muốn em chuẩn bị tâm lý, có khi sự thực lại không phải như vậy!” Tôi vội an ủi.

Trần Vi Nhi vô lực dựa vào trong lòng tôi rồi khẽ gật đầu, nhưng cả hai chúng tôi đều hiểu. Trần Dũng là người có hiềm nghi lớn nhất!

Chờ sau khi Trần Vi Nhi ngủ. tôi mới ôm nàng trở lại phòng. Sau đó nói lại cho mấy nàng Triệu Nhan Nghiệm một lần, để các nàng chú ý chăm sóc Vi Nhi.

Sau khi phân phó xong mọi chuyện, tôi rời khỏi nhà.

Nếu người phía sau là Trần Dũng vậy thì hẳn được cái gì? Hiện tại hẳn không được cái gì cả!

Càng nghĩ càng loạn. tôi lắc đầu, tốt nhất là không nghĩ nữa. hiện tại tôi còn chưa ăn cơm nên tính ra chợ ăn một lần.

Địa vị càng ngày càng cao, tiền càng ngày càng nhiều, tôi đã lâu không tới quán cơm ven đường ăn.

Còn chưa quyết định là mình ăn gì thì từ xa xa đã truyền tới tiếng cãi nhau.

“Ông chủ, tại sao ở đây lại có một cái lông!” Một người lớn giọng kêu lên.

“Vị huynh đệ này. nhà hàng Hà Ký chúng tôi kinh doanh thịt bò vô cùng sạch sẽ. tiếng lành đồn xa. làm sao có thể xuất hiện cái thứ đó chứ!” ông chủ cười nói.

“Làm sao có thể? Vậy thì thứ trong tay tôi là cái gì? Đừng nói đây là một cái lông trâu đó nha, tôi đã chứng kiến nhiều lông loại này nên tôi biết!” Người này đồng dục hét lên.

“Chuyện này... Tiên sinh. chúng tôi đúng là không có thứ này, ngài nhìn xem chúng tôi đều mang bao tay, tại sao có thể...” ông chủ vẫn giải thích.

“Vậy thì ý của ông là tôi mang cái lông này tới lừa ông?” Người này lại nói: “Mọi người xem, cái lông này là của nữ nhân. tôi là nam nhân, sao có lông nhỏ như vậy được!”

“Cậu...” Ông chủ đang định nói cái gì thì một thiếu nữ ở bên nói: “Cha. Bỏ đi, đừng nói nữa! Chúng ta không thu tiền là được!”

“Vậy chúng tôi không thu tiền của cậu. cậu đi đi!” ông chủ có chút không tình nguyện nói.

“Không lấy tiền?” Người kia cười lạnh nói: “ông tưởng là không lấy tiền thì xong hay sao?”

“Vậy cậu muốn thế nào!” ông chủ quán hỏi.

“Ông phải bồi thường phí tổn thất tinh thần! Tôi thấy một chiếc lông trong thức ăn, từ nay về sau. Hễ ăn là tôi lại nhớ tới lông!” Người kia tiếp tục nói: “Trách nhiệm này phải thuộc về ông!”

“Phi tổn thất tinh thần?” Ông chủ cổ chút ngạc nhiên: “Vậy cậu muốn bồi thường...!”

“Một nghìn đồng! Lấy ra nhanh lên. thoải mái một chút!” Người kia đưa tay ra nói.

“Một nghìn đồng!” Thiếu nữ có chút giật mình: “Anh không phải đi lừa người đó chứ. Hơn nữa chúng tôi khẳng định không có thứ này. vậy thì làm sao phải bồi thường!”

“Không bồi thường? Hừ hừ. chẳng nhẽ tôi mang theo một cái lông đi ăn cơm!” Người kia thấy trước mắt là một tiểu cô nương, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời: “Em gái à. lông này có phải của em không?” Nói xong cố ý đưa chiếc lông tới trước mặt thiếu nữ.

“Ngươi.. .lưu manh!” Thiếu nữ tức giận đến mặt đỏ nói.

“Lưu manh? Lưu manh gì! Thái độ của tôi thực sự là cầu thị đó!” Người kia lắc đầu nói: “Nếu không cô cởi quần ra. tôi so sánh một chút. Nếu không phải thì tôi sẽ rời đi. Thế nào!”

“Người... Người thật hạ lưu! ” Thiếu nữ tức giận tới mức run người.

“Vị tiên sinh này, cậu nếu còn như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát!” ông chủ hiển nhiên thực sự tức giận!

“Báo cảnh sát? Tốt!” Người kia thống khoái gật đầu: “ông báo nhanh lên. Cảnh sát tới thì cảnh sát lại đi, nhưng tôi nghĩ ông sẽ không buôn bán được đâu!”

Vốn định cầm điện thoại gọi cảnh sát nhưng thấy hần lưu manh như vậy, ông chủ đành thở dài. Xem như hôm nay rủi ro vậy.

611. Chương 61: Tôi Còn Chưa Kiểm Tra.

“Được. một nghìn đồng đúng không...” ông chủ mới nói nửa câu đã bị người kia lớn giọng cắt ngang.

“Một nghìn đồng? Đó là giá vừa rồi. Bây giờ nó đã tăng lên năm nghìn đồng!” Người kia khoát tay áo, mê đắm nhìn thiếu nữ trong lòng có chủ ý khác.

“Năm nghìn đồng!” ông chủ hít một hơi lạnh. giá tiền sao tăng nhanh như vậy được!

“Cậu lúc nãy nói 1000 mà hiện giờ tăng lên 5000. Một tháng chúng tôi cùng không kiếm được nhiều như vậy!”

“Đó không phải là chuyện của tôi, mau cầm tiền tới đây!” Người kia quát: “Có điều, nếu ông không có tiền thì còn biện pháp khác!”

“Biện pháp gì?” Ông chủ vội vàng hỏi.

“Vừa rồi tôi không phải nói rồi sao. nếu cái lông này không phải của cửa hàng thì không cần tiền!” Người kia cười xấu xa: “Tôi hoài nghi chiếc lông này là của em gái này, nếu như chứng minh không phải thì là được rồi!”

“Người... tại sao có thể như vậy!” Thiếu nữ xấu hổ.

“Ha hả. không sao. chúng ta tìm một khách sạn không có người ngoài, cô cũng không cần xấu hổ!”

Người kia cười nói: “Đến lúc đó cho ca ca kiểm tra một chút!”

Tôi trực tiếp đi tới phía sau hần. tóm lấy cổ ném xuống nói: “Mày không phải muốn kiểm tra hAV sao. trước tiên tao cởi quần mày kiểm tra xem có phải không đã!”

“Mày là ai!” Người kia còn đang đắc ý thì lại bị ném xuống đất. đương nhiên là tức giận!

“Lưu đại ca!” Sau khi thiếu nữ nhìn thấy tôi, che miệng kêu lên.

“Tích Duyên. Cha nuôi. hai người sao lại buôn bán ở đây!” Người thiếu nữ này hóa ra là Hà Tích Duyên. cùng tôi có hôn ước. Lão bà của tôi, tôi còn chưa được kiểm tra mà hạng này dám sao!

Nghĩ tới đây tôi lại đá tiếp mấy cái vào người hần: “Để tao kiểm tra cho mày!”

“Lưu đại ca, anh đừng giết hần!” Hà Tích Duyên thấy tôi đánh người kia tới sùi bọt mép thì khuyên can.

Tôi đương nhiên không giết hần. gọi cho Đinh Bảo Tam bảo hần mang người này về chờ xử lý.

Không nghĩ rằng tôi gọi điện thoại, người kia cũng gọi điện thoại, hần muốn kéo người tới uy hiếp tôi thì phải.

“Tích Duyên. tại sao em không học mà lại đi bán hàng?” Tôi lắc đầu. Gia đình Hà Tích Duyên luôn không thích làm phiền người khác. tôi không biết làm thế nào cho phải.

“Lưu đại ca. em đã thi tốt nghiệp rồi, nên ra đây giúp cha em!” Hà Tích Duyên giải thích.

“Cha nuôi. chân của cha thế nào rồi?” Tôi bất đắc dĩ nhìn cha nuôi nói: “Con còn thân hơn anh em trong nhà. con cho cha tiền. chẳng lẽ không được sao!”

“Lười Lỗi, chân của cha không vấn đề gì! Con cùng biết con người của cha không thích ngồi yên. khua chân múa tAV mới thoải mái!” Cha nuôi lắc đầu nói.

Đang nói chuyện thì có hai người vạm vỡ đi tới. một người trong đó giận dữ nói: “Thằng nào dám đánh tam đệ của tao như vậy! Lão tử giết chết hần!”

“Chính là hần! Đại ca. nhị ca. các người phải báo thù cho em!” Người kia thấy người của mình đã tới chỉ vào tôi hét lớn.

“Hắc hắc. chính là mày sao?!” Một tráng hán chỉ vào người tôi nói: “Mày muốn chết như thế nào!”

“Phùng lão nhị. mày muốn cho ai chết vậy?” Tôi còn chưa nói thì một thanh âm khác vang lên. Tôi quAV đầu, hóa ra là người của Đinh Bảo Tam!

Gần đây những chuyện trong bang hơi nhiều, nên rất nhiều huynh đệ biết tôi. Người kia đi tới nói: “Ông chủ. Đinh ca phái chúng tôi tới đây, không biết ông có chuyện gì phân phó không!”

“Giúp tôi xử lý mấy người này đi!” Tôi chỉ vào ba người kia nói: “Tôi còn đang nói chuyện với bạn, đừng qua đây nữa!”

“Dạ biết. ông chủ!”

“Lý ca, ngài...” Phùng lão nhị nhìn người tới là lão đại của mình, nhất thời sợ hãi!

“Tao thì thế nào? Phùng lão đại. phùng lão nhị. phùng lão tam! Mấy thằng chúng mày thực có tiền đồ a, tao không có ở đây thì chúng mày định làm lão đại hả?” Người được gọi là Lý ca tức giận quát.

“Sao có thể chứ. Lý ca, đây là địa bàn của ngài. huynh đệ chúng tôi chỉ muốn kiếm cơm thôi... Chuyện này...” Phùng lão đại vẻ mặt đau khổ nói.

“Chỉ muốn kiếm cơm? Mày rất kiêu ngạo. há miệng hỏi ông chủ tao muốn chết như thế nào. vậy thì để tao xem mày muốn thế nào?” Lý ca hừ lạnh nói: “Trước tiên đem ba người này mang trở về. đừng quấy rầy ông chủ nói chuyện!”

Chờ sau khi Lý ca đi, cha nuôi mới cẩn thận hỏi: “Lỗi Lỗi, bọn họ có quan hệ thế nào với con. sao xà hội đen lại gọi con là ông chủ. chuyện này...”

“Ai nha. cha nuôi. ngài cứ yên tâm đi, con không làm chuyện gì thương thiên hại lý đâu!” Tôi vội vàng chuyển đề tài hỏi Hà Tích Duyên: “Được rồi. Tích Duyên, em thi đậu đại học gì?”

“Đại học Thanh Hoa. Giấy báo đã nhận được rồi!” Hà Tích Duyên có chút hưng phấn nói: “Lưu đại ca. em và anh cùng một trường!”

Tôi không biết nên nói như thế nào. tôi định đem cả nhà chuyển tới Viêm Hoàng tinh, nhìn ánh mắt của Hà Tích Duyên tôi không nỡ gây đả kích cho nàng...

Nhưng... Được rồi! Tôi bỗng nhiên nghĩ lại. quan hệ của cha nuôi và cha tôi rất tốt. rời cả nhà Hà Tích Duyên tới cùng không sao!

Tôi nhìn cha nuôi nói: “Cha nuôi. cha tới nhà con ở một thời gian đi. cha con rất nhớ cha!”

“A? Như vậy thì để cha thu xếp một chút!” Cha nuôi đúng là động tâm, dù sao hai người cũng là chiến hữu lâu năm. có rất nhiều chuyện để nói!

“Được rồi, Lưu đại ca, đã muộn thế này anh ra chợ đêm làm gì!” Hà Tích Duyên đột nhiên hỏi.

“Suýt nữa thì quên anh tới để ăn cơm. vậy thì ăn thịt bò có được không?” Tôi cười nói

“Được. con chờ chút. cha đi lấy cho con!” Cha nuôi gạt đầu nói.

Chờ khi cha nuôi đi khuất. Hà Tích Duyên mới nhỏ giọng nói: “Lưu đại ca. chị Nhan Nghiên và chị Vi Nhi vẫn khỏe chứ?”

“Các nàng rất tốt, lúc rảnh em qua đó chơi với các nàng ấy!” Tôi nói.

“Không biết các chị ấy có chào đón em không nữa...” Hà Tích Duyên do dự một chút nói.

“Không chào đón? Sao lại như vậy!” Tôi lắc đầu: “Em là em gái anh. sao các nàng dám...”

“Thế nhưng... em không muốn làm em gái anh...” Hà Tích Duyên bỗng nhiên nói.

“Không muốn làm em gái? Tích Duyên. em nói gì vậy?” Tôi sửng sốt

“Em..chúng ta đã đính hôn rồi...” Hà Tích Duyên quanh co nửa ngày mới đỏ mặt nói: “Thời em còn học cấp 3. anh chê em nhỏ. nhưng hiện giờ em đã đỗ đại học rồi...”

Tới rồi. chuyện nên tới đã tới! Tuy rằng từ sau chuyện Dương Mân. tôi đã cởi mở hơn không ít nhưng bị nhắc trực tiếp như vậy, thực sự là có chút xấu hổ!

“Ách. chuyện này, Tích Duyên có một việc anh phải nói với em trước, đó là ngoài Nhan Nghiên và Vi Nhi. anh còn có một số bạn gái khác...”

“Cái gì!” Hà Tích Duyên sửng sốt, dường như sắp rơi lệ.

612. Chương 62: Cha Không Nhìn Thấy Gì.

Thế nhưng hiện tại đột nhiên nghe tôi nói có thêm mấy người bạn gái. tâm nàng tình kích động vô cùng! Vừa tức vừa giận nộ. Tức giận là vì trách tôi hoa tâm, có hai người rồi còn chưa thấy đủ lại còn tìm nhưng người khác. trong khi lại không tìm nàng nên nàng mới khóc!

“Tích Duyên em làm sao vậy?” Tôi nhìn thấy Hà Tích Duyên đột nhiên khóc không khỏi hoảng sợ.

“Tại sao anh không tới tìm em, em có cái gì không tốt...” Hà Tích Duyên ghen ngào ai oán nói:

“Anh có phải ghét em lắm không, không thích một nha đầu nông thôn nghèo như em... Bởi vì có quan hệ giữa cha em và cha anh nên anh mới duy trì đúng không...”

“Tích Duyên, em hiểu lầm rồi kỳ thực anh...” Tôi đúng là không biết nói như thế nào.

“Kỳ thực anh không thích em...” Hà Tích Duyên thống khổ nói: “Em biết, Lưu đại ca. Anh nói anh chỉ muốn đối đãi với em như một người em kết nghĩa...”

Mẹ ơi! vậy thì bằng bất cứ giá nào. Hà Tích Duyên cũng là nữ nhân của của tôi. Nàng nghĩ tôi đang dối lừa nàng thì tôi cũng cần gì phải giả bộ chính nhân quân tử: “Đúng vậy. Đương nhiên là anh muốn em ”làm” em gái!”

Nói đến đây. tôi đúng là bội phục Hán ngữ đa nghĩa!

“A?” Hà Tích Duyên lúc đầu nghe không hiểu tôi nói gì nhưng dù sao nàng cũng là con gái mười tám, suy nghĩ một lúc thì nói: “Lưu đại ca. tại sao anh không đứng đắn chút nào!”

“Nếu như anh đứng đắn thì em lại cho là anh lừa em!” Tôi cười nói: “Xem ra anh phải làm như vậy, thì mới khiến em không loạn tưởng!”

Nói xong tôi cầm bàn tay nhỏ bé của Hà Tích Duyên kéo nàng tới. Hà Tích Duyên không phòng bị, cả thân hình lập tức bị tôi kéo vào lòng.

“Lỗi Lỗi, mì được rồi... À?” Cha nuôi đi tới thấy chúng tôi ôm nhau không khỏi sửng sốt!

Hà Đại Lực sao không hiểu tâm tư con gái của mình cơ chứ. nhưng đó là chuyện của lũ trẻ không tiện can thiệp vào. hiện giờ nhìn thấy như vậy sao không hiểu chuyện gì đang diễn ra! Nhìn con gái mình vui vẻ

nhưng cũng lo lắng. nữ nhân của tôi nhiều như vậy thì có khi dễ con gái lão không? Nhưng nghĩ đến người anh em kết nghĩa thì cũng bình tĩnh lại.

Hà Đại Lực thấy nên tới nhà người anh em kết nghĩa một chút. nên góp một phần sức cho con gái của mình!

“Ách... Chuyện này... hình như là thật bỏ hơi ít. cha lấy thêm một chút nữa... cha không nhìn thấy gì cả. các con tiếp tục...” Hà Đại Lực che mặt lấy cớ nói.

Hà Tích Duyên thấy cha đi thì vội vàng đẩy tôi ra. nghe thấy cha mình nói đoạn sau thì vừa ngượng ngùng vừa xấu hổ cúi đầu.

“Cha nuôi không cần lấy thêm. con ăn không hết!” Tôi vội vàng ngăn cản.

“Cha đã quyết định ngày mai sẽ tới Tân Giang, lâu rồi không gặp cha con hàn huyên, có rất nhiều chuyện phải nói!” Hà Đại Lực quyết định vì tương lai của con mình. Nên quan hệ tốt với ông thông gia!

“Thật sao!” Hà Tích Duyên rất vui vẻ: “Cha. người cuối cùng cũng không làm nữa. con và mẹ cũng đỡ lo. tránh ảnh hưởng tới thân thể!”

“Ừ. nhưng cha với mẹ đi. Vậy thì con tính sao?” Hà Đại Lực không yên tâm nói.

“Cha. người đi cùng mẹ?” Hà Tích Duyên cò chút kỳ quái hỏi.

Hà Đại Lực nhìn thoáng qua tôi ở bên cạnh. Quỷ dị cười nói: “Ha ha. đúng vậy, cha muốn đi nhưng để con lại thì không yên lòng. Vậy con cũng tới nhà Lưu Lỗi ở đi. Có được không?”

“Cha nói gì vậy... hai chúng con chỉ là quan hệ anh em mà thôi...” Hà Tích Duyên tuy rằng rất muốn nhưng bản tính con gái là nhút nhát nổi lên.

Hà Đại Lực sao lại không hiểu: “Cha biết, nói anh em ở cùng nhau có vấn đề gì không?”

“Ha ha. đương nhiên không thành vấn đề gì! Cha nuôi cha cứ yên tâm đem tiểu Duyên giao cho con là được.” Tôi biết Hà Đại Lực nói vậy là giữ thể diện cho con gái mình.

Sau khi hàn huyên với Hà Tích Duyên thêm một hồi. Nhìn đồng hồ cũng không còn sớm. Chủ quán khác cũng thu dọn đồ đạc. vì vậy tôi đứng dậy nói: “Cha nuôi Tích Duyên. Thời gian không còn sớm. chúng ta cũng về thôi. Con đưa hai người trở về.”

“Chuyện này...” Hà Đại Lực bỗng nhiên do dự.

“Làm sao vậy? Có gì không tiện sao?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Không... Không có.” Hà Đại Lực xấu hổ lắc đầu.

“Cha nuôi, chẳng phải con đã mua một căn hộ ở đây sao. sao lại đi hướng này!” Tôi kỳ quái nói.

Trước đây vì để cho Hà Tích Duyên học tập tốt, tôi đã mua một căn nhà ở đây, nhưng đâu phải phương hướng này!

“Chuyện này...” Hà Đại Lực có chút không tự nhiên.

“Rốt cuộc chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

“Lưu đại ca. để em nói cho!” Hà Tích Duyên thở dài nói: “Xin lỗi. cha em bán nhà đi rồi”

“Bán? Các người có khó khăn sao?” Tôi có chút kỳ quái.

“Cũng là cha em có lòng tốt, có một người bà con xa biết cha em ở Bắc Kinh. đồng thời có nhà nên chạy tới vay tiền!” Hà Tích Duyên nói.

“Thế nhưng chuyện đó có quan hệ gì?” Tôi nhìn nàng hỏi.

” Hà Tích Duyên bắt đầu dĩ lắc đầu: “Nhưng người kia mở miệng đòi vay 20 vạn. hấn tưởng cha em phát tài... cha em hỏi là làm gì. Hấn nói là mẹ hấn bị tiểu đường, phí phẫu thuật là 20 vạn.”

“Sau đó các người tin?” Tôi lắc đầu, rõ ràng là gạt người mà!

“Cha em mặc dù cố chút hoài nghi nhưng không biết người này đưa ra bệnh án, cha em tin là thật!”

Hà Tích Duyên nói: “Để cứu người chữa bệnh, cha em đi bán nhà được hơn 40 vạn, đều cho người kia cầm đi!”

613. Chương 63: Chúng Ta Hạnh Phúc.

“Sau đó thì người này biến mất. cha em nghe ngóng mới biết. Đúng là mẹ hắn bị bệnh tiểu đường nhưng đã qua đời từ 3 năm trước!” Hà Tích Duyên nói đến đây có chút ủy khuất nhìn cha mình:

“Em lúc đó cũng có nói một chút. nhưng cha không nghe...”

“Được rồi Tích Duyên, cha nuôi cũng là hảo tâm. Chỉ là người này quá ghê tởm. Hắn là ai. Tên gì, Ở đâu, anh tìm hắn tính sổ!” Tôi hiểu cách làm người của Hà Đại Lực nên không nói gì thêm!

“Lỗi Lỗi. Bỏ đi, đều là thân thích, làm như vậy họ hàng người ta khinh ta!” Hà Đại Lực lắc đầu nói.

Đi qua một ngõ nhỏ đen tối, lại vòng qua mấy lượt cầu thang, Hà Tích Duyên mới gõ cửa, một lát sau bên trong truyền đến thanh âm của mẹ nuôi: “Ai vậy? Là ông Hà sao?”

“Mẹ. là con và cha đã trở về!” Hà Tích Duyên nói.

Cánh cửa kết một tiếng đã mở ra. mẹ nuôi nhìn thấy tôi thì lập tức nhiệt tình: “Lỗi Lỗi. sao con lại tới đây. mau vào nhà đi, con xem điều kiện không tốt lắm. trong phòng...”

“Chào mẹ nuôi!” Tôi hỏi: “Không cần dọn đâu, chỉ cần ngồi được là được rồi!”

“Đều tại lão Hà. trước đã bảo không bán nhà rồi vậy mà còn bán. Ai!” Mẹ nuôi u oán nói.

“Mẹ nuôi, cha nuôi cũng nói với con rồi, bán thì đã bán. với lại không bán thì sau này cũng không ở nữa! ” Tôi nói.

“Không ở nữa?” Mẹ nuôi nghe không hiểu: “Có chuyện gì vậy?”

“Là như vậy, tôi và Lưu Lỗi đã nói, ngày mai tôi tới Tân Giang thăm huynh đệ của tôi!” Hà Đại Lực nói.

” A? Vậy có được không?” Mẹ nuôi không thân với nhà tôi lắm.

“Mẹ nuôi cứ yên tâm. Cha nuôi là anh em kết nghĩa của cha con. Thân như anh em ruột!” Tôi cười nói.

“Tình cảm như vậy thì tốt nhưng lão Hà. Tôi và ông đi thì Tích Duyên tính sao? Nó còn phải đi học!” Mẹ nuôi lo lắng nói.

“Lão bà tử, bà quan tâm làm gì, nhìn hai đứa chúng nó thì biết!” Hà Đại Lực nhìn vợ mình chớp mắt.

Mẹ nuôi sững sốt hiểu ý, cười nói: “A! vậy thì Lưu Lỗi. mẹ nuôi đem Tích Duyên giao cho con!”

“Chuyện này... Mẹ nuôi ngại cứ yên tâm đi!” Tôi có chút xấu hổ nói.

Sau khi về nhà thì các nàng đã ngủ hết. chỉ riêng Trần Vi Nhi là vẫn còn hai hàng lệ thương tâm. tôi bắt đắc dĩ lắc đầu.

Trong ấn tượng của tôi, Trần Dũng đâu phải là người tham tiền tham quyền. Sao lại làm ra hành động như vậy chứ?

Tôi bắt đắc dĩ lắc đầu than thở: “Trần Dũng. nếu người cứ đi thì nể mặt Vi Nhi ta sẽ tha cho một mạng. Nhưng nếu người trở về thì tôi không khách khí.”

Trong một gian nhà. có một nam nhân cười lạnh nói: “Lưu Lỗi. Mà năm mơ cũng không nghĩ tới là tao đâu. tao xem mày chết như thế nào. vốn tao đang không biết dùng quân cờ Lưu Khoa Sinh như thế nào nhưng kết quả lại là mày mang tới. Viêm Hoàng tinh. Ở. nơi đó tao sẽ làm chúa tể.”

Sáng sớm hôm sau. tôi bảo Hứa Nhị tới nhà tôi chờ. vì tôi muốn đi đón Hà Tích Duyên, sau đó thuận tiện đưa cha mẹ nuôi tới sân bay. Nhưng khi lên xe tôi đã thấy Hứa Tuyết Quân ngồi trên đó.

“Tiểu Tuyết, sao em cũng tới đây?” Tôi có chút kỳ quái.

“Một thời gian không gặp anh. lại thấy em muốn đi đón anh nên nó cũng tới!” Hứa Nhị dùng vẻ mặt đau khổ giải thích.

“Lưu Lỗi. anh có chuyện gì sao. nếu vậy thì em không đi nữa!” Hứa Tuyết Quân thấy vẻ mặt của tôi nói.

Đúng là khó quá. đi đón cả nhà lão bà mà lại mang theo Tiểu Tuyết thì thực sự là khó nói. Nhưng không mang theo thì Tiểu Tuyết lại thất vọng!

Tôi nhìn thoáng qua chiếc Rolls-Royce ở phía sau. cùng lắm là cho cha mẹ nuôi ngồi xe này!

“Không có chuyện gì, đi thôi!” Tôi mở cửa lên xe ngồi bên cạnh Hứa Tuyết Quân.

“Lưu Lỗi. đã lâu không gặp. từ lúc anh bộc lộ thân phận, em chưa được gặp anh...” Hứa Tuyết Quân có chút u oán nói.

Vốn trước khi tôi công khai thân phận. thường ra ngoài chơi với Hứa Tuyết Quân. Đồng thời nàng cũng hay tới nhà tôi làm khách!

Nhưng sau khi công khai thân phận rồi thì có quá nhiều chuyện để làm...

“Tiểu Tuyết. xin lỗi. gần đây anh bận quá.” Tôi vội nói: “Hiện tại anh đang bận làm một chuyện cũng là vì tương lai của chúng ta!”

“Chúng ta?” Hứa Tuyết Quân sửng sốt: “Anh nói là chúng ta? Bao gồm cả em sao?” Thanh âm của Hứa Tuyết Quân thực sự vui mừng.

“Đúng vậy. em cũng biết bạn gái của anh rất nhiều, ở trong nước không cho phép kết hôn. Tuy chúng ta không sợ người chỉ trích nhưng con cái chúng ta làm sao bây giờ?” Tôi dừng một chút tiếp tục nói: “Vốn anh định mua một hôn đảo nhỏ sinh sống. Nhưng sau khi gặp nhiều âm mưu thì anh muốn tạo một nơi chỉ riêng cho chúng ta sống hạnh phúc.”

“A!” Hứa Tuyết Quân ngây người, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới tôi lại biểu hiện như vậy. Vậy thì là gì? Tổ tình với mình sao?

Hứa Tuyết Quân ngây ngốc nhìn tôi! Một nơi hạnh phúc... đây là điều mà Hứa Tuyết Quân chưa dám tưởng tượng! Nhưng nàng tinh táo dùng thanh âm vui vẻ nói: “Xin lỗi. là em trách nhầm anh rồi...”

“Việc này sao có thể trách em. là anh nói không rõ...” Tôi cũng bội phục tài ăn nói của mình. dường như ba chỉ tiêu mà mẹ tôi đưa cho. Hiện tại đều dùng hết rồi thì phải?

“Chuyện này... mạo muội hỏi một câu. tôi có thể đi tới nơi hạnh phúc đó không?” Thanh âm của Hứa Nhị truyền tới.

Tôi và Hứa Tuyết Quân liếc mắt nhìn nhau. nhanh chóng giao lưu ánh mắt.

“Anh thực sự là muốn đi chứ!”

“Đúng vậy, đem anh đi cũng được nhưng không làm tài xế nữa mà làm người giữ cửa đi!” Hứa Tuyết Quân hết sức tức giận! Hứa Nhị còn không biết đã bị em gái mình giáng chức.

614. Chương 64: Người Thần Bí.

Cả nhà Hà Tích Duyên đã sớm chuẩn bị xong, đang cùng chủ cho thuê nhà thương lượng bàn giao.

“Các người có thể đi nhưng nửa tháng tiền thuê nhà còn chưa trả hết!” Chủ nhà nói.

“Chuyện này... Chúng tôi ở đúng một tháng, đóng đủ rồi mà!” Hà Đại Lực nói.

“Vấn đề tôi cho các người thuê đã là tiện nghi. hơn nữa theo quy định, các người không tiếp tục thuê thì phải nói cho tôi trước, để tôi còn cho gia đình khác thuê!” Chủ nhà nói: “Ông bây giờ mới nói cho tôi biết. chẳng khác nào bảo tôi để trống nhà một thời gian hay sao!”

“Cha nuôi. chủ nhà nói đúng, hẳn cũng có chỗ khó xử!” Tôi nói!

“Đúng vậy, tiểu tử này nói không sai!” Chủ nhà thấy tôi nói như vậy cũng có chút ngượng ngùng, nói: “Nếu không thì như vậy đi. tiền thuê còn lại là 300 đồng!”

“Cũng được, cũng được!” Có thể bớt được chút nào thì hay chút đó. Hà Đại Lực vô cùng cao hứng!

Sau khi làm xong tôi bảo Hứa Nhị đem mấy cái bao, rương chất lên xe.

Lúc này người trong khu dân cư đã nhiều lên. có người đi tập thể dục. có người đi làm. có người đi ăn sáng!

Khi bọn họ thấy chiếc Rolls-Royce ở đây thì vô cùng kinh ngạc! ở đây toàn là người đi làm công. có xe cũng chỉ là loại phổ thông như Volkswagei. chiếc xe này đúng là làm người ta lác mắt.

Tôi bảo Hứa Nhị vào xe sau nói: “Cha nuôi. mẹ nuôi. mau lên xe đi. hai người ngồi xe này, con và tiểu Duyên ngồi xe trước! ”

“Lão Hà. ông muốn chuyển đi sao?” Một người dân quen hỏi Hà Đại Lực.

“Ha hả. tôi tới nhà con nuôi tôi ở!” Hà Đại Lực vừa cười vừa nói.

“Con nuôi ông? Tại sao tôi chưa nghe tới ông nhắc tới bao giờ?”

Dưới ánh mắt hâm mộ, Hà Đại Lực lên xe rời đi.

Sau khi tiễn cha mẹ nuôi, tôi gọi điện thoại cho bên Tân Giang cử người đi đón.

Hà Tích Duyên có chút địch ý với Hứa Tuyết Quân. tôi đi đón nàng mà còn mang theo nữ nhân khác. điều này làm nàng mất hứng.

Nhưng khi nàng biết, Hứa Tuyết Quân vẫn chưa chính thức ở cùng tôi thì đây là đồng bệnh tương lân. Hà Tích Duyên đã trải nghiệm nỗi khổ này. Hai nữ nhân này nhanh chóng thân thiết với nhau.

Trong xã hội nguyên thủy, sự đoàn kết là mạnh nhất! Tốc độ Viêm Hoàng tộc phát triển phải dùng từ cực nhanh! Khi tôi xuất hiện một lần nữa ở Viêm Hoàng tinh. Nhìn cảnh tượng trước mắt thì sợ ngây người!

Một thành trấn đã hiện lên. nhà xưởng hiệu buôn. học đường hầu như đều có! Mà Tôn Tứ Khổng lại còn xây dựng cho tôi một tòa thần điện!

Viêm Hoàng tộc phát triển nhanh như vậy đã dẫn tới sự chú ý của Lưu Khoa Sinh!

“Ông chủ. Viêm Hoàng Tộc ở phương Bắc phát triển quá nhanh, đã vượt khỏi tầm kiểm soát của chúng ta!” Trong một gian phòng, Lưu Khoa Sinh nhìn vào đồng hồ đeo tay của mình nói.

“Chuyện này tôi đã sớm biết! Cậu có biết ai là người thành lập Viêm Hoàng tộc không?” ông chủ trong đồng hồ cười lạnh nói: “Lại là địch nhân chung của chúng ta... Lưu Lỗi!”

“Cái gì! Là hắn! Hắn sao lại tới được đây!” Lưu Khoa Sinh nghe xong kinh hãi, vốn chỉ nghĩ mình hẳn xuyên việt, ai ngờ cũng có người khác!

Mấy năm thất bại đã làm Lưu Khoa Sinh mất đi ý chí chiến đấu. Chỉ bởi vì một nữ nhân chứ đâu phải thâm cừu đại hận gì. Vậy mà hắn hiện giờ một nữ nhân cũng không có. Năm đó vì sao hắn ngu như vậy; lại đi kết thúc với một siêu cấp cường giả Nếu biết trước thì đã như Quách Khánh, ngạo mạn tứ phương rồi!

Nhưng nhớ lại những chuyện này. Lưu Khoa Sinh không muốn làm chuyện này nữa!

Lưu Khoa Sinh rõ ràng. Hắn không phải là đối thủ của tôi! Nếu nghĩ kỹ lại thì cừu hận cũng không phải không thể hóa giải. Nghĩ thông suốt thì Lưu Khoa Sinh đã mất đi toàn bộ dục vọng của mình.

“Ha ha, tôi cũng không nghĩ tới hẳn lại biết nơi này!” Thanh âm trong đồ hồ đeo tay tiếp tục cắt ngang suy nghĩ của Lưu Khoa Sinh.

“Vậy thì tôi nên làm gì bây giờ?” Lưu Khoa Sinh thở dài hỏi.

“Tích trữ lực lượng chờ đợi thời cơ. phát động tấn công tiêu diệt Viêm Hoàng tộc!” Người trong đồ hồ đeo tay nói.

Đúng là đứng nói thì không biết thất lưng đau, chiếm đoạt Viêm Hoàng tộc? ông nghĩ tôi là đối thủ của hẳn sao? Lưu Khoa Sinh vô cùng phiền muộn nhưng những thứ trên người đều do người thần bí này ban tặng. Lưu Khoa Sinh đành phải kiên trì đáp: “Được rồi! Tôi biết rồi.”

615. Chương 65: Giảng Hòa?

Lúc này chọn lựa vô cùng khó khăn thế nhưng Lưu Khoa Sinh không thể không lựa chọn! Nếu không phục tùng mệnh lệnh từ người thần bí thì tất cả những thứ hẳn có được hiện giờ chỉ là pháo hôi mà thôi!

Nghĩ tới những thứ này, Lưu Khoa Sinh cắn răng liều mạng! Không thành công cũng thành nhân!

Nền văn minh ở Viêm Hoàng tộc phát triển vô cùng nhanh chóng nhưng phải đối mặt với một vấn đề nghiêm trọng! Đó chính là người nguyên thủy không thể hiểu được những quy tắc cho mới!

Ví dụ một số thành thị đã bắt đầu xuất hiện biển “đường dành cho người đi bộ”. Xuất phát từ tập quán đi đường lớn. Mãi dần dần họ thấy đi trên đường này tốt mới chọn nó để đi!

Cho nên nói người của Viêm Hoàng tinh hiện giờ thiếu kiến thức hiện đại!

Thế nhưng nhân thủ bên cạnh tôi có hạn. thủ hạ của Đỗ Tiểu Uy đều là lính đánh thuê. Mặc dù trung thành nhưng bảo bọn họ phụ trách công tác sinh hoạt thì họ không làm được!

Cũng không thể bảo Tôn Tứ Khổng chế tạo thêm người máy nữa! Với lại di dân từ địa cầu cũng không thể! Cho nên khoa học kỹ thuật ở Viêm Hoàng tinh phát triển thì lại càng đau đầu!

Giữa lúc tôi còn đang không có cách giải quyết thì một lão bằng hữu tìm tới.

Hắn tới tìm khiến tôi vô cùng kinh ngạc. Vốn cho rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại hẳn nữa nhưng không nghĩ số phận đôi khi cũng thực kỳ quái.

Lúc này trong biệt thự. tôi có hai vị khách không mời!

Tôi sửng sốt nhưng sau đó lập tức khôi phục bình tĩnh: “Chúng ta tới thư phòng nói chuyện đi!”

Hai người gật đầu cùng tôi lên lầu!

.....

Trong lúc này trên Viêm Hoàng Tinh. Từ Khánh Vĩ thông qua điện thoại mà Tôn Tứ Khổng chế tạo liên lạc với tôi.

“Lưu tổng. sáng hôm nay, đại quân của Bộ tộc Hắc ám phát động tấn công Viêm Hoàng thành!” Từ Khánh Vĩ lo lắng nói.

“Hắc ám bộ tộc? cớ chuyện gì vậy, tại sao họ đột nhiên lại tới? Trước đây không phải là bình an vô sự sao?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Đúng, là do thủ lĩnh của bộ tộc Tập Tập Bỉ xúi giục nên họ mới đánh!” Từ Khánh Vĩ nói: “Bọn họ đang ở ngoài cửa thành tấn công. Hơn nữa vũ khí cũng được hiện đại hóa!”

“Vũ khí hiện đại hóa?” Tôi sửng sốt “Điều này sao có thể?”

“Tôi cũng không hiểu nhưng mà tình hình đúng là như vậy.” Từ Khánh Vĩ cười khổ nói: “Lưu tống, ngài mau tới đây đi!”

“Chờ tôi, tôi sẽ tới ngay!” Tôi ngắt thông tấn khí. trực tiếp Thuận Di tới Viêm Hoàng tinh.

Có chuyện gì vậy, Bộ tộc Hắc ám cũng có trang bị hiện đại? Chẳng lẽ trong Viêm Hoàng tộc có nội gián đem bí mật truyền sang bên kia?

Không có khả năng này, toàn bộ đều là do Tôn Tứ Khổng nắm, đâu có truyền ra ngoài! Bỗng nhiên, tôi nhớ lại một tin tức, Thủy Bối Sơn đã từng nói với tôi. Ở Bộ tộc Hắc ám cũng có một vị thần giống như tôi!

Chẳng lẽ cái cái tên thần hắc ám này cũng là người xuyên việt!

Càng ngày càng lộn xộn! Vốn tôi tưởng rằng mình tới Viêm Hoàng hưởng thụ cuộc sống, ai ngờ sự việc lại liên tiếp kéo tới!

Từ Khánh Vĩ nói: “Hiện chúng ta phải làm sao? Dùng lực lượng vũ trang tiêu diệt hAV bắt họ làm tù binh?”

Tôi nhìn những trang bị kia thì cau mày, những chiếc xe tăng kia phải ở trên địa cầu mới đúng chứ? Chẳng lẽ trên tinh cầu này còn có một nền văn minh khác?

Nhưng lúc này Lưu Khoa Sinh đột nhiên phát tín hiệu. muốn đàm phán với người trong thành!

“Lưu tống, Bộ tộc Hắc ám phát tín hiệu. muốn đàm phán với người cao nhất của Viêm Hoàng tộc. ngài xem...” Từ Khánh Vĩ nói.

“Đàm phán?” Tôi sửng sốt nhưng vẫn nói: “Được. phái một phi thuyền trí năng ra ngoài đón thần Hắc Ám vào!”

Tôi vốn không nghĩ đối phương sẽ đồng ý, hai bên đang chiến tranh lại mời thủ lĩnh của họ vào. Thì thực sự đối phương là mạo hiểm!

Nhưng ngoài dự liệu của tôi, đối phương lại dễ dàng đáp ứng! Điều này làm cho tôi nghi hoặc. Đối phương rốt cuộc muốn làm gì? Vô duyên vô cớ tới công thành, trong lúc công thành lại muốn tới đàm phán!

Càng khiến tôi kinh ngạc hơn là người bước xuống phi thuyền! Lưu Khoa Sinh! Lại là Lưu Khoa Sinh!

Trong lúc nhất thời tôi thực sự không biết làm gì - có phải tôi với hắn có duyên? Hay là số mệnh đã an bài?!

“Đã lâu không gặp. Lưu Lỗi!” Lưu Khoa Sinh dường như đã đoán người trong thành là tôi, chẳng chút kinh ngạc tự nhiên nói.

“Mày đã sớm biết là tao?” Tôi có chút kỳ quái nhìn Lưu Khoa Sinh.

“Cũng không tính là sớm. tôi cũng mới biết trước đây không bao lâu!” Lưu Khoa Sinh nói.

“Nói ra mục đích của mày đi. mày tìm tôi báo thù hay là còn chuyện gì?” Tôi thở dài nói. Tiểu tử Lưu Khoa Sinh này nhiều lần tìm tôi gây phiền phức, tôi đã rất phiền vì hắn.

“Báo thù?” Lưu Khoa Sinh tự giễu cười cười: “Lưu Lỗi. không nên nói móc. Tôi không muốn nhắc lại chuyện trước đây. Huống chi tôi và cậu đâu có thâm cừu đại hận gì.”

“A?” Tôi sửng sốt. Người này rốt cuộc đang làm cái gì vậy, hình như muốn giảng hòa với tôi?

“Mày nói cái gì? Mày lập lại lần nữa xem nào?”

“Lưu Lỗi. tôi hiện giờ là thủ lĩnh của Bộ tộc Hắc ám. muốn bàn với cậu về chuyện phát triển của Viêm Hoàng tinh. chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện không?” Lưu Khoa Sinh bình tĩnh nói.

616. Chương 66: Thỉnh Cầu.

“Thật không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt trong tình huống thế này!” Lưu Khoa Sinh có chút cảm khái nói.

“Tôi cũng không ngờ.” Tôi nhàn nhạt nói. Tôi không cổ hủ cảm gì với Lưu Khoa Sinh nhưng cũng không có cừu hận gì. Lúc trước hắn thích Triệu Nhan Nghiên cũng không sai, chỉ là cách làm thái quá mà thôi.

Trong thế giới này thường là như vậy, thắng làm vua thua làm giặc! Nếu không phải tôi có thực lực mạnh thì người thua đã là tôi rồi! Không thể nói rõ ai đúng ai sai nhưng người thắng trận thường là người mang chân lý.

“Lưu Lỗi. Lần này tôi tới không phải đối địch với cậu!” Lưu Khoa Sinh thản nhiên nói: “Tôi biết thực lực của mình cũng không đủ!”

Nói xong Lưu Khoa Sinh đứng dậy hết sức nghiêm túc vái tôi một cái. nói: “Nhưng chuyện trước đây mà tôi làm là sai. Thành thực xin lỗi cậu và Nhan Nghiên, mong hai người có thể tha thứ!”

Tôi trợn mắt nhìn địch nhân trước mắt này, hắn cúi đầu với tôi? Chuyện này là sao vậy? Chẳng nhẽ có sự lừa gạt? Nhưng mà nhìn bộ dáng hắn đầu giống như gạt người!

Thận trọng tôi dùng tinh thần lực dò xét não bộ hắn một phen. giống y như Trần Dũng, tôi không cảm nhận được gì trong não của hắn.

Tôi biến sắc lạnh lùng nói: “Lưu Khoa Sinh. mày giả bộ thật giống, đúng là tao đã khinh thường mày!”

“Cái gì?” Lưu Khoa Sinh sửng sốt: “Tôi không giả bộ. Chỉ đang nói suy nghĩ trong lòng!”

“Lưu Khoa Sinh. tao là một dị năng giả. tin tưởng mày cũng biết, Tao không cảm thụ được suy nghĩ của mày!” Tôi không muốn đùa với hắn nữa trực tiếp nói rõ.

“Tôi...” Chẳng lẽ! Lưu Khoa Sinh bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó. vội vã lấy cái thông tấn khí xuống nói: “Nhất định là cái thứ đồ xấu xa này, không biết có nghe lén cuộc nói chuyện của chúng ta hay không!”

Tôi nửa ngờ nửa tin tiếp nhận cái đồng hồ mà Lưu Khoa Sinh đưa cho.

Lần này tôi dò xét ý nghĩ của Lưu Khoa Sinh thì nhận thấy người này đang nghĩ gì!

Không sai! Lưu Khoa Sinh đang có ý nghĩ giảng hòa. hóa ra tôi hiểu lầm hắn!

Hơn nữa. tôi còn từ trong đầu hắn biết được những chuyện trước kia!

Nguyên nhân hắn xuyên qua làm cho tôi dở khóc ở cười! Hóa ra là vì đá hồng TV. Sau khi tới Viêm Hoàng tinh Lưu Khoa Sinh dựa vào mồm mép của mình có được địa vị như ngày hôm nay. Sau đó hắn còn gặp một người thần bí!

Lưu Khoa Sinh cũng không biết người thần bí này là ai. Khi hắn gặp Lưu Khoa Sinh thi đội một cái mũ thật to. không ai biết dung mạo của hắn!

Thực lực của hắn vô cùng cường hãn. có thể nói là hô phong hoán vũ! Lưu Khoa Sinh chính là dựa vào người thần bí kia mới bước tới địa vị thần hắc ám!

Dưới sự trợ giúp của người thần bí. Lưu Khoa Sinh nhận được trang thiết bị. Vì vậy mới được coi là một tồn tại như thần! Hơn nữa người thần bí này đã đưa cho Lưu Khoa Sinh một cái thông tấn khí, có thể phóng ra hỏa cầu và thiểm điện các loại gì đó. người nguyên thủy vô tri, đương nhiên tưởng là Lưu Khoa Sinh biết pháp lực!

Lần chiến tranh này cũng là do người thần bí hạ lệnh. Lưu Khoa Sinh mới bắt buộc phải tiến hành! Các xe tăng kia cũng là do người thần bí cung cấp, ngoài ra còn nhiều vũ khí hiện đại khác. Thế nhưng Lưu Khoa Sinh không dùng tới. mục đích lần này đã nói rõ với tôi!

“Không ngờ hai chúng ta cũng có thể tâm bình khí hòa ngồi nói chuyện như thế này!” Tôi cầm lấy cái đồng hồ của Lưu Khoa Sinh sau đó nói: “Hiện tại tôi sẽ cho người xem xét công năng của nó một chút, nhưng dường như nó không phải một công cụ nghe lén.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Lưu Khoa Sinh đã thực hiện hành động phản bội, nhưng thủ đoạn của người thần bí khiến hắn phải sợ hãi!

Tôi giao thông tần khí cho Tôn Tứ Khổng, để hắn nghiên cứu.

Mà tôi và Lưu Khoa Sinh bắt đầu nói về những vấn đề lâu dài của Viêm Hoàng tinh. Đương nhiên, tôi không đem quyền chủ động giao cho Lưu Khoa Sinh. Bởi vì hắn còn chưa đáng để tôi tin nhiệm như vậy!

Lưu Khoa Sinh lần này tới đây đã chấp nhận nhượng bộ. nhưng hắn vẫn bảo trì một quan điểm. đó là duy trì quyền lực như thần của hắn ở Bộ tộc Hắc ám.

Đương nhiên, tín ngưỡng là một thứ khó cưỡng, yêu cầu của Lưu Khoa Sinh làm tôi trầm ngâm hồi lâu! Lợi dụng tôn giáo phát động chính biến. lịch sử đã thực hiện không biết bao nhiêu lần rồi! Cho nên chuyện này không thể khinh thường, tôi cũng chưa rõ. Lưu Khoa Sinh có dị tâm muốn chia rẽ Viêm Hoàng tinh hay không!

Cho nên tôi do dự! Lưu Khoa Sinh dường như nhận ra cười nói: “Lưu Lỗi. tôi biết cậu lo lắng. Nếu như cậu hoài nghi tôi thì có thể phái người tới giám thị. Tôi nghe nói cậu có thể dùng tinh thần ấn ký khắc vào trong đầu người khác. không cho người ta phản bội.”

617. Chương 67: Tin Tức Thứ Nhất.

“Lưu Lỗi. nói thật chứ. tôi ước ao một cuộc sống như của cậu. một cuộc sống tiêu dao tự do!” Lưu Khoa Sinh nói: “Mỗi người đều truy cầu quyền lợi. truy cầu tiền tài, đến cuối cùng đều để người khác tôn trọng mình. coi mình là người trên! Mà cậu mỹ nữ nhiều như mây. không phiền nào gì cả! Cho nên tôi rất ước ao. nếu như thành thần Hắc Ám thì tôi cũng được sự tôn trọng của mọi người, cũng có thể giả bộ. cũng có thể ra ngoài tán gái...!”

Tôi đổ mồ hôi, không nghĩ tên Lưu Khoa Sinh lại có ý nghĩ như vậy!

“Cậu hết hi vọng với Triệu Nhan Nghiên chưa?” Tôi bỗng nghĩ tới một vấn đề rất trọng yếu.

“Đương nhiên không hết. từ nhỏ tôi đã ái mộ nàng! Nhưng cậu yên tâm. tôi chỉ là ngưỡng mộ mà thôi.” Lưu Khoa Sinh có vẻ thành thực.

Nửa giờ sau đó. Tôn Tứ Khổng đem thông tấn khí lại cho tôi, thần sắc hắn vô cùng trầm trọng: “Thiết bị này vô cùng tiên tiến, tương tự những phát minh của chúng ta, là sản phẩm khoa học kỹ thuật công nghệ cao nhưng không có tác dụng nghe lén!”

Lưu Khoa Sinh nghe thì thở dài một hơi. Biểu hiện của tôi lại ngưng trọng...

Sau khi đàm phán bí mật xong. Lưu Khoa Sinh trở lại tuyên bố: “Hội đàm thất bại!” Toàn bộ quân đội hắc ám bộ tộc cũng giả bộ bại trận. quay về.

“Đình Văn Phong đi tìm anh đã mấy lần rồi!” Lưu Duyệt nhìn tôi nói

“Đình Văn Phong?” Tôi sửng sốt, đây chẳng phải là người thừa kế Đình gia hay sao!

“Hắn tìm anh có chuyện gì không?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Có thể là chuyện nữ nhân.” Lưu Duyệt nhàn nhạt nói Dường như không cao hứng lắm.

“Chuyện nữ nhân? Đình Văn Phong tìm anh? Em hình như đang tức giận?”

“Không có!” Lưu Duyệt trợn mắt nhìn tôi, có chút tức giận nói: “Mau đi tìm Đình Văn Phong đi. hình như hắn đang rất vội. Hứ! đi đâu cũng lưu tình!”

Tôi lưu tình? Tôi không hiểu nhìn Lưu Duyệt, hình như là nàng ăn dấm chua thì phải!

Tôi gọi điện thoại cho Đình Văn Phong.

“Lão Đinh. tìm tôi có chuyện gì không?” Sau khi điện thoại được nối tôi vội vàng hỏi!

“Lưu... tiên sinh...” Đinh Văn Phong không biết xưng hô với tôi như thế nào cho phải.

“Cứ gọi tôi là lão đại như trước, hoặc là Lưu Lỗi cũng được!” Tôi nói.

“Được. lão đại!” Đinh Văn Phong nói: “Anh còn nhớ Vương Thư không?”

“Vương Thư? Cô gái nước R?” Tôi hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

“Nàng Có chút phiền phức!” Đinh Văn Phong nói: “Nàng bị bọn xã hội đen bắt đi đóng phim AV!”

“Cậu nói cái gì? Bị xã hội đen ép buộc?” Tôi nghe xong không khỏi tức giận: “Chuyện này là sao? mau nói cho tôi biết!”

“Lão đại cậu lên mạng, đọc xong tin tức đó là sẽ biết!” Đinh Văn Phong nói.

Tôi vội vàng đi tới thư phòng, mở máy vi tính. Lên MSN. có một tin tức đã gửi cho tôi.

Đó là báo chí nước R đưa tin. có một cô gái tên là Vương Thư. vì cha bị phá sản nên bị buộc đi đóng phim AV.

“Cậu làm sao biết?” Tôi thông qua MSN nhắn cho Đinh Văn Phong.

“Tôi vô tình tìm được...” Đinh Văn Phong á ngại.

Cho vay nặng lãi? Vì cha trả nợ? Đóng phim AV? Tôi nổi giận đùng đùng hướng Quách Khánh hỏi số của Hoàn Lộ Kính Bát.

“.....” Vừa mới nối điện thoại, đã một tràng tiếng nước R truyền tới.

“Hoàn Lộ Kính Bát? Tôi là Lưu Lỗi!” Tôi nói.

“Xin chào ông chủ. ông có gì phản phó!” Hoàn Lộ Kính Bát nói.

“Các người thật tốt đấy, dám ép con gái đi đóng phim AV?” Tôi vô cùng tức giận nói.

“Ép con gái đóng phim AV?” Hoàn Lộ Kính Bát sững sốt nói: “ông chủ. chúng tôi chưa bao giờ làm loại chuyện này!”

“Thật không?” Vì vậy tôi đem chuyện Vương Thư nói lại cho hắn một lần.

Hoàn Lộ Kính Bát đương nhiên nhớ Vương Thư là của ai, nên vội vã giải thích: “ông chủ, cho vay nặng lãi là nhưng tổ chức ngoại vi. không có liên quan gì tới chúng tôi!”

“Được. lập tức tìm Vương Thư. sau đó diệt tổ chức kia cho tôi!” Tôi ra lệnh.

“Dạ. ông chủ. tôi biết rồi!”

Hoàn Lộ Kính Bát gọi điện thoại tới báo cáo cho tôi biết đã diệt tổ chức kia. Đồng thời hôm trước. Vương Thư bị kinh sợ cho nên chưa bị bắt đi đóng phim AV. đồng thời hỏi tôi xin thị thị như thế nào. Tôi trầm ngâm một chút. bỗng nhiên cổ cổ một ý niệm hiện lên trong đầu!

Sau đó tôi liên tục phản phó cho Hoàn Lộ Kính Bát.

Tôi gọi điện thoại cho Đinh Bảo Tam nói cho hắn biết chuyện này, người này thờ dài một hơi, dù sao nàng là bạn của hắn.

Thế nhưng tôi vạn lần không ngờ. sự kiện nước R này là một âm mưu nhắm trước vào tôi!

“Người bên kia chuẩn bị xong chưa?” “Không có vấn đề.”

“Được rồi, chúng ta bắt đầu kế hoạch, một con cờ có biến thế nhưng không ảnh hưởng tới đại cục. vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu tiến hành!”

“Rõ!”

618. Chương 68: Cùng Triệu Nhan Nghiên Nói Chuyện.

Tôi gật đầu, tôi biết Triệu Nhan Nghiên bình thường đều hì hì hà hà với tôi, rất ít khi nghiêm túc như vậy!

“Được. chúng ta về phòng ngủ nói chuyện đi.” Đi tới phòng ngủ. tôi tiện tay bày một kết giới. vì trong tình hình này khó có thể bảo đảm người khác nghe trộm hay không!

Lúc này Triệu Nhan Nghiên nói cho tôi một chuyện vô cùng khiếp sợ, không thể tin chuyện này lại là thực!

“Em cũng không biết mình có năng lực này khi nào. nó làm em nhớ lại một số chuyện trước đây!” Triệu Nhan Nghiên nói: “Còn có cả những chuyện của chúng ta ở kiếp trước!”

Tôi đã sớm biết Triệu Nhan Nghiên cũng trọng sinh về bên cạnh tôi. Chỉ là ký ức chưa thức tỉnh mà thôi.

Tôi hết sức trịnh trọng gật đầu nói: “Nếu là như vậy anh sẽ lưu ý! Mà em cũng phải chú ý an toàn. mục tiêu bọn họ là anh. Có thể liên lụy sang em! Tuy rằng anh không biết sau lưng Trần Dũng là một nhân vật gì. thế nhưng cho dù hấn bị ép hay là tự nguyện, thì cũng chỉ là một quân cờ mà thôi!”

“Em sẽ chú ý, kỳ thực anh không cần lo lắng. Ha hả. hiện tại năng lực của em không kém anh đâu!” Triệu Nhan Nghiên cười cười nói: “Ví dụ như. em biết trong đầu anh hiện giờ rất lo lắng cho chúng em. nhưng cũng nghĩ tới một cô gái khác tên là Vương Thư!”

“Cái gì? !” Tôi sửng sốt. tôi không ngờ tinh thần lực của Triệu Nhan Nghiên lại mạnh như vậy, ngay cả tư tưởng của tôi cũng có thể biết!

“Cho nên anh không cần lo lắng. anh yên tâm đi làm chuyện đi. em tự bảo vệ được mình!” Triệu Nhan Nghiên nói.

Tôi gật đầu. thâm tình nhìn Triệu Nhan Nghiên nói: “Làm khó cho em rồi...”

“Việc này có gì là khó. người kiếp trước em thích cũng là anh mà! Ngốc ả!” Triệu Nhan Nghiên khẽ cười nói.

“Ách... Kỳ thực ý của anh là, em ở nhà cũng có nguy hiểm như vậy. anh lại tới nước R.”

“Đi tìm chết đi!” Triệu Nhan Nghiên liếc tôi một cái nói: “Nói cho anh biết. đây là người cuối cùng. sự nhẫn nại của em cũng có hạn thôi đấy! Sau này khi chúng ta tới Viêm Hoàng tinh! Đến lúc đó anh thu liễm lại cho em. em không thích nữ nhân nguyên thủy!”

“A?” Tôi thật không biết nên trả lời như thế nào. vậy còn Thủy Linh Nhi thì làm sao bây giờ?

Đã chuẩn bị xong các thứ để rút khỏi Địa cầu nhưng tôi không muốn làm rầm rộ!

Rất may mắn là ở nước R. một nữ nhân của tôi chưa bị vũ nhục. Nhưng sự thuần khiết của Vương Thư không biết có thể bảo trì được bao lâu nữa.

Vốn những người ép Vương Thư đóng phim AV muốn hành động nhưng khi phát hiện Vương Thư là một xử nữ thì lập tức dừng lại. Bởi vì một cuốn phim phá thân có thể bán được số tiền cực lớn! Cho nên vì lợi ích kinh tế bảo trì cho Vương Thư được sự thuần khiết.

Sau khi diệt trừ Trạch Tinh Đằng Nhị. công ty của cha Vương Thư không ngừng phát triển, đồng thời bị người ta đổ kị theo dõi!

Họ tập hợp với nhau lại. đồng loạt tấn công vào công ty của cha Vương Thư. Kết quả có thể nghĩ. công ty phá sản là chuyện nhỏ thiếu tiền là chuyện lớn! Nếu không đủ tiền trả nợ thì cha Vương Thư sẽ bị bắt đi ngồi tù, đây là mâu thuẫn lớn nhất của nàng.

Thân là một nữ nhân muốn có nhiều tiền trả nợ cho cha. không còn nghề nào khác là làm nghề không vốn!

Thế nhưng cho dù bán thân thể có kiếm được nhiều tiền không? Đóng một bộ phim cũng được 100 vạn, thế nhưng cha nàng lại thiếu của người ta tới tận 300 triệu, muốn trả nợ ít nhất cũng phải đóng 300 bộ phim,

một ngày một đêm đóng một phim cũng phải trong một năm mới hết nợ! Nhưng đây lại là cho vay nặng lãi, đóng hết đời cũng không trả hết nợ được!

Hơn nữa trong cái nghề này, người mới xuất hiện lớp lớp, cuối cùng nàng cũng xuống dốc. Cho nên không biết đóng được bao lâu!

Vương Thư còn suy nghĩ. Sau khi mình đóng phim được tung ra, bạn bè người thân sẽ nghĩ như thế nào, đây mà điều nàng vô cùng sợ hãi.

Lại nói người hãm hại công ty của cha Vương Thư đã bị Hoàn Lộ Kính Bát tìm người tới cảnh cáo. Không muốn biến mất thì phải bồi thường tổn thất. Có công ty cự tuyệt, kết quả sau một đêm, giám đốc công ty đó biến thành người tàn tật.

619. Chương 69: Trêu Đùa Vương Thư.

Sau khi thân phận tôi công khai thì một câu nói ảnh hưởng tới tiền đồ của hần hẩn lại càng cố gắng.

Hoàn Lộ Kính Bát vợ vét tài sản của mấy công ty, bắt bọn họ bồi thường phi tổn thất. Tổng cộng công ty của cha Vương Thư thiệt hại chưa tới một tỷ yên. vậy mà Hoàn Lộ Kính Bát lại bắt họ mỗi nhà phải đền bù một tỷ yên!

Các công ty này đều bất bình thế nhưng Hoàn Lộ Kính Bát là ai, người ta là tổ chức hắc đạo. Sẽ không mặc cả, một câu không hợp là cho mày tiêu thất!

Giám đốc công ty trong một đêm biến thành người tàn tật kia, tàn tật rồi vẫn phải bỏ ra 1 tỷ. Nếu không thì đêm hôm sau lại không biết mình có bị ngã lầu mà chết không.

Vương Thư chưa biết tình hình nên vẫn vô cùng lo lắng.

Giữa lúc Vương Thư không biết nên làm thế nào thì cửa phòng bị đẩy ra, Hoàn Lộ Kính Bát đi đến.

Vương Thư không nhận ra hần là ai, nên nghĩ hần là một người xấu. Mà Hoàn Lộ Kính Bát hiện tại muốn giả bộ làm người xấu!

“Đã hiểu chưa, cô phải thay cha cô trả nợ!” Hoàn Lộ Kính Bát lạnh mặt nói.

“Tôi còn có lựa chọn sao?” Vương Thư nhìn người trước mặt cười lạnh nói.

“Đương nhiên, lần này tôi tới thông báo cho cô một tin tức tốt!” Hoàn Lộ Kính Bát nở nụ cười.

“Tin tức tốt? Cái tin tức tốt gì?” Vương Thư vô thức lắc đầu: “Với tôi có tin tức tốt gì hả!”

“Lần này tuyệt đối là một tin tức tốt,... ít nhất... cô cũng có một lựa chọn, nếu chọn người này thì cô sẽ được vạn người hâm mộ, đồng thời thực hiện được ước mơ của mình!” Hoàn Lộ Kính Bát nói.

“Thật không?” Vương Thư nghe xong kích động, nhưng lập tức trở lại bình thường: “Ông đang gạt tôi, sao tự dưng tôi lại có lựa chọn được? Tôi là một nữ nhân, tôi còn cái gì khác để trả tiền đâu, đừng có nói với tôi là một người nào đó coi trọng tôi, nhận trả giúp nợ cho tôi!”

“Ha hả, tiểu thư, cô thật thông minh!” Hoàn Lộ Kính Bát vỗ tay nói: “Không sai tôi muốn nói chính là điều này, có một ông chủ coi trọng cô, muốn thay cô trả nợ!”

“Coi trọng tôi? Đùa cái gì vậy, tôi không phải là minh tinh cũng không phải danh gia vọng tộc, làm gì có ai coi trọng?” Vương Thư tự giễu nói: “ông nghĩ chuyện này có thể sao?”

“Thế nhưng...” Hoàn Lộ Kính Bát nghĩ có thể nhanh chóng đem nàng tới gặp ông chủ, nhưng nàng này lại không tin mình.

“Làm sao vậy? Không nói được? Bị tôi vạch trần rồi hả?” Vương Thư cười lạnh nói.

Hoành Lộ Kính Bát nghe vậy thì phiền lòng. chỉ có thể tiếp tục nói tiếp: “Vương tiểu thư. tôi nói thật. kỳ thực lần này người trợ giúp cô là một người Hoa. người đó muốn gặp cô!”

“Người Hoa? Gặp tôi?” Vương Thư sững sốt, chẳng lẽ là bạn học mình? Nhưng nàng không có bạn học nào nhiều tiền như vậy... là ai chứ?

Lẽ nào...là hắn? Trước mắt Vương Thư xuất hiện một hình bóng. Không có khả năng, nang lắc đầu.

Một thời gian dài hai người đã không liên hệ. sao hắn có thể biết chuyện để giúp nàng chứ?

Hơn nữa lấy phong cách làm việc của hắn. người uy hiếp mình còn sống được hay sao. Vậy người trước mặt này còn sống được sao?

“Có thể dẫn tôi đi gặp hắn không?” Vương Thư tò mò nhìn Hoành Lộ Kính Bát nói!

“Có thể. nhưng cô phải lựa chọn. đáp ứng hay không?” Hoành Lộ Kính Bát nói: “ông chủ kia rất bận, không có thời gian ở lại chỗ này.”

“Tôi còn có lựa chọn thứ ba không?” Vương Thư do dự một chút hỏi.

“Không có!” Hoành Lộ Kính Bát khẳng định nói.

“Vậy được rồi. Tôi đi với ông.” Vương Thư bắt đầu đi lắc đầu đi theo Hoành Lộ Kính Bát.

Nhìn hành lang đang đi. Vương Thư cực kỳ sững sốt

“Đây là nơi nào? ông rốt cục là ai? Tại sao lại biết nơi này?”

“Tôi là người nào không quang. Biết nơi này cũng không quan trọng! Quan trọng một lát nữa cô gặp người kia sẽ rõ tất cả!” Hoành Lộ Kính Bát nói.

Vương Thư nghe xong gật đầu. bây giờ nang không còn lựa chọn nào khác. chỉ đi bước nào tính bước đó mà thôi!

Sau khi tới một gian phòng, Hoành Lộ Kính Bát ngừng lại chỉ vào nói: “Ồ trong này, cô tự đi vào được rồi!”

“Ồ đây? Tôi?” Vương Thư hít một hơi thật sâu, gõ cửa.

“Không cần gõ cửa. cô tự mình vào đi.” Hoành Lộ Kính Bát nhắc nhở.

“A.” Vương Thư gật đầu cắn răng một cái. bước vào phòng. Trong àn vọng vô cùng sạch sẽ. có một nam nhân trẻ tuổi, đang ngồi đọc báo!

“Xin chào... Tôi...” Vương Thư không biết nên nói gì, nam nhân này dường như không chú ý.

“Ngồi đi.” Tôi cố ý thay đổi thanh âm. chỉ cái ghế sofa.

“A...” Vương Thư đi tới chiếc ghế. cẩn thận ngồi xuống. Nhưng nàng chỉ ngồi một nửa mông. Mà Vương Thư thẳng lưng thân thể cứng đờ.

“Cô có bạn trai không?” Tôi hỏi.

“A?” Vương Thư sững sốt. không nghĩ tới tôi sẽ hỏi vấn đề này, do dự một chút đáp: “Không có!”

“A, vậy cô có thích ai không?” Tôi tiếp tục hỏi.

620. Chương 70: Mê Cục (1)

Trong đêm đó. người ta đã tặng mình một bộ quần áo. mình vẫn còn cất kín trong tủ.

Đó là kỷ niệm, mang tới cho mình tình yêu và hạnh phúc!

Một tiểu cô nương bán ma lạt thẳng, lại trở thành một phu nhân có bảo tiêu đi theo. Trần Vi Nhi biết hẳn ngoài hoa tâm ra thì không có khuyết điểm gì khác.

Hôm nay Trần Vi Nhi cố ý không cho bảo tiêu đi, một mình đi tới nhà hàng của mẹ mình. để hỏi thăm tin tức về anh mình. Trần Dũng!

Kết quả. câu trả lời của mẹ làm nàng thất vọng, đó là đã lâu rồi không gặp Trần Dũng!

Trần Vi Nhi đứng thất thần ở chợ bán thức ăn.

“Chị Vi Nhi!”

Bỗng nhiên có người gọi mình. Trần Vi Nhi vội vã xoay người sang.

“Tiểu Vũ, là em sao. sao em lại ở chỗ này?” Trần Vi Nhi kinh ngạc phát hiện. người tới là Tiểu Vũ, bán đá trước quán của mình!

“Ha hả, em đi bán đá!” Tiểu Vũ chỉ chỉ vào rương đá trên lưng mình nói: “Chỗ bị người ta chiếm mất nên em chuyển sang bán lưu động!”

“Bị chiếm chỗ?” Trần Vi Nhi sững sốt.

“Đúng vậy, sau khi chị đi không lâu thì đất bị người ta chiếm luôn. em là gái tranh với người ta không tiện!” Tiểu Vũ nói.

“Hóa ra là như vậy! Em gần đây thế nào? Có có người nào khi dễ em không?” Trần Vi Nhi chợt nhớ tới. Minh và Tiểu Vũ năm đó đều là những người bán hàng ở chợ này, đều là người có xuất thân hàn vi.

“Không có...” Tiểu Vũ thần tình có chút mất tự nhiên nhưng lập tức khôi phục bình thường: “chị Vi Nhi. Sao chị lại tới đây?”

“A, chị đi ngang qua đây, nên có chút hoài niệm.” Trần Vi Nhi thở dài nói.

“Ha hả. được rồi. Vi Nhi. chị mua cho em một cây đá!” Nói xong Tiểu Vũ lấy một cây đá đưa cho Trần Vi Nhi.

“A? Không cần. chị không dùng nó...” Trần Vi Nhi vội xua tay.

“Thế nào. nghe nói chị Vi Nhi có bạn trai nhiều tiền. nên khinh thường người như em à?” Tiểu Vũ giả vờ tức giận nói:

“Chị..đương nhiên không phải!” Trần Vi Nhi lắc đầu: “Được rồi, chị mua là được chứ gì!”

“Vậy mới được!” Tiểu Vũ cầm cây đá đưa cho Trần Vi Nhi.

“Này. bao nhiêu tiền một cây đá?” lúc này có một người qua đường hỏi Tiểu Vũ. “Không còn!” Tiểu Vũ trực tiếp từ chối.

“Không còn? Tiểu Vũ trong rương của em không phải là vẫn...” Trần Vi Nhi vừa mới thấy trong rương của Tiểu Vũ vẫn còn đá. nhưng tại sao lại nói là không còn? Thế nhưng Trần Vi Nhi nói chưa hết lời. thì trước mắt hoa lên, ngã sang một bên.

Tiểu Vũ vội đỡ Trần Vi Nhi. nhìn những người qua đường đứng xem khiêu trách: “Nhìn cái gì. bạn của tôi bị ngã. tôi cần đưa đi bệnh viện!”

Nghe tiếng động cơ xe, Tiểu Vũ quay sang thì một chiếc xe dừng lại cách đó không xa. Cửa xe mở ra. từ bên trong có hai người đi ra kéo Trần Vi Nhi lên xe.

... ..

“Tôi...” Vương Thư không hiểu. người trước mặt này muốn làm gì?

Bây giờ mình còn thích hắn không? Có! Vương Thư không thể không thừa nhận. mỗi khi nhớ tới hắn thì tâm tình lại kích động.

Nghĩ tới đây Vương Thư khẳng định gật đầu nói: “Có, có rồi.”

Có phải là tôi không? Tôi vô cùng khẩn trương hỏi: “Có rồi? Hắn là ai vậy?”

“Anh muốn làm gì!” Vương Thư nghe thì cả kinh! Bởi tôi quá kích động nên thanh âm nghe như có vẻ là đang vui mừng!

“Chỉ là hỏi một chút mà thôi.” Tôi ý thức được ngữ khí của mình không hợp, cho nên vội vàng điều chỉnh.

“Tôi không nói cho anh biết.” Vương Thư nói.

“Hắn cũng là người Hoa?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Hừ, đúng thì thế nào, thế nhưng tôi sẽ không nói cho anh biết là ai đâu!” Vương Thư kiên quyết nói.

“Có thật không? Nhưng tôi lại biết hắn là ai!” Tôi tăng thêm ngữ khí.

Vương Thư lắc đầu: “Với lại tôi cũng không biết hắn có thích tôi hay không, ông cần gì phải biết!”

“Thế cô không muốn biết tôi là ai hay sao?” Tôi hỏi ngược lại.

“Anh...” Vương Thư lời còn chưa nói hết, tôi đã đặt tờ báo lên trên bàn.

“Sao là anh!” Vương Thư cả kinh kêu lên, trên mặt hiện lên sự vui mừng.

“Tại sao không thể là tôi?” Tôi mỉm cười đứng lên tới: “Tôi còn muốn biết người trong miệng cô có phải là tôi hay không?”

“Không phải!” Vương Thư đột nhiên tức giận nói: “Anh tưởng đùa như vậy là hay lắm hay sao?”

“A?” Tôi sửng sốt, vừa rồi còn êm đẹp sao lại trở mặt rồi! “Vương Thư, cô làm sao vậy? Mất hứng sao?”

“Mất hứng? Hừ, muốn làm một ông chủ lớn, dùng tiền mua lòng tự trọng của tôi đúng không?” Nói xong nước mắt Vương Thư chảy xuống:

“Anh có biết mấy ngày qua tôi như thế nào không? Thống khổ mâu thuẫn, phải quyết định những việc mình không thích, hạ quyết tâm bao nhiêu tôi mới tới gian phòng này không?”

Tôi biết mình quá đáng nên vội vã đi qua định an ủi nàng.

“Anh thích trêu đùa người khác đúng không? Thích xem tôi xấu mặt đúng không? Thấy tôi thống khổ thì anh sung sướng đúng không? Trong lòng tôi còn đang rối bời vậy mà anh lại ở đây đùa giỡn tôi!”

“Vương Thư... Tôi không có ý định như vậy...” Tôi vội nói: “Kỳ thực, tôi chỉ muốn biết người trong lòng cô có phải là tôi hay không thôi.”

621. Chương 71: Mê Cục (2)

“Em tiếp tục ngủ đi!” Một cái khăn tay trùm lên trên mặt Trần Vi Nhi. Nàng lập tức hôn mê.

“Tiểu Vũ, làm rất tốt, ca ca sẽ thương em!” Nam nhân nở nụ cười thâm đẽng nói.

“Ai nha, người ta đã là người của anh rồi mà còn nói như vậy!” Tiểu Vũ nũng nịu nói: “Hơn nữa, giúp ca ca làm việc chẳng phải là vì tương lai của chúng ta hay sao?”

“Ha ha ha ha!” Nam nhân cười to nói: “Không sai, đến lúc đó ca ca sẽ trở thành chủ nhân của Viêm Hoàng tinh, thống trị cái tinh cầu kia!”

....

Vương Thư sắc mặt đỏ lên nhưng oán giận: “Đàn ông các người thực là ích kỷ! Vậy tâm tình của tôi có quan trọng không? Chỉ cần trong lòng tôi có anh là đủ. Cần tôi phải nói ra sao?”

“Tôi... Được rồi, Vương Thư tiểu thư. đừng nóng giận... Là tôi không tốt, được chưa. Lần sau tôi sẽ không như vậy nữa!” Tôi ôm lấy Vương Thư nhưng nàng không giãy ra.

“Hừ! Còn có lần sau sao? Lần cuối cùng đó nha!” Vương Thư tức giận nói: “Anh định bao giờ thì về nước.”

“A. em vẫn còn có phiên toái. anh về làm sao được!” Tôi nói.

“Anh có tiền không?” Vương Thư do dự một chút hỏi. “Bây giờ em mượn. sau này sẽ trả lại.”

“Không cần mượn anh. em có biết bao nhiêu gia tộc hại em không? Là những năm gia tộc.”

“Năm gia tộc? Hừ. quả nhiên là bọn họ! Em biết!” Vương Thư tức giận nói.

“Đúng vậy, anh còn đang tính xem. nên thu của họ bao nhiêu tiền đây?” Tôi rung đùi đắc ý, cuối cùng đưa ra năm ngón tay.

“500 triệu?” Vương Thư thè lưỡi: “Nhiều như vậy sao!”

Tôi lắc đầu năm ngón tay phải nhanh chóng nắm lại.

“5 tỷ? !” Vương Thư kinh ngạc há to miệng: “Sao có thể nhiều như vậy!”

“Đúng là 5 tỷ, anh không gạt em!” Tôi vô tội lắc đầu.

“Không có khả năng, tại sao nhiều như vậy chứ. Có phải anh lại muốn gạt em nữa không?” Vương Thư nhìn tôi nói.

“Lừa dối? Trên người em có tiền không?” Tôi hỏi ngược lại.

“Không.” Vương Thư lắc đầu.

“Lúc này anh quên nói. Mỗi gia đình 1 tỷ, không phải là 5 tỷ thì là gì!” Tôi cười nói.

“Một nhà 1 tỷ? Anh có nhầm hay không vậy, nhất định là lừa em!” Vương Thư nói: “Nhà em thiếu nợ của người ta có 300 triệu mà thôi!”

“Ha ha. đúng là như vậy, lúc nào em cần sẽ cho em” Tôi quay người nhìn Vương Thư quỷ dị cười.

“Cho em? Cho em cái gì?” Vương Thư kỳ quái hỏi.

“Tiền. vốn anh định làm bí mật nhưng không ngờ lại bị em khám phá!” Tôi làm bộ.

“Cho em tiền? Sao em vẫn không hiểu anh nói gì?” Vương Thư nhìn tôi, vẻ mặt không giải thích được.

“...” Tôi không còn lời gì để nói.

“Anh thật là xấu!” Vương Thư bỗng nhiên nói.

“Anh xấu, có nhầm hay không vậy, anh báo thù cho em vậy mà lại xấu?” Tôi có chút dở khóc dở cười.

“Bọn họ cũng xấu!” Vương Thư suy nghĩ một chút nói. “...” Tôi đúng là không còn lời nào để nói.

Buổi tối, khi tôi chuẩn bị cùng Vương Thư ôn nhu triền miên thì nhận được điện thoại.

“Ông chủ. người của đối phương đã xuất hiện. buộc bà chủ đi theo họ!” Trong điện thoại có một thanh âm vang lên.

“Tôi biết rồi.” Nói xong tôi cúp điện thoại.

Tôi thở dài một hơi. Vi Nhi. tại sao em lại tự mình làm mỗi như vậy chứ? Tuy rằng anh đã sử dụng năng lượng đặc biệt trên người em. nhưng mà khiến anh lo lắng quá!

Trần Vi Nhi bị bắt có quan hệ với Trần Dũng? Trần Dũng và người kia quan hệ là gì? Hợp tác?

Tôi lâm vào trầm tư.

... ..

Khi Trần Vi Nhi tỉnh lại đã không còn thấy Trần Dũng. nàng nằm lại trong một gian phòng.

Toàn bộ mọi chuyện là do anh trai mình làm? Trần Vi Nhi không dám tin vào sự thực mình thấy. có lẽ mình đang nằm mơ!

Nhưng vừa rồi nàng chắc chắn. người đó là anh trai mình!

Trần Vi Nhi thở dài một hơi. sau đó lơ đãng sờ sờ vào cúc áo thứ 3.

Ở nước R, tôi nhận được tín hiệu của Vi Nhi. trong lòng bình tĩnh hơn không ít.

Nhu vậy chúng tỏ nàng tạm thời bình an. đồng thời cúc áo thứ 3 biểu hiện kế hoạch thực hiện tốt.

Cúc áo thứ nhất chúng tỏ nàng đang bị nguy hiểm. tôi sẽ xuất hiện ngay bên nàng.

Cúc thứ hai chúng tỏ nàng an toàn nhưng không gặp anh trai mình.

Cúc thứ ba là nàng an toàn. Đồng thời gặp được anh trai của mình.

Hiện cúc thứ ba truyền tin về, thực sự là Trần Dũng?

Trần Dũng sẽ không gây bất lợi với Vi Nhi. rốt cục hắn muốn làm gì?

Gần đây mọi việc vô cùng yên tĩnh nên tôi cũng không biết Trần Dũng có âm mưu gì! Hơn nữa ở Viêm Hoàng tinh, Lưu Khoa Sinh đã đưa tới một tin tức trọng yếu, hình như đây là cả một đám người!

Tôi trực tiếp mang Vương Thư trở lại Trung quốc. đây là thời khắc nguy hiểm. phải tập trung toàn bộ lão bà của tôi ở một nơi!

Tôi đem mọi chuyện nói cho Vương Thư. Nàng xấu hổ nhưng cũng đồng ý theo tôi về Trung quốc. Chuyện công ty thì giao lại cho cha mẹ nàng.

622. Chương 72: Người Thần Bí?

Những người này rốt cuộc là muốn làm gì!

Để cho an toàn tôi bảo Tôn Tứ Khổng dò xét vị trí chính xác của Trần Vi Nhi. Thế nhưng không thu được tin tức. dường như có cái gì đó che chắn bốn phía!

Trước kia tôi đã gắn thêm công năng theo dõi và xác định vị trí trên các cúc áo của Trần Vi Nhi. nhưng không ngờ thủ đoạn và khoa học kỹ thuật ở đây lại cao minh như vậy. Thậm chí che giấu được ngay cả Tôn Tứ Khổng.

Nhưng may là là tinh thần lực của tôi vẫn còn tác dụng.

Bộ đội đặc chủng của Đổ Tiều Uy đã được bí mật di chuyển tới Viêm Hoàng tinh. tập luyện các loại vũ khí mới nhất của Tôn Tứ Khổng, đồng thời cũng tập sử dụng chiến hạm. Nhưng người này có năng lực tiếp thu tương đối mạnh. nhanh chóng sử dụng thuần thục chúng.

Các nữ nhân của tôi toàn bộ được chuyển lên Viêm Hoàng tinh. được bảo vệ ở bên trong thần điện! Ngoài trang thiết bị phòng ngự của Tôn Tứ Khổng, còn có thêm một tầng kết giới của chính tôi!

Địch nhân cũng có trình độ khoa học kỹ thuật cao thì tôi có thể chỉ tin tinh thần lực của mình! Cho tới bây giờ tôi mới thực sự cảm ơn Diêm vương lão ca!”

Tinh thần lực của Triệu Nhan Nghiên cũng không thua gì tôi có thể phụ trách an toàn.

Sau khi bố trí tất cả, tôi mới xuất phát tới vị trí của Trần Vi Nhi phía Đông Nam!

“Kế hoạch có sự thay đổi!”

Người thần bí đang ngồi ở một trong trung tâm kiểm soát. liên tục thao tác cái gì đó. bỗng nhiên một thanh âm truyền tới.

Người thần bí lập tức tỏ ra cung kính. khiêm tốn nói: “ông chủ. có chuyện gì vậy?”

“Không nghĩ tới Lưu Lỗi lại sớm hành động như vậy!” Thanh âm tiếp tục vang lên nói: “Cũng phải nhắc người một chút. sự sống chết của Trần Vi Nhi không có quan hệ tới người!”

“Ông chủ. xin lỗi!” Người thần bí cả người run run: “Thế nhưng ông chủ. Tôi không bỏ được nàng, dù sao nàng cũng là....”

“Được rồi!” Thanh âm này cắt ngang lời hắn: “Ta cũng không trách người, theo kế hoạch người biết phải làm gì rồi chứ!”

“Dạ. ông chủ. Tôi bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ!” Người thần bí lớn tiếng nói.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, người thần bí kia nói: “Các người tưởng vũ khí của Tôn Tứ Khổng lợi hại sao? Hừ hừ. các người nằm mơ cũng không nghĩ rằng. ta lại còn có những thứ lợi hại hơn. Ta đã không còn nhịn được nữa rồi”

Hôm nay nhất định một ngày lịch sử trên Viêm Hoàng tinh!

Hai nghìn chiến thuyền của Tôn Tứ Khổng cùng với 3 chiến hạm. đồng thời xuất phát về hướng Đông nam. Thế nhưng không có cảnh tượng hoành tráng nào trên không trung cả. vì chúng đã có công năng tàng hình.

“Ông chủ. vị trí ở ngay phía dưới!” Đỗ Tiểu Uy nhìn tôi nói.

“Phía dưới?” Tôi xem nhìn mặt đất bằng phẳng phía dưới nói: “Ở đây?”

“Không sai!” Đỗ Tiểu Uy khẳng định nói.

“Được rồi, lệnh cho tất cả chiến hạm chuẩn bị chiến đấu. hiện hình!” Tôi nói.

“Rõ!” Đỗ Tiểu Uy lập tức hạ mệnh lệnh. toàn bộ chiến hạm hiện hình che kín cả bầu trời.

Chiến hạm hiện hình thì tiếng còi cảnh báo lập tức vang lên chói tai.

“Lưu Khoa Sinh. người lập tức hạ lệnh cho ba chiến hạm tiến hành đối kháng!” Người thần bí nhìn màn ảnh cười nhạt hạ lệnh. Vi phạm lệnh chỉ có nước chết. Hừ hừ.

Trên bầu trời xuất hiện thêm ba chiến hạm. nhưng khác một điểm nó là màu đen!

“Ông chủ. làm sao bây giờ? Chuẩn bị chiến đấu chưa?” Đỗ Tiểu Uy nhìn thấy tình huống vội vàng nói.

“Không cần!” Tôi cười cười. nói: “Chuẩn bị nghênh đón. họ không phải là địch nhân.”

“Không phải là địch nhân?” Đỗ Tiểu Uy sững sốt “Tại sao vậy?”

“Một lát nữa cậu sẽ biết!” Đây là chiến hạm của Lưu Khoa Sinh. tôi và hắn đã có một hiệp nghị bí mật!

Quả nhiên hạm đội của Lưu Khoa Sinh nhanh chóng bay tới chỗ tôi, không tấn công mà dung nhập vào đội hình chiến đấu.

Lâm trận làm phản! Đối với địch nhân là một đả kích rất lớn. nhưng tôi không lạc quan bởi vì dường như đối phương đã biết trước!

“Thủ lĩnh, hạm đội của Lưu Khoa Sinh không khai hỏa. Họ lại cùng hạm đội của Lưu Lỗi. không biết định giờ trò quỷ gì!” Một tên thủ hạ nhìn người thần bí báo cáo.

“Hừ. ta biết rồi.” Người thần bí hừ lạnh nói: “Một đám phế vật. Lưu Lỗi, mà bây giờ rất cao hứng đúng không? Mà cho rằng tất cả đều do mày nắm giữ? Lát nữa tao xem mày khóc như thế nào!”

“Thủ lĩnh. chúng ta...” Thủ hạ do dự một chút hỏi.

“Theo ta cùng đi ra ngoài. Ha ha. đừng có khấn trương như vậy!” Người thần bí cười to nói.

Mặt đất bằng phẳng bỗng nhiên hiện ra một vết nứt. Sau đó có một người đội mũ đen đi lên!

Rốt cục lộ diện! Tôi thờ dài một hơi. Người thần bí, hôm nay xem người là ai!

“Lưu Lỗi. ra đi! Đừng nên làm điều vô ích!” Người thần bí cười lớn: “Mày tưởng có nhiều chiến hạm thì hay lắm sao?”

Tôi có chút kỳ quái, người này tại sao lại không sợ hãi chút nào? Lẽ nào hắn biết Trần Vi Nhi là nhược điểm của tôi?

Không đợi lời nói của tôi, người thần bí đã tiếp tục nói: “Đừng cho là tao không biết. Ở đây phi thuyền chỉ là một đồng sắt vụn mà thôi!”

“Trần Dũng, anh làm cho tôi rất thất vọng!” Tôi đi ra ngoài từ chiến hạm chỉ huy. bên cạnh còn có Đỗ Tiểu Uy, Tôn Tứ Khổng, Lưu Khoa Sinh.

Lưu Khoa Sinh không hiểu tại sao? chiến hạm lại bị khống chế? Nhưng nghe tôi nói xong thì cả người toát mồ hôi, người thần bí này lại là ...

623. Chương 73: Lại Có Thế... Là Hắn!

“Chẳng lẽ không đúng sao? Tao nên gọi mày là cậu cả hay là Trần Dũng đây? Hoặc là người thần bí?” Tôi nhìn người trước mắt lắc đầu.

“Ha hả. cứ tùy tiện. nhưng khẳng định không phải là như vậy?” Thanh âm của người thần bí không được tự nhiên..

“Đây không phải là vấn đề, tao biết rằng mày cho Lưu Khoa Sinh ra trước, chẳng qua muốn làm mê hoặc tao mà thôi” Tôi nhàn nhạt hỏi.

“Hắc. Lưu Khoa Sinh chỉ là một con cờ. Nếu như hắn đã đầu phục mày thì cũng chỉ là một người đã chết. Mày tưởng có chiến hạm thì ghê lắm sao. Ở đây toàn bộ những sản phẩm khoa học kỹ thuật đều không dùng được!” Người thần bí nói.

“Vậy thì mày tưởng tao không đánh bại được mày sao!” Tôi nhìn người thần bí trước mắt. tự tin nói.

“Thật không? Ha hả ha hả.” Người thần bí hỏi ngược lại.

“Được rồi, Trần Dũng, không cần ngại trang nữa. mau cởi bộ đồ xấu xí kia ra đi!” Tôi chán ghét khoát tay áo.

“Trần Dũng? Mày tưởng tao là Trần Dũng?” Người thần bí lại nở nụ cười.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Ha hả. mày cũng miễn dịch với tinh thần lực. lại bắt Trần Vi Nhi đi trước, chẳng nhẽ lại không đúng!” Tôi phân tích nói.

“Cũng bởi vì Trần Vi Nhi nên mày hoài nghi tao là Trần Dũng?” Người thần bí hỏi: “Hóa ra hắn lại là anh vợ của mày!”

“Không sai. đúng là như vậy, vì mày lo lắng cho Trần Vi Nhi?” Tôi nói: “Mục đích của mày là không muốn cho Trần Vi Nhi tham dự vào vòng tranh đấu này!”

Bốp bốp! Người thần bí vỗ tay nói: “Sức tưởng tượng của mày vô cùng phong phú. được rồi mang họ ra đi!”

Sau đó có mấy người áp giải hai người ra ngoài.

Điều này làm cho tôi khiếp sợ, bởi vì hai người kia là Trần Dũng và Trần Vi Nhi!

Chuyện này là gì vậy? tôi phán đoán sai lầm? Tôi quay đầu lại nhìn Lưu Khoa Sinh một chút. sau đó lại nhìn Từ Khánh Vĩ. không khỏi cười khổ. không biết người trước mắt là ai?

Có thể khẳng định hắn không phải là Trần Dũng!

Tôi nhìn khuôn mặt sầu khổ của Trần Dũng. Tôi biết tôi hiểu lầm hắn. mà Trần Vi Nhi dường như vẫn chưa tỉnh lại.

“Mày rốt cuộc ai?” Tôi nhìn người thần bí, lớn tiếng hỏi.

“Hắc hắc. đoán không ra sao? Mày có vắt hết óc cũng nghĩ không ra!” Người thần bí âm hiểm cười nói: “Có phải mày rất thông khổ không? mày tưởng mày là người nắm giữ được tất cả sao!”

“Mày rốt cuộc muốn làm gì?” Tôi nhìn người thần bí có chút tức giận.

“Muốn làm gì? Rất đơn giản! giao toàn bộ lãnh thổ của Viêm Hoàng tinh lại cho tao. đồng thời cả những nữ nhân của mày nữa!” Người thần bí cười to nói.

“Mày hình như không sợ tinh thần lực của tao thì phải?” Tôi hỏi ngược lại.

“Sợ? Tao làm gì phải sợ, bởi vì mày ở đây, mà tao có trang bị bảo hộ!” Người thần bí khinh thường nói.

“Được rồi, mày đã tự tin như vậy thì không ngại thử một chút chứ? xem ai hơn ai thua?” Tôi bình tĩnh nói.

“Được rồi, vậy tao thỏa mãn nguyện vọng của mày. có làm sao đâu?” Người thần bí nói. sau đó để lộ diện mạo của hắn.

Là hắn... Lại là hắn!

“Rất kinh ngạc đúng không? Không biết nói gì nữa hả? Mày bây giờ đã hiểu tại sao tao lại bắt Trần Dũng và Trần Vi Nhi tới đây đúng không? Ha ha ha ha!” Thanh âm của người thần bí kích động, rất chói tai!

Vu Cương!

Lại là.. Vu Cương!

“Vu Cương?” Đúng là tôi không ngờ người thần bí này lại là hắn!

“Vẫn còn nhớ tao à. ha hả!” Vu Cương cười cười: “Mẹ mày. Lưu Lỗi, mày hại tao thật thảm, đã đoạt Trần Vi Nhi từ trong tay tao đi, còn làm tao trọng thương toàn thân nát bấy, chỉ còn cách phải mượn những cái quần áo sắt thép này để đi lại. Tao hận mày tới chết!

Hừ hừ, mày bây giờ rất nghi hoặc. Vậy thì tao giải thích cho mày một chút, muốn biết tại sao tao bắt Quách Khánh không? Bởi vì tao hận hắn! Tao muốn giết hắn. cái thân mấy móc này cũng là do hắn ban tặng. Ngay cả lạc thú của nam nhân hiện giờ tao cũng không có. đương nhiên tao phải hận hắn!

Trần Dũng, hừ hừ. lúc trước đã hứa đem em gái gả cho tao. Vậy mà chỉ là một thẳng bội bạc mà thôi!

Trần Vi Nhi. thì càng không cần phải nói! Lão Tử thềm nhỏ dài ngàn đã rất lâu rồi! Tuy rằng hiện tại không thể làm nàng, thế nhưng cũng coi như một bình hoa để ngắm!

Về phần Lưu Khoa Sinh. mày cùng biết kết quả của việc phản bội tao là gì đúng không!”

Nói xong người thần bí lấy ra một cái điều khiển từ xa. quơ quơ trước mặt nói: “Bùm! Tao đã cài bom vào thân mày. mày giờ đã hiểu kết cục của kẻ phản bội chưa!”

Lưu Khoa Sinh thấy người thần bí cầm trong tay điều khiển từ xa thì trong lòng co quắp lại. Hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn tôi, lại nhìn người thần bí một chút. Bỗng nhiên cắn răng một cái. Mở miệng mắng to: “Mẹ mày. Lưu Khoa Sinh tao là đàn ông. sao phải nghe lời một thẳng bất nam bất nữ như mày?”

“Mày..mày dám chửi tao? Lẽ nào mày không định quỳ xin tao tha thứ sao?” Vu Cương thấy Lưu Khoa Sinh phản ứng thì sửng sốt. hắn vẫn cho rằng Lưu Khoa Sinh là một người nhát gan nên mới thu làm quân cờ của mình!

“Chửi? Chửi mày thì sao?” Lưu Khoa Sinh đi tới chỗ của Vu Cương: “Tao không chỉ chửi mày mà còn muốn đánh mày!”

“Đánh tao?” Vu Cương cười ha ha: “Được. mày đánh đi?” Nói xong giơ giơ cánh tay nói: “Mày đánh đi? Tao là người sắt, mày có đánh được thì làm đi?”

“Có thật không?” Lưu Khoa Sinh âm hiểm cười. lúc này hắn đã đi tới trước mặt Vu Cương.

“Có ý gì?” Vu Cương sững sốt.

“Tất cả tránh ra!” Lưu Khoa Sinh bỗng nhiên hét to một tiếng, sau đó ôm lấy Vu Cương đè xuống cái điều khiển.

“Người sắt? Cho dù có bố của sắt cũng phải sợ thuốc nổ!” Lưu Khoa Sinh nói chưa dứt lời thì “Ầm ầm” mấy tiếng! Vu Cương và Lưu Khoa Sinh đều bị nổ bắn tung lên trời.

Trên người Vu Cương đều là linh kiện điện tử cho nên lập tức bốc cháy, trong nháy mắt Vu Cương đã biến thành một người lửa. còn Lưu Khoa Sinh thì người bê bết máu nằm dưới đất!

Tôi nằm mơ cũng không nghĩ tới Lưu Khoa Sinh lại dùng thân mình làm vật nổ, trong lòng có những cảm xúc không nói nên lời! Là cảm động? Là tiếc hận? Hay...

“Lưu Lỗi... Cho tới nay cậu có cho tôi chỉ là một người nhát gan. Chỉ biết sử dụng âm mưu quỷ kế.. ? Ha ha, Lưu Khoa Sinh tôi có thể làm đần ông một lần, giúp tôi chuyển lời tới.. .Triệu Nhan Nghiên... trước kia. là tôi có lỗi...” Lưu Khoa Sinh nói xong thì nhắm mắt lại.

“Lưu Khoa Sinh!” Một nữ nhân khóc thảm thiết chạy tới bên người của hắn...

624. Chương 74: Người Phía Sau Màn.

“Laura. ta không xong rồi...được biết người thực là cao hứng...” Lưu Khoa Sinh nói.

Nữ nhân này tên là Laura? Hình như Lưu Khoa Sinh đã tìm được người yêu thì phải.

Đương nhiên lần này phải cảm ơn hắn rất nhiều, nếu không có hắn tôi thực sự rất khó khăn trong việc giết Vu Cương.

Tất cả lại khôi phục bình thường. Trần Dũng được cứu. Trần Vi Nhi cũng được cứu. Thủ hạ của người thần bí không nhiều, bọn họ thấy Vu Cương bị nổ chết thì lựa chọn đầu hàng.

“Lưu ca. chúng ta trở về đi.” Từ Khánh Vĩ đứng bên cạnh tôi nhẹ giọng nói. “Trở về? Trở về làm gì?” Tôi nhìn hắn một cái hỏi.

“Tất cả đều đã kết thúc. chúng ta thu dọn một chút. sau đó bắt đầu xây dựng Viêm Hoàng tinh!”

Từ Khánh Vĩ nói.

“Tiếp tục xây dựng? Để cho mày làm hoàng đế à?” Tôi nhìn hắn một cái hỏi.

“Hoàng đế? Lưu tổng, ngài có ý gì vậy?” Từ Khánh Vĩ sững sốt, có chút xấu hổ nói.

“Ừ... Khánh Vĩ!” Tôi bỗng nhiên xoay người nhìn hắn. nói: “Thừa nhận đi. người đứng phía sau Vu Cương chính là mày!”

“Thừa nhận? Thừa nhận cái gì? Người phía sau nào? Lưu tổng. ngài đang nói đùa cái gì vậy, tôi không hiểu?” Từ Khánh Vĩ làm vẻ không hiểu.

“Mày giả bộ rất giỏi!” Tôi nhìn hắn nhàn nhạt nói: “Mày chính là BOSS đứng sau lưng Vu Cương chỉ phối hoạt động của hắn!”

“Lưu tổng. Vu Cương cô phải cừ nhân của ngài không?” Từ Khánh Vĩ nhìn tôi vô cùng nghi hoặc.

“Cừ nhân? Ha ha. chỉ là một tiểu nhân vật. một quản cờ sao tự dưng có thể tới Viêm Hoàng tinh được? Nhiều vũ khí công nghệ cao như vậy hắn lấy từ đâu?” Tôi cười lạnh nói.

Từ Khánh Vĩ nghe tôi nói xong, sắc mặt chợt đổi một lát sau. Thở dài nói: “Được rồi, có phải ngài hoài nghi tôi không?”

“Mày đã muốn thì tao nói cho mày biết! Đầu tiên khi nhìn thấy những khoa học kỹ thuật hiện đại của Lưu Khoa Sinh. thì tao biết có thể tới từ phòng thí nghiệm của chúng ta! Các kỹ thuật tương tự như vậy, Vu Cương có thể nghiên cứu ra được sao?” Tôi nói.

“Thế nhưng ngài chẳng phải nói những thứ này là của người ngoài hành tinh hay sao? Vì sao Vu Cương không thể có được từ người ngoài hành tinh?” Từ Khánh Vĩ hỏi ngược lại.

”Không bao giờ. Về phần nguyên nhân vì sao tao không thể nói cho mày biết được. Từ Khánh Vĩ. Sở dĩ tao hoài nghi mày là có nguyên nhân! Mày có nhớ lần đầu tiên tao gặp Lưu Khoa Sinh mày đã nói gì không? Mày nói Lưu Khoa Sinh là bị Raul đầu độc, cho nên mới tới đánh chúng ta!

Làm sao mày biết Tập Tập Bỉ bộ tộc đầu phục hắc ám bộ tộc?

Thứ hai chuyện Lưu Khoa Sinh đầu phục tao. ngoại trừ mày và Tôn Tứ Khổng thì làm gì có ai biết nữa? Trừ phi mày chính là người chủ mưu phía sau!

Thứ ba, những sự kiện này luôn có những thứ chống đối được với tinh thần lực. mà nghiên cứu những thứ này chỉ có mày và Tôn Tứ Khổng!

Từ Khánh Vĩ. mày còn gì để biện minh nữa không!”

“Chẳng lẽ Tôn Tứ Khổng thì không bị nghi hay sao? Hẳn cũng biết điều này. hơn nữa hẳn là người chế tạo công cụ.” Từ Khánh Vĩ hỏi.

“Không sai Tôn Tứ Khổng cũng có thể, thế nhưng Tôn Tứ Khổng khác mày ở chỗ. Tôn Tứ Khổng chỉ biết có khoa học chứ không có dục vọng. Nếu nói hẳn chỉ dục vọng, thì chỉ có một loại duy nhất là dục vọng nghiên cứu!”

Tôi nhìn Từ Khánh Vĩ tiếp tục nói: “Thế nhưng mày không phải vậy, mày cũng là một nhân tài, và mày có dục vọng. Từ khi mày thành lập tập đoàn vĩ nhân đã thể hiện rồi. với lại một người trọng sinh biết khoa học kỹ thuật bây giờ và tương lai. mày lại cam chịu làm trợ thủ cho người khác sao!”

“Không sai! Chuyện tới bây giờ. tao chính thức thừa nhận!” Từ Khánh Vĩ nhìn tôi. Trên mặt dần hiện lên sự độc ác: “Tao thích Triệu Nhan Nghiên! Kiếp trước tao rõ ràng đã có nàng, tại sao mày quấy rối!”

“Tao quấy rối? Tao uống rượu chết bất thành linh mà cũng gọi là quấy rối à?” Tôi không hiểu nhìn Từ Khánh Vĩ.

“Đúng vậy. mày sớm không chết muộn không chết. sao lại chết vào lúc đó? Chỉ còn một bước cuối cùng, vậy mà tao phải trở mắt nhìn tân nương tự sát!” Từ Khánh Vĩ dữ tợn nhìn tôi: ”Con mẹ nó. mày thực làm cho tao khó chịu. mày không cách nào hiểu được tâm tình của tao lúc đó đâu!

Mày chính là đầu sỏ gây nên tất cả. Lưu Lỗi! Lúc đó tao đã âm thầm thề. Tao nhất định phải trả thù mày. Và may mắn tao được trọng sinh! Ha ha ha ha!

Mắt thấy tao sắp thành công vậy mà mày lại xuất hiện. Viêm Hoàng tinh này cũng do tao phát hiện trước, tại sao mày lại tới chiếm!

Từ khi mày bảo tao tìm hành tinh có sự sống thì tao đã tìm được nó. Tao đang muốn lập quốc gia thì dựa vào cái gì mà chuyện tốt đều do mày chiếm được! Dựa vào cái gì mà tao phải làm thủ hạ của mày!”

“Cái gì? Mày nói Viêm Hoàng tinh là phát hiện của mày?” Tôi nghe Từ Khánh Vĩ nói xong không khỏi sững sốt.

“Hừ hừ. đương nhiên!!” Từ Khánh Vĩ hừ lạnh nói: “Hắc ám bộ tộc chính là do tao thành lập, tao sẽ thống trị tinh cầu này với Triệu Nhan Nghiên. Mặc dù nàng đã qua tay mày nhưng tao không quan tâm! Ha ha. nàng chính là giấc mơ của tao!”

“Mày đang nói cái gì vậy?” Tôi thấy Từ Khánh Vĩ dường như điên cuồng thì nói: “Mày cho là tao có thể cho mày cơ hội nữa sao?”

“Mày cho tao cơ hội? Thật là buồn cười. đến lúc này không còn là vấn đề của mày nữa!” Từ Khánh Vĩ cười lớn: “Lưu Lỗi. mày tưởng là tao không cở hậu chiêu sao?”

Tôi liếc mắt nhìn Từ Khánh Vĩ lắc đầu. Hẳn đúng là hết thuốc chữa!

625. Chương 75: Yên Ổn Khôi Phục.

“Được rồi vậy thì để tao thử xem!” Nói xong tôi vung tay lên. một dòng tinh thần lực vọt tới đầu của Từ Khánh Vĩ. muốn biến hắn thành ngu ngốc.

Thế nhưng sự tình kỳ quái đã xảy ra, tinh thần lực của tôi không có tác dụng với hắn!

“Vô dụng thôi. Lưu Lỗi. Vu Cường chỉ có thể chống lại sự xâm nhập của tinh thần lực nhưng tao thì có thể phòng ngự!” Từ Khánh Vĩ cười to nói: “Ha ha ha. không nghĩ tới hả? Y phục trên người tao chính là một lớp khôi giáp!”

“Lưu Lỗi. Ngày chết của mày tới rồi! Có di ngôn gì thì nói đi?” Từ Khánh Vĩ cười lớn: “Được rồi. Tao sẽ thay mày chiếu cố tốt cho những nữ nhân của mày. Ha ha ha!”

“Mày chỉ biết cười thôi sao?” Tôi nhìn Từ Khánh Vĩ lạnh lùng nói.

“Nếu như mày muốn chết thì tao thành toàn cho mày!” Từ Khánh Vĩ không thèm để ý nói: “Mày cũng nên xem lực lượng của tao!”

Nói xong Từ Khánh Vĩ chỉ một ngón tay, một chiếc phi thuyền bỗng nhiên bốc cháy.

“Mày tưởng mày biết dị năng thì ngon lắm sao? Dị năng thì có gì mà đáng nói? Có bằng công nghệ cao không!” Từ Khánh Vĩ dương dương tự đắc nói: “Mày tưởng dị năng thì vô địch sao? Sai rồi! Mày nhìn lớp y phục mỏng trên người tao đi. nó có thể làm chết người đấy”

Tôi lắc đầu nhìn Từ Khánh Vĩ có chút tiếc hận, người này đúng là quái tài trong nghiên cứu khoa học, chỉ tiếc là dã tâm của hắn lại quá lớn!

“Thế nào? Mày không tin?” Từ Khánh Vĩ thấy tôi coi thường hắn thì lập tức giận dữ.

“Tao tin. tại sao lại không tin chứ?” Tôi cười cười: “Nhưng mà mày quá tự tin rồi, mày tưởng chỉ với những kiến thức khoa học như vậy thì có thể chống công hay sao. mày tưởng tao không có hậu chiêu à?”

“Mày? Lưu tổng, không phải tao hạ thấp mày chứ. cộng tác với mày lâu như vậy, tao đã biết mày không phải là một nhân tài kỹ thuật, mày chỉ có tài năng ở quản lý! Tao không nói khoác, chứ kỹ thuật thì có khi mày mù mịt! Đừng nhìn vào việc mày luôn có những kỹ thuật vượt thời đại gì đó. Nhưng đó là của người ngoài hành tinh chứ đâu phải của mày? Mày có vũ khí bí mật? Hắc hắc, đánh chết tao cũng không tin!” Từ Khánh Vĩ cười nhạo nói.

“Không sai, tao không am hiểu nhưng không có nghĩa là người khác không hiểu!” Tôi cười cười nói.

“Người khác? Đừng có nói đùa, ở chỗ này chỉ có tao với Tôn Tứ Khổng. Kỹ thuật của Tôn Tứ Khổng thì tao biết, nói tới cũng phải cảm ơn mày, nếu như mày không mang tao đến đây thì cả đời tao cũng không có cơ hội giết mày!” Từ Khánh Vĩ hét lớn.

“Được rồi, mày không tin thì tao cũng không còn cách nào!” Tôi lắc đầu nói: “Rails. Ra đi. người này giao cho ông!”

Trên bầu trời nhanh chóng xuất hiện một phi thuyền nhỏ màu trắng, trên phi thuyền bắn ra một đạo quang mang, bao phủ lấy Từ Khánh Vĩ.

“Từ Khánh Vĩ. mày còn cử động được không?” Tôi nhìn Từ Khánh Vĩ hỏi.

“Mày... Lưu Lỗi. đây là cái gì! Không có khả năng. Những người này là ai? Tao đã điều tra. trên địa cầu mày không còn căn cứ nghiên cứu nào khác!” Từ Khánh Vĩ không thể tin tưởng vào sự thực trước mắt!

“Đúng vậy, tao đúng là chỉ có một căn cứ nghiên cứu!” Tôi gật đầu nói.

“Vậy bọn họ là.. ?” Từ Khánh Vĩ nhìn về phía đĩa bay trên bầu trời, khoa học tiên tiến như thế này hẳn không làm ra được!

“Ha ha. bọn họ là bạn của tao. Raiis và Crete. Đến từ tinh cầu A Ni Mã Tư!” Tôi tự tin mỉm cười: “Khoa học kỹ thuật của tao đều do họ cung cấp.”

“Cái gì! Người ngoài hành tinh!” Từ Khánh Vĩ kinh hãi nhìn tôi: “Lưu Lỗi. tao ngàn tính vạn tính cũng không ngờ ngay cả người ngoài hành tinh cũng giúp mày.”

“Mày đã bỏ lỡ cơ hội rồi. Tao sẽ không lưu lại một quả bom bên người đâu!” Tôi lắc đầu.

” Rails. xử lý hẳn đi. đừng làm hẳn phải đau khổ!” Tôi lắc đầu thở dài xoay người sang chỗ khác.

Một đạo chùm tia sáng chiếu qua. Từ Khánh Vĩ hóa thành vô số hạt bụi phiêu tán trong không khí.

Phi thuyền màu trắng đổ xuống mặt đất, có hai người bước ra!

Viêm Hoàng tinh khôi phục lại sự tĩnh lặng. vạn vật bắt đầu tăng trưởng...

Mấy ngày trước Triệu Nhan Nghiên nói cho tôi biết, hai người muốn gặp tôi chính là Rails và Crete trên tinh cầu A Ni Mã Tư!

Mà thân phận của Rails là Tổng giám. Là người thống trị tối cao trên tinh cầu đó! Sau khi tôi biết được thân phận họ thì tôi thật kinh ngạc.

Rails tới tìm là để thương lượng về việc tinh cầu của họ. Năng lượng ở tinh cầu họ sắp sửa bộc phát. Khi đó sẽ đốt cháy toàn bộ tinh cầu!

Làm tổng giám A Ni Mã Tư. Rails phải lo lắng vấn đề này, muốn bảo vệ dân chúng thì phải tiến hành di dân toàn bộ! Mà phù hợp cho dân chúng A Ni Mã Tư sống chỉ có địa cầu. hẳn chỉ quen tôi nên tới thương lượng xem có thể di dân tới đây được không!

Nhưng với tình hình trước mắt. thì không có một quốc gia nào chấp nhận bọn họ cả.

Cho nên tôi cố ý mời họ tới Viêm Hoàng tinh. nói đây là một lãnh thổ mới của tôi. Điều kiện là khi họ tới, thì phải sử dụng thành tựu khoa học kỹ thuật của họ xây dựng tinh cầu này.

Rails đương nhiên là đáp ứng.

626. Chương 76: Cuộc Sống Hạnh Phúc. (Đại Kết Cục)

Khi trò chuyện với Diêm Vương lão ca, tôi mới biết ngọn nguồn sự tình!

Ở kiếp trước. Triệu Nhan Nghiên và Từ Khánh Vĩ tổ chức hôn lễ. tôi say rượu qua đời. Cùng trong đêm đó Triệu Nhan Nghiên uống độc được tự sát! Bởi Triệu Nhan Nghiên tự tử chết nên có được một cơ hội sử dụng “Truy Tình Đan”!

Sau khi Triệu Nhan Nghiên sử dụng viên Truy tình Đan thì sống lại cùng thời với tôi nhưng ký ức của nàng bị phong bế.

Mà địa phủ quy định trong vòng một năm Triệu Nhan Nghiên phải có được Tình yêu của tôi. Đồng thời lên giường cùng tôi mới hóa giải độc tính của đan dược. và tôi cũng nhận được dị năng từ nàng.

Về phần tại sao năm đó Triệu Nhan Nghiên không khôi phục toàn bộ ký ức. Chính là vì nàng không nhận được toàn bộ tình yêu của tôi. Khi tôi Triệu Nhan Nghiên thì cũng đã yêu luôn Trần Vi Nhi. Diệp Tiêu Tiêu. cho nên nàng chỉ nhận được một phần ba ký ức. đó cũng là nguyên do vì sao Triệu Nhan Nghiên hay nằm mộng.

Còn về nguyên nhân Từ Khánh Vĩ sống lại thì cũng giống như Triệu Nhan Nghiên, tự sát vì tình! Nhưng truy tình đàn thì Triệu Nhan Nghiên đã nhận mất rồi nhưng hắn cũng có cơ hội trọng sinh. Diêm vương không thể làm khác được. đành mắt nhắm mắt mở. bảo phán quan ký với hắn một hiệp nghị bí mật!

Đó là hắn phải đi theo con đường chết oan. hắn có oan gì. đương nhiên là trong ngày tân hôn. cô dâu tự sát chết theo người khác. Đó là quá oan chứ còn gì nữa!

Nếu đã đi theo con đường này thì người chết oan phải tìm cách giết chết người đã giết mình kiếp trước, nếu không sẽ bị đánh vào mười tám tầng địa ngục vĩnh viễn không được siêu sinh.

Đó cũng là nguyên nhân Từ Khánh Vĩ quyết tâm giết tôi, cừu hận chỉ là một. Còn lại là hắn sợ bị đầy xuống 18 tầng địa ngục!

....

Viêm Hoàng lịch. ngày 11 tháng 10. nguyên niên. Viêm Hoàng đế quốc chính thức khai quốc.

Hắc ám bộ tộc và Viêm Hoàng bộ tộc cùng người tinh cầu A Ni Mã Tư sát nhập vào nhau. cùng chung sống hòa bình.

Tôi có thân phận là thần. nhậm chức Viêm Hoàng đại đế!

Ở bên cạnh tôi là Triệu Nhan Nghiên. Diệp Tiêu Tiêu. Trần Vi Nhi. Hạ Nhu. Hứa Nhược Vân. Lưu Duyệt. Vu Đình. Mạnh Thanh Thanh. Tô Đình Tư. Shirlev. Lưu Hương. Dương Mân. Ngô Huỳnh Huỳnh. Hứa Tuyết Quân. Vương Thư. Hà Tích Duyên Thủy Linh Nhi. mười bảy vị lão bà. còn có một người con là Lưu Diệp!

Trợ thủ của tôi theo thứ tự là Rails. Quách Khánh. Đỗ Tiểu Uy. Triệu Quán Sinh. Tô Viên Triều, Trần Dũng, Thủy Bối Sơn. cha mẹ tôi không tham gia nghi thức lập quốc.

Rails có kinh nghiệm quản lý phong phú. nhậm chức Tổng lý đại thần của Viêm Hoàng tinh.

Quách Khánh nhậm chức bộ binh đại thần. thông lĩnh tất cả lực lượng quân sự vũ trang của Viêm Hoàng tinh.

Ngô mập mập là phó thủ của Quách Khánh, hiệp trợ quản lý quân đội. Ngô mập mập là em trai của Ngô Huỳnh Huỳnh nên tôi vô cùng yên tâm giao công việc cho hắn.

Đỗ Tiểu Uy thì thống lĩnh tất cả sự vụ tư pháp. nhậm chức Hình bộ đại thần. đương nhiên hắn còn nắm giữ một số cơ quan bí mật.

Triệu Quán Sinh nhậm chức hộ bộ đại thần. nắm giữ toàn bộ tài chính của đế quốc.

Tô Viên Triều nhậm chức Thương bộ đại thần. quản lý kinh tế đế quốc.

Tôn Tứ Khổng nhậm chức Công bộ đại thần. phụ trách xây dựng và khoa học kỹ thuật của đế quốc.

Trần Dũng hiệp trợ Rails trong công việc. nhậm chức Phó tổng lý đại thần.

Mà Thủy Bối Sơn cũng giữ chức Phó tổng lý đại thần. nhưng chỉ có hư danh cần học tập thêm nhiều.

Toàn bộ đế quốc khắp chốn mừng vui. Mà tôi cũng vẫn có cuộc sống tiêu dao như trước!

Rails đích xác là một vị Tổng lý đại thần giỏi. lúc nào hắn cũng lấy việc lo cho dân chúng là việc của mình. nên sự phát triển của đế quốc thì không phải nói!

Để đề cao tinh thần và tố chất của dân chúng, tôi truyền xuống bộ tâm pháp mà Tiêu Nha Tử đã nghiên cứu và có giản lược đi.

Mà kinh tế và khoa học kỹ thuật của Viêm Hoàng tinh phát triển cực nhanh! Một số lượng lớn nhân tài kỹ thuật và lương đồng triều đình được đào tạo!

Đương nhiên sự nghiệp ở địa cầu vẫn được duy trì. Sự nghiệp hắc đạo do Đinh Bảo Tam hoàn toàn tiếp quản. công việc của Tập đoàn đầu tư quốc tế Ánh Rạng Đông thì do Mạnh gia tiếp quản.

Cuộc sống hạnh phúc của tôi bắt đầu...

627. Chương 77: Khởi Đầu Mới.

Cha mẹ tôi lúc nào cũng thúc giục tôi sinh thêm cho hai người một vài cháu trai cháu gái nữa. Thế nhưng bắt đắ dĩ. là lão bà của tôi đều sợ sự đau đớn khi sinh con. nhất là Diệp Tiêu Tiêu lại đem chuyện nàng sinh con trước kia nói cho các nàng nghe. nên các nàng nhất trí tạm thời không sinh con cho tôi! Đồng thời lại còn trách cứ tôi: có Tiểu Diệp Tử rồi mà không thỏa mãn. lại định coi các nàng là máy đẻ!

Cầu nói này làm cho tôi á khẩu không trả lời được!

Mỗi tuần tôi thực sự thống khổ khi phải nghe Rails báo cáo. tôi quyết định toàn bộ giao cho Tổng lý đại thần xử lý!

Tuy rằng tôi biết là quyền lực phải nắm chặt. sự vụ không thể bỏ. nếu không sẽ dễ hủ bại giống như triều đình phong kiến thời xưa. Nhưng thực sự tôi rất mệt mỗi khi phải nghe báo cáo!

Cho nên mỗi ngày tôi đều mong chờ Tiểu Diệp Tử có thể lớn nhanh, tiếp nhận sự vụ của tôi!

Thế nhưng chuyện thường không được như người mong muốn!

Bên trong Thần Điện.

“Thiếu gia. người chạy chậm một chút. mới 6 tuổi đã luyện công phu gì vậy!” Một người mang dáng dấp quản gia. đứng bên cạnh Tiểu Diệp Tử nói.

“Chú Lưu. cháu đang luyện công phu do cha cháu dạy! Sau này cháu cũng muốn được như cha!” Tiểu Diệp Tử nhìn quản gia gật đầu mỉm cười.

“Thiếu gia. tôi biết người có chí khí. mau lớn để gánh vác công việc với cha của người, nhưng không được làm mình mệt mỏi. Nhị phu nhân lại trách cứ tôi!” Quản gia vẻ mặt đau khổ nói.

” A? Ai nói tôi sẽ cùng làm việc với cha tôi?” Tiểu Diệp Tử nghi hoặc nói.

“Vậy thiếu gia muốn làm gì?” Quản gia có chút không hiểu nói.

“Tôi muốn mau lớn ra ngoài tán gái. tôi nhất định phải thừa kế truyền thống vinh quang của cha tôi Tìmlão bà!” Tiểu Diệp Tử tuyên bố một lời thề son sắt.

“Ách...” Quản gia nghe xong thiếu chút nữa cười ngất.

“Anh, cơm đã làm xong, lão gia và phu nhân cũng đã tới. chúng ta và Tiểu Diệp Tử cùng đi chứ!” Một thiếu phụ đi tới nhìn quản gia hồ.

“Laura, em đi trước đi... anh với thiếu gia còn phải luyện công” Quản gia nghĩ thầm. tại sao mình lại không có dũng khí như thiếu gia cơ chứ? Lại bị nữ nhân véo tai ai cha tức chết mà!

Quản gia này chính là người đại nạn không chết. Lưu Khoa Sinh, sau khi được tôi cứu trở thành quản gia của thần điện. Sau đó thành thân cùng với Laura. Laura trở thành nữ quản gia của thần điện. phụ trách phòng bếp và bài trí. mà Lưu Khoa Sinh xử lý công việc còn lại. Thường thì đi chơi với Tiểu Diệp Tử!

Lưu Khoa Sinh bây giờ rất là kinh hãi, Tiểu Diệp Tử mỗi ngày đều kể về lý tưởng của mình. Nếu như bị mẹ Tiểu Diệp Tử biết thì chắc chắn sẽ đem hắn ra khai đao a!

Tôi sau khi nghe Tiểu Diệp Tử thì kinh ngạc. há to miệng nửa ngày không ngậm lại được.

Nhưng chẳng nhẽ mình lại cấm con của mình? Tôi chỉ có thể hy vọng. Mấy năm nữa Triệu Nhan Nghiên sẽ đồng ý sinh cho tôi một người con. lúc đó nó sẽ giúp tôi!

Nhưng đợi còn chưa được thì Lưu Khoa Sinh và Laura đã sinh ra một người con gái đặt tên là Lưu Niệm Dao. Mà tên vô liêm sỉ kia lại còn đề nghị thông gia với tôi, có ai biết con gái họ sau này sẽ như thế nào cơ chứ? Nhưng mà Laura đã nhất quyết thì Lưu Khoa Sinh chỉ là một người thừa đành phải nghe theo lời vợ!

Mỗi đầu tôi không đồng ý nhưng sau đó lại nghĩ lại. nên đành cho con gái họ học cùng với Tiểu Diệp Tử thanh mai trúc mã.

Vốn tôi không coi trọng cuộc hôn nhân này nhưng bất đắc dĩ chính là Diệp Tiêu Tiêu và Triệu Nhan Nghiên đều rất tán thành. Lưu Khoa Sinh ở một bên đắc ý cười. giống như ý nói: hắc hắc. tôi cuối cùng cũng thắng một lần!

Khi Lưu Niệm Dao dần lớn lên. nha đầu kia trở về lại còn xinh đẹp hơn Laura nhiều lần! Tiểu Diệp Tử lúc bình thường không có ai thì toàn ôm hôn trộm con người ta!

Mẹ nó. Cuối cùng tôi cũng phải công nhận. tên Lưu Khoa Sinh đã được ngồi ngang hàng với tôi. Ai bảo hấn làm thông gia của tôi cơ chứ!

Vốn tôi cho rằng có Lưu Niệm Dao thì Tiểu Diệp Tử có thể hồi tâm. chia sẻ giúp công việc với tôi.

Thế nhưng khi Tiểu Diệp Tử 13 tuổi lại trình trọng tuyên bố: Viêm Hoàng tinh không còn mỹ nhân nào khác. Muốn tới Địa cầu thực hiện lý tưởng cao cả!

Ngay lúc đó tôi nhìn chăm chăm vào Lưu Niệm Dao. Sao con bé không phản đối gì vậy! Không nghĩ tới nha đầu kia lại có thể hét lớn: “Lưu Diệp ca ca. em ủng hộ anh!”

Lúc đó tôi nghe xong. thiếu chút nữa ngã lún xuống đất!

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-truy-my-ky>